Giới thiệu

Khởi đầu câu chuyện đưa người đọc đến một thế giới huyền ảo, nơi các vị Chủ Thần thống trị, nhưng trật tự quyền lực đang đứng trước một cuộc chuyển giao đầy kịch tính.

Kaiselin, một Thượng Vị Thần bị bao vây bởi ba vị Chủ Thần Mộc Mỗ, Tada và Nado Mi, những kẻ coi thường lời tuyên bố ngông cuồng của hắn: "Ta thực sự là một Chủ Thần, từ giây phút tiếp theo trở đi." Sự kiêu ngạo của Kaiselin được chứng minh bằng hành động: hắn nâng cao một tòa tháp xanh lục, và ánh sáng sinh mệnh vô song từ nó tuôn trào, hòa nhập vào cơ thể hắn.

Khoảnh khắc ấy, Tháp Xanh hóa thành "Chủ Thần Cách" – vật phẩm tối thượng có thể đưa một người lên cảnh giới Chủ Thần.

Ba vị Chủ Thần kia kinh hãi nhận ra, lao tới cướp đoạt, nhưng thần uy bùng nổ từ Kaiselin đã đẩy lùi họ.

Với sức mạnh mới được giải phóng, Kaiselin, từ một Thượng Vị Thần, đã đặt chân vào cảnh giới Chủ Thần, chứng tỏ lời nói của mình không phải là sự điên rồ mà là lời tiên tri thành sự thật.

Hắn tuyên bố sẽ chỉ dùng một chiêu để kết thúc trận chiến, một lời thách thức đầy ngạo nghễ trước những kẻ từng coi thường mình.

Tuy nhiên, câu chuyện chính không dừng lại ở đó.

Bối cảnh chuyển sang một vũ trụ rộng lớn hơn, nơi có Cổ Hoang thế giới.

Ở đây, một linh hồn từ thời hiện đại đã xuyên không, nhập vào khối Tiên Thiên Thuần Dương Chân Khí đang thai nghén vị Đông Vương Công – một nhân vật sẽ trở thành thủ lĩnh các tiên nam trong

truyền thuyết.

Linh hồn xuyên không biết rõ số phận bi thảm của Đông Vương Công trong tiền kiếp, một cuộc đời đầy uất ức và không đạt được thành tựu cuối cùng.

Vì vậy, người này quyết tâm thay đổi vận mệnh, để danh tiếng Đông Vương Công vang vọng khắp Cổ Hoang.

Đông Vương Công mới nhận ra mình sở hữu hai bảo vật vô giá từ khi thai nghén: Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cảnh Dương Kiếm.

Hắn cũng nhận được truyền thừa tu luyện Thuần Dương Chi Khí, một con đường thẳng tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng Tham Vọng của Đông Vương Công không dừng lại ở đó.

Với kiến thức từ kiếp trước về các phương pháp thành thánh (Dĩ Lực Chứng Đạo, Trảm Tam Thi Chứng Đạo, Công Đức Thành Thánh), Đông Vương Công nhận ra con đường Dĩ Lực Chứng Đạo là mạnh nhất nhưng cũng khó khăn nhất.

Hắn ấp ủ một ý tưởng táo bạo: kết hợp các tư tưởng từ hệ thống huyền huyễn để khai mở các huyệt khiếu Thần Tàng trong cơ thể Tiên Thiên Đạo Thể.

Kế hoạch này gồm bốn bước: khai tịch Đan Điền Thần Hải, khai mở 12 Đại Huyệt Khiếu (Thần Tàng) dung nhập Tổ Vu Tinh Huyết để luyện thành "Tiểu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận", khai mở 365 Tiểu Huyệt Khiếu (Thần Tàng) dung nhập Tinh Hoa Đại Yêu để luyện thành "Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", và cuối cùng, khai tịch thế giới bên trong Đan Điền Thần Hải để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hắn tin rằng con đường này có thể sao chép, không phải là duy

nhất, và khả thi tới 80%.

Điều quan trọng hơn, nó không mâu thuẫn với phương pháp Trảm Tam Thi của Hồng Quân Đạo Tổ, cho phép hắn song tu cả hai con đường để đạt được sức mạnh vượt xa Thiên Đạo.

Trong quá trình tu luyện, Đông Vương Công không ngừng khai mở các Thần Tàng, hấp thụ linh khí cuồng bạo, liên tục đột phá từ Kim Tiên Sơ Kỳ lên Kim Tiên Đỉnh Phong.

Hắn bắt đầu tìm kiếm các huyệt khiếu trên cơ thể Tiên Thiên Đạo Thể, từ ngón tay đến tứ chi, dần dần hình thành nhục thân.

Trong lúc tạo ra nhục thân và luyện hóa huyệt khiếu, pháp lực của hắn cũng được tinh luyện, đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi Thái Ất Kim Tiên Đỉnh Phong.

Cuối cùng, khi đầu lâu được luyện hóa hoàn chỉnh, toàn bộ 12 Đại Huyệt Khiếu và 365 Tiểu Thần Tàng cũng thành công, giúp hắn đạt tới Đại La Kim Tiên Đạo Quả ngay khi hóa hình.

Cùng lúc đó, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, báo hiệu một Đại Thần Thông Giả ra đời, kèm theo các hiện tượng thiên địa đồng mừng.

Sau khi hóa hình, Đông Vương Công cảm nhận được một điểm Thần Tàng đầu tiên trong ngón tay phải.

Hắn quyết định phải luyện hóa một sinh linh mạnh mẽ để khai mở Thần Tàng này.

Ngay lúc đó, những cường giả Long Tộc, bị hấp dẫn bởi dị tượng khi hắn hấp thụ linh khí, xuất hiện.

Một Long Tộc Đại La Kim Tiên tên Ngao Liêm cùng bốn Thái Ất Kim Tiên khác ngạo mạn đòi chiếm hòn đảo của Đông Vương Công.

Đông Vương Công, với Cảnh Dương Kiếm trong tay, chỉ một chiêu đã chém giết bốn Thái Ất Kim Tiên và đánh lui Ngao Liêm.

Hắn thẳng thừng tuyên bố sẽ không giết Ngao Liêm, nhưng sẽ luyện hóa hắn thành tinh hoa để tế luyện Thần Tàng.

Ngao Liêm, dù sợ hãi, cũng không thể chống cự khi Càn Khôn Đỉnh được kích hoạt, hút hắn vào trong để luyện hóa bằng Thuần Dương Chân Hỏa.

Chỉ trong chốc lát, Ngao Liêm tan biến, tinh khí của hắn nhập vào huyệt Trung Xung trong ngón tay Đông Vương Công, biến thành một tiểu kim long linh động, minh chứng cho việc Thần Tàng đầu tiên đã được khai mở thành công.

Mỗi khi Đông Vương Công động ngón tay, một sức mạnh của rồng sẽ gia trì cho hắn.

Đông Vương Công tiếp tục khám phá hòn đảo, nhận ra đây là Doanh Châu Đảo trong truyền thuyết, một Tiên Đảo ẩn chứa Tiên Thiên Linh Căn Kiến Mộc.

Hắn thu phục Kiến Mộc, một linh căn có khả năng thanh lọc linh khí, giúp hắn tránh khỏi kiếp khí đang bao trùm Cổ Hoang.

Với ba Tiên Đảo lớn làm căn cứ, Đông Vương Công bắt đầu củng cố sức mạnh và thu phục các nhân tài.

Trên đường đến Côn Luân Sơn, hắn gặp gỡ Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ ở Vạn Thọ Sơn.

Trong cuộc luận đạo, Đông Vương Công đã giúp hai vị này có được những đột phá quan trọng.

Hắn cũng nhận được Nhân Sâm Quả từ Trấn Nguyên Tử và sau đó tìm thấy Hỗn Độn Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Sau đó, hắn đến Tây Côn Luân và gặp Tây Vương Mẫu Mẫu, bạn lữ định mệnh của hắn.

Cả hai cùng nhau tu luyện, và Tây Vương Mẫu Mẫu cũng đạt được đột phá.

Đông Vương Công chia sẻ phương pháp tu luyện Thần Tàng của mình, khiến Tây Vương Mẫu Mẫu kinh ngạc và quyết tâm đi theo con đường này.

Tại Tử Tiêu Cung, trong buổi giảng đạo thứ hai của Hồng Quân Đạo Tổ, Đông Vương Công đã khiến toàn trường chấn động khi tam hoa đỉnh đầu của hắn bùng nở chín cánh, một thiên phú vô lượng mà chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ mới từng đạt được (nhờ sự trợ giúp của Tạo Hóa Ngọc Điệp).

Hắn cũng trảm được Thiện Thi bằng Chư Thiên Khánh Vân, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh Sơ Kỳ và Thiện Thi đạt Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Sau buổi giảng đạo, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu Mẫu trở về Doanh Châu, Phương Trượng và Bồng Lai Tiên Đảo, củng cố thế lực.

Hắn tiếp tục thu phục các cường giả như Cửu Anh, Tu Xà, Tạc Xỉ, và đặc biệt là Tử Vi Tinh Chủ, người sẽ giúp hắn quản lý các tinh tú trên Thiên Giới.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 1

Vũ trụ bao la, tinh hà mênh mông.

Sông biển thành bụi trần, vật đổi sao dời.

“Ta đã đến Hồng Hoang Thế Giới!

Trở thành Đông Vương Công!” Trong sâu thẳm Tứ Hải, trên một tòa đảo tự thần bí, một đoàn Tiên Thiên Thuần Dương Chân Khí đang thai nghén bên trong, chính là vị Nam Tiên Chi Thủ, Đông Vương Công, người sau này sẽ vang danh một thời tại Hồng Hoang!

“Đông Vương Công một đời bi thảm, uất ức bất đắc chí, cho dù có Tây Vương Mẫu và các đạo lữ khác bầu bạn, cuối cùng cũng không thể có kết cục tốt đẹp.” “Nay ta thay thế y, tất sẽ cải biến vận mệnh bi thảm đó, khiến đại danh của ta, Đông Vương Công, vĩnh viễn trấn giữ Hồng Hoang!” Từ trong đoàn Thuần Dương Chi Khí kia truyền ra từng trận tình tự chấn động, làm cho linh khí xung quanh nổi sóng, sơn hà lay động.

Đông Vương Công cảm khái một phen xong, cũng dần dần tiếp nhận sự thật xuyên việt, bắt đầu tra xét tình huống hiện tại của mình.

Trong Tiên Thiên Thuần Dương Chi Khí, có hai đoàn khí tức huyền ảo đang vây quanh Nguyên Thần của Đông Vương Công không ngừng xoay chuyển.

Đông Vương Công từng chút tra xét, tức thì hưng phấn.

“Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, nghịch chuyển âm dương, phản hậu vi tiên!

Tế luyện vạn vật, trực đạt bản nguyên!” “Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Cảnh Dương Kiếm!

Thuần dương hội tụ, hạo nhiên vô địch!" Đông Vương Công xem xong, vô cùng mãn ý đối với linh bảo.

Y từng tự xưng "Cảnh Dương Công", có lẽ chính là bởi vì danh của Cảnh Dương Kiếm.

Còn về Càn Khôn Đỉnh, kiếp trước vốn là Bổn Mệnh Linh Bảo của Càn Khôn Lão Tổ, nhưng không biết vì sao lại thành vật của y, đối với điều này Đông Vương Công cũng có chút mơ hồ, nhưng đều là xuyên việt, có chút thay đổi, hẳn cũng là trong tình lý.

Lúc này một cỗ tin tức chảy vào thức hải của Đông Vương Công, là Tiên Thiên Truyền Thừa, Đông Vương Công tỉ mỉ quan sát, về đạo tu hành của Thuần Dương Chi Khí.

Đông Vương Công xem xong, khẽ gật đầu, một con đường tu hành thẳng đến Đại La Kim Tiên, đủ để bảo đảm trước khi tu thành Chuẩn Thánh không phải lo không có lộ khả tìm.

Pháp tu luyện của Tiên Thiên Truyền Thừa, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không từ bỏ, bởi vì từ một mức độ nào đó, đây là pháp tu luyện khế hợp nhất với bản nguyên.

Nhưng ngoài tu hành Thuần Dương Chi Đạo, trong nội tâm Đông Vương Công còn có một ý niệm táo bạo, đang không ngừng xoay vần!

Chương 2

Ngay từ trước khi xuyên việt, đã tồn tại một ý niệm táo bạo!

Trước khi xuyên việt, Đông Vương Công đã si mê Hồng Hoang thần thoại, xem không biết bao nhiêu tiểu thuyết loại Hồng Hoang, sau khi xem thêm nhiều điển tịch và tiểu thuyết, điều mà Đông Vương Công tiếc nuối nhất chính là, từ trước tới nay chưa từng có ai, đưa ra một pháp "Dĩ Lực Chứng Đạo" hoàn chỉnh!

Hồng Quân Đạo Tổ từng nói, pháp thành Thánh có ba.

Một là Dĩ Lực Chứng Đạo, sau khi thành Thánh, pháp lực thông thiên.

Hai là Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chém đi ba thi thiện ác tự ngã, thực lực kém hơn Dĩ Lực Chứng Đạo.

Ba là Công Đức Thành Thánh, lấy đại công đức, câu thông Thiên Đạo, thành quả vị Thánh Nhân.

Ba chủng pháp thành Thánh, Công Đức Thành Thánh yếu nhất, Trảm Tam Thi Chứng Đạo mạnh hơn một chút, nhưng so với Dĩ Lực Chứng Đạo, hầu như như đom đóm tranh huy với trăng sáng, hoàn toàn không ở cùng một tầng thứ.

Nhiều tiểu thuyết đời sau từng viết về Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng đa phần đều nói bừa, tính khả thi quá thấp.

Dưới sự tiếc nuối, Đông Vương Công vẫn luôn suy đoán, liệu có tồn tại một pháp Dĩ Lực Chứng Đạo chân chính hay không?

Sau đó, dưới một lần linh cảm đột phát, y đã sản sinh một ý tưởng!

Ý tưởng này, ngay cả y cũng giật mình!

Đó là, kết hợp một số tư duy của hệ thống Huyền Huyễn, bên trong Tiên Thiên Đạo Thể, khai tịch Huyệt Khiếu Thần Tàng!

Bước thứ nhất, khai tịch Đan Điền Thần Hải.

Bước thứ hai, khai khải mười hai đại huyệt khiếu trong thể nội, sản sinh mười hai đại Thần Tàng.

Tại mười hai đại Thần Tàng này, phân biệt dung nhập một giọt Tổ Vu tinh huyết, làm bản nguyên, sau khi hấp nạp vô cùng linh khí, tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trong thể nội, câu liên mười hai đại Thần Tàng, luyện thành Tiểu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Bước thứ ba, khai khải ba trăm sáu mươi lăm tiểu hình huyệt khiếu trong thể nội, sản sinh ba trăm sáu mươi lăm cái tiểu Thần Tàng.

Ba trăm sáu mươi lăm cái tiểu Thần Tàng này, thì lấy tinh hoa đại yêu cấp bậc Đại La Kim Tiên, làm bản nguyên.

Lại tham ngộ Yêu Tộc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong thể nội, luyện thành Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Nói tóm lại, trong thể nội, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Ba bước một khi hoàn thành, thì tự thân sẽ được gia trì lực lượng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, uy năng chi cường, khó có thể tưởng tượng!

Bước thứ tư, lấy vô thượng thần uy, khai tịch Đan Điền Thần Hải trong thể nội, tại thần hải này, khai thiên tích địa, diễn hóa thế giới, Chứng Đạo Hỗn Nguyên!

Khai tịch thế giới trong thể nội, Chân Linh gửi gắm vào hư không

Thần Hải, thành quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Một khi thành công, chiến lực tất nhiên nghịch thiên, hầu như không có sai biệt với Dĩ Lực Chứng Đạo!

Mà điều đáng sợ nhất chính là, hệ thống tu luyện này, có thể phục chế, không phải là độc nhất.

Tuy quá trình sẽ khúc chiết, nhưng so với toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có một mình Đạo Đức Thiên Tôn chém đi tự ngã Trảm Tam Thi thành Thánh, và Công Đức Thành Thánh cần đại công đức nghịch thiên, độ khó thấp hơn quá nhiều!

Kiếp trước, pháp này chỉ là một phỏng đoán của Đông Vương Công.

Nhưng giờ đây, lại là một thông thiên đại đạo!

Đông Vương Công được thai nghén trong Tiên Thiên Thuần Dương Chân Khí, lúc này đã ngưng thành Kim Tiên Đạo Quả, lấy tu vi Kim Tiên, sau vô số lần phản phục thôi diễn, đã đi đến một kết luận!

Đó là, phỏng đoán kia, tính khả thi, cao tới tám mươi phần trăm!

Tám mươi phần trăm khả năng, Dĩ Lực Chứng Đạo, thành Hỗn Nguyên Đạo Quả!

Nếu trong tình huống này, Đông Vương Công không chịu thử, vậy y thật sự là một kẻ hèn nhát!

Điều quan trọng nhất là, đạo lộ thành Thánh mà Đông Vương Công suy đoán, cùng với pháp Trảm Tam Thi Nguyên Thần Thành Thánh do Hồng Quân Đạo Tổ truyền lại không lâu sau đó, hoàn toàn không có xung đột!

Càng khủng bố hơn!

Một bên tu luyện Nguyên Thần Chi Đạo, chém đi ba thi, chờ đợi cơ duyên Nguyên Thần Chứng Đạo.

Một bên khai tịch Thần Tàng trong thể nội, dung hợp tinh hoa của vu yêu, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chờ đợi Dĩ Lực Chứng Đạo!

Hai bên kết hợp, nếu như, ba thi đều chém, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong thể nội cũng hoàn thành, hai bên chồng chất lên nhau, e rằng đủ để siêu thoát Thiên Đạo!

Hơn nữa, đạo tu luyện mà Đông Vương Công suy đoán này, không có cực hạn!

Bởi vì, hoàn toàn có thể sau khi thành Thánh, lại khai khải tế bào Thần Tàng!

Mỗi một tế bào, đều là một Thần Tàng, ẩn chứa vô thượng thần lực!

Không ngừng cường hóa mỗi một tế bào, tích trữ vô cùng pháp lực, về mặt lý luận, thực lực có thể tiến bộ vô hạn!

Thay vì chỉ tu luyện pháp Thuần Dương trong truyền thừa ký ức, rồi sau đó chỉ dừng lại ở Đại La Kim Tiên, không bằng cùng lúc tu luyện đạo vô thượng mà y suy đoán, cho y một khả năng siêu thoát vận mệnh!

Vì lẽ đó, Đông Vương Công đã đưa ra quyết định!

Phải hai đạo cùng tu!

Một bên dựa theo pháp Thuần Dương trong truyền thừa ký ức mà tu luyện, đem tu vi tự thân đề thăng đến Đại La Kim Tiên.

Một bên khai tịch Thần Tàng trong thể nội, chuẩn bị cho việc dung

hợp bản nguyên vu yêu, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Vì đã đưa ra quyết định, Đông Vương Công liền không còn do dự, trong đoàn Thuần Dương Khí, lại một lần nữa chìm vào trạng thái tu luyện vong ngã!

Tâm không vướng bận, đạo tâm kiên định, chỉ vì có thể bước ra một thông thiên đại đạo!

Chỉ có như vậy mới không phụ thiên ý, không phụ ý nguyện của ta!

Chương 3

Đẩu chuyển tinh di, sông biển chảy xiết.

Vô cùng lôi đình trên màn trời Hồng Hoang ầm ầm vang dội, tám nghìn trận mưa lớn ào ào đổ xuống.

Từng đạo khí tức cường hoành từ trong "thể xác" Đông Vương Công bạo phát ra.

Một cỗ lực hút điên cuồng càn quét Tứ Hải Bát Hoang.

Vô số linh khí điên cuồng hội tụ về phía tiểu đảo nơi Đông Vương Công đang ở, sau đó bị Đông Vương Công hấp thu sạch sành sanh.

"Ta thành công rồi!" Thanh âm hưng phấn của Đông Vương Công truyền ra.

Trải qua vô số lần thử nghiệm và nỗ lực, Đông Vương Công cuối cùng đã thành công khai tịch ra Đan Điền Thần Hải!

Hiện tại Thần Hải cực kỳ khô cạn, sự dũng động điên cuồng của linh khí bên ngoài, chính là dị tượng thiên địa do Đông Vương Công hấp thu linh khí dẫn tới!

Theo linh khí không ngừng bị hấp thu, giọt linh khí đầu tiên ngưng kết thành nước mưa rơi xuống, sau đó liền là một trận mưa lớn tầm tã.

Tuế nguyệt trôi nổi, từng giọt nước linh khí rơi vào đại hải, không biết từ khi nào, trong biển linh khí đã biến thành một mảnh vương dương, khí thế của Đông Vương Công cũng càng lúc càng cường đại.

Kim Tiên Sơ Kỳ, Kim Tiên Trung Kỳ, Kim Tiên Hậu Kỳ, Kim Tiên Đỉnh Phong!

Sau khi khai tịch Đan Điền Thần Hải, Đông Vương Công liên tục đột phá một mạch.

Thành công từ Kim Tiên Sơ Kỳ, đạt tới cảnh giới Kim Tiên Đỉnh Phong, cách Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ một bước xa!

Cần biết, hiện tại Hồng Hoang chia thành Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh.

Kim Tiên Đỉnh Phong, trong thời điểm Tam Tộc tranh bá hiện tại, cũng được xem là tiểu cao thủ.

Ngay lúc này, Đông Vương Công cũng càng thêm minh xác đạo tu hành của mình.

Hiện tại Thần Hải đã khai tịch, tiếp theo là đả thông mười hai đại huyệt khiếu và ba trăm sáu mươi cái tiểu Thần Tàng quanh thân!

Chỉ khi hoàn thành bước này, con đường tu luyện của Đông Vương Công mới triệt để bước ra bước đầu tiên!

Loại bỏ mọi tạp niệm trong lòng, Đông Vương Công bắt đầu tìm kiếm huyệt khiếu trong "thể xác" mình.

Lúc này y chưa từng hóa hình, hẳn chỉ là một đoàn Tiên Thiên Thuần Dương Chi Khí.

Nhưng y sinh ra có linh, mang theo ký ức kiếp trước, vì vậy đối với huyệt khiếu nhân thể thập phần rõ ràng.

Hoặc giả hiện tại nên gọi là huyệt khiếu Tiên Thiên Đạo Thể, dù sao Nhân tộc hiện tại chưa xuất thế, những thứ phỏng theo Chân Thân Bàn Cổ mà tạo ra đều nên gọi là Tiên Thiên Đạo Thể.

Đông Vương Công trầm tư nửa buổi, cũng không bắt đầu từ đầu, mà lựa chọn bắt đầu tế luyện từ ngón tay.

Bắt đầu từ đầu lâu Tam Dương Hội Tụ quả thật có chỗ tốt, nhưng đạo của Đông Vương Công là tiền cổ vô nhân hậu vô giả, ai cũng không dám khẳng định khoảnh khắc tiếp theo sẽ thế nào.

Vì vậy, bắt đầu từ hai tay, cho dù có chút ngoài ý muốn, cũng nằm trong phạm vi có thể thừa nhận.

Từng luồng Thuần Dương Chi Khí được điều động, sau đó mô phỏng thành hình trạng hai tay, rồi từng huyệt khiếu liên tiếp hiện ra trong đó.

Trung Xung, Quan Xung, Thiếu Xung, Thương Dương, từng huyệt khiếu chậm rãi thành hình, Đông Vương Công thử nghiệm một đường bằng phẳng, không chút trở ngại!

"Xem ra với tu vi của ta và thêm ký ức kiếp trước, công pháp thôi diễn ra quả thật khả thi!" Cùng với việc Đông Vương Công không ngừng thôi diễn và tế luyện, hai tay của y nhanh chóng thành hình, sau đó là cẳng tay, bắp tay, vai giáp.

"Oanh!" Một cỗ khí tức cường đại phát ra, Đông Vương Công trong khi tạo hình nhục thân, tế luyện huyệt khiếu, toàn thân pháp lực cũng được tôi luyện càng thêm tinh thuần.

Trong vô thức, thực lực của Đông Vương Công chủ động đột phá về phía cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Đông Vương Công không hề lay động, đạo tâm kiên định, một lòng một dạ khai phát Thần Tàng.

Hai tay và hai cánh tay từ từ thành hình, sau đó Đông Vương Công lại bắt đầu từ hai chân, hướng về phần trên hội hợp.

Khi hai chân cũng thành hình, pháp lực trong thể nội Đông Vương Công cuối cùng đạt đến một giới hạn.

Rồi sau đó thuận lý thành chương trực tiếp đột phá, cảnh giới của

y đã đề thăng lên cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Sau khi cảnh giới đề thăng, việc tế luyện của Đông Vương Công cũng trở nên thuận lợi hơn.

Có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, việc tế luyện huyệt khiếu và rèn đúc nhục thân đều thuận lợi một mạch.

Tứ chi, thân thể, ngũ tạng lục phủ, mỗi một huyệt khiếu Thần Tàng trên cơ thể, Đông Vương Công đều dốc toàn lực, không hề buông lỏng chút nào.

"Chỉ cần đầu lâu tế luyện hoàn thành, toàn thân mười hai đại huyệt khiếu và ba trăm sáu mươi lăm tiểu Thần Tàng đều sẽ toàn bộ thành công!" Đông Vương Công kết thúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, lại tiếp tục tế luyện, đồng thời tu vi của y một đường đột phá, thành công đạt tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên Đỉnh Phong!

"Tam Dương Hội Tụ, Linh Đài Thanh Minh, chú ngã thần khu, đại đạo vĩnh hằng!

Lập!" Đông Vương Công đại hát một tiếng, nhục thân của y cuối cùng cũng triệt để thành hình vào khoảnh khắc này!

Một vị công tử phiên phiên, lông mày kiếm nhập thái dương, mắt như tinh thần, mặt như ôn ngọc, khí vũ bất phàm.

Đông Vương Công tùy ý đứng ở đó, một cỗ hạo nhiên chi khí chảy xiết khắp bốn phương, nếu nữ tiên nào nhìn thấy, tất định sẽ nhất kiến khuynh tâm.

Vừa hóa hình đã có thực lực Đại La Kim Tiên, xét về tư chất, trong Hồng Hoang cũng hiếm có.

Vào khoảnh khắc nhục thân toàn bộ thành hình, Đông Vương Công thành công đột phá, thành tựu Đại La Kim Tiên Đạo Quả.

Lúc này trong Nguyên Thần, ba đóa kim hoa hàm bao đợi nở, từng đóa khánh vân hóa thành chim thú khắp nơi du đãng nô đùa, giống như sinh linh chân thực vậy.

Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, chính là điềm tượng của Đại La Kim Tiên!

Chỉ là ba hoa của Đông Vương Công chưa khai phóng, hẳn là cảnh giới chưa ổn định, chỉ chờ ôn dưỡng một đoạn thời gian, là có thể triệt để củng cố cảnh giới.

Lúc này Đông Vương Công vừa hóa hình, trên tiểu đảo thiền âm trận trận, tiên nhạc lượn lờ, vô cùng linh khí phun trào, từng đóa kim liên nở rộ.

Chính là thiên địa đồng khánh, chúc mừng Đông Vương Công thành công hóa hình, đãi ngộ như vậy cũng chỉ có Tiên Thiên Đại Thần Thông giả mới có thể hưởng thụ.

Chương 4

Nếu sinh linh bình thường hóa hình, không những không có dị tượng như vậy, mà còn sẽ dẫn tới từng trận kiếp lôi, tiến hành khảo nghiệm đối với những sinh linh đó.

Đông Vương Công nhìn ngón giữa tay phải, đó là nơi Thần Tàng đầu tiên tọa lạc.

Chỉ cần thành công luyện hóa một sinh linh, sẽ khai khải nơi Thần Tàng đầu tiên!

Tuy nhiên sinh linh thực lực yếu kém cũng có thể luyện hóa vào, nhưng Đông Vương Công không hề tùy ý lựa chọn, muốn được y nhìn trúng, vậy cũng cần có thực lực và tư cách nhất định.

Tiện tay thu Càn Khôn Đỉnh và Cảnh Dương Kiếm, hai kiện Bổn Mệnh Linh Bảo sau khi trải qua vô số năm tháng ôn dưỡng, đã hoàn toàn bị Đông Vương Công luyện hóa.

Hiện tại việc cấp bách là nhanh chóng tìm kiếm cường giả, luyện hóa huyệt khiếu Thần Tàng đầu tiên!

Ngay khi Đông Vương Công vừa hóa hình, cái tiết trời mưa âm u không biết kéo dài bao nhiêu năm tháng kia nhanh chóng ngừng lại, thiên quang đại phóng, vạn dặm biển trời một màu.

"Nguyên lai ta thân ở Tứ Hải chi địa, ta cứ tưởng Đông Vương Công ta sinh ra tại Đông Côn Lôn chứ!" Đông Vương Công đánh giá một phen xung quanh, tòa đảo tự kia không hề nhỏ, vạn dặm vô cương, biển trời một màu.

Đang định ra ngoài tìm kiếm con mồi thích hợp, lại có con mồi chủ động tìm đến cửa rồi!

Trong thần thức dò xét của Đông Vương Công, mấy đạo thân ảnh đang cấp tốc tiếp cận, hiển nhiên là bị động tĩnh điên cuồng hấp thu linh khí của Đông Vương Công trước đó hấp dẫn.

"Một Đại La Kim Tiên!

Lại có mấy Thái Ất Kim Tiên cường giả, vừa hay có thể dùng để luyện hóa Thần Tàng!" Đông Vương Công mỉm cười hội ý, đứng vững thân hình.

Hiện tại chính là thời điểm Tam Tộc tranh bá, trong Hồng Hoang đao binh không ngừng, vô biên kiếp khí càng lan tràn khắp nơi, những kẻ bị hấp dẫn tới hẳn là cường giả Long tộc!

Một hàng năm sinh linh Long tộc khí thế trùng trùng, khi thấy một phương đảo tự, đều lộ vẻ kinh hỉ, hưng phấn.

Họ đều là Thủy tộc sinh tồn ở gần đó, nhưng lại chưa từng thấy có một tòa động thiên phúc địa như vậy ở đây.

"Đảo tự này định nhiên là tồn tại bất phàm, trước đây bị trận pháp thủ hộ, vì vậy mới che giấu được sự dò xét của chúng ta!" Mấy người Long tộc hưng phấn nói, không khỏi đều hướng ánh mắt về phía vị Đại La Kim Tiên cầm đầu kia.

"Mấy kẻ các ngươi không thấy sao?

Trên đảo tự kia không phải có một cỗ khí tức cường đại sao!" Ngao Liêm miệng nói cường đại, trên mặt lại đầy vẻ khinh thường.

Trong Hồng Hoang, tu sĩ dù cường đại đến mấy, gặp Long tộc cũng phải phủ phục xưng thần!

Đặc biệt là những tán tu kia, không có căn cơ nào, chẳng phải mặc cho Long tộc nắm nắn sao!

Đông Vương Công tĩnh lặng chú thị mấy tu sĩ Long tộc đang từ xa

đến gần, thái độ kiêu ngạo, không hề đặt Đông Vương Công vào mắt.

"Này tu sĩ, vừa rồi dị tượng thiên địa, là do ngươi dẫn động sao?" Vị Thái Ất Kim Tiên dẫn đầu kiêu ngạo hỏi, thân là một thành viên của Lân Giáp Thủy Tộc, cho dù đối mặt với Đại La Kim Tiên, cũng có một loại cảm giác ưu việt bẩm sinh!

"Sao lại cuồng vọng như vậy, không biết như vậy là nguy hiểm sao?" Đông Vương Công đạm nhiên cười nói, loại tiểu hà binh này, ngay cả tư cách để y tức giận cũng không có.

"Ngươi!" Vị Thái Ất Kim Tiên đang định phá miệng mắng lớn, nhưng cảm nhận được hàn ý trong ánh mắt Đông Vương Công, toàn thân run rẩy, như rơi vào hầm băng, không dám mở miệng nữa.

"Nga?

Dám ở trước mặt Ngao Liêm ta dương oai, ngươi có biết Tứ Hải chi địa đều là của Long tộc ta không, chiếm đảo tự của Long tộc ta, còn dám kiêu trương?" Ngao Liêm cầm đầu khinh thường nhìn Đông Vương Công, đứng trên đầu mây nhìn xuống, phảng phất như thần linh khinh thường chúng sinh.

Đông Vương Công lúc này mới nghiêm túc đánh giá Ngao Liêm.

Y không khỏi khẽ gật đầu, "Long tộc, cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhục thân cường hãn, miễn cưỡng có thể dùng làm Thần Tàng!" Nhìn ánh mắt Đông Vương Công như đang đánh giá con mồi, Ngao Liêm trong nháy mắt nộ khí trùng thiên, gào thét lớn tiếng phát động công kích.

"Tìm chết!" Ngao Liêm hiện hóa long thân khổng lồ, thôi động vô biên thủy vụ, gào thét về phía Đông Vương Công.

Bốn Thái Ất Kim Tiên bên cạnh cũng cùng nhau xuất kích, lấy thế hợp vây cùng công kích Đông Vương Công.

Đã trải qua nhiều trận chiến, công kích phân tán và hợp kích đều thành thạo, nếu gặp Đại La Kim Tiên bình thường, quả thật cũng phải tốn một phen công phu.

Nhưng lần này gặp phải Đông Vương Công, chỉ thấy Cảnh Dương Kiếm quét ngang ra, Thuần Dương Chi Khí kịch liệt hóa thành kiếm cương ngàn trượng!

"Oanh!" Một kiếm chém giết bốn vị Thái Ất Kim Tiên, đồng thời đem Chân Long chi thân của Ngao Liêm đánh văng xa ngàn dặm.

"Sao có thể!" Ngao Liêm trong lòng đại chấn, bốn thuộc hạ kia tuy chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng muốn một kích chém giết cả bốn, cho dù Ngao Liêm cũng không làm được.

Đông Vương Công không những làm được, mà còn thuận thế bức lui Ngao Liêm!

Một tồn tại cường đại như vậy, căn bản không phải Ngao Liêm có thể kháng cự!

Tuy nhiên thân là Long tộc, thân là tộc quần cường đại nhất hùng cứ Tứ Hải, Ngao Liêm không nguyện thừa nhận mình yếu kém.

Lại một lần nữa chuyển động Chân Long chi khu, hung mãnh nhào tới Đông Vương Công.

"Hống!" Thần Long nộ hống, phong quyển vân động.

Đông Vương Công cất bước tiến lên, Cảnh Dương Kiếm trong tay phát ra kiếm mang lấp lánh, hiển nhiên có chút hưng phấn.

"Oanh!" Một kiếm xuất, bốn phương bình định!

Ngao Liêm bị Đông Vương Công một kiếm chém rơi vào trong bụi trần, vảy quanh thân rơi rụng, long thân hầu như bị một kiếm chém thành hai đoạn.

Ngao Liêm không ngờ nhục thân Đông Vương Công lại cường hãn đến vậy!

Long tộc vốn nổi danh về nhục thân, cũng không thể kháng cự Đông Vương Công về mặt sức mạnh.

Giữa đồng giai, y áp đảo tất cả đồng bối!

Đông Vương Công lúc này cũng triệt để biết được sức mạnh của mình, vừa rồi căn bản chưa từng động dụng pháp lực, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của nhục thân!

Một kiếm chém rụng một Long tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, sức mạnh chi cường, không tiền tuyệt hậu!

Ngao Liêm đang định bỏ chạy, một thanh bảo kiếm hàn quang tứ xạ đã đặt dưới đầu rồng.

Chỉ cần Ngao Liêm dám khinh cử vọng động, thanh kiếm này sẽ không chút do dự đâm xuyên nhục thân và Nguyên Thần của y.

Chương 5

"Ta là Long tộc tử đệ Ngao Liêm, khuyên ngươi tốt nhất đừng làm loạn, nếu không khó thoát khỏi sự truy sát của Tứ Hải!" Ngao Liêm trong lòng sợ hãi, nhưng trên mặt lại giả bộ bình tĩnh.

Đông Vương Công ngẩn ra, Ngao Liêm lại dùng thế lực áp người.

"Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi!" Đông Vương Công đánh giá Ngao Liêm đang bị trọng thương, vừa rồi một kiếm kia đủ sức chém nát vạn ngọn núi cao, nhưng lại bị Ngao Liêm dùng nhục thân chống đỡ, cường độ thân thể của y không tồi.

Nghe Đông Vương Công thừa nhận sẽ không giết mình, Ngao Liêm trong lòng hơi thả lỏng, đồng thời cũng sinh ra một tia khinh thường đối với Đông Vương Công.

Uy danh Long tộc, ai mà không phải nể ba phần!

"Ta sẽ sống luyện ngươi, lấy toàn thân tinh hoa của ngươi, tế luyện huyệt khiếu Thần Tàng của ta!" Đông Vương Công vào khoảnh khắc Ngao Liêm thả lỏng, thôi động Càn Khôn Đỉnh, trong nháy mắt thu Ngao Liêm vào trong đỉnh.

Thuần Dương Chân Hỏa vừa thôi động, liền trực tiếp bắt đầu tế luyện.

Hồng Hoang Thế Giới, nhược nhục cường thực, ngay cả lòng trắc ẩn cũng là hão huyền, vì Chứng Đại Đạo, không tiếc đồ sát ức vạn sinh linh, đó mới là chân thực khắc họa của Hồng Hoang Thế Giới!

Ví như Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu, quyết chiến tại Tây Phương chi địa, một trận đại chiến đã khiến Tây Phương thế giới hầu như toàn bộ bị phế, trong đó những sinh linh yếu kém chết đi, lại có

bao nhiêu?

E rằng nhiều như lông trâu, không kể xiết!

Lúc này thân là Đại La Kim Tiên Ngao Liêm trong Càn Khôn Đỉnh phấn lực giãy giụa, trong đỉnh khổ sở cầu xin tha thứ, nhưng Đông Vương Công không hề lay động chút nào.

Theo Thuần Dương Chân Hỏa không ngừng luyện hóa, từng tia Tiên Thiên tinh khí từ bên trong Càn Khôn Đỉnh truyền ra, tiến vào Thần Tàng đầu tiên của Đông Vương Công ở tay phải.

Phản Hậu Vi Tiên, luyện hóa hư thành chân!

Long thân ngàn trượng của Ngao Liêm bị triệt để luyện hóa, phản lại thành Tiên Thiên bản nguyên, toàn thân tinh huyết da thịt và vạn năm khổ tu, toàn bộ đều trở thành trợ giúp cường đại cho Đông Vương Công!

Lúc này một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa, huyệt vị Trung Xung trên ngón giữa tay phải của Đông Vương Công một trận trướng nhiệt.

Dùng thần thức quét qua, bên trong một tiểu kim long bé nhỏ đang du tẩu trong Thần Tàng, hoạt linh hoạt hiện, cùng Đông Vương Công tâm ý tương thông.

"Thành rồi!" Đông Vương Công hỉ tiếu nhan khai, trong nhất thời tám mặt đều gió, thật sự xuân phong đắc ý.

Trung Xung Thần Tàng khai khải, sau này Đông Vương Công chỉ cần búng một ngón tay, sẽ có lực lượng một rồng gia trì!

Một tiểu Thần Tàng lại khiến Đông Vương Công có được trợ giúp to lớn như vậy.

Sức mạnh Thần Long cũng sẽ phản hồi vào Thần Hải, đồng thời

cũng cường đại hóa bản nguyên chi lực của Đông Vương Công.

"Long quy đại hải, mới thần lực vô cùng!" Đông Vương Công tâm tư vừa động, kim long kia phân ra một đạo kim quang phân thân, đầu nhập vào trong Đan Điền Thần Hải.

Kim long ngao du Thần Hải, cùng tiểu kim long trong Thần Tàng xa xa hô ứng.

Tiểu kim long không chỉ có thể bạo phát chiến lực khi chiến đấu, mà còn có thể vào ngày thường giúp Đông Vương Công thôn thổ linh khí.

Đem linh khí bên ngoài dẫn vào Thần Hải, sau đó triệt để luyện hóa thành linh lực của Đông Vương Công, cũng là một trong những tác dụng của Thần Tàng huyệt khiếu.

Đông Vương Công thành công luyện hóa Thần Tàng đầu tiên, trong nhất thời cũng không khỏi thả lỏng, bắt đầu du lịch trên mảnh đảo tự này, cần biết tòa đảo tự này có lịch sử.

"Có thể thai nghén ra một phương Đại Thần Thông giả, lại có Chí Bảo như Càn Khôn Đỉnh và Cảnh Dương Kiếm, đảo tự này nhất định phi phàm!" Đông Vương Công bộ hành về phía trước, chân trần dẫm lên thảm cỏ mềm mại, một cỗ cảm giác tê dại thoải mái quả thật vô cùng đặc biệt.

Tiếp xúc với đại địa, từng luồng khí tức đại địa theo cơ thể truyền đến, đồng thời cũng khiến Đông Vương Công thu được một số tin tức.

Tòa đảo tự này cực lớn, nếu phàm tục sinh linh bộ hành du lịch, e rằng trăm năm cũng không thể đi hết một vòng.

Đông Vương Công thong thả tiến bước, cùng với việc không ngừng đi sâu vào, dần dần hiểu rõ mọi thứ về tòa tiểu đảo này.

“Doanh Châu Đảo!

Tiên đảo trong truyền thuyết!” Đông Vương Công không khỏi cảm thán vận khí của mình quá tốt.

Chính là cái gọi là khách biển đàm về Doanh Châu, khói sóng mờ mịt không thể cầu, Đông Vương Công hóa hình tại tòa đảo tự này, không khỏi cảm thán tạo hóa.

Trên đảo linh tuyền đinh đông, lục thủy bao quanh, nhiều dao thảo quỳnh chi, nơi mắt nhìn tới linh khí mây tụ.

Đông Vương Công dần dần đi sâu vào, một cỗ linh khí mát lạnh ập tới.

Khiến Đông Vương Công kinh ngạc, linh khí ở đây dường như được tinh hoa hóa, khi hấp thu có cảm giác sảng khoái, phảng phất như tạp chất trong linh khí đã bị lọc bỏ trước.

“Hiện tại đang là thời kỳ Tam Tộc tranh bá, khắp Hồng Hoang thiên địa đều có vô biên kiếp khí, nhưng linh khí ở đây lại thuần tịnh đến vậy, chắc chắn có thần vật ở đây!” Đông Vương Công song mục chước chước, tăng tốc độ chạy về phía trung tâm đảo tự, từ xa nhìn thấy một cây cự thụ cao ngất trời sừng sững, nhìn qua như hoa cái giữa không trung, uy nghi hùng vĩ!

“Ha ha ha, ta là Đông Vương Công, là người được Thiên Địa định vị, Nam Tiên Chi Thủ của vạn tộc, linh căn như hoa cái này, quả thật là chuẩn bị cho ta!” Đông Vương Công lại một lần nữa tăng tốc độ, nhiệt thiết trong mắt cũng càng thêm nồng đậm.

Một phần thần thức thăm dò vào trong linh căn kia, tức thì minh bạch được tiền nhân hậu quả.

Linh căn này không nằm trong Ngũ Hành, tên là Thông Thiên Kiến Mộc!

Thông Thiên Kiến Mộc to lớn vô cùng, truyền văn Kiến Mộc là trụ cột của thiên địa.

Sau khi Bất Chu Sơn đổ sập, trời nghiêng tây bắc, đất lún đông nam, khi đó Kiến Mộc chống đỡ, câu thông trời và đất.

Sau này Nữ Oa dùng bốn chi của thần quy Bắc Hải tạo thành Tứ Cực của đất, sau khi thiên địa khôi phục ổn định, Kiến Mộc lại biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ còn lại từng đoạn truyền thuyết, cung cấp cho hậu thế truyền tụng.

Đông Vương Công không ngờ lại gặp Tiên Thiên Linh Căn Kiến Mộc trên Doanh Châu Đảo, từ hiện tại mà xem Kiến Mộc chỉ là một cây non!

"Thần vật như vậy, hợp lẽ nên do ta sở đắc!" Đông Vương Công đại bộ tiến lên, dùng tay vuốt ve thân cây Kiến Mộc, sau đó một cỗ Thuần Dương Chi Khí quán chú vào.

Đồng thời lạc ấn Nguyên Thần của Đông Vương Công cũng bị đánh nhập vào trong Kiến Mộc, từ đó Kiến Mộc và Đông Vương Công không còn phân biệt lẫn nhau.

Phẩm cấp của Kiến Mộc khó phân định, một cây Tiên Thiên Linh Căn thần bí, tác dụng hoàn toàn không dưới Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, thậm chí vượt xa.

Mà tác dụng của Kiến Mộc lại phi thường đặc biệt, đó là thôn thổ linh khí, tịnh hóa linh khí!

Ví dụ như hiện tại Hồng Hoang Thế Giới, vô biên kiếp khí đã sớm hỗn tạp trong linh khí.

Chương 6

Chỉ cần là tu sĩ thân ở Hồng Hoang Thế Giới, cho dù cẩn thận đến mấy, khi thôn thổ linh khí, cũng sẽ bị kiếp khí thấm nhiễm, không nhịn được muốn rời khỏi động phủ, gia nhập vào lượng kiếp chém giết một phen.

Nhưng trên Doanh Châu Đảo nơi Kiến Mộc tọa lạc, lại không hề xuất hiện tình huống như vậy.

Kiến Mộc hấp thu linh khí xung quanh vào thân cây, sau đó đem toàn bộ kiếp khí, độc khí bên trong hấp thu sạch, chỉ phản thổ ra linh khí tinh thuần nhất, tư bổ Hồng Hoang Thế Giới.

Tác dụng này, nói lớn ra, đó chính là khí tịnh hóa linh khí toàn bộ Hồng Hoang!

Đông Vương Công chỉ cần chiếm cứ linh căn này, sẽ có vô cùng lợi ích.

Ít nhất khi hấp thu linh khí sẽ không còn phải lo lắng bị kiếp khí cảm nhiễm, từ đó không chịu nổi khảo nghiệm mà gia nhập vào lượng kiếp.

Thu phục Tiên Thiên Linh Căn Thông Thiên Kiến Mộc, Đông Vương Công triệt để chưởng khống tòa đảo tự này.

Thông Thiên Kiến Mộc chính là hạch tâm của Doanh Châu Đảo, Đông Vương Công luyện hóa Thông Thiên Kiến Mộc, tự nhiên nắm giữ toàn bộ đảo.

Doanh Châu Đảo vốn là một khối hỗn độn toái phiến khổng lồ rơi vào Hồng Hoang Thế Giới khi khai thiên, cuối cùng thai nghén diễn hóa thành một phương tiên đảo.

Hiện tại dưới cơ duyên xảo hợp, sau khi bị Đông Vương Công chiếm cứ, Tiên Thiên Thủ Hộ Đại Trận và Giới Tử Tu Di Trận Pháp tự mang trên đảo cũng trong nháy mắt bị Đông Vương Công lĩnh ngộ quán thông.

Đông Vương Công tung hoành khắp đảo, Doanh Châu Đảo có thể xem là một động thiên phúc địa hoàn mỹ.

Trong đó linh mạch bàng bạc, vật tư phong phú, quả thật là bảo địa khó có được.

Đông Vương Công sau khi tiềm tu một đoạn thời gian trên đảo, tu vi của y cũng triệt để ổn định lại, chỉ là ba hoa trên đỉnh đầu vẫn chậm chạp không có xu thế khai phóng.

Đông Vương Công trong lòng cũng không vội, lúc này đang là thời kỳ Tam Tộc đại chiến, cũng chính là thời cơ tốt để bắt giữ sinh linh, luyện hóa Thần Tàng quanh thân!

Tu sĩ khác e ngại lượng kiếp như hổ lang, Đông Vương Công có Thông Thiên Kiến Mộc bên mình, lại không hề sợ hãi chút kiếp khí nào.

"Đạo lữ Tây Vương Mẫu của ta đang ở Tây Côn Lôn, ta cùng nàng Tiên Thiên Âm Dương tương hợp, hỗ trợ bổ sung cho nhau, nếu có thể song tu, tất sẽ sự bán công bội!" Những chuyện này, Đông Vương Công cũng có chút tâm động.

Tiện tay thôi động trận pháp, đem toàn bộ Doanh Châu Đảo biến thành kích thước giới tử, trực tiếp thu vào trong cơ thể.

Nhìn thấy nó trong nháy mắt xuất hiện giữa đại hải mênh mông, Đông Vương Công kinh thán sự thần diệu của thuật pháp này.

Trước đây Doanh Châu Đảo trong Tứ Hải chưa từng bị phát hiện, hiển nhiên Giới Tử Tu Di Trận Pháp đã phát huy tác dụng lớn.

Thu Doanh Châu Đảo xong, Đông Vương Công không còn hậu cố chi ưu, cưỡi tường vân, hướng về Hồng Hoang đại địa mà đi.

Tuy nhiên Tứ Hải chi địa hà kỳ rộng lớn, cho dù Long tộc cường đại nhất cũng không thể chiếm hết Tứ Hải chi địa, trong đó càng thai nghén vô số sinh linh.

Đông Vương Công một đường cấp hành, không những pháp lực tiêu hao cực lớn, mà còn làm chậm trễ thời gian tu hành.

Vậy nên y liền câu một con Tiễn Ngư trong đại hải, Tiễn Ngư cũng là Tiên Thiên sinh linh, thuộc về Tiễn Ngư đầu tiên giữa thiên địa, chỉ là sinh ra hơi muộn, tu vi còn nông cạn, nhưng độn tốc quả thật vô song, còn nhanh hơn Long tộc Ngao Liêm ba phần.

Đông Vương Công tọa định trên lưng Tiễn Ngư, Tiễn Ngư lớn ngàn trượng trong nháy mắt cấp tốc lao về phía Hồng Hoang đại địa.

Điểm hóa linh thú tuy cần tiêu hao pháp lực, nhưng có một Tiễn Ngư to lớn như vậy, Đông Vương Công cũng cam lòng tiêu hao một ít pháp lực.

Tiễn Ngư chở Đông Vương Công bơi trên đại hải, Đông Vương Công trên lưng cá khổng lồ bố trí trận pháp, lại một lần nữa bắt đầu chìm đắm trong tu hành.

Bất kỳ cường giả nào cũng không thể tùy ý thành công, cho dù Đông Vương Công hiện tại có thực lực cường hãn, đó cũng là nhờ tu hành khổ cực ngày đêm mà đổi lấy.

Thương thiên tịch liêu, Tứ Hải mênh mông, Đông Vương Công một đường lên Tây Hải, xuyên Đông Hải, trong đó lại đi qua một nơi thần bí bao trùm bởi bạo loạn chi hải, trải qua năm trăm năm, cuối cùng mới thấy được lục địa giữa thiên hải một tuyến!

Đông Vương Công trên đường sớm đã chán cảnh biển vô biên,

hiện tại lục địa đã ở trong tầm mắt, trong lòng y cũng có thêm một tia kỳ vọng.

Tiễn Ngư phi trì năm trăm năm, vượt qua bao nhiêu vạn dặm hải cương không biết.

Lúc này sắc núi trước mắt chậm rãi lớn dần, trên mặt Đông Vương Công cũng nở nụ cười.

Một đường tiềm tâm tu hành, không những pháp lực càng thêm viên nhuận, ngay cả nhục thân cũng được tôi luyện càng thêm kiên cố.

Trong Thần Hải kia linh khí hải thủy càng ngày càng nhiều, có xu thế vương dương vô lượng.

Đăng lâm lục địa, Đông Vương Công tâm mãn ý túc, quay đầu nhìn Tiễn Ngư trong nước biển, tiện tay một chỉ, một đạo kim quang bao phủ Tiễn Ngư, trong nháy mắt đem Tiễn Ngư vốn vẫn chậm chạp không thể hóa hình hóa thành một Đạo Đồng.

"Ngươi truy tùy ta năm trăm năm, cũng là tạo hóa của ngươi, nay ta giúp ngươi hóa hình, truyền hạ đạo pháp, sau này ngươi là đệ tử ký danh của ta, Đông Vương Công!" Đông Vương Công tiện tay lại một đạo kim quang, đem pháp quyết luyện thể y sáng tạo chú nhập vào thức hải của Tiễn Ngư.

"Đa tạ Lão Sư điểm hóa, đệ tử sau này nhất định sẽ toàn lực tu hành, không phụ hậu ái của Lão Sư!" Tiễn Ngư thanh âm thanh thúy, kích động quỳ phục trên đất liên tục hứa hẹn.

Có thể được Đông Vương Công chỉ điểm, đương nhiên là thiên đại tạo hóa, huống hồ pháp luyện thể mà Đông Vương Công truyền xuống không tầm thường.

Pháp quyết kia có thể là pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo, thử hỏi toàn bộ Hồng Hoang đại địa, ai có thể có được thuật luyện thể thần

diệu như vậy!

Đông Vương Công thấy đồng tử ngoan ngoãn, cũng thập phần yêu thích, "Sau này ngươi là đệ tử của ta, nay vi sư ban đạo hiệu "Ngọc Dương Tử", sau này phải cần cù tu hành, tránh làm mất danh tiếng của vi sư!" Ngọc Dương Tử được đạo hiệu, tự nhiên lại thiên ân vạn tạ, sư đồ đơn giản hàn huyên một phen, liền khởi hành du lịch Hồng Hoang đại địa.

Đối với nơi Côn Lôn Sơn tọa lạc, Đông Vương Công cũng không biết, vì vậy chỉ có thể đi về phía trung tâm Hồng Hoang đại địa.

"Côn Lôn Sơn là nơi Long Mạch Hồng Hoang hội tụ, sau khi Bất Chu Sơn đổ sập, Côn Lôn càng là tổ đình của Long Mạch Hồng Hoang, vì vậy nhất định không phải nơi vô danh!" Đông Vương Công cất bước đi, Ngọc Dương Tử theo sát phía sau, vì Đông Vương Công mà phủng kiếm.

Hiện nay đang là thời kỳ Tam Tộc đại chiến, Long, Phượng, Kỳ Lân ba tộc khắp nơi tranh sát, đều muốn độc bá Hồng Hoang, trở thành bá chủ cường đại nhất.

Họ có công lao với thiên địa trong Hung Thú Lượng Kiếp, vì vậy mới đổi lấy vạn vạn năm xương thịnh.

Tuy nhiên sau khi Tam Tộc bá chiếm Hồng Hoang, lại tham lam không đáy, từng kẻ vọng tưởng chiếm lĩnh toàn bộ khí vận Hồng Hoang.

Cũng chính vì vậy, mới dẫn tới vạn năm Tam Tộc đại chiến.

Hiện tại khắp nơi trong Hồng Hoang vô biên đều kiếp khí tràn ngập, từng Đại Năng tu sĩ đều đóng chặt sơn môn không ra, sợ bị kiếp khí lây nhiễm, gây ra họa sát thân.

Nhưng Đông Vương Công có Thông Thiên Kiến Mộc trong tay,

bất kỳ kiếp khí nào đều bị Kiến Mộc tinh hoa hóa sạch, ảnh hưởng của lượng kiếp đối với y hầu như có thể bỏ qua không tính.

Trên đường tranh sát không ngừng, những kẻ Tam Tộc kiêu hoành bạt hỗ, Đông Vương Công cũng không vội, hiện tại chính là lúc muốn luyện hóa Thần Tàng.

Nếu gặp sinh linh ưu tú, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Chương 7

Đông Vương Công thu liễm khí tức, giống như một sinh linh phổ thông đi lại trên Hồng Hoang đại địa vô biên.

Ngọc Dương Tử thì chìm đắm trong công pháp mà Đông Vương Công truyền thụ.

Tuy đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, nhưng trước đây thân là man thú hồn nhiên ngơ ngác, hoàn toàn dựa vào bản năng mà tu hành, làm gì có công pháp.

Trong Hồng Hoang có rất nhiều sinh linh, cũng đều giống như Ngọc Dương Tử trước đây, dựa vào sự tích lũy của thời gian, cơ thể tự chủ thôn thổ linh khí, mới mơ màng bước lên đạo đồ.

Tuy nhiên như vậy cũng khó có sở thành nhất, muốn ổn định đỉnh phong đại đạo, thì càng khó lại càng khó.

"Công pháp của ta thích hợp cho tất cả sinh linh tu luyện, không biết Ngọc Dương Tử sau này sẽ đạt thành tựu gì!" Đông Vương Công thấy Ngọc Dương Tử chuyên tâm tu luyện, cũng đối với vị đệ tử này có thêm một tia kỳ vọng.

Dù sao đệ tử cường đại, làm lão sư trên mặt cũng có ánh sáng, huống chi môn đình hưng vượng, có thể mang đến vô cùng khí vận cho Đông Vương Công.

Là Đông Vương Công vị lai sẽ thành Thiên Đế, nếu bên cạnh không có cường giả trợ giúp, chỉ dựa vào một tu sĩ thì không được.

Đông Vương Công mang theo Ngọc Dương Tử đi đi dừng dừng, trên đường lại khó thấy tu sĩ có tư chất.

Cho dù trong Long Phượng Tam Tộc, Đại La Kim Tiên cũng là tồn

tại phi thường cường đại.

Vì vậy giữa phàm tục căn bản không thấy bóng dáng của họ, mà khi không có đại chiến, Đại La Kim Tiên cũng đa phần ẩn mình trong động thiên tu hành đại đạo.

Một ngày nọ, Đông Vương Công đến địa giới Nguyên Dương Sơn, nơi này vốn là một động thiên phúc địa trong Hồng Hoang.

Truyền văn nơi đây là nơi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu rọi, vì vậy tụ tập linh khí của thiên địa, trở thành nơi dục tú của tạo hóa.

Lúc này chính có hai đại tộc quần đang tranh đoạt động thiên này, Cửu Mệnh Thần Tượng của Tẩu Thú tộc vốn chiếm hữu nơi này, đang công kích Thái Âm Huyền Xà của Lân Giáp Thủy tộc.

Lúc này hai tộc sớm đã đánh khó phân thắng bại, giữa đôi bên cũng có nhiều tử thương.

Những sinh linh này bản thể cực lớn, sau khi chết thi thể nguyên hình chất đống khắp nơi, máu dưới núi hội tụ lại một chỗ, chảy xiết khắp nơi, trực tiếp ngập đến mắt cá chân.

Đông Vương Công dẫn Ngọc Dương Tử ngồi xếp bằng trên đỉnh Nguyên Dương Sơn, từng luồng nguyên dương chi khí hội tụ.

Nơi đây quả thật thần diệu, đỉnh núi lại có thể tự chủ hội tụ Tam Dương Chi Khí, vì vậy phi thường thích hợp cho tu sĩ như Đông Vương Công cư trú.

Thái Âm Huyền Xà tộc lần này tới tranh đoạt, cũng chính là nhìn trúng điểm này.

Tộc trưởng Thái Âm Huyền Xà kia đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, nếu muốn tiến thêm một bước, tất phải âm dương tế hội, hỗn nguyên như ý, mới có thể tiến thêm một bước trên đường tu luyện.

Chính vì vậy, tộc này mới không tiếc mọi giá, tới tranh đoạt một động thiên phúc địa này.

Lúc này Đông Vương Công, không những đã nhìn trúng Nguyên Dương Sơn, mà còn nhìn trúng hai vị tộc trưởng kia!

Thái Âm Huyền Xà Lão Tổ toàn thân âm hàn pháp lực cổ đãng sung thực, hiển nhiên cũng là một chân tu có đạo hạnh.

Cửu Mệnh Thần Tượng tộc thiên phú dị bẩm, thần thông huyền ảo, cũng là sinh linh khó có được.

Vì vậy Đông Vương Công lập tức đưa ra quyết định, chiếm lĩnh Nguyên Dương Sơn, đồng thời muốn luyện hóa Huyền Xà Lão Tổ và Cửu Mệnh Thần Tượng!

Đông Vương Công và Ngọc Dương Tử đứng trên đỉnh núi, vô biên kiếp khí đã sớm làm mê hoặc tu sĩ hai tộc đang tranh sát.

Chiến trường hỗn loạn không chịu nổi, trong nhất thời lại có mấy tu sĩ đánh nhau đến gần chỗ Đông Vương Công đứng.

Đông Vương Công văn ti bất động, vẫn đang quan sát Huyền Xà Lão Tổ và Cửu Mệnh Thần Tượng.

Ngọc Dương Tử bên cạnh lập tức biết mình nên làm gì, tiến lên một bước quát vào mấy tu sĩ đang bay tới: "Lão Sư đang ở đây!

Các ngươi mau lui đi, tránh chuốc họa vào thân!" Ngọc Dương Tử một tiếng quát, đối phương hiển nhiên sẽ không nghe, nhưng đã sớm sát đỏ mắt, lại bị kiếp khí làm mê hoặc linh đài, trong mắt trỗi dậy sát cơ, ngược lại còn xông về phía Ngọc Dương Tử chém giết.

Ngọc Dương Tử nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm: "Tự tìm chết, đừng trách ta!" "Oanh!" Ngọc Dương Tử một quyền tung ra, khí lưu xung quanh bạo động, trong nháy mắt đem hai tu sĩ kia đánh thành thịt nát.

Ngọc Dương Tử một quyền đánh chết hai kẻ không biết điều, lén lút liếc nhìn Đông Vương Công, thấy Lão Sư không hề phản ứng, mới an tâm lại.

Lúc này trên chiến trường hai bên hiển nhiên đã phân định thắng bại, Thái Âm Huyền Xà tộc dám tập thể vây công Cửu Mệnh Thần Tượng, định nhiên là có chút nắm chắc.

Lúc này Cửu Mệnh Thần Tượng tộc bị giết đến liên tục bại lui, Thái Âm Huyền Xà Lão Tổ ý khí phong phát.

"Cửu Mệnh Thần Tượng, lần này ai cũng không cứu được ngươi!

Nếu ngươi còn chấp mê bất ngộ, lát nữa đợi ta sát tiến tộc địa, định sẽ khiến gà chó không còn!" Thái Âm Huyền Xà Lão Tổ há miệng rộng, hàm răng độc sâm sâm dưới ánh mặt trời lóe lên hàn mang.

"Huyền Xà, ta cùng ngươi tranh đấu ngàn năm, nếu không phải trước đây ta bị thương trong đại chiến, hôm nay há lại để ngươi ở đây kiêu trương!" Cửu Mệnh Thần Tượng nộ thanh gào thét, nhưng hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà, nếu cuối cùng phải chịu cảnh tộc diệt vong, vậy thật sự quá không cam lòng!

"Nếu đã như vậy, thì tiễn ngươi lên đường!" Huyền Xà Lão Tổ thân rắn khổng lồ vặn vẹo giữa không trung, cái bóng khổng lồ che trời che nắng.

Một kích đủ để diệt sát Cửu Mệnh Thần Tượng, Cửu Mệnh Thần Tượng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng liều chết một trận!

Tuy nhiên động tác của Huyền Xà Lão Tổ đang phi tốc nhào tới chợt khựng lại, chỗ thất thốn của y, bị một bàn tay vững vàng nắm chặt!

Huyền Xà Lão Tổ đau khổ giãy giụa, trong mắt tràn đầy vẻ ai cầu,

nhưng lại không thể lay động bàn tay kim quang kia chút nào.

"Hống!" Huyền Xà Lão Tổ đau khổ tê hống, trên khuôn mặt rắn vốn xấu xí kia tràn đầy vẻ hung tợn.

"Thần Thánh phương nào, dám ra tay với Lân Giáp Thủy Tộc ta, không sợ Long Vương sẽ ra tay với ngươi sao?" Huyền Xà Lão Tổ thân là Đại La Kim Tiên cường giả, cho dù trong Lân Giáp Thủy Tộc cũng có địa vị tôn sùng, làm sao từng bị người khác nắm giữ yếu hại như vậy.

Cửu Mệnh Thần Tượng tộc lúc này cũng vẻ mặt chấn kinh, toàn bộ chiến trường đều đang chú ý động tĩnh ở đây.

Ai cũng không ngờ, trận chiến vốn sáng tỏ, lại bị một cường giả thần bí chặn lại.

"Thủy Tộc?

Cho dù là Long Vương tới, ta cũng không hề sợ hãi chút nào, ngươi lại dùng Long Vương để hù dọa ta?" Đông Vương Công đại thủ vung lên, Càn Khôn Đỉnh trực tiếp xông thẳng lên trời, Huyền Xà Lão Tổ bị bàn tay kim quang trực tiếp ném vào trong đỉnh lò.

Tuy cùng là Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ, nhưng căn nguyên của Đông Vương Công, so với Huyền Xà Lão Tổ cường hơn quá nhiều, nội tình căn bản không ở cùng một tầng thứ, huống chi, Đông Vương Công lúc này đã ngưng luyện toàn thân mười hai cái đại huyệt khiếu, ba trăm sáu mươi lăm cái tiểu huyệt khiếu, cho dù lúc này vẫn chưa toàn bộ dung nhập tinh huyết đại yêu và Tổ Vu, nhưng rất nhiều huyệt khiếu Thần Tàng đã khai khải, cường độ nhục thể và pháp lực đáng sợ.

Luận thực lực, cho dù Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ bình thường, cũng không phải đối thủ của Đông Vương Công, huống chi Huyền Xà Lão Tổ là loại Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ có căn nguyên vốn chẳng phải

đỉnh cấp.

Chương 8

Vì vậy, đã tạo thành cục diện nghiền ép hiện tại.

"Không!" Huyền Xà Lão Tổ dường như đã ý thức được vận mệnh bi thảm của mình, thống khổ kinh hoàng tê hống, nhưng lại căn bản vô lực phản kháng!

Nương nhờ Tam Dương Hội Tụ chi địa của Nguyên Dương Sơn, Thuần Dương Chân Hỏa hừng hực bốc lên, Đông Vương Công trực tiếp bắt đầu tế luyện Huyền Xà Lão Tổ!

"Hống!

Hống!" Tiếng tê hống thống khổ của Huyền Xà Lão Tổ truyền ra, khiến các tu sĩ xung quanh từng người sởn gai ốc.

Không khỏi đều lẳng lặng tránh xa, phảng phất sợ hãi cũng bị sống luyện như vậy.

Từng tia Thái Âm Chi Khí truyền đến, tiến vào huyệt khiếu thứ hai trong tay Đông Vương Công.

Rất nhanh, một đoàn nguyên khí tinh thuần cố định tại huyệt vị Thiếu Xung, bản nguyên Thần Tàng thứ hai ngưng tụ thành công!

Lúc này Đông Vương Công thu Kim Thủ Pháp Tướng và Càn Khôn Đỉnh, nhìn khắp bốn phía, không một sinh linh nào dám nhìn thẳng vào y.

"Đa tạ Thượng Tiên đã cứu tộc ta khỏi nước sôi lửa bỏng!" Cửu Mệnh Thần Tượng tuy sợ hãi, nhưng cũng đánh bạo đứng ra.

Vốn tộc này có nguy cơ bị diệt tuyệt, hiện tại Đông Vương Công trực tiếp chém giết Thái Âm Huyền Xà Lão Tổ, khiến Thái Âm Huyền Xà tộc không đánh mà bại, quả thật đã cứu Cửu Mệnh Thần Tượng

tộc.

Đông Vương Công nhìn Tộc trưởng Cửu Mệnh Thần Tượng lắc đầu nói: "Ta giết Huyền Xà, không phải vì cứu ngươi, ngược lại, ta giết y là vì ngươi, đã tạ ơn ta, vậy cũng là duyên phận của ta." "Ta sẽ luyện hóa ngươi thành bản nguyên, nhưng có thể thả cho tộc ngươi một con đường sống, ý ngươi thế nào?" Đông Vương Công thẳng thắn không che giấu, quả thật y giết sinh linh, chỉ là Tộc trưởng Cửu Mệnh Thần Tượng có ý tứ, nên y mới cho thêm một lựa chọn.

Dù sao đồng ý hay không, Đông Vương Công đều sẽ lấy tính mạng y.

Cửu Mệnh Thần Tượng vẻ mặt giãy giụa, đã kiến thức Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh của Đông Vương Công, cũng đã thấy Đông Vương Công một chiêu bắt giữ Thái Âm Huyền Xà.

Vì vậy, phản kháng không có bất kỳ ý nghĩa nào.

"Tộc trưởng không thể, ta sao có thể dùng sinh mệnh của ngài đổi lấy cơ hội sống sót, ta cùng ngài liều mạng,…" "Bốp!" Cửu Mệnh Thần Tượng một chưởng tát tộc nhân kia ngã vào vũng máu và bùn.

"Thượng Tiên có bất cứ nhu cầu gì, đều là vinh hạnh của ta, chỉ cầu Thượng Tiên có thể thiện đãi tộc ta!" Cửu Mệnh Thần Tượng biết kiếp này khó thoát, đã biết rõ kết cục, vậy thì lựa chọn cách sáng suốt nhất.

Cho dù trong lòng không cam, nhưng lại căn bản vô lực phản kháng.

Đông Vương Công lại lắc đầu, "Ta sẽ không chiếu cố họ, nhưng sau này ta lưu lại Nguyên Dương Sơn tu hành, nếu có khó khăn, ta có thể ra tay một lần." Đông Vương Công đạm nhiên nói, y là người trọng lời hứa, tuy rõ ràng có thể trực tiếp đánh chết đối phương,

nhưng đã cho lựa chọn, vậy sẽ không nói lời dối gạt.

Cửu Mệnh Thần Tượng liên tục gật đầu, trong miệng thiên ân vạn tạ.

Đông Vương Công lại một lần nữa lấy ra đỉnh lò, Tộc trưởng Cửu Mệnh Thần Tượng phi thân vào, ngược lại có một tia khí chất thản đãng.

Thuần Dương Chân Hỏa lại một lần nữa điểm nhiên, huyệt khiếu thứ ba cũng ầm ầm thành hình!

Cửu Mệnh Thần Tượng tộc vốn thương vong thảm trọng, lúc này cũng đều vâng vâng dạ dạ, không dám trêu chọc Đông Vương Công như sát tinh.

"Sau này ta sẽ chiếm cứ Nguyên Dương Sơn, đi hay ở với ta không liên quan, chỉ cần đừng quấy rầy ta thanh tu là được!" Đông Vương Công đứng trên đỉnh núi, vung tay ở vị trí đỉnh núi tốt nhất đánh ra một tòa động phủ, sau đó tiến vào trong động phủ.

Lần này liên tục luyện hóa dung nhập hai bản nguyên Thần Tàng, ba ngón tay phải của Đông Vương Công đều triệt để khai khải.

Lúc này một cỗ khí tức cường đại vây quanh giữa các ngón tay, đồng thời trong Thần Hải của Đông Vương Công cũng có thêm một con thần tượng và một con huyền xà.

Ba bản nguyên Thần Tàng đồng thời sáng lên, chiến đấu lực của Đông Vương Công có thể lại có sự đề thăng lớn.

Hiện tại trực tiếp ra tay có thể thi triển ra thần thông thuật càng cường hãn, giữa ba Thần Tàng tương hỗ hô ứng, đủ để cấu kiến một trận hình nhỏ.

Trận Tam Dương Hội Tụ, có thể đề thăng tốc độ luyện hóa linh khí ở mức độ nhỏ, đối với Đông Vương Công cũng là một trợ giúp

nho nhỏ.

Dù sao ai lại không để ý tốc độ tu hành nhanh hơn chứ?

Huống hồ lần này Đông Vương Công không những khai khải hai Thần Tàng, chiếm cứ một chỗ phong thủy bảo địa, sau này nếu ẩn cư ở đây, khi tu hành cũng sẽ sự bán công bội, đó là một lợi ích cực lớn.

Ngay lúc này xử lý xong những chuyện này, Đông Vương Công mới có thời gian mở Càn Khôn Đại trên người Huyền Xà Lão Tổ và Cửu Mệnh Thần Tượng.

Toàn bộ bảo tàng của hai đại tộc quần, cũng lần lượt hiện ra trước mặt Đông Vương Công!

"Giết người phóng hỏa cướp của, bảo bối hai tộc không biết tích trữ bao nhiêu năm tháng, hiện tại đều thuộc về ta!" Nhìn linh bảo, linh nguyên liệu, tiên trân kỳ vật trước mặt, ngay cả trên mặt Đông Vương Công cũng nở nụ cười.

Hai kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một thanh trường kiếm, hẳn là của Thái Ấm Huyền Xà, một cái khác là một phương đại ấn, của Cửu Mệnh Thần Tượng.

Tiện tay có được hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Đông Vương Công cũng tâm tình thư sướng vô cùng.

Đông Vương Công tại Nguyên Dương Sơn dừng lại một đoạn thời gian, sáng dẫn Nhật tinh, tối thải Nguyệt hoa, không ngừng tôi luyện tu vi, khiến nhục thân cùng pháp lực căn cơ càng thêm vững chắc.

Lúc nhàn hạ, Đông Vương Công lại bố trí tầng tầng trận pháp xung quanh, đạo trận pháp học được từ Bồng Lai Tiên Đảo, giờ đây vận dụng tại Nguyên Dương Sơn cũng vô cùng thích hợp.

Trong đoạn thời gian này, bộ lạc Cửu Mệnh Thần Tượng dần ổn

định, cũng không rời khỏi Nguyên Dương Sơn, trái lại khắp nơi lấy lòng Đông Vương Công.

Tộc trưởng mới nhậm chức dâng linh quả, linh tửu, cung cấp sư đồ Đông Vương Công ăn uống thỏa thích, lại hao tâm tổn trí từ trong tộc chọn lựa hơn mười nữ tiên mỹ diễm vô song, nhao nhao dâng lên Đông Vương Công làm nô tỳ.

Đông Vương Công không chút cự tuyệt, toàn bộ thu nhận.

Dù sao trong động phủ cũng cần người giúp việc quét dọn hàng ngày, có nữ tiên hầu hạ cũng không phải chuyện xấu.

Xuân đi thu đến, Đông Vương Công cũng không dừng lại quá lâu ở đó, một ngày triêu dương đông thăng, Đông Vương Công cưỡi một điều song sí phi xà do bản nguyên thần tàng hóa thành mà bay đi.

"Lão sư, chúng ta sẽ đi đâu?" Ngọc Dương Tử khó hiểu hỏi.

Y không biết Đông Vương Công nghĩ gì, cứ ngỡ sẽ lưu lại Nguyên Dương Sơn tiêu dao tự tại, giờ lại vì sao từ bỏ cơ nghiệp này?

Đông Vương Công cười nói: "Hiện tại tam tộc đại chiến, chính là lúc tu sĩ chúng ta xuất thế ứng kiếp, ta tự nhiên không thể tham đồ hưởng lạc, quên tu tiên vấn đạo!" Ngọc Dương Tử dạ dạ vâng vâng, ghi nhớ lời Đông Vương Công vào lòng, tự mình ngồi trên lưng phi xà chuyên tâm tu hành, không hỏi thêm.

Đẳng xà bay qua tam sơn ngũ nhạc, vượt vô biên giang hà, đi qua một nơi linh tú của thiên địa, Đông Vương Công khuất chỉ nhất đạn, phi xà tiêu thất vô tung.

Nguyên bản đẳng xà chính là Thái Âm Huyền Xà lão tổ mà Đông Vương Công đã luyện hóa hôm đó, vốn chứa huyết mạch đẳng xà, sau khi bị Đông Vương Công luyện hóa, lực huyết mạch được đề thuần,

mới phản tổ quy chân, tìm lại được căn nguyên tổ tông.

Đằng xà tuy không phải Long chủng, nhưng là một tộc vô cùng cường hãn, truyền văn đằng xà lão tổ thực lực tuyệt cường, so với Long Vương cũng không kém bao nhiêu.

Chương 9

Chỉ là tộc đẳng xà ẩn thế không xuất, ai cũng không biết y tiêu dao ở đâu.

Đây chính là thần thông Đông Vương Công mới lĩnh ngộ.

Câu động bản nguyên thần thú trong thần tàng, rồi dùng vô thượng pháp lực diễn hóa ra, có thể dùng làm tọa kỵ, cũng có thể dùng để đối địch.

Thực lực đại ước ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Phải nói, đây cũng là một môn vô thượng thần thông!

Bởi vì, đợi đến khi Đông Vương Công tấn thăng Chuẩn Thánh, thần thú do môn thần thông đó huyễn hóa ra, thực lực liền đủ sức sánh ngang Đại La Kim Tiên.

Pháp lực Đông Vương Công hùng hậu vô cùng, hoàn toàn có thể huyễn hóa ra ba trăm sáu mươi lăm thần thú cấp Đại La Kim Tiên, đều có thể thi triển bản mệnh thần thông, quả thực khủng bố.

Nơi Đông Vương Công và Ngọc Dương Tử đang ở là một tòa đại sơn nguy nga, núi này khí thế bất phàm, hoành tráng đại độ, bao hàm khí độ bàng bạc của thiên hạ.

Ngọc Dương Tử bị khí độ tiên sơn này hấp dẫn, tứ xứ thám thính, thấy dưới chân núi có một khối đại thanh thạch, trên thanh thạch dây leo chằng chịt, rêu xanh rậm rạp, trên đó có ba đại tự nét chữ sắc sảo, "Vạn Thọ Sơn"!

"Sư phụ, chúng ta giờ đã đến địa giới Vạn Thọ Sơn rồi!" Ngọc Dương Tử chỉ vào bia đá nói.

Đông Vương Công ngẩng nhìn hình dáng núi, cúi nhìn địa mạch,

nơi này quả thực là một bảo địa hiếm có, so với Nguyên Dương Sơn cũng mỗi nơi một vẻ.

Lúc này, từ nơi cực xa trong núi vọng lại tiếng chuông du dương, "Đương!

Đương!

Đương!".

Tiếng chuông du dương, tự có một cỗ đạo vận ẩn chứa trong đó, chuông vừa vang, một thanh âm như truyền bên tai.

"Đạo hữu từ xa đến, xin mời đến Ngũ Trang Quán Vạn Thọ Sơn cùng tụ!" Đông Vương Công nghe vậy nhìn tới, trên đỉnh núi hiện ra một đạo quán khí thế bất phàm, lúc này cửa quán mở ra, hai hàng đệ tử đứng tách ra hai bên, một vị tu sĩ râu đẹp áo rộng đối với Đông Vương Công từ xa xa hành lễ.

Đông Vương Công chắp tay mỉm cười, mây xanh vây quanh, chốc lát đã đến cửa Ngũ Trang Quán.

"Đi ngang qua bảo địa, lại phải làm phiền Trấn Nguyên Tử đạo hữu rồi!" Đông Vương Công một lời nói toạc đại danh Trấn Nguyên Tử, khiến Trấn Nguyên Tử sững sờ.

"Đạo hữu và ta chưa từng gặp mặt, sao lại biết họ tên ta?" Đông Vương Công cười, chỉ vào câu đối trước Ngũ Trang Quán: "Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thế đồng quân đạo nhân gia, ai mà chẳng biết động phủ của Trấn Nguyên Tử đại tiên?" Đông Vương Công nói xong, khiến Trấn Nguyên Tử và một tu sĩ bên cạnh bật cười không dứt.

"Đạo hữu nói chí phải, Hồng Hoang này có vị thần tiên nào không biết uy danh Trấn Nguyên Tử đạo huynh chứ?

Hôm nay ta lại thật khéo, cứ muốn nếm thử Nhân Sâm Quả Tử

của đạo huynh!" Tu sĩ nói đó toàn thân phong vân thủy hỏa chi khí, chính là Hồng Vân Lão Tổ do một đạo hỏa thiêu vân tiên thiên đắc đạo.

Đông Vương Công nhìn Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân Lão Tổ, hai vị đều là bậc căn nguyên thâm hậu, tu vi bất phàm.

Nếu có thể luyện hóa hai vị vào thần tàng, hóa thành bản nguyên thần tàng, vậy thì thật là lời lớn.

Đáng tiếc, đây đều là những bậc được Thiên Đạo lựa chọn, không phải là cường giả có thực lực mạnh mẽ nhưng cũng không dễ dàng tiêu diệt, e rằng trong đó sẽ phát sinh đủ thứ chi tiết.

Lúc này Trấn Nguyên Tử đại tiên thịnh tình mời Đông Vương Công, mà không hề biết Đông Vương Công đang muốn luyện hóa cả hai, nếu biết thì e rằng sẽ giận đến thất khiếu bốc khói.

Ba vị Đại La Kim Tiên đi trước vào Ngũ Trang Quán, một chúng môn nhân đệ tử mới dám đi theo, nhao nhao vào viện môn.

Khách chủ ngồi yên, trà ba tuần, ba vị bày ra tư thế, đàm kinh luận đạo.

Giao lưu của tu sĩ Hồng Hoang cũng đơn giản, không có công phu nói chuyện phiếm, vừa lên đã là đại đạo chân kinh, hùng hồn xuất khẩu.

Ngọc Dương Tử bên cạnh lần đầu nghe Trấn Nguyên Tử nói về thần thông đại đạo thổ hệ, vừa nghe đã chấn kinh không thôi, mới biết Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Ngay sau đó lại nghe Hồng Vân Lão Tổ nói về phong vân biến hóa, thủy hỏa tương dung, chính là tứ chủng đại đạo.

Hỏa thiêu vân tiên thiên, vân khí là thủy, hỏa thiêu vân quả thực thủy hỏa tương tế, cho nên đạo pháp càng thêm huyền diệu.

Nhất thời gian ba vị đại thần thông giả nhao nhao hiển lộ Tam Hoa trên đỉnh đầu, Ngũ Khí trong ngực, ba luồng xích thành đối diện nhau, khí tức liên thành một phiến, mây khói cuộn trào, vô cùng hùng vĩ.

Nhưng đạo của Đông Vương Công là dương cương chính đại, hạo khí trường tồn, nhất thời gian khiến Trấn Nguyên Tử đại tiên và Hồng Vân Lão Tổ như thể hồ quán đỉnh, đương đầu bổng hát.

Cả hai chìm đắm trong đó, cam tâm như di.

Chẳng bao lâu, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tỉnh lại, hai người thân mình thanh quang lấp lánh, lại có dấu hiệu đột phá.

Trấn Nguyên Tử vội vàng chắp tay bái tạ: "Đông Vương Công đạo hữu một phen giảng đạo, khiến ta mê đồ biết đường về, thu hoạch rất nhiều, lần này lại được nhờ ơn lớn vậy!

Đa tạ đạo hữu!

Đa tạ đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử cảm kích không thôi, Hồng Vân Lão Tổ bên cạnh cũng múa tay múa chân, hưng phấn tột độ, đúng như lời người xưa nói: sáng nghe đạo, tối có thể chết, đều là những bậc xích thành, tự nhiên trong lòng hoan hỉ.

Lúc này Đông Vương Công trong lòng cũng chấn kinh, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ngộ tính siêu phàm, có thể trở thành đại thần thông giả quả không phải hư danh.

Một phen giảng đạo của Đông Vương Công, đã khiến hai vị đại thần thông giả hoàn toàn tâm phục khẩu phục, thái độ đối với Đông Vương Công cũng từ chỗ bình đẳng trước đó, trở nên cung kính.

Đúng như lời "Đạt giả vi sư", tuy không đến mức bái Đông Vương Công làm thầy, nhưng về lễ số lại thể hiện mười phần tôn trọng.

"Thanh Phong Minh Nguyệt, mau hái Nhân Sâm Quả, ta muốn

cùng chư vị đạo hữu mở tiên quả đại hội!" Trấn Nguyên Tử tâm tình sảng khoái, cười lớn phân phó xuống.

Hai đồng tử lanh lợi Thanh Phong và Minh Nguyệt đã nhận được lệnh, đi đến vườn quả hái Nhân Sâm Quả.

Đông Vương Công trong lòng vui vẻ, Nhân Sâm Quả, y đã nghe từ lâu, nhưng chưa từng đích thân nếm thử!

Nói xong, Thanh Phong và Minh Nguyệt đã đến vườn quả, thấy trên cây treo chỉnh tề ba mươi sáu quả, mỗi quả đều như hài nhi chưa đầy ba triều, chính là cây Nhân Sâm Quả.

Quả này ba ngàn năm nở hoa một lần, ba ngàn năm kết quả một lần, rồi lại ba ngàn năm mới thành thục, vì vậy ngay cả Trấn Nguyên Tử đại tiên bình thường cũng vô cùng quý tiếc.

"Sư huynh, chúng ta hái quả, có nên tặng đệ tử của Đông Vương Công đại tiên một quả không?" Thanh Phong không quyết định được, hỏi Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt gật đầu nói: "Đông Vương Công đại tiên được sư tôn chúng ta lễ đãi rất trọng thể, coi như thượng khách cung phụng.

Chúng ta nếu tặng cho đồng tử đó một quả, không những thể hiện lễ số của sư tôn chu toàn, mà còn nâng cao địa vị của Đông Vương Công đại tiên, như vậy, một quả nho nhỏ thì có gì không được!" Hai đồng tử thương lượng xong, hái bốn quả lớn nhất, một mạch chạy nhỏ mang vào đại điện.

Chương 10

Trấn Nguyên Tử nhìn mâm quả, lập tức quăng ánh mắt tán thưởng về phía hai đồng tử, Thanh Phong Minh Nguyệt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên.

Trấn Nguyên Tử đại tiên cười nói: "Đạo hữu, quả của ta tên là Nhân Sâm Quả, sinh linh bình thường ngửi một cái có thể sống ba ngàn sáu trăm năm, thần tiên ăn một quả, tăng thọ bốn vạn bảy ngàn năm, đương nhiên đối với ta mà nói, cũng không có tác dụng gì mấy, chỉ là muốn mời đạo hữu nếm thử vật tươi ngon, đạo hữu xin đừng từ chối!" Trấn Nguyên Tử trước tiên đánh một mũi dự phòng cho Đông Vương Công, không vì gì khác, chủ yếu là Nhân Sâm Quả, thật sự giống hệt một hài tử nhỏ!

Thậm chí quả đã chín còn có thể ha ha cười lớn, kêu gào "Ăn ta, ăn ta!", cũng không trách lúc Tây Du, Đường trưởng lão bị dọa đến thất kinh.

Đông Vương Công thì không có tâm tư đó, giết người không đếm, hóa hình đã lâu, cũng từng chém giết không ít tu sĩ, việc sống luyện sinh linh cũng chẳng hề gì, ăn một quả trái cây thì cũng thật không có.

Quả giòn ngon miệng, ăn vào cũng thơm ngọt vô cùng, Đông Vương Công cầm quả cắn một miếng, cảm thấy hợp khẩu vị, sau khi nuốt vào bụng, quả lập tức hóa thành một cỗ nhiệt lưu, không những có thể trừ tạp chất trong cơ thể, mà còn có thể cường hóa bản nguyên.

Đông Vương Công gật đầu khen: "Quả này quả thực không tồi, Trấn Nguyên Tử đạo hữu cũng có phúc thật!" Hồng Vân Lão Tổ cười nói: "Đông Vương Công đạo hữu nếu thích, một vạn năm nữa, hai chúng ta lại đến Ngũ Trang Quán ăn quả!" Lời Hồng Vân Lão Tổ

khiến mọi người bật cười không dứt, y trời sinh tính cách khoáng đạt, có khí chất giang hà hồ hải, vì vậy tứ xứ du lịch kết giao rộng rãi, cùng Trấn Nguyên Tử càng xưng huynh gọi đệ, giữa hai bên nói chuyện bách vô cấm kỵ.

Đông Vương Công tại Ngũ Trang Quán lưu lại vài ngày, ăn mấy lần Nhân Sâm Quả, mới từ biệt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, lại hỏi rõ phương hướng Côn Lôn Sơn, lần nữa cưỡi mây bay đi.

Luận đạo với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ, khiến Đông Vương Công cũng có thu hoạch.

Đá ở núi khác có thể mài ngọc, Đông Vương Công lấy đạo của người khác ấn chứng cho mình, quả thật đã phát hiện ra một số điểm chưa đủ, mới kịp thời sửa chữa, tu vi của y cũng nhờ đó mà tinh tiến mấy phần.

"Lão sư, chúng ta đã hỏi rõ phương hướng Côn Lôn Sơn, giờ cứ thế bay thẳng tới đó sao?" Ngọc Dương Tử sốt ruột hỏi.

Lần nghe ba vị Đại La Kim Tiên luận đạo tại Ngũ Trang Quán, đã khiến y thu hoạch phi phàm, vì vậy luôn nghe Đông Vương Công nhắc đến Côn Lôn, trong lòng cũng sinh ra hướng về.

Đông Vương Công lắc đầu không nói, rời Ngũ Trang Quán chưa được bao xa, Đông Vương Công thấy nơi cực xa trong sơn lĩnh có ngũ thải quang hoa xung thiên, nơi đó hiển nhiên có bảo vật xuất thế.

Hiện tại trong tay Đông Vương Công có Cảnh Dương Kiếm, tay giữ Càn Khôn Đỉnh, nhưng bảo vật thì ai cũng không chê nhiều.

Trước đây Ngân Xà Kiếm và Tam Sơn Ấn Đông Vương Công đã có đều đã cho Ngọc Dương Tử, sau này nếu thu đồ đệ nữa mà không có lễ bái sư để lấy ra thì chẳng phải không được sao?

Ngọc Dương Tử lúc này vừa nghe có linh bảo xuất thế, liền trợn

tròn hai mắt, hưng phấn đi theo Đông Vương Công vội vàng tới đó.

Trên đường, quả thật có tu sĩ vội vàng đi tới, nhưng Đông Vương Công lại không hề sốt ruột, hiện tại bảo vật chưa xuất thế, đến sớm chưa chắc đã có thể đoạt được.

Ngọc Dương Tử trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng thấy lão sư nhà mình cứ ung dung tiến bước, cũng chẳng có cách nào.

"Lát nữa nếu có tu sĩ thích hợp, trực tiếp bắt về luyện hóa thần tàng là tốt nhất, nếu linh bảo xuất thế, đúng lúc ta cũng đoạt lấy luôn!" Đông Vương Công bá đạo vô biên nói, người khác đoạt bảo, y không những đoạt bảo, mà còn muốn cướp sạch cả những tu sĩ tham gia đoạt bảo nữa!

Nếu để những tu sĩ thực lực yếu kém kia biết được, e rằng từng người đều đã sợ hãi chạy trốn rồi.

Dưới ánh mắt sốt ruột của Ngọc Dương Tử, Đông Vương Công cuối cùng cũng đến trước một tiên thiên đại trận, lúc này các đỉnh núi gần đó đều chật kín tu sĩ, hiển nhiên mọi người đều đang vì đoạt bảo mà tranh chiếm vị trí trước.

"Thật sự có linh bảo kìa!" Ngọc Dương Tử nhìn quang hoa xung thiên, y biết thủ đoạn của lão sư, có lão sư ở đây, linh bảo sẽ không chạy thoát được!

"Đạo hữu, nhường một vị trí." Đông Vương Công thấy không còn chỗ, liền nói với một Kim Tiên ở vị trí địa hình thuận lợi.

Kim Tiên kia đang định phát nộ, thần thức quét qua, thấy đồng tử cầm kiếm sau lưng Đông Vương Công đều là Thái Ất Kim Tiên, lời lẽ cay nghiệt lập tức nuốt ngược vào.

"Đại tiên cũng đến đoạt bảo ư, tiểu tiên vừa hay động phủ có việc, xin phép không quấy rầy nữa, nơi này nhường cho đại tiên!"

Kim Tiên kia mặt mày tươi cười nói.

Sao có thể không tươi cười được?

Đồng tử của người ta đã có thể diệt y vạn lần rồi!

"Ừm!" Đông Vương Công nhàn nhạt gật đầu, y không phải hạng hiếu sát, Kim Tiên này lại không oán không cừu với y, cũng không có lợi ích xung đột, y cũng sẽ không tùy tiện sát sinh.

Thấy Đông Vương Công gật đầu, Kim Tiên kia cung kính lùi lại, sau đó cưỡi một đoàn ô vân bay đi.

Các tu sĩ xung quanh bị động tĩnh hấp dẫn, sau khi thấy Đông Vương Công, từng người đều chấn kinh không thôi, liên tục nhường ra một khoảng trống, tạo thành một vùng chân không trước mặt Đông Vương Công.

"Ngay cả Hắc Ngưu Vương cũng gật đầu cúi mình bỏ đi, ta đâu phải đối thủ của y?" "Đại La Kim Tiên, không thể trêu chọc, không thể trêu chọc!" Trong lúc các tu sĩ xung quanh đang nghị luận, chỉ nghe trên đầu vân truyền đến một tiếng hừ lạnh bá đạo.

"Kỳ Lân tộc đến đoạt bảo!

Thử bảo dữ ngã Xích Lân hữu duyên, ma phiền chư vị đạo hữu nhượng nhất nhượng, bất yếu tự ngộ!" Theo một tiếng hừ lạnh, một đám mây trôi lãng đãng, trên đám mây đó một đầu Liệt Diễm Kỳ Lân đỏ rực lửa bốn vó đạp, có hỏa vân vờn quanh, trông oai vũ bất phàm.

Xích Lân ở trên không không ngừng lao vút, cuối cùng hóa thành một nam tu sĩ toàn thân áo giáp đỏ, hạ xuống vị trí đoạt bảo tốt nhất.

"Một trong thập đại chiến Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc, Hỏa Diễm Xích Lân Vương!

Hành sự bá đạo, gặp linh bảo liền chiếm đoạt, một lời không hợp

liền đại sát tứ phương!" "Kỳ Lân tộc vốn bá đạo, phía sau lại có Kỳ Lân lão tổ chống lưng, ta căn bản không dám chọc!" "Xích Lân thân là Đại La Kim Tiên, không chỉ ta không dám chọc, ngoài Long Phượng hai tộc, ngay cả cường giả Đại La của các hệ khác gặp y cũng phải lễ nhượng ba phần!" Đông Vương Công nhìn Xích Lân uy phong, lại không khỏi cười một tiếng, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Xích Lân uy phong lẫm lẫm, các tu sĩ xung quanh vội vàng tránh ra, tạo thành một vùng chân không bên cạnh y.

Ngay cả mấy vị Đại La Kim Tiên, cũng không khỏi lộ vẻ cảnh giác, hơi xa rời Xích Lân.

Tam tộc cường thịnh, ai gặp chẳng phải lễ nhượng ba phần!

Xích Lân thấy chúng tu sĩ từng người đều vẻ mặt hoảng sợ, càng thêm kiêu căng đắc ý.

Xích Lân cười nhìn mấy vị Đại La Kim Tiên tại tràng nói: "Hôm nay bảo bối cùng Xích Lân ta có duyên, chỉ cần mọi người không tranh đoạt bảo vật, Xích Lân ta cũng sẽ không làm khó mọi người.

Nhưng ai dám có ý đồ với linh bảo, thì chính là đối địch với Xích Lân ta, đối địch với Kỳ Lân tộc ta!" Xích Lân nói xong, toàn thân bạo phát thực lực Đại La Kim Tiên cảnh giới trung kỳ, các tu sĩ xung quanh nhao nhao lại lùi xa hơn nữa.

Kỳ Lân tộc vốn bá đạo, giống Long tộc và Phượng Hoàng tộc, sinh linh Hồng Hoang đều đã sớm nghe danh.

Nếu chọc giận, sẽ phải chịu một trận truy sát không ngừng không nghỉ.

Dù sao Kỳ Lân tộc phía sau có Kỳ Lân lão tổ, ai dám dễ dàng trêu chọc?

Tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh, hiện tại đủ sức hoành tảo cả Hồng Hoang!

Hơn nữa Kỳ Lân tộc bản thân đã hùng mạnh, những thế lực khác, hoặc tán tu, căn bản không có năng lực chống lại.

"Hỏa Diễm Kỳ Lân sao?

Thú vị!" Lúc này Đông Vương Công lại một vẻ mặt bình tĩnh.

Y có thể hoành tảo cùng giai trong Đại La, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh, bằng vào hai kiện linh bảo trong tay cũng có thể tự bảo toàn vô lo, dù sao Càn Khôn Đỉnh là chí bảo phòng ngự.

Chương 11

Vì vậy một Xích Lân, Đông Vương Công quả thực không cần để trong lòng.

Nhìn thái độ cuồng ngạo của Xích Lân, Đông Vương Công quyết định, lần này không những phải đoạt bảo, mà còn phải thu phục luôn cả Xích Lân!

"Còn không mau cút đi!

Đợi ta Xích Lân ra tay, sẽ không có quả ngọt mà ăn đâu!" Xích Lân trừng mắt nhìn các Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên bên cạnh, mắng mỏ không dứt.

Trong mắt y, những lũ kiến này căn bản không xứng tồn tại, càng không nên xuất hiện ở nơi có bảo vật!

Các tu sĩ kia từng người đều sợ hãi như ve sầu mùa đông, không dám chống đối Xích Lân.

Trong lòng đều oán hận Kỳ Lân tộc, nhưng không một ai dám đứng ra.

Đông Vương Công đứng giữa chúng tu sĩ, lần này không biết linh bảo xuất thế, cũng có chút động tâm.

"Bảo bối định là có duyên với ta, vì vậy tâm thần mới dao động sao?" Đông Vương Công thầm suy nghĩ, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ gì.

Tại tràng quả thực có mấy vị Đại La Kim Tiên, nhưng có thể lọt vào mắt Đông Vương Công chỉ có Xích Lân một mình.

Tuy Xích Lân có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, huyết mạch Kỳ Lân tộc cường hãn, nhưng Đông Vương Công tự tin một chiêu

đánh bại y!

Không phải Đông Vương Công tự đại, cũng không khinh địch, mà là có thực lực và tự tin như vậy.

Thần hải trong cơ thể Đông Vương Công ẩn chứa vô cùng thần năng, một giọt hải thủy trong đó có thể bạo phát ra vô hạn linh lực, huống chi uy năng của mấy trăm thần tàng chồng chất lên nhau, đối phó một Xích Lân, quả thực dễ như trở bàn tay.

"Linh bảo xuất thế rồi!" Ngay lúc Đông Vương Công đang trầm tư, tu sĩ bỗng phấn khích reo hò.

Xung quanh một trận linh khí ba động, đại trận thủ hộ linh bảo lập tức bạo phát.

"Oanh!" Ngũ thải quang hoa xông thẳng lên trời, vạn dặm tường vân từng đóa phù hiện.

Từng trận hương khí tràn ngập, vô số linh khí chi hoa nở rộ.

"Vạn Lý Càn Khôn Đồ!" Xích Lân hiển nhiên có chút kiến thức, đứng gần nhất, một cái nhìn đã thấy rõ ràng.

Trong hai mắt Xích Lân đỏ ngầu một mảnh, hiển nhiên y phấn khích không thôi.

Càn Khôn Đồ là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nếu nắm trong tay, e rằng chiến lực của y sẽ vượt xa đồng bối Kỳ Lân tộc!

Xích Lân trong lòng phấn khích không thôi, tức khắc lao tới, muốn đoạt Càn Khôn Đồ vào tay.

"Oanh long!" Đông Vương Công tùy tay vung một cái, đánh Xích Lân bay ra ngoài.

Càn Khôn Đồ và Càn Khôn Đỉnh trong tay Đông Vương Công vốn bản nguyên tương thông, trong mắt Đông Vương Công, đây chính là

linh bảo thích hợp nhất!

Bên trong Càn Khôn Đồ tự thành một phiến Càn Khôn thế giới, vô luận là khốn địch hay phòng ngự, đều là một linh bảo vô cùng không tồi.

"Ai!

Dám cản Xích Lân ta đoạt bảo, muốn cùng Kỳ Lân tộc ta là địch sao?" Xích Lân giận đến râu dựng ngược, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Đông Vương Công, linh bảo đang ở trước mặt không thể lùi bước.

Nhưng Đông Vương Công tùy tay một kích đã đánh y bay đi, khiến Xích Lân trong lòng kinh hãi, không thể không nhắc đến Kỳ Lân tộc, mong áp chế Đông Vương Công.

"Kỳ Lân tộc?

Cùng y là địch thì sao?" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Các tu sĩ xung quanh nhao nhao chấn kinh không thôi, ngay cả những Đại La Kim Tiên bên cạnh cũng không dám, Đông Vương Công này thật bá khí!

"Người đó là ai?

Lại có khí phách hào sảng đến vậy!" "Hắc hắc, quả thật hả hê trong lòng!

Nếu có thêm những cường giả như thế này, Kỳ Lân tộc còn dám kiêu trương nữa sao?" "Ai, e rằng vị đạo hữu này đắc tội Kỳ Lân tộc, cuối cùng cũng khó có kết cục tốt đẹp!" Một chúng tu sĩ nghị luận nhao nhao, đều cảm thấy cách làm của Đông Vương Công thật hả hê.

Dù sao Kỳ Lân tộc quá bá đạo, ai mà trong lòng không có oán khí chứ?

Nhưng cũng lo lắng cho Đông Vương Công, dù sao Kỳ Lân tộc thế lực lớn mạnh, không phải ai cũng có thể trêu chọc.

Lúc này Xích Lân dường như nghe được một chuyện cười lớn, cười điên cuồng không ngớt.

"Đối địch với Kỳ Lân tộc ta, lão tổ nhà ta tất sẽ truy sát tứ hải bát hoang, khiến ngươi thượng thiên vô lộ, nhập địa vô môn!" Xích Lân ý khí phong phát, nhắc đến Kỳ Lân lão tổ, dường như tìm lại được tự tin, khi nhìn về phía Đông Vương Công lại một lần nữa tràn đầy khinh thường.

"Ồ!

Lão tổ nhà ngươi sao, ta lại muốn cùng y so tài một phen!" "Chết tiệt!" Xích Lân thấy uy hiếp vô hiệu, liền hạ quyết tâm, trước đoạt bảo rồi tính sau!

Chỉ cần đoạt được linh bảo, ngày sau Đông Vương Công tất có hậu quả tốt đẹp mà nhận!

Xích Lân thầm nghĩ, lại một lần nữa hóa thành một đạo thiểm điện, lao thẳng về phía Càn Khôn Đồ.

"Bành!" Đông Vương Công trực tiếp ra tay, đập mạnh Xích Lân xuống đất, sau đó một bàn tay vàng rực tóm chặt Xích Lân.

"Ngươi muốn làm gì?" Nhìn Càn Khôn Đỉnh không ngừng xoay chuyển, Xích Lân hoàn toàn hoảng loạn.

Lúc này mà lấy ra một pháp bảo giống như lò luyện đan thì sẽ làm gì?

Đương nhiên là luyện hóa đồ vật rồi!

Nghĩ đến đây, Xích Lân lại nhìn kỹ, lập tức trong lòng hoảng loạn.

"Bành!" Đông Vương Công hữu thủ nhất chỉ, Xích Lân đang giãy

giụa không ngừng bị ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

"Hắn muốn luyện hóa Xích Lân!" Các tu sĩ xung quanh từng người chấn kinh, không khỏi lùi lại.

Hung nhân đến mức nào, lại dám công khai luyện hóa cường giả Kỳ Lân tộc!

Chương 12

Đông Vương Công lại không hề để ý, một bên luyện hóa Xích Lân, một bên nâng tay lấy Càn Khôn Đồ.

Pháp lực của y đủ sức trấn áp Xích Lân, Càn Khôn Đỉnh lại là tiên thiên chí bảo, Xích Lân căn bản không có khả năng thoát ra được.

"Bảo vật này cùng ta hữu duyên, các vị đạo hữu có ý kiến gì không?" Đông Vương Công nhìn Càn Khôn Đồ trong tay, hỏi mấy vị Đại La Kim Tiên xung quanh.

"Không dám không dám!

Bảo vật này đã có duyên với đạo hữu, xin đạo hữu cứ tự nhiên thu lấy!" Mấy vị Đại La Kim Tiên đều là người sáng suốt, Đông Vương Công hai chiêu đã hạ Xích Lân, ai còn dám có thủ đoạn gì nữa?

Huống hồ Đông Vương Công đã bày rõ là muốn luyện hóa Xích Lân, người ta căn bản không sợ Kỳ Lân tộc báo thù!

Điểm này, xung quanh không một tu sĩ nào dám đắc tội y!

"Nếu đã vậy, bần đạo xin nhận lấy!" Đông Vương Công ha ha cười lớn, thu Càn Khôn Đồ lại.

Đồng thời, Xích Lân cũng bị luyện hóa, hóa thành một đoàn bản nguyên chi khí, tiến vào thần tàng thứ tư của Đông Vương Công!

Thu được cực phẩm linh bảo Càn Khôn Đồ, luyện hóa Xích Lân thắp sáng bản nguyên thần tàng thứ tư, nhất thời gian Đông Vương Công chấn nhiếp quần hùng.

Các tu sĩ kia nhao nhao chấn kinh trước thủ đoạn cường đại của Đông Vương Công, danh xưng Đông Vương Công cũng được các tu sĩ này truyền bá rộng rãi về sau.

Đạt được lợi ích lớn đến vậy, tinh khí bản nguyên của Xích Lân hóa nhập vào thần tàng, lúc này trên thân Đông Vương Công một cỗ thanh khí dâng lên.

"Oanh!" Khí tức cường đại từ trên thân Đông Vương Công tán phát ra, vào lúc này, Đông Vương Công đã đột phá!

Từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một cách tự nhiên mà bước vào giai đoạn Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đông Vương Công không ngừng gật đầu, trước đây khi chưa hóa hình, chỉ đơn giản luyện hóa khiếu huyệt đã khiến y liên tục đột phá.

Hiện nay liên tục khai mở bốn thần tàng, có thể một hơi tiến vào Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng thực thuộc tình huống bình thường.

Luyện hóa thần tàng khắp châu thân vốn có lợi ích lớn lao, huống chi Đông Vương Công chọn lựa đều là những cường giả Đại La Kim Tiên tư chất thượng thừa.

Như mấy vị tu sĩ Đại La Kim Tiên có mặt tại tràng, thậm chí không có tư cách để Đông Vương Công luyện hóa.

Cách này không những khiến căn cơ Đông Vương Công vững chắc, mà trên đường tu hành cũng hầu như không có bình cảnh.

Thấy Đông Vương Công dễ dàng đột phá tu vi như vậy, các tu sĩ có mặt càng thêm bội phục.

Thấy mọi việc đã xử lý xong, Đông Vương Công dùng tinh khí trong thần tàng ngưng tụ thành đẳng xà, mang theo Ngọc Dương Tử bay vút lên trời, rời khỏi bảo địa đó.

"Chúc mừng sư tôn đắc bảo!" Ngọc Dương Tử cũng mặt mày hưng phấn chúc mừng Đông Vương Công.

"Đồng tử, sau này cần cù tu hành, vi sư sẽ không bạc đãi con đâu!"

Đông Vương Công trong lòng sảng khoái, không quên nhắc nhở Ngọc Dương Tử một phen.

Trên lưng đẳng xà, Đông Vương Công nhân tiện không có việc gì, lấy Càn Khôn Đồ ra, trực tiếp bắt đầu tế luyện.

Càn Khôn Đồ và Càn Khôn Đỉnh hẳn là một bộ pháp bảo, chỉ là không biết vì sao bản mệnh chi bảo của Đông Vương Công lại chỉ có Càn Khôn Đỉnh.

"Vậy Càn Khôn Xích và Càn Khôn Kính, hẳn là đều đang nằm trong tay Càn Khôn Lão Tổ chứ?

Một ngày nào đó nếu gặp y, đúng lúc cướp đoạt để gom thành một bộ!" Đông Vương Công mân mê Càn Khôn Đồ trong tay, không khỏi lại để mắt đến Càn Khôn Xích và Càn Khôn Kính.

Đông Vương Công đưa thần thức thăm dò vào Càn Khôn Đồ, Càn Khôn Đồ quả nhiên giống như lời đồn, bên trong tự thành thiên địa.

Một phiến sơn hà rộng lớn, lớn hơn địa cầu của hậu thế gấp mấy chục lần, trong đó linh khí sung túc, sơn xuyên địa mạch hùng vĩ lạ thường, có thể coi là một phương động thiên trong đồ, Đông Vương Công có thể tự do thay đổi mọi thứ trong thế giới đồ, trong một niệm, vạn vật đều biến đổi!

Chỉ là trong Càn Khôn Đồ không có sinh linh chân thực, tất cả mỹ cảnh và sinh linh đều do pháp tắc diễn hóa, tuy có hình thể, nhưng không có sinh mệnh và linh tính, vì vậy trong bảo đồ cũng chỉ có thể là một tiểu thiên thế giới không hoàn chỉnh.

Nếu ngày sau Đông Vương Công có thể thu thập Càn Khôn Kính và Càn Khôn Xích, rồi để ba bảo hợp nhất, chưa chắc đã không thể hoàn thiện một phương Càn Khôn thế giới.

Lúc này Đông Vương Công thần thức thăm dò không gian sơn hà,

bắt đầu luyện hóa kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này.

Thực lực Đông Vương Công hùng hậu, lúc này thôi động một cỗ pháp lực cổ xưa luyện hóa linh bảo cũng vô cùng dễ dàng.

Tiên thiên linh bảo mỗi loại một khác, hạ phẩm tiên thiên linh bảo nội hàm mười hai trọng tiên thiên cấm chế.

Trung phẩm tiên thiên linh bảo thì hàm chứa hai mươi bốn trọng tiên thiên cấm chế, thượng phẩm tiên thiên linh bảo hàm chứa ba mươi sáu trọng tiên thiên cấm chế.

Còn cực phẩm tiên thiên linh bảo, thì hàm chứa bốn mươi lăm trọng tiên thiên cấm chế.

Ví dụ như Càn Khôn Đồ của Đông Vương Công, bên trong có bốn mươi bốn trọng tiên thiên cấm chế, trong số cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng là tồn tại thượng phẩm.

Còn bản mệnh linh bảo Cảnh Dương Kiếm của Đông Vương Công, bên trong thì có bốn mươi lăm trọng cấm chế, thắng Càn Khôn Đồ một bậc.

Tiên thiên chí bảo, bên trong cấm chế có bốn mươi chín trọng, Càn Khôn Đỉnh là tiên thiên chí bảo có bốn mươi chín trọng cấm chế.

Đúng như lời "Đại diễn chi số ngũ thập, Thiên diễn tứ cửu, độn khứ kỳ nhất", tiên thiên linh bảo đều âm thầm hợp với chí lý Thiên Đạo, không phải tùy tiện mà thành.

Lúc này Đông Vương Công một lòng luyện hóa linh bảo, không khỏi điều động linh khí trong thần hải, điên cuồng xung kích Càn Khôn Đồ.

Cái gọi là luyện hóa linh bảo, chính là luyện hóa cấm chế bên trong, khắc dấu ấn của mình lên đó.

Vô luận hiện tại là vạn tộc sinh linh, hay sau này là Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc, pháp luyện bảo đều giống nhau.

Chẳng qua là dùng nguyên thần luyện bảo, dùng khí huyết luyện bảo, ôn dưỡng hay tế luyện, đều là để lưu lại dấu vết của mình.

Hiện tại pháp lực Đông Vương Công hùng hồn vô cùng, tế luyện linh bảo cũng đạt hiệu quả gấp đôi.

Chẳng hay biết gì, đằng xà đã bay trăm năm, bao nhiêu mây trắng tụ tan, vô số đường đi đều bị bỏ lại phía sau.

Khi Đông Vương Công lần nữa mở hai mắt, trước mặt y xuất hiện một tòa đại sơn nguy nga.

Dãy núi trùng điệp kéo dài, không biết vươn tới đâu, thế núi hùng vĩ, như một cự long phủ phục trên đại địa vô biên, khí thế thôn thiên, lẫm liệt bất khả xâm phạm.

"Côn Lôn!" Đông Vương Công cười, đã đến tổng mục đích.

Chương 13

Đông Vương Công cũng không sốt ruột, đúng như câu "nhìn núi chạy chết ngựa", hiện tại trông có vẻ đã tiếp cận Côn Lôn Sơn, nhưng thực tế vì Côn Lôn quá lớn, nên mới lầm tưởng là gần rồi.

Đông Vương Công chỉnh tề thu Càn Khôn Đồ lại, trăm năm thời gian, đã thành công luyện hóa mười đạo cấm chế đầu tiên trong Càn Khôn Đồ.

Tốc độ luyện hóa như vậy, e rằng cũng chỉ có mình Đông Vương Công làm được.

Nếu đổi thành tu sĩ khác, e rằng một ngàn năm thời gian cũng không thể luyện hóa mười đạo cấm chế!

Tiên thiên linh bảo khó mà tế luyện, linh bảo càng lợi hại càng khó tế luyện.

Nếu không những tu sĩ nắm giữ chí bảo kia, cũng sẽ không ngày đêm ôn dưỡng, lúc nào cũng vuốt ve linh bảo.

Lúc này Đông Vương Công ngự đẳng xà thẳng đến Tây Côn Lôn, trong lòng ẩn ẩn có một tia nhiệt thiết, đạo lữ trong số mệnh kia, sắp lần đầu gặp mặt.

Dù hiện tại có thể cách xa vạn dặm, nhưng trong cõi u minh lại đang tương hỗ hấp dẫn, ở nơi đó, nàng chưa từng rời đi!

Lúc này trong Tây Côn Lôn, tại một động thiên phúc địa, Tây Vương Mẫu mẫu mỹ mạo vô song, diễm quán quần phương tĩnh khai phượng nhãn, một tia thần thái khó tả lưu chuyển ra.

"Thanh Nhi, mộc dục phần hương!" Thanh âm trong trẻo dễ nghe của Tây Vương Mẫu mẫu truyền ra.

“Vâng pháp chỉ của nương nương!” Bên ngoài đại điện truyền đến một tiếng đáp, chính là đệ tử tọa hạ của Tây Vương Mẫu mẫu, Thanh Điểu.

Trong đại điện này trăm hoa cùng nở, linh tuyền đinh đông, tiên hạc và linh lộc bay lượn, hồ điệp sặc sỡ và chim sẻ linh bay múa giữa chúng.

Ngoài đại điện trên biển ngạch vàng rực có khắc bốn đại tự vàng óng, “Dao Trì Tiên Phủ”!

Nơi đây chính là đạo trường của Tây Vương Mẫu mẫu.

“Y sắp đến rồi!” Tây Vương Mẫu mẫu không khỏi lòng tự dao động, thân là Đại La Kim Tiên cũng có chút ngượng ngùng.

Là đại thần thông giả, Tây Vương Mẫu mẫu tự nhiên biết sự tồn tại của Đông Vương Công, mệnh cách chí tôn thuần dương, cùng nàng trời sinh tương bổ, nếu không ngoài ý muốn, đã định kết thành đạo lữ.

Đông Vương Công một đường cười đằng xà, từ xa nhìn thấy một động phủ đại khí bàng bạc, động phủ tam sơn lục thủy liền thành một phiến, lầu ngói các tường vũ lộng lẫy.

Đầu tiên, trên một khối ngọc thạch có khắc “Tây Côn Lôn”, phía sau đại điện chỗ ngẩng đầu có khắc “Dao Trì Tiên Phủ”!

Đông Vương Công vừa mới đến địa giới, trong đại điện đã sớm nghênh đón một quần nữ tiên, đây đều là đệ tử tùy tùng của Dao Trì Tiên Phủ.

Từng người như trăm hoa tranh diễm, mày mắt hàm tình, đi đầu một vị Đại La Kim Tiên ngẩng đầu chờ đợi, chính là Tây Vương Mẫu mẫu.

Nàng đứng đó như chúng tinh phủng nguyệt, sau khi thấy thân ảnh

Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu mẫu trực tiếp nghênh đón.

"Bần đạo Đông Vương Công, mạo muội ghé thăm, quấy rầy đạo hữu thanh tu!" Đông Vương Công nhìn nàng, trong lòng cũng không khỏi rung động.

Tây Vương Mẫu mẫu một thân trường quần tuyết trắng, mày như đao vẽ, mắt tựa tinh thần, mũi nhỏ nhắn, môi son khẽ hé.

Ba ngàn thanh ti hóa thành thác nước, eo thon một nắm uyển chuyển.

Tây Vương Mẫu mẫu chỉ mặc trường quần, nhưng quanh thân lại có bảo quang vờn quanh không ngừng, hiển nhiên tùy thân có chí bảo tương trợ, mới sinh ra khánh vân thủ hộ.

Tây Vương Mẫu mẫu cưỡi một đóa tường vân, phiêu diêu chốc lát đã đến trước mặt Đông Vương Công.

"Bần đạo Thái Chân Tây Vương Mẫu mẫu gặp đạo hữu, đạo hữu có thể đến, là vinh hạnh của ta!" Đứng trên thảm cỏ xanh biếc, Tây Vương Mẫu mẫu nhìn Đông Vương Công, trong đôi mắt tinh tú kia, ẩn chứa vô cùng hỉ duyệt.

Đông Vương Công khí vũ hiên ngang, một cỗ hạo nhiên chi khí xung tiêu, thuần dương chi hỏa trên thân, càng sâu sắc hấp dẫn Tây Vương Mẫu mẫu, khiến nàng bội phần muốn thân cận.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mẫu tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng lại không có một tia cảm giác xa lạ, giữa hai người dường như đã là lão hữu quen biết từ lâu.

"Một đường phong trần, đạo hữu mau vào điện nghỉ ngơi!" Tây Vương Mẫu mẫu ân cần chiêu đãi, hiển nhiên vô cùng trọng thị Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, theo Tây Vương Mẫu mẫu lên mười

bậc thềm.

Các đệ tử, nha hoàn bên cạnh từng người kinh ngạc há hốc mồm, nương nương nhà mình mỹ mạo vô song, đạo pháp tuyệt luân, bình nhật không biết bao nhiêu cường giả đến viếng thăm.

Nhưng hiếm khi nương nương nhìn nhiều một chút, lại không ngờ đối với Đông Vương Công lại khác, nương nương không những chủ động mời, mà còn nhiệt tình đến vậy.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu mẫu, trong lòng cũng một phen cảm khái.

Tây Vương Mẫu mẫu không những trời sinh cùng Đông Vương Công âm dương tương hấp, tính cách của nàng cũng là điều Đông Vương Công yêu thích.

Sau này sẽ cùng nàng bầu bạn vạn năm, nếu không phải hậu thế Đông Vương Công vẫn lạc, e rằng lại để Tây Vương Mẫu mẫu cô đơn một mình!

Nhưng kiếp này Đông Vương Công ở đây, nhất định không phụ lời hẹn giai nhân, thiên trường địa cửu, mãi mãi bầu bạn.

Tây Vương Mẫu mẫu là đạo lữ thích hợp nhất của Đông Vương Công, điểm này từ hậu thế Đông Vương Công đã rõ.

Chính vì lẽ đó, y đối đãi Tây Vương Mẫu mẫu cũng không hề giữ lại, lấy tấm lòng xích thành đối đãi nàng.

"Đó là đồng tử của đạo hữu sao?" Tây Vương Mẫu mẫu và Đông Vương Công ngồi yên, cười chỉ vào Ngọc Dương Tử hỏi.

Ngọc Dương Tử sao lại không thông minh, vừa thấy tình hình, lập tức phủ phục xuống đất dập ba cái đầu vang dội.

"Tây Vương Mẫu mẫu tại thượng, Ngọc Dương Tử vấn an Tây

Vương Mẫu mẫu!" Một tiếng "kim an" của Ngọc Dương Tử khiến Tây Vương Mẫu mẫu trong lòng hoan hỉ không thôi, Tây Vương Mẫu mẫu vốn đã bị khí độ của Đông Vương Công hấp dẫn, yêu luôn cả người nhà của y nên cũng rất yêu thích Ngọc Dương Tử.

"Tiểu đồng tử này thật thông minh lanh lợi, một bính Ngọc Như Ý cũng không phải vật hiếm lạ gì, cầm lấy đi, coi như lễ gặp mặt vậy!" Tây Vương Mẫu mẫu tùy tay ban xuống một kiện linh bảo, khiến Ngọc Dương Tử không biết có nên nhận hay không, liền liếc mắt nhìn lão sư.

Đông Vương Công cười nói: "Ta thì không có vật gì quý giá, nàng lại ban cho Ngọc Dương Tử bảo bối, khiến ta làm sao đối mặt với đệ tử môn nhân đây?" Tây Vương Mẫu mẫu mím môi cười một tiếng: "Đạo hữu có thể đến là đại hạnh sự, không cần so đo những tục lễ này." "Vương Mẫu ban thưởng, đệ tử không dám từ chối, tạ ơn Vương Mẫu ban bảo!" Ngọc Dương Tử được bảo bối, ngoan ngoãn lùi sang một bên, vui vẻ mân mê Ngọc Như Ý trong tay.

"Hôm nay chúng ta tụ họp, vừa hay luận đạo một phen!" Đông Vương Công sớm đã muốn cùng Tây Vương Mẫu mẫu luận đạo song tu.

Tây Vương Mẫu mẫu khẽ cười, cũng không cự tuyệt: "Lời đạo hữu nói, chính hợp ý ta!" Tây Vương Mẫu mẫu hiện tại tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tuy không bằng Đông Vương Công Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng chỉ cần tìm được cơ duyên đột phá, lập tức có thể thành tựu thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Lúc này Tây Vương Mẫu mẫu hiển lộ Tam Hoa Ngũ Khí, bản nguyên của nàng tinh thuần vô cùng, nhất thời gian một cỗ thanh lương chi khí tràn ngập, bao phủ cả Dao Trì Tiên Phủ.

Lúc này Đông Vương Công cũng thi triển đạo pháp, tiên thiên

thuần dương chi khí tán phát, kết hợp với thái âm chi khí của Tây Vương Mẫu mẫu.

Lập tức dị tượng trùng trùng, trong Tam Hoa Ngũ Khí kia, có âm dương tương hợp, có bách linh hóa hình, cá bơi vọt khỏi mặt nước, linh cầm chạy nhảy giữa chúng.

Chương 14

Âm dương hợp, vạn vật sinh!

Tây Vương Mẫu mẫu vừa thấy trên đỉnh đầu Đông Vương Công có thuần dương chi khí tinh thuần, thuần dương đó lại ẩn chứa vô cùng sinh cơ, khiến Tây Vương Mẫu mẫu không khỏi thầm kinh hãi, trong lòng đối với Đông Vương Công càng thêm bội phục.

Lúc này Đông Vương Công cất giọng hùng hồn, đại đạo thiên âm như thần chung mộ cổ, chúng tiên tử Dao Trì chìm đắm trong đó, tỉ mỉ thể ngộ thuần dương chi đạo và chí lý âm dương của Đông Vương Công.

"Đạo của chư thiên, cô dương bất sinh, cô âm bất trưởng, âm dương tương hợp, vạn vật sinh phát." "Đại đạo sinh nhất khí, nhất khí hóa âm dương, âm dương biến tam tài, đại đạo càn khôn, vạn tượng hữu hình!" Đông Vương Công nói về chí cương chí dương chi đạo, lại là đạo của hạo nhiên chính khí.

Đúng như câu "Dương khí thăng đằng, vạn vật thành hình", không có thuần dương chi khí, vạn vật chỉ có thể dần dần khô héo.

Tây Vương Mẫu nghe Đông Vương Công giảng đạo, dần dần tiến vào giai cảnh, liên tục gật đầu, hiển nhiên thu hoạch phi phàm.

Thuần dương chi đạo của Đông Vương Công, chính vì thuần dương chi khí bao hàm vô cùng sinh cơ, từ đó trở nên càng thêm khó lường cao thâm, cũng khiến Tây Vương Mẫu mẫu chấn kinh không thôi.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mẫu tiên thiên âm dương tương hợp, cũng vì vậy, khi cùng nhau tu hành sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

Nếu ở cùng nhau trong thời gian dài, không những tu vi sẽ tinh tiến, mà còn có thể giúp thể ngộ pháp tắc, minh bạch âm dương đại đạo.

Cứ thế lâu dài, đối với việc thành tựu Hỗn Nguyên Đạo Quả, cũng có lợi ích cực lớn!

Đông Vương Công thao thao bất tuyệt, không biết đã giảng đạo bao nhiêu năm tháng.

Trong núi hoa nở rồi tàn, đào lý đầy cành.

Tây Vương Mẫu mẫu toàn thân đột nhiên có một cỗ thuần dương chi khí, từ trong thái âm đó mà dựng dục xuất.

Thuần dương chi khí lập tức trợ giúp pháp lực tăng lên, tu vi của nàng cũng chính thức bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Tây Vương Mẫu mẫu trong lòng hưng phấn, không ngờ đạo của Đông Vương Công một cử đã khiến nàng đột phá vạn năm bế tắc.

Lúc này Tây Vương Mẫu mẫu vốn tưởng thuần dương chi đạo đã kết thúc, ai ngờ Đông Vương Công lại thay đổi ngữ phong, tiếp tục giảng giải đạo khiếu huyệt thần tàng.

Đông Vương Công khai tịch thần hải, pháp luyện hóa thần tàng, Tây Vương Mẫu mẫu nghe mà đại kinh không thôi.

Thần thông diệu pháp như vậy, quả thật chưa từng nghe thấy, chưa từng thấy qua!

Trong thần thức của nàng, dường như một phiến mây tan thấy trăng sáng.

Đột nhiên nàng nhìn thấy một phương thế giới mới, những loại tu hành chi pháp mới lạ, đặc biệt, lại thần bí đó, triệt để khiến Tây Vương Mẫu mẫu chấn kinh.

Mãi đến khi Đông Vương Công giảng thuật xong pháp khiếu huyệt thần tàng, Tây Vương Mẫu mẫu nhưng nhiên trầm tẩm tại vô cùng chấn hám.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Đông Vương Công, cũng cuối cùng triệt để thay đổi, điều Đông Vương Công hấp dẫn nàng không chỉ là tiên thiên âm dương, mà còn có cỗ khí khái lăng vân kia!

"Có thể có được đạo lữ như vậy, cũng là một phen tạo hóa của ta!" Tây Vương Mẫu mẫu nhìn Đông Vương Công, trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải đi theo Đông Vương Công bên cạnh.

Tây Vương Mẫu mẫu thu lại tâm tư, thấy Đông Vương Công giảng xong, mới bắt đầu giảng thuật thái âm chi đạo.

"Thái âm vô hình, luyện hư phản chân, bao âm thủ nhất, linh đài thanh minh." Tây Vương Mẫu mẫu giảng thuật thái âm chi đạo, cũng không hề giữ lại.

Chẳng hay biết gì, trong đại điện đạo âm lượn lờ, truyền khắp Dao Trì Tiên Phủ, thậm chí khiến vô số hoa thảo cây cối trong phủ cũng được tạo hóa!

Một phen giảng đạo kết thúc, Đông Vương Công trong lòng cũng lĩnh ngộ được một tia âm dương chi đạo, cảm thấy tu vi lần nữa tinh tiến không ít, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đột phá.

"Ngày sau đạo hữu có thể gọi ta là Thái Chân!" "Nếu đã vậy, Thái Chân gọi ta Đông Hoa là được!" Đông Vương Công khẽ cười, ngày sau y được người ta xưng là Đông Hoa Đế Quân, nên để Tây Vương Mẫu mẫu xưng hô như vậy cũng chẳng có gì không được.

Nhìn nhau cười, một phen luận đạo càng kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ngồi luận đạo, cả hai đều thu hoạch phi phàm, Đông Vương Công đối với âm dương pháp tắc và thuần dương pháp tắc càng có nhận thức sâu sắc hơn.

Lúc này luận đạo kết thúc, khi ôn dưỡng tu vi, y phát hiện đã nắm giữ được một thành thuần dương pháp tắc!

Pháp tắc chi lực, là sức mạnh tất yếu phải nắm giữ để tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không thể tham ngộ pháp tắc chi lực, sẽ bị vĩnh viễn kẹt lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Vì vậy tham ngộ pháp tắc chi lực, đối với tu sĩ là quan trọng nhất.

Muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, cần phải hoàn toàn tham ngộ pháp tắc.

Còn về việc tham ngộ thấu đáo một đạo pháp tắc có thể thành công Dĩ Lực Chứng Đạo hay không, hiện tại không có ai có thể nói rõ.

Dù sao vị đại thần duy nhất Dĩ Lực Chứng Đạo bằng pháp tắc chi lực là Bàn Cổ, cũng đã vẫn lạc vào lúc khai thiên.

Lúc này luận đạo kết thúc, ánh mắt Tây Vương Mẫu mẫu nhìn về phía Đông Vương Công nhu tình như thủy.

"Đông Hoa, vừa rồi thiếp thấy Tam Hoa trên đỉnh đầu huynh vẫn chưa khai phóng, không biết nguyên nhân là gì?" Tây Vương Mẫu mẫu Tam Hoa hoàn toàn tỏa sáng, lúc đó Đông Vương Công chưa đến Tây Côn Lôn.

Trong Hồng Hoang, Tam Hoa Ngũ Khí đối với tu sĩ vô cùng quan trọng, tư chất Tam Hoa trên đỉnh đầu, cũng đại biểu cho thành tựu của tu sĩ sau này.

Ví dụ như Hồng Quân Đạo Tổ, khi Tam Hoa trên đỉnh đầu y tỏa sáng, hoa nở cửu phẩm, báo hiệu cửu là cực, tức là thiên tư cực phẩm.

Hậu thế Hồng Quân Đạo Tổ chứng đạo thành thánh, tổng lĩnh đạo môn, cũng vừa vặn nghiệm chứng điểm này.

Ngày sau Thiên Đạo Lục Thánh, từng người đều là bậc hoa nở bát phẩm.

Trước đây Đông Vương Công đã nhìn Tam Hoa của Tây Vương Mẫu mẫu, Tây Vương Mẫu mẫu so với Lục Thánh không hề kém chút nào, vì vậy cũng là tư chất hoa nở bát phẩm.

Chỉ là Tây Vương Mẫu mẫu thiếu một chút cơ duyên, vì vậy cuối cùng chỉ có thể có được một phương tôn vị, mà chưa thể thành tựu Thánh Nhân quả vị.

Đông Vương Công đối với việc Tam Hoa chưa nở, cũng không biết nguyên nhân rốt cuộc là gì, nhưng Đông Vương Công ẩn ẩn cảm thấy, đó là một chuyện tốt!

Ví dụ như hóa hình, sinh linh thiên tư càng bất phàm, lúc hóa hình càng khó khăn, thường phải đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên mới có thể hóa hình.

Tiểu yêu bình thường, e rằng chỉ cần bước vào cảnh giới Địa Tiên, thoát khỏi phàm thai nhục thể, hóa thành tiên thiên đạo thể.

“Tam Hoa của ta chưa nở, có lẽ chưa đến lúc, đúng như câu 'hoa nở hữu thời', ta cũng không cần sốt ruột.” Đông Vương Công khẽ cười, đối với đạo của mình vô cùng kiên định, vì vậy dù Tam Hoa khai mở chậm một chút, cũng không có gì đáng lo.

Tây Vương Mẫu mẫu gật đầu, đạo của mỗi tu sĩ đều không giống nhau, tức tiện và Đông Vương Công cũng các hữu cơ duyên, vô pháp hoàn toàn mô phỏng đối phương, chỉ năng tá giám nhất nhị.

Chương 15

"Hiện nay tam tộc đại chiến liên miên, Hồng Hoang đại địa khói lửa bốc lên, Thiên Đạo càng giáng xuống vô biên sát kiếp, không biết lần này lại có bao nhiêu sinh linh thảm tao đồ thán!" Nói về đại thế Hồng Hoang, Tây Vương Mẫu mẫu không khỏi mang vẻ mặt ưu sầu, nàng là người đứng đầu chúng nữ tiên Hồng Hoang, tự nhiên tâm hệ Hồng Hoang.

Đông Vương Công lắc đầu nói: "Long Phượng tam tộc ở kiếp hung thú, chém giết hung thú, tài hữu vạn niên hưng thịnh chi thế.

Nhưng tam tộc không biết thượng thể thiên tâm, tham lam không đáy, từng kẻ vọng đồ độc bá Hồng Hoang, khắp nơi tàn sát, tạo hạ vô biên sát nghiệt, vì vậy mới giáng xuống kiếp nạn, lần này đều là những kẻ ứng kiếp!" Tây Vương Mẫu mẫu cũng biết những kiếp nạn này đều do tam tộc tự mình gây ra, không phải sức người có thể thay đổi.

"Theo kiến giải của Đông Hoa, tam tộc sẽ có kết cục như thế nào đây?" Đông Vương Công cười không nói, y từ hậu thế tự nhiên biết tiền nhân hậu quả, nhưng thiên cơ bất khả phá.

"Tam tộc tự mình gây ra khổ quả, vị tất định bất phục hiện tại đích hưng thịnh!" Câu trả lời của Đông Vương Công không trùng khớp với Tây Vương Mẫu mẫu, Tây Vương Mẫu mẫu tuy không biết kết cục tương lai, nhưng cũng từng phỏng đoán được cục diện.

Nàng biết tam tộc nhất định sẽ suy tàn, lúc đó lại sẽ có tộc quần mới quật khởi giữa loạn thế.

"Nếu đã vậy, chúng ta hà tất không ra ngoài đi dạo một chút?

Du lãm Côn Lôn vô biên?" Đông Vương Công đối với Côn Lôn

Sơn vô cùng hiếu kỳ, vì vậy có tâm du lãm.

"Hiện nay kiếp khí tràn ngập, nhiều tu sĩ đều bế môn không ra, tức tiện du lịch, phạ dã một cơ duyên." Tây Vương Mẫu mẫu nào lại không biết ý Đông Vương Công, tu sĩ Hồng Hoang du lịch, vô phi tầm bảo, hoa đồng đạo giao lưu ngộ đạo.

Nhưng hiện tại các phương đại thần đều bế môn không ra, ngoại xuất bái phỏng dã xác thực bất thì hậu.

Đông Vương Công thân thượng hữu Thông Thiên Kiến Mộc, bất phạ vô biên kiếp khí, khả kỳ tu sĩ đô nhân nhân tự nguy, bất nguyện khinh dịch ly khai động phủ.

"Chúng ta không bằng ra ngoài tìm kiếm một số sinh linh cường đại?

Vừa hay ta cũng cần luyện hóa thần tàng." Đông Vương Công ẩn ẩn có chút kỳ vọng, hiện tại luyện hóa thần tàng đã nếm được vị ngọt, nếu muốn nhanh chóng đề thăng thực lực, luyện hóa thần tàng vô nghi là một con đường tắt!

"Nếu đã vậy, chúng ta cùng đi một chuyến đi!" Tây Vương Mẫu mẫu vui vẻ đáp ứng, chỉ cần có Đông Vương Công ở đó, nàng đi đâu cũng vô cùng nguyện ý.

Huống hồ đạo luyện thể của Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu mẫu dã phi thường hảo kỳ, đảo yếu khán khán, Đông Vương Công cứu cánh hữu đa yêu lệ hại.

Một bên Tây Vương Mẫu mẫu dặn dò Thanh Điểu trông nom động phủ, Đông Vương Công cũng chúc phúc Ngọc Dương Tử tu hành thật tốt.

Hai người liền cưỡi một đầu Sí Diễm Kỳ Lân, hướng về phương Ngọc Kinh Sơn mà đi.

Tây Vương Mẫu mẫu thấy Đông Vương Công chỉ trong khoảnh khắc đã từ khiếu huyệt ngưng tụ ra một đầu Hỏa Kỳ Lân uy vũ bất phàm, sắc mặt nàng tức khắc biến đổi.

"Đông Hoa, Kỳ Lân tộc vốn bá đạo, huynh lại lấy hình tượng của y làm tọa kỵ, e rằng Kỳ Lân lão tổ khó mà bỏ qua, vì thể diện của y, tất sẽ tìm đến gây sự với chúng ta!" Đông Vương Công ngạo nhiên cười một tiếng: "Vô phương, nhược y hoa thượng môn, ngã đảo yếu lĩnh giáo Chuẩn Thánh đích thủ đoạn!" Tây Vương Mẫu mẫu kiến Đông Vương Công ngạo khí trùng thiên, nhãn trung hữu thành trúc chi sắc, dã doanh doanh nhất tiếu, bất tái đam tâm.

Đông Vương Công hiện tại tuy có cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng luyện thể chi thuật thần diệu, tức tiện đối thượng Chuẩn Thánh cường giả dã ti hào bất hư.

Canh hà huống Kỳ Lân lão tổ chích bất y kháo khí vận chi lực, cường hành đề thăng liễu Chuẩn Thánh cảnh giới.

Chủng Chuẩn Thánh thực lực, căn bản một pháp hòa dĩ pháp tắc chi lực đề thăng Chuẩn Thánh cảnh giới đích cường giả bỉ giác.

Dã chính tri đạo nhất điểm, Đông Vương Công tài hội bất bả đối phương phóng tại nhãn lý.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mẫu cùng cưỡi Sí Diễm Kỳ Lân, bay lên mây.

Trên đường đi quả nhiên như Tây Vương Mẫu mẫu đã nói, Hồng Hoang đại địa khắp nơi khói lửa tràn ngập, sinh linh khổ không thể tả.

Chỉ trên đường, đã gặp phải mấy trăm trận đại chiến.

Khắp đại địa đều là thi hài chất đống, căn bản không người quản lý, khí hôi thối xông trời, ôn dịch lan tràn khắp nơi.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mẫu cũng mất đi một tia

tâm tình tốt đẹp khi du lãm Hồng Hoang, đại địa Hồng Hoang như vậy, quả thực cũng không có gì gọi là mỹ lệ.

Đang trên đường đi Ngọc Kinh Sơn, lại bị một quần tu sĩ không biết điều chặn đường.

"Đại đảm!

Thần thánh phương nào, dám lấy Hỏa Diễm Kỳ Lân làm tọa kỵ!" Một quần cường giả chặn đường, tay cầm đao binh, áo giáp tùy thân, cung phủ đầy đủ, trên người có dấu vết máu ô, hiển nhiên vừa trải qua chém giết, vừa vặn gặp Đông Vương Công.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mẫu vốn trên đường tâm tình đã không tốt, lúc này một đám tu sĩ không biết sống chết, lại đâm vào mắt Đông Vương Công.

"Các tu sĩ các ngươi, không ở trong động phủ tiềm tu đại đạo, ngược lại ở bên ngoài chém giết, tọa kỵ của ta thì liên quan gì đến các ngươi!" Trong phượng nhãn Tây Vương Mẫu mẫu một đạo hàn mang bức xạ, bình thường nàng ghét sát lục nhất, nhưng nếu có tu sĩ nào dám không biết điều, nàng cũng sẽ không mềm lòng.

Lúc này Đông Vương Công nhìn quần tu sĩ trước mặt, tuy trong đó có mấy kẻ cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực lại đều rất tầm thường.

Chỉ có một đại hán hơi lùi lại phía sau, tu vi của y khiến Đông Vương Công mắt sáng lên.

Vị Đại La Kim Tiên này không biết là sinh linh gì đắc đạo, toàn thân thủy hỏa chi khí hòa quyện tương tế, hiển nhiên căn nguyên bất phàm.

Y đứng ở trung tâm chúng tiên, như chúng tinh củng nguyệt, đa số tu sĩ đều ngầm coi y là thủ lĩnh.

Đông Vương Công thấy vị Đại La Kim Tiên này có chút đạo hạnh, không khỏi muốn luyện hóa y vào khiếu huyệt, vì vậy không ra tay, sợ rằng sẽ khiến vị Đại La Kim Tiên này kinh động mà bỏ chạy.

Lúc này vị Đại La Kim Tiên kia vẫn không lên tiếng, lại ngăn cản tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ đang đứng trước mặt Đông Vương Công.

Vị tu sĩ kia thấy Tây Vương Mẫu mẫu một nữ tiên mà dám quát mắng, lập tức Đại La Kim Tiên lửa giận bốc cao ba trượng.

"Vô tri đích thử bối!

Ngã khả Kỳ Lân nhất tộc tọa hạ cấp tiên phong, nhất thứ phụng liễu Kỳ Lân lão tổ chi mệnh, cương cương đồ diệt nhất tộc!

Đẳng bất tri thiên cao địa hậu, cảm dĩ Kỳ Lân tộc vi tọa kỵ, mạc bất hiềm mệnh trường bất?" Tu sĩ kia trực tiếp lôi Kỳ Lân lão tổ ra, muốn dọa nạt Tây Vương Mẫu mẫu.

Nhưng Tây Vương Mẫu mẫu tuy là nữ tiên, nhưng một thân anh khí bức người, toàn thân trên dưới càng có bảo quang vờn quanh, tú mi khẽ nhướn, lại quát mắng: "Kỳ Lân lão tổ thì sao?

Tam tộc không biết thượng thể thiên tâm, sớm muộn gì cũng sẽ bị lượng kiếp ma diệt!

Bất tri tiến thối, vi hổ tác trành, tiểu tâm dã lạc đắc cá thân tử đạo tiêu hạ tràng!" Một phen ngôn ngữ của Tây Vương Mẫu mẫu khiến chúng tu sĩ đối diện giận không thể át, từng người đều gia nhập Kỳ Lân tộc vì muốn có một tiền đồ tốt, có thể chia sẻ khí vận của tam tộc, trợ giúp đạo trường sinh.

Hiện tại bị Tây Vương Mẫu mẫu trách mắng như vậy, dù cảm giác Tây Vương Mẫu mẫu bất phàm, cũng không áp chế nổi tiếng gầm trong lòng, ào ào xông lên.

“Nữ tiên này không biết tốt xấu, kim nhật tiên nhượng thân tử đạo tiêu!” Một đám tu sĩ ào ào xông lên, Tây Vương Mẫu mẫu lại không hề sợ hãi, một cây tiểu kỳ bên hông lăng không triển khai, rũ xuống vạn đóa vân hà.

Nhất thời gian mây che sương phủ, kim hoa đầy trời, tương Tây Vương Mẫu mẫu đoàn đoàn hộ tại trung gian.

Chương 16

Lúc này Tây Vương Mẫu mẫu lại triển khai toàn thân pháp lực, Ngũ Khí trong ngực cuồn cuộn, hóa thành một đám khánh vân lớn, nâng đỡ Tây Vương Mẫu mẫu và Đông Vương Công.

Đồng thời gian Tam Hoa trên đỉnh đầu Tây Vương Mẫu mẫu phù động, hữu bảo đăng, kim hổ, Ngọc Như Ý, gia bàn dị tượng tại Tam Hoa chi bàng phù phù trầm trầm, hiển nhiên hữu trọng bảo vị tằng sử dụng.

Tây Vương Mẫu mẫu vừa động, lập tức khiến đối phương cũng biết được thực lực của nàng, vị cường giả vẫn luôn giữ thái độ quan sát ở phía sau lúc này hai mắt bắn ra hai đạo thần quang.

Y không phải Đại La Kim Tiên bình thường, vừa thấy đạo pháp Tây Vương Mẫu mẫu thiên thành, trong tay nàng lại có cực phẩm tiên thiên linh bảo Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, trong lòng đã biết lần này gặp phải kẻ cứng cựa!

Bất luận gì khác, riêng Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cờ xí lớn một xích ba thốn, thượng án Chu Thiên, hạ bài Bát Quái, chu thân phong vân chi khí vây quanh, nãi hỗn độn thanh liên nhất phiến hà diệp sở hóa, thử thì chích hữu Tây Vương Mẫu mẫu nhất nhân chi lực thi triển, gia bàn diệu tương hoàn sinh, phòng ngự chi lực vô cùng.

Nhật hậu như nhược Tây Vương Mẫu mẫu thống lĩnh thiên hạ nữ tiên, dữ vô số huyền âm chi thể đích nữ tiên nhất bố hạ vạn lý vân giới đại trận, na uy lực hựu bất khả đồng nhật ngữ.

Thử thì Đại La Kim Tiên tuy nhiên tri đạo lệ hại, đãn kiến liễu linh bảo tâm trung dã nan miễn sinh khí liễu một cỗ tham niệm.

Hựu kiến nhất phương đao phủ tề bị, Tây Vương Mẫu mẫu chích

nhất cá nữ tiên, thân bàng trợ thủ dã chích hữu Đông Vương Công nhất cá, lý khả Đại La Kim Tiên ngũ cá, Thái Ất Kim Tiên canh đa.

Như thử nhất phiên quyền hành hạ, Đại La Kim Tiên chung vu thượng tiền nhất bộ, khai khẩu đạo: "Ngã nãi Kỳ Lân lão tổ tọa hạ, đại yêu Cửu Anh, kim nhật cảm dĩ Kỳ Lân tộc vi tọa kỵ, bị ngã bính thượng liễu, định yếu tương nã hạ, áp vãng Kỳ Lân Nhai, hướng Kỳ Lân lão tổ vấn tội!" Cửu Anh nhất phiên cường từ đoạt lý, vô phi yếu đoạt hạ Tây Vương Mẫu mẫu nhất thân bảo bối.

Thử thì na kỷ cá trùng thượng đích Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, tuy nhiên thực lực bất tục, đãn khước căn bản vô pháp động dao Tây Vương Mẫu mẫu vân giới.

Khán đả nhiệt hỏa triêu thiên, khước bị Tây Vương Mẫu mẫu nhất thủ thái âm chi khí lao lao để trụ.

"Thì ra là vậy, trách không được một thân thủy hỏa nhị khí lại luyện hóa đến lô hỏa thuần thanh!" Đông Vương Công nghe Cửu Anh tự báo gia môn, sao lại không biết căn nguyên đối phương.

Vị Đại Yêu Cửu Anh, thủy hỏa chi linh, một trong thập đại yêu soái của Yêu tộc Thiên Đình.

Lúc này đại yêu thần Cửu Anh thấy các thuộc hạ của mình thực lực kém cỏi, ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không phá vỡ được, bèn chủ động tiến lên, muốn liên hợp một phương, hạ gục Tây Vương Mẫu mẫu.

Đông Vương Công trên mặt cười một tiếng, Đế Tuấn và Thái Nhất chưa chắc đã không đối địch với y, nếu đã vậy, hiện tại hạ gục Cửu Anh, không những có thể cường hóa khiếu huyệt thần tàng của y, mà còn loại bỏ một phe cánh của Yêu Đình tương lai, quả là một công đôi việc!

“Ngươi chính là đại yêu Cửu Anh?” Đông Vương Công tiến lên chặn Cửu Anh, không thể để Cửu Anh và đám thuộc hạ hợp lực chống lại Tây Vương Mẫu mẫu.

Cửu Anh không biết Đông Vương Công thâm sâu, chủ động tiến lên, khiến Đông Vương Công có thể trực tiếp tóm gọn.

Đại yêu thần Cửu Anh vẫn luôn bị thần uy của Tây Vương Mẫu mẫu hấp dẫn, vì vậy lại bỏ qua sự tồn tại của Đông Vương Công.

Lúc này thấy Đông Vương Công đứng ra, y cứ tưởng Đông Vương Công không phải tùy tùng hay đệ tử của Tây Vương Mẫu mẫu, vì vậy mới đứng một bên chưa từng ra tay.

Đại yêu thần Cửu Anh kiêu ngạo, khinh thường mở miệng nói: “Chính là bản tôn, ngươi lại là ai?” Đông Vương Công khẽ cười nói: “Là kẻ sẽ luyện hóa ngươi!” Đại yêu thần Cửu Anh nghe vậy đại nộ, thủy hỏa nhị khí trên đỉnh đầu phẫn nộ phun ra, Cửu Anh chỉ trứ Đông Vương Công đạo: “Hảo hảo hảo!

Bản tôn đảo yếu khán khán, hữu thủ đoạn, cánh cảm khẩu xuất cuồng ngôn!” Đại yêu Cửu Anh nộ hống liên liên, hiển nhiên bị sự cuồng vọng của Đông Vương Công chọc giận không nhẹ, thủy hỏa nhị khí trên đỉnh đầu Cửu Anh hóa thành hai điều thần long, một hồng một lục, thủy hỏa tương giao quấn quýt, bị Cửu Anh thải tại cước hạ, hướng trứ Đông Vương Công sát tới.

“Cuồng đồ, cật ngã nhất đao!” Cửu Anh gầm lên, xông đến trước mặt Đông Vương Công, hai tay nắm chặt, hai bính loan đao hình trăng lưỡi liềm hiện ra.

Thủy Hỏa Song Nhận chính là pháp bảo thành danh của Cửu Anh, dưới đao không biết đã chém giết bao nhiêu cường giả Hồng Hoang.

Trong mắt Cửu Anh mang theo ý cười dữ tợn, Thủy Hỏa Song

Nhận đều là trung phẩm tiên thiên linh bảo, hai nhận tề tụ, bễ mỹ thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhất đao hạ khứ, định năng trảm hạ Đông Vương Công đại hảo đầu lâu!

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng thẳng, đối diện công kích của Cửu Anh, chẳng những không kinh hãi lại còn mừng rỡ.

"Thực lực của Cửu Anh càng mạnh, sau khi luyện hóa trong Thần Tàng khiếu huyệt, trợ giúp mà ta đạt được sẽ càng lớn!" Khi đại chiến, Đông Vương Công lại xuất thần suy tư về sự tình Thần Tàng, hiển nhiên không đem Cửu Anh đặt vào mắt.

Cửu Anh cũng là cường giả Đại La Kim Tiên sơ kỳ, căn nguyên bất phàm, bản nguyên cường đại vô cùng, tuyệt không phải những Đại La Kim Tiên bình thường có thể sánh bằng.

Nếu như ngày sau cơ duyên đầy đủ, rất có khả năng xung kích cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong Hồng Hoang, việc chú trọng nhất là căn nguyên xuất thân, điều này quả thực có đạo lý.

Tiên thiên bản nguyên bất túc, căn bản không cách nào đi đường trường trên con đường đại đạo.

Như đại yêu Cửu Anh, dẫu cùng ở cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng đủ sức đối phó ba, năm cường giả đồng cấp mà không bại, thậm chí có thể nắm giữ thời cơ phản sát.

Nhưng một khi gặp Đông Vương Công, tình huống lại thay đổi.

Cửu Anh ỷ vào lợi thế của Thủy Hỏa Song Nhận, muốn một trận thành công.

Trên lưỡi đao hàn quang bức xạ, lại có vô số vong hồn hóa hình, bị linh bảo sai khiến mà vồ tới Đông Vương Công.

Đông Vương Công lăng nhiên không sợ, thủ trung khẽ chiêu, Cảnh Dương Kiếm phá không mà đi, vô cùng thuần dương chi khí hóa thành kiếm cương trăm trượng, lăng không một nhát chém đứt Thủy Hỏa Song Long của Cửu Anh.

Lúc này, trong mắt Cửu Anh hàn mang chợt lóe, lưỡi dao bén trong tay mãnh liệt đâm về phía yết hầu yếu hại của Đông Vương Công.

"Đang!" Một tiếng chấn vang, một đao của Cửu Anh tựa hồ chém lên kim thiết, một luồng phản chấn chi lực cực lớn khiến y phải giật mình lùi nhanh.

Một đao của Cửu Anh, dù là thần thiết cũng phải bị chém nát, vạn nhận cao sơn cũng đủ sức một kích hủy diệt, nhưng khi chém lên người Đông Vương Công, lại bị một phương tiểu đỉnh vững vàng chặn lại.

Ngược lại Cửu Anh, bị phản chấn chi lực đó chấn cho hổ khẩu đau nhức, nhất thời căn bản không cách nào đề lực.

Cửu Anh kinh hãi nhìn tiểu đỉnh đang trầm trầm phù phù trên đỉnh đầu Đông Vương Công.

Đỉnh ba chân hai quai, hỗn nguyên nhất thể.

Trên đỉnh khắc họa sơn xuyên hà nhạc, điểu thú trùng ngư, phảng phất đại thiên thế giới đều thu vào trong đỉnh lô, mang khí tượng một đỉnh dung luyện vạn vật thiên hạ.

"Tiên thiên chí bảo!" Cửu Anh cũng là kẻ có kiến thức, nhìn Càn Khôn Đỉnh, lập tức cảm thụ khí tức kinh thiên trong đó, nhất thời trong mắt tràn đầy vẻ chấn kinh.

Lúc này, mấy vị Đại La Kim Tiên đang vây công Tây Vương Mẫu cũng khổ không tả xiết.

Tây Vương Mẫu thi triển Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tiên thiên lập nơi

bất bại.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ tràn ngập vạn dặm vân yên, lại có công hiệu phá tà trừ vọng, bởi vậy những tu sĩ tộc Tẩu Thú kia căn bản không có cách nào.

Ngược lại Tây Vương Mẫu, tùy tay ném ra một cây phượng trâm, phượng trâm nghênh phong liền trướng, trong khoảnh khắc hóa thành một đầu hàn băng phi phượng lớn ngàn trượng.

Nơi Phượng Hoàng đó đi qua, vạn dặm sơn hà một mảnh sương tuyết, tu sĩ thân ở trong đó pháp lực vận chuyển không linh hoạt, ngay cả nhục thân cũng cứng đờ.

Nếu không Tây Vương Mẫu tâm tồn nhân niệm, lúc này đầu người đã lăn lóc, máu chảy thành sông rồi.

Chương 17

Cửu Anh liếc mắt nhìn tình huống bên Tây Vương Mẫu, một trái tim lập tức chìm xuống, biết rõ một lần này bị linh bảo mê hoặc tâm trí, hợp tình hợp lý có kiếp nạn này.

Nếu như ngày thường, Cửu Anh và những kẻ đạo pháp tinh thâm tự nhiên có thể cố thủ linh đài, không bị ngoại vật mê hoặc.

Nhưng nay Tam Tộc liên miên đại chiến, Lượng Kiếp chi khí tràn ngập thiên địa, đại yêu Cửu Anh lại vừa mới tư sát một phen, đồ diệt một tộc, sớm đã không biết tự lúc nào bị kiếp khí nhiễm vào đạo quả, mới có lòng tham mà động tâm tư.

Lúc này thấy đại thế đã mất, Cửu Anh cũng không chút do dự, bỏ lại chư vị đạo hữu, muốn dùng độn quang đào tẩu.

"Ngươi chết thì chết, ta không chết!

Chúng ta ai nấy an thiên mệnh đi!" Cửu Anh lẩm bẩm một tiếng, đang định độn tẩu, lại thấy đối diện một bức đại đồ lăng không xoay chuyển không ngừng.

Trong đồ có núi non, trăm sông, trời xanh nước biếc, tất thảy đều đủ cả.

Cửu Anh đang tự thắc mắc, lại không biết mình đang ở trong đó.

"Không ổn!

Pháp bảo loại không gian!" Cửu Anh thầm kêu hỏng bét, nhưng đã tiến vào trong đồ của Đông Vương Công!

Lúc này, một chúng Tẩu Thú thấy mất đi bóng dáng Cửu Anh, cũng lập tức đại loạn.

Vốn đã không phải đối thủ của Tây Vương Mẫu, nay lại mất đi chủ tâm cốt, nhất thời lũ lượt quỳ rạp trên đất ai hào cầu xin tha mạng.

Tây Vương Mẫu vốn có một bụng lửa giận, nhưng thấy chúng sinh linh quỳ xuống cầu xin tha mạng, cũng không muốn sát lục nặng nề, "Tác nghiệt đa đoan, vốn không nên tha thứ, nhưng thượng thiên có đức hiếu sinh, niệm tình vạn năm tu hành không dễ, hôm nay đối với trời thề rằng, sẽ không bao giờ tham dự tranh sát nữa, mới có thể tha cho các ngươi!" Tây Vương Mẫu vừa dứt lời, những tu sĩ kia lập tức từng người một quỳ xuống thề, biểu minh sẽ không bao giờ tham dự Tam Tộc chi chiến nữa.

Tây Vương Mẫu nhìn về phía Đông Vương Công đang đứng một bên.

Những tu sĩ này dù sao cũng là những kẻ không quan trọng, Đông Vương Công cũng lười tính toán, khẽ phất tay, những tu sĩ đó lập tức như được đại xá, từng người một cảm ân mang đức, xoay người đào tán không còn tăm hơi.

Đông Vương Công lúc này triển khai Càn Khôn Đồ, đại yêu Cửu Anh, lúc này đang giãy giụa trong Càn Khôn thế giới, thấy Đông Vương Công, lập tức bái phục dưới đất.

"Đạo hữu, Cửu Anh không biết trời cao đất rộng, mạo phạm thánh giá đạo hữu, may mắn hôm nay chưa từng xuất hiện ngộ nhận lớn hơn, thỉnh đạo hữu giơ cao đánh khẽ, thả Cửu Anh một con đường sống!" Cửu Anh lúc này đã không còn khí diễm kiêu ngạo như trước, đối với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cười nịnh.

Đông Vương Công lúc này nhìn về phía Cửu Anh cũng có chút hưng phấn, thực lực của Cửu Anh quả thực có chút ngoài dự liệu, có thể nói là kẻ mạnh nhất trong số tất cả sinh linh mà Đông Vương

Công đã luyện hóa.

"Tu hành không dễ, thiên sinh căn nguyên bất phàm, ngày sau trong Hồng Hoang thế giới cũng sẽ có danh hào, nhưng ta có một việc cần ngươi giúp." Đông Vương Công trực ngôn không che giấu.

"Đạo hữu cứ nói thẳng, đừng nói một việc, một trăm việc, Cửu Anh cũng không từ chối." Thấy có hy vọng sống, Cửu Anh tự nhiên một lời đáp ứng ngay.

Đông Vương Công khẽ cười, Cửu Anh hiện giờ không có lựa chọn, bởi vậy bất luận Đông Vương Công đưa ra điều kiện gì đối phương cũng sẽ đáp ứng, điều này cũng nằm trong dự liệu của Đông Vương Công.

"Ta cần dùng tinh huyết của ngươi để luyện hóa Thần Tàng, bởi vậy ngươi phải phối hợp cùng ta lấy ra một lượng lớn tinh huyết bản nguyên, cung cấp cho ta sử dụng, đó là điều thứ nhất." "Thứ hai, ngày sau ta sẽ thống lĩnh Hồng Hoang, bởi vậy cần một vài trợ thủ.

Nếu muốn sống, ngày sau ngươi phải tuân theo hiệu lệnh của ta, và giờ đây cũng cần phải rút khỏi Tam Tộc tranh bá." Cửu Anh nghe Đông Vương Công nói xong, hơi do dự một chút, lập tức đáp ứng ngay.

Nếu không đáp ứng, chỉ có một cái chết; đáp ứng Đông Vương Công, sẽ có một con đường sống.

Huống hồ, thực lực của Đông Vương Công thâm bất khả trắc, đi theo cường giả như vậy, chưa chắc đã không phải một lối thoát tốt.

"Đông Vương Công tại thượng, Cửu Anh nguyện ý ra sức, vì Đông Vương Công đạo hữu hiệu lực!" Cửu Anh lập tức hạ thấp thân phận, biểu đạt lòng trung thành với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu đồng ý.

Đại yêu Cửu Anh có thể co dãn được, quả thực có phong thái làm đại sự.

Đông Vương Công thu phục đại yêu Cửu Anh, lần này có thể nói là thu hoạch lớn.

Lúc này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hạ xuống một ngọn núi, đem sự tình luyện hóa tinh huyết từng li từng tí nói cho Cửu Anh, sau đó tế xuất Càn Khôn Đỉnh, đem tinh huyết của Cửu Anh trừ ly, trực tiếp tế luyện trong đỉnh.

Luyện hóa Thần Tàng, cũng không nhất định phải hoạt luyện, chỉ là một số Đại La Kim Tiên tư chất không xuất sắc như Cửu Anh, bởi vậy Đông Vương Công cũng lười giữ lại tính mạng.

Dẫu sao, số tinh huyết mà Đông Vương Công luyện hóa không ít, lấy tinh huyết của đối phương dễ làm lung lay căn cơ của đối phương, giữ lại cũng không có tác dụng gì.

Đông Vương Công tuy không sợ kết nhân quả, nhưng số khiếu huyệt luyện hóa không phải một hai chỗ, đến lúc nhân quả chồng chất, tự nhiên cũng sẽ sinh ra nhiều phiền toái.

Trực tiếp giết đi, một lần là xong xuôi.

Như đại yêu Cửu Anh, trong Hồng Hoang thế giới cũng là kẻ được thiên quyến không dễ kiếm, nếu mạo nhiên giết đi, tất sẽ dẫn đến một số thay đổi của Thiên Đạo.

Chi bằng lưu lại một tính mạng, có thể vì ta sở dụng, như vậy nhất cử lưỡng tiện, hà cớ không làm?

Lúc này, Đông Vương Công từ trong cơ thể Cửu Anh trừu thủ tinh huyết.

Mới đầu Cửu Anh không để ý, dẫu sao máu huyết của một Đại La Kim Tiên, đó là số lượng khổng lồ vô cùng.

Nhưng theo Đông Vương Công không ngừng trừu thủ, Cửu Anh cũng sợ hãi, bởi vì số lượng Đông Vương Công cần thực sự quá nhiều, đơn giản là muốn lấy mạng y!

Cửu Anh sợ đến run rẩy, sắc mặt tái nhợt, nhưng hiện giờ tên đã lên cung, không thể không bắn, huống hồ đã mất đi lượng lớn tinh huyết, lúc này muốn phản kháng, cũng sớm đã lực bất tòng tâm.

Tam Hoa trên đỉnh đầu Cửu Anh dần dần khô kiệt, Ngũ Khí cũng trở nên mất hết linh tính, một bộ tử khí trầm trầm, hoàn toàn không còn chút sinh cơ dồi dào như khoảnh khắc trước.

Việc trừu thủ của Đông Vương Công cuối cùng dừng lại trong ánh mắt tuyệt vọng của Cửu Anh.

Lúc này, một luồng tiên thiên chi khí tinh thuần từ trong Càn Khôn Đỉnh truyền ra, trong khoảnh khắc rót vào bên trong Thần Tàng thứ năm của Đông Vương Công!

"Oanh long!" Hư không thiên lôi nổ vang, hữu thủ của Đông Vương Công tán phát thần quang xán lạn, đặc biệt là trong năm khiếu huyệt kia, tựa như năm đoàn chân hỏa, chiếu rọi xung quanh một mảnh quang minh.

"Chín là cực của đạo, năm là tôn của số.

Nay ta luyện hóa năm đại Thần Tàng, thực lực tất nhiên sẽ bội tăng!" Đông Vương Công nhìn sự biến hóa trong tay, nhất thời ý khí phong phát, tràn đầy tự tin.

Năm Thần Tàng khai khải, khiếu huyệt hữu thủ Đông Vương Công liên thành một mảng, chẳng những có thể khiến việc tu hành ngày sau càng thêm nhanh chóng, mà trong chiến đấu cũng có thể có trợ giúp cực lớn.

Hiện giờ, Đông Vương Công giơ tay lên đã có thể bố trí một tọa

tiên thiên Ngũ Hành Trận Pháp, chính là nhờ vào lực lượng của năm Thần Tàng trong tay.

Trong khoảnh khắc lật tay, trích tinh nã nguyệt, hiện tại Đông Vương Công đã có năng lực đó!

Chương 18

"Chúc mừng đạo hữu, thần công đại thành!" Đại yêu Cửu Anh cảm thụ khí tức khủng bố trên người Đông Vương Công, không chút hoài nghi, hiện giờ Đông Vương Công còn mạnh mẽ hơn so với khoảnh khắc trước.

Nếu như để y giao chiến với Đông Vương Công hiện tại, chỉ sợ ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi!

Đông Vương Công nhìn đại yêu Cửu Anh với Tam Hoa khô héo, Ngũ Khí suy kiệt, đối với Cửu Anh tương đối mãn ý.

Cửu Anh hiện giờ đạo quả đã hủy, tiền đồ ảm đạm, nhưng đối mặt với kẻ đầu sỏ mọi tội lỗi là Đông Vương Công, y vẫn có thể thản nhiên đối đãi, chí ít trên bề mặt cung cung kính kính, tâm cơ phân minh, đủ để thành một phen vĩ nghiệp.

"Ngươi cũng đừng tuyệt vọng, ta ở đây có Tiên Thiên Linh Quả Nhân Sâm Quả, ngươi hãy dùng trước.

Ngày sau đến chỗ Minh Hà Lão Tổ cầu Tam Quang Thần Thủy, nhất định có thể giúp Tam Hoa của ngươi tái khai, Ngũ Khí trọng tụ, đến lúc đó có thể quay lại cảnh giới Đại La!" Đông Vương Công tùy tay lấy ra một trái Nhân Sâm Quả, đưa vào tay Cửu Anh.

Cửu Anh thiên ân vạn tạ.

Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đã sớm danh truyền Hồng Hoang, y cũng đã nghe danh như sấm bên tai.

Nay có một trái Nhân Sâm Quả, ngược lại khiến Cửu Anh lại có thêm một tia hy vọng.

Đông Vương Công lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu, "Thái Chân,

dùng Thái Âm chân khí của nàng, trước hết giúp Cửu Anh đạo hữu cầm máu vết thương đi." Đông Vương Công đã chuẩn bị trọng dụng Cửu Anh, bởi vậy tất nhiên phải an ủi y.

Hiện tại Tây Vương Mẫu dùng Thái Âm chi khí giúp Cửu Anh cầm máu vết thương, lập tức khiến cơ thể Cửu Anh dễ chịu hơn nhiều.

Làm xong tất cả, Đông Vương Công bảo Cửu Anh trước hết quay về động phủ của mình, sửa soạn.

Ngày sau khi Đông Vương Công triệu hoán, hãy đến hiệu lực.

Cửu Anh thấy Đông Vương Công sẽ thả y đi, lập tức trong lòng đại hỉ, cáo biệt hai vị, liền cưỡi vân đầu trực tiếp trở về bộ lạc.

Đợi Cửu Anh đi xa khuất bóng, Tây Vương Mẫu mới cất lời hỏi: "Đông Hoa, Cửu Anh thiên tư bất phàm, chàng lần này hủy đi đạo cơ của y, tất định y sẽ ôm hận trong lòng.

Hiện giờ thả y rời đi, e rằng phúc thủy nan thu a!" Sự lo lắng của Tây Vương Mẫu không phải không có đạo lý.

Hiện giờ, khí thế của Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc như mặt trời ban trưa, ba tộc trưởng kia lại là cường giả đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Với cảnh giới Chuẩn Thánh, bất cứ lúc nào cũng có thể bước ra bước cuối cùng, thành tựu đạo quả Thánh Nhân.

Nếu thật sự đến lúc đó, những tu sĩ còn lại e rằng khó có ngày xuất đầu.

Nhưng Đông Vương Công đến từ hậu thế, rõ ràng cục diện phát triển của Hồng Hoang, cũng đoán định ba tộc trưởng kia nhất định không có cơ hội thành Thánh.

Đông Vương Công cười nói: “Thái Chân không cần lo lắng.

Khí số của những kẻ Tam Tộc kia đã tận, như mặt trời lặn về tây, sẽ không bao giờ phục hồi huy hoàng nữa!” Đông Vương Công nói chắc như đinh đóng cột, ngược lại khiến Tây Vương Mẫu trong lòng yên tâm.

Đông Vương Công mới giải thích: “Ta cùng Thông Thiên Kiến Mộc hợp thành nhất thể.

Những ngày qua ta du lịch Hồng Hoang, ta sớm đã phát hiện, kiếp khí trong Hồng Hoang đã nồng đậm đến cực điểm!” Tây Vương Mẫu nghe vậy kinh hãi, chẳng lẽ đại kiếp thật sự sắp bùng nổ hoàn toàn sao?

Chúng sinh thân ở trong Lượng Kiếp, nhưng lại không hề có cảm ứng, chỉ có những chân tu có đạo ẩn mình trong thâm sơn, mới có thể cảm ứng được một tia thiên cơ biến ảo.

Đông Vương Công mang trong mình Kiến Mộc, thông qua sự thôn thổ linh khí biến hóa mỗi ngày của Kiến Mộc, cùng với lượng kiếp khí được tịnh hóa, dễ dàng có thể phán đoán ra mức độ kiếp khí hiện tại đang tràn ngập.

“Dương cực sinh âm, vật cực tất phản!

Khí thế Tam Tộc thao thiên, Thiên Đạo sao có thể dung nạp nổi!” Đông Vương Công đạm nhiên vọng về phương xa, trong mắt y có giang hà vĩ đại, nhật nguyệt kinh thiên.

Thời đại Hồng Hoang rực rỡ huy hoàng, nhất định sẽ không sai!

Thời Tam Tộc bại lạc, cũng chính là cơ hội quật khởi của Vu Yêu hai tộc.

Lần này, cục diện của Vu Yêu hai tộc sẽ có biến hóa, cũng có một vị nhân tộc sẽ trải qua một đoạn lịch sử đẫm máu, tất cả đều khiến

Đông Vương Công vô cùng kỳ vọng.

Ngày sau, Đạo Tổ khai mở Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công sẽ được Đạo Tổ khâm điểm trở thành thủ lĩnh nam tiên của Hồng Hoang, Tây Vương Mẫu lúc đó cũng sẽ trở thành thủ lĩnh nữ tiên.

Nhưng lần này, vận mệnh của nàng sẽ do chính Đông Vương Công tự tay cải biên, cái kết bi thảm đó nhất định sẽ không bị tái diễn nữa.

Thu lại những tâm tư phân tán, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một lần nữa cưỡi mây rời đi, hướng về Bất Chu Tiên Sơn ở trung tâm Hồng Hoang.

Lần này Đông Vương Công không tiếp tục cưỡi Hỏa Kỳ Lân, không phải vì sợ phiền toái, mà là Tây Vương Mẫu đột nhiên có chút tâm huyết dâng trào.

Bởi vậy Đông Vương Công khẽ cười, mặc cho Tây Vương Mẫu triệu hoán ra một phương bảo kính.

Bảo kính đó tên là Côn Luân Kính, cũng là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vang danh lẫy lừng.

Lúc này hai người cùng cưỡi Côn Luân Kính, cùng nhau tiến về Bất Chu Sơn.

Côn Luân Kính hào xưng có thể chiếu soi Tam Giới, vô cùng đại thiên thế giới dưới Côn Luân Kính đều không thể ẩn hình.

Hôm nay Đông Vương Công vừa thấy, cũng hoàn toàn tin tưởng lời đồn đó.

"Đông Hoa, trong Bất Chu Sơn kia, quả thực nên có cơ duyên của ta.

Suốt dọc đường đi, cảm giác chập chờn trong lòng ta càng lúc càng

rõ ràng!" Tây Vương Mẫu có chút hưng phấn nói.

Hôm đó nàng và Đông Vương Công vốn chuẩn bị tiếp tục truy bắt tu sĩ có thực lực, nhưng Tây Vương Mẫu lại đột nhiên tâm sinh cảm ứng, sát giác được một tia cơ duyên trong Bất Chu Sơn từ xa.

Chính vì lẽ đó, hai người mới chọn cùng nhau tiến về Bất Chu Sơn.

"Nếu đã như vậy, chúng ta hãy đến Bất Chu Sơn bái phỏng!" Đông Vương Công dao vọng thiên trụ, đối với Bất Chu Sơn cũng đã thần vãng từ lâu, chỉ là vẫn chưa có cơ hội bái phỏng.

Huống hồ, hiện giờ Tam Tộc đại chiến sắp sửa đến hồi kết, Vu Tộc cũng nên xuất thế rồi.

Ngày sau Đông Vương Công muốn dùng Tổ Vu tinh huyết tế luyện mười hai đại Thần Tàng khiếu huyệt.

Nếu hiện giờ có thể kết giao một phen với Mười Hai Tổ Vu, đó cũng là điều tốt nhất.

Dẫu sao, chém giết Mười Hai Tổ Vu cần thực lực cực đại, trước mắt Đông Vương Công không thể làm được, bởi vậy chỉ có thể đi con đường khác.

Chương 19

Hiện tại Đông Vương Công đã luyện hóa năm Thần Tàng hữu thủ, tiếp theo sắp sửa luyện hóa mười hai đại Thần Tàng, bởi vậy cũng cần chuẩn bị trước.

Tây Vương Mẫu căn cứ vào cảm ứng trong lòng, suốt dọc đường ngự Côn Luân Kính, không ngừng thay đổi phương hướng.

Rất nhiều tiên thiên đại trận bị Côn Luân Kính lần lượt phá đi, không chút nào có thể ngăn cản con đường tiến lên.

"Tiên Thiên Linh Bảo đều là vật có linh, nếu không phải cơ duyên, dẫu ở gần trong gang tấc cũng không cách nào tìm được.

Bởi vậy Thái Chân không cần vội vã, vật của nàng, ai cũng không thể lấy đi." Đông Vương Công thấy Tây Vương Mẫu suốt dọc đường kích động không thôi, nhịn không được cất lời nhắc nhở.

Dẫu sao, bảo vật tuy tốt, nhưng chung quy chỉ là ngoại vật, không thể sánh bằng sự quan trọng của tu hành.

Tây Vương Mẫu nghe Đông Vương Công nói, trong khoảnh khắc cảnh tỉnh.

Kể từ khi cùng Đông Vương Công triêu tịch tương xử, nàng sớm đã kiến thức sự cường đại của Đông Vương Công, khiến cho Tây Vương Mẫu vốn cương cường cũng dấy lên lòng so sánh.

Hết lần này đến lần khác, trên thực lực nàng hoàn toàn bị Đông Vương Công khuất phục, chính vì lẽ đó mới cố chấp truy tìm bảo vật.

Lần này bị Đông Vương Công một lời điểm tỉnh, lập tức khiến Tây Vương Mẫu đại kinh thất sắc.

"Nếu không phải Đông Hoa đề điểm, ta suýt nữa đã lạc lối!" Tây

Vương Mẫu sợ hãi không thôi, nếu đắm chìm vào những ngoại vật này, chẳng phải lại phải chậm trễ bao nhiêu thời gian mới có thể lần nữa đốn ngộ.

Đông Vương Công thấy Tây Vương Mẫu đã tỉnh ngộ, lại mở miệng nói: "Tam Tộc sát kiếp, vốn có vô biên kiếp khí tràn ngập.

Trong đại kiếp, trừ kiếp khí ra, tạp niệm trong lòng cũng là thứ dễ mê hoặc tâm trí nhất." Tây Vương Mẫu gật đầu đồng tình, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Đông Vương Công.

"Kẻ không ứng kiếp như ta, tâm trí còn dễ dàng chịu ảnh hưởng của Lượng Kiếp, từ đó tạp niệm tùng sinh, lạc vào đường sai.

Những kẻ Tam Tộc kia tương tranh tương sát, cũng tựa hồ có thể lý giải." Tác dụng lớn nhất của Lượng Kiếp là mê hoặc tâm trí sinh linh, khiến trong lòng sinh linh nảy sinh tình tự tiêu cực, không cách nào duy trì tâm thái tu hành an tĩnh tường hòa, bởi vậy mới bất đắc dĩ nhập thế, hoặc tranh đoạt cơ duyên, hoặc vì thất tình lục dục mà liều mạng.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công một đường tiền hành, tâm thần trong Lượng Kiếp há chẳng phải đã trải qua một lần lịch luyện.

Lượng Kiếp vô biên, tuy có đại hung hiểm, nhưng kẻ có thể an nhiên vượt qua, cũng sẽ đạt được cơ duyên cực lớn.

Chính là đạo lý phúc họa tương y.

Trong Lượng Kiếp đi một chuyến, khi thoát kiếp, tâm cảnh của tu sĩ cũng sẽ đạt được sự tôi luyện và đề thăng rất lớn.

Lúc này, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công dần dần tiếp cận Bất Chu Sơn.

Xung quanh có Bàn Cổ dư uy trấn giữ, kiếp khí vô biên lại không thể xâm phạm vào trong.

Khi Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đến chân Bất Chu Sơn, hai người quanh thân thanh quang ẩn ẩn, tâm cảnh càng thêm viên nhuận thông thấu, trở nên vô hà vô cấu, càng thêm tiếp cận tượng trưng đại đạo tự nhiên.

Âm dương tương hợp, tương sinh tương hộ.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu suốt dọc đường chẳng những trong Hồng Hoang lịch luyện tâm thần, cùng nhau tham thảo đại đạo, không ngừng giao lưu với nhau.

Lúc này, giữa hai người chẳng những càng thêm tín nhiệm và thấu hiểu, mà âm dương chi đạo của song phương, cũng đều mỗi người có những thể ngộ và hoàn thiện sâu sắc hơn.

Đặc biệt là Đông Vương Công, tuy hiện tại Tam Hoa chưa khai, vẫn không biết tư chất phẩm cấp nào, nhưng ngộ tính của y vượt xa Tây Vương Mẫu.

Những ngày chung sống này, Thuần Dương đại đạo của Đông Vương Công càng phát tinh thâm.

Một thân Thuần Dương chân hỏa, cũng trở nên càng thêm hung dũng mãnh liệt!

"Ôi!" Đông Vương Công ngưỡng vọng Bất Chu Sơn nguy nga, trong lòng y dấy lên một loại tâm tình đỉnh lễ mô bái.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, tạo hóa Hồng Hoang, vì chúng sinh linh, thà rằng đỉnh thiên lập địa mà vẫn lạc, chứ không chọn cách sống tạm bợ, để đổi lấy cơ hội thở dốc.

Bất luận nguyên nhân ban đầu khiến Bàn Cổ chọn cách xả thân phó tử là gì, tinh thần của Người đều xứng đáng để tất cả sinh linh Hồng Hoang cảm ân.

Loại tâm đại phụng hiến, đại vô úy bác ái đó, chính là một trong

những nguyên nhân quan trọng giúp Bàn Cổ có thể đứng trên đỉnh phong.

Cũng chính vì lẽ đó, bất luận sinh linh trong Hồng Hoang cường đại đến đâu, khi nhắc đến Bàn Cổ Đại Thần, đều sẽ tâm sinh kính ngưỡng.

"Ở sườn núi đó, chúng ta đi xem thử!" Tây Vương Mẫu khẽ cười, cùng Đông Vương Công trèo lên sườn núi, đi bộ tiến lên.

Một là vì uy áp của Bất Chu Sơn cực lớn, hai là để biểu thị lòng tôn kính đối với Bàn Cổ Đại Thần.

"Bàn Cổ Đại Thần có công lao to lớn với Hồng Hoang, bởi vậy huyết mạch của Người đều sẽ được phúc duyên to lớn che chở.

Ví như Vu Tộc kia, nếu như an an ổn ổn giữ lấy Bàn Cổ Thần Điện, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể tiêu hao hết di trạch của Bàn Cổ Đại Thần." Đông Vương Công tâm sinh cảm khái, chân đạp đại địa, từng bước một leo lên Bất Chu Tiên Sơn.

Truyền rằng trong Hồng Hoang khắp nơi đều có thiên tài địa bảo, nhưng suốt dọc đường đi Đông Vương Công lại chẳng thấy một kiện nào.

Ngược lại chính như lời nói, cơ duyên chưa tới, đạp phá thiết hài vô mịch xứ!

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu dọc theo sườn núi leo lên.

Bất Chu Sơn thân là thiên trụ, khí thế hùng hồn vô cùng, nếu so sánh với Côn Luân Tổ Đình kia, Côn Luân Sơn kém xa vậy!

Hai người tương hỗ phù trì, suốt dọc đường từng bước từng bước đi lên nửa sườn núi.

Uy nghiêm vô cùng đó, quả thực là một thử thách cực lớn đối với

tu sĩ.

Nếu không phải cả hai đều có tu vi Đại La Kim Tiên, chỉ sợ cường giả bình thường đã sớm không chịu nổi áp lực, giữa đường bỏ cuộc rồi.

Lại một lần nữa rẽ vào một sơn ao, trước mặt đột nhiên xuất hiện một rừng phong lá đỏ rực lửa.

Lúc này chính vào mùa thu cao khí sảng, lá đỏ đầy núi từng tầng nhiễm sắc, nhìn có một phong vận đặc biệt khác biệt.

"Linh bảo, ở trong đó rồi!" Tây Vương Mẫu nhìn một tòa tiên thiên đại trận không xa nói.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đến nửa sườn núi, địa thế núi ở đó bằng phẳng, xung quanh tựa núi cạnh sông, mang khí tượng long hổ hội tụ.

Đông Vương Công đưa mắt nhìn, quả nhiên một tòa tiên thiên đại trận vây quanh.

Chương 20

Bốn phía sương mù mờ mịt, vô biên vân hà ngưng tụ không tan, linh khí càng nồng đậm như nước.

"Quả là một vùng phong thủy bảo địa, trách không được có thể dựng dục ra Tiên Thiên Linh Bảo!" Đông Vương Công đánh giá khí tượng xung quanh, không khỏi cảm thán rằng trên Bất Chu Tiên Sơn, quả thực nơi nơi đều bất phàm.

Tây Vương Mẫu trong lòng thần vãng, hai người mỗi người thi triển đạo pháp, cùng nhau tiến vào trong đại trận.

Tiên thiên đại trận thiên địa tự nhiên hình thành, phần lớn đều nương theo địa mạch tiên thiên, hoặc lực lượng Ngũ Hành xung quanh mà tạo hóa thành.

Thường thường xung quanh một số pháp bảo cực kỳ cường đại, cũng sẽ đồng thời sinh ra đại trận vô cùng khủng bố, dù cho tu sĩ Đại La Kim Tiên ngộ nhập vào trong, cũng sẽ có nỗi lo tính mạng.

Lúc này, Tây Vương Mẫu hiển lộ Tam Hoa Ngũ Khí, trong tường thụy kia có bảo châu và minh đăng tán phát từng đạo quang mang, xua tan sương mù mê hoặc trong đại trận, chiếu sáng con đường phía trước cho hai người.

Trong cơ thể Đông Vương Công Ngũ Khí ngưng tụ, dưới chân hình thành một tọa kim kiều trực tiếp bắc ngang hai đầu thiên địa, câu liên nội bộ đại trận.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bước lên kim kiều, mỗi khi tiến lên một bước, kim kiều phía sau lại biến mất một phần, sau đó lại tiếp tục kéo dài vào trong đại trận.

Hai người bộ bộ vi doanh, không chút nào có ý khinh thường đại trận.

Tuy hiện tại không có ai tranh giành, nhưng bảo bối tựa hồ cũng có chút đặc biệt, không bay đi, ngược lại còn đợi người hữu duyên đích thân đến lấy.

Tây Vương Mẫu cũng không phải là người không có được cơ duyên, nhưng kiểu yêu nghiệt khiêu khích như lần này, thì là lần đầu tiên.

Ngay khi Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đang tiến lên, đại trận tựa hồ cảm ứng được có sinh linh tiếp cận, trận pháp lập tức tự động vận chuyển.

Chính cái gọi là bảo vật có linh, bất cứ Tiên Thiên Linh Bảo nào cũng không cam tâm bị người sai khiến.

Ví như Mã Thiện trong Phong Thần, từng theo Ân Giao đại triển thần uy, chính là một tia đèn đầu từ Thần Đăng trong tay Nhiên Đăng Đạo Nhân ở Linh Thứu Sơn Viên Giác Động.

Vì đã có được linh trí, mới hóa thành hình người, lén lút nhập vào phàm trần.

Những sinh linh như vậy không chỉ một hai.

Nếu Tiên Thiên Linh Bảo từng cái từng cái lâu ngày không có tu sĩ thu phục, lại ẩn mình ở nơi linh khí nồng đậm, trải qua thời gian dài đằng đẵng, tự nhiên có khả năng dựng dục ra linh trí.

Linh bảo trên Bất Chu Sơn kia, tựa hồ có linh thức nhất định, đã rõ ràng thời cơ xuất thế, nhưng lại lười biếng ở trong tiên thiên trận pháp, chần chừ không chịu rời đi.

Vì tự nhiên không muốn bị tu sĩ sai khiến, muốn tiếp tục tiêu dao tự tại.

Bởi vậy dù hiện giờ Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đã tìm đến tận nơi, linh bảo lại ỷ vào lực lượng tiên thiên đại trận, muốn phản sát tính mạng của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu!

Lúc này đại trận biến hóa vạn thiên, trong khoảnh khắc làm loạn bước chân của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, hai vị trong trận pháp quanh quẩn, cũng không tìm thấy con đường tiến lên.

Đông Vương Công dừng bước, cười nói: "Bảo bối quả nhiên đã thông linh, biết vận chuyển trận pháp vây khốn ta, ắt hẳn là một kiện bảo vật phi phàm!" Tây Vương Mẫu nghe vậy cũng mừng rỡ, có thể vây khốn cả hai Đại La Kim Tiên trong trận, đủ để thấy được sự bất phàm của bảo bối.

"Nếu bảo bối muốn thử xem nông sâu của ta, chúng ta tự nhiên không thể khiến nó thất vọng!" Tây Vương Mẫu khẽ cười duyên, ngọc thủ mềm mại vỗ nhẹ lên eo, Côn Luân Kính liền xoay tròn.

Một luồng kim quang tụ hội, từ trên mặt kính phun trào ra.

Trong khoảnh khắc, vô lượng kim quang như mặt trời chói chang, chiếu rọi khắp Cửu Thiên Thập Địa một mảnh thấu sáng, kỳ môn lộ số, phong thủy Ngũ Hành trong đại trận, đều bị Tây Vương Mẫu từng li từng tí nhìn thấu.

Côn Luân Kính am hiểu nhất là khứ nguỵ tồn chân, chiếu phá đại thiên.

Lúc này Tây Vương Mẫu hữu ý thi triển, tự nhiên thần uy vô lượng.

Đông Vương Công thuận theo nơi Côn Luân Kính chiếu rọi, Cảnh Dương Kiếm trong tay cấp tốc đâm ra, một đạo tiên thiên thuần dương chi khí hóa thành kiếm cương, trong tiếng hô khiếu điểm vào chỗ bạc nhược của trận pháp.

“Oanh long!” Sau một tiếng cự hưởng, vô biên vân vụ kia như nước sôi gặp tuyết, trong khoảnh khắc tiêu tán hoàn toàn.

Tây Vương Mẫu nhìn vào trong trận, không khỏi cười nói: “Trách không được có trận pháp mê huyễn cường đại như vậy, lại không có một chút thủ đoạn tiến công nào!” Đông Vương Công theo đó nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung một phương thủ mạt đang xoay chuyển không ngừng, từng tia Thái Âm chi khí từ đó phiêu tán ra.

Chính là Tiên Thiên Linh Bảo cận thân của Tây Vương Mẫu sau này, Thái Âm Vân Quang Mạt.

Thái Âm Vân Quang Mạt là chiếc khăn tay tiên thiên đầu tiên, bởi vậy cũng là bảo bối có danh có tính.

Thái Âm Vân Quang Mạt được xếp vào thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này dù bị Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu liên thủ phá tan huyễn trận, nhưng trên chiếc khăn tay đó vẫn tỏa ra ngân huy xán lạn.

“Bảo bối này thật hợp ý ta!” Tây Vương Mẫu cười tiến lên, thân thủ khẽ chiêu, Thái Âm Vân Quang Mạt xoay tròn một vòng, thu nhỏ lại thành kích cỡ khăn tay bình thường, chủ động bay vào tay Tây Vương Mẫu.

Thái Âm Vân Quang Mạt lúc đầu không muốn bị Tây Vương Mẫu sở hữu, nhưng hiện tại thấy Tây Vương Mẫu thần thông quảng đại, lại ngoan ngoãn biểu thị thần phục, quả nhiên linh tính vô song.

“Chúc mừng Thái Chân lại được chí bảo!” Đông Vương Công hướng Tây Vương Mẫu chúc mừng.

Có thể có được linh bảo cùng thuộc tính, quả thực vô cùng khó được.

Dẫu sao linh bảo vốn đã hiếm có, nếu gặp phải mà lại không hợp thuộc tính, thì thật sự là bi kịch.

Không luyện hóa thì tiếc, nhưng luyện hóa rồi lại không có uy lực tương ứng, ngược lại còn phải hao phí lượng lớn thời gian để ôn dưỡng, để tế luyện, quả thực có chút gân gà.

Tây Vương Mẫu lại không để ý cười nói: "Tất cả gia sản của ta, cũng không bằng uy lực của một kiện chí bảo!" Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công cười cười, sau khi có được bảo vật lại hướng lên núi mà đi.

Uy áp của Bất Chu Tiên Sơn cực lớn, dù là cường giả Đại La Kim Tiên, cũng có chút không cách nào chịu đựng.

Nhưng leo núi đến nửa đường rồi bỏ cuộc, đó không phải tính cách của Đông Vương Công.

Đã đến đây, ắt phải leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, để xem một chút phong cảnh vô biên nơi cao nhất.

Đông Vương Công tiến lên, Tây Vương Mẫu tự nhiên đi theo.

Uy áp của Bất Chu Sơn cực lớn đối với tu sĩ, nhưng đồng thời cũng là một loại khảo nghiệm đối với nhục thân tu sĩ.

Không ngừng tiến lên, nhục thân cũng bắt đầu không ngừng thuế biến dưới uy áp đó.

Cùng với việc leo càng lúc càng cao, nhục thân của Đông Vương Công cũng cảm thụ một tia áp lực.

Lúc này Tây Vương Mẫu lại càng thêm không chịu nổi, vẫn luôn khổ sở chống đỡ, chỉ để có thể theo kịp bước chân của Đông Vương Công.

Chương 21

Tây Vương Mẫu tuy cùng cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng lại chưa tu hành luyện thể chi thuật, bởi vậy trên nhục thân kém xa Đông Vương Công.

Thần Tàng luyện thể chi thuật do Đông Vương Công tự sáng tạo, có thể nói phi thường cường hãn.

Chính vì lẽ đó, uy áp của Bất Chu Sơn mới không thể tổn thương Đông Vương Công.

"Thái Chân, đừng miễn cưỡng, nàng hãy nghỉ ngơi một chút ở đây, ta tiếp tục đi lên núi!" Đông Vương Công an ủi Tây Vương Mẫu một phen, độc tự leo núi.

Đông Vương Công từng bước một, không vội vàng, cẩn thận thể ngộ sự biến hóa của nhục thân.

Nhìn bóng dáng Đông Vương Công dần dần đi xa, Tây Vương Mẫu trong lòng thầm tự hạ quyết tâm: "Sau lần này rời đi, ta cũng nhất định phải tu luyện nhục thân chi pháp của Đông Hoa, nếu không, chỉ sợ sau này ta sẽ càng ngày càng xa chàng!" Trên Bất Chu Sơn, Đông Vương Công dần nhập giai cảnh, ngưỡng vọng sơn cảnh vô biên, phủ khám Hồng Hoang đại thiên.

Nhất thời Ngũ Khí trong ngực khai khoát, trực giác trời cao đất rộng, mặc ta tiêu dao.

Uy áp Bất Chu Sơn dần dần tăng lớn, Đông Vương Công lại vẫn không để ý.

Tâm hướng đạo kiên định không lay chuyển, y đã hạ quyết tâm muốn đứng trên đỉnh cao nhất phủ khám vạn linh Hồng Hoang, tâm

niệm đó sẽ không bao giờ dao động nữa.

Lúc này, Thần Hải trong cơ thể Đông Vương Công lần đầu tiên hoàn toàn sôi trào, cảm thụ uy áp vô tận trên Bất Chu Sơn, tự chủ vận chuyển, hộ trì nhục thân Đông Vương Công.

Vô cùng linh dịch hóa thành khí thể, sau đó sung xích trong tứ chi bách hài của Đông Vương Công.

Máu huyết của y tuôn trào càng lúc càng nhanh, tựa như trăm sông đổ về biển, cuồn cuộn ngàn dặm.

Từng đạo thuần dương chi khí bị ép ra, tụ tập trên bề mặt cơ thể Đông Vương Công, muốn hóa thành hộ thân cương khí, bảo hộ Đông Vương Công.

Nhưng đối mặt với áp lực cường đại như vậy, Đông Vương Công không hề có ý dừng lại.

"Giữa đường bỏ cuộc, đó không phải phong cách của ta!" Trên người Đông Vương Công tán phát một luồng khí tức cường đại, y cũng bị kích thích lòng hiếu thắng, muốn cùng uy áp Bàn Cổ của Bất Chu Sơn kháng hành một phen!

Bước chân kiên định, Đông Vương Công tiếp tục leo lên sườn núi.

Không khí bốn phía dần dần trở nên mát mẻ, có cảm giác cao xử bất thắng hàn.

Lúc này Đông Vương Công leo lên nơi cực cao, phóng mắt phủ khám sơn hà Hồng Hoang.

Những ngọn núi hùng vĩ trước kia, lúc này lại giống như từng ngọn đồi nhỏ.

Khí tức trên người Đông Vương Công sôi trào không ngớt.

Thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ trước kia đạt được, tựa hồ lại

có xu thế tinh tiến.

"Oanh!" Nơi có áp bách ắt có phản kháng.

Sức mạnh nhục thân của Đông Vương Công cuối cùng bị thúc đẩy đến cực hạn, một đoàn thuần dương chi khí vô hình khổng lồ ngưng tụ không tan bên ngoài cơ thể Đông Vương Công.

Thuần dương chi khí và Ngũ Khí trong ngực thập phần tương tự, đều là tinh hoa của cả một thân tu sĩ.

Điểm khác biệt duy nhất là thuần dương chi khí chỉ có thuộc tính dương, chứ không phải Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành.

Lúc này, những thuần dương chi khí đó dốc sức chống cự uy áp Bất Chu Sơn.

Nhưng Bất Chu Sơn vốn là do xương sống Bàn Cổ hóa thành, dù Bàn Cổ Đại Thần đã thân vẫn vô tận tuế nguyệt, loại áp lực đó vẫn vô cùng vô tận!

Bởi vậy, mặc cho thuần dương chi khí có chống cự thế nào, cũng không thể tiêu trừ uy áp của Bất Chu Sơn.

Cùng với việc Đông Vương Công không ngừng leo lên, áp lực xung quanh đang kịch liệt tăng lên.

Cuối cùng, thuần dương chi khí bên ngoài cơ thể Đông Vương Công tựa hồ đã đạt đến cực hạn chịu đựng, trong khoảnh khắc bị áp bách thu súc, ngưng tụ lại trên bề mặt cơ thể Đông Vương Công.

Nhưng thuần dương chi khí hiển nhiên đã truyền thừa tính cách kiên cường của Đông Vương Công, vẫn đang bất khuất kháng tranh, cố gắng trùng phá từng tầng áp bách trước mặt.

"Oanh long!" Lại một trận phong vân biến hóa, thuần dương chi khí bên ngoài Đông Vương Công đột nhiên lần nữa bạo động.

Thuần dương chi khí vốn vô hình đó, hóa thành các hình thái phi long, mãnh hổ, kim hoàng!

Dưới uy áp Bất Chu Sơn đó, thuần dương chi khí của Đông Vương Công đã thành công được nồng súc, từ đó không còn là vật vô hình, ngược lại đã có tư thái thánh linh.

Những phi long, kim hoàng đó lần lượt bay cao lần nữa, kháng hành cùng uy áp Bàn Cổ.

Lúc này, Đông Vương Công lại không hề sát giác mọi việc, không biết tự lúc nào đã tiến vào một loại cảnh giới huyền diệu.

Phảng phất hóa thân thành một luồng tiên thiên thuần dương chi khí, phiêu đãng trên Bất Chu Sơn, cùng với núi, thế giới, hoàn toàn dung hợp thành một thể.

Chính vì lẽ đó, uy áp cực lớn đó, cũng phảng phất đối với y không còn chút tác dụng nào.

Đông Vương Công cảm thụ sự bao la vĩ đại của Bất Chu Sơn, cảm thụ từng cây cỏ trong núi, thậm chí một con côn trùng, một hạt bụi và giọt mưa.

Y từng cái từng cái cảm ngộ, phảng phất hóa thân thành đủ loại tồn tại nhỏ bé của đại thiên thế giới, thể nghiệm sinh mệnh ngắn ngủi mà chân thực.

Tuy nhiên, bước chân tiến lên của Đông Vương Công chưa từng dừng lại, từng bước từng bước, phảng phất như triều thánh, leo lên đỉnh núi.

"Oanh!" Một bước đạp ra, Đông Vương Công không biết tự lúc nào đã leo lên đỉnh Bất Chu Sơn!

Xung quanh thân thuần dương chi khí lần nữa hóa thành từng sợi từng sợi, trong chớp mắt chui vào trong cơ thể Đông Vương Công

biến mất không thấy tăm hơi.

Đồng thời, từng khóm cỏ nhỏ trên tay áo, trên vai, trên mặt và trên tóc Đông Vương Công, sinh rễ nảy mầm, khai hoa kết quả, sau đó nhanh chóng khô héo chết đi, hóa thành trần thổ tư dưỡng cho sự tân sinh sắp tới.

Một niệm sinh, một niệm tử!

Lúc này, Đông Vương Công bỗng nhiên mở bừng hai mắt.

Trong đôi mắt y có âm dương nhị khí lưu chuyển không ngừng, ngay sau đó âm dương nhị khí đang nhanh chóng chuyển động đó hóa thành hai đồng tử đen trắng.

Âm Dương Song Đồng Thuật!

Đông Vương Công vào khoảnh khắc leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, đã hoàn toàn ngộ thấu đạo lý một dương sinh vạn vật!

Chương 22

Điều đó cũng khiến trong thuần dương chi khí hàm chứa vô hạn sinh cơ, và cũng xuất hiện thêm một tia thuần âm chi khí!

Còn về Âm Dương Song Đồng Thuật, cùng với Thuần Dương Thánh Linh Thần Thông kia, đều chỉ là ngẫu nhiên đạt được, so với thể ngộ pháp tắc thuần dương đại đạo, căn bản không đáng nhắc tới.

"Không ngờ, leo lên Bất Chu Sơn, điều lợi lớn nhất mà ta đạt được không phải nhục thân của ta, mà là sự đột phá của thuần dương pháp tắc!" Đông Vương Công hưng phấn không thôi.

Dẫu sao, lực lượng pháp tắc mới là căn bản của tu sĩ cao đoan, cũng chỉ khi lực lượng pháp tắc được đề thăng, mới có khả năng bước lên con đường Dĩ Lực Chứng Đạo!

Thu hoạch lần này, khiến Đông Vương Công đối với thuần dương pháp tắc đã lĩnh ngộ được hơn bốn thành, hầu như có thể hoàn toàn sánh ngang với cường giả cấp độ Chuẩn Thánh!

Đông Vương Công hưng phấn nhìn quanh, thuần dương chi khí của y không còn cô dương nữa!

Lần này lĩnh ngộ chí lý nhất dương sinh vạn vật, lại trong vô cùng thuần dương cảm ngộ được dương cực sinh âm.

Sau này chỉ cần âm dương tương tế, có thể diễn hóa vạn thiên!

Chính cái gọi là Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam hóa vạn vật!

Nhất, tự nhiên là khí đại đạo; nhị, là âm dương; tam, là tam tài.

Hiện tại Đông Vương Công từ thuần dương chi khí lĩnh ngộ chí lý âm dương, từ nay âm dương tương tế.

Chỉ cần tiến thêm một bước, lĩnh ngộ đạo lý nhị sinh tam, sau đó có thể diễn hóa vạn vật, không còn phải chịu câu thúc của hình thể nữa!

Đông Vương Công tâm tình thư sướng, cử mục tứ vọng, thỏa sức thưởng lãm cảnh sắc vô biên trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Bên trên đó kỳ thực còn có những ngọn núi, nhưng những ngọn núi đó đều bị vây khốn trong cương phong và lôi đình, căn bản không dung túng sinh linh thông hành, bởi vậy nơi này có thể coi là đỉnh phong của Bất Chu Sơn.

Lúc này Đông Vương Công đang du lãm trên đỉnh Bất Chu Sơn, cẩn thận bước trên từng tấc đất trên đỉnh núi.

Đột nhiên trước mắt Đông Vương Công sáng bừng, "Cơ duyên của ta cũng đến rồi!" Đông Vương Công ha ha cười lớn, bay về phía một hồ nước không xa.

Đông Vương Công trên đỉnh Bất Chu Sơn đạt được tạo hóa.

Hồ nước đó tán phát thần quang xán lạn, bất cứ ai thấy cũng biết chắc chắn không phải vật phàm tục.

Đông Vương Công tiến lên nhìn, lập tức hai mắt trợn tròn, niềm vui dạt dào thể hiện rõ trên nét mặt.

"Tạo hóa!

Vốn tưởng lần này là tạo hóa của Thái Chân, không ngờ, ta Đông Vương Công cũng có cơ duyên trời ban!" Đông Vương Công cảm thán một phen, vui vẻ liên tục đánh giá.

Một vũng ba quang chói lọi, không ngờ, chính là Tam Quang Thần Thủy danh chấn Hồng Hoang!

Kim sắc nhật quang, ngân sắc nguyệt quang, tử sắc tinh quang!

Tam quang hợp nhất, là Tam Quang Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy có thể khởi tử hồi sinh, mọc thịt bạch cốt, có thể giải vạn độc thiên hạ, có thể hóa mục nát thành thần kỳ.

Trước kia khi thu phục Cửu Anh, Đông Vương Công đã nói ngày sau có thể tìm Minh Hà Lão Tổ, vì Cửu Anh cầu xin một ít Tam Quang Thần Thủy.

Dẫu sao thần thủy vạn năm mới có một giọt, chỉ có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ kia mới có thể thu thập, quả thật trân quý vô cùng.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bị Minh Hà Lão Tổ ở U Minh Huyết Hải nắm giữ, sinh linh bình thường căn bản khó lòng cầu được một giọt.

Không ngờ, trên đỉnh Bất Chu Sơn, lại có một hồ Tam Quang Thần Thủy lớn đến vậy!

Đông Vương Công sảng khoái cười lớn.

Đỉnh núi hiếm có dấu chân người, Đông Vương Công liền nhảy một cái, lao vào giữa hồ nước.

"Tam Quang Thần Thủy đối với nhục thân có vô cùng lợi ích, tam quang trung hòa âm dương nhị khí, đối với nguyên thần cũng đại hữu ích lợi!

Nếu ta luyện hóa toàn bộ hồ Tam Quang Thần Thủy này, tu vi của ta tất sẽ một lần nữa đột phi mãnh tiến!" Đông Vương Công hưng phấn dị thường, không chút trì hoãn, trực tiếp vận chuyển thuần dương chi lực, bắt đầu điên cuồng luyện hóa Tam Quang Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy vạn năm mới có một giọt, đối với toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều vô cùng trân quý.

Hiện giờ Đông Vương Công đang ngâm mình trong Tam Quang Thần Thủy, quả thật xa xỉ tột độ!

Tinh thần chi quang vốn khó ngưng tụ thành nước, huống hồ, Tam Quang Thần Thủy phải ngưng tụ nhật quang, nguyệt quang, ba loại quang mang khác nhau ngưng tụ sau đó, lại hợp thành một, mới có thể hình thành một giọt Tam Quang Thần Thủy.

Hiện tại trên đỉnh Bất Chu Sơn có một hồ Tam Quang Thần Thủy, cũng không biết do tạo hóa nào thành, hiện giờ lại toàn bộ tiện nghi cho Đông Vương Công!

Lúc này Đông Vương Công sớm đã thu lại tâm tình hưng phấn, đạo tâm thanh minh, toàn lực vận chuyển thuần dương chi khí, nhanh chóng luyện hóa Tam Quang Thần Thủy.

Theo từng giọt Tam Quang Thần Thủy bị luyện hóa, nhục thân của Đông Vương Công cũng như trải qua phạt mao tẩy tủy.

Tư chất vốn siêu phàm, một lần nữa được đề thăng một đoạn lớn.

Từng tia tạp chất bị bài trừ ra ngoài cơ thể, tinh thần chi quang xán lạn trên cơ thể Đông Vương Công điểm sáng.

Nhục thân của y trở nên vô hà vô cấu, như lưu ly, phảng phất trân bảo, tán phát thần tính quang mang.

Nếu đứng ở cực xa, đều sẽ lầm tưởng là một kiện linh bảo đang tán phát quang mang.

Cùng với việc nhục thân của Đông Vương Công không ngừng được cường hóa, nguyên thần cũng đạt được vô cùng lợi ích, thần quang đại phóng, linh đài thanh minh.

Chuyến đi Bất Chu Sơn lần này, Đông Vương Công liên tiếp đạt được tạo hóa.

Hiện tại toàn thân pháp lực cuồn cuộn không ngớt, như sóng dữ vỗ bờ, tựa cuồng lãng đánh không!

Thuần dương chi khí sau lưng Đông Vương Công theo sự cường đại của nhục thân càng phát nồng đậm.

Lúc này, thuần dương thần long kia du dặc trong hồ nước, kim hoàng bay cao trên cửu thiên.

Các loại dị tượng, tựa hồ đều đang hiển thị sự đản sinh của một vị đại thần thông giả!

Chương 23

Cùng với việc Tam Quang Thần Thủy không ngừng thẩm thấu, trong các khiếu huyệt quanh thân Đông Vương Công cũng được tư dưỡng.

Ba trăm sáu mươi Thần Tàng, mười hai đại khiếu huyệt kia, lúc này cũng đều lần lượt tán phát vô lượng quang.

Từng giọt Tam Quang Thần Thủy lan tràn trong đó, bị những Thần Tàng khiếu huyệt đó hấp thu.

Đồng thời khi hấp thu Tam Quang Thần Thủy, cũng nhiễm lên từng tia tinh thần chi lực.

Trong vô hình, phảng phất cùng chu thiên tinh thần có ý niệm hô ứng mông lung.

Tam Quang Thần Thủy trên đỉnh Bất Chu Sơn nhanh chóng bị tiêu hao.

Nhục thân của Đông Vương Công từ ngoài vào trong, đã được hoàn toàn tiến hành một lần đề luyện.

Quanh thân Thần Tàng tán phát tinh huy, cuối cùng ngay cả Thần Hải trong đan điền cũng bị Tam Quang Thần Thủy thẩm thấu vào trong.

Tam Quang Thần Thủy hòa nhập vào trong Thần Hải đan điền, cùng với linh khí hải thủy vạn năm tích lũy của Đông Vương Công tương hỗ giao dung, khiến cho những linh khí này cũng có chút biến hóa khác biệt.

Tuy nhiên Tam Quang Thần Thủy dù sao cũng có hạn, lượng linh khí chi thủy trữ tồn trong Thần Hải của Đông Vương Công há to lớn

đến mức nào, dù cho một hồ Tam Quang Thần Thủy, cũng không cách nào hoàn toàn đồng hóa toàn bộ Thần Hải của Đông Vương Công.

Nhưng tất cả điều đó khiến Đông Vương Công trở nên càng thêm cường đại.

Vào lúc Tam Quang Thần Thủy bị toàn bộ tiêu hao hết, nhục thân của Đông Vương Công đột nhiên tán phát ra một luồng khí tức cực kỳ cường hãn.

"Oanh!" Phong vân động, tứ phương kinh!

Thiên địa biến, thần thông thành!

Vào khoảnh khắc đó, Đông Vương Công ngạo nhiên đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Một luồng kim quang hư ảnh khổng lồ cùng Đông Vương Công đứng thẳng ở đó, kim quang thân ảnh khổng lồ đó, diện mạo giống hệt Đông Vương Công.

Đông Vương Công luyện hóa một hồ Tam Quang Thần Thủy, cuối cùng đã thành công đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Kim quang thân ảnh phía sau đó, chính là một thần thông khác sau khi nhục thân Đông Vương Công được đề thăng: Pháp Tướng Thiên Địa, Thuần Dương Pháp Thân!

Thần thông này có hiệu quả tương tự với Tổ Vu Chân Thân của Vu Tộc, nhưng nguyên lý lại khác nhau.

Pháp thân của Đông Vương Công do thuần dương chi khí và quang huy tinh thần đầy trời hợp thành, còn Tổ Vu Chân Thân của Vu Tộc, thì do phương cương huyết khí và sát khí vô biên ngưng luyện kết tinh.

Tuy uy lực đều thập phần cường đại, nhưng căn nguyên lại hoàn

toàn bất đồng.

Đông Vương Công trên Bất Chu Sơn liên tiếp đạt được tạo hóa, khiến y cũng có chút kinh ngạc không thôi.

Hiện giờ đã thành công luyện hóa một hồ Tam Quang Thần Thủy, Đông Vương Công chẳng những thực lực bề ngoài đề thăng đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mà chiến đấu lực của y cũng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đặc biệt là Thần Tàng quanh thân được Tam Quang Thần Thủy cường hóa, đối với Đông Vương Công, sẽ được hưởng lợi vô cùng!

Đông Vương Công thu Pháp Thân, mãn ý nhìn quanh Bất Chu Sơn một lượt, thấy không còn cơ duyên nào nữa, mới xoay người rời khỏi đỉnh Bất Chu Sơn.

Còn về việc bên trên có gì trong cương phong lôi hỏa, hiện tại Đông Vương Công không có thực lực đi tra xét, bởi vậy cũng sẽ không mạo nhiên đặt mình vào nguy hiểm.

"Nhanh xuống núi thôi, kẻo Thái Chân phải chờ lâu ở sườn núi!" Đông Vương Công một đường cấp hành, hướng xuống Bất Chu Sơn.

Lúc này Tây Vương Mẫu quả thực không đợi Đông Vương Công ở nửa sườn núi.

Thấy Đông Vương Công mãi không xuất hiện, trong lòng không khỏi lo lắng cho y.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Tây Vương Mẫu đỉnh lấy áp lực cực lớn, không ngừng đi lên Bất Chu Sơn.

Nhưng cùng với việc không ngừng đi lên, nhục thân của Tây Vương Mẫu không cách nào chịu đựng loại áp lực đó, trên người nàng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, từng giọt thần huyết chảy xuống, rơi vào giữa trần ai.

“Đông Hoa!” Vào khoảnh khắc nhìn thấy Đông Vương Công, trên mặt Tây Vương Mẫu cuối cùng nổi lên một tia ý cười yên tâm, không còn chống đỡ nổi áp lực nữa, thân thể đổ về phía Bất Chu Sơn.

“Thái Chân!” Đông Vương Công một bước phóng tới, trực tiếp xuất hiện trước mặt Tây Vương Mẫu, hai tay vươn ra, đỡ lấy giai nhân.

Tây Vương Mẫu tựa vào lòng Đông Vương Công.

Vì Đông Vương Công, một chút vết thương này căn bản không đáng gì.

Đông Vương Công vốn có chút trách cứ trong lòng, nhưng nhìn dung nhan như ngọc của Tây Vương Mẫu, chút trách cứ đó cũng hóa thành nhu tình.

Đạo lữ bầu bạn vạn năm du du, vì lo lắng mới cam nguyện một mình xông hiểm, phần tình cảm chân thành đó, lại có lý do gì có thể trách cứ được đây?

“Ta đưa nàng xuống núi!” Đông Vương Công ngang ôm Tây Vương Mẫu.

Giai nhân trong lòng, Đông Vương Công hướng xuống núi mà đi.

Tây Vương Mẫu thân là cường giả Đại La Kim Tiên, chưa từng thân mật với nam tu sĩ đến vậy.

Hiện tại bị Đông Vương Công che chở như thế, trên khuôn mặt xinh đẹp đó cũng nổi lên một tia xấu hổ.

Y vừa đi, phảng phất vạn năm du du, phảng phất thiên địa tĩnh lặng, thời gian ngừng trôi.

Cả hai không nói một lời, tâm ý tương dung thông, căn bản không cần ngôn ngữ biểu đạt.

Chỉ một ánh mắt của đối phương, đều sẽ được người kia tâm lĩnh thần hội.

Cứ như vậy đi mãi đến chân Bất Chu Sơn, có chim hỉ thước trên cành ríu rít hót, phảng phất đang chúc mừng khoảnh khắc hạnh phúc của một đôi giai nhân.

"Mau thả ta xuống, đừng để đạo hữu khác nhìn thấy!" Tây Vương Mẫu chung quy da mặt mỏng.

Trên núi không người nàng có thể nhịn được sự xấu hổ.

Nhưng đến chân Bất Chu Sơn, lại không cách nào cùng Đông Vương Công khanh khanh ta ta nữa.

"Thái Chân!" Đông Vương Công cảm thụ ôn hương nhuyễn ngọc vẫn còn quanh quẩn trong lòng, nhìn Tây Vương Mẫu đã thoát ra, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Chương 24

Tây Vương Mẫu tu hành vạn năm, cùng tâm thần tương hợp, nhưng lại không cách nào vứt bỏ cái vẻ xấu hổ trong bản tính phụ nữ.

Nhưng cũng chính một phần xấu hổ đó, lại tăng thêm vài phần dụ hoặc, cũng khiến cho cái gọi là tu sĩ, thêm vài phần sống động.

Đông Vương Công lưu luyến đuổi theo bước chân Tây Vương Mẫu, chân đạp đại địa, chậm rãi đi.

"Vết thương đã lành rồi sao?" Đông Vương Công quan tâm hỏi.

"Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, chàng lại cứ phải lãng phí Tam Quang Thần Thủy quý báu, thật sự là không biết trân quý linh vật!" Tây Vương Mẫu làm bộ hờn dỗi, trong lòng lại ngọt ngào vô biên.

"Tam Quang Thần Thủy ta đạt được trên đỉnh Bất Chu Sơn, hiện tại trên người còn có, để trị thương, sao lại là lãng phí chứ?" Đông Vương Công vừa nói, vừa lấy ra một bình ngọc, bên trong đầy ắp một bình Tam Quang Thần Thủy.

Mà không, đây đều là những gì Đông Vương Công hấp thu còn sót lại một chút.

"Nhiều vậy sao?" Tây Vương Mẫu mở bình ra nhìn, đầy ắp một bình, trong khoảnh khắc khiến nàng kinh ngạc ngẩn người.

Đông Vương Công cũng không vạch trần.

Nếu nói mình dùng Tam Quang Thần Thủy tắm rửa trên đỉnh núi, chỉ sợ Tây Vương Mẫu căn bản sẽ không tin.

Đông Vương Công dù sao cũng vừa mới đột phá, cũng không vội rời đi, cùng Tây Vương Mẫu đi bộ, đồng thời cảm ngộ đại thiên thế giới, cũng tiện thể mài giũa tu vi, củng cố căn cơ tu hành.

“Kiếp khí trong Hồng Hoang lại càng thêm nồng đậm!

Một trận đại chiến, tựa hồ sắp bùng nổ!” Đông Vương Công đứng trên đỉnh núi cực cao, cùng Tây Vương Mẫu phủ khám dưới vực núi.

Nơi đó thi cốt thành sơn, máu chảy thành sông, nhưng trong tư sát, song phương vẫn không hề có ý lui bước.

Xả sinh vong tử, liều mạng chém giết lẫn nhau, không còn vì đại đạo cơ duyên, mà vì si sân tham dục trong lòng!

Đã mất đi bản tâm ban đầu, hoàn toàn bị cừu hận và dã tính khát máu nhấn chìm.

Tam Tộc tranh bá, ban đầu chẳng qua là tranh đoạt khí vận, tranh đoạt tài nguyên tu hành lẫn nhau.

Những điều này đều vì tu đạo, bởi vậy nằm trong phạm vi chịu đựng của Thiên Đạo.

Nhưng cùng với cái chết ngày càng nhiều, giữa Tam Tộc dần dần diễn hóa thành huyết cừu.

Vì cừu hận và nhất thời huyết dũng mà liều mạng chém giết, đã sớm mất đi hình ảnh của tu đạo giả ban đầu.

Nhìn những tu sĩ đó, Đông Vương Công cũng không biết nên làm sao cho phải.

“Hồng Hoang mênh mông, máu nhuộm sơn hà.

Thây chất đầy đồng, vạn tộc ai oán.

Giữa thời đại đại tranh như vậy, tất yếu phải có cường giả đản sinh, mới có thể triệt để cải biến cục diện Hồng Hoang!” Ngay khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đang phủ khám cuộc tranh sát phía dưới, một vị đạo nhân phiêu nhiên mà đến.

Mấy lời nói qua loa, lại chạm đến tâm huyền của Đông Vương

Công.

Đông Vương Công nhìn đạo giả ma y tiên phong đạo cốt, củng thủ hành lễ, mở miệng hỏi: "Chẳng hay đạo hữu tiên hương ở đâu, lại tu hành tại tọa động phủ nào?" Đông Vương Công nghe mấy lời đối phương nói, rất có cảm giác tri kỷ, bởi vậy động tâm muốn kết giao, mới mở lời hỏi thân phận đối phương.

Vị đạo giả đó một thân thô bố ma y, không nhìn ra chút phong phạm cường giả nào, nhưng trên người lại có một luồng hạo nhiên chi khí.

Trong đôi mắt như tinh thần đó, có tâm từ bi bi thiên mẫn nhân, giáo hóa thương sinh.

Đạo giả khẽ lắc đầu, mở miệng nói: "Bần đạo đến từ Ngọc Kinh Sơn, là Hồng Quân.

Đã quấy rầy thanh tu của hai vị đạo hữu, xin hải hàm!" Tây Vương Mẫu lúc này lẳng lặng đánh giá Hồng Quân Lão Tổ.

Vừa nãy tuy nàng và Đông Vương Công đều đang chú ý cuộc tranh sát phía dưới, nhưng cường giả bình thường nếu muốn tiếp cận, sớm đã bị phát giác rồi.

Nhưng Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp mở miệng nói chuyện, Tây Vương Mẫu mới phát hiện bên cạnh không biết từ lúc nào đã có sinh linh!

Với tu vi như vậy, nếu không phải trên người đối phương có pháp bảo che đậy thần thức, thì y ắt hẳn là một kẻ thủ nhãn thông thiên, bởi vậy mới khiến Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hoàn toàn không hề hay biết.

Đông Vương Công nghe danh hiệu vị Đạo Tổ đó, trong lòng kinh hãi, tuy cố gắng hết sức giữ bình tĩnh, nhưng không biết trên mặt sớm

đã sóng lớn cuồn cuộn.

"Không biết tiền bối giá lâm, có thất lễ không nghênh đón từ xa, xin đừng trách cứ!" Đông Vương Công dù ngạo mạn, nhưng đối với vị sư tổ tương lai, đạo lý tôn sư trọng đạo, Đông Vương Công vẫn hiểu rõ.

"Đạo hữu không cần như vậy.

Ta cũng chỉ tu hành đại đạo sớm hơn vài năm mà thôi.

Hiện giờ sinh linh Hồng Hoang đồ thán, chính là lúc chúng ta vì Hồng Hoang xuất lực!" Hồng Quân Lão Tổ tâm hoài thiên hạ, tìm đến Đông Vương Công, cũng không phải một hành động vô ý.

Thực lực của Đông Vương Công cường hãn, vượt xa Đại La Kim Tiên đồng bối.

Hiện giờ ma đạo xương quyết, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng bất đắc dĩ phải tìm kiếm một vài trợ thủ, khi đối kháng Ma Tổ La Hầu, để giúp chặn đứng đại quân Ma Tộc, tránh cho sinh linh Hồng Hoang đồ thán.

Bởi vậy tìm đến Đông Vương Công, cũng là để mời y ra tay tương trợ, đối phó những ma tộc dư nghiệt kia.

"Ta và Tây Vương Mẫu cũng quả thực có lòng kiêm tế thiên hạ, đáng tiếc nhân đơn lực bạc, vô lực hồi thiên.

Hôm nay đã có Lão Tổ xuất diện, chẳng hay Lão Tổ có kế sách gì dạy ta?" Đông Vương Công cũng không phải kẻ ngốc, trực tiếp nhìn ra mục đích của Hồng Quân Đạo Tổ.

Chẳng qua Ma Tổ La Hầu hà kỳ cường đại, hiện tại Đông Vương Công dù có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng nếu thực sự giao thủ, cũng khó lòng địch nổi Ma Tổ La Hầu tu luyện hủy diệt pháp tắc.

Hồng Quân Lão Tổ gật đầu cười khẽ.

Đông Vương Công không vơ vào mình hết mọi việc để thỉnh mệnh cho thiên hạ thương sinh, đủ để chứng tỏ Đông Vương Công sáng suốt, hiểu rõ địch ta, biết tiến biết thoái, không phải kẻ không có đại cục quan.

"Trong Ngọc Kinh Sơn có linh tuyền hương trà, nếu hai vị không chê, có thể cùng lão đạo vào núi một chuyến!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ cười, hướng Đông Vương Công phát ra lời mời.

"Cầu còn không được!" Đông Vương Công tiến lên một bước, theo sau Hồng Quân Đạo Tổ, đi vào trong Ngọc Kinh Sơn.

Đông Vương Công theo Hồng Quân Lão Tổ tới Ngọc Kinh Sơn.

Chương 25

Cảnh tượng nơi đây khiến y nhớ lại những thi văn hậu thế.

Ngọc Kinh Sơn, núi cao vạn trượng, đâm thẳng lên trời xanh.

Một ngọn cô phong, so với những đỉnh núi xung quanh, có vẻ đẹp độc lập, cao ngạo vượt trội.

Tiên hạc linh viên qua lại, linh khí vân hà bao phủ đỉnh núi.

Hồng Quân Đạo Tổ dẫn đường phía trước, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu đồng hành, lên tới đỉnh núi cao nhất.

Đứng từ xa trên biển mây, nhìn xuống khắp Hồng Hoang, y có cảm giác "nhất lãm chúng sơn tiểu".

Trên đỉnh núi trơ trụi một màu quang mang, không còn sinh linh nào tồn tại, mà ánh sáng của chư thiên tinh thần rực rỡ chiếu rọi vạn vật nơi đây thành một khoảng thông suốt.

Hồng Quân Đạo Tổ mời Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu tiến vào động phủ.

Động phủ của y cũng khác hẳn nơi cư ngụ của các tu sĩ khác, chỉ có ghế đá, bàn đá đơn sơ, cùng vài chiếc chén trà.

"Đạo hữu một lòng hướng đạo, lại khổ tu ở nơi cực cao, đủ thấy đạo tâm kiên định, không hề bị ngoại vật mê hoặc!" Đông Vương Công nhìn điều kiện sống đơn giản của đường đường một Đạo Tổ, biết y đã đoạn tuyệt phàm trần tục niệm, cho dù ở trong chốn nước sôi lửa bỏng, cũng sẽ như gió xuân thổi qua.

Hồng Quân Lão Tổ khẽ cười, "Đại đạo gian nan, ta dù một khắc không ngừng nghỉ, cũng chẳng biết ngày nào mới có thể chứng đạo, bởi vậy lại đâu dám ham hưởng lạc!" Vấn đạo chi tâm của Đạo Tổ

Hồng Quân khiến người khác phải khâm phục.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng vui vẻ cùng y giao lưu.

Cuối cùng, Hồng Quân Đạo Tổ bày tỏ mục đích, "Lần này Ma Tổ thế lớn, ta dù có thể chặn được một mình y, nhưng ngàn vạn ma vật thì không ai có thể chống lại, bởi vậy lão đạo mới phải mời nhị vị đến đây." "Chúng ta đều là sinh linh Hồng Hoang, hợp lẽ nên vì đại địa Hồng Hoang mà cống hiến một phần sức lực.

Mong nhị vị đạo hữu vì thiên hạ thương sinh mà xin mệnh!" Lời của Hồng Quân Đạo Tổ đã rất rõ ràng, chặn Ma Tổ La Hầu, chỉ cần Đông Vương Công ngăn cản đại quân Ma tộc là được.

Điều này tuy có một mức độ nguy hiểm nhất định, dù sao trong Ma tộc, trừ La Hầu ra, vẫn còn cường giả khác.

Nhưng so với lợi ích thu được, mạo hiểm dường như cũng vô cùng đáng giá.

Tham gia Tam Tộc đại chiến, cùng Hồng Quân Lão Tổ đối kháng Ma Tổ, không chỉ có thể tạo quan hệ tốt với Hồng Quân Lão Tổ, mà còn có thể nhận được lợi ích nhất định từ lượng kiếp lần này.

Thậm chí Đông Vương Công còn suy đoán, không chừng có thể nhận được một lượng Thiên Đạo công đức nhất định.

Dù sao giúp Đạo Tổ Hồng Quân đối kháng Ma Tổ, vốn thuận ứng Thiên Mệnh, lại có lợi lớn cho thế giới Hồng Hoang, giáng xuống công đức cũng là lẽ thường.

Ban đầu Đạo Tổ Hồng Quân một mình đối kháng La Hầu, cuối cùng đã nhận được một lượng lớn công đức.

Tuy nhiên, Đông Vương Công không lập tức đồng ý, y nghĩ, việc có thể khiến Hồng Quân Lão Tổ chủ động tìm đến cửa, e rằng sẽ

không chỉ là một lời mời đơn thuần.

Lúc Đông Vương Công đang do dự, Hồng Quân Lão Tổ lại lần nữa mở lời, "Tiểu hữu, kỳ thực bần đạo có một việc muốn nhờ." Thấy Hồng Quân Lão Tổ quả nhiên đúng như y đã liệu, Đông Vương Công mới yên tâm, "Không biết Đạo hữu có việc gì?" Đông Vương Công khẽ cười, không khí cuộc nói chuyện cũng trở nên vi diệu.

"Thực ra, bần đạo cũng không giấu, Ma Tổ La Hầu thực lực cường hãn, ngay cả ta, cũng không có vạn toàn nắm chắc có thể đánh bại y, bởi vậy ta muốn mượn bảo bối trong tay đạo hữu một lần." Hồng Quân Lão Tổ thẳng thắn không kiêng kỵ, muốn mượn linh bảo thì tất phải có lý do thích hợp.

Việc y thẳng thắn nói ra điểm yếu của mình, cũng là điểm cao thượng của Hồng Quân Lão Tổ.

Bất cứ sự tình gì cũng không thể không có phong hiểm.

Nếu nằm trong động phủ mà có thể chứng đạo thành Thánh, ai lại nguyện ý ở bên ngoài đánh đánh giết giết?

Giờ đây Hồng Quân Lão Tổ đã thẳng thắn, tương đương với việc ném vấn đề cho Đông Vương Công, xem y sẽ quyết định thế nào.

Tây Vương Mẫu vẫn luôn lắng nghe bên cạnh, nghe Hồng Quân Lão Tổ trực tiếp nói rằng mình không phải đối thủ của Ma Tổ La Hầu, ngược lại khiến Tây Vương Mẫu cũng lo lắng.

Khí diễm của Ma Tổ La Hầu những năm gần đây như mặt trời giữa trưa, vô số cường giả đều ngã xuống dưới chân Ma tộc.

Điều này cũng khiến mỗi cường giả muốn đối kháng Ma Tổ La Hầu, đều không thể không cân nhắc, xem mình có đủ sức để chống lại đối phương hay không.

Tuy nhiên lúc này Đông Vương Công lại lập tức đồng ý, "Đạo

hữu đã nói thật lòng với ta, đủ thấy một tấm lòng xích thành.

Ta, Đông Vương Công, tự nhiên nguyện ý toàn lực giúp đỡ đạo hữu.

Đạo hữu muốn mượn Càn Khôn Đỉnh của ta một lần sao?" Thấy Đông Vương Công đồng ý, Hồng Quân Lão Tổ lập tức hưng phấn.

"Đạo hữu tâm tồn thiên hạ, chí hướng cao viễn, tương lai Hồng Hoang tất định có một vị trí cho đạo hữu!" Hồng Quân Lão Tổ hiển nhiên đã có hảo cảm rất lớn đối với Đông Vương Công.

Hồng Quân Lão Tổ tu luyện pháp Trảm Tam Thi Chứng Đạo, bởi vậy khi đối phó Ma Tổ La Hầu tự nhiên sẽ không tiếc sức lực.

Chỉ là, Đạo Tổ Hồng Quân khi trảm đạo đã dùng ba kiện Tiên Thiên linh bảo, lúc này dù trong tay có lượng lớn Tiên Thiên linh bảo, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo lại chỉ có hai kiện.

Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, chính là hai trong ba Khai Thiên Chí Bảo.

Hồng Quân Lão Tổ muốn mượn bảo vật, là để ba cụ hóa thân cũng đều có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, như vậy khi đối kháng Ma Tổ La Hầu, sẽ có thêm vài phần thắng lợi.

Lúc này Đông Vương Công lấy bảo bối của mình ra, chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh lơ lửng bồng bềnh trong vô cùng mây mù, trên thần đỉnh khắc họa vạn vật sinh linh, hình tượng sơn xuyên hà nhạc.

Khí khái bao la vạn tượng, dung nạp thiên địa đó, khiến Hồng Quân Lão Tổ sau khi nhìn một cái, đã xác định đây chính là vật cần.

"Có Càn Khôn Đỉnh tương trợ, lần này thắng lợi vô nghi sẽ tăng thêm ba phần!" Hồng Quân Lão Tổ nét mặt hớn hở, hiển nhiên vô cùng xem trọng Càn Khôn Đỉnh, bởi vậy không khỏi tán dương.

Đông Vương Công đạm nhiên cười, giao Càn Khôn Đỉnh cho Hồng Quân Đạo Tổ, rồi tiếp lời: "Đạo hữu, Càn Khôn Đỉnh tự nhiên có thể cho mượn, nhưng ta cũng có một điều kiện nhỏ." Đông Vương Công khẽ cười, Hồng Quân Lão Tổ rửa tai cung kính lắng nghe.

Đông Vương Công không phải kẻ tham lam vô độ, y hiểu đại cục, biết tiến thoái, bởi vậy Hồng Quân Lão Tổ cũng không lo y sẽ nhân cơ hội đưa ra yêu cầu quá đáng.

Đông Vương Công mở miệng nói: "Công pháp ta tu hành khá đặc thù, cần một số tinh huyết hoặc bản nguyên của Đại La cường giả.

Bởi vậy, nếu sau Tam Tộc đại chiến, đạo hữu chiến thắng Ma Tổ La Hầu, khi đó, hy vọng có thể giúp ta thu thập một ít." Hồng Quân Lão Tổ vừa nghe điều kiện này, trên mặt lập tức nở nụ cười.

Những tinh huyết và bản nguyên của cường giả tuy cũng trân quý, nhưng đối với các tu sĩ khác lại không có công dụng quá lớn.

Nếu là như vậy, Hồng Quân Lão Tổ hoàn toàn có thể đồng ý.

Dù sao những thứ này đều không quan trọng, lại chỉ có thể đổi lấy sau khi đại chiến thắng lợi, Hồng Quân Lão Tổ không có lý do gì để từ chối!

Điều kiện của Đông Vương Công quả thực không quá đáng, bởi vậy đôi bên đàm luận vô cùng vui vẻ.

Chương 26

Hiện tại còn xa mới đến thời điểm Tam Tộc quyết chiến, Hồng Quân Lão Tổ cũng không vội rời đi, trái lại còn chỉ điểm tu hành cho Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Là bậc tiền bối cao nhân, đạo pháp của Hồng Quân Lão Tổ còn lợi hại hơn Ma Tổ La Hầu.

Trong quá trình không ngừng giao đàm, Tây Vương Mẫu cũng càng thêm xác nhận thực lực của Hồng Quân Lão Tổ.

Kiến giải cao thâm, nhìn xa trông rộng của đối phương, thường có thể một châm kiến huyết đâm thủng những chỗ mê mang trong tu hành.

"Dám hỏi Đạo hữu, ta hiện tại có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng vì sao Tam Hoa trên đỉnh đầu vẫn mãi chưa khai phóng?" Đông Vương Công hiện tại đã liên tục đề thăng hai lần tu vi, đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng Tam Hoa vốn phải khai mở ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hiện tại lại không hề có ý muốn khai mở.

"Đạo hữu có thể hiển lộ Tam Hoa Ngũ Khí, để bần đạo nhìn qua là biết!" Hồng Quân Lão Tổ có lòng tin vào y, người đã tham ngộ Tam Thiên Đại Đạo, trong lòng có nhật nguyệt tinh thần, việc gì cũng sẽ không làm khó được y.

Đông Vương Công làm theo lời, tản phát Tam Hoa Ngũ Khí ra.

Hồng Quân Lão Tổ vừa nhìn, trong lòng lập tức kinh hãi, không ngờ Tam Hoa Ngũ Khí của Đông Vương Công lại cường đại đến vậy!

Dù đã dốc sức che giấu sự chấn kinh trong lòng, nhưng trong mắt vẫn là một mảnh sóng lớn cuộn trào.

Tam Hoa Ngũ Khí, kỳ thực là một loại sức mạnh thần bí cường đại trong cơ thể sinh linh.

Sinh linh càng cường đại, Tam Hoa Ngũ Khí cũng càng hùng vĩ.

Như các tu sĩ bình thường, Ngũ Khí nhiều nhất chỉ có thể kết thành khánh vân, trong đó có thể có thần đăng, như ý, châu báu.

Nhưng Đông Vương Công lại khác, tuy Tam Hoa chưa khai, nhưng Ngũ Khí lại nồng đậm như nước, lúc này không ngừng biến hóa thành hình dạng rồng hổ.

Hiển nhiên đây chỉ là một góc băng sơn trong Ngũ Khí hiển hóa của Đông Vương Công, từ một điểm mà nhìn ra toàn bộ, ngay cả Hồng Quân Lão Tổ cũng không khỏi chấn kinh.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hồng Quân Lão Tổ, Đông Vương Công chỉ đạm nhiên cười, trong lòng dường như đã sớm liệu trước mọi việc.

"Thiên phú của đạo hữu cao đến mức ta chưa từng thấy!

Ngũ Khí của đạo hữu nồng đậm như nước, đủ thấy bản nguyên cường đại, tất có liên quan đến công pháp luyện thể đang tu hành." Một câu nói của Hồng Quân Lão Tổ, trực tiếp chỉ ra trọng điểm, khớp với cách tu luyện nội tâm của Đông Vương Công.

Thấy Đông Vương Công gật đầu, Hồng Quân Đạo Tổ lại tiếp tục quan sát Tam Hoa trên đỉnh đầu y.

"Tam Hoa khí tượng của đạo hữu bão mãn, không phải đã đi nhầm đường, mà là vì hiện tại nhục thân thực lực quá ư cường đại, còn có một số thiếu sót trên con đường Nguyên Thần, chính vì vậy, Tam Hoa mới mãi chưa khai phóng." Một phen giải thích của Hồng Quân Lão Tổ, lập tức khiến Đông Vương Công giải tỏa mọi nghi hoặc.

Đông Vương Công lúc này liên tưởng đến Vu Tộc.

Pháp luyện thể của Vu Tộc cường đại vô cùng, nhưng lại không ngưng luyện Tam Hoa Ngũ Khí.

Bởi vì không có Nguyên Thần, không thông Nguyên Thần chi đạo, nên mới không có Tam Hoa Ngũ Khí.

Hiện tại Đông Vương Công cũng gần giống Vu Tộc, tuy cũng đã tu hành Nguyên Thần chi đạo, nhưng thực lực Nguyên Thần so với nhục thân thì kém quá nhiều.

Như lời Đạo Tổ đã nói, Tam Hoa không điều hòa, bởi vậy mãi chưa khai phóng.

Điều Đạo Tổ không biết, là nếu sau này Đông Vương Công khai phóng Tam Hoa, mà bị y nhìn thấy, sẽ còn chấn kinh hơn nữa.

Nghi hoặc trong lòng Đông Vương Công tiêu trừ, y cũng an tâm.

Sau khi đôi bên lại đàm luận một hồi, cuối cùng Hồng Quân Lão Tổ mượn Càn Khôn Đỉnh và Côn Luân Kính, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu cũng tự thân đi tới Thương Ngô Chi Uyên ở phương Tây.

Nơi đó là chiến trường cuối cùng của Tam Tộc đại chiến, cũng là nơi Ma Tổ La Hầu và Hồng Quân Đạo Tổ quyết chiến.

Vì đã đàm phán xong điều kiện với Hồng Quân Đạo Tổ, mà việc này lại có lợi lớn cho y, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội lần này.

Chỉ là, trong Ma Tộc và Tam Tộc đều có những Đại La Kim Tiên cường giả.

Nếu lần này có thể thu được tinh huyết của bọn họ, e rằng y có thể khai mở vô số thần tàng.

“Nếu khi đó có thể thu thập được tinh huyết bản nguyên của ba

Đại Tộc Trưởng và Ma Tổ La Hầu, đó sẽ là thu hoạch ngoài ý muốn!" Đông Vương Công trong lòng vui sướng, mục tiêu của y không chỉ dừng lại ở Đại La Kim Tiên.

Huyết dịch của những Chuẩn Thánh cũng cường đại tương tự, chỉ là độ khó để có được cũng càng thêm gian nan.

Chỉ là, có lúc Ma Tổ La Hầu sẽ tự bạo, đồng thời hủy diệt cả bản thân và đại địa phương Tây.

Khi ba Đại Tộc Trưởng thân vẫn, cũng sẽ có vô số cường giả Tam Tộc tranh cướp thi thể lão tổ của mình mang về, sợ bị sinh linh khác làm ô uế.

Nhưng cũng không sao, có được tinh huyết của ba Đại Tộc Trưởng cố nhiên vui mừng, ngay cả nếu không có được, thì với lượng lớn huyết dịch Đại La Kim Tiên kia, cũng đã đủ dùng rồi.

Sau khi hạ quyết tâm, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lập tức tự thân tiến về Thương Ngô Vực Sâu ở phương Tây.

Lúc này Tam Tộc chưa bắt đầu quyết chiến, nhưng các quân đoàn Tam Tộc đã tập trung gần đó, giữa họ không ngừng xảy ra những cuộc thử thăm dò quy mô nhỏ.

Khí tức lượng kiếp trong Hồng Hoang, cũng cuối cùng đã triệt để bùng phát.

Đông Vương Công cảm thụ Kiến Mộc thôn thổ lượng lớn linh khí, không khỏi âm thầm tâm kinh.

Nếu trước kia kiếp khí đã vô cùng nồng đậm, đạt đến mức vô xử bất tại, thì hiện tại kiếp khí hầu như nồng đậm như nước, sẽ thẩm thấu vào bất cứ nơi nào có thể thẩm thấu.

"Đông Hoa, Hồng Quân Lão Tổ kia dù thủ đoạn thông thiên, ta lại cho mượn Chí Bảo, liệu thật sự có thể chiến thắng Ma Tổ La Hầu

sao?" Tây Vương Mẫu hiển nhiên có chút lo lắng, linh bảo dù nhiều đến mấy, một người có thể dùng hết sao?

Dù sao linh bảo không phải càng nhiều càng tốt, mà phải vận dụng thông thạo.

Về điểm này Đông Vương Công lại không hề nghi ngờ.

Hồng Quân Lão Tổ có đạo Tam Thi, tương đương với có thêm ba phân thân có thực lực tương đương.

Bởi vậy, lấy bốn địch một, nếu Hồng Quân Lão Tổ như vậy mà còn không thắng được, thì thật sự không ai có thể chế hành Ma Tổ La Hầu nữa.

"Thái Chân không cần lo lắng, thắng bại là thiên số, ta chỉ cần tận lực là được, hà tất cứ mãi vướng mắc vào thành bại!" Đông Vương Công tứ xứ tìm kiếm, nhưng thủy chung không thấy thân ảnh Hồng Quân Lão Tổ.

Chỉ là, trong tầng mây xung quanh, lại ẩn giấu một số khí tức cường đại.

Những cường giả này hoặc là muốn đục nước béo cò, hoặc là cũng được Hồng Quân mời đến trợ quyền.

Chương 27

Nhưng bất kể mục đích là gì, lần này đều là những kẻ ứng kiếp.

Lúc này thiên mạc Hồng Hoang âm trầm vô cùng, phảng phất một trận bão phong vũ sắp giáng lâm.

Khắp nơi thiên quang mờ mịt, khiến người ta căn bản không thể nhìn rõ vạn vật xung quanh.

Cùng với sự trôi đi của thời gian, Tam Tộc đại chiến cũng càng trở nên kịch liệt.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ngồi trên một đỉnh núi, nhìn xuống Hồng Hoang, tĩnh lặng chờ đợi thời cơ đến.

"Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa, vô cùng vân hà cuộn ngược theo gió, nửa bên thiên mạc đều trở nên động đãng bất an.

Đông Vương Công trong lòng khẽ động, hiển nhiên đã đến thời khắc then chốt của Tam Tộc đại chiến.

Có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy, hẳn là cường giả cấp Lão Tổ đã đăng tràng!

Một con Kim Long ngũ trảo kim quang dài vạn trượng bay ngang trời tới.

Ngũ trảo Kim Long vươn vuốt, lân giáp nanh sắc, có vạn dặm phong vân tùy thân bảo hộ.

Phía Lân Giáp Thủy Tộc thấy Thần Long, lập tức từng người hưng phấn, sĩ khí chợt dâng cao.

"Long Vương thần uy cái thế, hoành tảo Tứ Hải Bát Hoang!" Lân

Giáp Thủy Tộc nhao nhao kích động hưng phấn hô lớn, nhất thời khí tức ngưng thành một khối.

Chỉ riêng Long Vương hiện thân, đã khiến sức chiến đấu của họ tăng thêm ba phần.

Vừa lúc Long Vương hiện thân xong, phía tây nam một tiếng phượng minh cao vút xông thẳng lên trời, xuyên phá mây xanh.

Quang mang ngũ sắc hoa lệ lập tức đốt đỏ vạn dặm ô vân trên không trung, trực tiếp biến ô vân thành mây cháy.

Giữa thiên địa lại lần nữa khôi phục một khoảng quang minh, tựa hồ muốn triệt để che lấp sự hắc ám kia.

Nhưng sau quang minh đó, vẫn có hắc ám nồng đậm cuộn trào.

Phượng Hoàng ngũ đức, gồm: Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.

Phượng Tổ xuất tràng, giữa thiên địa một mảnh tường thụy thần sắc.

Bộ lông vũ hoa lệ của nàng phiêu đãng trong hỏa diễm, đôi cánh khổng lồ vẽ ra một vệt lửa dài trên không trung.

"Cung nghênh Phượng Tổ, Phượng Tổ vạn thọ vô cương!" Phi Cầm nhất tộc bách điểu triều phượng, nhất thời vô số cường giả Phi Cầm tộc đều sinh ra tình cảm ngưỡng mộ đối với Phượng Tổ.

"Hừ!" Thấy Phượng Tổ hiện thân, Long Vương hừ lạnh một tiếng, "Kỳ Lân Lão Tổ, vẫn chưa hiện thân sao?

Chẳng lẽ muốn ta phải mời mới chịu ra!" Lời nói của Long Vương như sấm động Cửu Tiêu.

Vừa dứt lời, chỉ thấy trong thiên mạc phía Bắc lập tức lóe lên vạn dặm lôi đình, một cỗ khí tường thụy màu vàng đất thẳng tắp đến tận trời.

Một con Kỳ Lân khổng lồ tắm mình trong lôi đình vô biên, bốn vó dẫm đạp, thân ảnh giữa không trung một bước vạn dặm, giá ngự lôi đình, thần uy như ngục.

Đông Vương Công nhìn rõ trên đỉnh núi, ba vị tộc trưởng khí thế bất phàm, tu vi của họ dường như đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bởi vậy khi họ xuất hiện, tự nhiên sẽ có thiên địa dị tượng phát sinh, gọi là Thân Động Pháp Tùy!

Ba Đại Tộc Trưởng cũng không phí lời, nơi đây không phải chỗ đùa giỡn, vận mệnh đã đẩy họ vào thế đối lập, một trận quyết chiến cũng khó tránh khỏi.

"Giết!

Đồ diệt vạn linh, hùng bá Hồng Hoang!" Tiếng Long Vương uy nghiêm xuyên mây phá nguyệt, xuất hiện bên tai mỗi sinh linh.

"Gầm!" Lân Giáp Thủy Tộc lập tức sôi trào, vạn rồng bay lượn trời, lân giáp nanh sắc!

Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc cũng không cam chịu thua kém, nhao nhao cổ vũ sĩ khí, nhất thời chiến vân dày đặc, một trận khoáng thế đại chiến một chạm là bùng nổ!

Không khí áp lực đến nghẹt thở.

Long Vương dẫn đầu phát khó, nhất thời Tam Tộc liền như hồng thủy vỡ đập, hung dũng kịch liệt va chạm vào nhau.

Vô số nhục thân bị lập tức nghiền nát, tiên huyết phun tung tóe khắp nơi.

"Oanh long long!" Sơn hà đổ nát, đại địa nứt vụn.

Đây là một trận chiến định sẵn không thể tránh khỏi.

Nhiều cường giả nhao nhao lùi lại, ngay cả Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng không thể không rời khỏi đỉnh núi.

Trong trận chiến khủng bố như vậy, sức mạnh của một cá nhân quả thực quá nhỏ bé, căn bản không thể chống lại dòng hồng lưu cuồn cuộn kia.

Ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên, một khi sa vào vũng lầy này, cũng đủ để bị triệt để tiêu diệt!

Tam Tộc đại chiến càng lúc càng kịch liệt.

Kiếp khí dưới sự kích thích của đại chiến càng thêm nồng đậm.

Vô lượng kiếp khí sinh sôi, lại phản hồi tư dưỡng cho chiến đấu.

Một vòng tuần hoàn như vậy, dường như chỉ khi tất cả tu sĩ đều bị ma diệt, mới có thể lại một lần nữa bị gián đoạn.

Đông Vương Công hiện tại đứng ngoài sự việc.

Tam Tộc hỗn chiến, y không nguyện can dự vào, dù sao nếu bị ba Đại Tộc Trưởng chú ý tới, đó sẽ không phải chuyện tốt.

Lúc này sau khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu rút lui, lại vẫn bị những kẻ trong Tam Tộc chú ý tới.

Cảnh tượng chiến đấu quả thực quá hỗn loạn, khắp nơi đều là đại chiến liên miên.

Những cường giả kia, chỉ cần thấy tu sĩ không thuộc tộc quần của mình, căn bản sẽ không phân biệt địch ta, chỉ xông lên giết chóc.

Chương 28

Như lời Long Vương đã nói, đồ diệt tất cả sinh linh, xưng bá Hồng Hoang!

"Không có mắt, tự tìm tới ta, thì không thể trách ta!" Trong mắt Đông Vương Công hàn quang lóe lên.

Y và Tây Vương Mẫu đã lùi rất xa, nhưng vẫn có tu sĩ lầm tưởng họ là địch nhân của Tam Tộc.

Đối mặt với những kẻ chủ động xông lên giết chóc đó, Đông Vương Công không rời đi nữa.

Chém giết những tạp ngư này, đối với y không có bất kỳ gánh nặng nào.

"Oanh!" Đông Vương Công thậm chí còn không sử dụng linh bảo, trực tiếp nện một quyền ra.

Không gian chấn động, sức mạnh khổng lồ hình thành một cỗ khí lãng rõ ràng trong không trung, giống như sóng xung kích.

Những tu sĩ xông lên kia lập tức bị nện thành một đống thịt nát.

Long tộc cường đại thì sao, nhục thân căn bản không thể chịu đựng được một đòn tùy tiện của Đông Vương Công.

Tuy nhiên, Đông Vương Công vừa ra tay, lập tức bị chú ý.

Nhanh chóng lại một đợt tu sĩ xông tới, hiển nhiên còn cường hãn hơn những tu sĩ vừa rồi.

Tuy vẫn không phải đối thủ của Đông Vương Công, nhưng trong lòng họ lại không hề để ý.

Thân ở trong đại chiến, trong mắt họ chỉ có sát lục!

“Thật đúng là phiền phức!” Đông Vương Công không chọn rời đi, đó không phải phong cách của y.

Huống hồ, đối kháng cường giả Tam Tộc ở đây, không chừng có thể khiến y thu hoạch trước một số tinh huyết của cường giả, tiện thể cường hóa thần tàng.

Lần này Đông Vương Công trực tiếp lấy Cảnh Dương Kiếm ra.

Có cực phẩm linh bảo trong tay, chém giết những tu sĩ này đơn giản như chém dưa thái rau.

Từng đợt tu sĩ ngã xuống, nhưng cường giả kế tiếp vẫn như thủy triều dũng mãnh xông lên.

Cùng với sát lục không ngừng tăng thêm, hàn quang trên Cảnh Dương Kiếm cũng càng thêm rực rỡ.

Kiếm, là hung khí uống máu, cũng chỉ có huyết của cường giả, mới có thể kích phát uy lực của kiếm.

Cảnh Dương Kiếm vốn là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tự nhiên càng khao khát sát lục và chiến đấu.

Lúc này mắt Đông Vương Công sáng lên.

Trong số những tu sĩ lại lần nữa xông lên, có một kẻ mà Đông Vương Công đã quan sát từ lâu.

Một con Phượng Hoàng, ở trong chiến trường đáng chú ý.

Bởi vì khoảng cách khá gần với Đông Vương Công, nên y đã chú ý đến nó.

Con Phượng Hoàng này có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ cảnh giới, có thể nói là con Phượng Hoàng mạnh nhất mà Đông Vương Công từng gặp.

“Nếu luyện hóa vào thần tàng của mình, không biết có mạnh hơn

Cửu Anh một chút hay không nhỉ?" Đông Vương Công cuối cùng cũng nảy sinh hứng thú.

Đây có thể là thu hoạch đầu tiên ở Thương Ngô Vực Sâu a!

"Đạo nhân kia, chém giết sinh linh tộc ta, nạp mạng!" Hỏa Diễm Phượng Hoàng tung cánh bay cao, cấp tốc rít lên một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang trực kích Đông Vương Công.

Đồng thời, các cường giả Phi Cầm nhất tộc bên cạnh cũng theo con Phượng Hoàng đầu đàn mà tấn công.

"Đến hay lắm!" Đông Vương Công cười, sợ ngươi không đến sao!

Cảnh Dương Kiếm xuất động tứ phương!

"Oanh long!" Lợi trảo của con Hỏa Diễm Phượng Hoàng kia bị chặn lại.

Thiết trảo đủ sức nghiền nát một ngọn đại sơn kia không những không làm thương Đông Vương Công, ngược lại còn bị kiếm khí của Cảnh Dương Kiếm làm bị thương.

Cảnh Dương Kiếm thân là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại mang sát phạt chi khí, độ sắc bén đó vượt xa lợi trảo của Hỏa Diễm Phượng Hoàng.

Một kích chặn Phượng Hoàng, đồng thời dư ba chém giết vô số sinh linh!

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Hỏa Diễm Phượng Hoàng rút thân lùi lại, lợi trảo của nó trong một kích vừa rồi đã bị Cảnh Dương Kiếm trực tiếp xẻ ra hai vết máu.

Nhục thân Phượng Hoàng nhất tộc vốn kiên cố, vuốt và mỏ lại càng là lợi khí để công kích địch nhân.

Vừa rồi Cảnh Dương Kiếm một kích xé rách vuốt phượng của nó, khiến Hỏa Phượng Hoàng lập tức biết kiện linh bảo này không phàm.

Tuy nhiên Hỏa Diễm Phượng Hoàng không kinh sợ mà ngược lại còn vui mừng!

Lúc này trong đôi mắt Hỏa Diễm Phượng Hoàng lóe lên thần sắc tham lam, nó không còn nghĩ đến việc có thể đối kháng Đông Vương Công hay không, mà chỉ muốn đoạt bảo, chiếm làm của riêng.

"Điên rồi, không, điên hay lắm!" Đông Vương Công trong lòng cười, lại lần nữa vung Cảnh Dương Kiếm trong tay.

Những sinh linh bất chấp tất cả xông lên lập tức bị diệt vong, chỉ có Hỏa Phượng Hoàng miễn cưỡng chặn được một kích.

"Quả nhiên có chút thiên phú, ít nhất về nhục thân thì vượt xa Cửu Anh trước đây." Đông Vương Công đánh giá Hỏa Diễm Phượng Hoàng, hiển nhiên rất hài lòng với con mồi này.

"Tìm chết!" Hỏa Diễm Phượng Hoàng đại nộ, nó đã mất quá nhiều tộc nhân dưới tay Đông Vương Công, ngay cả bản thân cũng bị thương không nhẹ.

Hỏa Diễm Phượng Hoàng lại không hề có ý lùi bước, muốn cùng Đông Vương Công đồng quy vu tận.

"Phốc!" Pháp quyết kia vừa xuất hiện, Đông Vương Công một kiếm đánh tới, trực tiếp đâm xuyên đầu Hỏa Diễm Phượng Hoàng, ngay cả Nguyên Thần cũng bị đóng chặt trong cơ thể.

"Con mồi của ta, ta sao có thể để ngươi hủy hoại nhục thân!" Đông Vương Công rút kiếm, thu thi thể Hỏa Diễm Phượng Hoàng vào Càn Khôn Đồ.

Nếu không phải vì muốn quan sát thực lực của Hỏa Diễm Phượng Hoàng, nó căn bản không thể đỡ nổi một đòn của Đông Vương Công.

Chương 29

Cùng là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực của Đông Vương Công hoàn toàn có thể nghiền ép cường giả cùng giai!

Đông Vương Công thu tốt nhục thân Hỏa Diễm Phượng Hoàng.

Hiện tại không phải lúc để luyện hóa.

Xung quanh cường địch vây quanh, ngay cả Đông Vương Công cũng không thể không cẩn thận.

Tuy nhiên, cùng với Tam Tộc đại chiến tiếp diễn, Hồng Quân Lão Tổ cũng cuối cùng đã xuất tràng!

Đông Vương Công nhìn thấy trên Cửu Thiên một đoàn khánh vân phiêu đãng, đó chính là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo do hạo nhiên chi khí trên thân Bàn Cổ Đại Thần hóa thành khi y thân vẫn: Chư Thiên Khánh Vân!

"Bảo bối này có duyên với ta, không biết phải làm sao mới có thể lấy được!" Đông Vương Công trong lòng thầm tính toán.

Y vốn có một cỗ thuần dương chi khí tiên thiên, trong đó tự nhiên bao hàm hạo nhiên chi khí.

Nếu có thể có được Chư Thiên Khánh Vân, vậy đối với y, sẽ có một sự đề thăng cực lớn, đặc biệt là trên Nguyên Thần chi đạo.

Lúc này trên khánh vân truyền ra một trận chuông vang, sát khí giữa thiên địa lập tức phiêu tán tan biến.

Hồng Quân Lão Tổ là Thiên Mệnh chi tử, sự xuất hiện của y có thể ứng vận mà sinh.

Hồng Quân Lão Tổ sau khi kích tán kiếp khí, miệng tụng chân

ngôn, đại đạo pháp tùy: "Tổ Long, Phượng Tổ, Kỳ Lân Lão Tổ, vọng động sát cơ, bị Ma Tổ La Hầu xúi giục, sao giờ còn chưa tỉnh ngộ!" Chân ngôn của Hồng Quân Lão Tổ như một tiếng gậy cảnh tỉnh, lập tức khiến ba vị cường giả cấp Chuẩn Thánh kinh tỉnh!

Trong não hải họ hiện lên đủ loại cảnh tượng trước kia.

Những sự kiện kích động tranh sát đó, trong đó đều có thân ảnh của Ma Tổ La Hầu.

Một âm mưu kinh thiên!

Ba Đại Tộc Trưởng đều là những bậc pháp lực thông thiên, sau khi hiểu rõ tiền nhân hậu quả, cũng cảm nhận được một tia thiên ý mịt mờ kia.

"Long Tộc không biết thương xót chúng sinh, loạn tạo sát nghiệt.

Ta, Long Vương, nguyện lấy cái chết tạ tội.

Long Tộc từ nay về sau vĩnh trấn Tứ Hải chi địa, không bước chân lên đại địa Hồng Hoang một bước nào nữa!" Long Vương thề với trời, Nguyên Thần tự diệt, một đại hùng chủ tự quyết tại chỗ, ảm đạm vẫn lạc.

Lúc này Phượng Hoàng nhất tộc và Kỳ Lân nhất tộc cũng đều trong tình huống tương tự.

Phượng Tổ khiến Phượng Hoàng nhất tộc trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, sau này không còn bước chân vào Hồng Hoang nữa.

Kỳ Lân tộc vĩnh trấn dưới đại địa, thủ hộ đại địa, để đái tội lập công.

Ba Đại Tộc Trưởng nhao nhao vẫn lạc, nhất thời vô biên kiếp khí xung quanh lại lần nữa giảm nhược ba phần.

Đông Vương Công ở một bên nhìn rõ.

Sau khi ba vị Tộc Trưởng Tam Tộc thân vẫn, nhục thân của họ đều bị cường giả trong tộc trịnh trọng thu lại.

Họ vốn tôn kính tộc trưởng, không thể nào tùy ý vứt bỏ.

Như vậy, ngược lại đã trao cho Đông Vương Công một cơ hội.

Sau này nếu có khả năng, y nhất định sẽ đoạt lấy nhục thân của ba Đại Tộc Trưởng!

Nhục thân đối với các tu sĩ khác cũng có công dụng nhất định, nhưng so với tác dụng đối với Đông Vương Công, thì lại căn bản không đáng nhắc đến.

Đông Vương Công nếu có thể luyện hóa tinh huyết của ba Đại Tộc Trưởng vào trong khiếu huyệt của mình, e rằng trình độ cường hoành của nhục thân y sẽ lại đề thăng một đẳng cấp!

"Nếu như vậy, e rằng Tam Hoa trên đỉnh đầu ta, sẽ vĩnh viễn không có ngày rạng rỡ!" Đông Vương Công tự trào cười.

Tu vi Nguyên Thần của y kỳ thực cũng vô cùng cường hãn, còn mạnh hơn cả cường giả cùng giai, nhưng so với tu vi nhục thân của y, thì lại có chút kém hơn.

Hiện tại nhục thân Đông Vương Công vô song.

Nguyên Thần nếu có thể tu hành Trảm Tam Thi chi đạo, thì có thể lại một lần nữa đột phi mãnh tiến, trong thời gian ngắn không chừng có thể đuổi kịp tu vi nhục thân.

Chỉ là hiện tại Hồng Quân Lão Tổ chưa thành Thánh, tất cả đều còn hơi sớm.

Lúc này ba Đại Tộc Trưởng thân vẫn, kiếp khí tiêu tán.

Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc và Kỳ Lân Tộc cũng tuân theo lời thề của tộc trưởng, nhao nhao bỏ đao binh xuống, từ nay rút khỏi đại

địa Hồng Hoang.

Tam Tộc vừa rút lui, những cường giả Hồng Hoang Vạn Tộc nương tựa vào Tam Tộc cũng đều như mất đi chủ tâm cốt, mỗi người mang bộ lạc của mình quay về.

Tuy nhiên sự tình không kết thúc tại đây.

Ma Tổ La Hầu đã vận trù vạn năm, há lại có thể dễ dàng để Hồng Quân Lão Tổ đắc sính?

Ma Tổ La Hầu tu hành Pháp Tắc Hủy Diệt, Pháp Tắc Sát Lục.

Tất cả cảm xúc tiêu cực đều thuộc về Hủy Diệt chi đạo.

Khổ cực kinh doanh, âm thầm thao túng, mắt thấy sắp thành công, lại có thể để Hồng Quân Lão Tổ cuối cùng "hái quả đào"?

Nhất thời vô cùng ma khí cuồn cuộn, bốn phương tám hướng toàn bộ đều là cường giả Ma Tộc.

Chúng xuất hiện từ đại địa, trên không trung, từ thi thể, thậm chí từ trong nhục thân của những cường giả Tam Tộc vốn đã chết.

Chúng đã tiềm phục quá lâu, chỉ vì ngày hôm nay!

Giúp Ma Tổ La Hầu, triệt để gây rối Hồng Hoang, để Ma Tổ La Hầu trong sát lục và hủy diệt mà chứng đạo thành Thánh!

Đông Vương Công nhìn La Hầu trên đoàn ma vân kia.

La Hầu có tư chất cái thế, vì chứng đạo không từ thủ đoạn, có thể nói là một người cầu đạo hoàn toàn không thua kém Hồng Quân.

Chương 30

Điều đáng tiếc duy nhất, là Thiên Mệnh không ở La Hầu, Hồng Quân mới là kẻ được Thiên tuyển cuối cùng.

Bởi vậy, kết cục của Ma Tổ La Hầu chỉ có vẫn lạc!

Đông Vương Công thục tri hậu thế vị, nhìn Ma Tổ La Hầu xuất hiện, biết đã đến lúc y xuất tràng!

Vì đã đáp ứng Hồng Quân Lão Tổ, Đông Vương Công không có hứng thú hủy ước.

Huống hồ một trận đại chiến, đối với y, cũng là một thịnh yến!

"Hồng Quân Lão Tổ, ta định sẽ có một trận chiến với ngươi, có dám không?" Ma Tổ La Hầu đạm nhiên khiêu chiến, muốn chặn Hồng Quân, để đại quân Ma Tộc hoành hành, tăng thêm sức mạnh của y!

"Có gì mà không dám!" Hồng Quân Lão Tổ cũng đang có ý đó!

Chỉ là không được để những người giúp đỡ y chặn đại quân Ma Tộc, phải nhân cơ hội chém giết La Hầu!

Hai vị chí cường giả tâm tư không hẹn mà gặp, đều muốn chặn đối phương.

Bởi vậy Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân bay cao lên Cửu Thiên, chuẩn bị quyết chiến giữa không trung.

Cả hai đều là đại thần thông giả, mỗi một kích đều đủ sức hủy thiên diệt địa.

Nếu ở lại trên đại địa, đó sẽ là một trường tai nạn.

Lúc này Ma Tổ La Hầu không biết mình sẽ bại trận, bởi vậy cũng không có ý định hủy diệt đại địa Hồng Hoang.

Dù sao y chỉ vì chứng đạo thành Thánh, chứ không thật sự thích sát lục và hủy diệt thế giới Hồng Hoang.

Hồng Quân Lão Tổ tiện tay vỗ một cái, Thái Cực Đồ tùy thân xoay chuyển không ngừng, một đạo ngọc kiều bắc ngang Cửu Thiên.

Hồng Quân Lão Tổ bước lên cầu, thoáng chốc đã cách vạn dặm.

Đồng thời, Hồng Quân Lão Tổ trong tay cầm một bảo phiên, trong đó có vô lượng Hồng Mông chi khí, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa bùng phát ra, chính là Bàn Cổ Phiên có thể phá khai hỗn độn!

Nếu lúc này Đông Hoàng Thái Nhất xuất thế, Hồng Quân Lão Tổ lại mượn Hỗn Độn Chung, vậy Khai Thiên Tam Bảo hợp nhất, hoàn toàn có thể chém giết Ma Tổ La Hầu.

Đáng tiếc hiện tại Thái Nhất không biết đã xuất thế hay chưa, hoặc đã ẩn mình, căn bản không ai có thể tìm thấy.

Lúc này Ma Tổ La Hầu thấy Hồng Quân Lão Tổ có Chí Bảo trong tay, cũng không hề mơ hồ.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vây quanh Ma Tổ chuyển động không ngừng, trên Thí Thần Thương tản phát ra sát cơ lẫm liệt.

Hai đại chí tôn đối chiến, Đông Vương Công lúc này cũng không còn tâm tư để quan chú.

Lúc này đại quân Ma Tộc như thủy triều, hung dũng.

Ngay cả Vạn Tộc muốn rút lui, cũng bị trực tiếp bao vây.

Mục đích của đại quân Ma Tộc rất rõ ràng: không đánh nữa ư?

Vậy chúng ta sẽ đánh!

Chỉ cần có tử vong và sát lục, thực lực của Ma Tổ La Hầu sẽ cường đại thêm một chút.

Chúng không tiếc lấy sinh mệnh của mình làm cái giá, cũng muốn vì Ma Tổ La Hầu tranh thủ dù chỉ một tia cường đại!

Cuộc chiến trên Cửu Thiên vô cùng kịch liệt, thiên mạc chấn động, hư không diệt vong, vô tận không gian loạn lưu kích động tứ phương.

Tuy Đạo Tổ Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu cực lực khống chế, nhưng giao thủ giữa họ hà kỳ hung hiểm.

Đánh đến chỗ kịch liệt, ai cũng không thể quản được gì khác.

Một đạo dư ba chiến đấu đơn giản, rơi xuống đại địa Hồng Hoang cũng đủ sức hủy diệt hàng loạt sinh linh.

Lúc này Đông Vương Công phát hiện ra những con mồi khá thích hợp, nhưng đại quân Ma Tộc vô cùng vô tận, y cũng không có cách nào xông thẳng vào.

Đông Vương Công tay cầm Cảnh Dương Kiếm, sau lưng Càn Khôn Đồ xoay chuyển không ngừng, triển hiện một phương thế giới, gia trì trên thân thể Đông Vương Công.

Tây Vương Mẫu thì triển khai Tố Sắc Vân Giới Kỳ, bảo vệ mình và Đông Vương Công ở trong đó.

Một cây Thái Hoa Thần Châm được Tây Vương Mẫu điều khiển từ xa, mỗi một kích đều khiến một tu sĩ cường đại vẫn mệnh trong đó.

"Oanh long!" Đông Vương Công kiếm đãng bát phương, một đạo kiếm cương trăm trượng quét ngang, Ma Tộc xung quanh muốn xông lên nhao nhao bị diệt vong.

Đối mặt với những tu sĩ cấp thấp quy mô lớn này, Đông Vương Công cũng chỉ có thể dùng công kích mang tính phạm vi.

Tuy nhiên Đông Vương Công vừa mới giết lùi một đợt, những tu sĩ Ma Tộc kia lại như thủy triều dũng mãnh xông lên.

Vô cùng vô tận, giết mãi không dứt!

"Hừ!

Lâu nghĩ!" Đông Vương Công dần dần nổi giận, thuần dương chi khí sau lưng hóa thành thuần dương liệt hỏa, lập tức thiêu đốt trong vòng ngàn dặm quanh thân, nhất thời thiêu vô số Ma Tộc thành tro bụi.

Nhất thời nhiệt độ cao kịch liệt khiến tu sĩ Ma Tộc xung quanh đều nhao nhao dừng bước.

Tuy họ không sợ chết, nhưng cũng không vô ích hy sinh.

Đông Vương Công cũng không phải vô ý mà thôi, y triển hiện thần uy, là để hấp dẫn sự chú ý của những cường giả kia, "câu cá cắn câu"!

Quả nhiên, vùng chân không bên cạnh Đông Vương Công lập tức hấp dẫn một tu sĩ Ma Tộc cường đại, một Đại La Kim Tiên cường giả.

Trước đó Đông Vương Công đã chú ý đến y.

Bởi vậy lúc này Đông Vương Công cũng cố ý tiến lại gần.

Sau khi cảm nhận được sự cường đại của Đông Vương Công, Đại La Kim Tiên kia đôi cánh sau lưng chấn động, lăng không bay múa.

Chương 31

Ma Tộc, cũng là một tộc hiếu chiến, nếu không cũng không thể giúp La Hầu đánh hạ một mảnh giang sơn.

"Ngươi mạnh, nhưng đến đây là hết rồi!

Gặp ta, Phi Thiên, là vinh hạnh của ngươi!" Ma Vương nhe răng cười, lộ ra một hàm răng nhỏ nhọn sắc bén.

Sở dĩ Đông Vương Công phán đoán đối phương đang cười, là vì khóe miệng y cong lên.

Ma Vương tên Phi Thiên, nhục thân cường hãn, là cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Toàn thân cơ bắp như gang thép đúc, làn da đen kịt tản mát ra từng tia khí vị tà ác.

Đôi cánh của y là bích dực, cánh thịt trơn nhẵn không lông trông vô cùng đặc biệt.

"Oanh!" Phi Thiên không nói nhiều lời vô nghĩa, tốc độ của y lập tức bùng phát, còn nhanh hơn Hỏa Diễm Hỏa Phượng trước đó ba phần.

Phi Thiên từ trước đến nay không tu hành đạo pháp, dồn tất cả tinh lực vào nhục thân, theo đuổi cực hạn nhục thân, bởi vậy thực lực nhục thân y triển hiện ra cũng vượt xa cường giả đồng lứa.

Ma Vương Phi Thiên nếu đối kháng nhục thân với Hỏa Diễm Hỏa Phượng, đủ sức nghiền ép nó.

Nhưng dù vậy, thực lực của Phi Thiên, trước mặt Đông Vương Công vẫn không đủ để nhìn!

“Chết!” Trong mắt Ma Vương Phi Thiên mang theo sát ý dữ tợn, có chút điên cuồng khát máu.

Đông Vương Công đạm đạm cười, “Dám đối ta lộ ra sát ý, không tệ!” “Bành!” Quyền đầu Ma Vương Phi Thiên bị Đông Vương Công nắm chặt.

Cảnh tượng da thịt nứt toác, xương gãy gân đứt trong tưởng tượng không hề xảy ra.

Ma Vương vẫn không chịu tin, cố gắng hết sức muốn rút quyền phải ra khỏi tay Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công đứng yên bất động.

“Sức mạnh không tệ, ít nhất cũng khiến ta cảm thấy hơi hài lòng.” Đông Vương Công cảm thụ lực chấn động truyền đến cánh tay.

Một phần sức mạnh này, đủ sức kiêu ngạo trước cường giả cùng giai rồi, nhưng so với Đông Vương Công, y chỉ khẽ lắc đầu.

“Tìm chết!” Phi Thiên vốn tự hào về sức mạnh nhục thân, chịu Đông Vương Công khinh miệt như vậy, đối với y hoàn toàn là vũ nhục!

Toàn thân cơ bắp Phi Thiên phun trào, nhục thân vốn cường tráng kia, lại một lần nữa bành trướng như thổi khí cầu.

Cảm thụ sức mạnh không ngừng tăng lên, đồng thời bành trướng còn có niềm tin to lớn của Phi Thiên.

“Lần này, ngươi chết chắc rồi!” Mạch máu trên thân thể Phi Thiên nổi gân xanh, sức mạnh cường đại hình thành khí lãng kích động quanh thân, thậm chí ngay cả bụi đất xung quanh cũng bị thổi bay đi, hình thành từng trận khói bụi.

Chỉ với việc bùng phát sức mạnh nhục thân đơn giản nhất mà có thể đạt đến trình độ này, nhục thân của Phi Thiên đã vô cùng xuất sắc

rồi.

Tuy nhiên, sau khi Phi Thiên hoàn toàn triển hiện thực lực.

"Bành!" Đông Vương Công trực tiếp nện một quyền tới, giải quyết Phi Thiên đang ở đỉnh phong sức mạnh.

Tốc độ của Đông Vương Công quá nhanh, nhanh đến mức Phi Thiên ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

"Trước mặt ta mà khoe sức mạnh, thì chỉ có tìm chết!" Đông Vương Công trực tiếp ném Phi Thiên vào Càn Khôn Đồ.

Trừ Ma Tổ La Hầu ra, cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên căn bản không ai có thể bì kịp Đông Vương Công.

Đông Vương Công thu nhục thân Ma Vương Phi Thiên xong, chuẩn bị sau đại chiến sẽ dùng tinh huyết của các Ma Tộc này để luyện hóa thần tàng.

Đông Vương Công không ngừng chém giết, khiến vô số tu sĩ Vạn Tộc đều kinh hãi không thôi.

Đông Vương Công tung hoành trong Ma Tộc, như vào chỗ không người.

Thực lực cường đại như vậy lập tức chinh phục những cường giả khác.

"Tam Tộc bại vong, từ nay về sau ta lại phải tìm một chỗ dựa mới.

Đông Vương Công kia thực lực cường hãn, xem ra sau chiến tranh phải kết giao một phen." Tộc trưởng Thần Hổ nhất tộc nhìn Đông Vương Công cường đại, chuẩn bị đặt cược vào Đông Vương Công.

Một số tộc trưởng khác nhìn sự cường đại mà Đông Vương Công triển hiện ra, cách nghĩ của họ cũng giống hệt tộc trưởng Thần Hổ.

Cục diện Hồng Hoang là vậy.

Một tộc cường đại sụp đổ, ắt sẽ có thế lực mới quật khởi.

Đây là đạo lý hằng định bất biến, bởi vậy các cường giả đều nhao nhao động tâm tư.

Đông Vương Công thần dũng như vậy, sự chú ý mà y thu hút không chỉ từ cường giả Vạn Tộc, mà còn bị cường giả Ma Tộc chú ý tới.

Rất nhiều Đại La Kim Tiên Ma Tộc tiến về phía Đông Vương Công, đều muốn chém giết y.

Có thể đánh bại cường giả như vậy, đối với họ cũng là một loại vinh diệu!

Lúc này có mấy Ma Vương cấp Đại La Kim Tiên liên thủ.

Họ đều đã thấy cảnh Đông Vương Công chém giết Phi Thiên.

Tự nhận thấy đơn đả độc đấu không phải đối thủ, bởi vậy muốn dựa vào ưu thế số lượng để chiến thắng Đông Vương Công.

Mấy Đại La Kim Tiên kia còn chưa ra tay, một vị Đại La Kim Tiên cường đại hơn đã chặn đường họ.

Mấy Ma Vương nhìn vị Đại La Kim Tiên kia xong, từng người lập tức lộ ra thần sắc cung kính, trong ánh mắt có chút sợ hãi.

Kẻ có thể khiến Ma Vương cũng lộ ra thần sắc sợ hãi!

Vị cường giả đó, chính là Đệ Nhất Thiên Ma Vương, Ma Vương Ba Tuần!

Ma Vương Ba Tuần thực lực cường hãn.

Trong thế giới nguyên bản của y, sau khi Ma Tổ La Hầu vẫn lạc, Ba Tuần đã thoát khỏi thế giới Hồng Hoang, sinh tồn trong Hỗn Độn

vô biên.

Chương 32

Lần này Ma Vương Ba Tuần thấy Đông Vương Công thực lực cường đại, lập tức nảy sinh ý muốn săn giết.

Phi Thiên kia tuy thực lực cường hãn, nhưng trong mắt Ba Tuần, có một ngàn loại cách để một đòn đánh chết đối phương.

Bởi vậy, cường giả như Đông Vương Công, mới xứng làm đối thủ của y!

Những Ma Vương còn lại nhao nhao chấp lễ với Ba Tuần, nhưng Ba Tuần ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn thêm một cái.

Ba Tuần trực tiếp nói với Đông Vương Công: "Ngươi có tư cách làm đối thủ của ta!" Đông Vương Công lúc này vẫn vẻ mặt bình tĩnh.

Ma Vương Ba Tuần quả thực mạnh.

Tuy chưa giao thủ, nhưng khí tức cường đại trên người đối phương, và tâm niệm chỉ cường giả mới có kia, đều khiến Đông Vương Công cảm nhận rõ ràng.

Ma Vương Ba Tuần và Đông Vương Công là cùng một loại nhân vật.

Nhưng dù vậy thì sao?

Y căn bản không hiểu sự cường đại của Đông Vương Công!

"Ngươi, cũng có tư cách làm con mồi của ta!" Đông Vương Công vui vẻ cười.

Đúng vậy, quả thực rất vui.

Con mồi luyện hóa vào thần tàng càng cường đại, Đông Vương Công nhận được lợi ích càng lớn.

Ma Vương Ba Tuần, tuy xa xa không bằng những cường giả Chuẩn Thánh kia, nhưng thực lực của y, trong cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuyệt đối là tồn tại hạng nhất.

Bởi vậy, nhìn thấy con mồi ưu tú như vậy, Đông Vương Công sao có thể không vui chứ?

Ba Tuần nghe vậy cười, thân là cường giả, y hiểu sự kiêu ngạo đó của Đông Vương Công.

Nhưng, y rất nhanh sẽ dùng nắm đấm của mình dạy cho đối phương biết thế nào là khiêm tốn!

Trước đây, những gì y đã làm, luôn thành công không sai sót.

"Oanh!" Ma Vương Ba Tuần hãn nhiên xuất kích, hóa thành một đạo lôi đình, trong nháy mắt đã ở vạn dặm.

Một kích hoàn toàn không kịp phòng ngự.

Nụ cười dữ tợn của Thiên Ma Vương Ba Tuần cấp tốc phóng đại trong đồng tử Đông Vương Công.

Quyền tất thắng của Ba Tuần hãn nhiên nện thẳng vào đầu Đông Vương Công.

Tuy nhiên, Đông Vương Công lại như bị dọa cho ngây người, ngay cả né tránh cũng không làm được.

Ba Tuần trong lòng hơi có chút kinh ngạc, nhưng một kích toàn lực đã phát ra, căn bản không thể thu hồi.

Ba Tuần cũng không có ý muốn thu hồi, chỉ cần một quyền này hạ xuống, đủ sức một kích lấy mạng Đông Vương Công!

"Không ngờ, chỉ là một kẻ hữu danh vô thực!" Thấy một kích là có thể giải quyết Đông Vương Công, Ba Tuần bỗng nhiên cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Khí tức cường đại vừa cảm nhận được, có lẽ chỉ là ảo giác thôi.

Kẻ địch có thể bị một kích miểu sát như vậy, căn bản không xứng làm đối thủ của y.

Tuy nhiên, khi những tạp niệm đó chợt lóe qua trong não hải Ba Tuần, và quyền đầu của y cũng sắp đánh trúng đầu Đông Vương Công, Ba Tuần bỗng nhiên đại kinh trong lòng, đôi mắt kinh hoàng mở to đến cực hạn.

Đông Vương Công trước mặt y, chỉ là một đạo hư ảnh!

Lúc này, sau lưng Thiên Ma Vương Ba Tuần, một Đông Vương Công khác tay phải như cung giương mãn nguyệt, dốc sức một quyền, súc thế đãi phát!

Đông Vương Công nhắm tới, cũng chính là đầu của Ba Tuần!

Trong chớp mắt, hai cục diện đảo ngược.

Đông Vương Công một quyền này nếu đánh xuống, Thiên Ma Vương Ba Tuần cũng sẽ thân chịu trọng thương.

Tuy nhiên lúc này Thiên Ma Vương Ba Tuần cấp tốc thu liễm sức mạnh, đồng thời lại triển khai một môn thần thông thuật khác!

"Bành!" Một quyền kịch liệt của Đông Vương Công phảng phất nện trúng một cây trường thương sắc nhọn, truyền đến từng tia đau đớn.

Một quyền trực tiếp nện Thiên Ma Vương Ba Tuần lún xuống đất.

Vô cùng khói bụi tràn ngập, che lấp thân ảnh đối phương.

Đông Vương Công định thần nhìn lại, chỉ thấy Ba Tuần chậm rãi đứng dậy từ mặt đất.

Trên đầu y, mọc đầy xương gai!

Lúc này Ba Tuần, đầu y càng giống một cây xương rồng, chỉ là những xương gai trên đó càng thêm thô tráng, sắc nhọn, phảng phất từng mũi thương dài, hàn mang tứ xạ.

"Dùng xương của mình tạo thành trường thương phòng ngự, không những có thể phòng ngự, còn có thể khiến đối thủ bị sức mạnh của mình làm bị thương.

Ngay cả khi phòng ngự thất bại, cũng chỉ là xương gai bị gãy đoạn, yếu hại không hề tổn hại, một chiến thuật không tồi!" Đông Vương Công phẩm đầu luận túc Thiên Ma Vương Ba Tuần.

Đối với con mồi này, y càng lúc càng hài lòng.

Ba Tuần lúc này đứng dậy, y phục trên người đã bị quyền vừa rồi của Đông Vương Công xé rách.

Lúc này nhục thân tinh tráng của Ba Tuần lộ ra bên ngoài, thân thể như gang thép đúc kia, quả thực có cảm giác thị giác xung kích mạnh.

"Ngươi mạnh, có thể dùng tốc độ lừa dối mắt ta, đủ sức để tự hào rồi, nhưng, đến đây là hết rồi!" Thiên Ma Vương Ba Tuần nộ hống một tiếng.

Lúc này ma khí quanh thân cuồn cuộn, triệt để hóa thành một "Ma Vương"!

Hóa thân thành Ma, xuyên toa trong hắc ám.

Chương 33

Bất cứ hắc ám và bóng tối nào, Ba Tuần đều có thể tùy ý xuyên toa phi độn.

Thiên Ma Vương Ba Tuần nhờ vào năng lực này, tốc độ lại lần nữa đề thăng không chỉ gấp đôi!

Tốc độ như vậy, đủ sức đối kháng với cường giả Chuẩn Thánh.

Ma Vương Ba Tuần nhờ vào hắc ám và bóng tối, lại lần nữa phát động chí cường một kích.

Tuy nhiên lần này Đông Vương Công không hề né tránh nữa.

Trước đó là để thăm dò thực lực nhục thân đối phương, hiện tại đã hiểu rõ tình hình cụ thể, y không còn tâm tình để tiếp tục chiến đấu với đối phương.

"Oanh!" Đông Vương Công hãn nhiên một quyền nện ra.

Đồng thời, thân ảnh Thiên Ma Vương Ba Tuần lại lần nữa như một viên đạn pháo bị nện vào trong sơn thể.

Cao sơn băng toái, đại địa nứt vụn!

Thiên Ma Vương Ba Tuần bị Đông Vương Công một quyền đánh bay ra ngoài, đâm vỡ mấy ngọn cao sơn, mới miễn cưỡng dừng lại thân thể.

"Sức mạnh và tốc độ đều cường hóa không chỉ gấp đôi, nhưng như vậy, vẫn không phải đối thủ của ta." Đông Vương Công đứng trên cao nhìn xuống, nhìn Thiên Ma Vương Ba Tuần đang nằm trên mặt đất.

Y đã mạnh hơn, nhưng vẫn không phải đối thủ của Đông Vương

Công.

Ba Tuần hai lần bị Đông Vương Công nhẹ nhàng đánh bại, trong lòng lúc này không còn một tia cuồng ngạo nào.

Lần này, y đã bị Đông Vương Công dạy cho biết thế nào là khiêm tốn.

Chạm phải ánh mắt bình đạm của Đông Vương Công, trong lòng y khẽ run.

Trong mắt Đông Vương Công, có lẽ y thật sự chỉ là một con mồi không đáng kể mà thôi!

"Chạy!" Ham muốn cầu sinh mãnh liệt khiến Thiên Ma Vương Ba Tuần đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Lúc này rất nhiều Ma Vương đang quan chiến ở một bên lại hoàn toàn ngớ người ra.

Vốn tưởng có thể xem Thiên Ma Vương Ba Tuần ngược sát Đông Vương Công, báo thù cho Ma Vương Phi Thiên.

Thậm chí mấy Ma Vương còn đánh giá Đông Vương Công, một vẻ mặt như đang xem kịch hay.

Nhưng không ngờ, trong chớp mắt Thiên Ma Vương Ba Tuần đã bị đánh bại.

Ba Tuần, kẻ được xưng là Chiến Thần Ma Tộc, lại bỏ chạy!

Nhất thời, các Ma Vương bên cạnh từng người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Rốt cuộc đối thủ lợi hại đến mức nào, mới có thể khiến Ba Tuần bất chấp tất cả mà bỏ chạy!

Sau sự chấn kinh ngắn ngủi, trong lòng dần dần là sự khủng cụ.

Họ nhất trí lựa chọn đào tẩu.

Với đối thủ như vậy, tự nhiên chạy càng xa càng tốt.

Đối với những Ma Vương này, Đông Vương Công hào vô hứng thú, căn bản không xứng làm con mồi của y.

Chỉ có Ba Tuần kia, khiến Đông Vương Công xem trọng.

"Đã bị ta để mắt, ngay cả Ma Vương, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta!" Đông Vương Công từ trên không giáng xuống, chặn đường Thiên Ma Vương Ba Tuần.

Lại lần nữa một quyền nện ra, Thiên Ma Vương Ba Tuần không kịp né tránh, xương gai trên thân thể bắn ra.

Không thể không nói, thủ đoạn phòng ngự của Thiên Ma Vương Ba Tuần quả thực vô cùng không tồi.

Thí dụ, rõ ràng là một khối xương, nhưng khi ra tay lại biến thành một thanh cốt đao.

Cho dù đối thủ có thể đánh gãy cốt đao, e rằng quyền đầu của họ cũng sẽ bị phản thương không nhẹ.

Tuy nhiên, lần này phòng ngự của Thiên Ma Vương Ba Tuần không có hiệu quả.

Đông Vương Công một quyền đã đánh nát tất cả xương gai đó.

"Hoa lạp lạp ~!" Xương gai rơi lả tả khắp đất, đồng thời ngã xuống còn có Thiên Ma Vương Ba Tuần.

Thiên Ma Vương Ba Tuần mang theo ánh mắt không cam lòng và khủng cụ, triệt để chết đi.

Nguyên Thần của y, bị Đông Vương Công một quyền chấn tán, triệt để tiêu thất giữa thiên địa.

“Gầm!” Đông Vương Công vừa giải quyết Thiên Ma Vương Ba Tuần, thu thi thể vào Càn Khôn Đồ, Ma Tổ La Hầu trên Cửu Thiên tâm sinh cảm ứng, ngửa mặt lên trời nộ hống, trong lòng xuất hiện một tia hoảng loạn.

Đại tướng đệ nhất dưới trướng bị giết, ngay cả Ma Tổ La Hầu cũng không thể làm ngơ.

Lúc này đôi mắt Hồng Quân Lão Tổ sáng lên, cuối cùng đã nắm bắt được cơ hội.

Bàn Cổ Phiên trong tay y hung hăng quét một cái, một đạo kim quang đủ sức phá khai vô biên hỗn độn hóa thành thần đao, mãnh liệt đâm xuyên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, xé toạc một vết thương khổng lồ trên thân Ma Tổ La Hầu.

Ma Tổ La Hầu chiến lực vô song, sở trường tấn công, phòng ngự không đủ.

Trước đó giao chiến với Đạo Tổ Hồng Quân, y vẫn luôn điên cuồng tấn công, khiến Hồng Quân Lão Tổ chỉ có thể miễn cưỡng đỡ đòn, căn bản không có sức phản kích.

Tuy nhiên, vừa rồi trong khoảnh khắc Ma Tổ La Hầu thất thần, Đạo Tổ Hồng Quân đã nắm bắt thời cơ, một đòn trọng thương Ma Tổ La Hầu.

Ma Tổ La Hầu rút thân lùi lại, vô cùng ma huyết vương vãi trên không trung.

Huyết Chuẩn Thánh hà kỳ cường đại, một giọt có thể nghiền nát sơn hà, đập tan đỉnh núi cao.

Đông Vương Công thấy Ma Tổ La Hầu bị thương bay xa, vội vàng phi thân lên, nhân cơ hội thu những huyết dịch Chuẩn Thánh kia vào Càn Khôn Đồ.

Chương 34

Sau khi thu thập xong huyết dịch, Đông Vương Công cũng không dừng lại, hô một tiếng với Tây Vương Mẫu, rồi trực tiếp theo sau Ma Tổ La Hầu.

Ma Tổ La Hầu lúc này không phải đào tẩu, y chỉ lợi dụng lúc rút lui để khôi phục thương thế.

Đông Vương Công theo sau hai vị cường giả, sở dĩ truy đuổi, là vì Đông Vương Công biết Ma Tổ La Hầu còn có sát chiêu chưa xuất.

Khi đó nếu hai vị cường giả liều mạng, không chừng Đông Vương Công có thể lại có thêm một ít huyết Chuẩn Thánh.

Lúc này Ma Tổ La Hầu đang bỏ chạy quả nhiên dừng lại.

Vết thương trên người y đã ngừng chảy máu, hiển nhiên đã được trị liệu nhanh chóng.

Nếu không phải vết thương do Bàn Cổ Phiên tạo thành, e rằng Ma Tổ La Hầu có thể phục nguyên trong chớp mắt.

Bàn Cổ Phiên thân là một trong Khai Thiên Tam Bảo, công kích của nó phụ kèm một tia Hỗn Độn chi lực, bởi vậy ngay cả Ma Tổ La Hầu cũng không thể lập tức khôi phục.

Chỉ là hiện tại đang ở trong đại chiến, chỉ cần không để vết thương ác hóa, duy trì trạng thái hiện tại là được.

"Ngươi đã giết Ba Tuần?" Ma Tổ La Hầu lạnh tĩnh nhìn Đông Vương Công.

Dung mạo của Ma Tổ La Hầu không hề dữ tợn khủng bố như Đông Vương Công tưởng tượng, thậm chí đạo thể còn có chút lãnh tuấn, thuộc loại dung mạo có vận vị.

“Ba Tuần?

Là kẻ biết dùng xương gai đó sao?

Nếu đúng vậy, thì ta đã giết y.” Đông Vương Công đạm nhiên nói, đối với Ma Tổ La Hầu cũng không có quá nhiều kiêng dè.

Dù sao ngay cả khi Đông Vương Công không địch, bên cạnh y còn có Đạo Tổ Hồng Quân ở đây, vậy thì Ma Tổ La Hầu cũng không thể kiêu ngạo.

“Ngươi mạnh, ít nhất có thể giết chết Ba Tuần, chứng tỏ tiềm lực vô hạn.” Ma Tổ La Hầu đối với Đông Vương Công cũng vô cùng tán thưởng.

Ngay cả thân là địch nhân, một đối thủ ưu tú cũng đáng được khen ngợi.

“Nếu cho ngươi thời gian, để ngươi trưởng thành, không chừng sẽ còn thắng Hồng Quân một bậc!” Ma Tổ La Hầu cười tà tà.

Câu nói này, ngược lại có chút tru tâm.

“Phủng sát ư?” Đông Vương Công lẩm bẩm trong lòng một câu, nhưng cũng không để trong lòng.

“Đạo hữu, Ma Tổ La Hầu thủ đoạn thông thiên, bần đạo ở đây!” Hồng Quân Lão Tổ sợ Đông Vương Công có gì sơ suất, vội vàng hô Đông Vương Công.

“Có Hồng Quân Đạo hữu ở đây, Ma Tổ cũng không đến mức ra tay với ta.” Đông Vương Công ngạo nhiên đứng yên bất động.

Kỳ thực, ngay cả khi Ma Tổ La Hầu ra tay với y, y cũng có thể an nhiên vô sự.

Phần tự tin này, tuy y không nói rõ, nhưng hai vị Chuẩn Thánh há lại có thể không nhìn ra.

“Hồng Quân, đại kiếp của ta, hôm nay định sẽ kết thúc.

Hãy tiếp ta một chiêu nữa!” Ma Tổ La Hầu biết không còn đường lui.

Tay phải y nắm Thí Thần Thương, tay trái giương lên, ném ra một tấm trận đồ.

Đó chính là Tru Tiên Kiếm Trận sau này danh chấn Hồng Hoang!

Trận đồ Tru Tiên Kiếm Trận từ từ triển khai giữa không trung, vô cùng sát cơ lập tức kích động bát phương.

Giữa không trung âm vân dày đặc, nhất thời cuồng phong thổi khiến nhật nguyệt vô quang, vô số âm vân bị cuốn đi trong gió.

Phong vân biến ảo, càn khôn đại loạn!

Cùng với Trận đồ Tru Tiên mở ra, từng đạo sát cơ càng thêm nồng liệt bạo xạ ra!

Bốn thanh thần kiếm nhao nhao từ trên Trận đồ Tru Tiên bay ra: Tru, Lục, Hãm, Tuyệt!

Tứ kiếm xuất, đại trận thành!

Nhất thời bốn tòa đại trận lăng không đứng đó, bốn tòa đại trận lại hợp thành một tòa, chính là Tru Tiên Kiếm Trận!

Đông Vương Công đứng một bên quan sát tỉ mỉ.

Tru Tiên Trận, Lục Tiên Trận, Hãm Tiên Trận, Tuyệt Tiên Trận, bốn trận pháp này đều được lập dựa trên Địa, Thủy, Hỏa, Phong.

Trận pháp vừa chuyển, Tứ Tượng biến hóa, bốn trận tương sinh tương hộ, trong đó diệu dụng vô cùng, uy lực vô biên.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa giáng xuống, đã vây khốn Hồng Quân lão tổ vào trong trận.

Đông Vương Công đứng ngoài thấy Hồng Quân lão tổ bị vây khốn, Ma Tổ La Hầu cũng phi thân tiến vào đại trận, tại trận đồ bên trong chủ trì vận chuyển trận pháp, phát động công kích đánh giết Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ đi đầu tiến vào Tuyệt Tiên Trận, tại trung tâm đại trận treo lơ lửng một thần kiếm, chính là Tuyệt Tiên Kiếm!

Hồng Quân lão tổ vừa tiến trận, lập tức vô cùng sát khí tràn ngập, từng đạo phi kiếm ngưng tụ từ hư không.

Tuyệt Tiên Trận uy lực vô cùng, Hồng Quân lão tổ tiến vào đại trận, lập tức cảm thụ kiếm khí phô thiên cái địa nổi giận đánh tới.

Tuy nhiên, Hồng Quân lão tổ cũng không hề chuẩn bị kém, trên đầu Thái Cực Đồ xoay chuyển không ngừng, trực tiếp cản lại đại lượng kiếm khí.

Đồng thời, Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân lão tổ liên tục quét động, lập tức quét sạch số kiếm khí còn lại.

Hồng Quân lão tổ đi trước một bước, trực tiếp phá vỡ Tuyệt Tiên Trận.

Toàn thân đều là chí bảo, cho dù Tru Tiên Kiếm khí cũng không thể gây thương tổn cho Hồng Quân lão tổ.

Nhìn Hồng Quân lão tổ dễ dàng phá Kiếm Trận, nếu đổi lại là người khác, e rằng chưa vào trận đã bị kiếm khí xé nát thành tro bụi.

Hồng Quân lão tổ phá trận ra, tiếp tục tiến vào Tru Tiên Trận.

Chương 35

Lúc này, Ma Tổ La Hầu trong đại trận đã thấy rõ mọi chuyện, trong mắt mang theo nụ cười lạnh, hữu thủ vung lên, Tứ Tượng biến hóa.

Tuyệt Tiên Trận mà Hồng Quân lão tổ vừa phá lúc trước, lúc này lại hoàn hảo như ban đầu, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chờ Hồng Quân lão tổ lại phá Tru Tiên Trận đi ra, các trận pháp xung quanh đã hoàn toàn khôi phục.

Tứ Tượng luân chuyển, ngay cả Tru Tiên Trận vừa bị phá cũng nhanh chóng khôi phục.

Lúc này, Hồng Quân lão tổ đang tự hỏi, trong đại trận bỗng nhiên nổi lên một trận cương phong, Hồng Quân lão tổ ngẩng mắt nhìn lên, chính là Đông Vương Công đội Càn Khôn Đỉnh trên đỉnh đầu, tay cầm Cảnh Dương Kiếm xông vào.

Hồng Quân lão tổ vừa thấy Đông Vương Công lập tức vừa kinh vừa mừng, kinh là Đông Vương Công đã cho mượn chí bảo của mình, nay lại tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, há chẳng phải nguy hiểm sao?

Mừng là giữa tuyệt thế hung trận lại có đạo hữu nguyện ý giúp đỡ.

Kỳ thực, lần này Hồng Quân lão tổ mời các đồng đạo không chỉ có Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, nhưng người có thể tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận giúp đỡ, lại chỉ có một mình Đông Vương Công!

Thực lực không đủ?

Trong lòng sợ hãi?

Bất luận nguyên nhân, kết quả chỉ có Đông Vương Công tiến vào

giúp.

Điều này khiến Hồng Quân lão tổ cảm kích, đồng thời cũng lo lắng.

"Đạo hữu, chí bảo của người đang ở chỗ ta, nay lại thân hãm Tru Tiên Kiếm Trận, biết làm sao đây!" Nhìn Hồng Quân lão tổ vẻ mặt đầy lo lắng, mục đích lấy lòng của Đông Vương Công đã đạt được.

Y thản nhiên mở miệng nói: "Ta ở ngoài trận nhìn Tru Tiên Kiếm Trận Tứ Trận hợp nhất, nếu không thể dùng một lực phá trừ cả bốn trận, thì Tứ Tượng luân chuyển, sẽ sinh sôi bất tận!

Ta cũng lo lắng cho đạo hữu, nên mới tiến vào trận tìm hiểu rốt cuộc." Lời nói của Đông Vương Công khiến Hồng Quân lão tổ trong lòng càng thêm hảo cảm với y, cũng càng thêm công nhận Đông Vương Công.

Đông Vương Công vốn biết Đạo Tổ Hồng Quân cuối cùng sẽ phá trận, vì vậy mới cố ý tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Thứ nhất, tự nhiên là để vào thời khắc nguy nan, lấy lòng Hồng Quân lão tổ, để sau đại chiến có thể đòi hỏi lợi ích.

Thứ hai, Đông Vương Công biết Tru Tiên Tứ Kiếm lợi hại, nếu có thể, y cũng muốn chiếm Tru Tiên Tứ Kiếm làm của riêng.

Lúc này, Hồng Quân lão tổ nghe Đông Vương Công nói về Tứ Tượng luân chuyển, lập tức vỗ trán đại hỉ nói: "Nếu không có đạo hữu nhắc nhở, suýt nữa hỏng đại sự!" Từng cử chỉ của Đông Vương Công và Hồng Quân lão tổ đều bị La Hầu nhìn thấy rõ ràng, y mở miệng nói: "Đông Vương Công, ngươi chủ động tiến trận, cũng không thể trách ta, lần này vừa hay giết ngươi, để báo thù cho Ba Tuần!" Ma Tổ La Hầu vừa nói, Kiếm Trận bên trong lại xoay chuyển, Hãm Tiên Trận vừa chuyển, lập tức vây khốn Đông Vương Công và

Hồng Quân đạo tổ vào trong trận.

Lúc này, Hồng Quân đạo tổ trên mặt lại mang theo nụ cười tự tin, thân thủ vỗ một cái, trong nháy mắt từ đỉnh đầu hiện ra một đoàn thanh khí.

Thanh khí xoay chuyển giữa không trung một vòng, trong nháy mắt xuất hiện ba tu sĩ có thập phần tương tự Hồng Quân lão tổ.

Một Hồng Quân áo trắng, vẻ mặt tường hòa; một áo đen, vẻ mặt hung ác; một thì vô dục vô cầu, có chút đờ đẫn.

Cả bốn đều là Hồng Quân lão tổ, Đông Vương Công đã sớm có chuẩn bị tâm lý, vì vậy cho dù cảm thấy kỳ lạ, cũng không hề tỏ ra kinh ngạc.

Ngược lại Ma Tổ La Hầu, khi nhìn bốn Hồng Quân lão tổ, lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh chi lực bất khả phá!

Hiện tại Ma Tổ La Hầu cảnh giới Chuẩn Thánh, vì vậy đại trận cũng cần bốn vị Chuẩn Thánh liên thủ mới có thể phá vỡ.

Lúc này Hồng Quân lão tổ đã một hóa bốn, đây chẳng phải vừa vặn bốn vị Chuẩn Thánh sao!

Không nói đến Ma Tổ La Hầu trong trận vô cùng kinh ngạc, trong lòng sốt ruột tìm đối sách.

Hồng Quân lão tổ lần lượt hành lễ với ba vị đạo hữu, sau đó cười nói với Đông Vương Công: "Đạo hữu, chúng ta cùng nhau phá Tru Tiên Kiếm Trận!" Đông Vương Công cũng không từ chối, y tiến vào trận không phải để giúp đỡ Hồng Quân lão tổ, mà là để "đục nước béo cò"!

Hiện tại đại trận sắp bị phá, chính là cơ hội tốt để hái quả, Đông

Vương Công sao có thể cự tuyệt!

Đông Vương Công vung Cảnh Dương Kiếm trong tay, đi đầu cản lại vô cùng kiếm khí.

Lúc này, ba Hồng Quân lão tổ còn lại phân ra hành động, lần lượt tiến vào ba đại trận còn lại.

Lúc này, trong đó chỉ còn lại lão đạo hiền hòa một thân bạch bào, chính là thiện thi của Hồng Quân lão tổ.

Hồng Quân lão tổ cũng vô cùng cẩn trọng, cố ý lưu lại thiện thi để ở cùng Đông Vương Công.

Thiện thi có lòng lương thiện, phàm sự đều sẽ suy nghĩ cho người khác, vì vậy do y và Đông Vương Công cùng phá trận, không thể hợp thích hơn.

Lúc này bốn Hồng Quân lần lượt tiến vào bốn đại trận, một cầm Thái Cực Đồ, một cầm Bàn Cổ Phiên, một cầm Càn Khôn Đỉnh, một cầm Côn Luân Kính.

Bốn vị Chuẩn Thánh cùng nhau phát lực, lại có Đông Vương Công một bên trợ trận, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức chấn động.

"Oanh long!" Một tiếng chấn hưởng, bốn phi kiếm lập tức bay ngược trở về, tòa tuyệt thế hung trận kia cũng triệt để tan thành mây khói.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa phá, Ma Tổ La Hầu là chủ trận giả tự nhiên chịu phản phệ cực mạnh.

Ma Tổ La Hầu không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết.

Hồng Quân lão tổ lần này quyết không để La Hầu chạy thoát, tay cầm Bàn Cổ Phiên trong nháy mắt sát đến bên cạnh Ma Tổ La Hầu, dùng lực của bốn vị Chuẩn Thánh vây chặt Ma Tổ La Hầu.

Lúc này, Tru Tiên Trận Đồ đang ở giữa không trung cấp tốc thu nhỏ, muốn bay về tay Ma Tổ La Hầu.

Đông Vương Công đã sớm chú ý đến động tĩnh bên cạnh, phi thân lên giữa không trung, Càn Khôn Đỉnh vừa triển khai, trong nháy mắt đã thu cả Tru Tiên Kiếm Trận, lẫn bốn bảo kiếm vào trong Càn Khôn Thế Giới.

Ma Tổ La Hầu lúc này bị Hồng Quân lão tổ vây chặt đến mức không kẽ hở, ngay cả sức chống đỡ cũng không có, chỉ có thể hậm hực nhìn Đông Vương Công thu Tru Tiên Trận Đồ!

Đông Vương Công đã thu Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, lúc này Ma Tổ La Hầu bị Hồng Quân lão tổ vây chặt.

Ma Tổ La Hầu biết đại thế đã mất, cuộc chiến định mệnh với Đạo Tổ Hồng Quân đã thất bại.

Tru Tiên Trận Đồ có thể nói là chỗ dựa lớn nhất của Ma Tổ La Hầu, mất đi Tru Tiên Trận Đồ, lại thấy được Đạo Hồng Quân Trảm Tam Thi, trong lòng La Hầu không khỏi dâng lên một cỗ tuyệt vọng.

"Đại Đạo vô vọng, lưu mệnh hà dụng!" Ma Tổ La Hầu ngửa mặt lên trời bi thán, đối mặt với Hồng Quân lão tổ ngăn cản, trong lòng La Hầu tràn đầy hận ý không thể kiềm chế.

"Hồng Quân, ta chết cũng sẽ không để ngươi được yên!" Ma Tổ La Hầu nảy sinh tử chí, từ nay về sau vô duyên với Đại Đạo, Ma Tổ La Hầu hiển nhiên muốn cùng Hồng Quân lão tổ đồng quy vu tận.

Chương 36

"Không hay rồi!" Thấy Ma Tổ La Hầu muốn tự bạo, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng đại kinh.

Tự bạo của cường giả đồng giai, đủ để kéo theo cả Hồng Quân lão tổ!

Cho nên Hồng Quân vừa kinh hãi, cũng vội vàng dùng chí bảo bảo vệ khắp thân.

Lúc này Đông Vương Công, từ khi thu Tru Tiên Trận Đồ xong, đã sớm lùi đến một vị trí tương đối an toàn.

Thấy Ma Tổ La Hầu chuẩn bị tự bạo, Đông Vương Công ung dung mở Càn Khôn Đồ, trùm lên đầu, bình thản ung dung nhìn mọi chuyện.

Lúc này Ma Tổ La Hầu ầm ầm tự bạo, nhục thân và Nguyên Thần trong nháy mắt hủy diệt, đồng thời Đại Địa phương Tây cũng trong một khắc bị uy lực tự bạo của Ma Tổ La Hầu hủy diệt.

Vô số sinh linh trở thành vật bồi táng của Ma Tổ La Hầu!

Hồng Quân đạo tổ ẩn mình trong hư không, cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, may mắn có chí bảo hộ thân, mới không có đại ngại.

Thấy Ma Tổ La Hầu tự bạo xong, Hồng Quân lão tổ cuộn tất cả pháp bảo của đối phương lại, thu vào trong tay áo.

Chỉ có Thí Thần Thương hóa thành một đạo hắc quang, vượt qua thời không mà đi, không biết biến mất ở nơi nào.

Hồng Quân lão tổ sợ La Hầu Nguyên Thần mượn Thí Thần Thương chạy trốn, lúc này Thiên Địa lượng kiếp kết thúc, tất cả khôi phục thanh minh, Đạo Tổ Hồng Quân bỗng bấm đốt tay tính toán.

Ma Tổ La Hầu thân vẫn đạo tiêu, dấu vết thuộc về Ma Tổ La Hầu trong Sông Dài Vận Mệnh đều đang dần dần tan biến.

Thấy mọi chuyện ổn thỏa, Hồng Quân lão tổ mới hơi an tâm.

Lúc này Ma Tổ La Hầu vừa chết, vô số sinh linh Ma Tộc từng cá thể đều cảm ứng được, nhất thời vạn niệm đều tro tàn, chỉ cảm thấy tất cả tín ngưỡng trong nháy mắt sụp đổ.

Những sinh linh này không còn ý chiến đấu, trong nháy mắt như thủy triều mà rút đi.

Từ đó Ma Tộc rút lui khỏi Hồng Hoang Đại Địa, ẩn mình trong các góc tối tăm, bị tu sĩ vạn tộc người người hô đánh, sống cuộc đời lay lắt.

Lúc này đại chiến Tam Tộc đã dứt, Ma Đạo chi tranh cũng đã phân rõ thắng bại.

Khí tức lượng kiếp hỗn độn vô biên trong nháy mắt tiêu tán sạch sẽ, giữa Thiên Địa lại khôi phục thanh minh.

Tam Tộc rút lui, Ma Tộc ẩn mình.

Nhất thời trên bầu trời phiêu đãng vạn dặm tử khí, từng đám linh khí kết thành vân hà liên miên.

Tiên hạc kết bạn bay lượn, linh cầm tranh nhau đua chạy.

Ngũ sắc tiên liên khắp nơi trỗi dậy, tiên âm đạo vận sinh ra khắp bốn biển.

Trên Hồng Hoang Đại Địa một mảnh tường thụy chi tượng, trên Cửu Thiên bỗng nhiên truyền đến một trận dị hương, đồng thời kim quang vạn trượng, một đoàn cự đại Công Đức chi khí từ trời giáng xuống.

Khí Công Đức này trên không trung chia thành mấy phần, phần lớn

nhất phiêu lên người Hồng Quân lão tổ.

Phần thứ hai phiêu lên người Đông Vương Công, phần còn lại thì lần lượt rơi vào khắp nơi ở Hồng Hoang, được những người có công đức lần lượt sở hữu.

Đạo Tổ Hồng Quân nhận được Công Đức chi lực, vết thương trên thân do tranh đấu với La Hầu trong nháy mắt phục hồi.

Nhất thời Hồng Quân lão tổ bảo tướng trang nghiêm, thần thông đại thành, từng cỗ đạo vận từ trên thân phun trào ra.

Đông Vương Công nhìn thấy, đoán rằng Hồng Quân lão tổ tu vi tất định đại tăng, có thể tiến thêm một bước nữa, có thể chứng đạo thành thánh!

Lúc này trên thân Đông Vương Công cũng được kim quang gia trì, công đức tràn ngập.

Trực giác ý niệm thông suốt, những quan khiếu bình thường không thể thông, vào lúc này nghênh nhận mà giải, như nước chảy thành sông, không còn trở ngại!

Tây Vương Mẫu từ phía sau cưỡi mây đến, lúc này vẻ mặt đầy hỉ sắc, hiển nhiên nàng cũng nhận được một ít Tiên Thiên Công Đức.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đứng cùng một chỗ, Hồng Quân lão tổ lúc này thu liễm tất cả dị tượng, cưỡi tường vân, đứng trước mặt Đông Vương Công.

Hồng Quân lão tổ mặt mang vẻ vui mừng, thân thủ vồ một cái, trong tay xuất hiện hai kiện bảo vật, chính là Càn Khôn Đỉnh và Côn Luân Kính.

"Đa tạ hai vị đạo hữu cho mượn bảo, nếu không, cuộc tranh đấu với Ma Tổ lần này, tất định sẽ không thuận lợi như vậy." Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lần lượt thu hồi bảo bối.

Đông Vương Công cười nói: "Vì Hồng Hoang sinh linh xuất lực, cũng là bổn phận của ta!" Đông Vương Công vừa nói, lại từ trong Càn Khôn Đồ lấy ra Tru Tiên Trận Đồ.

Mặc dù y có ý muốn chiếm Tru Tiên Trận Đồ làm của riêng, nhưng đây là vật trấn gia của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nếu y lấy đi, Hồng Quân lão tổ cũng nhất định sẽ đòi lại, như vậy, không bằng tự mình dâng lên, xem Hồng Quân lão tổ quyết định.

Hồng Quân lão tổ quả nhiên ánh mắt chợt lóe, trước đó y còn đang tính mở miệng đòi, bây giờ Đông Vương Công tự mình dâng lên, ngược lại giúp y giữ thể diện, không khỏi đối với Đông Vương Công cũng càng thêm coi trọng.

"Tru Tiên Trận Đồ uy lực cực lớn, đạo hữu phá Tru Tiên Kiếm Trận, bảo bối này, hợp lẽ ra đạo hữu nên có được." Đông Vương Công vừa nói, ném cái trận đồ vẫn đang tự vùng vẫy không ngừng, Hồng Quân lão tổ định trụ trận đồ, sau đó phong cấm.

"Đạo hữu đại công vô tư, trận đồ này quả thực hữu dụng với ta, nếu không tặng cho đạo hữu cũng không sao!" Hồng Quân lão tổ cười nói, lại lấy ra mấy kiện bảo bối.

"Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Chư Thiên Khánh Vân, mặc dù không có tác dụng công kích, nhưng lại là một tia Hạo Nhiên chi khí của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, hôm nay tặng cho đạo hữu rồi!" Hồng Quân lão tổ lại chỉ vào một kiện Linh Bảo khác nói: "Kiện Linh Bảo này tên là Càn Khôn Xích, vốn là vật của Càn Khôn đạo hữu, đáng tiếc đã chết trong tay Ma Tổ La Hầu, bảo bối này cũng tặng cho đạo hữu." "Kiện cuối cùng, tên là Thời Gian Chi Luân, là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, dùng để tạ ơn đạo hữu tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, trợ ta một lực phá trận mà tặng!" Đông Vương Công nhìn ba kiện bảo bối, trực tiếp thu lấy, đó là những gì y đáng được nhận.

“Vậy đa tạ đạo hữu!” Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, một trận chiến này không biết bao nhiêu cường giả đã chết, bảo bối của họ cuối cùng đều bị Đạo Tổ thu thập đi.

Lúc này Đạo Tổ tặng xong bảo bối, lại nói với Đông Vương Công: “Trước đây đạo hữu từng nói, cần một ít máu của cường giả, chỗ ta có một trăm lẻ tám giọt bản nguyên tinh huyết của Đại La Kim Tiên, đã đáp ứng điều kiện đạo hữu đề ra.” Hồng Quân đưa một trăm lẻ tám giọt bản nguyên tinh huyết của Đại La Kim Tiên cường giả cho Đông Vương Công, Đông Vương Công đại hỉ, cười tiếp nhận, mở ra xem, những tinh huyết này tuy không bằng Thiên Ma Vương Ba Tuần, nhưng so với Đại Yêu Cửu Anh thì không hề kém cạnh.

Với thủ đoạn hiện tại của Đạo Tổ Hồng Quân, thu thập một ít bản nguyên tinh huyết của Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là chuyện dễ dàng mà thôi.

Đông Vương Công hài lòng thu lấy, tạ ơn Hồng Quân lão tổ.

Các pháp bảo mà Hồng Quân lão tổ tặng thứ yếu, một trăm lẻ tám giọt bản nguyên tinh huyết của Đại La Kim Tiên mới có thể giúp Đông Vương Công một việc lớn.

Lúc này thấy Đông Vương Công đã thu những vật hồi tặng, Hồng Quân lão tổ lại chuyển hướng sang Tây Vương Mẫu.

Lần trước Tây Vương Mẫu đã cho Hồng Quân mượn Côn Luân Kính, Hồng Quân tự nhiên cũng có bảo bối muốn tặng nàng.

Lúc này trong tay Hồng Quân lão tổ là một lá cờ nhỏ, và một cây ngọc như ý khác.

Chương 37

Lá cờ nhỏ chính là Thanh Sắc Bảo Liên Kỳ trong Ngũ Phương Kỳ Tiên Thiên, thuộc tính Mộc Tiên Thiên, kết hợp với Thái Âm sinh Thủy của Tây Vương Mẫu, Thủy Mộc tương sinh, vô cùng khế hợp.

Ngọc như ý kia chính là Thái Âm Huyền Nguyên Ngọc Như Ý, cả hai đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đều phù hợp với thuộc tính của Tây Vương Mẫu, hiển nhiên Hồng Quân lão tổ đã bỏ ra một phen công phu, thật lòng muốn cảm tạ hai vị.

Tây Vương Mẫu vẻ mặt hỉ sắc thu lấy bảo bối, Hồng Quân lão tổ nói chuyện phiếm vài câu, nói muốn đi những nơi khác, cáo từ Đông Vương Công, xoay người biến mất.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau một cái, tu vi của Hồng Quân lão tổ lại tinh tiến không ít a!

Trước đây khi Hồng Quân lão tổ rời đi còn có dấu vết để lại, nhưng bây giờ hiển nhiên đã khế hợp hơn với Thiên Địa, trong chớp mắt vô ảnh vô tung, căn bản không thể cảm giác được đối phương đi đâu.

"Xem ra ta cũng phải nhanh chóng tu hành thôi!" Đông Vương Công trong lòng thư thái, lần xuất hành này, cả hai đã kiếm được một khoản lớn.

Đặc biệt là Đông Vương Công, được Linh Bảo thứ yếu, quan trọng nhất là đại lượng bản nguyên tinh huyết của Đại La Kim Tiên cường giả!

Chỉ cần luyện hóa thành công những bản nguyên tinh huyết này,

thực lực của Đông Vương Công nhất định sẽ lại đột phi mãnh tiến!

Hiện tại Long Hán Sơ Kiếp đã kết thúc, Đông Vương Công cũng muốn nhân cơ hội này tu luyện một phen, luyện hóa bảo bối, đồng thời luyện tinh huyết vào trong Thần Tàng.

Thảo luận với Tây Vương Mẫu, hai người cưỡi tường vân, trực tiếp phản hồi Côn Luân Sơn.

Lúc này trên Côn Luân Sơn lại một cảnh tượng phồn hoa, từ khi lượng kiếp kết thúc, Thiên Địa khôi phục thanh minh, nhiều tu sĩ trước đó bế quan lần lượt phá quan mà ra.

Tĩnh cực tư động, muốn tìm núi thăm bạn hữu, tương hỗ tham thảo công pháp.

Ngọc Dương Tử và Thanh Điểu vâng lệnh trông coi Dao Trì Tiên Phủ, một ngày thấy Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trở về trên tường vân, lập tức náo nhiệt.

"Lão sư trở về!" "Một biệt đã mấy ngày, tu vi của lão sư lại tinh tiến rồi!" Từng người xì xào bàn tán nhỏ, đến gần lại vội vàng im bặt, hô lớn: "Lão sư vạn an!" Đông Vương Công đang muốn luyện hóa bảo bối, chỉ đơn giản gật đầu, trực tiếp trở về nơi bế quan.

Đông Vương Công điều chỉnh trạng thái của mình, trước tiên lấy ra kiện Càn Khôn Xích, trên xích có khắc hai chữ Càn Khôn.

Thần thức vừa quét, Đông Vương Công đã hiểu đại khái tình hình.

Càn Khôn Xích quả thực cùng Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đồ là một bộ, trong pháp bảo cũng hàm chứa lực lượng Càn Khôn.

Chỉ có điều hiện tại Đông Vương Công chưa lĩnh ngộ Không Gian Pháp Tắc, vì vậy uy lực phát huy ra cũng có hạn.

Hiện tại trong tay có ba kiện pháp bảo loại Càn Khôn, khi sử dụng

cùng lúc uy lực tự nhiên sẽ đại tăng.

Sau đó Đông Vương Công lại nhìn Chư Thiên Khánh Vân, Chư Thiên Khánh Vân này cũng không đơn giản như bề ngoài.

Chư Thiên Khánh Vân không những hàm chứa Hạo Nhiên chi khí, bên trong còn có một phen động thiên khác, trong đó thần quang vạn trượng, bảo tướng trang nghiêm, phảng phất như một thế giới khác.

Thần thức của Đông Vương Công vừa tiếp xúc với Chư Thiên Khánh Vân, lập tức thuần dương chi khí trong cơ thể được kích phát ra.

Bản nguyên tương hợp, bảo bối lại là một cỗ Hạo Nhiên chi khí của Bàn Cổ Đại Thần, đối với tu luyện của Đông Vương Công, điều đó có lợi ích cực lớn.

Lúc này Đông Vương Công tiếp tục xem xét, chỉ thấy trong khánh vân có kim đẳng, thần tháp, minh châu, anh lạc, ngũ quang thập sắc, thụy thải phân trình.

Có bảo vật như vậy hộ thân, cho dù sau này tiến vào các đại trận, huyễn trận, mê trận, cũng sẽ không thể gây bất kỳ tác dụng nào lên Đông Vương Công.

Đông Vương Công đại hỉ vọng, cưỡng chế ý muốn lập tức luyện hóa Chư Thiên Khánh Vân, lại lần nữa nhìn kiện Tiên Thiên Chí Bảo cuối cùng, Thời Gian Chi Luân!

Kiện chí bảo này hàm chứa lực lượng thời gian, có thể khiến thời gian ngừng lại, trong đó lại hàm chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc.

Nếu Đông Vương Công sau này có thể triệt để luyện hóa kiện chí bảo này, sẽ có thể chưởng khống Thời Gian Pháp Tắc!

Đúng như lời nói, Tam Thiên Pháp Tắc cũng có phân chia cao thấp, Thời Gian vi vương, Không Gian vi tôn.

Năm đại Pháp Tắc cường đại nhất, lần lượt là Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc, Sức Mạnh Pháp Tắc, Tạo Hóa Pháp Tắc và Hủy Diệt Pháp Tắc.

Hiện tại Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đồ trong tay Đông Vương Công, đều là Linh Bảo hàm chứa Không Gian Pháp Tắc.

Thời Gian Chi Luân, thì là Chí Bảo hàm chứa Thời Gian Pháp Tắc.

Thêm vào Thuần Dương Pháp Tắc mà Đông Vương Công hiện tại chưởng khống, chỉ cần Âm Dương tương dung, Long Hổ điều hòa, thì sẽ chưởng ác được lực lượng Tạo Hóa Pháp Tắc.

Năm đại chí tôn Pháp Tắc, Đông Vương Công có vọng chưởng ác ba trong số đó!

Một phen xem xét, khiến Đông Vương Công trong lòng đại khái đã có một phương hướng, cũng đơn giản quy hoạch cho tu hành của mình.

Hiện tại đã xem xong Linh Bảo, tiếp theo là cường hóa nhục thân.

Lần này Đông Vương Công nhận được tinh huyết của hơn một trăm vị Đại La Kim Tiên cường giả, chỉ riêng việc luyện hóa cũng sẽ tốn một đoạn thời gian.

Nhưng Đông Vương Công cũng không chần chừ, lấy những tinh huyết này ra, trực tiếp bắt đầu tế luyện.

Một số tinh huyết Đại La Kim Tiên hơi phổ thông hơn được luyện hóa trước, Đông Vương Công luyện hóa chúng vào một số huyệt khiếu tương đối thiên tích, ví dụ như Tấn Phong Điểu, Lôi Đình Tê Ngưu...

Tinh huyết của Ba Tuần Thiên Ma Vương được Đông Vương Công trực tiếp luyện hóa vào Hổ Khẩu huyệt, hay còn gọi là Hợp Cốc huyệt.

Vị trí Hổ Khẩu thập phần quan trọng, thuộc về vị trí then chốt để phát lực của lòng bàn tay, có thể tổng lĩnh các đại huyệt quan trọng của lòng bàn tay.

Sau khi luyện hóa Hợp Cốc huyệt, Đông Vương Công cảm giác rõ ràng nhục thân của mình về sức mạnh lại có tiến triển vượt bậc.

Từng đạo quang hoa màu đen xông thẳng lên trời bốn phía xạ ra, chỉ thấy trên lòng bàn tay Đông Vương Công một trận khói đen nồng đậm cuồn cuộn, trong đó có Dạ Xoa, Thiên Ma, Mị Yêu, các loại hung linh Ma Tộc cùng nhau hiển hóa, trợ uy cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công nắm chặt hữu quyền, một đạo quyền giáp xương trắng lập tức hiện ra, từng gai sắc bén lả tả hàn quang, vẻ nanh ác đó, càng tăng thêm vài phần uy thế.

Tiếp theo, Đông Vương Công tập trung sắp xếp Trạch Huyệt, Thần Môn Huyệt, Dương Trì Huyệt, Nội Quan Huyệt, v.v., các đại huyệt vị trên cánh tay.

Những nơi này đều được lựa chọn một số tinh huyết Đại La Kim Tiên tương đối cường hãn luyện hóa vào trong đó, như Cửu Thủ Thần Long, U Minh Hỏa Phượng, Liệt Diễm Yêu Hổ.

Nhất thời trên thân thể Đông Vương Công dị tượng phân trình, có Thần Long chín đầu ngẩng trời gào thét, Thần Long chi uy tràn ngập khắp nơi, từng đạo Long Viêm hoành hành, thiêu đốt hư không đến rung chuyển không ngừng.

Lại có U Minh Hỏa Phượng, phun ra hàn lãnh băng sương chi viêm, không biết rốt cuộc là lửa, băng hàn, minh hỏa chỗ nào đến, không gian như bị đóng băng rồi bị đánh nát một cách bạo lực, nứt ra thành vô số mảnh vụn nhỏ li ti, từng đạo thời không loạn lưu khủng bố tràn ra, kích động tứ phương.

Chương 38

Đông Vương Công trong lúc luyện hóa không ngừng có tiếng gầm giận dữ truyền khắp bốn phương, có vô cùng thần uy từ động phủ tán dật ra.

Ngọc Dương Tử ở bên ngoài thủ hộ nhìn thấy mà tâm kinh không thôi, âm thầm suy đoán, không biết sư tôn của mình lại gặp được thiên đại cơ duyên gì.

Một phen luyện hóa, hiển nhiên không thể hoàn thành trong chốc lát.

Đông Vương Công vừa luyện hóa Thần Tàng, Tây Vương Mẫu cũng ở trong Dao Trì Tiên Phủ tranh thủ thời gian tế luyện bảo bối mới nhận được.

Thái Âm Huyền Nguyên Ngọc Như Ý và thuộc tính Tiên Thiên của Tây Vương Mẫu tương hợp, đối với nàng có sức hấp dẫn mạnh mẽ, nếu có thể kịp thời luyện hóa, đối với tu hành sau này của Tây Vương Mẫu cũng sẽ có lợi ích cực lớn.

Lúc này Tây Vương Mẫu đang ở trong động phủ tranh thủ tế luyện, từng đạo Thái Âm chi khí lượn lờ quanh thân, toàn bộ nơi bế quan đều một mảnh tường thụy cảnh sắc.

Thái Âm Huyền Nguyên Ngọc Như Ý, không những uy lực cường đại, khi đối địch tác dụng phi phàm, còn mang công hiệu trấn áp khí vận.

Trấn áp khí vận của một mạch, có tác dụng còn cường đại hơn cả lực chiến đấu, mang lại vô tận lợi ích miên man!

Đông Vương Công luyện hóa Thần Tàng, Tây Vương Mẫu tế

luyện Linh Bảo, hai người bế môn không ra, nhưng trên Hồng Hoang Đại Địa lại náo nhiệt phi phàm.

Sau một thời gian ngắn bình tĩnh, trong Hồng Hoang Thế Giới lại xuất hiện nhiều đại thế lực, lần lượt lộ diện, muốn tranh một chén canh ở Hồng Hoang.

Đấu chuyển tinh di, tuế nguyệt biến thiên.

Sơn hoa nở rồi tàn, chim én đi rồi lại về.

Một ngày Đông Vương Công cuối cùng đã luyện hóa hơn một trăm Thần Tàng, tiêu hao sạch sẽ tất cả bản nguyên tinh huyết của các cường giả.

Cảm thụ nhục thân cường đại, cùng vô tận pháp lực bàng bạc ẩn chứa trong cơ thể, Đông Vương Công tự tin trăm phần, đối với Hồng Hoang Thế Giới hiện tại, đủ sức quét ngang vô số cường giả đồng giai!

Lúc này Đông Vương Công, trong cơ thể thuần dương chi khí như một vầng mặt trời, mỗi thời mỗi khắc đều đang tỏa ra thần quang.

Trong Thần Hải kia, vô số linh khí hóa lỏng, nâng cao mặt biển lên một độ cao khủng bố.

Trên không trung Thần Hải, cũng có một vầng Thái Dương tương tự, chính là Thuần Dương chi Hỏa của Đông Vương Công hóa thành.

Thuần Dương chi Hỏa tỏa sáng, chiếu sáng toàn bộ Thần Hải.

Lúc này có thể thấy, trong Thần Hải kia có đủ loại sinh linh cường hãn bơi lội trong đó, từng cá thể cường đại vô cùng, nhưng bên trong lại bình an vô sự.

Tất cả đều là Thần Tàng mà Đông Vương Công luyện hóa, phân ra một tia bản nguyên tiến vào trong Thần Hải, bình thường giúp Đông

Vương Công hấp nạp linh khí, luyện hóa linh khí.

Cơ thể Đông Vương Công tương đương với việc vô thì vô khắc đều có nhiều cường giả Đại La giúp đỡ tu hành, thổ nạp.

Có loại công pháp nghịch thiên như vậy, thực lực nhục thân và pháp lực của Đông Vương Công hiện tại có thể biết được.

Vượt xa cường giả Đại La Kim Tiên đồng giai, theo lần luyện hóa Thần Tàng này, thực lực của Đông Vương Công đã đạt đến trạng thái Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Không những Thần Hải có những biến hóa thần diệu, chỉ riêng sức mạnh ẩn chứa trong Thần Tàng, cũng đủ để Đông Vương Công quét ngang tất cả cường giả đồng lứa.

Hái mặt trời mặt trăng, nắm giữ tinh thần, những điều này trong mắt Đông Vương Công hiện tại, đều là chuyện nhỏ bình thường.

Đông Vương Công lúc này dồn hết sức một quyền đánh vào hư không, "Oanh long!" Một tiếng chấn hưởng, không gian xung quanh từng tấc băng liệt, ngay cả bức tường không gian cũng không thể chịu đựng được một quyền toàn lực của Đông Vương Công!

"Một quyền chi lực, đủ sức phá vỡ hư không, hủy diệt bức tường không gian, tương đương với một kích toàn lực của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Đông Vương Công đánh giá nhục thân của mình, cơ thể y như lưu ly bảo bình, vô hà vô cấu, khắp nơi thấu xạ ra một loại thần tính quang huy.

Đông Vương Công phá quan ra, Càn Khôn Xích và Chư Thiên Khánh Vân đều chỉ được Đông Vương Công luyện hóa một tia, có thể dùng để hành động.

Thời Gian Chi Luân được Đông Vương Công tập trung luyện hóa một phen, hiện tại đã luyện hóa được vài trọng cấm chế.

Nếu muốn tiếp tục thâm nhập luyện hóa, thì sẽ phải tốn nhiều thời gian hơn.

Đông Vương Công hiện tại có việc cần làm, không phải là thời điểm tốt để bế quan luyện bảo.

Vừa xuất quan, Tây Vương Mẫu cũng tâm sinh cảm ứng, cũng dừng luyện bảo, rời khỏi nơi bế quan.

"Đông Hoa, thực lực của chàng lại tinh tiến rồi!" Tây Vương Mẫu vô cùng kinh ngạc, lần này nhờ cơ hội luyện bảo mà tu hành đột phá, vừa mới thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đông Vương Công cũng lại có tiến bộ, một thân thanh quang ẩn hiện, hiển nhiên đã Đại La Kim Tiên viên mãn, tùy thời đều có khả năng tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Đông Vương Công thản nhiên cười, cũng không có gì kinh ngạc, luyện hóa tinh huyết của hơn một trăm Đại La Kim Tiên, nếu không có tiến bộ thì công pháp của y thật sự quá kém rồi.

Đông Vương Công mở miệng nói: "Lần này ta muốn trở về Tứ Hải một chuyến, nàng có muốn đi cùng ta không?" Đông Vương Công lần này đi không phải ngẫu nhiên, trước đây y ẩn ẩn cảm thấy có việc cần làm, theo tu vi đề thăng, cảm giác đó ứng với Tứ Hải.

Có lẽ là cơ duyên của y, nhân tiện bây giờ không có việc gì, vừa hay có thể đi một chuyến.

Tây Vương Mẫu mỉm cười, ngọc thủ khẽ gật đầu, nguyện ý đi cùng Đông Vương Công đến bất cứ nơi đâu.

Hiện tại trong Hồng Hoang Tam Tộc rút lui, cũng không có đại sự gì, nhân tiện lần này Tây Vương Mẫu không còn phong bế sơn môn, trực tiếp cùng Đông Vương Công rời khỏi Dao Trì Tiên Phủ.

Đông Vương Công lấy ra Chư Thiên Khánh Vân, bảo bối vừa

xuất hiện, lập tức có từng đạo tường thụy thần quang lượn lờ, bao vây hai người vào trong đó.

Thần niệm của Đông Vương Công vừa động, Chư Thiên Khánh Vân trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía Tứ Hải mà đi.

Chư Thiên Khánh Vân là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, tuy thiên về loại pháp bảo đại bộ phi hành, nhưng tác dụng của nó không chỉ đơn giản như vậy.

Không những độn tốc vô song, có thể phá trừ huyễn trận, mê trận, đối với tà vọng chi khí có tác dụng khắc chế cực lớn, thuộc loại pháp bảo thần thánh.

Lúc này Đông Vương Công ngồi xếp bằng trong Chư Thiên Khánh Vân, tu hành trong đó cũng được việc gấp đôi, hiển nhiên đây là một bảo bối khế hợp với thuộc tính Tiên Thiên của y, có thể giúp ích lớn cho tu hành.

Tây Vương Mẫu đối với Chư Thiên Khánh Vân cũng cảm thấy hứng thú, Hạo Nhiên chi khí trong đó có một loại sức hấp dẫn đối với Tiên Thiên, có lẽ liên quan đến bản nguyên.

Hạo Nhiên chi khí cũng thuộc về thuộc tính Dương Tiên Thiên, đối với thuộc tính Âm của Thái Âm chi khí, tự nhiên sẽ có tác dụng hấp dẫn.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ngự Chư Thiên Khánh Vân viễn độn vào Tứ Hải, vượt qua vô tận hải cương, dựa vào một tia dẫn dắt trong cõi u minh mà tiến về phía trước.

Một ngày cuối cùng đã thấy một tòa đảo tự khổng lồ, Đông Vương Công khi nhìn tòa đảo tự ở chân trời nơi hải thiên nhất tuyến, đã xác định được cơ duyên của mình nằm ở đó.

“Chính là ở trên tòa đảo tự này, đảo tự này bất phàm, hẳn cũng là một tòa động thiên phúc địa!” Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đến gần, thấy trên đảo tiên khí lượn lờ, linh vân dày đặc, quả thực là một động thiên phúc địa hiếm có.

Chương 39

Lúc này Đông Vương Công nhìn kỹ, quả nhiên đã bị sinh linh khác chiếm giữ, đại trận trên đảo tán phát ra ánh sáng xanh nhạt, hiển nhiên chủ nhân đã bố trí từ trước.

Nếu có người cố xông vào, lập tức sẽ kích hoạt hộ đảo đại trận.

"Trên tiên đảo đã bị bố trí trận pháp, rõ ràng là vật có chủ, chúng ta bây giờ biết làm sao đây?" Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công hỏi, hiển nhiên nhất thời cũng có chút khó xử, không dễ dàng quyết đoán.

Đông Vương Công tỉ mỉ đánh giá tòa hộ đảo đại trận này, trong đó ẩn chứa biến hóa Ngũ Hành, lại y chiếu lý lẽ Chu Thiên Tinh Thần mà án vị trí, hiển nhiên cũng do một người tinh thông đạo pháp bố trí.

Nhưng Đông Vương Công chỉ đơn giản nghiên cứu một phen, có quyền quyết định.

Thấy Tây Vương Mẫu hỏi, Đông Vương Công cười nói: "Vật có chủ?

Vậy thì sao, ta đánh phá đại trận, cướp lấy là được!" Theo đuổi Đại Đạo, Đông Vương Công chưa từng nhường nhịn, đã cảm thấy có duyên, thì nhất định phải đoạt lấy.

Chẳng phải trong Hồng Hoang có bao nhiêu đại thần thông giả, khi thấy Linh Bảo, đều chỉ nói một câu "Bảo bối này và bần đạo có duyên!", liền đuổi các tu sĩ khác đi.

Nếu biết điều, thì giữ bảo mà đi, nếu không phục, thì làm một trận, phân định sinh tử.

Theo đuổi Đại Đạo vốn gian nan, nếu cứ nhường nhịn, cơ duyên

tự nhiên sẽ tiêu tan, vì vậy Đông Vương Công không hề có ý lui bước, muốn phá trận, tìm kiếm một phần cơ duyên chưa biết.

Đông Vương Công đã hạ quyết tâm, Tây Vương Mẫu cũng không có ý kiến, tranh đấu Đại Đạo, vốn không có lòng nhân từ để nói.

Đông Vương Công tế xuất Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Cảnh Dương Kiếm, án chiếu phương vị Ngũ Hành thí tham, lại vận chuyển Âm Dương Song Đồng thuật, trong nháy mắt phát hiện ra vị trí trận nhãn.

Trong hai mắt Đông Vương Công có Âm Dương chi khí lưu chuyển, Cảnh Dương Kiếm trong tay bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, vào khắc đó tinh khí thần của Đông Vương Công đề thăng đến cực hạn, sức mạnh toàn thân hóa thành một nguyên điểm, hướng về phía Tinh Diệu Đại Trận mà đâm tới.

"Oanh!" Đông Vương Công một kích thu, sức mạnh cường đại kia hàm mà không lộ, chỉ tập trung vào một điểm.

Toàn bộ đại trận trong nháy mắt ngừng lại, như thể bị kẹt vậy, ngay sau đó một trận "hoa lạp lạp" tiếng vỡ giòn tan, đại trận trong nháy mắt đã vỡ nát.

Tây Vương Mẫu bên cạnh nhìn mà kinh ngạc không thôi, nàng cũng nghiên cứu nhiều về trận pháp, hộ đảo đại trận trong Dao Trì Tiên Phủ cũng do chính nàng bố trí.

Vừa rồi Tây Vương Mẫu còn đang khổ tư cách phá trận, nhưng không ngờ trong chớp mắt Đông Vương Công một kích đã phá vỡ đại trận này.

"Trận pháp huyền diệu vô biên, lại không địch nổi một kích của Đông Hoa!" Tây Vương Mẫu từ đáy lòng cảm khái, nếu đổi lại là nàng, muốn phá trận cũng phải tốn một phen công phu.

Đông Vương Công lại không cho là vậy, sức mạnh nhục thân của

y vô cùng khủng bố, lại có Âm Dương Song Đồng thuật giúp tìm kiếm chỗ yếu kém của đại trận, một đại trận không người trông coi, bị một kích phá vỡ, trong mắt y cũng là chuyện bình thường.

Lúc này Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đã phá vỡ đại trận, cảm giác rõ ràng vị trí trung tâm tiên đảo, đó chính là nơi hấp dẫn Đông Vương Công.

"Chủ nhân trên đảo dường như không có mặt, nếu không thì chúng ta phá vỡ đại trận, hẳn đã sớm có phản ứng rồi!" Đông Vương Công phân tích, tòa tiên đảo này xa xôi hải ngoại, nếu bị tu sĩ trên Hồng Hoang Đại Địa phát hiện, đối phương khẳng định sẽ không ở lại đây thường trú.

Giống như trước đây, khi trở về Hồng Hoang, đảo Doanh Châu ẩn tàng trong một hạt cát bụi, nếu có tu sĩ khác có cơ duyên tình cờ phát hiện, y cũng không có cách nào kịp thời quay về ứng phó.

Tây Vương Mẫu gật đầu cười nói: "Như vậy cũng tốt, chúng ta lấy được bảo vật, lại tránh được tranh đấu giữa đôi bên." Trong mắt Tây Vương Mẫu, việc cùng Đông Vương Công không mời mà đến, lại phá vỡ đại trận của người ta, quả thực có chút không thỏa đáng.

Có thể không xảy ra tranh đấu, là kết quả tốt nhất.

Đông Vương Công cười, nhưng không cho là vậy, tranh đấu Đại Đạo, đối phương chết thì sao?

Nếu đối phương biết điều, thì lấy đồ mà đi, nếu không biết tiến thoái, thì Đông Vương Công cũng không ngại đưa tiễn một đoạn, vừa hay hiện tại Thần Tàng cần tiếp tục luyện hóa.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu phá trừ đại trận, giáng lâm trên tòa tiên đảo này, khí tượng bên trong quả nhiên bất phàm, từng đoàn Tiên Thiên Hồng Mông chi khí tràn ngập, hiển nhiên cũng là một

tòa đảo tự hình thành từ mảnh vỡ hỗn độn.

Linh khí nồng đậm vô cùng, thêm vào khắp nơi đều là thiên tài địa bảo, một động thiên phúc địa như vậy, quả thực khiến người ta vô cùng động tâm.

Đông Vương Công cũng không dừng lại, trực tiếp theo cảm ứng của tâm thần mà đi sâu vào trong đảo.

Dọc đường có linh cầm giương cánh bay lượn, có tiểu thú xuyên qua rừng cây.

Đông Vương Công dần dần đến gần, cảm nhận từng cỗ nhiệt ý ập đến, phảng phất phía trước có một dãy núi lửa vậy.

Trong lòng Tây Vương Mẫu kinh ngạc, loại cường giả Đại La Kim Tiên như nàng, cho dù ở trong dung nham cũng sẽ không cảm thấy một chút khó chịu nào, nhưng trên đảo này, lại khiến nàng cảm nhận được từng tia nhiệt lực.

Tây Vương Mẫu đang tự hỏi, linh quang của Đông Vương Công chợt lóe, dường như đã đoán được, bước chân không ngừng, lại tiếp tục tiến lên, nhanh chóng nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Đó là hai cây đại thụ khổng lồ, như thể nương tựa vào nhau, dựa vào nhau.

Kỳ thực là một cây đại thụ, nhưng ở phần gốc tách ra, rồi ở thân cây lại kết hợp lại với nhau, vì vậy nhìn vào giống như nương tựa vào nhau.

Tên Phù Tang, cũng từ đó mà có.

Đông Vương Công mắt sáng lên, quả nhiên là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, Phù Tang Thần Thụ!

Lúc này Đông Vương Công tỉ mỉ đánh giá, chỉ thấy trên Phù Tang

Thụ tán phát ra từng tia Tiên Thiên Chân Hỏa, từng cỗ nhiệt lãng chính từ Phù Tang Thần Thụ tán phát ra.

"Phù Tang Thụ có thể chịu đựng nhiệt lực của Tam Túc Kim Ô, hiển nhiên cũng là Tiên Thiên Linh Căn thuộc tính Hỏa!" Đông Vương Công hân hỉ không thôi.

Cây linh căn này vốn có duyên với y, chỉ là trong không gian nguyên bản của nó, đã bị Đế Tuấn và Thái Nhất đoạt lấy, trở thành nơi nghỉ ngơi của tộc Kim Ô.

Lần này, Đông Vương Công đã tìm thấy Phù Tang Thần Thụ, vậy dứt khoát sẽ không để bị Tam Túc Kim Ô cướp đi nữa!

Phù Tang Thần Thụ có duyên với Đông Vương Công, cũng có sự ràng buộc lớn với Tam Túc Kim Ô, dù sao cũng là Linh Căn thuộc tính Hỏa, đối với linh thể ngọn lửa Tiên Thiên, đó cũng là bảo vật hiếm có.

Nếu tộc Tam Túc Kim Ô có thể chiếm giữ, sau này đối với tu hành cũng sẽ có lợi ích lớn.

Chính vì vậy, tranh đoạt linh căn này, là điều không thể thiếu.

Đông Vương Công nhìn cây Phù Tang thụ tán phát vô tận chân hỏa, một cây linh căn này với thuộc tính Tiên Thiên của y vô cùng khế hợp, đều là thuộc tính Dương, vừa hay có thể luyện hóa.

Đông Vương Công trực tiếp tiến lên, để Tây Vương Mẫu một bên giúp hộ pháp, đem lực lượng Nguyên Thần quán chú vào trong Phù Tang Thụ, chuẩn bị lưu lại tinh thần lạc ấn trong đó.

Phù Tang Mộc thân là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, cuối cùng lại không thể hóa hình thành công, chứng tỏ nó không có đủ thần thức.

Hoặc có lẽ vì sau khi bị Đế Tuấn chiếm được, đã bị Đế Tuấn dùng để luyện hóa thành pháp bảo.

Lúc này Đông Vương Công cũng không luyện hóa Phù Tang Mộc, chỉ để lại lạc ấn trong đó, tiện cho việc tìm hiểu và chưởng khống cây Tiên Thiên Linh Căn này.

Chương 40

Còn về sau này có muốn sử dụng thế nào, điều đó phải xem xét Đông Vương Công, nếu giúp Phù Tang Mộc hóa hình, thì ít nhất sẽ có thêm một trợ thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nếu chọn luyện hóa Phù Tang Thụ, cũng là một lựa chọn rất tốt.

Lúc này Đông Vương Công đã đánh tinh thần lạc ấn vào Phù Tang Mộc, pháp lực vừa chuyển, thu lấy cây Tiên Thiên Linh Căn này.

Đông Vương Công đã thu Phù Tang Thần Thụ, một cây Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn đã được di thực vào Càn Khôn Đồ.

Đông Vương Công lúc này cũng đã hiểu ra vị trí của nơi này, Phù Tang Thụ, nơi nghỉ ngơi của Kim Ô, chính là Thang Cốc trong truyền thuyết!

Ngay sau khi Đông Vương Công thu bảo vật, y và Tây Vương Mẫu đều cảm nhận được hai đạo thần thức từ rất xa đang cấp tốc tiếp cận.

Độn tốc vô cùng nhanh, khi Đông Vương Công nhìn thấy, ở rất xa, nhưng chỉ trong chớp mắt hai người đã ở ngay trước mặt.

"Đạo hữu mau dừng tay!" Tu sĩ trên vân đầu vội vàng gọi Đông Vương Công lại, dường như Đông Vương Công đang làm điều sai trái vậy.

Đông Vương Công bình tĩnh nhìn đối phương, hai người này một thân hỏa diễm tinh khí, nhưng Đông Vương Công chưa từng thấy, vì vậy càng không nhận biết.

"Hai vị đạo hữu, không biết có việc gì gọi ta lại?" Đông Vương Công quay đầu nhìn lại, hai tu sĩ này thực lực cường hãn, mạnh hơn

những sinh linh vạn tộc mà Đông Vương Công từng thấy trước đó.

Xung quanh hai vị đều có quang hoa lượn lờ, hiển nhiên mỗi người đều mang trọng bảo, căn nguyên không hề cạn mỏng.

Tu sĩ đi đầu mang một vẻ đế vương khí chất, nhìn ung dung đại độ, có khí thế hùng vĩ vạn dặm giang sơn đều nằm trong tay ta, mang tư chất long hổ, nhất định tiền đồ bất khả hạn lượng.

Tu sĩ còn lại thì ngạo khí trùng thiên, một cỗ khí tức bá đạo tuyệt luân như khai thiên chi nhận, lẫm liệt không thể nhìn thẳng, phảng phất cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn!

Đông Vương Công vừa hỏi, tu sĩ đi đầu cười nói: "Huynh đệ chúng ta là sinh linh được thai nghén trên Thái Dương Tinh, tại hạ là Đế Tuấn, đây là đệ đệ Thái Nhất của ta, không biết đạo hữu tu hành ở tiên sơn nào?" Đế Tuấn tự báo gia môn, Đông Vương Công nghe lời thì liền hiểu ra, thảo nào huynh đệ hai người một thân hỏa diễm tinh khí cuồn cuộn, nguyên lai là hai con Tam Túc Kim Ô từ thuở khai thiên!

Đông Vương Công nghe Đế Tuấn vừa nói, trong nháy mắt đã hiểu đối phương muốn gì.

Không chừng tòa đảo tự này đã bị huynh đệ hai người chiếm giữ, kiếp trước y bị đoạt linh căn Phù Tang, bây giờ ngược lại lại đoạt linh căn của họ, một ẩm một trác, quả thực có diệu dụng vô cùng.

"Ngô là Đông Vương Công, vị này là Tây Vương Mẫu, không biết hai vị gọi ta lại, có việc gì vậy?" Đông Vương Công vẻ mặt bình tĩnh, giả vờ như không biết gì.

Đế Tuấn lúc này vẫn tươi cười, tiếp tục nói: "Trên đảo có một cây Tiên Thiên Linh Căn, tên là Phù Tang Thần Thụ, Linh Căn này với huynh đệ ta có duyên phận lớn, vì vậy xin đạo hữu giao Linh Căn cho

huynh đệ ta.” Đế Tuấn nói nhẹ nhàng, ánh mắt trên dưới đánh giá, thực lực của Đông Vương Công thâm bất khả trắc, cho dù Đế Tuấn có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng căn bản không nhìn thấu được đối phương nông sâu thế nào.

Điều này chỉ nói lên một vấn đề, đó là đối phương cường đại đến mức y không thể nhìn thấu!

Đây cũng chính là nguyên nhân, cho dù Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận do y bố trí đã bị phá, Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Thần Thụ bị cướp, Đế Tuấn vẫn vẻ mặt hòa nhã vui vẻ, tỏ ra muốn thương lượng.

Đế Tuấn kỳ thực trong lòng rất rõ ràng, Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận do y bố trí có liên hệ với tâm thần.

Trận pháp này được bố trí dựa trên Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư, uy lực của nó tự nhiên không cần nói chi tiết, là phiên bản nâng cấp của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nổi danh Hồng Hoang đời sau.

Nếu là cường giả Đại La Kim Tiên bình thường, muốn tiêu diệt tòa đại trận này, chí ít cũng phải tốn một phen công phu.

Nhưng Đông Vương Công phá trận, chỉ dùng một kích!

Đây cũng là lý do vì sao trực tiếp khi Đông Vương Công thu Phù Tang Thụ, huynh đệ hai người mới chậm trễ đến được.

Đông Vương Công một kích phá trận, cho dù lúc đó cảm ứng được có người công kích đại trận, Đế Tuấn và Thái Nhất lập tức hỏa tốc chạy đến, nhưng vẫn chậm một bước.

Lúc này Thái Nhất cũng hơi tiến lên, có khí thế hợp lại để bao vây Đông Vương Công.

“Tiên Thiên Linh Căn thập phần trân quý, không phải ta lấy được, ta không lấy được sao?

Chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của đạo hữu, ta phải giao ra sao?" Thái độ thản nhiên của Đông Vương Công khiến Đế Tuấn chợt ngừng lại, vừa rồi y còn đang nghĩ, nếu chọc giận Đông Vương Công, đối phương vừa ra tay, sẽ khó xử rồi.

Dù sao thực lực đối phương thâm bất khả trắc, bên cạnh lại có Tây Vương Mẫu trấn giữ, Tây Vương Mẫu kia một thân châu quang bảo khí, tu vi cũng đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhìn mối quan hệ của Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công, cho dù Tây Vương Mẫu là cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng lại ẩn ẩn lấy Đông Vương Công làm chủ.

Điều này khiến Đế Tuấn trong lòng có một dự cảm không hay, cho dù huynh đệ hai người liên thủ, e rằng cũng không phải đối thủ của Đông Vương Công.

Hơn nữa thêm một Tây Vương Mẫu, thì càng chắc chắn thất bại.

Hiện tại Đông Vương Công thái độ bình thản, lại khiến Đế Tuấn có chút khó xử.

"Nếu không giao, ta tự mình lấy vậy!" Giọng nói lạnh lẽo của Thái Nhất truyền đến, vô cùng bá đạo, vừa dứt lời, một cỗ khí tức cường đại ập đến.

"Hừ!

Thật sự cho rằng Hồng Hoang Thế Giới không còn cường giả sao?

Ta cũng có thể tùy ý nắm bắt sao?" Tây Vương Mẫu tiến lên một bước, đứng song song với Đông Vương Công.

Hồng Hoang Thế Giới Tam Tộc bại thối, Ma Tổ diệt vong, vì vậy quả thực thiếu đi những cường giả đứng đầu, nhưng không có nghĩa là trong Hồng Hoang không có tu sĩ lợi hại.

Thái Nhất cười lạnh một tiếng, định nói, nhưng bị Đế Tuấn vội vàng ngăn lại.

Thái Nhất cuồng ngạo, Đế Tuấn rất rõ ràng, nếu không ngăn Thái Nhất lại, e rằng sẽ cho Đông Vương Công cớ ra tay đánh giết.

Trong Hồng Hoang, ai cũng không nói chuyện bằng lời, mọi người đều dựa vào thực lực mà nói chuyện, nếu chọc giận đối phương, không những đoạt bảo, còn muốn giết người diệt khẩu, kết thúc nhân quả!

Đông Vương Công lạnh mắt nhìn Thái Nhất, có lẽ y không biết tính cách của Thái Nhất.

Ra vẻ ta đây có thể, nhưng phải có thực lực mới gọi là ra vẻ ta đây, không có thực lực, đó chỉ là trò hề!

Trước mặt Đông Vương Công, Thái Nhất hiển nhiên không đủ tư cách để ra vẻ ta đây!

"Huynh đệ hai người, miệng thì nói muốn cướp Tiên Thiên Linh Căn của ta đúng không?

Đã nói vậy rồi, vậy chúng ta lấy thực lực mà luận cao thấp!" Đông Vương Công lạnh lùng cười một tiếng, tả thủ vừa lật, Phù Tang Thần Thụ hiện ra trong lòng bàn tay Đông Vương Công, vô cùng chân hỏa chi lực tràn ngập, quả thực với khí tức của Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng khế hợp.

Đông Vương Công cố ý để họ nhìn, tiện thể chọc giận Thái Nhất.

Dù sao cướp bảo bối của người khác, nếu trực tiếp ra tay đánh giết, quả thực có chút không hợp tình lý.

Chương 41

Cướp cơ duyên, Đế Tuấn một bên vẫn tươi cười, đúng như câu nói thân thủ không đánh người mặt cười, Đông Vương Công và họ không oán không cừu, cũng sẽ không loạn động sát cơ.

Huống hồ hai vị này đều là Thiên Mệnh chi nhân, đã lấy được lợi ích, không có gì phải nghịch loạn Thiên Mệnh.

"Quả nhiên là trong tay ngươi!" Thái Nhất nhìn thấy Phù Tang Thần Thụ lớn, lập tức hai mắt phóng quang, thần sắc tham lam không hề che giấu.

"Trong tay ta thì sao?

Cho dù để ở đây, hôm nay hai người các ngươi cũng không thể lấy đi!" Đông Vương Công ngạo nhiên nói, Thái Nhất cuồng ngạo, Đông Vương Công cũng là người ngạo khí vô song.

"Hừ!

Vậy để ta kiến thức thủ đoạn của ngươi!" Thái Nhất lạnh hừ một tiếng, phi thân lên, một kiện Linh Bảo trong tay xoay chuyển không ngừng, từng đạo khí tức hỗn độn tràn ngập, chính là pháp bảo tiêu biểu của Thái Nhất, Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung!

Thái Nhất ra tay, Đông Vương Công cũng lay động Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Cảnh Dương Kiếm, trong nháy mắt chống lại Thái Nhất.

Trên đường đi Đế Tuấn đã dặn dò Thái Nhất, lần này gặp phải đối thủ có thể cực kỳ cường hãn, vì vậy Đế Tuấn bảo Thái Nhất kiềm chế.

Việc Đông Vương Công một kích đánh phá Tiên Thiên Hà Lạc

Đại Trận quả thực cũng khiến Thái Nhất chấn kinh, dù sao dựa vào Hỗn Độn Chung có thể phá vỡ lực lượng hỗn độn, y cũng không thể một kích đánh phá Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận.

Nhưng lúc này Đông Vương Công thực sự cuồng ngạo vô biên, cho dù Thái Nhất đã thập phần kiềm chế, nhưng không thể áp chế được lửa giận trong lòng.

Thái Nhất xoay chuyển Hỗn Độn Chung, trực tiếp bay lên Cửu Thiên, vô biên Kim Ô Chân Thân hoành độ hư không, vạn dặm Thái Dương Chân Hỏa trong nháy mắt nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Vừa khai trận đã dốc toàn lực, Thái Nhất hiển nhiên coi trọng Đông Vương Công, coi y là kình địch trong đời.

Thái Dương Chân Hỏa nóng rực thiêu đốt bầu trời đến rung chuyển không ngừng, linh khí xung quanh bị nung nóng cấp tốc, sau đó bốc hơi đi, để lại từng đạo khí lãng méo mó trong hư không.

Hỗn Độn Chung càng tán phát ra vô cùng khí tức hỗn độn, trấn áp một phương bầu trời, phá nát vô tận tinh không, hướng về phía Đông Vương Công mà áp xuống.

Đối mặt với một kích Thái Sơn áp đỉnh, Đông Vương Công hiên ngang đứng thẳng, Càn Khôn Đỉnh trên đỉnh đầu lúc trầm lúc nổi, vô lượng thanh huy bao bọc Đông Vương Công chặt chẽ.

Vô biên hỏa lãng căn bản không thể đến gần, bị thần huy từ Càn Khôn Đỉnh tán phát ra quét sạch.

Đông Vương Công tay phải cầm kiếm, vẻ mặt vân đạm phong khinh, phảng phất căn bản không hề để Thái Nhất vào mắt.

Đông Vương Công cứ tùy ý đứng đó, trong mắt Thái Nhất, đối phương phảng phất hòa cùng Thiên Địa thành một thể, có cảm giác không biết ra tay từ đâu, trạng thái vô giải khả kích đó, tựa như nơi

nào cũng là phòng ngự không thể phá vỡ!

Tiếp xúc với ánh mắt khinh thường của Đông Vương Công, Thái Nhất phẫn nộ đồng thời, sâu trong nội tâm cũng sản sinh một tia kiêng kỵ sâu sắc.

"Oanh!" Thái Nhất lại lần nữa phẫn nộ phun ra một ngụm Thái Dương Chân Hỏa, Hỗn Độn Chung nhận được sự trợ giúp của Thái Nhất, trong nháy mắt trở nên càng thêm khủng bố.

"Dám khinh thường ta Thái Nhất như vậy, tất phải trả giá đắt!" Thái Nhất gào thét trong lòng, trong hai mắt đầy chiến ý.

Hỗn Độn Chung khủng bố kia như mặt trời kinh thiên, một hư ảnh Tam Túc Kim Ô hiện ra, cõng chung mà đi, hoành kích Đông Vương Công.

Trên mặt Đông Vương Công cuối cùng cũng lộ ra một tia thần sắc trịnh trọng, Thái Nhất quả thực có tư bản để cuồng ngạo, thiên tư tung hoành, thân mang chí bảo, quả thực có thể là một phương đại năng.

Nhưng, đã gặp Đông Vương Công, tất định sẽ thất bại không nghi ngờ gì!

Thân ảnh Đông Vương Công vẫn bất động, như ngọn núi hùng vĩ, mặc cho cuồng phong gào thét, liệt diễm thiêu đốt trời, y vẫn sừng sững bất động, tĩnh lập Cửu Thiên!

Nhìn thấy Hỗn Độn Chung như tia chớp tấn công đến, Đông Vương Công thu hồi Cảnh Dương Kiếm, tay không quyền, hai quyền nắm chặt, định dùng nhục thân đối kháng Hỗn Độn Chung của Thái Nhất!

"Cuồng vọng!" Hai mắt Thái Nhất nổi giận trừng, hành động này của Đông Vương Công, vô ý là đang khinh thường thực lực của Thái

Nhất, khiến Thái Nhất đơn giản không thể nhẫn nhịn!

Nhưng theo động tác nắm quyền của Đông Vương Công, "Oanh long!" Giữa Thiên Địa bỗng nhiên trong nháy mắt tối sầm lại, phảng phất tất cả quang minh đều tiêu tán, chỉ còn lại đôi thiết quyền của Đông Vương Công.

Nơi đó, trở thành tiêu điểm của thế giới!

Trên hai quyền của Đông Vương Công tỏa ra vô cùng quang minh, từng cỗ sức mạnh như vực sâu như biển phun trào ra, nơi sức mạnh đi đến, hư không từng tấc băng liệt!

"Chỉ là sức mạnh ngoại dật, đã đủ để làm băng vỡ hư không sao?

Xem ra Thần Tàng khai mở, quả thực trở nên lực đại vô cùng!" Đông Vương Công hài lòng nhìn hiệu quả tạo thành, vừa rồi, y đã đồng loạt mở tất cả Thần Tàng trên hai cánh tay, hơn một trăm Thần Tàng cùng nhau phát lực, tương đương với một kích cực cường hiện tại của Đông Vương Công!

Một động tác tùy ý của Đông Vương Công đã khiến hư không hủy diệt!

Nhìn thấy tất cả Tây Vương Mẫu và Đế Tuấn đều vẻ mặt kinh ngạc, Thái Nhất trực diện cảm nhận càng mắt híp lại, cuối cùng đã ý thức được đối thủ của mình đáng sợ đến mức nào!

"Đang!" Đông Vương Công súc thế đến cực hạn, một quyền đánh ra, Hỗn Độn Chung căn bản không thể chịu đựng được uy lực của một kích này!

Hư ảnh Kim Ô trong nháy mắt băng tán, Hỗn Độn Chung bị đánh bay ra xa vạn dặm, dọc đường hủy hoại vô số ngọn núi cao, mới miễn cưỡng dừng lại được xu thế đổ nát.

Lúc này Thái Nhất trong nháy mắt thổ huyết bay ngược, chỉ là

phản chấn chi lực do Linh Bảo bị đánh bay, trong nháy mắt đã khiến thân y bị trọng thương.

Kim Ô ai minh, thân thể khổng lồ của Thái Nhất rơi xuống đại hải, trọng thương khiến y không thể khống chế phi hành!

Đế Tuấn phi thân đến, bên cạnh Hà Đồ Lạc Thư vờn quanh, Nhật Tinh Luân cũng hóa thành một hỏa tinh, hộ trì bên trái phải Đế Tuấn.

Đông Vương Công một kích đánh bay Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đồng thời đánh cho Thái Nhất không còn sức chống đỡ, thực lực như vậy, ở Hồng Hoang đủ sức hoành hành một phương!

Trong lòng Đế Tuấn kinh hãi không thôi, vội vàng mở miệng cầu xin: "Đạo hữu pháp lực cao thâm, huynh đệ chúng ta đã mạo phạm nhiều, mong đạo hữu giơ cao đánh khẽ!" Ngay cả Thái Nhất vốn tự phụ cũng không thể đỡ nổi một kích của Đông Vương Công, nếu Đế Tuấn còn không biết tiến thoái, vậy chỉ có một cái chết mà thôi.

Đông Vương Công cũng cảm thấy vô vị, Thái Nhất hiện tại chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Đông Vương Công cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Thái Nhất trong tay y căn bản không đi được một chiêu.

Vừa rồi, Đông Vương Công chỉ dùng sức mạnh của Thần Tàng, ngay cả Thần Hải cũng chưa bạo phát ra nữa.

Thái Nhất lúc này kinh hãi muốn chết nhìn Đông Vương Công, không ngờ ngay cả một kích của đối phương cũng không đỡ nổi!

Điều này khiến Thái Nhất vốn vô cùng cuồng ngạo, đơn giản không thể chấp nhận sự thật này, nhưng y quả thực đã bại, bại một cách triệt để.

"Muốn ta tha cho ngươi, cũng được, ta cũng không phải kẻ hiếu sát, nhưng hai người các ngươi đã khiến ta không vui, hãy lấy hai kiện

Tiên Thiên Linh Bảo, làm vật phẩm bồi tội vậy!" Đông Vương Công chỉ vào Nhật Tinh Luân đầy Tiên Thiên Thuần Dương chi khí kia nói.

Nhật Tinh Luân là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo được thai nghén trong Thái Dương Tinh, trong đó Thuần Dương chi khí nồng đậm vô cùng, với Đông Vương Công có thể nói là đồng nguyên đồng thuộc, cầm trong tay, tự nhiên sẽ có uy lực cực lớn.

"Cái gì?" Thái Nhất kinh ngạc kêu lên.

Chương 42

Đông Vương Công đã phá vỡ hộ đảo đại trận, lại cướp Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Thụ, bây giờ lại muốn huynh đệ hai người y dùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để bồi tội!

Đây chẳng phải là cường đạo sao?

"Sao, xem ra không đồng ý?" Đông Vương Công thản nhiên cười, tiến lên một bước nói.

"Không không không!

Đạo hữu hiểu lầm!

Linh Bảo này quả thực và thuộc tính của đạo hữu tương hợp, vừa hay có thể tặng cho đạo hữu, làm lễ vật, mong đạo hữu đừng chê!" Trong lòng Đế Tuấn vạn đầu thần thú bôn đằng, nhưng vì muốn sống, lại không thể không nhịn xuống sự táo động, vẻ mặt đầy cười nịnh.

Đông Vương Công thầm cười, Đế Tuấn quả là vương giả, có thể co có thể duỗi, đích xác là kẻ có thể thành đại sự.

Đông Vương Công cũng chẳng bận tâm, trực tiếp lấy Nhật Tinh Luân, phất tay xóa bỏ lạc ấn Nguyên Thần của Đế Tuấn bên trong, rồi lưu lại dấu ấn của chính mình trên đó.

Kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này là bảo bối thai nghén trong Thái Dương Tinh, tự thân hàm chứa một phần huyết mạch chi lực của Bàn Cổ Đại Thần.

Lúc này, được Đông Vương Công đơn giản luyện hóa, y lập tức cảm thụ được những điểm bất phàm bên trong.

Đông Vương Công đoạt được Nhật Tinh Luân, cũng không nán lại nữa, trực tiếp hô một tiếng, cùng Tây Vương Mẫu giá Chư Thiên

Khánh Vân, rời khỏi Nhật Lạc Chi Địa.Đợi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đi xa không còn dấu vết, Thái Nhất đột ngột thổ ra một ngụm tâm đầu huyết, sắc mặt y lập tức trắng bệch.

Tính tình Thái Nhất kiên cường, vừa rồi dù bị Đông Vương Công đánh bại, nhưng y vẫn gắng gượng giữ một hơi thở, không ngã xuống.

Giờ Đông Vương Công vừa đi, khí tức Thái Nhất lỏng lẻo, tức thì không còn chống đỡ nổi nữa, lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Nhị đệ!" Đế Tuấn kinh hô, vội vàng vận chuyển Chân Nguyên, giúp Thái Nhất trị liệu thương thế.

Đế Tuấn trong lòng hoảng loạn không thôi, từ khi hóa hình tới nay, hai huynh đệ sớm tối bầu bạn, đại chiến tiểu chiến không ít lần, nhưng ngày thường đều nghiền ép đối thủ.

Bằng vào vốn liếng hùng hậu của Tam Túc Kim Ô, thêm nữa huynh đệ y đều có Linh Bảo bạn sinh cường đại hộ thân, dù là Đại Thần Thông giả cũng không thể không bại dưới tay.

Vậy mà lần này, một mình Đông Vương Công một chiêu đánh bại Thái Nhất, thậm chí khiến Thái Nhất trọng thương hôn mê.

Chiến lực khủng bố đó, đã lưu lại một bóng ma trong lòng Đế Tuấn.

Đế Tuấn cấp đan dược liệu thương cho Thái Nhất dùng, lại không tiếc tiêu hao Chân Nguyên giúp Thái Nhất trị liệu, Thái Nhất rất nhanh tỉnh lại, thương thế cũng nhanh chóng được cầm giữ.

"Đại ca, chúng ta về Thái Dương Tinh, ta muốn bế quan!

Đợi ta đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sẽ đi tìm Đông Vương Công so tài một phen!" Thái Nhất là một kẻ cuồng ngạo, cũng có vốn liếng để cuồng ngạo, nhưng giờ đây, y không còn vọng tưởng

đánh bại Đông Vương Công nữa, bởi chứng kiến sự cường đại của đối phương, y nhận ra sự yếu ớt của mình bất kham một kích.Lúc này, sau khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu rời khỏi Thang Cốc, hai người trực tiếp bay về phía Tứ Hải.

Đông Vương Công đã định sau này sẽ trở thành Nam Tiên Chi Thủ của Hồng Hoang, vậy tất phải có một phương thế lực, nếu không, Nam Tiên Chi Thủ cũng chỉ là hư danh, chẳng khác gì Đông Vương Công kiếp trước.

Hiện tại Đông Vương Công thực lực cường hãn, đang ở giữa Tứ Hải, y muốn nhanh chóng tìm thêm vài tọa Tiên Đảo.

"Hiện tại đã có Doanh Châu Tiên Đảo, chỉ cần tìm thêm vài tọa Tiên Đảo nữa, là có thể có một khối địa bàn quy mô tương đối!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đàm luận, trình bày toàn bộ kế hoạch.

Ba tòa hải ngoại Tiên Đảo ẩn giấu trong biển cả mênh mông, vốn không thể tìm kiếm, nhưng Đông Vương Công nhờ vào một tia dẫn dắt từ Doanh Châu Tiên Đảo, ngược lại có thể đại khái biết được vị trí của hai tòa đảo còn lại.

Lần trước từ Đế Tuấn và Thái Nhất cướp được Phù Tang Thần Thụ, giờ lại lấy được Nhật Tinh Luân, Đông Vương Công trong lòng ngược lại vô cùng khoái trá.

Cùng Tây Vương Mẫu một đường tìm kiếm trên đại dương, từ sau khi Tam Tộc rút khỏi Hồng Hoang, Long Tộc quả nhiên an phận trấn thủ Tứ Hải, ngay cả trên mặt biển cũng không còn thấy bóng dáng nào nữa.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu du lịch trong Tứ Hải, dù dựa vào tia dẫn dắt hư vô của Doanh Châu Đảo, nhưng vẫn không tìm thấy mấy tòa Tiên Đảo còn lại.Một ngày nọ, Đông Vương Công và

Tây Vương Mẫu vẫn tiếp tục tìm kiếm, hai người đồng thời mắt sáng rỡ, lần này ngược lại tìm thấy được một tòa Tiên Đảo!

Chỉ là Tiên Đảo này nhỏ hơn Doanh Châu Tiên Đảo, chỉ bằng một phần mười kích thước của Doanh Châu Đảo.

"Tòa Tiên Đảo này tuy bất phàm, nhưng so với ba tòa hải ngoại Tiên Đảo kia thì kém hơn một chút, hẳn không phải là một trong ba Tiên Đảo đó." Đông Vương Công nhìn tòa đảo, trong lòng đại khái đã có một nhận định.

Doanh Châu Đảo to lớn vô biên, nhìn tổng thể như một phiến lục địa, còn tòa Tiên Đảo này tuy khí thế bất phàm, nhưng diện tích lại quá nhỏ, kém xa so với Doanh Châu Tiên Đảo.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trực tiếp đặt chân lên tòa Tiên Đảo này, trên đảo hiển nhiên không có sinh linh chiếm cứ, xung quanh một mảnh vân chưng hà úy, khí thế bừng bừng.

Đông Vương Công nhìn khắp đảo, Tiên Đảo tuy không bị chiếm cứ, nhưng trên đảo lại có dấu vết hoạt động của thần linh.

Những nơi rõ ràng có thảo dược, linh quả bị hái, khắp nơi đều lộ ra một tia linh tính.

Có những quả chưa thành thục, những linh vật chưa đủ niên hạn, tất cả đều bị lưu lại trên cành, hiển nhiên là do sinh linh có linh tính làm ra.

Đông Vương Công cũng không bận tâm, một đường cùng Tây Vương Mẫu du lãm một lượt tòa Tiên Đảo này, ở trung tâm đảo có một ngọn núi cực cao, trên đỉnh núi thẳng tắp xuyên mây đó linh khí nồng đậm nhất, các đám mây xung quanh đều do linh khí ngưng kết thành.

"Tòa Tiên Đảo này tuy về kích thước không bằng Doanh Châu

Tiên Đảo, nhưng mức độ linh khí nồng đậm thì không hề kém một chút nào." Đông Vương Công hiển nhiên vô cùng hài lòng với tòa Tiên Đảo này, y và Tây Vương Mẫu đã tìm kiếm vô số hải vực, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của các đảo khác.

Đoạt được tòa Tiên Đảo này, cũng xem như có chút thu hoạch.

Trên đảo có nhiều gò đồi, ngọn núi cao nhất tên là Tử Đô, nơi đỉnh núi trong xanh, sẽ vang vọng từng trận lôi đình chi âm, nhìn qua thập phần bất phàm.Đúng lúc Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đang leo lên ngọn núi cao nhất đó, một đạo yêu vân trực tiếp lao tới.

Đông Vương Công Âm Dương Song Đồng vừa chuyển, lập tức nhìn thấy tình huống trên đầu đám mây, y đứng yên tại chỗ, ngược lại muốn xem thử kẻ này có mục đích gì.

Trong chốc lát, đám mây đã tới trước mặt, trên đám mây, một con khỉ lật mình nhảy xuống.

Thân khỉ toàn thân lông trắng, đôi mắt to như chuông đồng, toàn thân tràn ngập Thủy Linh Chi Khí, sau khi tới trước mặt, con khỉ cúi đầu bái lạy.

"Hai vị Tiên Sư, tiểu yêu đã khổ sở chờ đợi trên Huyền Châu Đảo nhiều năm, hôm nay mới được gặp hai vị Thượng Tiên, xin Thượng Tiên thu ta làm đồ đệ!" Con khỉ linh tính mười phần, vốn là một luồng Thái Âm Chi Tinh hóa hình trong đại dương, ngũ hành thuộc Thủy, cực kỳ linh thông.

Hôm nay gặp Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, tuy không biết hai vị Đại Tiên rốt cuộc có tu vi thế nào, nhưng thực lực thì xa xôi không thể dò xét.

Bạch Viên cũng lanh lợi, thấy Đông Vương Công xong, lập tức bái lạy, tuy không biết đối phương có thu làm đồ đệ hay không, nhưng

dập đầu một cái chắc chắn không sai.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau cười, những sinh linh thông linh như vậy quả thật không nhiều, thêm nữa Bạch Viên là Tiên Thiên Thái Âm Chi Tinh hóa hình, phù hợp với thuộc tính của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, do đó vừa gặp đã khiến Đông Vương Công sinh ra chút hảo cảm.

"Hầu tử căn nguyên bất phàm, sau này theo bên cạnh ta, làm một đồng tử đi!" Đông Vương Công ngược lại thích linh tính của Bạch Viên, vì thế cũng không bận tâm điều gì khác, chỉ cần truyền thụ luyện thể chi pháp, dù tư chất có kém cũng có thể khiến y triệt để trưởng thành.Đông Vương Công thu Bạch Viên làm đồng tử, Bạch Viên lập tức hoan hỉ dị thường, khẩn trương đi theo sau lưng Đông Vương Công, nắm một góc trường bào của Đông Vương Công, tỏ vẻ vô cùng cung kính.

Đông Vương Công tùy tay điểm một cái, một đạo linh quang tiến vào Thức Hải của Bạch Viên.

"Thần Tàng luyện thể chi pháp do ta sáng tạo, sau này hãy siêng năng tu luyện, ắt sẽ có một phen thành tựu." Đông Vương Công tùy tay điểm hóa, lại không ngờ sau này tạo ra một Hỗn Thế Ma Vương chiến trời đấu đất.

Chương 43

Ngay cả Tứ Đại Viên Hầu lừng danh Hồng Hoang Thế Giới sau này, thấy Bạch Viên cũng phải hô một tiếng Lão Tổ.

Bạch Viên hiện tại chỉ là cảnh giới Huyền Tiên, nhưng đối với tòa đảo này lại vô cùng rõ ràng.

Qua lời giải thích tường tận của Bạch Viên, Đông Vương Công cũng biết được lịch sử của tòa Tiên Đảo này.

Tương truyền, trong biển cả mênh mông có ba tòa thần đảo, mười phương đại châu.

Tòa Tiên Đảo này là một trong thập châu, tên là Huyền Châu.

Đông Vương Công sau khi luyện hóa Huyền Châu, cũng đang lập kế hoạch bước tiếp theo nên làm gì.

Dù sao việc tìm kiếm ba tòa Tiên Đảo cũng cần dựa vào cơ duyên, không phải Đông Vương Công muốn tìm là nhất định có thể tìm thấy.

Lúc này, Bạch Viên thấy Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đàm luận, y đứng bên cạnh nghe thấy, lập tức hai mắt lóe tinh quang, bạo gan hỏi: "Xin hỏi Lão Gia, người cũng muốn tìm kiếm Tiên Đảo trong truyền thuyết sao?" Bạch Viên vừa hỏi, Đông Vương Công lập tức ý thức được Bạch Viên có lẽ biết một số tin tức.

Dù sao Bạch Viên vẫn luôn sinh hoạt trên biển, có được một số tin tức cũng là chuyện bình thường.

Đông Vương Công cười nói: "Ngươi có biết thì cứ nói, nếu có thể giúp được một chút, ta cũng sẽ ban thưởng một ít cơ duyên." Đông Vương Công vừa nói xong, Bạch Viên lập tức phấn chấn tinh thần, hai mắt kích động trợn tròn, gãi tai cào má, hưng phấn không thôi.Thì

ra trước đây Bạch Viên ở trên Phương Trượng Tiên Đảo, nhưng trên Tiên Đảo đó thai nghén sinh linh không chỉ có một mình Bạch Viên, trong đó có một Ma Vương vô cùng cường đại, chiếm cứ Phương Trượng Tiên Đảo, khi dễ các sinh linh khác.

Bạch Viên không chịu nổi sự khi áp của đối phương, sau khi bị Ma Vương đó đánh bị thương, Bạch Viên bỏ chạy khỏi Phương Trượng Tiên Đảo, rồi trong cơ duyên xảo hợp tới được Huyền Châu Đảo, từ đó định cư ở đó.

Đông Vương Công nghe xong, tức thì cười lớn, nói với Tây Vương Mẫu: "Ta khổ sở tìm kiếm, lại không có một chút dấu vết nào, lại bị một Bạch Viên này chỉ rõ tiền lộ!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thương thảo một phen xong, trực tiếp giá Chư Thiên Khánh Vân, mang theo Bạch Viên cùng đi tới Phương Trượng Tiên Đảo.

Dựa theo tuyến đường trong ký ức của Bạch Viên, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu theo đó mà tìm, cuối cùng mới tìm thấy vị trí của Phương Trượng Tiên Đảo.

Tòa Tiên Đảo này quả nhiên cũng có trận pháp thủ hộ, bên ngoài lại có vạn dặm vân vụ che phủ, vì thế dù tu sĩ tiến vào bên trong, trong tình huống không biết cũng khó mà phát hiện bên trong lại có một tòa Tiên Đảo.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu tới Phương Trượng Tiên Đảo xong, khí phái của Tiên Đảo quả thật vô cùng tương tự với Doanh Châu Đảo, từng đạo Hỗn Độn Chi Khí tràn ngập, trong đó thậm chí xen lẫn một chút Tiên Thiên Tử Khí, hiển nhiên là một nơi tu hành cực tốt.

Tòa đảo này như Bạch Viên đã nói, quả thật bị sinh linh chiếm cứ, nhưng nhìn trận pháp thủ hộ nông cạn kia, quả thật rất tầm thường,

so với Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận mà Đế Tuấn bố trí trước đó, kém không chỉ một hai cấp bậc.

Lúc này trên Phương Trượng Tiên Đảo có từng nhóm tu sĩ tuần tra xung quanh, ngược lại khiến Đông Vương Công có chút hứng thú.

"Ồ, kẻ chiếm hữu tòa Tiên Đảo này, ngược lại còn biết quản lý!" Đông Vương Công tùy tay phá vỡ trận pháp thủ hộ kia, ba người lập tức đi vào bên trong Tiên Đảo.

Linh khí nồng đậm như nước kia, không hề bị những tu sĩ này tu luyện tiêu hao đi, ngược lại nhờ tụ linh pháp trận xung quanh, khiến linh khí bên trong càng thêm ngưng luyện.

"Ai dám công kích đại trận thủ hộ của ta!" Một tiếng quát lớn vang lên, những tu sĩ tuần tra kia lập tức kéo tới vây quanh.

Khi nhìn thấy Bạch Viên, các tu sĩ đều ngẩn người, hiển nhiên đều là sinh linh sinh ra và lớn lên ở đây, vì thế đối với Bạch Viên ngược lại có chút ấn tượng.

"Bạch Viên, ngươi!

Trốn khỏi Phương Trượng Tiên Đảo lại dám quay về, lẽ nào không sợ Huyền Tiêu Đại Vương bắt ngươi nướng ăn sao?" Các tu sĩ tuần tra từng người cười ha hả, hiển nhiên đều biết thực lực của Bạch Viên, vì thế từng người căn bản không lo lắng.

Bạch Viên vội đến gãi tai cào má, nhe răng nhếch mép gào lớn: "Trước mặt Lão Gia nhà ta, các ngươi cũng dám hò hét như vậy, chọc giận Lão Gia nhà ta, từng đứa sẽ bị hồn phi phách tán!" Bạch Viên vừa hò hét xong, tu sĩ đối diện lập tức phản ứng, vì sao lại có thể một kích phá vỡ đại trận.

Trận pháp đó, ngày thường một vạn người cùng công kích cũng không thể phá vỡ.

“Sợ cái gì!

Chúng ta có nhiều Đạo Hữu như vậy, cùng xông lên, lẽ nào lại sợ ba kẻ bé nhỏ không thành!” Những tu sĩ này không nhìn thấu tu vi của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, lại thấy phe mình đông người thế mạnh, hơn nữa còn trên địa bàn của mình, cũng không thể hèn nhát không làm gì.

“Đúng vậy, đợi Huyền Tiêu Đại Vương tới, bảo đảm một chưởng đánh chết!” Đông Vương Công ngược lại không để ý, thấy những tu sĩ này phản kháng, y lập tức một chưởng vỗ xuống.

Vài sinh linh hò hét dữ dội nhất vừa rồi lập tức thân tử đạo tiêu, dưới đạo cự chưởng kim quang kia hóa thành một vũng bùn thịt.

“Kẻ nào dám phản kháng, sẽ có cùng một kết cục!” Đông Vương Công thản nhiên nói, những tu sĩ này chỉ là Kim Tiên, đối với tu hành của y không có bất kỳ trợ giúp nào.

Chẳng bằng thu phục, trong tay sẽ có một số thuộc hạ có thể sai khiến.

Sau này Đông Vương Công còn muốn làm Thiên Đế, không có thuộc hạ sao được?

Huống hồ những Kim Tiên này tuy không mạnh, nhưng tới hậu thế, khi Hồng Hoang Thế Giới linh khí suy thoái, một Kim Tiên cũng là cường giả một phương rồi.Đông Vương Công vừa trấn nhiếp những tu sĩ này xong, giữa không trung đột nhiên có một phiến âm vân bao trùm đỉnh đầu, từng trận cuồng phong nổi lên, sấm sét lóe sáng, tiếng gào thét từ xa vọng tới.

“Ai!

Dám công kích Huyền Tiêu Tiên Đảo của ta!” Trên Cửu Thiên, một con Thần Điểu toàn thân bao quanh lôi đình bay ngang không

trung, một tiếng minh khiếu xuyên mây phá nguyệt, thẳng tắp xông lên Cửu Thiên.

"Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nếu luyện hóa Thần Tàng thì không có nhiều ý nghĩa." Đông Vương Công nhìn một cái, tức thì mất đi hứng thú đối với Huyền Tiêu Đại Vương.

Huyền Tiêu Đại Vương bay cao, vừa định thi triển thần uy, nhìn về phía bên cạnh Đông Vương Công, tu vi của đối phương căn bản không thể nhìn rõ.

Chỉ cảm thấy như uyên hải vậy, khiến Huyền Tiêu sinh ra một cảm giác không thể địch nổi.

Chư Thiên Khánh Vân bên cạnh Đông Vương Công, đó là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Huyền Tiêu tuy không có bảo bối lợi hại, nhưng nhãn quang lại không hề kém.

Nhìn sang bên cạnh Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu kia cũng có thực lực vô cùng cường hãn, quanh thân bảo quang lượn lờ, thụy khí tỏa ra, hiển nhiên cũng có Linh Bảo hộ thân.

"Chẳng hay hai vị Tiên Sư giá lâm, Huyền Tiêu có thất nghênh, xin Tiên Sư vào cung tọa lạc!" Thái độ Huyền Tiêu cung kính, vẻ mặt khiêm tốn.

Đông Vương Công hơi ngẩn người, không ngờ Huyền Tiêu Ma Vương danh tiếng vang xa, lại là một kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Nhìn lại Huyền Tiêu, là một nữ tu sĩ, Đông Vương Công cũng trong lòng thấu hiểu.

Huyền Tiêu vốn là một con Cửu Thiên Huyền Điểu, đản sinh trên Phương Trượng Tiên Đảo này, do cơ duyên xảo hợp, từ Tiên Thiên đã có năng lực chưởng khống lôi đình.

Vì thế Huyền Tiêu bằng vào bản năng vẫn luôn tu hành tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, bản tính Tiên Thiên cường hãn, dựa vào thực lực, Huyền Tiêu đã đánh giết những sinh linh không phục trên Phương Trượng Tiên Đảo, những năm qua cuối cùng đã chiếm tòa Tiên Đảo này làm của riêng.

Tuy nhiên điều không ngờ là, nàng vừa mới hoàn toàn chiếm cứ tòa Tiên Đảo, chưa kịp tiêu hóa quả thực chiến thắng, đã bị Đông Vương Công đánh tới cửa.

Đông Vương Công cũng không nghi ngờ gì, tùy theo Huyền Tiêu một đường vào trong đại điện, đại điện tọa lạc trên một ngọn núi cực cao, giữa núi suối linh quanh quẩn, tiên khí phiêu phiêu, một phái Tiên Gia Thánh Cảnh.

Đông Vương Công tiến vào đại điện, ngồi lên vị trí thượng thủ, trực tiếp nói với Huyền Tiêu: "Ý đồ của ta chắc ngươi cũng đoán được đôi chút, Tiên Đảo này bất phàm, nhưng ngươi không thể chiếm cứ, ta Đông Vương Công từ Tiên Thiên đã là Đế Mệnh Chân Quân, Phương Trượng Tiên Đảo ta muốn chiếm làm của riêng." Đông Vương Công thẳng thừng không che giấu, lời lẽ bá đạo vô biên, nói rõ muốn chiếm cứ Phương Trượng Tiên Đảo, Huyền Tiêu trong lòng đau khổ, nhưng lại không dám lộ ra chút bất mãn nào.

Chương 44

Đông Vương Công thực lực vô cùng cường hãn, chỉ cần ánh mắt chăm chú nhìn Huyền Tiêu, đã khiến nàng có cảm giác bị đại khủng bố chĩa vào.

Đối mặt với Đông Vương Công, càng khiến nàng có cảm giác như đang ngưng vọng vực sâu vô tận, thậm chí suýt nữa không nhịn được mà run rẩy.

Huyền Tiêu tuy chỉ là một tán tu, nhưng có thể chiếm cứ Phương Trượng Tiên Đảo, đủ để chứng minh thực lực và thủ đoạn.

Thấy Đông Vương Công nói rõ, Huyền Tiêu hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống đất cầu xin: "Huyền Tiêu thấu hiểu phúc duyên mỏng manh, trước đây cũng chỉ trông giữ Tiên Đảo này, để đợi Tiên Sư, nay Tiên Sư đã tới, Tiên Đảo tự nhiên xin dâng lên bằng hai tay!" Huyền Tiêu khôn ngoan như vậy, không dám có chút ý nghĩ chống đối nào, ngược lại khiến sát cơ trong lòng Đông Vương Công hơi giảm bớt.

"Ta niệm tu hành không dễ, lại là sinh linh có chút căn nguyên, vì thế không muốn hại tính mệnh ngươi, nhưng ta chiếm cứ tòa Tiên Đảo này, ta nay trực tiếp đoạt lấy, ngươi có sinh lòng bất mãn không?" Đông Vương Công căn bản không bận tâm Huyền Tiêu có bất mãn hay không, dù sao loại sinh linh này y có thể diệt tuyệt trong chốc lát, sở dĩ hỏi, một là Đông Vương Công quả thật không muốn tạo thêm sát nghiệt.

Hai là sau này y tất định sẽ chưởng quản một phương thiên địa, trong tay cường giả tự nhiên không thể thiếu, mà những kẻ hiểu biết bài binh bố trận, điều binh khiển tướng giúp sức cũng không thể thiếu.

Huyền Tiêu không chỉ căn nguyên không tệ, lại còn quản lý Phương Trượng Tiên Đảo đâu ra đấy, khá có chút tài năng quản lý, cũng khiến Đông Vương Công sinh ra ý định thu phục.

Huyền Tiêu vốn tâm tư linh lung, thấy Đông Vương Công nguyện ý cấp cho một đường sinh cơ, nào lại không biết nên lựa chọn thế nào.

"Huyền Tiêu đoạn nhiên không dám có chút dị tâm nào, Huyền Tiêu quen thuộc Phương Trượng Tiên Đảo, có thể hiệp trợ Tiên Sư quản lý Tiên Đảo, Huyền Tiêu xin dâng một tia Nguyên Thần, mong Tiên Sư không từ chối!" Huyền Tiêu vẻ mặt cầu khẩn, phối hợp với dung nhan anh vũ kia, quả thật khá có vài phần vận vị.

Đông Vương Công mãn ý gật đầu, Huyền Tiêu có thể chủ động hiến ra một tia Nguyên Thần, đặt quyền lợi sinh tử vào tay Đông Vương Công, tuy Đông Vương Công tùy tay có thể nghiền chết đối phương, nhưng đối phương chủ động hiến Nguyên Thần, ý nghĩa đã khác rồi.

"Sau này Phương Trượng Tiên Đảo vẫn do ngươi chưởng quản, ta chỉ là chủ thượng của ngươi mà thôi, chuyện ngày thường ngươi tự ý quyết định, nếu có đại sự, hãy bẩm báo cho ta là được." Đông Vương Công thu Nguyên Thần của Huyền Tiêu, ngược lại không can thiệp vào việc quản lý của Huyền Tiêu, dù sao trước đây Huyền Tiêu đã quản lý nơi đây đâu ra đấy, không cần Đông Vương Công chỉ điểm thêm.

"Đa tạ Chủ Thượng, Huyền Tiêu nhất định dốc hết sức mình, hiệp trợ Chủ Thượng quản lý tốt Phương Trượng Tiên Đảo." Huyền Tiêu thiên ân vạn tạ, thấy Đông Vương Công quả nhiên sát ý đã tiêu tan hết, nàng mới lần nữa mở miệng nói: "Chủ Thượng, Huyền Tiêu chiếm cứ Phương Trượng Tiên Đảo chưa đầy năm ngàn năm, trên đảo có một nơi thần dị, nơi đó có trận pháp thủ hộ, hẳn là có Linh

Bảo thai nghén.

Nhưng Huyền Tiêu không thể công phá đại trận đó, vì thế vẫn chần chừ chưa từng thăm dò toàn bộ diện mạo của Linh Bảo đó." Huyền Tiêu lúc này toàn tâm quy hàng, nói ra tin tức Linh Bảo, cũng là vì muốn lấy được hảo cảm của Đông Vương Công.

Đông Vương Công nghe vậy mừng rỡ, cười nhìn Huyền Tiêu, thuộc hạ này quả nhiên biết đối nhân xử thế, trách không được có thể chưởng khống Phương Trượng Tiên Đảo to lớn như vậy trong tay.

"Ngươi đi phía trước dẫn đường, tiện thể gọi những tu sĩ lợi hại trên đảo tới, chúng ta cùng đi xem đại trận kia!" Đông Vương Công cố ý thị uy, vì thế để Huyền Tiêu gọi đông đảo tu sĩ tới, cùng đi kiến thức sự cường đại của Đông Vương Công.

Huyền Tiêu lại lầm tưởng Đông Vương Công lo lắng không thể phá trận, muốn gọi thêm một số người giúp sức, dù sao trước đó nàng từng thử nhiều lần, căn bản không thể lay chuyển đại trận đó dù chỉ một chút.

Chính vì thế, Huyền Tiêu đã gọi rất nhiều người giúp sức, chuẩn bị đến lúc đó cùng ra sức phá trận.

Đông Vương Công nhìn thấy trên đảo không ít tu sĩ, đen kịt ít nhất cũng hơn một vạn người, lúc này đông đảo tu sĩ vây quanh Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, cùng tới nơi thần bí trên Phương Trượng Tiên Đảo.

Cảm giác chúng tinh phủng nguyệt đó, quả thật khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, cũng trách không được cường giả đều muốn kiến lập một phương thế lực, hưởng thụ những ngày tháng tứ phương triều bái.

Lúc này trước mặt Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là một

phiến vân hải, trong làn vân vụ đó có khí tức độn giáp tràn ngập, trong đó vân vụ biến hóa, nhiều theo Bát Phương, khí tức lưu chuyển, ngầm theo Ngũ Hành, hiển nhiên là một tòa Tiên Thiên Trận Pháp lợi hại.

Trước đó Huyền Tiêu từng nhiều lần công kích đại trận này, đều chưa từng phá vỡ trận pháp, vì thế cũng chưa từng thấy bên trong rốt cuộc có bảo bối gì.

Lúc này Đông Vương Công vận chuyển Âm Dương Song Đồng Chi Thuật, từng đạo âm dương khí tức từ trong hai mắt bắn ra, như hai đạo kim đằng vậy, quang trụ trực tiếp cắm sâu vào trong đại trận.

Đông Vương Công hơi tra xét, lập tức tìm thấy quy luật vận chuyển của đại trận, sau khi tìm thấy chỗ yếu kém của đại trận, trong lòng đã có tính toán.

Uy lực của đại trận này không bằng Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận, vì thế Đông Vương Công hoàn toàn có năng lực một kích phá vỡ.

Lúc này, đông đảo tu sĩ thấy Đông Vương Công dừng lại, vẫn không có động tác, từng người trong lòng thầm cười, đều cho rằng Đông Vương Công nhất định không có cách nào, lại không tiện mở miệng, nên mới cương trì ở đó.

Ngay cả Huyền Tiêu, trong lòng cũng nghĩ như vậy, dù sao trước đó nàng đã tập hợp toàn bộ lực lượng trên đảo, nhưng cũng chưa từng phá vỡ đại trận.

Khi Huyền Tiêu chuẩn bị mở miệng, cho Đông Vương Công một lối thoát, Đông Vương Công lập tức hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp lao vào đại trận.

"Ầm ầm!" Trên Cửu Thiên, điện chớp sấm rền, toàn bộ ngọn núi trong một kích đều rung chuyển không ngừng.

Trong nhất thời thiên địa chấn động, phong vân biến ảo, tất cả tu

sĩ hầu như đứng không vững, vội vàng cố định thân hình, gấp gáp nhìn về phía đại trận.

Chỉ thấy Đông Vương Công vân đạm phong khinh đứng bên cạnh, phiến vân hải kia trong khói bụi dần dần tan ra, triệt để lộ ra chân dung bên trong.

"Đại trận đã phá!" Một tu sĩ kích động không kìm được gào lớn thành tiếng.

Các tu sĩ khác cũng đều vẻ mặt không thể tin được, trước đó từng nhiều lần theo Huyền Tiêu Đại Vương cùng công phá đại trận này.

Nhưng kết cục cuối cùng lại không có lần nào thành công, mà nhìn xem, sức mạnh của một mình một người càng không thể phá được đại trận này.

Thế mà hiện tại, Đông Vương Công chỉ một kích, đã triệt để phá tan trận pháp trước mặt, nhìn dáng vẻ Đông Vương Công, hoàn toàn còn dư sức!

"Thật sự chỉ là Đại La Kim Tiên sao?

Thực lực rốt cuộc khủng bố đến mức nào!" Huyền Tiêu ánh mắt ngây dại, trong lòng tràn đầy chấn kinh, trước đó nàng đã cảm thụ sự cường đại của Đông Vương Công, nhưng hiện tại, tổng có một chút thấu hiểu.

Với thực lực của Đông Vương Công, một kích đủ để diệt sát tất cả sinh linh có mặt ở đây!

Một đám tu sĩ toàn lực công kích đều không thể phá trừ đại trận, Đông Vương Công tùy ý một kích, lại cường đại hơn tất cả tu sĩ hợp lực!Đông Vương Công lúc này đã phá đại trận, trong ánh mắt chấn kinh của đông đảo tu sĩ, y dẫn đầu tiến vào nơi tàng bảo đó.

Bên trong linh khí càng thêm nồng đậm, trong đó có vô số linh thảo

linh vật, so với thảo dược bên ngoài niên hạn càng thêm lâu đời, có một số thậm chí so với Tiên Thiên Linh Căn cũng không kém là bao.

"Những thảo dược này, dùng để luyện chế Thần Đan, cũng có thể lập tức đề thăng tu vi!" Đông Vương Công mãn ý nhìn xung quanh.

Bên trong đại trận tự thành một phương không gian, linh khí nồng đậm hơn Phương Trượng Tiên Đảo, vì thế phẩm cấp của dược thảo, linh vật cũng phải cao hơn không ít.

Đông Vương Công không có niềm vui bất ngờ, cũng không đi hái, trực tiếp phân phó Huyền Tiêu trông coi cẩn thận, nếu sau này có nhu cầu, có thể tới Đông Vương Công thỉnh cầu.

Huyền Tiêu lập tức phân phó xuống, bảo mấy Kim Tiên đáng tin cậy đóng quân xung quanh, chuẩn bị lần nữa bố trí trận pháp, ngày đêm thủ hộ nơi đây.

Đan dược đối với bất kỳ đại thế lực nào cũng vô cùng trọng yếu, thảo dược luyện chế đan dược, tự nhiên cũng trở thành tài nguyên chiến lược hàng đầu.

Đông Vương Công chí tại Hồng Hoang đại địa, vì thế đương nhiên coi trọng những thảo dược này, cách làm của Huyền Tiêu cũng khiến Đông Vương Công mãn ý.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu liên tiếp tiến vào, dần dần đi sâu, nội bộ đại trận quả nhiên đã hình thành một phương động thiên phúc địa.

Đông Vương Công đối với Linh Bảo chưa lộ diện kia càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc là loại Linh Bảo gì, không chỉ có thể tụ long linh khí, mà còn có thể thai nghén ra một phương động thiên phúc địa?

Cùng với việc dần dần đi sâu vào, kim quang lấp lánh ở vị trí trung tâm đại trận tán phát ra kim quang thao thiên.

Đông Vương Công định thần nhìn, trong kim quang đó, một phương đại ấn lơ lửng bồng bềnh trong hư không, vô cùng thanh khí nâng đỡ đại ấn, chín con kim long năm móng bàn xoay lượn lờ, lấy đại ấn làm trung tâm, tựa hồ đang thủ hộ kiện Tiên Thiên Linh Bảo này.

Chương 45

Đông Vương Công nhìn phương đại ấn kia, tức thì trong lòng minh bạch.

Pháp bảo loại đại ấn, thông thường đều có thể trấn áp khí vận, vì thế trấn áp một phương động thiên, hội tụ linh khí cũng chẳng phải đại sự.

Trong Hồng Hoang có hai pháp bảo đại ấn nổi tiếng, thứ nhất là Phiên Thiên Ấn, Phiên Thiên Ấn tương truyền dùng nửa đoạn Bất Chu Sơn luyện hóa thành, hiện tại hiển nhiên sẽ không xuất thế.

Cái còn lại là Không Động Ấn, tương truyền Không Động Ấn là chí bảo công đức trấn áp khí vận nhân tộc, hiện tại hẳn là ở một nơi nào đó trên Thủ Dương Sơn.

Hiện tại nhân tộc chưa xuất thế, Không Động Ấn càng không thể hiện tại xuất hiện.

"Nếu là Không Động Ấn, hẳn là ở Thủ Dương Sơn, vậy đại ấn trên Phương Trượng Tiên Đảo này là gì?" Đông Vương Công trong lòng nghĩ, chỉ cần luyện hóa pháp bảo này, sẽ biết được lai lịch của nó.

Đông Vương Công trực tiếp đánh ra một đạo kim quang, nắm phương đại ấn kia vào trong tay, một luồng pháp lực cổ xưa tinh thuần tuôn trào ra, Đông Vương Công tại chỗ luyện hóa.

Các tu sĩ xung quanh từng người chấn kinh vô cùng, không ngờ trong đại trận lại có bảo bối cường đại như vậy, hiện tại đã bị Đông Vương Công trực tiếp luyện hóa.

Huyền Tiêu tiện mộ nhìn Đông Vương Công, tự nhiên cảm thụ

được khí tức khủng bố trên đại ấn đó, loại Linh Bảo này uy lực vô song, nhưng hiển nhiên, nàng không có duyên với Linh Bảo.

Lúc này Đông Vương Công nhanh chóng đánh một đạo tinh thần lạc ấn vào trong đại ấn, một luồng tin tức cũng lập tức tiến vào Thức Hải của Đông Vương Công.

"Sơn Hà Ấn, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thai nghén từ tinh hoa sơn hà!" Đông Vương Công hưng phấn nhìn Sơn Hà Ấn trong tay, trên Sơn Hà Ấn khắc họa hình tượng sông núi, vạn thú trên đại địa bôn ba, loài thủy tộc có vảy bơi lội trong đại dương.

Loại hình tượng đó, nhìn quả thật vô cùng bất phàm.

Sơn Hà Ấn lấy đại dương làm đế tọa, bên trên khắc họa hoa văn hình sóng nước, trên sóng nước lại là núi non, chín con đại long vây quanh, nhìn có ý trấn thủ sơn hà.

Đông Vương Công luyện hóa Sơn Hà Ấn, cảm thụ được chỗ cường đại của Sơn Hà Ấn, càng quan trọng hơn là, Sơn Hà Ấn có tác dụng trấn áp khí vận.

Sơn Hà Ấn thân là tinh hoa đại địa thai nghén, không chỉ có tác dụng thu long địa mạch, hội tụ linh khí, mà tác dụng lớn nhất là trấn áp khí vận một tộc.

Nói tới đó, vì sao Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng lại tan biến, chẳng qua là Thông Thiên Thánh Nhân trong tay không có Linh Bảo trấn áp khí vận thích hợp.

Lão Tử có Thái Cực Đồ, vì thế dù môn hạ chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư một người, nhưng khí vận vẫn miên trường, thậm chí hậu thế truyền xuống Thượng Động Bát Tiên Đạo Thống, cuối cùng còn dẫn đến Thục Sơn đại hưng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo trong tay có Tam Bảo

Ngọc Như Ý, kiện Linh Bảo này cũng là chí bảo trấn áp khí vận, vì thế Xiển Giáo tuy trải qua vô số biến cố, cuối cùng vẫn tiếp nối hương hỏa.

Chỉ có Tiệt Giáo, ban đầu tuy vạn tiên triều bái, nhưng cuối cùng lại tan biến, thậm chí ngay cả đạo thống cũng đoạn tuyệt, chỉ còn lại một mình Vô Đương Thánh Mẫu, cẩu diên tàn suyễn.

Đối với khí vận, Đông Vương Công cũng tin sâu không nghi ngờ, hiện tại có Sơn Hà Ấn làm Linh Bảo trấn áp khí vận, bảo bối này so với Thái Âm Huyền Nguyên Ngọc Như Ý của Tây Vương Mẫu, công hiệu càng thêm rõ ràng.

Đông Vương Công thu bảo bối, nhất thời trong lòng ý niệm thông suốt, dẫn theo một chúng thủ hạ tiếp tục du lãm tòa động thiên phúc địa này.Trong động thiên quả thật cũng bất phàm, Đông Vương Công dời bước tới vị trí trung tâm, nơi đó có một đầm nước biếc, trong nước có cá bơi lội dưới đáy, mấy đóa tiên liên nở rộ trên mặt nước.

Đông Vương Công tùy tay chỉ một cái, đóa thanh liên bay vào trong tay Đông Vương Công.

"Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Cửu Phẩm Tiên Liên, tổng cộng ba kiện!" Đông Vương Công nhìn một cái, không khỏi cười.

Vừa hay trước đó còn đang nghĩ lấy bảo bối nào ban thưởng cho bộ hạ, giờ đã có bảo bối sẵn có.

Lần này Đông Vương Công không chỉ đoạt được bảo bối, lại còn thu phục được Huyền Tiêu, chiếm cứ Phương Trượng Tiên Đảo, hiện tại có thể nói là thu hoạch phong phú.

"Sau này đây là động phủ của ta, có việc gì, có thể tới đây tìm ta!" Đông Vương Công mãn ý với tòa động thiên phúc địa này, quyết định sau này khi ở Phương Trượng Tiên Đảo, sẽ cư trú tại đây.

Đông Vương Công phất tay trong chốc lát đã bố trí ở đây từng tòa đại điện, xung quanh lầu vũ liền nhau, khá có một loại ý vận cung khuyết trên trời.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ngồi trong đại điện, phía dưới vạn tiên đều đồng loạt triều bái.

Cuối cùng Đông Vương Công gọi Huyền Tiêu và Bạch Viên lại, "Huyền Tiêu, ngươi chưởng quản một phương Tiên Đảo, trên người lại không có pháp bảo thuận tay, một đóa Cửu Phẩm Thanh Liên này ngươi cầm lấy hộ thân đi." Huyền Tiêu nghe vậy đại hỉ, tuy thiên phú dị bẩm, là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng trong tay nàng lại chỉ có một kiện Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phân Thủy Châu.

Hiện tại Đông Vương Công ban thưởng Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Huyền Tiêu tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Trong Hồng Hoang, Linh Bảo khó có được, dù sao những Tiên Thiên Linh Bảo đó đều là vật có chủ, nếu không có cơ duyên, căn bản không thể đoạt được.

"Đa tạ Chủ Thượng ban bảo, Huyền Tiêu sau này nhất định nỗ lực tu hành, để báo đáp tri ngộ chi ân của Chủ Thượng!" Huyền Tiêu kích động thu Cửu Phẩm Thanh Liên, trên mặt nàng lộ rõ vẻ hỉ sắc không che giấu được.

Các tu sĩ xung quanh từng người tiện mộ vô cùng, không ngờ thực lực Huyền Tiêu là Đại La Kim Tiên, tự nhiên không có cách nào so sánh.

Lúc này Đông Vương Công lại gọi Bạch Viên, Bạch Viên ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, trong lòng y đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra, vẻ mặt đầy mong đợi.

Đông Vương Công cũng cười, "Bạch Viên, ngươi thân là đồng tử dưới trướng ta, tự nhiên không thể bạc đãi, huống hồ tin tức Phương Trượng Tiên Đảo, cũng từ miệng ngươi mà biết được, một đóa Cửu Phẩm Thanh Liên này, ban thưởng cho ngươi!" Bạch Viên đoạt được bảo bối, tự nhiên cũng thiên ân vạn tạ, vui mừng đến nỗi khuôn mặt khỉ đỏ bừng.

Nếu Huyền Tiêu đoạt được bảo bối, thì đó là thực lực cường hãn, trước đó lại là chủ nhân trên Phương Trượng Tiên Đảo, vì thế mới được Đông Vương Công coi trọng, còn Bạch Viên chỉ là Kim Tiên, thực lực lại kém hơn cả cường giả có mặt ở đây.

Ngay cả Bạch Viên còn có thể được lợi ích, vì sao ta lại không thể?

Trong nhất thời, đông đảo tu sĩ tiện mộ Bạch Viên đồng thời, trong lòng cũng đều có chút không phục.

Đông Vương Công lúc này muốn chính là hiệu quả đó, y lúc này lại lấy ra đóa Cửu Phẩm Thanh Liên cuối cùng nói: "Bạch Viên đã cung cấp tin tức Phương Trượng Tiên Đảo, sở dĩ ta ban thưởng cho y một kiện Linh Bảo, trong số các ngươi, nếu ai biết tin tức về Tiên Đảo khác, hãy nói ra, đồng dạng sẽ có thưởng!" Đông Vương Công cũng được Bạch Viên trước đó khai sáng, mà nhìn xem, những thủy linh này sinh hoạt trên biển vô tận tuế nguyệt, vì thế đối với tình huống xung quanh khẳng định hiểu rõ hơn, chí ít so với Đông Vương Công, phải quen thuộc hơn một chút.

Tuy nhiên lần này, đông đảo tu sĩ có mặt từng người khổ tư minh tưởng, đều muốn đoạt được đóa Cửu Phẩm Thanh Liên cuối cùng kia, đáng tiếc tin tức Tiên Đảo quả thật quá hiếm hoi, căn bản không có cách nào biết được.

Nếu dùng tin tức giả lừa dối Đông Vương Công, những tu sĩ này

thật sự không có gan đó.

Đông Vương Công nhìn cảnh tượng này, trong lòng cũng không thất vọng nhiều, dù sao nếu dễ dàng có thể đoạt được tin tức Tiên Đảo, thì sẽ không giống như ở hậu thế, mịt mờ khó cầu!

"Sau này các ngươi có thể siêng năng lưu ý, chỉ cần đến lúc đó có tin tức, ban thưởng vẫn có hiệu lực!" Đông Vương Công vừa nói xong, triệt để khiến các tu sĩ có mặt sôi trào, sau đó cũng dẫn phát một trận nhiệt triều du ngoạn Tứ Hải.Đông Vương Công làm xong mọi thứ, không ngừng nghỉ một khắc, bố trí trận pháp trên toàn bộ Tiên Đảo.

Trước đó Phương Trượng Tiên Đảo vẫn ẩn thế không ra, trong hậu thế cũng ít có tin tức liên quan đến Phương Trượng Tiên Đảo, nhưng hiện tại không biết nguyên nhân gì, trong sự trùng hợp lại tìm thấy tòa Tiên Đảo này, Đông Vương Công tự nhiên phải bố trí một phen.

Đông Vương Công hiện tại trong tay chưởng khống trận pháp có được từ Doanh Châu Tiên Đảo là Tu Di Giới Tử Chi Trận, và trận pháp thủ hộ Thuần Dương Vô Cực Đại Trận.

Hai loại trận pháp một công một thủ, quả thật vô cùng thích hợp để bố trí trên đảo.

Đông Vương Công sau khi bố trí xong trận pháp trên Phương Trượng Tiên Đảo, thêm vào tụ linh trận mà Huyền Tiêu bố trí trước đó, trận pháp kỳ cảnh, Tiên Đảo nghiễm nhiên một vẻ cảnh bị sâm nghiêm.

Đông Vương Công lại gia tăng lực phòng ngự và sức mạnh tuần tra trên Tiên Đảo, phân tất cả Kim Tiên tu sĩ thành vài tiểu đội, ngày đêm không ngừng tuần tra, cảnh giới trên Phương Trượng Tiên Đảo.

“Sinh linh trên Phương Trượng Tiên Đảo không đủ, ta muốn trên đảo khai đàn giảng đạo, các ngươi có thể hô bằng dẫn bạn, triệu tập tất cả sinh linh bên cạnh, nếu có kẻ tư chất ưu tú, có thể nhập môn tường Đông Vương Công ta!” Đông Vương Công vừa nói xong, những tu sĩ này lập tức sôi trào, thực lực cường đại của Đông Vương Công đều là điều có mắt thấy tai nghe, nếu được Đông Vương Công nhìn trúng, vậy thật sự là một bước lên mây!

Chương 46

Chẳng phải thấy Bạch Viên chỉ là đồng tử dưới trướng Đông Vương Công, còn được ban thưởng Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu trở thành đệ tử của Đông Vương Công, há có thiếu Linh Bảo sao?

Hơn nữa Đông Vương Công quý là chủ một đảo, trở thành đệ tử của y, vậy lợi ích đạt được không chỉ đơn giản là Linh Bảo.

Chính vì nguyên nhân này, tin tức Đông Vương Công muốn giảng đạo lập tức truyền đi, thậm chí một số sinh linh mới khai trí, chưa từng tiến vào cảnh giới Địa Tiên, cũng đều nghe tin, âm thầm tiềm phục, chờ đợi Đông Vương Công truyền xuống đạo pháp.

Các sinh linh thậm chí không tiếc rời khỏi Tiên Đảo, ra ngoài mời những tu sĩ quen thuộc, cùng lên đảo nghe Đông Vương Công giảng đạo.

Dù sao nếu ai đó được Đông Vương Công nhìn trúng, vậy sau này với tư cách là người tiến cử, cũng có thể đạt được lợi ích nhất định chứ?

Đông Vương Công muốn giảng đạo cũng không tùy tiện làm, dù sao hiện tại đạo pháp không hiển hiện trên đời, đa số sinh linh đều mò mẫm tu hành.

Ngay cả Đông Vương Công, cũng có thể dựa vào công pháp tự sáng tạo mà tu luyện.

Nếu truyền bá Thần Tàng tu luyện chi pháp xuống, không chỉ có thể khiến thực lực của sinh linh trên Phương Trượng Tiên Đảo đại tăng, càng có thể khiến y khi xưng bá Hồng Hoang có một phần trợ lực đáng kể.

Như Huyền Tiêu, căn nguyên bất phàm, phúc duyên cũng đủ, nhưng thực lực lại thưa thớt bình thường, thậm chí không địch lại cường giả Đại La Kim Tiên của Long Tộc thông thường.

Cái nàng thiếu, chính là công pháp.

Lần này sau khi Đông Vương Công giảng đạo, những sinh linh có tư chất, những tu sĩ có thể lĩnh ngộ Thần Tàng tu luyện chi pháp của Đông Vương Công, thực lực tất sẽ đột phi mãnh tiến, sau này trong thiên hạ cũng sẽ có một vị trí.

Ngày Đông Vương Công giảng đạo lặng lẽ tới, lần này sinh linh tụ tập trên Phương Trượng Tiên Đảo, có tới hơn mười vạn.

Nhiều hơn nữa thì là những dã thú, tinh quái khắp núi cùng đồng, chưa từng tiến vào tiên ban, đa số chỉ có linh thức, thông minh trí tuệ, nhưng chưa triệt để thoát ly tầng thứ dã thú.

Đông Vương Công cũng không bận tâm, trực tiếp bắt đầu giảng thuật đạo tu hành.Đông Vương Công cao tọa trên Chư Thiên Khánh Vân, một bên Bạch Viên đứng đó, tay nâng một chuôi đạo kiếm, chính là Cảnh Dương Kiếm.

Đông Vương Công niệm Chân Ngôn, bắt đầu giảng giải từ cảnh giới Địa Tiên cơ sở nhất, dù sao sinh linh trên Phương Trượng Tiên Đảo đa số đều tự mình mò mẫm, con đường tu luyện đều sai lầm.

Đông Vương Công muốn từ căn cơ sửa chữa lại một phen cho họ, dù sao chỉ có căn cơ vững chắc, mới có thể đi xa hơn trên con đường truy cầu đại đạo.

Đông Vương Công bắt đầu từ chỗ tinh vi nhất, giảng giải tất cả đạo nghĩa thấu triệt vô cùng, đặc biệt chú trọng giảng giải pháp môn Khai Tịch Thần Hải, luyện hóa Thần Tàng Dĩ Lực Chứng Đạo.

Khi nghe Đông Vương Công nói đại đạo có thể tu hành vô hạn chế

xuống, thậm chí có khả năng trực tiếp Dĩ Lực Chứng Đạo, Huyền Tiêu chìm đắm trong chấn kinh, mãi lâu không thể tự thoát ra.

Những năm qua, Huyền Tiêu tự cho rằng Lôi Đình Chi Đạo do mình mò mẫm ra vô cùng hiếm thấy và lợi hại, nhưng so sánh với Thần Tàng Chi Đạo của Đông Vương Công, quả thực không thể xem xét nổi.

Huyền Tiêu lập tức hạ quyết tâm, cải tu đại đạo của Đông Vương Công!

Còn về các tu sĩ cấp thấp khác, càng chấn động trước sự cao siêu viễn vọng của Đông Vương Công, loại tư duy tu hành đại đao khoát phủ, quỷ phủ thần công như vậy, khiến họ chấn động đồng thời, từng người trong lòng vô cùng rạo rực.

Đại đạo này, sau khi tu hành có thể cường đại như Đông Vương Công!

Lập tức trở thành mục tiêu chung của hầu hết tất cả tu sĩ, đều muốn giống như Đông Vương Công, sở hữu sức mạnh tuyệt đối, có thể đứng trên đỉnh cao của thế giới này!

Đông Vương Công tỉ mỉ giảng giải, không chút che giấu nói ra một số tâm đắc và thể hội những năm qua, như đang ôn tập vậy, khiến Đông Vương Công cũng thêm chút dung hội quán thông.

Các tu sĩ nghe giảng càng như si như túy, tựa như thể hồ quán đỉnh, bỗng nhiên đại ngộ.

Đồng tử Bạch Viên ở một bên gãi tai cào má, trên người thanh quang chấn động, "ầm một tiếng", Bạch Viên lúc đó trực tiếp đột phá, tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Lúc này, các tu sĩ phía dưới nghe giảng cũng từng người không ngừng đột phá, thậm chí một số dã thú cũng bắt đầu phân phân hóa

hình, trong lúc nghe giảng, lợi dụng đạo pháp của Đông Vương Công, ngưng luyện các khiếu huyệt toàn thân, thuận lợi hóa hình.

Đông Vương Công nhìn trong mắt, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Thao thao bất tuyệt, một lần giảng đạo ngàn năm thời gian.

Mãi đến khi Đông Vương Công lần nữa dừng giảng đạo, tu vi của y cũng càng thêm ổn cố, phảng phất như trải qua một lần sắp xếp lại từ đầu đến cuối vậy, trở nên ý niệm thông đạt, tâm vô ngại.

Những sinh linh dưới đài cao lúc này tâm duyệt thành phục, đồng loạt quỳ lạy Đông Vương Công, miệng lớn tiếng hô: "Đa tạ Tiên Sư ban đạo pháp!" Trong khoảnh khắc, trên bầu trời đột nhiên bay tới một phiến tường vân, vạn dặm tử khí hạo đãng, Đông Vương Công lần này giáo hóa mười vạn sinh linh, dẫn động Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống một phiến công đức!

Đông Vương Công không ngờ lại có chuyện tốt như vậy, vốn ý chỉ là gia tăng thực lực Tiên Đảo, lại dẫn được Thiên Đạo nhận khả, thưởng cho Công Đức Chi Khí.

Đông Vương Công ha ha cười, thu Công Đức Chi Khí, Công Đức Chi Khí diệu dụng vô cùng, ai cũng sẽ không từ chối.

Đông Vương Công lúc này nói với dưới đài: "Đại đạo của ta, có thể tu hành đến chỗ cực cao thâm, chỉ cần tiềm tâm tu luyện, ắt sẽ thụ dụng vô cùng!" Đông Vương Công hơi nhìn một cái, hiện tại sinh linh trên đảo đã vượt quá mười vạn, trong đó Đại La Kim Tiên lại xuất hiện thêm bốn vị, Thái Ất Kim Tiên thì hơn mười vị.

Hiện tại trong tay Đông Vương Công, cũng có một chi đội quân miễn cưỡng có thể xem là thuộc hạ.

Chỉ là về lực lượng chiến đấu cao cấp, còn thiếu không ít.Đông

Vương Công vừa mới giảng đạo xong, trở về động phủ, lại không ngờ lúc này giữa Hồng Hoang thiên không có một đạo tường thụy chi khí truyền tới, đồng thời có ca dao vang vọng khắp bốn phương.

"Cao tọa Cửu Trọng Vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương Chưởng Giáo Tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần.

Nhất đạo truyền Tam Hữu, nhị giáo Xiển Tiệt phân.

Huyền môn Đô Lĩnh tú, nhất khí hóa Hồng Quân." Đông Vương Công nghe một tiếng, lại nhìn Pháp Tướng Thánh Nhân trên Cửu Thiên kia, tức thì trong lòng giật mình, Hồng Quân Lão Tổ thành Thánh!

Pháp Tướng của Hồng Quân Lão Tổ đỉnh thiên lập địa, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này tử khí hạo đãng chín vạn dặm, Phượng Hoàng, Linh Điểu bay lượn trên thiên không, hình thành một khối thiên mạc xinh đẹp, vô biên tường thụy chi khí tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Càng có vô biên linh khí ngưng tụ thành kim hoa, như ý, liên đài, và các loại thần thánh chi vật khác, tán loạn khắp nơi, phàm sinh linh chạm vào, chỉ cần động niệm là có thể dễ dàng hấp thu, sau đó thực lực đột phi mãnh tiến, đạt được vô cùng lợi ích.

Trong nhất thời, Đại Đạo Thiên Âm chấn hưởng, từng trận đạo vận tràn ngập giữa thiên địa, ngay cả Đại Thần Thông giả như Đông Vương Công, sau khi nghe cũng cảm thấy ý niệm thông đạt, một số chỗ bế tắc lập tức được giải khai, ẩn ẩn có cảm giác đột phá tu vi, bạch nhật phi thăng.

"Ta chính là Hồng Quân Đạo Tổ, hôm nay thành Thánh Nhân Quả Vị, ba ngàn năm sau, ta sẽ ở ngoài Ba Mươi Ba Thiên, trong Tử Tiêu

Cung giữa Hỗn Độn khai đàn giảng đạo.

Phàm người có duyên, đều có thể vào Tử Tiêu Cung của ta, lắng nghe Đại Đạo Thiên Âm!" Hồng Quân Lão Tổ chiêu cáo Hồng Hoang, trong nhất thời Thánh Nhân uy áp tràn ngập Tứ Hải Bát Hoang, vô số sinh linh thực lực yếu kém đều đồng loạt quỳ bái trên mặt đất.

Ngay cả Đại Thần Thông giả như Tam Thanh cũng cúi người hành lễ, tỏ vẻ tôn kính.

Đông Vương Công xa xa vọng nhìn Hồng Quân Lão Tổ trên trời, đối với Hồng Quân Lão Tổ, Đông Vương Công không nói có bao nhiêu tôn kính, nhưng đối với tâm truy cầu đại đạo của Hồng Quân Lão Tổ, y thập phần tán đồng.

Chương 47

Dù sau này Đạo Tổ Hồng Quân hợp nhất với Thiên Đạo, trở nên xả bỏ tự ngã, vô tình vô dục, cũng chỉ là vì mong một ngày có thể siêu việt Thiên Đạo, đạt thành cảnh giới tu vi cao hơn.

Đông Vương Công thu lại tư niệm, cùng Tây Vương Mẫu đơn giản thương nghị, phân phó Huyền Tiêu thủ hộ tốt Phương Trượng Tiên Đảo, hai người giá ngự Chư Thiên Khánh Vân trực tiếp bay về phía ngoài Ba Mươi Ba Thiên.

Ba ngàn năm thời gian, cũng không quá dài, hơn nữa Tử Tiêu Cung xa xôi giữa Hỗn Độn, lại phải tìm kiếm trong Hỗn Độn.

Nếu ba ngàn năm không tìm thấy, vậy sẽ bỏ lỡ lần giảng đạo đầu tiên, cũng chính là như Đạo Tổ đã nói, vô duyên.

Trong Hỗn Độn hỗn loạn vô tự, tu sĩ bình thường tiến vào trong đó là tìm chết, ngay cả cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, nếu không có pháp bảo hộ thể, cũng dễ dàng vẫn lạc trong đó.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một đường đi, có rất nhiều độn quang bay vụt qua, những tu sĩ này hiển nhiên cũng là vì tới Tử Tiêu Cung nghe giảng, sợ lỡ mất thời cơ, vì thế mới vội vàng lên đường.

"Ta cũng phải nhanh hơn một chút, nếu không lỡ mất cơ duyên lần này, vậy thật đáng tiếc!" Đông Vương Công cười, nghiêm túc nói với Tây Vương Mẫu.

Lần này, Đông Vương Công ngược lại cũng muốn chiếm một chỗ ngồi, dù sao Hồng Mông Tử Khí kia là một đạo cơ hội thành Thánh, dù không mượn Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, thì cũng có thể dùng để tham ngộ.Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một đường trong

Hỗn Độn, vô cùng Hỗn Độn Chi Khí hoành hành, địa hỏa thủy phong cuồng bạo vô biên.

Đông Vương Công ngồi xếp bằng trên Chư Thiên Khánh Vân, cùng Tây Vương Mẫu đối diện mà ngồi, Tây Vương Mẫu triển khai Tố Sắc Vân Giới Kỳ, vô cùng vân khí tràn ngập, che chắn những cuồng bạo loạn lưu bên ngoài.

Trong Hỗn Độn vô cùng hung hiểm, tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không thể không cẩn thận ứng đối.

Trên đường đi Đông Vương Công liền thấy vô số sinh linh bị Hỗn Độn thôn phệ, sau khi chết ngay cả Nguyên Thần cũng không thể giữ, bị năng lượng cuồng bạo kia nghiền nát thành phấn vụn.

Đông Vương Công không có nhiều lòng đồng tình, truy cầu đại đạo, vốn như thiêu thân lao vào lửa vậy, có thể may mắn sống sót, thường thường đều là cực thiểu số.

Nếu Đông Vương Công trong lòng sinh ra lòng thương xót, chỉ sợ với sức lực của y cũng căn bản không thể cứu giúp hết.

Lúc này Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một đường thẳng tiến vào sâu trong Hỗn Độn, trong vô biên Hỗn Độn đó, đều chỉ có thể dựa vào một tia cảm ứng trong cõi u minh mà tiến về phía trước.

Có thể tìm thấy Tử Tiêu Cung, đó là người có duyên, không tìm thấy, là vô duyên với Thiên Đạo, phúc trạch không đủ.

Tuy nhiên, đúng lúc Đông Vương Công một đường tiến về Tử Tiêu Cung, bão tố trong Hỗn Độn lại càng thêm cuồng loạn.

Vô biên địa thủy hỏa phong cuồng bạo không ngừng, phảng phất một trận bão lớn ập tới, vô biên Hỗn Độn đều bị khuấy động.

“Hỗn Độn Loạn Lưu, chúng ta nhanh chóng tránh khỏi đó!” Tây Vương Mẫu trên mặt một mảnh ngưng trọng, trong Hỗn Độn vốn hỗn

loạn vô tự, nếu gặp Hỗn Độn Loạn Lưu bạo động, vậy vô cùng nguy hiểm.

Đông Vương Công giá ngự Chư Thiên Khánh Vân, mang theo Tây Vương Mẫu lập tức bay xa.

Thế nhưng Hỗn Độn Loạn Lưu kia vô biên vô tế, lại đang truy đuổi Đông Vương Công, mặc cho Đông Vương Công né tránh, đều không thể thoát khỏi sự truy kích của Hỗn Độn Loạn Lưu.

Đông Vương Công trong lòng nghĩ, loạn lưu vốn nên hỗn loạn vô tự, nhưng loạn lưu trước mặt lại vẫn luôn truy đuổi, phảng phất như có ý thức gây khó dễ vậy.

Đông Vương Công giả vờ như không biết gì, tiếp tục độn tẩu, đồng thời trong mắt âm dương nhị khí lưu chuyển, thăm dò vào trong Hỗn Độn Loạn Lưu kia.

Hỗn Độn Loạn Lưu vô biên vô tế, Đông Vương Công từng cái tra xét, nhưng trong Hỗn Độn Loạn Lưu không hề có dị trạng, căn bản không tra ra bất kỳ điểm khác biệt nào.

Đông Vương Công âm thầm truyền âm cho Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu hiển nhiên cũng sớm đã nhận ra sự không ổn bên trong, nhưng cũng không thể nhìn ra rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu.

Đúng lúc Đông Vương Công đang suy nghĩ, Âm Dương Song Đồng vừa chuyển, nhìn thấy trong Hỗn Độn Loạn Lưu có một trận cuồng phong.

Hỗn Độn Chi Phong và trận cuồng phong kia không hề ăn khớp, cuồng phong mang theo Hậu Thiên Chi Khí, hiển nhiên không thuộc về Hỗn Độn.

Đông Vương Công trong lòng âm thầm lưu ý, quả nhiên thấy cuồng phong kia khắp nơi khuấy động trong Hỗn Độn, mới dẫn động

toàn bộ Hỗn Độn Loạn Lưu di chuyển khắp nơi, truy đuổi hai người Đông Vương Công.

Phát hiện ra luồng cuồng phong dị thường đó, Đông Vương Công cố ý thả chậm tốc độ, y và Tây Vương Mẫu lập tức bị Hỗn Độn Loạn Lưu kia bao vây.

"Cẩn thận, trong loạn lưu khắp nơi đều là năng lượng cuồng bạo!" Tây Vương Mẫu khẩn trương nhắc nhở Đông Vương Công, phấn lực triển khai Tố Sắc Vân Giới Kỳ, từng đóa kim quang vân hà phiêu đãng, hộ trì hai người trong đó.

Sức mạnh cuồng bạo đó đủ để xé rách không gian, nhưng lúc này lại bị Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Tây Vương Mẫu vững vàng chặn lại, mặc cho những loạn lưu kia hóa thành thiên đao, thần kiếm, trường thương, cũng không hề lay chuyển được phòng ngự của Tây Vương Mẫu.

Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng cường đại, huống hồ Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay Tây Vương Mẫu lại là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đông Vương Công mật thiết quan tâm động tĩnh trong Hỗn Độn Loạn Lưu, lần này hiển nhiên đã gặp phải đối thủ.

Dù là Âm Dương Song Đồng Thuật của Đông Vương Công, cũng chỉ có thể nhìn thấy một trận lưu phong.

Đột nhiên, loạn lưu lần nữa ập tới, uy thế lần này càng thêm mãnh liệt.

Đông Vương Công nắm chặt thời cơ, trong tay kim quang lóe lên, chín con rồng trên Sơn Hà Đại Ấn gào thét, kim quang vạn trượng, Đông Vương Công ném pháp bảo lên không trung một cái.

Sơn Hà Đại Ấn lập tức hóa thành một phương núi non, giận dữ

đập xuống Hỗn Độn Loạn Lưu kia, lúc này luồng cuồng phong đó cũng vừa vặn ở ngay phía dưới Sơn Hà Ấn.

Một kích này Đông Vương Công nắm bắt vô cùng chuẩn xác, khiến đối phương căn bản không có thời cơ né tránh.

"Ầm ầm!" Sơn Hà Ấn đánh tan vô biên Hỗn Độn Loạn Lưu, xung quanh trong khoảnh khắc đều xuất hiện sự yên tĩnh tạm thời.

Hư không chấn chiến, Hỗn Độn sụp đổ, nhưng Đông Vương Công lúc này lại trong lòng động niệm, vừa rồi một kích đó, đã đánh trượt.

Hoặc giả, không đánh trượt, nhưng cũng không thể làm bị thương đối phương.

Một đạo âm trắc trắc thanh âm từ trong Hỗn Độn Loạn Lưu truyền ra: "Có thể phát hiện Lão Tổ ta, ngươi ngược lại cũng có vài phần bản lĩnh.

Nhưng, bằng vào Linh Bảo trong tay ngươi, căn bản không thể làm tổn thương Lão Tổ ta, hắc hắc hắc!" Thanh âm nghe qua âm dương quái khí, hiển nhiên không phải loại tốt lành gì.

Tu sĩ tự xưng Lão Tổ kia thấy Đông Vương Công đã thức phá ẩn tàng chi thuật của mình, dứt khoát cũng không né tránh nữa, trực tiếp hiển lộ chân thân.

Đông Vương Công lúc này nhìn lại, mới minh bạch tất cả nguyên nhân, sinh linh tập kích y, vốn là một luồng cuồng phong Tiên Thiên đắc đạo, đối với công kích vật lý tự nhiên có năng lực miễn dịch mạnh mẽ.

Thêm vào bản thân y là phong chi thể, sở dĩ mới có thể trong vô biên Hỗn Độn như cá gặp nước, có thể giá ngự cuồng phong, thôi động Hỗn Độn Loạn Lưu, sau đó lợi dụng Hỗn Độn Loạn Lưu tiến

hành công kích.

Trước đó Cuồng Phong Lão Tổ thấy pháp bảo của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lợi hại, không khỏi tâm sinh tham niệm, vì thế một đường ẩn mình trong cuồng phong, đợi tới giữa vô biên Hỗn Độn, mới lợi dụng ưu thế địa lợi, ngang nhiên ra tay với Đông Vương Công, chuẩn bị giết người đoạt bảo.

"Không thể làm bị thương?

Chỉ cần sức mạnh đủ cường đại, ngay cả vô biên Hỗn Độn cũng có thể phá vỡ, một luồng cuồng phong có gì mà đắc ý!" Đông Vương Công khinh thường nói, sở dĩ trước đó không thể làm bị thương đối phương, chẳng qua là Cuồng Phong Lão Tổ nhân cơ hội hóa thành lưu phong, mới né tránh được một kích chí cường.

Nếu vừa rồi Đông Vương Công không thăm dò, toàn lực một kích đánh ra, mặc cho là phong chi thể, cũng phải lập tức bị xé rách thành mảnh vụn.

Chương 48

"Ta Cuồng Phong Lão Tổ tung hoành Hồng Hoang vô số tuế nguyệt, lần đầu tiên thấy tu sĩ cuồng ngạo hơn ta, hôm nay Linh Bảo của các ngươi, Cuồng Phong Lão Tổ ta muốn định đoạt!" Cuồng Phong Lão Tổ lần nữa hóa thành một trận cuồng phong, lúc này trên đỉnh đầu y một kiện Linh Bảo phát ra thần quang rực rỡ, lần này muốn triệt để khuấy động phong bạo, thổi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thành một cỗ thây khô!

"Thực lực không tệ, miễn cưỡng có thể làm dược liệu luyện hóa Thần Tàng, vì thế, bây giờ ngươi muốn đi, đã muộn rồi!" Đông Vương Công đồng dạng nhìn trúng đối phương, lập tức từ trên Chư Thiên Khánh Vân bay vọt ra, tốc độ như tia chớp đó khiến Cuồng Phong Lão Tổ đại kinh thất sắc.

Đông Vương Công phấn lực một quyền đánh ra, Cuồng Phong Lão Tổ căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể lần nữa hóa thành cuồng phong chi khu, muốn cùng vô biên Hỗn Độn lần nữa dung hợp thành một thể.

"Thân thể cuồng phong của ta, có thể miễn dịch tất cả công kích vật lý, công kích của ngươi đối với ta, ha ha…" "Phụt!" Cuồng Phong Lão Tổ lời còn chưa dứt, lập tức bị Đông Vương Công đánh bay ra ngoài.

Đông Vương Công nhìn đạo cuồng phong kia bị đánh bay, có cảm giác sức mạnh đánh vào không khí.

Tuy nhiên, dù vậy, dư ba một kích của Đông Vương Công cũng đã triệt để trọng thương Cuồng Phong Lão Tổ.

Lúc này, Cuồng Phong Lão Tổ không còn dám có chút kiêu ngạo

nào, ánh mắt vô cùng chấn kinh nhìn Đông Vương Công, dường như trước mặt không phải một tu sĩ, mà là một tử thần cực kỳ đáng sợ.

"Thân thể cuồng phong của ta có thể miễn dịch công kích vật lý, vì sao lại vô hiệu đối với y?" Cuồng Phong Lão Tổ sợ hãi cực độ, toàn thân run rẩy đồng thời trong lòng cũng tràn đầy sự không cam lòng.

Đông Vương Công thản nhiên bước tới, trong tay lấy ra Càn Khôn Đỉnh, đẩy về phía Cuồng Phong Lão Tổ, Cuồng Phong Lão Tổ bị lực hút mãnh liệt kéo về.

"Sức mạnh đạt đến một trình độ nhất định, có thể đánh nát tất cả!

Đừng nói chỉ một trận cuồng phong, một hơi thở, ta cũng có thể nghiền nát ngươi!" Đông Vương Công thu Cuồng Phong Lão Tổ vào trong Càn Khôn Đỉnh, thúc giục Thuần Dương Chi Hỏa, trong chớp mắt luyện hóa Cuồng Phong Lão Tổ vào một huyệt khiếu, Phong Trì huyệt, một đại huyệt trong cơ thể người.

Nhất thời, Đông Vương Công chỉ cảm thấy trong Phong Trì huyệt có một trận thanh phong lưu động, trận gió ấy từ bên trong cơ thể thổi ra chậm rãi.

Thanh phong lại một lần nữa sơ lý toàn bộ ngũ tạng lục phủ, khiến toàn thân thanh huy đại tác, từng trận ngân quang phát ra, rực rỡ như thần linh, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Cuồng Phong Lão Tổ là Tiên Thiên Thần Thai linh đắc đạo, dùng để luyện hóa Phong Trì Thần Tàng lại vừa vặn phối hợp thuộc tính, không ngờ lại có được lợi ích thần diệu đến vậy!" Đông Vương Công hài lòng với thực lực của Cuồng Phong Lão Tổ, lại lấy pháp bảo trước đây của Cuồng Phong Lão Tổ ra xem xét.

Cuồng Phong Lão Tổ thân là Đại La Kim Tiên, trên người lại chỉ có một kiện linh bảo, Đông Vương Công nhìn qua, lại là một kiện

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Phong Chi Chương.

Phong Chi Chương chính là thư tịch ghi chép quản lý phong lực thiên địa trong Thiên Đình hậu thế, bát phong chi lực thiên địa đều phải thuộc về Phong Chi Chương quản thúc.

Kiện linh bảo này, đối với Đông Vương Công sau này kiến lập Thiên Đình quả thật hữu dụng, về sau phân phong thần chức chưởng khống phong bộ, vừa vặn có thể dùng đến Phong Chi Chương.

"Không tệ, lại có thể luyện hóa thêm một Thần Tàng!" Đông Vương Công khẽ cười, cùng Tây Vương Mẫu tiếp tục viễn độn.

Vốn định chiếm một chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, nay bị Cuồng Phong Lão Tổ cản trở, Đông Vương Công trong lòng cũng thấy không chắc.

Tuy rằng có được chỗ ngồi cố nhiên là vui, không được cũng không có gì đáng tiếc.

Đông Vương Công kiên tín không nghi ngờ đạo của mình, chỉ cần không ngừng nỗ lực tu hành, tương lai nhất định có thể đứng trên đỉnh cao nhất.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một đường đi tới, dọc đường lại tìm kiếm nửa ngày, mới từ xa nhìn thấy một tòa đại điện kim bích huy hoàng.

Trong vô biên hỗn độn kia, tòa đại điện tựa như một ngọn minh đăng, khiến hỗn loạn hỗn độn chi khí trở nên tĩnh lặng, như sóng biển cuồn cuộn trở về bến cảng, trở nên an tĩnh hòa nhã.

Đông Vương Công nhìn về phía chính môn đại điện, trên đầu cửa ba đại tự "Tử Tiêu Cung" tỏa ra thần quang, hiển nhiên đây chính là địa phương chính xác.

"Chúng ta vào thôi!" Tây Vương Mẫu hưng phấn nói, tuy không

biết chuyện chỗ ngồi, nhưng hiện tại cửa Tử Tiêu Cung đã mở lớn, vô số tu sĩ đều đã tiến vào đại điện, hai người họ có chút đến muộn.

Đông Vương Công thu Khánh Vân, cùng Tây Vương Mẫu bước lên bậc thang, lúc này vẫn còn một đại phê tu sĩ vội vàng đến, hiển nhiên đều là đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Đông Vương Công cẩn thận đánh giá, tòa Tử Tiêu Cung này hiển nhiên cũng có tác dụng bình định địa thủy hỏa phong, không biết là pháp bảo gì của Đạo Tổ, lại là đẳng cấp nào.

Đại điện bên ngoài nhìn không hùng vĩ, lúc này điện môn mở rộng, Đông Vương Công bước vào bên trong nhìn, chín cây long trụ chống đỡ đại điện, trên đó điêu khắc thần long sống động như thật, phảng phất tùy thời đều có thể bay lượn mà đi.

Trong đại điện lúc này đã ngồi đầy tu sĩ, từng người tìm kiếm vị trí, cùng với những bạn bè quen thuộc.

Chỉ có hàng ghế đầu của đại điện, sáu bồ đoàn đã bị sáu vị đại thần thông giả chiếm cứ, những cường giả còn lại thì đều ngồi bệt xuống đất, ngay cả một bồ đoàn cũng không có.

Đông Vương Công cẩn thận nhìn, trên sáu bồ đoàn lần lượt là: Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, Thượng Thanh Thông Thiên.

Vị trí thứ tư là Côn Bằng Lão Tổ, thứ năm là Hồng Vân Lão Tổ, thứ sáu là Nữ Oa Nương Nương.

Đông Vương Công trong lòng khẽ cười, Thiên Định Lục Thánh, quả nhiên là vậy.

Nhưng Đông Vương Công cũng không để ý, lần đầu đến Hồng Hoang thế giới, đạo của y, chú định sẽ nhất minh kinh nhân, cho dù chưa là Lục Thánh, cũng chưa chắc đã kém hơn Đông Vương Công.

Theo Đông Vương Công thấy, những Thiên Đạo Thánh Nhân này đều bị Thiên Đạo trói buộc, không cách nào thoát khỏi Thiên Đạo, chỉ có thể nương nhờ người khác, không thể thực sự đại tự tại.

Lúc này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng nhau, chọn một vị trí tương đối an tĩnh ngồi xuống, Đông Vương Công nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất bên cạnh, Đế Tuấn lúc này đang nhiệt tình hàn huyên với các tu sĩ khác, hiển nhiên là muốn lôi kéo nhân tài cho Yêu Đình tương lai của mình.

Một bên khác, nhiều tu sĩ hướng về Tam Thanh huynh đệ đang ngồi ở vị trí đầu mà hàn huyên, hiển nhiên cũng ôm tâm ý kết giao.

Đông Vương Công lúc này lại nhìn về phía cửa Tử Tiêu Cung, hiện tại trong đại điện đã ngồi đầy cường giả Hồng Hoang, một bên bước ra hai đồng tử, chính là chủ nhân Thiên Đình tương lai, Hạo Thiên Đồng Tử và Dao Trì Tiên Tử.

Lúc này, Hạo Thiên Đồng Tử đứng trước cửa Tử Tiêu Cung, hiển nhiên đã nhận được pháp chỉ của Đạo Tổ, chuẩn bị đóng cửa Tử Tiêu Cung.

Đông Vương Công nhìn quanh, Tây Phương Nhị Thánh đâu rồi?

Thấy cửa Tử Tiêu Cung sắp đóng, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng kêu gấp, "Đạo hữu khoan đã!".

Tiếng nói vừa truyền, một đạo thân ảnh đã đâm sầm vào đại điện, ngã sấp mặt xuống đất.

Một đám người nhìn bộ dạng lấm lét của người đó, trong chớp mắt liền gây ra một trận cười lớn.

Vị tu sĩ kia lại vô sở vị đứng dậy, phủi phủi y bào trên người, lúc này phía sau lại có một tu sĩ khác vội vàng lao vào, cũng một vẻ phong trần, thở hổn hển, hiển nhiên hai vị này là một cặp.

Hai người vẻ mặt bi khổ, hướng Hạo Thiên Đồng Tử cáo một tiếng tội, cất bước đi vào đại điện.

Nhìn thấy khắp đất đều là đại năng, vẻ mặt khổ sở trên mặt hai vị đạo nhân càng đậm.

"Tiếp Dẫn đạo huynh, hai chúng ta viễn cư Tây Phương, không ngại vạn dặm, suýt nữa lỡ mất thời gian Đạo Tổ giảng đạo." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa than khổ, hai người vừa chen về phía hàng đầu.

Những đại thần thông giả đang ngồi dưới đất kia, ai cũng biết tầm quan trọng của vị trí, do đó không thể tùy tiện cho người khác chen ngang.

Đáng tiếc, Tây Phương Nhị Thánh thực lực cường hãn, một đường đi tới, không ai có thể ngăn cản.

Chương 49

Tu sĩ đầy điện, đều muốn Tây Phương Nhị Thánh có được vị trí hàng đầu.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân một đường chen tới hàng đầu, đáng tiếc sáu đại thần thông giả trên bồ đoàn phía trước càng mạnh mẽ, đạo tâm kiên cố, căn bản không phải hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Đạo Nhân có thể lay động dễ dàng.

Lúc này, Đông Vương Công vẫn luôn mở Âm Dương Song Đồng Chi Thuật, y không tin Hồng Vân Lão Tổ sẽ chủ động nhường chỗ, do đó muốn xem rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra.

Vị Tiếp Dẫn Đạo Nhân kia vừa nhìn, sáu đại thần thông giả phía trước, ba vị đứng đầu khí tức liên thành một phiến, khí thế quanh thân vô cùng cường thịnh, căn bản không phải Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dám trêu chọc.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thầm lắc đầu, trực tiếp bỏ qua Tam Thanh, sau đó lại nhìn về phía sau, Nữ Oa Nương Nương là phận nữ nhi, y cũng không tiện ra tay.

Như vậy, chỉ còn lại Hồng Vân Lão Tổ và Côn Bằng Lão Tổ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân than khóc lẩm bẩm, "Hai chúng ta, ta và Chuẩn Đề, từ Tây Phương xa xôi, một đường phong xan lộ túc, trải qua vô vàn gian nan, vì để có thể lắng nghe Đại Đạo, vậy mà bây giờ ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, thật sự sinh vô khả luyến, chết đi cho rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nói vậy, Hồng Vân Lão Tổ vốn đang đoan trang ngồi bỗng nhiên đứng dậy, gọi Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại.

"Tiếp Dẫn đạo hữu, chỗ ngồi của ta nhường cho ngươi vậy!"

Hồng Vân Lão Tổ còn chưa nói hết lời, Tiếp Dẫn Lão Tổ đã ngồi ngay vào vị trí mà Hồng Vân nhường ra.

Lúc này, Hồng Vân Lão Tổ mới như từ trong mộng tỉnh lại, nhìn chỗ ngồi đã nhường, bất đắc dĩ chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Trấn Nguyên Tử.

Vừa nãy, những người khác không phát hiện, nhưng Thái Thanh Lão Tử đã lén lút nhìn Hồng Vân Lão Tổ một cái.

Đông Vương Công đồng thời cũng nhìn Hồng Vân Lão Tổ một cái, vào khoảnh khắc Hồng Vân Lão Tổ đứng dậy, Đông Vương Công hiển nhiên cảm giác khí tức của Hồng Vân Lão Tổ thay đổi, dường như trở thành một sinh linh khác vậy.

"Chỗ ngồi của Hồng Vân Lão Tổ, có lẽ không phải y tự nguyện nhường ra!" Đông Vương Công tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt cực lực áp chế sự sợ hãi và không cam lòng trong mắt Hồng Vân Lão Tổ, trong lòng y có chút suy đoán.

Lúc này, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã có chỗ ngồi, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại không biết làm sao.

Các tu sĩ khác đều khinh thường Hồng Vân, thậm chí có cường giả còn nhỏ giọng mắng mỏ, Hồng Vân Lão Tổ lại cung kính nhường đi một thiên đại cơ duyên, khiến những người khác vô cùng đỏ mắt, đồng thời cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Hồng Vân Lão Tổ yên lặng ngồi xuống bên cạnh Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử tuy vậy, nhưng biết Hồng Vân Lão Tổ cũng không phải là người sợ phiền phức.

Có thể tu hành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang, há lại đơn giản như vậy?

Nhưng Hồng Vân Lão Tổ đã thực sự nhường chỗ, Trấn Nguyên

Tử dù trong lòng có thế nào, cũng chỉ có thể vỗ vỗ vai Hồng Vân Lão Tổ, để an ủi y.

Lúc này, Tây Vương Mẫu cũng rất tò mò về hành động của Hồng Vân Lão Tổ, nàng đang định hỏi Đông Vương Công, ai ngờ mấy vị đại năng phía trước đã ra tay.

Chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân lớn tiếng mắng Côn Bằng Lão Tổ, Côn Bằng Lão Tổ đang định tranh luận, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã một tay hất Côn Bằng Lão Tổ sang một bên, sau đó "bịch" một tiếng ngồi xuống chỗ của Côn Bằng Lão Tổ.

"Chuẩn Đề!

Ngươi thật to gan!

Dám đem ý đồ đánh lên đầu Lão Tổ ta!" Côn Bằng nổi giận ngút trời, mắng lớn một tiếng, phía sau một đầu Côn Bằng hư ảnh khổng lồ vỗ cánh bay cao, đôi cánh che mây kia trong chớp mắt cuồn cuộn vô cùng phong vân, triển khai tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Côn Bằng Bát Biến, tốc độ vô song!

Nhưng lúc này, giữa không trung một tiếng chuông vang lên, "Đương!".

Toàn bộ Tử Tiêu Cung đều trở nên an tĩnh, phảng phất thời gian, không gian, tất cả mọi thứ đều ngừng lại.

Tốc độ của Côn Bằng Lão Tổ cũng bị định lại giữa không trung, trên vân sàng cao kia chậm rãi hiện lên một đạo thân ảnh, chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

"Trong Tử Tiêu Cung, không được ồn ào, không được làm càn!" Hồng Quân Đạo Tổ vừa mở lời, Côn Bằng Lão Tổ mới khôi phục tự do.

Côn Bằng Lão Tổ trong lòng vô cùng chấn kinh, vừa rồi nếu Đạo Tổ muốn giết y, ngay cả cơ hội đào tẩu y cũng không có!

Oán hận trừng Chuẩn Đề Đạo Nhân, Côn Bằng Lão Tổ chỉ có thể uất ức ngồi xuống một bên.

"Các ngươi có thể đến Tử Tiêu Cung, là có duyên với đạo của ta, về sau chiếu theo thứ tự chỗ ngồi hôm nay, ai nếu làm loạn, trực tiếp đuổi ra khỏi Tử Tiêu Cung, vĩnh viễn không được vào nữa!" Hồng Quân Lão Tổ đặt ra quy củ, nhất thời không ai dám nói một chữ "không".

Hồng Quân Lão Tổ quét nhìn toàn bộ Tử Tiêu Cung, khi nhìn thấy Đông Vương Công, hơi gật đầu, hiển nhiên đối với Đông Vương Công có phần lễ độ hơn.

Sự đãi ngộ này ngay cả Lão Tử đang ngồi ở vị trí đầu cũng chưa từng có, nhất thời khiến mọi người đều nhìn nghiêng, ngay cả Lão Tử cũng quay đầu nhìn, muốn xem rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại được Đạo Tổ coi trọng đến vậy.

Đạo Tổ Hồng Quân thấy mọi người đều đã ngồi tề chỉnh, liền trực tiếp bắt đầu giảng giải Đại Đạo.

"Có vật hỗn thành, sinh ra trước trời đất.

Lặng lẽ mà trống rỗng, độc lập không thay đổi, vận hành không ngừng, có thể làm mẹ của trời đất." "Ta không biết tên của nó, tự gọi là Đạo, cố gắng đặt tên là Đại.

Đại là trôi đi, trôi đi là đi xa, đi xa là trở về." "Cho nên Đạo lớn, Trời lớn, Đất lớn, sinh linh cũng lớn.

Trong vực có bốn cái lớn, sinh linh cư ngụ một trong số đó.

Sinh linh pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp Tự Nhiên." Hồng Quân Lão Tổ vừa mở miệng, lập tức thiệt trán liên hoa,

địa dũng kim liên, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều chìm đắm trong đạo vận, vô biên Đại Đạo Thiên Âm quanh quẩn trong Tử Tiêu Cung.

Chúng tu sĩ chìm đắm trong đó, mãi không thể tự thoát ra.

Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ giảng giải về nhận thức đối với Đại Đạo, cũng như một số kiến thức cơ bản về tu hành.

Những người có mặt đều là đại thần thông giả một phương, thực lực kém nhất cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, do đó những kiến thức cơ bản này đều có thể nghe hiểu, sau đó lại đối chiếu với đạo đã tu luyện trước đây, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, mới biết đạo của Đạo Tổ quả thật tinh thâm quảng đại đến nhường nào.

Đông Vương Công trước đây từng thỉnh giáo Hồng Quân Đạo Tổ tại Ngọc Kinh Sơn, nhưng lúc này lại nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, nhận thức của Hồng Quân Đạo Tổ đối với Đại Đạo hiển nhiên đã sâu sắc hơn một chút, đạo lý đều được xiển thuật càng thêm tường tận, đơn giản dễ hiểu.

Đông Vương Công không thể không bội phục Hồng Quân Đạo Tổ, đối với Đại Đạo Đông Vương Công cũng có kiến giải, nhưng sau khi nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng giải, y cũng bỗng nhiên khai mở.

Đúng như câu nói "sơn chi thạch khả dĩ công ngọc", nghe Đại Đạo của người khác, đồng thời cũng có thể ấn chứng đạo lộ của mình.

Nhất thời, Hồng Quân Lão Tổ giảng giải nghiêm túc, chúng đại thần thông giả nghe giảng cũng toàn thần quán chú, chỉ cảm thấy thu hoạch không nhỏ.

Trong thời gian Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, nhiều tu sĩ đều có thu hoạch, thần quang trên người đại phóng, hiển nhiên có dấu hiệu đột phá.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ không ngừng nghỉ một khắc nào, chỉ

chuyên tâm giảng thuật Đại Đạo, không để ý đến việc các học sinh kia có nhân cơ hội đột phá hay không.

Nhất thời, từng tia khí vận vô hình phiêu đãng ra, từ trên thân những tu sĩ kia, từng luồng từng luồng phiêu đãng lên thân Hồng Quân Lão Tổ, sau đó hội tụ lại.

Nhưng Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trên người có linh bảo trấn áp khí vận, do đó khí vận phiêu ra từ trên người họ là ít nhất, hầu như không bị ảnh hưởng.

Chương 50

Hồng Quân Đạo Tổ lần giảng đạo này, giảng liền ba ngàn năm, trong đó vô số tu sĩ liên tiếp đột phá trong quá trình giảng giải, nhất thời toàn bộ đại điện đều châu quang bảo khí, thụy thái thiên điều.

Vô biên linh khí nồng đậm như nước, ngưng tụ không tan trong Tử Tiêu Cung.

Đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng có lẽ không thích hợp với mỗi một tu sĩ, nhưng lại có thể giúp tu sĩ tránh được một số ngộ khu và sai lầm, từ đó khiến con đường tu hành thuận lợi hơn một chút.

Đây là một sự trợ giúp lớn, có thể đi ít đường vòng hơn, thì sẽ tương đương với việc tiếp cận đích đến!

Chính vì thế, tất cả tu sĩ đều cảm ân đội đức với Hồng Quân Đạo Tổ, đối với y càng thêm kính trọng.

Nhưng trong vô thức, Hồng Quân Lão Tổ đã lấy đi khí vận làm phần bù, đặc biệt là các tu sĩ trên sáu bồ đoàn, được lợi ích nhiều nhất, do đó cũng bị phân chia khí vận nhiều nhất.

Trong Hồng Hoang, có được có mất, nào có chuyện được lợi ích không công, nhưng cho dù mọi người đều biết một chút, lúc này chúng nhân cũng đều đã quyết định, lần sau phải đến nghe giảng sớm hơn.

"Lần giảng đạo này đã xong, các ngươi có thắc mắc gì, bây giờ đều có thể đưa ra." Hồng Quân Lão Tổ quét nhìn toàn bộ Tử Tiêu Cung, đem thần thái của tất cả tu sĩ đều thu vào mắt.

Từ sau khi thành Thánh Nhân quả vị, từ Thiên Đạo mà biết được nhiều bí mật hơn, hiện tại cục diện Hồng Hoang dường như có chút thay đổi, đang phát triển theo một phương hướng không mấy xác

định.

Tuy rằng hiện tại nhìn mọi thứ đều bình thường, nhưng để đề phòng vạn nhất, Thiên Đạo đã hiện ra kỳ cảnh, Hồng Quân Đạo Tổ sau khi biết mọi chuyện, tự nhiên cũng bắt đầu mưu tính.

Bất luận là vì để bù đắp Thiên Đạo, hay vì kế hoạch sâu sắc trong lòng, lần cơ hội này đều phải nắm chắc.

Lúc này, Hồng Quân Lão Tổ vừa nói xong, Thái Thanh Lão Tử là người đầu tiên đứng dậy.

Lão Tử cung thân một lễ, mở miệng nói: "Kính hỏi Lão Sư, sau Đại La Kim Tiên, còn có cảnh giới nào?" "Sau Đại La Kim Tiên, là cảnh giới Thánh Nhân!" Hồng Quân Lão Tổ thản nhiên một câu, giải đáp cho đại đệ tử.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, là cảnh giới Thánh Nhân mà tu sĩ Hồng Hoang theo đuổi.

Sau Đại La Kim Tiên, quả thật là vị trí Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, chỉ là khi dùng Pháp Tắc Chi Lực chứng đạo, mới được xưng là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên.

Còn dùng phương thức thủ xảo chứng đạo, sẽ trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, hiện tại Hồng Quân Lão Tổ, và Lục Thánh sau này, đều là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Vị trí Thánh Nhân khó khăn đến nhường nào, nhiều tu sĩ trong Hồng Hoang lại phân chia ra cảnh giới Chuẩn Thánh giữa Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân, cảnh giới Chuẩn Thánh mạnh hơn Đại La Kim Tiên, nhưng so với Thánh Nhân lại kém xa một trời một vực.

"Kính hỏi Lão Sư, làm thế nào mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đứng dậy, vô cùng hướng vọng cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim

Tiên.

Hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ đã là Thánh Nhân đầu tiên sau khai thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn trở thành người thứ hai đạt được Thánh vị!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa hỏi, mọi người cũng đều chấn động tinh thần, đến Tử Tiêu Cung, chẳng phải là vì tìm kiếm con đường đột phá sao?

"Tám ngàn năm sau, vi sư sẽ lần thứ hai mở Tử Tiêu Cung, khi đó sẽ giảng giải con đường đến cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên cho các ngươi!" Hồng Quân Lão Tổ nói thẳng, trong chớp mắt khiến tất cả tu sĩ đều hưng phấn.

Đông Vương Công nhìn chúng nhân hưng phấn, y liền có thể đoán được, lần giảng đạo thứ hai, e rằng sẽ có nhiều tu sĩ đến Tử Tiêu Cung hơn nữa, bởi lẽ đối với Thánh vị, tu sĩ đều vô cùng khát vọng.

Hiện tại trong Hồng Hoang, đại đa số tu sĩ đều bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, chỉ có số ít tu sĩ thủ xảo, mới đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ví như Long Vương Long Tộc đã vẫn lạc kia, y dựa vào Khí Vận Chi Lực và Công Đức Chi Lực mà cưỡng ép đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng Chuẩn Thánh như Long Vương, so với Hồng Quân Đạo Tổ trước khi thành Thánh, lại có khác biệt một trời một vực.

Phương pháp thủ xảo, rốt cuộc cũng không vững chắc bằng việc từng bước một đi từng bước.

Lần giảng giải của Hồng Quân Đạo Tổ này, khiến Đông Vương Công cũng có được nhận thức chính xác về Nguyên Thần Chi Đạo, đặc biệt là Thuần Dương Chi Đạo và Âm Dương Đại Đạo, Đông

Vương Công lúc này cảm thấy trong Nguyên Thần một trận ấm áp bão mãn, hiển nhiên Nguyên Thần Chi Đạo đại tiến.

Ngay khi Đông Vương Công đang chìm đắm trong cảnh giới thần diệu ấy, trên đỉnh đầu y vô biên vân hà chi khí ngưng tụ, ẩn ẩn có thế Tam Hoa Tụ Đỉnh.

"Tam hoa sắp khai phóng rồi!" Đông Vương Công tâm tư vừa động, tam hoa trì hoãn chưa khai phóng, đúng là lúc khai hoa trong Tử Tiêu Cung.

"Hô ~!" Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung nổi lên một trận cuồng phong, trong chớp mắt hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ, ngay cả mấy tu sĩ muốn thỉnh giáo Đạo Tổ cũng ngẩn người, quên cả hỏi.

Lúc này, tiếng gió kia là do linh khí di động quy mô lớn hình thành, vừa nãy, linh khí nồng đậm trong Tử Tiêu Cung bị Đông Vương Công hấp thu, do đó dẫn động các đám mây linh khí không xa, mới hình thành một trận phong lưu.

Tam hoa trên đỉnh đầu Đông Vương Công chìm nổi trong ngũ khí, từng đạo linh quang phiêu dật bất định trong tam hoa.

Vô cùng linh khí hội tụ, bị Đông Vương Công trong chớp mắt hấp thu sạch sẽ, tạo thành một khu vực chân không linh khí bên cạnh y.

Lúc này, vô số tu sĩ đều bị thanh thế do Đông Vương Công tạo ra hấp dẫn, nhìn tam hoa trên đỉnh Đông Vương Công thần quang vô lượng, rực rỡ thần huy chiếu rọi trời cao.

"Bốp!" Một tiếng vang giòn, như âm thanh hoa nụ nở rộ, nhất thời một luồng hương thơm thanh nhã lan tỏa bốn phía, khiến tất cả tu sĩ đều say đắm trong đó.

Hoa nở nhất phẩm!

Nhị phẩm!

Tam phẩm!… Thất phẩm!

“Hoa nở thất phẩm, đây là tư chất mà chỉ đại thần thông giả Hồng Hoang mới có!” Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung truyền ra từng tiếng cảm thán chấn động.

Hoa nở thất phẩm, đây là tư chất mà những cường giả như Minh Hà, Côn Bằng, Đế Tuấn mới có, Đông Vương Công hoa nở thất phẩm, so với những tu sĩ khác đều lợi hại hơn!

Lúc này, Đế Tuấn trong lòng cũng cảm khái, Đông Vương Công, quả nhiên cũng là người có tư chất siêu phàm.

Nhưng ngay lúc này, đóa hoa đang nở kia lại từ từ hé mở.

“Bát phẩm!” Hoa nở bát phẩm, tư chất Thánh Nhân!

Lần này ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, mấy vị đó cũng đều một trận tâm kinh, tư chất của Đông Vương Công, so với họ cũng không kém chút nào!

Hoa nở bát phẩm, đây là tư chất mà trong Hồng Hoang chỉ có vài vị chí tôn cường giả hiếm hoi mới có.

Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công hoa nở bát phẩm, trong lòng khẽ cười, với tư chất của Đông Vương Công, nếu thấp hơn bát phẩm thì mới là không bình thường!

Lúc này, Hồng Quân Lão Tổ cũng gật đầu một trận, y đã tiếp xúc với Đông Vương Công vài lần, sớm đã rất coi trọng Đông Vương Công, lúc này Đông Vương Công có thể hoa nở bát phẩm, theo Hồng Quân Lão Tổ thấy, cũng là trong lẽ thường tình.

“Hoa nở bát phẩm, Hồng Hoang hiếm có!” Nhất thời, nhiều tu sĩ đều vẻ mặt tiện mộ, Côn Bằng Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ, càng đôi mắt đỏ bừng, trong lòng khó tránh khỏi đố kỵ thiên tư bất phàm của Đông Vương Công.

Nhưng ngay lúc này, lại một tiếng vang giòn nữa, trong chớp mắt khiến toàn bộ đại điện tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi!

Chương 51

"Bốp!" Lại một tiếng hoa nở.

Lúc này, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều đồng loạt kinh ngạc, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng hơi sững sờ, trong chớp mắt chấn kinh nhìn về phía Đông Vương Công.

Hoa nở cửu phẩm!

Vô lượng chi tư!

Từ khai thiên tích địa đến nay, người hoa nở cửu phẩm, trong truyền thuyết chỉ có một mình Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng rõ ràng, sở dĩ có thể hoa nở cửu phẩm, đó là vào thời khắc cuối cùng đã mượn sức mạnh của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu chỉ đơn thuần luận về tư chất, y cũng chỉ có thể là sự tồn tại đỉnh cấp trong bát phẩm.

Tư chất của Đông Vương Công lại không hề nghi ngờ, tư chất cửu phẩm, vô lượng chi tư!

Nhất thời, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều một mảnh an tĩnh, ngay cả cường giả như Đông Hoàng Thái Nhất, người có chút khúc mắc với Đông Vương Công, cũng không thể không bội phục.

Trong lòng Thái Nhất, thậm chí sản sinh ra một tia sợ hãi, so với Đông Vương Công hoa nở cửu phẩm, y quả thật kém không chỉ một chút!

Cửu là số cực hạn, là số của đại viên mãn, đại trí tuệ!

Tam hoa trên đỉnh Đông Vương Công vừa nở, nhất thời bát âm

tiên nhạc du dương, hương vị kỳ dị sinh ra từ hư không, trong tam hoa có Như Ý, Kim Đằng, Bảo Châu, ẩn hiện trong tam hoa ngũ khí.

Lại có Kim Long, Mãnh Hổ, Hỏa Phượng, Huyền Vũ, trấn thủ tứ phương, nghiễm nhiên một bộ thế trận cung vệ Đông Vương Công.

Toàn bộ đại điện đều chìm đắm trong dị tượng, cho đến khi tiếng chuông vang lên, thân ảnh Hồng Quân Lão Tổ không biết từ lúc nào đã biến mất, chúng nhân mới như từ trong mộng tỉnh lại, lần lượt đứng dậy rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Lúc này Đông Vương Công tại Tử Tiêu Cung đã khai phóng tam hoa, nhất thời vô số tu sĩ đều nhìn ra tiềm lực to lớn của Đông Vương Công, do đó một số người hữu tâm đều tụ tập lại, hàn huyên với Đông Vương Công.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu được chúng nhân vây quanh, tiền hô hậu ủng đi ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn và Thái Nhất bên cạnh trong mắt vô cùng tiện mộ, họ cũng là những nhân vật tương lai muốn xưng bá một phương, lúc này nhìn thấy ngay cả Tam Thanh cũng cùng Đông Vương Công nói cười vui vẻ, khiến Đế Tuấn trong lòng càng sinh ra sự đố kỵ nồng đậm.

"Có một ngày, ta cũng nhất định phải có được vinh quang như vậy!" Đế Tuấn trong lòng thầm hạ quyết tâm, trong vô thức đã coi Đông Vương Công là thần tượng và mục tiêu của mình.

Lúc này Đông Vương Công cùng chúng vị đại thần thông giả rời khỏi Tử Tiêu Cung, từng người một cáo biệt.

Chúng nhân thấy Đông Vương Công điều khiển Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân, lại khiến chúng tu sĩ một trận thầm than, so với Đông Vương Công, họ đơn giản là một kẻ nghèo rớt mồng tơi!

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu điều khiển Chư Thiên

Khánh Vân, một đường rời khỏi Tử Tiêu Cung, thẳng hướng Tây Côn Luân mà đi.

Lần giảng đạo này, bất luận Đông Vương Công hay Tây Vương Mẫu, đều nhận được lợi ích to lớn.

Đặc biệt là Đông Vương Công đã khiến tam hoa khai phóng trong Tử Tiêu Cung, điều này đã thu hút sự chú ý rất lớn cho Đông Vương Công.

Thậm chí một số tu sĩ cường đại, đều lén lút kết giao với Đông Vương Công.

Khi Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trở về Tây Côn Luân, Ngọc Dương Tử và Thanh Điểu sớm đã tâm sinh cảm ứng, dọn dẹp cung điện sẵn sàng nghênh tiếp hai vị tiên sư.

Lúc này Đông Vương Công tâm tình thư sướng, vừa nhìn Ngọc Dương Tử, y đã ở thực lực Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

"Ngọc Dương Tử, xem ra đoạn thời gian này ngươi tu hành rất nỗ lực, không tệ!" Đông Vương Công không hề keo kiệt, trực tiếp khen ngợi Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử vui vẻ tiến lên hành lễ, rạo rực nói: "Bẩm Lão Sư, trong những ngày này Ngọc Dương Tử cũng đã bắt được một số sinh linh, đem tinh huyết của chúng luyện hóa vào Thần Tàng, đến nay ta đã luyện hóa được ba mươi sáu huyệt khiếu, thành công tiến vào Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!" Đông Vương Công hài lòng đánh giá Ngọc Dương Tử, hiện tại Ngọc Dương Tử đã đi trên con đường Thần Tàng do y truyền thụ, tuy Ngọc Dương Tử chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, nhưng sức mạnh nhục thân của y, đủ để kháng cự với Đại La Kim Tiên thông thường.

Nếu sau này Ngọc Dương Tử tiếp tục cần tu khổ luyện, tiền đồ

của y cũng sẽ bất khả hạn lượng.

Đông Vương Công lại chỉ điểm tu vi cho Ngọc Dương Tử, sau đó mới lần nữa bế quan, tiêu hóa những gì đã thu được ở Tử Tiêu Cung.

Đông Vương Công hiện tại Nguyên Thần Chi Đạo đột phi mãnh tiến, so với Nhục Thân Chi Đạo cũng không hề kém cạnh.

Dù sao thì y cũng là Tiên Thiên Bản Nguyên Thuần Dương Chi Khí, do đó lĩnh ngộ Thuần Dương Chi Đạo tự nhiên thuận buồm xuôi gió, chỉ cần lĩnh ngộ thấu đáo đạo lý trong đó, tu vi tự nhiên một ngày ngàn dặm.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chọn bế quan, trong Hồng Hoang nhiều tu sĩ cũng đều có thu hoạch ở Tử Tiêu Cung, cũng đều chọn bế quan tu hành, khiến toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều bước vào một giai đoạn hòa bình tương đối.

Thoáng chốc đã ba trăm năm, đối với phàm tục sinh linh sớm đã là một đời vội vã, nhưng đối với tu sĩ, cũng chỉ như thể ngộ một lần, thoáng như một giấc mộng.

Đông Vương Công phá quan xuất, nhàn du ngắm cảnh Tây Côn Luân.

Tây Côn Luân nằm ở mặt âm của Côn Lôn Sơn, trên núi nhiều mỹ ngọc, kỳ thạch, trong núi linh túy khắp nơi, ba bước một suối, năm bước một cảnh, quả thật đẹp không sao tả xiết.

Lúc này Đông Vương Công đang lưu luyến sơn sắc, Ngọc Dương Tử lại vội vàng tới.

"Bẩm Lão Sư, ngoài sơn môn có một Đại La Kim Tiên cầu kiến, tự xưng Cửu Anh, là cố nhân của Lão Sư." Đông Vương Công nghe vậy khẽ cười, Cửu Anh chủ động tìm đến Tây Côn Luân, hiển nhiên là bị kẹt ở cảnh giới Đại La không thể tiến thêm, do đó mới vội vàng

cầu xin Đông Vương Công, tìm kiếm phương pháp phá giải.

"Cho y vào, chúng ta tụ hội trong Kim Điện!" Đông Vương Công rời khỏi đỉnh núi, trực tiếp đến Kim Điện của Dao Trì Tiên Phủ.

Kim Điện Dao Trì khí vũ bất phàm, quả thật rất thích hợp để tiếp đãi.

Đông Vương Công ngồi ở vị trí thượng thủ, rất nhanh Cửu Anh được Ngọc Dương Tử dẫn vào.

Vừa thấy Đông Vương Công, Cửu Anh lập tức cung kính tham bái, mấy ngày nay danh tiếng của Đông Vương Công đã truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Tại Tử Tiêu Cung tam hoa khai phóng, hoa nở cửu phẩm, tư chất đó ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể không tán thán, Cửu Anh tự nhiên cũng triệt để quy tâm về Đông Vương Công.

Lần này, Cửu Anh trước tiên muốn thỉnh cầu Đông Vương Công giúp đỡ khôi phục tam hoa ngũ khí, dù sao bị kẹt trong một cảnh giới dài ngày, tu vi không thể tiến thêm, đối với một tu sĩ quả thật vô cùng thống khổ.

Mục đích thứ hai, Cửu Anh chuẩn bị dẫn toàn tộc đầu bôn Đông Vương Công, tuy nhiên hiện tại bộ lạc Cửu Anh chưa trưởng thành đến trình độ Thập Đại Yêu Soái sau này.

Nhưng hiện tại trong bộ lạc Cửu Anh cũng có hơn mười vạn sinh linh, trong đó Thái Ất Kim Tiên có gần mười vị, Kim Tiên thì có hàng trăm vị.

Đây là một thế lực không tệ, đối với Hồng Hoang hiện tại, là một bộ lạc nhỏ cường thế.

Chỉ cần phát triển thêm ngàn năm, tương đương với thời điểm Yêu tộc và Nhân tộc thành lập, bộ lạc Cửu Anh thế tất sẽ phát triển

lên đến trăm vạn, thậm chí ngàn vạn số lượng.

Lúc này Cửu Anh vừa thấy Đông Vương Công, chỉ trong khoảng ngàn năm, Đông Vương Công đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tốc độ đề thăng đó, quả thật không hổ danh tư chất hoa nở cửu phẩm của y!

Chương 52

"Cửu Anh bái kiến Chủ Thượng!" Cửu Anh cung kính triều bái Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Ý của ngươi ta đã rõ, vừa hay trong tay ta có Tam Quang Thần Thủy, phối hợp với các thần vật khác, có thể lập tức giúp ngươi khôi phục tam hoa ngũ khí!" Đông Vương Công khai môn kiến sơn, trực tiếp nói cho Cửu Anh biết có thể giúp y khôi phục tam hoa ngũ khí, khiến Cửu Anh đại hỉ và hy vọng.

Tam hoa ngũ khí là tinh hoa của một thân tu sĩ, sự kết hợp của tinh khí thần, tinh hoa của ngũ tạng thăng hoa, tam hoa ngũ khí tận hủy, tương đương với sinh cơ của tu sĩ bị đoạn tuyệt.

Ngay cả thương thế nghiêm trọng như vậy, trong tay Đông Vương Công, lại hiển hiện dễ dàng đến thế.

"Đa tạ Chủ Thượng thành toàn, sau này Cửu Anh nhất định dốc hết toàn lực, để báo đáp ân tình của Chủ Thượng!" Cửu Anh biểu thị sự trung thành, một bộ thần phục.

Đông Vương Công gật gật đầu, rất hài lòng với Cửu Anh, Cửu Anh thực lực cường hãn, tiềm lực tương lai của y cũng vô hạn.

Chỉ cần bồi dưỡng thích đáng, Cửu Anh sẽ là một trợ lực lớn.

Đông Vương Công lấy ra một ít Tam Quang Thần Thủy, thần thủy được xưng có thể "hoạt tử nhân nhục bạch cốt", đối với nhục thân của tu sĩ có trợ giúp rất lớn.

Đông Vương Công lại lấy ra mấy loại kỳ linh quả, linh tuyền, những linh vật này không cái nào không linh quang chói lọi, vừa nhìn

đã biết là vật phi phàm.

Đông Vương Công đem những thứ này dung luyện lại, ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, dùng văn võ nhị hỏa luyện chế liên tục, cứ như thế sau bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Một ngày nọ, toàn bộ Kim Điện dị hương phác tị, bên ngoài Càn Khôn Đỉnh có tiếng rồng hổ gào thét truyền ra, lại có khánh vân, tử khí sinh thành từ hư không, vây quanh Càn Khôn Đỉnh ngưng tụ không tan.

Lúc này Cửu Anh nhìn Đông Vương Công có thể luyện chế thần đan như vậy, trong lòng đối với việc thực lực có thể khôi phục cũng tăng thêm một phần kỳ vọng.

Bỗng nhiên Đông Vương Công tăng lớn thuần dương chân hỏa trong tay, đổi sang dùng mãnh hỏa kịch liệt thiêu đốt Càn Khôn Đỉnh.

"Loảng xoảng ~!" Càn Khôn Đỉnh một trận kịch liệt rung động, nắp đỉnh dường như tùy thời đều sẽ bay ra, bị Đông Vương Công đánh ra một đạo kim quang chết dí áp trụ.

"Cửu Anh, chuẩn bị thu đan!" Đông Vương Công hô một tiếng, tay phải liên tục đánh ra chín mươi chín đạo pháp quyết, từng trận kim quang rực rỡ chiếu rọi toàn bộ đại điện, "Oanh!" Lôi đình chợt hiện, khắp phòng phiêu hương.

Một đạo điện quang từ trong Càn Khôn Đỉnh bắn ra, vừa rời khỏi sự trói buộc của Càn Khôn Đỉnh, viên linh đan muốn viễn độn vào trong Hồng Hoang, ẩn mình trước thiên địa.

Cửu Anh ở một bên sớm đã nghe được tiếng hô của Đông Vương Công, lúc này thân ảnh y thoảng qua, một cái đầu rắn bỗng nhiên vươn dài, một ngụm nuốt viên linh đan kia vào bụng.

Đan dược lúc này đang nóng hổi, Cửu Anh nuốt vào bụng, lập tức

có một luồng nhiệt lưu du tẩu khắp tứ chi bách hài.

Đông Vương Công ở một bên quan sát, chỉ trong chốc lát, trên người Cửu Anh một luồng thanh quang nổi lên, ngay sau đó tam hoa ngũ khí tề tề tụ lại.

Ngũ khí trong hung trung Cửu Anh ngưng kết thành vân hà, ngũ khí ngưng tụ, lại từng đoàn từng đoàn thăng lên đỉnh đầu.

Cảm thụ ngũ khí trùng tụ, trên mặt Cửu Anh một mảnh thần sắc kích động.

Ban đầu Đông Vương Công hứa hẹn có thể giúp Cửu Anh khôi phục tam hoa ngũ khí, Cửu Anh lúc đó cũng chỉ tin tưởng một phần, lại không ngờ, thật sự trong thời gian ngắn như vậy ngũ khí đã trùng tụ!

Lúc này sau khi ngũ khí của Cửu Anh tụ tập, trong vân hà kia một trận cuồn cuộn, trong chốc lát tam hoa lại nở, ngũ khí triều tông!

Cửu Anh lúc này toàn tâm đều kích động, phủ phục trên đất, quỳ tạ Đông Vương Công.

"Ân tái tạo của Chủ Thượng, Cửu Anh mười chết khó báo vạn nhất!" Đông Vương Công hài lòng gật gật đầu, có thể triệt để thu phục Cửu Anh, đối với việc tương lai chưởng khống Hồng Hoang cũng có trợ giúp lớn.

"Ngươi hãy lui xuống tu chỉnh, sớm ngày khôi phục tu vi, ngày ta trở về Bồng Lai Tiên Đảo, hãy mang theo bộ lạc của ngươi cùng ta đi." Đông Vương Công phất tay cho Cửu Anh lui xuống, hiện tại Cửu Anh vừa mới khôi phục, chính là thời cơ tốt để tu dưỡng.

Sau khi Đông Vương Công xử lý xong chuyện của Cửu Anh, Tây Vương Mẫu cũng sớm đã tỉnh khỏi bế quan.

Lúc này Tây Vương Mẫu đang tìm Đông Vương Công, lại không

ngờ bên ngoài Dao Trì Tiên Phủ vang lên một trận tiếng chim hỉ thước minh khiếu.

Nhất thời khí hoan hỉ truyền đi bốn phương, từng đám mây màu ngưng tụ không tan trên Tây Côn Luân, từng đạo tử quang chiếu rọi khắp chu thiên.

Đông Vương Công trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn, lại thấy một vị nữ tiên cưỡi phượng liễn, dọc đường Thanh Điểu và các đệ tử khác liên tục hành lễ với nữ tiên, một bộ dạng quen thuộc.

"Thái Chân tỷ tỷ, nguyên lai cũng chưa bế quan sao!" Nữ tiên một thân khí chất hoa quý, có tướng cửu ngũ xưng tôn, lại không biết là thần thánh phương nào.

Tây Vương Mẫu vừa cảm ứng được vị nữ tiên quen thuộc đó, trên mặt lập tức một mảnh hoan hỉ.

"Tử Linh muội muội, không ở Tử Vi Tinh tu hành, lại chạy đến Tây Côn Luân của ta rồi?" Tây Vương Mẫu hiển nhiên vô cùng thân thiết với Tử Linh, giữa lời nói vừa cười vừa giận, nhìn như trách móc, thực ra lại vô cùng thân mật.

Vị Tử Linh tiên tử kia bay đến bên cạnh Tây Vương Mẫu, dọc đường để lại một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, trực tiếp kéo tay Tây Vương Mẫu, không biết đã thì thầm gì vào tai Tây Vương Mẫu, khiến Tây Vương Mẫu một trận đỏ mặt cười mắng.

Lúc này Đông Vương Công sớm đã nghe thấy động tĩnh trong đại điện, trú tại Dao Trì Tiên Phủ, là nửa chủ nhân, tổng không thể giả vờ không biết gì.

Thấy Đông Vương Công từ Kim Điện đi ra, Tây Vương Mẫu khẽ cười, bắt đầu giới thiệu.

"Đông Hoa, đây là chủ nhân Tử Vi Tinh, đạo hiệu Tử Linh, cũng

là tỷ muội tốt của ta.” Tây Vương Mẫu vừa giới thiệu, Tử Linh lập tức cười nói: “Đông Vương Công đạo hữu, tam hoa nở trong Tử Tiêu Cung, ngày đó quả thật đã khiến vô số tu sĩ kinh ngạc, Tử Linh sớm đã có sở nhĩ văn về đạo hữu.” Đông Vương Công nghe Tây Vương Mẫu giới thiệu, lập tức biết vị này là chủ nhân của vạn thiên tinh tú.

Tử Vi Tinh, còn gọi là Bắc Cực Tinh, trong chu thiên tinh thần vị trí ở trung thiên, là thủ lĩnh của chúng tinh, sau này chú định sẽ thống lĩnh vạn thiên tinh thần.

Nếu Đông Vương Công muốn nhập chủ Thiên Đình, chưởng quản Hồng Hoang thiên địa, vậy nhất định phải có sự giúp đỡ của các vị chủ nhân tinh tú này.

Như vậy, nếu có thể mời Tử Vi Tinh Chủ gia nhập một phe, việc tương lai chưởng khống thiên địa cũng sẽ tiện lợi hơn.

Hiện tại thấy Tử Vi Tinh Chủ và Tây Vương Mẫu là bạn tốt, Đông Vương Công không khởi động tâm tư thu phục Tử Vi Tinh Chủ.

“Tử Linh đạo hữu quá khen rồi, bần đạo cũng ngẫu nhiên có chút thu hoạch, không đáng nhắc tới.” Đông Vương Công ôn văn nhĩ nhã, hiển lộ đại khí bàng bạc, trong chớp mắt để lại ấn tượng tốt cho Tử Vi Tinh Chủ.

Lúc này Đông Vương Công cũng đang đánh giá Tử Vi Tinh Chủ, Tử Linh thân là nữ tu sĩ, nhưng trên người nàng lại có một luồng khí thế cao quý khó tả, tương lai thống lĩnh chu thiên tinh thần, cũng là chuyện mệnh trung chú định.

“Muội muội, chúng ta vào đại điện sảo tọa, để Thanh Điểu đi chuẩn bị trà nước hoa quả, chúng ta hảo hảo giải nỗi khổ phân ly.” Tây Vương Mẫu mời Tử Linh Đạo Hữu vào đại điện, Đông Vương Công ở một bên làm bạn.

Ba người nói cười vui vẻ, rất nhanh đã thân thiết, thêm vào danh tiếng của Đông Vương Công lẫy lừng bên ngoài, vị Tử Vi Tinh Chủ kia hiển nhiên cũng có ý kết giao, nhất thời chủ khách đều vui vẻ.

Trà ba tuần, Đông Vương Công trong lời nói nghe ra được chút ý vị.

Tử Vi Tinh Chủ không phải rảnh rỗi vô sự mới đến bái phỏng, mà là có ý cầu cạnh, mới đến Dao Trì Tiên Phủ.

Tử Vi Tinh Chủ lúc đó mở miệng nói: "Không giấu gì hai vị đạo hữu, kỳ thực Tử Linh lần này đến, quả thật có chút nỗi khổ khó nói." Thấy Tử Vi Tinh Chủ có chút do dự, Tây Vương Mẫu khẽ cười, kéo tay ngọc thon dài của Tử Vi Tinh Chủ.

"Tỷ muội chúng ta, có chuyện gì không thể nói thẳng?" Thái độ của Tây Vương Mẫu khiến Tử Vi Tinh Chủ hơi an tâm, vẻ mặt u sầu trên mặt nàng cũng giảm đi ba phần.

Chương 53

"Tử Linh đạo hữu, chỉ cần có điều gì cần, cứ việc mở lời, đã là bạn tốt của Thái Chân, ta Đông Vương Công cũng nguyện ý giúp ngươi giải quyết một số vấn đề." Đông Vương Công ở một bên cũng mở miệng nói, có ý lôi kéo đối phương, tự nhiên phải biểu hiện ra thành ý của mình.

Tử Vi Tinh Chủ lúc này mới gật đầu nói: "Vậy thì trước tiên phải tạ ơn Thái Chân tỷ tỷ và Đông Vương Công đạo hữu rồi.

Mấy ngày nay, Đế Tuấn và Thái Nhất huynh đệ trên Thái Dương Tinh ép buộc, đánh lên Tử Vi Tinh của ta, muốn bức bách ta thần phục họ!" Đông Vương Công nghe vậy, lại không ngờ tốc độ của Đế Tuấn và Thái Nhất lại nhanh đến vậy, hiện tại đã bắt đầu lôi kéo các vị tinh thần rồi.

Tử Vi Tinh Chủ cao quý là trung thiên tinh thần, trong chư thiên vị trí cao nhất, so với nhật nguyệt nhị tinh cũng không hề kém cạnh.

Về tinh vị, Tử Vi Tinh lại càng thêm tôn quý, nhật nguyệt nhị tinh, cũng thuộc về tinh thần do Tử Vi Tinh Chủ quản hạt, mới là thủ lĩnh chân chính của chúng tinh.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất trên Thái Dương Tinh, hai người đều dã tâm cực lớn, tương lai đều muốn kiến lập Thiên Đình, do đó làm sao có thể dung nhẫn trên đầu mình có một vị lãnh đạo trên danh nghĩa?

Huống hồ Tử Vi Tinh Chủ thực lực cường hãn, khiến Đế Tuấn và Thái Nhất động tâm muốn thu phục, nếu không thể vì mình sở dụng, vậy chỉ có thể khu trục Tử Vi Tinh Chủ mà thôi.

Tử Vi Tinh Chủ vừa kể lể, Đông Vương Công liền có thể lý giải

được cảnh ngộ hiện tại của Tử Vi Tinh Chủ.

Vạn thiên tinh thần đều lấy nhật nguyệt nhị tinh làm chủ, có thể chúng tinh cung vệ nhật nguyệt.

Duy chỉ trong Bắc Cực Thiên Mạc, Tử Vi Đế Tinh nổi bật hơn người, quang hoa không kém gì nhật nguyệt, ẩn ẩn có thế phân đình kháng lễ.

Lại có Bắc Đẩu Thất Tinh cung vệ Tử Vi Tinh Chủ, lại có mấy khỏa ám tinh ẩn ẩn thủ hộ, những tinh thần này đều lấy Tử Vi Tinh làm chủ, nếu Đông Vương Công có thể chiêu lãm Tử Vi Tinh Chủ, thì những chủ nhân tinh tú kia thế tất đều sẽ gia nhập dưới trướng Đông Vương Công.

"Tử Linh muội muội, Đế Tuấn và Thái Nhất quả thật bá đạo, đã tìm đến phiền phức, chi bằng muội hãy ở lại Tây Côn Luân của ta, trên Côn Luân khắp nơi đều là đại thần thông giả, Đế Tuấn Thái Nhất dù có kiêu căng đến mấy, cũng không dám tiến công Côn Luân!" Tây Vương Mẫu liễu mi đảo thụ, hiển nhiên đối với hành động của Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng phản cảm.

Lúc này Đông Vương Công cũng mở miệng nói: "Ta ở trong Tứ Hải có Doanh Châu Tiên Đảo và Phương Trượng Tiên Đảo làm chỗ dựa, nơi đó động thiên phúc địa không kém Hồng Hoang thế giới một chút nào, đạo hữu nếu không chê, cũng có thể đến Doanh Châu Tiên Đảo của ta cư trú." Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thịnh tình tương yêu, Tử Vi Tinh Chủ nhất thời cũng mãn diện xuân quang.

"Hai vị đạo hữu không chê, Tử Linh quả thật muốn quấy rầy vài ngày, Đế Tuấn và Thái Nhất kia cũng thật đáng hận, trước đây từng nhiều lần phái sứ giả dụ dỗ, đều bị ta cự tuyệt, không ngờ lại tức giận mà muốn dùng vũ lực áp chế ta!" Tử Vi Tinh Chủ nhíu mày giận dữ, đường đường là chủ nhân của Trung Cấp Tử Vi Đế Tinh, há lại

là chút vũ lực cỏn con có thể trấn phục được?

Tử Vi Đế Tinh cũng cao quý không thể diễn tả, nếu không phải ý khí tương đầu, làm sao cũng không thể bị Đế Tuấn và Thái Nhất thu phục.

Không ngờ Đế Tuấn Thái Nhất lại ngang ngược nhúng tay vào, lại khiến Đông Vương Công ở đây được lợi.

Lần trượng nghĩa ra tay này, trong chớp mắt khiến Tử Vi Tinh Chủ đại sinh hảo cảm đối với Đông Vương Công.

Trước đó Đông Vương Công vừa ở Tử Tiêu Cung triển lộ cực phẩm thiên phú, cũng khiến Tử Vi Tinh Chủ trong lòng thầm sinh ý muốn đầu dựa.

Đông Vương Công đối với tất cả đều tâm tri đỗ minh, chuyện này quả thật phải cảm ơn Đế Tuấn và Thái Nhất đã giúp đỡ nhiều.

Chỉ cần thời cơ thành thục, việc tương lai mời Tử Vi Tinh Chủ gia nhập phe mình, cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Tây Vương Mẫu cũng biết Đông Vương Công có chí tồn Hồng Hoang thiên địa, cho nên cũng đang dốc hết toàn lực giúp Đông Vương Công thu hút một số nhân tài.

Tử Vi Tinh Chủ không chỉ thực lực cường hãn, đối với chủ nhân chu thiên tinh tú cũng là một lãnh chúa chính thống, nếu thu phục được Tử Vi Tinh Chủ, đối với Đông Vương Công cũng là một trợ lực lớn.

"Muội muội cứ việc ở lại đây, nếu Đế Tuấn và Thái Nhất dám đến Tây Côn Luân của ta, khi đó sẽ cho họ một bài học!" Tây Vương Mẫu an ủi Tử Vi Tinh Chủ, nhất thời Tử Vi Tinh Chủ cũng vui vẻ không thôi, định ở lại Dao Trì Tiên Phủ.

Tử Vi Tinh Chủ ở lại Tây Côn Luân, cả ngày cùng Đông Vương

Công và Tây Vương Mẫu đàm kinh luận đạo, giữa họ đều có thu hoạch lớn.

Lại qua một ngàn năm, quan hệ giữa Đông Vương Công và Tử Vi Tinh Chủ cũng ngày càng hữu hảo, Tử Vi Tinh Chủ đối với Đông Vương Công cũng triệt để thần phục.

Đông Vương Công không chỉ tư chất siêu quần, tu vi cao tuyệt, đối với lý giải đại đạo cũng thường xuyên khiến chúng nhân kinh diễm, tài tình, ngộ tính, kiến địa đó, không cái nào không khiến Tử Vi Tinh Chủ khuất phục.

Một ngàn năm chung sống, cũng triệt để khiến Tử Vi Tinh Chủ trong lòng sinh ra ý thần phục, chỉ là hiện tại Đông Vương Công chưa chính thức kiến lập Thần Đình, do đó Tử Vi Tinh Chủ cũng chưa biểu thị ý muốn hiệu trung.

Trong thời gian Đông Vương Công lưu lại Tây Côn Luân, lại có một số tu sĩ nghe tin, đều nghe nói chuyện của Đông Vương Công, biết tiền đồ của Đông Vương Công bất khả hạn lượng, từng người một âm thầm biểu thị ý nguyện đầu hiệu.

Đây là một loại đầu tư trước, những cường giả này đều biết tương lai không thể độc thiện kỳ thân, do đó mới phải sớm tìm một chỗ dựa vững chắc.

Hiện tại Đông Vương Công đã thu phục được vài cường giả mới, Cửu Anh cũng trong ngàn năm đã khôi phục, tu vi của y càng tinh tiến hơn một chút.

Đông Vương Công vừa định trở về Phương Trượng Tiên Đảo một chuyến, tiếp tục củng cố thế lực của mình.

Ban đầu rời đi quá vội vàng, do đó mọi chuyện đều chưa được an bài thỏa đáng.

Sau khi báo tin rời đi cho Tây Vương Mẫu, do Tử Vi Tinh Chủ đang tạm trú tại Tây Côn Luân, cho nên Tây Vương Mẫu với tư cách chủ nhân không thể thoát thân rời đi.

"Thái Chân cứ việc ở lại bồi Tử Linh đạo hữu là được, ta đi Phương Trượng Tiên Đảo một đoạn thời gian sau, sẽ lại quay trở lại Hồng Hoang." Đông Vương Công dẫn Ngọc Dương Tử rời khỏi Tây Côn Luân, một đường thẳng hướng Phương Trượng Tiên Đảo mà đi.

Bên cạnh y thì theo sau là Cửu Anh, Tu Xà và Tạc Xỉ.

Phía sau nữa là bộ lạc Cửu Anh, đủ mười mấy vạn người, đen kịt một mảng, hướng về Phương Trượng Tiên Đảo.

Do lần này sinh linh đông đảo, ngay cả Đông Vương Công cũng không điều khiển Chư Thiên Khánh Vân, mà cùng mọi người đi đường, để biểu thị sự thân thiết và thấu hiểu.

Lúc này Cửu Anh là cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, có thể coi là cao thủ đệ nhất dưới trướng Đông Vương Công.

Thiên phú của Cửu Anh cường hãn hơn Huyền Tiêu, nếu so về căn nguyên, Cửu Anh cũng thắng Huyền Tiêu một bậc.

Nhưng Huyền Tiêu lại mạnh về đạo thống ngự, và pháp vận trù, điểm này Cửu Anh lại không bằng Huyền Tiêu.

Lần này Đông Vương Công thu phục được Tu Xà và Tạc Xỉ, hai vị này sau này cũng là hung thần lừng lẫy danh tiếng trong Hồng Hoang.

Trong truyền thuyết Tu Xà và Tạc Xỉ đều bị Hậu Nghệ bắn giết, nhưng lần này Đông Vương Công đã thu phục được hai người họ, tương lai kết cục của hai người họ, chú định sẽ bị thay đổi.

Tu Xà và Tạc Xỉ đều là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Tu Xà còn gọi là Ba Xà, bản thể là một con đại xà, có bốn màu

thanh hoàng xích hắc, cũng là một hung thú không tầm thường.

Tạc Xỉ là một quái thú mình người mặt thú, vì răng nanh sắc bén như cái đục, nên được đặt tên là Tạc Xỉ, Tạc Xỉ tay trái cầm khiên, tay phải cầm trường mâu, là một tiên phong mãnh sĩ hiếm có.

Lần này có hai vị Đại La Kim Tiên tương trợ, thế lực trong tay Đông Vương Công cũng sơ bộ đã có quy mô.

Thêm vào Huyền Tiêu ở Phương Trượng Tiên Đảo xa xôi, có bốn vị Đại La Kim Tiên thuộc hạ, rồi thêm cả y và Tây Vương Mẫu, số lượng Đại La Kim Tiên sắp đột phá mười vị.

Hiện tại Ngọc Dương Tử cũng đã tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên viên mãn, tùy thời đều có khả năng tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ngọc Dương Tử từ ban đầu đã đi theo Đông Vương Công, một thân tu vi được Đông Vương Công chân truyền sâu sắc, thời gian tu hành Thần Tàng Luyện Thể Chi Thuật cũng là lâu nhất.

Nếu Ngọc Dương Tử thành công tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng Cửu Anh, vị thuộc hạ đệ nhất, cũng sẽ không phải đối thủ của Ngọc Dương Tử.

Chương 54

Trải qua trường đồ bạt thiệp, đoàn người Đông Vương Công cuối cùng cũng trở về Phương Trượng Tiên Đảo.

Đông Vương Công ngay lập tức phóng thích Doanh Châu Tiên Đảo ra, để Cửu Anh dẫn bộ lạc an trí trên Doanh Châu Tiên Đảo, thủ hộ tòa tiên đảo này cho Đông Vương Công.

Ngoài ra Ngọc Dương Tử cũng được an bài ở Doanh Châu Tiên Đảo, hiệp trợ Cửu Anh chưởng quản mọi việc trên đảo.

Tu Xà và Tạc Xỉ thì được phái đến Huyền Châu Đảo, có Bạch Viên dẫn một bộ phận tu sĩ hiệp trợ hai vị Đại La Kim Tiên trấn thủ Huyền Châu Đảo.

Đông Vương Công thì trú thủ tại Doanh Châu Tiên Đảo, vào những ngày bình thường không có việc quan trọng, các cường giả khác cũng đều hội tụ tại Doanh Châu Tiên Đảo, cùng nhau tham ngộ đạo pháp, nghiên cứu chiến trận, v.v.

Đông Vương Công tranh thủ thời gian lại lần nữa khai giảng Đại Đạo, không hề keo kiệt, đem Thần Tàng Chi Đạo từng lần từng lần một tuyên giảng ra.

Tu sĩ không nguyện ý từ bỏ đại đạo gốc của mình, chuyển sang tu hành đạo của Đông Vương Công quả thật không nhiều.

Dù sao thì người ta đã khổ tu vạn năm, thậm chí lâu hơn, mới có được chút ít thực lực, bảo họ chuyển tu đạo khác, quả thật cần một tấm lòng buông bỏ rất lớn.

Đông Vương Công cũng không cưỡng cầu, ai có thể nghe lọt thì đó là tạo hóa, không nghe lọt thì cũng chỉ là vô duyên.

Ví như Cửu Anh, trước đây bị Đông Vương Công làm bị thương, khiến Cửu Anh sâu sắc thể hội được sự cường đại của Đông Vương Công, sau một hồi giằng co, khi tu hành thủy hỏa chi đạo gốc của mình, cũng bắt đầu tu hành Thần Tàng Đại Đạo của Đông Vương Công.

Còn Tu Xà, Huyền Tiêu và Tạc Xỉ, thì chỉ tham khảo, chứ không hề đem Đại Đạo của Đông Vương Công hoàn toàn đưa vào tu hành.

Thoáng chốc lại hai ngàn năm, tu vi của Đông Vương Công càng phát cường hãn, ngay cả Cửu Anh, một cường giả Đại La Kim Tiên trung kỳ, khi đối mặt Đông Vương Công cũng không thể nhìn thấu tu vi của y, khiến các tu sĩ trên ba tòa tiên đảo càng thêm kiêng dè Đông Vương Công.

Lúc này thực lực của tu sĩ trên ba tòa tiên đảo cũng đột phi mãnh tiến, linh khí trên tiên đảo nồng đậm, thêm vào Đông Vương Công không tiếc sức bồi dưỡng, những tu sĩ này không tiến bộ cũng không được.

Trải qua hai ngàn năm, Ngọc Dương Tử đã thành công bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Bạch Viên cũng tiến vào cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Cả hai đều là những sinh linh thân cận nhất với Đông Vương Công, cả hai đã triệt để từ bỏ đạo gốc của mình, toàn tâm tu luyện Thần Tàng Chi Đạo của Đông Vương Công, chính vì thế, cả hai cũng nhận được lợi ích lớn nhất.

Nhìn thấy thế lực của Đông Vương Công từng bước đi vào quỹ đạo, lại ở trên đảo lập ra quy củ và các loại pháp độ, lệnh hành cấm chỉ, quản lý ba tòa đảo tự đâu ra đấy.

Nhưng những tòa tiên đảo khác, và Cửu Châu Đảo còn lại, vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào.

Ngay khi Đông Vương Công đang không biết làm sao, lại có kẻ không biết điều công kích Huyền Châu Đảo của Đông Vương Công.

Huyền Châu Đảo so với Phương Trượng Tiên Đảo và Doanh Châu Tiên Đảo quá nhỏ, do đó tu sĩ an bài trên đảo cũng ít, chỉ có nhân thủ miễn cưỡng duy trì trị an và vận hành hằng ngày.

Còn hai vị Đại La Kim Tiên Tu Xà và Tạc Xỉ thì thường niên cư trú tại Doanh Châu Tiên Đảo, do đó lực phòng ngự của Huyền Châu Đảo quả thật vô cùng bạc nhược.

"Lại có sinh linh dám công kích Huyền Châu Tiên Đảo của ta?" Đông Vương Công quả thật vô cùng ngoài ý muốn, tin tức về việc y chiếm cứ ba tòa tiên đảo này sớm đã truyền khắp đại hải, uy danh của Đông Vương Công cũng sớm đã đủ để chấn nhiếp Hồng Hoang thế giới.

Nhưng dù vậy, lại có sinh linh dám công đánh Huyền Châu Đảo, nếu đối phương không phải đầu óc có vấn đề, thì thật sự phải có chút thực lực, mới dám khiêu khích tôn nghiêm của Đông Vương Công.

"Chủ Thượng, thuộc hạ xin quay về Huyền Châu Đảo, hái đầu của kẻ địch phạm thượng, dâng lên trước điện Chủ Thượng!" Tạc Xỉ vẻ mặt phẫn nộ thỉnh mệnh, y và Tu Xà trên danh nghĩa là chưởng quản Huyền Châu Đảo, người khác dám phạm, chẳng phải tương đương với việc trực tiếp vả mặt Tạc Xỉ sao?

Đông Vương Công gật đầu nói: "Đối phương đã dám đến, vậy nhất định đã có chuẩn bị, hiện tại chúng ta cũng không có việc gì, vậy thì cùng đi xem thử vậy!" Đông Vương Công đứng dậy, một đám cường giả lập tức tiền hô hậu ủng, cùng Đông Vương Công một đường đi về phía Huyền Châu Đảo.

Huyền Châu Đảo, lúc này đại trận hộ đảo gió mưa đong đưa, vô cùng hải lãng không ngừng vỗ vào toàn bộ đảo tự.

Sóng dữ ngút trời bao vây toàn bộ Huyền Châu Đảo, sóng giận cao vạn trượng che khuất trời đất, khiến toàn bộ Huyền Châu Đảo như chìm vào đáy biển, không thấy ánh sáng.

Đông Vương Công đến Huyền Châu Đảo thì tùy tay điểm một cái, trận phòng hộ trên đảo mở ra một khe hở, khiến Đông Vương Công và những người khác thành công lên đảo.

Trận chiến này, là trận chiến đầu tiên của Đông Vương Công sau khi thu phục ba tòa tiên đảo, do đó trận chiến này Đông Vương Công không chỉ phải thắng, mà phải thắng thật đẹp.

"Ai dám công kích tiên đảo của ta Đông Vương Công?" Đông Vương Công đoan tọa trên Chư Thiên Khánh Vân, vô lượng kim quang tán lạc bốn phương, chiếu rọi toàn bộ đảo tự một mảnh sáng lạn.

Đông Vương Công như một vầng thái dương, không chỉ mang lại quang minh cho các sinh linh xung quanh, mà còn khiến họ tự tin tăng vọt, như tìm thấy chủ tâm cốt, trong chớp mắt sĩ khí cao ngút.

"Đông Vương Công, giao ra Huyền Châu Đảo, ta có thể tha cho ngươi một mạng!" Thấy Đông Vương Công xuất hiện, trong vô biên hải lãng truyền đến một thanh âm cao cao tại thượng, phảng phất sinh sát đoạt lấy, đều nằm trong một niệm của đối thủ, Đông Vương Công căn bản không có chút dư địa phản kháng nào!

Đông Vương Công dẫn theo một chúng cường giả đứng trên đầu vân, đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên sóng lớn ngút trời hiện ra vô số thủy tộc vảy giáp.

Từng con nhe nanh múa vuốt, gào thét không ngừng về phía Đông Vương Công.

"Đông Vương Công, lần này Huyền Châu Đảo đã bị ta triệt để bao

vây, muốn sống, mau thần phục bản vương!" Trên đầu sóng, một tu sĩ uy vũ bất phàm thân khoác giáp vảy cá, tay cầm ngân thương sáng chói, một bộ khí thế coi thường thiên hạ lộ rõ không chút che giấu.

Bên cạnh tu sĩ vây quanh vô số thủy tộc, từng con trông uy vũ bất phàm, từng luồng Thủy Linh chi khí cường đại tản ra, thể hiện một phương thực lực mạnh mẽ.

Hiển nhiên, đối phương đã có chuẩn bị, trong khi biết rõ thế lực của Đông Vương Công mạnh mẽ, cũng có tự tin bắt Đông Vương Công cùng một lưới.

"Là Long tộc phái tới?" Đông Vương Công hỏi.

Trong đại hải, Long tộc đương nhiên là tộc quần đứng đầu, dù hiện tại đã suy tàn, nhưng vẫn chưa có thủy tộc nào có thể vượt qua.

Chính vì thế, Đông Vương Công mới nghĩ ngay đến Long tộc, dù sao ngoài Long tộc ra, quả thực không thể nói có tộc quần nào đủ tư cách mà khiêu chiến.

"Long tộc?

Long tộc huy hoàng đã qua, Long tộc hiện tại, căn bản không đáng kể!" Tiếng cuồng ngạo truyền đến từ đầu sóng, trong lời nói tràn đầy ý khinh miệt.

"Thì ra không phải Long tộc, vậy tấn công Huyền Châu Đảo của ta vì lẽ gì?" Đông Vương Công vốn tưởng là cường giả Long tộc muốn trục xuất y rời khỏi Tam Tiên Đảo, nhưng không ngờ đối phương không phải Long tộc, vậy thì thật kỳ lạ.

"Chiếm cứ động thiên phúc địa, Huyền Châu Đảo linh tú tụ hội, Hải Vương Kình tộc ta đã để mắt tới, vì vậy thức thời thì mau chóng nhường lại Huyền Châu Đảo, có lẽ còn một con đường sống." Đông Vương Công nghe đối phương nói là Hải Vương Kình tộc, trong lòng

mới hiểu ra, trong biển cả Long tộc là bá chủ thiên sinh, vậy mà Hải Vương Kình tộc này lại là tộc quần cường đại đủ sức đối kháng Long tộc.

Thực lực Hải Vương Kình tộc mạnh mẽ, nhục thân của chúng cũng vô cùng cường hãn, trời sinh đã có khả năng thống lĩnh thủy tộc.

"Muốn cướp đoạt Huyền Châu Đảo của ta?

Thật sự là to gan lớn mật!" Ngọc Dương Tử cau mày lạnh lùng đối đáp, y gần đây mới đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, vẫn luôn muốn thể hiện một phen trước mặt Đông Vương Công.

Hiện tại Hải Vương Kình tộc tìm đến tận cửa, vừa hay có thể mượn để luyện tay.

Đông Vương Công trong lòng hiểu rõ, cũng không ngăn cản, Ngọc Dương Tử tu luyện Thần Tàng chi pháp do y truyền thụ, y cũng muốn xem đồ đệ đầu tiên rốt cuộc đã cường hãn đến mức nào.

Tộc trưởng Hải Vương Kình nhìn Ngọc Dương Tử chủ động đứng ra, cười lạnh nói: "Không biết trời cao đất rộng, ai sẽ giúp ta chém chết tên Đại La Kim Tiên kia?" "Kình Vương chờ một lát, ta đi chém!" Bên cạnh tộc trưởng Hải Vương Kình nhảy ra một mãnh tướng, sinh linh đó lắc mình một cái, biến thành một con Hải Xà quấn đầy Lôi Điện, tu vi cũng là Đại La Kim Tiên.

Chương 55

Hải Xà há miệng phun ra một đạo Lôi Đình, vô cùng điện quang "tích ba" lóe sáng, hung hăng đánh về phía Ngọc Dương Tử.

Đông Vương Công có ý muốn khảo sát tu vi của Ngọc Dương Tử, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Ngọc Dương Tử ứng đối thế nào.

Lúc này, thế của Hải Xà hung mãnh, sức mạnh Lôi Đình càng thêm nhanh nhẹn vô cùng.

"Khai!" Ngọc Dương Tử bỗng nhiên đứng thẳng người, nắm chặt tay phải, tung ra một quyền mộc mạc không hoa mỹ, không có bất kỳ thanh thế nào, trông như một quyền yếu ớt.

Thế nhưng, đạo Lôi Đình đang lao tới kia trong chốc lát đã bị một quyền đánh cho tan tành, ầm ầm vỡ nát thành điện mang khắp trời, sau đó nhanh chóng tiêu tan vào hư vô.

Ngọc Dương Tử một quyền phá tan đạo pháp của đối phương, bước tới, nghênh đón con Hải Xà đang lao đến nhanh như chớp.

"Nhục thân cường hãn thì có thể vô địch sao?

Ta ngược lại muốn thử xem bộ nhục thân rắn chắc kia của ngươi!" Trong hai mắt Hải Xà lóe lên lục quang, hàm răng sắc nhọn lởm chởm lộ ra ngoài, hung tính mười phần.

Thế nhưng Ngọc Dương Tử vẫn bình thản tung ra một quyền, chỉ là quyền này khí thế mạnh hơn, sức mạnh và tốc độ cũng hơn hẳn lúc nãy.

"Tìm chết!" Hải Xà gầm lên giận dữ, thân là cường giả Đại La Kim Tiên, lại là hung thú trong biển, sức mạnh nhục thân há lại yếu ớt, trong mắt nó thì một quyền của Ngọc Dương Tử căn bản không

thể gây thương tổn.

"Bành!" Ngọc Dương Tử không hề dao động, đáp lại đối phương chỉ bằng một quyền.

Một quyền tung ra, đầu Hải Xà trong nháy mắt bị đánh nát, thi thể rắn khổng lồ từ đầu sóng rơi xuống, bị Ngọc Dương Tử một tay tóm lấy.

Cường giả Đại La Kim Tiên, dùng để luyện hóa Thần Tàng có tác dụng lớn!

"Sư tôn, nhục thân Đại La Kim Tiên này xin dâng lên Sư tôn sử dụng!" Ngọc Dương Tử một chiêu đánh chết Hải Xà, dâng nhục thân của nó cho Đông Vương Công.

Hải Xà tuy không tệ, nhưng Đông Vương Công lại không để mắt, cũng sẽ không tranh giành với đồ đệ.

"Đại La Kim Tiên mới chém chết, vi sư dùng không tiện, ngươi dùng là tốt rồi." Hai thầy trò mặt đối mặt thảo luận vấn đề sử dụng thi thể đối thủ, khiến vô số thủy tộc đối diện trong lòng không khỏi rùng mình.

Liệu có thể đỡ được một quyền của đối phương?

Nếu chết rồi, thi thể của mình chẳng phải cũng khó mà toàn thây?

Tộc trưởng Hải Vương Kình nhìn đại tướng Hải Xà dưới trướng bị giết, bị đồ đệ của Đông Vương Công một quyền miểu sát, khiến mặt mũi y không còn giữ nổi nữa.

Lần này Kình Vương dẫn theo vô số thủy tộc vây công Huyền Châu Đảo, mục đích là để một mẻ hạ gục Huyền Châu Đảo, sau đó dựa vào danh vọng mà Đông Vương Công tích lũy mấy năm nay, giẫm lên đầu Đông Vương Công để thượng vị, cuối cùng một lần vấn đỉnh Tứ Hải, trở thành bá chủ mạnh nhất trong biển.

Nhưng không ngờ, trận chiến đầu tiên, đại tướng dưới trướng đã bị đồ đệ Ngọc Dương Tử của Đông Vương Công miểu sát, khiến y căn bản không thể chịu đựng.

"Đông Vương Công, hãy chết đi!" Kình Vương gầm lên một tiếng giận dữ, trong nháy mắt cuộn lên vô số sóng nước, bổ thẳng xuống đầu Đông Vương Công.

Màn nước ngút trời kia, dường như muốn diệt thế vậy, từ màn trời cực cao đổ xuống dữ dội, bốn phương tám hướng đều là sóng nước, căn bản không thể tránh né.

Lúc này Đông Vương Công lại không hề nhúc nhích, Vạn Lý Càn Khôn Đồ vừa triển khai, một mảnh thiên địa hiện ra sau lưng Đông Vương Công, những đợt sóng biển vô cùng vô tận ập đến, trong nháy mắt đều bị hút vào trong Càn Khôn Đồ, ngay cả một gợn sóng cũng chưa từng dấy lên.

Một chiêu Thủy Yêm Chư Thiên của Kình Vương vô cùng cường đại, từng vô số đối thủ đều bị đòn tấn công phủ thiên cái địa này đánh chết, nhưng trong tay Đông Vương Công, lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Kình Vương lúc này nhìn lại thiên địa bên cạnh Đông Vương Công, chỉ thấy trong thiên địa đó có núi sông, sông ngòi, có mười phương thiên địa, quả nhiên như một thế giới chân thật.

Ẩn hiện giữa đó có Chân Long, Thần Hoàng, Bạch Hổ, Huyền Quy, trấn thủ bốn phương, chống đỡ phương thế giới kia, vô lượng nước biển của Kình Vương vừa rồi, trong nháy mắt đã bị phương thế giới này nuốt chửng hoàn toàn.

"Hống!" Kình Vương gầm lên giận dữ, trong lòng phẫn nộ vô cùng, một trận đại chiến, y và thuộc hạ đã dốc toàn lực, nhưng thầy trò Đông Vương Công lại vân đạm phong khinh, giữa lúc giơ tay đã

đánh bại một phương, không chỉ là thất bại, mà còn là một loại sỉ nhục!

Kình Vương lúc này hóa thành nguyên hình, một con cá voi khổng lồ mấy vạn trượng lơ lửng giữa không trung, hung hăng đâm về phía Đông Vương Công.

"Không hay rồi!

Bản thể Kình Vương cường đại đến thế, một cú va chạm này, e rằng cả Huyền Châu Đảo đều sẽ bị đâm chìm!" Tu Xà thầm kêu không ổn, không ngờ Kình Vương lại cường đại như vậy, bản thể của y còn vĩ đại hơn cả núi non.

Đối mặt với một kích phẫn nộ của Kình Vương, Đông Vương Công lần này lại không thể tránh né, đúng như Tu Xà đã nói, nếu không đỡ được, hoặc né tránh, thì e rằng cả Huyền Châu Đảo sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy Đông Vương Công tất phải đỡ được một kích này!

Kình Vương quả thực vô cùng cường hãn, nhưng Đông Vương Công lại có vô số biện pháp để đánh giết đối phương, lúc này Đông Vương Công sở dĩ muốn dùng một loại biện pháp chấn động để chém giết Kình Vương!

"Thuần Dương Pháp Thân, chấn hám Cửu Thiên!" Đông Vương Công dùng hai ngón tay như kiếm, trên thân Thuần Dương chi khí trong nháy mắt bộc phát ra, vô cùng Thuần Dương chi khí hóa thành long hổ, thần tước, vờn quanh Đông Vương Công bay lượn.

Cuối cùng, long hổ, thần tước lại hợp thành một, tạo thành một tôn Pháp Thân kim quang rực rỡ, đứng trên Huyền Châu Đảo, đỉnh thiên lập địa, đủ sức hái sao nắm nguyệt!

"Oanh!" Kình Vương giận dữ đâm tới, khi thấy Pháp Thân đỉnh thiên lập địa của Đông Vương Công thì trong lòng kinh hãi, nhưng lúc

này đã ra tay, thì không còn đường lui.

Pháp Tướng của Đông Vương Công cao đến mấy vạn trượng, đứng ở đó như một Thiên Thần, đại có khí thế nhật nguyệt tinh thần đều nằm trong lòng bàn tay ta.

Đối mặt với một kích toàn lực của tộc trưởng Hải Vương Kình, Đông Vương Công huy động Pháp Thân, một đạo kiếm khí tung hoành ra.

"Oanh long!" Lại một tiếng động lớn, hư không chấn động không ngừng, bức tường không gian từng tấc bị xé rách, như mặt gương phẳng lặng bị đánh vỡ.

Vô cùng loạn lưu không gian hoành hành, xung quanh từng trận bão táp hỗn độn tràn ra.

Đông Vương Công và tộc trưởng Hải Vương Kình một kích đã làm vỡ nát hư không, cùng lúc đó Kình Vương cũng bị Đông Vương Công một kích đánh bay ra ngoài.

Đạo kiếm mang sắc bén kia xông thẳng lên trời, để lại trên thân Kình Vương một vết thương sâu có thể nhìn thấy xương.

"Hống!" Hải Vương Kình thống khổ gầm lên, nhìn Thần Huyết không ngừng chảy trên cơ thể, một kích vừa rồi, suýt chút nữa đã đánh trúng yếu hại của tộc trưởng Hải Vương Kình.

"Tất cả thủy tộc, bày ra Quy Hải Thần Tàng Đại Trận!" Trong mắt Kình Vương, ngọn lửa báo thù hùng hừng bùng cháy, một kích vừa rồi khiến y kinh hãi không thôi, vì vậy Kình Vương không còn giữ lại sức, chuẩn bị trực tiếp dùng công kích mạnh nhất để chém giết Đông Vương Công.

Lúc này trên đỉnh đầu Kình Vương hiện ra một tấm trận đồ, Quy Hải Thần Tàng Đồ!

Kình Vương lần này sở dĩ tự tin tràn đầy, không phải vì nhất thời ý khí, chính là vì có một tấm Quy Hải Thần Tàng Đồ!

Quy Hải Thần Tàng Đồ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tác dụng của nó là thống ngự lực lượng vạn thủy trên thế gian.

Chỉ cần có Quy Hải Thần Tàng Đồ trong tay, tất cả thủy khí trên thiên hạ đều phải nghe theo hiệu lệnh, tất cả thủy linh đều bị Kình Vương chế ước.

Chính là vì có được tấm Quy Hải Thần Tàng Đồ này, Kình Vương mới tăng thêm lòng tin.

Chương 56

Trước đây Long tộc xưng bá Tứ Hải, ngay cả Quy Khư chi địa và Hư Vô vực sâu đều bị Long tộc chưởng khống, Hải Vương Kình tộc cũng chỉ có thể khuất phục dưới trướng.

Nhưng hiện tại Long tộc đã sa sút, không còn năng lực áp chế Hải Vương Kình tộc nữa.

Vì vậy Kình Vương động tâm tư, chuẩn bị một lần nữa chưởng quản Tứ Hải, Đông Vương Công, Kình Vương đã chọn làm đá lót đường để khôi phục danh vọng của mình.

Nhưng xem ra hiện tại, mục tiêu của Kình Vương hiển nhiên đã chọn sai!

Quy Hải Thần Tàng Đồ có thể bố trí Quy Hải Thần Tàng Đại Trận trong Tứ Hải, uy lực vô cùng cường đại.

Nhưng Kình Vương vì vội vàng chưởng khống Tứ Hải, nên cũng chưa hoàn toàn luyện hóa Quy Hải Thần Tàng Đồ.

Thế nhưng dù vậy, Quy Hải Thần Tàng Đại Trận do vô số thủy linh bố trí lúc này uy lực cũng phi thường to lớn.

Lợi dụng lực lượng vạn thủy trên thế gian, uy lực của Quy Hải Thần Tàng Đại Trận không hề kém hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của hậu thế, chỉ là Quy Hải Thần Tàng Đại Trận có tính cục hạn quá lớn, tất phải thi triển trong đại hải mới tăng bội uy lực.

Vì vậy trận pháp này trong Hồng Hoang không hiển danh tiếng, nhưng uy lực lại tuyệt đối khiến người ta không dám xem thường.

Lúc này Đông Vương Công cảm thụ luồng Thủy Linh chi khí khắp trời, trong lòng cũng thầm bội phục.

“Nếu đã triệt để luyện hóa trận đồ, thì ngược lại có thể có một trận chiến với ta, nhưng hiện tại, không có cơ hội rồi!” Đông Vương Công sớm đã phát giác ra, Quy Hải Thần Tàng Đồ và Kình Vương không hoàn toàn dung hợp làm một, hiển nhiên đối phương chưa triệt để luyện hóa kiện Linh Bảo này, tức là chưa nhân bảo hợp nhất.

“Hừ, Đông Vương Công quả nhiên cuồng vọng!

Trong Tứ Hải chi địa, Quy Hải Thần Tàng Đại Trận của ta, chưa từng bại, hôm nay sẽ khiến ngươi kiến thức sự lợi hại của ta!” Kình Vương gầm lên liên hồi, vô cùng thủy tộc đồng thời múa lượn trong sóng nước, từng luồng sóng lớn ngút trời hung hăng đánh về phía Đông Vương Công.

Những đợt sóng lớn ngút trời kia giữa không trung hóa thành ma đao, thần thương, búa lớn, vân vân vạn loại binh khí, đồng loạt tấn công về phía Đông Vương Công.

Đồng thời lại có vô số thủy khí ngưng tụ thành Thần Long, Bạch Hổ, Kỳ Lân, rít gào, bay ngang trời, hiệp trợ Kình Vương phát động tiến công.

Lúc này Đông Vương Công bị cường địch vây quanh, Pháp Tướng khổng lồ của y vẫn không hề dao động.

Đối mặt với công kích từ bốn phương tám hướng, Đông Vương Công cũng thôi phát Thần Thông.

Trên Pháp Tướng Kim Thân tán phát ra kim quang rực rỡ, luồng Thuần Dương chi khí kia trở nên càng thêm ngưng luyện.

Lúc này Chu Thiên Tinh Thần dường như cũng đang dập dềnh phát huy ánh sáng, hô ứng xa xôi với các huyệt khiếu khắp thân Đông Vương Công.

Từng luồng Tinh Thần chi lực được Đông Vương Công tiếp dẫn,

sau đó quán chú vào trong nhục thân Đông Vương Công, một lần nữa gia tăng uy lực của Pháp Tướng Kim Thân.

Thuần Dương chi khí trên thân Đông Vương Công thăng lên cực hạn, trong Pháp Tướng Kim Thân cũng xuất hiện từng đóa Kim Liên, Hỏa Thụ, Chân Hoàng, Hỏa Lân, xa xa đối kháng với Quy Hải Thần Tàng Đại Trận của thủy tộc kia.

Đông Vương Công lúc này nghiêm chỉnh chờ đợi, đối với biểu hiện của Kình Vương, Đông Vương Công phi thường hài lòng.

Tấm Quy Hải Thần Tàng Đồ kia, dường như cũng là một kiện Linh Bảo phi thường không tệ.

Nếu có thể cướp lấy kiện Linh Bảo này, triệt để luyện hóa, sau đó liên hợp sinh linh trên tiên đảo bố trí một tòa đại trận, như vậy, ít nhất trong đại hải, tuyệt đối là tồn tại vô địch.

"Như vậy, dù là thời kỳ Yêu tộc toàn thịnh, ta cũng đủ sức phân đình kháng lễ với chúng rồi!

Kình Vương cường đại như vậy, luyện hóa Thần Tàng trong đó, cũng khẳng định sẽ tăng thêm vô cùng lợi ích!" Đông Vương Công tỉ mỉ đánh giá, không chỉ để mắt tới pháp bảo của Kình Vương, mà còn để ý đến tinh huyết và nhục thân của Kình Vương!

"Ta muốn xem, rốt cuộc ngươi có chỗ nào có thể tự hào, dám coi thường tu sĩ thiên hạ đến thế!" Đông Vương Công ngạo nhiên đứng, lấy sức một mình nghênh chiến trăm vạn thủy tộc của đối phương, không hề có ý lui bước.

Lúc này trong tay Đông Vương Công ngưng luyện thành một thanh Thuần Dương Quang Kiếm, quang kiếm dài ước vạn trượng, trong đó từng luồng Hoàng Giả chi khí cường hãn lan tràn.

Kiếm của Đế Vương, một cơn giận dữ, xác chất trăm vạn!

Đông Vương Công huy kiếm hoành kích, giao thủ với những Đại La Kim Tiên khắp trời kia.

Trong chốc lát, tinh quang rực rỡ, Thuần Dương Chân Hỏa chiếu rọi Cửu Thiên, cả vùng đại hải đều ngập trong sắc thái quang minh.

"Oanh!" Đông Vương Công hướng về Quy Hải Thần Tàng Đại Trận, hiên ngang phát động lần công kích đầu tiên!

"Oanh!" Trường kiếm bay ngang không trung, vô số dòng nước trong nháy mắt bị nghiền nát.

Những long hổ do thủy khí hóa thành kia, khi chưa kịp tiếp xúc với Đông Vương Công, đã bị nhiệt độ cao kịch liệt bốc hơi hoàn toàn.

Giữa không trung, hơn mười Đại La Kim Tiên liên thủ, ngự trên sóng lớn, tạo thành một cây thần thương như muốn diệt thế, lao vút về phía Đông Vương Công.

Thần kiếm trong tay Đông Vương Công hoành tảo, vô cùng Tinh Thần chi quang trong nháy mắt bộc phát ra.

"Ánh sáng tinh hỏa, cũng dám tranh huy với Hạo Nguyệt sao!" Đông Vương Công gầm lên một tiếng giận dữ, Đế Vương chi kiếm trong tay trong nháy mắt cũng hóa thành một cây trường thương, đâm về phía hơn mười vị Đại La Kim Tiên kia.

"Đương!" Tiếng kim thiết giao kích vang lên, hơn mười vị Đại La Kim Tiên bị Đông Vương Công một thương đánh bay ra ngoài, vài kẻ thực lực yếu hơn trực tiếp bị dư ba nghiền nát, máu Đại La Kim Tiên vương vãi khắp trời.

Đông Vương Công vừa ra chiêu, không ngừng một khắc, liên tục xuất thủ.

Đế Vương chi kiếm tung hoành không trung, mỗi một kích đều khiến vô số tu sĩ vẫn lạc, Thần Huyết vương vãi, thi thể khổng lồ

nhanh chóng chất đầy mặt biển.

Đông Vương Công tay trái đánh ra một quyền, màn nước che kín cả bầu trời trong nháy mắt nổ tung một lỗ lớn, thiên quang bên ngoài được tiếp dẫn vào, Huyền Châu Đảo một lần nữa hiện ra giữa thiên địa.

"Lẽ nào, chỉ bằng sức mạnh nhục thân, có thể đánh xuyên Quy Hải Thần Tàng Đại Trận!" Thủy tộc bố trận kinh hãi không thôi, một quyền tưởng chừng tùy ý của Đông Vương Công vừa rồi, không biết đã đánh chết bao nhiêu thủy tộc.

Khiến kẻ bố trận kinh hãi đồng thời, trong lòng cũng tràn đầy sự sợ hãi nồng đậm.

Quy Hải Thần Tàng Đại Trận vô cùng lợi hại, trước đây vô số Đại La Kim Tiên đều táng thân trong tòa đại trận này.

Hiện tại Kình Vương dẫn theo vô số thủy tộc một lần nữa bày ra đại trận, nhưng không ngờ căn bản không thể làm gì được một mình Đông Vương Công!

"Sát!" Đông Vương Công hưng phấn, Pháp Tướng Kim Thân liên tục múa động, ánh sáng tinh thần khắp trời đều bị Đông Vương Công dẫn dắt, hiệp trợ đối kháng Quy Hải Thần Tàng Đại Trận.

"Kình Vương, nếu chỉ đến trình độ này, vậy thì dừng tại đây thôi!" Đông Vương Công coi thường bốn phương, Đế Vương chi kiếm trong tay chỉ thẳng vào tộc trưởng Hải Vương Kình.

Ngay khoảnh khắc bị Đông Vương Công khóa định, Kình Vương trong lòng chấn kinh vô cùng, không ngờ có một tu sĩ lại cường đại đến mức này.

"Đông Vương Công, quyết một trận tử chiến!" Kình Vương gầm lên giận dữ, y và Đông Vương Công thế đã thành thủy hỏa, không thể

nào thu tay vào lúc này.

Chương 57

Kình Vương lắc mình, thân Hải Vương Kình vạn trượng lượn lờ trong màn nước vô tận, trong chốc lát trong đại trận một lần nữa hiện ra từng con cá voi.

Những con cá voi đó đều to lớn vô cùng, mỗi con đều đủ sức trấn áp một phương hải vực.

Vạn Kình Triều Tông!

Vô số thần kình lớn vạn trượng lắc đầu vẫy đuôi, lướt sóng, đồng loạt ngửa mặt lên trời gầm thét, sau đó gào thét về phía Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công bay vọt lên, Pháp Tướng Kim Thân nhảy một cái, trực tiếp nhảy vào trong Quy Hải Thần Tàng Đại Trận.

Một mình nhập trận, chém giết vạn kình!

"Oanh!" Đế Vương Thần Kiếm tung hoành tám phương, Thuần Dương Chân Hỏa thiêu đốt thiên địa, bức tường hư không chấn động không ngừng, từng đạo vết nứt dày đặc hiện ra khắp nơi.

Bức tường hư không trong trận chiến này không thể chịu đựng được chiến lực của Đông Vương Công, nếu lần này chiến đấu trên đại địa, vậy nhất định lại khiến đại địa nứt vỡ, linh mạch tận hủy.

Đế Vương chi kiếm của Đông Vương Công chấn động bốn phương, vô số cự kình trong đại trận bị đồ diệt.

Cự kình vẫn lạc, Thần Huyết vương vãi.

Cự kình gào thét, bất chấp tất cả lao vào tấn công Đông Vương Công, muốn chém giết Đông Vương Công triệt để.

Thế nhưng Đông Vương Công cầm kiếm tiến lên, mười bước một sát, Thần Huyết nhuộm xanh trời, căn bản không ai có thể cản bước chân tiến tới của Đông Vương Công.

Quy Hải Thần Tàng Đại Trận, trước mặt Đông Vương Công dường như không có tác dụng gì, Đông Vương Công thẳng tiến không ngừng, trực tiếp khóa định khí tức của Kình Vương.

Kình Vương bị ép vô cùng, sau khi phẫn nộ tột cùng, một lần nữa bất chấp tất cả mà xông lên.

"Đông Vương Công, ngươi bức bách ta!" Kình Vương trong lòng sợ hãi, nhưng không còn đường lui, chỉ có thể liều chết một phen.

Thú cùng đường còn đấu, mãnh thú bị thương mới là nguy hiểm nhất.

Thế nhưng Đông Vương Công không hề phòng bị, Thần Kiếm trong tay một lần nữa ầm ầm tế ra.

"Oanh!" Sơn hà vỡ, tinh quang tán!

Đông Vương Công một kiếm xuất kích, thân thể vạn trượng của Kình Vương trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, bay ngang chín vạn dặm!

"Bị đánh bay trực tiếp ra ngoài đại trận!" Cửu Anh nhìn đại trận trên trời, có thể từ trong Quy Hải Thần Tàng Đại Trận kia cảm nhận uy lực khủng bố.

Nếu là đổi lại y, bị vây khốn trong đại trận, khó có cơ hội phá trận, nhưng Đông Vương Công lại có thể ra vào tự nhiên, coi đại trận như không có gì.

Lúc này trong hai mắt Đông Vương Công, Âm Dương Nhị Khí lưu chuyển, mở ra Âm Dương Song Đồng thuật, nương theo chỗ bạc nhược của đại trận, một bước nhảy ra, trong trời biển chỉ thấy truy

sát Kình Vương.

Lúc này nhục thân vạn trượng của Kình Vương gần như bị chém thành hai nửa, ở vết thương đẫm máu kia, ngay cả xương cốt cá voi cũng bị một kiếm chém đứt.

Kình Vương kinh hãi đến tột độ, trước đây vẫn luôn cho rằng dựa vào Quy Hải Thần Tàng Đại Trận có thể chém giết Đông Vương Công, dù không được cũng có thể kháng hành với Đông Vương Công.

Nhưng trong chớp mắt, Đông Vương Công trực tiếp phá trận, một đường truy sát.

Khiến Kình Vương trong lòng triệt để sợ hãi, trước mặt tử vong, xưng bá Tứ Hải, duy ngã độc tôn, đều trở nên không còn quan trọng như vậy nữa.

Kình Vương xoay người bỏ trốn, không còn quan tâm đến kế hoạch chiếm lĩnh Huyền Châu Đảo nữa.

Đông Vương Công mỉm cười, tới lúc này mới nghĩ đến bỏ chạy, tất cả đều đã quá muộn.

Đông Vương Công tay trái một chỉ, Càn Khôn Đỉnh trong nháy mắt bay vút ra, trùm thẳng lên đầu Kình Vương.

Vô lượng Hỗn Độn khí tức từ trong Càn Khôn Đỉnh tràn ra, muốn triệt để giam cầm Kình Vương.

Thế nhưng Kình Vương dù sao cũng là một phương đại năng, trước mặt Càn Khôn Đỉnh ra sức giãy giụa, trong chốc lát khiến Càn Khôn Đỉnh chao đảo không ngừng, không thể thành công bắt giữ y.

Đông Vương Công một lần nữa xuất thủ, một đạo cự chưởng kim quang bay ngang không trung, cự thủ kia trực tiếp tóm lấy Kình Vương đang trọng thương, sau đó ra sức ném, quăng Kình Vương vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Kình Vương cấp bậc Đại La Kim Tiên, trong tay Đông Vương Công cũng không thể thoát, trong nháy mắt bị Càn Khôn Đỉnh trùm lấy, lập tức bị luyện hóa.

Đông Vương Công thôi động Thuần Dương Chân Hỏa, ngay giữa không trung luyện hóa Kình Vương, trong chốc lát khiến vô số cường giả thủy tộc chấn kinh, ngay cả những Đại La Kim Tiên đang vận chuyển đại trận, lúc này cũng từng người dừng tay, ngây ngốc nhìn Đông Vương Công trên Cửu Thiên.

Lúc này Càn Khôn Đỉnh chấn động không ngừng, hiển nhiên Kình Vương đang ra sức giãy giụa bên trong Càn Khôn Đỉnh.

"Hống!" Trường kình ai minh, tiếng động Cửu Thiên.

Thế nhưng Đông Vương Công không hề dao động, gia tăng lực độ, triệt để luyện hóa Kình Vương.

Từng luồng khí tức tinh thuần từ trong Càn Khôn Đỉnh tản ra, sau đó hội tụ vào trong Thần Tàng khắp thân Đông Vương Công.

Thủy Phân Huyệt, lại xưng là Trung Thủ Huyệt, Phân Thủy Huyệt, là một huyệt đạo quan trọng trên Nhâm mạch của cơ thể người.

Lúc này trong Thủy Phân Huyệt, một con cá voi vàng lắc đầu vẫy đuôi, bơi lội về phía Thần Tàng.

Lúc này ngay cả trên cơ thể Đông Vương Công, ở vị trí Thủy Phân Huyệt, cũng xuất hiện một đồ án hình xăm cá voi màu xanh thẫm.

Từng luồng Thủy Linh chi khí tinh thuần từ Thủy Phân Huyệt tán phát ra, không ngừng tư dưỡng nhục thân Đông Vương Công.

Đông Vương Công ngay giữa không trung luyện hóa Kình Vương, mục đích là để chấn nhiếp Hải Vương Kình tộc.

Lúc này Kình Vương thảm tử, bị Đông Vương Công luyện hóa thành Thần Tàng, những sinh linh còn sống sót không còn dám phản kháng Đông Vương Công, càng không dám tiến công nữa.

Đông Vương Công tùy tay một chiêu, lấy Quy Hải Thần Tàng Đồ của Kình Vương vào trong tay, Quy Hải Thần Tàng Đồ trước đó đã được Đông Vương Công để mắt, lúc này không thể để lại.

Trên Quy Hải Thần Tàng Đồ khắc một tia lạc ấn, tạm thời không luyện hóa, Đông Vương Công thu kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này lại.

"Các sinh linh này, bị Kình Vương mê hoặc, dám xuất thủ với Đông Vương Công ta.

Nhưng hiện tại Kình Vương đã vẫn lạc, chỉ cần quy hàng, ta liền có thể ban cho một con đường sống." Đông Vương Công mang theo uy thế chém giết Kình Vương, trực tiếp bắt đầu chiêu hàng.

Những thủy linh này đại đa số là sinh linh bản địa, đối với đại hải vô cùng quen thuộc, ở trong biển cũng có thể phát huy ưu thế to lớn.

Chương 58

Đông Vương Công đã chuẩn bị phát triển trong đại hải, vậy thì cần có một số kẻ có thể giá ngự đại hải để giúp đỡ.

Những tu sĩ trước mắt này tuy đã làm trái ý Đông Vương Công, nhưng chỉ cần chịu quy hàng, Đông Vương Công có thủ đoạn để chiết phục.

"Chúng ta nguyện ý quy hàng, cầu Đông Vương Công đừng giết, ban cho chúng ta một con đường sống!" Những sinh linh này cũng không ngu ngốc, Kình Vương đã chết, không cần thiết phải tiếp tục bán mạng vì Kình Vương.

Những cường giả Hải Vương Kình tộc kia, cũng đều từng người quỳ xuống cầu xin tha thứ, muốn mưu cầu một tia sinh cơ.

Đông Vương Công gật đầu ra hiệu, cho phép những sinh linh này đứng dậy.

Một trận chiến Đông Vương Công đã chém giết vô số sinh linh, cũng không tạo sát nghiệt nữa.

Những sinh linh này yếu ớt vô cùng, giết cũng không được bất kỳ lợi ích nào, ngay cả luyện hóa Thần Tàng cũng không đủ tư cách, vì vậy giữ lại càng có giá trị hơn.

"Chỉ cần sau này đi theo Đông Vương Công ta, một lòng một dạ phò tá ta, tất sẽ có một tiền đồ xán lạn!

Vị trí Tứ Hải chi địa, chú định phải dùng thủy tộc để cai trị, còn giao cho ai, vậy phải xem biểu hiện của các ngươi!" Đông Vương Công trước tiên tung ra một cái mồi nhử, y muốn thống trị cả Hồng Hoang thế giới, đương nhiên cần có cường giả giúp đỡ quản lý đại

hải.

Như lời Đông Vương Công nói, ai cai trị cũng đều như nhau, cuối cùng giao cho ai, vậy phải xem tạo hóa của từng người.

Bị Đông Vương Công dụ hoặc như vậy, những thủy linh vốn không mấy hòa thuận càng tự có tâm tư riêng.

"Hiện tại đã chém giết tộc trưởng Hải Vương Kình, ta sẽ đến tộc địa Hải Vương Kình để tranh đoạt, lấy bảo tàng của tộc đó làm phần thưởng!" Đông Vương Công mở miệng nói, trước đó trong đại chiến đã tử thương vô số sinh linh, trong đó Hải Vương Kình tộc hiển nhiên đã được Đông Vương Công "chăm sóc" đặc biệt.

Vào khắc cuối cùng Vạn Kình Triều Tông, càng khiến Hải Vương Kình gần như bị diệt sạch.

"Đế Quân, ta biết tộc địa Hải Vương Kình tộc, nguyện ý dẫn đường cho Đế Quân!" Một cường giả Hải Xà tộc đứng ra, thức thời giới thiệu cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, hài lòng với biểu hiện của cường giả Hải Xà tộc kia.

"Trong bảo tàng của Hải Vương Kình tộc, các ngươi có thể chọn trước hai kiện, bất kể là gì, bản Đế Quân đều sẽ ban thưởng cho các ngươi!" Đông Vương Công trực tiếp hứa hẹn, dùng bảo tàng của Hải Vương Kình tộc ban thưởng cho thuộc hạ, ý này không tồi.

Dưới sự chỉ dẫn của Hải Xà, Đông Vương Công và một chúng cường giả đi đến trú địa của Hải Vương Kình tộc.

Ngọc Dương Tử và Bạch Viên thì được sắp xếp ở lại dọn dẹp chiến trường, một trận chiến Đông Vương Công đã chém giết vô số sinh linh, trong đó không ít là Đại La Kim Tiên.

Máu của những Đại La Kim Tiên này Đông Vương Công không

để mắt, nhưng đối với Ngọc Dương Tử và Bạch Viên, đó lại là bảo tàng khó có được.

Trước đây Ngọc Dương Tử và Bạch Viên luyện hóa Thần Tàng chủ yếu dùng tinh huyết của Thái Ất Kim Tiên, dù sao thực lực trước đó, không có sự xa xỉ có thể chém giết Đại La Kim Tiên để thu lấy tinh huyết.

Vì vậy cho y dọn dẹp chiến trường, cũng là để có thời gian thu thập tinh huyết, đề thăng thực lực.

Đông Vương Công dẫn theo một chúng cường giả đến tộc địa Hải Vương Kình, những tu sĩ trong đó đều nhao nhao biểu thị thần phục, không dám phản kháng sứ mệnh của Đông Vương Công.

Hải Vương Kình tộc chủ động hiến dâng tất cả tài bảo, nguyện ý làm vật chuộc tội.

Đông Vương Công tự nhiên sẽ không từ chối, cho phép cường giả Hải Xà tộc chọn trước bảo bối, thực hiện lời hứa của mình.

Đương nhiên, cường giả Hải Xà tộc cũng thức thời, không chọn Linh Bảo quý giá nhất, mà chọn hai kiện thượng đẳng trung bình, cũng khiến Đông Vương Công có cảm quan không tồi về y, là một nhân vật biết tiến thoái.

Mức độ giàu có của Hải Vương Kình tộc không hề kém Long tộc năm xưa một chút nào, chính vì vậy, trữ bị bảo bối trong tộc vô cùng kinh người.

Các loại thiên tài địa bảo, quả thực ứng có tận có.

Đặc biệt là linh vật, linh nguyên liệu thuộc tính thủy, nhìn khiến Đông Vương Công cũng vô cùng nóng mắt.

Lần này có thể có thu hoạch lớn như vậy, thực sự có chút nằm ngoài dự liệu của Đông Vương Công.

Hài lòng kiểm tra một lượt, sau đó không chút khách khí đem tất cả tài bảo này trang vào trong Càn Khôn Thế Giới.

Địa bàn của Hải Vương Kình tộc không phải ở đáy biển, mà cũng ở trên một tòa tiên đảo.

Đảo này không thể sánh bằng Hải Ngoại Thập Châu, càng không thể so với ba tòa tiên đảo, nhưng đảo này diện tích cực lớn, cũng miễn cưỡng coi là một chỗ động thiên phúc địa.

"Đảo này là đảo sinh ra và lớn lên trong Hồng Hoang thế giới, không nằm trong phạm vi Tam Đảo Thập Châu, nhưng làm một mảnh căn cứ địa, cũng rất thích hợp." Đông Vương Công dưới sự tháp tùng của cường giả Hải Vương Kình tộc du ngoạn tòa đảo này, đối với hoàn cảnh xung quanh cũng phi thường hài lòng.

Đặc điểm lớn nhất của tòa đảo này là diện tích lớn, lớn hơn Huyền Châu Đảo không chỉ mấy lần.

Đông Vương Công dưới sự giới thiệu của Hải Vương Kình kiểm tra khắp nơi, bỗng nhiên chỉ vào một hồ nước bên đường hỏi: "Chỗ này là nơi nào?" Cường giả bên cạnh vội vàng cung kính nói: "Đây là nơi thủy lao, trong đó giam giữ một con Huyền Quy khổng lồ, do tộc trưởng tiền nhiệm bắt được." "Giam cầm một con Huyền Quy khổng lồ?" Đông Vương Công tâm tư vừa chuyển, dường như đã hiểu ra.

"Mở ra xem!" Đông Vương Công một tiếng lệnh hạ, các cường giả xung quanh không dám có chút bất mãn nào, lập tức có vài tu sĩ tiến vào thủy lao, giải áp con Huyền Quy kia ra.

Không lâu sau, từ trong thủy lao bước ra một lão giả, lão giả lưng đeo một cái mai rùa, râu tóc bạc trắng, hiển nhiên đã sống vô số tuế nguyệt.

"Đa tạ Đế Quân cứu mạng chi ân!" Lão ô quy thấy Đông Vương

Công thì lập tức tạ ơn, hiển nhiên biết Đông Vương Công đã cứu mình.

Đông Vương Công nhìn đối phương, mở miệng hỏi: "Đạo hữu tu hành ở đâu?

Lại vì sao bị Kình Vương giam cầm ở đây?

Chẳng lẽ đã đắc tội Kình Vương sao?" Lão giả Huyền Quy liếc nhìn chúng cường giả bên cạnh Đông Vương Công, rồi mới mở miệng nói: "Không dám có điều gì che giấu Đế Quân, ta vốn là một con Huyền Quy ở Bắc Cực Hải, Quy Khư chi địa.

Chỉ vì Kình Vương ngẫu nhiên phát hiện một tiên đảo trôi dạt trong đại hải, nảy sinh ý muốn chiếm cứ, nhưng tiên đảo đó trôi dạt theo sóng, mỗi vạn năm mới xuất hiện một lần, thời gian xuất hiện cực ngắn, nếu không thể neo giữ tiên đảo, nó sẽ lại trôi đi mất.

Kình Vương vì muốn ta giúp chống đỡ tiên đảo, nên mới giam cầm ta ở đây." Đông Vương Công vừa nghe lời này, lập tức trong lòng mừng rỡ, tòa tiên đảo thứ ba, hiển nhiên đã có tin tức rồi!

Đông Vương Công nghe được tin tức về tòa tiên đảo thứ ba, lập tức nảy sinh hứng thú.

"Đạo hữu, không biết nên xưng hô thế nào?" Đông Vương Công và Huyền Quy một đường trở về đại điện, phân tân chủ ngồi xuống, Đông Vương Công tỉ mỉ hỏi.

"Đế Quân, lão hủ đạo hiệu Huyền Thanh." Huyền Quy được sủng ái mà sợ hãi, vội vàng đứng dậy trả lời.

Đông Vương Công gật đầu lại hỏi: "Huyền Thanh Đạo hữu, có thể nói chi tiết về sự tình tiên đảo không, ta hiện tại cũng đang tìm kiếm tiên đảo, xin Đạo hữu yên tâm, tiên đảo kia dù có thần bí đến mấy, Đông Vương Công ta cũng nhất định có thể thu phục, sẽ không

để Huyền Thanh Đạo hữu phải đi neo giữ đảo nữa." Đông Vương Công trước tiên hứa hẹn, dù sao chuyện cõng tiên đảo trông có vẻ huyền diệu, thực chất lại giam cầm tự do của Huyền Quy, khiến y vạn vạn năm trôi nổi trong nước biển, đối với y quả thực là một loại giày vò.

Nếu có thể phát hiện tòa Bồng Lai Tiên Đảo cuối cùng, Đông Vương Công lại có biện pháp neo giữ đảo, khiến nó không thể trôi dạt theo sóng nữa.

Huyền Thanh Đạo hữu nghe lời Đông Vương Công, mới yên tâm mở miệng nói: "Tiên đảo kia không biết hình thành thế nào, cũng chưa từng có sinh linh nào đặt chân lên đó.

Chương 59

Năm xưa ta và Kình Vương vốn là bạn thân chí cốt, cùng đến Quy Khư chi địa thăm ta, ta ở ngoại vi Quy Khư chi địa đã gặp tòa tiên đảo kia, lúc đó trên tiên đảo có đại trận thủ hộ, hai chúng ta liên thủ cũng không thể phá vỡ, cuối cùng tiên đảo lại trôi đi mất.

Kình Vương muốn ta hóa thành nguyên thân để cõng tiên đảo, sau khi bị ta từ chối, y liền nổi giận, âm thầm chế ngự ta, giam cầm ta." Đông Vương Công tỉ mỉ lắng nghe, từ đó thu được vài tin tức hữu ích.

Tiên đảo ở ngoại vi Quy Khư chi địa, Quy Khư chi địa dường như là nơi sinh tồn của Huyền Quy tộc.

Ngoài ra, tiên đảo chưa ai đặt chân đến, trên đó có trận pháp cường lực thủ hộ, sẽ trôi dạt theo sóng.

"Huyền Thanh Đạo hữu, ta trong tay có ba tòa tiên đảo, đối với việc thu phục tiên đảo ta có kinh nghiệm, cứ việc dẫn ta đến nơi mà tiên đảo có thể xuất hiện là được." Đông Vương Công đã có kế hoạch trong lòng, điều y cần chỉ là một người dẫn đường.

Hải Ngoại Tam Tiên Đảo, Thập Đại Thần Châu, Đông Vương Công đã thu phục ba cái, hiện tại có thể chuẩn bị thu phục toàn bộ Tam Đảo Thập Châu, không bỏ sót một cái nào.

Nếu hai tòa tiên đảo trong truyền thuyết chìm xuống đáy biển xuất thế, Đông Vương Công cũng sẽ bắt gọn tất cả.

Huyền Thanh cảm kích ân cứu mạng của Đông Vương Công, lại thấy thực lực cường đại của Đông Vương Công, đối với Đông Vương Công cũng có ý quy phục.

Năm xưa Huyền Thanh sở dĩ nguyện ý kết giao với Kình Vương, cũng chính vì không muốn ở nơi tử tịch như Quy Khư, muốn trong Hồng Hoang thế giới kiến công lập nghiệp, mới quyết nhiên rời khỏi Quy Khư.

"Kính đã Đế Quân có ý thu phục tiên đảo, Huyền Thanh tất nhiên sẽ dốc hết khả năng giúp đỡ Đế Quân!" Huyền Thanh hân hoan đáp ứng, Huyền Quy tộc đều thiện trường thôi diễn chi thuật, dấu vết tiên đảo Bồng Lai xuất thế năm xưa cũng chính Huyền Thanh đã thôi diễn ra.

Vừa rồi Huyền Thanh thầm thôi diễn mệnh cách của Đông Vương Công, dấu hiệu thu được hiển thị mệnh của Đông Vương Công quý không thể tả, là tượng Cửu Ngũ Chí Tôn.

Nếu đi theo Đông Vương Công, sẽ kiến công lập nghiệp, cũng là thần theo rồng, vậy những lợi ích đạt được cũng sẽ vô cùng vô tận.

Chính vì vậy, Huyền Thanh đối với Đông Vương Công càng thêm thần phục, lúc này giúp tìm kiếm tiên đảo, Huyền Thanh cũng có ý muốn thể hiện một phen, coi đó như là đầu danh trạng dâng lên Đông Vương Công.

Một nhóm cường giả đi theo Huyền Thanh cưỡi mây về phía bắc, lãnh địa của Hải Vương Kình tộc Đông Vương Công không động chạm đến, khi rời đi đã bổ nhiệm một vị trưởng lão khác của Hải Vương Kình tộc làm tộc trưởng mới.

Trên danh nghĩa Hải Vương Kình tộc vẫn cư trú ở đó, nhưng phải thần phục Đông Vương Công, và đúng hạn phụng hiến một lượng linh vật linh nguyên liệu nhất định, làm ý cung phụng đối với Đông Vương Công.

Những tu sĩ còn lại theo Huyền Thanh một đường đến Bắc Cực chi địa, nơi đó cách Bắc Minh Hải cũng không xa lắm, ở một rãnh

biển sâu không thấy đáy kia, là truyền thuyết Quy Khư chi uyên.

Quy Khư, xưng là nơi cuối cùng vạn thủy thiên hạ quy về, truyền thuyết sau khi tu sĩ hồn phi phách tán, sẽ tiến vào Quy Khư chi địa, nơi đó là nơi trầm tịch vĩnh hằng.

Không có ồn ào, không có khái niệm thời gian, chỉ có trầm tịch vĩnh hằng và băng lãnh.

Huyền Quy tộc, trấn thủ trong Quy Khư chi uyên.

Đông Vương Công đối với Quy Khư chi địa cũng phi thường hiếu kỳ, không khỏi mở miệng hỏi: "Quy Khư chi địa truyền văn có vô số hải quái cường đại, không biết lời đồn có thật không?" Huyền Thanh thấy Đông Vương Công có hứng thú, cũng nghiêm túc giảng giải: "Quy Khư chi địa quả thực có vô số hải quái, sinh tính tàn bạo, không có chút linh trí nào, Huyền Quy tộc ta trấn thủ Quy Khư chi uyên, một trong những chức trách chính là chém giết hải quái, tránh cho chúng thoát ra khỏi Quy Khư, gây tai họa cho sinh linh Hồng Hoang." Tu Xà bên cạnh lúc này hỏi: "Nếu chỉ có Huyền Quy tộc trấn thủ Quy Khư chi uyên, vậy nếu thực lực hải quái vô cùng cường đại, sức một tộc khẳng định không thể chống đỡ, nhưng nếu thực lực hải quái yếu ớt, vậy thì không cần thiết phải trấn thủ ở Quy Khư chi uyên." Huyền Thanh cười nói: "Lời Tu Xà Đạo hữu nói cực kỳ đúng, nhưng hải quái sinh tồn ở sâu bên trong Quy Khư chi uyên, Huyền Quy tộc ta thì sinh sống ở chỗ tiếp giáp giữa Quy Khư và Hồng Hoang thế giới, ngay cả ta cũng không dám thâm nhập vào Quy Khư chi uyên.

Quy Khư chi uyên thực sự quá thần bí, vì vậy những hải quái có thể thoát ra cũng rất ít, ta chỉ là ngăn chặn những con cá lọt lưới đó mà thôi, chứ nếu muốn triệt để diệt sát tất cả hải quái ở sâu trong Quy Khư, đó cũng không phải là chuyện có thể hoàn thành." Quy Khư chi địa thần bí khó lường, ngoài Huyền Quy tộc là thủy linh thiên sinh,

ngay cả Long tộc cường đại, Hải Vương Kình tộc, cũng đều không thể sinh tồn lâu dài trong Quy Khư chi uyên.

Mai rùa sau lưng Huyền Quy tộc, chính là do thường niên sinh tồn trong Quy Khư chi địa mà tiến hóa thành, vì vậy ở Quy Khư chi địa, đó là một thành viên không thể thay thế.

Huyền Thanh Đạo hữu vừa giải thích cho mọi người, vừa dẫn Đông Vương Công nhanh chóng tiến tới, cảnh sắc trên biển bình thường như nhau, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đến một nơi càng thêm tĩnh mật.

Mặt biển nơi đó gió yên sóng lặng, như một mặt gương, không có chút sóng gợn nào.

Đông Vương Công ngay khoảnh khắc đến nơi đó, mẫn cảm phát giác một tia Hỗn Độn khí tức, khí tức đó vô cùng tương tự với Doanh Châu Tiên Đảo, Phương Trượng Tiên Đảo.

Đến được nơi đó, Đông Vương Công có thể xác định, Huyền Thanh Đạo hữu quả thực không hề lừa dối!

Tòa tiên đảo thứ ba đang ở gần đây!

"Tiên đảo ở phụ cận, ta có thể cảm giác được, sắp xuất hiện rồi, chư vị Đạo hữu, theo ta cùng ở đây tĩnh tu, chờ đợi tiên đảo!" Đông Vương Công phát hạ hiệu lệnh, Tu Xà và Huyền Tiêu không hề nghi ngờ, lập tức từng người ngồi xếp bằng xuống.

Vị lão đạo Huyền Thanh kia trong lòng lại chấn kinh không thôi, trên đường y nhờ vào Huyền chi thuật thôi diễn, mới mơ hồ thấy tiên đảo sắp một lần nữa luân hồi ở đây, nhưng không ngờ Đông Vương Công chỉ bằng giác quan mẫn tuệ, đã thôi đoạn ra dấu vết tiên đảo!

Thực lực của y, thật sự khủng bố vô cùng!

Đông Vương Công dẫn theo chúng Đại La Kim Tiên ngồi xếp

bằng trên đại hải, mặc cho gió biển thổi phất, không hề nhúc nhích.

Khi thời gian trôi qua vội vã, trong lòng mọi người dần mất kiên nhẫn, Đông Vương Công một lần nữa mở ra hai mắt.

"Đã đợi tám trăm năm, cuối cùng lại một lần nữa cảm thụ được khí tức tiên đảo!" Trên mặt Đông Vương Công mang theo một tia hỉ sắc, tiên đảo vạn năm luân hồi một lần, không ngờ đợi chưa tới nghìn năm, vừa khéo gặp được thời cơ tiên đảo xuất thế.

"Tiên đảo thật sự xuất hiện!" Huyền Thanh lúc này trong lòng tràn đầy chấn kinh, trực giác mẫn tuệ của Đông Vương Công, còn nhanh hơn một bước so với Huyền chi thuật!

Lúc này mọi người nghe tiếng nhìn lại, nhưng lại không thấy trên mặt biển bình tĩnh có chút biến hóa nào.

Vùng biển gần Quy Khư chi địa do mặt biển bình tĩnh không sóng, nên lại được một số tu sĩ gọi là Kính Hải, hiện tại trong Kính Hải gió yên sóng lặng.

Đông Vương Công và Huyền Thanh Đạo hữu đều thấy tiên đảo một lần nữa xuất hiện, mọi người lại không thấy, chỉ có Đông Vương Công nhìn về phía bắc xa xa, trong đôi mắt kim quang loạn xạ, hiển nhiên đã phát hiện ra.

Không lâu sau, trên mặt biển quả nhiên có một tòa tiên đảo khổng lồ đối diện hiện ra.

Lúc mới bắt đầu, tòa tiên đảo đó trông chỉ là một chấm đen cực nhỏ, nhưng sau khi xuất hiện, nhanh chóng bắt đầu lớn dần, trong thời gian cực ngắn, cả hòn đảo giống như một mảnh đại lục vậy, hung mãnh lao thẳng về phía chúng Đại La Kim Tiên.

"Mau tránh ra!" Huyền Tiêu lớn tiếng nhắc nhở.

Tốc độ tiên đảo quá nhanh, nếu bị tiên đảo lớn như vậy chính diện

va chạm, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể an nhiên vô sự.

Lúc này mọi người cũng đều hiểu vì sao trước đây Huyền Thanh và Kình Vương không thể khống chế hòn đảo, chỉ có thể để mặc nó một lần nữa biến mất.

Chỉ riêng tốc độ của tiên đảo, ở đây không ai có thể khiến nó dừng lại, càng không nói đến việc phá vỡ đại trận tiên đảo, cuối cùng triệt để chưởng khống nó.

Thế nhưng đối mặt với tiên đảo đang lao đến mãnh liệt kia, dù nó to lớn như đại địa Hồng Hoang, nhưng Đông Vương Công lại không hề có ý tránh né.

"Đế Quân!" Huyền Thanh Đạo hữu vốn muốn nhắc nhở Đông Vương Công, nhưng nhìn thực lực cường hãn của Đông Vương Công, cuối cùng lại ngậm miệng.

"Đế Quân sẽ không chuẩn bị dùng man lực để chặn đứng tiên đảo chứ?" Tu Xà kinh ngạc nhìn Đông Vương Công.

Đối mặt với tiên đảo hung mãnh kia, ai cũng nảy sinh một cảm giác vô lực phản kháng, không ai dám nói có thể chặn đứng tiên đảo, càng không nói đến việc dùng sức mạnh nhục thân chính diện đối kháng.

Thế nhưng nhìn tư thế của Đông Vương Công lúc này, y muốn dùng sức mạnh của mình để khống chế tiên đảo!

Lúc này Đông Vương Công có thể khẳng định, tòa tiên đảo này chính là Bồng Lai Tiên Đảo trong truyền thuyết, tiên đảo đang xông tới kia như một con nộ long, trong đại hải vô biên cưỡi gió rẽ sóng.

Chương 60

Bồng Lai Tiên Đảo mang theo động năng khổng lồ, dường như có thể đánh vỡ mọi thứ dám cản đường tiến tới của nó.

Đông Vương Công dưới ánh mắt kinh ngạc của chúng Đại La Kim Tiên, thôi động Thuần Dương chi khí khắp thân, Thần Hải trong cơ thể y cũng cuối cùng triệt để sôi trào.

Ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng khắp thân sáng rực rỡ, đặc biệt là hơn một trăm Thần Tàng đã được luyện hóa kia, trong đó có Chân Long, Thần Hổ, Hỏa Phượng, Kỳ Lân, Huyền Xà, vân vân các loại sinh linh bị Đông Vương Công luyện hóa một lần nữa hiện ra.

Những thần linh đó đều do tinh khí cường đại trong cơ thể Đông Vương Công ngưng tụ thành, lúc này sau khi hiện thân, thần uy còn hơn cả trước.

Thần Hải trong cơ thể Đông Vương Công gào thét sôi trào, sóng lớn linh khí vô biên vỗ vào không trung, những Thần Tàng khắp thân y cũng như tinh nguyệt chiếu rọi một phương thiên địa.

Bên ngoài, Thuần Dương chi khí cường hoành của Đông Vương Công một lần nữa hiển hóa Thuần Dương Pháp Thân, cự nhân đỉnh thiên lập địa như một trụ trời, giữa lúc giơ tay có thể hái sao nắm nguyệt, thần uy vô địch!

"Mau cho ta dừng lại!" Đông Vương Công gầm lên một tiếng lớn, trong cơ thể bộc phát ra năng lượng khổng lồ chưa từng có trước đây.

Tay trái Đông Vương Công hiện ra một vầng Thái Dương, tay phải hiện ra một vầng Thái Âm, lấy Âm Dương chi đạo, diễn hóa Thái Âm Thái Dương song tinh, hô ứng xa xôi với ánh sáng trong các huyệt khiếu khắp thân.

“Đông!” Trong chốc lát, cơ thể Đông Vương Công dường như hóa thân thành một phương thiên địa, nhật nguyệt tinh thần, sông biển hồ đầm, vạn tượng sinh linh, đều dung hợp làm một.

Đông Vương Công toàn lực phát ra một kích, mãnh liệt va chạm với Bồng Lai Tiên Đảo đang lao đến.

Trong hư không gợn lên từng trận liên y, bức tường không gian như mặt gương từng tấc vỡ nát, vô số hỗn độn loạn lưu một lần nữa hoành hành, tung hoành khắp bầu trời Kính Hải.

“Oanh!” Chúng Đại La Kim Tiên muốn tiến lên giúp đỡ đều nhao nhao bay ngược về, kinh ngạc nhìn tất cả trước mắt, với tu vi của y, ngay cả dư ba tản ra từ trận chiến của Đông Vương Công cũng không thể chịu đựng.

Khi Đông Vương Công và Bồng Lai Tiên Đảo vừa cứng đối cứng, luồng khí tức hủy diệt tán phát ra vô cùng cường đại, nếu không kịp thời tránh xa, có thể sẽ trực tiếp bị diệt vong trong đó.

Đông Vương Công toàn lực phát ra một kích, Bồng Lai Tiên Đảo vốn khí thế ngút trời trong nháy mắt giảm tốc, Đông Vương Công cũng liên tục lùi về trăm trượng, mới dừng được thân mình.

“Tái!” Đông Vương Công phun khí ra tiếng, khí tức trên thân y cũng trong nháy mắt một lần nữa đề thăng ba phần.

“Oanh!” Một kích, càng thêm sắc bén hơn trước!

Thế của Bồng Lai Tiên Đảo đã hết, dưới một kích này, Bồng Lai Tiên Đảo cứng rắn bị đánh cho dừng lại.

Trong hư không một trận liên y kích động, vô số không gian trong nháy mắt vỡ nát, vết tích hủy diệt kia lan tràn về phía Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng lại bị đại trận thủ hộ trên tiên đảo vững vàng chặn lại, không hề gây ra chút thương hại nào cho tiên đảo.

Tiên đảo dừng lại, trong cõi u minh dường như có quỹ tích thần bí bị phá vỡ, Bồng Lai Tiên Đảo cũng triệt để lơ lửng trên mặt biển.

"Nó thật sự dừng lại rồi!" Huyền Thanh kinh ngạc vô cùng nhìn tất cả trước mắt, lần thứ hai thấy Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng đối mặt với tiên đảo tương tự, y vẫn cảm thấy không có chỗ nào để ra tay.

Ngay cả khi Đông Vương Công đứng ra, Huyền Thanh cũng không cho rằng Đông Vương Công có thể ngăn cản Bồng Lai Tiên Đảo.

Thế nhưng hiện tại, Bồng Lai Tiên Đảo lại thật sự dừng lại trước mắt!

"Ta sẽ kiềm chế Bồng Lai Tiên Đảo, các ngươi hợp lực, thử phá đi hộ đảo đại trận!" Đông Vương Công hạ đạt mệnh lệnh.

Các Đại La Kim Tiên xung quanh lập tức hành động, từng người đứng vào vị trí, tổ thành một trận hình hợp kích đơn giản, từng luồng khí tức cường đại ngưng luyện, ầm ầm công kích vào đại trận thủ hộ trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Thế nhưng đại trận đủ sức phòng ngự hỗn độn loạn lưu sau khi hư không phá toái, những Đại La Kim Tiên này dù liên thủ tiến công, cũng chỉ khiến đại trận trên Bồng Lai Tiên Đảo gợn lên một chút liên y.

Lúc này Bồng Lai Tiên Đảo một lần nữa phát động, dường như nhận được một sức mạnh thần bí dẫn dắt, vì vậy mới mỗi vạn năm xuất hiện một lần.

Hiện tại Đông Vương Công cưỡng ép chặn đứng tiên đảo, nhưng nếu không thể triệt để chưởng khống nó, tiên đảo vẫn sẽ tuân theo sức mạnh thần bí kia, một lần nữa biến mất khỏi nơi đó.

Trên Côn Lôn Sơn, nơi bế quan của Tam Thanh, Thượng Thanh Thông Thiên Đạo Nhân mày kiếm mắt sáng bỗng nhiên mở ra hai mắt.

Từng đạo kiếm khí tung hoành ra, từ trong mắt Thông Thiên trực nhập lên Cửu Thiên, Thanh Bình Kiếm sau lưng Thông Thiên đồng thời cũng tán phát ra từng trận kiếm ngâm trong trẻo, như Thanh Long rít gào, tựa Sồ Phượng kêu vang.

"Tam đệ, có chuyện gì mà tâm phù khí động?" Thái Thanh Lão Tử và Ngọc Thanh Nguyên Thủy lần lượt mở ra đạo đồng, quan tâm nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên sau khi thôi diễn một phen, trong cõi u minh thiên cơ ẩn độn, không thể đoán ra sự tình cụ thể.

"Không dám có điều gì giấu giếm hai vị huynh trưởng, vừa rồi khi ta đang bế quan, cảm ứng thấy một luồng khí tức động đãng bất an, chỉ cảm thấy có thứ gì đó quan trọng, dường như sắp mất đi vậy, nhưng thôi diễn một phen, lại chỉ thấy từng luồng Hồng Mông chi khí che lấp thiên giai." Đạo hạnh của Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy đều thập phần rõ ràng, hiện tại ba huynh đệ chưa từng sinh ra hiềm khích, giữa bọn họ vẫn đồng tâm đồng đức.

Lão Tử nghe lời cũng thôi diễn, Nguyên Thủy và Thông Thiên thì ở một bên chờ đợi.

Trong ba người, Lão Tử thực lực mạnh nhất, Lão Tử thiện trường nhất thôi diễn và luyện đan chi đạo, vì vậy Thông Thiên cũng muốn xem đại ca của mình có thể thôi diễn ra điều gì.

Lão Tử liên tục bấm đốt ngón tay, nhanh chóng mở ra hai mắt, trong đôi mắt đó có tinh thần đản sinh, lại nhanh chóng vẫn lạc, tuần hoàn, phảng phất thương hải tang điền.

"Trong Hồng Hoang kiếp khí lan tràn, ngay cả vi huynh cũng không thể đoán ra!" Lão Tử lắc đầu than thở, cũng vô năng vi lực.

Thông Thiên lúc này lại cười lớn ba tiếng, "Hai vị ca ca đừng lo

lắng, được đó là hạnh phúc của ta, mất đó là mệnh của ta, đã vậy thì cơ duyên với ta đã lướt qua, vậy thì cơ duyên của ta chưa đến!" Tính cách của Thông Thiên cuồng ngạo vô cùng, nhưng cũng là bậc khoáng đạt, không thể thôi diễn ra vật đã đánh mất, y cũng chỉ đè nén lại trong lòng, một lần nữa cùng hai vị huynh trưởng chìm đắm trong tu luyện.

Lần này Thông Thiên lại không biết, thứ y đã đánh mất chính là đạo trường sau này của y, Bồng Lai Tiên Đảo!

Kim Ngao Đảo của Thông Thiên Giáo Chủ hậu thế, hiện tại lại bị Đông Vương Công chặn lại là Bồng Lai Tiên Đảo, chỉ là trong dòng sông vận mệnh nguyên bản, Bồng Lai Tiên Đảo bị Kim Ngao Tứ Hải cõng đi, vì vậy lại được mệnh danh là Kim Ngao Đảo.

Trong Kính Hải, Đông Vương Công một mình chặn đứng Bồng Lai Tiên Đảo, khiến tòa tiên đảo đó không thể không dừng lại.

Thế nhưng tất cả tu sĩ khác liên tục không ngừng công kích đại trận trên tiên đảo, nhưng lại không thể có một chút dấu hiệu phá trận nào.

Đông Vương Công sớm đã triển khai Âm Dương Song Đồng thuật, nói cho họ biết điểm yếu của hộ đảo đại trận, nhưng dù vậy, sức mạnh tập hợp của họ vẫn không thể phá vỡ đại trận.

Lúc này Bồng Lai Tiên Đảo chịu lực dẫn dắt càng lúc càng lớn, theo thời gian trôi đi, lực lượng kia vẫn đang không ngừng tăng lên.

Nếu Đông Vương Công không thể kịp thời phá vỡ đại trận, thu phục tiên đảo, vậy thì theo thời gian trôi đi, ngay cả y cũng không thể một lần nữa chặn đứng Bồng Lai Tiên Đảo.

"Tránh ra, các ngươi ở đây chống cự tiên đảo, để ta đi phá vỡ đại trận!" Đông Vương Công chiêu hô mọi người, để họ cùng y chống cự tiên đảo.

Đông Vương Công đẳng ra một bàn tay phải, dùng tay trái cùng mọi người chống cự sự di chuyển của Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này chúng Đại La Kim Tiên cũng mặt đầy hổ thẹn, lực lượng hợp kích của họ cũng không thể phá vỡ đại trận tiên đảo, cuối cùng lại phải làm phiền Đông Vương Công một bên chống cự tiên đảo, một bên tìm cách phá trận, khiến chúng Đại La Kim Tiên đều không biết giấu mặt vào đâu.

Có chúng Đại La Kim Tiên giúp đỡ, dù Đông Vương Công vẫn còn áp lực lớn, nhưng miễn cưỡng đẳng ra được tay phải.

Dù sao hiện tại cũng không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể phá trận trước đã!

Chương 61

Đông Vương Công một lần nữa ngưng tụ khí thế, dị tượng khắp thân trong nháy mắt hiện ra, một mảnh đại hải kim quang rực rỡ hiện ra sau lưng Đông Vương Công, mảnh hải kim sắc đó chính là Thần Hải của Đông Vương Công.

Trong một trận đại chiến, Đông Vương Công đối với việc sử dụng Thần Hải, Thần Tàng cũng trở nên càng thêm thuần thục, lúc này sau lưng hiển hóa hư ảnh Thần Hải, Thần Hải là một loại Thần Thông cường đại khác.

"Khai!" Đông Vương Công mặt nghiêm túc, tay cầm Cảnh Dương Kiếm, tích lực một kích phát ra, kiếm quang rực rỡ kinh động trời.

Do bị Bồng Lai Tiên Đảo kiềm chế, Đông Vương Công cũng không thể dốc toàn lực.

Nhưng có Âm Dương Song Đồng thuật gia trì, y có thể tùy thời nắm giữ sự biến hóa của đại trận.

"Oanh!" Đông Vương Công một kích đánh lên đại trận, vô cùng kiếm khí tung hoành, vô biên vân khí trong đại trận cũng bị triệt để khuấy động.

Đông Vương Công nhân cơ hội nhìn vào bên trong, trên đảo linh vật tràn lan, tiên trân kỳ ba khắp nơi, tiên thảo Dao Chi mọc đầy núi khắp đồng.

Một kích đánh ra một khe hở trên cả tòa đại trận, những Đại La Kim Tiên còn lại thấy vậy, từng người kinh ngạc không thôi.

Trước đó họ liên thủ, đều không thể làm gì được đại trận dù chỉ một chút, Đông Vương Công chỉ đơn giản dùng một tay, đã đánh nứt

đại trận một khe hở.

Nếu Đông Vương Công vừa rồi toàn lực một kích, chẳng lẽ đại trận có thể bị Đông Vương Công một chiêu kích phá?

Mọi người kinh ngạc trước sự cường đại của Đông Vương Công, lúc này Đông Vương Công một lần nữa phát ra một kích Lôi Đình.

"Oanh!" Đông Vương Công hướng về khe hở kia một lần nữa xuất kích, muốn triệt để xé rách khe hở!

"Oanh oanh!" Đông Vương Công liên tục không ngừng phát động công kích, khe nứt đó cũng càng lúc càng lớn.

Lúc này Bồng Lai Tiên Đảo dường như cũng phát giác có sinh linh muốn thu phục, Bồng Lai Tiên Đảo hiện tại không phải là thời điểm xuất thế.

Vì vậy trên Bồng Lai Tiên Đảo bộc phát ra một sức mạnh khổng lồ, thúc đẩy Bồng Lai Tiên Đảo, muốn triệt để thoát khỏi Đông Vương Công, một lần nữa ẩn mình trong đại hải.

"Đã bị ta gặp phải, lẽ nào có thể để ngươi một lần nữa rời đi!" Trong mắt Đông Vương Công một mảnh sắc quyết nhiên, bỗng nhiên rút ra tay phải đang cản Bồng Lai Tiên Đảo, sau đó trong nháy mắt toàn lực bộc phát, một kiếm lúc này, dốc toàn lực!

"Oanh long!" Vô biên vân khí tan tác, linh quang khắp trời loạn xạ, Tiên Thiên Nhất Khí Hải Thiên Đại Trận thủ hộ Bồng Lai Tiên Đảo lập tức cáo phá.

Đông Vương Công một kích triệt để phá vỡ trận pháp, cùng chúng Đại La Kim Tiên lập tức phi thân lên, đáp xuống Bồng Lai Tiên Đảo.

Trên tiên đảo quả nhiên chưa từng có sinh linh nào đặt chân vào, ngay cả linh khí trên đảo cũng một mảnh sắc thái yên tĩnh tường hòa, nồng đậm như sương nước, phảng phất tùy thời sẽ có một trận linh

vũ giáng xuống.

Đông Vương Công mừng rỡ, bước chân tiến lên, nhanh chóng dạo qua một vòng trên đảo, sau đó xuất hiện ở vị trí hạch tâm của đảo.

Bồng Lai Tiên Đảo chính như truyền văn vậy, cũng là do một khối Hỗn Độn toái phiến khổng lồ dựng dục thành, Đông Vương Công tìm đến vị trí hạch tâm, lập tức đánh xuống tinh thần lạc ấn trên tiên đảo, triệt để chưởng quản cả tòa tiên đảo.

Tiên Thiên Nhất Khí Hải Thiên Đại Trận cường đại kia, cũng trong nháy mắt bị Đông Vương Công lĩnh ngộ, từ đó Đông Vương Công lại có thêm một môn trận pháp loại hình phòng ngự.

Sau khi thu phục tiên đảo, Đông Vương Công ngay lập tức bắt đầu du ngoạn trên đảo, dù sao Tam Tiên Đảo này chưa từng có ai đặt chân đến, trong đó tất định có Tiên Thiên chi vật tồn tại!

"Chúc mừng Đế quân, tái thứ thu phục được một tọa tiên đảo!" Huyền Tiêu dẫn đầu, hướng Đông Vương Công đạo hạ.

Một quần Đại La Kim Tiên cũng phân phân chúc hạ, hiển nhiên thủ đoạn Đông Vương Công vừa triển hiện khiến họ vô cùng bội phục.

Đông Vương Công tâm tình thư sướng, dẫn chúng nhân trực tiếp du lãm trên đảo.

Bồng Lai tiên đảo cùng Doanh Châu đảo đại tiểu phảng phất, nhưng hoàn cảnh quả thực khác biệt.

Doanh Châu đảo thượng tứ quý như xuân, quanh năm khí trời ôn hòa, Bồng Lai tiên đảo lại xuân hạ thu đông tứ quý thường tại, luân phiên điều hoán, tứ thì hữu tự.

Đông Vương Công cùng một quần Đại La Kim Tiên du lãm Bồng Lai tiên đảo, đảo thượng chỗ chỗ đều là linh dược vạn năm trở lên,

tức tiện những hoa thảo thụ mộc phổ thông nhất, cũng đều có niên phần mấy vạn năm trở lên, sớm đã trở nên bất tục.

Tùy tiện một khỏa tiểu thụ, đều có thể điểm hóa thành một danh sinh linh tư chất bất phàm.

Đông Vương Công vận chuyển Âm Dương Song Đồng chi thuật, mau chóng phát hiện một phiến bảo quang trùng thiên không xa.

Nơi đó có một chu Tiên Thiên Linh Căn, Đông Vương Công cười đi tới.

Tiên Thiên Linh Căn không cao lớn, thụ thân chỉ có cửu xích cửu thốn, lại có chi nha tam bách lục thập ngũ chi, ám hợp chu thiên chi số, diệp phiến thập nhị vạn cửu thiên lục bách, phù hợp một nguyên hội chi niên số.

Lúc này trên thụ diệp phiến như những đóa tường vân, có hoa khai tam ảnh, có quả thực cửu trọng.

Đông Vương Công tế tế nhất khán, vừa vặn có chín quả, mỗi quả tử đều có hai chữ "Hoàng Trung" xán xán sinh huy.

Linh căn này chính là một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn, Hoàng Trung Lý!

Tương truyền thụ này vạn năm nhất khai hoa, vạn năm nhất kết quả, lại vạn năm mới thành thục, ba vạn năm cũng chỉ có chín quả tử.

Hoa có hình dạng tựa như liên hoa, quả có hình dạng phảng phất châu nhị.

Trên hoa quả đều có hai chữ "Hoàng Trung", lúc này xem ra, quả nhiên truyền ngôn không hư.

Đông Vương Công biết quả tử trân quý, các Đại La Kim Tiên khác cũng đều lộ vẻ tiện mộ.

Chỉ từ một ti ti quả hương chi khí tán dật ra từ quả tử, khiến mấy Đại La Kim Tiên tu vi phù động, có một số dấu hiệu đột phá.

Đông Vương Công tiến lên thu Hoàng Trung Lý, tùy tay hái xuống những quả tử bên trên.

Hiện tại chính là thời điểm chín muồi, quả tử không biết đã thành thục bao nhiêu năm, chính là thời cơ tốt để hái.

Đông Vương Công lấy ra một quả tử, nói với Huyền Thanh lão ô quy: "Lần này có thể tìm thấy Bồng Lai tiên đảo, đa tạ công dẫn đường của Huyền Thanh đạo hữu, Hoàng Trung Lý tuy trân quý, nhưng so với công lao của đạo hữu, không đáng một lời, đạo hữu hãy thu lấy Hoàng Trung Lý, nếm thử tiên vị!" Đông Vương Công ban thưởng, Huyền Thanh cũng đại hỉ vọng, cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, "Tiểu lão nhi tạ ơn Đế quân!" Đông Vương Công lại gọi Cửu Anh, Huyền Tiêu, Tu Xà, Tạc Xỉ, "Bốn ngươi tùy ta chinh chiến đã lâu, quả tử ban thưởng cho các ngươi, cũng hãy nếm thử vị đạo!" Đông Vương Công đại tứ phong thưởng, trong nháy mắt đã mất năm quả tử, còn lại bốn quả, Đông Vương Công một mình ăn một quả, ba quả còn lại thì giữ lại.

Những Đại La Kim Tiên không được ban thưởng từng người một tiện mộ không thôi, Đông Vương Công lại nói: "Các ngươi vừa mới quy hàng ta, chỉ cần nhật hậu hảo hảo xuất lực, ban thưởng sẽ không thiếu!" Một trận phong thưởng chi hậu, mấy tu sĩ được ban thưởng trong lòng hoan hỉ, những người không được ban thưởng cũng dốc sức chuẩn bị cho lần kế tiếp để được Đông Vương Công khẳng định.

Lúc này Đông Vương Công tiếp tục thăm dò, lại tìm được hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo trên tiên đảo, đều là linh bảo thuộc tính thủy, đối với việc Đông Vương Công chưởng ác tiên đảo sau này có trợ giúp rất lớn.

Trong đó một kiện Ngũ Hành Kỳ khiến Đông Vương Công thập phần coi trọng, Ngũ Hành Kỳ một bộ ngũ kiện, thuộc về cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi kiện linh bảo đồng dạng là một kiện bảo vật loại trận pháp, có thể bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Một kiện khác thì là Thu Thủy Thần Kiếm, một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công kích lực cường hãn, thuộc về sát phạt chi khí.

Sau khi tìm kiếm khắp cả đảo, đảo lại khiến Đông Vương Công tìm được một số linh căn kỳ dị khác, ví như Tiên Thiên Hồng Tảo Thụ, linh căn này tuy không nằm trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, nhưng tác dụng cũng phi thường hiển nhiên.

Chương 62

Dùng để bồi dưỡng các thuộc hạ chưa có tiền đồ, đó cũng là một lựa chọn không tệ.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới linh khí sung phái, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên bỉ bỉ giai thị, nhưng đến hậu thế, linh khí khô kiệt, lúc đó một Đại La Kim Tiên sẽ là chí tôn của một phương, chứ đừng nói đến cường giả khác.

Thật đến lúc đó, những linh căn có thể trợ giúp tu vi của tu sĩ, ngược lại đối với một thế lực tác dụng sẽ phi thường cự đại.

Cũng chính vì thế, Đông Vương Công đối với những linh căn này phi thường coi trọng, thu thập toàn bộ từng thứ một, trọng điểm bồi dưỡng chúng.

Xử lý xong những sự tình này, Đông Vương Công giá ngự Bồng Lai tiên đảo hướng về Doanh Châu tiên đảo phiêu phù đi.

Bồng Lai tiên đảo vốn là vô căn chi đảo, Đông Vương Công hiện tại chưởng khống tọa đảo này, dùng đại pháp lực thôi động tiên đảo tiếp tục vận hành, dựa theo vị trí luôn tiếp cận Doanh Châu tiên đảo.

Đông Vương Công định trên hải thượng sáng tạo ra một khối căn cứ địa cự đại, để chuẩn bị cho việc tương lai thống nhất Hồng Hoang thế giới.

Thu hoạch lần này khiến Đông Vương Công phi thường mãn ý, đặc biệt việc thu phục Bồng Lai tiên đảo, vô nghi khiến kế hoạch của Đông Vương Công hoàn thành một bước lớn.

Tiếp theo, Đông Vương Công chuẩn bị nhanh chóng đề thăng thực lực, dù sao hiện tại y đã siêu xuất rất nhiều cường giả đồng bối, ngay

cả Thái Thanh Đại Sư Huynh, thủ lĩnh của Tam Thanh, cũng kém Đông Vương Công một ti.

Chính vì tu vi cường đại, mới khiến Đông Vương Công dám đối kháng Đế Tuấn và Thái Nhất, khiến y có tư bản hoành hành Hồng Hoang thế giới.

Hiện tại Đông Vương Công sơ bộ hoàn thành kế hoạch thu phục tiên đảo, những Cửu Châu đảo còn lại, chỉ có thể dựa vào việc từ từ tìm kiếm sau này.

Vì vậy, đề thăng thực lực, duy trì ưu thế dẫn đầu, là nhiệm vụ trọng yếu tiếp theo của Đông Vương Công.

Lần trước từ miệng Huyền Thanh, Đông Vương Công đã biết, nơi Quỷ Khư chi địa có vô số hải quái cường đại.

Những hải quái này có lẽ đối với các tu sĩ khác vô cùng khủng bố, chọc vào sẽ không có một ti lợi ích nào.

Nhưng đối với Đông Vương Công, những hải quái đó càng cường đại, đối với Đông Vương Công trợ giúp sẽ càng lớn!

Dù sao Đông Vương Công dùng tinh huyết của những hải quái này để luyện hóa thần tàng, tức tiện chúng không có linh trí, cũng sẽ không ảnh hưởng một ti thực lực nào.

Chính vì thế, những hải quái cường đại đó, đã trở thành mục tiêu săn giết rất lý tưởng của Đông Vương Công.

Đông Vương Công hiện tại duy nhất lo lắng, là có thể thích ứng Quỷ Khư chi địa hay không.

Quỷ Khư, nơi truyền thuyết vĩnh hằng trầm tịch, nếu đi đến đó, ai cũng không dám bảo đảm có xảy ra ngoài ý muốn hay không.

Nhưng hiện tại việc trọng yếu nhất của Đông Vương Công là bố

trí ba tọa tiên đảo, còn việc đi Quỷ Khư, cần phải làm sau này.

Hiện tại ba tọa tiên đảo đều đã nằm trong tay, Đông Vương Công có một khối căn cơ chi địa không tồi, tiếp theo, chính là giai đoạn phát triển trong bóng tối!

Đông Vương Công đem ba tọa hải ngoại tiên đảo thu quy về một chỗ, lại bố trí trận pháp phòng hộ trên các đảo, liên kết tất cả các đảo thành một thể, chỉ cần một tọa đảo có tình huống, tu sĩ trên các tiên đảo khác sẽ lập tức nhận được cảnh báo.

Chính vào lúc Đông Vương Công bố trí xong xuôi tất cả, Hồng Hoang thiên địa bỗng nhiên phong vân biến hóa, vô biên vân tầng phi tốc đảo quyển trở lại, một cảnh tượng kỳ dị như trời lật đất nghiêng.

Đông Vương Công dao vọng cửu thiên, chỉ nghe thấy giữa thiên địa một tiếng đại hống như hoàng chung đại lữ, chấn động cửu thiên thập địa, thượng thanh vân, hạ u minh, khiến tất cả sinh linh đều nghe rõ mồn một.

"Vu tộc kế thừa di chí của Bàn Cổ Phụ Thần, thụ phụ thần khai thiên di trạch phù hộ, kim nhật đại diện phụ thần chấp chưởng Hồng Hoang đại địa, quản giáo vạn linh, đây là chức trách của Vu tộc, Vu tộc, lập!" Thanh âm của Tổ Vu kia kích đãng bát phương, ngay sau đó mười hai đạo cự đại kim quang cự ảnh từ dưới chân Bất Chu Sơn đứng dậy, trực xung tiêu hán, giảo toái vô biên phong vân.

Đông Vương Công nhìn mười hai đạo thông thiên triệt địa pháp thân, thần thông nhục thân của Vu tộc, so với Thuần Dương Pháp Thân hiện tại của Đông Vương Công cũng không kém phân hào.

Dù sao Vu tộc chỉ tu luyện thể chi thuật, trên đạo nhục thân quả thực phi thường tinh thông.

Nhưng dĩ sát khí luyện thể, loại công pháp này tuy man hoành

cường đại, nhưng chung quy tiên thiên có khuyết, tức tiện có Bàn Cổ khai thiên di trạch phù hộ, Vu tộc cuối cùng cũng vô pháp chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đông Vương Công đang tư lượng thì, trên cửu thiên lại một lần nữa tán phát ra xán xán kim quang.

Hai con Tam Túc Kim Ô cự đại hoành không, phía sau thân ảnh của chúng mỗi con đều huyền quải một luân mặt trời, nhất thời gian chiếu rọi thiên địa tràn ngập quang minh.

"Kim nhật có Đế Tuấn, Thái Nhất, nguyện đại diện thiên địa chưởng giáo hóa, từ nay chưởng quản Hồng Hoang thiên hạ vạn linh, phàm vật hữu linh giữa thiên địa, kết làm một viên yêu tộc của ta, nghe theo hiệu lệnh của Yêu Hoàng, Yêu tộc, lập!" Nhất thời gian Hồng Hoang lại một lần nữa sôi trào, Vu Yêu lưỡng tộc phân phân tuyên cáo thiên hạ, chính thức mở màn cục diện long tranh hổ đấu.

Đông Vương Công đảo không có bao nhiêu kinh ngạc, sớm đã biết sự tình sẽ phát triển đến bước này, Vu Yêu đối lập, cũng là một đại sự tất yếu phải trải qua trong Hồng Hoang.

Dù sao Vu Yêu nhị tộc đều có cự đại khai thiên công đức bàng thân, những vạn linh này đều do thân thể của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Chỉ có tiêu diệt hoàn toàn những nhân vật chính thiên định này, thì sau này Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, mới không còn quan hệ huyết duyên trực tiếp với Bàn Cổ Đại Thần.

Sinh linh mang Bàn Cổ di trạch thì ai cũng không nguyện ý chiêu nhạ, dù sao nếu chọc vào, sẽ bị Đại Đạo ghi nhớ, đó không phải chuyện tốt.

Nhân tộc của hậu thế, tuy bẩm thừa đại khí vận, nhưng khí vận đó

là do Thiên Đạo ban thưởng, chỉ khi được Thiên Đạo công nhận, mới là nhân vật chính của thiên địa.

Ngược lại, Nhân tộc sẽ không là gì cả, một khi mất đi Thiên Đạo quyến cố, Nhân tộc sẽ yếu ớt đến đáng thương.

Cũng chính vì Nhân tộc dễ dàng bị chưởng khống, cho nên mới được phù trì, trở thành nhân vật chính cuối cùng của thiên địa.

Lúc này Đông Vương Công tư tự phiên phi, không khỏi nghĩ đến sự quật khởi của Nhân tộc sau khi Vu Yêu tranh bá.

Đông Vương Công lắc lắc đầu, những chuyện này phải đợi khi lượng kiếp kết thúc, còn vạn vạn năm nữa.

Nhưng hiện tại Vu tộc đã lập, vậy kế hoạch của Đông Vương Công cũng có thể tái thứ bắt đầu thực thi.

Trước đó Đông Vương Công khi tu luyện thần tàng, đã chuẩn bị khai khải mười hai đại thần tàng.

Khi đó Đông Vương Công định dùng tinh huyết của mười hai Tổ Vu luyện hóa vào mười hai đại thần tàng, nhưng Vu tộc vẫn chưa xuất thế, Đông Vương Công tìm kiếm dưới chân Bất Chu Sơn cũng không thể tìm thấy, vì vậy chỉ đành bỏ cuộc.

Hiện tại Vu tộc xuất thế, muốn tìm kiếm khẳng định sẽ dễ dàng hơn.

"Ta có chuyện trọng yếu phải đi Bất Chu Sơn một chuyến, các ngươi tự mình coi giữ tiên đảo, cần gia tu luyện, đừng để lỡ mất tu hành!" Đông Vương Công giao phó một phen, mới rời khỏi Doanh Châu tiên đảo, một đường hướng về Bất Chu Sơn.

Vu Yêu lưỡng tộc lập tộc chi hậu, sự an định trong Hồng Hoang lại một lần nữa bị phá vỡ, vô biên kiếp khí trong nháy mắt tràn ngập, Hồng Hoang cũng lại một lần nữa tiến nhập vào một trường hỗn

chiến.

Đông Vương Công khi trở lại Hồng Hoang, chỗ nào cũng thấy tranh sát.

Vu Yêu nhị tộc tương hỗ công kích, tranh đoạt địa bàn, đều muốn triệt để thống nhất Hồng Hoang thế giới.

Nhiên Vu tộc nhục thân cường hãn vô cùng, mười hai Tổ Vu nhất thể, cùng tiến thối, đồng sinh tử, ngay từ đầu đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, đánh cho Yêu tộc tán sa tiết tiết bại thối.

Chương 63

Đông Vương Công cũng không can thiệp vào chuyện giữa hai tộc, trở về Nguyên Dương Sơn ở tân Đông Hải.

Nơi đây là cứ điểm đầu tiên của Đông Vương Công khi đạp nhập Hồng Hoang, tộc Cửu Đầu Thần Tượng hiện tại vẫn đang bàn cứ tại đó.

Trải qua Long Hán Sơ Kiếp, hiện tại tộc Cửu Đầu Thần Tượng vẫn xương thịnh vô cùng.

Trận pháp phòng hộ Đông Vương Công bố trí bên ngoài tộc địa năm xưa, lúc này vẫn hoàn hảo vô tổn.

Đại trận thủ hộ này đã giúp tộc Cửu Đầu Thần Tượng độ qua kiếp nạn lần trước, trong tộc Thần Tượng cũng có cường giả lĩnh ngộ được một bộ trận pháp, từ đó khiến tộc quần của họ càng thêm ổn cố.

Khi Đông Vương Công xuất hiện, không một thần tượng nào không có linh vị thờ phụng y trong tộc.

"Ân chủ!" Tộc Thần Tượng thấy Đông Vương Công xuất hiện, phân phân quỳ bái hành lễ.

Đông Vương Công nhìn cảnh tượng đó, hơi ngẩn ra, trong nháy mắt biết tiền nhân hậu quả.

Nguyên lai từ khi Đông Vương Công rời đi, tộc Thần Tượng được đại trận phù hộ, tránh được vô số hung hiểm, mới có thể tiếp tục kéo dài, chính vì thế mà kính trọng Đông Vương Công.

Huống hồ sau này thánh danh của Đông Vương Công truyền khắp Hồng Hoang, tộc Thần Tượng cũng coi Đông Vương Công là ân chủ mà cung phụng.

Đông Vương Công gật đầu kỳ ý, "Có thể y dựa đại trận mà tồn hoạt, cũng là tạo hóa, năm đó ta cũng chỉ là vô tâm mà làm, không ngờ lại thành cứu tinh của tộc Cửu Đầu Thần Tượng." Trong Hồng Hoang vô số tộc quần đã diệt vong trong lượng kiếp, các cường giả trong tộc Cửu Đầu Thần Tượng cũng đã thay đổi mấy đời, những Đại La Kim Tiên có duyên gặp Đông Vương Công năm xưa sớm đã vẫn lạc hết.

Hiện tại tộc trưởng chính là một vị từ trong đại trận lĩnh ngộ đạo pháp, mới trưởng thành Đại La Kim Tiên.

Nhìn những sinh linh này, Đông Vương Công cũng biết quả thực họ y trượng trận pháp, mới có thể sống đến hiện tại.

"Nhật hậu nếu như có họa diệt tộc, có thể đến ba tọa tiên đảo hải ngoại tìm ta, ta định sẽ cấp cho một tuyến sinh cơ, khiến huyết mạch các ngươi không đến nỗi diệt tuyệt." Đông Vương Công đạm đạm trả lời, sau đó hồi Nguyên Dương Sơn đỉnh nghỉ ngơi.

Lần này Đông Vương Công đến không chỉ vì tìm kiếm mười hai Tổ Vu, mà còn định nhân cơ hội mời Tây Vương Mẫu cũng chuyển đến Bồng Lai tiên đảo.

Dù sao hiện tại Đông Vương Công có ba tọa tiên đảo, nếu y xuất ngoại mà có cường địch xâm phạm, không có một vị chí cường giả tọa trấn, sẽ khiến Đông Vương Công trong lòng bất an.

Cũng chỉ có tồn tại cường đại như Tây Vương Mẫu trấn thủ, Đông Vương Công mới có thể an tâm hơn một chút. _ Chiến hỏa trong Hồng Hoang lan tràn tứ phương, tức tiện một số danh sơn cũng tranh sát không ngừng.

Đông Vương Công tại Nguyên Dương Sơn truyền xuống đạo pháp, truyền thụ Thần Tàng chi đạo cho tộc Cửu Đầu Thần Tượng.

Sinh linh của tộc này thiên sinh nhục thân cường hãn, tư chất phi thường không tồi, tức tiện so với Long tộc cũng không kém là bao.

Họ biết ơn báo đáp, đối với Đông Vương Công tôn kính có thừa, khiến Đông Vương Công mãn ý, vì vậy cũng nguyện ý truyền xuống đạo pháp.

Sau khi nghỉ ngơi một đoạn thời gian tại Nguyên Dương Sơn, Đông Vương Công tái thứ phi lâm Bất Chu Tiên Sơn.

Lúc này đại phê Vu tộc bắt đầu phân tán ra tứ diện bát phương, hiển nhiên là để chiếm lĩnh động thiên phúc địa trong Hồng Hoang.

Đông Vương Công trên cửu thiên phi độn, khu động Âm Dương Song Đồng tứ xứ tìm kiếm.

Đáng tiếc Bàn Cổ Thần Điện Tiên Thiên có công hiệu che chắn thiên cơ, tức tiện Đông Vương Công cũng vô pháp thôi diễn vị trí của Bàn Cổ Thần Điện, chỉ có thể y dựa nhục nhãn tìm kiếm.

Đi theo dấu vết của Vu tộc, Đông Vương Công nghịch hướng hành, cuối cùng đảo lại phát hiện tung tích của Tổ Vu.

"Oanh!" Đông Vương Công vừa mới tiếp cận nơi đây, một trận tranh đấu kinh thiên trong nháy mắt truyền đến.

Phụ cận là địa bàn của một vị Tổ Vu, Đông Vương Công giá ngự Chư Thiên Khánh Vân cấp hành, trong nháy mắt nhìn thấy cảnh tượng phía trước.

Một đầu cự đại hung thú, lúc này đang giao chiến với một vị Tổ Vu.

Hung thú, đại đô do nhục thân của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, bẩm thừa lệ khí giữa thiên địa mà sinh, nhục thân thập phần cường đại, so với Vu tộc cũng không kém là bao, chỉ là không có linh trí, chỉ hành sự dựa vào bản năng.

Xa tại Hung Thú Đại Kiếp, những hung thú này bị Hồng Hoang bách tộc liên thủ chém giết, trong đó Long Phượng Kỳ Lân tam tộc xuất lực lớn nhất, cũng chính vì thế mới có thể hưng thịnh sau này.

Một con hung thú trước mắt, đồng dạng là Hỗn Độn dị chủng, nhưng vẫn luôn ẩn mình ở sâu trong Bất Chu Sơn, vì vậy đảo lại vô ý tránh được Hung Thú Lượng Kiếp.

Huyền Minh Tổ Vu sau khi chiếm lĩnh một vùng địa bàn, Vu tộc bộ hạ của nàng tứ xứ khai chi tán diệp.

Không lâu trước đó, có bộ lạc nhị lang bẩm báo Huyền Minh Tổ Vu, nơi đây có một đầu hung thú cường đại, lấy Vu tộc làm thức ăn, đại tứ phá hoại doanh địa của Vu tộc.

Mấy vị Đại Vu từng thân tự tiền, cuối cùng không những không giải quyết được hung thú này, mà ngược lại bị hung thú phản sát.

Nghe tin tức này xong, Huyền Minh Tổ Vu thân tự xuất tràng, muốn một mình thanh lý đầu hung thú này.

Đông Vương Công lúc này cư cao lâm hạ, nhìn nơi giao chiến sơn hà băng phôi, lâm mộc đảo tháp, một bên lại có vô số thi thể Vu tộc.

Hiển nhiên, Huyền Minh Tổ Vu một trận chiến này không hề dễ dàng, ngược lại tổn thất không ít chiến sĩ Vu tộc.

Lúc này Huyền Minh Tổ Vu đã nổi cơn giận, đặc biệt là một lượng lớn Vu tộc nhị lang tử trận, khiến Huyền Minh Tổ Vu phẫn nộ đồng thời, cũng có một ti tự trách.

Thấy cửu chiến bất hạ, nộ hỏa trong lòng Huyền Minh Tổ Vu càng nồng, khi chiến đấu chỉ công không thủ, một bộ dạng phong cuồng.

Vu tộc vốn dũng mãnh vô úy, không để ý đến sinh tử, nhưng lại phi thường quan tâm đến thắng thua.

Tức tiện Tổ Vu, cũng có một niềm tin chiến đấu bất thối, niềm tin này tuy đôi khi có thể giúp họ gặp hung hóa cát, nhưng cũng sẽ khiến họ phi thường nguy hiểm.

Như hiện tại, vì muốn chém giết một đầu hung thú, Huyền Minh Tổ Vu đã triệt để phong cuồng.

Huyền Minh Tổ Vu toàn thân nhuộm huyết, trước đó hiển nhiên đã đánh giá thấp thực lực của hung thú, đầu hung thú này sau khi bị trọng thương, lực sát thương bộc phát ra cũng đồng dạng khủng khiếp.

"Oanh!" Huyền Minh Tổ Vu cự đại Tổ Vu Chân Thân man hoành tiến hành, lúc này trong tay một bính cương xoa huy vũ.

Hai tai quấn quanh thanh xà, chân đạp thanh long, phong vũ tùy thân, một phiến vân vũ chi khí phô thiên cái địa.

Cương xoa trên nhục thân hung thú đột ngột đâm vào, nhưng lại bị cơ nhục rắn chắc của hung thú kẹp chặt.

Hung thú đau đớn, cái đuôi sắc bén đột ngột quét tới, trong lúc Huyền Minh Tổ Vu không kịp phòng bị, một kích đã đánh nàng bay ra ngoài.

Tổ Vu Chân Thân của Huyền Minh Tổ Vu trong nháy mắt bị kích phá, hiển nhiên thương thế quá nặng, vô pháp duy trì Tổ Vu Chân Thân xuất hiện.

Chương 64

Lúc này Huyền Minh đã cường nỗ chi mạt, nhưng tử chiến bất thối, vẫn đang giãy dụa muốn giao chiến với hung thú.

Hung thú kia cũng hung tính đại phát, bôn đằng, mỗi bước đi chấn động địa động sơn dao.

Huyền Minh Tổ Vu muốn săn giết hung thú, hung thú hiển nhiên cũng muốn biến nàng thành mỹ vị khả khẩu.

Ngay khi một trận long tranh hổ đấu sắp sửa diễn ra, lúc này một đạo kiếm quang kinh thiên, vô lượng thôi xán kiếm khí chiếu rọi trường không.

Kiếm quang từ xa lúc đầu chỉ như đèn đom đóm, đến gần biến thành hải dương quang mang.

Phảng phất giữa thiên địa chỉ còn lại vô cùng kiếm quang!

"Hống!" Hung thú ý thức được nguy hiểm giáng lâm, trong nháy mắt chuyển dời mục tiêu, đối đầu với Đông Vương Công đang cầm kiếm.

"Nghiệt súc, chịu chết!" Đông Vương Công kiếm mi thượng thiêu, một kiếm xuất ra, thiên địa thanh minh.

"Oanh long!" Thân thể hùng vĩ như sơn nhạc của hung thú ầm ầm đổ xuống đất.

Con hung thú mà ngay cả công kích mạnh nhất của Huyền Minh Tổ Vu cũng không thể làm gì, đã bị Đông Vương Công một kiếm chém đầu, tiên huyết tứ tán chảy.

"Nhục thân hung thú cường hãn, đủ để kháng hành với Tổ Vu, vừa vặn lấy tế luyện khiếu huyệt!" Đông Vương Công khu động Càn

Khôn Đỉnh trực tiếp thu lấy hung thú, mới nhìn về phía Huyền Minh Tổ Vu.

"Bần đạo Đông Vương Công, Huyền Minh đạo hữu vô ngại chứ?" "Đông Vương Công đạo hữu, đa tạ tương trợ chi ân!" Huyền Minh Tổ Vu nghiêu hạnh thoát khỏi một kiếp, trong lòng nhẹ nhõm, đối Đông Vương Công chân thành trí tạ.

Danh hào của Đông Vương Công trong Hồng Hoang quả thực phi thường vang dội, trong Tử Tiêu Cung hoa khai cửu phẩm, quả là Hồng Hoang độc nhất vô nhị.

"Huyền Minh đạo hữu không cần vội tạ ơn, ta lần này đến, cũng có chuyện muốn thỉnh đạo hữu giúp đỡ." Đông Vương Công khai môn kiến sơn, đối với Tổ Vu, không cần che che đậy đậy.

Vu tộc đều là mãng hán, sẽ không có nhiều kế và tâm nhãn như vậy.

"Công pháp ta tu hành đặc thù, muốn hướng đạo hữu mượn một tích tinh huyết!" Đông Vương Công trực ngôn bất hối.

Huyền Minh Tổ Vu nhất lăng, Tổ Vu tinh huyết truyền thừa từ Bàn Cổ Đại Thần, mỗi một Tổ Vu đều do ba tích tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Nếu cấp cho Đông Vương Công một tích, sẽ khiến thực lực của Huyền Minh hạ hàng một phần ba!

"Tinh huyết có thể cấp!" Huyền Minh Tổ Vu mở miệng nói, với trạng thái hiện tại, tức tiện Đông Vương Công giết nàng, rồi lấy tinh huyết cũng là việc dễ dàng.

"Nhưng tinh huyết hà kỳ trân quý, một tích tinh huyết, ta phải khổ tu mười vạn năm mới có thể khôi phục." Ý Huyền Minh Tổ Vu rất minh bạch, tinh huyết quá trân quý, không thể tặng không.

Đông Vương Công cười, lấy ra một kiện linh bảo, "Minh Hải Tam Xoa Kích, ta từ bảo khố của Hải Vương Kình nhất tộc mà có được, là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể giá ngự vạn thủy, ngưng thành hàn băng, phong duệ vô song, rất phù hợp với đạo hữu, lấy này làm vật trao đổi thế nào!" Huyền Minh Tổ Vu thấy Minh Hải Tam Xoa Kích trong nháy mắt, đốn thì song nhãn đại phóng thần quang.

Tiên Thiên Linh Bảo Vu tộc tuyệt đối không thiếu, vô luận tộc nhân thám tác Hồng Hoang đại địa, chém giết yêu tộc cường giả, đều thu được không ít, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo phù hợp với thuộc tính của bản thân, và có phẩm chất cực cao, thì lại cực kỳ hãn kiến.

Cho dù Vu tộc vô pháp tu luyện Nguyên Thần tế luyện linh bảo, nhưng mười hai Tổ Vu đều hi vọng sở hữu một kiện Tiên Thiên Linh Bảo phẩm chất cao, phù hợp với thuộc tính của bản thân làm vũ khí.

Bởi vì những vũ khí khác, đối với Tổ Vu, thực sự quá yếu ớt.

Huyền Minh tự nhiên cũng hi vọng sở hữu một kiện linh bảo vũ khí phẩm chất cao tiện tay, nhưng mà thực sự quá khó khăn.

Hiện nay thấy trong tay Đông Vương Công có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo phẩm chất cao khế hợp như vậy, không động tâm là điều không thể.

Trong lúc Huyền Minh động tâm, Đông Vương Công lại nói: "Ta có một số linh vật, phục dụng chi hậu, có thể cực đại đề thăng trình độ khôi phục của đạo hữu." Nói xong, Đông Vương Công hơi cười, nhìn về phía Huyền Minh.

"Ký nhiên như thế, ta Huyền Minh nguyện ý giao hoán!" Nghe lời Đông Vương Công, Huyền Minh không còn bất kỳ do dự nào.

Trước hết Đông Vương Công đã giúp đỡ một việc lớn, lại lấy ra một món vật phẩm khiến nàng cực kỳ động tâm, và còn hứa giúp nàng

nhanh chóng khôi phục.

Đủ để khiến nàng lấy ra một tích bản nguyên tinh huyết làm hồi báo.

Trên thân Huyền Minh Tổ Vu một trận lam sắc thần quang chớp động, sau đó trực tiếp lấy ra một tích tinh huyết, rồi cầm lấy Minh Hải Tam Xoa Kích.

Đông Vương Công có được tinh huyết, tự nhiên trong lòng hoan hỉ không thôi.

Lần này Đông Vương Công đảo không định một lần thu thập mười hai tích tinh huyết, tinh huyết đối với Tổ Vu quá trọng yếu, nếu một lần lấy đi mười hai tích, thực lực của Vu tộc tất định sẽ nghiêm trọng hạ hoạt.

Nếu nguyên nhân này dẫn đến Vu tộc chiến bại, từ đó khiến Yêu tộc một mình độc đại, đó không phải là kết cục Đông Vương Công muốn thấy.

Đông Vương Công trịnh trọng nhận tinh huyết của Huyền Minh Tổ Vu, lại tùy tay lấy ra một ngọc bình, giao vào tay Huyền Minh Tổ Vu.

"Trong đây có Tam Quang Thần Thủy, có Tiên Thiên Linh Quả Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả, và những linh vật khác, Huyền Minh đạo hữu hãy tiên khôi phục thực lực, bần đạo cáo từ!" Đông Vương Công lấy tinh huyết xong không lưu lại lâu, dù sao hiện tại Huyền Minh Tổ Vu cần nhất là tu dưỡng khôi phục.

Đông Vương Công cũng không muốn một lần thu thập toàn bộ tinh huyết của mười hai Tổ Vu, điều đó căn bản không thực tế.

Nếu mười hai Tổ Vu đồng thời mất đi một tích tinh huyết, thì lực chiến đấu của Vu tộc sẽ bị giảm sút lớn, thậm chí trong thời gian

ngắn sẽ hoàn toàn bị Yêu tộc áp đảo.

Nếu không cẩn thận Vu tộc bị Yêu Hoàng Đế Tuấn diệt, thì Đông Vương Công phải gánh phần nhân quả này.

Kết cục như vậy, cũng không phải Đông Vương Công muốn thấy.

Vu Yêu tranh bá, cứ án theo quỹ tích đã định mà tiến hành mới tốt, như vậy đối với Đông Vương Công, cũng là lợi ích tối đại hóa!

Thu lấy một tích tinh huyết của Huyền Minh Tổ Vu xong, Đông Vương Công không rời khỏi Bất Chu Sơn, không vội luyện hóa tinh huyết, vì vậy chỉ tìm một nơi động phủ, lập tức bắt đầu luyện hóa.

Phong cấm động phủ, bố trí trận pháp, thuần dương chi khí tràn ngập bốn phía, Đông Vương Công điều chỉnh tinh khí thần đến trạng thái tối ưu.

Nội thị bản thân, thần thức chi quang lần lượt quét qua mười hai đại khiếu huyệt.

Thái Uyên, Thái Bạch, Thái Trùng, Thái Khê, Trùng Dương, Thần Môn, ... mười hai đại khiếu huyệt lần lượt hiện lên trong não hải Đông Vương Công, lúc này y phản càng thêm cẩn thận, sự cấp táo trong lòng cũng tiêu thất hoàn toàn.

Thái Khê, Thái, lớn vậy.

Khê, khe nước vậy.

Thái Khê danh ý chỉ thận kinh thủy dịch tại đây hình thành khe nước khá lớn.

Chương 65

Bản huyệt vật chất là thủy khí lạnh giá từ Nhiên Cốc huyệt truyền tới, đến bản huyệt sau, thủy dịch lạnh giá hình thành một khe suối khá rộng, cố danh Thái Khê.

Thái Khê huyệt, thuộc về một trong mười hai đại thần tàng, tiên thiên thuộc thủy, rất hợp với tiên thiên bản nguyên chi khí của Huyền Minh Tổ Vu, đảo lại phi thường thích hợp để luyện hóa vào một trong các thần tàng.

"Luyện hóa vào Thái Khê huyệt!" Đông Vương Công suy nghĩ kỹ càng, cảm thấy Thái Khê thần tàng là thích hợp nhất.

Thu liễm tâm thần, Đông Vương Công ký nhiên đã đưa ra quyết định, không còn cân nhắc các thần tàng khiếu huyệt khác.

Lúc này một cổ cổ thuần dương chi khí cường đại bao vây tinh huyết của Huyền Minh Tổ Vu, sau đó trực tiếp bị Đông Vương Công nạp nhập vào Thái Khê huyệt.

Lần này Đông Vương Công muốn lấy thần tàng của bản thân làm dung lô, lấy thuần dương chân hỏa làm nhiệt nguyên, tế luyện tinh huyết Tổ Vu trong thần tàng!

"Oanh!" Tinh huyết của Huyền Minh Tổ Vu vừa mới được Đông Vương Công hấp thu, lập tức có một cổ sức mạnh cường đại tán phát ra.

Một cổ cổ hỗn độn chi khí trùng tiêu từ trong tinh huyết dũng ra, ngay cả nhục thân cường hãn của Đông Vương Công, cũng cảm thụ được một cổ xung chàng chi lực cường đại.

Trong Thái Khê huyệt, lúc này phảng phất hóa thành một thế giới,

trên cửu tiêu điện chớp lôi minh, đại vũ khuynh bồn hạ xuống.

Một cái thân ảnh cự đại trong tiên thiên hoành không, ẩn ước có thể thấy thân ảnh kia phi thường tranh nanh.

Hai bên tai mỗi bên treo một con thanh xà, chân đạp một con song đầu long, có cuồng phong sậu vũ đi theo tả hữu, trên cửu thiên sất trá vãng lai.

Quái vật chính là Tổ Vu Chân Thân của Huyền Minh Tổ Vu, nhân diện điểu thân, quỷ dị vô cùng.

Lúc này thân ảnh của Đông Vương Công cũng xuất hiện trong Thái Khê huyệt, một thân thuần dương chân khí như một luân mặt trời đang thiêu đốt, phi tốc hun đốt đám mây mưa tràn ngập.

"Ký nhiên đã đến, vậy chỉ có thần phục!" Đông Vương Công lạnh quát một tiếng, trong tay Cảnh Dương Kiếm thôn thổ hàn mang, vô cùng liệt diễm hóa thành vạn trượng kiếm cương.

Đông Vương Công lại một lần nữa dao dao nhất chỉ, kiếm cương kia lại một lần nữa biến đổi, xoay mình biến thành một con vạn trượng hỏa long, lắc đầu vẫy đuôi cao tường lên.

Đông Vương Công thân mình nhảy một cái, nhảy lên lưng hỏa long, cưỡi rồng đi, cùng Tổ Vu Huyền Minh trong trận bão vũ kia bác sát.

"Hống~!" Nộ long gào thét, thần kiếm tung hoành, Đông Vương Công hóa thân trong thần tàng thi triển vô thượng thần uy.

"Oanh!" Một phương thiên địa cự chiến, Đông Vương Công và Tổ Vu Chân Thân của Huyền Minh Tổ Vu đối kháng, sức mạnh cự đại kia đủ để chấn liệt hư không, phá nát vũ trụ.

Nhiên mặc cho Huyền Minh Tổ Vu thi uy ra sao, cũng vô pháp lực địch Đông Vương Công.

Cảnh Dương Kiếm hoành không đi, kích thối Tổ Vu Chân Thân của Huyền Minh Tổ Vu.

Rồi Đông Vương Công bám sát theo sau, đệ nhị kích lại một lần nữa phát ra, một kích tiếp một kích, liên miên bất tuyệt.

Liên tục chín kiếm, Đông Vương Công một thân khí thế như hồng, khí tức khủng bố kia cũng đã phàn thăng đến cực điểm!

"Oanh!" Tổ Vu Chân Thân cự đại của Huyền Minh Tổ Vu ầm ầm phá nát, thân ảnh đỉnh thiên lập địa kia trong nháy mắt tiêu tán hoàn toàn, lại một lần nữa hóa thành một tích tinh huyết.

Lúc này một tích Tổ Vu tinh huyết không còn một ti lệ khí, trong nháy mắt hóa thành cửu thiên lục bách vạn vi lạp, hòa hoàn toàn với Thái Khê huyệt thần tàng.

"Đồng là cảnh giới Đại La Kim Tiên, một tích Tổ Vu tinh huyết của Huyền Minh, đáng giá một trăm linh tám vị Đại La Kim Tiên chi lực!" Đông Vương Công cảm thán một phen, một cổ hóa thân ngưng tụ của thần hồn cũng trong nháy mắt tiêu tán hoàn toàn.

Lúc này trong Thái Khê huyệt đại phóng thần quang, như một khỏa tinh thần chói mắt, chiếu sáng một vùng rộng lớn xung quanh.

Trong nhục thân của Đông Vương Công, lúc này cũng tán phát ra bảo quang như lưu ly, thân thể y vô hà vô cấu, nội ngoại như nhất, phảng phất đạo thể hoàn mỹ nhất thế gian.

Hợp với thiên, hợp với địa, hợp với Đại Đạo!

Đông Vương Công khu sử Thái Khê huyệt tán phát ra một đạo uy áp, "Oanh long" hư không sinh điện, lôi đình phích lịch đi theo!

Trên mặt Đông Vương Công nổi lên một nụ cười, lực chiến đấu lúc này, so với trước kia cường hãn không chỉ một bội.

Một tích Tổ Vu tinh huyết, đã khiến Đông Vương Công có tiến bộ cự đại như vậy!

"Tổ Vu tinh huyết, mới là thứ thích hợp nhất để ngưng luyện thần tàng, quả không hổ là huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần!" Đông Vương Công trong lòng kích động, thậm chí nhẫn không trụ muốn lập tức thu thập tinh huyết Tổ Vu, tái thứ luyện hóa thần tàng.

Nhiên Đông Vương Công cũng biết, hiện tại đã có được sự đề thăng cự đại, tu vi tuy không đột phá, nhưng ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, đủ sức nghiền ép bất kỳ cường giả nào!

Có phần tự tin!

Thái Khê thần tàng đã luyện hóa, Đông Vương Công cần một đoạn thời gian thích ứng và mài dũa.

Áp chế sự trùng động trong lòng, Đông Vương Công rời khỏi nơi bế quan.

Mười vạn năm sau, mới lấy tích tinh huyết thứ hai của Bàn Cổ, đó là ước định giữa Đông Vương Công và Huyền Minh Tổ Vu.

Nhưng, nếu Vu tộc xảy ra ngoài ý muốn, thì lại là chuyện khác.

Mười hai Tổ Vu cuối cùng đều diệt vong, chuyện này Đông Vương Công vẫn nhớ rất rõ ràng.

Nếu lúc đó Tổ Vu vẫn lạc, Đông Vương Công tự nhiên có thể thu thập tinh huyết trước thời hạn.

Nhìn thoáng qua Vu tộc hưng thịnh dưới chân Bất Chu Sơn, Đông Vương Công quay người rời đi. _ Luyện hóa một trong mười hai đại thần tàng, Thái Khê thần tàng, thực lực Đông Vương Công hiện tại đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đông Vương Công thậm chí cảm thấy, chỉ cần y nguyện ý, bất cứ

lúc nào cũng có thể trùng kích cảnh giới Chuẩn Thánh, sau đó lấy sức mạnh pháp tắc tiến nhập cảnh giới Chuẩn Thánh!

Với sự lý giải về sức mạnh pháp tắc hiện tại của Đông Vương Công, lực lượng pháp tắc đủ để đề thăng đến giai đoạn Chuẩn Thánh trung kỳ, đó là cảm nhận chân thật nhất trong nội tâm Đông Vương Công.

Đối với sức mạnh pháp tắc, Đông Vương Công tự nhận mình chưởng ác khá toàn diện.

Chí ít hiện tại trên sức mạnh, không có ai có thể kháng hành với Đông Vương Công, tức tiện mười hai Tổ Vu với nhục thân cường hãn, cũng không đủ tư cách khiêu chiến Đông Vương Công.

Thần Tàng Diệu Pháp, loại công pháp tu hành này thực sự quá cường đại, ngay cả Đông Vương Công lúc ban đầu cũng có phần đánh giá thấp sự cường đại của pháp quyết.

"Nếu như luyện hóa toàn bộ mười hai đại thần tàng, ta có thể đạp túc cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong hay không?" Đông Vương Công trên Chư Thiên Khánh Vân không khỏi suy đoán, con đường tu hành càng về sau càng khó khăn, lúc đó sức mạnh cần thiết để đột phá cảnh giới cũng sẽ càng cường đại.

Nhưng hiện tại thuật luyện thể của Đông Vương Công đã được nghiệm chứng, sau này chỉ cần không ngừng thu thập tinh huyết, dùng tinh huyết của cường giả thích hợp luyện hóa vào thần tàng, thực lực sẽ không ngừng đột phá.

Chương 66

Điểm trọng yếu nhất, pháp môn tu hành của y không có loại bình cảnh này, chỉ cần không ngừng luyện hóa thần tàng, có thể một đường cao ca mãnh tiến!

Đông Vương Công đối với con đường tu hành vị lai của mình tràn đầy mong đợi, dù sao từ trước mắt mà nói, trước mắt y là một con đường bằng phẳng.

Còn về việc cuối cùng có thể trưởng thành đến độ cao nào, điều đó phải xem tình hình cụ thể lúc đó.

"Sau khi luyện hóa ba trăm sáu mươi lăm thần tàng, có thể luyện hóa những ám huyệt ẩn tàng trong thể nội, những thứ này đều sẽ mang lại cho ta tiềm lực vô cùng!" Đông Vương Công một đường phiêu du liên phiên, không mấy ngày đã đến Tây Côn Lôn chi địa.

Lúc này Tây Vương Mẫu hiển nhiên không ra ngoài, trong Dao Trì Tiên Phủ truyền ra từng trận Thái Âm chi khí, cùng Đông Vương Công dao tương hô ứng.

"Thái Chân, vẫn vô dạng!" Đông Vương Công trực tiếp bước vào kim điện, nhìn Tây Vương Mẫu, cao hứng mà chào hỏi.

"Tu vi của đạo hữu lại tinh tiến rồi!" Tây Vương Mẫu đại hỉ, đồng thời trên mặt có vẻ kinh hãi.

Đông Vương Công rời Tây Côn Lôn mới bao lâu, nhưng hiện tại Đông Vương Công đứng trước mặt, cho Tây Vương Mẫu một cảm giác cao không thể với tới.

Tức tiện Tây Vương Mẫu không lâu trước đó mới đột phá, thuận lợi đề thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vốn cho rằng

cuối cùng đã rút ngắn được một chút khoảng cách với Đông Vương Công.

Nhưng hiện tại nhìn, dường như khoảng cách giữa nàng và Đông Vương Công lại càng lớn hơn!

Đông Vương Công tự đắc mà cười một ti, có ai lại không thích người mình quan tâm nhất khen ngợi mình cơ chứ?

"Tu vi của đạo hữu cũng đột phi mãnh tiến, một thân Thái Âm chi khí tán ra, hiển nhiên lại có tiến triển vượt bậc!" Đông Vương Công cũng không keo kiệt lời khen ngợi, khẳng định sự tiến bộ của nàng.

Tây Vương Mẫu lắc đầu khổ tiếu, nhìn Tử Vi Tinh Chủ đang kinh ngạc bên cạnh.

"Điểm tiến bộ của ta, so với đạo hữu, chỉ là đom đóm tranh huy với trăng sáng!" Lúc này Tử Vi Tinh Chủ mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhìn Đông Vương Công vẫn không dám tin.

Con đường tu hành gian nan đến nhường nào, chỉ có người tu hành mới rõ.

Ví như Tử Vi Tinh Chủ, từ khi hóa hình bắt đầu từ cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đến khi tiến nhập Đại La Kim Tiên trung kỳ, đã là chuyện của mười vạn năm trước rồi chứ?

Mười vạn năm, chưa từng giải đãi, ngày đêm tu hành, nhưng đổi lại luôn là thất vọng và thất bại.

Nhưng Tử Vi Tinh Chủ thâm tri sự bất dịch của tu hành, vì vậy chưa từng từ bỏ, ngược lại mỗi lần thất bại, lại khiến nàng trở nên kiên định và cương nghị hơn!

Nhiên hiện tại đối diện với sự đột phá của Đông Vương Công, tâm lý nàng lại ngũ vị trần tạp.

Chẳng lẽ là sự chênh lệch?

Tức tiện đồng dạng là Tiên Thiên Đại Thần, đồng dạng phúc duyên thâm hậu, nhưng Tử Vi Tinh Chủ, so với Đông Vương Công vẫn kém không chỉ một ti!

"Đông Vương Công đạo hữu quả không hổ là hoa khai cửu phẩm, tư chất như vậy, đúng là khiến chúng ta tiện sát a!" Tử Vi Tinh Chủ lắc đầu khổ than, tâm tư trong lòng, người ngoài khó mà lý giải vạn nhất.

Hàng so với hàng vẫn còn hàng hơn, người so với người thì đáng chết!

Khổ tu vạn vạn năm, không chút tiến triển, người ta Đông Vương Công về một chuyến tiên đảo, trở về thực lực đại tiến, thực sự không cách nào so sánh, cũng không dám so sánh.

Tây Vương Mẫu lại lắc đầu cười nói: "Muội muội, chúng ta quả thực không có cách nào so sánh với y, nếu cùng Đông Hoa đạo hữu ở lâu, sẽ phát hiện, trên người y có những thứ càng kinh nhân hơn." Đông Vương Công lúc này cũng cười nói: "Hai vị nữ thần đừng khoa tán ta, tư chất của hai vị, trên Hồng Hoang đại địa cũng là đứng đầu, ta bất quá lần này được một số cơ duyên, mới có một chút thu hoạch." Tây Vương Mẫu bảo Thanh Loan phụng trà, rồi lại mở miệng hỏi: "Hải ngoại tiên đảo sự tình, ổn thỏa rồi chứ?" Đông Vương Công trước đó trở về là để bố trí hải ngoại tiên đảo, hiện tại trở lại Tây Côn Lôn, cũng là để yêu thỉnh Tây Vương Mẫu và Tử Vi cùng đi.

"Ta vừa bố trí xong xuôi hải ngoại động thiên phúc địa, mới trở về yêu thỉnh nhị vị cùng đi, hiện nay Hồng Hoang đại địa Vu Yêu tranh bá, kiếp khí tràn ngập, Côn Lôn Sơn cũng không thể may mắn thoát khỏi." Tử Vi Tinh Chủ văn ngôn nhất hỉ, cười nói: "Kiếp khí kia tràn ngập trên không Côn Lôn, ta đêm quan thiên tượng, thấy Thái Bạch

kinh thiên, chính là tượng đao binh." Đông Vương Công cũng tiếp lời: "Hồng Hoang đại địa chỗ nào cũng sát lục, lần này e rằng không kém trận thế của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc bao nhiêu, nhân lúc thời gian còn sớm, hai vị hãy theo ta di cư ra hải ngoại, đợi khi gió yên sóng lặng, chúng ta trở về cũng không muộn." Đông Vương Công chủ động yêu thỉnh, Tây Vương Mẫu tự nhiên sẽ không cự tuyệt, "Ta cũng chính có ý này, Tử Linh muội muội, cũng đừng từ chối, cùng ta đi một chuyến, tạm cư hải ngoại tiên đảo thế nào?" Tử Vi Tinh Chủ vốn vì tránh né Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất, nên mới đến Tây Côn Lôn chi địa, hiện tại kiếp khí xâm nhập, Tây Côn Lôn cũng không phải tịnh thổ, ngược lại những tiên đảo xa xôi hải ngoại, quả thực là một nơi không tồi.

Nhưng lúc này Tử Vi Tinh Chủ quả thực có chút do dự, giao tình với Đông Vương Công không sâu đậm, lại là nữ tiên, vì vậy trong lòng có chút khó quyết đoán.

Đông Vương Công sao lại không nhìn ra, Tử Vi Tinh Chủ đối với việc y sau này chưởng quản thiên giới tinh thần có tác dụng rất lớn, cũng lại một lần nữa mở miệng khuyên.

"Ta không lâu nữa sẽ tiền vãng Quỷ Khư chi địa, vì vậy yêu thỉnh nhị vị tiền vãng hải ngoại tiên đảo, cũng là muốn nhị vị giúp ta chiếu cố sinh linh trên đảo, mong đạo hữu đừng từ chối!" Lời mời của Đông Vương Công, khiến Tử Vi Tinh Chủ từ khách cư, biến thành giúp đỡ, như vậy, cũng là một lý do chính đáng.

Thấy Đông Vương Công lễ đãi như vậy, Tử Vi Tinh Chủ yểm yểm nhất tiếu, "Quỷ Khư chi địa quả thực hung hiểm thần bí, nếu đạo hữu đi đến đó, Tử Linh tự nhiên nguyện ý giúp đạo hữu coi giữ tiên đảo!" Đông Vương Công phục được Tử Linh, cùng Tây Vương Mẫu nhìn nhau cười, phong bế Dao Trì Tiên Phủ, trực tiếp dẫn theo đệ tử môn nhân, một đường đi đến hải ngoại tiên đảo. _ Trở về

Doanh Châu tiên đảo, lúc này trên tiên đảo tất cả đều bình thường.

Lần này có Tây Vương Mẫu và Tử Vi Tinh Chủ gia nhập, ba tọa tiên đảo có thể thành một khối thép, không còn lo lắng gì nữa.

Thực lực Đông Vương Công hiện tại tương đương với cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, nếu không đặc ý áp chế tu vi, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

Hiện tại Đông Vương Công trở lại Bồng Lai tiên đảo xong, sắp xếp Tây Vương Mẫu và Tử Vi Tinh Chủ cư trú tại đó.

Rồi Đông Vương Công lại giao phó một số sự tình, mới lại tìm Huyền Thanh đạo hữu, bảo ông dẫn mình một chuyến đến Quỷ Khư chi địa.

"Đế quân, Quỷ Khư chi địa thập phần hung hiểm, Đế quân thực sự muốn tiền vãng sao?" Huyền Thanh trong lòng lo lắng, Quỷ Khư chi địa không có gì đáng để thám tầm, trong đó lại có nguy hiểm cự đại, ngay cả tộc Huyền Quy sinh ra ở Quỷ Khư chi địa cũng thập phần kỵ đạn nơi đó.

Giống như Đông Vương Công là ngoại giả, khó thích ứng hoàn cảnh Quỷ Khư chi địa.

Nơi đó không có sinh mệnh chi hỏa, chỉ có tử vong và trầm tịch vĩnh hằng.

"Huyền Thanh đạo hữu không cần lo lắng, ta chỉ ở ngoại vi Quỷ Khư chi địa, không định thâm nhập vào sâu bên trong Quỷ Khư." Huyền Thanh định khuyên nữa, nhưng thấy thực lực cường đại của Đông Vương Công, Huyền Thanh lại gật gật đầu.

Quỷ Khư chi địa tuy nguy hiểm, nhưng đối với Đông Vương Công, có lẽ cũng chỉ là một bữa tiệc nhỏ thôi, cường đại như vậy, sao lại gặp nguy hiểm được chứ?

Có loại tâm tư đó, Huyền Thanh không còn đa lự, trực tiếp cùng Đông Vương Công đi, giá tường vân tiền vãng Quỷ Khư chi địa thần bí kia.

Lại một lần nữa kính hải, nơi đó vẫn phong bình lãng tĩnh, phẳng phất vĩnh viễn đều bình tĩnh không sóng gió như vậy.

"Kính Hải cũng chịu ảnh hưởng của Quỷ Khư chi địa, cho nên mới bình tĩnh như vậy, ngay cả sinh linh trong biển cũng phi thường hi thiếu." Huyền Thanh đạo hữu giải thích cho Đông Vương Công, Đông Vương Công hiếu kỳ triển khai thần thức, quả nhiên thấy sinh linh trong Kính Hải hi khuyết, căn bản không có sự phú nhiêu và phồn hoa mà một đại hải nên có.

"Khu cấm sinh mệnh sao?" Đông Vương Công trong lòng cười một ti, đối với Quỷ Khư chi địa càng thêm cảm hứng thú.

Đông Vương Công và Huyền Thanh một đường tiền hành, có Huyền Thanh dẫn đường cho Đông Vương Công, tự nhiên thuận tiện hơn rất nhiều.

Dần dần thâm nhập đáy biển, quang tuyến xung quanh cũng càng ngày càng tối, thủy áp cự đại từ tứ diện bát phương ép xuống.

Áp lực cổ này theo việc không ngừng thâm nhập, đang tăng nhanh chóng.

Quang mang xung quanh bị hải thủy toàn bộ hấp thu, nơi đó hoàn toàn là một phiến hắc ám.

Sự tĩnh lặng khủng khiếp đó khiến người ta không khỏi rùng mình, trừ âm thanh di động của Đông Vương Công và Huyền Thanh, xung quanh không còn một ti tiếng động nào.

Chương 67

Tử tịch vĩnh hằng, ngay cả sinh linh xung quanh cũng đã triệt để hi thiếu, thậm chí có dấu hiệu hoàn toàn diệt tuyệt.

Lúc này không biết đã thâm nhập vị trí nào của đại hải, nếu là sinh linh phổ thông, chỉ sợ riêng thủy áp, đã đủ để triệt để ép nổ một Kim Tiên.

Có lẽ do hoàn cảnh ảnh hưởng, Huyền Thanh, người vốn luôn tích cực giải thích cho Đông Vương Công trên đường đi, lúc này cũng im lặng không nói, khiến hoàn cảnh xung quanh càng thêm vi diệu.

"Uy áp nơi đây, so với Bất Chu Sơn, cũng không kém phân hào a!" Đông Vương Công mở miệng nói, áp lực cự đại, đối với y lại không có quá nhiều ảnh hưởng, với thể chất cường đại của Đông Vương Công, y có thể tùy ý đi đến bất kỳ nơi nào.

Huyền Thanh lại không dễ chịu, tức tiện từ khi sinh ra đã sống ở Quỷ Khư chi địa, lúc này cũng không thể không tán phát ra từng đạo thanh quang, hộ trì thân thể mình trong đó, tránh né việc trực tiếp đối kháng với áp lực cường đại trong nước.

Thậm chí đến sau, Huyền Thanh trực tiếp hóa thành nguyên hình, một con Huyền Quy cự đại phiêu phù trong nước, trên quy giáp huyền diệu tán phát ra từng đạo huyền quang, đẩy hải thủy ra ngoài.

Tộc Huyền Quy, không chỉ lực phòng ngự cường đại, thiên sinh còn có năng lực khống thủy.

Lúc này trên bối giáp của Huyền Thanh tán phát ra từng vòng thanh quang, khống chế một bộ phận hải thủy, sau đó giúp Huyền Thanh cùng đối kháng với thủy áp cường đại kia.

Theo việc Đông Vương Công không ngừng thâm nhập, trong đáy biển tử tịch cuối cùng cũng có biến hóa.

Từ trong đáy biển vốn bình tĩnh bất động kia, một cổ lực hút truyền đến, hấp dẫn hải thủy hướng về một phương hướng đặc thù.

Lúc này trong hải thủy xung quanh cũng xuất hiện một số thực vật phù du, như những cự đại hải tảo, không có căn hệ, cứ như vậy huyền phù trong nước, không chịu bất kỳ ngoại lực nào ảnh hưởng.

"Đế quân, cổ sức mạnh này từ Quỷ Khư chi địa truyền ra, chúng ta sắp có thể tiến nhập Quỷ Khư chi địa rồi!" Huyền Thanh nhắc nhở một tiếng, tiếp tục tiến lên, cổ lực hút kia cũng càng ngày càng lớn, thậm chí còn khủng bố hơn cả áp lực của hải thủy.

Đến cuối cùng, lực hút trở nên vô cùng phong cuồng, Đông Vương Công và Huyền Thanh chỉ cần khống chế thân mình, dưới lực cự đại bị hút về phía Quỷ Khư.

"Oanh!" Sức mạnh cự đại kia siêu việt tất cả, hấp Đông Vương Công và Huyền Thanh triệt để vào một nơi thần bí.

Khi Đông Vương Công một lần nữa có thể nhìn rõ xung quanh, nơi đó đã khôi phục bình tĩnh, xung quanh lại một lần nữa trở nên như trong Kính Hải, không sóng gió.

Huyền Thanh ở bên cạnh Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công lại cảm giác giữa hai người phảng phất cách xa vạn lý, có một cảm giác xa vời không thể chạm tới.

"Đế quân, đã đến rồi!

Nơi đây là Quỷ Khư chi địa!" Huyền Thanh rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng thanh âm của ông truyền đến tai Đông Vương Công, phảng phất như tiếng gọi từ viễn cổ, trầm tịch, băng lãnh, hào vô cảm tình.

“Nơi đây là Quỷ Khư chi địa sao?

Quả thực đặc biệt a!” Đông Vương Công gật đầu kỳ ý Huyền Thanh, chủ động hướng một bên thám tra.

Nhiệt độ nơi đây cực độ hàn lãnh, không có một ti ti nhiệt lượng tán dật.

Không có hàn băng, không có bạo tuyết, nhưng lại lạnh đến không thể nhẫn chịu.

Loại nhiệt độ này, đủ để khiến rất nhiều Đại La Kim Tiên đều mất đi lực chiến đấu.

Lúc này thuần dương chi khí trong thể Đông Vương Công bị kích phát, căn bản không cần Đông Vương Công vận chuyển, thuần dương chi khí kia sẽ chủ động hộ chủ, chống lại ý lạnh giá từ bên ngoài.

Trong thần tàng trên thân Đông Vương Công, những thần tàng thuộc tính thủy hỏa kia tề tề phát uy, từng đầu Thiên Hỏa Thần Long, Liệt Diễm Phi Phượng, Bạo Viêm Mãnh Hổ, phân phân tê thanh gào thét, ngưng tụ thân hình, gào thét phiên đằng bên cạnh Đông Vương Công.

Những Huyền Âm Đại Xà, Hàn Băng Kỳ Lân, Trọng Thủy Cự Quy, thì triển khai thần thông, thao khống thủy lưu xung quanh, xua đuổi thủy lưu lạnh giá khỏi bên Đông Vương Công.

Thủ đoạn của Đông Vương Công khiến Huyền Thanh lại một lần nữa chấn kinh không thôi, đến lúc này, không còn lo lắng cho Đông Vương Công nữa.

Tức tiện ở Quỷ Khư chi địa, lực chiến đấu của Đông Vương Công vẫn cường hãn hơn Huyền Thanh.

“Linh khí nơi đây hi bạc, nếu xảy ra chiến đấu, tiêu hao trong chiến đấu cự đại, căn bản không thể khôi phục a, nếu chiến đấu

cường độ cao trong thời gian dài ở đây, thế tất sẽ bị tiêu hao sống chết." Đông Vương Công mau chóng phát hiện sự khủng khiếp của Quỷ Khư chi địa, cũng chính vì ở đây không thể được bổ sung đầy đủ, khi gặp nguy hiểm, dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn.

Thử hỏi một tu sĩ trong thể nội không còn linh khí, có thể đối địch được sao? _ Đông Vương Công hân nhiên cười, nếu là như vậy, Quỷ Khư chi địa đối với các tu sĩ khác quả thực là một nơi ác mộng.

Tức tiện Tam Thanh Lão Tổ đến đây, dù có diệu pháp, thể nội không có linh khí, khi gặp nguy hiểm, cũng chỉ có một cái chết.

Nhưng Đông Vương Công lại không cần lo lắng điều này, nếu không có linh khí, nhục thân của y cũng đủ để chống đỡ bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào.

Nhục thân Đông Vương Công, quả thực phi thường khủng bố.

Đông Vương Công và Huyền Thanh không trở về nơi tộc Huyền Quy tụ tập, mục đích lần này là săn giết hải quái, sau đó luyện hóa vào thần tàng, vì vậy không vội đi bái phỏng tộc Huyền Quy.

Đông Vương Công dưới sự dẫn dắt của Huyền Thanh, mau chóng tìm được một tiểu cổ hải quái tụ tập.

Nơi đó là một hải câu hôn ám, lúc này trong hải câu kia truyền ra từng trận tê minh chi thanh, âm thanh đồng dạng phảng phất xuyên việt viễn cổ, hồi đãng trong không gian thời gian hiện tại.

"Bởi vì thủy áp xung quanh quá cường, nhiệt độ lại cực kỳ băng lãnh, cho nên âm thanh truyền đi phi thường khó khăn, vì vậy mới như xuyên qua ngàn nan vạn hiểm mới truyền tới vậy." Đông Vương Công thử phân tích tình huống xung quanh, ví dụ như sự tiêu hao pháp lực, trước hết tu sĩ phải chống lại thủy áp cự đại, sau đó lại phải đối mặt với nhiệt độ khủng khiếp.

Vì vậy cho dù không chiến đấu, chỉ ở đó cũng sẽ có tiêu hao cự đại, tiêu hao nhanh chóng không ngừng nghỉ.

Cộng thêm linh khí hi bạc, khẳng định sẽ xuất hiện tình huống thu không đủ chi.

"Đi, vào hải câu kia xem xem!" Đông Vương Công đi trước một bước, đối với nơi đó tràn đầy hiếu kỳ.

"Hống!" Đông Vương Công chưa kịp đến gần, trong hải câu kia truyền ra một tiếng cự hống, đối phương hiển nhiên đã cảm giác được Đông Vương Công đang đến gần.

Một đoàn hắc ảnh điện xạ, hắc ảnh kia cự đại vô cùng, trong thủy áp cự đại lại vẫn có tốc độ cực nhanh.

Đông Vương Công vừa rồi đã thử, tức tiện là y, ở đó cũng chịu ảnh hưởng lớn, con quái vật kia hiển nhiên đã thích ứng với tất cả mọi thứ ở đó.

"Đế quân cẩn thận!" Huyền Thanh đạo nhân cấp mang lên tiếng nhắc nhở, lúc này Đông Vương Công đã có phản ứng.

Trên Cảnh Dương Kiếm trong tay sát cơ tứ xạ, đối mặt với thân ảnh đột nhiên tập đến, tức tiện tốc độ Đông Vương Công bị hạn chế, nhưng phản ứng của y không hề chậm.

Đông Vương Công tránh thân đi, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc cùng hắc ảnh kia lướt qua.

"Bạch tuộc cự hình sao?" Đông Vương Công nhìn thấy vô số xúc tu và giác bàn, rõ ràng đối phương là một con bạch tuộc.

Tranh nanh xấu xí, thân ảnh cự đại hơn cả sơn nhạc, một cái giác bàn cũng đủ sức hút vào một đầu thần tượng.

Chương 68

Đông Vương Công Cảnh Dương Kiếm hoành tảo, mấy đường xúc tu thô tráng ứng thanh rơi xuống.

Hải quái ở Quỷ Khư chi địa thì sao?

Nhục thân vẫn vô pháp chống lại phong mang của Cảnh Dương Kiếm!

"Hống!" Con bạch tuộc quái đau đớn, tám con mắt đỏ bừng, trong đó hung tàn quang mang chết chóc nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Bạch tuộc quái trong nháy mắt phun ra một ngụm hắc vụ, hắc vụ kia nhuộm đen cả khu vực.

Đông Vương Công và Huyền Thanh đều bị vây khốn trong đó.

Không thể nhìn, không thể nghe.

"Mặc ngư (bạch tuộc mực), phun thổ hắc vụ không chỉ có thể cách tuyệt thị tuyến, mà ngay cả thần thức cũng vô pháp xuyên thấu, hắc vụ còn có lực ăn mòn rất mạnh!" Huyền Thanh trong lòng lo lắng, cấp mang thuật lại cho Đông Vương Công, một bên trong lòng đang lo lắng suy nghĩ đối sách.

"Không cần lo lắng!" Đông Vương Công an ủi Huyền Thanh một tiếng, trong mắt hắc bạch nhị khí lưu chuyển không ngừng, từng đạo âm dương huyền quang từ trong mắt bạo phát ra, như hai trản thần đăng, chiếu sáng vạn lý.

Huyền quang kia xuyên thấu hắc vụ, trực lên cửu thiên, nhìn thấu nhất cử nhất động của mặc ngư.

Mặc ngư không có linh trí, tự cho rằng đã dùng hắc vụ vây khốn

Đông Vương Công, vô số xúc tu tề tề vũ động, đột kích Đông Vương Công và Huyền Thanh.

Trong mê vụ hắc ám, Đông Vương Công hàm không phát, Cảnh Dương Kiếm trong tay thần quang nội liễm.

Mặc ngư hung dũng, trong khẩu khí lộ ra một hàm răng đen kịt, hiển nhiên chuẩn bị một bữa đại tiệc.

"Oanh!" Đông Vương Công vào lúc mặc ngư tập kích, ầm ầm bạo phát, trường kiếm hoành không, vạn trượng kim kiếm cương kinh thiên mà đi.

Thế của mặc ngư quá hung mãnh, khi Đông Vương Công súc thế bạo phát, căn bản không cách nào kịp thời dừng lại thân thể, như thể tự động đâm vào vậy.

Trong nháy mắt bị kiếm quang chia làm hai nửa!

Mặc ngư vừa chết, vô biên hắc vụ trong nháy mắt tiêu tán hoàn toàn.

Đông Vương Công khu động Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp thu lấy nhục thân của mặc ngư, lúc này một khỏa châu tử đen bóng rơi ra, bên trong có từng đoàn hắc vụ vờn quanh, chính là hắc sắc vụ khí mặc ngư vừa phun ra.

Khỏa châu tử hắc sắc kia như một viên trân châu, là bảo bối mặc ngư từ khi sinh ra đã luôn ôn dưỡng trong thể nội, có thể nói là tinh hoa của mặc ngư cô đọng lại.

"Mặc châu, không thể đa đắc thiên địa linh vật, đối với thủy linh là vật đại bổ tốt nhất!" Huyền Thanh thấy Đông Vương Công chém giết mặc ngư, lập tức hưng phấn giảng giải, đồng thời nhìn về phía mặc châu ánh mắt cũng tràn đầy thèm muốn.

Đông Vương Công tùy tay ném mặc châu cho Huyền Thanh, tùy ý

mở miệng nói: "Công lao khi theo ta đến Quỷ Khư chi địa, đã định, sau này chỉ cần theo ta Đông Vương Công, sẽ không thiếu lợi ích cho ngươi!" Huyền Thanh hưng phấn nhận lấy mặc châu, trực tiếp một ngụm nuốt xuống, có chút vẻ sốt ruột không chờ được.

"Đế quân, từ khi người cứu ta, Huyền Thanh chính là thuộc hạ của Đế quân, nhật hậu Huyền Thanh định nhiên vạn tử để báo đáp ân đức của Đế quân!" Huyền Thanh bày tỏ trung tâm, hiển nhiên mặc châu đối với ông có tác dụng phi thường cự đại, vì vậy sau khi được Đông Vương Công ban thưởng, Huyền Thanh cũng thập phần cảm kích.

Đông Vương Công cười, đối với sự trung thành của thuộc hạ, Đông Vương Công rất mãn ý.

"Nhục thân mặc ngư thực lực cường hãn, tuy là hung thú, nhưng huyết mạch e rằng còn ưu tú hơn cả đại thần thông giả.

Quỷ Khư chi địa, đều là những hải quái như vậy sao?" Đông Vương Công đối với mặc ngư hiển nhiên phi thường mãn ý, nếu trong hải câu đều là hung thú cấp bậc như vậy, thì đối với Đông Vương Công quả là đại sự tốt.

Theo việc Hồng Hoang thế giới không ngừng phát triển, những đại thần thông giả thực sự có căn nguyên sẽ càng ngày càng ít, những kẻ nhục thân cường hãn kia tự nhiên cũng sẽ giảm thiểu.

Nếu Đông Vương Công không thể nhanh chóng thu thập tinh huyết, đợi đến thời đại mạt pháp, thì chỉ có thể dùng tinh huyết của kẻ yếu mà tế luyện thần tàng.

Nhưng đó đều là chuyện của sau này, hiện tại Đông Vương Công chỉ cần nắm bắt thời cơ, tận khả năng thu thập tinh huyết là được rồi.

Huyền Thanh đạo nhân gật đầu nói: "Đế quân có điều không biết,

thực lực mặc ngư trong hải quái cũng là một phương cường giả, nhưng con vừa rồi, thực lực còn kém xa những tồn tại đỉnh cao nhất." Đông Vương Công nghe Huyền Thanh nói vậy, không kinh mà ngược lại mừng, thực lực hung thú càng cường, đối với Đông Vương Công tác dụng càng lớn!

Khi Đông Vương Công chuẩn bị tiếp tục thâm nhập hải câu, bên trong lại truyền ra một đạo mãnh kích kinh thiên.

"Ầm!" Tiếng sấm sét kinh thiên nổ vang, đạo hắc ảnh kia một kích, ngay cả trọng thủy Quy Khư Chi Địa cũng bị đánh phát ra tiếng âm bạo.

Quy Khư Chi Địa do thủy áp cực đại, nên nước biển nơi đây càng nặng, mật độ cao hơn hải thủy bên ngoài.

Nhưng dẫu vậy, đạo công kích lăng lệ kia vẫn xem mọi thứ xung quanh như không vật gì.

"Trong hải câu, quả nhiên có tồn tại cường hãn hơn!" Đông Vương Công né tránh công kích lăng lệ, mặt tràn hỉ sắc.

Chỉ cần chém giết con hải quái này, tất định có thể thu hoạch lớn!

"Ở đây đợi ta!" Đông Vương Công hô một tiếng, trực tiếp đi vào hải câu.

Huyền Thanh thực lực quá yếu, đi theo Đông Vương Công chỉ khiến y phải phân tâm chiếu cố, ở bên ngoài sẽ tốt hơn.

Huyền Thanh cũng mặt đầy xấu hổ, biết rõ tâm tư của Đông Vương Công, khiến một Đại La Kim Tiên đường đường như y ngầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải nỗ lực tu hành, không còn kéo chân sau nữa!

Đông Vương Công phi thân đi, trong vô tận hắc ám, y như một ngọn minh đăng, toàn thân tỏa ra quang minh kịch liệt, chiếu sáng vô

biên hắc ám chi địa.

"Gầm!!" Quái vật trong hải câu hiển nhiên chán ghét quang minh, trường niên sinh hoạt trong hải câu u ám vô thiên nhật, sớm đã quen với hắc ám vĩnh hằng, đối với ánh sáng, chúng có một loại ghét bỏ phát ra từ sâu thẳm nội tâm!

Loại công kích kinh thiên động địa kia lại một lần nữa tập kích, so với trước càng hiển lăng lệ khí.

Đông Vương Công thân hình mẫn tiệp, không ngừng né tránh, loại công kích tầm xa này, hoàn toàn vô dụng.

Chỉ có tìm được bản thể đối phương, mới có thể tạo thành tổn thương thực chất.

Thế nhưng, theo Đông Vương Công tiếp cận, công kích trong hải câu càng thêm hung mãnh, đồng thời cũng càng thêm dày đặc.

Lúc đầu, công kích chỉ có một đòn, như một mũi tên sắc bén, bắn thẳng lên cửu thiên.

Sau đó công kích lại như một hóa hai, hai hóa ba, ba hóa vạn thiên, đến cuối cùng, vô cùng vô tận hắc ảnh như mưa tên đầy trời, dày đặc, vô cùng vô tận.

Đông Vương Công thấy không thể tránh được, bèn xông thẳng, không còn né tránh nữa, một đường giết thẳng vào sâu trong hải câu.

"Ầm!" Đông Vương Công kiếm khí quét ngang bát phương, kiếm khí trùng tiêu cắt xé thiên địa, vô số hắc ảnh tấn công khi tiếp cận Đông Vương Công đều bị vô tình nghiền nát.

Đông Vương Công tùy ý liếc nhìn, những thứ bị chém rơi xuống, vẫn là từng xúc tu!

Chương 69

"Đã đánh kẻ nhỏ, sẽ có kẻ già, xem ra lần này phải diệt cả ổ!" Đông Vương Công ngược lại không hề gì, vốn dĩ muốn thu thập tinh huyết, loại hung thú cường hãn này, càng nhiều càng tốt, chẳng phải đỡ phải tìm kiếm khắp nơi sao.

Đông Vương Công vung kiếm đi tới, những xúc tu kia tuy lớn như cự bổng chống trời, nhưng căn bản không thể làm gì được Đông Vương Công, ngược lại bị Đông Vương Công một đường chém giết vô số.

"Gầm!" Hải quái cuối cùng triệt để phẫn nộ, chém giết hậu bối, lại còn chặt đứt vô số xúc tu, khiến hải quái căn bản không thể nhẫn nhịn.

Hải quái đã chiếm cứ hải câu này bao nhiêu năm tháng, nếu không bị quấy rầy, có lẽ sẽ vẫn cứ như vậy sinh tồn tiếp.

Dù sao Huyền Quy nhất tộc sẽ không động thủ săn giết hải quái, chỉ phụ trách săn giết những kẻ có khả năng trốn thoát khỏi Quy Khư Chi Địa ở ngoại vi, sẽ không giết những con hải quái trầm tịch như vậy.

"Ầm!" Khi Đông Vương Công tiến lên, một đạo công kích vô cùng mãnh liệt ập tới.

"Keng!" Cảnh Dương Kiếm trong tay Đông Vương Công suýt nữa bị đánh bay ra ngoài, vô lượng kiếm quang bị một kích đánh nát.

"Tiên Thiên Linh Bảo!" Trong lòng Đông Vương Công khẽ động, vừa rồi còn tưởng đó chỉ là một xúc tu bình thường tấn công, dù sao khắp trời đều là hắc ảnh, Đông Vương Công khi ý thức được có điều bất ổn đã bất ngờ phát động công kích.

Sức mạnh của hải quái cực kỳ kinh người, lại thêm có linh bảo trong tay, đủ sức cùng Đông Vương Công đối chọi.

Nhưng hải quái kia hiển nhiên chưa luyện hóa Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ xem Tiên Thiên Linh Bảo như một cây côn lớn để sử dụng.

"Xem ra hải quái cũng biết bảo vật, trong bóng tối lại có linh bảo lén tập kích ta!" Đông Vương Công cười nhạt, vừa rồi giao thủ một chiêu, uy lực của linh bảo kia hiển nhiên không thua kém Cảnh Dương Kiếm.

Chỉ cần chém giết con hải quái này, Tiên Thiên Linh Bảo kia sẽ thuộc về Đông Vương Công!

Đông Vương Công lúc này đã xông sâu vào hải câu, bên trong hải câu càng thêm hắc ám, dòng nước xung quanh cũng càng lúc càng băng lãnh trầm trọng.

Trước mặt y, một ngọn núi khổng lồ trải dài dưới đáy biển sâu, đó chính là thân thể khổng lồ của hải quái!

So với con Mặc Ngư mà Đông Vương Công từng chém giết trước đây, con này quả là một vật khổng lồ!

Đông Vương Công vừa định tiếp tục tiếp cận, hải quái kia lại một lần nữa điều khiển Tiên Thiên Linh Bảo tấn công.

Hải quái cũng biết xúc tu không phải đối thủ của Cảnh Dương Kiếm, bởi vậy lúc này chỉ điều khiển linh bảo kia để công kích.

Hải quái tuy không có linh trí, nhưng bản năng chiến đấu lại vô cùng cường đại.

"Keng keng!" Đông Vương Công và hải quái kịch liệt giao thủ, hải quái kia bất luận tốc độ hay sức mạnh đều vô cùng cường đại, lại thêm có hoàn cảnh xung quanh gia trì, khiến nó đủ sức kháng cự Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công lại không hề để ý, trực tiếp vẫn chưa xuất ra toàn bộ sức mạnh.

Dù sao tại Quy Khư Chi Địa thần bí này, Đông Vương Công cũng cần bảo tồn thể lực nhất định, tránh tình huống linh khí khô kiệt xuất hiện.

Khi Đông Vương Công và hải quái kịch liệt đại chiến, trong tay Đông Vương Công bỗng nhiên lại một lần nữa linh quang chợt lóe, lại xuất hiện một kiện linh bảo, Càn Khôn Xích!

Đông Vương Công tay cầm Cảnh Dương Kiếm cùng hải quái giao chiến.

Càn Khôn Xích kia trực tiếp phá khai không gian, giáng xuống phía sau xúc tu đang điều khiển linh bảo của hải quái.

"Ầm!" Càn Khôn Xích chấn nát hư không, trực tiếp giáng xuống, trong nháy mắt đánh gãy xúc tu của hải quái kia, linh bảo bị hải quái nắm giữ cũng rơi vào trong nước biển.

"Gầm!" Hải quái gầm lên một tiếng giận dữ, vừa định liều mạng đoạt lấy linh bảo, lại chỉ thấy Đông Vương Công tùy tay đánh ra một đạo pháp quyết, bắt lấy linh bảo kia vào trong tay.

Bàn Long Chân Hoàng Kiếm!

"Một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thật không tệ!" Đông Vương Công thu Bàn Long Chân Hoàng Kiếm, vật này ẩn chứa khí chất hoàng giả, ngược lại rất tương tự với tính cách của Đông Vương Công, khiến y hài lòng.

Hải quái kia không còn thần binh tương trợ, nhục thân của nó căn bản không thể ngăn cản kiếm phong của Đông Vương Công.

Đông Vương Công xông thẳng vào, giết đến bên cạnh hải quái, hung thú rốt cuộc không có linh trí, bị Đông Vương Công chém đứt vô

số xúc tu xong, không những không chạy, còn muốn liều mạng với Đông Vương Công.

Đông Vương Công cười nhạt, thôi động Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp thu con hải quái kia vào trong Càn Khôn Đỉnh, Thuần Dương Chân Hỏa trong nháy mắt phun ra, tại chỗ bắt đầu tế luyện.

Từng luồng tinh khí thủy thuần túy từ bên trong Càn Khôn Đỉnh đổ ngược vào trong thân thể Đông Vương Công, mặc cho quái vật kia vùng vẫy thế nào, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Trong chốc lát, con hải quái cường đại vô cùng trước đó triệt để hóa thành một đoàn tinh khí, tiến nhập Thần Tàng của Đông Vương Công.

Đông Vương Công liếc nhìn dấu vết hải câu, bay xuống, muốn tìm kiếm một phen trong sào huyệt của hải quái.

Có thể có một thanh Bàn Long Chân Hoàng Kiếm, nói không chừng sẽ có thu hoạch khác!

Đông Vương Công luyện hóa một đầu Mặc Ngư Vương, từng luồng thủy linh chi khí thuần túy từ trong Thần Tàng y tỏa ra, tạo thành một tầng màn nước bên cạnh Đông Vương Công.

Có tầng màn nước này, áp lực bên cạnh Đông Vương Công bỗng chốc nhẹ nhõm, áp lực xung quanh trong nháy mắt giảm đi hơn phân nửa.

"Chẳng trách con hải quái kia tốc độ vô song, nguyên lai căn bản không chịu ảnh hưởng của thủy áp cực lớn." Đông Vương Công lắc đầu cười khổ, e rằng con hải quái kia ở trong này không những không bị ảnh hưởng, còn có tác dụng gia thành chủ động nhất định, mới có thể cùng Đông Vương Công kéo dài cuộc chiến.

Đông Vương Công vừa chém giết Mặc Ngư Vương, Huyền

Thanh lão đạo ở phía trên tự nhiên lập tức cảm nhận được.

Huyền Thanh vận độn quang trực tiếp chui vào, không phải lo lắng an nguy của Đông Vương Công, mà trong lòng y đang nhớ đến Mặc Châu của Mặc Ngư Vương kia!

Một viên Mặc Châu của Mặc Ngư bình thường còn khiến Huyền Thanh thụ ích không nhỏ, nếu có thể có được Mặc Châu của Mặc Ngư Vương, nói không chừng sẽ trực tiếp đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Lúc này Đông Vương Công nhìn Huyền Thanh, tuy không biết tâm tư của y, nhưng đối với Huyền Thanh, Đông Vương Công rất hài lòng.

Mặc Châu đối với Đông Vương Công ngang dọc đều vô dụng, y trực tiếp ném Mặc Châu cho Huyền Thanh.

"Đa tạ Đế Quân ban thưởng!" Huyền Thanh cảm ân đội đức, cầm Mặc Châu trực tiếp nuốt xuống.

Ngay lập tức một trận thanh quang đại thịnh, quy giáp trên thân Huyền Thanh lại một lần nữa phát sinh biến hóa thần dị.

Từng bát quái hư ảnh lơ lửng giữa không trung, tổ hợp thành Độn Giáp, Kỳ Môn, Ngũ Hành, Lục Hợp chi thuật.

Đông Vương Công nhìn Huyền Thanh thực lực đại tăng, cũng không ngừng gật đầu, tư chất Huyền Thanh không tồi, cơ duyên không tệ, nay gặp được Đông Vương Công, là tạo hóa cực lớn.

Đông Vương Công đợi thần quang trên thân Huyền Thanh nội liễm, mới nói: "Xem ra ngươi đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, chúc mừng!" Huyền Thanh cười nói: "Đa tạ Đế Quân bồi dưỡng, Huyền Thanh có thể thuận lợi đột phá, hoàn toàn nhờ vào ân tứ của Đế Quân.

Hiện tại ta không những đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ, trọng thủy chi lực dường như cũng giảm nhỏ rồi!" Đông Vương Công gật đầu, luyện hóa nhục thân của Mặc Ngư Vương kia, cũng giảm nhẹ ảnh hưởng của thủy áp đối với y, Huyền Thanh nuốt Mặc Châu, có được loại năng lực này cũng là điều bình thường.

Chương 70

Đông Vương Công tiếp tục sưu tầm trong đáy biển, Mặc Ngư Vương kia có được Bàn Long Chân Hoàng Kiếm chắc chắn không phải ngẫu nhiên, nếu đã có Bàn Long Chân Hoàng Kiếm, vậy có lẽ sẽ có những bảo bối khác.

"Nói không chừng có tu sĩ chết tại đây, bởi vậy linh bảo tùy thân mới bị Mặc Ngư Vương kia có được." Đông Vương Công tỉ mỉ sưu tầm, sào huyệt của Mặc Ngư Vương tuy lớn, nhưng đáng tiếc nó không nhận ra bảo bối, có lẽ rất nhiều vật quý bị chôn vùi dưới lòng đất.

Thế nhưng, Đông Vương Công và Huyền Thanh lão đạo tìm kiếm nửa ngày, lại không tìm thấy gì.

Chính lúc Đông Vương Công thất vọng, ánh mắt y nhìn xuống đáy biển tối tăm.

Ở đó có một vũng nước đen kịt như mực, dòng nước này khác biệt với hắc ám xung quanh, phảng phất tách rời khỏi nước biển, căn bản không hòa tan vào nước biển.

Đông Vương Công thần thức quét qua, lập tức trở nên tĩnh lặng.

Gặp được bảo bối rồi!

Vũng Hắc Thủy kia không phải vì hoàn cảnh hắc ám mà có màu đen, nó vốn dĩ đen kịt như mực, ngược lại còn phản xạ một loại hắc quang rực rỡ.

Ánh sáng chiếu vào, lập tức sẽ bị Hắc Thủy nuốt chửng hết sạch.

"Hắc Thủy trầm trọng vô cùng, ngay cả trọng thủy nơi đây cũng không thể thấm thấu vào, hoàn toàn bị bài xích ra ngoài, căn bản không

biết bên trong có gì.” Đông Vương Công dùng thần niệm thăm dò, trong Hắc Thủy kia có từng đạo khí tức hỗn loạn cuồng bạo cuộn trào.

Hắc Thủy không những có thể nuốt chửng ánh sáng, ngay cả thần niệm cũng có thể tiêu hao đi!

“Hỗn Độn Thần Thủy!” Huyền Thanh bỗng nhiên kích động reo lên, y nhớ đến một truyền thuyết trong tộc.

“Hỗn Độn Thần Thủy?” Đông Vương Công hỏi, y chưa từng nghe qua Hỗn Độn Thần Thủy, lẽ nào nó còn thần bí hơn cả Tam Quang Thần Thủy?

Huyền Thanh thấy Đông Vương Công hỏi, mới nói: “Huyền Quy nhất tộc ta trường niên trấn thủ Quy Khư Chi Địa, trong tộc vẫn luôn có một truyền thuyết.” “Quy Khư Chi Địa được truyền tụng là phần mộ của vạn thủy thiên hạ, trong đó ẩn chứa một số Hỗn Độn Thần Thủy, Hỗn Độn Thần Thủy là bản nguyên của thủy trong hỗn độn.” “Chỉ có nuốt chửng vô cùng thủy khí, Hỗn Độn Thần Thủy mới có thể không khô không cạn, Hỗn Độn Thần Thủy sau khi nuốt đủ thủy nguyên nhất định, sẽ lại một lần nữa hóa thành mây mưa, phổ hàng đại địa, hình thành tuần hoàn.” Huyền Thanh nói vậy, Đông Vương Công ngược lại có một khái niệm đại khái.

“Nói vậy, Hỗn Độn Thần Thủy này, hẳn là cùng cấp độ thần vật với Cửu Thiên Tức Nhưỡng.” Cửu Thiên Tức Nhưỡng là mẹ của vạn thổ thiên hạ, một giọt Cửu Thiên Tức Nhưỡng có thể hóa thành một ngọn núi lớn, vậy một giọt Hỗn Độn Thần Thủy, cũng có thể hóa thành một vùng vương dương mênh mông.

Đông Vương Công lấy ra ngọc bình tùy thân, liên tục bấm pháp quyết, thu toàn bộ Hỗn Độn Thần Thủy dưới lòng đất vào trong ngọc bình.

“Hỗn Độn Thần Thủy, quả nhiên trầm trọng!” Đông Vương Công dùng pháp lực đỡ lấy ngọc bình, một bình Hỗn Độn Trọng Thủy, khiến y một tay cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ!

Phải biết rằng hiện tại sức mạnh một ngón tay của Đông Vương Công cũng đủ sức hủy diệt tinh thần, thế nhưng một bình Hỗn Độn Thần Thủy lại khiến Đông Vương Công một tay mới có thể cầm chặt.

Không cần nói, chỉ riêng dùng Hỗn Độn Thần Thủy luyện thành một kiện Hậu Thiên Linh Bảo, uy lực đánh ra phỏng chừng sẽ không kém Phiên Thiên Ấn.

Đông Vương Công thu Hỗn Độn Thần Thủy, lần này lại chém giết hai đầu hải quái, và cùng Huyền Thanh lại một lần nữa tìm kiếm, nhưng không thể tìm thấy dấu vết của con hải quái nào nữa.

Chất lượng của những con hải quái này cao, dùng để luyện hóa Thần Tàng vô cùng thích hợp, loại thứ tốt này Đông Vương Công tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Huyền Thanh lúc này kiến nghị nói: “Đế Quân, không bằng chúng ta trước tiên trở về doanh địa của tộc ta, trong tộc có địa đồ Quy Khư Chi Địa phong phú, chúng ta mượn xem một chút, không những có thể tránh được một số khu vực nguy hiểm, còn có thể tiện lợi hơn tìm nơi ẩn thân của hải quái.” Đông Vương Công nghe Huyền Quy nhất tộc có địa đồ, gật đầu đồng ý.

Huyền Quy nhất tộc trấn thủ Quy Khư Chi Địa vô số năm tháng, tự nhiên sẽ hội chế một số địa đồ, đối với Đông Vương Công đây quả là một sự giúp đỡ cực lớn.

Có địa đồ, không những có thể tránh được một số khu vực nguy hiểm, đồng thời cũng có thể tiết kiệm đại lượng thời gian.

Đông Vương Công dưới sự dẫn dắt của Huyền Thanh tiếp tục

tiến lên, không đi sâu vào Quy Khư Chi Địa, mà dọc theo ngoại vi tiến vào.

Nơi Huyền Quy nhất tộc tụ tập xác thực ở ngoại vi Quy Khư Chi Địa, ngay cả trường niên trấn thủ tại đó, Huyền Quy nhất tộc cũng không có ý định đi sâu vào Quy Khư Chi Địa.

Trong Ô Quy nhất tộc đa số đều tương đối bảo thủ, chỉ cần có thể cố thủ Quy Khư là hài lòng.

Nếu có lòng tiến sâu, đối với một quần thể Ô Quy hoàn toàn không có sức hấp dẫn.

Thế nhưng, điều Đông Vương Công không biết, khi y và Huyền Thanh lão đạo đến nơi tụ tập của Huyền Quy nhất tộc, nơi đây đang phải đối mặt với một tai họa diệt vong!

Một dải hải để sơn mạch, những ngọn núi dưới đáy nước liên miên bất tuyệt như một cự long đang ngủ say, trải dài vạn dặm.

"Đế Quân, Vạn Lý Huyền Quang Sơn, nơi tụ tập của Huyền Quy nhất tộc ta!" Huyền Thanh đạo nhân chỉ vào nơi phía trước đang tỏa ra từng trận quang minh mà nói, chính vì sơn mạch nơi đây thần kỳ, có thể phóng ra quang minh, nên mới được dùng làm doanh địa của Huyền Quy nhất tộc.

Đông Vương Công gật đầu, dưới sự chỉ dẫn của Huyền Thanh một đường tiến vào trong Huyền Quang Sơn.

"Huyền Thanh, ngươi còn mặt mũi trở về sao?

Dám tự tiện mang sinh linh bên ngoài vào tộc địa?" Một đạo thanh âm lười nhác truyền đến, trong ngữ khí tràn đầy khinh thường và coi thường.

Huyền Thanh nghe thanh âm đó, mi đầu nhíu lại, hôm nay có Đế Quân ở đây, không thể để tên gia hỏa kia không biết nặng nhẹ.

“Huyền Chân!

Không được vô lễ, vị này là Đế Quân, Đông Vương Công, không được vô lễ!” Huyền Thanh trực tiếp báo ra danh hào của Đông Vương Công, một mặt nghiêm túc nhìn về phía trước.

Ở đó, một vị huyền bào tu sĩ đứng trong nước, quanh thân tỏa ra một luồng khí tức bá đạo, hiển lộ thập phần cường đại, đồng thời ánh mắt nhìn Huyền Thanh tràn đầy khinh thường.

“A a, không ngờ bôn ba bên ngoài nhiều năm như vậy, lại trở nên nhát gan yếu nhược như thế.

Ta không cần biết Đế Quân nào, đã đến Quy Khư Chi Địa của ta, vậy chỉ có thể thần phục!” Huyền Chân cuồng vọng vô cùng, chẳng hề để tâm Đông Vương Công.

Theo Huyền Chân thấy, tu sĩ bên ngoài khi tiến vào Quy Khư Chi Địa, ngay cả hoàn cảnh nơi đây cũng không thể thích ứng, càng không thể là đối thủ của Huyền Quy nhất tộc.

Huyền Thanh thấy đối phương cuồng vọng như vậy, sợ đắc tội Đông Vương Công, lập tức hướng Đông Vương Công nói: “Đế Quân thứ tội, tộc ta không biết thần uy của Đế Quân, mong Đế Quân đừng trách!” Huyền Thanh vừa cầu tình, Đông Vương Công cũng không phát tác, chỉ cười nhạt một tiếng, mở miệng nói: “Tộc nhân của ngươi dường như có chút hiểu lầm về ngươi, có cần ta ra tay không?” Đông Vương Công hiện tại thực lực phi thường cường hãn, đồng thời tâm cảnh của y cũng tự nhiên đề thăng rồi, ba câu hai lời của Huyền Chân, không thể khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng y.

Huyền Chân nhìn Huyền Thanh một bộ dạng vâng vâng dạ dạ đối với Đông Vương Công, không khỏi châm chọc cười cợt.

“Huyền Thanh, ngươi cũng đã có tiền đồ rồi nhỉ, không lẽ đã tìm

được một chủ nhân sao?

Ha ha ha, để ta đoán xem, chẳng phải đã trở thành tọa kỵ của Đông Vương Công rồi sao?" Huyền Chân ở một bên ha ha đại tiếu, trong lời nói tràn đầy ý châm chọc và tiêm toan khắc bạc.

Đông Vương Công nghe được cũng nhíu mày, thuộc hạ của y trong tộc địa này, dường như không được chào đón cho lắm.

"Huyền Chân, ngươi nói năng vô lễ như vậy, hôm nay dám vô lễ trước mặt Đế Quân, hôm nay vi huynh sẽ giáo huấn ngươi một phen!" Huyền Thanh sợ đối phương chọc giận Đông Vương Công, nếu vậy hậu quả sẽ không chịu nổi, bởi vậy không thể không ra tay ngăn cản đối phương, dùng võ lực áp chế Huyền Chân.

"Giáo huấn ta?

Ngươi cũng không xem lại bản thân mình đi, giáo huấn ta, để ta đánh cho ngươi một trận, đuổi ra khỏi tộc địa thì tốt hơn!" Huyền Chân cũng không nhượng bộ nửa bước, cùng Huyền Thanh đối chọi gay gắt.

Chương 71

"Hừ!

Ta ngược lại muốn xem ngươi có tiến bộ bao nhiêu!" Huyền Thanh giận dữ gầm lên, vừa về tộc địa đã bị đối xử như vậy, trong lòng sớm đã nổi giận.

Trong tộc địa khắp nơi đều minh tranh ám đấu, nhưng lại không ai lên tiếng ngăn cản Huyền Chân, chẳng qua là muốn xem trò cười của Huyền Thanh!

Huyền Thanh hiện tại vừa vặn đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng muốn mượn cơ hội này lập uy!

Hai con Huyền Quy nói không hợp là đại chiến, Huyền Thanh thi triển diệu pháp, lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ đối kháng Đại La Kim Tiên trung kỳ của Huyền Chân, vốn đã chiếm hết ưu thế.

Trước đó Huyền Thanh nuốt chửng Mặc Châu của Mặc Ngư Vương, cùng Đông Vương Công đều có được năng lực thần dị giảm nhẹ uy áp của Quy Khư Chi Địa, đây quả là một ưu thế cực lớn.

Huyền Thanh và Huyền Chân hai kẻ giao thủ, động tĩnh không nhỏ.

Nhưng vẫn không có bất kỳ sinh linh nào hiện thân, hiển nhiên mọi người đều cố ý tránh né, muốn xem Huyền Chân giáo huấn Huyền Thanh một trận.

Thế nhưng Đông Vương Công nhìn hai bên giao chiến, trong lòng đã thấy Huyền Chân bại rồi.

Chính lúc Đông Vương Công nảy ra ý niệm đó, Huyền Thanh lại một lần nữa phát ra chí cường nhất kích, Huyền Chân vốn đang khổ

sở chống đỡ lập tức bị đánh rơi vào trong Huyền Quang Sơn.

"Ầm ầm!" Huyền Chân đâm nát từng ngọn núi, dưới đáy biển khuấy động vô số bùn lầy.

Huyền Thanh lúc này nộ ý khó tiêu, đuổi theo muốn giáo huấn Huyền Chân một trận.

"Làm sao có thể, đã đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ!" Huyền Chân vẫn không dám tin, mặt tràn vẻ kinh hãi.

Mấy năm nay không rời Quy Khư nửa bước, vẫn luôn bế quan tu hành, vậy mà lại bị Huyền Thanh vượt qua!

Điều này khiến Huyền Chân nhất thời căn bản không thể chấp nhận, đồng thời trong lòng cũng có một luồng ác ý nảy sinh, muốn lại một lần nữa liều mạng với Huyền Thanh.

Lúc này theo Đông Vương Công thấy, Huyền Chân dù có phẫn nộ đến mấy, với thực lực hiện tại cũng chỉ có phần bị ngược sát, căn bản không thể lật ngược tình thế.

Chính lúc này, từ trong nơi tụ tập truyền ra một tiếng quát mắng, "Huyền Thanh, không được dừng tay!" Trong thanh âm mang theo ý uy nghiêm không thể xâm phạm, đồng thời cũng hiển nhiên thiên vị Huyền Chân.

Huyền Thanh nghe tiếng quát mắng, ngược lại trong lòng càng thêm bực bội.

Hôm nay nếu không phải y thực lực cường hãn, nếu bây giờ là Huyền Thanh bị đánh tơi tả, e rằng căn bản sẽ không có ai quản!

Hiện tại thấy y đánh Huyền Chân, lập tức có trưởng bối trong tộc ra ngăn cản, loại đãi ngộ bất công này khiến Huyền Thanh phẫn nộ vô cùng.

Lúc này y không những không dừng tay, ngược lại còn ra một kích lăng lệ hơn đánh về phía Huyền Chân.

"Huyền Thanh, ngươi cũng lớn gan thật!

Ngay cả lời của tộc lão cũng dám cãi lại!" Tu sĩ tóc trắng như tuyết kia, tuổi tác cao, thực lực cũng phi thường khủng bố.

Nếu y ra tay, Huyền Thanh khẳng định không phải đối thủ.

Lúc này Đông Vương Công thấy đối phương dùng thủ đoạn cậy thế áp người, khẽ tiến lên một bước, ngăn cản lão giả kia.

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào Quy Khư Chi Địa!" Lão giả liếc xéo Đông Vương Công, trước đó Huyền Thanh sớm đã giới thiệu, nhưng hiện tại lại cố ý hỏi như vậy.

"Huyền Thanh là đạo hữu của ta, đang có chút hiểu lầm giữa đồng bối cần giải quyết, nếu ngươi có việc, hãy đợi ở một bên!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói, không hề cho đối phương thể diện.

"Hừ, một kẻ ngoại lai, cũng dám nhúng tay vào chuyện của Huyền Quy nhất tộc ta, huống chi ta là trưởng lão trong tộc, xử lý tông tộc sự tình, đâu đến lượt ngươi chỉ trỏ!" Lão giả cau mày lạnh lùng đối mặt, sải bước tiến lên, muốn vượt qua Đông Vương Công, đi ngăn cản Huyền Thanh.

Huyền Thanh lúc này đang nổi nóng, cũng không quản không cố, kéo Huyền Chân đánh một trận tơi bời.

"Huyền Thanh là thuộc hạ của ta, muốn giáo huấn, cũng phải xem ta có nguyện ý hay không!" Lão giả nhíu mày, trên mặt hiển lộ vẻ sốt ruột, "Xem ra chuyện của Huyền Quy nhất tộc ta, các hạ cố chấp muốn nhúng tay vào sao?" Đông Vương Công chăm chú nhìn đối phương, bất động một chút nào, dùng hành động trả lời đối phương.

“Tốt!

Huyền Thiên ta sống bao nhiêu năm, chưa từng thấy tu sĩ nào cuồng ngạo như vậy, hôm nay để ngươi kiến thức bản lĩnh của Huyền Quy nhất tộc ta!” Lão giả Huyền Thiên giận cực hóa cười, y vốn dĩ đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, căn bản không sợ bất kỳ cường giả đồng cấp nào.

Lại thêm hiện tại ở trên địa bàn của gia tộc mình, cũng không thể làm mất uy phong của gia tộc.

“Dùng lớn hiếp nhỏ cũng có thể nói năng đường hoàng như vậy, thật không biết xấu hổ!” Đông Vương Công cũng một mặt châm chọc, Huyền Thiên chẳng qua muốn dùng thực lực áp chế Huyền Thanh, nhưng hôm nay Đông Vương Công đã ở đây, tự nhiên sẽ không để thuộc hạ của mình chịu thiệt thòi.

Nghe Đông Vương Công châm chọc, nộ ý của Huyền Thiên bùng nổ, trực tiếp công kích mạnh mẽ!

Nhìn Huyền Thiên khí thế hung hăng, Đông Vương Công lạnh lùng cười một tiếng, Thuần Dương Chi Lực trong cơ thể lập tức điều động, hóa thành một mặt kim sắc quang thuẫn.

“Ầm!

Ầm!” Huyền Thiên thi triển thủ đoạn, không ngừng đập phá kim sắc hộ thuẫn do Đông Vương Công tùy tay đánh ra, nhưng mặc cho Huyền Thiên toàn lực công kích, lại căn bản không thể lay chuyển Đông Vương Công chút nào!

Thực lực của y, khó bì kịp Đông Vương Công vạn phần một!

Đông Vương Công một tay thi triển trận pháp bảo vệ Huyền Thanh, phi thân đi, trực tiếp đánh úp Huyền Thiên lão đạo.

“Làm sao có thể?!” Nhìn công kích hoàn toàn không thể phá vỡ hộ

thuẫn Đông Vương Công tùy tay chiêu ra, nội tâm Huyền Thiên chấn động không thôi.

Y có chút mờ mịt và khó tin, đồng thời trong lòng một luồng sợ hãi và e dè bỗng nhiên dâng lên!

Lẽ nào, thực lực đối phương, đã vượt xa y?

Trong khoảnh khắc, Huyền Thiên hối hận rồi!

Nhưng, đã ra tay, sự tình sẽ không vì thế mà thay đổi.

"Dám ra tay với ta, là sai lầm lớn nhất!" Đông Vương Công tốc độ nhanh như tia chớp, trong nháy mắt ra tay.

Chỉ khẽ động một chút, liền có vô biên thần lực dũng động!

Tựa hồ lôi đình nổ vang, đại địa băng liệt!

Chương 72

"Ầm!" Đông Vương Công chỉ tùy tay một kích, trọng thủy xung quanh liền cuồng dũng, trực tiếp đánh Huyền Thiên bay ra xa vạn dặm, quy giáp cứng rắn của Huyền Thiên từng tấc vỡ vụn, Huyền Quy Chân Thân phòng ngự vô song kia cũng không thể ngăn cản một kích bình thường của Đông Vương Công!

Huyền Thiên bị đánh bay ra ngoài, máu tươi điên cuồng phun ra, cuối cùng ý thức được, y đã chọc phải người không thể chọc.

Huyền Chân ở một bên cũng căn bản không phải đối thủ của Huyền Thanh, lúc này sớm đã bị Huyền Thanh đè xuống đất đánh tơi bời.

Nếu không phải Huyền Quy nhất tộc đều da dày thịt béo, e rằng Huyền Chân sớm đã bị đánh biến dạng rồi.

"Đông!" Huyền Thanh lại một lần nữa tung ra một quyền, trực tiếp đánh Huyền Chân chìm vào trong bùn lầy dưới lòng đất.

Huyền Chân nộ khí công tâm, lập tức ngất xỉu, ngay cả tiếng mắng chửi cũng bỗng nhiên dừng lại.

Huyền Thanh khẽ sững sờ, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng, ý niệm thông suốt.

Bị Huyền Chân ức hiếp bao nhiêu năm, cuối cùng cũng xả được một ngụm ác khí!

Tất cả, đều nhờ vào tạo hóa và sự giúp đỡ của Đông Vương Công.

Trước tiên Đông Vương Công ban thưởng Mặc Châu, giúp y lực lượng đề thăng đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sau đó Đông Vương

Công cản lại trưởng lão Huyền Thiên, mới tạo ra cơ hội này cho y.

Lúc này Huyền Thanh vừa nhìn, Đông Vương Công một kích đã gần như đánh chết Huyền Thiên, Huyền Thiên lúc này thân chịu trọng thương, quy giáp vỡ vụn, ngay cả bỏ chạy cũng không thể làm được.

"Đế Quân thủ hạ lưu tình, Huyền Thiên tội không đến nỗi chết, thỉnh Đế Quân tha cho một mạng." Huyền Thanh không phải đồng tình Huyền Thiên, mà là lần này Đông Vương Công đến tộc y, có việc cần bàn bạc, nếu đã đánh chết Huyền Thiên, sự tình sẽ khó giải quyết.

Đông Vương Công vốn dĩ muốn thay Huyền Thanh xả giận, lúc này Huyền Thanh tự mình cầu tình, Đông Vương Công gật đầu.

"Huyền Chân kia nói năng vô lễ, xem trên mặt ngươi, sẽ trấn áp y dưới Huyền Châu đảo mười vạn năm, để trừng phạt.

Huyền Thiên thân là trưởng lão trong tộc, cậy mạnh ức hiếp yếu, sau khi vết thương lành, sẽ trấn nhập hải nhãn, phong cấm bốn vạn năm, Đế Quân thấy thế nào?" Huyền Dịch một bộ tư thái quy thuận, ngược lại khiến Đông Vương Công hài lòng.

"Nếu đã như vậy, sự tình cứ định như thế.

Chuyện của Huyền Quy nhất tộc ta sẽ không nhúng tay vào, sau này ngươi cứ cai quản tốt nội tộc, nghe theo hiệu lệnh của ta là được." Huyền Dịch thấy trên mặt Đông Vương Công một vẻ ung dung, cũng biết Đông Vương Công tất định có đại thần thông trong người, cân nhắc lại ba lần, Huyền Dịch mới lại một lần nữa mở miệng.

"Kỳ thực lão đạo cũng có một việc muốn làm phiền Đế Quân, nhưng sự tình lại không hề mâu thuẫn với việc Đế Quân chém giết hải quái Quy Khư." Huyền Dịch lão đạo nói vậy, Đông Vương Công gật đầu nói: "Không ngại nghe thử, nếu xác thực có thể, ta cũng sẽ ra

tay giúp đỡ." Huyền Dịch nghe vậy cười nói: "Đế Quân thứ vì muốn săn giết hải quái, thu thập tinh huyết, Huyền Quy nhất tộc ta vừa vặn muốn săn giết một cứ điểm hải quái tương đối nguy hiểm." "Chỉ là những con hải quái kia thực lực cường đại, tộc ta cũng không nắm chắc an toàn hạ gục được, nếu có Đế Quân giúp đỡ, thắng lợi của chúng ta sẽ đại tăng." Huyền Dịch nói xong, một bên nhìn sắc mặt Đông Vương Công, thấy Đông Vương Công thần sắc như thường, mới tiếp tục nói.

"Nếu Đế Quân trợ giúp từ bên cạnh, đến lúc đó nhất định có thể thu thập nhiều tinh huyết bản nguyên hơn, Đế Quân thấy thế nào?" Đông Vương Công nghe Huyền Dịch nói xong, chuyện này đối với y cũng là cục diện đôi bên cùng thắng.

Chỉ cần gật đầu, tương đương với việc có thêm rất nhiều trợ thủ miễn phí, chuyện này Đông Vương Công tự nhiên sẽ không từ chối.

Đông Vương Công vốn định một mình săn giết, nhưng hiện tại bị Huyền Dịch nói vậy, Đông Vương Công ngược lại có thêm một lựa chọn.

Lược suy nghĩ một chút, Đông Vương Công trực tiếp đáp ứng.

"Nếu đã mở lời, ta cũng nguyện ý giúp ngươi một tay, nhưng đúng như ngươi nói, lần này ta vì muốn thu thập tinh huyết, đến lúc săn giết hải quái, ta có thể không chiếu cố đến tiểu bối trong tộc ngươi." Đông Vương Công nói vậy, Huyền Dịch lập tức mặt mày hớn hở.

"Có Đế Quân ra tay, lần này của chúng ta nhất định sẽ thành công, Đế Quân thỉnh phóng tâm, đến lúc đó ta sẽ dẫn tộc chúng trợ giúp từ bên cạnh, Đế Quân cứ việc thi triển là được!" Huyền Dịch vừa được Đông Vương Công đồng ý, lập tức bắt đầu giải thích cho Đông Vương Công.

Cứ điểm hải quái Quy Khư kia vô cùng ẩn tế, Huyền Quy nhất tộc

gần đây mới phát hiện, cứ điểm này cách Huyền Quy nhất tộc thực sự quá gần, bởi vậy đối với họ có uy hiếp.

Nhưng hải quái bên trong cường đại vô cùng, Huyền Quy nhất tộc cũng không thể tiêu diệt đối phương.

"Ta một đường đi qua thấy cường giả trong tộc ngươi không ít, vì sao ngay cả một cứ điểm hải quái cũng không thể hạ gục?" Trong lòng Đông Vương Công thắc mắc, trong Huyền Quy nhất tộc chí ít cũng có mấy chục vị Đại La Kim Tiên, thế lực này đặt trong Hồng Hoang cũng là đại thế lực, thế nhưng hiện tại lại không thể đối phó một cứ điểm hải quái.

Huyền Dịch lắc đầu cười khổ nói: "Đế Quân có điều không biết, Huyền Quy nhất tộc ta vốn dĩ tương đối tự do, xuất chiến thảo phạt hải quái cũng là tự nguyện, bởi vậy không phải toàn bộ đều xuất động." "Ngoài ra, Huyền Quy nhất tộc ta tuy thực lực được, nhưng đối mặt hải quái, thường thường cần vài vị Đại La Kim Tiên mới có thể chế trụ một đầu hải quái, bởi vậy, ngay cả đối phó một cứ điểm hải quái, cũng không có ưu thế quá lớn nào đáng kể." Đông Vương Công nghe vậy, cũng ngượng nghịu cười, rùa rụt cổ, y ngược lại đã quên mất.

Nếu không bị bức bách đến mức cực điểm, phỏng chừng thật sự không có bao nhiêu Huyền Quy nguyện ý xuất chiến.

Sau khi hiểu rõ đại khái tình huống, Đông Vương Công ngược lại rất hài lòng, trong cứ điểm kia chí ít có vài chục con hải quái cấp bậc Đại La Kim Tiên, đến lúc đó nếu toàn bộ săn giết, đối với Đông Vương Công cũng là thu hoạch không nhỏ.

Tại Huyền Quang Sơn đợi Huyền Quy nhất tộc chuẩn bị thỏa đáng, Đông Vương Công mới cùng Huyền Dịch và những người khác hướng về phía nội vi Quy Khư Chi Địa.

Quy Khư Chi Địa thần bí khó lường, ngay cả những gì Huyền Quy nhất tộc hiểu rõ cũng chỉ là một góc băng sơn.

Đông Vương Công nhìn từ địa đồ của Huyền Quy nhất tộc, chỉ là khu vực ngoại vi, phía trên được đánh dấu mấy chục ký hiệu đầu lâu.

Còn về những vùng nguy hiểm được đánh dấu màu đỏ chói ở giữa, lại càng dày đặc.

Lần này Đông Vương Công thảo phạt một cứ điểm, nằm rất gần Huyền Quang Sơn, một vị trí hồng sắc tiêu điểm.

Nơi đây là một hải câu ẩn tế, trước đó ngay cả Huyền Quy nhất tộc cũng chưa từng phát hiện.

Gần đây do một vị Đại La Kim Tiên đi ngang qua đó, bị hải quái trong hải câu kia giết chết, mới dẫn đến sự chú ý của Huyền Quy nhất tộc.

Khi Đông Vương Công đến nơi, nơi đây xác thực vô cùng ẩn tế, giữa hai ngọn hải để đại sơn, một hạp cốc thấp trũng ẩn mình trong đó.

Nếu không đi dọc theo đáy biển, thực sự rất khó phát hiện cứ điểm này.

Hải quái thông thường đều ẩn mình ở nơi cực sâu, càng làm tăng thêm sự hiểm nguy.

Đông Vương Công triển khai Âm Dương Song Đồng Thuật, thần quang trong mắt kinh thiên, thăm dò vào sâu trong hạp cốc kia, quả nhiên ở bên trong nơi cực sâu thấy từng đầu hải quái.

Những con hải quái nhục thân sức mạnh cường đại vô cùng này, xác thực có thực lực cường hãn hơn Huyền Quy nhất tộc một chút.

Cùng là Đại La Kim Tiên, thực lực của những con hải quái này

mạnh hơn Huyền Quy nhất tộc một chút, nhưng không có linh trí, không biết hợp tác, đây cũng là nguyên nhân Huyền Quy nhất tộc phản lại có thể săn giết chúng.

"Đế Quân, đây là cứ điểm của hải quái, chốc lát nữa đại chiến sẽ khai mở, thỉnh Đế Quân toàn lực trợ giúp." Huyền Dịch ở bên cạnh Đông Vương Công nói, y rất coi trọng Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu cười một tiếng, "Huyền Dịch đạo hữu cứ việc tiến công, ta tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó." Lúc này Huyền Dịch hai tay liên tục động, từng luồng thần quang từ trên thân y tỏa ra, Huyền Dịch đại hống một tiếng: "Vạn Lý Huyền Quang Trận, khởi!" Ngay lập tức bảy bảy bốn mươi chín cán trận kỳ lăng không bay lượn, trong nháy mắt bay vào tay bốn mươi chín vị Đại La Kim Tiên.

Chỉ có Đông Vương Công, Huyền Thanh và Huyền Dịch ba người không có trận kỳ trong tay, hiển nhiên là để linh hoạt hành động.

Vạn Lý Huyền Quang Trận vừa thành, một luồng sức mạnh cường đại trong nháy mắt hình thành, Huyền Dịch tay phải khẽ chiêu, một thanh thần cung trong tay, giương cung lắp tên, như trăng khuyết.

Một đạo quang tiễn hình thành từ lưu quang trong nháy mắt thành hình, khi Huyền Dịch buông dây cung, hóa thành một đạo lưu quang, bắn thẳng vào trong hạp cốc.

Thực lực Huyền Dịch sâu không lường được, tuy cũng là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng so với Huyền Thiên trước đó lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chương 73

"Gầm!" Trong hạp cốc lập tức truyền ra từng trận tiếng gầm giận dữ, Huyền Dịch một mũi tên trực tiếp dẫn nổ đàn hải quái.

Chúng vốn chán ghét quang minh, lại bị Huyền Dịch một mũi tên trọng thương, làm sao có thể bỏ qua cho Huyền Dịch lần này.

Trong hạp cốc một trận gió bão cuộn trào, vô cùng nước biển đổ ngược.

Vạn Lý Huyền Quang Trận tỏa ra ngân quang lấp lánh, chiếu sáng một vùng quang minh nơi đó.

Những con hải quái kia căn bản không cần tìm kiếm, trực tiếp xông vào đó mà săn giết.

Ngay lập tức vô số công kích cường thế ập tới, đâm vào đại trận khiến nó lung lay sắp đổ.

Huyền Dịch trong đại trận giương cung bắn tên, từng đạo quang tiễn tung hoành thiên địa, Đông Vương Công lúc này cũng không nhàn rỗi, Cảnh Dương Kiếm giận dữ đâm khắp tám phương, trong nháy mắt tạo thành sát thương hữu hiệu.

Huyền Dịch thấy Đông Vương Công ra tay lập công, nhất thời cũng nảy sinh tâm lý muốn so sánh.

Chỉ thấy Huyền Dịch cung giương như trăng tròn, một mũi tên bắn ra, trong nháy mắt lại một mũi tên, tên tên nối liền, bắn liên tiếp như châu ngọc.

Những mũi tên kia lúc đầu chỉ là một chi, sau khi bay giữa không trung, trong nháy mắt một hóa thành ba, cứ như vậy mấy lần, trong nháy mắt liền biến thành mưa tên đầy trời, phá vỡ mà rơi xuống.

Những con hải quái xông tới tấp, trong nháy mắt bị mưa tên bắn trúng đích nặng nề.

"Gầm gừ!" Từng tiếng rống đau đớn truyền đến, rất nhiều hải quái đều bị trọng thương trong một kích.

Chưa giết đến gần, đã bị một chiêu của Huyền Dịch trọng thương!

Đông Vương Công lúc này hùng tâm trỗi dậy, trong tay Thời Gian Chi Luân hiện lên, từng đạo Thời Gian Chi Lực tỏa ra.

Những con hải quái đang xông lên kia lập tức bị Thời Gian Chi Lực định trụ, phảng phất như bị đóng băng, nhục thân trực tiếp bị cấm cố.

Thần thông như vậy vừa hiển hiện, Huyền Dịch cũng đại kinh, vô số cường giả Huyền Quy nhất tộc kia lại càng chấn động không thôi.

Thời gian bị định trụ, loại lực lượng quỷ thần khó lường này, căn bản không thể kháng cự!

Nếu Đông Vương Công một kích đối mặt với họ, trong số đó, không một ai có thể kháng cự được y!

Cảm nhận được sự cường đại của Đông Vương Công xong, những cường giả Huyền Quy nhất tộc kia liều mạng chém giết hải quái, trong lòng đối với Đông Vương Công cũng kính sợ tăng thêm.

Nhìn tất cả, Huyền Dịch cũng đối với Đông Vương Công triệt để quy phục, đi theo một cường giả cái thế như vậy, hoặc có lẽ thật sự là một con đường hưng thịnh.

Đông Vương Công và Huyền Dịch vây công hải quái, lúc này hải quái kia cũng bùng nổ.

Xông thẳng vào, đánh Vạn Lý Huyền Quang Trận của Huyền Quy

nhất tộc lung lay không ngừng.

Mũi tên của Huyền Dịch không bắn hụt, mỗi một kích đều có thể trọng thương một con hải quái, nhưng với thực lực của y không đủ sức trực tiếp giết chết đối phương.

Sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo chuyên công kích tầm xa, xác thực khiến lực công kích của Huyền Dịch vô cùng cường hãn.

Thế nhưng cảnh tượng chói mắt nhất tại hiện trường vẫn là Đông Vương Công, dùng Thời Gian Chi Luân cấm cố hư không, tất cả hải quái tiến vào vùng thời không này đều như bị đóng băng.

Động tác của chúng trở nên vô cùng chậm chạp, với tốc độ của Đông Vương Công, đủ sức dễ dàng diệt sát chúng.

Nhưng Huyền Quy nhất tộc lại thập phần bị động, ngay cả có Vạn Lý Huyền Quang Trận bảo hộ, cũng chỉ có thể phát huy tác dụng rất nhỏ.

Lực phòng thủ của Huyền Quy nhất tộc mạnh, nhưng lực công kích thực sự quá yếu, ngay cả đối phương bị suy yếu đáng kể, nhưng vẫn không thể tạo thành sát thương hữu hiệu.

Trừ công kích của Đông Vương Công và Huyền Dịch ra, thủ đoạn công kích của những Đại La Kim Tiên khác căn bản không đủ xem.

Ngược lại Huyền Thanh, biểu hiện của y cũng thập phần nổi bật, hiện tại thân thể có thể chống đỡ một phần thủy áp, sức mạnh bùng phát đủ sức sát thương hải quái.

Thấy tốc độ săn giết như vậy thực sự quá chậm, Đông Vương Công một mình rời Vạn Lý Huyền Quang Trận, một người một kiếm, giết vào trong đám quái vật.

"Đế Quân cẩn thận!" Huyền Dịch lo lắng an nguy của Đông Vương Công, lập tức vội vàng nhắc nhở Đông Vương Công.

Bên ngoài thực sự quá nguy hiểm, ngay cả Huyền Dịch cũng không nguyện ý dễ dàng đi ra ngoài.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công một mình đi ra ngoài, trong lòng Huyền Dịch lo lắng, y bước một bước ra, muốn rời Vạn Lý Huyền Quang Trận.

"Tộc trưởng, không cần lo lắng Đế Quân!" Huyền Thanh vội vàng lên tiếng, ngăn cản tộc trưởng Huyền Dịch.

Theo Huyền Thanh thấy, nếu tộc trưởng Huyền Dịch đi ra ngoài, chỉ sẽ làm vướng víu Đông Vương Công, ngược lại ở trong đại trận mà săn giết hải quái, mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Huyền Dịch bán tín bán nghi, nhưng Huyền Thanh khẳng định hiểu Đông Vương Công hơn y, bởi vậy Huyền Dịch cũng chỉ có thể chọn tin tưởng Huyền Thanh.

Lúc này Đông Vương Công triệt để bùng phát, tay trái cầm Thời Gian Chi Luân và tay phải cầm Cảnh Dương Kiếm, hai kiện thần binh giao ánh rạng rỡ.

Thời Gian Chi Luân cấm cố tất cả, Cảnh Dương Kiếm thu gặt sinh mệnh.

Từng đạo Thời Gian Chi Lực tung hoành, mang theo Đông Vương Công vượt qua giới hạn thời gian, từ vị lai, quá khứ, và hiện tại mà giết, giết hải quái không có chút lực chống đỡ nào.

Công kích của Đông Vương Công vô sở bất tại, điều khiển thời gian, thao túng Thuần Dương Chi Lực, như một tử thần vậy, xuyên toa giữa đám hải quái.

Huyền Dịch triệt để chấn kinh, những con hải quái kia căn bản không thể ngăn cản công kích của Đông Vương Công.

"Đây thật sự là những con hải quái khủng bố kia sao?

Trong tay Đế Quân lại bất kham một kích như vậy!" Huyền Dịch nhìn Đông Vương Công dễ như trở bàn tay, thực sự không dám tin.

Trước đó Huyền Dịch cũng cảm thấy Đông Vương Công mạnh, nhưng cũng cảm thấy Đông Vương Công có lẽ chỉ mạnh hơn y một chút xíu.

Nhưng hiện tại nhìn, mới phát hiện, y và Đông Vương Công căn bản không phải tu sĩ cùng một cấp độ!

Sự cường đại của đối phương, khiến y không thể với tới.

"Hoặc có lẽ, chỉ có vị Thủy Tổ Huyền Quy nhất tộc kia ở nơi Quy Khư…" Trong não hải Huyền Dịch không khỏi hiện lên Thủy Tổ Huyền Quy nhất tộc, vị lão tổ tông kia thủy chung không thể hóa hình ra ngoài, bị buộc đóng bế sinh tử huyền quan.

"Ầm!" Đông Vương Công ngang dọc chư thiên, thần binh trong tay như thần phạt chi nhận, chế tài tất cả cự quái trong biển.

Chương 74

Có Đông Vương Công ở bên ngoài hấp dẫn hỏa lực, áp lực Vạn Lý Huyền Quang Trận chịu đựng trong nháy mắt giảm nhỏ.

Huyền Dịch cũng không cam chịu lạc hậu, từng người bùng nổ, không tiếc bất cứ giá nào chém giết những con hải quái kia.

Thời Gian Chi Luân trong tay Đông Vương Công liên tục bùng phát, dùng Thời Gian Chi Luân khống chế sức mạnh thời gian, đồng thời không ngừng dùng Cảnh Dương Kiếm tạo thành sát thương.

Thế nhưng những con hải quái này xác thực phi thường cường đại, ngay cả Đông Vương Công cũng không thể một kích giết chết chúng.

Lại thêm thủy áp cực lớn xung quanh, Huyền Dịch tiêu hao thập phần cự đại.

Ngược lại Đông Vương Công và Huyền Thanh, hai người bọn họ khả năng duy trì chiến đấu lại phi thường cường đại.

Cảnh Dương Kiếm trong tay Đông Vương Công tung hoành, lại một lần nữa thu gặt sinh mệnh của một con hải quái.

Đồng thời Càn Khôn Đỉnh bị Đông Vương Công thôi động, thu nạp nhục thân con hải quái kia vào trong đó.

"Ba kiện linh bảo rồi, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Đế Quân, quả là một kho bảo khố di động a!" Huyền Dịch nhìn mắt đỏ gay không thôi, thân là tộc trưởng của một tộc, trong tay y cũng chỉ có một kiện cực phẩm linh bảo kế thừa trong tông tộc.

Trường niên ở trong Quy Khư Chi Địa, y chưa từng thấy nhiều

linh bảo lợi hại như vậy, đều do một mình Đông Vương Công sở hữu!

Lúc này Đông Vương Công đại sát tứ phương, Trấn Hải Thần Cung trong tay Huyền Dịch cũng không ngừng bùng phát, từng mũi quang tiễn bắn ra, tận khả năng bảo vệ cho Đông Vương Công.

Lúc này trên chiến trường hải quái không ngừng ngã xuống, Đông Vương Công một bên săn giết, một bên nhanh chóng thu thập tinh huyết.

Hiện tại y chuyên chọn những con hải quái bị thương để ra tay, những con hải quái này có yếu điểm rõ ràng, thực lực bị tổn, dễ bị một kích miểu sát nhất.

"Gầm!" Chính lúc Đông Vương Công thu gặt, trong hạp cốc kia lại một lần nữa truyền ra một tiếng gầm giận dữ, hiển nhiên vương giả trong hạp cốc đã bị kinh động.

Theo sự tàn sát không ngừng diễn ra, mùi huyết tinh tán loạn phiêu đãng trong nước biển, ngay cả trong hoàn cảnh cực hàn, mùi tanh nồng đó vẫn không thể che giấu.

Trong hạp cốc một đạo thân ảnh khổng lồ bơi lượn, trong nước biển rẽ ra vô cùng sóng biếc, như một ngọn núi vậy, hướng về phía Đông Vương Công nhanh chóng tiếp cận.

"Hải Xà Chi Vương, Thái Phàn!!" Khi nhìn rõ con hải xà kia, trong não hải Huyền Dịch một thân ảnh trong truyền thuyết, cùng thân ảnh con hải xà khổng lồ kia hòa hợp với nhau.

Hải Xà Chi Vương, vương giả trong loài hải xà, Thái Phàn!

Thân ảnh Huyền Dịch khẽ run rẩy, y dốc sức áp chế nỗi sợ hãi, không để mất mặt trước mặt tộc nhân, nhưng căn bản không thể khống chế được, biên độ run rẩy của thân thể cũng càng lúc càng lớn.

Thái Phàn Xà, không những nhục thân cường hãn vô song, lại càng kịch độc vô cùng, truyền rằng một giọt độc dịch, đủ sức độc chết một Đại La Kim Tiên bất tu bất diệt!

Ngay cả Tam Hoa Ngũ Khí, Đại La Đạo Quả, cũng sẽ bị độc dịch của Thái Phàn Xà ăn mòn hư nát hết sạch!

"Đế Quân không thể!" Nhìn Đông Vương Công không lùi mà tiến, trực tiếp đón lấy Thái Phàn Xà Vương, Huyền Dịch lập tức kinh hãi biến sắc.

Trấn Hải Thần Cung trong tay y liên tục bùng nổ, muốn ngăn cản bước chân của Thái Phàn Xà Vương, tranh thủ một chút cơ hội đào thoát cho Đông Vương Công.

Thế nhưng Đông Vương Công lại hoàn toàn không nhận thấy, như thể không cảm nhận được khí tức khủng bố trên người Xà Vương kia vậy.

"Huyền Dịch đạo hữu đừng hoảng, cứ tiếp tục chém giết hải quái là được, Xà Vương, giao cho ta!" Đông Vương Công một lời nhàn nhạt, khiến Huyền Dịch á khẩu không nói nên lời.

Đông Vương Công, rốt cuộc là cuồng vọng tự đại, hay pháp lực vô biên thật?

Huyền Dịch sẽ sớm biết đáp án.

Đông Vương Công nhìn Thái Phàn Xà Vương, xác thực không có gì kinh ngạc, chẳng phải là một con rắn lớn có nhục lựu giống như vương miện trên đầu sao?

Giết đi thì tốt!

Hải Xà Chi Vương, Thái Phàn, đối với Huyền Quy nhất tộc là tồn tại như ác mộng.

Quy giáp dù cứng rắn đến mấy, cũng căn bản không thể ngăn cản độc dịch ăn mòn.

Thế nhưng lúc này Đông Vương Công một mình tiến lên, trong lời nói vô cùng nhẹ nhàng, căn bản không có loại cảm giác khẩn trương như đối mặt đại địch.

Nhìn thân ảnh cường hãn kia, Huyền Dịch không khỏi nhiệt huyết sôi trào, từng có lúc y cũng như Đông Vương Công tràn đầy kích tình và ý chí chiến đấu, nhưng hiện thực khiến y cuối cùng chọn thần phục.

Hiện tại nhìn Đông Vương Công "dẫu thiên vạn người ta vẫn đi", nhiệt huyết trong lòng Huyền Dịch lại một lần nữa bị nhóm lên.

Trấn Hải Thần Cung bùng nổ sức mạnh lớn nhất, liên tục bắn ra, mở đường cho Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công tay trái cầm Thời Gian Chi Luân, tay phải cầm Cảnh Dương Kiếm, nơi y đi qua, không một con hải quái nào có thể ngăn cản bước tiến.

Đệ tử Huyền Quy nhất tộc đều âm thầm đánh giá Đông Vương Công, đối với Hải Xà Chi Vương trong lòng e sợ, đối với Đông Vương Công dám trực diện Thái Phàn, thì sùng bái không thôi.

Cường giả như Đông Vương Công, bất luận đi đến đâu, cũng như nhật nguyệt rực rỡ, xuất chúng khác thường.

"Thật sự có thể đối kháng Hải Xà Chi Vương sao?

Kia là Thái Phàn đó!" "Nghe tộc trưởng chọn thần phục Đông Vương Công, hẳn là có chút thực lực nhỉ?" "Nhưng ta có chút lo lắng, lẽ nào ngươi quên rồi, lần đó tao ngộ Hải Xà Chi Vương, chúng ta đã phải trả giá thảm khốc!" Trong Huyền Quy nhất tộc bàn tán xôn xao, đối với Đông Vương Công, đều không đặc biệt khẳng định, dù sao hải

quái Đông Vương Công đối mặt thực sự quá cường đại, khiến họ căn bản không dám mơ tưởng y có thể chém giết.

Huyền Thanh lúc này trong lòng cũng một mảnh lo lắng, là Huyền Quy nhất tộc sinh ra và lớn lên tại đây, y còn rõ hơn những đồng bạn bên cạnh về sự khủng bố của Hải Xà Chi Vương.

Nhưng lúc này đối mặt với sự chất vấn của mọi người, Huyền Thanh đứng ra nói: "Các ngươi chỉ mới thấy một góc băng sơn sự cường đại của Đế Quân, khi Đế Quân thật sự bùng phát, mới biết thế nào là cường giả chân chính!" Lời nói của Huyền Thanh khiến mọi người trầm mặc, đều không nói tiếng nào, chuẩn bị xem thử Đông Vương Công rốt cuộc cường đại đến mức nào, có thể khiến Huyền Thanh ca ngợi như vậy.

Lúc này Hải Xà Chi Vương như một ngọn núi vậy cưỡi gió rẽ sóng, tiến lên trong nước, không một tiếng động nhỏ nào, như một u linh thu gặt sinh mệnh, cường đại khủng bố.

Thế nhưng lúc này Đông Vương Công lại có cảm thụ hoàn toàn khác biệt, lúc này trong lòng Đông Vương Công một mảnh hưng phấn, đúng vậy, hưng phấn!

"Hải Xà Chi Vương cường đại như vậy, huyết mạch nhục thân của nó, e rằng chỉ kém huyết mạch của Mười Hai Tổ Vu truyền thừa từ Bàn Cổ Đại Thần một chút mà thôi!" Đông Vương Công kích động nhìn Hải Xà Chi Vương, phảng phất như nhìn bảo tàng vậy, hai mắt phát sáng, trong mắt tràn đầy tham lam và dục vọng.

Chỉ cần săn giết Hải Xà Chi Vương Thái Phàn, Đông Vương Công có thể khẳng định, thực lực của y tất định sẽ lại được tăng trưởng đáng kể.

Nếu không phải y đã chọn tinh huyết của Mười Hai Tổ Vu để tế luyện Mười Hai Đại Thần Tàng, Đông Vương Công thậm chí còn có

loại xúc động, muốn dùng tinh huyết của Hải Xà Chi Vương thay thế.

Bởi vì đây là tồn tại đỉnh cấp chỉ kém tinh huyết Tổ Vu một chút!

Chương 75

Nhưng Đông Vương Công cuối cùng đã từ bỏ ý định này, một người theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng chỉ có tinh huyết của Mười Hai Tổ Vu mới xứng với Mười Hai Đại Thần Tàng.

Lúc này toàn thân Thần Tàng của Đông Vương Công lần lượt khai mở, từng luồng thần quang vượt qua vô tận thời không, xuyên qua Quy Khư Chi Địa, được dẫn dắt đến trên người Đông Vương Công!

Nhìn tinh thần chi quang rực rỡ kia, rất nhiều người trong tộc lần đầu tiên thấy tinh huy minh lượng như vậy.

"Tinh không bên ngoài Quy Khư Chi Địa sao?

Thật muốn đi xem!" Những con Huyền Quy chưa từng rời khỏi Quy Khư Chi Địa tâm động không thôi, sức mạnh cường đại trên người Đông Vương Công khiến họ triệt để chấn hám.

Lúc này Đông Vương Công pháp lực toàn bộ khai mở, hiển nhiên muốn bạo lực trấn áp Hải Xà Chi Vương!

Hải Xà Chi Vương giận dữ xông lên, thân là hung thú, sức mạnh nhục thân là mạnh nhất, lúc này Hải Xà Chi Vương cũng đang dùng nhục thân sở trường nhất của mình, muốn liều mạng với Đông Vương Công.

"So sức mạnh sao?

Ta chưa từng thua!" Cảnh Dương Kiếm trong tay Đông Vương Công thần quang rực rỡ, dốc sức một kiếm chém ra, vạn trượng kiếm cương ầm ầm va chạm với Hải Xà Chi Vương.

"Ầm!" Đông Vương Công và Hải Xà Chi Vương va chạm, nước biển xung quanh lập tức bị ép bật ra ngoài, tạo thành một khu vực

chân không dưới đáy biển sâu!

"Trời!

Trọng thủy nơi đây đều bị đánh bật hoàn toàn, có thể tạo thành khu vực chân không ở dưới sâu Quy Khư Chi Hải, quả nhiên cường đại nghịch thiên a!" Huyền Dịch chấn kinh, không biết nên hình dung thế nào.

Thế nhưng lúc này biểu hiện của Đông Vương Công càng khiến người ta kinh hãi hơn!

Một kiếm đỡ lấy Hải Xà Chi Vương, nhưng ngay sau đó lại một kiếm tấn công, trước khi Hải Xà Chi Vương kịp phản ứng lại lần nữa công kích.

"Ầm!" Hải Xà Chi Vương trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, từng mảng vảy rắn bong ra, từng luồng máu rắn mang theo chất mặn và kịch độc tràn ra khắp nơi.

"Mau lùi lại!

Máu rắn kia có kịch độc, ngay cả Nguyên Thần cũng có thể ăn mòn!" Huyền Quy nhất tộc hoảng sợ lùi lại, ngay cả những con hải quái xung quanh cũng kinh hoàng tránh sang một bên.

Thế nhưng Đông Vương Công lại một lần nữa phi thân lên, thần kiếm trong tay tung hoành, lại một lần nữa giận dữ chém ra.

"Ầm!" Tương tự, Đông Vương Công đánh vào vết thương của Hải Xà Chi Vương, tốc độ của Đông Vương Công quá nhanh, dưới sự gia trì của Thời Gian Chi Luân, phảng phất như từ vị lai, mỗi một kích đều ra sau mà đến trước, căn bản không thể phòng bị!

"Gầm!" "Ầm!" Hải Xà Chi Vương trong nháy mắt bị trọng thương, thực lực đủ sức quét ngang Huyền Quy tộc, trước mặt Đông Vương Công lại như trò cười vậy, khiến nó không có chút lực chống

đỡ nào!

"Ầm ầm!" Đông Vương Công liên tiếp ra tay, năm kiếm, triệt để đánh xuyên vảy và xương thịt của Hải Xà Chi Vương!

"Phụt!" Cảnh Dương Kiếm hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, một kích đâm xuyên qua thân rắn thẳng đến yếu hại thất thốn, Hải Xà Chi Vương bị trường kiếm đâm xuyên, chết cứng đóng đinh giữa hư không, chết thảm vô cùng!

Uy lực sáu kiếm chém Xà Vương!

Đông Vương Công lạnh lùng cười nhạt, thu xà vương chi khu còn đang giãy giụa hấp hối vào trong Càn Khôn Đỉnh.

"…" Huyền Quy nhất tộc kinh ngạc đến không nói nên lời, thậm chí còn quên mất việc tiếp tục chém giết hải quái.

"Mau chóng chém giết hải quái, dọn dẹp chiến trường!" Đông Vương Công lên tiếng nhắc nhở, xoay người giết về phía những con hải quái khác.

Chém giết Hải Xà Chi Vương Thái Phàn, Đông Vương Công vẫn còn dư lực!

Huyền Quy nhất tộc xung quanh triệt để kinh ngốc rồi, Huyền Dịch cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Sự cường đại của Đông Vương Công, triệt để siêu việt tưởng tượng của họ.

Do Đông Vương Công ra tay, trên chiến trường hải quái cũng bị nhanh chóng chém giết sạch sẽ.

Một lối ra hạp cốc được dọn sạch, Huyền Quy nhất tộc cũng triệt để thần phục Đông Vương Công.

Loại thực lực cường đại đó, khiến họ căn bản không dám có chút

ý nghĩ bất tuân nào.

Đó là tồn tại còn cường đại hơn cả ác mộng Hải Xà Chi Vương!

Đông Vương Công lần này thu hoạch được mấy chục tinh huyết hải quái cường đại, mục đích đã đạt được, dẫn theo mười vị Đại La Kim Tiên Huyền Quy tộc được Huyền Dịch phân phái, Đông Vương Công trực tiếp rời khỏi Quy Khư Chi Địa.

"Đế quân, chi bằng ở Quy Khư chi địa thêm vài ngày, để Huyền Dịch có thể bày tỏ lòng chủ nhà?" Huyền Dịch giữ Đông Vương Công lại, đối với cường giả luôn giữ đủ lòng kính sợ.

Đông Vương Công khẽ cười, Huyền Dịch triệt để quy tâm.

"Ngày còn dài, tạm biệt!" Đông Vương Công cưỡi mây đi, Huyền Thanh dẫn theo đệ tử Quy tộc theo sát phía sau.

Một đường trở về Bồng Lai Tiên Đảo, nơi đây vẫn gió êm sóng lặng.

"Đế quân, một biệt nhiều năm, tu vi của ngài càng thêm cao thâm mạt trắc rồi!" Cửu Anh hành lễ với Đông Vương Công, trong lòng chấn động, tu vi của Đông Vương Công, quả nhiên tiến bộ thần tốc.

Một đoạn thời gian không gặp, khi nhìn Đông Vương Công lại có một cảm giác khác.

"Cửu Anh, thân thể của ngươi đã hoàn toàn khôi phục, nếu muốn đi theo ta tu hành Thần Tàng chi đạo, cần phải hạ quyết tâm thật tốt!" Đông Vương Công vừa nhìn đã thấy vấn đề hiện tại của Cửu Anh, trước đây Cửu Anh kiêm tu Thần Tàng chi đạo, khiến tu vi của y chững lại.

Dù sao Thần Tàng chi đạo tuy lợi hại, nhưng ở giai đoạn đầu tác dụng nhỏ, không thể ngay từ đầu phù hợp với tu vi Đại La Kim Tiên của Cửu Anh.

Nếu Cửu Anh muốn tiếp tục tu hành Thần Tàng chi pháp, vậy cần phải kiên trì không ngừng nghỉ.

"Đế quân, ta sẽ nỗ lực, đa tạ Đế quân nhắc nhở!" Cửu Anh cung thân hành lễ, trước đây quả thực có chút dao động, nhưng hiện tại nhìn tu vi Đông Vương Công tiến bộ thần tốc, y triệt để hạ quyết tâm, muốn cùng Ngọc Dương Tử đi theo Đông Vương Công tu hành Thần Tàng chi đạo.

Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu lần lượt đàm luận, sau đó lại lần nữa bắt đầu bế quan.

Lần này ở Quy Khư chi địa thu hoạch mấy chục con hải quái cấp Đại La Kim Tiên, lại càng đạt được huyết mạch của Hải Xà Vương cấp Vương giả, chính là thời cơ tốt để Đông Vương Công lần nữa đột phá!

Tiến vào bế quan chi địa, linh khí biển rộng cuồn cuộn dâng trào, Đông Vương Công điều chỉnh trạng thái, bắt đầu luyện hóa.

Trong Càn Khôn Đỉnh phun ra vô lượng tinh khí, từng đạo linh khí thủy thuộc tính tinh thuần tiến vào cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công đã sớm chọn xong Thần Tàng, lần này muốn triệt để đả thông Thận Kinh Thần Tàng!

Chương 76

Trước đây Đông Vương Công dùng tinh huyết của Huyền Minh Tổ Vu đả thông Thái Khê Thần Tàng, một huyệt vị chủ yếu trên Thận Kinh.

Hiện tại lại lần nữa đạt được lượng lớn tinh huyết sinh linh thủy thuộc tính, vừa vặn có thể dùng để hoàn toàn đả thông Thận Kinh.

Thận Kinh, một trong Thập Nhị Kinh Mạch, tiên thiên thuộc thủy, dùng tinh huyết của sinh linh thủy thuộc tính cũng là thích hợp nhất.

Dũng Tuyền, Nhiên Cốc, Đại Chung, Thủy Tuyền, Chiếu Hải, Phục Lưu, Âm Cốc, Khí Huyệt, Trung Chú, Âm Đô, U Môn, Thích Uyên... từng huyệt vị trọng yếu của Thận Kinh bị Đông Vương Công luyện hóa, theo những Thần Tàng này được thắp sáng, từng luồng thủy linh chi khí từ đó tản ra, lại phản hồi vào nhục thân Đông Vương Công.

Lúc này, thủy linh chi khí nồng đậm tụ lại trong nhục thân, từng đoàn thủy khí ngưng tụ bên ngoài cơ thể.

Theo từng Thần Tàng được thắp sáng, thủy khí dần ngưng tụ, bên ngoài cơ thể Đông Vương Công hình thành một hư ảnh bạch sắc thủy xà lớn trăm trượng.

Mấy chục tinh huyết hải quái mà Đông Vương Công thu thập được lần lượt bị luyện hóa, hư ảnh bạch xà do thủy khí ngưng tụ cũng nhanh chóng diễn hóa.

Bạch xà hóa thành Giao Long, cuối cùng biến thành một Bạch Long.

Thủy khí cũng từ hư ảo ngưng thành thực chất, cuối cùng biến

thành một Bạch Sắc Thủy Long!

Khi Đông Vương Công triệt để đả thông Thận Kinh Thần Tàng, năm mươi tư Thận Kinh Thần Tàng trong cơ thể đồng loạt chấn động, Bạch Sắc Thủy Long kia chia làm đôi, biến thành hai Thần Long, trong nháy mắt chui vào cơ thể Đông Vương Công.

Hai Thủy Long giống hệt nhau, theo Thiên Linh Huyệt mà nhập vào, dọc theo Thận Kinh du tẩu một lượt, cuối cùng ẩn mình trong Dũng Tuyền huyệt.

Đông Vương Công trực giác thấy thần thanh khí sảng, linh đài một trận thanh minh, có một loại khí chất thư sướng khó tả.

Lúc này Đông Vương Công nội thị Thần Hải, chỉ thấy trong Thần Hải hai Bạch Sắc Thủy Long khổng lồ đang truy sóng đuổi lượn, một cảnh tượng vui vẻ vô cùng.

Những linh thú Thần Tàng được thắp sáng trước đây, ẩn ẩn lấy hai Thủy Long làm chủ, theo sau, cùng bơi lội trong Thần Hải.

Đông Vương Công mãn ý thu hồi thần thức, triệt để đả thông Thận Kinh Thần Tàng thủy thuộc tính, không chỉ khiến nhục thân sức mạnh của y trực tiếp tăng mạnh.

Về sau Thận Kinh Thần Tàng cũng sẽ không ngừng chủ động tư dưỡng nhục thân, mang lại lợi ích vô cùng tận cho Đông Vương Công!

Đông Vương Công xuất quan, lần này y quả nhiên thu hoạch rất lớn!

Rời khỏi bế quan chi địa, Đông Vương Công triệu kiến chư vị thuộc hạ trong đại điện Bồng Lai Tiên Đảo.

"Đế quân, trên người ngài toát ra một luồng thủy linh chi khí nồng đậm, ẩn ẩn có Long Hổ chân ý!" Tử Vi Tinh Chủ chấn kinh hỏi, Đông

Vương Công chỉ bế quan một lần, chẳng lẽ đã lĩnh ngộ Thái Âm Sinh Thủy chi đạo?

Tây Vương Mẫu cũng đầy vẻ kinh ngạc, nàng là người hiểu rõ tu vi của Đông Vương Công nhất.

Thuần Dương chi đạo của Đông Vương Công quả thực phi phàm, y cũng đã thể ngộ Âm Dương Tương Tế chi đạo, nhưng cách Âm Dương điều hòa, tương phụ tương thành, vẫn còn một khoảng cách.

Khoảng cách đến Thái Âm Sinh Thủy lại càng xa hơn một tầng, vì vậy thủy linh chi khí trên người Đông Vương Công khiến Tây Vương Mẫu cũng vô cùng khó hiểu.

Đông Vương Công nhìn các thuộc hạ có mặt, thấy Ngọc Dương Tử và Bạch Viên cũng ở đây, có ý chỉ điểm, mới khẽ cười, giải thích cho mọi người.

"Trước đây khi ta bế quan, dùng tinh huyết của sinh linh thủy thuộc tính triệt để đả thông toàn mạch Thận Kinh, do đó khiến thủy khí trong cơ thể liên kết thành một thể, mới có thể hiển hóa ra ngoài." Chư vị Đại La Kim Tiên nghe xong đều xưng kỳ, bọn họ đều đã hóa thân Tiên Thiên Đạo Thể, vì vậy đối với kinh mạch huyệt đạo cũng không xa lạ.

Thậm chí có vài vị đã sớm luyện hóa kinh mạch, nhưng lợi ích đạt được lại không bằng một vạn phần của Đông Vương Công.

Người khác không hiểu, Đông Vương Công lại trong lòng rõ ràng, sự chênh lệch lớn như vậy giữa họ, chỉ có thể là do phương pháp luyện hóa khác biệt.

Bạch Viên và Ngọc Dương Tử đứng một bên nghe Đông Vương Công giải thích, hai người trong lòng bừng sáng, phảng phất lại tìm thấy một con Đại Đạo vậy.

Dùng tinh huyết của sinh linh cùng thuộc tính, luyện hóa Thần Tàng tương ứng, có tác dụng tăng phúc!

Khiến Ngọc Dương Tử và Bạch Viên đều trong lòng nóng cháy, chuẩn bị lập tức thử nghiệm một phen vào ngày sau.

Sự cường đại của Đông Vương Công khiến tất cả tu sĩ đều chấn kinh không thôi, may mắn là họ đều không phải lần đầu thấy loại biến hóa này của Đông Vương Công, cho nên mọi người có thể chấp nhận.

Sau khi Đông Vương Công giảng giải, mọi người đều đã biết nguyên nhân.

Ngay khi Đông Vương Công cùng mọi người nhàn đàm, bỗng nhiên bên ngoài phong vân biến ảo, vô số tinh thần trong Tinh Không Viễn Cổ đồng loạt phóng ra quang huy.

Trên Cửu Thiên, gió cuốn mây vần, vô số thanh minh chi khí tịch quyển bốn phương, một cảnh tượng biến thiên hiện ra.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tây Vương Mẫu bấm ngón tay tính toán, nhưng nàng cũng không biết đã xảy ra tình huống gì.

"Mối liên hệ giữa ta và Tử Vi Tinh, dường như đã sản sinh biến hóa vi diệu!" Tử Vi Tinh Chủ chấn kinh nói.

Mọi người sôi nổi suy đoán, Đông Vương Công lúc này cũng vận chuyển Âm Dương Song Đồng Thuật, một đạo huyền quang dò xét Cửu Thiên.

Chỉ thấy nơi đó từng tòa cung điện nguy nga, ở nơi cực cao trong tầng mây ẩn hiện.

Đông Vương Công quan sát kỹ biến hóa trên Cửu Thiên, chỉ thấy giữa thiên địa, có vô cùng vân hà hội tụ, trong đó tản mát ra kim quang xán lạn.

Trong vân hà đó, vô số điện vũ tầng tầng điệp điệp, từng luồng khí tức bàng bạc phiêu đãng bốn phía.

"Nơi đó dường như là một nơi thần kỳ, giữa trời và đất, phảng phất lại xuất hiện một phương thế giới vậy, cách đoạn thiên địa!" Tây Vương Mẫu dùng Huyền Quang Phổ Chiếu chi thuật, trong đại điện hình thành đồ án, khiến mọi người có thể thấy rõ ràng tình huống trên trời.

Trên Thanh Vân, vô số thải vân vẫn đang nhanh chóng phiêu tán ra, càng nhiều sơn hà, điện đường lần lượt hiện ra, thực sự như lại có một phương thế giới được phát hiện vậy.

Lúc này, biến hóa trên trời Đông Vương Công đều nhìn trong mắt, trong lòng đã rõ đầu đuôi.

Yêu tộc Thiên Đình sắp xuất thế!

Thiên Đình kia lúc này vẫn đang không ngừng khuếch đại, cuối cùng gần như che lấp toàn bộ thiên mạc, kích thước của nó so với Hồng Hoang đại địa cũng không kém là bao.

Vô số tinh thần trên Chu Thiên cũng bị bao quát toàn bộ trong đó, nhưng quang mang tinh thần vô cùng vô tận kia lại không chịu chút ảnh hưởng nào, vẫn không hề trở ngại chiếu xạ trên Hồng Hoang đại địa.

Thiên Giới quả thực thần kỳ vô cùng, không chỉ linh khí dồi dào trong đó, có thể cung cấp cho tu sĩ sinh tồn, mà còn không ảnh hưởng đến biến hóa của tinh nguyệt, giống như căn bản không tồn tại vậy.

Đông Vương Công lúc này dùng Âm Dương Song Đồng Thuật trên dưới quan sát, chỉ thấy những điện vũ kia ẩn hiện, mang theo một luồng khí tức thần bí cường đại.

Lúc này bốn tòa cổng từ bốn phương đông nam tây bắc từ từ mở

ra, chính là Tứ Đại Thiên Môn sau này.

Chương 77

Yêu tộc Thiên Đình xuất thế!

Sau khi Đông Vương Công nhìn thấy cũng không nhịn được gật đầu, Yêu tộc Thiên Đình quả nhiên vì Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mà sinh.

Lúc này Yêu tộc đang bị Vu tộc đánh cho không nơi nào trốn thoát, vào thời điểm này Thiên Đình ứng vận mà xuất hiện, cung cấp cho Yêu tộc một nơi an thân lập mệnh.

"Thiên Đình tuy không tệ, nhưng so với ba tòa tiên đảo của ta, cũng chưa chắc đã có chỗ đặc biệt." Đông Vương Công chỉ liếc qua, đã biết đại khái, Thiên Đình kia thực ra có nhiều chỗ không bằng ba tòa tiên đảo, chỉ là nó phiêu phù trên trời, vì vậy mới có vẻ hấp dẫn sự chú ý.

Nếu Đông Vương Công thống trị thiên địa, ở trong Hồng Hoang Thiên Đình sẽ thuận tiện hơn.

Lúc đó nếu có thể dùng được, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không khách khí, trực tiếp cướp lấy.

"Nơi đó là một nơi thần bí, không kém bất kỳ động thiên phúc địa nào của Hồng Hoang dù chỉ một chút!" Tây Vương Mẫu nhìn Thiên Đình trên trời, trong mắt đầy vẻ chấn kinh.

Lúc này, việc khuếch trương của Thiên Đình cũng cuối cùng kết thúc, kích thước thực sự bao trùm toàn bộ thiên mạc.

Bốn cổng lớn đông nam tây bắc sừng sững đứng đó, trên tầng mây tản ra thần uy xán lạn.

Đông Vương Công liếc mắt một cái, ở Thiên Môn có quân sĩ tuần

tra qua lại, nhìn kỹ, đều là tu sĩ Yêu tộc ở trong đó.

"Tốc độ của Yêu tộc lại khá nhanh, Thiên Đình vừa xuất thế đã bị lập tức chiếm lĩnh, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tốt!" Tử Vi Tinh Chủ nhìn Thiên Đình, cũng cảm khái không thôi.

Đông Vương Công cười nói: "Yêu tộc Đế Tuấn là thiên mệnh chi chủ, trong Hồng Hoang thế giới tự nhiên có một chỗ đứng, chỉ là cuối cùng cũng sẽ phải rời khỏi vũ đài, nhường lại thế giới rộng lớn cho những nhân vật xuất sắc hơn!" Đông Vương Công tuy lời nói chưa dứt, nhưng khí tức ngạo nhiên trong đó lại khiến tất cả mọi người có mặt đều lòng dạ sáng tỏ.

Yêu tộc Đế Tuấn sẽ rời khỏi vũ đài, vậy hậu nhân chẳng phải sẽ nhân cơ hội chiếm cứ tất cả hiện tại sao?

Nghe khẩu khí của Đông Vương Công, dường như y muốn thay thế Đế Tuấn vậy!

Đông Vương Công có phần tâm tư, cũng có phần thực lực.

Chỉ là hiện tại thời cơ chưa đến, Yêu tộc và Vu tộc chú định sẽ tiêu hao lẫn nhau, cuối cùng cùng nhau diệt vong.

Do đó, để đôi bên giữ vững cân bằng, cuối cùng cùng quy về hư vô, mới phù hợp với lợi ích của đa số cường giả!

Cuối cùng, Nhân tộc cũng trong hoàn cảnh như vậy, mới có thể cuối cùng quật khởi.

Dù sao, nếu có những sinh linh cường đại như Vu tộc và Yêu tộc tồn tại, việc Nhân tộc muốn quật khởi sẽ vô cùng khó khăn.

Nhìn thấy Thiên Đình xuất thế, Đông Vương Công cũng không nhàn rỗi, y cần thu thập tinh huyết.

Hiện tại Vu Yêu lưỡng tộc tranh bá, Yêu tộc Thiên Đình xuất thế,

vậy Vu tộc há lại chịu bỏ qua?

Chắc chắn sẽ có một trận tranh đoạt chiến bùng nổ, khi đó chính là thời khắc Đông Vương Công "đục nước béo cò".

Chỉ cần đứng một bên quan sát, có sinh linh thích hợp vẫn lạc, y sẽ trực tiếp lấy đi tinh huyết.

Lúc này Đông Vương Công đã có kế hoạch, không cần do dự nhiều.

Tử Vi Tinh Chủ lúc này nhíu mày, lo lắng nói: "Nay Thiên Đình xuất thế, chỉ sợ Yêu Hoàng Đế Tuấn khí thế càng thêm kiêu trương, Tử Vi Tinh của ta, chỉ sợ càng thêm bất an toàn." Đông Vương Công cười nói: "Tử Linh đạo hữu không cần lo lắng, cứ ở Bồng Lai Tiên Đảo, ta muốn xem ai dám đến gây phiền phức cho ngươi!" Đông Vương Công vừa nói vậy, Tử Vi Tinh Chủ cũng trong lòng thích nhiên: "Nếu ở tại Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên không cần lo lắng Yêu tộc, cho dù có cho Yêu Đế kia mượn gan, y cũng không dám, sẽ không gây phiền phức cho Đế quân." Tử Vi Tinh Chủ lúc này đã quy tâm về Đông Vương Công, trong một đoạn thời gian đã sớm kiến thức thực lực cường đại của Đông Vương Công, lại thêm có Yêu tộc bên ngoài bức bách, đầu nhập Đông Vương Công, là lựa chọn tốt nhất của Tử Vi Tinh Chủ.

"Tử Linh đạo hữu cứ an tâm ở lại, ta thấy gần đây Vu Yêu lưỡng tộc tất định sẽ có một trận đại chiến, ta muốn đi Hồng Hoang đại địa một chuyến, tiện thể xem có thể thu thập tinh huyết hay không, có ai nguyện ý cùng đi không?" Đông Vương Công vừa hỏi vậy, các tu sĩ khác đều lắc đầu thở dài.

Những tu sĩ này e ngại lượng kiếp như hổ, hiện tại Vu Yêu tranh bá, kiếp khí giữa Hồng Hoang thiên địa lại lần nữa tràn ngập, tự nhiên không muốn dễ dàng tham gia vào đó.

Việc lựa chọn đầu nhập Đông Vương Công, tránh xa hải ngoại, chính là để trốn tránh lượng kiếp, làm một Tiêu Dao chân tiên, vì vậy họ há lại nguyện ý chui vào giữa lượng kiếp nữa.

"Ngọc Dương Tử, Bạch Viên, hai ngươi đi theo ta!" Đông Vương Công gọi Ngọc Dương Tử và Bạch Viên, để họ đi theo hầu hạ.

"Vâng, tuân theo pháp chỉ của Lão Sư!" Ngọc Dương Tử và Bạch Viên vừa hay có lòng muốn đi, nghe Đông Vương Công sai khiến, hai người trong lòng tự nhiên vui mừng không thôi.

"Đế quân, Cửu Anh nguyện ý đi Hồng Hoang, cùng Đế quân đi tìm tinh huyết sinh linh!" Cửu Anh đã quyết định tu hành Thần Tàng chi đạo, đã quyết định rồi, vậy Vu Yêu đại chiến chính là thời cơ tốt nhất để tìm kiếm tinh huyết.

Tinh huyết mà Đông Vương Công muốn thu thập để sử dụng, Cửu Anh và Ngọc Dương Tử cũng có thể thu thập cho y.

Đông Vương Công gật đầu, các tu sĩ khác không có nhu cầu về tinh huyết, đi Hồng Hoang cũng không có việc gì, huống hồ trên tiên đảo cũng cần người thủ hộ.

Sau khi Đông Vương Công phân phó ổn thỏa mọi việc trên đảo, y dẫn theo Cửu Anh, Ngọc Dương Tử và Bạch Viên hướng về Hồng Hoang đại địa.

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa, đúng như lời Đông Vương Công nói, Thập Nhị Tổ Vu có ý muốn cướp đoạt Yêu tộc Thiên Đình, đang khẩn cấp thương thảo đối sách.

Dưới chân Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu lúc này đang kịch liệt thảo luận.

"Đại ca, ta dẫn các huynh đệ bộ lạc trực tiếp giết lên Thiên Đình, cướp lấy Thiên Giới chẳng phải tốt hơn sao?" Tổ Vu Chúc Dung toàn

thân chân hỏa hùng hùng nhiên thiêu đốt, hỏa diễm bên người hóa thành hư ảnh hỏa long, từng luồng khí tức cuồn cuộn truyền khắp bốn phương.

"Này Đại ca, lần này không cần do dự nữa, chúng ta ở dưới chân Bất Chu Sơn, Thiên Đình kia lại ở phía trên Bất Chu Sơn, chẳng lẽ muốn để Yêu tộc giẫm lên đầu chúng ta sao?" Lôi Điện Tổ Vu Cường Lương cũng một mặt không phục, điện quang quanh thân không ngừng lóe lên, mang theo từng luồng khí tức cường hãn.

"Ta cho dù đánh lên, lẽ nào có thể thắng sao?

Huống hồ Yêu tộc chiếm lĩnh Thiên Đình, dựa vào địa lợi, lại bố trí trận pháp, chúng ta không có ưu thế." "Thay vì thiêu thân vào lửa, chi bằng cố thủ Bất Chu Sơn!" Chúc Cửu Âm bình tĩnh mở miệng nói, y nắm giữ thời gian pháp tắc, đối với quá khứ và tương lai đều có một số cảm ứng trong cõi u minh, nhìn thấy dù lần này Thập Nhị Tổ Vu tề tụ, cũng khó mà chiếm được lợi thế từ tay Yêu tộc.

Còn về việc đoạt lấy Thiên Đình, Chúc Cửu Âm vẫn luôn không có ý niệm đó.

Vu tộc có ưu thế, nhưng không đủ cường đại để xua đuổi Yêu tộc ra khỏi Thiên Đình, càng không thể hoàn toàn đánh bại đối phương khi đối phương chiếm cứ địa lợi.

Huống hồ trước đây ưu thế của Vu tộc chính là do đoàn kết, Yêu tộc lại tán loạn vô chương, không thể ngưng tụ lại một chỗ.

Hiện tại Yêu tộc đều tụ tập trong Thiên Đình, có Yêu Hoàng thống nhất lãnh đạo, chiến lực có thể phát huy ra tự nhiên cường đại hơn trước rất nhiều.

Lúc này Đế Giang vẫn luôn trầm mặc không nói mở miệng: "Chư vị huynh đệ không cần tranh luận nữa, lần này chúng ta tất phải công

đánh Yêu tộc!" Các Tổ Vu khác nghe lời này đều im lặng, chuẩn bị nghe Đế Giang Tổ Vu giải thích.

Đế Giang Tổ Vu nhìn quanh các Tổ Vu, mới mở miệng nói: "Yêu tộc chiếm lĩnh Thiên Đình, lúc này khẳng định sĩ khí sẽ đại chấn, nếu ta không xuất diện đả kích, chỉ sợ sức ảnh hưởng của chúng sẽ ngày càng cường đại, chỉ có ra một đòn phủ đầu, triển hiện sự cường đại của Vu tộc chúng ta, không chỉ có thể đả áp sĩ khí của chúng, mà còn có thể hạ thấp ảnh hưởng của việc Yêu tộc chiếm lĩnh Thiên Đình xuống mức thấp nhất!" Đế Giang lời lẽ đanh thép, không nói khoác về việc chiếm lĩnh Thiên Đình, đồ diệt Yêu tộc, ngay từ đầu đã đặt mục tiêu chiến lược vào việc đả kích Yêu tộc, hạ thấp sức ảnh hưởng của việc Thiên Đình xuất thế.

Thiên Đình xuất thế, tất sẽ khiến Yêu Hoàng Đế Tuấn thanh thế đại chấn, nếu Vu tộc không đi ngăn cản, chỉ sợ sẽ có càng nhiều sinh linh gia nhập vào Yêu tộc Thiên Đình.

Dù sao Thiên Đình kia là một nơi vô cùng thần bí cường đại, tu sĩ đều vô cùng hướng vọng Thiên Đình, nếu có thể gia nhập vào đó, dù có ủy thân cho Yêu tộc cũng không phải là không thể.

Nếu lúc này Vu tộc ra tay, không chỉ có thể đả kích Yêu tộc, ngăn cản các sinh linh lúc này đầu nhập, mà còn có thể nhân cơ hội này lần nữa đả áp khí thế của Yêu tộc.

Chương 78

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta sẽ hành động ngay bây giờ, nhân lúc Yêu tộc chưa đứng vững, đánh cho chúng trở tay không kịp!" Phong chi Tổ Vu, Ba Diện Thiên Ngô cũng vô cùng ủng hộ việc công kích.

Đế Giang gật đầu nói: "Triệu tập tất cả chiến sĩ của chúng ta, chúng ta sẽ tấn công Yêu tộc Thiên Đình!" Dưới chân Bất Chu Sơn Thập Nhị Tổ Vu quyết định tiến công Thiên Đình, lúc này Đông Vương Công cũng đã đến Hồng Hoang đại địa.

Kiếp khí vô biên lại lần nữa tràn ngập bốc lên, tuy rằng đại chiến chưa bùng nổ, nhưng các cuộc đối kháng quy mô nhỏ giữa Vu Yêu thì ở khắp nơi.

Tử vong và sát lục lại lần nữa bùng phát, khí tức lượng kiếp cũng ngày càng nồng đậm.

Đông Vương Công nhìn Kiến Mộc đang nuốt thổ lượng lớn Đại Kiếp chi khí, trong lòng cũng một trận lắc đầu.

Một tướng công thành vạn cốt khô, Vu Yêu lưỡng tộc lúc này nhìn thì vô cùng phong quang, nhưng tộc nhân đã chết, đặt cùng một chỗ cũng không biết có thể chất thành mấy tòa Bất Chu Sơn.

Khi khí vận của hai đại tộc quần không còn, sự phát triển của chủng tộc chậm lại, không còn cách nào chống đỡ loại tiêu hao này nữa, thì đó là thời khắc diệt vong.

Chỉ là Đông Vương Công cũng không để tâm, Vu Yêu lưỡng tộc cuối cùng sẽ phải rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, chỉ cần bày mưu tính kế, lúc này tụ tập một số cường giả, khi tiếp quản Hồng Hoang thiên địa, trong tay sẽ có người khả dụng để hành sự.

Nếu thực sự thiếu nhân thủ, cũng có thể từ trong Nhân tộc đời sau đề bạt một số nhân tài có tiềm lực.

Đông Vương Công dẫn theo Cửu Anh, Ngọc Dương Tử và Bạch Viên một đường tiến về phía trước, khi đến Bất Chu Sơn, nơi đây đã là một chiến trường.

Vô số Vu Yêu lưỡng tộc chém giết lẫn nhau, một trận đại chiến đẫm máu đã sớm bùng nổ.

"Các ngươi tự hành động, chú ý an nguy, không được tham công mạo hiểm!" Đông Vương Công nhìn Cửu Anh, Ngọc Dương Tử và Bạch Viên trong mắt đều đầy kích động, nơi này khắp nơi đều là tinh huyết, tuy rằng Đông Vương Công không thèm để mắt, nhưng đối với họ, đây lại là dược liệu cực tốt để luyện hóa Thần Tàng.

Vì vậy Đông Vương Công cũng không quản, để mặc họ thi triển.

Lúc này Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến một phát không thể thu thập, Thập Nhị Tổ Vu lúc này ôm thành một đoàn, tiến thoái như một, Yêu tộc chỉ có Đế Tuấn, Thái Nhất, và chư vị Yêu Thần.

Còn về Yêu Sư Côn Bằng, Phục Hy và Nữ Oa, lúc này đều chưa gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, vì vậy Đế Tuấn và Thái Nhất dựa vào sự trợ giúp của trận pháp Thiên Đình, mới miễn cưỡng chống lại Thập Nhị Tổ Vu.

Thấy Yêu tộc sắp bị đánh bại hoàn toàn, trên Bất Chu Sơn bỗng nhiên bay ra hai đạo thần quang, chính là Nữ Oa Nương Nương và Phục Hy đạo nhân đã đến trong Thiên Đình.

"Phục Hy đạo hữu, huynh muội có thể đến, là vinh hạnh lớn nhất của Yêu tộc ta!" Đế Tuấn ha hả cười lớn, trước đây từng nhiều lần bái phỏng Phục Hy, tuy rằng Nữ Oa Nương Nương không nguyện ý gia nhập Yêu tộc, nhưng Phục Hy lại vô cùng nhiệt tình với lời mời

của Đế Tuấn.

Phục Hy là Thiên Mệnh Hoàng giả, sau này còn là một trong Tam Hoàng của Nhân tộc, vì vậy đối với ngôi vị Hoàng giả bẩm sinh đã có một sự hướng vọng nhất định.

Một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, tự nhiên không thể thiếu Phục Hy!

"Đế Tuấn đạo hữu quá lời rồi, hôm nay trước tiên đẩy lui Vu tộc mới là chính sự!" Phục Hy và Nữ Oa đến trong Thiên Đình, trong nháy mắt đã chặn lại bốn Tổ Vu.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất một mình chống đỡ Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh, Hậu Thổ, Cường Lương, Xa Bỉ Thi.

Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào lực lượng của Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, tuy bị Lục Đại Tổ Vu vây công, nhưng trong một thời gian cũng không hiển lộ ra thế yếu.

Đế Tuấn chặn Đế Giang và Ba Diện Thiên Ngô, Phục Hy chặn Cú Mang và Nhục Thu, Nữ Oa Nương Nương thì đối phó với Hấp Tư và Chúc Cửu Âm còn lại.

Trong một thời gian, Vu Yêu nhị tộc mỗi bên tìm đối thủ, giữa họ cũng đánh nhau khó phân thắng bại.

Còn về các Đại Vu khác, Hình Thiên, Tướng Liễu, Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Xi Vưu, v.v. cũng đã đối đầu với các Đại Yêu Thần của Yêu tộc, từng người một chém giết khó phân thắng bại.

Đông Vương Công liếc mắt một cái, liền thấy Bạch Trạch, Khâm Nguyên, Quỷ Xa, Kế Mông, Anh Chiêu, Thương Dương, v.v.

Ngoại trừ Cửu Anh đã quy thuận Đông Vương Công, các Cửu Đại Yêu Soái khác đều đã có mặt.

Hiển nhiên Yêu Hoàng Đế Tuấn tốc độ cũng vô cùng nhanh, đã sớm bố trí ổn thỏa các tướng sĩ của mình.

Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, Đông Vương Công lại vui vẻ đứng một bên quan sát, quét mắt nhìn khắp chiến trường, những Đại Yêu, Đại Vu kia, đều bị Đông Vương Công nhìn một lượt.

"Quả thực có vài kẻ tồn tại khá cường hãn, nếu dùng để luyện hóa Thần Tàng, uy lực hẳn là không tồi!" Đông Vương Công bình phẩm các cường giả Vu Yêu nhị tộc trên chiến trường, giống như chọn lựa thực vật vậy, phải không béo không gầy, tươi ngon mọng nước.

Còn về Thập Nhị Tổ Vu và Yêu tộc Tứ Hoàng, Đông Vương Công tự nhiên cũng không có ý định bỏ qua, chỉ là tinh huyết của họ càng khó có được, chỉ có thể từ từ tính kế.

"Oanh!" Giữa không trung truyền đến một tiếng vang lớn, toàn bộ thiên mạc đều bị chấn động, sự chú ý của Đông Vương Công cũng trong nháy mắt bị hấp dẫn tới.

Chỉ thấy giữa không trung, Hỗn Độn Chung của Thái Nhất đại phát thần uy, vô cùng ba văn chấn động chư thiên, từng luồng hỗn độn chi khí cường đại tràn ngập khắp nơi.

Lục Đại Tổ Vu liên thủ, Chúc Dung cùng Cộng Công hợp lực, dùng hai loại pháp tắc thủy hỏa hình thành Thủy Hỏa Song Long, giận dữ đâm vào Hỗn Độn Chung.

Lôi Điện Tổ Vu Cường Lương lúc này cũng triển hiện Tổ Vu chân thân, vô cùng lôi đình sức mạnh hóa thành lôi mãng, xuyên vân phá nguyệt, hướng về phía Hỗn Độn Chung mà đánh tới.

Huyền Minh Tổ Vu lúc này triệu hồi vô lượng mưa như trút nước, dùng nước mưa truyền đi sức mạnh lôi đình, cùng Cường Lương Tổ Vu hình thành hợp kích chi thuật.

Sấm sét mưa gió giao thoa, thanh thế ngập trời.

Hậu Thổ Tổ Vu và Xa Bỉ Thi cũng không nhàn rỗi, hai người một bên cơ động chờ thời, chuyên môn lựa chọn lúc Thái Nhất sức mạnh khô kiệt thì bất ngờ tập kích, thường khiến Thái Nhất có chút luống cuống tay chân.

Thái Nhất một mình kháng cự Lục Đại Tổ Vu, tuy dựa vào lực lượng của Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng căn bản không có chút thắng lợi nào, ban đầu Thái Nhất có thể dựa vào khí thế dũng mãnh mà kháng cự, nhưng theo duệ khí tiêu tán, hiện tại đã hoàn toàn rơi vào cục diện bị động.

"Oanh long!" Thủy Hỏa Song Long giận dữ đâm vào, xé rách vô cùng hỗn độn, trực tiếp trong nháy mắt phá nát trường vực bên ngoài Hỗn Độn Chung, sau đó mãnh liệt đâm vào Hỗn Độn Chung.

Một cú đâm khiến Hỗn Độn Chung quang hoa ảm đạm, thần huy nội liễm, hiển nhiên cũng đã chịu một mức độ tổn hại nhất định.

"Lục Đại Tổ Vu liên thủ, cũng chỉ đến thế mà thôi!

Ha ha ha!" Thái Nhất cuồng ngạo cười lớn, thân mình vồ lên không trung, một con Tam Túc Kim Ô khổng lồ giáng thế, vô cùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt Cửu Thiên, trong hư không trong nháy mắt nổi lên từng trận gợn sóng.

Nhiệt độ cao kịch liệt kia, ngay cả không gian cũng hầu như không thể chịu đựng được.

Thái Nhất lúc này thấy Hỗn Độn Chung thần quang ảm đạm, há miệng phun ra một ngụm tinh nguyên, trong nháy mắt sắc mặt y trắng bệch, Hỗn Độn Chung được bổ ích, lập tức thần quang đại tác.

"Đương!

Đương!" Hỗn Độn Chung vang lên từng trận, kéo theo toàn bộ

không gian chiến trường đều chấn động không ngừng.

Hỗn Độn Chung liên tục chấn động chín chín tám mốt tiếng, sáu Tổ Vu bên cạnh đều bị đẩy lui.

Chương 79

Chúc Dung Tổ Vu dùng tay hung hăng đập vào đầu, hiển nhiên đầu đau nhức không chịu nổi.

Lúc này, trong toàn bộ chiến trường, những Vu tộc ở gần Đông Hoàng Thái Nhất đều chịu ảnh hưởng, đồng loạt từng người một bị thần âm nhập não, lúc này vô cùng thống khổ.

Trong đó có một Đại Vu, tên là Đại Phong, vốn là Đại Vu trong bộ lạc của Xa Bỉ Thi, lúc này đang giao thủ với Đại Yêu Anh Chiêu.

Trong một thời gian, âm thanh thần chung khiến đầu Đại Phong hôn trầm, đau đớn kịch liệt, căn bản không thể chiến đấu, Anh Chiêu bán nhân bán mã kia thấy cơ hội, bốn vó dẫm đạp, giữa không trung mang theo một trận yêu vân, phù lục trên Hồn Thiết Côn trong tay đồng loạt lóe kim quang.

"Oanh long!" Hồn Thiết Côn trong tay Anh Chiêu, một kích đập nát đầu Đại Phong, thân Đại Vu cũng trong nháy mắt rơi xuống.

Anh Chiêu một kích chém giết Đại Phong, vỗ đôi cánh sau lưng, lại quay người cùng Thương Dương hợp kích Hình Thiên.

Đông Vương Công đã sớm đứng một bên nhìn rõ ràng, đưa tay vẫy một cái, nhục thân của Đại Phong Vu tộc liền tiến vào Càn Khôn Đồ của Đông Vương Công.

Lúc này trên chiến trường một mảnh hỗn loạn, trên đám mây bên ngoài thì ẩn giấu vô số cường giả, tuy rằng không nguyện ý gia nhập Vu Yêu nhị tộc đại chiến, nhưng lại vô cùng quan tâm tình hình đại chiến.

Ví dụ như Tam Thanh Lão Tổ ở Côn Lôn Sơn, cũng giống như

Đông Vương Công, chỉ có Vu Yêu nhị tộc tiêu hao lẫn nhau, cuối cùng cùng quy về hư vô, mới phù hợp với lợi ích của họ.

Vì vậy họ sẽ không trực tiếp giúp ai, nhưng nếu có người muốn phá hoại loại cân bằng này, họ sẽ lập tức đứng ra.

Đông Vương Công đã sớm nhìn rõ ràng mọi thứ, cũng phù hợp với lợi ích của y, cho nên với tư cách người phân chia bánh ngọt, đương nhiên cũng nguyện ý duy trì trạng thái cân bằng này.

Đông Vương Công thu lấy nhục thân của Đại Phong, tinh huyết của Đại Vu chất lượng vô cùng không tồi, dù sao là huyết mạch Bàn Cổ, dù có bị phân tán, nhưng vẫn ưu việt hơn nhục thân của tộc quần khác.

Đông Vương Công lại nhìn trong chiến đoàn trên trời, sau khi Thái Nhất bạo phát một trận, thần thái của y uể oải không còn hưng phấn, Lục Đại Tổ Vu bị thương cũng không nhẹ.

Lúc này Lục Đại Tổ Vu nhìn thấy bộ lạc con cháu tử thương vô số, lập tức mắt đỏ ngầu, không màng thương thế của bản thân, một bộ dáng liều mạng, vây Thái Nhất thành từng đoàn, không màng mọi thứ công kích.

"Phụt!" Đông Hoàng Thái Nhất bị Cộng Công một kích đánh vào lưng Kim Ô, trong một thời gian lông vũ Kim Ô lớn mảng lớn rụng xuống, thần ô huyết rải khắp trường không.

Chân thân Kim Ô của Thái Nhất bị thương, đồng thời y một trảo cào trên chân thân Cộng Công Tổ Vu, phá nát chân thân Cộng Công Tổ Vu, trong nháy mắt bị đánh trở về nguyên hình.

"Nhị đệ!" Đế Tuấn nhìn Thái Nhất bị thương, miệng vết thương máu chảy đầm đìa bi thương, kim ô huyết giữa không trung bốc cháy, lập tức trong lòng hoảng hốt, bất chấp mọi thứ bức lui Đế Giang và

Ba Diện Thiên Ngô, muốn cứu viện Thái Nhất.

"Đế Tuấn, giao thủ với ta Đế Giang, ngươi dám phân thần!" Âm thanh lạnh lẽo của Đế Giang truyền đến, thân là Không Gian Tổ Vu, sức mạnh không gian mà y chưởng khống khủng bố đến nhường nào, vào khoảnh khắc Đế Tuấn phân thần, Đế Giang từ hư không giáng xuống, một kích phá vỡ phòng ngự do Hà Đồ Lạc Thư hình thành, đánh Đế Tuấn rơi xuống giữa trần ai.

Hai vị Yêu Hoàng đồng loạt thất bại, trong một thời gian sĩ khí Vu tộc đại chấn, tất cả Tổ Vu, Đại Vu, đồng loạt bùng phát, nhân thế xông lên diệt sát Yêu tộc.

Đế Tuấn trong lòng biết không ổn, thi triển độn pháp bay lên Cửu Thiên, từng cây cờ xí mang theo tinh thần chi quang bay ra, lập tức giữa không trung hình thành một tòa đại trận.

Vô cùng vân vụ cuồn cuộn dập dờn, bao vây tất cả Yêu tộc trong đó, lại một cái chớp động đã quay trở về trong Thiên Môn.

Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa rồi đã mượn sức mạnh của Thiên Đình, trong nháy mắt triệu hồi tất cả Yêu tộc Thiên Đình quay về.

"Không cần truy nữa!" Đế Giang Tổ Vu nhìn Thiên Môn đóng chặt, lại thấy Lục Đại Tổ Vu từng người một thân thụ trọng thương, lập tức ngăn cản đại quân truy sát.

Lần này tuy chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng nếu truy vào Thiên Đình, để đối phương mượn sức mạnh của Thiên Đình, vậy thắng bại khó lường.

Yêu tộc trong trận chiến này cũng tử thương vô số, nếu không phải Đế Tuấn thấy cơ hội sớm, trực tiếp quả đoán triệt thoái, không biết lần này sẽ tử thương bao nhiêu Yêu tộc nữa.

Lúc này Vu Yêu bãi chiến, Đông Vương Công lại thu hoạch không

nhiều, nhưng ba người Cửu Anh, Ngọc Dương Tử và Bạch Viên quay về lúc này, thì từng người một đều nở nụ cười tươi rói.

Vu Yêu lưỡng tộc chiến đấu hung mãnh, rút lui cũng vô cùng nhanh chóng, còn về việc dọn dẹp chiến trường, hai tộc không có một ai đi làm.

Lúc này các sinh linh giữa thiên địa không có khái niệm mai táng, những sinh linh đã chết đó trở nên vô dụng.

Một bộ phận những thi thể này bị yêu thú yếu kém và tà tu sử dụng, nhưng phần lớn thi thể lại hóa thành độc khí, oán khí, sát khí giữa thiên địa, ngược lại gây ra tổn hại lớn hơn cho Hồng Hoang.

Lúc này Đông Vương Công nhìn ba người Cửu Anh, thấy họ mặt mày rạng rỡ, Đông Vương Công cũng bị cảm nhiễm mà cười theo.

"Các ngươi mỗi người đã đạt được lợi ích lớn đến mức nào, mà lại hưng phấn đến mức này?" Cửu Anh thấy Đông Vương Công hỏi, cười nói: "Đế quân, những huyết dịch Đại La Kim Tiên bình thường này ngài dùng không được, nhưng trong mắt ta lại trân quý vô cùng, ta vừa rồi đã thu thập được hơn mười phần tinh huyết!" Ngọc Dương Tử cũng hưng phấn nói: "Ta cũng đã thu thập được hơn mười phần tinh huyết Đại La Kim Tiên." Đông Vương Công thấy ba người đều có thu hoạch, cười nói: "Các ngươi đều thu hoạch lớn, ta lại chỉ được một phần tinh huyết, so với các ngươi có nhiều chỗ không bằng a!" "Lão gia nếu cần, tinh huyết Bạch Viên thu thập được có thể hiến cho Lão gia!" Bạch Viên nói, đưa số huyết dịch đã thu thập ra.

Đông Vương Công xua tay: "Tinh huyết của ngươi, cứ dùng đi, ta không có duyên để lấy lúc này." Bạch Viên cười hì hì, biết Đông Vương Công không thèm để mắt đến huyết dịch y thu thập.

Lúc này Đông Vương Công cùng Cửu Anh, Ngọc Dương Tử và Bạch Viên cũng một đường rời khỏi chiến trường, những thi thể chất

đống trên mặt đất cao như núi, dòng máu hình thành con sông đủ để ngập mắt cá chân, những chỗ trũng thấp còn hình thành từng hồ máu sắc.

Đông Vương Công dẫn theo ba người, gần đó tìm một động phủ, bốn người bắt đầu luyện hóa.

Lần này Đông Vương Công chỉ thu một phần tinh huyết của Đại Vu Vu tộc, những Đại La Kim Tiên vẫn lạc khác y đều không thèm để mắt.

Ngược lại, mấy người Cửu Anh thì từng người một thu hoạch không nhỏ.

Một bên Đông Vương Công trong chớp mắt đã luyện hóa tinh huyết của Đại Phong, Đại Phong thân là Đại Vu, trong toàn thân tinh huyết phong linh chi khí vô cùng nồng đậm.

Đông Vương Công trực tiếp luyện hóa tinh huyết của Đại Phong vào Phong Trì Thần Tàng, cũng là thuộc tính tương xứng.

Sau khi luyện hóa, Đông Vương Công thần thức quét qua, phát hiện Cửu Anh lúc này vẫn đang tu hành, y dứt khoát nhắm mắt dưỡng tu vi.

Hiện tại các Thần Tàng mà Đông Vương Công đã luyện hóa trong cơ thể đã gần hai trăm, có thể nói là luyện hóa hơn nửa số Thần Tàng.

Chỉ cần sau này tiếp tục thu thập, vậy có thể toàn bộ luyện hóa ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng.

Chỉ là Đông Vương Công vô cùng thận trọng, không nguyện ý dùng tinh huyết Đại La Kim Tiên phổ thông để luyện hóa, nếu không thì toàn thân Thần Tàng đã sớm được luyện hóa toàn bộ rồi.

Hiện tại Đông Vương Công không chỉ phải chọn lựa những sinh linh có thực lực cường đại, mà còn phải làm cho thuộc tính của những

sinh linh đó và thuộc tính trong Thần Tàng tương xứng với nhau.

Chỉ có như vậy, mới có thể đạt được trạng thái hoàn mỹ nhất.

Đông Vương Công lần lượt kiểm tra các Thần Tàng đã luyện hóa, những Thần Tàng kia giống như từng ngôi sao sáng, cho dù Đông Vương Công không thôi động, cũng đều đang tản ra ánh huỳnh quang mờ nhạt.

Đông Vương Công đưa thần thức thâm nhập vào đó, phát hiện mỗi một Thần Tàng giống như một phương thế giới nhỏ vậy, thần bí cường đại.

"Đây chính là nơi ta cường đại, chỉ cần không ngừng cường hóa Thần Tàng và nhục thân, thực lực của ta sẽ liên tục trưởng thành, không thể hạn lượng!" Đông Vương Công cảm ngộ mà nói, tuy rằng đồng thời kiêm tu Nguyên Thần chi đạo, nhưng đối với nhục thân, Đông Vương Công lại có một loại chấp niệm đặc biệt.

Ngay khi Đông Vương Công đang trầm tư, Cửu Anh cùng mọi người lần lượt tỉnh lại, hơn mười phần tinh huyết cũng đã được luyện hóa sạch.

Đông Vương Công dứt khoát trực tiếp xuất quan, muốn khảo sát tình huống tu vi của Ngọc Dương Tử và những người khác.

Chương 80

Lúc này thực lực Cửu Anh duy trì ở Đại La Kim Tiên trung kỳ, chỉ là trên người y một luồng khí tức cường hãn đã sơ bộ thành hình.

Liên tục luyện hóa hơn mười Thần Tàng, Cửu Anh cũng đã thành công bước vào Thần Tàng chi đạo.

Ngọc Dương Tử lúc này nhờ trợ lực luyện hóa Thần Tàng, tu vi của y đã thành công đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đúng như Đông Vương Công đã nói trước đây, Thần Tàng chi đạo, chỉ cần luyện hóa đủ tinh huyết cường đại, vậy sẽ không có loại bình cảnh nào tồn tại!

Đây cũng chính là sự cường đại của Thần Tàng chi đạo, không có bình cảnh, vậy tất cả sinh linh đều có thể tu hành!

Chỉ cần tìm tinh huyết thích hợp, vậy sẽ không ngừng thăng tiến.

Đương nhiên, nếu tinh huyết luyện hóa đều khá sơ cấp, vậy thành tựu cũng sẽ vô cùng hữu hạn.

Cuối cùng Đông Vương Công lại kiểm tra thực lực của Bạch Viên, tư chất của Bạch Viên còn trên cả Ngọc Dương Tử, so với Cửu Anh cũng không hề kém cạnh.

Có thể nói, Bạch Viên thiên phú dị bẩm, tu vi ban đầu khá thấp, là một khối ngọc thô chưa được khai phá.

Nhờ trợ lực của lần luyện hóa này, Bạch Viên đã thành công đột phá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, bước vào cảnh giới Đại La.

Thần quang trong mắt Đông Vương Công chớp động, nhìn rõ ràng tu vi của ba người.

“Tu vi của các ngươi đều không tồi, chỉ cần sau này kiên trì tu hành, tất định có thể có một phen thành tựu!” Đông Vương Công khẳng định nói, tu hành Thần Tàng chi đạo không có bình cảnh, chỉ cần kiên trì tu luyện tất định có thể trưởng thành vô hạn.

Cửu Anh đạt được sự khẳng định của Đông Vương Công, trong lòng cũng tràn đầy tự tin vào tương lai.

Dù sao sự cường đại của Đông Vương Công, chính là tấm gương tốt nhất.

Đông Vương Công cùng ba vị thuộc hạ đắc lực đàm luận một phen, trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên.

Chỉ thấy giữa không trung hỉ thước thành đàn, tiên hạc bay lượn, một cảnh tượng tường hòa, ngay cả kiếp khí giữa thiên địa, vào lúc này cũng yếu đi ba phần.

“Thời đã đến, ta sẽ tại Tử Tiêu Cung lần thứ hai khai giảng, những kẻ hữu duyên đều có thể đến nghe giảng!” Pháp tướng chân thân của Hồng Quân Đạo Tổ phù hiện trên Cửu Thiên, sau khi chiêu cáo thiên hạ lại lần nữa hóa thành vân vụ phiêu tán.

Đông Vương Công bấm ngón tay tính toán, quả nhiên là thời điểm Hồng Quân Lão Tổ giảng đạo lần thứ hai.

“Ba ngươi đã tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, lần này hãy cùng ta đến Tử Tiêu Cung nghe giảng đi!” Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, lần này Hồng Quân Lão Tổ sẽ khai giảng Chuẩn Thánh chi đạo, đối với Cửu Anh và những người khác cũng có lợi ích lớn.

Còn về Tây Vương Mẫu, nàng cũng hẳn sẽ tự mình đến Tử Tiêu Cung.

Đông Vương Công dẫn theo ba người Cửu Anh, Ngọc Dương Tử, Bạch Viên, ngự Chư Thiên Khánh Vân hướng về Tử Tiêu Cung.

Đông Vương Công đã đi một lần, vì vậy lần này đến đó nhẹ nhàng quen thuộc.

Khi đến nơi, đã có một lượng lớn tu sĩ đến trước.

"Đông Vương Công đạo hữu, nhiều ngày không gặp, tu vi của ngài càng ngày càng cao thâm a!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cười nói với Đông Vương Công, trong lòng thầm kinh ngạc, cách lần giảng đạo trước chưa đầy vạn năm thời gian, thực lực Đông Vương Công lại lần nữa đề thăng, tốc độ tiến cảnh như vậy, khiến người ta không thể không phục.

"Đông Vương Công đạo hữu thiên tư vượt xa bọn ta, thật đáng ngưỡng mộ biết bao!" Hồng Vân Lão Tổ lúc này cũng một mặt đầy vẻ ngưỡng mộ, lần trước ở Tử Tiêu Cung y cũng có chút thu hoạch, nhưng so với sự tiến bộ của Đông Vương Công, lại kém quá nhiều.

Đông Vương Công đang cùng Trấn Nguyên Tử nhàn đàm, Tây Vương Mẫu lúc này cũng dẫn theo Tử Vi Tinh Chủ, Tu Xà, v.v., đã đến trước Tử Tiêu Cung.

"Nếu mọi người đều đã đến, vậy chúng ta trước tiên vào Tử Tiêu Cung thôi!" Đông Vương Công nhìn quanh, đi trước một bước, các tu sĩ khác vây quanh trái phải, một đám người hạo hạo đãng đãng tiến vào Tử Tiêu Cung.

Lúc này rất nhiều tu sĩ đã đến, nhìn thấy cảnh Đông Vương Công tiền hô hậu ủng, lại khiến đại bộ phận tu sĩ đều vô cùng ngưỡng mộ.

Đám tu sĩ của Đông Vương Công ngồi cùng một chỗ, nhìn như chúng tinh củng nguyệt vậy, vây quanh Đông Vương Công ở giữa, vô cùng khí phái.

Lúc này Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đã đến, cũng dẫn theo một đám Đại Thần Thông Giả của Yêu tộc.

Yêu tộc vừa đến, một bên khác Thập Nhị Tổ Vu cũng đã ở trong Tử Tiêu Cung.

Khi giảng đạo lần thứ nhất, Vu tộc cũng không đến, nhưng lần này Thập Nhị Tổ Vu lại tề tựu.

Vu tộc vừa đến, khí tức cường đại của họ liên kết thành một thể, lại khiến rất nhiều tu sĩ chấn kinh không thôi.

Lúc này Đông Vương Công nhìn Huyền Minh trong số các Tổ Vu, Huyền Minh Tổ Vu hướng về Đông Vương Công gật đầu ra hiệu.

Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất tự nhiên cũng đã thấy Thập Nhị Tổ Vu, lúc này hai bên vừa gặp mặt, giữa họ đã kiếm bạt nỗ trương.

Nhìn thấy thế trận đầy mùi thuốc súng này, nếu không phải Đạo Tổ đã minh ngôn trong Tử Tiêu Cung không được giao đấu, chỉ sợ lại phải bắt đầu so tài một phen rồi.

Vu tộc và Yêu tộc giữa họ mày kiếm lạnh đối, đôi bên không ai nhượng bộ, nhưng cuối cùng vẫn e ngại thần uy của Hồng Quân Lão Tổ, không ai dám ra tay trước.

Lúc này lục tục lại có một số Đại Thần Thông Giả đến, ví dụ như Nhiên Đăng đạo nhân ở Linh Thứu Sơn, lần đầu tiên không nghe giảng, cũng là lần luận đạo thứ hai này mới lên Tử Tiêu Cung.

Thấy những người cần đến đều đã đến, lúc này trong Tử Tiêu Cung ngọc chung vang lên một tiếng, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ dần phù hiện trên ngọc sàng.

Chúng sinh linh sôi nổi hướng về Hồng Quân Đạo Tổ vấn an, Hồng Quân Đạo Tổ thì quét mắt nhìn khắp tám phương, đạm đạm gật đầu.

Những kẻ lần đầu tiên nghe giảng, lần này lại vắng mặt, phỏng chừng đã vẫn lạc rồi đi.

Sau khi nhìn một lượt, khi Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Đông Vương Công, mắt y bỗng nhiên huyễn hóa ra một trận lượng quang, trong đó có vô cùng quang thải biến đổi.

Hiển nhiên tu vi của Đông Vương Công khiến y bất ngờ, y khẽ gật đầu ra hiệu với Đông Vương Công.

"Thực lực và tiềm lực của Đông Vương Công, ngay cả Tam Thanh cũng khó mà sánh bằng a!" Hồng Quân Lão Tổ cảm khái một phen, thu hồi tâm tư, bắt đầu giảng đạo.

Lần này toàn bộ thế lực trong Tử Tiêu Cung phân thành bốn phái, trong đó Vu Yêu lưỡng tộc phân chia trái phải.

Đông Vương Công dẫn theo Tây Vương Mẫu, Tử Vi Tinh Chủ, Cửu Anh, Ngọc Dương Tử, Bạch Viên, v.v. một đám Đại La Kim Tiên chiếm giữ trung ương.

Phần còn lại là Tam Thanh và các tán tu, ngồi rải rác trong điện.

Hồng Quân Lão Tổ cũng không để ý, trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Chương 81

"Đại La Kim Tiên chi đạo đã giảng rồi, lần này ta sẽ giảng giải Chuẩn Thánh chi đạo, cảnh giới Thánh Nhân quá đỗi gian nan, vì vậy trước khi thành cảnh giới Thánh Nhân, ta đã khai mở một con đường mới, gọi là Trảm Tam Thi chi Chuẩn Thánh." Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói về Chuẩn Thánh chi đạo, tất cả sinh linh lập tức nghiêm túc lắng nghe.

Hiện tại trong toàn bộ đại điện, nếu thực sự muốn phân chia, vậy chỉ có Đông Vương Công có thực lực thành Chuẩn Thánh.

Các tu sĩ khác, ngay cả Lão Tử Tam Thanh, cũng chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cách Chuẩn Thánh chỉ còn một tia.

Sở dĩ Đông Vương Công áp chế thực lực không đột phá, là vì muốn lần nữa kinh người trong Tử Tiêu Cung.

Lần đầu tiên hoa khai cửu phẩm, khiến danh tiếng Đông Vương Công đại chấn, hầu như tất cả tu sĩ Hồng Hoang đều đã biết danh hiệu Đông Vương Công.

Sau này Tu Xà, Trạc Xỉ, thậm chí Tử Vi Tinh Chủ đầu nhập, không ai là ít nhiều không chịu ảnh hưởng từ sự kiện Tử Tiêu Cung.

Chính vì vậy, bên cạnh Đông Vương Công tụ tập lượng lớn tu sĩ cao cấp, cho dù so với Vu Yêu nhị tộc, về chiến lực cấp cao, Đông Vương Công không hề kém cạnh.

Chỉ là số lượng sinh linh trong tay Đông Vương Công không đặc biệt nhiều, không như Vu Yêu nhị tộc, động một cái là tính bằng ức.

Nếu lần này Đông Vương Công nhân cơ hội lần nữa tạo thanh thế, vậy danh tiếng của y sẽ triệt để vượt qua Vu Yêu nhị tộc hiện tại.

Lại thêm lúc này trên Hồng Hoang đại địa chiến hỏa bốn phía, Đông Vương Công lại ở xa hải ngoại, lúc đó tất sẽ có càng nhiều tán tu đến ba tòa tiên đảo lánh nạn.

Tất cả, cũng chính là một phần mưu kế của Đông Vương Công.

Lúc này Hồng Quân Lão Tổ bắt đầu giảng giải Tam Thi chi đạo, tất cả tu sĩ đều tẩy tai cung kính lắng nghe.

"Trảm Tam Thi chi đạo, chính là con đường tắt để thành Thánh, Tam Thi giả, là thiện niệm, ác niệm và chấp niệm của sinh linh, ba niệm này, hình thành trong cơ thể sinh linh, ta gọi đó là Tam Thi chi niệm." "Phàm sinh linh Hồng Hoang, không ai không có thiện ác chi niệm, chấp trước chấp niệm, nhưng Đại Đạo tự nhiên, vô dục vô cầu, chỉ có thể hoàn toàn chém ra thiện ác và chấp trước, khiến bản thân trở nên minh tâm kiến tính, động sát vạn vật, mới có thể hợp với Đạo!" "Chỉ là sinh linh sinh ra đã có thất tình lục dục, muốn triệt để tách rời ra, quả thực vô cùng khó khăn." Hồng Quân Lão Tổ sướng đàm Tam Thi chi đạo, rất nhiều tu sĩ hiện tại đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, vì vậy đối với Tam Thi chi đạo cũng vô cùng hướng vọng.

Vô số tu sĩ nghe say mê như si, từng người một trong mắt tinh quang loạn thiểm, phảng phất đã tìm thấy một con đường thông thiên.

Đặc biệt là sáu đại đệ tử trên bồ đoàn, từng người một trên thân thanh khí phù động, đều một vẻ tu vi tinh tiến.

Lúc này Đông Vương Công lại là người thu lợi lớn nhất, thực lực cao nhất, tư chất tốt nhất, đương nhiên điểm quan trọng hơn là Đông Vương Công trước đây đã biết Tam Thi chi đạo.

Tuy rằng không rõ chi tiết trong đó, nhưng cũng đã căn cứ vào tình huống mà dùng thôi diễn chi thuật suy diễn vô số lần.

Hiện tại lại nghe Hồng Quân Đạo Tổ tự mình giảng giải, không ngừng ấn chứng từng suy đoán của mình, giống như ôn tập bài vậy, việc học tập tự nhiên phải đơn giản hơn so với các tu sĩ khác.

Các tu sĩ khác từng người một nghe say mê như si, nhưng Thập Nhị Tổ Vu ở một bên lại gãi tai gãi má, căn bản một chữ cũng không nghe hiểu.

Trước đây lần giảng đạo thứ nhất, Thập Nhị Tổ Vu đều không có ý định đến, nhưng sau này thực lực Yêu tộc tăng trưởng mạnh mẽ, khiến Tổ Vu thấy được lợi ích của việc nghe giảng đạo, vì vậy lần này sau khi thương lượng, Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt đến Tử Tiêu Cung.

Nhưng ai ngờ, Đại Đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng lại khiến họ không hiểu chút nào, chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này, triệt để thất bại.

"Chi bằng nhân cơ hội này công đánh Yêu tộc, không chừng có thể một trận đoạt lấy Thiên Đình kia!" Thập Nhị Tổ Vu trong lòng phiền muộn không thôi, nhưng hiện tại đã đến đây, vạn vạn không có khả năng bỏ dở giữa chừng mà rời đi.

Dù sao Đạo Tổ Hồng Quân cũng cần thể diện, nghe được một nửa mà bỏ đi, chẳng lẽ là y giảng không hay sao?

Vì vậy Thập Nhị Tổ Vu dù phải nhẫn nhịn, cũng phải nghe cho đến khi giảng đạo kết thúc mới thôi.

Lúc này thời gian trôi nhanh, thoáng cái ba ngàn năm sau, Hồng Quân Đạo Tổ cũng cuối cùng đã kết thúc giảng đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ kết thúc giảng đạo, mở miệng hỏi: "Ai có chỗ nào không hiểu, có thể trực tiếp hỏi ta." Đi đầu là Đại Sư Huynh Lão Tử tích cực vươn mình hỏi: "Kính hỏi Lão Sư, làm thế nào mới có thể

trảm thi?" Hồng Quân Lão Tổ cười nhìn Lão Tử, trong số các đệ tử đầy đường, tương lai sẽ thu ba đại chân truyền đệ tử là Tam Thanh.

Tư chất, ngộ tính của Lão Tử đều thượng thừa, vì vậy Hồng Quân Đạo Tổ đối với đệ tử Lão Tử này cũng vô cùng coi trọng.

Lúc này thấy Lão Tử đặt câu hỏi, Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Tam Thi giả là ý niệm của sinh linh, vì vậy không phải thực thể, nếu muốn chém ra Tam Thi, vậy cần phải lấy Tiên Thiên chi vật làm cơ sở, sau đó mượn đó ký thác thần niệm, cuối cùng dùng Tiên Thiên chi vật giúp chém ra Tam Thi." Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói vậy, Đông Vương Công thầm gật đầu, đối với điểm này y lại vô cùng khẳng định.

Trong Hồng Hoang, sau khi Đạo Tổ kết thúc giảng đạo lần thứ hai, trên đại địa đã dấy lên một trận cuồng triều tìm bảo, lúc này cũng có rất nhiều linh bảo lần lượt xuất thế, cứu xét nguyên nhân, chính là vì Đạo Tổ truyền thụ Trảm Tam Thi chi đạo.

Sau khi Lão Tử hỏi xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng vươn mình hỏi: "Kính hỏi Lão Sư, Tiên Thiên linh vật để trảm thi, liệu có khác biệt gì không?" Hồng Quân Đạo Tổ lại nói: "Vật để trảm thi thì không có yêu cầu đặc biệt, chỉ là Tiên Thiên chi vật dùng để trảm thi càng cường đại, hiệu quả trảm thi sẽ càng tốt!" Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói vậy, rất nhiều tu sĩ đã cảm ứng được Trảm Thi chi pháp đều dừng tay, đều muốn dùng pháp bảo tốt hơn để trảm thi, là để trải sẵn con đường tốt.

Trảm Thi chi pháp thiết thực khả hành, dù sao Hồng Quân Đạo Tổ hiện tại là Thánh Nhân, chí ít chứng minh đây không phải là một con đường chết.

Lúc này Đông Vương Công trong lòng cũng đã rõ ràng, linh bảo để trảm thi càng tốt, lúc đó uy lực sẽ càng lớn, cuối cùng Tam Thi hợp

nhất, cũng mới có thể triệt để bước vào Thánh Cảnh.

Lúc này Đông Vương Công vươn mình, trong lòng cũng có nghi vấn: "Kính hỏi Đạo Tổ, vật để Trảm Tam Thi, liệu có cần dùng vật đồng nguyên đồng bản không?

Việc Tam Thi hợp nhất, liệu có liên quan đến thuộc tính của linh bảo đã dùng không?" Điều Đông Vương Công quan tâm không chỉ là uy lực trảm thi, mà còn là tỷ lệ thành Thánh Nhân trong tương lai.

Có thể biết, Lục Thánh Thiên Định sau này, dường như đều không có cuối cùng Tam Thi hợp nhất, đều mượn một tia Hồng Mông Tử Khí kia, và lượng lớn Thiên Đạo công đức, mới cuối cùng thành Thánh Nhân quả vị.

Chỉ là loại Thánh Nhân như vậy bị Thiên Đạo khống chế, số phận ký thác dưới Hồng Hoang Thiên Đạo, nếu Thiên Đạo hủy diệt, họ cũng sẽ triệt để tử vong.

Tương đương với việc đặt vận mệnh của mình vào tay Thiên Đạo, vì vậy không thể chân chính siêu thoát, vị Thánh đó, cũng thường được gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đối với loại Thiên Đạo Thánh Nhân này, Đông Vương Công không có hứng thú lớn, y theo đuổi sự tự tại vĩ đại, không thể buộc tính mạng của mình với ai.

Hồng Quân Lão Tổ tán thưởng nhìn Đông Vương Công, lần này những câu hỏi, chỉ có vấn đề của Đông Vương Công là có hàm lượng vàng nhất.

Đạo Tổ gật đầu nói: "Tiên Thiên linh vật ký thác tín niệm, vì vậy không cần vật đồng bản đồng nguyên, chỉ là Tam Thi có liên quan đến thực lực vị trí, vì vậy khi chém ra Thiện Thi, tốt nhất nên dùng loại bảo vật chính đại hạo nhiên." "Khi chém ra Ác Thi, thường dùng loại

phạt chi khí kia, như vậy mới có thể phù hợp với ác niệm, uy lực của nó cũng sẽ càng cường đại." "Còn về chấp niệm, thì không có yêu cầu đặc biệt lớn.

Việc Tam Thi hợp nhất cuối cùng, cần dựa vào sự lý giải về Đạo, cũng sẽ không vì vấn đề linh bảo mà bị ảnh hưởng." Ý của Đạo Tổ rất rõ ràng, vật để trảm thi chỉ ảnh hưởng đến uy lực, sẽ không tạo thành bất kỳ trở ngại nào cho Đại Đạo.

Đông Vương Công nghe Đạo Tổ nói vậy, lại yên tâm không ít, dù sao ba kiện Tiên Thiên chi vật đồng bản đồng nguyên cường đại tuy rằng cũng có, nhưng khẳng định vô cùng hiếm có, cũng không dễ dàng gom đủ.

Có loại bảo bối như vậy, ai mà không giữ lại sử dụng, căn bản không thể dễ dàng nhường cho người khác.

Tây Vương Mẫu lúc này cũng mở miệng hỏi: "Kính hỏi Lão Sư, bảo vật để trảm thi kia, liệu sau khi trảm thi có biến mất không?

Vẫn có thể sử dụng sao?" Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Vật để trảm thi chỉ là ký thác thần niệm, không phải tiêu hao, sau khi trảm thi có thể dùng nó làm một trong Tam Thi, cũng có thể hóa thành linh bảo nắm giữ trong tay, tụ tán tùy tâm, không có gì khác biệt." Đạo Tổ lần lượt giảng giải, giải đáp mọi nghi hoặc cho tất cả tu sĩ, thấy không còn ai đặt câu hỏi, Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng nói: "Lần giảng đạo này kết thúc tại đây, một Nguyên Hội sau, ta sẽ lại mở Tử Tiêu Cung, giảng đạo lần thứ ba, khi đó sẽ giảng giải Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi đạo, những kẻ hữu duyên đều có thể đến nghe giảng." Hồng Quân Đạo Tổ giảng xong, thân ảnh của y lại lần nữa hư ảo đi, lúc này chúng sinh linh cung tiễn Hồng Quân Đạo Tổ.

Thấy Hồng Quân Đạo Tổ rời đi, các tu sĩ khác cũng sôi nổi rời khỏi Tử Tiêu Cung, chuẩn bị đi tìm kiếm pháp bảo thích hợp để ký

thác thần niệm.

Thập Nhị Tổ Vu ở một bên lúc này cũng đã sớm đợi đến không kiên nhẫn, từng người một muốn quay người rời đi.

Lúc này Đông Vương Công thấy thời cơ đã chín muồi, cũng không còn áp chế tu vi của mình nữa, nhục thân sức mạnh trong nháy mắt bùng phát ra.

"Oanh!" Trong một khoảnh khắc, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều một trận động đậy bất an.

Chương 82

"Chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?" Thập Nhị Tổ Vu trong lòng chấn kinh, sôi nổi dừng bước, nhìn về phía Đông Vương Công.

Lúc này toàn thân Đông Vương Công khí huyết như sóng trào, trong cơ thể y giống như một biển vương dương vậy, vô số huyết mạch không ngừng bôn đằng, như trăm sông đổ về biển, dẫn phát ra từng trận gào thét chi âm.

Bên ngoài cơ thể Đông Vương Công, vô cùng Thuần Dương chi khí ngưng luyện vô cùng, trên thân Đông Vương Công, Thuần Dương chi khí hóa thành khánh vân che phủ khắp nơi một mảnh.

Trên khánh vân kia, có Thần Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, lần lượt trấn thủ bốn phương, lại có vạn linh chập chờn giữa vân hà, một vẻ triều bái.

Lúc này Tam Hoa Ngũ Khí trên người Đông Vương Công cũng liên kết thành một thể, phù phù trầm trầm trong Thuần Dương chi khí, trong Tam Hoa Ngũ Khí kia cũng có dị tượng phân trình, Minh Châu, Như Ý, Kim Đằng, Thần Tháp, đồng loạt tỏa sáng quang huy, đơn giản như một phương thánh thổ vậy.

Tam Thanh ở một bên nhìn thực lực của Đông Vương Công, Lão Tử không nhịn được kinh hô một tiếng: "Cảnh giới Chuẩn Thánh!" Chính Tam Thanh thấy, Đông Vương Công trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh!

Các tu sĩ khác nghe lời đó, mới từng người một từ trên người Đông Vương Công cảm nhận được uy áp tràn ngập khắp nơi kia.

Cảnh giới Chuẩn Thánh tuy rằng cách cảnh giới Thánh Nhân một trời một vực, nhưng Chuẩn Thánh lại có năng lực áp chế tuyệt đối đối với những Đại La Kim Tiên này.

Lúc này đông đảo tu sĩ sôi nổi chắp tay, ngưỡng mộ không thôi, đồng thời chúc mừng Đông Vương Công đột phá.

Tuy nhiên khi mọi người cho rằng đến đây là hết, Đông Vương Công chỉ vào Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân trong tay, lớn tiếng hô một tiếng: "Trảm!" Một tiếng vang lên như sấm mùa xuân nổ, lại như sấm sét giữa đông kinh thiên động địa, lần nữa hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy theo tiếng hô của Đông Vương Công, một vị đạo nhân diện mạo tường hòa từ trong Chư Thiên Khánh Vân bước ra, chính là Thiện Thi của Đông Vương Công!

Tại Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công mượn trợ Chư Thiên Khánh Vân, một hơi chém ra thiện thi.

Thiện thi đó nhờ vào sự trợ giúp của Chư Thiên Khánh Vân, vừa xuất hiện liền đạt thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ.

Bởi vì thiện thi của Đông Vương Công bẩm sinh đã có một luồng hạo nhiên chính khí, bản nguyên của Chư Thiên Khánh Vân lại tương đồng với Đông Vương Công, trong đó càng ẩn chứa một tia chính khí của Bàn Cổ Đại Thần.

Do đó, dưới sự tăng cường của hai yếu tố này, khiến thiện thi của Đông Vương Công càng thêm tiếp cận Đại Đạo, thực lực một hơi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngay cả tu vi Nguyên Thần của Đông Vương Công cũng trong chớp mắt đột phá, cùng với thực lực nhục thân đồng thời đề thăng tới cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đương nhiên, bàn về chiến lực, đủ để nghiền ép bất kỳ Chuẩn Thánh trung kỳ nào.

Hành động của Đông Vương Công quả là một đòn sấm sét, khiến tất cả sinh linh tại trường đều chấn kinh không thôi.

Cả Tử Tiêu Cung tịch mịch vô thanh, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đã biến mất, giờ phút này cũng đang âm thầm quan sát Đông Vương Công.

Chư vị tu sĩ không biết Đông Vương Công đã đồng thời đề thăng nhục thân và Nguyên Thần lên cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Hồng Quân Lão Tổ lại thấu rõ.

Đông Vương Công có thực lực để nhục thân đột phá, sau đó lại mượn nhờ pháp môn Trảm Thi của Hồng Quân Lão Tổ, khiến Nguyên Thần cũng thuận lợi đột phá.

Nguyên Thần chi đạo và Nhục Thân chi đạo đồng thời đề thăng như vậy, khiến thực lực trở nên phi thường kinh người.

Sau nửa buổi ngẩn ngơ, cuối cùng cũng có người tại Tử Tiêu Cung phản ứng trước tiên.

"Đông Vương Công đạo hữu, chúc mừng!

Đạo Tổ một phen giảng giải, huynh đã trở thành cường giả Chuẩn Thánh đầu tiên!" "Chúc mừng Đông Vương Công đạo hữu, Chuẩn Thánh đệ nhất, quả đúng danh bất hư truyền!" Nhất thời, chư vị tu sĩ đều nhao nhao chúc mừng, miệng lưỡi xem Đông Vương Công là Chuẩn Thánh đệ nhất, nhưng trong lòng một số tu sĩ khác lại không mấy dễ chịu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng khó chịu nhất, y vẫn luôn tự nhận mình là Bàn Cổ chính tông, ngay cả huynh đệ của mình cũng chưa từng cảm thấy có thể so sánh với y.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công là người đầu tiên đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, khiến tâm lý của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đả kích nặng nề.

Lão Tử ở một bên cũng cảm thấy chua xót trong lòng, đạo tâm y kiên định, tư chất bất phàm, vẫn luôn vô cùng tự phụ, nhưng hiện tại nhìn lại, so với Đông Vương Công vẫn kém một chút.

Chư vị tu sĩ không đề cập tới nỗi khó chịu trong lòng, giờ phút này Đông Vương Công Trảm Thi thành công, trong thần thức của y, sự lý giải về Đại Đạo lại một lần nữa tinh tiến rất nhiều.

Chém ra thiện thi, không phải Đông Vương Công không có thiện niệm, mà là để y càng thêm tiếp cận Đại Đạo, minh ngộ bản ý của thiện niệm.

Giờ phút này, Đông Vương Công chỉ cảm thấy Đại Đạo minh bạch, tựa hồ đang ở trước mắt, chỉ cần cần cù tu hành, tất sẽ có thu hoạch.

Đông Vương Công mỉm cười hướng chư vị đạo hữu ra hiệu, một bên Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc lại mang vẻ mặt âm trầm.

Thấy Đông Vương Công được đối đãi như vậy, Đế Tuấn dẫn theo chúng Yêu tộc trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Thập Nhị Tổ Vu đảo có chút thâm ý nhìn Đông Vương Công một cái, sau đó cũng rời khỏi Tử Tiêu Cung, không có ý muốn đàm phán với Đông Vương Công.

Đông Vương Công dẫn theo chúng thuộc hạ chậm rãi đi, một lần nữa tiến vào trong Hỗn Độn.

“Lần này Đạo Tổ truyền xuống pháp môn Trảm Thi, cũng là cơ hội tốt để linh bảo Hồng Hoang đại địa xuất thế, các ngươi hãy dựa vào cơ duyên của mình, du lịch một phen, xem liệu có thu hoạch được

gì không!" Đông Vương Công không trực tiếp quay về ba tiên đảo, mà muốn một lần nữa du lịch Hồng Hoang, nhân cơ hội này thu về một số lợi ích.

"Đợt cuồng triều linh bảo này, nếu không thể có thu hoạch, chỉ sợ linh bảo trong Hồng Hoang sẽ bị vét sạch, muốn lấy bảo vật nữa, chỉ có thể chờ đến lần giảng đạo thứ ba!" Đông Vương Công trong lòng tính toán, dẫn theo mọi người rời khỏi Tử Tiêu Cung, một lần nữa trở về Hồng Hoang Thế Giới.

"Các ngươi có thể hành động riêng, cũng có thể đi theo ta cùng du lịch, tùy theo tâm ý của mỗi người, không cần cố kỵ gì." Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, mọi người đều có cơ duyên riêng, do đó không thể nào hành động tập thể.

Giờ phút này Đông Vương Công vừa dứt lời, mọi người liền phân tán hành động, dù sao cơ duyên mà mọi người cảm ứng được đều ở bốn phương tám hướng, không thể thống nhất hành động.

Tây Vương Mẫu cũng quay người rời đi, nàng cảm ứng được cơ duyên tại Côn Lôn Sơn, muốn quay về xem xét.

Tử Vi Tinh Chủ cảm thấy trên Tử Vi Tinh có cơ duyên, cũng quay về xem xét.

Đông Vương Công thì trực tiếp đi tới Bất Chu Sơn, trái ngược với thuộc hạ của y.

Đông Vương Công cảm ứng được cơ duyên của mình, nằm trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Đông Vương Công không hiểu, y đã từng lên đỉnh núi đó một lần và cũng có được cơ duyên, chẳng lẽ giờ lại có cơ duyên nữa sao?

Đông Vương Công từ biệt mọi người, một mình leo lên Bất Chu Sơn, trên con đường quen thuộc, Đông Vương Công đi một mạch,

không hề gặp trở ngại.

Trước đây y đã thu được Tam Quang Thần Thủy, và quả thực đã trữ đầy một cái hồ lớn.

Lúc đó Đông Vương Công đã kiểm tra một lượt, xác định không còn bảo vật nào nữa mới rời đi.

Chẳng lẽ đồ vật bây giờ mới xuất thế sao?

Chương 83

Thật đáng tiếc là không có chút bảo quang nào, căn bản không thể nhìn ra bất kỳ tình huống dị thường nào.

Khi Đông Vương Công leo lên đỉnh núi, tâm trí y có chút cảm ứng, thiện thi mà y đã chém ra nhờ Chư Thiên Khánh Vân đột nhiên động đậy, xuất hiện bên cạnh Đông Vương Công.

Cơ duyên mà Đông Vương Công cảm ứng được trước đây, chính là do thiện thi truyền đạt.

Lúc này thiện thi chủ động hiện thân, hiển nhiên đã tìm được địa điểm, cảm ứng càng thêm chuẩn xác.

"Dẫn ta đi!" Đông Vương Công mỉm cười, thiện thi tự chủ hành động.

Thiện thi vốn là một tia ý niệm của Đông Vương Công biến hóa mà thành, có thể không phân biệt lẫn nhau.

Thiện thi trực tiếp đi đến bên cạnh cái hồ nhỏ nơi Đông Vương Công đã hấp thu Tam Quang Thần Thủy lần trước, lúc này trong lòng Đông Vương Công khẽ giật mình.

Y nhìn thấy dưới đáy hồ, lại xuất hiện một ít Tam Quang Thần Thủy.

Tuy rằng ít, nhưng lại thực sự tồn tại!

Đông Vương Công có thể khẳng định, khi y thu thập trước đó, không còn một giọt nào!

Loại thiên địa linh túy này, ai cũng không thể để sót.

Mà hiện tại lại xuất hiện Tam Quang Thần Thủy, chỉ có thể chứng

tỏ, đây là những giọt mới được thu thập.

"Ban đầu ta đã sai lầm!

Một cái hồ bình thường, làm sao có thể chứa đựng nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy!

Nếu không có chỗ đặc biệt, mọi chuyện căn bản không thể tồn tại!" Đông Vương Công trong lòng cảm khái, lúc đó y cũng bị lợi ích thu được làm cho đầu óc choáng váng, quên mất đạo lý "sự xuất phản thường tất hữu yêu" (sự việc khác thường ắt có quỷ).

Tam Quang Thần Thủy quý giá biết bao, căn bản không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đó, lại còn đầy cả một hồ!

Hiện tại, Đông Vương Công lại một lần nữa nhảy vào trong hồ.

Cẩn thận thu thập một chút Tam Quang Thần Thủy mới ngưng tụ dưới đáy hồ, sau khi xác định không bỏ sót, y triển khai thần thức, nghiêm túc lục soát.

Thiện thi lúc này cũng ở một bên hiệp trợ Đông Vương Công, cả hai người lật đá, đào bùn dưới đáy hồ, giống hệt như đang mò cá dưới sông vậy.

Đông Vương Công tốc độ nhanh, nhanh chóng lục soát một lượt trong đó, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Ngay khi Đông Vương Công đang định bỏ cuộc, bên thiện thi truyền đến một luồng cảm xúc kích động, hiển nhiên đã tìm thấy thứ gì đó!

"Tìm thấy rồi!" Ý niệm của thiện thi truyền đến.

Đông Vương Công ngay lập tức xuất hiện trước mặt thiện thi, thấy thiện thi lúc này đang cầm một vật trong tay.

Trông như một khối xương!

Quả thực là một khối xương, giống như một khối xương phổ thông nhất, tối tăm vô quang, không hề có điểm gì đặc biệt.

Nhưng chính vì quá đỗi bình phàm, thậm chí có thể nói là tầm thường, khiến người ta sẽ tự động bỏ qua.

Trước đây Đông Vương Công đã từng nhìn thấy khối xương này, nhưng y đã tiện tay vứt đi, căn bản không hề để tâm.

Mãi đến lúc này, thiện thi một lần nữa nhặt nó lên, Đông Vương Công mới ý thức được vấn đề của khối xương.

"Một khối xương, trông như một phần của Bất Chu Sơn, do đó ta mới không chú ý." Đông Vương Công cẩn thận suy ngẫm, một phần của Bất Chu Sơn!

Đông Vương Công cầm khối xương, một lần nữa dùng thần niệm thăm dò vào trong đó, quả nhiên vẫn không có gì đặc biệt.

Nhưng chính vì thế, lại càng hiển lộ sự bất phàm của khối xương.

Với tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh hiện tại của Đông Vương Công, ngay cả một hạt bụi, trong mắt y cũng có thể nhìn thấy vô số bộ phận cấu thành vi tiểu.

Nhưng khối xương này lại khiến Đông Vương Công không thể nhìn thấu!

"Một đoạn xương vỡ của Bàn Cổ Đại Thần!" Thiện thi kinh ngạc nói.

Lợi dụng hóa thân Chư Thiên Khánh Vân, hạo nhiên chính khí trong cơ thể có thể liên kết với khí mạch của Bàn Cổ Đại Thần.

Lúc này thiện thi dựa vào một tia hạo nhiên chi khí, cảm nhận được mối liên hệ thần bí giữa nó và khối xương.

"Xương của Bàn Cổ Đại Thần sao?" Đông Vương Công cầm nó

trong tay, đột nhiên bạo phát.

"Oanh!" Mãn thiên tinh thần chi quang lóe sáng, ngay cả tất cả tinh trần trên Thiên Đình cũng kịch liệt chấn động.

Khoảnh khắc vừa rồi, Đông Vương Công bạo phát sức mạnh tuyệt cường, luồng lực lượng kia còn khủng bố hơn cả lúc y hạ xuống Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng một đòn giáng xuống khối xương bình bình vô kỳ kia, lại ngay cả một vết tích cũng không lưu lại!

Lực lượng Chuẩn Thánh, khó lòng làm tổn hại một phân hào!

"Bàn Cổ Đại Thần đã vẫn lạc vô tận tuế nguyệt, ngay cả khi thời gian đã tiêu ma hết thần tính trên xương cốt, nhưng như vậy, sức mạnh của ta cũng căn bản không thể lay chuyển một chút nào khối xương khô này!" Đông Vương Công cảm thán, không ngờ khối xương càng thần bí, thì lợi ích mà Đông Vương Công thu được càng nhiều!

Đông Vương Công trực tiếp ném khối xương vào Càn Khôn Đồ, cảm nhận vô cùng tinh thần chi quang tựa hồ xuyên thấu Càn Khôn Đồ, được tiếp dẫn vào trong thế giới Càn Khôn!

"Hiện tại xem ra, thần cốt ít nhất có thể tiếp dẫn tinh thần chi quang, hội tụ Tam Quang Thần Thủy, tốc độ mạnh mẽ hơn Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ quá nhiều!" Đông Vương Công hưng phấn nói với thiện thi, chỉ riêng khả năng này thôi, đủ để sánh ngang một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Thử nghĩ, chỉ cần có vô cùng vô tận Tam Quang Thần Thủy, đủ để tạo ra vô số cường giả!

Tinh thần chi quang vô lượng, ngày đêm tỏa ra, ngay cả khi đến hậu pháp thời đại, tinh thần vẫn tồn tại.

Như vậy, Tam Quang Thần Thủy có thể vĩnh viễn được thu thập.

Thu được một cơ duyên to lớn như vậy, trong lòng Đông Vương Công quả thực sảng khoái vô cùng.

Y lại cẩn thận lục soát, lần này Đông Vương Công gần như đã đào bới cả đỉnh núi ba thước đất.

Chương 84

Sau khi hoàn toàn xác định không còn bảo bối nào nữa, Đông Vương Công phủi phủi bùn trên tay, sau đó thong thả đi xuống núi.

Dáng vẻ của Đông Vương Công cứ đi ba bước lại quay đầu nhìn, như thể sợ lại bỏ lỡ thứ gì tốt đẹp vậy.

Nhưng thật không ngờ, khi Đông Vương Công đi được nửa sườn núi, y quả thực đã bỏ lỡ một cơ duyên!

Nửa sườn Bất Chu Sơn, mấy vị Đại Thần Thông Giả đang tụ tập một chỗ, từng người đều mặt mày hớn hở, trước mặt là một Tiên Thiên Đại Trận, linh khí đã tiêu tán hết.

Hiển nhiên bảo bối đã bị lấy đi, do đó chỉ còn lại trận pháp đổ nát.

Đông Vương Công nhìn thấy Tam Thanh, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Tứ Hoàng Yêu tộc, còn có Côn Bằng Lão Tổ của Bắc Minh Hải.

Các Đại Thần Thông Giả này đều có mặt, giống như đang họp vậy, không thiếu một ai.

"Đông Vương Công đạo hữu, từ trên núi xuống, tất hẳn cũng đã thu được tạo hóa rồi chứ!

Chúc mừng, chúc mừng!" Hồng Vân Lão Tổ nhiệt tình chào hỏi Đông Vương Công, vừa rồi Hồng Vân Lão Tổ đã thu được Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô, lúc này tâm tình đại hảo, trong lời nói cũng tràn đầy ý nhiệt tình.

Đông Vương Công nhìn thấy dáng vẻ của các Đại Thần Thông Giả này, lại nhìn thảm thực vật khô héo trong khe núi.

Đông Vương Công không cần nhìn kỹ cũng phát hiện ra trong tay họ là bảo hồ lô thần huy rực rỡ.

Tổng cộng bảy cái hồ lô, đã được chia xong.

Người khác có cơ duyên, bản thân y cũng có cơ duyên.

"Đông Vương Công đạo hữu, lần này đến muộn rồi, bảo bối đã bị chúng sư huynh đệ phân chia xong cả rồi, ha ha ha!" Đế Tuấn thấy Đông Vương Công hai tay không, không được chia hồ lô nào, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đông Vương Công liếc nhìn cái hồ lô trong tay Thái Nhất với vẻ khinh thường, hồ lô đó sau này được luyện hóa thành Trảm Tiên Hồ Lô, trong Phong Thần Đại Chiến đại phóng thần uy, quả thực không tệ.

Nhưng so với những gì Đông Vương Công thu được, căn bản không có cách nào đặt chung để so sánh.

Đông Vương Công cũng không vạch trần, đã có được lợi ích, không cần thiết phải tuyên dương khắp nơi.

Đông Vương Công nhìn thấy dây hồ lô khô héo, tiến lên một bước nói: "Ai nói ta không có cơ duyên?

Các ngươi lấy hồ lô, ta lấy dây hồ lô!" Đông Vương Công vừa nói, vừa ra sức kéo, ai ngờ dây hồ lô lại vô cùng kiên cố, không thể kéo đứt.

Đông Vương Công không khỏi trong lòng hiếu kỳ, một cú kéo của y, tuy không dùng hết toàn lực, nhưng cũng đủ để kéo đổ một ngọn núi cao ngút trời.

Ấy vậy mà lúc này, lại không thể kéo động một dây hồ lô khô héo.

"Đông Vương Công đạo hữu, dây hồ lô khô héo rồi, mang về cũng không cứu sống được, bản nguyên Tiên Thiên đã bị tổn thương, không thể phục hồi được!" Hồng Vân Lão Tổ lầm tưởng Đông Vương Công muốn mang dây hồ lô về nuôi dưỡng, lập tức ở một bên

khuyên.

Đông Vương Công cũng không nói gì, y dậm chân xuống đất, hai tay đào bới.

Dây hồ lô này sau này chính là gậy khuấy bùn khi Nữ Oa tạo người, sau đó lại trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Đả Nhân Tiên.

Một Tiên ở trong tay, Nhân tộc không ai không phục thủ xưng thần.

Thấy Đông Vương Công đang đào bới bùn đất trên mặt đất, các tu sĩ khác cũng đều có hứng thú.

Đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất, hai người mắt mang ý cười, chờ xem Đông Vương Công làm trò hề.

Nào ngờ Đông Vương Công đào bới chưa được bao lâu, từng đạo thần quang liền vọt lên trời, bùn đất trên mặt đất không tài nào che lấp được thần huy của bảo vật nữa!

Một luồng Hồng Mông chi khí tràn ngập bốn phương, kích động cả nửa sườn núi đều tràn đầy sinh cơ bừng bừng!

"Thật sự có bảo bối!" Hồng Vân Lão Tổ duỗi dài cổ muốn nhìn rõ ngọn ngành.

Đế Tuấn và Thái Nhất ở một bên cũng hoàn toàn ngây người, nhìn thấy khí tức và thanh thế của bảo vật kia, so với bảo hồ lô trong tay họ, chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn!

Lúc này Tam Thanh Lão Tổ, Nữ Oa Phục Hy, cũng đều mặt mày kinh ngạc.

Gọi là khí vận, khí vận!

Tự cho rằng đã lấy được bảo bối, kỳ thực những thứ tốt hơn đang

được người khác giữ lại!

Đông Vương Công ở gần nhất, cảm nhận cũng rõ ràng nhất, bảo bối được đào bới ra tuy chưa hiện thân, nhưng luồng quang hoa trùng thiên kia đã vô cùng kinh người rồi.

Lúc này Đông Vương Công dùng sức kéo, "Oanh long!" Nửa sườn núi đều chấn động.

Chỉ thấy dưới dây hồ lô, giữa những rễ cây đan xen, từng khối đất tràn ngập Hồng Mông chi khí phá đất xuất hiện.

Đông Vương Công nhìn thấy đoàn Hồng Mông chi khí lớn, có thể xác định đó là bảo bối.

"Chẳng trách lại nặng đến vậy, quả nhiên là một kiện bảo vật!" Đông Vương Công hưng phấn cười lớn, sau đó trực tiếp thu cả dây hồ lô và khối đất tràn ngập Hồng Mông chi khí kia vào.

"Dám hỏi đạo hữu, linh vật kia, phải chăng là Cửu Thiên Tức Nhưỡng?" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên vốn là tinh hoa Mậu Thổ hóa hình, Tiên Thiên đối với linh vật thuộc tính thổ có cảm ứng cực kỳ mạnh, do đó vừa thấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, liền có chút phát giác.

Đông Vương Công cười nói: "Chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Lúc này, chúng sinh linh đều trợn mắt há mồm, một bộ dáng bi khổ tiếc nuối chí bảo.

Đặc biệt là Yêu tộc Đế Tuấn, quả thực có tâm muốn chết, lần này đoạt bảo, chỉ có Thái Nhất lấy được một cái hồ lô, mà cũng không đáng kể, hiện tại Đông Vương Công vừa đến, lại có cả dây hồ lô, lại có cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng, làm sao có thể không đau lòng chứ?

Cửu Thiên Tức Nhưỡng tương truyền là vạn thổ chi tổ trong Hỗn Độn, một giọt Cửu Thiên Tức Nhưỡng có thể hóa thành một ngọn núi cao chót vót.

Cũng chính vì thế, với nhục thân cường hãn của Đông Vương Công, khi lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng trước đó cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Thu được hai kiện linh vật, Đông Vương Công tâm tình đại hảo, bỏ lại chúng Đại Thần, trực tiếp xuống núi.

Lúc này, trong lòng Nữ Oa có chút trống rỗng, như thể thứ vốn thuộc về nàng đã bị người khác lấy đi, sâu thẳm nội tâm truyền đến một cảm giác trống trải.

Đông Vương Công rời khỏi Bất Chu Sơn, sau khi du lịch một vòng ở những nơi khác, không còn thu hoạch thêm chút nào nữa, mới tâm mãn ý túc quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Lần thu thập linh bảo này, thần cốt của Bàn Cổ Đại Thần cực kỳ quan trọng, tuy chưa biết ngoài việc thu thập Tam Quang Thần Thủy ra còn có tác dụng gì, nhưng Đông Vương Công mơ hồ cảm thấy về sau chắc chắn sẽ có tác dụng lớn.

Trên đường Đông Vương Công quay về Bồng Lai Tiên Đảo, lúc này các tu sĩ xuất ngoại tìm bảo cũng đã quay về.

Chương 85

Tây Vương Mẫu tại Côn Lôn Sơn thu được Bạch Ngọc Thủ Trạc, cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tử Vi Tinh Chủ thì tại Tử Vi Tinh thu được một phương Đại Ấn, chính là Thần Ấn của ngôi sao chủ.

Trên đó vô cùng tử sắc tinh thần chi quang lấp lánh, đại đạo thần văn thư tả tám chữ lớn: "Thụ mệnh ư Thiên, Ký thọ Vĩnh Xương!" Tử Vi Tinh Chủ đưa Thiên Sinh Thần Ấn ra khoe, nhất thời mãn thất tử khí, lấp lánh sinh huy.

Cửu Anh và Ngọc Dương Tử cũng đều có thu hoạch, hiển nhiên một chuyến Hồng Hoang này, đều không bận rộn vô ích.

Lúc này Đông Vương Công đã thành công chém ra thiện thi, lại có được mấy kiện linh vật, trong tâm tình đại hảo, Đông Vương Công tại Bồng Lai Tiên Đảo mời chư vị đồng đạo cùng luận đạo.

Dù sao pháp môn Trảm Thi mọi người đều đã học, thảo luận sẽ rất có lợi.

Thuộc hạ của Đông Vương Công không ít Đại La Kim Tiên, đã tham gia luận đạo, đồng thời Thái Ất Kim Tiên trên bốn tiên đảo cũng được mời.

Nhất thời quần tiên tề tụ, thanh thế vô song, trông có vẻ uy nghiêm.

Đông Vương Công hùng hồn đàm đạo, chia sẻ sự lý giải của mình về Đại Đạo với mọi người, chúng thuộc hạ tự nhiên rửa tai lắng nghe.

Đông Vương Công đối với Đại Đạo có những kiến giải độc đáo,

rất khác so với Đại Đạo của Đạo Tổ Hồng Quân.

Lúc này, nghe Đông Vương Công giảng giải, lập tức trong lòng sáng bừng, như thể một cánh cửa mới đã được mở ra, khiến họ có cảm giác tai mắt được mở mang.

Tư tưởng của Đông Vương Công nhảy vọt, không câu nệ vào bất kỳ loại Đại Đạo cố định nào, loại kiến giải về Đại Đạo này khiến Huyền Quy nhất tộc mới gia nhập chấn kinh không thôi.

Đặc biệt là hơn mười vị Đại La Kim Tiên của Huyền Quy nhất tộc phía sau, trước đây chưa từng rời khỏi Quy Khư Chi Địa, do đó cũng chưa từng nghe qua đạo pháp khác.

Hiện tại được Đông Vương Công giảng giải, lập tức kinh vi thiên nhân.

Đông Vương Công cũng hứng chí, tu vi liên tục đột phá, lại thu hoạch được thần cốt, do đó trong tâm tình vui vẻ mới cùng mọi người ngồi luận đạo.

Một lần giảng giải của Đông Vương Công, khiến chúng sinh linh dưới trướng thu hoạch không nhỏ, trong đó mấy người căn nguyên bất phàm, thậm chí minh ngộ bản tâm, tu vi trong chớp mắt đột phi mãnh tiến.

Đông Vương Công giảng giải xong, Tây Vương Mẫu tiếp tục giảng giải, sau đó là Tử Vi Tinh Chủ, Cửu Anh, v.v.

Từng người một xiển thuật sự lý giải của mình về đạo, cách này không những khiến họ thể ngộ về đạo càng thêm sâu sắc, đồng thời cũng càng rõ ràng hơn đạo của mình rốt cuộc là như thế nào.

Phương pháp ôn cố tri tân này, cũng là do Đông Vương Công được Đạo Tổ khải phát, do đó lúc này mới thử một phen.

Lần giảng đạo này tất cả Đại La Kim Tiên đều tham gia, cho đến

khi kết thúc, tu vi của từng người đều có mức độ đề thăng khác nhau.

Đặc biệt là Tây Vương Mẫu, một thân Thái Âm Chân Khí bành trướng như triều, hiển nhiên thu hoạch không ít, tu vi lúc này cũng đã thành công đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tây Vương Mẫu thành công đột phá, thực lực trở thành đệ nhất nhân dưới Đông Vương Công, nếu có cơ duyên, lại nhân cơ hội chém ra một trong ba thi, có thể trở thành cường giả Chuẩn Thánh thứ hai.

Một phen giảng đạo kết thúc, từng người đều vội vã lại lần nữa bế quan, Đông Vương Công cũng không ngăn cản, y cũng vừa mới đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, chính là cơ hội tốt để củng cố tu vi.

Do đó, mấy tòa tiên đảo đều rơi vào một khoảng lặng yên.

Lúc này Hồng Hoang Thế Giới lại hoàn toàn trái ngược, Vu Yêu Nhị Tộc đại chiến không ngừng, khắp nơi chiến hỏa liệu nguyên.

Thêm vào đó, việc tìm kiếm và tranh đoạt linh bảo diễn ra thường xuyên, kiếp khí trong Hồng Hoang Thế Giới cũng ngày càng nồng đậm.

Tiên Thiên Linh Bảo vốn hữu hạn, lúc này số lượng Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang lại vượt xa số lượng linh bảo.

Dù sao hiện tại đang là thời kỳ đại chiến Vu Yêu, những thần linh được thai nghén đợt đầu đều còn đó, linh khí Hồng Hoang Thế Giới cũng vô cùng sung túc, tự nhiên không ít sinh linh cường đại được thai nghén.

Đông Vương Công tuy ở xa hải ngoại, nhưng có Thông Thiên Kiến Mộc trong tay, đối với sự tình Hồng Hoang y đều thấu rõ.

Tranh đoạt linh bảo, đại chiến Vu Yêu Nhị Tộc, tất cả đều khiến kiếp khí của Hồng Hoang lượng kiếp ngày càng nồng đậm.

Ngay cả trên các tiên đảo hải ngoại, trong vô biên đại hải, cũng bị kiếp khí tràn ngập quấy nhiễu.

Nếu không phải Đông Vương Công thủ đoạn thông thiên, liên kết khí tức Kiến Mộc và bốn tòa tiên đảo, chỉ sợ trên tiên đảo cũng đã sớm kiếp khí ngập trời rồi.

"Vu Yêu lượng kiếp là kiếp nạn lớn nhất trong Hồng Hoang, Vu Yêu Nhị Tộc đều bẩm khí vận thiên địa mà sinh, định mệnh phải đại chiến một trận." Đông Vương Công đối với tất cả đều không để ý, chỉ cần giữ vững cơ nghiệp của mình, đợi thời cơ chín muồi, một trận định giang sơn là được!

Nhưng Đông Vương Công muốn yên tĩnh, những sinh linh bị kiếp khí cảm nhiễm lại không để y yên ổn!

Khi Đông Vương Công đang bế quan, bên ngoài Bồng Lai Tiên Đảo lại một lần nữa bị vây hãm, vô số thủy tộc truy ba trục lãng, bao vây Bồng Lai Tiên Đảo kín như bưng.

"Đông Vương Công, sao còn không mau hiện thân!" Ngoài Bồng Lai Tiên Đảo một trận công kích đại trận vang dội khiến Đông Vương Công giật mình tỉnh giấc, y đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy vô số Long tộc trong màn sương mù xòe vảy vươn móng, sừng nhọn tranh vanh.

"Long tộc?

Chẳng lẽ cũng bị kiếp khí ảnh hưởng rồi sao?" Đông Vương Công trực tiếp xuất quan, phía sau một đám Đại La Kim Tiên cũng đều nghe thấy động tĩnh, theo sau Đông Vương Công, xuất hiện bên ngoài Hộ Đạo Đại Trận.

"Thần thánh phương nào, dám công kích Hộ Đảo Đại Trận của ta, Đông Vương Công?" Đông Vương Công thản nhiên nhìn đối phương,

y có chút ấn tượng về Long tộc này.

Lần đầu tiên Long tộc không xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, nhưng lần thứ hai nghe giảng thì có mặt.

"Ta là Tộc trưởng Long tộc, Ứng Long Lão Tổ!" Long tộc kia vô cùng tự phụ, trong lời nói khinh mạn vô cùng, hiển nhiên không đặt Đông Vương Công vào mắt.

Lần đi Tử Tiêu Cung trước đó, các tu sĩ đều ca tụng Đông Vương Công không ngớt, khiến Ứng Long vô cùng bất mãn.

Ngày đó Đông Vương Công tại Tử Tiêu Cung liên tục đột phá, lại nhân cơ hội Trảm Thi thành công, đại phóng quang mang.

Ứng Long Lão Tổ thì cho rằng Đông Vương Công đã cướp mất cơ hội thể hiện của y, do đó trong lòng đối với Đông Vương Công ôm hận.

Lần này sau khi về Tứ Hải, lợi dụng pháp môn Trảm Thi của Hồng Quân Lão Tổ, đã thành công chém ra ác thi.

Tu vi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, Ứng Long Lão Tổ cho rằng thời cơ Long tộc một lần nữa quật khởi đã đến rồi!

Có lẽ vì ảnh hưởng của kiếp khí, có lẽ Ứng Long Lão Tổ vốn muốn trừ bỏ Đông Vương Công.

Việc Đông Vương Công chiếm cứ bốn tòa tiên đảo trên đại hải, Ứng Long Lão Tổ ngày đêm trằn trọc không yên, luôn suy tính làm thế nào để diệt trừ Đông Vương Công.

Nay đã đột phá Chuẩn Thánh, y nhìn lại, đồng là Chuẩn Thánh, tuyệt đối không yếu hơn Đông Vương Công.

Chương 86

"Đại hải là địa bàn của Long tộc ta, làm sao có thể cho phép một ngoại tộc chiếm cứ bốn tòa tiên đảo, phát triển một phương thế lực, ngày đêm nằm trên đầu ta, Long tộc không thể dung nhẫn được nữa!" Ứng Long Lão Tổ cuối cùng hoàn toàn phát điên, dẫn vô số cường giả Long tộc, bao vây Bồng Lai Tiên Đảo thành một vòng tròn, cốt để trục xuất Đông Vương Công!

Tương truyền Đông Vương Công có rất nhiều linh bảo bên mình, nếu có thể đoạt được một số từ tay Đông Vương Công, vừa vặn có thể giúp y nhân cơ hội chém ra hai thi còn lại.

Ứng Long Lão Tổ tính toán đâu vào đấy, nhưng lại đánh giá sai thực lực của Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công nhìn vô số cường giả Long tộc, âm thầm gật đầu.

Long tộc tuy trong Long Hán Sơ Kiếp đã bị trọng thương, nhưng thực lực vẫn không thể xem thường, thậm chí so với các cường tộc hiện tại, cũng không hề yếu hơn.

"Ứng Long Lão Tổ sao?

Kẻ hậu thế giúp Đại Vũ trị thủy, chém giết Cửu Đầu Tướng Liễu đó sao?" Đông Vương Công đối với Ứng Long Lão Tổ có chút ấn tượng, hậu thế cũng chính vì Ứng Long Lão Tổ giúp Đại Vũ, mới khiến Long tộc trở thành thánh thú đồ đằng của nhân loại, vô hình trung tăng cường khí vận cho Long tộc.

"Nếu ta chém giết Ứng Long Lão Tổ, không biết có thể nhân cơ hội chiếm lĩnh hoàn toàn hải ngoại hay không?" Đông Vương Công trong lòng tính toán, Long tộc dù sao cũng có thực lực nhất định, để

lại trấn thủ Tứ Hải, đó chẳng khác nào đặt một quả bom trước cửa nhà.

Chỉ có hoàn toàn chém giết Long tộc, hoặc thần phục Long tộc, như vậy mới có thể vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Hiện tại Ứng Long Lão Tổ chủ động tìm đến cửa, lại khiến Đông Vương Công bớt đi không ít phiền phức.

Đông Vương Công lại vui vẻ nhìn Ứng Long Lão Tổ tìm đến cửa, y nhìn ra được, Ứng Long Lão Tổ Trảm Thi thành công, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, sau đó hoàn toàn bành trướng, do đó mới dám đến khiêu chiến y.

"Bất kể là vì thực lực bành trướng, hay bị kiếp khí mê hoặc, hôm nay đến Bồng Lai Tiên Đảo của ta, không để ngươi chết, cũng phải khiến ngươi lột da!" Đông Vương Công ngôn ngữ cuồng ngạo, đồng dạng một bộ không đặt Ứng Long Lão Tổ vào mắt.

"Hừ, tương truyền Đông Vương Công cuồng ngạo không ai bì kịp, hôm nay gặp mặt, còn hơn cả tiếng đồn!" Ứng Long Lão Tổ châm chọc đáp trả, đã đến đây rồi, không có ý định bỏ qua chuyện này.

"Lão tặc long!

Ngươi cũng dám nói chuyện như vậy với lão gia nhà ta, để ta giao đấu với ngươi!" Bạch Viên tính tình nóng nảy, vừa nghe Ứng Long Lão Tổ lời lẽ châm chọc Đông Vương Công, lập tức nhảy lên, xuất trận khiêu chiến, mắng Ứng Long Lão Tổ.

Ứng Long Lão Tổ tự cho mình thân phận cao quý, tự nhiên sẽ không ra tay với Bạch Viên, một đứa đồng tử.

"Ai có thể cùng ta chém giết con khỉ đó!" Ứng Long Lão Tổ hô một tiếng, đã có một Chưởng Đao Sứ dưới trướng đứng ra.

"Mạt tướng nguyện vì Lão Tổ chém giết kẻ này!" Chưởng Đao

Sứ cũng là một Đại La Kim Tiên, cảnh giới của y cao hơn Bạch Viên một chút, đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Ứng Long Lão Tổ nhìn thấy, cười gật đầu đồng ý.

Chưởng Đao Sứ cầm một thanh Cửu Hoàn Kim Bối Khai Sơn Đao, đao đó là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nặng chín vạn tám ngàn cân, được thai nghén từ hàn băng thiết vạn năm trong Tây Hải, uy lực vô cùng.

Lúc này Bạch Viên thấy đối thủ, cũng không đáp lời, trong tay Hỗn Thiết Côn vung lên, thân Bạch Viên chấn động, một Bạch Mao Thủy Viên cao ngàn trượng đứng trên đầu sóng nhe răng trợn mắt, dùng cự bổng vung vẩy.

"Yêu hầu, chịu chết!" Chưởng Đao Sứ cũng không cam chịu yếu thế, cảnh giới của y cao hơn Bạch Viên, do đó về khí thế tự nhiên càng không thể kém hơn.

Đông Vương Công lúc này đang chú ý tới Bạch Viên, Bạch Viên tư chất vô song, lần này lại ở Hồng Hoang thu được Vô Cực Hỗn Nguyên Côn, một trận chiến này chính là lúc khảo nghiệm y.

Bạch Viên thân cao ngàn trượng, có thể di sơn điền hải, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, hai tay vung Thiên Quân Bổng, đập về phía Chưởng Đao Sứ.

"Oanh long!" Trên không trung một tiếng cự hưởng, sóng nước bốn phía đồng loạt nổ tung.

Thần đao trong tay Chưởng Đao Sứ rung chuyển dữ dội, bị Bạch Viên một bổng đập cho hổ khẩu nứt toác, ngay cả pháp bảo cũng suýt tuột khỏi tay.

Uy lực một bổng, cao thấp liền phân định!

Bạch Viên một đòn đã nhìn ra nông sâu của đối thủ, oa oa kêu lớn,

thân mình nhảy lên, ngay sau đó lại một bổng đập ra.

Lúc này Chưởng Đao Sứ chật vật đón đỡ, nhưng ngay cả khi còn toàn thắng cũng không phải đối thủ của Bạch Viên, một đòn này càng thêm không thể chống đỡ.

"Oanh long!" Lại một tiếng cự hưởng, Chưởng Đao Sứ trực tiếp bị đập xuống biển, gào thét một tiếng, hóa thành thân thần long ngàn trượng, trong tiếng gào thét giận dữ, thần long mạnh mẽ phá vỡ sóng nước, trực tiếp đánh tới Bạch Viên.

Long tộc vốn cũng là kẻ có nhục thân cường hãn, thần long lúc này triển hiện chân thân, muốn một lần nữa với trạng thái toàn thịnh đối chiến với Bạch Viên.

Lúc này Bạch Viên cũng đang đứng cao trên đầu sóng, y cũng là thủy linh hóa thân, tự nhiên thông hiểu thuật ngự thủy khí.

Thấy thần long dám đối đầu, Bạch Viên lần này phấn lực nhảy vọt lên không trung, mượn thế hạ xuống, lại một lần nữa phấn lực một bổng đập ra.

"Đông!" Long trảo của Chưởng Đao Sứ va chạm với thần binh của Bạch Viên, trong chớp mắt lại một lần nữa bị đập xuống đại hải, thân thần long tứ phân ngũ liệt, long huyết nhuộm đỏ vạn dặm hải vực!

"Cho ta xông lên!" Ứng Long Lão Tổ thấy tình hình bất ổn, phát ra hiệu lệnh, vô số Long tộc lập tức đồng loạt xông lên phía trước.

Ứng Long Lão Tổ phát hiệu lệnh, không chỉ Long tộc đại quân hành động, vô số thủy tộc trong đầu sóng cũng nhao nhao làm loạn.

Ngư hà xà miết (cá tôm rắn rùa) nổi sóng làm loạn, đao thương kiếm kích vung vẩy hàn quang.

Đông Vương Công bên này dù sao nhân lực không đủ, y vung tay

lên, Tu Di Đại Trận hộ vệ Bồng Lai Tiên Đảo ầm ầm vận chuyển, ngăn chặn vô số thủy tộc bên ngoài trận.

Lúc này Đông Vương Công đứng thẳng người ra, Cảnh Dương Kiếm trong tay quét ngang ngàn quân, trong chớp mắt đã chém giết một mảng sinh linh, vô số tàn chi đoạn tí rơi xuống đại hải, vạn dặm hải cương toàn bộ nhuộm thành huyết hồng sắc.

Tây Vương Mẫu lúc này cũng giá vân lên, trên Côn Lôn Kính phóng ra một đạo thần quang thông thiên triệt địa, nơi Côn Lôn Kính chiếu tới, thủy tộc toàn bộ hóa thành một làn tro bụi, ngay cả hồn phách cũng không còn.

Hai vị Chí Tôn vừa ra tay, lập tức khiến vô số thủy tộc kinh sợ lùi bước.

Lúc này Tử Vi Tinh Chủ ném Tinh Thần Đại Ấn lên không trung, một đòn đã đập nát một mảng lớn ngư hà thành thịt nát.

Cửu Anh cũng huyễn hóa xuất bản thể, chín cái đầu không ngừng phun ra thủy hỏa, nơi nào đi qua không một giáp xác nào còn sót lại.

Nhìn thấy Đông Vương Công chém giết bốn phương, Ứng Long Lão Tổ cũng không thể ngồi yên, y vốn tưởng rằng mang theo trăm vạn thủy tộc có thể trong khoảnh khắc hạ gục Đông Vương Công, nhưng không ngờ, bên y vừa mới xuất trận, đã bị Đông Vương Công một phương giết cho không thành quân.

Ứng Long Lão Tổ một tiếng nộ hống, trong chớp mắt hóa xuất thần long chân thân, Ứng Long Lão Tổ tướng mạo quái dị vô cùng, khác biệt lớn so với Long tộc khác.

Ứng Long Lão Tổ toàn thân đỏ vàng một màu, bên sườn sinh đôi cánh, vốn là thổ linh Tiên Thiên, vị thần của mây mưa sấm sét, câu độc hà xuyên.

Ứng Long Lão Tổ phi thân lên, Cửu Tử Long Vương bên cạnh cũng nhao nhao xòe vảy vươn móng, xông lên phía trước.

Nhất thời Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bí Hí, Bệ Ngạn, Phụ Hí, Ly Vẫn, mỗi người triển thần uy, cùng Ngọc Dương Tử, Tu Xà, Huyền Thanh, Tạc Xỉ và một đám Đại La Kim Tiên khác, đồng loạt chiến thành một đoàn.

Đông Vương Công trực tiếp tìm đến Ứng Long Lão Tổ, Cảnh Dương Kiếm trong tay đẩy lùi vô số thủy tộc, mũi kiếm thẳng chỉ Ứng Long Lão Tổ.

Chương 87

Ứng Long Lão Tổ cũng là Đại Thần đã thành danh từ lâu, từ sau khi Long Vương vẫn lạc, Ứng Long Lão Tổ chưởng quản Long tộc, lần này thành công đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, chính là lúc nhân cơ hội chém giết Đông Vương Công để lập uy.

Hiện tại thấy Đông Vương Công chiến lực vô song, giơ tay có thể diệt sát một mảng sinh linh, Ứng Long Lão Tổ trong lòng tuy có chút lo lắng, nhưng tên đã trên dây, không thể không bắn.

"Hống!" Thần long gào thét, Ứng Long Lão Tổ há miệng phun ra một đạo thần thông song thuộc tính thủy thổ, một cây thần thương phá không mà đến, giận dữ đâm về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này huy động Cảnh Dương Kiếm, vạn trượng kiếm quang ngưng tụ xuất một đạo thuần dương chân khí, thuần dương chân khí đó hóa thành một con mãnh hổ, bên sườn sinh đôi cánh, gào thét vồ tới.

Mãnh hổ và thần thương va chạm, thủy thổ chi thương đó trong chớp mắt vỡ nát.

Ứng Long Lão Tổ thấy tình hình bất ổn, há miệng phun ra từng đạo thần lôi, mới trong lúc hoảng loạn đánh tan mãnh hổ.

Lúc này Đông Vương Công một kiếm động, nhân cơ hội đến gần Ứng Long, Đông Vương Công tay trái nắm quyền, một quyền đánh ra về phía vạn trượng long thân của Ứng Long Lão Tổ.

"Hừ!

Đông Vương Công, quá tự ngạo rồi, dám so nhục thân với Long tộc ta, tìm cái chết!" Ứng Long nộ hống một tiếng, trong mắt đầy hàn

mang, nhục thân của Long tộc cường hãn, so với Vu tộc cũng không kém là bao, trong mắt Ứng Long Lão Tổ, Đông Vương Công va chạm nhục thân với y, căn bản không có chút phần thắng nào!

Đông Vương Công cũng không nói gì, lực tay lại tăng thêm ba phần.

Ứng Long Lão Tổ không biết nông sâu, lúc này trong lòng âm thầm đắc ý, cự long chi vĩ quét ngang.

"Bành!" Một tiếng thịt xương bị đánh nát truyền đến, vô cùng huyết vụ kèm theo thịt nát tan tác giữa không trung.

Ngay sau đó một tiếng rồng rống thảm thiết truyền đến, "Hống!" Ứng Long Lão Tổ vừa rồi còn đắc ý dương dương, đã bị Đông Vương Công một quyền đánh nát long vĩ.

Ứng Long Lão Tổ kinh hãi tột độ, chấn động đôi cánh liều mạng chạy thoát, chỗ đuôi bị đứt trông thật xấu xí.

Lúc này Ứng Long Lão Tổ không còn chút thần sắc kiêu ngạo nào, trong mắt đầy sợ hãi và thống khổ.

"Nhục thân của ngươi, còn cường hãn hơn cả Thập Nhị Tổ Vu!" Âm thanh run rẩy của Ứng Long Lão Tổ truyền đến, y nhìn về phía thiết quyền của Đông Vương Công, giống như nhìn thấy ác mộng sâu thẳm nhất, ngay cả cơ thể cũng không thể bình tĩnh.

Lúc này các cường giả Long tộc khác cũng đều nhìn thấy thảm trạng của Ứng Long Lão Tổ, từng người đều kinh hãi không thôi, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh như Ứng Long Lão Tổ cũng bị một đòn đánh trọng thương, thì ai có thể ngăn cản uy lực một quyền của Đông Vương Công!

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng tại chỗ, đừng nói Ứng Long, ngay cả tất cả Long tộc đến đây, Đông Vương Công cũng không sợ

chút nào!

"Bố Vạn Hải Triều Tông Đại Trận!" Ứng Long Lão Tổ kinh hoàng hô lớn một tiếng, tất cả thủy tộc nhao nhao rút lui, một tòa đại trận mượn sức mạnh Tứ Hải nhanh chóng thành hình, Cửu Tử Long Vương cũng rút về trong đại trận, mỗi người đứng đúng vị trí, hiệp trợ Ứng Long vận chuyển trận pháp.

Ứng Long Lão Tổ nhân cơ hội nuốt mấy viên thánh dược trị thương, mới tạm thời khá hơn một chút.

Đông Vương Công thấy đối phương bày đại trận, y cũng tiện tay lấy ra một tấm trận đồ.

Quy Hải Thần Tàng Đồ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trận đồ có thể bố trí Quy Hải Thần Tàng Đại Trận, uy lực so với Vạn Hải Triều Tông Đại Trận, không biết ai mạnh ai yếu.

"Bố trận!" Đông Vương Công một tiếng lệnh hạ, tu sĩ trên Bồng Lai Tiên Đảo nhao nhao nhập trận, dưới sự khống chế của Quy Hải Thần Tàng Đồ, một tòa đại trận trong chớp mắt vận chuyển.

Có Quy Hải Thần Tàng Đồ tương trợ, tốc độ bố trí đại trận còn nhanh hơn Long tộc.

Nhìn thấy Đông Vương Công cũng đã bố trí đại trận, ánh mắt Ứng Long Lão Tổ lóe lên hàn quang, thôi động Vạn Hải Triều Tông Đại Trận hướng về phía Đông Vương Công phát động công kích.

Ứng Long Lão Tổ lần này mang theo trăm vạn thủy tộc, mục đích là mượn sức mạnh thủy tộc, dưới hình thức đại trận tập hợp vạn linh chi lực, để từ đó đánh bại Đông Vương Công.

Đông Vương Công đồng thời thôi động Quy Hải Thần Tàng Đại Trận, uy lực của Quy Hải Thần Tàng Đại Trận cũng vô cùng to lớn, ngay cả khi số lượng sinh linh trong tay Đông Vương Công hiện tại

không bằng một phần mười của Ứng Long Lão Tổ, nhưng uy áp mà đại trận tán phát ra lại thắng Long tộc một bậc.

"Oanh long!" Hai tòa đại trận ầm ầm va chạm vào nhau, Vạn Hải Triều Tông Đại Trận của Long tộc một phương lập tức một trận bất ổn, những thủy tộc yếu ớt trong đại trận càng nhao nhao rơi xuống đại hải, trong chớp mắt tử thương vô số.

Ngay cả những sinh linh cấp Thái Ất Kim Tiên, cũng đều chịu phản phệ của đại trận, từng người thổ huyết không ngớt, hiển nhiên thương thế không nhẹ.

Hai tòa đại trận một lần va chạm, ai mạnh ai yếu liền rõ ràng.

"Đông Vương Công!

Ngươi tìm cái chết!" Ứng Long Lão Tổ nộ hống một tiếng, thấy một lượng lớn thuộc hạ tử vong, lúc này đã hai mắt đỏ ngầu, sát ý ngập trời, trong vô thức, Ứng Long Lão Tổ đã bị kiếp khí cảm nhiễm, bất chấp mọi hậu quả dẫn dắt thuộc hạ xông về phía Đông Vương Công.

"Ai tìm cái chết hả?

Kiến càng lay cây, không tự lượng sức!" Đông Vương Công lạnh lùng liếc nhìn Ứng Long Lão Tổ, hôm nay y muốn Ứng Long Lão Tổ thân vẫn đạo tiêu, còn những Long tộc ở Tứ Hải kia, nếu không thần phục, y sẽ diệt Long tộc hoàn toàn!

Đông Vương Công lúc này cũng đã nổi hỏa khí, Ứng Long Lão Tổ một lòng chấn hưng Long tộc, lại sai lầm khi muốn lấy Đông Vương Công làm bàn đạp.

Hiện tại lại bị kiếp khí xâm nhập, lúc này đang dẫn dắt cả Long tộc đi trên bờ vực diệt vong.

Đông Vương Công một lần nữa thôi động Quy Hải Thần Tàng

Đại Trận, ầm ầm va chạm với Long tộc.

"Bành!" Đại trận vỡ nát, vô số Long tộc nhao nhao vẫn lạc, Phụ Hí và Ly Vẫn trong Cửu Tử Long Vương, đi đầu nhục thân băng phôi, chỉ có Nguyên Thần may mắn thoát chết.

Vô số thủy tộc lúc này càng tử thương một mảng, ngay cả trong đại hải, thi thể cũng chất đống như núi, dần dần từ đáy biển chồng lên mặt nước.

Xung quanh vốn có vô số ngư hà tranh giành ăn huyết nhục, lúc này lại sớm đã diệt tuyệt hết.

Lực lượng một cú va chạm, nếu ở trên đại địa, chỉ sợ vô biên Hồng Hoang lại phải chịu trọng thương.

Ứng Long Lão Tổ rút thân phi thối, thấy vô số thủy tộc tử thương, đặc biệt là cái chết của hai vị long tử, trong khoảnh khắc bừng tỉnh.

Y vốn muốn dẫn dắt Long tộc đánh bại Đông Vương Công, để từ đó chấn hưng Long tộc.

Nhưng hiện tại lại biến thành dẫn dắt Long tộc liều chết, suýt chút nữa đã chôn vùi cả Long tộc!

Sự khác biệt giữa hai điều đó, quả thực là trời vực.

Một người vì chấn hưng Long tộc, một người lại dẫn Long tộc đến vực sâu không đáy.

Hiểu rõ mọi chuyện sau đó, Ứng Long Lão Tổ thậm chí hoài nghi trước đây y có thật sự đưa ra quyết định như vậy không?

"Lượng kiếp!" Trong lòng Ứng Long Lão Tổ đột nhiên lóe lên một từ ngữ nguy hiểm, y biết, giống như Long Vương ban đầu, mình đã bị kiếp khí quấn thân!

Nhưng hiện tại đã trở thành tử địch với Đông Vương Công, lúc

này không còn đường lùi, không chết thì ta vong!

Chương 88

"Long tộc tử đệ, rút về Tứ Hải!

Đông Vương Công, ta sẽ cùng ngươi quyết một trận tử chiến!" Trên người Ứng Long Lão Tổ tán phát một luồng khí tức quyết nhiên, thực lực sau khi minh ngộ trong khoảnh khắc đã đề thăng không ít.

Hiển nhiên việc tham thấu đại kiếp, khiến y có được vô cùng lợi ích, nếu có thể sống sót từ một trận chiến này, sau này có lẽ đạo đồ sẽ càng thuận lợi hơn.

Nhưng đã đắc tội Đông Vương Công, y không còn cơ hội nào nữa!

Long tộc tử đệ nghe lệnh Ứng Long Lão Tổ, nhao nhao rút về trong Tứ Hải.

Một trận chiến này ngay cả long tử cũng trực tiếp tổn thất hai vị, đã sớm sợ hãi thần uy của Đông Vương Công, ai dám khinh suất nói chiến!

Ứng Long Lão Tổ triệt thoái, những thủy tộc kia lập tức nhao nhao bỏ chạy.

"Đã đến địa bàn của ta, lại dễ dàng rời đi, thật sự coi ta Đông Vương Công dễ bắt nạt sao?" Đông Vương Công lạnh lùng hừ một tiếng, phi thân tới, một kiếm nhanh như chớp đâm ra.

Ứng Long Lão Tổ căn bản không kịp phòng ngự, miễn cưỡng dùng nhục thân đón đỡ, chỉ suýt soát tránh được vị trí yếu hại.

"Oanh!" Đông Vương Công một kiếm trọng thương Ứng Long Lão Tổ, vạn trượng phi long chi thân đó, bị Đông Vương Công một kiếm đâm xuyên, máu tươi trong vết thương khủng bố chảy như suối.

Thần long chi huyết rải rắc trường thiên, Ứng Long Lão Tổ lại tử

chiến không lùi.

“Hống!” Thần long yêu kiều, kinh thiên động địa, Ứng Long Lão Tổ không lùi mà tiến, mang theo tâm chết, giận dữ đánh tới Đông Vương Công.

“Muốn tìm chết, vậy ta thành toàn!” Ánh mắt Đông Vương Công lạnh lẽo, Ứng Long Lão Tổ cấp Chuẩn Thánh, quả thực thực lực vô cùng cường hãn.

Nhưng đã gặp phải Đông Vương Công, cũng chỉ có thể đến đây mà thôi!

“Phốc!” Tốc độ của Đông Vương Công quá nhanh, mỗi một đòn nhìn như nhẹ nhàng, nhưng sức mạnh đó lại đủ để hủy diệt tất cả!

Ứng Long Lão Tổ lại một lần nữa bị trọng thương, thổ huyết lui lại, lúc này trong mắt đầy vẻ ngoan lệ, vô cùng sát ý trong chớp mắt bạo phát ra.

Với tâm thế quyết chết, Ứng Long Lão Tổ đã không còn sợ hãi gì nữa!

Đông Vương Công đang định nhân thế chém giết Ứng Long Lão Tổ đang trọng thương, ai ngờ lúc này Ứng Long Lão Tổ toàn thân hắc quang đại phóng.

Ứng Long Lão Tổ nộ hống một tiếng, “Trảm!”, đồng thời trên thân một viên long châu bay ra, từng đoàn sát khí màu đen cùng viên long châu đó hợp hai làm một.

Một con hắc long trong chớp mắt thành hình, long trảo thô tráng đó đã đỡ được đòn trí mạng của Đông Vương Công!

“Trảm Thi!” Phượng nhãn Tây Vương Mẫu khẽ híp, không ngờ Ứng Long Lão Tổ trong tuyệt cảnh bạo phát, mượn nhờ vô biên sát ý, chém ra thi thứ hai, ác thi!

“Cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ!

Đế Quân cẩn thận!” Tử Vi Tinh Chủ trong lòng thầm kinh, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Đông Vương Công.

Ứng Long Lão Tổ trong cảnh tử đột phá, thành tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, luồng uy áp cường đại đó, khiến các cường giả xung quanh đều chấn kinh.

Cảm thụ uy áp trên người Ứng Long Lão Tổ, đều không khỏi lo lắng.

Nhưng lúc này Đông Vương Công lại không hề có ý lui bước, ngược lại càng cảm thấy hứng thú.

“Chém ra nhị thi, thì đã sao!” Đông Vương Công nhìn Ứng Long Lão Tổ, mỗi cử động của đối phương dường như đều hợp với đạo, nhưng trong mắt Đông Vương Công, thực lực của Ứng Long Lão Tổ, vẫn không đáng nhắc tới!

Lúc này Ứng Long Lão Tổ trong tuyệt cảnh bạo phát, nhưng lại càng khắc sâu thể hội được sự khủng bố của Đông Vương Công.

Ngay cả khi đã chém ra nhị thi, vẫn không hề có chút phần thắng nào, ngược lại so với trước đây, y cảm thấy càng nhiều kinh hoàng và bất an hơn!

“Rốt cuộc ngươi mạnh đến mức nào?

Ta đã chém ra nhị thi, lại vẫn như đang nhìn vào vực sâu không đáy!” Ứng Long Lão Tổ lúc này mang theo uy thế của nhị thi đã chém ra, một lần nữa giận dữ đánh tới Đông Vương Công.

“Giết!” Đông Vương Công lúc này toàn thân tinh quang rực rỡ, cuối cùng lại một lần nữa triển hiện pháp tướng chân thân, vô cùng tinh thần chi lực được tiếp dẫn.

Phía sau Đông Vương Công, dường như có một phương thế giới đang chống đỡ, khiến y cường đại đáng sợ.

Mọi người lo lắng cho Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công lại một mình xông lên không lùi bước.

"Oanh!" Đông Vương Công và Ứng Long Lão Tổ lại một lần nữa đối chọi, Ứng Long Lão Tổ trong chớp mắt bị đánh bay ra ngoài!

Với cảnh giới đã chém ra nhị thi, lại vẫn không thể chống đỡ được mũi binh phong của Đông Vương Công!

"Giết!" Đông Vương Công hoàn toàn bạo phát, Thuần Dương Pháp Tắc, Sức Mạnh Pháp Tắc đồng loạt triển hiện.

Phía sau Đông Vương Công dị tượng trùng sinh, chân long, thần hổ, thiên hoàng, các loại thần thú gào thét kinh thiên, nhe răng múa vuốt, trợ uy cho khí thế của Đông Vương Công.

"Bành!" Đông Vương Công lại một đòn nữa, đánh lui Ứng Long Lão Tổ tám vạn dặm.

Một đòn, hư không như mặt gương vỡ vụn, trong vô cùng đại hải, vô lượng hải thủy trong chớp mắt bị bốc hơi, thậm chí lộ ra đáy biển vạn vạn năm chưa từng xuất hiện.

Luồng thuần dương chi khí tản mát ra, đủ để đốt cháy hết nước Tứ Hải!

"Bành bành bành!" Đông Vương Công thừa thắng xông lên, mỗi một đòn đều hoàn hoàn tương khấu, không cho Ứng Long Lão Tổ một chút cơ hội thở dốc.

Lúc này Tây Vương Mẫu hoàn toàn chấn kinh, ngây người nhìn Đông Vương Công, người đàn ông bất khả nhất thế đó!

Sự cường đại của y, đã vượt quá sự suy đoán của Tây Vương

Mẫu, ngay cả khi trước đây Tây Vương Mẫu đã từng nghĩ đến, nhưng cuối cùng vẫn nằm ngoài dự liệu của nàng.

"Đế Quân, thật sự quá mạnh!" Tử Vi Tinh Chủ cũng có chút từ cùng, không biết nên dùng lời lẽ nào để hình dung Đông Vương Công.

Cửu Anh, Ngọc Dương Tử, Tu Xà và Huyền Thanh ở một bên, càng sớm đã ngây người, ngay cả việc truy sát Long tộc cũng quên mất, cứ thế nhìn Đông Vương Công như một Chiến Thần, chinh phạt bất thần!

Ứng Long Lão Tổ căn bản không phải đối thủ của Đông Vương Công, ngay cả khi đã chém ra nhị thi, lại vẫn bị Đông Vương Công hành hạ hoàn toàn!

Tứ Hải Long tộc thối lui, thần uy của Đông Vương Công như ngục.

Ứng Long Lão Tổ đã chém ra nhị thi, nhưng vẫn bị Đông Vương Công đánh cho không có chút sức chống đỡ.

Chương 89

Toàn thân long huyết đầm đìa, thần huy dần dần tiêu tán, hiển nhiên đã đến lúc dầu cạn đèn tắt.

Đông Vương Công lúc này toàn thân chiến ý cao ngất, khí thế như hồng, một trận chiến sảng khoái lâm li nhất với đối thủ.

Thành cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, Đông Vương Công đủ để nghiền ép tất cả, ngay cả Tam Thanh Lão Tổ, Đông Vương Công cũng chưa từng đặt vào mắt.

Lúc này nhìn Ứng Long Lão Tổ sắp vẫn lạc, Đông Vương Công trong lòng khẽ động, Ứng Long Lão Tổ cường hãn như vậy, vừa vặn dùng long huyết tế luyện thần tàng!

Nhưng ngay khi Đông Vương Công đang thừa thắng, Ứng Long Lão Tổ lại vẻ mặt quyết nhiên, khí tức trên người một trận cuồng bạo.

"Không tốt!

Mau lui!" Đông Vương Công hô lớn một tiếng, trên người Càn Khôn Đỉnh trong chớp mắt phù hiện, hóa thành một tấm màn trời to lớn, bao vây y và tiên đảo phía sau vào trong.

"Đông Vương Công, thiên tư tung hoành, hôm nay lão tổ không địch lại, kéo ngươi làm đệm lưng vậy, ta cũng không lỗ, ha ha ha!" Ứng Long Lão Tổ ầm ầm tự bạo, với thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, y muốn dùng tự bạo trọng thương Đông Vương Công, ít nhất cũng phải tranh thủ một chút thời gian thoi thóp cho Long tộc.

"Oanh!" Thiên địa giữa một mảnh chấn động, trong chớp mắt phong vân đảo quyển, nhật nguyệt vô quang, thiên địa giữa một mảnh

cảnh tượng diệt thế.

Bích lũy không gian từng tấc vỡ vụn, vô cùng Hỗn Độn chi khí từ trung tâm tự bạo của Ứng Long Lão Tổ tán phát ra, điên cuồng càn quét bốn phương tám hướng.

Vị trí trung tâm bạo tạc, càng hình thành một hắc động xoáy nước khủng bố, điên cuồng nuốt chửng tất cả sự vật xung quanh.

Lúc này Đông Vương Công thôi phát Càn Khôn Đỉnh đến cực hạn, từng tầng từng tầng thế giới lực lượng đại thiên thế giới phô tán ra, vững vàng hộ trì Đông Vương Công và chúng tu sĩ phía sau vào trong.

Cơn bão hủy thiên diệt địa đó kéo dài một lúc lâu, sau đó mới dần dần bình tĩnh lại.

Sắc mặt Đông Vương Công có chút tái nhợt, không ngờ Ứng Long Lão Tổ lại chọn cách tự bạo, một phương thức thần hồn câu diệt, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng ngay cả khi Ứng Long Lão Tổ tự bạo, Đông Vương Công nhờ sức mạnh Càn Khôn Đỉnh và nhục thân cường hãn của mình, vẫn không hề hấn gì.

Nhìn chiến trường tựa hồ đã trở về thế giới Hỗn Độn, Đông Vương Công cũng một trận vô ngữ.

Một trận đại chiến này, không biết phải mất bao lâu mới có thể khiến địa phương Hỗn Độn khôi phục lại, trong khoảng thời gian đó lại có bao nhiêu linh khí sẽ bị thất thoát từ trong xoáy nước.

“Thật đáng tiếc, toàn bộ tinh huyết của Ứng Long Lão Tổ, đều bị lãng phí trắng trợn!” Đông Vương Công nhìn thiên địa giữa một mảnh hỗn loạn, thi cốt của Ứng Long Lão Tổ cũng không còn, càng đừng nói đến tinh huyết.

“Long tộc dám ra tay với ta, chuyện này cũng sẽ không dừng lại ở

đây!" Đông Vương Công quay người nhìn về phía chúng tu sĩ phía sau, y dừng lại một chút, mở miệng nói: "Kiểm kê binh giáp, chiếm lĩnh Tứ Hải Long Cung!" Một bên đã có Cửu Anh, Tu Xà và các tu sĩ trên đảo, một đám cường giả đi theo Đông Vương Công trực tiếp tiến vào trong Tứ Hải.

Long tộc lần này dám khuynh toàn tộc chi lực, vậy thì phải có giác ngộ bị đánh giết!

Long tộc trước đó chạy trốn rất nhanh, Đông Vương Công không bị chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Khi Long tộc về đến đáy biển, Đông Vương Công liền dẫn đại quân áp cảnh.

Tình hình lúc này và trước đó khi vây công Bồng Lai Tiên Đảo vô cùng tương tự, nhưng hiện tại lại đổi thành Đông Vương Công vây tiễu một phương.

Lúc này trong Long Cung mọi người đều tự nguy, linh quang trên Hộ Thân Đại Trận cũng chấn động bất định, hiển nhiên người thao túng cũng tâm tư bất an.

"Long tộc chi bối, sao còn không mau xuất cung thỉnh hàng, nếu đợi ta phá trận, vậy thì sẽ huyết tẩy Tứ Hải Long Cung!" Bạch Viên tay cầm Vô Cực Hỗn Nguyên Côn, Bạch Viên chân thân ngàn trượng tiến lên khiêu chiến, nhất thời thanh âm vang dội bốn phía, truyền xa vạn dặm.

Long Cung lúc này đã loạn thành một đoàn, mấy vị long tử cũng đều tranh cãi không ngừng.

Không có Ứng Long áp chế, bảy vị long tử còn lại không ai chịu phục ai, một bên lo lắng Đông Vương Công đại khai sát giới, một bên lại muốn nhân cơ hội đoạt quyền, thống lĩnh lân giáp thủy tộc.

Ngay khi trong Long Cung đang hoảng loạn, Bạch Viên nhận được mệnh lệnh của Đông Vương Công, một bổng đập ra, ầm ầm đánh nát Hộ Thân Đại Trận trong Thủy Tinh Cung.

Cả tòa cung điện nhất thời chấn động không thôi, lầu các điện đường đổ xiêu đổ vẹo, ngay cả thủy tộc trong đó cũng đứng không vững, ngã lăn ra đất.

Bạch Viên một bổng đập nát đại trận, Đông Vương Công hạ lệnh thuộc hạ bao vây Thủy Tinh Cung, y đi đầu dẫn theo mấy vị Đại La Kim Tiên hạ xuống trước Thủy Tinh Cung.

Lúc này những cường giả Long tộc kia mới lề mề trì trệ, đã sớm thấy Đông Vương Công giá lâm, nhưng từng người đều lòng mang quỷ thai, không biết phải làm sao.

"Không biết Đế Quân giá lâm, Long tộc có tội, vọng Đế Quân pháp ngoại khai ân!" Các long tử quỳ rạp xuống đất, từng người khấu đầu cầu xin tha thứ.

Họ không ngờ Đông Vương Công lại đến nhanh như vậy, càng không ngờ Hộ Thân Đại Trận lại trong chớp mắt bị phá.

Lúc này thấy thiên uy của Đông Vương Công, họ biết Ứng Long Lão Tổ e rằng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, hiểu rõ đạo lý này, vô số long tử không ai không lo lắng trong lòng.

"Đại La Kim Tiên trở lên, toàn bộ giết chết!" Đông Vương Công thản nhiên nói một câu, lập tức khiến tất cả Long tộc chấn kinh không thôi.

"Đế Quân, thủ hạ lưu tình a, Long tộc chúng ta nguyện ý thần phục, nguyện ý vì Đế Quân trấn thủ Tứ Hải!" Tù Ngưu Hoàng hoảng sợ quỳ bò đến trước mặt Đông Vương Công, mặt đầy hy vọng sống.

"Oanh!" Đông Vương Công một kiếm chém giết long tử Tù Ngưu,

không hề có ý định cho đối phương tiếp tục nói.

"Giết!" Bạch Viên hung tính thịnh nhất, Hỗn Nguyên Vô Cực Côn trong tay giận dữ đập ra, trong chớp mắt đã diệt gọn một vị Đại La Kim Tiên tránh né không kịp.

"Huyết tẩy Tứ Hải Long tộc, sinh linh dưới Thái Ất Kim Tiên, dám phản kháng, cách sát vật luận!" Đông Vương Công một tiếng lệnh hạ, các Đại La Kim Tiên bên cạnh nhao nhao động thủ, trong chớp mắt đã diệt sát hết những Long tộc không kịp tránh né.

Những sinh linh cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên đang quỳ trên mặt đất từng người đều cấm nhược hàn thiền, không dám chống cự chút nào.

Trước mặt Đông Vương Công, ngay cả dũng khí bỏ chạy cũng không có.

Nhìn những sinh linh bị diệt sát toàn bộ, Đông Vương Công giơ tay thu mấy thi thể long tử, còn tinh huyết của các Đại La Kim Tiên khác, Đông Vương Công không thèm để mắt.

Lần này Đông Vương Công hạ lệnh diệt sát Đại La Kim Tiên, thứ nhất đương nhiên là để lập uy, thứ hai là để luyện hóa tinh huyết.

Long tộc dám khiêu khích uy nghiêm của Đông Vương Công, vậy là tìm cái chết.

Hiện tại thanh tẩy toàn bộ tầng lớp cao nhất của Long tộc, sau này cũng càng dễ dàng chưởng khống.

"Dẫn ta đến Long tộc bảo khố!" Đông Vương Công tiện tay chỉ một vị Long tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Long tộc đó không hề dám chống cự, rụt rè dẫn Đông Vương Công đi.

“Long tộc phú có Tứ Hải, những năm này tuy thế yếu, nhưng nội tình vẫn còn, lần này khẳng định sẽ có một thu hoạch không tồi!” Đông Vương Công với tâm trạng mong chờ tiến về phía trước, lần này hạ gục Long tộc, những trân bảo trong đó đủ để vũ trang cho một nhóm sinh linh dưới trướng.

Đông Vương Công một đường đến trước bảo khố Long tộc, nơi đây trận pháp trùng trùng điệp điệp, song Đông Vương Công một tay phá giải, không chút trở ngại.

Chương 90

Khi cánh cửa bảo khố mở ra, ngay cả Đông Vương Công lúc này cũng cười không khép được miệng.

Long tộc tồn tại từ trước Tam tộc tranh bá, xưng bá Hồng Hoang vạn vạn năm, khối tài phú tích lũy được tự nhiên là không thể diễn tả.

Lúc này trong bảo khố Long tộc, mọi thứ được phân loại từng cái một, chi tiết bày biện chỉnh tề.

Dược liệu luyện khí, dược liệu luyện đan, Thiên Địa kỳ trân, Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong ứng có đủ hết.

Nhìn những Thiên Địa linh vật được phân loại rõ ràng này, Đông Vương Công trong lòng vô cùng mãn ý.

"Lần này dọn sạch bảo khố Long tộc, lát nữa sẽ luận công ban thưởng!" Đông Vương Công vung tay, đem tất cả đồ vật bỏ vào Càn Khôn Đồ, đợi về Bồng Lai Tiên Đảo sẽ phân phối.

"Huyền Thanh, dẫn theo mấy Đại La Kim Tiên của Huyền Quy tộc, tạm thời chưởng quản Tứ Hải!" Đông Vương Công ra lệnh, để Huyền Thanh tiếp quản Tứ Hải.

Huyền Thanh có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, dưới trướng có mười vị Đại La Kim Tiên của Huyền Quy tộc.

Do Huyền Thanh là thủy tộc chưởng quản Tứ Hải, Đông Vương Công tương đối an tâm.

Thứ nhất, Huyền Thanh thực lực đủ mạnh, Đại La Kim Tiên hậu kỳ đủ để ứng phó tình huống bất ngờ; thứ hai, mười vị Đại La Kim Tiên dưới trướng Huyền Thanh tương đối quen thuộc, có thể hỗ trợ chưởng quản Tứ Hải tốt hơn, dù sao Tứ Hải chi địa quá lớn, căn bản

khó nắm giữ.

Có Huyền Thanh và mười vị Đại La Kim Tiên trấn nhiếp, Long tộc kia cũng không dám giở trò nữa.

Trong đại dương mênh mông, ngoài Tứ Hải chi địa, còn có diện tích hải dương rộng lớn; riêng Quy Khư chi địa, không biết cụ thể rộng bao nhiêu, lần trước Đông Vương Công cũng chỉ du ngoạn bên ngoài, căn bản chưa từng đi sâu vào.

Phong Bạo Chi Hải mà Đông Vương Công từng gặp trước đây, cùng với Kính Hải bên ngoài Quy Khư chi địa, diện tích đều không nhỏ hơn Tứ Hải chi địa.

Còn về những khu vực chưa được khám phá khác, diện tích vẫn là một ẩn số.

Bắc Minh Hải, Nam Minh Hải, Côn Bằng lão tổ cứ mỗi ba nghìn năm lại thiên di một lần, hai vùng biển này cũng vô cùng vô tận.

Mục đích của Đông Vương Công không chỉ là chiếm lĩnh đại dương, mà Hồng Hoang đại địa mới là mục tiêu cuối cùng, do đó hiện tại xem ra, thế lực dưới trướng Đông Vương Công còn hơi thiếu.

Trên đường về Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công vẫn luôn suy tư một vấn đề.

"Long tộc dám cả tộc tấn công, chẳng phải vì thấy dưới trướng Đông Vương Công không có thế lực sao, do đó mới cả gan tiến tới." "Xem ra ta cũng không thể quá mức khiêm tốn rồi, nếu không các tu sĩ trong Hồng Hoang sẽ tưởng ta Đông Vương Công không tìm được thuộc hạ!" Đông Vương Công thầm nghĩ, sau khi về Bồng Lai Tiên Đảo, y tạm gác lại mọi chuyện, chuẩn bị ban thưởng cho những công thần lần này.

"Bạch Viên!" Đông Vương Công gọi tên Bạch Viên đầu tiên, tiểu

tử kia vẻ mặt mừng rỡ, lập tức tiến lên.

"Bạch Viên tại đây, xin nghe lão gia phân phó!" Đông Vương Công gật đầu cười nói: "Ngươi lần này có công đầu tiên, trận đầu đã đánh bại Chưởng Đao Sứ của Long tộc kia.

Đại trận Thủy Tinh Cung cũng do ngươi phá, lần này, ngươi đứng đầu công lao." Đông Vương Công vừa khẳng định, Bạch Viên liền mừng rỡ khôn xiết, chi chi quái khiếu, mặt mày nở hoa.

"Ở đây có mười hai viên Định Hải Thần Châu, là một bộ Linh Bảo, tuy rằng mỗi viên Định Hải Châu chỉ là hạ phẩm Linh Bảo, nhưng mười hai viên cùng sử dụng, lại có thể sản sinh vô cùng diệu pháp, hãy cầm lấy, dùng làm vật hộ thân!" Bạch Viên quỳ xuống bái tạ, nhận lấy mười hai viên Định Hải Thần Châu, vui vẻ lui sang một bên, cẩn thận quan sát.

Đông Vương Công lại gọi Cửu Anh, "Lần này Cửu Anh đạo hữu công lao không nhỏ, một kiện Phân Thủy Thần Thương là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng nguồn gốc với thủy, hãy cầm lấy phòng thân." "Đa tạ Đế Quân ban thưởng!" Cửu Anh cũng nhận lấy Phân Thủy Thần Thương, tuy rằng y không cần Linh Bảo, nhưng được ban thưởng khẳng định là vinh diệu, trong lòng cũng vô cùng mãn túc.

Tiếp đó Đông Vương Công lại gọi Tử Vi Tinh Chủ, Ngọc Dương Tử, lần lượt ban thưởng cho họ.

Phàm những ai có công trong chiến đấu, đều được ban thưởng, nhất thời đều vô cùng hoan hỉ.

Tây Vương Mẫu là đạo lữ của Đông Vương Công, do đó Đông Vương Công cũng không ban thưởng, có nhu cầu chỉ cần Tây Vương Mẫu mở lời, Đông Vương Công đều sẽ toàn lực mãn túc.

Tây Vương Mẫu cũng không để ý chuyện này, nàng sớm đã biết

tâm tư của Đông Vương Công, do đó ngược lại trên mặt còn mang theo nụ cười, mãn ý với quyết định của Đông Vương Công.

Lúc này ban thưởng xong, Đông Vương Công lại lệnh Long tộc điều ra một trăm vị Thần Long cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, để phụ trách công tác thủ vệ trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Long tộc tự nhiên không có chỗ nào để lựa chọn, chỉ có thể làm theo yêu cầu của Đông Vương Công.

Một trăm vị Thái Ất Kim Tiên, không chỉ khiến thực lực Long tộc lại bị phân tán, đồng thời cũng khiến họ được gia nhập Bồng Lai Tiên Đảo ở cự ly gần, chuẩn bị tốt cho việc huấn hóa Long tộc triệt để về sau.

Sau đó Đông Vương Công lại yêu cầu Hải Vương Kình tộc tương tự điều động một trăm vị cường giả gia nhập Doanh Châu Tiên Đảo, vị Kình Vương mới nhậm chức kia lại vô cùng thức thời, trực tiếp phái hai trăm vị Thái Ất Kim Tiên.

Đối với Hải Vương Kình tộc, đây cũng là một lực lượng cực kỳ cường đại.

Một loạt hành động của Đông Vương Công, trong khoảnh khắc khiến bốn tòa tiên đảo trở nên cường đại hơn, liên hệ giữa chúng cũng càng thêm khăng khít.

Lúc này trong biển có Long tộc và Lân Giáp Thủy tộc thủ hộ, trên đảo có Đông Vương Công tự mình tọa trấn, dưới nước và trên đất hình thành phòng ngự lập thể, khiến đảo trở nên bất khả công phá.

Tin tức Đông Vương Công thu phục Long tộc nhanh chóng truyền khắp Hồng Hoang đại địa, ngay cả Vu Yêu hai tộc cũng đặt chuyện này lên bàn nghị luận.

Dù sao hiện tại thực lực của Đông Vương Công vô cùng cường

đại, ẩn ẩn trở thành thế lực lớn thứ ba Hồng Hoang, Vu Yêu hai tộc cũng không thể không cân nhắc ý tứ của Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công nhân lúc hai tộc chém giết nhau, sau lưng đâm một nhát dao, thật sự như vậy, Vu Yêu hai tộc đều sẽ không dễ chịu.

Nhưng sau khi Đông Vương Công thu phục Long tộc, chỉ củng cố Tứ Hải chi địa, cũng không có ý định tấn công thêm, ngược lại khiến Vu Yêu hai tộc lại an tâm không ít, dần dần giảm bớt phòng bị đối với Đông Vương Công.

Tin tức Đông Vương Công xưng bá Tứ Hải không chỉ truyền đến tai Vu Yêu hai tộc, những tán tu không muốn tham gia Vu Yêu hai tộc đều động tâm tư, vượt trùng dương, tìm kiếm ba tòa tiên đảo trong biển, đều muốn gia nhập thế lực của Đông Vương Công.

Xem ra, Đông Vương Công vô tâm tranh bá, viễn cư hải ngoại cũng là một phương tịnh thổ, thêm vào đó thế lực của Đông Vương Công đủ cường đại, cũng không ai dám khinh suất trêu chọc.

Nương tựa Đông Vương Công, quả thật là một lựa chọn không tồi.

Chính vì đủ loại cân nhắc, nhất thời thế lực của Đông Vương Công lại thu hút vô số sinh linh quy thuận, khiến ba tòa tiên đảo lại lần nữa náo nhiệt.

Nhưng những chuyện này đều có thuộc hạ lo liệu, Đông Vương Công ngược lại thảnh thơi.

Một ngày nọ, Cửu Anh bỗng nhiên trong Đông Hoa Thần Điện, hưng phấn nói với Đông Vương Công: "Đế Quân, Cửu Vĩ Hồ Đồ Sơn tộc trưởng muốn quy thuận, đang ở ngoài đại điện, muốn diện kiến Đế Quân." Đông Vương Công gật đầu nói: "Mời vào!" Chuyện Đồ

Sơn quy thuận, Đông Vương Công sớm đã biết rõ trong lòng, do đó cũng không kinh hỉ.

Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trong đại điện, tộc trưởng Cửu Vĩ Hồ tộc Đồ Sơn, phía sau theo một vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương, chậm rãi bước vào trong đại điện.

Nhìn Đông Vương Công đang ngồi ở vị trí trên cùng, Đồ Sơn trên mặt lập tức nở nụ cười.

"Đế Quân ở trên, xin nhận Đồ Sơn một bái!" Đồ Sơn cúi mình hành lễ, vô cùng cung kính.

Đông Vương Công nhìn Đồ Sơn một cái, cười nói: "Đồ Sơn đạo hữu không cần đa lễ, ta cùng ngươi đều từng nghe giảng tại Tử Tiêu Cung, lẽ ra nên luận theo tình đồng môn!" Đông Vương Công biểu hiện vô cùng gần gũi, Đồ Sơn không những dẫn theo Cửu Vĩ Hồ tộc, bản thân y cũng có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có thể khiến Đồ Sơn quy thuận, Đông Vương Công rất mãn ý.

Đồ Sơn nghe Đông Vương Công khách khí, nhưng không dám lấy thân phận đồng môn mà giao hảo với Đông Vương Công.

Chương 91

Thực lực của Đông Vương Công cường đại đến mức nào, danh tiếng của y Đồ Sơn đã sớm nghe qua.

Lần trước Long tộc công kích ba tòa tiên đảo, Đông Vương Công nổi giận chém giết tất cả Long tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngay cả chín con của Long Vương cũng không thoát khỏi, sự hung hãn ấy, có thể thấy Đông Vương Công cũng không phải ôn hòa thiện lương như vẻ bề ngoài.

Cũng chính vì nghe được chuyện Đông Vương Công huyết tẩy Tứ Hải, Đồ Sơn mới cuối cùng hạ quyết tâm quy thuận Đông Vương Công.

Theo một chủ nhân nhu nhược, nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Đông Vương Công cường đại, ngoan lạt, chính là một minh quân có thể che chở cho bộ tộc.

Đồ Sơn lúc này diện kiến Đông Vương Công, càng thêm khâm phục khí độ của Đông Vương Công.

Vì sự sinh tồn của bộ tộc, y có thể trăm chọn nghìn lựa, mới cuối cùng chọn Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công cười nói: "Đồ Sơn đạo hữu, vị nữ tử phía sau kia, phải chăng là hậu bối của Cửu Vĩ Hồ tộc?" Đông Vương Công thấy Đồ Sơn dẫn theo vị tu sĩ mỹ lệ kia đến, biết đối phương sẽ không vô cớ mà làm, Đồ Sơn vẫn không giới thiệu, ý là đợi Đông Vương Công hỏi.

Đông Vương Công cho Đồ Sơn cái cớ để giới thiệu, Đồ Sơn mới cười mở lời nói: "Hồi bẩm Đế Quân, đây là đệ tử ưu tú nhất trong

hậu bối của tộc ta, Đồ Linh.

Tộc ta mạo muội quy thuận, công lao chưa lập, do đó tiểu thần muốn, để Đồ Linh theo hầu bên cạnh Đế Quân, dâng trà rót nước, hiếu kính Đế Quân, thay Cửu Vĩ Hồ tộc ta bày tỏ ý cung thuận." Đông Vương Công nghe vậy mỉm cười, Đồ Sơn ngược lại biết cách làm việc.

Mới vừa quy thuận, nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ còn nghi kỵ trong lòng, dù sao Cửu Vĩ Hồ tộc cũng là đại tộc, trong tộc có mấy trăm vạn sinh linh, thực lực vô cùng cường hoành.

Nếu có lòng muốn cướp quyền, nhất định cũng sẽ là họa hoạn, do đó Đồ Sơn vì để tiêu trừ sự đề phòng của Đông Vương Công, mới phái Đồ Linh đến, trên danh nghĩa là người hầu, thực chất là một con tin.

Đông Vương Công cười nói: "Đồ Linh đã là hậu bối ưu tú trong tộc, vậy hãy ở bên cạnh ta làm một đệ tử ký danh, cũng tránh làm lỡ mất tư chất cực tốt của nàng." Đồ Linh ở một bên nghe lời này, trong đôi mắt hồ ly linh động lóe lên một tia mừng rỡ, vội vàng tiến lên quỳ xuống dập đầu: "Đa tạ Sư Tôn thu lưu, Đồ Linh sau này nhất định sẽ chăm chỉ tu hành, mới có thể báo đáp ân bồi dưỡng của Sư Tôn!" Đông Vương Công cười đưa một ngón tay ra, một đạo kim quang bay vào thức hải của Đồ Linh, trong đó đều là một số phương pháp tu hành của Đông Vương Công.

"Tạ Sư Tôn truyền hạ Đại Đạo!" Đồ Linh lại bái một cái, rồi đứng sang một bên.

Đông Vương Công lại nói với Đồ Sơn: "Đồ Sơn đạo hữu, trong tộc ngươi con cháu đông đảo, Huyền Châu Tiên Đảo tuy rằng diện tích hơi nhỏ, nhưng đủ để cả tộc định cư.

Ngươi có thể sắp xếp trước, sau này ta sẽ bàn thêm những việc

khác." "Đa tạ Đế Quân, như vậy Cửu Vĩ Hồ tộc ta cuối cùng cũng có chỗ an thân, Đồ Sơn xin cáo từ trước!" Đồ Sơn vội vàng đi an bài nơi ở, Đông Vương Công cũng không giữ lại.

Đợi Đồ Sơn rời đi, Đông Vương Công mới lại gọi Đồ Linh, "Ta đã thu ngươi làm đồ đệ, ở đây có một kiện Linh Bảo, hãy cầm lấy phòng thân." Đông Vương Công trao một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cho Đồ Linh, Đồ Linh ngoan ngoãn cảm tạ, vui vẻ mãn tâm thu lấy Linh Bảo.

Đông Vương Công cho Đồ Linh đi rồi, liền lại bắt đầu tu hành.

Trước đây Đông Vương Công đã có được một lượng lớn Linh Bảo, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn tế luyện.

Ví dụ như Càn Khôn Đồ, Càn Khôn Xích, Thời Gian Chi Luân, những Linh Bảo này đều vô cùng cường đại, nhưng Đông Vương Công cũng chỉ tế luyện được một chút.

Dù sao Linh Bảo của Đông Vương Công thực sự quá nhiều, mà luyện hóa Linh Bảo lại quá lãng phí thời gian, nên y vẫn chưa thể hoàn toàn luyện hóa, uy lực có thể phát huy ra cũng rất hạn chế.

Nhưng thực lực Đông Vương Công cường hãn, cho dù uy lực Linh Bảo không theo kịp, cũng đủ để quét ngang tất cả.

Hiện tại Đông Vương Công bế quan, vì muốn luyện hóa Linh Bảo trước, ít nhất cũng phải luyện hóa thêm Thời Gian Chi Luân một chút.

Kiện Chí Bảo này uy lực bất phàm, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa, thực lực Đông Vương Công cũng sẽ đề thăng một đoạn lớn!

Trong khi Đông Vương Công bế quan, y đã dành ngàn năm thời gian, cuối cùng lại luyện hóa thêm được hơn hai thành Thời Gian Chi Luân.

"Thực lực đề thăng, quả nhiên có trợ giúp cho việc luyện hóa Linh

Bảo.

Trước đây ta luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo, ngàn năm thời gian cũng chỉ luyện hóa được một tầng cấm chế mà thôi, lần này lại luyện hóa được hơn hai thành!" Đông Vương Công trong lòng cảm khái, hai thành cấm chế, ít nhất cũng có mười tầng cấm chế rồi.

Trong Tiên Thiên Chí Bảo, có tới bốn mươi chín đạo cấm chế.

Đông Vương Công thấy hiệu quả luyện hóa không tồi, sau khi nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị lại bắt đầu luyện hóa.

Lúc này lại có Bạch Viên báo, Long tộc có một người tên Ngao Quảng cầu kiến.

"Ngao Quảng?

Đông Hải Long Vương sao?" Đông Vương Công trong lòng chợt động, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng trong Tây Du Ký quả thật vô cùng nổi tiếng.

Tuy thực lực không ra sao, nhưng làm việc không tệ.

"Cho Ngao Quảng vào!" Đông Vương Công đoán, Ngao Quảng nhất định có chuyện gì, chi bằng nhân cơ hội này xem xét tình hình Long tộc ngàn năm qua.

Đông Vương Công rời khỏi nơi bế quan, lúc đến đại điện, Ngao Quảng đã đứng đợi ở một bên.

"Long tộc Ngao Quảng, bái kiến Đế Quân!" Vị Long tộc này còn rất trẻ, tu vi cũng không phải Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, xem ra đợt đồ sát Tứ Hải năm xưa, Ngao Quảng vừa vặn tránh được một kiếp.

Thái độ của Ngao Quảng vô cùng cung kính, ngược lại khiến Đông Vương Công có ấn tượng đầu khá tốt.

"Ngao Quảng, ngươi không tu hành ở Tứ Hải, có việc gì muốn

báo cáo?" Đông Vương Công hỏi, hiện tại Tứ Hải đều do Huyền Thanh tiếp quản, theo lẽ thường có việc gì cũng phải báo cáo cho Huyền Thanh trước, sau đó mới đến y.

Ngao Quảng dám vượt cấp bẩm báo, hiển nhiên là có chuyện quan trọng.

Ngao Quảng thấy ngữ khí của Đông Vương Công bình thản, không có ý trách cứ, mới tiến lên nói: "Không dám mạo phạm Đế Quân, những năm qua Long tộc quy thuận Đế Quân, công lao chưa lập.

Tiểu thần nghe nói Đế Quân vẫn luôn tìm kiếm tiên đảo hải ngoại, do đó ngày đêm thám thính, cuối cùng đã tìm được tin tức về ba tòa tiên đảo trong Phong Bạo Chi Hải!" Đông Vương Công nghe tin tức tiên đảo từ Ngao Quảng, không khỏi mắt sáng lên, Ngao Quảng, xem ra cũng là kẻ tâm tư thâm trầm a!

Vừa nói Ngao Quảng đã diện kiến Đông Vương Công, trực tiếp nói rõ đã tìm được tin tức tiên đảo hải ngoại, khiến Đông Vương Công trong lòng cũng vui mừng.

Ngao Quảng giỏi luồn lọt, hiểu cách dò xét thánh ý, lại sẵn lòng hành động.

Loại tâm tư này tuy bất lợi cho tu hành, nhưng đối với Đông Vương Công, lại vô cùng mãn ý.

"Ngao Quảng làm không tồi, chỉ cần ngươi chịu xuất lực vì ta Đông Vương Công, sự cống hiến của ngươi sẽ có hồi báo!" Đông Vương Công không quên khen ngợi Ngao Quảng.

Vừa nói, Ngao Quảng lập tức phấn chấn tinh thần.

"Đế Quân, Ngao Quảng cũng đã trải qua muôn vàn gian khổ, mới tìm được tin tức ba tòa tiên đảo trong Phong Bạo Chi Hải, Ngao

Quảng sớm đã vẽ bản đồ biển rồi!" Ngao Quảng vừa nói, vừa dâng bản đồ biển lên.

"Tiên đảo bất phàm, bên ngoài có đại trận thủ hộ.

Tiểu thần đã lệnh các Long tử trong tộc ngày đêm canh giữ tiên đảo, rồi mới vội vàng trở về bẩm báo Đế Quân.

Chương 92

Do đó không thể kịp thời bẩm báo Huyền Thanh Tổng Quản, mong Đế Quân trách phạt!" Ngao Quảng nói trước công lao của mình, rồi mới nói đến hình phạt, khiến Đông Vương Công cũng không thể thực sự trách phạt.

Đông Vương Công cười nói: "Vì ta xuất lực, có tội gì đâu?

Lần này làm rất tốt, ta nhất định sẽ có ban thưởng.

Hiện tại ta lập tức đi, trước tiên đi xem ba tòa tiên đảo đã!" Đông Vương Công rời khỏi đại điện, trực tiếp dẫn Ngao Quảng đến Phong Bạo Chi Hải, dọc đường đi theo bản đồ biển, lại như đã quen đường cũ.

Xuyên qua đại dương, cuối cùng tiến vào một vùng biển cuồng bạo, nơi đây phong bạo hoành hành, sấm sét đầy trời, khắp nơi đều là cảnh tượng diệt thế.

"Phong Bạo Chi Hải, quả thật đúng như tên gọi!" Nhìn những con sóng lớn cao vạn trượng khắp nơi, Đông Vương Công lại cảm thấy hứng thú.

"Đế Quân xin mời!" Ngao Quảng dẫn đường phía trước, không ngừng di chuyển về phía trung tâm Phong Bạo Chi Hải.

Đông Vương Công thấy Ngao Quảng phải khắp nơi tránh né sóng biển, hiển nhiên với thực lực của y không đủ để tự do đi lại trong đó.

Đông Vương Công vung tay, kéo Ngao Quảng về bên mình, dùng Chư Thiên Khánh Vân bảo hộ, một đường tiến tới.

"Đa tạ Đế Quân!" Ngao Quảng cảm kích bái tạ.

"Vì ta xuất lực, tinh thần đáng khen, không cần cảm ơn ta!" Đông

Vương Công dẫn Ngao Quảng, tốc độ phi nhanh, chưa đầy một ngày đã đến nơi bản đồ biển hiển thị một tòa tiên đảo.

Lúc này ở đó quả nhiên có một tòa tiên đảo lơ lửng trên mặt biển, một đại trận linh quang vạn trượng hoàn toàn bao phủ lấy đảo.

Bên cạnh tiên đảo kia, một vị Long tộc đang canh giữ, hiển nhiên là đồng bạn của Ngao Quảng, để ngăn đảo trôi đi, đã được cử đến đây trông coi.

"Bắc Hải Ngao Thuận, bái kiến Đế Quân!" Ngao Thuận cúi mình bái Đông Vương Công.

Đông Vương Công cười, "Miễn lễ!" Vị Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, hai tòa tiên đảo còn lại, chắc hẳn là Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm đang thủ hộ rồi.

Bốn vị Long tộc tuy sớm đã có mưu tính, nhưng lại giúp Đông Vương Công tìm được tiên đảo, quả là công lao.

"Ta trước tiên phá đại trận, thu ba tòa tiên đảo này!" Đông Vương Công vận chuyển Âm Dương Song, thần kiếm trong tay tỏa ra thần huy rực rỡ, tìm thấy trận nhãn của đại trận, Đông Vương Công vừa ra một kích, đại trận kia trong nháy mắt bị Đông Vương Công đánh phá.

Ngao Quảng đứng một bên chấn kinh không thôi, y và Ngao Khâm trước đó đã toàn lực công đánh mấy năm, cũng chưa từng khiến trận pháp phòng ngự tiên đảo dao động chút nào.

Không ngờ Đông Vương Công một kích đã phá tan trận pháp, quả nhiên thực lực cao tuyệt!

Đông Vương Công phá Tiên Thiên đại trận, trong lòng hưng phấn, lập tức đăng tiên đảo, một đường du lãm.

Tòa tiên đảo này linh khí sung mãn, kích cỡ phỏng chừng tương tự

Huyền Châu Tiên Đảo, hẳn cũng là một trong hải ngoại Thập Châu.

Đông Vương Công xoay một vòng ở khu vực trung tâm, nhanh chóng phát hiện ra Tiên Thiên chi vật trên đảo, đó là một vũng thần thủy tràn đầy tinh thần chi quang.

"Chư Thiên Tinh Thần Thủy!" Đông Vương Công một cái nhìn đã nhận ra lai lịch thần thủy, trong đó tinh thần chi khí thực sự quá nồng đậm, quả thật dễ dàng nhận biết.

Chư Thiên Tinh Thần Thủy, là vô số tinh trần chi quang trong Hồng Hoang thiên mạc ngưng luyện thành.

Tuy rằng kém hơn Tam Quang Thần Thủy, thần thủy đứng đầu Hồng Hoang, nhưng Chư Thiên Tinh Thần Thủy cũng là linh vật vô cùng hãn kiến.

Tinh thần chi thủy có tác dụng bổ ích cực lớn đối với nhục thân, đối với Đông Vương Công cũng là linh vật khó có được.

Đông Vương Công thu Chư Thiên Tinh Thần Thủy vào Càn Khôn Đồ, lại quanh đảo một vòng, thu thập được một gốc Tiên Thiên Linh Căn, một kiện trung phẩm Linh Bảo, cũng không có gì đặc biệt khiến kẻ khác phải tranh giành.

Đông Vương Công tiện tay luyện hóa tòa đảo này, đồng thời trên tiên đảo bố trí Giới Tử Tu Di chi trận, vận chuyển trận pháp, trong nháy mắt hóa tiên đảo thành kích thước Giới Tử, cũng thu vào Càn Khôn Đồ.

Tòa tiên đảo này tên là Nguyên Châu, đúng như Đông Vương Công đoán, cùng với Huyền Châu Tiên Đảo, đồng thời là một trong hải ngoại Thập Châu.

Đông Vương Công dẫn Ngao Quảng và Ngao Khâm lại đi đến hai nơi khác, quả nhiên lại gặp Ngao Nhuận và Ngao Thuận, Đông

Vương Công làm theo cách cũ lại thu lấy hai tòa tiên đảo.

Hai tòa tiên đảo kia tên là Trường Châu, Lưu Châu.

Như vậy, Đông Vương Công trong tay đã tập hợp được Tam Đảo Tứ Châu, chỉ cần tìm sáu tòa tiên đảo còn lại, sẽ tập hợp đủ Tam Đảo Thập Châu chi địa, triệt để thống nhất hải ngoại.

Đông Vương Công liên tục có được ba tiên đảo, trong lòng cũng thư sướng.

Nhưng đúng lúc Đông Vương Công chuẩn bị rời đi, Phong Bạo Chi Hải lại trở nên càng thêm bạo động.

"Không hay rồi, Đế Quân mau đi!

Nhất định hung thú trong Phong Bạo Chi Hải đã bị kinh động rồi!" Ngao Quảng vẻ mặt đầy lo lắng.

Long tộc xưng bá Tứ Hải nhiều năm, nhưng lại chưa từng đưa thế lực xâm nhập vào Phong Bạo Chi Hải.

Không phải Long tộc không muốn, mà vì hoàn cảnh trong Phong Bạo Chi Hải quá mức phức tạp, căn bản Long tộc không thể xâm nhập.

Hơn nữa, riêng hung thú trong Phong Bạo Chi Hải đã khiến con cháu Long tộc vô cùng đau đầu.

Long tộc lúc ban đầu đã dựa vào việc chém giết hung thú để lớn mạnh, trong Hung Thú lượng kiếp chém giết vô số hung thú, mới có thể quật khởi thành công.

Do đó Long tộc cũng hiểu rõ nhất hung thú tộc, sau mấy lần đối đầu với hung thú trong Phong Bạo Chi Hải, đã triệt để từ bỏ ý niệm bá chiếm Phong Bạo Chi Hải.

"Hung thú Phong Bạo Chi Hải quá mức cường đại, Đế Quân

chúng ta mau mau rút lui thôi!" Ngao Thuận cũng vẻ mặt đầy lo lắng.

Đối với hung thú ở đó, họ đều có một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Đông Vương Công lúc này lại có hứng thú.

Từ sau khi Hung Thú lượng kiếp kết thúc, những dị chủng Hỗn Độn Ma Thần này rất hiếm gặp, trong đó tồn tại cường đại càng thêm hiếm có.

Lúc này Đông Vương Công cảm nhận, kẻ đang lao đến trong Phong Bạo Chi Hải, có thể là hung thú cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Đối với người khác là vô cùng khủng bố, nhưng đối với Đông Vương Công, lại có thể là dược liệu luyện hóa Huyệt Khiếu tốt nhất.

Thấy Đông Vương Công không hề có ý rút lui, bốn vị Long tộc trong lòng kinh nghi bất định, tuy sợ hãi, nhưng cũng không dám bỏ Đông Vương Công mà rời đi.

"Không cần sợ hãi, nếu có hung thú đến, ta sẽ tự mình ứng phó!" Đông Vương Công ngạo nghễ đứng thẳng, những hung thú này, không thể uy hiếp ta!

Chương 93

Phong bạo vô tận càn quét, Phong Bạo Chi Hải dường như đã bạo động hoàn toàn.

Sấm sét đầy trời, phong bạo che mắt, hoàn toàn là cảnh tượng diệt thế.

Những đợt sóng cao vạn trượng kia như những chiếc nanh đen kịt, càn quét về phía Đông Vương Công.

"Ta còn tưởng sao có thể dễ dàng có được ba tòa tiên đảo như vậy, hóa ra là những hung thú này thủ hộ tiên đảo!" Đông Vương Công nhìn dòng chảy cuồng bạo trong đại dương, trong đó thấp thoáng, có rất nhiều thân ảnh khổng lồ cưỡi gió rẽ sóng.

Những hung thú này, chính là linh vật thủ hộ ba tòa tiên đảo.

Cảm ứng được Đông Vương Công đã lấy đi ba tòa tiên đảo, do đó mới từ bốn phương tám hướng hội tụ, muốn giữ tiên đảo tiếp tục ở lại trong Phong Bạo Chi Hải.

Lúc này Đông Vương Công nhìn những thân ảnh khổng lồ khủng bố kia, trên mặt đột nhiên nở một nụ cười rạng rỡ.

"Những hung thú này nhục thân cường đại, dùng để luyện hóa Thần Tàng là thích hợp nhất!

Lần này ra ngoài không chỉ có được ba tòa tiên đảo, lại còn có thể thu hoạch được một ít tinh huyết không tồi!" Đông Vương Công vốn đã vô cùng mãn túc khi thu được ba tòa tiên đảo, không ngờ lại có được niềm vui bất ngờ này.

Nhưng bốn vị Long tộc kia đã sớm sợ đến vỡ mật, căn bản không phải đối thủ của những hung thú này.

Với thực lực cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, gặp phải hung thú cảnh giới Đại La Kim Tiên, vậy thật sự ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có!

Đông Vương Công nhìn rõ biểu cảm của bốn người, Ngao Quảng giỏi luồn lọt, khéo léo hành sự, nhưng trong tu luyện và đối địch, căn bản không chịu nổi một kích.

Loại thuộc hạ như vậy, đối với Đông Vương Công cũng không tồi, dùng để trấn thủ Tứ Hải, cũng có thể khiến Đông Vương Công triệt để yên tâm.

Lúc này mắt thấy cự thú trong biển đến gần, đột nhiên có một đầu cự thú xông phá mặt nước, giận dữ đâm về phía Đông Vương Công.

Cự thú trong biển nanh vuốt khủng bố, giống như một con cá quái vật khổng lồ, toàn thân đen kịt, không vảy, râu dài, hai vuốt.

Hung thú có hình dạng vô cùng kỳ lạ, lớp da đen nhớp nháp trông khiến người ta cực kỳ khó chịu, hai vuốt nhỏ sắc bén dưới miệng, căn bản không biết rốt cuộc có tác dụng gì.

Đối mặt với một đầu hung thú kỳ lạ, Ngao Quảng sớm đã thôi động một viên linh châu trong tay, run rẩy lo sợ, chỉ cảm thấy tai họa diệt đỉnh có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng Đông Vương Công lúc này vẫn sừng sững bất động, Cảnh Dương Kiếm trong tay xuất hiện.

Khi hung thú kia mãnh liệt đâm tới, Đông Vương Công mới đột nhiên hạ thấp người, khéo léo tránh được đòn chí mạng của con cá quái vật.

Đồng thời Đông Vương Công trực tiếp huy động Cảnh Dương Kiếm, thần kiếm kia như cắt xẻ trời đất, từ dưới lên trên, xẹt qua giữa đầu và bụng cá quái vật.

Nếu một kích này đánh trúng thật sự, con cá quái vật kia nhất định sẽ bị xé toạc bụng trong nháy mắt.

Nhưng vào lúc một kích tất sát, hai vuốt sắc bén dưới miệng con cá quái vật kia lại trong nháy mắt tóm lấy kiếm phong của Đông Vương Công!

Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, hiện tại y là cường giả Chuẩn Thánh, thêm vào độ sắc bén của Cảnh Dương Kiếm, cá quái vật dùng vuốt bắt kiếm, không nghi ngờ gì là tự tìm cái chết!

"Phốc thử!" Đúng như Đông Vương Công đoán, Cảnh Dương Kiếm trong nháy mắt cắt đứt vuốt cá quái vật.

Nhưng vuốt cá quái vật kia cũng vô cùng kiên cứng, sau khi bị Đông Vương Công cắt đứt, cá quái vật cũng cuối cùng nhân cơ hội tránh được chỗ yếu hại.

Cảnh Dương Kiếm một kích chia thân thể cá quái vật thành hai nửa, nhưng cuối cùng vẫn không thể chém nát đầu đối phương.

Con quái vật bị trọng thương kia rơi xuống biển trong nháy mắt đã chìm mất.

Đông Vương Công liên tục khen ngợi, với tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh, một kích đủ để khai thiên tích địa, nhưng khi công kích vuốt đối phương, lại có một chút trì trệ.

"Loại quái vật này không rõ chủng loại, nhưng trình độ nhục thân cường hãn hơn cả hải quái Quy Khư chi địa!

Ngược lại vô cùng thích hợp để ta luyện hóa Thần Tàng!" Đông Vương Công không sợ hãi mà ngược lại vui mừng, lúc này hưng phấn dị thường.

Những con cá quái vật này tu vi càng mạnh, đối với y càng có lợi.

Lúc này những con cá quái vật kia ngửi thấy mùi máu tanh, đột nhiên điều chuyển phương hướng, một tiếng rống lên, trong nháy mắt đã chia nhau nuốt sạch đồng bạn bị thương kia!

Phong cách của những quái vật này khiến Đông Vương Công cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, "Xem ra chỉ có thể một kích tất sát, sau đó thu thi thể đi, nếu không, chỉ sợ tất cả sẽ bị đồng bạn ăn sạch!" Đông Vương Công đang nghĩ cách săn bắt, trong biển cũng đã có thêm nhiều hải quái tụ tập.

Những hải quái này, mỗi con lộ ra một phần thân thể đã to ngàn trượng, ẩn mình trong nước biển thì toàn bộ thân thể không biết còn khổng lồ đến mức nào.

"Oanh long long!" Sấm sét lóe lên, gió mưa cùng lúc chuyển động!

Nhân lúc bầu trời đột nhiên bộc phát lôi quang, những hải quái kia trong nháy mắt đồng loạt vọt ra khỏi mặt nước, lần này, có tới mấy chục con hải quái cùng lúc tấn công!

"Tốt lắm!" Đông Vương Công ha ha cười lớn, thôi động Càn Khôn Đỉnh trong tay, bảo hộ bốn vị Long tộc ở trong đó.

Sau đó Đông Vương Công tay trái cầm kiếm, tay phải giữ Thời Gian Chi Luân, tung mình, trực tiếp lao vào trung tâm hải quái.

"Oanh!" Đông Vương Công giống như hóa thân thành một tia chớp, hòa hợp vào thiên mạc xung quanh, khiến người ta căn bản không nhìn rõ động tác của y.

Ngao Quảng chỉ cảm thấy bầu trời đột nhiên đứng yên, ngay cả ý niệm của mình cũng xoay chuyển vô cùng khó khăn.

Thời gian, bị ngừng lại!

Sau một sát na, Ngao Quảng đột nhiên như từ trạng thái chết đuối tỉnh lại, mọi thứ lại khôi phục bình thường.

“Vừa rồi, thời gian quả thật đã ngừng lại một sát na!” Ngao Quảng kinh hãi nhìn Đông Vương Công, có thể khẳng định, tình huống vừa rồi, nhất định là do Đế Quân tạo ra.

Hải quái không biết sử dụng thần thông pháp tắc, bốn người bọn họ lại không đủ tư cách, vậy chỉ có thể là Đông Vương Công!

Một sát na, đối với người bình thường là không làm được gì, nhưng đối với Đông Vương Công, một sát na đủ để làm rất nhiều chuyện.

Mấy chục con hải quái kia lơ lửng giữa không trung, nếu nhìn kỹ, giữa đầu và thân thể chúng đều có một vết cắt gọn gàng.

Nhưng vì tốc độ của Đông Vương Công quá nhanh, đúng lúc những hải quái này chết, máu tươi của chúng vẫn chưa kịp phun ra.

Đông Vương Công trong nháy mắt lại triệu hoán Càn Khôn Đỉnh, nắp đỉnh vừa mở, một luồng lực kéo tỏa ra, trong nháy mắt hút toàn bộ mấy chục đầu hải quái vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Trong Càn Khôn Đỉnh có một phương thế giới, chứa mấy chục con hải quái to ngàn trượng vô cùng dễ dàng.

Chương 94

Lúc này Đông Vương Công đã đóng gói những hải quái này, trong nước không còn một bóng đen nào nữa.

"Đế Quân, uy vũ!" Ngao Quảng vẫn còn chìm đắm trong chấn kinh, nhưng bản năng cảm thấy nên nói gì đó, do đó chỉ có thể chúc mừng Đông Vương Công.

Đông Vương Công mỉm cười, cầm Càn Khôn Đỉnh trong tay nhìn một cái, tinh huyết của mấy chục đầu hải quái bên trong đang phun trào.

May mà thu vào Càn Khôn Đỉnh, sẽ không lãng phí một chút nào.

Thu phục những hải quái này, Đông Vương Công lại không có ý định lập tức rời đi.

Lúc này Ngao Quảng đã bị Đông Vương Công triệt để chấn kinh, ban đầu y phụ trách trấn thủ Thủy Tinh Cung, do đó chưa từng thấy thần uy của Đông Vương Công.

Hiện tại vừa thấy, lập tức bị chấn đến ngây người!

Sở dĩ Đông Vương Công chưa rời đi, là vì y cảm nhận được có một đạo khí tức đang quanh quẩn xung quanh.

Đạo khí tức này càng thêm cường đại, dáng vẻ do dự không quyết, hiển nhiên có trí tuệ nhất định, không giống những hung thú vừa bị giết, chỉ biết hành sự theo bản năng.

Đông Vương Công đang đợi, vì đạo khí tức kia không tấn công, cũng không rời đi, tựa hồ đang do dự.

"Đông Vương Công tại đây, sinh linh trong biển, sao còn không mau chóng tiến lên bái kiến!" Đông Vương Công quát một tiếng giận

dữ, chiếm tiên cơ, trấn nhiếp sinh linh trong biển kia.

Đông Vương Công vừa quát một tiếng, sinh linh quanh quẩn không dứt trong biển kia cuối cùng mới hạ quyết tâm, nổi lên mặt biển.

"Tiểu thần tham kiến Đông Vương Công!" Thân ảnh xuất hiện, không khác gì những quái vật trước đó, nhưng xem lời nói, lại có linh trí, hoàn toàn khác với những hung thú kia.

"Sinh linh?

Lại quanh quẩn trong Phong Bạo Chi Hải sao?" Đông Vương Công tuy trong lòng có chút đoán, nhưng lại trực tiếp chất vấn đối phương.

Con quái vật kia lúc này vẫn dùng bản thể đối mặt Đông Vương Công, hiển nhiên không thể hóa hình, nếu không có lẽ đã không chịu hiện thân.

"Đông Vương Công đừng trách, thân thể tiểu thần đặc thù, do đó không thể hóa thân tương kiến.

Vừa rồi đã mạo phạm nhiều, mong Đông Vương Công tha thứ cho tiểu thần một mạng!" Hải quái ngôn ngữ có vẻ có quy củ, hiển nhiên linh trí không khác gì những sinh linh khác.

Đông Vương Công thấy trong lời nói của hải quái có ý cầu khẩn, cũng không nói gì, đợi đối phương tự báo gia môn.

"Tiểu thần vốn là dị chủng Hỗn Độn, Côn Ngư tộc, từ khi đản sinh đã có sứ mệnh, phải thủ hộ ba tòa tiên đảo kia.

Nay đã mất tiên đảo, do đó đồng bạn của tiểu thần mới liều mạng tranh đấu." Đông Vương Công nghe Côn Ngư giải thích, mới mở lời hỏi: "Đồng bạn của ngươi đều là hung thú, không hề có linh trí, vì sao ngươi lại đặc thù, có thể mở miệng nói chuyện?" Hung thú trời sinh

không được Hồng Hoang tiếp nhận, là sự kéo dài của Hỗn Độn, do đó trong Hồng Hoang chỉ có thể bị bài xích khắp nơi.

Nhưng một con Côn Ngư, không chỉ tu vi cao thâm, vượt xa đồng loại, thậm chí còn có linh trí cực cao, vô cùng kỳ lạ.

"Đế Quân có điều không biết, Côn Ngư tộc tiểu thần sinh ra để đuổi theo đảo.

Trước đây tiểu thần cũng như những đồng bạn khác, mỗi ngày thủ hộ quanh đảo.

Nhưng vào lúc Tam tộc đại kiếp, một viên linh châu từ trời giáng xuống, vừa vặn bị tiểu thần nuốt chửng, mới có được linh trí, thắp sáng ngọn lửa trí tuệ trong Ni Hoàn Cung!" Đông Vương Công lúc này nghe Côn Ngư nói, cũng đã biết được đầu đuôi câu chuyện.

Trong Hồng Hoang những tạo hóa như Côn Ngư không thiếu, ví dụ như đệ tử của Đông Vương Công là Ngọc Dương Tử, vốn cũng là một hung thú, nhưng lại bị Đông Vương Công cưỡng hành điểm hóa, dùng đại pháp lực khiến y có được trí tuệ chi quang.

"Truy đuổi đảo mà sống sao.

Ngươi có cảm ứng đặc thù đối với tiên đảo không?" Đông Vương Công trong nháy mắt đã có hứng thú, y hiểu rồi.

Nếu Côn Ngư thật sự có năng lực đặc thù tìm kiếm đảo, vậy thật sự là một sự giúp đỡ lớn!

"Không dám mạo phạm Đông Vương Công, Côn Ngư tiểu thần cả đời thủ hộ tiên đảo, do đó có một môn thần thông, có thể sản sinh cảm ứng vô hình giữa tiểu thần và tiên đảo!" Đông Vương Công lúc này lại mỉm cười, tuy rằng Côn Ngư có chút trí tuệ, nhưng lời nói lại thẳng tuột, hiển nhiên không có khả năng lừa dối đối thủ, do đó Đông Vương Công đoán định, Côn Ngư nói nhất định là thật!

“Ta cần tinh huyết của ngươi để luyện hóa Thần Tàng, đồng thời cũng cần năng lực của ngươi giúp ta tìm kiếm tiên đảo.

Nếu ngươi bằng lòng phối hợp, ta sẽ rút đi toàn bộ tinh huyết của ngươi, sau đó giúp ngươi khôi phục thực lực, ngươi có nguyện ý không?” Đông Vương Công không nói thêm gì, chỉ cần đối phương nguyện ý, y sẽ tha cho một mạng.

Nếu Côn Ngư không chịu, vậy trực tiếp giết chết lấy huyết, chuyện tìm kiếm tiên đảo cũng chỉ có thể tính sau.

Côn Ngư nghe lời Đông Vương Công nói, nhất thời ngây người tại chỗ, hiển nhiên có chút khó khăn trong việc tiêu hóa ý tứ của Đông Vương Công.

Sau hồi lâu, Côn Ngư mới nói: “Đa tạ chủ nhân ân không giết, Côn Ngư nguyện ý phụng hiến toàn thân huyết nhục, sau đó thay chủ nhân tìm kiếm những tiên đảo thất lạc!” Đông Vương Công hai mắt sáng lên, lại mở miệng hỏi: “Ngươi biết những tiên đảo thất lạc sao?” Thế gian đồn rằng, khi Bàn Cổ khai thiên, năm khối Hỗn Độn toái phiến khổng lồ đã rơi vào trong đại dương, năm khối toái phiến đó lần lượt thai nghén thành năm tòa tiên đảo.

Trong đó hai tòa tiên đảo đã chìm sâu xuống đáy biển không rõ tung tích, do đó không nổi danh trên thế gian.

Ba tòa tiên đảo còn lại, chính là ba tòa tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng mà Đông Vương Công hiện đang chiếm giữ.

Vốn Đông Vương Công không còn hy vọng tìm kiếm hai tiên đảo còn lại, nhưng hiện tại Côn Ngư lại biết chuyện tiên đảo thất lạc, khiến Đông Vương Công trong lòng lại có thêm một tia hy vọng.

Côn Ngư lúc này nói: “Chủ nhân, trong não hải của tiểu thần luôn có một loại tiếng gọi, phảng phất từ sâu dưới đáy biển.

Loại triệu hoán đó, giống như những tiên đảo khác, chỉ là sự triệu hoán ấy vô cùng yếu ớt, căn bản không thể phân biệt phương vị, do đó đến tận bây giờ tiểu thần cũng không biết phải làm sao." Côn Ngư vừa nói vậy, Đông Vương Công càng thêm khẳng định, xem ra tác dụng của Côn Ngư, quả thật là được tạo ra riêng biệt cho y!

"Được, trước tiên hãy theo ta về tiên đảo, sau này ta sẽ bàn chuyện tìm kiếm tiên đảo!" Đông Vương Công tâm tình đại hảo, thu Côn Ngư, dẫn Ngao Quảng quay về phủ.

Về Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công tự nhiên luận công ban thưởng, sắc phong Ngao Quảng làm Đông Hải Long Vương, trấn thủ Đông Hải; Ngao Nhuận làm Tây Hải Long Vương, trấn thủ Tây Hải; Ngao Khâm làm Nam Hải Long Vương, trấn thủ Nam Hải; Ngao Thuận làm Bắc Hải Long Vương, trấn thủ Bắc Hải.

Tứ Hải Long Vương thống lĩnh Long tộc và vô số thủy quân trong hải vực của mình, phàm mọi việc đều phải báo cáo cho Huyền Thanh.

Như vậy, gánh nặng của Huyền Thanh ngược lại giảm đi không ít.

Còn về việc quyền lực bị treo, Huyền Thanh lại cũng không để ý.

Trong Hồng Hoang thế giới, quyền lợi đều là phù vân, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể nắm giữ tất cả.

Như hiện tại Đông Vương Công, thực lực đủ mạnh, do đó dù y ngồi trên tiên đảo không ra ngoài, cũng có vô số tu sĩ không ngừng đến quy thuận.

Ngược lại, nếu thực lực Đông Vương Công không đủ, chỉ sợ tu sĩ dưới trướng cũng sẽ phản phệ chủ công.

Huyền Thanh đối với mọi chuyện đều nhìn thấu triệt, do đó cũng vui vẻ có người giúp y quản lý Tứ Hải, chỉ cần thường xuyên hỏi thăm, không để xảy ra sai sót là được.

Chương 95

Đông Vương Công lại lần nữa thu phục ba châu tiên đảo, nhưng điều đó lại khiến địa bàn trong tay y trở nên thiếu hụt nhân lực trông coi.

Dù sao hiện tại Long tộc vẫn trấn thủ Tứ Hải, Hải Vương Kình tộc sống trên đảo của họ, Cửu Vĩ Hồ tộc chiếm cứ Huyền Châu Đảo.

Ba đại tiên đảo kia đều có một số tán tu, nhưng ba châu tiên đảo này lúc này lại không có người trông coi.

Bất đắc dĩ, Đông Vương Công lại tìm thêm một số tu sĩ, khiến Tử Vi Tinh Chủ đi trấn thủ Lưu Châu Tiên Đảo, Cửu Anh đi Nguyên Châu Tiên Đảo, Ngọc Dương Tử đi Trường Châu Tiên Đảo.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công lần lượt trấn thủ Bồng Lai Tiên Đảo và Doanh Châu Tiên Đảo, Tu Xà và Tạc Xỉ dẫn theo các tán tu mới quy thuận khác trấn thủ Phương Trượng Tiên Đảo.

Như vậy phân phái, mới khiến mấy tòa tiên đảo vận hành trơn tru.

Đông Vương Công ở hải ngoại tiên đảo nỗ lực phát triển thực lực, trên Hồng Hoang đại địa, Vu tộc và Yêu tộc cũng dốc hết sức, chuẩn bị tương tàn lẫn nhau.

Từ sau khi Yêu tộc phát hiện Thiên Đình, bên cạnh Yêu Hoàng Đế Tuấn nhanh chóng tụ tập một lượng lớn cường giả Yêu tộc, trong Yêu tộc trong nháy mắt đã triệu tập đủ Thập Đại Yêu Thánh.

Từ sau trận đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, nhờ Phục Hy và Nữ Oa ra tay tương trợ, Yêu tộc mới có thể bảo toàn thực lực, không bị đại bại triệt để.

Lúc này trong Thiên Cung, Yêu Thánh Bạch Trạch tiến cử với Yêu

Hoàng Đế Tuấn: "Bệ Hạ, Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu ở Phượng Tê Sơn đối với Yêu tộc ta vô cùng hữu thiện, thần hạ kiến nghị, Bệ Hạ có thể lại đến Phượng Tê Sơn một chuyến, mời hai vị đạo hữu gia nhập Thiên Đình!" Yêu Thánh Bạch Trạch vừa nói vậy, Đế Tuấn lại nhíu mày: "Bạch Trạch đạo hữu, ngươi cũng biết, ta đã bái phỏng Phượng Tê Sơn ba lần, nhưng Phục Hy và Nữ Oa đều nhất trí từ chối thỉnh cầu gia nhập Yêu tộc." Bạch Trạch lúc này cười nói: "Bệ Hạ, Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu trước đây không nguyện gia nhập Yêu tộc ta, chẳng qua vì Yêu tộc ta không có chỗ dung thân, trông có vẻ không có thực lực tranh bá, nhưng hiện tại Thiên Đình đã xuất thế, mọi chuyện đều thay đổi lớn." Yêu Hoàng Đế Tuấn trong lòng thầm lặng không nói.

Ba lần bái phỏng Phượng Tê Sơn trước đó, y đã lễ nghi chu đáo, mặt cười hết mực, nhưng hai vị đại thần kia lại không mua chuộc.

Khiến Yêu Hoàng Đế Tuấn không chỉ cảm thấy mất hết thể diện, ngay cả trong lòng đối với Phục Hy và Nữ Oa cũng nổi lửa giận.

Đường đường Yêu Hoàng, chưa đạt cửu ngũ (chí tôn), sao từng phải hạ mình thấp giọng như thế, liên tục bị người ta cự tuyệt?

Nhưng thế cuộc mạnh hơn người, Vu tộc hùng mạnh, Yêu tộc yếu kém, do đó Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng không thể không cân nhắc sự phát triển sau này.

Lúc này Bạch Trạch thấy Yêu Hoàng Đế Tuấn do dự không quyết, sao lại không biết trong lòng Đế Tuấn nghĩ gì?

Bạch Trạch lại khuyên nhủ: "Bệ Hạ, kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, huống hồ chỉ cần Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu quy thuận, sau này Yêu tộc ta tất nhiên có thể xưng bá Hồng Hoang.

Lần trước Phục Hy đạo hữu và Nữ Oa đạo hữu ra tay tương trợ, cùng tấn công Vu tộc, chắc chắn Vu tộc cũng âm thầm oán hận.

Lúc này nếu Bệ Hạ đến Phượng Tê Sơn, chính là thời cơ tốt nhất để chiêu phục hai vị đạo hữu!

Mong Bệ Hạ, tam tư a!" Bạch Trạch khuyên một phen, Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch vẻ mặt đầy mong đợi, đột nhiên đứng dậy, "Ha ha ha, Bạch Trạch đạo hữu quả nhiên là trí giả của Yêu tộc ta!

Có ngươi phụ tá, giang sơn của trẫm, tất định vạn tải thiên thu!" Bạch Trạch lúc này trên mặt cũng đầy ý cười.

Ban đầu y quy thuận Đế Tuấn, là vì coi trọng tính cách co duỗi được của Đế Tuấn.

Trên Hồng Hoang thế giới, thiên tài có thực lực, có tiềm lực thì nhiều, nhưng kẻ thực sự có thể thành đại sự, cần phải có ẩn nhẫn và nghị lực mới được.

"Bệ Hạ, như vậy, chúng ta khi nào khởi hành đến Phượng Tê Sơn?" Đế Tuấn cười, "Chuẩn bị đại lễ, lập tức tiến đến!" Yêu Hoàng Đế Tuấn ba lần bái phỏng Phượng Tê Sơn, nhưng tất cả đều bị Nữ Oa từ chối.

Lần này Đế Tuấn đến lần thứ tư, Phục Hy đã sớm tươi cười đón tiếp, cùng Nữ Oa sớm đã đợi ở động phủ.

"Muội muội, ta từng nói, Đế Tuấn đạo hữu là kẻ có thiên mệnh, nếu chúng ta không gia nhập Yêu tộc, chỉ sợ y sẽ đến bái phỏng hết lần này đến lần khác." Phục Hy tâm tình đại hảo, y cũng là Thiên Hoàng giả, đối với quyền thế cũng có một loại khát vọng trời sinh.

Nếu không phải Nữ Oa vẫn luôn ngăn cản, y đã sớm trở thành Tứ Hoàng của Yêu tộc.

Nữ Oa lúc này nhíu mày, trong lòng hiểu rõ, cái gì đến thì sẽ đến, không thể tránh được.

Tuy rằng Nữ Oa lờ mờ cảm thấy Vu tộc và Yêu tộc tranh bá

không phải là chuyện tốt, nhưng đúng như Phục Hy nói, Đế Tuấn có thiên mệnh trên người, Phục Hy và Nữ Oa, cũng đồng dạng khó làm trái thiên mệnh.

Nói đoạn Đế Tuấn lần thứ tư bái phỏng Phượng Tê Sơn, dẫn theo Bạch Trạch và mấy vị Yêu Thánh đi tới, từ xa đã nhìn thấy thân ảnh của Phục Hy và Nữ Oa.

Đế Tuấn mắt sáng lên, bội phục nhìn Bạch Trạch bên cạnh, thế trận trước mắt này, Phục Hy và Nữ Oa quả thật đang đợi Đế Tuấn đến thỉnh cầu a!

"Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, ta lại đến bái phỏng, làm phiền hai vị đạo hữu thanh tu!" Đế Tuấn lễ số chu toàn, phong thái trọng đãi hiền sĩ đầy đủ.

Bên cạnh hai vị Yêu Thần tay nâng ngọc hạp, trong đó bảo quang rực rỡ, thần mang lộ ra, hiển nhiên đã sớm chọn lựa kỹ càng, chuẩn bị đại lễ.

"Yêu Hoàng Bệ Hạ, giá lâm, động phủ tất sinh huy, xin mời vào động phủ tụ họp!" Phục Hy ân cần làm lễ, mời Đế Tuấn đi trước.

Trong khi Yêu tộc đang chiêu mộ cường giả, Đông Vương Công xa ở hải ngoại lúc này cũng đang nỗ lực tu hành.

Không lâu trước đây chém giết cường giả Đại La Kim Tiên của Long tộc, lại ở Phong Bạo Chi Hải chém giết vô số hung thú, những tinh huyết cường đại này đều bị Đông Vương Công thu vào Càn Khôn Đỉnh.

Hiện tại cuối cùng đã có thời gian, Đông Vương Công chuẩn bị lại lần nữa luyện hóa Thần Tàng.

Lúc này Thần Tàng mà Đông Vương Công đã luyện hóa đã vượt quá hai trăm.

Chỉ cần lần này tiếp tục luyện hóa, số lượng Thần Tàng được luyện hóa sẽ lại đề thăng lớn.

Lúc này một luồng tinh khí cổ xưa từ trong Càn Khôn Đỉnh tản mát ra, sau đó hóa thành bản nguyên tinh thuần nhất, hội tụ vào trong cơ thể Đông Vương Công.

"Oanh!" Từng đạo hư ảnh thần long lăng không xuất hiện, khí tức cường đại kia, cùng với chân long chi huyết được luyện hóa, sau đó ngưng luyện vào trong Thần Tàng của Đông Vương Công.

Chín con của Long Vương đều bị Đông Vương Công luyện hóa: Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bí Hý, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn.

Không thiếu một ai, tất cả đều bị Đông Vương Công luyện hóa thành bản nguyên tinh thuần nhất, sau đó thu nạp vào trong Thần Tàng.

Nhất thời hư không chấn động, long uy vô tận từ trên người Đông Vương Công tản phát ra, ngay cả những thần long mà Đông Vương Công đã luyện hóa trước đó, cũng cảm ứng được, trong Thần Tàng tương ứng của chúng phân tán ra một luồng tinh khí, bên ngoài cơ thể Đông Vương Công lại lần nữa ngưng tụ thành hình.

Nhất thời, thần long bay ngang không trung, nanh vuốt gào thét.

"Không ngờ, luyện hóa đại lượng tinh huyết Long tộc, lại có thể dẫn phát dị tượng như vậy!" Đông Vương Công trước đây trong Tam tộc đại chiến, từ tay Hồng Quân lão tổ đã có được tinh huyết của hơn trăm vị cường giả, trong đó không ít là Long tộc.

Hiện tại những Thần Tàng này phảng phất như tìm được gia chủ, lần lượt chủ động kích hoạt, nhất thời trở nên hoạt bát vô cùng.

Theo Đông Vương Công tiếp tục luyện hóa, tất cả huyết mạch

Long tộc trong tay y đều được luyện hóa sạch.

Lúc này hư ảnh Long tộc vây quanh Đông Vương Công lại lần nữa biến đổi, một luồng khí tức càng thêm cường đại từ trên người Đông Vương Công tản phát ra.

Vạn long triều tông, Long Vương hiện thân!

Chương 96

Phía sau Đông Vương Công, một đạo hư ảnh cực kỳ cường hãn hiện ra, vảy vàng, râu dài, thân rắn, móng chim ưng, đầu rồng, chính là thân Long Vương!

Lúc này khí thế trên người Đông Vương Công cũng đã tăng vọt đến cực điểm, vạn vạn không ngờ, luyện hóa vô số tinh huyết Long tộc, lại có thể dùng tinh khí ngưng tụ ra thân ảnh Long Vương.

Long Vương cường đại, là cường giả trấn nhiếp một thời đại.

Có thể ngưng tụ Long Vương chi ảnh, không chỉ có tác dụng lớn đối với việc chưởng khống Long tộc, mà trong các đại chiến sau này, cũng có thể cung cấp lực chiến đấu cực lớn cho Đông Vương Công.

"Nếu có thể luyện hóa cả Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc ra, không biết sẽ như thế nào!" Đông Vương Công trong lòng khoái chí, lại lần nữa chìm vào tu hành.

Đế Tuấn bái phỏng Phượng Tê Sơn, lần này khi rời đi thì mặt mày tràn đầy hoan hỉ.

Phục Hy và Nữ Oa một lời đáp ứng, đồng ý gia nhập phe Yêu tộc.

Đế Tuấn thừa nhận sẽ phân phong Phục Hy và Nữ Oa làm vị trí Tứ Hoàng Thiên Đình, Phục Hy làm Hy Hoàng, Nữ Oa làm Oa Hoàng, chỉ cần ở Phượng Tê Sơn thu thập xong mọi thứ, lập tức có thể nhậm chức ở Thiên Đình.

Lần này Đế Tuấn trở về, cũng là vì muốn trước tiên bố trí đạo trường cho hai vị Phục Hy và Nữ Oa.

Trong Thiên Đình, Hy Hoàng Điện, Oa Hoàng Cung, vào lúc này đã chính thức được đặt tên.

Thế cục Vu Yêu tranh bá dần dần rõ ràng, kiếp khí trong toàn bộ Hồng Hoang cũng càng thêm lan tràn.

Lúc này song phương tuy không có chiến đấu quy mô lớn, nhưng những trận tranh sát nhỏ giữa họ lại chưa từng dừng lại.

Đông Vương Công sau khi luyện hóa xong Thần Tàng lần nữa, đã tỉnh lại từ bế quan.

Lúc này trên hải ngoại tiên đảo một mảnh phồn hoa, theo tranh đấu trên Hồng Hoang đại địa, càng ngày càng nhiều tán tu gia nhập vào thế lực của Đông Vương Công.

Hiện tại dù không có đạo tổ thân phong, Đông Vương Công cũng là thủ lĩnh của một phương đại thế lực.

Tây Vương Mẫu lúc này trên Doanh Châu Tiên Đảo đã tụ tập rất nhiều nữ tiên, dù sao trong Hồng Hoang thế giới nữ tu sĩ tương đối ít, đều không quá thích tranh đấu.

Chính vì thế mà số nữ tu sĩ tụ tập trên Doanh Châu Tiên Đảo, so với nam tiên bên cạnh Đông Vương Công cũng không hề kém cạnh.

Tây Vương Mẫu và vô số nữ tiên cùng tham ngộ Tiên Thiên Tố Sắc Vân Giới đại trận.

Đại trận này uy lực vô cùng bất phàm, đặc biệt sau khi được đủ số nữ tiên cùng bố trí.

Vô số nữ tiên âm khí Tiên Thiên sẽ chủ động tư dưỡng Tố Sắc Vân Giới đại trận, khiến uy lực trận pháp càng tăng thêm một bậc.

Đông Vương Công nhìn mọi thứ, trong lòng hoan hỉ không thôi.

Thực lực trên mấy tòa tiên đảo càng mạnh, y càng yên tâm.

Đến lúc đó dù Đông Vương Công rời khỏi hải ngoại, cũng đủ để ứng phó các sự kiện đột phát.

Lúc này Đông Vương Công lại lần nữa xuất quan, nhìn cảnh tượng trên tiên đảo, Đông Vương Công đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Minh Hà Lão Tổ sáng lập A Tu La Giáo, lập ra đạo thống, đã có được đại công đức.

Thái Thanh Lão Tử lập ra Nhân Giáo, cũng có được vô cùng chỗ tốt, lại một lần thành Thánh.

Hiện tại trong tay Đông Vương Công cũng có vô số sinh linh, nếu sáng lập một giáo phái, liệu có thể được công đức giáng xuống từ trời không?

Đông Vương Công cảm thấy ý tưởng này vô cùng khả thi, huống hồ với thực lực của y, hiện tại căn bản không ai có thể ngăn cản Đông Vương Công.

Sau khi có ý tưởng này, Đông Vương Công bắt đầu suy nghĩ, đáng tiếc khổ tư không có kết quả, cũng không thể tìm được một cái cớ có thể lập giáo.

Vòng tuần hoàn của Thiên Đạo đã định, mọi thứ đều đã được an bài.

Ngay cả khi có tiên tri tiên giác, cũng không thể tìm ra kẽ hở để chen vào.

Minh Hà Lão Tổ, Thái Thanh Lão Tử, đều ứng vận mà sinh, lập nên đại giáo.

Đông Vương Công muốn kiếm một phần cơ duyên không từ đâu ra, đương nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.

Sau khi khổ tư không có kết quả, Đông Vương Công cũng chỉ có thể lùi lại cầu phương án thứ hai.

“Nếu đã không thể sáng lập đại giáo, vậy giáo hóa chúng sinh,

đồng dạng có thể tích lũy công đức nhất định!" Đông Vương Công trong lòng có cảm ngộ, y khá chấp nhất với công đức.

Hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ tuy đã truyền đạo pháp ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, nhưng những đạo pháp này vẫn chỉ lưu truyền giữa số ít tu sĩ cấp cao.

Ví dụ như những sinh linh dưới trướng Đông Vương Công, vẫn chưa có được bất kỳ phương pháp tu hành nào, vẫn dựa vào bản năng hành sự.

Đông Vương Công hiện tại muốn truyền đạo pháp xuống, để thuộc hạ của mình có thể nhanh chóng trưởng thành.

Dù sao hiện tại trong Hồng Hoang, các tộc quần lớn đều bị Yêu tộc thu nạp sạch, phần lớn những kẻ có năng lực ở hải ngoại đều là tán tu.

Sau này những người này đều là nền tảng của Đông Vương Công.

Chỉ khi thực lực đủ mạnh, vị trí của Đông Vương Công mới càng ổn định.

"Sau này tiếp quản Hồng Hoang thiên địa, chỉ riêng việc phân phong các tinh thần đầy trời, đều phải dùng đến sinh linh trấn thủ.

Nếu thuộc hạ thiếu thốn, thật sự không đủ phân phối!" Đông Vương Công thầm nghĩ.

Hiện tại những tinh thần nguyên thủy kia phần lớn đều quy thuận Yêu tộc Đế Tuấn.

Nếu Vu Yêu đại chiến kết thúc, những tinh thần nguyên thủy này sẽ mười phần không còn một.

Đến lúc đó những chức vị bỏ trống, vừa hay có thể để Đông Vương Công an bài người của mình vào.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Đông Vương Công lập tức triệu kiến các quản lý của mấy tòa tiên đảo, "Nhanh chóng tập hợp tất cả sinh linh từ Huyền Tiên trở lên, để họ đến Bồng Lai Tiên Đảo, ta muốn lại lần nữa khai đàn truyền đạo!" "Đế Quân muốn giảng giải Đại Đạo sao?" Cửu Anh hưng phấn nhìn Đông Vương Công.

Hiện tại Cửu Anh đã tu hành Thần Tàng chi đạo, đối với Đại Đạo của Đông Vương Công càng thêm bội phục và hướng về, do đó Đông Vương Công vừa nói, Cửu Anh không nhịn được kích động.

Đông Vương Công gật đầu cười nói: "Hiện tại đạo pháp của Đạo Tổ truyền từ Tử Tiêu Cung, ta thân là khách trong Tử Tiêu Cung, tự nhiên có trách nhiệm đem Đại Đạo truyền bá lần nữa trong Hồng Hoang thế giới, để Đại Đạo được phát dương quang đại, vạn linh có thể cùng tu thần thông!" "Đế Quân thánh minh, chúng thần sẽ triệu tập bộ chúng!" Đồ Sơn mừng như điên, y sớm đã nghe nói thần thông và Đại Đạo của Đông Vương Công, chỉ là vẫn không có cơ hội được kiến thức.

Chương 97

Lần này Đông Vương Công muốn công khai giảng giải Đại Đạo, Đồ Sơn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Y một đường trở về Huyền Châu Đảo, tổ chức toàn bộ tộc nhân từ Huyền Tiên trở lên trong tộc, đến Bồng Lai Tiên Đảo nghe giảng.

Đông Vương Công trên Bồng Lai Tiên Đảo lập pháp đàn, không lâu sau xung quanh đã người đông như núi biển, ngồi đầy đặc sinh linh.

Trận thế này, còn thịnh vượng hơn trong Tử Tiêu Cung.

Dù sao Tử Tiêu Cung xa ở Tam Thập Tam Thiên Ngoại, tu sĩ có tư cách đến đó rất ít, do đó đã hạn chế sự truyền bá đạo pháp.

Lúc này nhìn chúng sinh dưới pháp đàn, Đông Vương Công lần lượt kiểm tra, những Long tộc Tứ Hải, vô số Lân Giáp Thủy loại, từng người từng người đều có mặt, hiển nhiên đều muốn lắng nghe Đại Đạo.

Tây Vương Mẫu nói với Đông Vương Công: "Đạo pháp do Đạo Tổ truyền xuống, thiếp chưa được cho phép mà tự ý truyền thụ, Đạo Tổ liệu có chấp thuận không?" Đông Vương Công mỉm cười: "Đạo Tổ truyền đạo cho ta, là vì muốn phát dương quang đại đạo pháp.

Ta truyền đạo, Đạo Tổ không những không quở trách, mà còn hẳn sẽ vô cùng ủng hộ." Đông Vương Công vừa nói, vừa nhìn về phía Cửu Tiêu Vân Ngoại.

Y có một câu chưa nói ra, đó là Đông Vương Công truyền đạo, chỉ sợ Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ tụ tập thêm nhiều khí vận.

Đông Vương Công trên danh nghĩa cũng là đệ tử của Hồng Quân

Đạo Tổ.

Nếu lần này Đông Vương Công giảng đạo được đại lượng công đức, chỉ sợ Hồng Quân Lão Tổ cũng sẽ được chia sẻ, khí vận vô hình trong đó cũng sẽ gia trì lên thân Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ truyền đạo ở Tử Tiêu Cung, một lần đã thu hút tất cả đại thần trong Hồng Hoang thế giới vào trong.

Sau này chỉ cần có hành động gì, tất yếu sẽ có một phần lợi lộc cho Hồng Quân Đạo Tổ.

Đông Vương Công thấy chúng sinh đã gần đủ rồi, cũng không đợi nữa, trực tiếp kim khẩu vừa mở, từng đóa thiên hoa bay tán loạn, khắp nơi linh khí ngưng tụ thành vân hà, một mảnh tường thụy chi sắc sinh thành, phảng phất đang chúc mừng thịnh thế giảng đạo của Đông Vương Công!

"Kim giả, bất hủ dã.

Kim Tiên chi đạo, vị bất hủ chi đạo dã!" Đông Vương Công bắt đầu giảng giải từ Kim Tiên đại đạo, hiển nhiên muốn truyền bá rộng rãi những điều cơ bản nhất, giúp các sinh linh thuộc hạ có thể nhanh chóng trưởng thành.

Hiện tại linh khí trong Hồng Hoang thế giới vẫn vô cùng nồng đậm, trong tất cả sinh linh, chỉ cần tồn tại đủ tuế nguyệt, đều có thể tự động tấn thăng cảnh giới Huyền Tiên.

Sau khi tiến nhập cảnh giới Huyền Tiên, nếu muốn bước vào hàng ngũ Kim Tiên, thì cần có phúc duyên và căn nguyên nhất định.

Có thể nói Kim Tiên là một ranh giới, vô số sinh linh đều bị chặn lại trước ngưỡng cửa Kim Tiên, những ai có thể bước vào cảnh giới Kim Tiên, không ai là không có cơ duyên và căn nguyên.

Thời Phong Thần, Hồng Hoang nát tan, bởi vậy, dù là Thập Nhị

Kim Tiên của Xiển Giáo cũng là những tồn tại phi thường lợi hại.

Huống chi Nhân tộc, nào Dương Tiễn, nào Na Tra, Lôi Chấn Tử, chỉ vỏn vẹn mấy chục năm tu hành, đã có thể nhờ linh bảo mà đại phóng quang hoa giữa thiên địa.

Nếu để họ giáng lâm vào Hồng Hoang thế giới hiện tại, e rằng bất kỳ kẻ vô danh nào cũng đủ sức nghiền nát họ cả ngàn lần.

Tuy nhiên, khi linh khí thời Hồng Hoang suy thoái, trong Nhân tộc lúc đó cũng quả thực xuất hiện những kẻ thiên tư bất phàm, điểm này không thể nghi ngờ.

Đông Vương Công tỉ mỉ giảng giải lý lẽ về đạo, giảng rất dễ hiểu, khiến vô số tu sĩ thu hoạch không nhỏ.

Đặc biệt là những tu sĩ cảnh giới Huyền Tiên, con đường phía trước như được trải ra một đại đạo bằng phẳng, từng sinh linh đều trực giác thấy đạo đồ thênh thang, không còn trở ngại.

Trong số các tu sĩ cấp thấp cũng không thiếu những kẻ thiên tư thông tuệ, khi nghe Đông Vương Công giảng đại đạo, trong phút chốc linh khí toàn thân cuồng dũng, tu vi tăng tiến ngay trong lúc nghe đạo.

Lại có những kẻ cơ duyên thâm hậu, trực tiếp vượt cấp cảnh giới, thành Kim Tiên, từ đó triệt để thoát ly hàng ngũ tu sĩ cấp thấp.

Đông Vương Công thấy việc giảng giải quả nhiên hữu hiệu, lúc này cũng giảng càng thêm hăng say, từng đạo thiên âm giáng xuống, xung quanh chim chóc cùng hót, bách thú vui mừng, dường như vạn vật đều đã thấu hiểu chân ý của đạo.

Cả Bồng Lai Tiên Đảo lúc này đạo âm lưu chuyển, thiên hoa tán lạc, kim ngọc đình đương.

Dưới pháp đàn, các tu sĩ từng người như si như say, dù là những tu sĩ cao cấp, sau khi nghe Đông Vương Công giảng giải cũng có cảm

giác khai ngộ, bỗng nhiên đại ngộ.

Dùng đạo lý của Đông Vương Công để kiểm chứng bản thân, khiến những sai lầm trước đây được kịp thời phát hiện, sau đó triệt để sửa chữa.

Trong một lần giảng, Đông Vương Công từ Kim Tiên chi đạo, giảng giải cho tới Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh chi đạo.

Thời gian một ngàn năm, trôi qua như thoi đưa.

Trong ngàn năm đó, Bồng Lai Tiên Đảo không ngừng bùng nổ linh khí, vô số tu sĩ trong thời gian này đột phá tu vi, thành công tăng tiến cảnh giới.

Trong đó, sinh linh cảnh giới Huyền Tiên là nhiều nhất, chỉ một lần giảng giải mà thực lực của các thuộc hạ Đông Vương Công đã đồng loạt tăng lên khoảng ba phần mười, đây quả là một đại sự tốt lành.

"Lần giảng đạo này đến đây là kết thúc, nếu có thắc mắc, đều có thể hỏi!" Đông Vương Công lại một lần nữa tuyên giảng Thần Tàng chi đạo của mình, nhưng những sinh linh thật sự nguyện ý dấn thân vào con đường này thì vô cùng hiếm thấy.

Cho đến nay, Đông Vương Công đã giảng về pháp tu hành Huyệt Khiếu Thần Tàng mấy lần, nhưng cũng chỉ có Cửu Anh, Bạch Viên và Ngọc Dương Tử gia nhập hàng ngũ này.

Tây Vương Mẫu tuy rằng cũng dường như đang tu hành trong bóng tối, nhưng lại chưa từng phô diễn tu vi phương diện nhục thân.

"Đế quân, tại hạ có một chuyện chưa rõ!" Côn Ngư lúc này đứng dậy, kể từ khi quy thuận Đông Vương Công, cho đến nay Đông Vương Công vẫn chưa từng trích tinh huyết của y.

Dù sao ban đầu Đông Vương Công đã nói, muốn dùng tinh huyết của y để luyện hóa Thần Tàng.

Hiện tại Côn Ngư đã nghe xong Thần Tàng chi đạo mà Đông Vương Công giảng thuật, đối với loại thuật tu luyện này bản năng vô cùng hướng tới.

"Côn Ngư, cứ việc nói đi." Đông Vương Công cười nói.

Thực lực của Côn Ngư là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thân là hung thú, thực lực cường hãn vượt xa các tu sĩ khác.

"Đế quân, Thần Tàng chi pháp thần diệu vô song, nếu có thể, liệu có thể dùng huyết dịch của thần để luyện hóa Thần Tàng không?" Côn Ngư có pháp thuật đặc biệt, vấn đề y đưa ra cũng vô cùng mới mẻ.

Đông Vương Công ngầm kinh hãi, bởi vì phương pháp Côn Ngư đề xuất dường như cũng không phải là không thể thực hiện.

Đông Vương Công vội vàng bấm đốt ngón tay tính toán, sau một lúc, mới lại mở miệng nói: "Phương pháp này khả thi, nhưng tinh huyết trân quý, nếu một lần tổn hao quá nhiều, e rằng cần vạn năm thời gian mới có thể khôi phục." Vạn năm thời gian để luyện hóa ba trăm sáu mươi lăm cái Thần Tàng toàn thân, cộng thêm mười hai Đại Thần Tàng, cần mấy trăm vạn năm.

Tuy rằng phương pháp này khả thi, nhưng nếu thực thi, thời gian kéo dài quá đỗi xa xăm, bởi vậy cũng không quá thiết thực.

Côn Ngư nhận được câu trả lời mong muốn, ánh mắt sáng lên, lại hỏi: "Nếu mỗi lần chỉ lấy ra một ít tinh huyết, sau đó chia thành nhiều lần lấy, tích góp đủ một lượng nhất định rồi mới tiến hành luyện hóa, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?" Côn Ngư nói có lý, Đông Vương Công mỉm cười, Côn Ngư này sợ Đông Vương Công một lần trích quá nhiều tinh huyết, sẽ khiến y bị trọng thương, bởi vậy mới tích cực

suy nghĩ vấn đề này.

Tuy nhiên, điều này lại khiến trong lòng Đông Vương Công nảy ra thêm vài ý tưởng, đối với việc tu hành sau này cũng có ích.

Chương 98

Ví dụ, dùng huyết của cùng một sinh linh, để tế luyện mấy hoặc mấy chục huyệt khiếu, chỉ cần sinh linh đó đủ cường đại, và tồn tại mãi, phương pháp này quả thực có thể thử một lần.

Còn về việc có thể thành công hay không, cũng chỉ có sau khi thử nghiệm mới biết.

Lúc này Đông Vương Công đối mặt với lời nói của Côn Ngư, haha cười lớn, "Không cần lo lắng, đến lúc đó ta sẽ không làm tổn thương bản nguyên của ngươi, phương pháp ngươi đề xuất, quả thực đáng để thử!" Côn Ngư nghe Đông Vương Công chấp nhận phương pháp của mình, lập tức yên tâm, đồng thời đối với Thần Tàng chi đạo của Đông Vương Công, cũng càng thêm hứng thú.

Lúc này các tu sĩ khác lại lần lượt đưa ra một số vấn đề, Đông Vương Công đều giải đáp từng cái một, đợi đến khi không còn ai hỏi nữa thì lại trôi qua một khoảng thời gian.

"Lần giảng đạo này kết thúc, sau này nếu có cơ duyên, ta sẽ lại giảng đạo, các ngươi hãy tự giải tán, nhất định phải nỗ lực tu hành!" Đông Vương Công khích lệ mọi người một phen, tất cả sinh linh đều cảm ân đội đức, chuẩn bị trở về tu luyện.

Lúc này Đông Vương Công tâm có điều cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy một luồng công đức kim quang khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Luồng công đức kim quang ấy rực rỡ chói mắt, chưa giáng lâm mà đã có một luồng khí tức cường đại truyền đến.

Đông Vương Công vui mừng, quả nhiên y đoán không sai, hiện tại giáo hóa chúng sinh, có thể thu hoạch công đức!

Để mặc công đức kim quang giáng xuống, Đông Vương Công không hề chống cự.

Đông đảo tu sĩ thấy Đông Vương Công được tạo hóa, ai nấy chúc mừng một trận, rồi mới lần lượt giải tán.

Đông Vương Công nhìn thấy công đức đã tính toán cũng đã có được, trong lòng đại hỉ.

Lần này do số lượng sinh linh nghe giảng quá nhiều, bởi vậy công đức thu được cũng phi thường đáng kể, cộng thêm công đức Đông Vương Công có được trước đây, hiện tại công đức trong tay Đông Vương Công không ít.

Tích lũy công đức, là để luyện thành một công đức chí bảo, dùng để trấn áp khí vận, chỉ có như vậy, mới có thể khiến một phương khí vận trường tồn, vạn cổ trường thanh.

Nhưng hiện tại các linh bảo trong tay Đông Vương Công đều không quá thích hợp, chiếc ấn duy nhất là Sơn Hà Ấn, cũng không phải là lựa chọn ưng ý nhất của Đông Vương Công.

Bởi vậy Đông Vương Công cũng không vội vã, hiện tại dùng Sơn Hà Ấn trấn áp khí vận là đủ, chỉ cần sau này từ từ tính toán, có linh bảo thích hợp, lại chuyển công đức khí sang là được.

Đông Vương Công tập trung toàn bộ công đức khí lại một chỗ, đặt vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh tuy rằng cũng có thể trấn áp khí vận, nhưng linh bảo này Đông Vương Công còn có đại dụng, bởi vậy hiện tại cũng không vội lấy Càn Khôn Đỉnh ra.

Đông Vương Công gọi Côn Ngư đến, thực lực của Côn Ngư cường đại, quan trọng nhất là, không những có thể tìm kiếm tung tích tiên đảo, mà còn có thể tự do xuyên toa trong Biển Bão Tố.

Đông Vương Công muốn Côn Ngư giúp tìm kiếm những tiên đảo thất lạc, đồng thời cũng muốn Côn Ngư thăm dò tình hình Biển Bão Tố, để chuẩn bị cho việc triệt để nắm giữ Biển Bão Tố.

Hiện tại vùng đất Tứ Hải đã quy phục Đông Vương Công, tộc Huyền Quy ở nơi Quy Khư cũng đã lập lời thề trung thành, bởi vậy Đông Vương Công muốn triệt để nắm giữ tất cả hải vực.

Biển Bão Tố, Bắc Minh Hải, Nam Minh Hải!

Còn U Minh Huyết Hải, một vùng đất ô uế như vậy, Đông Vương Công tạm thời không có hứng thú lớn.

"Đế quân, có gì phân phó?" Trong lòng Côn Ngư ẩn ẩn có chút lo lắng, hôm nay y đã cả gan hỏi vấn đề.

Nhưng y cũng quả thực có hứng thú với đạo của Đông Vương Công, một khi có cơ hội, sẽ thử một lần.

"Không cần lo lắng, phương pháp hôm nay ngươi đề xuất không tệ, sau này ta cũng chuẩn bị thử nghiệm!" Đông Vương Công cấp cho lời khẳng định, khiến Côn Ngư thở phào nhẹ nhõm.

"Tinh huyết của ngươi, ta sẽ dùng phương pháp này để trích lấy, ta cho ngươi một vạn năm thời gian, góp đủ lượng tinh huyết đủ để ta luyện hóa một chỗ Thần Tàng là được.

Như vậy vừa không làm tổn thương bản nguyên của ngươi, lại vừa có thể giúp ta kịp thời tăng cường thực lực." Đông Vương Công hiển nhiên chuẩn bị áp dụng phương pháp trích lấy tinh huyết nhiều lần của Côn Ngư, như vậy Côn Ngư chịu tổn hại ít nhất, thời gian hồi phục cũng ngắn nhất.

"Đa tạ Đế quân!" Côn Ngư đương nhiên biết Đông Vương Công đang chiếu cố y, nếu đổi thành cường giả khác, e rằng Đông Vương Công đã trực tiếp diệt sát, đâu lại lãng phí nhiều thời gian với đối

phương như vậy.

"Trước tiên đừng vội tạ ta, ta có hai việc." Đông Vương Công liền nói ra kế hoạch của mình, "Thứ nhất, ta cần ngươi lập tức xuất phát, tìm kiếm tin tức về các tiên đảo thất lạc trong đại hải, trước đây ngươi vẫn luôn ở Biển Bão Tố, bởi vậy không có cơ hội ra ngoài tìm kiếm, bây giờ có thể đi khắp nơi xem thử, nếu có thể tìm được tin tức về tiên đảo thì tốt nhất, đến lúc đó chỉ cần có thu hoạch, phần thưởng của ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi hài lòng." "Thứ hai, hoàn cảnh Biển Bão Tố phức tạp, ngay cả các cường giả dưới trướng ta cũng không thể thuận lợi dò xét, bởi vậy, ta cần ngươi triệt để nắm rõ tình hình Biển Bão Tố, ngươi sinh ra ở đó, việc này chắc không khó chứ?" Côn Ngư nghe Đông Vương Công nói hai việc, trên mặt lập tức nở nụ cười mãn ý.

"Đế quân xin hãy yên tâm, Côn Ngư nhất định sẽ dốc hết sức mình, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của Đế quân." Thấy Côn Ngư đồng ý, Đông Vương Công cũng yên tâm, chỉ cần Côn Ngư làm tốt việc này, Đông Vương Công cũng không ngại đại lực bồi dưỡng y một phen.

Côn Ngư căn nguyên bất phàm, phúc duyên đủ sâu, không những đã khai mở linh trí, mà còn đi theo Đông Vương Công, tất cả đều là tạo hóa của y, nếu Đông Vương Công đại lực bồi dưỡng, tiền đồ của Côn Ngư cũng sẽ vô lượng.

Đông Vương Công lại dặn dò một số việc khác, rồi mới để Côn Ngư rời đi, có thể tự do hành động.

Đông Vương Công trong đại điện cùng Tây Vương Mẫu đàm luận về đạo tu hành, hai người âm dương tương hợp, cùng tu hành thì sự việc đạt được hiệu quả gấp đôi, đây là một lợi ích to lớn.

Bởi vậy nơi bế quan của hai người cũng rất gần nhau, chỉ cần có

thể cảm ứng lẫn nhau, đối với việc tu hành có trợ giúp rất lớn.

Đang lúc Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu giao lưu về pháp Trảm Thi, thì trên Cửu Thiên đột nhiên truyền đến âm thanh hòa minh của cầm sắt.

Trên Cửu Thiên, hỉ thước cùng hót, phượng hoàng bay múa, một cảnh tượng thiên địa đồng vui mừng.

Chỉ thấy ngoài chín tầng mây, một đại phiến cung điện hiện ra, chính là Yêu Tộc Thiên Đình.

Lúc này trong Thiên Cung đèn lồng kết hoa, hỉ khí tràn ngập.

Yêu Hoàng Đế Tuấn đích thân đứng ở Thiên Môn, chắp tay hướng về Hồng Hoang thiên địa nói: "Hôm nay ta Yêu Hoàng Đế Tuấn, cùng Hi Hòa tiên tử kết thành đạo lữ, sách phong Hi Hòa tiên tử làm Yêu Tộc Thiên Hậu, phàm là sinh linh Hồng Hoang, đều có thể đến Thiên Đình quan lễ!" Đế Tuấn nói xong, Hi Hòa tiên tử bên cạnh cũng hướng về Hồng Hoang thiên địa thi lễ, khí chất mẫu nghi thiên hạ ấy, quả thực rất phù hợp với thân phận hiện tại của nàng.

Trong phút chốc vô số sinh linh Yêu tộc lần lượt chúc mừng hai vị, trên Cửu Thiên đồng thời cũng giáng xuống một đoàn công đức khí.

"Yêu Tộc Thiên Hôn vừa lập, xem ra mọi việc đều đang diễn ra theo quỹ tích đã định a!" Đông Vương Công từ xa quan sát, không khỏi ngầm gật đầu, đại thế Hồng Hoang bất biến, tiểu thế có thể cải biến, dù Đông Vương Công ngang trời giáng lâm, cục diện đối kháng giữa Vu và Yêu vẫn diễn ra như thường lệ.

Lúc này Hi Hòa trở thành Yêu Tộc Yêu Hậu, vô số Yêu tộc lần lượt bay lên Thiên Đình, chúc mừng hai vị hoàng giả.

Thiên Hôn thành lập, không những khiến Yêu tộc có thêm một cao

thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà còn là khởi đầu cho việc thực lực của Đế Tuấn đột phi mãnh tiến.

Đế Tuấn và Hi Hòa âm dương hợp bích, song tu hỗ bổ, việc tu hành sau này chắc chắn sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

Đông Vương Công nhìn những đám mây ngũ sắc trên trời, đột nhiên tâm có điều cảm ứng, trên Hồng Hoang đại địa, dường như có một cơ duyên của y sắp xuất thế.

Đông Vương Công khẽ cười trong lòng, nói với Tây Vương Mẫu bên cạnh: "Thái Chân, lần này ta phải đi Hồng Hoang đại địa một chuyến." Tây Vương Mẫu cười nói: "Chẳng lẽ huynh cũng đi tham gia đại hôn của Yêu Hoàng sao?" Lời nói này khiến Tử Vi Tinh Chủ và Cửu Anh bên cạnh đều cười lớn.

Đông Vương Công trước đây đã có cơ hội trấn áp hai vị Yêu Hoàng, bởi vậy căn bản không thể nào đi tham gia đại hôn.

Đông Vương Công lắc đầu cười nói: "Lần này ta cảm ứng được trong Hồng Hoang dường như có một linh bảo quan trọng sắp xuất thế, linh bảo đó có tác dụng cực lớn đối với ta, bởi vậy ta mới định tái nhập Hồng Hoang." Huyền Thanh bên cạnh lộ vẻ lo lắng, khuyên nhủ: "Đế quân, hiện nay Vu Yêu đại chiến, kiếp khí tràn ngập, Đế quân phải cẩn thận!" Đông Vương Công mỉm cười, Huyền Thanh gia nhập Bồng Lai Tiên Đảo thời gian ngắn, không biết Đông Vương Công có Kiến Mộc bên mình.

"Các ngươi hãy trông nom tiên đảo cho tốt, không cần lo lắng cho ta!" Đông Vương Công cưỡi mây đi, trong chớp mắt đã rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 99

Trong Yêu Tộc Thiên Đình một cảnh tượng hỉ khánh, Đông Vương Công lại không để ý, đi xa Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên của mình.

Lần này Đông Vương Công không đến Bất Chu Sơn, cũng không đến Côn Lôn Sơn, mà đến Thái Sơn.

Thái Sơn tuy rằng trong Hồng Hoang không phải là dãy núi cao lớn nhất, nhưng cũng hùng vĩ phi thường, hậu thế Thái Sơn càng được tôn làm ngũ nhạc chi thủ.

"Trong truyền thuyết, hậu thế nơi Nhân tộc phong thiền, Tam Hoàng Ngũ Đế, đều từng ở đó tế tự thiên thần, không biết Thái Sơn rốt cuộc có chỗ nào thần kỳ." Đông Vương Công chậm rãi bước trên mây, sớm đã nhìn thấy Thái Sơn hùng vĩ bất phàm, lúc này cảm ứng triệu hoán trong lòng Đông Vương Công cũng càng thêm rõ ràng.

Thái Sơn còn có tên là Đông Sơn, truyền thuyết Bàn Cổ khai thiên địa, khi thân tử thì đầu hướng về phía đông, cuối cùng hóa thành Đông Sơn Thái Sơn, bởi vậy Thái Sơn mới có thể được xưng là ngũ nhạc chi thủ, các đế vương lịch đại đều phải đến đây tế thiên triều bái.

Đông Vương Công lúc này cũng không câu nệ vào những truyền thuyết đó, giáng lâm ở lưng chừng Thái Sơn, từ đó đi lên đến nơi cực cao trên đỉnh mây.

Thái Sơn nổi danh khắp thiên hạ, bởi vậy thường có tu sĩ đến chiêm ngưỡng dung nhan của Thái Sơn.

Đông Vương Công vừa đi vừa ngắm cảnh, gặp suối thì ngắm nước, không vội không vàng, tĩnh lặng chờ đợi cơ duyên.

Với cảnh giới của Đông Vương Công, mọi việc đều phong khinh vân đạm, bởi vậy cũng không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Đông Vương Công.

Trên Thái Sơn hiển nhiên có sinh linh cư trú, xung quanh có thiên thê thạch sạn nối liền, khắp nơi chim hót hoa thơm, một cảnh tiên gia thắng cảnh, trông vô cùng mỹ lệ tuyệt luân.

Đông Vương Công nhíu mày, nếu Thái Sơn là nơi có chủ, vậy việc tìm kiếm cơ duyên ở đó chắc chắn sẽ xảy ra xung đột với đối phương.

Dù sao điều đó cũng tương đương với việc tìm đồ trong nhà người khác, nếu là y, y cũng sẽ không cam tâm.

Đông Vương Công nương theo núi non ngắm cảnh, chậm rãi tiến về phía trước, Thái Sơn quả thực phi thường to lớn, không thể nào so sánh với Thái Sơn ở hậu thế.

Thái Sơn trong Hồng Hoang thế giới, nơi cao nhất trực tiếp đâm thẳng vào mây trời, trong núi khắp nơi đều có linh tuyền thần cầm, hoàn toàn là một dáng vẻ tiên gia thánh địa.

Đông Vương Công bước trên tầng mây, hoàn cảnh nơi đó vô cùng yên tĩnh, cảm nhận được cơ duyên của mình ở nơi cực cao kia.

Ngọc Hoàng Đỉnh, một ngọn núi hiện tại chưa được đặt tên, nơi này lại còn được gọi là Thái Bình Đỉnh, Thiên Trụ Phong, lúc này Đông Vương Công đứng ở đó, phủ nhìn biển mây vô biên.

Nếu không có gì bất ngờ, sẽ là Ngọc Hoàng Đại Đế của y, đỉnh Thái Sơn cũng sẽ được dựng miếu thờ cúng.

“Như vậy, Thái Sơn, nên được ta nắm giữ chắc chắn trong tay mới phải, để tránh việc sau này nơi đây bị người khác chiếm đoạt.” Đông Vương Công suy nghĩ liên miên, nhanh chóng tìm thấy một nơi cỏ cây tươi tốt, nơi đó địa thế cực cao, phong cảnh tú lệ, tựa núi bên

sông có thế long bàn hổ cứ.

Đông Vương Công đánh giá xung quanh, nơi đó có một trận pháp tự nhiên, trong đại trận ẩn ẩn có một luồng dương khí xung thiên lan tỏa khắp bốn phương.

"Chính là nơi đây, cơ duyên của ta ở đây rồi!" Đông Vương Công cảm nhận được sự triệu hoán từ bên trong, bởi vậy cũng khẳng định, biết đã tìm thấy nguồn gốc.

Đông Vương Công thi triển thuật Âm Dương Song Đồng, hai đạo thần quang thăm dò vào đại trận, tìm kiếm những chỗ yếu kém của đại trận.

Trong chốc lát, Đông Vương Công đã nắm rõ tình hình đại trận, y chỉ tay như kiếm, một đạo thuần dương khí hóa thành hình rồng, hướng về đại trận oanh nhiên xuất kích.

"Oanh!" Cả tòa tiên thiên đại trận chấn động không ngừng, thanh thế khổng lồ xông thẳng lên trời.

Đông Vương Công lại tung ra một đạo kiếm khí, vẫn nhắm vào vị trí mà đòn tấn công đầu tiên đã giáng xuống.

Sau đòn tấn công này, cả đại trận rung chuyển càng dữ dội hơn, tay Đông Vương Công không ngừng, liên tục tấn công, tổng cộng tung ra chín chín tám mốt đạo kiếm khí.

Lúc này đại trận cuối cùng cũng yên tĩnh lại, ngay sau đó "Oanh Long" một tiếng vang lớn, cả tòa đại trận trong nháy mắt vỡ nát.

Đông Vương Công thấy đại trận vỡ nát, liền bước vào trong đại trận.

Nơi trong đại trận không lớn, chỉ cần nhìn một cái là thấy hết, ở vị trí trung tâm, một tấm bảo đồ đang lơ lửng trong hư không.

Trên bảo đồ kim quang vạn trượng, vô cùng thuần dương khí tràn ngập ra, những thuần dương khí ấy hóa thành chim chóc, thú nhỏ, cá bơi, nhảy múa trong hư không, vô cùng linh động.

Đông Vương Công nhìn tấm bảo đồ lần đầu tiên, lập tức sinh ra một luồng ý thân cận, hiển nhiên y và bảo đồ có duyên rất lớn.

Nhưng khi Đông Vương Công chuẩn bị thu lấy linh bảo này, một tiếng la lớn từ xa vọng đến một cách vội vã.

"Đạo hữu, xin dừng bước!" Đông Vương Công nghe thấy tiếng hô hoán ấy, nhưng không hề dừng lại, ngược lại còn tăng tốc độ, tiến lên một bước, trực tiếp cầm lấy tấm bảo đồ trong tay, đồng thời một đạo thuần dương khí chú nhập vào bảo đồ, trong nháy mắt đánh lên dấu ấn.

"Thuần Dương Vạn Tiên Đồ, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Đông Vương Công trên mặt hiện lên một tia cười ý, trực tiếp thu lấy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này.

Thuần Dương Vạn Tiên Đồ vốn là bảo bối của Đông Vương Công, trong đó Thuần Dương Vạn Tiên Đại Trận, càng là một trong những chỗ dựa lớn của Đông Vương Công để lập thân ở Hồng Hoang.

Thuần Dương Vạn Tiên Đại Trận, có thể nói là một trận pháp không thua kém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chút nào.

Nếu dùng mấy vạn Kim Tiên bố trí trận này, uy lực của trận này đủ sức kháng hành với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận dựa vào lực lượng tinh thần chu thiên.

Lúc này Đông Vương Công dùng pháp lực tẩy rửa Thuần Dương Vạn Tiên Đồ, cũng nhanh chóng từ đó thu được pháp bố trí đại trận.

Đông Vương Công trong nháy mắt đã hoàn thành tất cả, lúc này

tiếng hô hoán kia cũng cuối cùng đã đến trước mặt.

Người đó thân hình khôi ngô, vóc dáng kiện tráng, hiển nhiên cũng là kẻ có nhục thân cường hãn.

Thấy Đông Vương Công không nghe hô hoán, trực tiếp thu lấy Tiên Thiên Linh Bảo, trên mặt lập tức có chút không vui.

"Vị đạo hữu này, ta rõ ràng đã gọi dừng lại, vì sao không dừng lại?" Đông Vương Công một mặt bình tĩnh nhìn đối phương, sau đó nói: "Ta muốn làm gì, chẳng lẽ cần nghe ngươi chỉ huy?

Ta lại không quen ngươi, vì sao ta phải nghe lời ngươi?" Đông Vương Công nói một câu, tu sĩ kia lập tức sững sờ, lời Đông Vương Công nói đúng a, căn bản không quen biết, bảo người ta dừng lại, người ta nhất định phải dừng lại sao?

Tưởng mình là ai chứ?

Tu sĩ kia mất nửa ngày mới phản ứng lại, đối diện với Đông Vương Công giận dữ nói: "Đạo nhân thật vô lễ!

Thái Sơn vốn là phủ đệ của ta Thái Hạo, ngươi xông vào Thái Sơn, rồi lấy đi linh bảo trong nhà ta, ta có nên gọi dừng lại không?" Đông Vương Công nghe đối phương nói, mới biết tu sĩ này là Thái Hạo, Thái Sơn Chính Thần trong truyền thuyết.

Nhưng hiện tại Thiên Đình chưa lập, Yêu Tộc Thiên Đình thì Thái Hạo cũng không có ý định tham gia, bởi vậy phủ đệ Thái Sơn hoàn toàn là do Thái Hạo phong.

Đông Vương Công khinh thường cười một tiếng, Tiên Thiên Linh Bảo đã trong tay, đừng nói Thái Hạo hiện tại chưa được phong làm Thái Sơn chi Thần, cho dù là Thái Sơn chi Thần, cướp linh bảo thì có làm sao?

Đông Vương Công nhìn Thái Hạo một cái, trong ánh mắt đầy vẻ

khinh thường nói: “Mau cút đi, nếu không, ta sẽ giết ngươi để luyện hóa Thần Tàng của ta!” Đông Vương Công ngữ khí ngang ngược, cố ý mắng nhiếc Thái Hạo, đương nhiên là để kích nộ đối phương.

Vật bảo bối kia ở phía trước, căn bản không có trận pháp thủ hộ, bởi vậy việc Thái Hạo nói đó là phủ đệ của mình, rõ ràng là nói dối lừa gạt.

Chương 100

Hỏi thử vị đại thần Hồng Hoang nào, lại không bố trí bất kỳ trận pháp thủ hộ nào bên ngoài đạo trường của mình?

Thái Hạo bị Đông Vương Công mắng nhiếc, trong phút chốc nộ hỏa xung thiên, thân là Thái Sơn Chính Thần, tuy rằng vẫn luôn ở trong núi tu hành, nhưng trong Tam Sơn Ngũ Nhạc, danh tiếng của y cũng phi thường vang dội.

Thái Hạo lại làm sao từng bị người khác mắng nhiếc như vậy, bởi vậy trong phút chốc Thái Hạo căn bản không thể chấp nhận sự vũ nhục này.

"Ta đường đường Thái Sơn Chính Thần, dám ở địa bàn của ta mà kiêu ngạo như vậy!

Kẻ tu sĩ phương nào, có dám báo danh!" Thái Hạo giận không thể át, nhưng Đông Vương Công lại không hề để ý đến đối phương, cất bước rời đi, căn bản không thèm để tâm đến Thái Hạo.

Thái Hạo lúc này triệt để phẫn nộ, thái độ coi thường của Đông Vương Công khiến nộ hỏa không thể kiềm chế.

"Oanh!" Thái Hạo ra tay đánh về phía Đông Vương Công.

Lúc này ánh mắt Đông Vương Công lạnh lẽo, vốn dĩ vừa có được linh bảo tâm tình rất tốt, định tha cho Thái Hạo một mạng.

Nhưng hiện tại Thái Hạo tự tìm cái chết, vậy thì đừng trách Đông Vương Công tâm ngoan thủ lạt!

"Vừa đúng lúc, giết ngươi, luyện hóa Thần Tàng!" Đông Vương Công cũng tung ra một chưởng, đồng thời ánh mắt khóa chặt Thái Hạo.

Một khi đã ra tay, vậy thì phải diệt tận gốc!

"Bành!" Quyền vàng khổng lồ của Thái Hạo bị trực tiếp đánh nát, sau đó Đông Vương Công một chưởng trực tiếp đánh Thái Hạo vào Thái Sơn.

Nếu không phải Thái Sơn vô cùng kiên cố, e rằng một đòn này đã có thể san phẳng cả ngọn núi.

Một đòn của Đông Vương Công, trong nháy mắt đánh Thái Hạo thổ huyết không ngừng.

Thái Hạo đã dùng Thái Sơn Thần Quyết luyện thể, nhưng vẫn không thể chống đỡ một đòn tùy tiện của Đông Vương Công.

Bị đánh như một con ruồi trên mặt đất, tư thế của Thái Hạo vô cùng khuất nhục, đồng thời lửa hận trong lòng cũng bùng cháy dữ dội.

"Cướp linh bảo của ta, sỉ nhục uy danh của ta, hôm nay ta cùng ngươi bất tử bất hưu!" Thái Hạo phẫn nộ gào thét, nhục thân của y lúc này biến hóa kịch liệt, mỗi khắc nhục thân của y đều lớn thêm mười trượng, trong chớp mắt nhục thân của Thái Hạo đã cao tới ngàn trượng.

Một luồng khí tức núi non cổ xưa từ trên người Thái Hạo phát ra, uy áp khổng lồ khiến sắc trời xung quanh trở nên u ám, vô tận phong vân cuộn trào trên đỉnh núi.

Đông Vương Công lạnh lùng cười một tiếng, "Chỉ là Đại La Kim Tiên nho nhỏ, cũng dám hiển uy trước mặt Chuẩn Thánh như ta, thật đúng là vội vàng đi tìm cái chết!" Kể từ khi Đông Vương Công tấn thăng Chuẩn Thánh, tất cả cường giả Đại La Kim Tiên căn bản không thể chịu nổi một đòn của y.

Vừa rồi Đông Vương Công chỉ tùy ý một chưởng, đã đánh Thái Hạo trọng thương.

Nhưng Thái Hạo lại không biết tự lượng sức mình, thẹn quá hóa giận, muốn liều mạng với Đông Vương Công.

Lúc này trong tay Thái Hạo một chiếc đại ấn chìm nổi, trên đó có hình năm ngọn núi, giữa đó còn có vô số ngọn núi thấp, và những con sông lớn chảy xiết xung quanh.

Đông Vương Công nhìn kỹ, năm ngọn núi đó chính là Ngũ Nhạc ở hậu thế, với Thái Sơn là tôn.

Trên đại ấn khắc ba chữ "Thái Sơn Ấn"!

Thái Hạo thúc Thái Sơn Ấn một cái, Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo lập tức thần quang đại tác, thần ấn bay lên Cửu Thiên, hóa thành lớn bằng một màn trời.

Năm ngọn thần sơn khổng lồ, cùng vô số ngọn núi nhỏ khác, nối liền thành một dải, nộ nện về phía Đông Vương Công.

Một đòn này là đòn mạnh nhất của Thái Hạo, nếu bị trúng đòn, dù là một ngọn thần sơn cũng phải hóa thành phấn vụn!

Ánh mắt Thái Hạo sắc lạnh, hiển nhiên đã động sát cơ.

Hiện tại trong Hồng Hoang kiếp khí tràn ngập, ngày thường Thái Hạo có thể giữ vững bản tâm, nhưng hiện tại tiên thấy linh bảo, khiến y động tham niệm.

Sau đó lại tranh đấu với Đông Vương Công, khiến y nảy sinh sát tâm, vô biên kiếp khí không biết tự lúc nào đã xâm nhập vào tâm thần của y.

Đối mặt với đòn chí cường của Thái Hạo, luồng khí tức hủy thiên diệt địa ấy khiến vô số sinh linh trong núi run rẩy không ngừng, lần lượt phủ phục trên đất, ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Thiên thần nổi giận, phong vân biến sắc!

Nhưng Đông Vương Công lúc này lại mặt không biểu cảm, không muốn kéo dài thời gian nữa, nhìn thần ấn che trời lấp đất kia, Đông Vương Công lại một chưởng vỗ ra.

"Ba!" Hư ảnh núi non khổng lồ kia trong nháy mắt bị Đông Vương Công đánh nát, uy áp của năm ngọn đại sơn không còn tồn tại, ngay cả bản thân Thái Sơn Ấn cũng bị sức mạnh khổng lồ đánh bay đi.

"Oanh Long!" Thái Sơn Ấn đâm nát mấy ngọn núi ở xa, thần quang trên đó hoàn toàn tan rã, ngay cả bản thân pháp bảo cũng đầy những vết nứt như mạng nhện.

Một đòn của Đông Vương Công, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo!

"Không thể nào!" Thái Hạo một mặt không dám tin, lúc này nội tâm run rẩy không ngừng.

Rốt cuộc là cường giả như thế nào, mới có thể một đòn mà ngay cả Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo cũng có thể bỏ qua!

Trong ánh mắt chấn kinh của Thái Hạo, Đông Vương Công từ trên trời giáng xuống, kiếm chỉ trong tay nhẹ nhàng điểm một cái, Thái Hạo thậm chí còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt đầy kinh hoàng kia đã hoàn toàn định hình.

Nguyên thần của Thái Hạo nhân cơ hội bay đi, kinh khủng muốn nhân cơ hội đào tẩu.

Đông Vương Công lạnh lùng cười một tiếng, lại một đạo kiếm khí phát ra, không thèm nhìn, Thái Hạo kia triệt để bị Đông Vương Công diệt sát.

Thân hình câu diệt, vĩnh viễn tiêu thất.

Đông Vương Công tùy tay thu thi thể của Thái Hạo vào trong Càn

Khôn Đỉnh, lại nhiếp lấy Thái Sơn Ấn, Tiên Thiên Linh Bảo tuy rằng đầy vết nứt, nhưng lại không làm tổn thương bản nguyên, chỉ cần ôn dưỡng một phen, là có thể sử dụng lại.

"Ta không dùng đến, đến lúc đó phong Thần Thái Sơn, rồi ban cho kẻ đó ôn dưỡng là được." Đông Vương Công tùy tay giết Thái Hạo, dù đối phương là thần thai Tiên Thiên, nhưng Đông Vương Công cũng không để trong lòng.

Dù sao cũng chỉ là một sơn thần, dù là Tiên Thiên Đại Thần, giết thì đã giết, không có gì đáng để bận tâm.

Lúc này Đông Vương Công đã giết Thái Hạo, thì vẫn ung dung tiếp tục du ngoạn Thái Sơn.

Không bao lâu, Đông Vương Công tìm thấy động phủ của Thái Hạo, quả thực nơi dương chi địa đó chung thiên dục tú, vô cùng thích hợp cho việc tu hành và cư trú.

Đông Vương Công tùy tay phá tan đại trận, trong động phủ của Thái Hạo du ngoạn một trận, bên trong quả thực có một số thứ tốt, những thiên tài địa bảo đó, Đông Vương Công lần lượt thu lấy.

Ngay cả dược điền mà Thái Hạo đã gieo trồng, cũng bị Đông Vương Công trực tiếp toàn bộ dời vào Càn Khôn Đồ.

Chương 101

Sau khi cướp sạch nơi đó, Đông Vương Công đang định rời đi, thì lại gặp bốn vị tu sĩ đang vội vã cưỡi mây đến.

Bốn tu sĩ đó không ai khác, chính là Tứ Nhạc Chính Thần, lúc này cũng đều là tu sĩ Đại La Kim Tiên.

Họ và Thái Hạo vốn là hảo hữu, lại thêm cùng là sơn thần, bởi vậy giữa họ đều có một số cảm ứng đặc biệt.

Trước đó Thái Hạo đã toàn lực thúc Thái Sơn Ấn, những ấn phù trên người họ cũng đều sinh ra cảm ứng, bởi vậy mới liên thủ đến xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng vừa nhìn thấy Thái Sơn, động phủ của Thái Hạo lại mở toang, ngay cả trận pháp thủ hộ cũng bị phá hoại một cách ngang ngược, nhưng xung quanh lại không có bất kỳ dấu vết chiến đấu nào, khiến bốn vị Thần Quân đều kinh ngạc.

Đang lúc tiến vào đại trận, Đông Vương Công ung dung bước ra từ động phủ của Thái Hạo.

Đông Vương Công đã cướp sạch động phủ của Thái Hạo, đang định rời đi, thì lại đối mặt với bốn vị Thần Quân.

Cảm nhận được khí tức đồng bản đồng nguyên trên người bốn vị tu sĩ, cùng luồng khí tức núi non nồng đậm trên người họ, khiến Đông Vương Công lập tức đoán ra thân phận của họ.

"Đạo hữu, vì sao lại ở trong động phủ của Thái Hạo Thần Quân?" Hoa Sơn Thần Quân kinh nghi bất định hỏi Đông Vương Công.

Đông Vương Công lần lượt nhìn bốn người, rồi mới mở miệng nói: "Đông Sơn Thần Quân Thái Hạo, đã đắc tội ta, ta đã giết y rồi."

Lời nói kinh thiên động địa của Đông Vương Công khiến bốn vị Thần Quân kinh hãi, Tung Sơn Thần Quân cẩn thận hỏi: "Dám hỏi đạo hữu, đang tu hành ở động phủ nào?" Có thể chém giết Thái Hạo ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lại dám đường hoàng nói ra, cần không chỉ thực lực, mà còn có sự tự tin tuyệt đối.

Đông Vương Công cũng không che giấu, tự báo gia môn, "Ta chính là Bồng Lai Tiên Đảo chi chủ, Đông Vương Công, bốn vị, chắc là Tứ Nhạc Thần Quân chứ?" Đông Vương Công vừa nói ra danh hiệu, bốn vị Thần Quân lập tức chấn kinh không thôi, vốn trong lòng họ còn định báo thù cho Thái Hạo Thần Quân, nhưng giờ khắc này ý nghĩ đó sớm đã tan thành mây khói.

"Không biết Đế quân giá lâm, huynh đệ chúng ta có mắt không tròng, mong Đế quân đừng quái!" Tung Sơn Thần Quân vội vàng thi lễ, ba vị còn lại cũng lộ vẻ cảnh giác.

Còn về cái chết của Thái Hạo, vậy chỉ có thể trách y có mắt không tròng mà thôi.

Đông Vương Công là ai?

Là Chuẩn Thánh đầu tiên trong Tử Tiêu Cung!

Dù Ngũ Nhạc Thần Quân chưa từng đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, nhưng đối với danh hiệu của Đông Vương Công lại như sấm bên tai.

Một lần nổi giận đồ sát tất cả Đại La Kim Tiên của Long tộc, một hung thần như vậy, ai dám chút nào đắc tội?

Đông Vương Công lúc này nhàn nhạt gật đầu, y không oán không cừu với Tứ Nhạc Thần Quân, cũng không có ý muốn làm khó họ.

"Các ngươi, chắc là hảo hữu của Thái Sơn Thần Quân chứ?" Đông Vương Công tùy ý hỏi một câu.

Bốn vị Thần Quân sững sờ, bốn người nhìn nhau, Hoa Sơn Thần Quân xấu hổ cười nói: "Không dám lừa dối Đế quân, ta quả thực có chút giao tình với Thái Hạo đạo hữu, nhưng y đã đắc tội Đế quân, vậy thì tự chuốc lấy quả báo!" "Đúng đúng, Thái Hạo đạo hữu tính tình ngang ngược, đã đắc tội Đế quân, vậy đó là sự trừng phạt y đáng phải chịu." Mấy vị Thần Quân một mặt cười bồi, dường như sợ Đông Vương Công sẽ hiểu lầm.

Đông Vương Công đột nhiên cười nói: "Ngũ Nhạc là thủ lĩnh của vạn núi, ta nếu thống ngự Hồng Hoang thiên địa, bốn vị, có nguyện ý quy phục ta không?" Đông Vương Công vừa hỏi, mấy vị Thần Quân lập tức gật đầu.

"Uy danh của Đế quân vang dội tứ hải, chúng ta tự nhiên sớm đã mong chờ quy phụ Đế quân, đã hôm nay gặp mặt, chúng ta nguyện ý lập tức quy phụ, sau này duy Đế quân là đầu!" "Chúng ta sớm ngày đêm mong ước được gia nhập Đế Đình.

Hôm nay thật đúng là đạt được sở nguyện!" Bốn vị Thần Quân một mặt nịnh bợ, không hề có khí phách và ngạo cốt của đại thần thông giả.

Cũng không thể trách bốn vị, quả thực danh tiếng hung tàn của Đông Vương Công đã lan truyền khắp nơi, họ cũng sợ đắc tội Đông Vương Công, bị đối phương nổi giận chém giết, chết giống như Thái Hạo Thần Quân.

Đông Vương Công nhìn bốn vị Đại Thần Quân dâng lên một luồng Nguyên Thần, cũng không từ chối, trực tiếp thu lấy luồng Nguyên Thần đó.

Thể hiện sự trung thành một cách chân thành nhất, sinh tử nằm trong tay Đông Vương Công, không thể nào có ý phản bội nữa.

Đông Vương Công cười nói: "Đã quy phục ta Đông Vương Công,

vậy sau này các ngươi có thể tiếp tục trấn thủ Ngũ Nhạc chi địa, còn về Thái Sơn, sau khi ta chọn được người thích hợp, sẽ để các ngươi tiếp quản." "Đa tạ Đế quân thu lưu, chúng ta sau này cũng sẽ tận tâm giúp đỡ Đế quân!" Bốn vị Thần Quân thể hiện sự trung tâm, đã quy phục, vậy cần phải toàn lực phò tá Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu không ngừng, có thể thu phục bốn vị Thần Quân, đối với Đông Vương Công cũng phi thường không tệ.

Bốn vị này thực lực cường đại, sau này cũng không cần phải tuyển chọn nhân thủ thích hợp để quản lý Ngũ Nhạc chi địa, như vậy cũng tiết kiệm được không ít phiền phức.

"Sau này chỉ cần có điều gì cần, đều có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo của ta." Đông Vương Công chúc phúc mấy vị Thần Quân xong, mới rời khỏi Thái Sơn.

Đang lúc Đông Vương Công cưỡi mây đi, trên Cửu Thiên đột nhiên chấn động, vô số kim quang loạn xạ, mây mù khắp trời cuộn ngược.

Vốn là một cảnh tượng trời quang mây tạnh, trong chớp mắt mây đen giăng kín, gió đen vần vũ.

"Hôm nay là ngày đại hỉ của Yêu Hoàng Đế Tuấn, lẽ nào lại xảy ra bất ngờ?" Đông Vương Công cưỡi nhìn về phía Yêu Tộc Thiên Đình, lúc này chỉ thấy vô số Vu Tộc cưỡi hắc vân, dưới sự dẫn dắt của Thập Nhị Tổ Vu, bao vây toàn bộ Thiên Đình kín mít.

"Ha ha, Đế Tuấn tiểu nhi, ta đến tham gia đại hôn của ngươi đây!" Cộng Công Tổ Vu cười lớn, Chúc Dung Tổ Vu bên cạnh cũng một mặt hưng phấn.

Thập Nhị Tổ Vu lựa chọn thời điểm này để tiến công Yêu tộc, không những để đả kích thế lực Yêu tộc, mà càng là để phá hoại

Thiên Hôn, làm cho Yêu Hoàng Đế Tuấn khó chịu.

Yêu Hoàng Đế Tuấn vốn đang trong đại điện cùng các tân khách đầy điện, lúc này Tam Thanh Lão Tổ, Nữ Oa Phục Hy, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Hồng Vân Lão Tổ, và các đại năng Hồng Hoang khác, đều đang yến ẩm trong Thiên Đình.

Đối với việc Vu tộc đến phá hoại hôn lễ, Yêu Hoàng Đế Tuấn tự nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Lúc này thấy Vu tộc bao vây bốn tòa Thiên Môn, Yêu Hoàng một tiếng lệnh hạ, vô số Yêu tộc hung dũng xông ra, trong nháy mắt cùng Vu tộc hỗn chiến.

Thập Nhị Tổ Vu càng hung mãnh vô cùng, hợp lại một chỗ, hóa thành một cây dao sắc, trực tiếp giết Yêu tộc không có sức chống cự, trong nháy mắt đã công đến trước Thiên Môn.

"Hừ, Vu tộc cuồng vọng vô cùng, dám quấy nhiễu hôn lễ của đại ca, để ta đi hội ngộ chúng!" Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung, nộ khí xung thiên, trực tiếp bay đến Thiên Môn.

Trong lòng Đế Tuấn lo lắng, vội vàng cười nói với các tân khách bên cạnh: "Chư vị đạo hữu, xin cứ thoải mái uống mấy chén, bản hoàng đi xem tình hình bên ngoài!" "Yêu Hoàng bệ hạ xin mời!" Các tu sĩ tại chỗ lần lượt cười tiễn, thân là khách nhân, lại không có ý muốn ra tay giúp đỡ.

Lúc này Thông Thiên hỏi: "Đại ca, lần này Yêu Hoàng đại hôn, không thấy Đông Vương Công đạo hữu, lẽ nào Yêu Hoàng không mời Đông Vương Công sao?" Thái Thanh Lão Tử vuốt râu cười một tiếng, nói: "Năm xưa Đông Vương Công và Yêu Hoàng quả thực có chút ân oán, nhưng vấn đề lại không nằm ở đó." Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng đã hứng thú, mở miệng hỏi: "Đã vấn đề không nằm ở đó, lẽ nào còn có nguyên nhân khác sao?" Thái Thanh nhìn hai

vị đệ đệ, sự việc cũng không phải là bí mật, liền giải thích.

"Đông Vương Công đạo hữu và Đế Tuấn đạo hữu đều là mệnh trời đã định, đều mang tượng Tử Vi Đế Tinh, nhưng chủ Thiên Đình chỉ có thể có một, chính là cái gọi là một núi không thể dung hai hổ!" Thái Thanh Lão Tử vừa nói, Thông Thiên cũng trong nháy mắt hiểu ra, e rằng Đông Vương Công và Đế Tuấn đều đã rõ trong lòng, sớm muộn gì giữa họ cũng sẽ có một người ngã xuống.

Bởi vậy dù có kết giao đối phương, cũng không có bất kỳ sự cần thiết nào.

"Hai vị hiền đệ, ta xem Vu Yêu đại chiến đã rồi!" Thái Thanh Lão Tử cười nhìn ra ngoài Thiên Môn, nơi đó hai phe Vu Yêu đã chém giết thành một đoàn.

Lúc này Đông Vương Công cũng dừng lại, không ngờ lúc Yêu Hoàng đại hôn, Vu tộc lại đến quấy phá một trận.

"Nếu Vu Yêu nhị tộc toàn diện khai chiến, ta ngược lại có thể từ đó thu lợi không ít!" Đông Vương Công vui vẻ nhìn về phía Cửu Thiên, đứng trên mây, muốn xem Vu Yêu nhị tộc đại chiến.

Trong Thiên Đình, vô số tu sĩ cũng quan chiến, từng người một mặt nở nụ cười, uống rượu ngon của Đế Tuấn, nhìn Đế Tuấn liều mạng bên ngoài, nhưng lại không có ý muốn ra tay tương trợ.

"Thần thông của Yêu Hoàng bệ hạ vô biên, Vu tộc này căn bản sẽ không phải đối thủ của Yêu Hoàng bệ hạ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân một mặt cười gian, dường như vui vẻ xem Yêu tộc và Vu tộc đại chiến.

Chương 102

"Ha ha ha, Thập Nhị Tổ Vu lựa chọn thời điểm này đến, lẽ nào cũng đã nhìn trúng mỹ mạo của Yêu Hậu sao?" Côn Bằng Lão Tổ nhìn Hi Hòa tiên tử thân hình tuyệt mỹ, trong hai mắt của y, có một tia quang mang đặc biệt lóe lên.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu cùng gào thét xông lên, Thái Nhất đi đầu, tay cầm Hỗn Độn Chung, trực tiếp đối đầu với Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu cũng không ngu ngốc, thấy cơ hội tốt, lập tức phát lực, mười hai chủng pháp tắc chi lực trong nháy mắt bùng nổ.

Thái Nhất dù tay cầm Hỗn Độn Chung, đồng thời dùng thực lực Trảm Nhất Thi đối kháng, nhưng trong nháy mắt đã bị Thập Nhị Tổ Vu đánh trọng thương.

"Oanh!" Ngoài Thiên Môn pháp tắc chi lực đối chọi, không gian và thời gian ngưng đọng, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành luân chuyển, phong vũ lôi điện tứ thời biến hóa.

Mười hai chủng pháp tắc chi lực hỗn loạn thành một mảng, dù Hỗn Độn Chung liên tục chấn động, tiếng chuông vang vọng tứ phương, nhưng dùng sức một mình đối kháng Thập Nhị Tổ Vu, Thái Nhất đã quá coi thường.

"Phốc!" Thái Nhất phun ra một ngụm Kim Ô huyết, bị đánh hiện nguyên hình, thân Kim Ô kia vỗ cánh bay cao, vô tận Thái Dương Chân Hỏa rải khắp trời.

Thái Nhất mượn lực chạy xa, một móng vuốt Kim Ô nắm chặt Hỗn Độn Chung, bay về phía trong Thiên Môn.

"Thái Nhất, chạy à?

Không phải rất cuồng sao?" Lúc này Thập Nhị Tổ Vu truy kích không ngừng, Thái Nhất bay vào trong Thiên Môn.

Nhưng những Yêu tộc bên ngoài lại gặp tai ương, căn bản không kịp rút lui, lập tức bị đại quân Vu tộc chém giết không còn một mống.

Trong phút chốc vô số thi thể Yêu tộc rơi xuống Cửu Thiên, những chân thân Yêu tộc khổng lồ ngã xuống, tạo thành từng ngọn núi xương cốt trên đại địa.

Lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa kịp đến, thấy Thái Nhất bị trọng thương, lập tức một mặt lo lắng lấy ra số lượng lớn linh đan diệu dược, bảo Thái Nhất uống hết.

Thái Nhất nhờ sự trợ giúp của đan dược, mới lại khôi phục.

"Nhị đệ, Vu tộc cường đại, không thể hành sự lỗ mãng." Đế Tuấn trực tiếp lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, vung lên giữa không trung, gầm lớn: "Chúng Yêu tộc nghe lệnh, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Lúc này Vu tộc cũng đã chém giết xong Yêu tộc bên ngoài, lực công về phía Thiên Môn.

Yêu Tộc Thiên Đình là tiên thiên phúc địa, trong đó tự nhiên có vô số trận pháp huyền ảo.

Bởi vậy Vu tộc vừa chạm trán với Thiên Môn trận, tập hợp lực lượng của Thập Nhị Tổ Vu cũng không thể một lần phá vỡ.

Thập Nhị Tổ Vu biết trước sẽ có tình huống này, bởi vậy cũng không tức giận, lập tức thấy Đế Giang Tổ Vu gầm lớn một tiếng.

"Chúng huynh đệ, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Trong phút chốc Yêu tộc Đế Tuấn bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô tận tinh thần chi lực được tiếp dẫn, xuyên qua Hồng Hoang thiên mạc, trực tiếp được vô số Yêu tộc tiếp nhận.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, lúc này

vô tận sát khí cuồn cuộn, cộng thêm hiện tại đang trong đại lượng kiếp, vô tận kiếp khí cũng bị cuốn vào, càng làm tăng thêm uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Vu tộc bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, các Đại Vu lần lượt tụ tập sau Thập Nhị Tổ Vu.

Lúc này một hư ảnh từ trong hư không ngưng tụ thành, một luồng khí tức cường đại thần bí tràn ngập giữa không trung.

"Kia, Bàn Cổ Đại Thần!" Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh khủng muốn tuyệt vọng, tuy rằng chưa từng thấy Bàn Cổ, nhưng lại có thể trong lần đầu tiên nhận ra đối phương.

Tam Thanh lúc này cũng một mặt chấn kinh, chưa từng chứng kiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lúc này thấy Bàn Cổ tái lâm Hồng Hoang, trong lòng họ cũng tràn ngập vô tận chấn động.

Ý nghĩa của Bàn Cổ đối với sinh linh Hồng Hoang, chính là Thần Sáng Thế đối với phàm nhân!

Hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần bị Thập Nhị Tổ Vu thúc động, từng người đều cảm thấy vô cùng chật vật, trận pháp lúc này dù sao cũng không quá hoàn thiện, ngay cả khi Thập Nhị Tổ Vu bố trí ra, cũng sẽ chịu lực lượng phản phệ rất lớn.

"Phủ!" Hư ảnh kia gầm lớn một tiếng, nắm chặt tay phải.

Lúc này Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất chấn động dữ dội không ngừng, hầu như có xu thế thoát khỏi tay bay đi.

Hồng Quân Lão Tổ ở sâu trong Hỗn Độn xa xôi cũng lại mở tinh mâu, vung tay một cái, đồng thời trấn áp Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ bên cạnh.

Ba kiện chí bảo đều bị trấn áp, trong tay hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần một đạo sát khí màu đen ngưng tụ, hình thành một hư ảnh Bàn Cổ

Phủ.

Lúc này Đế Tuấn toàn lực vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận pháp cũng không hoàn thiện, dù sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nghiên cứu ra thời gian còn ngắn, ngay cả Tinh Thần Phiên cũng chưa luyện hóa xong.

Chính vì vậy Đế Tuấn mới bất đắc dĩ phải mượn lực lượng trận pháp Thiên Đình, mưu đồ đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu.

"Đế Tuấn, mau ra quyết chiến!" Tiếng Đế Giang Tổ Vu truyền đến, thân ảnh Bàn Cổ kia hướng về Thiên Môn nộ nện xuống.

"Oanh!" Hư ảnh Bàn Cổ một đòn đánh nát Thiên Môn, trận pháp tan rã tứ phân ngũ liệt, vô số Yêu tộc gần đó càng trong một đòn hóa thành thịt nát, đổ nát giữa trần ai.

"Một đòn đánh phá Thiên Môn!" Vô số tu sĩ chấn kinh, ngay cả Đế Tuấn cũng không chắc chắn trong lòng.

Đối mặt với Bàn Cổ Đại Thần, dù chỉ là một hư ảnh, cũng đều có cảm giác vô lực chống cự.

Uy áp về mặt tinh thần ấy, càng khiến người ta khó mà chống cự được.

Nhưng hiện tại Vu tộc đã công nhập vào Thiên Môn, Đế Tuấn cũng chỉ có thể liều chết chống cự!

"Đón địch!" Đế Tuấn gầm lớn một tiếng, Hà Đồ Lạc Thư trong tay phát ra ngân quang rực rỡ, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng lại tăng thêm ba phần.

Vô số Yêu tộc liều mạng, dưới sự đe dọa của cái chết, bùng phát ra sức mạnh chưa từng có.

“Chết!” Hư ảnh Bàn Cổ lại một lần nữa mãnh liệt tấn công, hư ảnh sau đòn đầu tiên vẫn cường đại vô cùng, đủ sức chấn nhiếp tất cả Yêu tộc!

“Oanh!” Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lần đầu tiên đối kháng trực diện.

Yêu tộc tử thương một mảng, trong đại trận các Yêu tộc cấp thấp lần lượt rơi xuống đất, ngay cả những Đại Yêu cũng không thể chống đỡ được lực lượng của một đòn này.

Trong một đòn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hầu như bị một đòn phá vỡ!

Sau khi phát ra một đòn, hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần cũng hoàn toàn ảm đạm đi.

Là trụ cột chống đỡ đại trận Thập Nhị Tổ Vu, lúc này từng người cũng một mặt trắng bệch, hiển nhiên đã đạt đến cực hạn.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đối kháng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, một công một thủ, đều có tổn thương, không rõ rốt cuộc ai thua ai thắng.

Trong phút chốc Thiên Môn bị phá, vô số Vu tộc tràn vào trong Thiên Môn, trong toàn bộ Thiên Cung đại tứ phá hoại, đồng thời vô tình chém giết những sinh linh Yêu tộc.

Yêu tộc đông người thế mạnh, nhưng Vu tộc nhục thân cường hãn, thêm nữa lúc này uy áp của Bàn Cổ giáng lâm, Vu tộc như hổ thêm cánh, giết cả Yêu tộc tan tác không thành quân.

Chương 103

Yêu Hoàng Đế Tuấn lúc này cưỡi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đồng thời thao túng trận pháp trong Thiên Đình, đối với Vu tộc cũng tạo thành lượng lớn sát thương.

Đông Vương Công đứng trên mây quan sát, vô số Vu tộc và Yêu tộc lần lượt ngã xuống, đặc biệt là những tu sĩ cấp thấp càng tử thương vô số.

"Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến, không những làm tổn hại thiên hòa, mà còn hủy diệt vô số sinh linh trong hai tộc, đến cuối cùng tất nhiên khó mà duy trì!" Đông Vương Công âm thầm quan sát, bồi dưỡng một Thái Ất Kim Tiên cần mấy vạn năm thậm chí thời gian dài hơn, hủy diệt thì chỉ trong chớp mắt.

Sáng tạo luôn khó khăn trùng trùng, hủy diệt thì nhẹ nhàng dễ dàng.

Thời Hồng Hoang sau này, Thái Ất Kim Tiên là một phương đại năng, lúc đó, muốn bồi dưỡng một Thái Ất Kim Tiên, là khó như lên trời.

Cùng với việc sát lục không ngừng diễn ra, khí vận trong hai tộc cũng vô hình trung bị tiêu hao đi.

Sát khí giữa thiên địa càng ngày càng nồng đậm, ngược lại những sát khí này lại kích thích Vu Yêu nhị tộc chém giết càng thêm hung hãn.

Vu tộc tiên thiên có thể hấp thu sát khí tu hành, bởi vậy trong hoàn cảnh như vậy, ngược lại càng như cá gặp nước, giết chóc càng dữ dội.

Đông Vương Công dần dần đến gần Thiên Đình, dự cảm đại chiến cuối cùng sắp đến, nếu có cường giả Vu Yêu nhị tộc ngã xuống, thì đó là thời cơ tốt nhất để thu lấy tinh huyết.

"Lần trước thu lấy tinh huyết của Đại Phong Vu tộc kia, giúp ta luyện hóa một chỗ Thần Tàng, thu hoạch không ít, lần này không biết có bao nhiêu thu hoạch đây?" Đông Vương Công trong lòng tràn đầy kỳ vọng, đối với tinh huyết của Vu Yêu nhị tộc, ai cũng thèm muốn không thôi.

Nhưng hiện tại Vu tộc có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hai trận pháp đều cường đại vô cùng, ngay cả Đông Vương Công cũng không thể không cẩn thận một chút.

Những đại trận kinh thế ấy, nếu bị cuốn vào trong đó, Đông Vương Công cũng sẽ không dễ chịu.

Lúc này chính như Đông Vương Công đã đoán, hai đại trận của Vu Yêu nhị tộc đều sắp sửa phá hủy, đồng thời bùng phát ra lực chiến đấu cuối cùng.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc lại một lần nữa hội tụ một đạo hắc quang, hư ảnh Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ Đại Thần oanh nhiên bay ra, xông về phía chúng Yêu tộc.

Hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần sau một đòn đã hoàn toàn tan rã, Thập Nhị Tổ Vu từng người một mặt tái nhợt, hầu như đứng không vững.

May mắn có Cửu Phượng Đại Vu tiến lên, một đoàn thanh khí nâng đỡ, mới khiến Thập Nhị Tổ Vu từ từ khôi phục một chút thực lực.

Hư ảnh Bàn Cổ Phủ bay vào trong Thiên Đình, Yêu Hoàng Đế Tuấn vội vàng điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sắp vỡ nát

nghênh kích.

"Oanh Long!" Hư ảnh Bàn Cổ Phủ trong nháy mắt xuyên thủng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô vàn tinh thần phân lạc, lại có vô số sinh linh Yêu tộc trong một đòn hóa thành phấn vụn, đổ nát giữa trần ai.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá, Yêu tộc tử thương thảm trọng, Thương Dương, một trong Thập Đại Yêu Thánh, né tránh không kịp, bị hư ảnh Phủ sát thương, lập tức nhục thân vỡ nát, nguyên thần băng tán, một đại năng ngã xuống.

Trong phút chốc Vu Yêu chi chiến càng thêm thảm liệt, mỗi khắc đều có lượng lớn sinh linh ngã xuống.

Trước mặt Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thực lực Đại La Kim Tiên căn bản không đủ chịu đựng một đòn.

Đế Tuấn thấy đại trận của Thập Nhị Tổ Vu bị phá, lúc này lại từng người đều bị thương, tuy rằng Yêu tộc cũng tử thương thảm trọng, nhưng giữa tầng lớp cao cấp vẫn còn sức chiến đấu.

"Nhị đệ, theo ta chém giết Tổ Vu!" Yêu Hoàng Đế Tuấn hưng phấn gầm lớn một tiếng, Vu tộc đã dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không hoàn thiện mà cưỡng hãn Thiên Đình, tuy Thiên Môn bị đánh phá, Yêu tộc bị đồ sát, nhưng Thập Nhị Tổ Vu cũng chịu phản phệ rất lớn.

Lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất nhân cơ hội xuất kích, trong nháy mắt đánh Thập Nhị Tổ Vu không còn sức chống cự.

"Đương!" Hỗn Độn Chung vang lên, Đông Hoàng Thái Nhất ra sức lay động thần chung, từng đạo hỗn độn khí tức tràn ngập, liều mạng công về phía Thập Nhị Tổ Vu, muốn báo thù cho vết thương trước đó!

Vô cùng hỗn độn năng lượng trấn áp chư thiên, lúc này Thập Nhị Tổ Vu yếu thế, trong phút chốc căn bản không ai có thể kháng hành Thái Nhất.

"Oanh!" Thái Nhất ba chân Kim Ô chân thân bay đến Cửu Thiên, ra tay đánh về phía Đế Giang Tổ Vu, Thái Nhất cũng không có ý muốn tiêu diệt đối phương, chỉ cần triệt để chém giết Đế Giang Tổ Vu, khiến Vu tộc mất đi một đại trợ lực.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu đồng tiến đồng thoái, dù Thái Nhất mang hận, nhưng muốn chém giết Tổ Vu lại nói gì dễ dàng.

Thập Nhị Tổ Vu quyết tâm, không lùi mà tiến, một dáng vẻ liều mạng.

Vu tộc đánh nhau thường như vậy, chỉ cần đánh đến chỗ kịch liệt, đều là một dáng vẻ không sợ chết.

Cứ như vậy, không màng mọi hậu quả mà phản công, ngược lại đánh cho Thái Nhất không ngừng lùi bước.

"Chư vị huynh đệ, hôm nay không tiện quyết chiến với Yêu tộc, chúng ta mau mau rút lui!" Thập Nhị Tổ Vu thân chịu trọng thương, vô số Vu tộc cũng bị chém giết, lúc này đã thành công phá hoại Thiên Hôn của Đế Tuấn, bởi vậy mục đích đã đạt được.

Nhìn những Vu tộc cấp thấp không ngừng tử thương, Thập Nhị Tổ Vu không còn do dự nữa.

"Rút!" Đế Giang Tổ Vu quả quyết rút lui, đại quân Vu tộc cũng như kiến lửa lần lượt rút đi.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu đi rồi, Yêu tộc lại không cam lòng.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và Nữ Oa lần lượt ra tay, vừa chém giết Vu tộc, vừa ra tay đối với Thập Nhị Tổ Vu, muốn thừa thắng truy kích, giành thêm một thành công.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu không ham chiến, lại đích thân đoạn hậu, số chiến quả mà Yêu tộc có thể thu hoạch được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Đi, không dễ dàng như vậy đâu!" Lúc này từ bên cạnh một tiếng gầm vang lên, chỉ thấy một con đại xà ngang trời, con đại xà dài vạn trượng, há cái miệng rộng như chậu máu nuốt chửng vô số Vu tộc cấp thấp.

Đại xà này là Đằng Khôn, hậu duệ của Đằng Xà Lão Tổ, một trong Thập Đại Yêu Soái, thấy Vu tộc bại lui, bởi vậy muốn nhân cơ hội này lập công.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu tính tình nóng nảy, một hậu bối của Đằng Xà Lão Tổ cũng dám không biết sống chết mà ngăn cản đường đi của họ.

Lúc này trong đồng tử rắn của Chúc Cửu Âm hàn quang lóe lên, lực lượng thời gian lan tỏa khắp nơi, thân ảnh Chúc Cửu Âm vượt qua thời gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, một lỗ máu vỡ ra ở chỗ thất thốn của Đằng Khôn, thần quang trong đôi mắt đó tan rã, thân thể khổng lồ rơi xuống Hồng Hoang đại địa vô biên.

Lúc này Đông Vương Công vừa thu thi thể của Thương Dương điểu, lại thấy thân thể Đằng Xà rơi xuống, Đông Vương Công cười bay lên, trong nháy mắt thu thi thể đó vào trong Càn Khôn Đỉnh.

"Lần này thu được thi thể của hai vị Yêu Thánh, thu hoạch cũng không tệ a!" Đông Vương Công nhìn thấy lúc này thắng bại đã phân định, không thể nào còn có chiến tranh.

Vu tộc rút về Bất Chu Sơn, Yêu Hoàng dù có to gan đến mấy, cũng không dám sát nhập vào Bàn Cổ Thần Điện.

Thiếu Thiên Môn hiện ra một cảnh tượng đổ nát.

Khắp tàn viên đoạn bích đều bị nhuộm máu và thi thể, hoàn toàn là một khung cảnh diệt vong, chẳng hề có chút hỉ khí nào.

Yêu Hoàng Đế Tuấn vốn muốn nhân cơ hội này lôi kéo các cường giả, nhưng giờ đại chiến kết thúc, Vu Yêu nhị tộc tử thương thảm trọng, trong lòng Đế Tuấn cũng vô cùng uất muộn.

"Yêu Hoàng bệ hạ, chúng ta xin cáo từ, hẹn ngày sau Thiên Đình tụ hội!" Thái Thanh Lão Tử cất lời cáo từ, các cường giả khác cũng lần lượt rời đi.

Chương 104

Chẳng những được uống rượu, xem một màn hảo hí, đương nhiên họ không nguyện ý ở lại chờ Yêu Hoàng lôi kéo nữa.

Đế Tuấn tuy trong lòng giận dữ, nhưng không dám nổi giận với nhiều Đại Thần Thông giả như vậy.

Nhất thời, Đế Tuấn uất ức im lặng, cũng không còn cố kỵ, đành mặc cho Tam Thanh lần lượt rời đi.

Yêu Hậu Hi Hòa kịp thời nhắc nhở Đế Tuấn, lời nói của nàng khiến Đế Tuấn bừng tỉnh đại ngộ.

Muốn thành đại sự, không thể bị một chút trắc trở đánh bại.

"Thiên Hậu nói rất đúng!" Đế Tuấn nhìn Hi Hòa, vẻ mặt vui mừng.

Chiến sự Vu Yêu tạm ngưng, các tiên rời đi, Đông Vương Công cũng trở lại Nguyên Dương Sơn.

Nguyên Dương Sơn phù hợp với thuộc tính của Đông Vương Công, trong chuyến du lịch Hồng Hoang, đây là lần thứ ba y cư ngụ tại đó.

Lúc này, tộc Cửu Mệnh Thần Tượng dưới Nguyên Dương Sơn càng thêm cường thịnh, vốn trong đó có một Bạch Tượng đã tu hành Thần Tàng chi đạo của Đông Vương Công, hiện tại đã tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong phạm vi vạn dặm quanh đó khó gặp địch thủ, vì vậy y đã hộ trì tộc Thần Tượng bình an vô sự.

Bạch Tượng có xuất thân bất phàm, vốn là đệ tử ngoại môn của Tiệt Giáo, một trong Thất Tiên tùy thị dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, sau bị Phật Môn Phổ Hiền Bồ Tát độ hóa, trở thành tọa kỵ của

Bồ Tát.

Nhưng hiện tại Linh Nha Tiên tu hành Đại Đạo của Đông Vương Công, liệu sau này có bái nhập Tiệt Giáo hay không, tất cả đều là ẩn số.

Đông Vương Công tại Nguyên Dương Sơn tu hành, luyện hóa Thần Tàng chi đạo, ngày đêm tham ngộ đạo pháp.

Kể từ sau đại chiến Vu Yêu lần nữa, kiếp khí trong Hồng Hoang vô biên càng thêm nồng đậm.

Đông Vương Công tu hành xong trong núi, lại cảm ứng thấy Bạch Viên đang đợi bên ngoài động phủ.

"Bạch Viên, tiến động!" Đông Vương Công gọi Bạch Viên, bấm ngón tay tính toán, liền biết ý của y.

"Sư tôn!" Bạch Viên ngoan ngoãn tiến vào Nguyên Dương Động, đứng một bên, dáng vẻ quy củ.

Đông Vương Công cười nói, "Ngươi đã tìm thấy cơ duyên?" Bạch Viên ngoan ngoãn đáp: "Sư tôn, lần trước ta đang tìm cơ duyên, mới đến Hồng Hoang.

Lúc rời đi, Tây Vương Mẫu Nương Nương đã bảo ta Sư tôn đang ở Nguyên Dương Sơn, vì vậy ta đã tìm đến đây!" Bạch Viên thiên phú dị bẩm, tu khổ vạn năm tại Bồng Lai Tiên Đảo, cuối cùng cũng cảm ứng được một tia cơ duyên, vốn y định cầu Tây Vương Mẫu để nhờ nàng giúp đỡ tìm bảo vật.

Nhưng Tây Vương Mẫu phải trấn thủ Tiên Đảo, nên đã báo tin của Đông Vương Công cho Bạch Viên, để y đến tìm Sư tôn.

Đông Vương Công biết rõ ngọn nguồn, gật đầu nói: "Ta vừa tu hành xong, cơ duyên của ngươi ở đâu?

Có cảm ứng được không?" Bạch Viên lúc này suy tư một lát, gãi đầu suy nghĩ, nửa buổi mới nói: "Sư tôn, ta cũng không rõ rốt cuộc cơ duyên ở đâu, chỉ biết là ở một vùng nước lớn, nơi đó tên là Vân Mộng Đại Trạch, nhưng ta ở ngoài biển đã lâu, không thể phân biệt đông tây nam bắc, làm sao tìm được Vân Mộng Đại Trạch?" Đông Vương Công nghe Bạch Viên nói, khẽ cười, Vân Mộng Đại Trạch đó cũng không phải nơi vô danh, ngược lại ở hậu thế là nơi tọa lạc của một động thiên.

Chỉ là trong Hồng Hoang vô số linh sơn phúc địa, vì vậy Vân Mộng Đại Trạch lại không hiển danh.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ dẫn ngươi đi Vân Mộng Đại Trạch một chuyến!" Đông Vương Công vui vẻ đáp lời, triển khai Huyền Chi Thuật, nhanh chóng suy diễn vị trí đại khái của Vân Mộng Đại Trạch.

Vân Mộng Trạch nằm ở phía nam Hồng Hoang, sau khi Đông Vương Công xem xét rõ, y dẫn Bạch Viên một đường thẳng tiến về phương nam.

Kể từ khi tái nhập Hồng Hoang thế giới, Đông Vương Công chưa kịp du lịch khắp Hồng Hoang.

Hiện tại, y mới chỉ đến Bất Chu Sơn, và một vài nơi trên đoạn đường đến bờ Đông Hải.

Lần này đi Vân Mộng Trạch ở phương nam, Đông Vương Công cũng vô cùng tò mò về cảnh sắc xung quanh.

Trên đại địa Hồng Hoang, khu vực trung bộ bốn mùa thay đổi, xuân hạ thu đông luân chuyển không ngừng; phương nam thì bốn mùa như xuân, không có sự tồn tại của các mùa khác.

Đông Vương Công và Bạch Viên một đường bay đi, trên đại địa vẫn không ngừng tranh sát, Vu Yêu nhị tộc công kích lẫn nhau, khắp

nơi đều là xương trắng và thi hài.

Sát khí vô cùng ngưng tụ thành khí long đen kịt, hoành hành bay lượn giữa thiên địa Hồng Hoang.

Bạch Viên nhìn thấy kinh hãi không thôi, bản năng liền đến gần bên Đông Vương Công.

Trên người Đông Vương Công tàng trữ Kiếm Mộc, có tác dụng tịnh hóa kiếp khí bẩm sinh.

Đông Vương Công đi về phương nam, khí hậu ở đó quả nhiên càng nóng bức hơn xung quanh Bất Chu Sơn, hệ thống sông nước ở đó cũng càng phát triển.

Đến nơi, Bạch Viên dựa vào tia cảm ứng trong lòng để tìm kiếm.

Bạch Viên có thể từ khắp bốn bể mênh mông tìm đến đại địa Hồng Hoang, lại từ bờ Đông Hải đến phương nam, đủ để thấy sức hấp dẫn của cơ duyên kia đối với y lớn đến mức nào.

Dựa vào cảm ứng mơ hồ, Đông Vương Công và Bạch Viên tìm kiếm trên đại địa.

Hệ thống sông nước phương nam thực sự quá phát triển, hầu như cứ một đoạn khoảng cách lại có đại giang đại hà, hồ bạc thì như những viên minh châu điểm xuyết trên đại địa.

Vân Mộng Đại Trạch, vừa nghe đã biết là một tồn tại tương tự hồ nước, vì vậy Đông Vương Công và Bạch Viên cũng tập trung chú ý vào những hồ lớn như vậy.

Một ngày, Bạch Viên và Đông Vương Công đến trước một đỉnh núi cực cao, nơi đó mây mù lượn lờ, che khuất tầm mắt người phàm.

“Sư tôn, nơi đây mây núi sương giăng, tầng mây thấp và dày hơn những nơi khác, ta mơ hồ cảm thấy cơ duyên hẳn là ở trong tầng mây

này!" Bạch Viên cũng là Tiên Thiên Thánh Linh, cảm ứng vô cùng mạnh mẽ.

Đông Vương Công nghe Bạch Viên nói, triển khai Âm Dương Song Đồng Thuật, thần quang quét qua trong mây mù.

Vạn dặm mây mù, chính là hơi nước bốc lên từ Vân Mộng Đại Trạch, sau đó ngưng tụ thành mây trên không trung, lại bị địa thế xung quanh ảnh hưởng, mới hình thành Tiên Thiên Vân Vụ Đại Trận.

Vân Mộng Trạch, cũng chính vì hoàn cảnh nơi đây mà có tên.

Thần nhãn của Đông Vương Công quét bốn phương, nhìn thấy một vùng nước biếc dưới vô tận mây mù.

"Bạch Viên, phía dưới là Vân Mộng Đại Trạch, chúng ta xuống xem sao!" Đông Vương Công vừa nói, Bạch Viên liền vui mừng khôn xiết, vượt qua vô cùng hải cương, chỉ vì muốn được xem Vân Mộng Đại Trạch.

Bạch Viên gãi tai cào má, vẻ mặt nôn nóng không chịu nổi, nhưng vẫn cố nhịn tính tình, nói với Đông Vương Công: "Mọi việc xin nghe Sư tôn phân phó!" Đông Vương Công dẫn Bạch Viên đến mặt hồ Vân Mộng Đại Trạch, Đông Vương Công thả ra toàn bộ Thuần Dương chi khí, mây khí trên mặt hồ lập tức tản ra.

Một mặt hồ trong vắt như gương hiện ra trước mắt, làn nước xanh biếc như bảo thạch, quả thực có một phong vị riêng.

Bạch Viên lúc này vui mừng như điên, nói với Đông Vương Công: "Sư tôn, nơi đây giống hệt nơi con cảm ứng, cơ duyên của con, hẳn là ở trong nước." Đông Vương Công gật đầu ra hiệu, Bạch Viên liền vội vàng vác Vô Cực Hỗn Nguyên Côn, lao thẳng vào Vân Mộng Đại Trạch.

Đông Vương Công đang thưởng ngoạn cảnh đẹp bốn phía, nào

ngờ dưới mặt nước lập tức xảy ra chiến đấu.

Chương 105

"Ầm ầm!" Sóng nước vô biên cuộn trào, mặt hồ tĩnh lặng cũng như bình bạc vỡ tan, vô tận mây mù trên không trung mặt hồ cũng đồng thời bị khuấy động, trước mắt hoàn toàn là cảnh tượng long trời lở đất.

Khung cảnh đó quy tụ trên không trung Vân Mộng Trạch, mây khí phiêu tán, cảnh núi non xung quanh cuối cùng cũng hiện rõ.

Vân Mộng Đại Trạch rộng lớn vô biên, diện tích thủy vực không biết mấy vạn dặm vuông, lúc này mặt nước dâng trào, như một con Bạch Long kinh thiên.

Bạch Viên lúc này cũng từ dưới nước bay ngược trở lên, trong tay nắm chặt Vô Cực Hỗn Nguyên Côn, đang kịch liệt giao chiến với một thân ảnh lùn nhỏ.

Thân ảnh kia nhỏ nhắn linh hoạt, móng vuốt sắc bén vô cùng, tựa như mấy thanh đao nhọn, mỗi đòn đánh ra đều lực lớn vô cùng.

Bạch Viên tuy đã tu hành Thần Tàng chi đạo, lúc này cũng đã luyện mở vô số thần tàng khiếu huyệt, nhưng rốt cuộc mới vừa bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, về sức mạnh lại không phải đối thủ của đối phương.

"Gầm!" Bạch Viên giận dữ tột độ, tự cho mình lực lớn vô cùng, trong tay lại có Vô Cực Hỗn Nguyên Côn là Cực Phẩm Linh Bảo, nhưng lúc này lại bị đối phương áp chế đánh, khiến Bạch Viên căn bản khó mà chấp nhận.

Bạch Viên lúc này hiển hóa Thiên Trượng Chân Thân, thân thể y cũng hoàn toàn thú hóa, như một con thủy viên căn bản không có linh trí, thủy linh chi khí nồng đậm từ trên người Bạch Viên tán phát ra,

hóa hình thành một tầng màng nước, hoàn toàn bao vây Bạch Viên.

Bạch Viên và đối thủ kia từ trong Vân Mộng Đại Trạch đánh lên đỉnh núi, rồi lại từ đỉnh núi đánh ra ngoài Cửu Tiêu Vân.

Nhất thời đá vỡ kinh thiên, đất rung núi chuyển, Đông Vương Công lại vẫn luôn đứng ngoài quan sát, dù Bạch Viên bị áp chế, y cũng không có ý xuất thủ.

Đông Vương Công chú ý nhìn thân ảnh đối phương, đó là một con thủy hầu tử, lúc này thủy hầu tử cũng đã hiện nguyên hình, thực lực cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đối mặt với Bạch Viên đương nhiên chiếm hết thượng phong.

Nhưng thủy hầu tử muốn chém giết Bạch Viên thì chưa đủ năng lực.

Đông Vương Công cẩn thận quan sát, phát hiện Bạch Viên về sức mạnh không kém đối phương, nhưng thực lực của đối phương hùng hồn, cảnh giới vượt xa Bạch Viên, vì vậy thủy hầu tử vẫn luôn dùng Đại Pháp Lực để trấn áp Bạch Viên.

Bạch Viên lúc này liều mạng chém giết, đã bị đánh đến mức nổi chân hỏa, Vô Cực Hỗn Nguyên Côn múa kín không kẽ hở, bát thủy bất tiến (nước không lọt vào), Bạch Viên lúc này chỉ công không thủ, một bộ dáng liều mạng Tam Lang.

"Tên hầu tử kia, dám xông vào Thủy Phủ của đại gia Vô Chi Kỳ, hôm nay định phải giết ngươi!" Thủy hầu tử kêu oa oa, hóa ra chính là Thủy Yêu Vô Chi Kỳ trong Vân Mộng Trạch đã bị Ứng Long Lão Tổ chém giết.

Đông Vương Công đối với cái tên Vô Chi Kỳ này khá quen thuộc, Vô Chi Kỳ gây sóng gió làm tai họa, bị Đại Vũ Trị Thủy khu trục, Ứng Long Lão Tổ hiệp trợ Đại Vũ trị thủy, sau đó đã chém giết y.

Vô Chi Kỳ đắc đạo khá sớm, chiếm giữ Vân Mộng Đại Trạch, thực lực tự nhiên mạnh hơn Bạch Viên.

Lúc này Bạch Viên toàn thân đẫm máu, bộ lông trắng sáng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, sớm đã biến thành một con Huyết Viên.

Đông Vương Công thấy Bạch Viên không địch lại Vô Chi Kỳ, nếu cứ để y tiếp tục điên cuồng như vậy, có thể sẽ ảnh hưởng đến Bản Nguyên.

Đông Vương Công cất lời nói: "Bạch Viên, lui về!

Để Bản Đế Quân thu thập thủy hầu tử này!" Vô Chi Kỳ lúc này đang giết Bạch Viên hăng say, thực lực của Bạch Viên không yếu, Vô Chi Kỳ lại vừa hay có thể áp chế Bạch Viên, đối thủ như vậy quả thực ngàn năm khó gặp.

Vô Chi Kỳ khinh thường cười nói: "Tên đạo nhân kia, chớ hoảng, đợi ta giết xong con Bạch Viên này, rồi tiễn ngươi lên đường cũng không muộn!" Bạch Viên gầm lên giận dữ: "Yêu nghiệt to gan, cũng dám đối với Sư tôn của ta xuất ngôn vô trạng!" Bạch Viên dốc sức lại vung một côn, nhận được chỉ lệnh của Đông Vương Công, lập tức rút thân lùi lại, hạ xuống mây đầu, đáp xuống phía sau Đông Vương Công.

Lúc này Vô Chi Kỳ nào chịu bỏ qua, dưới chân sóng lớn ba điệp, truy đuổi Bạch Viên, trực tiếp xông thẳng đến Đông Vương Công.

Đông Vương Công vân đạm phong khinh đứng trên mặt hồ, ngay cả ý lấy ra Pháp Bảo cũng không có.

Vô Chi Kỳ thấy Đông Vương Công miệt thị như vậy, ngay cả khi một đòn Chí Cường sắp đánh tới đầu, đối phương cũng chưa từng biến sắc.

Điều đó khiến Vô Chi Kỳ ra tay càng tăng thêm ba phần lực, mang

theo một cỗ ý khuất nhục và phẫn nộ dốc sức chiến đấu, thề phải đánh bại Đông Vương Công!

"Bành!" Đông Vương Công tùy tay vung một cái, như xua đi vật che chắn trước mắt vậy.

"Ầm ầm!" Vô Chi Kỳ trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, tốc độ của Đông Vương Công quá nhanh, khiến Vô Chi Kỳ căn bản không nhìn rõ động tác của y.

Đông Vương Công một đòn cử trọng nhược khinh (nâng nặng như nhẹ), trực tiếp nện Vô Chi Kỳ vào ngọn núi chọc trời bên cạnh.

Sau khi Đông Vương Công tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, khả năng khống chế sức mạnh đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, tuyệt đối sẽ không lãng phí một tia sức mạnh nào, đòn đánh đủ để hủy thiên diệt địa đó, sức mạnh toàn bộ bùng phát trong thể nội Vô Chi Kỳ.

Bên ngoài nhìn có vẻ vân đạm phong khinh, bên trong sớm đã thạch phá thiên kinh (đá vỡ kinh thiên)!

Vô Chi Kỳ bị Đông Vương Công một đòn nhẹ nhàng đánh trọng thương, thân thể bị đè nát trong bụng núi, gần như bị chôn sống.

"Gầm!" Vô Chi Kỳ há miệng phun ra một ngụm máu nóng, vốn là một hung thần có tiếng, lại bị Đông Vương Công tùy ý làm nhục như vậy, trong lòng Vô Chi Kỳ sớm đã phẫn nộ vô cùng.

Chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn một lòng muốn liều mạng với Đông Vương Công.

"Ầm ầm!" Vô số đá núi bay thẳng lên Cửu Thiên, Vô Chi Kỳ từ trong thân núi giận dữ lao ra, toàn thân bị máu bẩn và bụi đất bao phủ, một bộ dạng vô cùng chật vật.

Tuy nhiên, trên mặt Vô Chi Kỳ hung quang càng thịnh, cánh tay trái

tàn phế không chịu nổi, nhưng y vẫn xông thẳng đến Đông Vương Công.

"Bành!" Đông Vương Công lại một lần nữa nắm quyền đánh ra, trong nháy mắt nện đầu Vô Chi Kỳ xuống mặt đất.

Máu tươi tức thì vương vãi khắp nơi, đầu lâu Vô Chi Kỳ gần như biến dạng, nhưng sinh mệnh lực ngoan cường vẫn không để y gục ngã.

"Gầm!" Một cỗ khí tức càng hung lệ hơn tán phát ra, Vô Chi Kỳ với thân thể trọng thương lại một lần nữa đứng dậy.

"Bất tử chi thân sao?" Đông Vương Công chợt nhận ra một cỗ khí tức thần bí đang lưu chuyển trong thể nội Vô Chi Kỳ.

Cỗ khí tức kia, chống đỡ thân thể tàn phá của Vô Chi Kỳ, khiến y dù trọng thương cũng không chết.

Nhìn Vô Chi Kỳ lại đứng dậy, Đông Vương Công không chút do dự, lại một đòn nữa đánh ngã y.

"Trước sức mạnh tuyệt đối, không có Bất Tử Chi Thân nào có thể làm chỗ dựa!" Đông Vương Công đối mặt với Vô Chi Kỳ bất tử, sải bước tiến lên, chủ động xuất kích!

Đông Vương Công căn bản không để ý đến Bất Tử Chi Thân, không cho rằng thực lực của mình không thể giết chết một Đại La Kim Tiên nhỏ bé.

Giống như Tôn Ngộ Không trong Tây Du, Đông Vương Công chưa từng tin Thiên Đình không có năng lực giết chết y.

"Oanh!" Đông Vương Công lại một quyền đánh ra, nhục thân Vô Chi Kỳ nát bươm, nhưng lại vẫn chưa triệt để vỡ vụn.

"Một quyền của ta đủ để hủy diệt một phương thiên địa, nhưng

thân thể ngươi tuy tàn phá, lại vẫn chưa triệt để bị hủy diệt, không, gặp ta Đông Vương Công, tất tử vô nghi!" Đông Vương Công trên mặt nở nụ cười, Càn Khôn Đỉnh trực tiếp huyền phù giữa không trung, trong mắt Đông Vương Công Âm Dương chi khí lưu chuyển, cẩn thận quan sát từng biến hóa của Vô Chi Kỳ.

Lúc này Càn Khôn Đỉnh vừa mở, trong nháy mắt thu nhục thân Vô Chi Kỳ vào trong đỉnh.

Trong Càn Khôn Đỉnh ẩn chứa Càn Khôn thế giới, hoàn toàn có thể luyện hóa một tồn tại đặc thù.

Chương 106

Vô cùng Thuần Dương chi hỏa tôi luyện nhục thân Vô Chi Kỳ, lúc này y vẫn chưa chết, bị luyện hóa sống trong Càn Khôn Đỉnh, Vô Chi Kỳ thống khổ gào thét.

Một cỗ nguyên khí tinh thuần hóa thành Bản Nguyên, sau đó từ trong Càn Khôn Đỉnh quán thâu vào thể nội Đông Vương Công.

"Ta sẽ rút toàn bộ Bản Nguyên của ngươi, xem ngươi có bất tử không!" Đông Vương Công toàn lực thôi động Thuần Dương Chân Hỏa, đồng thời chú ý nhất cử nhất động của Vô Chi Kỳ.

Lúc này Bản Nguyên trong thân thể Vô Chi Kỳ bị rút ra nhanh chóng, trên mặt Vô Chi Kỳ cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng loạn.

Ngoài Càn Khôn Đỉnh, trong hư không từng đạo khí thể màu đen ẩn ẩn hiện lên, loại đó dường như ký thác vào năng lượng thần bí ngoài vực.

Sở vị ngoài vực, chính là trong thế giới Hỗn Độn vô biên ngoài Hồng Hoang.

"Chẳng trách có thể có Bất Tử Chi Thân, hóa ra Chân Linh của ngươi ký tồn trong Hỗn Độn, thủ pháp này quả thực vô cùng đặc biệt!" Đông Vương Công cũng không thể không bội phục, Hỗn Độn vô biên kia vô cùng hung hiểm, ngay cả Đông Vương Công cũng không thể để Chân Linh của mình du đãng trong Hỗn Độn.

Nhưng Vô Chi Kỳ không biết đã dùng cách nào, có thể làm được điều đó.

Vì vậy, ngay cả khi Đông Vương Công chém giết Vô Chi Kỳ, y cũng sẽ sau một đoạn thời gian lại tái sinh ở thế giới Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công đã phát hiện ra một điểm, dùng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa nhục thân Vô Chi Kỳ, đồng thời Đông Vương Công phát ra một đạo Kiếm Khí, mẫn diệt Chân Linh của Vô Chi Kỳ.

Lúc này trong Càn Khôn Đỉnh vang lên một tiếng thảm thiết, Vô Chi Kỳ vốn đang giãy giụa lập tức Hồn Phi Phách Tán, hóa thành một đoàn tinh khí bị Đông Vương Công luyện hóa hấp thu.

"Ứng Long Lão Tổ vì ta mà chết, Vô Chi Kỳ chết trong tay ta, cũng là nhân duyên quả báo vậy!" Đông Vương Công thu Càn Khôn Đỉnh, Vô Chi Kỳ vốn bị Ứng Long Lão Tổ giết trong lúc Đại Vũ Trị Thủy, hiện tại Ứng Long Lão Tổ đã bị Đông Vương Công giết, trọng trách chém giết Vô Chi Kỳ đương nhiên rơi vào đầu Đông Vương Công.

"Sư tôn, Vô Chi Kỳ đã chết rồi sao?" Bạch Viên lúc này vẫn còn hơi không dám tin, dáng vẻ bất tử trước đó của Vô Chi Kỳ khiến Bạch Viên chấn động sâu sắc, nào ngờ Đông Vương Công lại có cách đối phó.

Đông Vương Công lắc đầu cười khẽ, nếu không đồng thời có Âm Dương Song Đồng Thuật và Càn Khôn Đỉnh, thì thật sự không nhất định có thể chém giết Vô Chi Kỳ.

"Hiện tại Vô Chi Kỳ đã chết, chúng ta xuống nước xem sao!" Đông Vương Công gọi Bạch Viên, cả hai cùng tiến vào Vân Mộng Đại Trạch.

Vân Mộng Đại Trạch là một hàn đàm, nhiệt độ trong nước cực kỳ lạnh lẽo, ở phương nam ấm áp, nhưng hiện tại trong nước vẫn bốc lên hàn khí, lại không thấy bất kỳ băng hoa nào.

"Nơi đây so với Quy Khư chi địa cũng chẳng kém là bao!" Đông Vương Công và Bạch Viên một đường lặn xuống, nhanh chóng phát hiện một Thủy Phủ dưới chân núi ở đáy nước.

“Sư tôn, bên ngoài Thủy Phủ có Trận Pháp thủ hộ, hẳn là Vô Chi Kỳ kia chưa thể tiến vào!” Bạch Viên ở một nơi cực kỳ hẻo lánh phát hiện ra Thủy Phủ, lúc này bên ngoài Thủy Phủ không có bất kỳ dấu vết sinh linh ra vào nào, hiển nhiên chưa bị mở ra.

Đông Vương Công nhìn kỹ, quả nhiên như Bạch Viên đã nói, “Cơ duyên của ngươi, không phải là một tòa Thủy Phủ chứ?” Đông Vương Công vô cùng bất ngờ hỏi, cơ duyên có rất nhiều loại, linh bảo, linh căn, công pháp, vân vân đều có thể là cơ duyên.

Một tòa Thủy Phủ, quả thực có chút đặc biệt.

Thủy Phủ vô cùng thần diệu, đại trận bên ngoài hồn nhiên thiên thành, hiển hiện không chút tì vết.

Bên trong Thủy Phủ càng độc đáo hơn, như một tồn tại độc lập ngoài Hồng Hoang.

Đông Vương Công tiến lên, một quyền phá nát đại trận, vô số sóng nước dạt vào trước Thủy Phủ, cửa không vào được, phảng phất bị một sức mạnh thần kỳ cách tuyệt vậy.

Bạch Viên lúc này phấn khởi nói: “Sư tôn, cơ duyên của con, hẳn là ở trong Thủy Phủ!” Đông Vương Công gật đầu ra hiệu, Bạch Viên trực tiếp phi thân tiến vào Thủy Phủ, hiển nhiên có chút nóng lòng, muốn đi tìm kiếm một phen.

Đông Vương Công theo sau, cẩn thận quan sát, Thủy Phủ quả nhiên là tiên thiên thành, bản thân nó là một kiện Cung Điện Loại Tiên Thiên Linh Bảo.

“Cung Điện Loại Tiên Thiên Linh Bảo, Bắc Minh Hải có Yêu Sư Cung là một cái, Thượng Giới Thiên Đình hẳn cũng miễn cưỡng, Thủy Phủ này, hiện tại xem ra cũng là Cung Điện Loại Linh Bảo rồi!” Đông Vương Công bình phẩm, đối với cung điện này quả thực khá hài

lòng.

Lúc này Bạch Viên đã lục soát một phen trong đại điện, hai tay cầm mấy món đồ vật sáng chói, vẻ mặt hớn hở chạy đến bên Đông Vương Công.

"Sư tôn, trong Thủy Phủ quả nhiên có không ít bảo bối!" Bạch Viên như dâng bảo vật, trình bày những thứ đó trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công lại không thèm muốn cơ duyên của Bạch Viên, nhìn qua loa một chút, trong đó có hai đoàn Thủy Chi Tinh Hoa, thích hợp nhất để thủy linh tiến bổ, nếu Bạch Viên nuốt chửng, ít nhất có thể đề thăng mấy ngàn năm tu vi.

Ngoài ra còn có một đôi bảo hoàn, chia làm thư hùng hai cái, một thanh ngọc kiếm nhỏ nhắn, một cái đan dược hồ lô.

Đông Vương Công gật đầu cười nói: "Cơ duyên của ngươi, hãy thu cẩn thận.

Trước đây ta thu ngươi làm Ký Danh Đệ Tử, những năm qua biểu hiện không tệ, Tôn Sư Trọng Đạo, từ hôm nay, ngươi là Ngoại Môn Đệ Tử của ta.

Sau này biểu hiện tốt, vi sư sẽ lại thăng ngươi làm Nội Môn Đệ Tử!" Đông Vương Công vừa nói, Bạch Viên lập tức hoan thiên hỉ địa, quỳ xuống đất dập đầu lia lịa, trong miệng hô lớn, "Đa tạ Sư tôn, đa tạ Sư tôn!" Ký danh đệ tử, chỉ có tình thầy trò truyền nghiệp giải hoặc, chứ không có sư đồ chi thực (mối quan hệ thầy trò thực sự).

Đông Vương Công hiện tại thu Bạch Viên làm Ngoại Môn Đệ Tử, thừa nhận Bạch Viên, Bạch Viên cũng là đệ tử đầu tiên của Đông Vương Công.

Danh phận này, so với Ngọc Dương Tử cũng không kém cạnh bao

nhiêu, Ngọc Dương Tử trên danh nghĩa là đồng tử của Đông Vương Công, còn Bạch Viên hiện tại là đệ tử của Đông Vương Công.

Đông Vương Công an ủi Bạch Viên một phen, rồi mới bước vào trong Thủy Phủ, quan sát khắp nơi.

Bạch Viên đã lấy được cơ duyên trong Thủy Phủ, nhưng bản thân Thủy Phủ là một kiện Linh Bảo, Bạch Viên đối với điều này lại không mảy may động lòng.

Hiển nhiên bảo bối đó đối với Bạch Viên có cũng được, không có cũng không sao, lúc này y hoàn toàn không để tâm.

Đông Vương Công đi một vòng trong Thủy Phủ, bên trong quả nhiên có đủ các loại cung điện, so với Long Tộc Thủy Tinh Cung cũng không hề kém cạnh.

Để Bạch Viên thu Thủy Phủ, Đông Vương Công cũng biết được đại khái lịch sử của Thủy Phủ.

Tương truyền trong Tứ Hải có Hải Thần, thiên hạ đại giang đại hà vô số, tự nhiên cũng có Hà Thần.

Thủy Phủ chính là nơi cư ngụ của Hà Thần, hiện tại ứng vận mà sinh, Bạch Viên thân là thủy linh, lại là tộc thủy viên, vì vậy Thủy Phủ này có duyên với y, mới chỉ dẫn Bạch Viên đến lấy bảo.

Thu xong Thủy Phủ, Đông Vương Công và Bạch Viên liền quay trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Chuyến du lịch lần này của Đông Vương Công không hề ngắn, thu hoạch cũng không nhỏ, hiện tại trở về Bồng Lai Tiên Đảo, chính là để củng cố tu vi của mình lần nữa.

Kể từ khi Trảm ra Thi thứ nhất, thực lực của Đông Vương Công vượt xa các Trảm Thi giả cùng lứa, trước đó y đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, hiện tại càng là Chuẩn Thánh trung kỳ viên

mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Nhục thân của ta đã đạt Chuẩn Thánh trung kỳ, Nguyên Thần cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, như vậy, Thái Thanh Lão Tử, e rằng cũng không phải đối thủ của ta!" Đông Vương Công tự tin tràn đầy, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên có thể quét ngang đồng bối, hiện tại tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, y vẫn nghiễm nhiên dẫn đầu.

Đông Vương Công bế quan một thời gian tại Bồng Lai Tiên Đảo, thống nhất chỉnh lý toàn thân Thần Tàng một lượt.

Hiện tại, số Thần Tàng mà Đông Vương Công đã luyện hóa đủ hơn hai trăm cái, chỉ còn kém một phần ba nữa là hoàn tất luyện hóa toàn bộ Thần Tàng.

Lần bế quan này, Đông Vương Công đã tốn một ngàn năm thời gian.

Chương 107

Khi xuất quan lần nữa, toàn thân y bảo quang rực rỡ, nhục thân vô hà vô cấu (không vết nhơ), như bình ngọc lưu ly, quang hoa vô hạ.

"Nhục thân của ta, có thể sánh ngang Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tùy tay một đòn, không khác gì Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo toàn lực đánh ra.

Như vậy, cường giả Đại La Kim Tiên đều có thể tùy tay mạt sát!" Đông Vương Công nắm chặt hai quyền, cảm thụ sức mạnh nhục thân của mình, hiện tại mỗi đòn đánh của Đông Vương Công đều đủ để hủy thiên diệt địa, nếu tiến thêm một bước nữa, đề thăng cường độ nhục thân đến cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thì sẽ khủng bố đến mức nào!

Tam Thi Chi Pháp Chứng Đạo và nhục thân sức mạnh Chứng Đạo, Đông Vương Công chuẩn bị đồng thời tiến hành.

Từ tình hình hiện tại mà xem, nhục thân Đông Vương Công vô cùng khủng bố, nếu có thể Dĩ Lực Chứng Đạo bằng nhục thân, thì uy lực nhất định sẽ là khoáng cổ tuyệt kim (chưa từng có)!

"Chẳng trách ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng vô cùng tán dương Dĩ Lực Chứng Đạo.

Nếu có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, thì nhục thân khẳng định có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, như vậy, thân thể không thể bị hủy hoại, bẩm sinh đã ở vào thế bất bại!" Đông Vương Công tỉ mỉ suy tính, Dĩ Lực Chứng Đạo tuy gian nan, nhưng uy lực sau khi Chứng Đạo lại vô cùng cường đại.

Tam Thi Chứng Đạo tương đối dễ dàng hơn một chút, nhưng uy lực lại xa xa không bằng Dĩ Lực Chứng Đạo.

Đông Vương Công muốn song pháp đồng tu, để xem rốt cuộc y có thể đạt đến độ cao nào.

Định ra con đường tu hành tương lai của mình, Đông Vương Công liền cảm thấy trời quang khí trong, rời khỏi nơi bế quan, mưu tính một việc khác.

Người tu hành, chú trọng Tài, Lữ, Pháp, Địa.

Đông Vương Công có Linh Bảo bên mình, các loại Thiên Tài Địa Bảo không thiếu, Đạo Lữ của y lại là Tiên Thiên Thái Âm chi chúc, vô cùng khế hợp với Thuần Dương Bản Nguyên của y.

Công pháp mà Đông Vương Công tu hành, càng là Vô Thượng Thần Tàng chi đạo do y sáng tạo, cộng thêm Tam Thi chi pháp của Hồng Quân Lão Tổ, có thể nói là gần như hoàn mỹ.

Như vậy, trong Tài, Lữ, Pháp, Địa, ba hạng đầu Đông Vương Công đều vô cùng ưu tú, hiện tại Đông Vương Công muốn mưu tính hạng cuối cùng, đó là tu hành chi địa.

Hiện tại, Đông Vương Công trong tay có ba tòa Đại Tiên Đảo, thêm bốn trong số Thập Châu ngoài biển, tất cả các nơi tu hành đều rất tốt.

Khuyết điểm duy nhất là các đảo này không liền kề nhau, khó có thể trở thành một thể.

Chính vì lẽ đó, Đông Vương Công mới muốn củng cố thêm một bước các nơi tu hành của mình.

Trước đây Đông Vương Công từng có được một bộ Linh Bảo, Ngũ Hành Kỳ.

Ngũ Hành Kỳ tuy không lợi hại bằng Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, nhưng uy lực cũng vô cùng bất phàm.

Nếu có thể luyện hóa Ngũ Hành Kỳ và các Tiên Đảo thành một thể theo thuộc tính, thì có thể dùng mấy tòa Tiên Đảo trực tiếp bố trí xuống Ngũ Hành Đại Trận.

Lấy đảo để bố trí Trận Pháp, như vậy, uy lực của Ngũ Hành Đại Trận nhất định sẽ vô cùng đột xuất.

Chỉ cần Ngũ Hành Đại Trận hình thành, không những năm tòa đảo được bố trí đại trận sẽ được hộ trì trong đó, mà các Tiên Đảo bên trong đại trận cũng sẽ được che chở.

Hiện tại Đông Vương Công muốn lợi dụng Huyền Châu Đảo, Trường Châu Đảo, Lưu Châu Đảo, Nguyên Châu Đảo, thêm Cự Kình Đảo do tộc Hải Vương Kình bá chiếm, hợp sức năm đảo, bố trí xuống Ngũ Hành Đại Trận!

Đông Vương Công triệu tập thuộc hạ đến thương nghị, báo cho Tây Vương Mẫu về kế hoạch của mình.

"Đế Quân, cách này khả thi.

Dùng Ngũ Hành Kỳ là Linh Bảo có sẵn để bố trận, thêm sức mạnh của năm tòa Tiên Đảo, Trận Pháp được bố trí nhất định uy lực cực lớn." Tử Vi Tinh Chủ vô cùng tán đồng kế hoạch của Đông Vương Công, như vậy, phạm vi thế lực của Đông Vương Công nhất định sẽ càng thêm vững chắc, dù có đại quân áp cảnh, cũng không thể lay chuyển mảy may.

Đông Vương Công lấy Ngũ Hành Kỳ ra, sau đó đích thân y ra tay, thêm Tây Vương Mẫu, Tử Vi Tinh Chủ, Cửu Anh, Huyền Thanh, hợp lực năm đại cao thủ, đồng thời thi triển thần thông trên năm tòa Tiên Đảo, luyện hóa Tiên Đảo và Linh Bảo thành một thể.

Bên trong đại trận được bố trí bởi năm tòa Tiên Đảo, để lại không gian đủ lớn, dùng để dung nạp các Tiên Đảo khác.

Đông Vương Công nói cho mọi người một số chi tiết, sau đó mỗi người dẫn theo trợ thủ, bắt đầu hành động.

Đông Vương Công đích thân đến Cự Kình Đảo của tộc Hải Vương Kình, có tân nhiệm Tộc Trưởng Hải Vương Kình đích thân hiệp trợ Đông Vương Công.

Bố trí Pháp Trận cũng là chuyện tốt đối với tộc Hải Vương Kình, nơi cư ngụ của họ sẽ không còn phải lo lắng bị thế lực bên ngoài tập kích, vì vậy tộc Hải Vương Kình đương nhiên vô cùng nguyện ý.

Còn về việc như vậy sẽ hoàn toàn bị gắn chặt với phe Đông Vương Công, chuyện này Tộc Trưởng Hải Vương Kình đã chọn cách lờ đi.

Đông Vương Công trước tiên luyện hóa một cây Ngũ Hành Kỳ trong tay với Tiên Đảo, muốn luyện hóa Tiên Đảo và Linh Bảo thành một thể, sau đó lại mượn lực hấp dẫn bẩm sinh giữa các Ngũ Hành Kỳ để bố trí Trận Pháp.

Đông Vương Công ở vị trí trung tâm Cự Kình Đảo, Cự Kình Đảo cũng do một mảnh Hỗn Độn Toái Phiến dựng dục mà thành, tuy không thể sánh bằng Tam Đảo Thập Châu, nhưng Bản Nguyên lại tương đồng, vì vậy giữa chúng cũng không tồn tại hiện tượng bài xích.

Đông Vương Công luyện hóa trên Cự Kình Đảo, một lượt chín chín tám mươi mốt ngày!

Một ngày nọ, Trận Kỳ trong tay Đông Vương Công đột nhiên thần quang đại tác, một đạo quang mang thô tráng xông thẳng lên trời.

Đồng thời, trên bốn tòa Tiên Đảo còn lại cũng có thần quang kinh thiên bay lên, như năm cây cột sáng chống đỡ trời và đất.

Đông Vương Công cảm ứng thấy bốn vị kia đều đã bố trí thỏa

đáng, hô lớn một tiếng, "Trận!" "Ầm ầm!" Một tiếng cự hưởng, năm tòa Tiên Đảo đồng thời bùng phát ra quang mang rực rỡ, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành chi lực luân chuyển, trong nháy mắt hình thành một Pháp Trận siêu cấp khổng lồ, hộ trì toàn bộ năm tòa Tiên Đảo trong đó.

Đông Vương Công đã thành công nối liền năm tòa Tiên Đảo thành một thể.

Kể từ sau đó, Tiên Thiên Trận Pháp uy lực cực lớn sẽ duy hộ các Tiên Đảo trong đó, chỉ cần linh khí trên Tiên Đảo không dứt, đại trận sẽ luôn vận chuyển.

Ở vị trí trung tâm đại trận, có ba tòa Tiên Đảo lớn nhất: Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng.

Mỗi tòa trong ba Tiên Đảo này đều giống như một mảnh đại lục, nay ba tòa Tiên Đảo hợp lại một chỗ, diện tích vô cùng rộng lớn.

Hoàn tất mọi bố trí, sức mạnh phòng hộ của các Tiên Đảo trong tay Đông Vương Công lại một lần nữa đề thăng, đại hậu phương cũng trở nên cố nhược kim thang (vững chắc như thành đồng).

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trở về Bồng Lai Tiên Đảo, hành động lần này không chỉ tăng cường sức mạnh phòng hộ giữa các Tiên Đảo, mà còn khiến các tu sĩ mộ danh đến nương tựa cảm thấy an toàn hơn.

Như vậy, danh tiếng của Đông Vương Công cũng càng thêm vang dội, ảnh hưởng lực trong Hồng Hoang cũng càng lớn.

Ngay khi Đông Vương Công đang thưởng thức thành quả lần này, trên đại địa Hồng Hoang đột nhiên có ngũ thải khí tức xông thẳng lên trời, một cỗ Ngũ Hành chi lực nồng đậm lan tràn giữa không trung.

Đông Vương Công thấy vậy trong lòng kinh hãi, thanh thế lớn như

vậy, chẳng lẽ có Pháp Bảo lợi hại hiện thế?

Lúc này Tây Vương Mẫu cũng bị thanh thế hấp dẫn, mấy Đại Thần Thông giả trên Tiên Đảo đều nhao nhao ngóng trông.

Tây Vương Mẫu bấm ngón tay tính toán, kinh ngạc nhìn Đông Vương Công.

Chương 108

"Một sinh linh giáng thế, không biết lại là vị thần thánh phương nào, khi giáng sinh lại dẫn động dị tượng lớn đến vậy!" Đông Vương Công lúc này suy nghĩ một chút, liền có điều đoán được, vào thời điểm này có Đại Thần Thông giả giáng sinh, chỉ có mấy người đó thôi.

Ngũ thải hoa quang trực xông đấu ngưu, hẳn là Khổng Tuyên, Kim Kê Lĩnh Tổng Binh, Khổng Tước Đại Minh Vương sau này.

"Sinh linh này lại có duyên với ta, ta đi xem một chút!" Đông Vương Công biết Khổng Tuyên lợi hại, một tay Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên không gì không quét sạch, trong Phong Thần Chi Chiến y suýt chút nữa đã đánh bại toàn bộ Chu triều, nếu không có Chuẩn Đề Đạo Nhân dẫn độ, e rằng Phong Thần còn phải dừng lại ở đó.

Đông Vương Công sau này muốn thống lĩnh Tam Giới, việc Phong Thần kia tự nhiên cũng phải mưu tính một phen, Khổng Tuyên với tư cách là một đại hãn tướng trong Phong Thần, nếu có thể thu y vào dưới trướng, thế tất có thể khiến khí vận một mạch của Đông Vương Công lại cường thịnh thêm ba phần.

Đông Vương Công đã có chủ ý, lập tức cưỡi Tường Vân đến nơi ngũ thải quang hoa chiếu rọi.

Nơi đó tựa núi kề sông, Tường Vân không gió mà tự động, Linh Khí ngưng kết thành sông.

Lúc này, có vài vị cao thủ đã đến một nơi, đều đang vây xem ngũ thải quang hoa trong sơn cốc.

"Ngũ thải quang hoa là Tiên Thiên Ngũ Hành chi tinh, lại hội tụ trên cùng một sinh linh, quả thực là đoạt tạo hóa của thiên địa!"

Chuẩn Đề Đạo Nhân Tây Phương vẻ mặt thèm muốn nhìn đại trận trong sơn cốc, ngũ thải quang hoa đó từ trong đại trận tán dật ra.

Đông Vương Công sớm đã biết lịch sử của đối phương, trong đại trận sơn cốc, chính là con trai của Phượng Hoàng Lão Tổ, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Năm đó Phượng Tổ thất bại trong Tam Tộc Đại Chiến, đã đến Lạc Phượng Pha ấp nở hai quả trứng phượng hoàng, hiện tại chính là phượng hoàng Khổng Tuyên, và Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Phượng Tổ khi đó đã bố trí Trận Pháp ở đó, tài phú tích lũy nhiều năm của tộc Phượng Hoàng được tinh luyện thành Thiên Địa Bản Nguyên, cung dưỡng hai huyết mạch này.

Chính vì lẽ đó, Khổng Tuyên tuy còn nhỏ, đã triển hiện ra tư chất kinh thiên, còn Kim Sí Đại Bàng bên cạnh thì tương đối trầm lặng hơn.

"Ngũ Sắc Thần Quang đó là Thiên Địa Bản Nguyên, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành luân chuyển, còn thần kỳ hơn cả những Tiên Thiên Linh Bảo lợi hại!" Một bên, các tu sĩ có chút kiến thức đều nhao nhao nghị luận, một số tu sĩ hiển nhiên đã động tâm tư, muốn mưu cầu Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Lúc này Đông Vương Công đều nhìn rõ mọi việc, Khổng Tuyên có thể nói là sinh ra đã mang Đại Khí Vận, lại vốn là con cháu Phượng Tổ, sức mạnh ẩn tàng phía sau không chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang mà thôi.

Lần này đến đây, không chỉ một hai Đại Thần Thông giả, hầu như toàn bộ các đại thần của Hồng Hoang đều bị kinh động.

Tam Thanh Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân Lão Tổ, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp

Dẫn Đạo Nhân, Côn Bằng Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ, những đại thần này không thiếu một ai, tất cả đều đang hổ thị đam đam (như hổ rình mồi) một bên.

Lúc này Đông Vương Công lại nhìn về phía đại trận, chỉ thấy ngũ thải quang hoa toàn bộ bao phủ trên quả trứng phượng hoàng lớn hơn một chút, không xa bên cạnh, một đạo kim quang tương tự xông thẳng lên trời bao phủ trên quả trứng phượng hoàng nhỏ hơn một chút.

Chỉ là Ngũ Sắc Thần Quang quá đỗi diệu nhãn, vì vậy kim sắc quang trụ kia mới bị bỏ qua.

Những Đại Thần Thông giả này, không phải ai cũng muốn thu Khổng Tuyên làm đồ đệ, càng nhiều người thì muốn mưu cầu Ngũ Sắc Thần Quang phía sau Khổng Tuyên.

Dù sao hiện tại Đạo Tổ đã truyền xuống Trảm Tam Thi chi pháp, tu sĩ đều phải mượn Tiên Thiên Linh Bảo để Trảm Thi.

Ngũ Sắc Thần Quang phía sau Khổng Tuyên, bên trong ẩn chứa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành chi khí, là vật Trảm Thi tốt nhất, vì vậy các tu sĩ đều muốn chiếm Ngũ Sắc Thần Quang làm của riêng.

"Chỉ cần lấy được Ngũ Sắc Thần Quang đó, không chừng ta cũng có thể Trảm Thi thành công!" Côn Bằng Lão Tổ vẻ mặt tham lam nhìn Ngũ Sắc Thần Quang.

Côn Bằng Lão Tổ thiếu Linh Bảo, lại cự tuyệt lời mời của Yêu Hoàng Đế Tuấn, vì vậy hiện tại cuộc sống không mấy tốt đẹp, cho nên y đang muốn nhanh chóng có được một kiện Linh Bảo, sau đó mượn đó Trảm Thi thành Chuẩn Thánh.

Nhưng Ngũ Sắc Thần Quang phía sau Khổng Tuyên thần diệu bất phàm, hiện tại chưa triệt để thành hình, vì vậy cũng không ai dám ra tay vào lúc này.

Đông Vương Công tuy cũng nhìn ra chỗ bất phàm của Ngũ Sắc Thần Quang đó, nhưng lại không có ý muốn đánh giết Khổng Tuyên.

Hiện tại Đông Vương Công có thể nói là giàu có dư dả, Tiên Thiên Linh Bảo cũng không hiếm lạ, đảo lại nếu thu Khổng Tuyên về, sau này khí vận của một mạch Đông Vương Công có thể được đề thăng lớn.

Dù sao trong Phong Thần thời kỳ, giữa các đệ tử thế hệ thứ hai, Khổng Tuyên có thể coi là người đứng đầu!

Cho dù Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Tứ Đại Chân Truyền, Thất Đại Tùy Thị Đệ Tử của Tiệt Giáo, đều không thể chống lại Khổng Tuyên.

Lúc này Thượng Thanh Thông Thiên Đạo Nhân trong mắt trán phóng thần quang, mở miệng nói: "Sinh linh này tư chất bất phàm, Tiên Thiên có thần quang thủ hộ, tiền đồ khẳng định không thể hạn lượng, ta nếu có thể thu y nhập môn tường, nhất định có thể phát dương quang đại đạo pháp của ta!" Thông Thiên vừa nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hừ lạnh một tiếng, "Thông Thiên, loại sinh linh trứng hóa, lông mao mang sừng, làm sao có thể nhập môn hạ Tam Thanh của ta.

Quả thực làm ô nhục danh tiếng Bàn Cổ Chính Tông của ta!" Thông Thiên nhíu mày, giận dữ nói: "Ta thu đồ đệ, lẽ nào phải có sự đồng ý của ngươi mới được sao?" "Ngươi!

Chúng ta Tam vị nhất thể, trong mắt Thông Thiên, có còn ta là ca ca này sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ chất vấn, lại nhìn sang Thái Thanh Lão Tử, "Đại ca, huynh hãy phân xử giúp ta!" Lão Tử nhíu mày, ôn hòa nhưng đầy uy nghiêm nói: "Hai người không mau im miệng, tranh chấp trước mặt nhiều đồng đạo như vậy, thành thể thống gì?" Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy đại ca nổi giận, mới lần

lượt ngậm miệng.

Nhiều Đại Năng đều đang nghị luận xôn xao, lúc này ngũ sắc thần quang cũng cuối cùng bùng phát đến cực điểm.

"Ta lát nữa sẽ lấy được Ngũ Sắc Thần Quang!" Yêu Hoàng Đế Tuấn trong mắt một mảnh hỏa nhiệt.

"Đại ca, chi bằng trực tiếp giết chết sinh linh này, nếu đã đoạt cơ duyên của y, mà y lại bị Đại Năng khác thu làm đệ tử, e rằng sau này sẽ không thiếu phiền phức." Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt một mảnh ngoan lệ, trảm thảo bất trừ căn, hậu hoạn vô cùng!

Phục Hy nhìn sinh linh trong thần quang, lắc đầu nói: "Loại sinh linh này Tiên Thiên có Đại Khí Vận, e rằng ta có giết, cũng sẽ bị cường giả khác ngăn lại." "Chi bằng chiêu lãm y vào Yêu Tộc, như vậy chúng ta được cả nhân tài lẫn bảo vật, há chẳng phải hoàn mỹ sao?" Từng Đại Thần Thông giả đều có kế hoạch riêng, đều muốn có được cơ duyên trước mặt.

Đông Vương Công lúc này cũng đã hạ quyết tâm, Khổng Tuyên tư chất bất phàm, Kim Sí Đại Bàng kia cũng vô cùng bất phàm, lần này, y nhất định phải thu phục cả hai huyết mạch phượng hoàng này.

"Hiện nay ta đã chưởng khống Long Tộc, lại thu phục Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, sau này lại phù trì chưởng khống tộc Phượng Hoàng, bên cạnh ta Long Phượng tề tụ!" Trong lòng Đông Vương Công nghĩ, khiến y cũng phải phanh nhiên tâm động.

Lúc này ngũ thải quang hoa đã nồng đậm cực điểm, nhưng khi chúng sinh linh đều đang quan sát, ngũ thải thần quang đột nhiên nội liễm, toàn bộ tiến vào trong trứng phượng hoàng.

Trong trứng phượng hoàng đó, một hư ảnh ngũ thải Khổng Tước phù hiện, bao trùm toàn bộ quả trứng phượng hoàng.

“Không hay rồi, ngũ thải thần quang nội liễm, triệt để hợp nhất với sinh linh kia, Ngũ Sắc Thần Quang không còn cách nào để lấy nữa!” Từng tu sĩ đều kêu lớn tiếc nuối, hiện tại muốn có được Ngũ Sắc Thần Quang, thì chỉ còn cách chém giết Khổng Tuyên.

Lúc này trong trứng phượng hoàng một con Khổng Tước phá xác ra, lần lượt đập vỡ vỏ trứng, sau đó nuốt vào trong bụng.

Khổng Tước biến hóa ba lần trong một ngày, thân ảnh trong nháy mắt lớn vọt, chẳng mấy chốc biến thành một con Thần Cầm cái thế với sải cánh ngàn trượng.

“Khổng Tước sinh ra bất phàm, quả thực có duyên với Tây Phương ta!” Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn nhau, đều thấy vẻ mặt hưng phấn trong mắt đối phương.

Khổng Tuyên tư chất bất phàm, hai vị hiển nhiên đã động tâm tư.

“Chỉ sợ không chỉ chúng ta xem trọng, lúc này chúng ta phải cẩn thận một chút!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Đông Vương Công một cái, trong ánh mắt mang theo một tia kiêng dè.

Uy danh của Đông Vương Công, Tiếp Dẫn Đạo Nhân không có gan khiêu chiến, hiện tại Đông Vương Công đã ở đây, mọi việc trở nên khó giải quyết.

Đông Vương Công nhìn Ngũ Sắc Thần Quang thu liễm sau lưng Khổng Tuyên, không khỏi gật đầu không thôi, Khổng Tuyên cũng là kẻ có Đại Cơ Duyên, vừa sinh ra đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

“Chẳng trách có thể đại phóng quang huy trong Phong Thần, vừa sinh ra đã Đại La Kim Tiên, đến thời Phong Thần, ít nhất cũng là Chuẩn Thánh rồi chứ?” Đông Vương Công càng nhìn càng vui mừng, lúc này vô cùng tán thành Khổng Tuyên.

Lúc này, theo sự trưởng thành nhanh chóng của Khổng Tuyên, trên

trời từng đoàn mây đen che đỉnh, khí tức lôi kiếp ngưng tụ thành hình.

Chương 109

"Hóa Hình Chi Kiếp!" Đông Vương Công nhìn Lôi Kiếp, chủ động tránh ra, các tu sĩ khác cũng vậy, đều lần lượt lùi lại.

Thiên Kiếp, là sự khảo nghiệm đối với sinh linh, đồng thời cũng là một trường cơ duyên.

Vì vậy, các tu sĩ khác đều không muốn dễ dàng bị cuốn vào Lôi Kiếp của Khổng Tuyên, để y một mình hoàn thành Hóa Hình Chi Kiếp.

"Thu!" Một tiếng thanh minh xuyên qua mây, Khổng Tước khổng lồ vẫy đôi cánh che mây, giận dữ bay lên, cưỡi gió lướt chín vạn dặm.

"Ầm ầm ầm!" Lôi đình hóa thành ngân long, uốn lượn trên không trung, giận dữ đánh xuống Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên nghịch lưu mà lên, nghênh kích lôi đình, lôi đình đánh xuống càng hung mãnh, y ngược lại bay càng cao!

"Ầm ầm!" Khổng Tuyên tựa như khiêu khích thiên uy, lôi đình lúc này cũng càng lúc càng cuồng bạo, tử sắc lôi quang kia, dường như muốn triệt để mẫn diệt sự tồn tại dám khiêu khích đó vậy!

"Cửu Tiêu Thần Lôi!" Các tu sĩ bên cạnh kinh hãi, Cửu Tiêu Thần Lôi, đó chỉ kém Tử Tiêu Thần Lôi một chút về sức mạnh.

Tương truyền Cửu Tiêu Thần Lôi có thể phá nát tất cả, là thủ đoạn hữu hiệu của Thiên Đạo để trừng phạt mọi bất thần.

Thế nhưng đối mặt với Cửu Tiêu Thần Lôi, Khổng Tuyên vẫn vẻ mặt kiêu ngạo, ngẩng đầu nhìn trời, chưa từng cúi đầu.

"Ầm ầm ầm!" Cửu Tiêu Thần Lôi giận dữ đánh xuống, đánh cho nhục thân Khổng Tuyên nghiêng đông ngả tây, lông vũ rụng tơi tả.

Đông Vương Công nhìn dáng vẻ thê thảm của Khổng Tuyên, không chút mảy may động lòng.

Hiện tại trong Hồng Hoang ít có sinh linh nào vừa sinh ra đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, Khổng Tuyên là tồn tại nghịch thiên như vậy, tự nhiên phải tiếp nhận lễ tẩy trần của Thiên Kiếp.

Vượt qua Lôi Kiếp, tự nhiên sẽ là một con đường bằng phẳng, không vượt qua được, thì chỉ có thân tử đạo tiêu (thân chết đạo mất)!

"Ầm ầm ầm!" Cửu Tiêu Thần Lôi giận dữ đánh Trường Thiên, Khổng Tước bị đánh không ngừng rơi xuống, Thần Huyết vương vãi trời xanh, trông vô cùng thê thảm.

Mắt thấy Khổng Tuyên sắp vẫn lạc, trong ánh mắt y tràn đầy phẫn nộ và quật cường.

Lúc này lôi kiếp trên không trung cũng sắp tiêu tán, chín chín tám mươi mốt đạo thần lôi vừa hạ xuống, đó là lần khảo nghiệm cuối cùng đối với Khổng Tuyên!

Đông Vương Công lúc này không chút mảy may động lòng, y cũng muốn xem, rốt cuộc Khổng Tuyên có tiềm lực lớn đến mức nào.

Nếu cuối cùng Khổng Tuyên thật sự vẫn lạc, Đông Vương Công sẽ bảo hộ một tia Chân Linh của y, để y có thể tái sinh.

Thế nhưng lúc này đối mặt với một đòn tất tử, đôi cánh đuôi phía sau Khổng Tuyên đột nhiên triển khai, Ngũ Sắc Thần Quang đại phóng quang huy, trong nháy mắt quét sạch tất cả tám mươi mốt đạo thần lôi!

Ngũ Sắc Thần Quang, quét trời quét đất quét vạn vật, không gì không quét!

Cảnh tượng này khiến tất cả tu sĩ đều kinh hãi, ngay cả Cửu Tiêu Thần Lôi cũng có thể nuốt, Thần Thông Thuật gì đây!

Lúc này mắt thấy Khổng Tuyên đã quét sạch tám mươi mốt đạo thần lôi, kiếp vân trên trời cũng trong nháy mắt tiêu tán.

"Phụt!" Khổng Tuyên rốt cuộc bị trọng thương sâu sắc, cộng thêm sự bá đạo của Cửu Tiêu Thần Lôi, Khổng Tuyên lúc này cũng có chút không chịu nổi, lại bị chấn thành nội thương.

Khổng Tuyên đã thành công vượt qua Lôi Kiếp, tuy chật vật không chịu nổi, nhưng đã thành công.

Lúc này Khổng Tuyên lay động thân mình, hóa thành một thiếu niên lang thân mặc ngũ thải hà y bay bổng.

Khổng Tuyên vừa Hóa Hình, Ngũ Sắc Thần Quang tự động ẩn độn sau lưng y, vừa Hóa Hình, thực lực trực tiếp đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nếu Khổng Tuyên không phải vì sinh ra muộn, e rằng y đã có thể phân đình kháng lễ (ngang hàng) với các đại lão sinh ra trong đợt đầu tiên của Hồng Hoang.

Lúc này thấy Khổng Tuyên Hóa Hình xong, các đại thần xung quanh đồng thời đều động tâm tư.

Khổng Tuyên cũng vô cùng tinh minh, vừa nhìn thấy xung quanh đều là các đại thần, thực lực kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ sợ một lời nói sai, sẽ bị người khác phất tay mạt sát.

Khổng Tuyên nhìn Kim Sí Đại Bàng cũng sắp giáng sinh trên mặt đất, với tư cách là ca ca, y sợ không thể hộ trì đệ đệ chu toàn.

"Tiểu tử Khổng Tuyên, bái kiến chư vị Tiền Bối!" Thế cuộc người mạnh hơn, Khổng Tuyên cũng không dám có chút ngạo khí nào.

Đông Vương Công quan sát Khổng Tuyên, Khổng Tuyên dáng người trắng trẻo, trên người có một cỗ ngạo khí ngút trời, nhưng lúc này lại vẻ mặt khiêm tốn, hiển nhiên không phải không hiểu đạo tiến

thoái.

Lúc này, Côn Bằng Lão Tổ cuồng ngạo nói: "Khổng Tuyên, ta là Côn Bằng Lão Tổ ở Bắc Minh Hải, hiện nay thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngươi có nguyện ý gia nhập phe Bắc Minh Hải của ta không?" Ngữ thái của Côn Bằng Lão Tổ cuồng ngạo, Khổng Tuyên tự nhiên cảm nhận được, lông mày khẽ nhíu lại, trong lòng nảy sinh bất mãn.

Lúc này tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt về phía Côn Bằng, Côn Bằng là người đầu tiên mở miệng hỏi Khổng Tuyên, không nghi ngờ gì đã chiếm hết tiên cơ.

"Sao?

Lẽ nào ngươi không xem trọng Bắc Minh Hải của ta?" Côn Bằng Lão Tổ trong mắt hàn mang bức xạ, chuẩn bị lấy thế áp người.

Minh Hà Lão Tổ bên cạnh oa oa cười quái dị, "Côn Bằng Lão Tổ, người ta rõ ràng không xem trọng ngươi, người ta không muốn làm mất mặt ngươi, ngươi thì hay rồi, lại tự mình tìm đến không mặt mũi!" Minh Hà Lão Tổ trào phúng Côn Bằng Lão Tổ, lập tức chọc cho Côn Bằng Lão Tổ mắng chửi không ngừng, nhưng Minh Hà Lão Tổ là Chuẩn Thánh cường giả, Côn Bằng rốt cuộc cũng không dám làm càn thêm.

"Tiểu tử, ta vừa hay muốn luyện chế Huyết Thần Tử phân thân, bên cạnh ta cũng thiếu một trợ thủ đắc lực, ngươi có thể đến U Minh Huyết Hải của ta, Lão Tổ bảo đảm, sau này trong Hồng Hoang, không ai dám chọc ngươi!" Những lời này của Minh Hà Lão Tổ, ước chừng không ai sẽ tin, dù sao tính cách Minh Hà Lão Tổ âm ngoan độc lạt, nếu Khổng Tuyên gia nhập U Minh Huyết Hải, e rằng chết cũng không biết nguyên nhân.

"Minh Hà Lão Tổ, không phải ngươi muốn luyện hóa Khổng

Tuyên thành một Huyết Thần Tử chứ?

U Minh Huyết Hải giàu có như vậy, sẽ thiếu trợ thủ sao?

Ta không tin ni?" Côn Bằng Lão Tổ lúc này cũng không quên tháo gỡ đài của Minh Hà Lão Tổ, nhất thời giữa hai người kiếm bạt nỗ trương.

Lúc này Khổng Tuyên bị nhiều đại thần chiêu lãm, phe Yêu Tộc Thiên Đình cũng không thể ngồi yên.

Yêu Hoàng Đế Tuấn mở miệng nói: "Khổng Tuyên, Yêu Tộc ta thống ngự Hồng Hoang, hiện nay Yêu Tộc đang lúc cần người, ngươi đến Yêu Tộc Thiên Đình, Trẫm phong ngươi làm Yêu Tộc Đại Nguyên Soái thế nào?" Yêu Hoàng Đế Tuấn thấy Khổng Tuyên đã dung nhập Ngũ Sắc Thần Quang vào nhục thân, biết Ngũ Sắc Thần Quang không thể lấy được nữa, vì vậy lui cầu kỳ thứ, muốn chiêu lãm Khổng Tuyên gia nhập Yêu Tộc Thiên Đình.

Dù sao hiện tại Vu Yêu tranh bá vô cùng kịch liệt, từng thời từng khắc đều có vô số Yêu Tộc vẫn lạc, nếu có thể để Khổng Tuyên gia nhập Yêu Tộc Thiên Đình, cũng là một trợ giúp lớn cho Yêu Tộc.

Nhưng lúc này Khổng Tuyên suy nghĩ một trận, lông mày nhíu chặt, đạm nhiên mở miệng nói: "Yêu Hoàng Bệ Hạ hậu ái, nhưng Khổng Tuyên vừa Hóa Hình, lại muốn tìm một Linh Sơn Phúc Địa, tiềm tâm tu hành, cầu Trường Sinh Chi Đạo!" Khổng Tuyên không có ý tranh bá, hiển nhiên là từ chối Đế Tuấn, sau này Khổng Tuyên gia nhập dưới trướng Trụ Vương, làm Kim Kê Lĩnh Tổng Binh, hiển nhiên cũng là có tâm tư luyến phàm trần.

Lúc này Tiếp Dẫn Đạo Nhân tiến lên làm một lễ kê thủ (chắp tay), vẻ mặt bi khổ, cười nói với Khổng Tuyên: "Khổng Tuyên có duyên với Tây Phương Giáo của ta, sau này nhất định sẽ là trụ cột lớn trong Tây Phương Giáo của ta, hôm nay huynh đệ hai ta dẫn độ Khổng

Tuyên!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nói, lập tức gây ra sự phẫn nộ trong chúng nhân.

Thông Thiên bước lên trước, mở miệng hỏi: "Tiếp Dẫn Đạo Hữu, Khổng Tuyên đản sinh tại địa phận Đông Phương ta, sao lại có duyên với Tây Phương?

Còn nói Tây Phương đại phóng, hồ xả gì chứ?" Thông Thiên vừa bước lên, Lão Tử và Nguyên Thủy cũng theo đến, Tam Thanh nhất thể, dù có mâu thuẫn, đó là chuyện riêng tư, hiện tại có người ngoài ở đây, tự nhiên đồng khí liên chi (cùng chung ý chí).

Chương 110

Lúc này Tam Thanh tiến lên, quanh thân bảo quang lượn lờ, trên người Thái Thanh Lão Tử thần quang trạm trạm, một thân pháp lực như uyên như hải, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị nhìn thấy, cũng trong lòng không có căn cứ, không dám nói bừa.

Thái Thanh Lão Tử thân là Đại Sư Huynh trong Tử Tiêu Cung, thân phận tôn quý, thực lực thâm bất khả trắc.

Vì vậy Tam Thanh vừa xuất thủ, các tu sĩ khác lập tức trong lòng thầm kêu không ổn.

Lúc này trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không có tư vị gì, Khổng Tuyên tư chất bất phàm, tu vi không tệ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không xem trọng Khổng Tuyên.

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khổng Tuyên không phải Tiên Thiên Thần Thai Thánh Linh căn chính miêu hồng, vì vậy không lọt vào pháp nhãn của y, Thông Thiên cứ khăng khăng muốn thu Khổng Tuyên làm đệ tử, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy làm ô nhục danh tiếng Tam Thanh!

Nhưng hiện tại Tam Thanh nhất thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tiện biểu lộ trước mặt mọi người, chỉ có thể giữ im lặng, coi như không nhìn thấy vậy.

Lúc này mắt thấy các vị đều có ý mời, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên bên cạnh cũng mở miệng nói: "Khổng Tuyên, tư chất bất phàm, mấy vị chúng ta đều muốn thu ngươi làm đồ đệ, nhưng cũng phải xem ý nguyện của ngươi, chi bằng, ngươi hãy chọn một vị thì sao?" Trấn Nguyên Tử thân là Địa Tiên chi Tổ, bên cạnh lại có Hồng Vân Lão Tổ hô ứng, y cũng chỉ có thể vô úy uy nghiêm của Tam Thanh.

Thế nhưng lúc này Khổng Tuyên lại quan sát một vòng rồi lại một vòng, trong lòng y rõ ràng, chuyện hôm nay e rằng không có cách nào giải quyết êm đẹp.

Theo lịch sử, Khổng Tuyên không bái sư, ẩn mình làm Tổng Binh ở Tam Phiến Quan, giúp Trụ Vương chống lại Khương Tử Nha, mãi sau này danh tiếng vang dội, mới bị Chuẩn Đề Đạo Nhân dẫn độ sang thế giới Tây Phương, trở thành Khổng Tước Đại Minh Vương.

Lúc này Khổng Tuyên chắp tay cung kính với xung quanh, gắng gượng mở miệng nói: "Đa tạ chư vị Tiền Bối rủ lòng thương, chỉ là Khổng Tuyên hiện tại thật sự vô ý bái sư, càng không nguyện ý gia nhập bất kỳ thế lực nào, Khổng Tuyên chỉ muốn một lòng tu hành, cầu Trường Sinh Đạo, mong chư vị thành toàn!" Lời Khổng Tuyên vừa nói ra, lập tức khiến tất cả đại thần đều có chút mất mặt.

Một đám đại thần hỏa cấp hỏa liệu (vội vàng) đến thu đồ đệ, đáng tiếc người ta Khổng Tuyên một ai cũng không xem trọng.

"Tiểu tử, kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt à!" Minh Hà Lão Tổ âm sâm sâm cười, trước đó y đang sầu không tìm được cớ, hiện tại lại vừa hay cho y cơ hội ra tay.

Các tu sĩ khác bên cạnh cũng đều vẻ mặt bất mãn, hiển nhiên Khổng Tuyên không hề học được đạo thu liễm.

Lúc này Đông Vương Công lại ha ha cười, từ một bên hiện xuất thân.

Hóa ra Đông Vương Công vẫn luôn ẩn tàng ở gần đó, mãi đến bây giờ mới triển lộ Chân Thân.

Khiến tất cả tu sĩ đều kinh ngạc, bởi vì ngay cả Tam Thanh Lão Tử, cũng chưa từng phát hiện Đông Vương Công một tia ngân tích nào.

Lúc này Khổng Tuyên nhìn phản ứng của mọi người, chi tiền đồng dạng vị tằng sát giác đông vương công.

"Vị Đại Thần phương nào?

Lại có thể qua mặt được thần thức thăm dò của tất cả mọi người tại đây?" Khổng Tuyên trong lòng chấn kinh, vừa nãy y vẫn luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh, nhưng căn bản cũng không hề phát hiện, càng không hề nhận thấy Đông Vương Công xuất hiện lúc nào!

Chúng vị đại thần phân phân hướng Đông Vương Công kiến lễ, ngay cả Tam Thanh và Yêu Hoàng Đế Tuấn, cũng vẻ mặt tươi cười.

Khổng Tuyên lúc này nhìn phản ứng của chúng vị đại thần, đối với Đông Vương Công càng thêm cảm thấy hứng thú.

Rốt cuộc là nhân vật như thế nào, mới có thể khiến các cường giả này cung kính đến vậy!

Đông Vương Công tiến lên, các tu sĩ lập tức dạt ra nhường một lối đi. "Đông Vương Công đạo hữu, đã nhiều ngày không gặp, tu vi của ngươi lại tinh tiến không ít a?" Thái Thanh Lão Tử vô cùng nhiệt tình chào hỏi Đông Vương Công, bên cạnh Nguyên Thủy và Thông Thiên đều lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Đại ca của họ là Lão Tử vốn thanh tịnh vô vi, thông thường khi các đại thần thông giả bái phỏng, Lão Tử cũng luôn thờ ơ, thậm chí còn không muốn giao đàm với người khác.

Nhưng bây giờ gặp Đông Vương Công, Thái Thanh Lão Tử lại bỏ qua tư thái, chủ động mỉm cười nhiệt tình chào hỏi.

Thái Thanh tự nhiên nhìn thấy phản ứng của hai vị đệ đệ, trong lòng cười lạnh, nếu cường giả thực lực thấp kém, Thái Thanh tự nhiên sẽ không thèm đáp lại, nhưng Đông Vương Công thực lực siêu nhiên, ngay cả Thái Thanh cũng nảy sinh ý muốn thân cận.

Có thể giao thiệp với cao thủ như Đông Vương Công, việc này lan ra cũng vẻ vang.

Lúc này Đông Vương Công đạm nhiên ừ một tiếng, Lão Tử tu vi cao, thực lực thâm bất khả trắc, trong số các tu sĩ vô cùng cường hãn, nhưng so với Đông Vương Công, lại kém xa.

Thái độ bình thản của Đông Vương Công không hề khiến Thái Thanh bất mãn, vẫn tươi cười, khom lưng hơi cúi mình, tỏ vẻ muốn đến gần Đông Vương Công.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, người vốn cao ngạo, tự xưng là Bàn Cổ chính tông, nhìn về phía Đông Vương Công ánh mắt cũng hiện vẻ vui mừng. "Đông Vương Công đạo hữu, viễn đạo đến, cũng vì Khổng Tuyên sao?" Tây Phương Nhị Thánh cũng đều lộ vẻ xu nịnh, Chuẩn Đề Đạo Nhân tiên phong hỏi Đông Vương Công.

Đông Vương Công vốn vì Khổng Tuyên mà đến, tự nhiên không che giấu. "Không sai, ta tại hải ngoại cảm ứng có sinh linh giáng sinh, vì vậy mới đến Hồng Hoang đại địa, muốn xem rốt cuộc sinh linh nào mà có thể dẫn động dị tượng thiên địa to lớn đến vậy." Đông Vương Công nói xong, Tây Phương Nhị Thánh lập tức lộ vẻ bi khổ, hai người không quản vạn dặm xa xôi, trong lòng tự nhiên muốn thu một đệ tử tư chất bất phàm.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công đã đến, với thực lực và thủ đoạn của Đông Vương Công, cơ hội của họ vô cùng nhỏ.

Lúc này Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đều lộ vẻ không cam lòng, trước đây từng có chút không vui với Đông Vương Công, hiện tại cho dù Yêu Tộc thế đại, nhưng tuyệt đối không có gan đắc tội Đông Vương Công.

Đạo Tổ chi hạ đệ nhất nhân, thực lực của Đông Vương Công tự nhiên không ai có thể khiêu khích, ngay cả Tam Thanh hợp nhất cũng

không được!

Khổng Tuyên mắt thấy Đông Vương Công quét ngang toàn trường, không một ai dám nói thêm lời nào, lúc này Đông Vương Công lại minh ngôn đến vì hắn, nhất thời khiến Khổng Tuyên trong lòng hoảng sợ bất an. "Nếu ta kiên quyết không theo, chỉ sợ hắn sẽ phản thủ mà đánh chết ta?

Ngay cả khi ta có chút tư chất, nhưng trước mặt những đại năng chân chính này, vẫn căn bản không đáng kể!" Khổng Tuyên trong lòng suy nghĩ đối sách, đồng thời cũng cẩn thận quan sát từng cử động của tất cả, dù sao thực lực của những cường giả này, tùy tiện một kích cũng có thể mạt sát hắn.

Lúc này Đông Vương Công đã biểu minh ý đồ, các đại thần khác xung quanh nhất thời cũng không biết tiếp lời thế nào.

Từng người đều vì Khổng Tuyên, hiện tại mục đích của Đông Vương Công cũng là Khổng Tuyên, khiến những người khác làm sao mà nói?

Chẳng lẽ muốn nhường cho Đông Vương Công?

Nói như vậy, chẳng phải mất hết mặt mũi sao?

Vì vậy nhất thời không có ai mở miệng, chỉ thấy Đông Vương Công đang đi về phía Khổng Tuyên.

Chuẩn Đề Đạo Nhân của Tây Phương nhíu mày, trong lòng bi khổ, vốn hai người đang chờ người khác mở miệng, sau đó tùy cơ hành động.

Nhưng hiện tại các cường giả khác đều không nói gì, nếu Chuẩn Đề không bày tỏ gì nữa, chỉ sợ Khổng Tuyên sẽ triệt để vô duyên với Tây Phương Giáo. "Đông Vương Công đạo hữu!" Chuẩn Đề cứng đầu mở miệng.

Đông Vương Công nghe vậy dừng bước, nhìn về phía Chuẩn Đề bên cạnh, không biết đối phương muốn làm gì.

Chương 111

Chuẩn Đề mặt mày tươi cười, mở miệng nói: "Đông Vương Công đạo hữu, Khổng Tuyên có duyên với Tây Phương Giáo ta, chi bằng đạo hữu xem mặt mũi huynh đệ nhị nhân ta, nhường Khổng Tuyên cho chúng ta như thế nào?" Chuẩn Đề nói xong, Tiếp Dẫn sư huynh bên cạnh cũng tiến lên một bước, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Đạo Nhân khí tức tương liên một thể, sư huynh đệ đồng tiến đồng thoái, châu quang bảo khí trên thân hai người tán dật ra.

Đông Vương Công nhìn thấy sau lưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân có kim quang vạn trượng, lại có sáu tay cùng động, mỗi tay cầm thần khí, Phật môn thất bảo lấp lánh sinh huy, vàng, bạc, lưu ly, san hô, hổ phách, xà cừ, mã não, thất bảo đại phóng quang huy, chiếu sáng xung quanh một vùng rực rỡ.

Tây Phương nhị nhân hiện tại tuy chưa sáng lập đại giáo, nhưng hiển nhiên đã chạm đến một số ẩn mật và tinh túy của đại giáo, chỉ cần thời cơ đến, lập tức có thể lập địa thành Phật.

Đông Vương Công không ngờ, Chuẩn Đề Đạo Nhân vì đại giáo, lại có dũng khí đứng ra trước mặt hắn, phải biết rằng ngay cả Tam Thanh cũng chỉ đứng một bên quan sát, không có ý muốn xuất đầu lộ diện.

Đông Vương Công nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân, và Tiếp Dẫn vừa triển hiện thần thông, không gì khác ngoài việc muốn Đông Vương Công thấy thực lực của họ.

Hiện tại Đông Vương Công đã nhìn thấy thực lực của hai người, nhưng vẫn không đặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân vào trong lòng. "Mặt mũi của hai ngươi, không đủ lớn!" Đông Vương Công

cười nói.

Chuẩn Đề mặt đỏ bừng, bị Đông Vương Công coi thường, trong lòng khó nén nộ khí, Chuẩn Đề đang định bạo phát, Tiếp Dẫn Đạo Nhân bên cạnh một tay kéo lấy Chuẩn Đề, ám trung đối với y lắc đầu ra hiệu.

Chuẩn Đề cuối cùng cũng không dám nói thêm một lời nào, Đông Vương Công vân đạm phong khinh đi đến trước mặt Khổng Tuyên, đánh giá Khổng Tuyên, tùy ý nói: "Khổng Tuyên, ngươi có duyên với ta, hiện tại hãy theo ta về Bồng Lai Tiên Đảo, đệ đệ Kim Sí Đại Bàng của ngươi cũng vậy!" Ngữ khí của Đông Vương Công không dung nghi ngờ, Khổng Tuyên vốn tưởng Đông Vương Công sẽ hỏi ý kiến, nhưng không ngờ Đông Vương Công lại trực tiếp bảo hắn theo về Bồng Lai Tiên Đảo.

Khổng Tuyên hơi chần chừ, Đông Vương Công ngẩng mắt nhìn, Khổng Tuyên lập tức nói: "Đa tạ Sư tôn thu lưu!" Đông Vương Công vừa mở miệng, Khổng Tuyên lập tức đồng ý, hoàn toàn trái ngược với tình huống trước đó quả quyết cự tuyệt các đại năng khác.

Nhất thời ngay cả Tam Thanh Lão Tổ cũng có chút không giữ được thể diện, dù sao trước đó vừa bị Khổng Tuyên thẳng thừng cự tuyệt, Khổng Tuyên trong nháy mắt lại đồng ý với Đông Vương Công, trở thành đệ tử của Đông Vương Công.

Khổng Tuyên thu dọn đồ đạc, lại ôm Kim Sí Đại Bàng sắp hóa phu, Kim Sí Đại Bàng hiển nhiên có linh trí, trong lòng Khổng Tuyên phát ra một trận khí tức vui mừng, biết đó là chí thân có huyết mạch tương liên.

Đông Vương Công mắt thấy mọi việc đã hoàn tất, cũng không còn tâm tư nhàn đàm với các cường giả khác, Đông Vương Công chắp tay, chào hỏi tất cả các đại thần, rồi dẫn Khổng Tuyên, trực tiếp bay

về Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này Tam Thanh mắt thấy người đi nhà trống, cũng cáo tội một tiếng, rồi dương trường rời đi.

Đông Vương Công thu Khổng Tuyên, dẫn Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng một mạch trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Tây Phương Nhị Thánh bị Đông Vương Công làm mất mặt, lúc này Đông Vương Công vừa đi, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lập tức đại nộ.

Đế Tuấn bên cạnh thấy cảnh này, tâm tư khẽ động, mở miệng khuyên nhủ: "Tiếp Dẫn đạo huynh, Đông Vương Công đạo hữu pháp lực cao cường, chúng ta đều không phải đối thủ, vì vậy chuyện này hãy dừng ở đây đi, chi bằng hiện tại, cùng ta đến Thiên Đình hội tụ một phen?" Đế Tuấn vừa khuyên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, gật đầu nói: "Bệ hạ tương mời, cung kính không bằng tuân mệnh!" Yêu Hoàng Đế Tuấn ha ha cười lớn, dẫn Tây Phương Nhị Thánh, và Thái Nhất cùng rời đi, hướng về Thiên Đình.

Đông Vương Công trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Khổng Tuyên đã được Đông Vương Công thu phục, Đông Vương Công tự nhiên phải thông báo cho các tu sĩ khác.

Đông Vương Công gọi Bạch Viên và Ngọc Dương Tử đến, bảo họ tự nhận thức nhau.

Đông Vương Công mở miệng nói: "Khổng Tuyên, hai vị này đều là sư huynh của ngươi, nhập môn tường ta, sau này cũng sẽ bắt đầu từ ngoại môn đệ tử, sau này tu vi tinh tiến, phẩm hạnh quan trọng, vi sư tự sẽ thăng ngươi làm thân truyền đệ tử, có biết không?" Khổng Tuyên trên đường đi kỳ thực đều đang nghĩ về chuyện này, khi nhìn thấy tu vi thâm bất khả trắc của Đông Vương Công thì có chút động lòng, bái một đại năng như vậy làm sư phụ, căn bản không có gì không tốt!

Hiện tại Khổng Tuyên thấy thực lực của Bạch Viên và Ngọc Dương Tử đều trên mình, lập tức trong lòng càng thêm thần phục. "Sư tôn tại thượng, đệ tử cẩn tuân pháp chỉ!" Khổng Tuyên trời sinh thất khiếu linh lung, lúc này lập tức thu liễm một thân ngạo khí, đối với Đông Vương Công tỏ ra tất cung tất kính.

Đông Vương Công hài lòng gật đầu nói: "Sư huynh đệ sau này phải thân cận lẫn nhau, giao lưu nhiều hơn một chút!" Đông Vương Công nhắc nhở Ngọc Dương Tử và Bạch Viên, hai người tự nhiên liên tục gật đầu. "Sau này phải làm phiền hai vị sư huynh rồi!" Khổng Tuyên khách khí hướng Bạch Viên và Ngọc Dương Tử hành lễ.

Bạch Viên ha ha cười lớn, "Khổng Tuyên sư đệ, chúng ta đều là đồng môn, sau này không cần khách khí như vậy!" Đông Vương Công lúc này lại nói với Khổng Tuyên: "Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi tuy thần dị, nhưng pháp tế luyện lại có chỗ thiên sai, Ngũ Sắc Thần Quang chính là bản nguyên của ngươi, chỉ xem nó như linh bảo để sử dụng, thì chẳng khác gì bỏ gốc lấy ngọn!" Đông Vương Công nói xong, Khổng Tuyên lập tức đại kinh, trước đây hắn cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không có minh sư chỉ điểm, thêm vào đó Ngũ Sắc Thần Quang vốn là vật tiên thiên bạn sinh, vì vậy Khổng Tuyên sợ người khác mưu cầu, chỉ có thể luyện hóa trước. "Xin làm phiền lão sư dạy ta!" Khổng Tuyên thành kính quỳ bái tại chỗ, khiêm tốn thỉnh giáo Đông Vương Công.

Đông Vương Công giơ tay điểm một cái, truyền một đạo pháp quyết vào thức hải của Khổng Tuyên. "Các ngươi xuống dưới tu hành đi, sau này khi Kim Sí Đại Bàng hóa phu, hãy đến gặp ta!" Đông Vương Công truyền cho Khổng Tuyên pháp Ngũ Sắc Thần Quang, và cả Thần Tàng Chi Đạo, để hắn xuống dưới nghiền ngẫm, còn về sau này có thể thành tựu được bao nhiêu, thì phải xem tạo hóa rồi!

Đông Vương Công lần này đã thu nhận Khổng Tuyên.

Kim Sí Đại Bàng cũng coi như đã nhập môn tường Đông Vương Công.

Bố cục lần này không chỉ thu được một đệ tử thiên tư bất phàm, sau này chỉ cần bồi dưỡng Khổng Tuyên, rồi để Khổng Tuyên dựa vào thân phận Phượng Tổ chi tử, chưởng khống Phượng Hoàng nhất tộc, như vậy Long Phượng nhị tộc triệt để nằm trong tay Đông Vương Công.

Ngay cả khi Đông Vương Công chưởng khống Hồng Hoang thiên địa, cần nhân thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể từ Long Phượng nhị tộc tuyển chọn nhân tài để sử dụng.

Đông Vương Công bố cục Hồng Hoang, Yêu Tộc Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đang mưu tính chuyện của họ.

Kể từ khi Thiên Đình xuất thế, Yêu Tộc chiếm lĩnh Thiên Đình, nhưng lại luôn danh bất chính ngôn bất thuận, trước bị Vu Tộc vây công, sau lại bị Mười Hai Tổ Vu quấy nhiễu thiên hôn địa ám, trong lòng Đế Tuấn sớm đã phẫn nộ không thôi.

Lúc này Yêu Thánh Bạch Trạch lại tiến lên kiến nghị: "Bệ hạ, chi bằng chiêu cáo Hồng Hoang, Yêu Tộc Thiên Đình chúng ta sau này sẽ tiếp quản tất cả sự vụ Hồng Hoang, trên trời dưới đất, đều quy về Yêu Tộc chúng ta chưởng khống, như vậy, lực ngưng tụ của Yêu Tộc chúng ta tất sẽ lại đại tăng!" Vu Yêu nhị tộc đã trở thành tử địch, nhất định sẽ có một trận chiến, đáng tiếc hiện tại thực lực Yêu Tộc không đủ để trực tiếp diệt sát Vu Tộc, vì vậy cần có lực ngưng tụ và hướng tâm lực mạnh hơn.

Kiến lập Thiên Đình, thống ngự thiên địa, một danh phận như vậy tất sẽ hấp dẫn nhiều sinh linh Yêu Tộc hơn, đồng thời cũng sẽ khiến khí vận Yêu Tộc càng thêm xương thịnh!

Mục đích của Đế Tuấn khi lập thiên hôn địa ám là ở chỗ này, đáng

tiếc Vu Tộc hoành thiếp một chân, lại một lần nữa phá hỏng kế hoạch của Đế Tuấn.

Lúc này Đế Tuấn nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa, Phục Hy gật đầu nói: "Bệ hạ, hiện tại thực lực của chúng ta quả thực chưa đủ, Thiên Đình ứng vận sinh, chính là vì Yêu Tộc chúng ta hiện thế, chúng ta có thể mượn danh nghĩa này để chính danh!" Nữ Oa nương nương lúc này lại lắc đầu nói: "Để Thiên Đình của chúng ta chính danh, không phải chuyện của chúng ta có thể quyết định, theo ta thấy, nên đến Tử Tiêu Cung diện kiến lão sư, xem lão sư định đoạt như thế nào!" Nữ Oa nương nương vừa nói xong, Phục Hy và Đế Tuấn nhìn nhau, Đạo Tổ chí cao vô thượng, lại là lão sư của tất cả cường giả trong Hồng Hoang, nếu có Hồng Quân Đạo Tổ ứng thuận, thì chuyện này triệt để thành công.

Đế Tuấn cười nói: "Nếu vậy, chuyện này quả thực nên được Đạo Tổ chấp thuận, ta không nhật chi gian sẽ đến Tử Tiêu Cung diện kiến Đạo Tổ!" Đế Tuấn định ra kế sách xong, lập tức chiêu Thái Nhất đang bế quan, hai huynh đệ rời Thiên Đình, trực tiếp đi về Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn.

Nói Đế Tuấn và Thái Nhất tiến vào Tử Tiêu Cung, sớm đã có đồng tử Hạo Thiên của Đạo Tổ mở cửa cung, Đế Tuấn vừa thấy Hạo Thiên đồng tử, lập tức mặt mày tươi cười. "Lão sư đã biết ý của ngươi, lão sư đã ban xuống thánh chỉ, Thiên Đình ứng vận sinh, hợp cai huynh đệ nhị nhân các ngươi chưởng quản thiên địa, hãy trở về sáng lập Thiên Đình đi!" Hạo Thiên giao một quyển thánh chỉ cho hai vị Yêu Hoàng, Đế Tuấn cảm tạ Hạo Thiên lần nữa, đồng thời dâng lên lễ vật đã chuẩn bị từ sớm, thấy Hạo Thiên nhận lấy, mới tâm mãn ý túc rời Tử Tiêu Cung, rồi lại quay trở về Thiên Đình.

Lúc này từng ngày trôi qua, Phục Hy và Nữ Oa trong Yêu Tộc Thiên Đình cũng ngóng chờ, một ngày thấy Yêu Hoàng Đế Tuấn quay

về, các đại thần lập tức nhao nhao ra nghênh đón. "Bệ hạ, chuyện này Đạo Tổ có ứng thuận không?" Phục Hy có chút kích động hỏi, nhìn vẻ mặt vui mừng của Đế Tuấn, trong lòng ẩn ẩn có chút kỳ vọng.

Ý nghĩa việc kiến lập Thiên Đình trọng đại, nếu có Đạo Tổ chi trì, thì danh chính ngôn thuận!

Đế Tuấn cười lớn nói: "Ha ha, lần này không phụ sự ủy thác của chư vị, ta và Thái Nhất đến Tử Tiêu Cung, sớm đã có đồng tử Hạo Thiên của Đạo Tổ mang đến thánh chỉ, minh ngôn Đạo Tổ đồng ý chúng ta kiến lập Thiên Đình!" Phục Hy vừa nghe lời đó, lập tức cũng hỉ tiếu nhan khai, mưu tính lần này đã thành công!

Đế Tuấn và các cốt cán Yêu Tộc ngự ở Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn đương không bái ba bái, mới từ từ mở thánh chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ.

Lúc này hư ảnh khổng lồ của Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện trong Lăng Tiêu Bảo Điện, đồng thời đầu xạ lên thiên mạc thế giới Hồng Hoang vô biên.

Đế Tuấn và Thái Nhất đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ mà bái, lúc này các đại thần trong Hồng Hoang đều nhìn thấy thân ảnh của Hồng Quân Đạo Tổ.

Ngay cả Đông Vương Công cũng từ nơi bế quan ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua kim đỉnh đại điện, nhìn thấy thân ảnh Đạo Tổ trên vòm trời.

Chương 112

"Hồng Quân Đạo Tổ lại hiện thân, thực lực càng thêm tinh tiến rồi!" Đông Vương Công thông qua một đạo hình chiếu, lập tức mẫn cảm nhận ra điểm khác biệt của Đạo Tổ.

Khi đó Đạo Tổ giảng đạo chỉ mới thành Thánh sơ bộ, hiện tại thực lực thâm bất khả trắc, ngay cả Đông Vương Công cũng có chút không nhìn thấu hư thực.

Lúc này hư ảnh Hồng Quân Đạo Tổ từ từ mở miệng, "Yêu Tộc Thiên Đình xuất thế, nên có Yêu Hoàng chưởng quản Thiên Đình, lập thiên quy thiên điều, tổng lĩnh mọi sự vụ Hồng Hoang!" Hồng Quân Đạo Tổ một câu nói đơn giản, đã xác định địa vị của Yêu Tộc Thiên Đình đối với tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn hưng phấn cười lớn, có Đạo Tổ thừa nhận, mọi chuyện đều dễ dàng xử lý rồi!

Các đại năng Hồng Hoang thấy Thiên Đình được xác lập, trong lòng tuy có không cam, nhưng Đạo Tổ đã xuất diện, cũng không dám phản kháng.

Tại Bàn Cổ Thần Điện dưới chân Bất Chu Sơn, Mười Hai Tổ Vu đều mắng mỏ liên tục, căn bản không thừa nhận Yêu Tộc Thiên Đình, ngay cả Đạo Tổ khâm điểm, Mười Hai Tổ Vu cũng không hề để tâm. "Yêu Tộc dám thống trị Hồng Hoang, ta nhất định sẽ đánh gãy chân Đế Tuấn kia!" Cường Lương Tổ Vu trong tay điện quang lấp lánh, hiển nhiên không phải nói đùa.

Mười Hai Tổ Vu bàn tọa trong thần điện, không biết lại đang mật mưu chuyện gì.

Đông Vương Công nhìn hư ảnh Hồng Quân Đạo Tổ biến mất,

cảm nhận được sự cường đại của Đạo Tổ, sâu thẳm nội tâm cũng một trận kích động.

Thực lực của Đông Vương Công hiện tại là Thánh Nhân chi hạ đệ nhất, nhưng lại phải nhanh chóng tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân.

Bởi vì từ trên thân Hồng Quân Đạo Tổ, Đông Vương Công cảm nhận được một vài điều dị thường, cảnh giới Thánh Nhân, không phải đỉnh phong của tu hành! "Bàn Cổ khai thiên địa, cảnh giới của ngài, hẳn là xa siêu cảnh giới Thánh Nhân, vậy sau cảnh giới Thánh Nhân, lại là cảnh giới gì nữa?

Chẳng lẽ cấp bậc Thiên Đạo?" Đông Vương Công suy đoán như vậy không phải không có lý, dù sao Hồng Quân Đạo Tổ sau khi thành Thánh, ba lần giảng đạo kết thúc, cuối cùng lựa chọn hợp thân Thiên Đạo, hợp nhất với Thiên Đạo, chẳng phải đó là cảnh giới Thiên Đạo sao?

Đông Vương Công lần đầu tiên nhìn thấy thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ, cảm thấy bình thường, nhưng hiện tại Đạo Tổ, dường như đã đạt tới cảnh giới kia, chỉ cần thời cơ đến, là có thể hợp thân Thiên Đạo, đột phá cảnh giới Thánh Nhân!

Trong khi Đông Vương Công đang suy đoán, bên ngoài Hải Vương Kình nhất tộc lúc này lại đã đến trước đại điện.

Đông Vương Công nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của đối phương, trong lòng biết chắc lại có chuyện tốt đến, lúc này Đông Vương Công trực tiếp đi ra đại điện. "Kình Vương, chuyện gì mà vui mừng như vậy?" Đông Vương Công trên mặt mang theo nụ cười, Kình Vương đây là lần đầu tiên chủ động cận kiến Đông Vương Công, trước đây y vô cùng điệu thấp, trừ khi được triệu kiến, Kình Vương vẫn luôn tiềm tu không ra ngoài.

Kình Vương như vậy thao quang dưỡng hối, tự nhiên sợ đắc tội

Đông Vương Công, rước họa sát thân cho hòa tộc nhân của mình.

Chính vì vậy, Đông Vương Công thấy Kình Vương là một vị khách hiếm, trên mặt mới nở nụ cười.

Kình Vương cung kính hành lễ với Đông Vương Công, "Đế quân, lần này quả thực có hỉ sự nghênh môn, không lâu trước đây, tiểu bối trong tộc ta đi du ngoạn bên ngoài, tiến vào một nơi thần bí, nơi đó tự thành không gian, sau đó ta đích thân đến xem xét, phát hiện bên trong có một tòa tiên đảo!" Đông Vương Công nghe tin lại có tiên đảo, cười nói: "Kình Vương, tiên đảo đó hiện ở đâu?

Chỉ cần là tiên đảo, ta trước đây từng nói, nhất định sẽ có thưởng!" Kình Vương lúc này vội vàng nói: "Đế quân hiểu lầm ý của ta rồi, có thể vì Đế quân hiệu lực, đó là vinh hạnh của Hải Vương Kình nhất tộc chúng ta, tiên đảo quả thực đã được phát hiện, cách đây không xa, nhưng thực lực của ta không đủ, không thể mang tiên đảo đi được!" Đông Vương Công lúc này ha ha cười lớn, vừa rồi thấy Kình Vương nói được một nửa, cứ ngỡ Kình Vương muốn ban thưởng, không ngờ ngay cả Kình Vương cũng không thể mang tiên đảo đi. "Không sao, dẫn ta đi là được, sau đó ban thưởng vẫn sẽ có!" Đông Vương Công nói, Kình Vương tự nhiên đi phía trước dẫn đường, miệng cũng liên tục tạ ơn.

Trước đây Tứ Hải Long Vương mỗi người hiến một tòa tiên đảo, Đông Vương Công liền cho phép họ phân lĩnh Tứ Hải, những lợi ích trong đó tuy Đế quân không coi trọng, nhưng đối với các tộc quần đó, lại là một cơ duyên thiên đại.

Đông Vương Công theo Kình Vương nhanh chóng đến nơi phát hiện tiên đảo, nơi đó là một vùng hải vực vô cùng bình thường.

Chỉ là trên mặt biển, có một tầng quang mô trong suốt, giống như một cánh cổng truyền tống, khi Đông Vương Công đến gần, liền xuất

hiện trong một không gian mới.

Đông Vương Công nhìn cảnh tượng xung quanh đại biến, mở miệng nói: "Nơi này quả thực thần diệu, nếu không có người quen đường dẫn lối, muốn tìm thấy nó trong biển cả mênh mông, thì quả là chuyện viễn vông!" Cánh cửa tiến vào nơi đây giống như một cánh cửa bình thường, kích thước cũng chỉ đủ cho một người đi qua, thêm vào sự trong suốt, nếu không có người chỉ dẫn, quả thực không thể phát hiện.

Lúc này Đông Vương Công tiến vào một dị độ không gian, chỉ thấy nơi đó là một vùng hư không, nhưng trong đó có một hòn đảo trôi lơ lửng giữa không trung.

Hòn đảo đó phát ra ánh sáng mông lung, một luồng tiên thiên chi khí tinh thuần phả vào mặt, nếu không có đại trận thủ hộ, chỉ sợ linh khí tinh thuần hơn sẽ tán dật ra ngoài. "Quả nhiên cũng là một tòa tiên đảo, trong đó Hồng Mông chi khí vô cùng nồng đậm, tòa tiên đảo này, hẳn là một trong Thập Châu hải ngoại, so với vài tòa tiên đảo ta đã tìm thấy còn to lớn hơn!" Đông Vương Công hài lòng đánh giá tòa tiên đảo này, diện tích, khí thế của nó, đều mạnh hơn vài tòa châu đảo khác, thậm chí có xu thế trực truy ba tòa đại tiên đảo Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng. "Đế quân hảo nhãn lực, đại trận thủ hộ tiên đảo vô cùng cường hãn, trước đây ta từng thử, nhưng với thực lực cảnh giới Đại La Kim Tiên của ta, căn bản không thể lay chuyển đại trận chút nào, vì vậy mới bất đắc dĩ phải thỉnh Đế quân đích thân đến." Kình Vương cũng lộ vẻ vui mừng, chỉ cần tiên đảo càng cường đại, sau này Đông Vương Công ban thưởng tự nhiên sẽ càng nhiều.

Lúc này Đông Vương Công thăm dò một phen, đại trận tiên đảo tuy lợi hại, ngay cả cường giả như Kình Vương cũng không có cách nào, nhưng Đông Vương Công lại không để ý.

Nhìn xem trận pháp tiên đảo vận chuyển, Đông Vương Công thậm chí còn không sử dụng thuật Âm Dương Song Đồng, tiến lên một bước, nắm quyền đập xuống. "Oanh long!" Một tiếng cự hưởng truyền đến, Đông Vương Công một quyền đã phá nát tiên thiên đại trận.

Trận pháp đủ sức ngăn chặn cường giả Đại La Kim Tiên, trước mặt Đông Vương Công căn bản không chịu nổi một kích!

Đông Vương Công một quyền đánh nổ pháp trận thủ hộ trên tiên đảo, dẫn đầu tiến vào tiên đảo, sau đó tra xét khắp nơi.

Lúc này Kình Vương mặt mày đều lộ vẻ kinh ngạc, trước đây y từng thử công kích pháp trận trên tiên đảo, nhưng cho dù dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không thể làm gì đại trận chút nào.

Cũng chính vì vậy, Kình Vương mới bất đắc dĩ làm phiền Đông Vương Công, để ngài đích thân đến thu lấy tiên đảo.

Thế mà đại trận khó như lên trời trước mặt Kình Vương, lại bị Đông Vương Công tùy tiện một kích phá nát, Đông Vương Công thậm chí còn chưa hề sử dụng bất kỳ linh bảo nào!

Đông Vương Công lúc này cũng không quản Kình Vương, một mạch trên tiên đảo tìm kiếm.

Kình Vương ở bên ngoài tiên đảo cảm thán, thấy Đông Vương Công biến mất, mới phản ứng lại, vội vàng theo vào tiên đảo.

Tiếng cười của Đông Vương Công từ trên đảo truyền đến, "Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ!

Một gốc tiên thiên linh căn!" Kình Vương nghe thấy giọng nói vui mừng của Đông Vương Công, biết chắc ngài đã phát hiện ra bảo bối.

Tìm theo tiếng, Kình Vương nhanh chóng phát hiện thân ảnh Đông Vương Công, chỉ thấy lúc này Đông Vương Công đang đứng trước

một gốc đào thụ, lúc này trên đào thụ mọc đầy một cây đào.

Những quả đào đó to bằng đầu người, quả đào hồng nhuận thơm lừng, ngửi một cái khiến Kình Vương cảm thấy thần thanh khí sảng, trong lòng âm thầm mừng rỡ, khẳng định là bảo bối phi phàm rồi!

Hiện tại Bàn Đào Thụ trong tay Đông Vương Công, đó là gốc tiên thiên đệ nhất, không phải loại sau này bị phân chiết rồi di thực vào Thiên Đình.

Hậu thế truyền văn, Bàn Đào trong Thiên Đình thần diệu vô song.

Phía trước một ngàn hai trăm gốc, hoa quả nhỏ bé, ba ngàn năm mới chín, người ăn vào thành tiên đắc đạo.

Giữa một ngàn hai trăm gốc, hoa quả cam thực, sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào hà cử phi thăng, trường sinh bất lão.

Phía sau một ngàn hai trăm gốc, quả tím hạt nhỏ, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào cùng trời đất tề thọ, cùng nhật nguyệt đồng canh.

Chương 113

Bàn Đào Thụ trước mặt Đông Vương Công chính là một gốc chỉnh thể, cũng là ba ngàn sáu trăm gốc Bàn Đào Thụ hợp nhất!

Vậy những quả Bàn Đào trên đó sẽ có hiệu quả như thế nào?

E rằng so với Hoàng Trung Lý cũng không kém bao nhiêu!

Kình Vương không biết sự lợi hại của Bàn Đào Thụ, Đông Vương Công lại trong lòng rõ ràng.

Sau này nếu phân Bàn Đào Thụ thành ba ngàn sáu trăm gốc, khi thiên địa linh khí khô cạn, có thể dựa vào Bàn Đào Thụ để bồi dưỡng ra không ngừng cường giả mới!

Đối với Đông Vương Công, đó là một cỗ máy tạo cường giả bền vững a!

Đông Vương Công hưng phấn di thực Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ vào Càn Khôn Đồ, sau đó tùy tay hái hai quả, cầm ăn, tiện tay ném cho Kình Vương một quả, rồi lại dạo chơi trên tiên đảo.

Kình Vương ăn Bàn Đào, linh khí trong cơ thể lập tức bạo phát, từng luồng linh khí tinh thuần xoay chuyển không ngừng, thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ, dưới tác dụng của một quả Bàn Đào đã đột phá.

Nhìn tình huống của Kình Vương, Đông Vương Công gật đầu nói: "Ngươi ở đây bế quan đột phá, ta đi xung quanh xem xét là được!" Đông Vương Công để lại Kình Vương, một mình đi, quả Bàn Đào đó đối với Đại La Kim Tiên có tác dụng, nhưng đối với Đông Vương Công, thì cũng chỉ có thể giải cơn thèm mà thôi.

Tiên đảo này và vài tòa khác rất tương tự, nhưng diện tích ở đây

lớn hơn, so với vài tòa châu đảo kia lớn gấp đôi không chỉ.

Đông Vương Công nhanh chóng luyện hóa lại tòa tiên đảo này, thông tin về tòa tiên đảo cũng được Đông Vương Công thu thập.

Tòa tiên đảo này quả thực là một trong Thập Châu hải ngoại, Tổ Châu tiên đảo!

Tổ Châu tiên đảo cũng là do mảnh vỡ hỗn độn hóa thành, nhưng lại lớn hơn chín châu khác, vì vậy khi thai nghén thành tiên đảo cũng có vẻ đặc biệt.

Đông Vương Công luyện hóa Tổ Châu tiên đảo xong, nhìn Kình Vương vẫn đang đột phá, Đông Vương Công cũng không quấy rầy, trực tiếp mang tiên đảo trở về Bồng Lai.

Lần nữa thu được một tòa tiên đảo, thu được một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn là Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ, Đông Vương Công rất hài lòng với biểu hiện của Kình Vương.

Sau khi Kình Vương xuất quan, Đông Vương Công lập tức triệu kiến Kình Vương. "Kình Vương, ngươi đã thành công đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chúc mừng a!" Đông Vương Công nhìn về phía Kình Vương, đang định ban thưởng cho Kình Vương lần trước.

Kình Vương lúc này thực lực đột phá, nhìn về phía Đông Vương Công thì càng thêm kính sợ, theo thực lực đề thăng, càng thêm thể hội sự cường đại và đáng sợ của Đông Vương Công. "Đa tạ Đế quân vun trồng, nếu không phải Đế quân ban thưởng Nhâm Thủy Bàn Đào, ta cũng không thể dễ dàng đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ như vậy!" Kình Vương cảm ân đái đức, thực lực đề thăng, so với bất kỳ hình thức tưởng lệ nào cũng khiến Kình Vương hài lòng hơn.

Kình Vương vốn là thủy linh, cùng Nhâm Thủy Bàn Đào bản nguyên tương hợp, mới vô ý đột phá tu vi. "Lần này ngươi đã phát

hiện ra Tổ Châu tiên đảo, muốn ban thưởng gì?" Đông Vương Công trong lòng không có gì tốt để ban, vì vậy chỉ có thể hỏi Kình Vương muốn gì.

Kình Vương lúc này hoảng sợ quỳ trên mặt đất, "Đế quân đã ban thưởng Bàn Đào, ta không dám xa cầu gì khác, sau này Hải Vương Kình nhất tộc chúng ta nhất định sẽ tận tâm tận lực vì Đế quân, duy Đế quân mã thủ thị chiêm!" Đông Vương Công ngẩn người, không ngờ Kình Vương lại thức thời như vậy, Đông Vương Công cười nói: "Trước đây ta từng minh ngôn, chỉ cần ai tìm thấy tung tích tiên đảo, ta tất định sẽ có thưởng, đã vậy ngươi không biết muốn ban thưởng gì, vậy bản Đế quân ban cho Hải Vương Kình nhất tộc ngươi chưởng quản tám triệu dặm hải vực ngoài Tứ Hải." Đông Vương Công nói xong, Kình Vương lập tức kinh ngạc đến ngây người, tám triệu dặm hải vực, đối với Đông Vương Công không là gì, nhưng đối với Hải Vương Kình nhất tộc, đó là ban thưởng thiên đại!

Trong hải vực vật sản phong phú, ít có kẻ ngoại lai tranh đoạt, có thể có một vùng hải vực rộng lớn, đối với một tộc quần, đó là lợi ích thiên đại! "Sao, không muốn sao?" Đông Vương Công thấy Kình Vương ngây người ở đó, tưởng đối phương đang do dự. "Đa tạ Đế quân ban thưởng!

Đa tạ Đế quân ban thưởng!" Kình Vương lại một lần nữa bái tạ, vội vàng ứng tiếng, quả thực sợ Đông Vương Công thu hồi ban thưởng. "Chỉ cần sau này vì Đông Vương Công ta xuất lực, lợi ích tự nhiên sẽ không thiếu!" Đông Vương Công lại một lần nữa úy lao Kình Vương, mới để Kình Vương rời đi.

Nhất thời tin tức Đông Vương Công ban thưởng Long Tộc, ban thưởng Kình Vương lan truyền khắp nơi, khiến tất cả sinh linh trên Bồng Lai Tiên Đảo đều nhao nhao kích động, từng người rời tiên đảo, trong biển cả mênh mông dấy lên một trận cuồng triều tìm kiếm tiên

đảo.

Họ vô cùng nhiệt tình, so với các tu sĩ tìm kiếm linh bảo ở Hồng Hoang đại lục cũng không kém bao nhiêu.

Lúc này Đông Vương Công, lại chuẩn bị lần nữa giao dịch với Vu Tộc!

Chuyện dùng tinh huyết Vu Tộc luyện hóa thần tàng, Đông Vương Công vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. "Hiện tại ta trong tay có Hoàng Trung Lý, có Nhâm Thủy Bàn Đào, những linh quả này đối với Vu Tộc cũng vô cùng hữu dụng, nếu ta toàn lực chi trì, lập tức có thể bồi dưỡng ra vài chục Đại La Kim Tiên, đối với Vu Tộc, cũng là một dụ hoặc không nhỏ đi!" Đông Vương Công chuẩn bị dùng linh quả đổi lấy một giọt Tổ Vu tinh huyết nữa!

Giao đại ổn thỏa mọi việc ở Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công trực tiếp đến chân Bất Chu Sơn.

Kể từ khi Vu Yêu nhị tộc đình chiến, khoảng thời gian này thế giới Hồng Hoang quả thực đã yên tĩnh không ít, nhưng luồng kiếp khí vô biên kia lại không có chút ý vị tiêu tán nào.

Thiên địa lận kiếp khí càng ngày càng nồng đậm, một trận đại chiến khoáng thế cũng đang lặng lẽ ủ dấm.

Đông Vương Công đến chân Bất Chu Sơn, bộ lạc Vu Tộc lúc này càng ngày càng cường thịnh, nhìn thấy trong Vu Tộc khắp nơi đều là Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, cảnh tượng như vậy quả thực vô cùng chấn hám.

Xa nhìn hậu thế, một Kim Tiên đều là đại thần thông giả một phương, nhưng trong thế giới Hồng Hoang, một Kim Tiên lại chỉ là sinh linh bình thường.

Linh khí thế giới tiêu hao nghiêm trọng, cuối cùng khiến Hồng

Hoang triệt để khô cạn, đó là một đại bi ai của sinh linh Hồng Hoang.

Đông Vương Công vừa đến chân Bất Chu Sơn, Mười Hai Tổ Vu lập tức tâm sinh cảm ứng, sau đó Huyền Minh Tổ Vu ra nghênh đón.

Vu Tộc trọng tình nghĩa nhất, Đông Vương Công từng cứu Huyền Minh Tổ Vu một mạng, vì vậy Tổ Vu này đối với Đông Vương Công cũng tâm tồn cảm kích.

Thêm vào đó Đông Vương Công thực lực cường hãn, dưới tay lại có một đại phê cường giả, vì vậy vô luận đi đến đâu, luôn được người khác lễ đãi.

Ngay cả Mười Hai Tổ Vu kiệt ngao bất tuần, đối với Đông Vương Công cũng kính như thượng tân.

Lúc này Đông Vương Công tọa tại Bàn Cổ Thần Điện, Mười Hai Tổ Vu tề tề tọa tại một bên. "Đông Vương Công đạo hữu, hiện tại Vu Yêu đại chiến, đột nhiên đến đây, không sợ Yêu Tộc hiểu lầm rằng ngươi kết minh với ta, từ đó dẫn họa thiêu thân sao?" Đế Giang Tổ Vu cười nói, vẻ mặt có vẻ tùy ý.

Đông Vương Công cười nói: "Trong Hồng Hoang, không có lửa nào có thể thiêu lên thân Đông Vương Công ta, hai con Tam Túc Kim Ô kia, Thái Dương Chân Hỏa cũng kém một chút." "Ha ha ha, Đông Vương Công đạo hữu quả thật thực tế, hiện nay hai vị Yêu Hoàng của Yêu Tộc quý vi Yêu Hoàng, trừ Đạo hữu ra, cũng không ai dám không coi Yêu Tộc ra gì!" Chúc Dung Tổ Vu cười lớn, như muốn thổi phồng Đông Vương Công, mục đích là muốn Đông Vương Công và Yêu Hoàng nảy sinh mâu thuẫn, dù sao trước đây chuyện giữa Đông Vương Công và Đế Tuấn mọi người đều có nghe qua.

Đông Vương Công lại không để ý, Yêu Tộc Đế Tuấn và Thái Nhất nếu chọc giận Đông Vương Công, tự nhiên hắn sẽ xuất thủ chỉnh trị đối phương.

Chỉ là hiện tại Vu Yêu đại kiếp, Đông Vương Công cũng không muốn thừa thụ đại nhân quả quấy nhiễu thiên cơ.

Chỉ chờ Vu Yêu đại chiến kết thúc, cuối cùng hai tộc bại vong, lúc đó mới là thời cơ tốt nhất để Đông Vương Công đăng tràng. "Đạo hữu viễn tại hải ngoại, lần này chuyên trình đến Bất Chu Sơn, tất nhiên có chuyện gì phải không?" Chúc Cửu Âm nhìn về phía Đông Vương Công, trong ánh mắt có thần quang lưu thoán, loại trí tuệ có thể động triệt quá khứ và vị lai không ngừng bắn ra.

Chương 114

Đông Vương Công nhìn các Tổ Vu nói: "Trước đây ta từng từ chỗ Huyền Minh Tổ Vu giao hoán một giọt Tổ Vu tinh huyết, lần này đến đây, tự nhiên muốn lần nữa cùng chư vị làm một giao dịch." Đông Vương Công nói thẳng ra, lúc này Mười Hai Tổ Vu lại đều nhíu mày.

Giao dịch giữa Huyền Minh Tổ Vu và Đông Vương Công mọi người đều biết, nhưng đó là vì Đông Vương Công đã cứu Huyền Minh Tổ Vu một mạng, Huyền Minh Tổ Vu tự nhiên không có lý do cự tuyệt Đông Vương Công.

Huống chi Đông Vương Công lấy ra lại là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, lại cùng tiên thiên của Huyền Minh Tổ Vu tương hợp, vì vậy Huyền Minh Tổ Vu mới làm giao dịch đó. "Không biết Đông Vương Công đạo hữu, lần này muốn giao dịch gì với Vu Tộc chúng ta?" Thiên Ngô Tổ Vu cười hỏi, là Tổ Vu của phong, trong lời nói có thanh phong phất mặt, khiến người ta cảm thấy tâm sinh thân cận. "Vẫn là một giọt Tổ Vu tinh huyết!" Đông Vương Công đạm nhiên nói, trong ngữ khí mang theo một sự tự tin và kiên định, dường như Mười Hai Tổ Vu đã đồng ý giao hoán vậy. "Đông Vương Công đạo hữu, Tổ Vu tinh huyết đối với chúng ta vô cùng trân quý, chắc hẳn ngươi trong lòng rõ ràng." Hậu Thổ Tổ Vu lúc này cũng mở miệng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo sự tự tin và trầm ổn, không hề có vẻ cuồng táo và thô ráp của Vu Tộc. "Hiện tại Vu Yêu đại chiến đang ở thời điểm mấu chốt, nếu chúng ta trả giá một giọt Tổ Vu tinh huyết, thì chiến đấu lực của Mười Hai Tổ Vu khẳng định sẽ bị ảnh hưởng, về trận Vu Yêu đại chiến, kết cục cũng không biết sẽ đi về đâu." Hậu Thổ Tổ Vu khảng khái đàm luận, cao chiêm viễn chúc, ngay cả tình huống đại chiến sau này cũng có thể thấy trước được một vài điều.

Đông Vương Công nhìn vị nữ Vu tâm tư thận mật này, biết Hậu Thổ Tổ Vu có thiên mệnh tại thân, sau này nhất định sẽ bổ toàn Lục Đạo Luân Hồi.

Hiện tại nhìn nàng, Hậu Thổ Tổ Vu, quả nhiên cũng không phải nhân vật đơn giản, ba lời hai ý, đã biểu đạt ý ngoài lời cho Đông Vương Công. "Chư vị Tổ Vu đừng vội, Đông Vương Công ta đã đến, thì đã có đủ cân nhắc, Vu Yêu đại chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của hai tộc, ta tự nhiên đã sớm cân nhắc lợi hại!" Đông Vương Công tự tin nhìn Mười Hai Tổ Vu, nhất thời khiến họ đều dừng lời, chuẩn bị nghe Đông Vương Công giải thích.

Đông Vương Công tùy tay lấy ra mười hai quả Nhâm Thủy Bàn Đào, lại lấy ra tám quả Hoàng Trung Lý, lập tức từng luồng linh khí tinh thuần quanh Đông Vương Công lan tỏa. "Gì?!

Cực phẩm tiên thiên linh quả!" Đế Giang Tổ Vu đại kinh, y vô cùng rõ ràng tác dụng của linh quả.

Bởi vì Đế Giang Tổ Vu từng ăn một loại quả tương tự, chính vì vậy đối với những tiên thiên linh quả này y cũng vô cùng coi trọng.

Đông Vương Công chỉ vào Hoàng Trung Lý nói: "Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Quả Hoàng Trung Lý, cây này vạn năm mới nở hoa, vạn năm mới kết quả, lại vạn năm nữa mới thành thục, ba vạn năm cũng chỉ có chín quả." Mười Hai Tổ Vu nghe vậy, từng người đều kinh ngạc không thôi, Hoàng Trung Lý, truyền văn sinh linh ăn một quả, có thể lập tức thành tựu cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Chỉ là không biết lời đồn có phải thật không, quả có thật thần diệu đến vậy không.

Đông Vương Công lại chỉ vào Bàn Đào nói: "Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Quả Nhâm Thủy Bàn Đào, tác dụng của nó, không kém gì Hoàng Trung Lý.

Hai loại linh quả này, sau khi ăn vào đều có trợ giúp cực lớn đối với Đại La Kim Tiên." So sánh của Đông Vương Công hàm súc, trước đây hắn từng ăn Bàn Đào, không ngờ Bàn Đào tách ra từng gốc lại có tác dụng vô cùng lớn, hoàn toàn có thể sinh sinh tạo hóa ra Đại La Kim Tiên.

Đế Giang Tổ Vu thân là tộc trưởng, kiến thức của y tự nhiên phi phàm, lúc này thấy Đông Vương Công lấy ra những linh quả này, không thể cự tuyệt được nữa.

Đông Vương Công lúc này nói: "Hiện tại Vu Yêu nhị tộc đại chiến, nếu Vu Tộc đột nhiên có thêm hơn mười Đại La Kim Tiên, thì chiến đấu lực đó đối với Vu Tộc, thậm chí có thể được coi là một đòn chí thắng!" Hơn mười Đại La Kim Tiên, đó đủ để dẫn động một sức mạnh bão táp!

Phải biết rằng hiện tại ngay cả Đại Vu Hình Thiên, Đại Vu Hậu Nghệ, thực lực cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi.

Tinh huyết của Tổ Vu cũng không phải không thể tái sinh, một giọt tinh huyết, vạn năm thời gian ôn dưỡng là có thể khôi phục.

Dùng một vạn năm thời gian, đổi lấy hơn mười Đại La Kim Tiên, quả là một vụ mua bán kiếm lời thiên đại! "Ta giao hoán!" Đế Giang Tổ Vu không hỏi ý kiến các Tổ Vu khác, trực tiếp đồng ý.

Đông Vương Công nhìn Mười Hai Tổ Vu, trên mặt một trận cười ý, trước đây, Đông Vương Công biết Mười Hai Tổ Vu nhất định sẽ đồng ý giao dịch.

Bồi dưỡng một Đại La Kim Tiên cần bao lâu?

Không tiêu hao tài nguyên, bồi dưỡng một Đại La Kim Tiên chí ít cũng tính bằng vạn năm, cần đối phương một mạch không có bình cảnh, nếu gặp bình cảnh tu hành, thì sẽ bị kẹt lại, không biết cần bao

nhiêu thời gian nữa.

Đông Vương Công thấy Đế Giang Tổ Vu một lời đồng ý, lúc này lại nói: "Đế Giang đạo hữu đừng vội, linh quả tuy có thể bồi dưỡng ra Đại La Kim Tiên, nhưng cũng có một tệ đoan cực lớn!" Mười Hai Tổ Vu nghe Đông Vương Công nói vậy, lập tức tất cả đều nhìn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công mới giải thích, "Dựa vào linh vật đề thăng tu vi, chung quy là đi đường tắt, không giống như các sinh linh khác từng bước một khổ tu đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, vì vậy chiến đấu lực tự nhiên sẽ yếu hơn, nhưng đối phó với cường giả cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, thì đủ sức nghiền ép tất cả!" Đế Giang Tổ Vu liên tục gật đầu, chuyện này y đều trong lòng rõ ràng, dù sao một Đại La Kim Tiên trưởng thành cần vô số cơ duyên, thời gian và tài nguyên, tu vi thực đả thực đương nhiên phải mạnh hơn tu vi dùng linh quả đề thăng.

Đông Vương Công lại nói: "Đại La Kim Tiên được linh quả đề thăng, vì thiếu đi sự cảm ngộ về thiên địa, vì vậy sau này muốn đột phá, lên một tầng lầu nữa, thì cũng khó càng thêm khó!" Mười Hai Tổ Vu nghe lời của Đông Vương Công, đều gật đầu bày tỏ tán đồng, đầu cơ thủ xảo, tự nhiên sẽ phải trả một cái giá nhất định.

Ví như Đạo Tổ Tam Thi Chi Đạo, tuy rằng khi Chuẩn Thánh dễ dàng đột phá, nhưng uy lực lại kém so với Dĩ Lực Chứng Đạo.

Ngay cả sau này Tam Thi hợp nhất, thành Thánh vị, con đường của vị đó cũng không thể so sánh với Dĩ Lực Chứng Đạo.

Những đạo lý này đều tương thông, Mười Hai Tổ Vu đương nhiên trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Chỉ là hiện tại tình huống Vu Tộc vô cùng đặc thù, đại chiến với Yêu Tộc đang cận kề, hiện tại đang rất cần dòng máu tươi mới được

tiêm vào.

Dù sao mỗi lần đại chiến đều sẽ có vô số Vu Tộc nhị lang chiến tử, tốc độ trưởng thành xa xa không theo kịp tiêu hao, vì vậy việc lập tức bổ sung dòng máu tươi mới hiển nhiên vô cùng cần thiết.

Lúc này Hậu Thổ Tổ Vu mở miệng nói: "Đông Vương Công đạo hữu đã nói rõ lợi hại toàn bộ, có thể nói là chí chân chí thành, Vu Tộc chúng ta hiện tại tình huống đặc thù, đại ca đã đồng ý, ta cũng sẽ không có ý kiến phản đối." Hậu Thổ Tổ Vu vừa nói xong, các Tổ Vu khác đều gật đầu.

Mười Hai Tổ Vu một thể, vô cùng đoàn kết, đã Đế Giang Tổ Vu đã đồng ý, đương nhiên sẽ không hát trái điệu.

Đông Vương Công thấy Mười Hai Tổ Vu đều đồng ý, trên mặt cũng nở nụ cười. "Đã Mười Hai Tổ Vu nguyện ý giao dịch, vậy chúng ta bàn đến bước tiếp theo, ta có tiên thiên linh căn trong tay, vài vạn năm sau lại sẽ nở hoa kết quả, nếu lúc đó các Tổ Vu cần chúng ta có thể lần nữa giao dịch!" Trong Hồng Hoang điều không thiếu nhất chính là thời gian, Vu Yêu đại chiến vài vạn năm có thể kết thúc, chính vì vậy Đông Vương Công mới nghĩ đến việc sau này lại giao dịch.

Lúc này Mười Hai Tổ Vu đều gật đầu, Đế Giang mở miệng nói: "Đông Vương Công đạo hữu, những linh quả này ta xin nhận, làm giao hoán, ta sẽ cho ngươi một giọt Tổ Vu tinh huyết." "Như vậy rất tốt, chúng ta mỗi người lấy cái mình cần!" Đông Vương Công, đặt linh quả lên bàn đá, rồi đẩy đến trước mặt các Tổ Vu.

Lúc này Hậu Thổ Tổ Vu nói: "Lần này có ta cống hiến một giọt tinh huyết đi!" "Muội muội, có các ca ca ở đây, sao có thể để muội bị thương!" Đế Giang Tổ Vu lên tiếng phản đối, Hậu Thổ Tổ Vu là người nhỏ nhất trong Mười Hai Tổ Vu, các Tổ Vu khác đối với nàng đều vô cùng yêu thương. "Chư vị ca ca, ta trong Vu Tộc không thích

tranh đấu, vì vậy Yêu Tộc đối với ta chú ý ít nhất, nếu ta tổn thất một giọt tinh huyết, Yêu Tộc nhất định sẽ không để ý, nhưng nếu thực lực của các ca ca bị tổn hại, chỉ sợ Yêu Tộc lập tức sẽ sát giác." Hậu Thổ Tổ Vu vừa nói xong, các Tổ Vu khác lập tức trầm mặc, nếu thực sự bị Yêu Tộc phát hiện Tổ Vu bị tổn hại, chỉ sợ lập tức sẽ nắm lấy cơ hội mãnh công Vu Tộc. "Lần này có ta giao hoán, lần sau nếu có nhu cầu, lại do các ca ca cống hiến!" Hậu Thổ Tổ Vu vừa nói, trực tiếp bức ra một giọt Tổ Vu tinh huyết, trên khuôn mặt dịu dàng lập tức trắng bệch. "Đông Vương Công đạo hữu, hãy cất kỹ!" Hậu Thổ Tổ Vu đưa tinh huyết cho Đông Vương Công.

Cảm nhận trong một giọt tinh huyết có tiên thiên thổ chi tinh khí nồng đậm, Đông Vương Công vô cùng hài lòng nhận lấy. "Chư vị yên tâm, chuyện này Đông Vương Công ta sẽ giữ bí mật, Hậu Thổ Tổ Vu hãy tĩnh dưỡng thật tốt, cáo từ!" Đông Vương Công cười với Hậu Thổ Tổ Vu, thân ảnh của y dần dần hư hóa, cuối cùng biến mất.

Lúc này nhìn thấy thủ đoạn của Đông Vương Công, Mười Hai Tổ Vu lại một lần nữa kinh ngạc, không ngờ độn thuật của Đông Vương Công lại lợi hại như vậy, khi rời đi không hề dẫn động một chút ba lan nào.

Hư ảnh vừa rồi, chẳng qua là Đông Vương Công cố ý lưu lại để cáo biệt.

Trong khi Mười Hai Tổ Vu đang kinh ngạc, Đông Vương Công đã rời xa Bất Chu Sơn, cách xa vài trăm vạn dặm.

Chương 115

Thuần Dương Độn Pháp của Đông Vương Công, đó là tốc độ sánh ngang quang điện, trong chớp mắt đi vạn vạn dặm xa.

Đông Vương Công đã có được giọt Tổ Vu tinh huyết cần thiết, tự nhiên phải nhanh chóng luyện hóa.

Trở về Nguyên Dương Sơn ở bờ Đông Hải, Đông Vương Công vung tay khởi động đại trận, sau đó tiến vào Nguyên Dương Động tu luyện. "Lần này thu được tinh huyết thuộc tính Thổ, xem ra phải luyện hóa tỳ tạng!" Đông Vương Công một bên điều chỉnh trạng thái, một bên suy tư về các bước luyện hóa.

Ngũ tạng là tâm, can, tỳ, phế, thận; tâm thuộc hỏa, thận thuộc thủy, can thuộc mộc, tỳ thuộc thổ, phế thuộc kim.

Lần trước Đông Vương Công nhờ tinh huyết của Huyền Minh Tổ Vu, luyện hóa thận mạch thần tàng, triệt để quán xuyên thận kinh.

Lần này lại có được tinh huyết của Hậu Thổ Tổ Vu, Đông Vương Công định triệt để đánh thông tỳ kinh thuộc thổ!

Tỳ kinh tổng cộng có hai mươi mốt huyệt khiếu, chia thành hai hàng trái phải, tổng cộng bốn mươi hai huyệt, trong đó một số thần tàng trước đây đã được Đông Vương Công lần lượt đánh thông, nhưng tỳ kinh lại không chỉ thiếu một đại thần tàng.

Sinh linh thuộc tính thổ vốn hiếm có, có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên càng ít hơn.

Không như hai loại thuộc tính thủy hỏa, trên đại địa khắp nơi đều có, linh thổ không giỏi phồn dục, lại thích ẩn mình sâu dưới lòng đất, vì vậy ngay cả Đông Vương Công cũng không tìm được đủ sinh linh

thuộc tính thổ để luyện hóa huyệt khiếu.

Nếu trước đây không phải Hồng Quân Đạo Tổ thu thập tinh huyết của một số cường giả Kỳ Lân Tộc, chỉ sợ Đông Vương Công hiện tại trong tay cũng không có mấy giọt tinh huyết sinh linh thuộc tính thổ.

Nhưng hiện tại có tinh huyết của Hậu Thổ Tổ Vu, Đông Vương Công chuẩn bị trước tiên luyện hóa một trong mười hai đại thần tàng trên tỳ kinh, Thái Bạch Huyệt!

Thái Bạch Huyệt là thủ huyệt của hai mươi mốt đại huyệt trên tỳ kinh, thống lĩnh tỳ kinh, chỉ cần luyện hóa Thái Bạch Huyệt, tỳ kinh sẽ có chủ tâm cốt.

Đông Vương Công tìm kinh tham huyệt, lần lượt sơ lý tỳ kinh.

Tỳ kinh bao gồm Ẩn Bạch, Đại Đô, Thái Bạch, Công Tôn, Thương Khâu, Tam Âm Giao, Lậu Cốc, Địa Cơ, Âm Lăng Tuyền, Huyết Hải, Trùng Môn, Thiên Khê, vân vân hai mươi mốt huyệt.

Lúc này Đông Vương Công tìm Thái Bạch Huyệt, trước tiên dùng pháp lực sơ lý huyệt này một phen, mài giũa Thái Bạch Huyệt đến viên nhuận vô cùng.

Từng luồng nguyên khí tinh thuần quán chú tiến vào Thái Bạch Huyệt, Đông Vương Công cảm giác trong tỳ tạng một trận thư sảng, thổ tinh của ngũ hành từ từ lưu động, không ngừng cường hóa tỳ tạng của Đông Vương Công.

Khi Đông Vương Công cảm thấy tỳ tạng đã thích ứng với tinh nguyên dũng động, mới lấy ra tinh huyết của Hậu Thổ Tổ Vu, sau đó một ngụm nuốt vào bụng, trực tiếp giấu tinh huyết của Hậu Thổ Tổ Vu vào Thái Bạch Huyệt. "Oanh long!" Tổ Vu tinh huyết bị luyện hóa, từng luồng thổ chi tinh khí cường hoành kích đãng ra, Đông Vương Công dùng pháp lực vô thượng giá ngự luồng tinh khí này, khiến nó

trở nên thuận tòng, sau đó từ từ quán chú vào Thái Bạch Huyệt, tư dưỡng thần tàng.

Trong Nguyên Dương Sơn, từng luồng nguyên tố thổ cuồng phong dũng động, bên ngoài sớm đã phong vân biến sắc, ngay cả khi Đông Vương Công đã bố trí trận pháp, giảm thiểu ảnh hưởng đến mức thấp nhất, nhưng xung quanh vẫn dị tượng hoàn sinh.

Bên ngoài cơ thể Đông Vương Công, từng con thần long màu vàng đất ngưng tụ thành hình, lúc này Đông Vương Công như đang tiếp nhận vạn long triều bái.

Thổ long hoành không mà đến, không phải hư ảnh, thổ chi tinh khí trong các đại sơn xung quanh ngưng tụ, không ngừng hội tụ, sau đó bị Đông Vương Công không nghi ngờ gì hấp thu vào cơ thể.

Thổ chi tinh khí và tinh huyết của Hậu Thổ Tổ Vu đồng thời được luyện hóa, Đông Vương Công một lòng chú ý vào thần tàng bên trong, không hề chú ý đến ngoại giới.

Lúc này trên Nguyên Dương Sơn, do lượng lớn thổ chi tinh hoa hội tụ, cả ngọn núi đều trở nên càng thêm linh tú.

Nơi đó từ một tòa động thiên phúc địa, trực tiếp tấn thăng thành một tồn tại giống như thần đình.

Hiện tại Nguyên Dương Sơn, so với Côn Lôn Sơn, Thái Sơn, những quần sơn chi thủ kia, cũng không hề kém cạnh.

Tất cả những thay đổi này, chỉ vì Đông Vương Công từng ở đó luyện hóa thần tàng, đã thành công đề thăng cả Nguyên Dương Sơn thành một tồn tại như thần đình.

Từ đó về sau, trên Nguyên Dương Sơn khắp nơi động thiên, bước chân đều là phúc địa!

Tộc Cửu Mệnh Thần Tượng dưới chân núi, tự nhiên sớm đã sát

giác được sự biến hóa của Nguyên Dương Sơn.

Linh Nha Tiên ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Nguyên Dương Sơn, hiện tại tộc trưởng tộc Cửu Mệnh Thần Tượng, với tư cách là tu sĩ có thực lực mạnh nhất, có thể càng thêm minh xác cảm ứng được sự cường đại của Đông Vương Công. "Đế quân đối với tộc ta có đại ân, ta cũng chỉ có thể vì Đế quân thủ hộ Nguyên Dương Sơn, bày tỏ lòng kính sợ!" Linh Nha Tiên hậu thế vốn là đệ tử của Triệt Giáo, nhưng hiện tại Triệt Giáo chưa thành lập, Linh Nha Tiên là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, hiện tại trong lòng chỉ có Đông Vương Công, chỉ sợ khó mà lại bái nhập môn hạ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đang lúc Linh Nha Tiên ngẩn người, trong Nguyên Dương Động đột nhiên vang lên tiếng ngâm, tiếng đó trực trùng vân thiên mà đi, ngay sau đó một trận cuồng phong đại tác, phi sa tẩu thạch, che lấp nhật nguyệt vô quang.

Linh Nha Tiên vội vàng mở mắt nhìn, chỉ thấy trong cuồn cuộn khói bụi, Đông Vương Công giá ngự một con hoàng sắc thổ long khổng lồ, hoành không mà đi.

Con thổ long đó dài khoảng vạn trượng, cửu trảo, mắt rồng như núi non, Đông Vương Công đứng trên đầu rồng, ngẩng đầu bay xa.

Linh Nha Tiên vội vàng suất lĩnh sinh linh bộ lạc quỳ bái tại chỗ, cho dù Đông Vương Công không nhìn thấy, vẫn tất cung tất kính.

Đông Vương Công giá long bay về phía đông, đương nhiên nhìn thấy hành động của Linh Nha Tiên, nhưng hiện tại Đông Vương Công lại không có ý định thu phục Linh Nha Tiên.

Nguyên Dương Sơn và Đông Vương Công có duyên, nơi đó hiện tại cần cường giả thủ hộ, thực lực của Linh Nha Tiên không yếu, lại có tộc quần bên cạnh hiệp trợ, tự nhiên là nhân tuyển thủ hộ tốt nhất.

Đông Vương Công có ý để Linh Nha Tiên thủ hộ động phủ, đồng thời cũng là một lần khảo nghiệm, nếu Linh Nha Tiên vẫn luôn giúp Đông Vương Công thủ hộ, thì có thể tránh được việc gia nhập Triệt Giáo, cuối cùng lâm vào vận rủi làm tọa kỵ.

Chính vì vậy, cử động lần này của Đông Vương Công, cũng là đang giúp đỡ Linh Nha Tiên.

Sau khi luyện hóa thần tàng Thái Bạch, tỳ kinh của Đông Vương Công tuy không triệt để quán thông, nhưng cũng không ngăn cản thực lực của Đông Vương Công đề thăng.

Con thổ long khổng lồ kia, thực lực tương đương một vị Chuẩn Thánh Trảm Nhất Thi, Đông Vương Công luyện hóa thần tàng Thái Bạch diễn sinh ra thần thông, Thổ Linh Phó Tòng.

Thực lực của thổ long sẽ tăng lên theo số lượng thần tàng thuộc tính thổ mà Đông Vương Công luyện hóa, cũng sẽ không ngừng đề thăng thực lực.

Một vị Chuẩn Thánh phó tòng tuy không có tác dụng quá lớn, nhưng có còn hơn không.

Đông Vương Công sau khi luyện hóa đại huyệt tỳ kinh, thủy thổ hai đại thần tàng trong cơ thể đều được đánh thông, thủy thổ chi khí tương sinh tương phù, khiến bản nguyên của Đông Vương Công càng thêm cường hãn. "Đáng tiếc lần này không thể quán thông tỳ kinh, nếu ta có thể luyện hóa toàn bộ bốn mươi hai thần tàng, e rằng thổ long cũng có thể tiến giai thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, như vậy, thì có thể trở thành một đại bang thủ của ta rồi!" Đông Vương Công nhìn con thổ long phi đằng như điện dưới chân, tốc độ của thổ long quả thực vô cùng nhanh, thân là địa linh, chỉ cần ở trong thế giới Hồng Hoang, độn tốc của thổ long sẽ không giảm, sẽ không có tiêu hao.

Lần này thu hoạch lớn nhất của Đông Vương Công không phải là

Thổ Long Phó Tòng, mà là bản nguyên thân thể, theo thần tàng thứ hai được luyện hóa, cường độ nhục thân của Đông Vương Công lại một lần nữa đề thăng, thổ chi tinh khí vốn có công hiệu cố bản bồi nguyên, vì vậy Đông Vương Công về lực phòng ngự và khả năng khôi phục, đều có sự đề thăng không nhỏ.

Thực lực, cũng nhờ lần này luyện hóa Tổ Vu tinh huyết, thành công đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ viên mãn, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, là có thể bước vào giai đoạn Chuẩn Thánh trung kỳ. "Pháp môn Dĩ Lực Chứng Đạo quả nhiên gian nan, ta hiện tại luyện hóa hai đại Tổ Vu tinh huyết, cũng chỉ có thể dừng ở Chuẩn Thánh sơ kỳ!" Đông Vương Công trong lòng cảm khái không thôi, nhưng Dĩ Lực Chứng Đạo cũng có ưu thế cực lớn, với thực lực hiện tại của Đông Vương Công, đủ sức quét ngang những Chuẩn Thánh Trảm Thi kia, ngay cả Chuẩn Thánh Tam Thi được xưng là Á Thánh, cũng không đủ sức uy hiếp Đông Vương Công.

Đông Vương Công giá ngự thổ long, khi về Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức dẫn động một trận oanh động.

Chương 116

Quả thực là vì thổ long quá hùng vĩ, cái thế cưỡi cửu trảo kim long đó, quả thực cực kỳ chấn hám. "Long Vương năm xưa cũng là cửu trảo thần long, Đế quân lại cưỡi thần long, chẳng lẽ cũng là tồn tại cấp bậc Long Vương sao?" "Cửu trảo, cửu vi tôn, là cực số, thần long như vậy, thực lực thâm bất khả trắc, lại cam nguyện trở thành tọa kỵ của Đế quân, thực lực và khí độ của Đế quân, quả nhiên Hồng Hoang đệ nhất!" Các tu sĩ bàn luận sôi nổi, Đông Vương Công trực tiếp bay đến trung tâm Bồng Lai Tiên Đảo, mới thu thần thông, con cửu trảo thổ long hóa thành một đạo mê long ảnh, ẩn tàng trong Thái Bạch thần tàng.

Lúc này Tây Vương Mẫu đã nghe tin đến, Tử Vi Tinh Chủ bên cạnh nhìn Đông Vương Công một thân thổ chi tinh khí cuồn cuộn đãng đãng, luồng sinh mệnh lực cường đại phát ra từ nhục thân thật kinh người, Tử Vi Tinh Chủ kinh ngạc nói: "Đế quân xuất môn một chuyến, tu vi lại tinh tiến rồi!" Đông Vương Công cười lớn một tiếng, cùng mọi người trở về đại điện.

Cảnh tượng Đông Vương Công trở về Bồng Lai Tiên Đảo đã chấn động mọi sinh linh, khiến lòng kính sợ đối với Y càng sâu sắc hơn.

Trong Hồng Hoang thế giới, thực lực là tôn, với thực lực của Đông Vương Công, đủ sức hoành tảo mọi cường giả dưới Thánh Nhân.

Lúc này, cảnh tượng chấn động kia khiến mọi sinh linh đều đồng loạt cúi lạy Đông Vương Công.

Ngay khoảnh khắc đó, Đông Vương Công bỗng nhiên tâm sinh cảm ứng, như thể trong cõi hư vô đã nắm giữ được điều gì đó.

Thực lực đề thăng hiển nhiên khiến ngũ quan của Đông Vương Công càng thêm mẫn tuệ.

Đông Vương Công lòng khẽ động, dẫn chúng nhân trở về đại điện.

Lúc này, chủ tọa đã an vị, các cường giả lũ lượt tiến kiến Đông Vương Công, lần lượt trình bày tình hình trên các tiên đảo trong khoảng thời gian qua.

Cảm giác thần diệu như lần trước lại xuất hiện, Đông Vương Công tỉ mỉ thể ngộ, phát hiện cảm giác đó chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc khi các cường giả tham bái.

Khí vận!

Đó là phán đoán đầu tiên của Đông Vương Công.

Các sinh linh tham bái khiến khí vận của Đông Vương Công không ngừng tăng trưởng.

Trước đây tại Nguyên Dương Sơn, Linh Nha Tiên dẫn toàn bộ Cửu Mệnh Thần Tượng tham bái Đông Vương Công; nay trở về Bồng Lai Tiên Đảo, các tu sĩ lại lần nữa tham bái, khiến Đông Vương Công sau khi thực lực đề thăng, cuối cùng cũng sát giác được sự tồn tại của khí vận.

Sau khi chúng nhân thuật lại sự tình xong, Đông Vương Công liền tĩnh tọa trong đại điện để suy ngẫm.

Khí vận vô hình vô chất, song lại chân thực tồn tại.

Thực lực chưa đạt đến một cảnh giới nhất định, căn bản không thể nghiên cứu khí vận thần diệu ấy.

Ngay cả một số tu sĩ cảnh giới cao cũng chưa chắc đã có thể nhìn thấy khí vận.

Đông Vương Công tĩnh tọa trong đại điện, khiến thần thức tiến nhập vào một cảnh giới huyền diệu, Y dường như đã bước vào trường hà vận mệnh.

Y đã nhìn thấy quá khứ, hiện tại và tương lai trong trường hà vận mệnh đó.

Thực lực của Đông Vương Công phi thường cường hãn, Y du ngoạn trong trường hà vận mệnh, muốn nắm bắt điều gì đó.

Bỗng nhiên, Y chạm vào một đạo hư huyễn thân ảnh trong trường hà vận mệnh, như hạt cát trên đầu ngón tay, mang lại cảm giác hư vô phiêu miểu.

Ngay khoảnh khắc đó, Đông Vương Công như đã minh ngộ, một luồng khí tức huyền ảo từ thân Y tán phát ra.

Đông Vương Công từ trường hà vận mệnh thoát ra, hai mắt Y có âm dương nhị khí lưu chuyển, hai đạo thần quang thâm nhập vào hư vô trên đỉnh đầu.

Lúc này, từng tầng tường vân tụ hội trên đỉnh đầu Đông Vương Công, đạo thần quang kia thâm nhập vào đó, chỉ thấy từng đạo khí vận vô hình đang cuồn cuộn gào thét trong làn mây.

Hai mắt Đông Vương Công thần mang như điện, ánh mắt biến ảo cấp tốc, tựa hồ đang bắt giữ thứ gì đó, đồng thời Y liên tiếp đánh ra từng đạo thủ quyết, khiến tường vân trên đỉnh đầu va chạm không ngừng biến ảo.

Lúc này, vô tận tường vân từ tứ diện bát phương tụ lại, Tây Vương Mẫu trong nơi bế quan cảm nhận phong vân cuồn cuộn, vội vàng tra xét, nhưng cũng không thể nhìn rõ.

“Chuyện gì thế này?

Sao lại có vô tận tường vân tụ hội?” Tây Vương Mẫu hiện vẻ

kinh ngạc, phong vân bên ngoài biến hóa, nhưng lại không thể tra ra bất kỳ dị thường nào.

Lúc này, trong ánh mắt của Đông Vương Công, lại là một cảnh tượng khác biệt.

Trong vô tận tường vân, theo mỗi lần Đông Vương Công xuất kích, từng đạo khí vận vô hình dũng động, chính những luồng khí vận đó đã dẫn động vô biên phong vân biến ảo.

Các luồng khí vận này từ nhiều tiên đảo dâng lên, cuối cùng hội tụ về Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công lúc này như đang luyện hóa những khí vận đó, lại như đang gom tụ long mạch về một chỗ.

"Khí vận vô hình, ta từng một lần ngộ ra dưới cơ duyên xảo hợp, vừa hay mượn cơ hội này để ngưng tụ khí vận!" Đông Vương Công trước đó tâm huyết dâng trào, khi chúng nhân triều bái đã cảm ứng được khí vận hội tụ, sau đó lại vô ý cảm ngộ được điều gì đó trong trường hà vận mệnh.

Nhờ đó mà Y đã ngộ thấu đạo khí vận.

Lúc này, Âm Dương Song Đồng Thuật của Đông Vương Công cũng đột phá, hóa thành Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật.

Thiên Nguyên Thần Đồng so với Âm Dương Song Đồng Thuật càng thêm cường hãn, Thiên Nguyên Thần Đồng lại một lần nữa thăng cấp trên cơ sở Âm Dương Song Đồng Thuật, có khả năng tra xét bản nguyên thiên địa.

Cũng chính vì thế, Đông Vương Công lúc này mới có thể tra xét bản thân khí vận, sau đó lợi dụng đạo khí vận đã lĩnh ngộ để luyện hóa và ngưng tụ khí vận.

Đông Vương Công hai mắt khóa chặt hư không, không ngừng thi

triển thần thông, trước tiên hội tụ vô số khí vận về một chỗ.

Lúc này, Đông Vương Công nhìn thấy trên các tiên đảo, từng đạo khí vận không ngừng hội tụ, sau đó tập trung trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Các tu sĩ khác lúc này cũng bị hấp dẫn, nhìn về đỉnh đầu Đông Vương Công.

Trong mắt các tu sĩ đó, chỉ có thể nhìn thấy vô tận tường vân, chứ không nhìn thấy kim quang và thanh khí trên tường vân.

Đông Vương Công động tác càng lúc càng nhanh, liên tục đánh ra thần thông, bởi vì luồng khí vận vô hình kia quá dễ tiêu tán, nếu không thêm vào khống chế, căn bản không thể khiến nó thành hình.

Mục đích Đông Vương Công gom tụ những khí vận này về một chỗ là để ngưng luyện khí vận.

Theo sự công kích không ngừng của Đông Vương Công, luồng khí vận vô hình kia cuối cùng đã hoàn toàn được ngưng tụ về một chỗ.

Sau đó, chúng ép chặt vào nhau, hòa nhập lẫn nhau, trở nên càng thêm ngưng luyện.

Lúc này, Tây Vương Mẫu cũng sát giác được một chút khác biệt, theo động tác không ngừng của Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu hiển nhiên cảm thấy khí vận của mình cũng đang không ngừng biến hóa.

Nàng và Đông Vương Công là đạo lữ, do đó khí vận giữa hai người liên kết chặt chẽ nhất.

Chương 117

Khí vận của Đông Vương Công được ngưng luyện, tương đương với khí vận của Tây Vương Mẫu cũng trở nên càng thêm ngưng luyện.

Tây Vương Mẫu mơ hồ ý thức được điều đó, kinh ngạc nhìn về phía Đông Vương Công.

Nàng vẫn luôn quen thuộc với sự cường đại của Đông Vương Công, nhưng giờ đây, Y lại có thể chưởng khống cả khí vận, loại năng lực nghịch thiên này khiến Tây Vương Mẫu một lần nữa cảm thấy mình đã xem thường đối phương.

"Y thật sự đang ngưng tụ khí vận sao?" Khí vận huyền diệu vô cùng, cùng với vận mệnh, nhân quả, đều là những đạo khó lường, thuộc về đạo thần bí nhất trong Tam Thiên Đại Đạo.

Đạo khí vận, so với ngũ đại chí tôn pháp tắc chi lực cũng không kém chút nào, là một trong số những đạo ít người chưởng nắm nhất trong Tam Thiên Đại Đạo.

"Chưởng ác khí vận, là chưởng ác tất cả!" Đạo khí vận tuy không thiện chiến, nhưng chỉ cần chưởng ác đạo khí vận, vậy thì có thể hủy diệt vạn vật, sáng tạo vạn vật!

Không có khí vận, không thể có tư nguyên, không có kỳ ngộ, người khác khắp nơi đối địch, trên con đường tu hành cũng sẽ bước đi khó khăn.

Khí vận gia thân, không chỉ có thể gặp hung hóa cát, gặp nạn thành lành, ngay cả cơ duyên cũng sẽ không ngừng tìm đến, một lần du ngoạn đạt được bảo vật, một lần luận đạo đột phá, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, muốn không cường đại cũng khó.

Đạo khí vận!

Tây Vương Mẫu kinh ngạc nhìn Đông Vương Công, đồng thời trong ánh mắt nàng lóe lên vẻ sùng bái.

Có một đạo lữ cường đại như vậy, có thể quen biết, thật đúng là đại hạnh của thiên địa!

Lúc này, các cường giả khác cũng đều kinh ngạc nhìn Đông Vương Công.

Theo sự nỗ lực không ngừng của Y, trên cửu thiên bỗng nhiên truyền đến một tiếng long ngâm.

Một con khí vận kim long hoành không xuất thế!

Đông Vương Công lấy đạo khí vận ngưng luyện khí vận của bản thân, hội tụ khí vận của toàn bộ thế lực Bồng Lai Tiên Đảo vào một thân.

Lúc này, trong vô biên khánh vân, một con khí vận kim long hoành không xuất thế!

Con kim long này dài ước vạn trượng, toàn thân tán phát kim quang rực rỡ, long uy mười phần.

Vô số đại năng bên cạnh Đông Vương Công đều chấn kinh, không ngờ Đông Vương Công lại có thủ đoạn thông thiên như vậy, có thể ngưng tụ khí vận vô hình thành kim long hữu hình.

"Đế Quân quả thật thần uy mạc trắc, thủ nhãn thông thiên!" "Năng lực của Đế Quân, ta chỉ mới thấy được một góc băng sơn!" "Sau này Đế Quân có khí vận kim long gia thân như vậy, Bồng Lai nhất mạch của chúng ta tất sẽ đại hưng!" Nhóm Đại La Kim Tiên như Cửu Anh đều chấn kinh, miệng không ngừng xưng tán.

Khí vận thật sự quá huyền diệu.

Các cường giả Đại La Kim Tiên này cũng chỉ biết đến khí vận, nhưng chưa ai từng thấy, chứ đừng nói đến việc ngưng tụ khí vận như Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công ngưng tụ khí vận thành kim long, nhìn khí vận kim long trong lòng cũng phi thường thoải mái.

Nhưng hiện tại vẫn chưa hoàn thành, bởi vì khí vận kim long tuy khổng lồ, nhưng lại chưa ngưng luyện, hiển lộ có chút hư vô phiêu miểu.

Đông Vương Công lại một lần nữa thi triển thần thông, muốn nén khí vận kim long lại một lần, khiến nó trông càng thêm ngưng luyện.

Đông Vương Công vừa hành động, tức khắc lại phong vân biến sắc, tường thụy vô biên.

"Oanh long long!" Con khí vận kim long kia không ngừng thu nhỏ, nhanh chóng biến hóa theo ý niệm của Đông Vương Công.

Thân thể vạn trượng của khí vận kim long không ngừng thu nhỏ, cuối cùng cô đọng lại chỉ còn kích thước trăm trượng, rút ngắn đến hơn trăm lần.

Lúc này khí vận kim long của Đông Vương Công trở nên càng thêm ngưng thực, con kim long kia dường như là vật sống, ngay cả mỗi một vảy rồng nhìn vào cũng sống động như thật.

Lúc này chúng nhân chấn hám đến mức không nói nên lời, khí thế này của Đông Vương Công, có vẻ như muốn biến khí vận kim long thành vật sống vậy!

Song, Đông Vương Công lúc này cũng cuối cùng dừng lại, muốn hóa khí vận kim long thành vật sống, quả thật vẫn còn thiếu một chút hỏa hậu.

Khí vận hiện tại, cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này.

“Có ai biết quanh đây có thế lực nào chưa nguyện thần phục không?

Hiện tại khí vận kim long của ta đã thành hình, vừa hay muốn tìm một thế lực đối địch để thử nghiệm một phen.” Đông Vương Công nhìn các tu sĩ trong đại điện hỏi, muốn vận dụng khí vận kim long đi thôn phệ khí vận của kẻ khác.

Khí vận trên mấy tiên đảo đều đã được ngưng luyện về một chỗ.

Tiếp theo, nếu khí vận kim long muốn trưởng thành, vậy thì cần tích lũy dần dần, hoặc trực tiếp thôn phệ khí vận của các thế lực khác.

Khí vận là thứ phi thường trọng yếu đối với một tu sĩ, một đoàn thể.

Khí vận cường đại, tu sĩ và thế lực đều sẽ không ngừng tăng cường thực lực; ngược lại, sẽ càng ngày càng suy yếu, cho đến cuối cùng hoàn toàn diệt vong.

Đông Vương Công vừa hỏi, mọi người đều suy tư.

Rốt cuộc, trong hải vực xung quanh, tất cả đều đã quy phục Đông Vương Công, hoặc đã bị diệt trừ.

Do đó, gần đó căn bản không có thế lực đối địch.

Rốt cuộc, ngay cả Tứ Hải Long Tộc cũng phải nể Đông Vương Công, ai còn dám đối đầu với Y?

Lúc này Huyền Thanh đứng ra, thưa với Đông Vương Công: “Đế Quân, gần Nam Minh Hải ở phía nam, có mấy trăm tiểu đảo san sát như sao trên trời, nơi đó có một số thế lực vẫn chưa quy thuận!” Tinh La Đảo là một nơi hẻo lánh gần Nam Minh Hải, nơi đó có hơn trăm hòn đảo, nhưng diện tích đều phi thường nhỏ, lại cách rất xa.

Do đó từ trước đến nay Đông Vương Công cũng chưa chủ động

xuất kích, các sinh linh trên mấy trăm tiên đảo đó cũng chưa chủ động quy thuận Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công nghe xong, cười nói: "Chưa quy thuận thì tốt quá, giờ ta sẽ dùng chúng để thử xem khí vận kim long của ta có thể trực tiếp thôn phệ khí vận hay không!" Đông Vương Công cũng không bận tâm khí vận của đối phương, chỉ cần thử nghiệm, xem khí vận kim long có thể chủ động thôn phệ khí vận của địch hay không, sau đó nhanh chóng lớn mạnh.

Đã muốn chỉnh đốn một phương không thần phục, vậy cần một thực lực nhất định.

Đông Vương Công hiện tại trong tay có vô số cường giả.

Lúc này, một tiếng lệnh hạ, tức khắc có đại quân tập kết, theo Đông Vương Công cùng tiến về gần Nam Minh Hải.

Hơn trăm thần long mở đường, một bên lại có vô số lân giáp thủy quân hộ vệ.

Trên mây, dưới biển, khắp nơi đều là tinh nhuệ trong tay Đông Vương Công.

Chương 118

Mấy chục vạn đại quân ầm ầm chuyển động, một cỗ máy chiến tranh khổng lồ hoàn toàn khởi động.

Đông Vương Công tọa trấn trung quân, cùng đại quân nhanh chóng đổ bộ bên ngoài quần đảo Tinh La gần Nam Minh Hải.

Các hòn đảo ở đó quả đúng như Huyền Thanh đã nói, dày đặc khắp nơi, quả thực như một bàn cờ tàn.

Đông Vương Công khí thế hung hăng dẫn đại quân tiến đến.

Phía Tinh La Đảo tự nhiên cũng sớm đã nhận được tin tức, do đó khi Đông Vương Công đến, các sinh linh trên mấy trăm tiên đảo đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

"Đông Vương Công, không ở Bồng Lai Tiên Đảo hảo sinh tu hành, đến Tinh La Đảo của ta làm gì?" Phía Tinh La Đảo, mấy vị cường giả lũ lượt hiện thân, ở giữa có một cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ được cung vệ, đó là Bách Đảo Chi Chủ của Tinh La Đảo.

Đông Vương Công nhìn thấy khí thế của đối phương, thản nhiên mở miệng nói: "Ta tự nhiên không rảnh nói chuyện phiếm với các ngươi, lần này ta muốn đạp bằng Tinh La Đảo!" Đông Vương Công ngữ khí bình đạm, nhìn xuống mấy trăm hòn đảo bên dưới.

Lần này nếu hạ được Tinh La Đảo, có thể di dời mấy trăm hòn đảo này về xung quanh Bồng Lai Tiên Đảo, như vậy địa bàn của Y lại sẽ tăng thêm một chút.

"Quả nhiên cuồng vọng cực độ!" "Ngươi hãy xem thường Tinh La Đảo của ta đi, hôm nay sẽ khiến ngươi có đi không có về!" "Đông Vương Công chịu chết!" Phía Tinh La Đảo liên tục gầm thét giận dữ,

vị Đảo Chủ Tinh La Thần Quân cũng không nói lời nào, bên cạnh tức khắc xuất hiện hơn mười cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Các cường giả này đều là đảo chủ của mỗi tiểu đảo, thực lực cường hãn.

Lúc này bọn họ liên hợp lại, muốn một đòn đánh chết Đông Vương Công.

"Đi chết đi!" "Không chừa một ai, tất cả đều phải chết!" Các loại thần thông hiện ra, Tiên Thiên Linh Bảo tán phát thần quang rực rỡ.

Công kích của các cường giả này liên kết thành một mảng, hoàn toàn phong tỏa mọi đường lui bên cạnh Đông Vương Công.

Đông Vương Công ra hiệu cho thuộc hạ không được động, một mình tiến lên, chống lại tất cả cường giả.

Đối mặt với sức mạnh khiến thiên địa cũng phải run rẩy không ngớt, Đông Vương Công tùy ý tiến vào giữa, ngay cả linh bảo cũng chưa hề sử dụng.

Một quyền cực kỳ phổ thông được tung ra.

"Đông Vương Công tìm chết!" "Hắc hắc, vậy thì đừng trách ta!" Trong mắt các cường giả này lộ ra vẻ khinh thường, cho rằng Đông Vương Công khinh địch tự đại.

Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, "Đùng!", một tiếng vang chấn thiên địa.

Hư không vỡ nát, sơn hà nổ tung.

Nơi quyền đầu của Đông Vương Công vươn tới, dường như có một ngôi tinh thần khổng lồ va chạm vào giữa thiên địa.

Những linh bảo kia, bao gồm cả hơn mười vị Đại La Kim Tiên xông lên, đều lần lượt bị hủy diệt dưới một quyền!

Song phương địch ta trong khoảnh khắc đều bị chấn nhiếp, thậm chí quên cả việc hành động.

Đông Vương Công một quyền diệt sát hơn mười vị Đại La Kim Tiên.

Trong ánh mắt kinh hãi và sợ hãi của đối phương, Đông Vương Công mới lấy ra Càn Khôn Đỉnh.

"Y muốn làm gì?

Lẽ nào Y muốn ra tay với ta?" Phía Tinh La Đảo, các cường giả trong lòng sợ hãi cực độ.

Nếu không phải vì Đảo Chủ Tinh La Thần Quân có mặt ở đây, e rằng họ đã sớm quay người bỏ chạy.

Đông Vương Công lúc này thúc động Càn Khôn Đỉnh, pháp quyết vừa dẫn, liền thu lấy thi thể của hơn mười cường giả Đại La Kim Tiên kia.

Giúp thu thi thể!

Các cường giả kia nhìn thấy mà rợn tóc gáy, thi thể đều bị thu vào trong đỉnh lò, đây là điệu chết không toàn thây sao.

Đông Vương Công một quyền khiến địch quân tan mật, nhưng lúc này Tinh La Thần Quân và các cường giả bên cạnh lại tràn đầy phẫn nộ.

"Đông Vương Công, ngươi thật sự quá xương cuồng!

Đến Tinh La Đảo của ta, trực tiếp ra tay giết người, lẽ nào không sợ nhân quả báo ứng sao?" Tinh La Thần Quân liên tục gầm thét giận dữ, trong mắt có hung ngoan quang mang tán xạ.

Đông Vương Công một kích đánh giết hơn mười cường giả Đại La Kim Tiên, nhưng đó lại là cơ nghiệp mà Tinh La Thần Quân đã tích

lũy vô số năm tháng, sao có thể để Đông Vương Công diệt đi như vậy!

"Ta Đông Vương Công hành sự vẫn luôn như thế, ngươi có thể làm gì?" Đông Vương Công khinh thường nói, bước lớn lên phía trước, coi hàng vạn địch nhân đối diện như không có gì.

"Hừ!

Đắc tội ta Tinh La Thần Quân, hôm nay sẽ dạy ngươi biết thế nào là khiêm tốn!" Tinh La Thần Quân giận dữ nhìn Đông Vương Công, trong tay vung lên, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo hiện thân, chính là Tiên Thiên La Bàn!

Tiên Thiên La Bàn là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ nam châm và la kinh nghi đời sau đều do Tiên Thiên La Bàn diễn hóa mà thành.

Lúc này Tinh La Thần Quân phát động Tiên Thiên La Bàn, các tu sĩ phía sau tức khắc vây quanh, mỗi người chiếm một phương vị, bước Cương Đạp Đẩu, hiển nhiên là muốn phối hợp với la bàn để bày trận.

"Đông Vương Công, lần này ta xem ngươi còn kiêu ngạo thế nào!" Tinh La Thần Quân xương cuồng cười lớn, Y cho rằng, có Tiên Thiên La Bàn, lại phối hợp với các tu sĩ bên cạnh và quần đảo Tinh La dưới chân, Đông Vương Công tất sẽ chết không nghi ngờ!

Nhưng lúc này Đông Vương Công vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, một mình xông vào đại trận.

"Thật ồn ào!" Đông Vương Công thản nhiên một tiếng, sau đó lại một quyền đánh ra.

"Oanh long!" Mặt biển bốn phía hoàn toàn cuồng bạo, vô tận hải thủy nghịch thiên dâng lên, quét sạch vạn dặm trên không, ngay cả ánh sáng nhật nguyệt cũng bị hải thủy che khuất.

Mấy trăm hòn đảo trên mặt biển đồng loạt rung lắc không ngừng, như thể đã xảy ra một trận đại địa chấn kinh hoàng.

Lúc này sóng cuồng đã lắng xuống, Cửu Anh nhìn về trung tâm giao chiến.

Chỉ thấy Đông Vương Công vẫn độc lập lơ lửng trên không, còn các tu sĩ đối diện đã tử thương vô số, Tiên Thiên La Bàn rơi xuống trong cát bụi, tinh huy trên đó đã tiêu tán, thần thông không còn hiển hiện.

Tinh La Thần Quân sắc mặt tái nhợt, toàn thân đẫm máu, nhục thân của Y gần như hoàn toàn vỡ nát dưới một kích của Đông Vương Công.

Tinh La Thần Quân Chuẩn Thánh sơ kỳ, căn bản không thể ngăn cản một kích của Đông Vương Công.

Ngay cả có vô số cường giả tương trợ thì có ích gì, chiếm hết ưu thế địa lợi thì có ích gì?

Chương 119

Không phải vẫn bị một quyền đánh nát sao!

Còn về những tu sĩ cấp thấp, càng tử thương vô số, ngay cả thi thể cũng không còn, sớm đã vỡ nát thành một đoàn huyết vụ, hồn phi phách tán.

Đông Vương Công chỉ bằng một mình đã hoành tảo một phương thế lực, hai quyền giải quyết tất cả cường giả.

Tinh La Thần Quân lúc này chấn kinh đến cực độ, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng thất thố.

Các sinh linh còn sống sót càng thêm hoảng sợ tuyệt vọng, cảm thấy không nơi nào có thể trốn thoát.

Dưới ánh mắt chú thị của Đông Vương Công, dường như mỗi một nơi đều là tử địa!

Đông Vương Công lúc này lại không lập tức diệt sát Tinh La Thần Quân, tùy tay chiêu một cái, vô số khánh vân hiện ra, một con kim long trăm trượng hoành không bay đi, lượn lờ trên không của trăm hòn tiên đảo.

Tinh La Thần Quân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không hiểu Đông Vương Công đang làm gì, nhưng khoảnh khắc con kim long kia xuất hiện, trong lòng Tinh La Thần Quân chợt run rẩy.

Khi con khí vận kim long kia tiến vào quần đảo Tinh La, Tinh La Thần Quân trong khoảnh khắc cảm giác có thứ gì đó trọng yếu đang trôi đi, đang bị nhanh chóng thôn phệ mất.

Loại cảm giác đó khiến Tinh La Thần Quân có một nỗi sợ hãi phát ra từ sâu thẳm nội tâm.

Đông Vương Công vận chuyển thần thông thuật, dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật để quan sát.

Lúc này khí vận kim long bay lượn giữa trăm hòn tiên đảo, nhanh chóng thôn phệ từng luồng khí vận vô hình, những thứ đó vốn dĩ đều thuộc về khí vận của Tinh La Thần Quân.

Nhưng sau khi Đông Vương Công liên tục chém giết vô số cường giả, lòng người của các cường giả Tinh La Thần Quân tụ tập đã tan rã, đồng thời khí vận mà họ mang theo cũng tản mác khắp nơi.

Lúc này Đông Vương Công đang lợi dụng khí vận kim long để thôn phệ những khí vận đó!

Theo sự thôn phệ không ngừng của khí vận kim long, Đông Vương Công phát hiện khí vận kim long đang dần dần trưởng thành.

Lấy khí vận của người khác làm thức ăn, tăng thêm lực khí vận cho một phương!

Đông Vương Công gần đây đã nghiên cứu ra chiêu thức này, chiêu thức giúp tăng nhanh khí vận.

"Sau này ta không chỉ giết người đoạt bảo luyện thi, mà giờ đây còn thêm một điều nữa, thôn phệ khí vận!" Đông Vương Công trong lòng sảng khoái, nhìn về trăm hòn tiên đảo phía trên, vô số sinh linh hoảng sợ bất an, Tinh La Thần Quân mặt như tro tàn.

Sinh linh vừa chết, khí vận tự tán.

Trước đây Đông Vương Công không thể chưởng ác khí vận, do đó cũng chỉ có thể mặc cho khí vận tiêu tán.

Nhưng hiện tại, Đông Vương Công có khí vận kim long gia thân, không những sẽ không lãng phí nữa, mà ngược lại còn có thể thông qua thôn phệ khí vận đối thủ để cường hóa bản thân.

Đông Vương Công điều khiển khí vận kim long không ngừng thôn phệ.

Lần này không những đạt được khí vận, chứng thực những gì trong lòng Y đã suy nghĩ, mà còn thu được không ít tinh huyết của cường giả.

Lần này trở về, lại có thể đả thông không ít thần tàng!

Tinh La Thần Quân lúc này vẻ mặt tuyệt vọng.

Thân là cường giả Chuẩn Thánh, lại ngay cả một kích của Đông Vương Công cũng không thể chịu đựng nổi.

Một phương thế lực lớn như vậy, bị Đông Vương Công trực tiếp hạ gục như bẻ cành khô lá mục.

Các cường giả dưới trướng kẻ chết người tan, căn bản khó thành khí hậu.

Điều khiến Tinh La Thần Quân tuyệt vọng nhất là lúc này Y hiển nhiên cảm giác được khí vận thuộc về mình đang bị Đông Vương Công nhanh chóng thôn phệ mất!

Đông Vương Công thấy khí vận kim long thôn phệ gần xong, khí vận còn lại chỉ có giết Tinh La Thần Quân mới có thể đạt được.

Tinh La Thần Quân thấy Đông Vương Công nhìn về phía mình, tức khắc vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Đối mặt với Đông Vương Công như Thiên Thần, Tinh La Thần Quân căn bản không có một chút tâm tư chống cự nào.

"Vì thu thập khí vận của ngươi, chỉ có thể chém giết ngươi!" Đông Vương Công lẩm bẩm, tùy tay đánh ra một kích, hoàn toàn mạt sát Tinh La Thần Quân.

Đông Vương Công thu Tiên Thiên La Bàn, lại dùng Càn Khôn

Đỉnh thu lấy nhục thân của Tinh La Thần Quân, sau đó mới thôi động khí vận kim long thôn phệ toàn bộ khí vận còn lại.

"Các ngươi lũ kiến bé mọn, quy hàng ta Đông Vương Công, có thể được tha một đường sống!" Đông Vương Công nhân từ mở miệng tha thứ, tức khắc các sinh linh trên trăm hòn tiên đảo quỳ rạp xuống đất, lũ lượt biểu thị nguyện ý đầu hàng.

Các sinh linh này quy hàng, từng chút khí vận chi lực lại một lần nữa hội tụ vào khí vận kim long của Đông Vương Công, khiến khí vận kim long càng thêm cường thịnh.

Đông Vương Công một lần đoạt lấy quần đảo Tinh La, tuy mục đích ban đầu là để thử nghiệm khí vận kim long, nhưng thu hoạch lần này vẫn khiến Y phi thường mãn ý.

Không những đạt được một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Tiên Thiên La Bàn, thu thập được tinh huyết của mấy vị Đại La Kim Tiên, lần này có thể nói là nhất cử lưỡng đắc.

Bảo khố của Tinh La Thần Quân cũng bị Đông Vương Công tìm thấy, tài bảo, linh vật bên trong, toàn bộ đều thuộc về Đông Vương Công.

Cuối cùng, Đông Vương Công thi triển thần thông Di Sơn Điền Hải, dời đi toàn bộ mấy trăm hòn đảo san sát như sao trên trời, chứa vào Càn Khôn Đồ, rồi mang về Bồng Lai Tiên Đảo.

Các hòn đảo này đều do một số mảnh vỡ hỗn độn dựng dục thành.

Chính vì là đảo vô căn, Đông Vương Công mới có cơ hội dời chúng đi.

Đông Vương Công trở về Bồng Lai Tiên Đảo, bố trí hơn trăm tiểu tiên đảo mới thu được bên ngoài Ngũ Hành Tiên Đảo, khiến các tiên đảo này như những bảo lũy, làm cảnh giới cho mấy tiên đảo ở khu

vực trung tâm.

Các sinh linh mới quy hàng thì được phân tán an bài trên ba tiên đảo lớn nhất.

Đông Vương Công có ý định phân hóa họ ra, tránh phát sinh tình huống ngoài ý muốn.

Nhưng sau khi Đông Vương Công thu phục quần đảo Tinh La, Nam Minh Hải nguyên bản lại dấy lên một trận sóng lớn biển động.

"Đông Vương Công, ngươi đã thu đi quần đảo Tinh La của ta?" Trong Nam Minh Hải, một con Côn lớn đang bơi lượn trong nước, chính là Côn Bằng Lão Tổ từ Bắc Minh Hải thiên di đến.

Nguyên bản, mấy trăm tiên đảo san sát như sao trên trời đó không phải hình thành tự nhiên, mà những năm này đã được Côn Bằng Lão Tổ tân tân khổ khổ thu thập lại.

Vì để phân tán sự chú ý của Yêu Tộc Thiên Đình, do đó Y đã đặt mấy trăm tiên đảo này gần Nam Minh Hải, lại để Tinh La Thần Quân tọa trấn, rồi mới an tâm trở về Bắc Minh Hải.

Chương 120

Nhưng điều Côn Bằng Lão Tổ không ngờ tới là, lần này Đông Vương Công đã dùng thủ đoạn lôi đình chém giết Tinh La Thần Quân, đồng thời thu hết toàn bộ mấy trăm tiên đảo.

"Khả ác!

Đông Vương Công quả thật mục trung vô nhân!

Kiêu ngạo như thế, lẽ nào thật sự cho rằng ta Côn Bằng Lão Tổ sẽ sợ sao?" Côn Bằng Lão Tổ đã hao phí mấy vạn năm thời gian, rất khó khăn mới thu thập được hơn trăm hòn đảo, nhưng giờ đây lại bị Đông Vương Công không chừa một cái nào mà thu đi hết.

"Đông Vương Công, hôm nay ngươi khi dễ ta Côn Bằng, ngày sau ta tất định sẽ gấp đôi báo thù!" Côn Bằng Lão Tổ trong biển gào thét một trận, dấy lên sóng lớn ngập trời, nhưng cuối cùng cũng không dám trực tiếp đi tìm Đông Vương Công.

Không có thực lực, nói thêm bao nhiêu lời cay nghiệt cũng vô ích.

Đông Vương Công căn bản không hay biết mọi chuyện.

Ngay cả nếu Y biết những hòn đảo này là do Côn Bằng Lão Tổ thu thập, cũng không thể nào trả lại cho Côn Bằng Lão Tổ.

Đông Vương Công thu thập các sinh linh trên trăm hòn tiên đảo.

Tuy họ yếu kém, nhưng số lượng đủ lớn, do đó đã bù đắp được vấn đề chất lượng.

Lần này thu phục trăm hòn tiên đảo, khí vận của Đông Vương Công cuối cùng lại một lần nữa đột phá!

Con ngũ trảo kim long kia, sau khi thôn phệ khí vận, đã thành công

tiến giai lên cảnh giới lục trảo kim long!

"Lục trảo kim long có thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, khủng bố vô cùng!" Đông Vương Công cảm thụ khí vận kim long, trong lòng cũng liên tục tán thán.

Nếu sau này Đông Vương Công chưởng quản thiên địa, tập hợp khí vận của toàn bộ Hồng Hoang vào một thân, vậy thì khí vận kim long của Y chẳng phải có thể thuế biến thành thần long cảnh giới Thánh Nhân sao?

Lần này thôn thực một lượng lớn khí vận, theo khí vận của Đông Vương Công không ngừng đề thăng, Y cũng có thêm nhiều cảm ngộ về đại đạo tu hành.

Khí vận gia thân, ngay cả trên con đường tu hành cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, đây không phải chỉ là lời nói suông, mà là lợi ích thực sự.

Đông Vương Công đang luyện hóa thần tàng, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, Thiên Nguyên Thần Đồng mở ra, ánh mắt Y lại một lần nữa thâm nhập vào trường hà vận mệnh.

Vừa rồi, khí vận của Đông Vương Công đã phát sinh một chút biến hóa vi diệu, Y sát giác dường như có thứ gì đó lóe lên.

Khí vận kim long đồng thời cũng hiện ra trong trường hà vận mệnh.

Tâm tư Đông Vương Công khẽ động, con khí vận kim long kia liền lao đầu vào trường hà vận mệnh, du ngoạn trong đó, giúp Đông Vương Công tìm kiếm một tia cơ duyên đã mất.

"Khí vận kim long lại có diệu dụng như vậy!" Đông Vương Công hân hỉ như điên.

Trường hà vận mệnh vô cùng thần bí, ngay cả khi Đông Vương

Công có thể nhìn thấy, nhưng từ trước đến nay Y chưa từng có cách nào tiến vào trong đó.

Như trước đây, Đông Vương Công đưa tay thâm nhập vào trường hà vận mệnh, mọi thứ lại như hạt cát trên đầu ngón tay, thoáng chốc tan biến, căn bản không thể chạm vào hay nghiên cứu.

Nhưng hiện tại khí vận kim long lại có thể cuộn trào trong trường hà vận mệnh, thậm chí giúp Đông Vương Công tìm kiếm cơ duyên vừa bỏ lỡ.

Cơ duyên là thứ thoáng chốc tan biến.

Đông Vương Công trước đây khi ngộ đạo có điều cảm ngộ, nhưng chưa kịp thể hội, cảm ngộ đó đã biến mất.

Điều đó đã khiến Đông Vương Công thám hiểm trường hà vận mệnh, sau đó khí vận kim long giúp Y truy tìm vận mệnh quá khứ.

Vận mệnh từ xưa đến nay đều như sông lớn chảy về đông, cuồn cuộn, không ngừng nghỉ.

Nhưng lúc này khí vận kim long của Đông Vương Công thuận dòng chảy xuống, truy đuổi theo quá khứ đã mất.

Rất nhanh, khí vận kim long đã nắm bắt được, cuộn trào trong trường hà vận mệnh, mang về một đoạn quá khứ.

Đông Vương Công trong mắt thần mang bạo xạ, vội vàng nắm chặt thể ngộ.

Một khoảnh khắc, cũng có thể là vĩnh hằng.

Đông Vương Công lại một lần nữa thu hồi ánh mắt, trong mắt Y có thời gian trôi đi, có tuế nguyệt như thoi đưa.

Biển xanh hóa bụi trần, vạn linh sinh diệt, cuối cùng tất cả đều theo gió bay đi, hóa thành hư ảo.

Trong mắt Đông Vương Công rực rỡ một mảng, bỗng nhiên Y quát lớn một tiếng, "Trảm!" Thời Gian Chi Luân trong khoảnh khắc từ thân Đông Vương Công bay ra, sau đó trong một sát na, một vị đạo nhân cùng Thời Gian Chi Luân hòa nhập lẫn nhau.

Đông Vương Công vào lúc này đã trảm thi thành công!

Nhị thi!

Tuy nhiên, nhị thi lại không phải Ác Thi của Đông Vương Công, cũng không phải Tự Ngã Chi Thi.

Nhị thi mà Đông Vương Công trảm ra, chính là quá khứ của Y, Quá Khứ Thi!

Đông Vương Công trước đây từng minh ngộ đạo Tam Thi của Đạo Tổ, hiện tại lại lĩnh ngộ về sự trôi chảy của thời gian, quá khứ, hiện tại và tương lai.

Chính vì thế, Đông Vương Công vừa rồi mượn lực khí vận kim long, nắm bắt được tia minh ngộ, tia cơ duyên kia, cuối cùng đã hoàn toàn trảm ra nhị thi, Quá Khứ Thi!

"Tuy rằng hơi khác với Tam Thi chi pháp của Đạo Tổ, nhưng đạo Nguyên Thần của ta xác thực đã đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ!" Đông Vương Công cảm thụ thực lực cường đại trong cơ thể, đó mới là thực tế nhất.

Sau khi trảm ra Quá Khứ Thi, tiếp theo là Tự Ngã hiện tại và Vị Lai Thi của tương lai.

Cứ như vậy, người khác trảm tam thi, còn Đông Vương Công lại tương đương với trảm lục thi!

"Nếu có thể trảm ra lục thi, cuối cùng lại hợp nhất, vậy thì thực lực của ta tất sẽ phi thường cường đại, thậm chí siêu việt Đạo Tổ khi xưa và tất cả những kẻ trảm tam thi hiện tại!" Đông Vương Công phi

thường tự tin vào đạo trảm thi của mình, giống như Huyệt Khiếu Thần Tàng do Y tự sáng tạo, có thể nói là hai đại chứng đạo chi pháp do Đông Vương Công tự sáng tạo.

Dị tượng trảm thi của Đông Vương Công phi thường cường đại, Tây Vương Mẫu và chư vị cường giả lũ lượt chạy đến.

Trong đại điện một trận thời gian chi lực lưu chuyển, dường như những tuế nguyệt đã trôi qua đang đảo ngược.

Đông Vương Công dường như đã nhìn thấy từng cảnh quá khứ, từ Hồng Hoang thế giới, sáng tạo công pháp, hóa hình, thu phục tiên đảo, du lịch.

Từng cảnh tượng dường như đang tái diễn, hiện ra trước mặt Đông Vương Công, khiến Y mãi không thể bình tĩnh.

Chương 121

Trong mắt người ngoài, dường như họ đã nhìn thấy vị thần tồn tại trong quá khứ, Đông Vương Công từ trong tuế nguyệt đã qua bước ra, sau đó cùng với hiện tại hợp nhị vi nhất.

Loại cảm giác này phi thường huyền ảo, thậm chí khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Các tu sĩ nhìn cảnh tượng này, mỗi người có một cảm ngộ riêng.

Từ trên người Đông Vương Công, họ đã nhìn thấy một con đường hoàn toàn mới, nhưng những gì mỗi người đạt được lại khác xa nhau.

Khi Đông Vương Công lại một lần nữa tỉnh lại, cảm ngộ của các tu sĩ này cũng hoàn toàn biến mất.

Họ đồng loạt cúi lạy Đông Vương Công, cảm tạ cơ duyên mà Y đã mang đến.

Đông Vương Công ngộ đạo, đồng thời cũng khiến các tu sĩ khác lĩnh ngộ được điều gì đó.

"Đạo mà ta vừa ngộ ra, có lẽ sẽ như thế nào ta cũng không rõ.

Nếu các ngươi muốn tu hành theo nó, cần phải suy nghĩ kỹ càng." Đông Vương Công không hề che giấu, cái đạo này cũng giống như đạo Huyệt Khiếu Thần Tàng, mỗi người dựa vào cơ duyên, tuy con đường giống nhau, nhưng kết quả cuối cùng lại định trước sẽ khác nhau.

"Đạo mà Đế Quân cảm ngộ phi thường huyền diệu, ngay cả khi ta vô duyên đặt chân vào đó, nhưng cũng có thể từ đó mà đạt được một số khai phát." "Đại đạo thù đồ đồng quy, đúng như người ta nói, đá từ núi khác có thể dùng để mài ngọc.

Đạo của Đế Quân, đã cho ta thấy hy vọng mới!" Các tu sĩ khác lũ lượt xưng tán, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng hiện vẻ trầm tư.

Tu vi của Tây Vương Mẫu trước đây là Đại La Kim Tiên viên mãn cảnh giới, chỉ là vẫn chưa trảm thi.

Lúc này, nhìn đại đạo thần kỳ của Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên tâm tư dao động.

Nàng ném Thái Âm Huyền Nguyên Ngọc Như Ý lên không trung.

"Trảm!" Tây Vương Mẫu kiều xích một tiếng, chỉ thấy một vị cung trang mỹ nhân từ trong vân hà bước ra, chính là Thiện Thi mà Tây Vương Mẫu đã mượn Thái Âm Huyền Nguyên Ngọc Như Ý để trảm ra.

Tây Vương Mẫu được Đông Vương Công khai phá, một lần trảm thi thành công, từ đó trở thành cường giả Chuẩn Thánh cảnh giới thứ hai của Bồng Lai nhất mạch.

"Chúc mừng Thái Chân, lần này trảm thi thành công, khí vận Bồng Lai nhất mạch của chúng ta càng thêm xương thịnh!" Đông Vương Công hoan hỉ khánh hạ.

Ngay sau khi Tây Vương Mẫu trảm thi thành công, khí vận kim long kia khẽ động, hiển nhiên lại ngưng luyện thêm vài phần.

"Chúc mừng Tây Vương Mẫu trảm thi thành công!" Các cường giả cũng đồng loạt hướng về Tây Vương Mẫu mà chúc mừng.

Tây Vương Mẫu duyên dáng mỉm cười, "Chư vị đạo hữu, ta chỉ mới bước một bước nhỏ, trên con đường tu hành, cần mọi người tương trợ lẫn nhau!" Tây Vương Mẫu mỉm cười nhìn Đông Vương Công, lần này sở dĩ có thể thuận lợi trảm thi, là vì đã nhìn thấy đại đạo của Đông Vương Công, khiến Tây Vương Mẫu tâm sinh cảm ứng, mới thành công trảm được.

Sau khi các vị đại thần tự mình thảo luận một phen, mới lại một lần nữa giải tán.

Đối với tu sĩ, chỉ có tu hành và thực lực là trọng yếu nhất, do đó không ai sẽ lãng phí thời gian đi làm những việc khác.

Trong Hồng Hoang từ trước đến nay không thiếu những bậc thiên tư siêu phàm, nhưng những người thực sự có thể trưởng thành thì lại luôn ít ỏi.

Sau khi các vị đại năng lui đi, đệ tử của Đông Vương Công là Khổng Tuyên lại đứng ở cửa đại điện chần chừ không rời.

"Khổng Tuyên, có chuyện gì sao?" Khổng Tuyên không rời đi, khẳng định có chuyện muốn thưa, Đông Vương Công liền trực tiếp hỏi Khổng Tuyên, triệu y tiến vào đại điện.

Khổng Tuyên tiên thiên chưởng ác Ngũ Sắc Thần Quang, Ngũ Sắc Thần Quang tương đương với năm loại tiên thiên pháp tắc chi lực, do đó Khổng Tuyên phi thường có thiên phú trong việc tu hành năm loại pháp tắc chi lực này.

Sau khi bái sư Đông Vương Công, Đông Vương Công cũng không cưỡng cầu Khổng Tuyên, để y tự đưa ra lựa chọn.

Cuối cùng Khổng Tuyên vẫn lựa chọn tu hành Ngũ Sắc Thần Quang, đối với điều này Đông Vương Công cũng không có ý kiến gì.

Con đường đã chọn, Đông Vương Công sẽ không cưỡng cầu đệ tử của mình phải tu hành đại đạo của Y.

Lúc này Khổng Tuyên tiến vào đại điện, phía sau lại theo một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này mày kiếm mắt sáng, khí vũ bất phàm, vẻ mặt đầy đấu chí ngút trời, hiển nhiên chính là Kim Sí Đại Bàng danh tiếng lẫy lừng về sau.

Sau khi Khổng Tuyên tham bái Đông Vương Công, mới mở miệng nói: "Sư tôn, gia đệ Kim Sí Đại Bàng, trước đây hóa hình trên tiên đảo.

Sư tôn trước đây từng minh ngôn, nếu Đại Bàng xuất thế, hãy dẫn đến kiến Sư tôn, đệ tử vẫn luôn ghi nhớ trong lòng." Đông Vương Công nhìn Kim Sí Đại Bàng, ngược lại phi thường yêu thích huyết mạch phượng hoàng vừa mới xuất sinh này.

Đông Vương Công nhìn về phía Kim Sí Đại Bàng, hỏi: "Gia huynh con đạo hiệu Khổng Tuyên, vậy con có danh hiệu gì không?" Thấy Đông Vương Công hỏi, Kim Sí Đại Bàng cung kính hành một lễ, mới mở miệng nói: "Hồi bẩm Đế Quân, ca ca của ta danh hiệu Khổng Tuyên, ta tự nhiên cũng có danh hiệu, Đế Quân có thể gọi ta là Đại Bàng!" Đông Vương Công thấy Kim Sí Đại Bàng linh tính mười phần, hóa hình đã có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, so với Khổng Tuyên cũng không kém là bao.

Lại nhìn trên người Kim Sí Đại Bàng, âm dương nhị khí lưu chuyển, hiển nhiên tiên thiên âm dương chi đạo, đã dung luyện làm một với bản thân.

Đông Vương Công rất yêu thích Kim Sí Đại Bàng, lại gật đầu hỏi: "Nếu đã như vậy, Đại Bàng có nguyện bái ta làm sư phụ không?" Kim Sí Đại Bàng vừa nghe lời đó, tức khắc tiến lên quỳ xuống đất bái: "Sư tôn ở trên, đệ tử tự nhiên nguyện ý.

Nếu nhập môn tường của Sư tôn, ta cùng ca ca cũng là đồng môn huynh đệ!" Tiềm năng của Kim Sí Đại Bàng cũng không thể lường trước, thiên sinh Thái Ất Kim Tiên, lại có âm dương nhị khí hộ thân.

Sau này chỉ cần chuyên cần tu hành, tự nhiên sẽ thành chính quả.

Đông Vương Công mãn ý nhìn Kim Sí Đại Bàng, đã thu đồ đệ, tự nhiên phải truyền xuống đạo pháp.

Đông Vương Công lại mở miệng nói: "Con tiên thiên chưởng ác âm dương nhị khí, ngược lại phù hợp với đạo Nguyên Thần của ta.

Pháp tắc thuần dương, đạo âm dương của ta, đều có thể truyền thụ cho con." Kim Sí Đại Bàng nghe xong, tức khắc dập đầu bái tạ, trong miệng hỏi: "Sư tôn, âm dương đại đạo, liệu có thể thành tông lập tổ?" Đông Vương Công mỉm cười, "Đại đạo của ta không chỉ thành tông lập tổ, ngay cả thống lĩnh Hồng Hoang cũng là việc dễ dàng." Kim Sí Đại Bàng vui mừng nói: "Nếu đã như vậy, đa tạ Sư tôn tứ pháp.

Đệ tử lại nghe từ tai các sinh linh khác, nhục thân chi pháp của Sư tôn quán tuyệt thiên địa, đệ tử bình nhật thích chiến pháp nhất, khẩn thỉnh Sư tôn tứ hạ pháp này!" Kim Sí Đại Bàng nói xong, liên tục dập đầu chín cái, hiển nhiên đối với đạo Thần Tàng của Đông Vương Công cũng phi thường hướng vọng.

Đông Vương Công lại ngẩn ra, không ngờ đạo Thần Tàng của mình lại có đệ tử cầu xin tu hành.

Phải biết rằng trên khắp đảo không biết bao nhiêu sinh linh, nhưng số người tu hành đạo Thần Tàng lại không đếm trên đầu ngón tay.

Kim Sí Đại Bàng, ngược lại là một chủ nhân biết nhìn xa trông rộng, tiềm năng của y, cũng vì tu hành đại đạo của Đông Vương Công mà hoàn toàn thay đổi.

Đông Vương Công lúc này gật đầu mỉm cười, truyền cả đạo âm dương và đạo thần tàng cho Kim Sí Đại Bàng.

Đông Vương Công trảm thi thành công, lại thu nhận Kim Sí Đại Bàng, sau khi truyền đạo pháp xong, vốn dĩ cho rằng Kim Sí Đại Bàng và Khổng Tuyên sẽ rời đi.

Ai ngờ Kim Sí Đại Bàng lại mở miệng nói: "Sư tôn, khi đệ tử xuất

sinh trong não hải có một đoạn ký ức, trong Hỗn Độn có một nơi thần bí, trong đó có một phen cơ duyên của đệ tử.

Nhưng Hỗn Độn quá nguy hiểm, do đó đệ tử muốn thỉnh cầu Sư tôn cùng đệ tử một đường đi tới." Kim Sí Đại Bàng là huyết mạch của Phượng Tổ.

Chương 122

Phượng Tổ khi sinh ra Khổng Tước và Đại Bàng, đã biết hai người con này tất định sẽ có tiềm năng không thể lường trước.

Nhưng Khổng Tuyên tư chất càng cao, lại có Ngũ Sắc Thần Quang hộ trì, do đó Phượng Tổ lại không lo lắng cho Khổng Tuyên.

Kim Sí Đại Bàng tuy có âm dương nhị khí, nhưng kém Khổng Tuyên một chút.

Chính vì nguyên nhân này, Phượng Tổ có chút lo lắng cho Kim Sí Đại Bàng, bèn đem một số tin tức về bảo bối để lại trước đây, đánh nhập vào thần thức của Kim Sí Đại Bàng.

Hiện tại Kim Sí Đại Bàng xuất thế, tự nhiên điều đầu tiên là phải lấy lại những bảo tàng thuộc về mình.

Dù sao hiện tại mới bắt đầu tu hành, nếu có đại lượng bảo bối cung cấp để sử dụng, con đường tu hành tất sẽ thuận buồm xuôi gió.

Đáng tiếc những thứ đó đều bị ẩn tàng trong vô biên Hỗn Độn.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên hiện tại của Kim Sí Đại Bàng, còn xa mới đủ điều kiện đi tìm bảo tàng.

Đông Vương Công thấy đệ tử cầu xin, liền trực tiếp đáp ứng.

"Chỉ cần con biết rõ nơi bảo tàng, vi sư ngược lại cũng muốn vào Hỗn Độn đi một chuyến!" Đông Vương Công hỏi rõ tình huống, rồi dẫn Kim Sí Đại Bàng ra khỏi đại điện.

Đông Vương Công trước đây chưa từng du lịch trong Hỗn Độn.

Hai lần cơ hội trước, Y cũng đều đến Tử Tiêu Cung, dọc đường nhìn thấy khắp nơi đều là địa hỏa thủy phong hỗn loạn, căn bản

không có chỗ nào có thể cất giấu bảo bối.

Đối với địa điểm tàng bảo của Phượng Tổ, Đông Vương Công khá hiếu kỳ.

"Trong Hỗn Độn cuồng bạo vô cùng, không biết bảo bối kia hiện giờ có còn nguyên vẹn không." Trong lòng Kim Sí Đại Bàng cũng có nỗi lo, đi theo sau Đông Vương Công, sốt ruột nhìn ngó khắp nơi.

Đông Vương Công dựa vào manh mối do Kim Sí Đại Bàng cung cấp mà tiến về phía trước, xuyên hành trong vô biên Hỗn Độn.

Càng thâm nhập sâu vào Hỗn Độn, phong bão bên trong càng trở nên cường đại.

Địa hỏa thủy phong hỗn loạn hóa thành đao kiếm, thần thương, lũ lượt công kích Đông Vương Công.

"Nếu là ta, e rằng một trận hỗn độn phong bão đã có thể thổi bay ta đến mức thi cốt vô tồn!" Kim Sí Đại Bàng trong lòng thầm thì, vẻ mặt sùng bái nhìn Đông Vương Công.

Trong tay y có Âm Dương Nhị Khí Bình, bên trong có từng luồng âm dương nhị khí cuồn cuộn lưu chuyển không ngừng, nhưng lúc này lại không dùng được.

Thần thông mà Đông Vương Công thi triển đủ sức chống lại phong bão bên ngoài.

Ngay cả loại hỗn loạn có thể hủy diệt tất cả này, trước mặt Đông Vương Công đều phục tùng ngoan ngoãn, hóa thành bình tĩnh.

"Sư tôn thần thông vô lượng, đạo Thần Tàng danh khắp thiên hạ, đệ tử cũng muốn tu hành đạo Thần Tàng!

Còn về âm dương nhị khí, tuy ta có tiên thiên truyền thừa, nhưng e rằng cũng không thể sánh bằng đạo Thần Tàng." Kim Sí Đại Bàng

càng chứng kiến sự cường đại của Đông Vương Công, càng thêm hướng vọng đại đạo của Y.

Dù sao tiên thiên truyền thừa có hạn, do đó tu hành đại đạo của Đông Vương Công cũng không phải là chuyện xấu.

Kim Sí Đại Bàng không như Khổng Tuyên.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên là thứ mà mọi cường giả đều hướng vọng, dù sao ngũ hành chi lực thần kỳ vô cùng, ngũ hành chi lực viên mãn có thể hợp nhất, nếu tu hành đến chỗ cao thâm, uy lực cũng nghịch thiên.

Một lựa chọn của Kim Sí Đại Bàng, đã trực tiếp ảnh hưởng đến thành tựu sau này của y, thậm chí còn khiến y vượt qua ca ca Khổng Tuyên, lưu lại uy danh hiển hách trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Đạo Thần Tàng của Đông Vương Công, xác thực có thể thay đổi tất cả, thành tựu tất cả.

Dù sao trong đó không có bình cảnh, lại thêm tư chất thượng đẳng của Kim Sí Đại Bàng, muốn không có thành tựu cũng khó.

Đông Vương Công tự nhiên không hay biết tâm tư của Kim Sí Đại Bàng.

Hai người sau khi tiến vào Hỗn Độn liền một đường phi hành đi, không biết trải qua bao lâu, cuối cùng đã đạt đến nơi Kim Sí Đại Bàng cảm ứng được.

Lúc này, trước mặt họ là một tiên phủ lơ lửng trong Hỗn Độn, giống như loại tồn tại của Tử Tiêu Cung, chìm nổi trong vô cùng địa hỏa thủy phong.

Trong tiên phủ có trận pháp cường đại thủ hộ.

Đông Vương Công vừa nhìn, trong khoảnh khắc đã nhận ra mấy

loại trận pháp lợi hại.

"Sư tôn, đây hẳn là nơi cơ duyên của đệ tử!" Kim Sí Đại Bàng hưng phấn hồi bẩm Đông Vương Công, cảm nhận được cơ duyên của mình.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Ta giúp con phá bỏ trận pháp, con vào trong xem thử.

Vi sư sẽ ở ngoài bảo hộ cho con!" Đông Vương Công nói xong, đại thủ vung lên, một bên cấm cố tòa thần điện đó, một bên vận chuyển thần thông.

"Sư tôn, đại trận dường như rất lợi hại, có cần đệ tử từ bên cạnh hiệp trợ không?" Kim Sí Đại Bàng hiển nhiên cảm thụ được sự cường hoành của trận pháp kia.

Ngay cả địa hỏa thủy phong cũng không thể phá hủy trận pháp, trải qua bao nhiêu năm cũng không hề tiêu hao một chút nào, có thể thấy chỗ lợi hại của đại trận đó.

Đông Vương Công cười nói: "Trận pháp tuy lợi hại, nhưng không phải đối thủ của vi sư!" Đông Vương Công nói xong, tùy ý một quyền đánh ra.

"Oanh long!" Nhất lực phá vạn pháp, Đông Vương Công một quyền, phá hủy toàn bộ bốn mươi chín đạo tiên thiên đại trận bên ngoài thần điện!

Kim Sí Đại Bàng vẻ mặt ngây dại nhìn Đông Vương Công.

Vốn dĩ y cho rằng sẽ phải tốn rất nhiều thời gian để phá trận, không ngờ Đông Vương Công một quyền đã giải quyết xong.

Đông Vương Công nhàn nhạt mỉm cười, Y vẫn còn giữ lại sức.

Nếu vừa rồi Đông Vương Công toàn lực đánh ra một kích, đừng

nói trận pháp, thần điện và cả cơ duyên bên trong, e rằng đều sẽ bị một quyền đánh nát.

Phượng Tổ khi xưa cũng chỉ là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hiện tại Đông Vương Công có thể hoành tảo mọi Chuẩn Thánh, tự nhiên cũng bao gồm cả cường giả cấp bậc Phượng Tổ khi xưa.

Nhìn Kim Sí Đại Bàng tiến vào thần điện, Đông Vương Công ở ngoài thủ hộ, không khỏi tâm tư dao động, "Lẽ nào, Phượng Tổ, Tổ Long khi xưa, căn bản không triệt để vẫn lạc sao?" Thần điện trong Hỗn Độn, với thủ đoạn của Phượng Tổ, khẳng định có thể tùy ý ký gửi một tia chân linh.

Do đó, ngay cả khi khi xưa nàng đã tự bạo, hiện tại cũng có thể đã để lại một đường sống.

Chương 123

Trong Hỗn Độn, Thiên Đạo không thể cảm tri và can thiệp.

Tư tưởng của Đông Vương Công bay bổng, trong khoảnh khắc này, thậm chí càng thêm tin tưởng rằng Long Vương có lẽ thật sự chưa chết, chỉ ẩn mình trong Hỗn Độn, không còn quan tâm đến chuyện Hồng Hoang nữa.

Trong lúc Đông Vương Công suy tư, Kim Sí Đại Bàng trong thần điện đã đạt được vô số cơ duyên.

Phượng Tổ đã chuẩn bị đại lượng hậu thủ cho con của mình, đủ để Kim Sí Đại Bàng hoàn toàn trưởng thành.

Nhưng bảo vật loại nào cũng sẽ dẫn dắt ánh mắt của người khác.

Ngay cả trong vô biên Hỗn Độn, cũng có sinh linh sớm đã để mắt đến tòa thần điện này.

Chỉ là thần điện phiêu du bất định, không có quỹ tích nào để tìm kiếm, do đó mới không để sinh linh khác đoạt được.

Lúc này thần điện phát sinh biến động dị thường, lập tức đã dẫn dụ một số sinh linh truy tung.

Kim Sí Đại Bàng vẻ mặt hưng phấn từ trong thần điện bước ra, đã đạt được đại lượng cơ duyên bên trong.

Vốn dĩ Kim Sí Đại Bàng chuẩn bị dâng bảo vật trước mặt Đông Vương Công, nhưng khi y xuất hiện, tình huống ở đó lại khiến y một trận kinh ngạc.

Bên ngoài có mấy vị cường giả vây chặt, chính xác hơn là đã vây chặt toàn bộ thần điện.

Đông Vương Công nhìn các cường giả xung quanh, toàn bộ đều là thực lực Chuẩn Thánh.

Nếu đặt trong Hồng Hoang, đó cũng là một thế lực cường đại.

Nhưng những cường giả này xuất hiện trong Hỗn Độn, vây quanh thần điện, hiển nhiên hẳn là không phải từ Hồng Hoang thế giới, mà càng giống sinh linh sinh tồn trong Hỗn Độn.

Chính vì sinh ra hứng thú với đối phương, do đó Đông Vương Công mới không lập tức ra tay, mà đang cẩn thận đánh giá.

Các cường giả Chuẩn Thánh kia tham đồ cơ duyên của Đông Vương Công, còn Đông Vương Công thì muốn đoạt nhục thân và tinh huyết của họ, thậm chí tìm kiếm thế lực phía sau, sau đó cướp đoạt nhiều hơn tất cả.

"Không ngờ, thần cung đã ẩn tàng trong Hỗn Độn vô số năm tháng, lại bị hai kẻ này đoạt được!" "Hắc hắc, không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo đây?" Lúc này, các vị Chuẩn Thánh lũ lượt tiến lên, ẩn ẩn có thế bức bách Đông Vương Công.

"Không mau giao bảo bối ra, lẽ nào muốn ta tự mình động thủ sao?" Một cường giả Chuẩn Thánh dẫn đầu khinh thường nói.

Thực lực của y là Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thể gọi là Á Thánh cũng không quá.

Đối mặt với Đông Vương Công chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, y tự nhiên tràn đầy ưu việt cảm.

Lại thêm xung quanh có nhiều Chuẩn Thánh như vậy ứng cứu, họ đều cho rằng Đông Vương Công không còn đường thoát.

"Các ngươi, không phải từ Hồng Hoang Đại Địa sao?" Đông Vương Công mở miệng hỏi.

Vừa hỏi, tức khắc khiến bước chân của mấy vị Chuẩn Thánh ngừng lại.

"Không ngờ, cảm tri của ngươi lại phi thường mẫn tuệ.

Không sai, ta quả thật không phải sinh linh của Hồng Hoang thế giới.

Nhưng ngay cả khi ngươi biết, hôm nay cũng đã định phải chết ở đây!" Cường giả đối diện nắm chắc phần thắng, căn bản không đặt Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng vào mắt.

Lúc này Kim Sí Đại Bàng trong lòng ẩn ẩn lo lắng.

Đối diện đều là cường giả Chuẩn Thánh, thực lực của họ trước mặt Kim Sí Đại Bàng, như những ngọn núi cao không thể vượt qua, căn bản không thể chống cự.

"Sư tôn, đừng quản đệ tử, mau mau đào tẩu đi!" Kim Sí Đại Bàng tâm cấp như phần, lớn tiếng thúc giục Đông Vương Công, thậm chí trong lòng hối hận không thôi.

Nếu không phải vì muốn đoạt bảo vật, y lại có thể khiến Đông Vương Công lâm vào hiểm cảnh.

"Chạy sao?

Không có cơ hội nào nữa rồi.

Hiện tại giao linh bảo ra, ta có thể cho ngươi giữ toàn thây, ha ha ha!" Tiếng cười lớn cuồng ngạo phóng túng, không hề đặt Đông Vương Công vào mắt.

Y cho rằng, thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn, căn bản không có ý nghĩa phản kháng.

Kim Sí Đại Bàng trong lòng không cam, trong mắt nộ hỏa ngút trời, nhưng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, căn bản không thể làm bất kỳ

phản kháng nào.

"Ta phải đào tẩu sao?

Các ngươi vài kẻ, thật không đủ tư cách!" Đông Vương Công vẫn giữ vẻ mặt không hề bận tâm.

Đã xác định đối phương không thuộc Hồng Hoang, vậy thì đã chứng thực suy đoán trong lòng Y.

Trong vô biên Hỗn Độn, quả nhiên có sinh linh tồn tại, thậm chí có thể có thế giới tương tự Hồng Hoang tồn tại!

"Cuồng vọng!

Chết đến nơi còn dám nói lớn!" "Lên hết đi, trực tiếp giết!" "Đầu của y là của ta!" Mấy vị Chuẩn Thánh áp sát, liên kết thành một mảng.

Thần ấn, đại thương, cự kiếm, ma chung, các loại linh bảo cường đại hoành không.

Mấy vị Chuẩn Thánh trong tay cũng lũ lượt thi triển thần thông, tạo thành thế sát, khóa khốn tứ phương, điên đảo trên dưới, muốn một kích diệt sát Đông Vương Công.

"Các ngươi, chỉ xứng bị ta luyện hóa vào thần tàng!" Đông Vương Công phát động độn pháp, trong khoảnh khắc vượt qua tốc độ cực hạn, xuất hiện phía sau một cường giả Chuẩn Thánh.

Những công kích kia toàn bộ đều trượt, đánh vào trong Hỗn Độn, trong khoảnh khắc nổ tung ra một mảng hắc động.

"Oanh long long!" Địa hỏa thủy phong bạo động, dường như đã dấy lên một trận phong bão tinh tế khủng bố, nhưng tất cả lại không thể làm Đông Vương Công tổn thương mảy may!

Lúc này Đông Vương Công hãn nhiên ra tay, vung thần quyền sau

lưng cường giả Chuẩn Thánh kia.

"Gầm!" Khoảnh khắc Đông Vương Công ra tay, long hổ gào thét, phượng hoàng kêu vang, từng đạo hư ảnh thần thú bạn tùy bên trái phải Đông Vương Công.

"Oanh!" Một quyền xuất ra, vị Chuẩn Thánh kia căn bản không kịp phản ứng.

Chương 124

Trong ánh mắt kinh khủng tuyệt vọng của y, Đông Vương Công một quyền đánh nát linh quang hộ thân, thần thông mẫn diệt, đồng thời mạt sát cả nguyên thần của y!

Dưới sự vây quanh của vô số cường địch, Đông Vương Công ung dung né tránh, đồng thời một kích đánh chết một cường giả Chuẩn Thánh.

"Cái gì!" Thấy Đông Vương Công một kích chém giết một vị Chuẩn Thánh, các cường giả khác hoàn toàn chấn kinh, nhưng nhiều hơn lại là phẫn nộ.

"Khả ác!

Trong tay nhiều cường giả như vậy của chúng ta, mà ngươi lại có thể chém giết Thương Ngô Đạo Hữu.

Hôm nay, vô luận thế nào cũng không thể tha cho ngươi!" "Giết!" Các cường giả còn lại lũ lượt hành động, ngay cả vị Á Thánh kia cũng hãn nhiên ra tay.

Sự cường đại của Đông Vương Công đã vượt xa suy đoán của vị Á Thánh kia.

Lúc này, y không thể không ra tay, liên hợp các cường giả khác cùng vây giết Đông Vương Công.

"Phải như vậy chứ, từng người từng người bảo tồn thực lực, vậy thì thật vô vị." Đông Vương Công mỉm cười, thần quang trên thân Y rực rỡ, Thuần Dương Kim Thân trong vô biên Hỗn Độn phát ra kim quang chói lọi.

"Hừ, ta một khi ra tay, một kích có thể diệt sát ngươi!" Á Thánh

mang theo thiên uy, vừa động, dường như cả mảnh Hỗn Độn đều hướng về Đông Vương Công mà giận dữ áp bức.

Các cường giả còn lại như quần tinh củng nguyệt, đi theo bên cạnh Á Thánh, cùng vây giết Đông Vương Công.

Hỗn Độn bạo động, địa thủy hỏa phong gầm rống cuồng loạn.

Á Thánh tán phát vô cùng thần uy, phong cấm thập phương, từ các hướng mà sát.

Nhưng Thuần Dương Chân Thân của Đông Vương Công đỉnh thiên lập địa, vững vàng bất động, như núi cao vậy.

"Giết!" Đông Vương Công gầm thét một tiếng, lại một lần nữa xuất kích.

"Đùng!" Một quyền xuất kích, như thần chung chấn động, tựa thánh cổ đồng minh, đại đạo thiên âm vang vọng cửu thiên thập địa.

Phong vân biến sắc, long hổ gầm rống, thiên địa nứt toác!

"Oanh long!" Đông Vương Công một kích đánh ra, tất cả thần thông đều mẫn diệt, pháp bảo công kích trong khoảnh khắc vỡ nát, thiên địa ai minh, nhật nguyệt vô quang.

Trong khoảnh khắc có mấy vị Chuẩn Thánh vẫn lạc, ngay cả nguyên thần cũng không thể trốn thoát, hoàn toàn chết dưới một kích của Đông Vương Công.

"Phốc!" Á Thánh vội vàng lui thân, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi và sợ hãi.

"Không thể nào!

Kẻ Chuẩn Thánh trung kỳ tầm thường, lại một quyền diệt sát tất cả Chuẩn Thánh.

Ngay cả thân thể Á Thánh của ta, cũng không thể ngăn cản uy lực

một quyền đó!" Vị Á Thánh kia hoàn toàn hoảng sợ, tuyệt vọng lảo đảo lùi lại, thân thể run rẩy bần bật.

Lúc này, nửa thân y đã bị Đông Vương Công đánh nát, nhưng lại không kịp vận chuyển pháp lực để tu phục.

"Chạy!" Đó là ý nghĩ duy nhất trong lòng Á Thánh.

Bước chân không ngừng, từng đạo huyết quang huyền ảo nhanh chóng biến mất, vị Á Thánh kia trong khoảnh khắc đã biến mất trong Hỗn Độn, hiển nhiên không tiếc tổn hao tinh huyết, thi triển thuật huyết quang thần độn thần bí nhất.

Đông Vương Công chỉnh lại y phục, lấy Càn Khôn Đỉnh ra.

Vừa rồi một kích chém giết tất cả Chuẩn Thánh, lúc này vừa hay có thể thu thập tinh huyết của bọn họ.

Kim Sí Đại Bàng một mặt chấn kinh nhìn Đông Vương Công, vừa rồi y gần như tuyệt vọng, đã chuẩn bị sẵn sàng liều chết một kích.

Nhưng trong chớp mắt, Đông Vương Công quét sạch tàn vân, một kích diệt sát tất cả kẻ địch, ngay cả vị cường giả cảnh giới Á Thánh kia cũng trọng thương bỏ chạy xa.

Kim Sí Đại Bàng lúc này mới phản ứng lại, một mặt chấn kinh, sau đó cực kỳ hưng phấn.

Có Sư tôn cường đại như vậy, sau này hành tẩu Hồng Hoang, e rằng cũng không ai dám không nể mặt.

"Sư tôn, vị Á Thánh kia chạy mất rồi, sao chúng ta không đuổi theo!" Kim Sí Đại Bàng lúc này đột nhiên phản ứng, phóng hổ về núi tất có hậu hoạn vô cùng, liền lập tức nhắc nhở Đông Vương Công.

Đông Vương Công lần lượt thu thập máu xong, mới nói với Kim Sí Đại Bàng: "Vị Á Thánh kia thân chịu trọng thương, một sợi Thuần

Dương chi khí của ta đã xâm nhập vào thân thể y, bất luận y chạy đi đâu, ta đều có thể bắt y trở về!" Đợi Đông Vương Công thu thập ổn thỏa, liền mang theo Kim Sí Đại Bàng trong nháy mắt rời đi xa, đuổi theo bóng dáng vị Á Thánh kia.

Đông Vương Công trước đó đã phỏng đoán các Chuẩn Thánh này khẳng định có căn cứ địa trong Hỗn Độn.

Hiện tại nhìn vị Á Thánh kia hướng về phía ngược lại với Hồng Hoang, Đông Vương Công càng thêm xác định phỏng đoán của mình.

Trước đó cố ý thả vị Á Thánh kia chạy trốn, là để xem y có thể đi đến nơi nào.

Hiện tại Đông Vương Công triển khai Thuần Dương Độn Pháp, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp đuổi theo Á Thánh.

Kim Sí Đại Bàng lần đầu kiến thức sự cường đại của Đông Vương Công, lúc này đi theo Đông Vương Công trong lòng nhiệt huyết sôi trào.

Vừa rồi Đông Vương Công một quyền diệt sát vô số Chuẩn Thánh, thần uy kia khiến Kim Sí Đại Bàng vô cùng khao khát.

Đông Vương Công một đường truy đuổi, nhanh chóng khóa chặt khí tức của đối phương.

"Sư tôn, trong Hỗn Độn có tiên đảo!" Kim Sí Đại Bàng chấn kinh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong Hỗn Độn chi địa, một tòa đảo lớn lơ lửng giữa địa thủy hỏa phong hỗn loạn, giống hệt những tiên đảo trong đại hải.

Đại trận bảo vệ bên ngoài tiên đảo, ngăn cách tất cả hỗn độn loạn lưu bên ngoài.

Trên tiên đảo cỏ xanh tươi tốt, vô số thiên tài địa bảo quý hiếm,

đồng thời có linh khí nồng đậm tràn ngập trên tiên đảo, cung cấp cho các tu sĩ bên trong hấp thu luyện hóa.

Đông Vương Công trong lòng cũng lấy làm kỳ lạ, mở miệng nói: "Trong Hỗn Độn không gì là không có, Tử Tiêu Cung kia, và Thần Cung trước đây ta thấy đều có thể tồn tại, một tòa tiên đảo cũng không có gì kỳ quái." Có thể khai thác tiên cung trong Hỗn Độn, có thể khai thác tiên đảo trong Hỗn Độn, không có gì là không thể.

Chỉ là muốn duy trì không gian đã khai thác kia sẽ vô cùng khó khăn.

Giống như Hồng Hoang thế giới hiện tại, khi mới hình thành sơ bộ có Pangu Đại Thần đích thân duy trì, đội trời đạp đất, cuối cùng lực kiệt mà vong.

Sau đó Thiên Đạo vận chuyển, sản sinh linh tính, bổ sung các lỗ hổng của Thiên Đạo, khiến toàn bộ Hồng Hoang dần dần ổn định và hoàn thiện.

Chương 125

Muốn khai thác một giới trong Hỗn Độn, dù nhỏ như hòn đảo trước mặt, cũng cần có đủ thực lực để liên tục chống đỡ mảnh thiên địa đó.

Đông Vương Công nhìn hòn đảo trước mặt, đại trận bảo vệ bên trên đã sớm được kích hoạt, không ngừng bảo vệ hòn đảo.

"Muốn khai thác một thế giới ổn định trong Hỗn Độn, thì nhất định phải chống đỡ sức mạnh cuồng bạo xâm nhập từ bên ngoài." Đông Vương Công nhìn tất cả trước mắt, đối với loại đảo này quả thực rất tò mò, bởi vì khai thác một thế giới nhỏ như vậy trong Hỗn Độn căn bản là không cần thiết.

Cái giá phải trả mỗi khắc để chống đỡ sức mạnh bên ngoài, gần như ngang bằng với lợi ích đạt được từ việc tu hành.

Trong một thế giới như vậy không thể có Pháp Tắc chi lực diễn sinh, cũng sẽ không mang đến công đức khai thiên tích địa, do đó căn bản không có lợi ích gì đáng nói, mà còn phải không ngừng truyền năng lượng để duy trì sự ổn định của tiên đảo.

"Đã sáng tạo ra tiên đảo, thì nhất định có nguyên nhân.

Giống như Tử Tiêu Cung, và Thần Điện mà Kim Sí Đại Bàng đạt được, sự tồn tại tức là đạo lý." Đông Vương Công suy tính trong lòng một lát, mới cẩn thận nghiên cứu trận pháp bảo vệ tiên đảo kia.

Có thể trong Hỗn Độn liên tục chống đỡ phong bão Hỗn Độn, trận pháp đó nhất định có chỗ bất phàm.

Đông Vương Công thi triển Thiên Nguyên Thần Đồng thuật, thần thông của y chiếu rọi trong ngoài đại trận, nhanh chóng nghiên cứu

trận pháp rõ ràng.

Lúc này, vị Á Thánh trong đại trận cuối cùng cũng đi ra, cách đại trận chấn kinh nhìn Đông Vương Công.

"Rốt cuộc là ai?

Sao lại nhanh chóng tìm được nơi ta ẩn náu!" Vị Á Thánh hiển nhiên có chút không dám tin, vừa rồi y đã uống đan dược, tạm thời ổn định thương thế, thấy Đông Vương Công đã tìm đến tận cửa.

Nếu không có chút tin tưởng vào đại trận, e rằng vị Á Thánh kia đã sớm chạy trốn rồi.

Tiên đảo này diện tích không lớn, chiều ngang dọc chỉ có vài vạn dặm vuông, Đông Vương Công một mắt có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Ta vốn là tu sĩ trong Hồng Hoang, chủ của Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công.

Lần này ngươi chủ động chọc giận ta, cho nên chỉ có thể lấy cái chết tạ tội thôi!" Đông Vương Công chút nào cũng không chừa đường lui cho đối phương, cũng không sợ đối phương liều mạng.

Tiên đảo này thần diệu, do đó Đông Vương Công ngược lại có chút ý muốn nghiên cứu.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy tiên đảo, trong lòng Đông Vương Công có điều xúc động, muốn dựa theo hình dáng của tiên đảo, cũng khai thác ra một không gian trong thần tàng.

Thậm chí trong Thần Hải, sáng tạo ra một phương thế giới.

"Đông Vương Công đạo hữu, trước đây ta mắt không thấy Thái Sơn, đã mạo phạm đến thánh giá của ngài.

Hay là chúng ta bỏ qua chuyện này, dù sao số thủ hạ của ta cũng

đã thân vẫn rồi, như vậy được không?" Vị Á Thánh một mặt hy vọng nhìn Đông Vương Công, thực sự không dám có ý phản kháng.

Sự cường đại của Đông Vương Công đã để lại bóng ma nghiêm trọng trong lòng y.

Đông Vương Công nhìn vẻ mặt muốn hòa giải của đối phương, đạm nhiên lắc đầu.

Đánh rắn không chết, ắt bị rắn cắn lại!

Huống chi Đông Vương Công đã giết thủ hạ của đối phương, bản thân vị Á Thánh kia cũng trọng thương, nhân quả đã kết, không còn bất kỳ đường lui nào.

"Đông Vương Công đạo hữu, chẳng lẽ tại hạ thật sự chỉ có thể lấy cái chết tạ tội sao?" Vị Á Thánh vẫn không muốn xé rách mặt, đối với Đông Vương Công, ngay cả niềm tin thoát thân dưới tay đối phương cũng không có.

"Sự đã đến nước này, ta cuối cùng cũng không thể tha thứ, nhận mệnh đi!" Đông Vương Công giơ quyền, đã hiểu được chỗ huyền diệu của đại trận này, hiện tại không cần thiết tiếp tục lưu lại đại trận.

"Ầm!" Đông Vương Công một quyền đánh ra, đại trận là chỗ dựa cuối cùng của vị Á Thánh kia liền vỡ nát.

Đại trận đó đã chống đỡ vô số năm hỗn độn loạn lưu, nhưng lại căn bản không thể chống đỡ một kích tùy tiện của Đông Vương Công!

Một lực phá vạn pháp, đại trận bị tiêu diệt!

Cùng lúc vị Á Thánh kia chấn kinh, Đông Vương Công lại lần nữa ra tay, lấy đi tính mạng của Á Thánh.

Đông Vương Công cường thế chém giết đối phương, vị cường

giả Á Thánh kia thậm chí còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị xóa sổ.

Trên tiên đảo không có các sinh linh khác, Á Thánh vừa chết, hòn đảo này liền trở thành vật vô chủ.

Đông Vương Công lật khắp người vị Á Thánh kia, phát hiện ra trừ một thân tinh huyết ra, tên này căn bản không có pháp bảo ra hồn.

"Sống trong Hỗn Độn, trong Hỗn Độn vô biên cũng không có linh bảo nào được thai nghén sao." Đông Vương Công lắc đầu cười khổ, lần này không uổng công thu được nhiều tinh huyết cường giả như vậy.

Hơn nữa Đông Vương Công được tiên đảo khải phát, Thần Tàng chi đạo lại tiến thêm một bước, khiến Đông Vương Công cũng đã xác định được kế hoạch tiếp theo.

Chuẩn bị khi thời cơ chín muồi, khai thác một phương thế giới bên trong cơ thể mình.

Sau đó để Thần Hải, thần tàng, mỗi một nơi đều thai nghén một phương thế giới.

Cuối cùng sẽ liên kết vô số thế giới trong các thần tàng trên cơ thể thành một mảnh, lấy Thần Hải làm trung tâm, cấu thành một quần thể thế giới khổng lồ!

Đông Vương Công thủy chung cho rằng, Hồng Hoang thế giới không phải là một nơi trong Hỗn Độn vô biên, tuyệt đối không phải là toàn bộ Hỗn Độn.

Một điểm từ việc có thể rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn, có thể chứng minh phỏng đoán này.

Nhưng lúc này không phải lúc bàn luận những điều đó.

Đông Vương Công đã đánh chết vị cường giả Á Thánh kia, trực

tiếp thu nhục thân đối phương vào Càn Khôn Đỉnh, đợi trở về Hồng Hoang thế giới liền có thể bắt đầu luyện hóa.

Đông Vương Công đi lại trên tiên đảo, nơi đó rất bình thường, giống như một mảnh đại địa có thể thấy ở khắp nơi, trừ linh khí ra thì không có bất kỳ Pháp Tắc chi lực nào, càng không có cái gọi là Thiên Đạo.

Bên trong chỉ có một phương đất dưới chân, ngay cả màn trời cũng không có.

Ngẩng mắt nhìn lên, bên trong đại trận có khí lưu cuồn cuộn, bên ngoài là bóng tối vĩnh hằng và năng lượng cuồng bạo vô biên.

"Có lẽ có thể gọi là 'ám vô thiên nhật' (tối đen như mực)!" Đông Vương Công không có quá nhiều hứng thú, sau khi thăm dò đơn giản, liền trực tiếp rời khỏi tiên đảo này.

Tình huống nơi đó vô cùng đặc thù, tiên đảo cũng không thể mang đi.

Nếu cưỡng ép mang về Hồng Hoang thế giới, có lẽ giây phút tiếp theo hòn đảo sẽ triệt để sụp đổ.

Chương 126

"Lần này ta cũng đã đạt được lợi ích rồi, chúng ta trở về Hồng Hoang thế giới thôi." Đông Vương Công hài lòng mang theo Kim Sí Đại Bàng rời khỏi Hỗn Độn, lại lần nữa quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Kim Sí Đại Bàng vốn định dâng cơ duyên mình đạt được cho Đông Vương Công, nhưng sau khi thấy thần uy của Sư tôn mình như vậy, đột nhiên cảm thấy chút cơ duyên mình đạt được kia, căn bản không đủ để Đông Vương Công để mắt tới.

Thế nên cuối cùng Kim Sí Đại Bàng hổ thẹn từ biệt Đông Vương Công, trở về chỗ ở của mình.

"Sư tôn thần thông vô biên, nhục thân cường hãn vô địch, bất kỳ thần thông nào, một quyền đều có thể đánh nát!

Ngay cả cường giả Á Thánh có thực lực cảnh giới vượt xa Sư tôn, cũng nằm trong một quyền của Sư tôn!" Kim Sí Đại Bàng hồi ức từng màn Đông Vương Công chiến đấu, vừa sùng bái, cũng càng thêm kiên định quyết tâm tu hành Thần Tàng chi đạo.

"Nghe nói Ngọc Dương Tử sư huynh và Bạch Viên sư huynh đều chuyên tu Thần Tàng chi đạo, xem ra ta phải dành thời gian để thân cận hai vị sư huynh hơn!" Kim Sí Đại Bàng mang theo tâm sự, bắt đầu bế quan, chuẩn bị chuyên tâm luyện hóa thu hoạch từ chuyến đi lần này.

Đông Vương Công lúc này cũng trở về chỗ ở trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Chuyến đi lần này thu hoạch không nhỏ, đặc biệt là tinh huyết của các cường giả đạt được, cùng với một số cảm ngộ về tu hành, những điều này đều có ích cho việc tu hành của Đông Vương Công.

Đông Vương Công lại lần nữa luyện hóa thần tàng, chọn lọc những tinh huyết đó ra, bắt đầu tế luyện theo thuộc tính Tiên Thiên.

"Lần này lại có mấy giọt tinh huyết thuộc tính thổ, vừa hay có thể dùng để triệt để quán thông Tỳ Kinh Thổ Mạch!" Đông Vương Công ngược lại có chút bất ngờ.

Sinh linh thuộc tính thổ quả thật khá hiếm thấy, tu hành đến cảnh giới cao thâm lại càng ít, nhưng lần này Đông Vương Công lại một lần đạt được mấy giọt.

Dựa theo vị trí thần tàng, Đông Vương Công luyện hóa tất cả tinh huyết này.

Lúc này, Mậu Thổ Thần Long kia lại lần nữa hiện ra bên cạnh Đông Vương Công, cảm thụ thổ chi tinh khí trong khiếu huyệt của Đông Vương Công tăng lên, thực lực của Mậu Thổ Thần Long quả nhiên cũng đang chậm rãi đề thăng.

Đông Vương Công tiếp tục luyện hóa, ngược lại muốn xem Thần Long rốt cuộc có thể đề thăng đến mức nào.

Trước đó Mậu Thổ Thần Long chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ Trảm Nhất Thi, hiện tại theo Đông Vương Công không ngừng luyện hóa thần tàng, từng luồng thổ chi tinh khí tinh thuần hội tụ trên người Đông Vương Công, đồng thời Mậu Thổ Thần Long cũng đang nhanh chóng thuế biến.

Cảm thụ khí tức biến hóa trên người Mậu Thổ Thần Long, Đông Vương Công càng thêm gắng sức luyện hóa.

Bốn mươi hai thần tàng Tỳ Kinh, trước đó Đông Vương Công còn thiếu tám cái.

Hiện tại sau một phen luyện hóa, nhanh chóng triệt để quán thông toàn bộ Tỳ Kinh Thần Tàng.

“Ầm ầm!” Một trận điện chớp sấm rền, trên không trung cuồng lôi như ngục, toàn bộ không gian đều đang chấn động kịch liệt.

Đông Vương Công triệt để quán thông thần tàng Tỳ Kinh Thổ Mạch, lúc này Mậu Thổ Thần Long kia cũng lay mình biến đổi, thân rồng vạn trượng trở nên càng thêm khổng lồ.

Thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ kia nhanh chóng tăng vọt, trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Vảy rồng trên thân Thần Long càng thêm dày nặng, từng luồng huyền hoàng chi khí lắng đọng trong đó.

Vuốt rồng cũng càng phát sắc bén, khí lạnh thấu xương bắn ra khắp nơi.

Cùng với Tỳ Kinh triệt để quán thông, Đông Vương Công cảm giác trong cơ thể mình một cỗ sức mạnh hùng hậu tự sinh ra, trong nháy mắt du tẩu khắp toàn thân, không ngừng cường hóa tỳ tạng của Đông Vương Công cùng toàn thân.

Ngay lúc này, Đông Vương Công đột nhiên cảm thụ được Thận Kinh Thủy chi Thần Tàng bên trong một trận dũng động, phảng phất có vô cùng sóng nước gào thét chảy xiết trong cơ thể Đông Vương Công.

Một tiếng rồng ngâm kinh thiên, lúc này bên cạnh Đông Vương Công lại lần nữa hiện ra một điều Thần Long!

Quý Thủy Thần Long!

Bị Mậu Thổ Thần Long ảnh hưởng, trong Thận Kinh mà Đông Vương Công trước đó đã quán thông, cũng diễn sinh ra một điều Thần Long chân thân, thuộc tính Quý Thủy.

“Thủy thổ tương sinh, ngược lại là trời sinh một đôi!” Đông Vương Công cảm thụ Quý Thủy Thần Long có thực lực Chuẩn

Thánh trung kỳ tương tự, hài lòng gật đầu.

Theo đà này, nếu Đông Vương Công triệt để luyện hóa mười hai điều kinh mạch, đả thông mười hai đại thần tàng, vậy có khả năng diễn sinh ra mười hai điều Thần Long!

Đến lúc đó Đông Vương Công lại khai thác không gian nội bộ, dùng mười hai điều Thần Long trấn áp Thần Hải, sau đó diễn hóa mười hai loại Pháp Tắc chi lực, mọi thứ sẽ trở nên càng thêm hoàn thiện.

Đông Vương Công cảm thụ cảnh tượng thủy thổ tương dung trong cơ thể, cảm giác thoải mái đó khiến Đông Vương Công vô cùng đắm chìm.

"Xem ra nhất định phải dành thời gian, trước tiên khai thác Thần Hải thế giới trong cơ thể.

Nếu như vậy, chỉ cần Thần Hải thế giới ổn định, sau đó có thể tiếp tục khai thác thần tàng thế giới.

Cuối cùng tất cả thần tàng thế giới và Thần Hải liên hợp làm một, đến lúc đó, thực lực của ta tất sẽ siêu việt Thánh Cảnh!" Đông Vương Công trong lòng khoái ý, đã lên kế hoạch cho con đường tu hành phía trước.

Đông Vương Công lúc này liên tục đả thông hai điều thần tàng kinh mạch, thủy của thận tạng và thổ của tỳ tạng tương phụ tương thành, hai điều Thần Long du ngoạn trong kinh mạch và thần tàng.

"Nếu có thể đả thông liên hệ giữa mười hai kinh mạch và Thần Hải, hoặc khai thác ra Thần Hải thế giới, vậy hai điều Thần Long kia có thể Long Quy Đại Hải, đến lúc đó uy lực nhất định sẽ lại lần nữa đề thăng." Đông Vương Công có chút suy đoán, nhưng hiện tại còn chút do dự về việc khai thác Thần Hải thế giới.

Khai thác một phương thế giới, nhất định cần năng lượng khổng lồ.

Giống như tiên đảo trong Hỗn Độn kia, ngay cả trong cơ thể Đông Vương Công, cũng sẽ có sự tiêu hao không ngừng.

Nếu Đông Vương Công khai thác ra Thần Hải thế giới, lợi ích đạt được có thể ngang bằng với tiêu hao, thậm chí vượt qua tiêu hao, thì có thể tiếp tục khai thác.

Lúc này Đông Vương Công suy nghĩ lại, khai thác một phương thế giới, không chỉ cần Pháp Tắc chi lực, đồng thời cần hải lượng linh khí.

Trong tay Đông Vương Công vừa hay có toàn bộ tinh huyết của một vị Á Thánh, điểm này ngược lại có thể đáp ứng.

Cuối cùng Đông Vương Công thôi diễn, muốn thông qua thôi diễn để xem lợi ích của việc khai thác Thần Hải thế giới hiện tại.

Đông Vương Công hiện tại là cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, hơn nữa trước đó đã lĩnh ngộ Khí Vận Pháp Tắc, đối với thuật thôi diễn huyền bí vô cùng tinh thông, thậm chí có thể đạt tới đỉnh cao.

Sau một phen thôi diễn, trong mắt Đông Vương Công có quang mang rực rỡ như tinh thần bắn ra.

"Không ngờ, khai thác Thần Hải lại có lợi ích lớn đến thế đối với ta!

Con đường nghịch thiên như vậy, xem ra ta nhất định phải cẩn thận một chút!" Đông Vương Công trong lòng kích động, vừa rồi một phen thôi diễn, khiến Đông Vương Công nhìn thấy con đường rộng lớn hơn.

"Lần này đạt được cơ duyên, xem ra ta phải tiến vào Hỗn Độn thôi!" Đông Vương Công lo lắng việc khai thác thế giới sẽ dẫn đến sự

chú ý của các sinh linh khác, hiện tại không thể bại lộ tất cả át chủ bài, cho nên tiến vào Hỗn Độn để tu hành, không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Trước đó Đông Vương Công đã phát hiện tiên đảo kia trong Hỗn Độn, hiện tại ngược lại có thể dùng đến.

Chương 127

Đông Vương Công đã quyết định lập tức khai mở Thần Hải thế giới, trực tiếp rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, đi về phía Hỗn Độn vô biên.

Hồng Hoang không ghi năm tháng, Hỗn Độn không có phương hướng.

Đông Vương Công lại lần nữa tiến vào Hỗn Độn, quen đường quen nẻo tìm thấy tiên đảo Hỗn Độn kia.

Kể từ khi rời đi lần trước, Đông Vương Công đã bố trí một số trận pháp ở đó, bảo vệ tiên đảo nghiêm ngặt.

Hiện tại nơi đó không có bất kỳ dấu vết bị phá hoại nào, hiển nhiên cũng không có các sinh linh khác đặt chân đến.

"Trong Hỗn Độn vốn tối tăm mịt mờ, sinh linh thưa thớt ở đó cũng là bình thường." Đông Vương Công trực tiếp tiến vào tiên đảo.

Sau khi vị Á Thánh kia bị đánh chết, tiên đảo Hỗn Độn này đã là vật trong túi của Đông Vương Công.

Đến tiên đảo, Đông Vương Công cẩn thận kiểm tra lại một lần, sau khi xác định sự an toàn của nơi đó, liền kích hoạt tất cả trận pháp trên tiên đảo, đồng thời để hai điều Thủy Thổ Thần Long ở trên tiên đảo hộ pháp.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Đông Vương Công mới tiến hành khai thác Thần Hải thế giới.

Lúc này trong Thần Hải của Đông Vương Công vô cùng rộng lớn, linh khí tích lũy trong tu hành đều được cất giữ trong Thần Hải.

Nhưng cho dù như vậy, Thần Hải cũng không phải là một phương

thế giới, chỉ có thể là một không gian thần bí.

Đông Vương Công tiến vào trong đó, vận chuyển vô thượng thần thông, trong không gian Thần Hải phấn lực một kích đánh ra, trên Cảnh Dương Kiếm phát ra vô tận hủy diệt chi quang.

"Ầm!" Một kích của Đông Vương Công đủ để hủy thiên diệt địa, lúc này tự nhiên nhẹ nhàng phá mở không gian Thần Hải, bức tường không gian bị phá vỡ, phong bão Hỗn Độn vô biên bên ngoài lập tức xâm nhập vào trong Thần Hải của Đông Vương Công.

"Bất luận Giới Tử Tu Di chi thuật, Tam Thiên Vị Diện, đều không gì không dựa vào Hỗn Độn.

Đã muốn khai thác một phương thế giới, vậy phải trấn áp Hỗn Độn!" Đông Vương Công một kiếm phá mở không gian Thần Hải, vô lượng Hỗn Độn chi khí tràn ngập trong đó.

Lúc này Đông Vương Công lại lần nữa vẫy tay, Càn Khôn Đỉnh lơ lửng, phát ra vô cùng Càn Khôn chi lực, trấn áp địa thủy hỏa phong hỗn loạn.

Đông Vương Công lúc này lại lần nữa toàn lực xuất kích, "Ầm ầm!", nhiều bức tường không gian hơn bị phá vỡ, Thần Hải triệt để dung hợp với không gian Hỗn Độn.

"Phá rồi lập!" Đông Vương Công để Thần Hải liên kết với Hỗn Độn, sau đó lại dùng vô thượng thần thông trấn áp mọi thứ, cuối cùng san bằng Hỗn Độn, kiến lập một phương Thần Hải thế giới trong cơ thể.

Thần Hải thế giới có thể tồn tại trong cơ thể Đông Vương Công, đồng thời cũng dựa vào trong Hỗn Độn.

Không gian, không ai có thể giải thích rõ ràng.

Vạn vật tồn tại, đều không gì không dựa vào không gian.

Không gian hình thành từ đâu, lại là không gian nào, những thứ này ngay cả Đông Vương Công hiện tại cũng không thể giải thích rõ ràng.

Đông Vương Công lúc này lợi dụng Càn Khôn Đỉnh trấn áp mọi thứ, dùng Cảnh Dương Kiếm phá mở Hỗn Độn.

Một bên có Càn Khôn Đồ, Càn Khôn Xích, Sơn Hà Ấn, Bàn Long Chân Hoàng Kiếm lần lượt bình định địa thủy hỏa phong.

Trong một lúc, Đông Vương Công vừa phải chống đỡ hỗn độn loạn lưu cuồng bạo bên ngoài, đồng thời cũng phải bình định địa thủy hỏa phong bên trong.

Đông Vương Công lấy đại pháp lực chống đỡ, đồng thời vận chuyển mấy kiện linh bảo.

"Ầm ầm!" Vô cùng năng lượng cuồng bạo bị áp chế, hỗn loạn bên trong và bên ngoài đều hoàn toàn bị chống đỡ.

Dần dần địa thủy hỏa phong trong không gian nội bộ hóa thành bình tĩnh, bị ép bắt đầu chậm rãi diễn hóa.

Pháp lực của Đông Vương Công tiêu hao khổng lồ, ngay cả y cũng có chút không chịu nổi.

Lúc này Đông Vương Công rút lấy máu của vị cường giả Á Thánh kia, đem máu của vị Á Thánh đó đặt vào trong thế giới nội bộ, sau đó triệt để đánh tan những tinh huyết đó, phản lại thành bản nguyên thiên địa.

Thế giới chậm rãi diễn hóa, Hỗn Độn kia như một cốc dung dịch đục ngầu, sau khi hoàn toàn bình tĩnh lại, bắt đầu chậm rãi lắng đọng.

Thanh trọc phân ly, trong nổi đục chìm, hệt như khai thiên tích địa.

Đông Vương Công vận chuyển thần thông của bản thân, Thuần

Dương Pháp Tắc, Âm Dương Pháp Tắc, Khí Vận Pháp Tắc, Sức Mạnh Pháp Tắc, lần lượt chú nhập vào trong đó.

Lúc này hư ảnh của Thủy Thổ Song Long cũng chiếu rọi vào phương thế giới này, hai đạo Pháp Tắc thủy thổ ẩn chứa trong đó cũng tiến vào.

Có sáu đạo Pháp Tắc chi lực gia nhập, tốc độ diễn hóa của phương thế giới này được gia tốc.

"Xưa kia Pangu Đại Thần sáng tạo từ vô đến hữu, ta tối đa cũng chỉ là mô phỏng, nhưng lại có độ khó lớn như vậy.

Hẳn là Pangu Đại Thần năm xưa nhất định đã trải qua vô số hiểm nguy!" Đông Vương Công trên trán lấm tấm mồ hôi, thế giới nội bộ y khai thác ra vô cùng nhỏ bé, căn bản không thể so sánh với Hồng Hoang thế giới.

Nhưng cho dù như vậy, độ khó trong đó cũng hoàn toàn vượt quá dự đoán của Đông Vương Công.

Hồi tưởng lại Pangu Đại Thần năm xưa, khai thác Hồng Hoang thế giới vô biên, những ma nạn y gặp phải trong đó nhất định là vô số kể.

Đông Vương Công đưa máu của Á Thánh vào làm nguyên động lực vận chuyển thiên địa, dù sao hiện tại nơi đó không có linh mạch, căn bản không thể cung cấp động lực.

Nhưng cho dù như vậy, Đông Vương Công phát hiện toàn bộ thế giới dường như vẫn đang ở bờ vực sụp đổ, tất cả hiện tại, một khắc cũng không thể rời sự duy trì của Đông Vương Công!

Như vậy, Đông Vương Công chẳng phải sẽ bị kìm hãm trong Thần Hải thế giới sao?

Khai thác một phương thế giới, dù là mô phỏng Pangu Đại Thần,

nhưng cũng không phải tùy tiện có thể thành công.

Đông Vương Công trên người linh bảo nhiều vô kể, mới có thể bình định mọi thứ.

Nhưng thế giới diễn hóa cần thời gian, Đông Vương Công không thể lúc nào cũng canh giữ ở đó.

Nhưng nếu rời khỏi đó, không chỉ phương thế giới này sẽ mất đi chỗ dựa, ngay cả hỗn độn loạn lưu bên ngoài cũng sẽ trong nháy mắt nuốt chửng mọi thứ bên trong.

Đông Vương Công lúc này đột nhiên hiểu ra về đại trận bảo vệ trên tiên đảo Hỗn Độn bên ngoài, tiện tay bố trí một chút, hỗn độn loạn lưu bên ngoài quả nhiên bị chống đỡ.

Mối họa bên ngoài biến mất, Đông Vương Công cuối cùng cũng hơi thở phào một hơi.

Nhưng lúc này thế giới nội bộ vẫn chưa thành hình, thế giới diễn hóa cũng cần bổ sung năng lượng.

Chương 128

"Khi phương thế giới này trưởng thành đến một trình độ nhất định, có thể độc lập đối kháng hỗn độn loạn lưu, như vậy sẽ không cần đại trận bảo vệ nữa!" Đông Vương Công trong lòng kỳ vọng, đồng thời cũng đang tích cực tìm kiếm đối sách.

Lúc này Đông Vương Công lại lần nữa nhìn về phía không gian Thần Hải, dẫn linh dịch tích tụ trong Thần Hải vào trong phương thế giới này.

Số linh dịch này là thứ Đông Vương Công đã tích góp vô số năm tháng mà có được, hiện tại vì khai thác Thần Hải thế giới, không tiếc động dụng số dự trữ này.

Có số linh dịch Thần Hải này hỗ trợ, toàn bộ không gian đều gia tăng tốc độ diễn hóa.

Tuy Pháp Tắc chi lực còn thiếu hụt, nhưng mấy đạo Pháp Tắc hiện tại vẫn có không gian diễn hóa cực lớn.

Đặc biệt là Thuần Dương Pháp Tắc, Âm Dương Pháp Tắc và Sức Mạnh Pháp Tắc mà Đông Vương Công đã chú nhập.

Những Pháp Tắc này nếu thôi diễn đến cực hạn, thậm chí có thể tự động diễn sinh ra các Pháp Tắc khác biệt.

Nhưng nếu muốn đợi đến lúc đó, e rằng đã là chuyện của không biết bao nhiêu vạn vạn năm sau rồi.

"Hỗn độn loạn lưu bên ngoài bị đại trận khắc chế, địa thủy hỏa phong bên trong cũng đã bình định, năng lượng cũng có linh dịch Thần Hải cung cấp.

Hiện tại còn thiếu một Thiên Địa chi trụ!" Đông Vương Công suy

nghĩ trước sau, đột nhiên chiêu gọi Thông Thiên Kiến Mộc, trực tiếp cắm rễ vào trong Thần Hải thế giới.

Thông Thiên Kiến Mộc có thể quán thông Tam Thiên Vị Diện, có thể hấp thụ năng lượng từ Hỗn Độn vô tận.

Nếu dùng nó làm trụ chống đỡ thế giới nội bộ của Đông Vương Công, thì ngược lại là thừa sức.

"Đợi sau này thế giới nội bộ định hình, đến lúc đó rút Kiến Mộc đi là được!" Đông Vương Công lúc này một trận động tác, cuối cùng cũng tạm thời ổn định Thần Hải thế giới.

Y thu Thuần Dương Pháp Thân lại, ngồi khoanh chân trên mặt đất nghỉ ngơi.

Thần Hải thế giới vừa mới hình thành, cái gọi là đại địa càng giống một đoàn sương mù đen kịt, hư ảo tản mát, dường như chỉ cần một động tác hơi lớn một chút là có thể khiến nó lại phiêu đãng.

Đại địa hình thành hiển nhiên cần một đoạn thời gian dài để hoàn thành.

Bầu trời lúc này càng hư vô mờ mịt, đừng nói tầng khí quyển, ngay cả một tia khí lưu cũng chưa từng hình thành.

Sau khi địa thủy hỏa phong trong Hỗn Độn được bình định, lúc này đang nhanh chóng diễn hóa ra thế giới bản nguyên.

Đông Vương Công lại lần nữa tra xét, càng thêm minh xác một số điều lớn.

Đúng như cái gọi là Đạo Pháp Tự Nhiên, Đông Vương Công đã trải qua việc khai thác một phương thế giới.

Mặc dù hiện tại nơi đó hoang lương chết chóc, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc Đông Vương Công thể ngộ đại đạo, cảm ứng

Pháp.

"Âm Dương điều hòa, vạn vật sinh phát!" Đông Vương Công tỉ mỉ thể ngộ.

Phảng phất, y đang đoan tọa trong thế giới hắc ám, không có quang minh, không có không khí và thủy nguyên, xung quanh một mảnh chết chóc, nhưng Đông Vương Công lại an nhiên ngồi trong đó.

Phương thế giới này thuộc về riêng Đông Vương Công, mỗi một chút biến hóa trong đó y đều có thể thể ngộ vô cùng minh xác.

Chính vì vậy, ở đó cũng là nơi dễ dàng ngộ đạo nhất.

Đông Vương Công vừa ngồi xuống, hoàn toàn quên mất thời gian trôi đi.

Khi Đông Vương Công lại lần nữa tĩnh mở hai mắt, trong đồng tử của y có quang mang trí tuệ lóe lên.

"Thần Hải thế giới đã trở nên ổn định hơn một chút, hiện tại mới khai thác sơ bộ, chỉ đợi sau này dần dần hoàn thiện thôi!" Đông Vương Công đột nhiên đứng dậy, bụi bẩn trên người xì xào rơi xuống, quy về thiên địa.

"Đại địa sắp hình thành rồi, thật đáng mong chờ a!" Đông Vương Công lại nhìn một lần, thần thức của y triệt để rời khỏi không gian Thần Hải.

Trở về tiên đảo Hỗn Độn, trên người Đông Vương Công một cỗ khí tức thu liễm, có một cảm giác phản phác quy chân!

Lần này khai thác Thần Hải thế giới, Đông Vương Công đạt được vô cùng lợi ích.

Nhưng hiện tại, trên người y lại không cảm ứng được bất kỳ khí tức cường đại nào.

Phảng phất lại lần nữa quy về bình phàm, như một thanh danh kiếm tuyệt thế, được vỏ kiếm thu liễm hoàn hảo.

Nếu Tây Vương Mẫu lúc này nhìn thấy Đông Vương Công, tất sẽ lại lần nữa chấn kinh, bởi vì Đông Vương Công hiện tại, mang lại cho người ta cảm giác, giống như cảnh tượng Tây Vương Mẫu lần đầu tiên nhìn thấy Hồng Quân Đạo Tổ.

Không nhìn ra được thâm sâu của đối phương, phảng phất chỉ là một sinh linh phổ thông nhất, nhưng lại có một cỗ lăng nhiên chi khí, khiến người ta không dám xem thường dù chỉ một ly!

Hàm bất lộ, uy bất phát.

Đông Vương Công ở trên tiên đảo Hỗn Độn dừng lại một lát, hấp thu toàn bộ linh khí trong đó, dùng để bổ sung tiêu hao trước đó.

Nhưng hòn đảo nhỏ thực sự quá nhỏ, linh mạch trong đó cũng không đủ phát triển, do đó linh khí hội tụ trong đó nhanh chóng bị Đông Vương Công thôn phệ hết.

"Khôi phục được ba thành, vậy cũng được rồi!" Đông Vương Công đứng dậy rời đi, tiếp tục đi về phía sâu trong Hỗn Độn, cũng không có ý định lập tức trở về Hồng Hoang thế giới.

"Đạo Tổ đã khai thác Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, Phượng Tổ cũng để lại Thần Cung ở đó.

Xem ra trong Hỗn Độn chắc chắn không chỉ có những nơi này, thậm chí có lẽ còn có những tồn tại tương tự Hồng Hoang thế giới cũng không chừng." Đông Vương Công muốn tiếp tục thăm dò một phen, hướng về phía sâu trong Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn vô biên không có bất kỳ thứ gì mang tính tiêu chí, so với biển cả mênh mông còn khiến người ta đau đầu hơn.

Đông Vương Công không biết đã phi độn bao lâu, nhưng vẫn

không thể nhìn thấy mục tiêu cần tìm.

"Trong Hỗn Độn vốn không có nhiều sinh linh, không thể dễ dàng bị ta phát hiện như vậy." Đông Vương Công tự nhủ.

Lần trước sở dĩ gặp được Á Thánh, là vì đối phương đang truy đuổi Thần Cung, mới bị dẫn dụ ra.

Hiện tại Đông Vương Công đi sâu vào Hỗn Độn, muốn chủ động tìm kiếm những sinh linh có khả năng tồn tại, quả thực vô cùng khó khăn.

Nhưng khi Đông Vương Công muốn từ bỏ, lại lần nữa gặp được một tòa tiên đảo!

Tiên đảo này so với cái trước kia càng thêm rộng lớn, linh khí trong đó cũng càng thêm sung túc.

"Không có sinh linh ư?" Đông Vương Công cách đại trận tra xét, trận pháp cũng huyền diệu, giống hệt trận pháp bảo vệ tiên đảo mà Đông Vương Công đã chiếm cứ, như thể do cùng một cường giả bố trí.

Chương 129

Trên tiên đảo này không có bất kỳ sinh linh nào, tuy diện tích lớn hơn một chút, nhưng không có bất kỳ cung điện, động phủ nào để tu sĩ sinh hoạt.

Đông Vương Công lần này không phá đại trận, tiếp tục tiến sâu vào Hỗn Độn.

"Những tiên đảo này giống như những tảng đá lớn giữa dòng sông, dường như đang chỉ một phương hướng nhất định, chứ không phải không có thứ tự, tùy ý đặt ra." Đông Vương Công trong lòng có chút suy đoán, tăng nhanh bước chân, tiếp tục đi tới.

Đúng như Đông Vương Công đã nói, sau khi xuất phát lại lần nữa, quả nhiên lại một lần nữa phát hiện ra tiên đảo!

"Ba tòa tiên đảo liên thành một đường, tuy cách nhau rất xa, nhưng gần như có thể khẳng định, chúng nằm trên cùng một phương hướng, thậm chí có thể nối thành một đường thẳng!" Ngũ quan của Đông Vương Công vô cùng mẫn duệ, sớm đã quan sát những chi tiết này.

Đông Vương Công trong lòng đã quyết, chỉ cần thôi đoạn không sai, vậy thì cứ tiếp tục truy tìm, nhất định có thể tìm thấy thứ mình muốn!

Khi Đông Vương Công tiếp tục tìm kiếm, trên đường giữa chừng đã phát hiện ra vô lượng kim quang.

Những kim quang này chiếu xạ từ trong Hỗn Độn, ngay cả địa thủy hỏa phong cuồng bạo kia cũng không thể che lấp quang mang màu vàng.

Như thể trong Hỗn Độn cũng có một mặt trời vậy, quang mang đó

rực rỡ chói mắt.

"Loại quang mang này, lại vô cùng khế hợp với thuộc tính của ta!

Rốt cuộc là thứ gì đang phát ra quang mang?" Đông Vương Công trong lòng có chút kỳ vọng, cấp tốc tiến tới.

Trong Hỗn Độn không thể có mặt trời tồn tại, vậy thứ có thể phát ra loại quang mang này, lại là gì đây?

"Không phải quang mang của mặt trời, càng giống bảo quang phát ra từ linh bảo!" Cùng với việc không ngừng đến gần, trong lòng Đông Vương Công đã có chút suy đoán.

Độn tốc nhanh đến lạ, một lần độn đã đi xa trăm vạn dặm, thậm chí siêu việt tốc độ quang điện.

Nhưng Đông Vương Công phi độn rất lâu, vẫn không thể nhìn thấy nguồn sáng ở đâu.

Nếu không phải quang mang xung quanh càng ngày càng chói mắt, Đông Vương Công đều gần như cho rằng mình đang đứng yên tại chỗ.

"Với tốc độ của ta, hiện tại đủ để từ Bồng Lai Tiên Đảo đến chân núi Bất Chu Sơn, nhưng trong Hỗn Độn vô biên, lại vẫn không có bất kỳ tiến triển nào!" Đông Vương Công cắm đầu chạy, ngược lại muốn xem, khoảng cách đến nguồn sáng kia rốt cuộc là bao xa.

Dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Đông Vương Công, cuối cùng cũng nhìn thấy nguồn sáng ở đâu.

"Rốt cuộc là thứ gì, có thể truyền quang mang đi xa đến vậy!" Đông Vương Công nhìn thấy, đó là một ngọn núi, một ngọn núi lớn được tạo thành từ kim loại.

Ngọn núi lớn không hùng vĩ, so với những đỉnh cao vạn trượng

trong Hồng Hoang, chỉ có thể coi là bình thường.

Nhưng chính ngọn núi này, quang mang phát ra lại chiếu rọi vô tận không gian!

Lúc này, ngọn núi vàng lớn đang phát ra quang mang, lại lẳng lặng lơ lửng trong Hỗn Độn.

Cùng với việc Đông Vương Công không ngừng đến gần, loại quang mang chói mắt đó càng thêm gay gắt, phảng phất như một nguồn sáng không có nhiệt lượng vậy.

Lúc này trong lòng Đông Vương Công lại tràn ngập chấn động!

Cùng với việc không ngừng đến gần, Đông Vương Công cảm thụ được từ trong ngọn núi vàng lớn kia một cỗ Hỗn Độn chi khí nồng đậm phát ra.

"Khí tức cổ xưa này, với Hỗn Độn Trọng Thủy ta có được ở Quy Khư chi địa năm xưa, dường như có chỗ tương đồng lớn!" Đông Vương Công tâm tư cấp chuyển.

Tuy kia là thủy linh vật, còn trước mắt là tồn tại thuộc tính kim, nhưng Đông Vương Công lại cảm thấy chắc chắn có điểm tương đồng!

"Đều có Hỗn Độn khí nồng đậm.

Càng giống bản nguyên của Hỗn Độn!" Đông Vương Công như nắm bắt được điều gì đó.

Những Hỗn Độn Trọng Thủy kia vô cùng bất phàm, hiện tại Đông Vương Công còn không nỡ sử dụng.

Ngọn núi vàng lớn trước mắt này, Đông Vương Công có một loại cảm giác phi phàm.

"Chẳng lẽ, Hỗn Độn Thần Kim?" Đông Vương Công nhìn vô

lượng thần quang phát ra từ trong ngọn núi vàng lớn kia.

Quang mang đủ để chiếu rọi đại thiên, loại tồn tại này thực sự quá bất phàm rồi!

Tương truyền Cửu Thiên Tức Nhượng một chút có thể hóa thành một ngọn núi, Hỗn Độn Trọng Thủy một giọt đủ để rót đầy Ngũ Hồ Tứ Hải.

Nếu là Hỗn Độn Thần Kim, vậy một điểm trong đó, đủ để sánh với một ngọn núi kim loại thần sơn!

"Tương truyền Hỗn Độn Thần Kim vô cùng nặng nề, mỗi một điểm đều nặng như núi.

Nếu mang cả một mảnh thần sơn lớn như vậy đi, vậy tương đương với trọng lượng của vô số ngọn núi kim loại!" Đông Vương Công cũng chấn kinh.

Nếu dùng ngọn núi vàng thần sơn này đập người, e rằng một kích có thể đập đối thủ thành tro bụi!

"Quả nhiên là Hỗn Độn Thần Kim!

Không ngờ trong Hỗn Độn vô biên lại có thể gặp được thần vật như vậy.

Nhiều Hỗn Độn Thần Kim như vậy, ta Đông Vương Công nhất định phải có được!" Đông Vương Công hưng phấn không thôi.

Thần Tàng chi đạo y tu hành vốn lực lớn vô cùng, con đường sau này sức mạnh của Đông Vương Công thế tất sẽ càng ngày càng cường hãn.

Nếu dùng những Hỗn Độn Thần Kim này luyện hóa thành linh bảo, vậy lực chiến đấu của Đông Vương Công sẽ trong nháy mắt tăng gấp bội!

Đông Vương Công trong lòng kích động, loại cơ duyên này có thể gặp nhưng không thể cầu.

Vốn chỉ là một chuyến du lịch đơn giản, không ngờ lại gặp được cơ duyên.

"Khí vận hư vô mờ mịt, nhưng lại chân thực tồn tại.

Nếu ta không có đại khí vận, làm sao có thể gặp được Hỗn Độn Thần Kim?" Đông Vương Công tiến lên, đứng dưới chân núi Hỗn Độn Thần Kim, tỉ mỉ đánh giá ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim trước mắt.

"Hỗn Độn Thần Kim một điểm tương đương với một ngọn núi kim loại lớn, một ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, không biết lại nặng bao nhiêu đây?" Đông Vương Công đưa tay đặt lên ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim kia, một cỗ Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn kích động, truyền vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công tiện tay đẩy một cái, dùng năm phần lực đạo.

Chương 130

Nhưng giây phút tiếp theo Đông Vương Công chấn kinh!

Với thực lực hiện tại của Đông Vương Công, một đẩy, đủ để lật đổ một ngọn núi cao!

Nhưng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim trước mắt lại không hề lay động mảy may!

Đông Vương Công lại lần nữa thi triển thần thông, lần này dùng toàn bộ sức mạnh.

"Hừ!" Đông Vương Công quát lớn một tiếng, hai tay phát lực, vô cùng sức mạnh bạt địa mà lên.

Lúc này ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim kia cuối cùng cũng chậm rãi lay động.

Với thần uy cái thế của Đông Vương Công, cuối cùng cũng lay chuyển được ngọn thần sơn này.

Nhưng thần sơn nặng nề đến thế, nếu chỉ có thể lay động thần sơn, vậy sau này căn bản không thể sử dụng, chứ đừng nói đến việc dùng thần sơn công kích kẻ địch.

Đông Vương Công lúc này đã biết tình hình đại khái của thần sơn, trong lòng cũng càng thêm hưng phấn.

"Ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim càng nặng nề, đối với ta lợi ích càng lớn!" Đông Vương Công lúc này không tiếc thi triển ra Thuần Dương Pháp Thân, kim thân vạn trượng xuất hiện giữa Hỗn Độn mênh mông.

Đông Vương Công lại lần nữa phát lực, lần này triệt để nâng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim lên!

Trọng lượng của ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim căn bản không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cho dù trọng lượng như vậy, vẫn bị Đông Vương Công nâng lên bằng vĩ lực nghịch thiên.

"Đạo hữu phía trước, mau dừng tay!

Hỗn Độn Thần Kim kia là của ta!" Từ rất xa, một tiếng hô hoán gấp gáp truyền đến, có một sinh linh cường đại đang tiếp tục đến gần.

Hư Vô Thần Quân nhìn Đông Vương Công nâng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim lên, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Là một tu sĩ, Hư Vô Thần Quân tự nhiên biết tất cả những điều đó đại biểu cho cái gì.

Nhưng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim cũng quan trọng đối với y, không thể dễ dàng từ bỏ.

Huống chi lần này y vốn đã cảm ứng được cơ duyên, cũng đã phát hiện ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim từ trước, cho nên Hư Vô Thần Quân không thể nhường ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này căn bản không để ý đối phương, hai tay nâng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim.

Trọng lượng này, cuối cùng cũng khiến Đông Vương Công có cảm giác được toàn lực thi triển uy lực.

Từ trước đến nay, những đối thủ mà Đông Vương Công gặp phải đều quá yếu, khiến y thậm chí không có chút hứng thú nào.

Cảnh Dương Kiếm tuy sắc bén, nhưng cũng không thể khiến sức mạnh chi đạo của Đông Vương Công phát huy đến cực hạn.

Thứ có thể khiến Đông Vương Công triệt để thi triển thần lực, chỉ

có trọng hình binh khí!

Hiện tại có ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, Đông Vương Công đã có ý định, chuẩn bị dùng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim này, chế tạo một kiện thần binh phù hợp cho mình!

Đối mặt với tiếng hô hoán của Hư Vô Thần Quân, Đông Vương Công lại chút nào cũng không để ý đối phương.

Của ngươi thì của ngươi, đã bị ta phát hiện, vậy là của ta Đông Vương Công!

Hư Vô Thần Quân trong lòng khổ muộn.

Trước đó y đang bị cơ duyên dẫn dắt, nhưng khi đến nơi lại phát hiện một tòa núi Hỗn Độn Thần Kim.

Mặc cho bản lĩnh thông thiên của cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng lại căn bản không thể lay động ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim dù chỉ một phân hào.

Ngay cả pháp bảo tùy thân mang theo, cũng căn bản không thể chịu nổi trọng lượng của ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim.

Trong sự bất đắc dĩ, Hư Vô Thần Quân chỉ có thể quay về chỗ ở ở biên duyên Hỗn Độn, tìm kiếm đối sách từ bằng hữu.

Bọn họ đều là khổ tu sĩ, hoàn toàn không quan tâm đến phân tranh Hồng Hoang.

Nhưng khi Hư Vô Thần Quân và hai vị đạo hữu lại lần nữa quay về, thấy Đông Vương Công đã nâng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim lên.

"Đạo hữu, ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim này là do ta phát hiện trước, bảo vật có duyên với ta, xin đạo hữu đừng nhúng tay vào!" Hư Vô Thần Quân lạnh lùng nói.

Ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim có quan hệ trọng đại, không thể

nhường cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này mới có tâm tư nhìn về phía Hư Vô Thần Quân, tổng cộng ba người.

Hư Vô Thần Quân cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, hai người còn lại là Đại La Kim Tiên.

Đông Vương Công khinh thường nhìn một cái, mới nói: "Mau cút đi, chọc giận ta, ta sẽ dùng máu của ngươi tế thần sơn!" Hiện tại đã nắm trong tay y, Hư Vô Thần Quân dám làm gì?

"Tu sĩ thật không biết lý lẽ!

Ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim này vốn là do Hư Vô Thần Quân phát hiện trước, bây giờ lại cường đoạt sao?" Vị Đại La Kim Tiên kia bất mãn nói, khi nhìn ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, cũng động lòng không thôi.

Thần vật như vậy, ai mà không muốn chiếm làm của riêng?

Nếu Hư Vô Thần Quân tranh đoạt được, một ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim lớn như vậy, tự nhiên không thiếu lợi ích của y.

"Láo xược!" Đông Vương Công trong lòng không kiên nhẫn, tiện tay ném ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim về phía đối diện.

"Muốn sao, vậy thử đón một cái xem sao!" Đông Vương Công trên mặt mang theo nụ cười tà, dùng hết sức lực ném ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim ra.

"Không hay rồi!

Mau tránh ra!" Hư Vô Thần Quân biết thần sơn lợi hại, lập tức lên tiếng cảnh báo.

Nhưng hai người đồng bạn lại không biết sâu cạn, thấy Đông Vương Công ném ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, liền lập tức muốn

vươn tay ra đón.

"Ta muốn xem một ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, rốt cuộc nghịch thiên đến mức nào!" Tu sĩ thấy Đông Vương Công đều có thể hai tay nâng lên, bên này há lại không có tu sĩ nào?

Chương 131

"Ầm!" Một tiếng chấn động, hư không một trận rung chuyển, những vết nứt màu đen như gương lan tràn khắp nơi, kéo dài đến tận sâu trong Hỗn Độn.

Lúc này hai vị Đại La Kim Tiên kia, sớm đã bị ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim đập thành phấn vụn!

Thần hồn câu diệt, ngay cả cơ hội để Hư Vô Thần Quân cứu viện cũng không có.

"Đạo hữu!

Bần đạo đã hại các ngươi rồi!" Hư Vô Thần Quân lớn tiếng bi hô, chưa một lần chạm mặt, hai vị Đại La Kim Tiên đã đồng loạt vẫn lạc.

"Hại đạo hữu của ta, cướp chí bảo của ta, hôm nay ta liều mạng với ngươi!" Hư Vô Thần Quân hung tính đại phát, toàn thân bảo quang rực rỡ, thần thông chấn thiên.

Hư Vô Thần Quân hóa thành một đạo hư vô chi quang, trong nháy mắt ẩn độn trong Hỗn Độn.

Hư Vô Thần Quân từ một đạo Hư Vô chi khí Tiên Thiên đắc đạo, thần thông của y vô cùng quỷ dị, khiến đối thủ căn bản không thể phát hiện sự tồn tại của y.

Nhưng Đông Vương Công lại thản nhiên đi đến trước ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, tiện tay cúi xuống, muốn lại lần nữa cầm ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim lên.

Ngay lúc này, Hư Vô Thần Quân lặng lẽ phát động một đòn chí mạng, động tác của y nhanh như điện xẹt, lặng lẽ không tiếng động.

Ngay khi Hư Vô Thần Quân xuất hiện phía sau Đông Vương

Công, Đông Vương Công dường như không hề hay biết.

Trong mắt Hư Vô Thần Quân lộ ra một tia vui mừng chiến thắng, một kích chí mạng ầm ầm bộc phát, hướng về Đông Vương Công trước mắt mà hãn nhiên xuất kích!

"Đùng!" Lực đạo khổng lồ va chạm trên ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim.

Do dùng lực quá mạnh, Hư Vô Thần Quân trực tiếp cũng trong nháy mắt va vào ngọn núi.

"Không thể nào!

Trước mắt ta là một đạo hư ảnh!" Hư Vô Thần Quân vừa xuất chiêu, lập tức biết mình đã trúng kế!

Đông Vương Công vừa rồi, chỉ là một đạo tàn ảnh, nhưng lại lừa được cả thần thức của Hư Vô Thần Quân!

"Đã nhìn thấu quỹ tích hành động của ta sao?" Hư Vô Thần Quân va vào đến đầu vỡ máu chảy, trong mắt tràn đầy kinh hoảng, nhưng vẫn không cam lòng hỏi, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Đông Vương Công đang tiến đến từ phía sau.

Đông Vương Công cười nói: "Động tác của ngươi quá chậm, thần thông của ngươi, đối với ta không có bất kỳ hiệu quả nào!" Ẩn độn chi thuật mà Hư Vô Thần Quân tự hào, trong mắt Đông Vương Công, giống như trò xiếc của tiểu sửu, không có chút lực sát thương nào.

Có Thiên Nguyên Thần Đồng thuật trong tay, bất kỳ hư vọng nào cũng không có chỗ ẩn hình!

Đông Vương Công có thể trực tiếp nhìn bản nguyên, chỉ cần bản nguyên tồn tại, thì làm sao có thể trốn đi đâu được?

Tinh huyết của hai vị Đại La Kim Tiên vừa rồi Đông Vương Công

không thèm để mắt, nhưng nhục thân của vị Hư Vô Thần Quân này, lại đáng để Đông Vương Công ra tay.

"Ta bảo ngươi đi, ngươi lại không đi, hiện tại chỉ có thể ở lại thôi.

Ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim là của ta, vậy bây giờ ta muốn cả tinh huyết của ngươi nữa!" Đông Vương Công tiến lên một bước, trực tiếp xóa sổ Hư Vô Thần Quân.

Cường giả đồng cấp, căn bản không phải đối thủ của Đông Vương Công, ngay cả trốn thoát cũng là một điều xa vời.

Tiện tay xóa sổ một vị Chuẩn Thánh, Đông Vương Công không chút khách khí thu nhục thân của y vào Càn Khôn Đỉnh.

Lúc này Đông Vương Công lại lần nữa đến trước ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, hiện tại cũng vô cùng đau đầu.

"Chẳng lẽ không thể để ta vác cả ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim này ra khỏi Hỗn Độn sao?" Đông Vương Công lấy linh bảo trên người ra.

Càn Khôn Đồ căn bản không thể dung nạp thần vật như ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim.

Các linh bảo khác đều không có không gian nội bộ, nếu không cũng không thích hợp làm vật trữ tàng sử dụng.

"Xem ra chỉ có thể dùng Càn Khôn Đỉnh thử xem sao!" Đông Vương Công mở Càn Khôn Đỉnh ra, đem ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim bỏ vào trong đỉnh.

Ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim thực sự quá khổng lồ, nhưng lại vô cùng kiên cố, với thần lực của Đông Vương Công cũng không thể phân cắt trong thời gian ngắn.

May mắn thay Hỗn Độn Đỉnh đủ cường hãn, trực tiếp chứa toàn

bộ ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim vào trong.

Nhưng Càn Khôn Đỉnh tuy chứa được, nhưng Càn Khôn Đỉnh cũng bị căng phồng, không thể biến thành kích thước hạt cải nữa, càng không có cách nào được thu vào trong cơ thể Đông Vương Công.

"Vậy thì chỉ có thể vác thôi!" Đông Vương Công bất đắc dĩ cười, vác Càn Khôn Đỉnh kích thước bốn thước lên vai.

Ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim vô cùng nặng nề, ngay cả khi có Càn Khôn Đỉnh thu nạp, vẫn nặng như núi vậy.

"Nếu không phải linh bảo của ta lợi hại, hơn nữa thần lực của ta vô song, đổi lại là tu sĩ khác, e rằng ngay cả cơ hội mang đi ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim cũng không có!" Đông Vương Công hưng phấn bước vào trong Hồng Hoang thế giới.

Chuyến đi Hỗn Độn lần này, không chỉ khiến y khai thác được Thần Hải thế giới, đồng thời cũng đạt được ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim.

Đông Vương Công lần này không trở về Bồng Lai Tiên Đảo, dù sao ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim đang ở trong tay, nhất định phải sơ bộ tế luyện ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim trước.

Nếu không đi bất kỳ đâu cũng vác một cái đỉnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ bị các cường giả khác phát hiện sự khác thường của Đông Vương Công, ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim cũng có khả năng sẽ bị bại lộ.

"Lần này ta sẽ đến Bất Tử Hỏa Sơn, dùng liệt diễm trong Bất Tử Hỏa Sơn để dung luyện ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim.

Chí ít cũng phải làm tan chảy ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, để Càn Khôn Đỉnh của ta khôi phục trạng thái có thể sử dụng." Đông Vương Công trực tiếp đi về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Kể từ sau Tam Tộc Đại Chiến, Phượng Hoàng nhất tộc ẩn cư trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Ngay sau đó Vu Yêu tranh bá, triệt để hạ thấp ảnh hưởng lực của Phượng Hoàng nhất tộc đến cực điểm.

Phượng Hoàng nhất tộc bản thân cũng không còn hỏi đến chuyện Hồng Hoang, cứ như vậy trấn thủ trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Còn về việc Bất Tử Hỏa Sơn có thứ gì, Phượng Hoàng nhất tộc lại đang trấn áp, những điều này Đông Vương Công cũng không cảm thấy hứng thú.

Đông Vương Công đến Bất Tử Hỏa Sơn, nơi đó quả nhiên không còn sự phồn vinh như trước.

Các cung điện lớn đều đổ nát không chịu nổi, không có bất kỳ sinh linh nào cư trú.

Trên Bất Tử Hỏa Sơn, nơi ngày xưa cao thủ như mây, lúc này cũng hoàn toàn mở cửa, không có bất kỳ sinh linh nào canh giữ.

Chương 132

Đông Vương Công trên mây quan sát, một cỗ khí tức tiêu điều đổ nát không thể diễn tả.

"Một phương đại thế lực, cùng với Phượng Tổ tiêu vong mà suy tàn.

Có lẽ thêm một chút thời gian nữa, ngay cả bóng dáng Phượng Hoàng cũng sẽ triệt để biến mất không còn!" Đông Vương Công cảm khái vạn phần, có ý vị thổ tử hồ bi.

Đông Vương Công bay đến Bất Tử Hỏa Sơn, nhiệt độ nơi đó vẫn vô cùng khủng bố.

Bất Tử Hỏa Sơn như tên gọi của nó, ngay cả khi Phượng Hoàng không còn, nhưng hỏa sơn vẫn bất tử, liên tục phun trào nham tương nồng liệt.

Đông Vương Công đã muốn tế luyện ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim, vậy cần đủ nhiệt độ.

"Với Thuần Dương Chi Hỏa của bản thân ta ngược lại cũng có thể luyện hóa, nhưng như vậy thực sự quá vất vả.

Không bằng lợi dụng lửa của Bất Tử Hỏa Sơn có sẵn, ngược lại còn tiện lợi và nhanh chóng hơn!" Đông Vương Công trực tiếp tiến vào trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Bất Tử Hỏa Sơn đã được Phượng Hoàng nhất tộc cải tạo, bên trong tứ thông bát đạt, càng giống một thế giới rỗng trong núi.

Suốt đường đi vẫn còn dấu vết sinh hoạt của Phượng Hoàng nhất tộc, nhưng hiện tại người đã đi nhà trống, ngay cả trong những thông đạo rộng lớn kia cũng đầy bụi bặm.

Nhưng nơi đó lại không có mạng nhện, dù sao uy danh của Phượng Hoàng nhất tộc chấn thiên, dù ẩn cư, cũng không có sinh linh nào dám tùy ý mạo phạm.

Đông Vương Công thẳng đường đi vào, một đường du lãm.

"Nơi đây từng là hạch tâm của Phượng Hoàng nhất tộc, hiện tại ngay cả một sinh linh quét dọn cũng không có.

Xem ra Phượng Hoàng nhất tộc, thật sự đã suy tàn rồi!" Đông Vương Công muốn luyện hóa Hỗn Độn Thần Kim thì cần đến cực sâu trong Bất Tử Hỏa Sơn, nơi đó thông thẳng xuống lòng đất, liên kết với địa tâm hỏa mạch, là nơi có nhiệt độ cao nhất trong toàn bộ Bất Tử Hỏa Sơn.

"Hống!" Đông Vương Công lúc này tiến vào sâu trong lòng đất, lúc này một tiếng thú gầm truyền đến, hiển nhiên nơi đó không phải không có sinh linh.

"Cuối cùng cũng gặp được một con sống!" Đông Vương Công một đường đi xuống, nhưng đón y lại là một con mãnh thú, Chu Tước!

Chu Tước không phải một loại với Phượng Hoàng, mà là một loại chim lửa khác biệt.

Tương truyền Phượng Hoàng ngũ tử, màu đỏ là Phượng, màu vàng là Uyên Sồ, màu xanh là Loan, màu tím là Lạc Trạc, màu trắng là Hồng Hộc.

Còn về Chu Tước, nó là một trong Tứ Linh của trời đất, không cùng loại với Phượng Hoàng.

Chu Tước này, là hậu duệ của Lăng Quang Thần Quân, một con mãnh thú trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Nó cũng có huyết mạch Chu Tước, nhưng đáng tiếc chỉ là một con

mãnh thú, không có chút linh trí nào.

Lúc này Đông Vương Công một lòng muốn tiến vào lòng đất, Chu Tước không thể giao tiếp, nhưng lại không cho Đông Vương Công đi qua.

Kể từ khi Phượng Hoàng nhất tộc ẩn cư, Bất Tử Hỏa Sơn bị con Chu Tước này chiếm cứ, coi nơi đó là lãnh địa của mình, không cho phép bất kỳ sinh linh nào đi qua.

Phượng Hoàng nhất tộc thấy Chu Tước cường đại, do đó giữ nó lại ở đây, làm thần thú canh cổng, tránh cho một số tiểu bối quấy nhiễu.

Đông Vương Công thấy Chu Tước không thể giao tiếp, cũng không muốn so đo với một con súc sinh.

Chu Tước Đại La Kim Tiên nhỏ bé, không thể ngăn cản Đông Vương Công.

Đông Vương Công trực tiếp một chưởng đánh nó xuống đất, thu vào Càn Khôn Đỉnh, chuẩn bị sau này tế luyện thần tàng.

Đông Vương Công men theo con đường trong Bất Tử Hỏa Sơn tiến lên, nhanh chóng đến khu vực hạch tâm.

Địa tâm hỏa mạch như một con sông ngầm dưới lòng đất, nham tương cuồn cuộn, không khác gì nước sông.

"Nơi đây cũng không có bóng dáng Phượng Hoàng nhất tộc, trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn.

Nhưng nơi sâu nhất trong Bất Tử Hỏa Sơn, không phải là nơi Phượng Hoàng nhất tộc trấn thủ sao?" Đông Vương Công vốn tưởng Phượng Hoàng nhất tộc sẽ tụ tập ở đây, nhưng nơi này căn bản không có bóng dáng Phượng Hoàng nhất tộc.

Những dấu vết sinh tồn đó, cũng là để lại từ rất lâu trước đây.

Đã không nhìn thấy Phượng Hoàng nhất tộc, Đông Vương Công liền trực tiếp đến nơi nham tương hội tụ.

Nhiệt độ cao nơi đây vô cùng khủng bố, so với các dòng nham tương khác càng lợi hại hơn.

Đông Vương Công lựa chọn nơi đây vì coi trọng nhiệt độ cao của Bất Tử Hỏa Sơn.

Lúc này trực tiếp ném Càn Khôn Đỉnh xuống, quăng vào trong dòng nham tương.

Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trên dòng nham tương, dưới sự thúc đẩy của pháp quyết Đông Vương Công, từng cỗ hỏa diễm chi lực tinh thuần dũng nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Trong một lúc Càn Khôn Đỉnh nhanh chóng biến thành một mảng đỏ rực.

Lúc này Đông Vương Công không chút dừng lại, liên tục đánh ra pháp quyết, không ngừng hội tụ nhiệt lực xung quanh.

Nhưng ngọn núi Hỗn Độn Thần Kim trong Càn Khôn Đỉnh lại không hề có dấu vết bị tan chảy.

Ngay cả Càn Khôn Đỉnh là loại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không dễ dàng luyện hóa Hỗn Độn Thần Kim như vậy.

Đông Vương Công cũng không bất ngờ.

Có thể trở thành vương giả trong tất cả kim loại, hỏa diễm bình thường tự nhiên không thể dễ dàng làm tan chảy nó.

Lúc này Đông Vương Công lại bố trí thêm mấy tọa phụ trợ pháp trận xung quanh: Tụ Hỏa Trận, Linh Phong Trận, Tụ Linh Trận.

Những phụ trợ pháp trận này lần lượt được bố trí xong, lập tức

nhiệt độ hỏa diễm xung quanh lại lần nữa đề thăng.

Càn Khôn Đỉnh thân là Tiên Thiên Chí Bảo, trong đó tự nhiên có trận pháp nâng cao nhiệt độ.

Lúc này thêm vào một số thủ đoạn của Đông Vương Công, nhiệt độ nơi đó đã đạt đến mức cực kỳ khủng bố.

"Xem ra ta đã đánh giá thấp Hỗn Độn Thần Kim rồi, ngay cả nhiệt độ cao trong Bất Tử Hỏa Sơn cũng không thể luyện hóa!" Đông Vương Công lắc đầu cười khổ, nhưng trong lòng lại hưng phấn.

Hỗn Độn Thần Kim biểu hiện càng tốt, cũng đại biểu cho lợi ích mà Đông Vương Công đạt được càng lớn!

Chương 133

Đông Vương Công tại Bất Tử Hỏa Sơn trung luyện hóa Hỗn Độn Thần Kim Chi Sơn.

Nhận thấy Hỗn Độn Thần Kim chậm chạp khó mà luyện hóa, Đông Vương Công cũng không nhàn rỗi, liền thôi động Thuần Dương Chân Hỏa, nhất tề luyện Hỗn Độn Thần Kim!

Có Đông Vương Công trợ lực, Hỗn Độn Thần Kim cuối cùng cũng biến đổi nhan sắc.

Trải qua một trăm năm đầu tiên, nhiệt độ tích tụ trong Càn Khôn Đỉnh đã đủ để dung luyện mọi thứ.

Lúc này, bề mặt Hỗn Độn Thần Kim bắt đầu mềm nhũn, khối Hỗn Độn Thần Kim nhanh chóng tan chảy, một tầng trên bề mặt bong ra, hóa thành kim loại dịch thể. "Càn Khôn Đỉnh không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, nếu không dưới mức cao ôn khủng bố này, chỉ sợ Hỗn Độn Thần Kim chưa dung hóa, lò luyện khí đã nổ tung trước rồi!" Đông Vương Công và Càn Khôn Đỉnh khí mạch tương liên, tự nhiên biết rõ nhiệt độ bên trong Càn Khôn Đỉnh lúc này khủng bố đến mức nào. "Oanh long long!" Theo Hỗn Độn Thần Kim được luyện hóa, bên trong Càn Khôn Đỉnh bắt đầu phát ra âm thanh sấm sét điện giật.

Dị tượng thần vật được luyện hóa, Đông Vương Công nhìn vào trong Càn Khôn Đỉnh, lúc này bên trong là một thế giới ngập tràn hỏa diễm!

Thần đao do lôi đình tạo thành, trường thương do điện chớp hóa tác, lần lượt hiện lên trong Càn Khôn Đỉnh.

Hỗn Độn Thần Kim, trời sinh dùng để tế luyện thần binh, lúc này khi Hỗn Độn Thần Kim tan chảy, lập tức kích phát ra từng ảo ảnh

binh khí.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, các loại binh nhận hóa hình trong Hỗn Độn Chung, nhưng Đông Vương Công không hề lay động.

Y không ngừng gia tăng lực độ, muốn dung hóa toàn bộ Hỗn Độn Thần Kim Chi Sơn! "Đã muốn tế luyện thần binh, vậy thì luyện hóa cả tòa thần sơn này!" Đông Vương Công tâm tư đã định, nếu đã luyện chế thần binh, ắt phải luyện chế thần binh cường đại nhất.

Càn Khôn Đỉnh có năng lực phản hậu thiên vi tiên thiên, chỉ cần tế luyện trong Càn Khôn Đỉnh, tệ nhất cũng sẽ là một kiện thần binh cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hỗn Độn Thần Kim vô cùng trầm trọng, nếu dùng cả tòa thần sơn tế luyện, uy lực thần binh đó e rằng không thua kém bất kỳ Tiên Thiên Chí Bảo nào!

Đông Vương Công lòng tràn đầy kỳ vọng, lúc này lấy Hỗn Độn Trọng Thủy ra.

Sau khi tế luyện thần binh tất yếu phải làm nguội, nếu Hỗn Độn Trọng Thủy cũng có thể dùng được, lấy hai đại Hỗn Độn Thần Vật luyện chế, thì thần binh đó nhất định sẽ có uy lực nghịch thiên!

Đông Vương Công lúc này tĩnh tọa trong Bất Tử Hỏa Sơn, không ngừng thôi phát linh khí, liên tục khu động Thuần Dương Chân Hỏa tế luyện Hỗn Độn Thần Kim.

Lúc này, Thần Hải Thế Giới trong cơ thể Đông Vương Công cơ bản đã ổn định, sau khi trở về Hồng Hoang Thế Giới, Thần Hải Thế Giới không cần Đông Vương Công quán chú linh khí nữa, mà chủ động hấp thu từ Hồng Hoang Thế Giới.

Tốc độ hấp thu linh khí của Thần Hải Thế Giới cực kỳ nhanh,

không chỉ có thể thỏa mãn tiêu hao của Thần Hải Thế Giới, đồng thời cũng khiến toàn bộ thần hải trở nên linh khí nồng đậm.

Có thể làm được điều này, không chỉ vì Thần Hải Thế Giới của Đông Vương Công đặc thù, mà Thông Thiên Kiến Mộc cũng đã phát huy tác dụng lớn trong đó.

Thông Thiên Kiến Mộc có thể câu thông Tam Thiên Thế Giới, tự nhiên cũng có thể quán thông Hồng Hoang Đại Địa, chính vì vậy mà Thần Hải Thế Giới mới có thể hấp thu đủ linh khí từ Hồng Hoang.

Theo Đông Vương Công không ngừng nỗ lực, kim loại chậm rãi kiên định được dung luyện, kim loại dịch thể trong Càn Khôn Đỉnh cũng triệt để sôi trào. "Oanh long long!" Theo Hỗn Độn Thần Kim được dung luyện, toàn bộ khu vực ngoại vi Bất Tử Hỏa Sơn đều chớp điện sấm sét từng trận.

Thần vật xuất thế, tất có dị tượng.

Những người trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn của Phượng Hoàng Nhất Tộc, tự nhiên đã sớm cảm nhận được tượng sấm sét cuồn cuộn bên ngoài. "Tựu hồ có cường giả đang luyện bảo vật trong Bất Tử Hỏa Sơn!" Các cường giả xung quanh đều bị dị động trong Bất Tử Hỏa Sơn đánh thức, lần lượt thăm dò Bất Tử Hỏa Sơn.

Các cường giả này đều là hạng có thủ nhãn thông thiên, lần lượt thi triển thần thông, muốn tìm hiểu rốt cuộc.

Nhưng trừ việc nhìn thấy một đoàn thần quang chói mắt, cũng không tra ra được gì. "Vu Yêu Lượng Kiếp, kiếp khí tràn ngập, thuật thôi diễn của ta căn bản không thể sử dụng!" Các cường giả này không thể suy luận ra tiền nhân hậu quả, vì vậy chỉ có thể tự mình ra mặt điều tra.

Lúc này Đông Vương Công trải qua thiên niên thời gian, cuối cùng

cũng triệt để dung luyện Hỗn Độn Thần Kim Chi Sơn.

Nhiệt độ khủng bố khiến sinh linh bình thường căn bản không thể lại gần, ngay cả nhục thân cường hãn của Đông Vương Công lúc này cũng nóng đến toát mồ hôi đầm đìa. "Từ khi tu thành Tiên Đạo, ta chưa từng đổ mồ hôi!" Đông Vương Công nhìn kim loại dịch thể đang cuồn cuộn trong Càn Khôn Đỉnh, đều là Hỗn Độn Thần Tài hóa thành.

Lúc này Càn Khôn Đỉnh cuối cùng cũng có thể tùy tâm biến hóa trở lại, không còn một bộ dáng không thể thu nhỏ nữa.

Ngay lúc này, Càn Khôn Đỉnh đột nhiên bay lên Cửu Thiên, thần quang rực rỡ chiếu sáng tứ phương, dịch thể Hỗn Độn Thần Kim trong Càn Khôn Đỉnh cũng trực tiếp bay ra.

Dịch thể Hỗn Độn Thần Kim hóa thành một điều thần long, trực tiếp bay vào giữa bầu trời đầy Thần Lôi. "Oanh long long!" Lôi đình đã ủ dũng từ lâu, lúc này thấy dịch thể Hỗn Độn Thần Kim, lập tức có vô số lôi đình bổ xuống. "Dùng lôi đình tế luyện linh bảo, dịch thể Hỗn Độn Thần Kim đang tự mình tế luyện!" Đông Vương Công kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, dịch thể Hỗn Độn Thần Kim chủ động tế luyện.

Vô số lôi đình như mưa điểm bổ xuống, không ngừng đánh vào dịch thể Hỗn Độn Thần Kim.

Nhưng bên trong dịch thể Hỗn Độn Thần Kim căn bản không có tạp chất, chỉ có thể không ngừng được cô đọng, biến hình.

Sức mạnh lôi đình vô cùng dung nhập vào dịch thể Hỗn Độn Thần Kim, khiến Thần Kim thuộc tính kim ẩn chứa từng tia sức mạnh lôi đình. "Oanh long long!" Lôi đình bổ nát hư không, tịch diệt vũ trụ, đồng thời cũng khiến dịch thể Hỗn Độn Thần Kim biến hóa bất định.

Thần binh tự mình rèn đúc, ngược lại đã tiết kiệm sức lực cho

Đông Vương Công. "Lôi kiếp đang không ngừng thăng cấp!" Đông Vương Công nhìn lôi kiếp ngày càng cuồng bạo, phát hiện lôi kiếp từ Tứ Cửu Lôi Kiếp ban đầu, đã thăng cấp thành Cửu Cửu Lôi Kiếp!

Linh bảo nghịch thiên đến mức nào, ngay cả lôi kiếp cũng sẽ tự động thăng cấp.

Nhưng lúc này dịch thể Hỗn Độn Thần Kim mới chỉ rèn đúc ra một cán binh khí, cách hình thành cuối cùng, e rằng vẫn cần một đoạn thời gian. "Tốt nhất là có thể rèn đúc ra một trọng binh khí, như vậy mới thích hợp với Thần Tàng chi đạo của ta!" Đông Vương Công trong lòng có chút kỳ vọng, bất kể dịch thể Hỗn Độn Thần Kim cuối cùng sẽ rèn đúc thành thần binh gì, ước tính trọng lượng đều sẽ cực kỳ khủng bố.

Dùng cả tòa Hỗn Độn Thần Kim Chi Sơn rèn đúc một kiện binh nhận, e rằng cũng chỉ có Đông Vương Công mới xa xỉ như vậy.

Sau này ước tính thần binh đặt ở đó, cũng không ai có thể đánh cắp đi.

Chương 134

Động tĩnh lớn như vậy trong Bất Tử Hỏa Sơn, tự nhiên đã sớm hấp dẫn sự thăm dò của một số cường giả.

Bọn họ lần lượt ẩn mình trong núi non, trên mây, hiển nhiên bị thanh thế của linh bảo hấp dẫn.

Thấy thần bảo cường đại như vậy xuất thế, ai lại không muốn chiếm làm của riêng chứ?

Ngay cả những kẻ thực lực thấp kém kia, e rằng cũng sẽ có tâm tư thừa nước đục thả câu.

Xưa nay vàng bạc động lòng người, thêm vào ảnh hưởng của kiếp khí Vu Yêu Lượng Kiếp, các cường giả đều lần lượt nảy sinh ý niệm đoạt bảo.

Lòng tham, trong vô tri vô giác đã bị kích động.

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng trên đỉnh Bất Tử Hỏa Sơn, ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên.

Giữa vô biên lôi vân, dịch thể Hỗn Độn Thần Kim lần nữa bắt đầu ngưng tụ, dưới sự rèn đúc của lôi đình, từng luồng vận vị thần bí xen lẫn khí tức Hỗn Độn được khắc họa vào trong Hỗn Độn Thần Kim.

Thần binh trời thành, Đại Đạo quyến cố!

Hỗn Độn Thần Kim chưa thành hình, đã có vô lượng thần quang tán phát ra.

Trên không Bất Tử Hỏa Sơn, trong vô biên kiếp vân có tiếng long hổ gào thét, có phượng hoàng hót vang, thần long bơi lội trong đó, phượng hoàng bay lượn trên Cửu Thiên.

Vô vàn dị tượng, dường như đều đang hiển thị sự bất phàm của thần vật. "Thần vật bực này, không ngờ linh bảo hiện thế lại có trận thế lớn đến vậy!" Các tu sĩ ẩn mình từng người một mắt đỏ hoe, đều nhìn ra linh vật phi phàm, nếu nắm trong tay, nhất định có thể tăng mạnh chiến lực. "Trên Bất Tử Hỏa Sơn kia, hình như là Đông Vương Công!" "Đúng là Đông Vương Công, thực lực cường hãn, lần này e rằng bảo vật lại rơi vào tay y!" "Hừ, bảo vật hữu linh, kẻ mạnh đoạt được, cuối cùng thuộc về ai, chưa biết chừng!" Các cường giả này ai nấy ôm giữ tâm tư riêng, tuy e ngại Đông Vương Công, nhưng không một ai chịu lui bước.

Đông Vương Công vận chuyển Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật, không chỉ nhìn rõ tình hình trong lôi kiếp, mà còn nhìn thấu ánh mắt dò xét của những sinh linh bên ngoài. "Một lũ lâu nghĩ, tốt nhất đừng chọc ta, nếu không giết sạch, tế luyện Thần Tàng của ta!" Đông Vương Công khóe miệng nhếch lên, nếu lần này có được thần binh, lại chém giết cường giả đoạt được tinh huyết, thì thật không gì tốt hơn.

Lúc này Hỗn Độn Thần Kim cũng cuối cùng đã được tạo hình lại, Đông Vương Công nhìn trong kiếp vân, một thanh Phương Thiên Họa Kích thần quang rực rỡ chậm rãi thành hình.

Phương Thiên Họa Kích, vương giả trong các binh khí!

Một mũi nhọn ẩn chứa lý lẽ duy nhất của Đại Đạo, hai lưỡi biểu tượng tượng trưng cho nhị khí âm dương, cán họa kích dài ba trượng ba thước ẩn chứa số Tam Tài.

Một cán Phương Thiên Họa Kích, mọi nơi đều ẩn chứa Đại Đạo Chí Lý.

Sở dĩ gọi là họa kích, là vì trên kích có khắc họa các loại văn lộ.

Cán Phương Thiên Họa Kích của Đông Vương Công, trên đó khắc

họa Hỗn Độn Thần Văn đậm khí tức Hỗn Độn, đồng thời lại có Thiên Phạt chi văn ẩn chứa sức mạnh lôi đình.

Phương Thiên Họa Kích vừa thành, xung quanh trong nháy mắt thần quang đại phóng, lôi quang rực rỡ cũng trong khoảnh khắc đạt đến cực hạn.

Phương Thiên Họa Kích đã thành! "Oanh long long!" Toàn bộ không trung trên Bất Tử Hỏa Sơn đều chìm vào một vùng lôi ngục, bốn phía dường như hóa thành một biển lôi đình.

Một đạo lôi đình hóa hình rồng, mãnh liệt vồ tới Phương Thiên Họa Kích. "Oanh!" Trong khoảnh khắc Phương Thiên Họa Kích thành hình, lôi phạt hình rồng ầm ầm va chạm vào họa kích.

Giữa không trung một trận oanh minh, toàn bộ Phương Thiên Họa Kích trong nháy mắt bị lôi đình đánh nát thành phấn vụn! "Tình huống gì vậy, luyện bảo thất bại sao?" "Phương Thiên Họa Kích thần uy vô lượng kia, lại bị hủy ở phút cuối!" "Vật bị trời đố!

Vật bị trời đố a!" Một đám tu sĩ nhao nhao lắc đầu than thở, vừa rồi uy thế của Phương Thiên Họa Kích quả thực quá thịnh, tất cả cường giả xung quanh đều cảm nhận được khí tức khủng bố đó.

Xem ra, Phương Thiên Họa Kích vì quá mức cường đại, nên bị trời đất không dung, mới bị lôi phạt hủy diệt vào phút cuối.

Nhưng lúc này trong mắt Đông Vương Công lại thần quang đại phóng, quan điểm của y hoàn toàn khác với các tu sĩ kia!

Thấy Phương Thiên Họa Kích bị đánh tan, Đông Vương Công không hề lo lắng.

Lúc này Phương Thiên Họa Kích trong mắt Đông Vương Công từ từ ngưng tụ lại, một lần nữa ngưng tụ thành một thanh Phương Thiên Họa Kích tinh xảo hơn!

Đông Vương Công lúc này ngửa mặt lên trời cười lớn, lấy Hỗn Độn Trọng Thủy trong tay ra, ném lên trời, đồng thời dẫn động thủ quyết, dẫn Phương Thiên Họa Kích nhập vào Hỗn Độn Trọng Thủy. "Xì!" Khói trắng bốc lên bốn phía, vật cao ôn đó sau khi va chạm với nước liền bốc hơi nước. "Không thể nào, Phương Thiên Họa Kích lại ngưng tụ lại!" "Thần binh, dường như sở hữu chân ý bất diệt!" Các tu sĩ lại một lần nữa chấn kinh, trước đó còn tưởng Đông Vương Công luyện bảo thất bại, nhưng bây giờ lại thấy thần binh sống lại, thật sự không thể chấp nhận được.

Đông Vương Công đưa tay vẫy, Phương Thiên Họa Kích trực tiếp bay vào tay Đông Vương Công.

Thần thức vừa động, trong nháy mắt đã đánh lạc ấn vào bên trong Phương Thiên Họa Kích. "Tiên Thiên Chí Bảo!

Tiên Thiên Chí Bảo!

Hahaha!" Đông Vương Công trong nháy mắt nhận được tin tức, Phương Thiên Họa Kích do Hỗn Độn Đỉnh và Thần Lôi cùng rèn đúc thành, trực tiếp là một tồn tại như Tiên Thiên Chí Bảo!

Đông Vương Công nhìn Phương Thiên Họa Kích trong tay, bảo bối vừa nắm trong tay, liền có từng luồng khí tức Hỗn Độn cường hãn tràn ngập.

Trên cán kích có lôi đình chi long quanh quẩn bơi lượn, trông vô cùng thần bí và cường đại.

Phương Thiên Họa Kích trong tay, Đông Vương Công chừng tùy ý múa, không gian xung quanh trong nháy mắt từng mảng vỡ nát, trên mũi kích sắc bén kia, phóng ra vô cùng sát ý.

Bức tường không gian của Hồng Hoang Thế Giới, căn bản không thể chịu đựng được khí sắc bén của Phương Thiên Họa Kích! "Đông

Vương Công, mau chóng giao ra Phương Thiên Họa Kích!" "Linh bảo cường hãn vô biên, ngươi không xứng sở hữu!" Lúc này các cường giả tiến lên, người đông thế mạnh, muốn cùng nhau bức bách Đông Vương Công giao ra Phương Thiên Họa Kích.

Nhưng Đông Vương Công không hề lay động, nhìn những tu sĩ đó khóe miệng nhếch lên.

Lại đến đưa tinh huyết rồi!

Chương 135

"Đồ vô dụng, cũng học người khác cướp bảo vật sao?

Đáng tiếc là tìm nhầm đối tượng rồi!" Đông Vương Công khinh bỉ nhìn các cường giả xung quanh.

Dù đối phương đông như rồng, nhưng Đông Vương Công không hề có ý sợ hãi.

Hiện tại Phương Thiên Họa Kích vừa mới luyện thành, chính là thời cơ tốt để thần binh huyết tế!

Thần binh không thấy máu, sao có thể khai phong? "Sớm nghe Đông Vương Công cuồng ngạo vô biên, lần này thấy rồi, quả nhiên gặp mặt còn hơn nghe danh a!" "Ngay cả Yêu Hoàng và Tam Thanh Lão Tổ cũng không để vào mắt, thật không biết y sống đến bây giờ kiểu gì!" "Ta có nhiều cường giả như vậy, mỗi người một kích cũng có thể đánh y thành tro bụi!" Nhiều cường giả lần lượt tiến lên, đều đã chứng kiến sự lợi hại của Phương Thiên Họa Kích, vì vậy đều muốn bức bách Đông Vương Công, khiến Đông Vương Công giao ra Phương Thiên Họa Kích. "Chúng ta cùng lên, trước hết giết Đông Vương Công rồi nói!" Các cường giả này liên kết thành một khối, muốn dựa vào ưu thế số lượng để diệt sát Đông Vương Công.

Trong chốc lát, các loại thần thông lóe sáng, linh bảo không cần tiền mà ném ra, ngũ quang thập sắc, chiếu sáng khắp chu thiên.

Toàn bộ không trung trên Bất Tử Hỏa Sơn đều bị bao phủ trong một loại khí tức khủng bố, hư không chấn động, nhật nguyệt vô quang. "Muốn chết!

Vậy thành toàn cho các ngươi!" Đông Vương Công bạo hát một tiếng, đột nhiên vũ động Phương Thiên Họa Kích. "Oanh long!" Chấn

hưởng cực lớn truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa, không trung trên Bất Tử Hỏa Sơn trong nháy mắt chìm vào bóng tối, hư không triệt để bị nghiền nát, thập phương câu diệt!

Thần thông của những cường giả kia bị phá, linh bảo toàn bộ bị hủy, ngay cả thần thông hộ thể cũng trong một kích mà tan nát hết!

Vô số tu sĩ trực tiếp bị đánh cho tro bay khói diệt, ngay cả tư cách để lại thi thể cũng không có!

Nhiều tu sĩ hơn nữa thì hóa thành mưa máu, thi thể vỡ nát, thần hồn câu diệt trực tiếp, ngay cả cơ hội đào thoát cũng không có!

Phương Thiên Họa Kích quét ngang bát phương, một kích phá Hỗn Độn, một kích đánh bại chúng sinh!

Đông Vương Công ngạo nghễ đứng tại chỗ, những tu sĩ ở xa thậm chí không dám đối diện với y.

Nhìn những cường giả vô số chết dưới chân Đông Vương Công, trước đó còn gào thét muốn giết Đông Vương Công để đoạt bảo, nhưng bây giờ đã biến thành một đống bùn nát!

Đông Vương Công lúc này, đại có một cỗ ma thần chi uy!

Vô số thi cốt, chú thích thần uy vô thượng của Đông Vương Công! "Ai muốn đoạt bảo?" Đông Vương Công như ma thần ngạo nghễ đứng giữa không trung, một lời hỏi, không ai dám đáp.

Xung quanh im lặng như tờ, Đông Vương Công cười một tiếng, lại lấy Càn Khôn Đỉnh ra, thu lấy tinh huyết và linh bảo đầy núi.

Những kẻ yếu nhục thân và huyết dịch bị Phương Thiên Họa Kích trực tiếp hóa thành tro bụi, còn những kẻ có thể để lại thi thể nát, ắt là cường giả.

Đông Vương Công cũng không cần phiền phức lựa chọn, trực tiếp

thu hết. "Mấy chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo, tuy đối với ta vô dụng, nhưng có thể thưởng tứ cho thuộc hạ ở Bồng Lai Tiên Đảo!" Đông Vương Công không kén chọn, thu hết toàn bộ, dù sao linh bảo có được, cũng không thể để lại cho kẻ địch của mình. "Đông Vương Công đạo hữu, tại hạ Bạch Phượng, hữu lễ rồi!" Đang lúc Đông Vương Công dọn dẹp chiến trường, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gọi, đó là một nữ tu sĩ, trên mặt một mảnh hàn sương.

Đông Vương Công nhíu mày, "Phượng Hoàng Nhất Tộc cũng muốn tranh đoạt bảo vật ư?" Đông Vương Công vừa hỏi, nữ tu sĩ kia lập tức cứng đờ mặt, mất một lúc lâu mới mở miệng giải thích. "Đông Vương Công đạo hữu hiểu lầm rồi, thần uy của ngài vô lượng, ngay cả toàn bộ Phượng Hoàng Nhất Tộc cũng không phải đối thủ.

Bạch Phượng đến đây, thực ra là có việc muốn cầu." Vị nữ tu sĩ kia chính là một trong Ngũ Tử của Phượng Tổ, U Minh Hỏa Phượng, còn gọi là U Minh Băng Phượng Hoàng.

Hỏa diễm của nàng là U Minh Chi Hỏa, tràn đầy hàn ý của hỏa diễm hủy diệt!

Khác với phượng hoàng nhiệt liệt như lửa, hỏa diễm của Bạch Phượng lại lạnh lẽo, ngay cả tính cách của nàng cũng băng hàn.

Đông Vương Công lúc này nhìn Bạch Phượng, từ trên người đối phương không thấy một tia sát cơ, hiển nhiên đúng như Bạch Phượng đã nói, có việc muốn cầu, chứ không phải vì đoạt bảo.

Dám đối thoại với Đông Vương Công trước uy thế hung hãn như vậy, Bạch Phượng có đảm khí khiến Đông Vương Công phải tán thưởng.

Đông Vương Công đã thu Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng làm đệ tử, lúc này cũng vui vẻ nể mặt Phượng Hoàng Nhất Tộc.

Dù sao đệ tử của y sau này sẽ thống lĩnh Phượng Hoàng Nhất Tộc, nếu hiện tại có Đông Vương Công mở đường, sau này nhất định sẽ có một số giúp đỡ.

Lúc này Đông Vương Công mới nói: "Nếu Bạch Phượng đạo hữu có lời muốn cầu, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không phụ lòng ngươi!" Đông Vương Công nhìn Bạch Phượng với thực lực Chuẩn Thánh, hiện là cường giả mạnh nhất trong Phượng Hoàng Nhất Tộc.

Kể từ khi Phượng Tổ vẫn lạc, cường giả Phượng Hoàng Nhất Tộc ngày càng ít, khi Tam Tộc Đại Chiến, cao thủ trong Phượng Hoàng Nhất Tộc gần như toàn bộ vẫn lạc, hiện tại Phượng Hoàng Nhất Tộc khó khôi phục lại huy hoàng năm xưa.

Đông Vương Công liếc nhìn những tu sĩ ở xa, lúc này đã chạy sạch không còn một bóng người.

Đã chứng kiến thần uy của Đông Vương Công, kẻ nào ngu ngốc còn muốn đoạt bảo, đó mới là kẻ ngu thật sự!

Lúc này Bạch Phượng lại một lần nữa mời Đông Vương Công, "Đông Vương Công đạo hữu không bằng đến tộc địa của Phượng Hoàng Nhất Tộc ta tụ họp một chút, để Bạch Phượng bày tỏ chút lòng chủ nhà." Đông Vương Công có ý muốn giúp đỡ Phượng Hoàng Nhất Tộc, mở miệng nói: "Giúp đỡ thì được, nhưng ta Đông Vương Công không phải người tốt, lợi ích, hy vọng Phượng Hoàng Nhất Tộc có thể đưa ra đủ một chút." Đông Vương Công không thể giúp đỡ không công, ngay cả khi mở đường cho đệ tử, Đông Vương Công cũng không thể hạ thấp thân phận.

Bạch Phượng lúc đó hai mắt nhìn chằm chằm Đông Vương Công, trong đôi mắt phượng kia không biết rốt cuộc đang suy tính điều gì. "Đông Vương Công đạo hữu yên tâm, lần này nếu thành công, lợi ích mà Đông Vương Công đạo hữu nhận được, sẽ không nhỏ hơn lợi ích

mà Phương Thiên Họa Kích mang lại!" Bạch Phượng ngữ khí kiên định, nàng đã thấy uy lực của Phương Thiên Họa Kích, nhưng lại dám nói lợi ích của việc này không nhỏ hơn Phương Thiên Họa Kích! "Ồ?

Nếu đã như vậy, xem ra ta thật sự phải đến tộc địa của ngươi ngồi một chút rồi!" Đông Vương Công trong nháy mắt cảm thấy hứng thú, loại lợi ích như vậy, có thể sánh ngang với một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Mà đã Bạch Phượng đã nói ra, vậy sẽ không lừa gạt Đông Vương Công, trong mắt Đông Vương Công, Bạch Phượng cũng không có gan đó.

Đông Vương Công theo Bạch Phượng vừa tiến vào Bất Tử Hỏa Sơn, lại đến nơi Đông Vương Công luyện bảo, nhưng sau khi đi sâu vào bên trong, Bạch Phượng trực tiếp nhảy vào dòng dung nham.

Đông Vương Công mới chợt hiểu ra, hóa ra Phượng Hoàng Nhất Tộc ẩn mình trong dung nham cuồn cuộn, trách không được Đông Vương Công không hề phát hiện ra họ.

Y căn bản không tìm kiếm trong dung nham, tự nhiên không thể phát hiện ra đối phương.

Nhiệt độ dung nham cực cao, nhưng lại không làm khó được Đông Vương Công.

Chương 136

Với nhục thân cường hãn hiện tại của Đông Vương Công, ngay cả khi không hề phòng bị, dung nham này cũng không thể làm hại y.

Đông Vương Công tiến vào trong dung nham, dung nham tự động lùi tránh, với thần uy của Đông Vương Công, dung nham này đều không dám lại gần.

Khí tràng Đông Vương Công phóng ra đủ để đẩy lùi dung nham, còn về nhiệt độ cao xung quanh, càng không thành vấn đề.

Đông Vương Công theo Bạch Phượng đi sâu vào dòng dung nham, lúc này đã rất gần địa tâm, nhưng chiều sâu bên trong vẫn còn rất dài.

Cuối cùng dưới sự chỉ dẫn của Bạch Phượng, Đông Vương Công xuyên qua dòng dung nham, một lần nữa xuất hiện tại một nơi rộng rãi thoáng đãng.

Tộc địa của Phượng Hoàng Nhất Tộc!

Ẩn mình dưới dòng dung nham, môi trường bên trong không khác gì thế giới bên ngoài, không có nhiệt độ cao, không có dung nham.

Trừ việc không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nơi đây chẳng khác nào một thế ngoại đào nguyên.

Sự xuất hiện của Đông Vương Công khiến tất cả phượng hoàng đều kinh ngạc, đã nhiều năm không có người ngoại tộc xuất hiện ở đây.

Một số phượng hoàng tò mò nhìn Đông Vương Công, đều là những người sinh ra sau khi Phượng Hoàng Nhất Tộc ẩn dật, vì vậy căn bản không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đối với Đông Vương Công đương nhiên tràn đầy sự tò mò. "Phượng Hoàng Nhất

Tộc, đã suy yếu đến mức này sao?" Đông Vương Công thẳng thắn không chút kiêng dè, năm xưa Phượng Hoàng Nhất Tộc cường đại biết bao, nhưng hiện tại, Phượng Hoàng Nhất Tộc dưới lòng đất, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có mấy người.

Số lượng sinh linh của toàn bộ tộc quần cũng vô cùng hiếm hoi, không hề có dáng vẻ nhân đinh hưng vượng năm xưa. "Năm đó Phượng Hoàng Nhất Tộc ta trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, khí vận trong tộc lưu thất, khó xuất hiện cường giả mới, nhưng theo những cường giả hiện có lần lượt điêu linh, Phượng Hoàng Nhất Tộc ta đã đến lúc sinh tử tồn vong!" Bạch Phượng trong mắt hàn mang bùng lên, tuân theo ý của Phượng Tổ trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, tuy làm như vậy đã tranh thủ được một tia khí vận, nhưng Phượng Hoàng Nhất Tộc vẫn từng bước đi đến diệt vong.

Nếu không thể tìm ra cách giải quyết vấn đề, Phượng Hoàng Nhất Tộc thật sự có thể biến mất hoàn toàn.

Lần này mời Đông Vương Công, Bạch Phượng muốn nhờ y ra tay giúp đỡ!

Đông Vương Công quan sát doanh địa của Phượng Hoàng Nhất Tộc, sinh linh nơi đây vô cùng hạn chế.

Nếu đúng như lời Bạch Phượng nói, không bao lâu nữa Phượng Hoàng Nhất Tộc thực sự sẽ diệt vong hoàn toàn. "Trong Phượng Hoàng Nhất Tộc, rốt cuộc có bí mật gì?

Lại không ngừng tiêu hao sinh lực trong tộc?" Đông Vương Công hỏi, y cũng rất hứng thú với chuyện của Phượng Hoàng Nhất Tộc.

Bạch Phượng nhìn chằm chằm Đông Vương Công, đột nhiên thở dài một hơi, rồi chậm rãi nói: "Không giấu đạo hữu, Phượng Hoàng Nhất Tộc ta quả thực đang trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn." Lúc này Bạch Phượng từ từ kể ra, tiết lộ hoàn toàn bí mật của Phượng Hoàng Nhất

Tộc.

Tương truyền Phượng Hoàng Nhất Tộc sở hữu Niết Bàn Chi Lực, loại thần thông thần bí này vô cùng cường hãn, nhưng cũng chỉ có số ít cường giả của Phượng Hoàng Nhất Tộc mới có thể sở hữu.

Năm xưa Phượng Tổ, và bây giờ là Bạch Phượng, đều nắm giữ Niết Bàn Thần Thông.

Loại Niết Bàn Thần Thông của phượng hoàng này không phải trời sinh, Phượng Tổ sau khi sinh ra, đã có được ở trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Bất Tử Hỏa Sơn sở dĩ được gọi là bất tử, không phải vì ý nghĩa hỏa sơn không tắt, mà vì trong Bất Tử Hỏa Sơn, có một Bất Tử Thạch Tâm cường đại.

Chính vì Phượng Hoàng Nhất Tộc hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm, mới có được Niết Bàn Trọng Sinh chi lực.

Mà tai họa của Phượng Hoàng Nhất Tộc, cũng bắt đầu từ Bất Tử Thạch Tâm. "Bất Tử Thạch Tâm vẫn luôn tự động lớn mạnh không ngừng, là trái tim của toàn bộ Bất Tử Hỏa Sơn.

Sau khi tích tụ sức mạnh nhất định, Bất Tử Chi Tâm sẽ thai nghén ra từng Thạch Quái cường đại, sứ mệnh của Phượng Hoàng Nhất Tộc ta là chém giết những Thạch Quái này." Bạch Phượng vừa nói, Đông Vương Công lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Vạn vật đều có hai mặt, Bất Tử Thạch Tâm hiển nhiên vô cùng quan trọng đối với Phượng Hoàng Nhất Tộc, có thể hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm, từ đó đạt được thần thông cường đại.

Nhưng hiện tại Phượng Hoàng Nhất Tộc suy yếu, không thể ngăn chặn sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm. "Ta đoán sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm, không phải tất cả sinh linh đều có thể hấp thu, vì vậy Phượng Hoàng Nhất Tộc mới bị bức đến tình cảnh này." Đông

Vương Công trong lòng có suy đoán, nếu Bất Tử Thạch Tâm có thể sử dụng một cách vô tư lự, thì e rằng năm xưa Phượng Hoàng Nhất Tộc đã thống nhất Hồng Hoang rồi. "Ý của ngươi, sẽ không phải muốn ta đập nát Bất Tử Thạch Tâm chứ?" Đông Vương Công mở miệng hỏi.

Lúc này trong mắt Bạch Phượng thần quang lóe lên, gật đầu nói: "Nếu Đông Vương Công đạo hữu có thể hủy diệt Bất Tử Thạch Tâm, thì đó cũng là một lựa chọn không tồi.

Ta tuy có thể mượn sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm, nhưng những năm này cũng đã nếm đủ khổ sở." Đông Vương Công khẽ cười, chuyện người khác không làm được, Đông Vương Công chưa chắc cũng không làm được, nhưng Đông Vương Công cũng không vạch trần, dù sao nói ra lúc này, khó tránh khỏi làm tổn thương trái tim của người đẹp băng sơn trước mặt. "Lần này mời Đông Vương Công đạo hữu đến, thứ nhất là mời Đông Vương Công đạo hữu hiệp trợ ta chém giết Thạch Quái, thứ hai là để Đông Vương Công đạo hữu hấp thu lực lượng của Bất Tử Thạch Tâm!" Đông Vương Công nghe vậy gật đầu, Niết Bàn Chi Lực của Phượng Hoàng Nhất Tộc, là đạt được từ việc hấp thu Bất Tử Thạch Tâm, Đông Vương Công tự nhiên nguyện ý có thêm một môn thần thông.

Còn về việc chém giết quái vật, coi như xuất chút sức vậy. "Nếu đã như vậy, chúng ta không bằng đi đến Bất Tử Thạch Tâm trước!" Đông Vương Công trực tiếp đứng dậy, y không có tính cách dây dưa, phong cách làm việc lôi lệ phong hành, làm được thì làm, không làm được thì tránh. "Đông Vương Công đạo hữu, vậy thì làm phiền ngài rồi!" Bạch Phượng cúi người thi lễ, thành tâm cảm tạ Đông Vương Công.

Bất kể lúc này thành bại ra sao, Đông Vương Công đều đã giúp Phượng Hoàng Nhất Tộc một việc lớn, phần tâm ý này Bạch Phượng

nhất định phải cảm tạ.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Phượng, Đông Vương Công một đường đi về phía hạch tâm Bất Tử Hỏa Sơn.

Lúc này xung quanh bắt đầu xuất hiện một lượng lớn giáp sĩ, vai đeo rìu sắc, đao kiếm tùy thân, một bộ dáng giới bị sẵn sàng cho đại chiến sắp đến.

Theo Đông Vương Công tiếp tục đi sâu vào, quả nhiên ở phía trước nghe thấy tiếng chiến đấu.

Nơi đây trong Bất Tử Hỏa Sơn cực kỳ rộng lớn, trải dài trăm vạn dặm, diện tích bên trong lòng núi cũng vô cùng kinh người, hoàn toàn có thể dung nạp vô số sinh linh. "Oanh long!" Tiếng âm bạo cực lớn truyền đến, rõ ràng có thể nghe thấy.

Khi Đông Vương Công rẽ qua một khúc quanh, bên trong xuất hiện một khoảng không gian rộng lớn.

Nơi đây không có bất kỳ trang trí nào, hoàn toàn giống như một chiến trường, khắp nơi đều có vết máu loang lổ, một số binh khí vỡ nát, đao kiếm gãy lìa, vương vãi khắp nơi.

Đông Vương Công quan sát xung quanh, ở đây không có bóng dáng Phượng Hoàng Nhất Tộc, chỉ có một số sinh linh khổng lồ kỳ quái đang đi lại gần đó.

Ở vị trí hạch tâm kia, một trái tim khủng bố lơ lửng giữa không trung, từng luồng nhiệt lực cường đại từ trái tim chảy xuống, rót vào dòng dung nham bên dưới. "Đó là Bất Tử Thạch Tâm!" Bạch Phượng nhìn chằm chằm phía trước, trong ánh mắt nàng lóe lên tia cừu hận.

Chương 137

Bởi vì Bất Tử Thạch Tâm, Phượng Hoàng Nhất Tộc mới có Niết Bàn Thần Thông, nhưng cũng chính vì Bất Tử Thạch Tâm, mà Phượng Hoàng Nhất Tộc hiện tại gần như toàn tộc diệt vong! "Cẩn thận!" Bạch Phượng cất tiếng nhắc nhở, sau khi Đông Vương Công tiến vào đây, những quái vật xung quanh Bất Tử Thạch Tâm đã phát hiện ra, lúc này chúng đang tiến về phía Đông Vương Công. "Những quái vật này thực lực cường hãn, trong đó còn có mấy Chuẩn Thánh cấp cường giả, tuy không có linh trí, nhưng Phượng Hoàng Nhất Tộc ta hiện tại cũng vô lực chống cự." Bạch Phượng nhìn mấy quái vật đang vồ tới, nàng đứng phía sau Đông Vương Công, dường như có ý muốn xem Đông Vương Công ra tay.

Đông Vương Công đưa mắt nhìn quanh, nơi đây quả thực rất giống một động thiên, linh khí sung túc, không gian rộng lớn.

Nếu không có sự tồn tại của những quái vật này, ẩn cư ở đây cũng rất tốt.

Trong Bất Tử Thạch Tâm ở giữa có từng luồng khí tức cường đại tán dật ra, những quái vật xung quanh thì có một mối liên hệ thần bí với Bất Tử Thạch Tâm.

Đối mặt với những quái vật đang vồ tới, Đông Vương Công không hề có ý định ra tay. "Hống!" Thạch Quái gào thét, hình dáng chúng giống như sự kết hợp của sư tử và hắc hùng, bốn chân, chân ngắn, kích thước đủ một trăm trượng, lớp vảy bằng đá trên cơ thể vô cùng dày dặn, thể hiện lực phòng ngự cực tốt.

Phương Thiên Họa Kích bên cạnh Đông Vương Công tự động hiện ra, mãnh liệt đập một cái vào Thạch Quái đang xông lên.

Thạch Quái muốn dùng cơ thể để đỡ Phương Thiên Họa Kích. "Oanh long!" Một kích của Phương Thiên Họa Kích, trong nháy mắt đập nát Thạch Quái thành phấn vụn, ngay cả mấy con theo sau cũng đồng thời bị dư ba quét trúng, trực tiếp hóa thành mảnh vụn.

Bạch Phượng có chút ngây người, những Thạch Quái này lực phòng ngự vô cùng cường đại, ngay cả với tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng không thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Thạch Quái Đại La Kim Tiên.

Nhưng Đông Vương Công lại không hề nhúc nhích, chỉ một kích tự động hộ chủ của Phương Thiên Họa Kích, trực tiếp quét sạch mấy con Thạch Quái!

Đông Vương Công thực sự chỉ là cường giả Chuẩn Thánh thôi sao?

Thật sự không thể so sánh được!

Đông Vương Công lúc này cũng không thấy những Thạch Quái kia cường đại đến mức nào, có thể bức Phượng Hoàng Nhất Tộc đến đường cùng. "Những Thạch Quái này, không ra gì cả!" Đông Vương Công lẩm bẩm một câu, không có bất kỳ tinh huyết nào có thể lấy, vốn định chém giết Thạch Quái để thu thập tinh huyết, dùng để luyện hóa Thần Tàng cơ mà!

Bạch Phượng đứng một bên rùng mình một trận, cùng là cường giả Chuẩn Thánh, nhưng giữa nàng và Đông Vương Công căn bản không thể so sánh.

Lúc này Đông Vương Công cũng đã quan sát đại khái, Thạch Quái nơi đây có đến hơn trăm con, hiển nhiên là tập trung trong một thời gian không ngắn, trong đó còn có ba con Thạch Quái cấp Chuẩn Thánh. "Đã bao lâu rồi không dọn dẹp nơi này?" Đông Vương Công tùy ý hỏi, chém giết những Thạch Quái này, một mình y là đủ, là một

chuyện cực kỳ nhẹ nhàng. "Ba nghìn năm!" Bạch Phượng có chút ngại ngùng nói, vì dọn dẹp Thạch Quái đã phải trả cái giá quá lớn, kể từ lần trước có một vị Đại La Kim Tiên nữa vẫn lạc, Phượng Hoàng Nhất Tộc không còn dọn dẹp nơi đây nữa, chỉ canh giữ ở lối ra bên ngoài.

Những Thạch Quái bên trong cũng đều canh giữ Bất Tử Thạch Tâm, sẽ không dễ dàng rời khỏi đây.

Bất Tử Thạch Tâm không phải ai cũng có thể hấp thu, trước hết phải là sinh linh tu luyện hỏa diễm chi đạo, thứ hai cần có thực lực cường đại.

Dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, không thể hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm, nếu không sẽ bạo thể mà vong!

Mà hiện tại Phượng Hoàng Nhất Tộc, chỉ có Bạch Phượng một mình là Chuẩn Thánh, việc hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm vô cùng hạn chế, căn bản không theo kịp sự tích tụ của Bất Tử Thạch Tâm.

Cứ như vậy, sức mạnh dư thừa trực tiếp diễn hóa thành Thạch Quái, ngày càng nhiều.

Những Thạch Quái này khi không được kịp thời dọn dẹp, sẽ không ngừng tiếp tục hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm, sau đó thăng cấp thực lực.

Đông Vương Công sải bước tiến lên, hiện tại y rất hứng thú với Bất Tử Thạch Tâm. "Đông!" Lại một con Thạch Quái vồ tới, trong nháy mắt bị Phương Thiên Họa Kích đánh nát.

Đông Vương Công căn bản không cần ra tay, thần binh cường đại đủ sức quét ngang mọi thứ.

Bạch Phượng đi theo phía sau Đông Vương Công, vừa khâm

phục, vừa cảm thấy may mắn vì lựa chọn lần này.

Nếu không tìm Đông Vương Công, e rằng Phượng Hoàng Nhất Tộc sẽ tiếp tục chìm trong biển lửa. "Hống!" Theo Đông Vương Công không ngừng lại gần, những Thạch Quái này như mãnh thú bị kẻ ngoại lai xâm nhập địa bàn, gầm rít gào thét, chấn động cả sơn lĩnh. "Oanh long, oanh long!" Thạch Quái khổng lồ lao tới, như những chiếc xe lu hạng nặng, gào thét, phẫn nộ xông về phía Đông Vương Công.

Những Thạch Quái này không có linh trí, không sợ chết, trong mắt hung quang tứ xạ, mùi vị huyết nhục khiến chúng vô cùng mê luyến. "Đi xem xem, Bất Tử Thạch Tâm rốt cuộc có chỗ đặc biệt gì." Đông Vương Công hoàn toàn không để ý, với năng lực của y, đủ sức quét ngang mọi thứ trước mắt.

Bạch Phượng đờ đẫn gật đầu, đã chứng kiến sự cường đại của Đông Vương Công, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Một tộc quần có thể bị tiêu hao đến sắp tuyệt diệt, nhưng trong mắt Đông Vương Công, lại chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. "Bành!

Bành!" Phương Thiên Họa Kích thế đại lực trầm, hoặc bổ hoặc đập, trong nháy mắt đánh chết toàn bộ Thạch Quái đang xông lên.

Phương Thiên Họa Kích được dung luyện từ cả tòa Hỗn Độn Thần Kim Chi Sơn, có thể thấy, trọng lượng của một cán Phương Thiên Họa Kích là bao nhiêu.

Ngay cả loại thần lực của Đông Vương Công còn không dễ dàng lay chuyển được trọng lượng đó, đập vào người những tu sĩ bình thường kia, làm sao có thể chịu đựng nổi!

Trên Phương Thiên Họa Kích lôi quang lóe sáng, khí tức Hỗn Độn tràn ngập, nhưng đối mặt với những Thạch Quái này, căn bản không

thể kích phát ra sức mạnh chân chính của Phương Thiên Họa Kích.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, mỗi khi Phương Thiên Họa Kích tấn công, hư không xung quanh cũng không ngừng chấn động, phát ra từng trận ai minh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị Phương Thiên Họa Kích trực tiếp đập nát.

Đông Vương Công không ngừng lại gần, ba vị Chuẩn Thánh cảnh giới đích Thạch Quái cũng cuối cùng bị hấp dẫn. "Hống!" Là sức mạnh cuối cùng bảo vệ Bất Tử Thạch Tâm, ba đầu Thạch Quái cấp Chuẩn Thánh đồng loạt lao tới.

Lúc này Bạch Phượng nghiêm trận chờ đợi, phía sau nàng một con Hàn Băng Minh Phượng khổng lồ vọt lên trời cao.

Trong hư ảnh đó tán phát ra vô cùng hàn ý, Hàn Băng Minh Phượng xuất hiện, nhiệt độ trong toàn bộ Bất Tử Hỏa Sơn đều bị hạ xuống. "Thủ lĩnh đã ra tay rồi!

Chương 138

Lần này, liệu có thể giải quyết Bất Tử Thạch Tâm vấn đề không?" Trưởng lão Phượng Hoàng Nhất Tộc lo lắng trong lòng, thầm cầu nguyện cho Phượng Hoàng Nhất Tộc. "Đông Vương Công đạo hữu, ba vị Chuẩn Thánh Thạch Quái thực lực cực mạnh, đồng dạng cũng sở hữu Niết Bàn Chi Lực." Bạch Phượng nhắc nhở Đông Vương Công, trước đó Phượng Hoàng Nhất Tộc từng giết chết một con Chuẩn Thánh Thạch Quái trong số đó, chính lần đó, Phượng Hoàng Nhất Tộc cũng đã hy sinh một lượng lớn dũng sĩ.

Nhưng cuối cùng Thạch Quái lại sống lại, đánh cho Phượng Hoàng Nhất Tộc tan tác không thành quân.

Lúc này Đông Vương Công nhìn vẻ cảnh giác của Bạch Phượng, lại khẽ cười một tiếng, Phương Thiên Họa Kích trong tay, Đông Vương Công trực tiếp dẫn đầu một bước xông lên. "Hống!" Thạch Quái thấy Đông Vương Công xông tới, đồng loạt gầm rít giận dữ, gào thét lao về phía Đông Vương Công.

Bạch Phượng trong lòng kinh hãi, không ngờ Đông Vương Công lại lỗ mãng đến vậy khi đối mặt với ba vị Chuẩn Thánh.

Bạch Phượng toàn tốc bay vút lên phía trước, lo lắng Đông Vương Công có sai sót.

Nhưng ngay lúc này, Đông Vương Công nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, toàn lực một kích đánh ra vào ba vị Chuẩn Thánh Thạch Quái trước mặt! "Oanh!" Vạn trượng thần mang kinh thiên, hư ảnh Phương Thiên Họa Kích khổng lồ quét ngang không trung, Đông Vương Công như thần tiên giáng thế, y phục phiêu phiêu, một kích đánh ra, thiên địa tịch tĩnh.

Ba vị Chuẩn Thánh, đồng loạt vẫn lạc!

Không gian trước mắt càng trực tiếp vỡ nát, lúc này hiện ra bên trong, là vô biên Hỗn Độn Chi Địa!

Đông Vương Công một kích đập xuyên Hồng Hoang Thế Giới, trực tiếp bước vào trong Hỗn Độn, lúc này Địa Thủy Hỏa Phong xung quanh toàn bộ bị san phẳng, trừ sức mạnh thời không hoành hành, xung quanh một mảnh tịch tĩnh vô thanh. "Ờ, dùng lực hơi mạnh rồi!" Trong ánh mắt kinh ngạc của Bạch Phượng, Đông Vương Công ngượng ngùng lại một lần nữa nhảy ra từ trong Hỗn Độn, trở về Bất Tử Hỏa Sơn.

U Minh Chi Hỏa phía sau Bạch Phượng dần dần thu liễm, tích lực quá mạnh, lúc này không có chỗ để giải phóng, có một cảm giác khó chịu khác.

Kẻ thù mà Phượng Hoàng Nhất Tộc vô cùng kiêng dè, bị Đông Vương Công một kích tiêu diệt!

Đông Vương Công vừa rồi toàn lực vận chuyển Phương Thiên Họa Kích, ai ngờ một kích lại đánh xuyên bức tường không gian, ngay cả chỗ đứng của y cũng chìm vào trong Hỗn Độn.

Lúc này khi trở lại Bất Tử Hỏa Sơn, bên cạnh Đông Vương Công và Bạch Phượng không còn bất kỳ sinh linh nào quấy rầy, trực tiếp đến trước Bất Tử Thạch Tâm.

Bạch Phượng nhìn ánh mắt Đông Vương Công, không biết từ lúc nào đã có chút thay đổi, vẻ mặt băng lãnh của nàng, cũng đã thêm chút cảm giác băng sơn tan chảy.

Đông Vương Công từ trên xuống dưới quan sát Bất Tử Thạch Tâm, dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật thám hiểm bên trong Bất Tử Thạch Tâm, muốn kiểm tra những chỗ ảo diệu bên trong. "Bất Tử

Thạch Tâm xưng là bất tử?

Ta muốn xem xem, có thể đập nát ngươi không!" Đông Vương Công nhìn Bất Tử Thạch Tâm, khóe miệng ý cười nồng đậm.

Đông Vương Công từ trên xuống dưới quan sát Bất Tử Thạch Tâm, tràn đầy sự tò mò đối với khối đá thần kỳ này, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Bạch Phượng phía sau. "Trong Bất Tử Thạch Tâm có sức mạnh thần bí, Niết Bàn Thần Thông của Phượng Hoàng Nhất Tộc ta, là đạt được thông qua việc hấp thu sức mạnh từ trong Bất Tử Thạch Tâm." Bạch Phượng thẳng thắn không kiêng dè, trước đó đã hứa cấp lợi ích cho Đông Vương Công, lúc này tự nhiên sẽ không còn che giấu nữa.

Đông Vương Công gật đầu không nói, đặt tay lên Bất Tử Thạch Tâm, nhiệt độ cao kịch liệt kia đủ để dung hóa kim loại, nhưng dưới tay Đông Vương Công cũng chỉ khiến y cảm thấy một chút nóng ấm, căn bản không thể làm tổn thương nhục thân Chuẩn Thánh.

Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, Bất Tử Thạch Tâm tuy đã thai nghén ra quái vật, nhưng đối với Phượng Hoàng Nhất Tộc, vẫn là bảo bối khó mà có được, nếu cứ thế mà hủy đi, khó tránh khỏi tiếc nuối. "Ta phải làm sao để hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm?" Đông Vương Công trước đó đã nghe Bạch Phượng nói, chỉ cần là cường giả Chuẩn Thánh, tu luyện thần thông thuộc tính hỏa, thì có thể hấp thu năng lượng của Bất Tử Thạch Tâm.

Đông Vương Công tinh tu Thuần Dương Pháp Tắc, Thuần Dương Chi Lực, tự nhiên cũng là một trong các pháp tắc thuộc tính hỏa, vì vậy Đông Vương Công hoàn toàn phù hợp với yêu cầu hấp thu năng lượng của Bất Tử Thạch Tâm. "Đông Vương Công đạo hữu, chỉ cần đưa thần hồn tiến vào trong Bất Tử Thạch Tâm, là có thể hấp thu Bất Tử Thạch Tâm sức mạnh, nếu cảm thấy trong não hải có cảm giác

trương phình, lập tức rút thần thức ra là được." Bạch Phượng tỉ mỉ, kể hết mọi điều cần chú ý cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu, sau khi biết rõ liền trực tiếp tiến vào Bất Tử Thạch Tâm, trong khoảnh khắc một luồng năng lượng tinh thuần truyền ra, trực tiếp tiến vào trong thần thức của Đông Vương Công. "Quả nhiên, hỏa diễm chi lực tinh thuần đến vậy, Niết Bàn Chi Thuật kia hóa ra cũng là một môn hỏa diễm thần thông thuật." Đông Vương Công đắm chìm trong cảm ngộ, Bất Tử Thạch Tâm giống như một đạo Đại Đạo Pháp Tắc Thần Văn lộ ra bên ngoài, chỉ cần thần hồn tiến vào, là có thể lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc trong đó.

Còn về Niết Bàn Chi Thuật, càng giống như một đạo thần văn khắc họa trong đó, chỉ cần tỉ mỉ thể ngộ, luôn có thể thu hoạch được điều gì đó.

Năng lượng trong Bất Tử Thạch Tâm vô cùng dồi dào, đều là năng lượng hỏa diễm tinh thuần nhất.

Ngay cả Phượng Hoàng Nhất Tộc là chủng tộc hỏa linh trời sinh, cũng không thể vô hạn chế thôn phệ loại năng lượng này.

Dù sao hỏa diễm là thứ tàn khốc vô tình nhất, nếu không thể ngự trị, thì trong nháy mắt sẽ bị loại năng lượng này phản phệ, trực tiếp thiêu thành tro bụi, ngay cả một thi thể cũng không thể giữ lại.

Cũng chính vì vậy, Bạch Phượng mới nói chỉ có cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh mới có thể hấp thu Niết Bàn Chi Lực từ Bất Tử Thạch Tâm, nếu Đại La Kim Tiên hấp thu loại sức mạnh này, trực tiếp sẽ bị thiêu thành phi hôi!

Lúc này Đông Vương Công không vội không vàng, dẫn thần hồn nhập vào trong Bất Tử Thạch Tâm, từng luồng hỏa diễm chi lực tinh thuần trong nháy mắt rót vào trong Nguyên Thần của Đông Vương Công.

Loại hỏa diễm chi lực này vô cùng bá đạo, nhưng Đông Vương Công lại dễ dàng chế ngự, hỏa diễm chi lực được Đông Vương Công sử dụng, nhanh chóng chuyển hóa thành một phần của y.

Trong hỏa diễm ẩn chứa các loại văn lộ Đại Đạo thần bí, đều là do Tiên Thiên Thần Thai Văn diễn hóa thành, trong đó tự nhiên ẩn chứa thiên địa chí lý.

Sở dĩ Đông Vương Công có thể thu hoạch từ đó, thậm chí thể nghiệm Niết Bàn Thần Thông, chính là vì hạch tâm thần văn trong đó.

Đông Vương Công lúc này nhanh chóng hấp thu lực lượng, loại cảm giác huyền diệu đó khiến y đắm chìm trong đó. "Sao lại cảm giác hấp thu chậm vậy nhỉ?" Đông Vương Công không nhịn được oán trách, y thể ngộ loại thần bí đó, vì vậy chủ động tăng nhanh tốc độ hấp thu.

Nếu để Bạch Phượng biết việc Đông Vương Công làm, lúc này nhất định sẽ kinh hãi.

Bởi vì bình thường năng lượng truyền ra từ Bất Tử Thạch Tâm, đều khiến Bạch Phượng cảm thấy thực sự quá nhiều, có chút không chống đỡ nổi.

Nhưng Đông Vương Công lại chê tốc độ truyền tải của Bất Tử Thạch Tâm quá chậm, chủ động điên cuồng cướp lấy, thật sự là tình huống kinh thiên động địa.

Đông Vương Công cứ thế đứng trước Bất Tử Thạch Tâm, trong cơ thể y từng luồng sức mạnh nóng bỏng thuần túy phát ra.

Nhìn mọi thứ, Bạch Phượng biết Đông Vương Công đã bắt đầu hấp thu năng lượng rồi.

Theo Đông Vương Công không ngừng hấp thu, những biến hóa trên cơ thể y ngày càng kịch liệt.

Từng luồng hỏa diễm chi lực tinh thuần từ trong cơ thể Đông Vương Công tràn ra, tạo thành một lớp bình chướng đỏ rực trên bề mặt cơ thể.

Loại hỏa diễm chi lực này không ngừng biến hóa, hình thành các loại hình dáng thụy thú, rồi lại trong nháy mắt hóa thành trạng thái đao binh, trong chốc lát dị tượng muôn màu, uy năng chấn động thiên địa.

Chương 139

Bạch Phượng nhìn vào mắt, tuy vẫn giữ vẻ mặt hàn sương, nhưng trong lòng nàng đã sớm kinh hãi vô cùng. "Năm xưa ta hấp thu hỏa diễm chi lực, chỉ mất một thì ba khắc, Phượng Tổ năm đó hấp thu, cũng chỉ mất hai thì một khắc!

Nhưng bây giờ, Đông Vương Công đã hấp thu đủ ba canh giờ!" Bạch Phượng trong lòng kinh hãi, đồng thời cũng ẩn ẩn có chút lo lắng, lo Đông Vương Công sẽ không chịu nổi năng lượng cuồng bạo của Bất Tử Thạch Tâm, cuối cùng bạo thể mà vong!

Từng có một cường giả Phượng Hoàng tộc, vì tham lam thần năng hỏa diễm, cuối cùng không chịu rút lui, kết quả khi hấp thu, ầm ầm bạo tạc, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể thoát ra. "Vị Chuẩn Thánh bạo thể mà vong kia, cũng chỉ hấp thu ba canh giờ, bằng với thời gian Đông Vương Công hiện tại hấp thu rồi!" Có tiền lệ đó, Bạch Phượng quả thực lo lắng.

Nàng thậm chí còn không rõ, từ khi nào, nàng bắt đầu lo lắng cho an nguy của Đông Vương Công.

Nhưng, ba canh giờ đã trôi qua.

Bốn canh giờ!

Tám canh giờ!

Mười hai canh giờ!

Một ngày thời gian kết thúc, mặt trời mọc rồi lặn, Đông Vương Công vẫn không ngừng hấp thu năng lượng trong Bất Tử Thạch Tâm.

Đông Vương Công không như Bạch Phượng tưởng tượng mà tự bạo, chỉ thấy dị tượng trên người Đông Vương Công ngày càng

cường đại.

Những huyễn tượng bao quanh cơ thể Đông Vương Công ngày càng chân thực, từng bước ngưng tụ, đến bây giờ, như đã có sinh mệnh vậy!

Lúc này một con phượng hoàng hỏa diễm khổng lồ bay lượn phía sau Đông Vương Công, con phượng hoàng đó ước chừng vạn trượng, ngũ sắc quang hoa trên thân phượng hoàng không ngừng lấp lánh.

Phượng hoàng ngũ sắc, rất giống với hư ảnh hàn băng phượng hoàng phía sau Bạch Phượng. "Đông Vương Công, đã nắm giữ chân ý Niết Bàn của phượng hoàng!" Bạch Phượng kinh ngạc nhìn hư ảnh phượng hoàng phía sau Đông Vương Công, khi ngưng tụ ra hư ảnh phượng hoàng phía sau, y đã nắm giữ Niết Bàn Thần Thông của phượng hoàng.

Lúc này hư ảnh phượng hoàng phía sau Đông Vương Công còn cường đại hơn hư ảnh của Bạch Phượng, rốt cuộc nó đại biểu cho uy năng khủng bố đến mức nào, ngay cả Bạch Phượng cũng không rõ.

Bởi vì toàn bộ Phượng Hoàng Nhất Tộc, từ trước đến nay chưa từng có ai có thể như Đông Vương Công, trực tiếp hấp thu trọn vẹn một ngày của Bất Tử Thạch Tâm!

Lúc này Bạch Phượng hoàn toàn bị Đông Vương Công chấn động, không còn kinh ngạc nữa, nàng chỉ muốn xem, Đông Vương Công rốt cuộc có thể kiên trì đến bao giờ.

Một ngày, hai ngày, ba ngày!

Sau ba ngày, Đông Vương Công vẫn không ngừng hấp thu sức mạnh của Bất Tử Thạch Tâm!

Bạch Phượng hoàn toàn tê dại, nàng dứt khoát khoanh chân ngồi xuống đất, tránh xa Đông Vương Công.

Bởi vì nàng sợ hãi, sợ Đông Vương Công đột nhiên bạo tạc, khó tránh khỏi bị thương.

Đông Vương Công lúc này lại hồn nhiên không hay biết, trong ý thức của y, mọi thứ dường như chỉ trôi qua trong một khoảnh khắc.

Minh ngộ trong liệt diễm, trọng sinh trong liệt diễm.

Khi Đông Vương Công không biết mình đã hấp thu bao lâu, đột nhiên cảm giác năng lượng hấp thu trở nên yếu đi, dường như có vẻ khó mà tiếp tục.

Ngay sau đó, khi Đông Vương Công tỉnh lại, bên cạnh y ầm ầm bạo tạc. "Oanh!" Bạch Phượng kinh hãi, lẽ nào Đông Vương Công đã nổ tung?

Lúc này thần thức quét qua, Bạch Phượng lập tức chấn kinh.

Bất Tử Thạch Tâm, đã nổ tung!

Năm xưa ngay cả khi Phượng Hoàng Nhất Tộc hưng thịnh nhất, cũng không thể hủy diệt Bất Tử Thạch Tâm.

Nhưng hiện tại, Đông Vương Công bằng sức lực của một mình y, đã phá hủy Bất Tử Thạch Tâm!

Lúc này Đông Vương Công sau khi khói bụi lắng xuống, chậm rãi xuất hiện từ trong màn sương bụi.

Đông Vương Công bị hống một đôi cánh hoa lệ chậm rãi vỗ, giúp y lơ lửng giữa không trung.

Đôi cánh như đôi cánh hỏa diễm của phượng hoàng, trong đó ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, từng luồng pháp tắc chi lực thần diệu thoảng qua.

Mỗi lần đôi cánh phượng hoàng hỏa diễm này vỗ, xung quanh có một lượng lớn hỏa diễm chi linh dũng động không ngừng.

Trước đó Thuần Dương Độn Thuật của Đông Vương Công cái thế vô song, nhưng lần này đạt được hỏa diễm pháp tắc chi lực, độn thuật của Đông Vương Công lại một lần nữa được đề thăng. "Viêm Quang Thần Độn, tốc độ độn quang còn thắng Thuần Dương Độn Pháp, tốc độ hoàn toàn siêu việt các loại độn pháp khác!" Đông Vương Công phấn khích không thôi, lần này không chỉ học được Viêm Quang Thần Độn, đồng thời còn nắm giữ Niết Bàn Trọng Sinh Thần Thông của Phượng Hoàng Nhất Tộc! "Đông Vương Công đạo hữu, không sao chứ?" Bạch Phượng nhìn thần quang rực rỡ lưu chuyển trên người Đông Vương Công, nhưng vẫn không dám tin. "Bạch Phượng đạo hữu, đa tạ đã quan tâm, ta hiện tại rất tốt!" Đông Vương Công cười lớn, lúc này linh khí trong cơ thể sung mãn, pháp tắc chi lực lưu chuyển không ngừng, hiển nhiên đã đạt được lợi ích cực lớn.

Pháp tắc hỏa chi nồng đậm kia vẫn còn lưu lại trong cơ thể Đông Vương Công, cùng với Thuần Dương Chi Đạo dung hợp với nhau.

Thuần Dương Chi Đạo cũng ẩn hàm hỏa diễm chi lực, vì vậy có thể coi là một loại pháp tắc hỏa chi, nhưng lại có chút khác biệt với pháp tắc hỏa chi, chính vì vậy, mới có thể bổ sung lẫn nhau, tăng cường cho nhau trong cơ thể Đông Vương Công. "Đông Vương Công đạo hữu, Bất Tử Thạch Tâm bạo liệt, không biết ngài có biết duyên do trong đó không?" Bạch Phượng nhìn nơi Bất Tử Thạch Tâm đã biến mất, không biết trong lòng nàng cảm thấy thế nào.

Đông Vương Công ngượng ngùng cười một tiếng, vừa rồi không cẩn thận đã hấp thu cạn kiệt toàn bộ lực lượng pháp tắc.

Bất Tử Thạch Tâm không còn chỗ dựa, liền bạo tạc, hóa thành hư vô. "Bạch Phượng đạo hữu không cần lo lắng, Bất Tử Thạch Tâm là do Đại Đạo Thiên Văn hóa thành, lúc này năng lượng bị ta hấp thu hết rồi, tự nhiên tiêu thất.

Chỉ cần đợi đạo thần văn đó hấp thu đủ sức mạnh, sẽ một lần nữa hóa thành Thạch Tâm, xuất hiện trong Bất Tử Hỏa Sơn." Đông Vương Công trước đó khi hấp thu năng lượng của Bất Tử Thạch Tâm, đã cảm ứng rõ ràng những biến hóa trong đó, vì vậy Đông Vương Công ngược lại rất quen thuộc với toàn bộ biến hóa của Bất Tử Thạch Tâm.

Lúc này Bạch Phượng ngây người một lúc, lắc đầu nói: "Đông Vương Công đạo hữu đừng hiểu lầm, ngay cả khi Bất Tử Thạch Tâm hoàn toàn biến mất, đối với Phượng Hoàng Nhất Tộc ta cũng là chuyện tốt." Những năm này, Phượng Hoàng Nhất Tộc bị Bất Tử Thạch Tâm gần như tiêu hao đến tận diệt, nếu thực sự để Bất Tử Thạch Tâm tiêu thất, Bạch Phượng xác thực có thể chấp nhận kết quả đó.

Nhưng Đông Vương Công lại hấp thu toàn bộ năng lượng trong Bất Tử Thạch Tâm, thậm chí vì thế dẫn đến Bất Tử Thạch Tâm bạo tạc, đối với Bạch Phượng thực sự là một cú sốc lớn.

Chương 140

Ngay cả khi Phượng Hoàng Nhất Tộc ở thời kỳ đỉnh thịnh năm xưa, cũng không thể hấp thu cạn kiệt toàn bộ năng lượng trong Bất Tử Thạch Tâm, vì vậy càng không thể khiến Bất Tử Thạch Tâm bạo tạc.

Đông Vương Công lần này đã giúp Phượng Hoàng Nhất Tộc giải quyết một phiền phức lớn, chí ít mười vạn năm chi nội, Bất Tử Thạch Tâm sẽ không còn uy hiếp Phượng Hoàng Nhất Tộc nữa.

Có mười vạn năm cơ hội thở dốc, Phượng Hoàng Nhất Tộc tự nhiên có thể khôi phục một số thực lực. "Lần này quả thật đa tạ Đông Vương Công đạo hữu đã tương trợ!" Bạch Phượng thi lễ với Đông Vương Công, tuy Đông Vương Công có vẻ đã hoàn thành yêu cầu lần này một cách rất đơn giản, nhưng sự việc đối với Phượng Hoàng Nhất Tộc, đó là một chuyện trời đại.

Đông Vương Công xua tay, y không thân thiết với Bạch Phượng, sở dĩ lựa chọn giúp đỡ, cũng vì lợi ích mà Bạch Phượng đã nói.

Chính vì vậy, Đông Vương Công cảm thấy Bạch Phượng đại khả dĩ không cần tạ. "Chúng ta ai nấy đều đạt được điều mình cần, Bạch Phượng đạo hữu không cần khách khí!" Đông Vương Công cười một tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi.

Lúc này tại vị trí của Bất Tử Thạch Tâm, một đạo thần văn hiện ra, chính là đạo thần văn mà Đông Vương Công đã cảm ngộ khi hấp thu Bất Tử Thạch Tâm trước đó!

Sau khi Bất Tử Thạch Tâm vỡ nát, đạo thần văn này lúc này lại bắt đầu hấp thu năng lượng, tập hợp hỏa chi linh khí từ các mạch hỏa địa, sau đó lại phản hồi vào trong địa mạch.

Một hít một thở, ngược lại có vài phần tương tự với sinh linh. "Chuyện của Phượng Hoàng Nhất Tộc đã giải quyết xong, ta cũng nên rời đi.

Nếu sau này có nhu cầu, Bạch Phượng đạo hữu có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo tìm ta!" Đông Vương Công tiêu sái rời đi, đôi cánh hỏa diễm sau lưng lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất.

Thấy Đông Vương Công rời đi, trên mặt Bạch Phượng một mảnh vô nại, "Giúp đỡ ư?

Đợi mười vạn năm sau đi!" Bất Tử Thạch Tâm đã hành hạ Phượng Hoàng Nhất Tộc sống dở chết dở, lần này được giải quyết triệt để, Phượng Hoàng Nhất Tộc khẳng định sẽ cẩn thận ứng đối, sẽ không bao giờ cho Bất Tử Thạch Tâm cơ hội nữa.

Nói lúc này Đông Vương Công rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, vừa ra ngoài, không chỉ khai tịch được Thần Hải Thế Giới, có được Hỗn Độn Thần Kim, còn tế luyện thành Tiên Thiên Chí Bảo Phương Thiên Họa Kích.

Hiện tại lại từ trong Bất Tử Hỏa Sơn nắm giữ được hỏa diễm pháp tắc, lĩnh ngộ Viêm Quang Thần Độn, quan trọng nhất là học được Niết Bàn Thần Thông. "Coi như có thêm một mạng a!" Đông Vương Công phấn khích, tuy Niết Bàn Thần Thông có hạn chế lớn, nhưng là một bí thuật vô cùng quý giá.

Trước đó Đông Vương Công đã dùng đại pháp lực một kích chém giết ba vị Thạch Quái cấp Chuẩn Thánh, chúng cũng sở hữu Niết Bàn Chi Thuật, nhưng đáng tiếc đều không thể Niết Bàn Trọng Sinh.

Đông Vương Công sau khi tu tập Niết Bàn Thần Thông, tự nhiên biết các loại hạn chế trong đó.

Ví dụ, giống như Đông Vương Công trước đó, một kích tiêu diệt

toàn bộ dấu vết của đối thủ, thì không thể Niết Bàn Trọng Sinh. "Chỉ cần không phải loại tổn thương bị xóa bỏ hoàn toàn mọi dấu vết, ngay cả Nguyên Thần bị hủy, nhục thân bị hủy, đều có thể Niết Bàn Trọng Sinh!" Đông Vương Công trong lòng nghĩ, tuy rằng y không nhất định có thể dùng môn thần thông này, nhưng có thần thông này bên mình, cũng khiến Đông Vương Công tuyệt đối yên tâm hơn không ít.

Dù sao cũng coi như có thêm một tính mạng!

Đông Vương Công rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, nhưng không lập tức viễn khứ.

Trước đó, y tại Bất Tử Hỏa Sơn tế luyện thần binh, đã dẫn dụ không ít cường giả xuất thủ.

Giờ đây, Đông Vương Công có thời gian, tự nhiên phải vấn an động phủ của bọn họ.

Dám đánh chủ ý lên Đông Vương Công, y tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua!

Thần thức của Đông Vương Công thập phần cường đại, dù chỉ nhìn thoáng qua, cũng có thể hoàn hảo ghi nhớ hình dáng và khí tức của những cường giả kia.

Giờ phút này, tìm kiếm động phủ của bọn chúng, chỉ cần thần thức chi lực toàn khai, thêm vào Thiên Nguyên Thần Đồng thuật phá toái hư vô, y có thể trực tiếp tìm thấy nơi những cường giả kia đang ẩn náu.

Hỏa Diễm Thần Dực sau lưng Đông Vương Công phiến động, y xuất hiện trước một tòa Động Thiên Phúc Địa. "Đông Vương Công đạo hữu, đại giá quang lâm, có thất lễ vì đã không nghênh đón từ xa a!" Bách Long Đạo Nhân cười bồi, trước đó y từng rình rập Đông Vương Công, tuy cuối cùng không xuất thủ, nhưng Đông Vương

Công vốn không phải người rộng lượng.

Kẻ dám động thủ ắt sẽ bị y giết, còn kẻ chưa động thủ, dù chỉ có ý muốn, Đông Vương Công cũng sẽ không buông tha đối phương. "Giao ra tất cả linh bảo, cùng dược liệu luyện khí luyện đan!" Đông Vương Công bá đạo nói, trong lời nói căn bản không đặt vị Chuẩn Thánh cường giả trước mặt vào mắt.

Bách Long Đạo Nhân đương nhiên biết việc trước đó rình rập Đông Vương Công đã gây bất mãn cho y, giờ y tìm đến tận cửa, đương nhiên không có chuyện tốt lành. "Đông Vương Công đạo hữu, chuyện trước đây quả thực là một hiểu lầm, giờ bần đạo xin bồi tội, thỉnh Đông Vương Công đạo hữu giơ cao đánh khẽ a!" Bách Long Đạo Nhân cười bồi, không hề muốn xung đột với Đông Vương Công.

Nhiều năm nay, Đông Vương Công hung danh hiển hách, lại thêm vô số linh bảo trên người, tu sĩ bình thường không ai dám chống lại y. "Lời xin lỗi của ngươi ta đã chấp nhận rồi, giao ra linh bảo, miễn cho một cái chết!" Đông Vương Công cao cao tại thượng, gần như vũ nhục đối phương, triệt để khiến Bách Long Đạo Nhân phẫn nộ.

Linh bảo là thứ mà tu sĩ vô cùng coi trọng, sao có thể tùy tiện giao cho Đông Vương Công. "Đông Vương Công, đừng khinh người quá đáng!" Bách Long Đạo Nhân cũng là đại năng thành danh đã lâu, tu hành thần thông vô cùng bá đạo, tương truyền y dùng vô số tinh huyết Long tộc tế luyện ra một trận đồ, có tên là Bách Long Liệt Thiên! "Ta, Đông Vương Công, hôm nay đã ức hiếp ngươi đó, ngươi làm gì được?" Sát cơ trong mắt Đông Vương Công dẫn động, nếu không ngại tìm kiếm phiền phức, y đâu thèm lãng phí lời nói với Bách Long Đạo Nhân. "Được!

Đã như vậy, ta, Bách Long Đạo Nhân, đành lĩnh giáo thần uy của Đông Vương Công vậy!" Bách Long Đạo Nhân gầm lên giận dữ, lập

tức muốn tế xuất pháp bảo của mình. "Oanh!" Đông Vương Công tung một đòn, Phương Thiên Họa Kích nhanh như thiểm điện, một kích thần hồn câu diệt Bách Long Đạo Nhân, ngay cả tòa động thiên phía dưới cũng hóa thành tro bụi. "Lĩnh giáo bản lĩnh của ta, ngươi chưa đủ tư cách!" Đông Vương Công tùy tay thu lấy mấy kiện linh bảo tán lạc trong không trung, trực tiếp hướng đến ngọn núi tiếp theo.

Lần này Đông Vương Công quả là muốn mượn những cường giả này để lập uy! "Dám động tâm tư trên người ta, Đông Vương Công, thì phải có chuẩn bị bị mạt sát!" Đông Vương Công không đợi địch nhân vươn vuốt ra mới ra đòn, y càng thích mạt sát nguy hiểm từ trong trứng nước!

Động phủ thứ hai cũng là một danh sơn đại xuyên.

Đông Vương Công không nói thêm lời thừa, sau khi tìm được chủ nhân, y một kích diệt sát đối phương, đồng dạng ngay cả động phủ cũng bị san bằng.

Thực sự không còn một vật gì! "Một kiện Thượng phẩm linh bảo, hai kiện Trung phẩm linh bảo, một gốc Tiên Thiên linh căn, sao lại ít như vậy?" Đông Vương Công thu thập một phen thu hoạch, lập tức tiến về động phủ tiếp theo.

Chương 141

Có thù báo thù, có oán báo oán, Đông Vương Công không thích dây dưa.

Liên tục phá hủy chín tòa động phủ, tin tức về việc Đông Vương Công đồ sát tu sĩ trong chớp mắt truyền khắp Hồng Hoang Đại Địa.

Tất cả mọi người đều đồn thổi Đông Vương Công hung tính đại phát, tùy ý đồ sát tu sĩ, kêu gọi mọi người liên hợp lại, vây giết Đông Vương Công.

Loại nước bẩn này vừa đổ ra, những tu sĩ trước đó từng tham gia rình rập Đông Vương Công trong lòng đều hiểu rõ, nhưng cũng không vạch trần, mà hòa vào đám đông, thêm dầu vào lửa.

Những tu sĩ vô tội không biết nội tình, lo lắng an nguy, do đó cũng bị những tu sĩ đã đắc tội Đông Vương Công lôi kéo vào.

Trong Hồng Hoang, kiếp khí hiện đang tràn ngập, không ai có thể suy đoán được ngọn nguồn sự tình, Đông Vương Công lại không ra mặt giải thích, chỉ một mực sát lục, cướp đoạt linh bảo.

Khi tòa động phủ thứ chín bị oanh sập, tin tức bên ngoài toàn bộ ác ý bôi nhọ Đông Vương Công, tất cả mũi nhọn đều chĩa thẳng vào y.

Trong vòng trăm vạn dặm quanh Bất Tử Hỏa Sơn, một lượng lớn tu sĩ đã thành lập liên minh, cùng nhau chống lại bạo hành của Đông Vương Công. "Cũng có chút bản lĩnh, biết điên đảo hắc bạch!" Đông Vương Công nhìn lượng lớn tu sĩ tụ tập trước mắt, trên mặt treo một nụ cười nhạt.

Đối với những tu sĩ này, Đông Vương Công không hề có ý thu tay.

Bất kể là những sinh linh vô tội hay bị lừa gạt, chỉ cần hiện tại đứng đối diện với Đông Vương Công, thì cái chết là điều chắc chắn!

Đông Vương Công không muốn giải thích, y muốn sát đến cùng. "Đông Vương Công, hôm nay có nhiều đồng đạo như vậy ở đây, ngươi không thể nào còn ngông cuồng được!" Có đồng minh trợ giúp, những tu sĩ kia lập tức trở nên lớn mật.

Trước đó bọn họ đã nhìn thấy Phương Thiên Họa Kích trong tay Đông Vương Công, chỉ cần giết được Đông Vương Công, tất cả linh bảo xa hoa trên người y đều thuộc về mọi người!

Những tu sĩ đứng ở đây lúc này, cũng chính vì nguyên nhân này mà gia nhập.

Tiên Thiên linh bảo vô cùng hấp dẫn lòng người, trên người Đông Vương Công còn có mấy kiện Tiên Thiên Chí Bảo, làm sao có thể không khiến chúng tu sĩ động tâm?

Vừa hay nhân cơ hội này, một lần đoạt lấy Đông Vương Công, chia nhau linh bảo!

Trên Côn Lôn Sơn, một mặt thủy kính lơ lửng trước mặt Tam Thanh, trong đó chính là cảnh tượng Đông Vương Công bị chúng tu sĩ vây công, Tam Thanh hiển nhiên cũng coi trọng chuyện này. "Đại ca, lần này Đông Vương Công khó thoát khỏi kiếp nạn rồi phải không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nhìn cảnh tượng trước mắt, với nhiều tu sĩ như vậy, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân ra trận, cũng là cục diện cửu tử nhất sinh.

Lúc này Thái Thanh Thượng Nhân mở miệng nói: "Đông Vương Công đạo hữu thần thông vô biên, kết cục hiện tại vẫn chưa thể biết được." "Sao có thể?

Cảnh tượng như thế này, dù cho ba huynh đệ chúng ta liên thủ,

cũng chưa chắc đã có thể toàn vẹn vô tổn!" Thông Thiên cũng lộ vẻ không tin. "Hay là chúng ta lúc này hãy đi tới đó, giúp đỡ chúng tu sĩ, cùng nhau đánh giết Đông Vương Công?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lần nữa mở miệng, Đông Vương Công vẫn luôn là một khối chuyên đè nặng trên đầu Tam Thanh, có y tồn tại, Tam Thanh không có ngày ngẩng đầu.

Lão Tử nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lắc đầu, từ chối ý kiến vô cùng hấp dẫn đó. "Nếu nhiều tu sĩ như vậy đều không thể vây giết Đông Vương Công, thì ba huynh đệ chúng ta có đi tới đó cũng không có tác dụng gì lớn lao." Thái Thanh Lão Tử biết rõ, nếu nhiều cường giả như vậy mà không thể giết được Đông Vương Công, thì ba người bọn họ cũng tương tự không có bản lĩnh đó.

Đông Vương Công bị cường địch vây quanh, nhưng những kẻ mà y muốn chúng phải chết, không chỉ có những kẻ trước mắt.

Đằng sau sự việc này, có hay không có sự xúi giục của cường giả khác, không ai có thể biết rõ. "Những tu sĩ này, quả thực là đang chạy đi tìm chết a!" Đông Vương Công lâm nguy bất loạn, đối mặt với chúng cường giả, y mỉa mai. "Dám ngông cuồng!

Ta lên, giết chết Đông Vương Công!" "Nghe nói trên người Đông Vương Công có số kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Cực phẩm Tiên Thiên linh bảo càng nhiều, lát nữa giết chết y rồi, chúng ta ai nấy dựa vào thủ đoạn của mình mà tranh đoạt!" Chưa ra tay, những tu sĩ kia đã bắt đầu phân chia chiến lợi phẩm. "Trước tiên giết chết Đông Vương Công đã!" Một vị Chuẩn Thánh trong số đó phát ngôn, những cường giả khác lập tức gật đầu đồng ý. "Giết!" Một tiếng hét lớn, những tu sĩ đã đỏ mắt từ lâu xông lên, dẫn đầu là hơn mười vị cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Họ liên thủ với nhau, đủ sức hoành hành khắp Hồng Hoang,

nhưng lúc này lại liên kết để đối phó Đông Vương Công. "Oanh!" Thần mang kinh thiên, chấn động Cửu Tiêu, ánh sáng nhật nguyệt đều bị che lấp, vô cùng sát cơ tràn ngập bốn phía.

Kiếp khí trên đại địa điên cuồng cuộn trào, hình thành một Hắc Long kiếp khí trên bầu trời cao nhất của chiến trường! "Tìm chết, hôm nay ai cũng không cứu được!" Đông Vương Công đại phát thần uy, Phương Thiên Họa Kích trong tay y quét ngang, lưỡi kích sắc bén xé rách thời không, cắt nát Đại Thiên, từng đạo ngân quang hóa thành đường cong tử vong. "Oanh!" Nơi Đông Vương Công đi qua, hư không sụp đổ, vách ngăn không gian vỡ vụn, toàn bộ khu vực triệt để chìm vào hỗn độn.

Đông Vương Công không còn lưu thủ, Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trên đỉnh đầu, rũ xuống từng đạo Hỗn Độn chi khí, bảo hộ Đông Vương Công bên trong, Càn Khôn Đồ triển hiện vạn lý hà sơn, gia trì sau lưng y, quán chú một phương thế giới sức mạnh vào trong cơ thể y!

Những cường giả kia liên thủ công kích, Đông Vương Công thậm chí không có ý tránh né.

Y cứng rắn chống đỡ vô số thần thông, một kích đánh chết mấy chục vị cường giả xông lên. "Sao có thể!

Nhiều thần thông như vậy, lại như không có tác dụng gì?" Tu sĩ chấn kinh, mấy chục cường giả đó đủ sức quét ngang một phương đại thế lực, nhưng trước mặt Đông Vương Công, ngay cả một chiêu cũng không thể chống đỡ nổi! "Không có gì là không thể, gặp phải ta, Đông Vương Công, thì là xui xẻo!" Đông Vương Công không cho họ thêm cơ hội, Hỏa Diễm Chi Dực sau lưng y phiến động, Đông Vương Công hóa thành một đạo lưu quang, biến mất khỏi tầm mắt của chúng cường giả. "Oanh!" Giống như một tia chớp tử vong!

Nơi Đông Vương Công đi qua không có một sinh linh nào sống sót!

Mặc kệ thần uy thao thiên, mặc kệ pháp bảo vô song, ta tự dùng một lực phá hủy tất cả! "Sát sát sát!" Từng vị Đại La Kim Tiên vẫn lạc, bên ngoài Bất Tử Hỏa Sơn máu chảy thành sông, xương cốt chất thành núi!

Đông Vương Công một mình, đồ sát vô số cường giả! "Tránh ra!" Ngay lúc này, phía sau vang lên một tiếng hét lớn, vô số tu sĩ đã tổ thành một đại trận, muốn dùng đại trận mạt sát Đông Vương Công! "Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận!" Có tu sĩ kiến thức rộng rãi, đồng thời trong mắt lóe lên vẻ cuồng hỉ.

Chương 142

Có Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận, Đông Vương Công không còn lý do gì để sống sót!

Nhìn Đông Vương Công bị Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận nhấn chìm, các tu sĩ xung quanh đều thở phào một hơi.

Trong Thiên Cung, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cảnh tượng này, trên mặt đồng loạt lộ ra nụ cười. "Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận vừa xuất hiện, đừng nói là Đông Vương Công, đổi lại bất kỳ cường giả nào khác, cũng không thể sống sót thoát ra!" Trên mặt Đế Tuấn tràn đầy vẻ hưng phấn, Đông Vương Công vừa chết, tảng núi lớn trên đầu họ sẽ vơi đi một phần. "Ha ha, Đông Vương Công lần này tất tử vô nghi, chỉ tiếc là không thể đích thân chém giết Đông Vương Công!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cảnh tượng trong đại trận, tiếc nuối cười. "Oanh!" Khi mọi người đều nghĩ nắm chắc phần thắng, trong Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận xảy ra một trận chấn động kịch liệt. "Chuyện gì vậy?

Mau mau vận chuyển đại trận, đừng để Đông Vương Công thừa cơ đào thoát!" "Đông Vương Công có một loại thần kỳ đồng thuật, phải nhanh chóng mạt sát Đông Vương Công!" Lúc này mọi người cũng hoảng loạn, dù sao Đông Vương Công vẫn chưa chết, khó mà yên tâm. "Oanh!" Lại một tiếng nổ chấn thiên truyền đến, tất cả không gian xung quanh trong chớp mắt toàn bộ sụp đổ!

Tất cả tu sĩ có mặt đều chìm vào vô biên hỗn độn!

Lúc này, một cán thần kích vọt thẳng lên trời, đâm thẳng vào Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận! "Phốc!" Đông Vương Công một kích khiến tu sĩ trong Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận trong chớp

mắt hóa thành tro bụi!

Đông Vương Công toàn lực tung ra một kích, sức mạnh khổng lồ từ Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận truyền ra, trong chớp mắt mạt sát những tu sĩ đang bố trận.

Lúc này Đông Vương Công lại lần nữa dốc sức một kích, triệt để phá vỡ Cửu Thiên Thập Địa Đoạn Hồn Trận. "Đông Vương Công nhất định đã bị thương rồi, mau mạt sát y!" Một đám tu sĩ loạn xạ hò hét, có kẻ tâm can vỡ nát, muốn thừa cơ bỏ chạy, có kẻ tham lam không đủ, muốn chém giết Đông Vương Công. "Ai cũng đừng hòng đi!" Đông Vương Công lạnh lùng hừ một tiếng, âm thanh đó truyền khắp tám phương, tất cả cường giả có mặt đều nghe rõ mồn một.

Sau lưng Đông Vương Công, một con Phượng Hoàng Hỏa Diễm khổng lồ bay lên Cửu Thiên, trên đôi cánh che trời của nó đang bốc cháy vô tận hỏa diễm. "Oanh!" Phượng Hoàng sau lưng Đông Vương Công triển cánh bay cao, nổi giận tấn công bốn phương.

Đồng thời, Phương Thiên Họa Kích trong tay Đông Vương Công hóa thành vạn trượng, hàn quang trong đó bắn ra chiếu rọi bốn phương.

Đông Vương Công nổi giận ra kích, một kích xuất ra, tám phương núi non đồng loạt bị chém đứt, những tu sĩ trong đó, tự nhiên cũng không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ vẫn lạc. "Oanh!" Phượng Hoàng khổng lồ bay cao, trong miệng nó từng đoàn liệt diễm phun ra, điểm sát những kẻ cá lọt lưới bay về phía không trung.

Một trận đồ sát, hoành hành thiên địa.

Huyết vũ vô biên lâm lâm, vô số thi cốt như sơn.

Không đầy một khắc thời gian, những kẻ chạy trốn, chống cự, tất cả tu sĩ, toàn bộ hóa thành xác chết! "Hống!" Trên Cửu Thiên, con Khí

Long ngưng tụ từ sát khí kia triệt để thành hình, giống như hóa thành một con Chân Long, gầm lên giận dữ một tiếng, sau khi hấp thu vô tận sát khí, nó bay vút đi, không biết hướng về phương nào. "Đông Vương Công, đúng là Sát Thần!" Trong Thiên Cung, sắc mặt Đế Tuấn trắng bệch, tâm thần bất an.

Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh, đồng dạng sắc mặt tái mét, không biết trong lòng y lúc này đang cảm thấy thế nào.

Vốn tưởng rằng Đông Vương Công tất tử vô nghi, thậm chí đã hạ tiệc rượu ăn mừng, nhưng giờ đây lại biến thành tiệc rượu kinh hãi.

Trong Côn Lôn Sơn, Tam Thanh Lão Tổ mặt đối mặt nhìn nhau, trong mắt đồng thời có chấn hám và khủng cụ. "Sau này, ai cũng đừng nên làm địch với Đông Vương Công đạo hữu!" Thái Thanh Lão Tử trầm giọng cáo giới hai vị đệ đệ, thân ảnh của y trong chớp mắt biến mất.

Lúc này, trên chiến trường, Đông Vương Công khẽ vỗ tay, vẫy tay một cái, vô số linh bảo, linh vật, toàn bộ bay vào tay Đông Vương Công. "Năm trăm hai mươi mốt kiện linh bảo, mấy chục gốc linh căn, lần này thu hoạch không nhỏ a!" Đông Vương Công ha ha cười một tiếng, thu linh bảo, linh căn, dược liệu luyện khí luyện đan, đương nhiên còn có tinh huyết của những cường giả bị y trọng thị.

Làm xong tất cả, Đông Vương Công mới nhảy mình một cái, quay trở lại Hồng Hoang Thế Giới.

Đông Vương Công một cơn giận dữ đồ sát vô số cường giả, một trận chiến không biết đã dẫn dắt bao nhiêu cường giả chú ý, kết quả cuối cùng khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đông Vương Công thu hoạch được hàng trăm kiện Tiên Thiên linh bảo, thêm vào linh căn, linh vật, lần này y có thể kiếm lời lớn!

Đại chiến kết thúc, các cường giả khác cũng lần lượt thu hồi ánh mắt.

Đông Vương Công hành tẩu trên Hồng Hoang Đại Địa, lúc này tu vi của y đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, vừa rồi chém giết vô số cường giả, một cơn giận hủy thiên diệt địa, tâm đầu vẫn không ngừng rung động. "Dường như ta vừa rồi đại động sát tâm, mới dẫn động Ác Thi." Đông Vương Công lúc này cảm thấy có khế cơ trảm thi, y bèn trực tiếp khai phá một sơn động trong núi, tùy tay bố trí mấy trận pháp, tĩnh lặng thể ngộ pháp trảm thi.

Ác Thi, hội tụ ác khí của Đông Vương Công, tự nhiên cần mượn sát lục để dẫn động, mới có thể một lần trảm ra thành công.

Vừa rồi Đông Vương Công nổi giận sát lục vô số tu sĩ, Tam Thi trong lòng y bạo khiêu, Ác Thi ứng vận xuất hiện.

Đông Vương Công khoanh chân đả tọa, khí thế toàn thân trong chớp mắt khôi phục trạng thái tốt nhất, một luồng hắc quang cổ xưa từ đỉnh đầu Đông Vương Công phát ra, rồi xuyên thủng đỉnh núi, trực tiếp nhập vào giữa tiêu hán. "Trời phát sát cơ, dời sao đổi chỗ; đất phát sát cơ, long xà nổi dậy; người phát sát cơ, thiên địa đảo lộn." "Bản tính có xảo xuyết, có thể ẩn giấu.

Cái tà của cửu khiếu, ở ba yếu điểm, có thể động tĩnh.

Lửa sinh từ gỗ, họa phát ắt khắc; gian sinh từ quốc, lúc động ắt hoại." "Biết được điều đó, gọi là Thánh Nhân." Những kinh văn Đạo Tổ đã giảng năm xưa hiện lên trong đầu Đông Vương Công, Đông Vương Công mượn khế cơ lúc này, như thể hồ quán đỉnh, như được gậy lớn đánh vào đầu.

Đông Vương Công gầm lên một tiếng lớn, "Trảm!" Bàn Long Chân Hoàng Kiếm đột nhiên từ trong cơ thể Đông Vương Công bay ra, lúc này vô cùng ác khí trên đỉnh đầu Đông Vương Công cũng cuộn

trào, trong chớp mắt dung hợp làm một với Bàn Long Chân Hoàng Kiếm.

Đông Vương Công nhân cơ hội một lần trảm ra Ác Thi!

Khi Đông Vương Công cho rằng mọi việc đã kết thúc, trên không trung lại bay tới một con đại long đen kịt như mực.

Con Hắc Long đó chính là con rồng đã hấp thu lượng lớn kiếp khí khi Đông Vương Công chém giết vô số tu sĩ trước đó, cuối cùng sản sinh linh trí mà bay đi.

Lúc này không biết vì nguyên nhân gì, nó lại bay trở về.

Chương 143

Hắc Long ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, rồi một mình lao vào trong Ác Thi của Đông Vương Công, dung hợp làm một với Ác Thi.

Đông Vương Công lúc này đã thành công trảm xuất Ác Thi, y lập tức thể hội tình huống của con Hắc Long đó. "Một con Hắc Long sát khí đã dung hợp với Ác Thi của ta, khiến ta cũng có khả năng thích ứng với sát khí!" Đông Vương Công cảm thụ sự biến hóa của cơ thể, không khỏi cảm thán sự thần kỳ của tạo hóa.

Lúc này Đông Vương Công trảm xuất Ác Thi, tu vi Nguyên Thần của y lại lần nữa đột phi mãnh tiến, trực tiếp tiến nhập cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trảm xuất Thiện Thi, Ác Thi, trực tiếp trở thành Chuẩn Thánh, nếu Đông Vương Công lại trảm Tự Ngã Thi, thì sẽ là cảnh giới Á Thánh.

Tam Thi hợp nhất, có thể thành Thánh vị! "Đáng tiếc Tam Thi hợp nhất là một ngưỡng cửa, ngay cả Thiên Định Lục Thánh cũng chưa thể bước ra một bước." Đông Vương Công lắc đầu không ngừng, không chỉ Tam Thi hợp nhất, mà đệ tam thi, Tự Ngã chi thi cũng vô cùng khó trảm ra.

Ác Thi của Đông Vương Công lúc này biến dị, không chỉ khiến uy lực của Ác Thi đại tăng, đồng thời cũng khiến Đông Vương Công nắm giữ một tia Sát Khí Pháp Tắc.

Lúc này Đông Vương Công điều chuyển Sát Khí Pháp Tắc, trong chốc lát vô số Thiên Địa Sát Khí cuộn trào, đều quán chú vào trong Ác Thi của Đông Vương Công.

Thực lực của Ác Thi đó lại lần nữa nhanh chóng đề thăng, từ Chuẩn Thánh trung kỳ, trực tiếp đề thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ! "Dùng Sát Khí chi đạo thành Thánh Nhân quả vị sao?

Mặc dù biết rõ khó khăn, nhưng ta muốn thử!" Đông Vương Công tùy tay thu Ác Thi, tâm tình đại hảo.

Trải qua một trận đại chiến, Đông Vương Công không chỉ thu hoạch được lượng lớn lợi ích, mà danh tiếng của y cũng đại tăng, hung danh cũng đã nổi như cồn.

Đông Vương Công hoàn toàn không bận tâm đến điều đó, vì đã trảm thi thành công, lần này triệt để viên mãn.

Linh bảo cũng đã lấy được, trảm thi cũng thành công, sau khi tu vi đề thăng, Đông Vương Công bèn ung dung tự tại du lịch trong Hồng Hoang.

Đông Vương Công hành tẩu trên Hồng Hoang Đại Địa, cảm ngộ thiên địa chí lý, rèn giũa tu vi của mình.

Kể từ khi tu vi đề thăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ, sức mạnh nhục thân của Đông Vương Công khó có thể đề thăng thêm nữa.

Nhưng việc khai phá Thần Hải Thế Giới, đã khiến sức mạnh của Đông Vương Công lại bắt đầu có sự đề thăng.

Cùng với việc Thần Hải Thế Giới không ngừng hoàn thiện, lợi ích mà Đông Vương Công nhận được càng ngày càng nhiều, sức mạnh của y cũng không ngừng đề thăng.

Điều này càng khiến Đông Vương Công xác định hơn con đường khai phá thế giới trong cơ thể, nếu có thể khai phá tất cả Thần Tàng trong cơ thể thành tiểu thế giới, mượn nhờ ba trăm sáu mươi lăm phương thế giới sức mạnh đó, nhất định có thể giúp Đông Vương Công một lần thành Thánh vị. "Dĩ Lực Chứng Đạo gian nan, nhưng

quả thực có thể thành công, lần này ta phải dốc hết toàn lực mà thử một lần!" Đông Vương Công không chỉ muốn Nguyên Thần Chứng Đạo thành công, đồng thời cũng muốn Nhục Thân Thành Thánh!

Tam Thi Nguyên Thần chi đạo, Lực Chi Pháp Tắc Nhục Thân Chứng Đạo.

Đông Vương Công hành tẩu trên đại địa, thể ngộ sinh cơ bừng bừng xung quanh, đồng thời trong Thần Hải Thế Giới của Đông Vương Công, thế giới nội bộ cũng không ngừng hoàn thiện.

Mỗi khi Đông Vương Công du lịch một nơi, Thần Hải Thế Giới lại vững chắc thêm một phần.

Cùng với sự trưởng thành của Đông Vương Công, Thần Hải Thế Giới hiển nhiên cũng đang tiến bộ nhanh chóng.

Thế giới tự hành diễn hóa, thêm vào sự trợ lực của Đông Vương Công, tốc độ vô cùng đáng kể.

Cùng với việc thế giới nội bộ không ngừng hoàn thiện, lợi ích mà Đông Vương Công nhận được cũng không ngừng tuôn ra.

Đầu tiên là sự hấp thu linh khí, thế giới nội bộ vận hành cần lượng lớn linh khí, những linh khí này muốn tiến vào thế giới nội bộ, tất phải thông qua nhục thân Đông Vương Công.

Như vậy, tương đương với vô tận linh khí ngày đêm liên tục trùng xoát nhục thân Đông Vương Công, khiến cơ thể y mỗi giờ mỗi khắc đều được cường hóa và đề thăng cực lớn.

Loại lợi ích tiềm di mặc hóa này, tuy sẽ không lập tức hiển hiện ra, nhưng tích lũy lâu ngày, sẽ đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố! "Có tất cả thế giới nội bộ, ta có thể thể ngộ được sức mạnh Pháp Tắc diễn sinh từ trong thế giới nội bộ, đối với việc ta Chứng Đạo trợ giúp mới là lớn nhất!" Đông Vương Công vượt qua một ngọn núi cao,

đứng trên đỉnh núi, nhìn mặt trời lặn về phía Tây, giữa thiên địa một vẻ thương mang, khiến y chìm đắm trong đó hồi lâu.

Đi khắp ngàn sơn vạn thủy, Thần Hải Thế Giới của Đông Vương Công cuối cùng cũng triệt để ổn định, tuy bên trong vẫn vô cùng hoang lương, nhưng ít nhất không còn dấu hiệu sụp đổ.

Chỉ cần sau này không ngừng thôi diễn và tiến hóa, bên trong sẽ từ từ hoàn thiện, diễn sinh Pháp Tắc, trực cho đến khi cuối cùng triệt để hình thành một phương thế giới. "Không, thế giới cũng có thể không ngừng tiến hóa, từ Tiểu Thiên Thế Giới, Trung Thiên Thế Giới, rồi đến Đại Thiên Thế Giới, Chủ Vị Diện!" Đông Vương Công từ đó biết được, Hồng Hoang Thế Giới, lúc này cũng đang không ngừng đề thăng, Hồng Hoang Thế Giới vẫn đang không ngừng khuếch đại.

Y đang thôn phệ hỗn độn, trấn áp địa hỏa thủy phong, rồi sau đó khuếch đại toàn bộ diện tích Hồng Hoang!

Đông Vương Công thăm dò ẩn bí trong đó, nhưng cũng không lấy làm kinh ngạc.

Vạn sự vạn vật đều không ngừng biến hóa, ngay cả cát bụi Hằng Hà Sa Số, cũng sẽ tụ tán vô hình, huống chi là Hồng Hoang Thế Giới diễn sinh ra Thiên Đạo Ý Chí này? "Hồng Hoang Thế Giới tiến thêm một bước nữa, không biết sẽ diễn hóa thành trạng thái gì đây?" Đông Vương Công tràn đầy hiếu kỳ, nhưng y càng rõ ràng, Hồng Hoang Thế Giới có thể là vị diện tối đỉnh cấp, nếu muốn tiến thêm một bước nữa, thì chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn!

Ngay lúc Đông Vương Công đang trầm tư, y đột nhiên tâm huyết dâng trào, cảm nhận được một tia cơ duyên đang triệu hoán, đồng thời Ác Thi cũng sục sôi muốn động. "Không tệ, lại gặp được cơ duyên rồi!" Đông Vương Công hưng phấn không thôi, hiện tại y thân mang Khí Vận Kim Long, tự nhiên mỗi lần du lịch đều có thể gặp được cơ

duyên, đây cũng chính là một trong những lợi ích lớn nhất của khí vận.

Theo vân khí mà đi, Đông Vương Công nhanh chóng đến nơi có cảm ứng.

Đó là một nơi bất phàm, xung quanh toàn bộ là thi hài, bạch cốt chất chồng.

Nơi Đông Vương Công nhìn vào là một mảng tuyết trắng, vô số thi cốt trắng như tuyết trải thành con đường.

Con đường Bạch Cốt!

Xung quanh là những ngọn núi khổng lồ cao chọc trời, cũng do bạch cốt tạo thành.

Đông Vương Công dọc đường nhìn thấy một ngọn núi cao chọc trời, được làm từ xương sống của một sinh linh!

Một hoang nguyên do bạch cốt tạo thành!

Lúc này trên một mảnh bạch cốt hoang nguyên, vô cùng sát khí ngưng tụ ở đây.

Tại trung tâm của hoang nguyên bạch cốt đó, nhiều tu sĩ vây quanh một nơi sát khí trùng thiên, lúc này có lượng lớn sát khí đang bị hấp dẫn về đó, bốn phía đã sớm hình thành một cơn lốc xoáy hôn thiên ám địa.

Chương 144

Tại khu vực trung tâm của cơn lốc xoáy đó, bảy viên Long Châu phát ra ánh sáng đen lấp lánh.

Đây là một nơi từng là mộ địa sau khi Long Tộc chiến tử, bên dưới chôn vùi không biết bao nhiêu Thần Long.

Sau khi những Long Tộc này chết đi, tinh hoa toàn thân của họ, kết hợp với sát khí ở đây, đã hình thành Sát Long Châu!

Nhìn bảy viên Sát Long Châu đó, các cường giả xung quanh đều lộ ra ánh mắt tham lam. "Chư vị đạo hữu, ở đây vừa hay có bảy viên Sát Long Châu, ta cũng không cần tranh giành lẫn nhau, vừa đúng mỗi một phương thế lực một viên, thế nào?" Số lượng tu sĩ ở đây không nhiều, nhưng tổng thể có thể chia thành bảy đại thế lực, còn về những kẻ yếu hơn khác, thì căn bản không có quyền lên tiếng.

Bảy phe nhân mã đông nhất lần lượt cân nhắc một phen, cuối cùng đều gật đầu đồng ý.

Dù sao nếu ai không chịu, có thể sẽ bị các thế lực khác trực tiếp bài trừ ra ngoài, đến lúc đó ngay cả một viên Sát Long Châu cũng không có được.

Những kẻ yếu hơn ở vòng ngoài, tuy không cam lòng, nhưng căn bản không dám phản kháng, thực lực có hạn, không phải đối thủ của bảy đại thế lực.

Vốn dĩ muốn "đục nước béo cò", kết quả bảy đại thế lực liên hợp, khiến họ triệt để không còn cơ hội.

Lúc này, cơn lốc xoáy bên ngoài Sát Long Châu dần dần ngừng lại, hiện tại tuy gió vẫn mạnh, nhưng không thể cản trở những Đại La

Kim Tiên này thu bảo. "Các tu sĩ khác nhanh chóng cút đi, nếu dám quấy nhiễu ta thu bảo, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" Bảy đại thế lực bắt đầu liên hợp xua đuổi những kẻ khác, những kẻ yếu hơn này tuy trong lòng không cam, nhưng thực lực có hạn, chỉ có thể tức giận lùi về phía sau.

Thấy các tu sĩ khác đã đi, những cường giả còn lại lần lượt tiến lên. "Đã đến thời khắc rồi, chúng ta mỗi người hãy thu lấy Sát Long Châu đi!

Mỗi người một viên, ai muốn lấy thêm, đừng trách đao trong tay ta không có mắt!" "Đúng là nên như vậy!" Bảy đại thế lực đồng tiến đồng thoái, các tự phái xuất một cao thủ, cùng nhau tiến lên, chuẩn bị mỗi người thu lấy một viên Sát Long Châu.

Nhưng lúc này, Đông Vương Công vừa mới đến, y từ xa đã nhìn thấy bảy viên Sát Long Châu đó. "Không tồi, Sát Long Châu!

Vừa hay Ác Thi của ta kết hợp với Thần Long sát khí, có bảy viên Sát Long Châu này, Ác Thi thực lực của ta nhất định sẽ lại đề thăng không ít!" Đông Vương Công nhanh như gió như điện, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp lao vào trong cơn lốc xoáy, đại thủ vung lên, toàn bộ bảy viên Sát Long Châu đều bị y tóm gọn trong tay. "Sát Long Châu đâu?" Một trận gió thổi qua, bảy viên Sát Long Châu đều biến mất!

Bảy vị Đại La Kim Tiên đều đang chuẩn bị thu bảo, nhưng một trận gió thổi qua, bảy viên Sát Long Châu lại biến mất.

Vừa rồi đầu ngón tay còn suýt chạm tới bảy viên Sát Long Châu, giờ lại không thấy đâu, ai mà chịu nổi chứ! "Ai đã lấy đi bảy viên Sát Long Châu!" Các cường giả nổi giận, lập tức dùng thần thức quét tìm.

Không xa, Đông Vương Công khoác đạo bào, lúc này đang vẻ mặt hỉ sắc nhìn bảy viên Sát Long Châu trong tay.

Sát khí bên trong Sát Long Châu vô cùng tinh thuần, lại còn ẩn chứa tinh khí thần của Long Tộc, trải qua thiên địa dựng dục mà thành, quả là Tiên Thiên linh bảo thượng phẩm khó mà có được. "Thật đúng là đoạt tạo hóa của thiên địa!" Đông Vương Công không ngừng tán thán, hưng phấn đánh giá bảy viên Sát Long Châu trong tay. "Cướp đi bảy viên Sát Long Châu?

Mau giao ra bảy viên Sát Long Châu!" "Đã ăn gan hùm mật báo rồi!

Lại dám cướp ngay trên đầu ta, quả là tìm chết!" "Đừng nói nhảm nữa, cùng lên, giết chết y!" Bảy đại cường giả phẫn nộ xông lên, Đông Vương Công lại khinh thường nhìn bọn họ. "Bảy viên Sát Long Châu này ta muốn, hôm nay ta tâm tình tốt, mau cút đi, nếu còn ở đây chướng mắt, cẩn thận ta giết chết các ngươi!" Đông Vương Công nói xong, tiếp tục nghiên cứu Sát Long Châu, loại Tiên Thiên linh bảo được dựng dục từ địa thế và thi thể này, quả thực vô cùng thần kỳ.

Các cường giả của bảy đại thế lực đều chấn kinh, rồi sau đó là một trận bạo nộ. "Rốt cuộc là ai, lại có khẩu khí lớn đến vậy!" "Ta mặc kệ là ai, trực tiếp giết chết y, cướp lại bảy viên Sát Long Châu!" Những cường giả này đông người thế mạnh, đồng loạt xông về phía Đông Vương Công, sát cơ liên thành một mảnh, khí thế hủy thiên diệt địa.

Đông Vương Công căn bản lười đáp lời, những cường giả này tuy cũng là bá chủ một phương, nhưng trong mắt Đông Vương Công, thậm chí không có tư cách để luyện hóa Thần Tàng.

Giết chết rồi lấy linh bảo?

Đông Vương Công hiện tại thật sự không thèm để ý đến những thứ đồ đồng nát sắt vụn trên người bọn họ. "Thật sự không biết tốt xấu, vì sao luôn có người không chịu nghe lời khuyên của ta?" Đông

Vương Công bất đắc dĩ lắc đầu, Phương Thiên Họa Kích bên người y hiện lên, đối với mấy tu sĩ ở phía trước nhất nộ phách xuống. "Oanh!" Đông Vương Công căn bản không hề xuất thủ, thần binh hộ chủ, tùy ý một kích đã mạt sát mấy tu sĩ xông lên nhanh nhất.

Lúc này các cường giả khác mới ý thức được hôm nay mình đã đụng phải thiết bản, lần lượt lùi về phía sau, không dám nhắc đến chuyện đại sát Đông Vương Công, cướp đoạt Sát Long Châu nữa.

Đông Vương Công nhìn những tu sĩ đang từ từ lùi lại, khinh thường cười một tiếng, "Giờ mới đi sao?

Có dễ dàng vậy sao?" Đã từng động đao với Đông Vương Công, giờ thấy Đông Vương Công cường đại, lại muốn rút lui.

Đông Vương Công tự nhiên sẽ không đồng ý!

Đã kết oán rồi, vậy thì diệt cỏ tận gốc, không để lại hậu hoạn! "Đông!" Phương Thiên Họa Kích hóa tác vạn trượng thần binh, lại lần nữa tung hoành thiên địa chi gian, trong chớp mắt mạt sát tất cả tu sĩ tham gia vây giết Đông Vương Công.

Một kích đó, kinh động đến những tu sĩ đứng xem từ xa đều ôm đầu chạy tán loạn.

Đông Vương Công trong chớp mắt chém giết vô số cường giả, các tu sĩ quan sát từ xa đều kinh hãi thối lui. "Vị Sát Thần đó, chúng ta không chọc nổi đâu!" "Mau đi!

Mau đi!" Các tu sĩ ở xa thấy Đông Vương Công không có ý sát lục, lập tức từng người ôm đầu chạy tán loạn, căn bản không dám dừng lại một chút nào.

Lúc này Đông Vương Công nhìn bảy viên Sát Long Châu, sau khi minh bạch cơ yếu trong đó, y trực tiếp dung nhập bảy viên Sát Long Châu vào trong Ác Thi.

Ác Thi vốn đã dung hợp một con Sát Khí Thần Long, lúc này lại nuốt chửng bảy viên Sát Long Châu, trong chốc lát thực lực Ác Thi lại lần nữa đề thăng, trực tiếp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ viên mãn! "Xem ra, Ác Thi của ta, thật sự có khả năng trực tiếp đột phá Thánh cảnh a!" Nhìn Ác Thi có thể được gọi là cảnh giới Á Thánh, Đông Vương Công thập phần mãn ý.

Đầu tiên dung hợp Sát Khí Thần Long, sau đó dung hợp bảy viên Sát Long Châu, khiến thực lực Ác Thi liên tục nhanh chóng đề thăng.

Chương 145

Đông Vương Công nhìn một vùng hoang nguyên bạch cốt, y trực tiếp bố trí từng đạo trận pháp, triệt để che lấp nơi đó.

Tụ Sát Trận, Tụ Linh Trận, Giới Tử Tu Di Trận, Che Yểm Thiên Cơ Trận.

Đông Vương Công muốn bố trí nơi này thành một mảnh dưỡng sát chi địa, chỉ đợi lần sau lại có bảo bối tương tự Sát Long Châu được dựng dục thành, y sẽ lại hái quả!

Lần nữa nhìn lướt qua hoang nguyên bạch cốt, Đông Vương Công đối với nơi đây cũng tràn đầy kỳ vọng, y ngự ngũ sắc tường vân, trực tiếp rời đi, quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công kiếm được bội thu, tâm mãn ý túc quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này, hai tộc Vu Yêu, những nhân vật chính của thiên địa, cũng đồng dạng khí vận thao thiên, trong Bàn Cổ Thần Điện của Vu Tộc, Thập Nhị Tổ Vu đã triệt để tham thấu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Để không khiến các Tổ Vu chịu phản phệ quá lớn khi bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu chuẩn bị tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên! "Chỉ cần tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, khi chúng ta bố trí đại trận có thể dẫn lực phản phệ lên Thần Phiên, như vậy, không chỉ áp lực của chúng ta giảm đi rất nhiều, đồng thời uy lực của đại trận cũng sẽ càng thêm to lớn!" Chúc Cửu Âm Tổ Vu nói ý nghĩ của mình cho các Tổ Vu khác, đây cũng là kinh nghiệm học được từ Yêu Tộc.

Yêu Tộc đang âm thầm tế luyện Tinh Thần Phiên, chuyện này

nhãn tuyến của Chúc Cửu Âm đã sớm thăm dò được, dù sao Tinh Thần Phiên mà Yêu Tộc muốn tế luyện không phải chỉ một hai kiện. "Tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên quả thực khả thi, nhưng chúng ta đều không biết luyện khí, tế luyện Thần Phiên, chúng ta cũng không có nhiều dược liệu thích hợp như vậy a!" Chúc Dung Tổ Vu lắc đầu nói, nếu để Vu Tộc chế tạo một số binh khí, đao thương tiễn kích các loại, thì có thể, nhưng muốn họ tế luyện Thần Phiên dùng để bố trí trận pháp, ngay cả Chúc Dung, người giỏi nhất trong việc chế tạo binh khí, cũng không làm được. "Muốn tế luyện Thần Phiên, chúng ta nhất định phải tìm một tu đạo giả, không, nếu khắc họa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, đại trận của chúng ta nhất định sẽ bị người ta tham ngộ thấu!" Hậu Thổ Tổ Vu tâm tư linh lung, lần đầu tiên nêu ra ý kiến.

Việc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bị tiết lộ ra ngoài, liên quan đến cơ mật hạch tâm của Vu Tộc, chính vì vậy, việc lựa chọn tu sĩ giúp đỡ tế luyện Thần Phiên, nhất định phải là một nhân tuyển vô cùng thận trọng. "Dược liệu không đủ, chúng ta có cách, nhưng người trợ giúp, nhất định phải tuyệt đối đáng tin cậy!" Đế Giang Tổ Vu đạm nhiên nói, y tổng lãm toàn cục, trong lòng đã có nhân tuyển thích hợp. "Có nhân tuyển nào thích hợp không?" Đế Giang Tổ Vu trực tiếp hỏi, Vu Tộc hiện tại không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tìm một tu sĩ giúp đỡ. "Đại ca, Đông Vương Công đạo hữu và Vu Tộc ta đã có hai lần giao dịch, lần này, ta nghĩ có thể tiếp tục hợp tác với Đông Vương Công đạo hữu!" Huyền Minh Tổ Vu mở miệng nói, trong lòng y, ngoại tộc mà y tin tưởng nhất chính là Đông Vương Công, nếu để Huyền Minh Tổ Vu lựa chọn, người đầu tiên y sẽ chọn là Đông Vương Công. "Huyền Minh, ý của ngươi là, dùng tinh huyết để giao hoán với Đông Vương Công?" Chúc Dung Tổ Vu mở miệng, trong lòng y thấy ý kiến này khả thi. "Chư vị thấy thế nào?" Huyền Minh Tổ Vu nhìn các Tổ Vu khác. "Đông Vương Công đạo hữu quả thực

đáng tin cậy, trong tay y có lượng lớn tài nguyên, nếu chúng ta giao dịch với y, có thể thuận tiện cho việc chúng ta chuẩn bị dược liệu!" Cú Mang, Tổ Vu Mộc chi cũng tán đồng ý kiến của Huyền Minh Tổ Vu.

Đế Giang Tổ Vu thấy mọi người đều không phản đối, gật đầu quyết định: "Đông Vương Công đạo hữu sau lưng có thế lực bàng đại, và chúng ta cũng có kinh nghiệm giao dịch với y, hiện tại quả thực Đông Vương Công là lựa chọn thích hợp hơn cả." Đế Giang thấy mọi người đều không nói gì, lập tức sắp xếp: "Chúc Dung, Cú Mang, Nhục Thu, ba vị lần này hãy cùng đi Bồng Lai Tiên Đảo, thương nghị kỹ lưỡng với Đông Vương Công đạo hữu, vụ tất phải khiến y đồng ý giúp đỡ chúng ta." Ba vị Chúc Dung Tổ Vu lập tức lĩnh mệnh, tuy lần này đi thương lượng với Đông Vương Công, cuối cùng vẫn cần Đông Vương Công đến Bất Chu Sơn để tế luyện, nhưng để tỏ lòng tôn trọng, ba vị Tổ Vu vui vẻ đồng ý.

Bất Chu Sơn cách Bồng Lai Tiên Đảo quả thực rất xa, nhưng các Tổ Vu thần thông quảng đại, lại có Pháp Tắc bên mình, tốc độ của họ tự nhiên không thể so sánh được.

Khi ba vị Chúc Dung Tổ Vu đến Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công lúc này đang bế quan. "Không tệ, địa bàn hải ngoại của Đông Vương Công rộng lớn như vậy, kinh doanh quả thực không tồi a!" Cú Mang Tổ Vu nhìn các tiên đảo liền kề bên ngoài, bên trong còn có vô số trận pháp thủ hộ, hiển nhiên là một bức tường đồng vách sắt.

Chúc Dung Tổ Vu đang định tiến lên, Nhục Thu Tổ Vu vội vàng kéo Chúc Dung Tổ Vu lại: "Chúc Dung, chúng ta có việc cầu xin Đông Vương Công, cần phải chu toàn lễ số một chút!" Nhục Thu Tổ Vu vừa chỉnh sửa, một đội giáp sĩ từ tiên đảo bay ra. "Người nào giả mạo?" Các giáp sĩ cầm trường thương trong tay, vẻ mặt nghiêm túc hỏi. "Bất Chu Sơn Vu Tộc Tổ Vu Nhục Thu, Chúc Dung, Cú Mang,

bái kiến Đông Vương Công!" Nhục Thu Tổ Vu lớn tiếng nói, trung khí đầy đủ, một tiếng hô hoán, tất cả sinh linh trên tiên đảo đều nghe rõ mồn một.

Các giáp sĩ đó đang định hồi bẩm Đông Vương Công, trên tiên đảo lúc này lại nổi lên một đám mây. "Không ngờ ba vị Tổ Vu lại đến, thất lễ vì đã không nghênh đón từ xa, lão sư đang đợi ở đại điện, ba vị Tổ Vu, mời!" Ngọc Dương Tử chắp tay thi lễ, dẫn ba vị Tổ Vu trực tiếp đến đại điện Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này Đông Vương Công đã cảm tri được sự đến của các Tổ Vu, y đang ngồi trong Đông Hoa Thần Điện, bên cạnh đã có thị nữ chuẩn bị trà bánh, đợi ba vị Tổ Vu đại giá. "Ba vị đạo hữu, có thất lễ vì đã không nghênh đón từ xa, mong lượng thứ!" Đông Vương Công trên mặt mang theo nụ cười, ba vị Tổ Vu có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên là có việc cầu y, Đông Vương Công lúc này chính là lúc cần tinh huyết Tổ Vu, vì vậy thấy các Tổ Vu đến, đương nhiên y vui mừng không xiết. "Đông Vương Công đạo hữu, lần này chúng ta mạo muội đến, Vu Tộc ta quả thực có việc muốn cầu a!" Cú Mang Tổ Vu cười, hướng Đông Vương Công chắp tay thi lễ.

Đông Vương Công sớm đã biết ý của các Tổ Vu, y thỉnh ba vị Tổ Vu lên thượng tọa, thị nữ dâng lên mỹ tửu giai hào, cùng các loại linh quả, linh vật trân quý, khiến ba vị Tổ Vu ăn uống vô cùng mãn ý.

Sau một bữa tiệc rượu, Đông Vương Công cũng trực tiếp đáp ứng thỉnh cầu của Vu Tộc. "Giúp Vu Tộc tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể được, trong tay ta hiện tại tài nguyên sung túc, cũng có thể cung cấp dược liệu luyện khí cho các ngươi." Đông Vương Công nói thẳng không hề che giấu, đáp ứng tất cả điều kiện mà Vu Tộc đưa ra.

Chúc Dung Tổ Vu lập tức cười nói: "Đông Vương Công đạo hữu

trượng nghĩa, Vu Tộc ta cũng thập phần cảm kích, chỉ cần Đông Vương Công đạo hữu có thể đảm bảo không tiết lộ bí mật Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lần này chúng ta lại hợp tác một lần!" Đông Vương Công cười nói: "Ta, Đông Vương Công, cũng là một phương đại nhân vật, sao có thể tiết lộ bí mật của Vu Tộc chứ?

Huống chi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có quan hệ trọng đại, nếu các Tổ Vu không tin ta, Đông Vương Công, thì đã không đến Bồng Lai Tiên Đảo rồi!" "Ha ha ha, sảng khoái!

Đã như vậy, không biết Đông Vương Công đạo hữu, lần này muốn hồi báo gì đây?" Cú Mang Tổ Vu trong lòng đã định, đối với chuyến đi Bồng Lai Tiên Đảo lần này vô cùng hài lòng. "Sau khi sự việc thành công, ta muốn ba vị Tổ Vu, mỗi người một giọt tinh huyết, thế nào?" Đông Vương Công yêu cầu, ba vị Chúc Dung Tổ Vu nhìn nhau, hiển nhiên đang cân nhắc điều kiện này. "Được!

Chỉ cần Đông Vương Công đạo hữu giúp Vu Tộc ta hoàn thành tế luyện, ta sẽ đáp ứng điều kiện này!" Chúc Dung Tổ Vu trực tiếp gật đầu đồng ý, dù sao không có lựa chọn nào khác, chỉ có Đông Vương Công là đáng tin cậy.

Đông Vương Công tự nhiên nhìn thấu tâm tư của Chúc Dung, y mở miệng nói: "Nhất định sẽ không hối hận đâu, dược liệu mà Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên cần không phải là những thứ tầm thường, trừ khi có ta, Đông Vương Công, ở đây, nếu muốn tích lũy đủ, chí ít cũng cần mấy chục vạn năm thời gian!" Đông Vương Công trong lòng hiểu rõ, trong quỹ tích lịch sử nguyên bản, Vu Tộc vì luôn không tích lũy đủ dược liệu luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, cho nên mới trì trì không thể đánh bại Yêu Tộc.

Cuối cùng Yêu Tộc đã thôi diễn ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận,

tức dù Vu Tộc lúc này có tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, thì cũng bị Yêu Tộc khắc chế rất tốt.

Đông Vương Công thu thập một số dược liệu, hầu như mang theo tất cả dự trữ, bởi vì tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, quả thực không phải là một chuyện đơn giản.

Dù Đông Vương Công có Càn Khôn Đỉnh, thực lực đủ mạnh, nhưng cũng không có nắm chắc vạn toàn.

Đông Vương Công và mấy vị Tổ Vu cùng đến Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu lại lần nữa hội tụ. "Đông Vương Công đạo hữu, có thể giúp Vu Tộc ta, thập phần cảm tạ!" Đế Giang Tổ Vu chân thành cảm tạ Đông Vương Công, trong mắt y, Đông Vương Công quả thực đã giúp Vu Tộc một đại ân.

Đông Vương Công lắc đầu cười: "Các Tổ Vu không cần khách khí.

Chúng ta đều lấy điều mình cần thôi.

Nếu hiện tại có thể, ta lập tức tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đông Vương Công muốn khắc họa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trong cơ thể, thì nhất định phải tham ngộ thấu đại trận này, huống hồ hiện tại muốn khắc họa Thần Phiên, cũng cần phải triệt để lĩnh ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Tốt, đã ta lựa chọn đạo hữu, thì nhất định sẽ tin tưởng đạo hữu!" Đế Giang Tổ Vu nói, tùy tay lấy ra một trận đồ, rồi trịnh trọng đưa cho Đông Vương Công.

Chương 146

Trận đồ này vừa xuất hiện, lập tức có vô tận sát khí trùng thiên, nếu không phải ở Bàn Cổ Thần Điện, chỉ sợ khí tức đã sớm tiết ra ngoài.

Nhưng lúc này bên ngoài lại một vẻ gió yên biển lặng, không hề nhìn ra một chút tình huống dị thường nào.

Bàn Cổ Thần Điện cường đại, đủ sức che lấp bất kỳ thiên cơ nào, thậm chí ngay cả Thánh Nhân muốn thăm dò, cũng không thể xông vào trong Bàn Cổ Thần Điện.

Đông Vương Công nhận lấy trận đồ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, từng luồng sát khí lập tức nhấn chìm Đông Vương Công, sát khí đó như đao kiếm, trong chớp mắt xông vào trong cơ thể y.

Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng muốn xem Đông Vương Công sâu cạn thế nào, cần biết sát khí trên trận đồ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vô cùng nồng đậm, tức dù Vu Tộc yếu hơn một chút cũng không thể chịu đựng được lực phản phệ trong đó.

Thế nhưng lúc này Đông Vương Công lại một vẻ thái nhiên tự nhược, những sát khí tiến vào cơ thể y, lúc này toàn bộ đều bị Ác Thi của Đông Vương Công hấp thu sạch sẽ, căn bản không thể làm tổn thương Đông Vương Công chút nào.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu thấy Đông Vương Công không hề bị sát khí ảnh hưởng, trong lòng lại chấn kinh.

Thấy Đông Vương Công nghiên cứu nghiêm túc, lúc này Đế Giang Tổ Vu cũng bắt đầu giảng giải ở một bên, dù sao y là Tổ Vu, đã tham ngộ thấu đại trận, lúc này giảng giải cho Đông Vương Công, trong chớp mắt khiến Đông Vương Công minh bạch các quan yếu trong đó.

Đấu chuyển tinh di, không biết đã bao lâu, Đông Vương Công triệt để nắm giữ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Chẳng trách Vu Tộc lại yên tâm như vậy, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tức dù ta có tiết lộ ra ngoài, e rằng trừ Vu Tộc ra cũng không ai có thể bố trí lại được!" Đông Vương Công lắc đầu cười khổ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trước tiên cần có thể chịu đựng được lực phản phệ sát khí cực lớn, Đông Vương Công phỏng đoán, trừ Thập Nhị Tổ Vu ra, ngay cả những Đại Vu kia thể chất cũng không đủ.

Dù sao đó là Thần Sát Chi Khí, không phải thể chất cường hãn là được, mà cần có khả năng kháng cự sát khí bẩm sinh.

Ví như Đông Hoàng Thái Nhất, đồng dạng nhục thân cường hãn, không thua kém Thập Nhị Tổ Vu, nhưng nếu để y bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng đồng dạng không thể thành công.

Bởi vì không thể chịu đựng phản phệ Thần Sát, thể chất dù mạnh cũng vô dụng.

Điểm thứ hai, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần mười hai tu sĩ có nhục thân vô cùng cường đại cùng nhau bố trí, trừ Vu Tộc ra, Đông Vương Công không nghĩ ra bộ tộc nào có thể thỏa mãn những điều kiện này.

Đông Vương Công sau khi tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, y nói với Thập Nhị Tổ Vu: "Tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, có thể sẽ cần tế luyện nhiều lần, tịnh phi (chứ không phải) một lần là thành công, cho nên ta sẽ cần một ít thời gian." Đông Vương Công nhìn Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang Tổ Vu gật đầu biểu thị lý giải: "Ta sẽ luôn hộ pháp cho Đông Vương Công đạo hữu, cho đến khi đạo hữu thành công thì thôi!" Luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, và luyện chế khí vật, đan dược thông thường, đều có xác suất thất bại, cho nên Đông

Vương Công đã chuẩn bị sẵn cho khả năng thất bại.

Sau khi giao phó mọi việc, Đông Vương Công trực tiếp tế luyện trong Bàn Cổ Thần Điện.

Đông Vương Công mở Càn Khôn Đỉnh, lượng lớn dược liệu luyện khí đều được y ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Vạn Niên Hàn Băng Ngọc, Lưu Ly Huyền Tinh Thiết, Thần Hải Ngân San Hô, Tinh Thần Tinh Hạch, v.v., vô số dược liệu trân quý đều được Đông Vương Công không hề do dự ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Thấy Đông Vương Công lần này dùng nhiều dược liệu như vậy, Thập Nhị Tổ Vu đột nhiên cảm thấy, việc một phương bỏ ra ba giọt tinh huyết, quả thực là đáng giá!

Đông Vương Công lúc này đang luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, Thập Nhị Tổ Vu thì thủ hộ trong Thần Điện. "Nếu không phải ta đã trảm xuất Ác Thi, Ác Thi dung hợp sát khí, chỉ sợ Thần Sát ta cũng vô pháp để kháng a!" Đông Vương Công cảm thụ sát khí khủng bố xung quanh, nếu không phải Đông Vương Công nắm giữ Sát Khí Pháp Tắc, cũng không thể không bị ảnh hưởng chút nào. "Đổi lại là cường giả khác, chỉ sợ sớm đã không chịu nổi rồi phải không!" Đế Giang Tổ Vu nhìn Đông Vương Công, trong lòng tràn đầy vẻ chấn kinh, Thần Sát Chi Khí khủng bố đến mức nào, Đế Giang với tư cách là Tổ Vu thập phần rõ ràng, thế nhưng Đông Vương Công lại không hề bị ảnh hưởng, khiến các Tổ Vu không thể không chấn kinh.

Lúc này Chúc Dung Tổ Vu với vẻ mặt suy yếu cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ Đông Vương Công lại mạnh đến vậy, ngay cả khả năng kháng cự sát khí cũng lợi hại đến thế.

Tinh huyết giao cho Đông Vương Công trên Bồng Lai Tiên Đảo,

Chúc Dung Tổ Vu hiện tại cảm thấy đáng giá! "Oanh long long!" Trong chớp mắt đã trăm năm thời gian, Đông Vương Công đã tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên gần xong, mười hai thần phiên toàn bộ thành hình, chỉ còn thiếu bước cuối cùng, từng cán từng cán ngưng luyện, và cũng là bước quan trọng nhất!

Lúc này vô cùng lôi đình đang được dựng dục trong nội bộ Bàn Cổ Thần Điện, tuy khí tức bên ngoài bị Bàn Cổ Thần Điện cách tuyệt, nhưng dị tượng bên trong lại không có cách nào khu trừ. "Sắp ngưng phiên rồi!" Trên mặt Đông Vương Công hiện ra một vẻ hỉ sắc, tuy có Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh trợ giúp, nhưng trăm năm luyện chế, vẫn khiến Đông Vương Công có chút cân bì lực tẫn.

Vô cùng vân khí hội tụ phía trên Càn Khôn Đỉnh, lúc này một luồng pháp lực hùng hậu từ trên người Đông Vương Công mãnh liệt tuôn ra, y đại hát một tiếng, "Khai!" Nắp Càn Khôn Đỉnh đột nhiên mở lớn, một luồng sát khí cuồn cuộn trùng thiên trong chớp mắt lao ra khỏi Càn Khôn Đỉnh. "Oanh long!" Trong vân khí phía trên Càn Khôn Đỉnh lập tức giáng xuống một đạo lôi đình, trực tiếp phách vào thần phiên.

Đông Vương Công thập phần nhục đông (đau lòng) nhìn, một cán thần phiên trực tiếp bị đánh nát.

Lúc này Đông Vương Công thay đổi thủ pháp ngưng luyện, lại một cán thần phiên phi ra, lúc này đồng dạng có lôi đình phách trảm xuống.

Nhưng cán thần phiên đó lại hoàn hảo vô tổn! "Tốt!" Các Tổ Vu bên cạnh cũng phi thường kích động, thấy Đông Vương Công đã luyện chế được một cán thần phiên, có kinh nghiệm thành công rồi, những lần tiếp theo sẽ khinh tùng (dễ dàng) hơn nhiều.

Đông Vương Công lúc này vận chuyển thần thông, lại một trận tế

luyện, trăm năm sau, lại hai cán thần phiên thành hình, thành công trải qua khảo nghiệm của lôi đình.

Một bộ mười hai cán thần phiên, bị kích toái một cán, Đông Vương Công sau đó lại lần nữa tế luyện bổ tề cán đã khuyết thất.

Cứ như vậy, hao thì (tốn thời gian) một ngàn năm trăm năm, mới thành công hoàn thành việc tế luyện. "Đa tạ Đông Vương Công!" Đế Giang Tổ Vu nhìn Thập Nhị Đô Thiên Thần Phiên trong tay Đông Vương Công, trên mặt tràn đầy chân thành tạ ý. "Chư vị đạo hữu không cần khách khí, ta hiện tại đang rất gấp, sẽ không ở đây đả nhiễu chư vị nữa!" Đông Vương Công đã lấy được tinh huyết Tổ Vu, hiện tại cũng đã tế luyện xong thần phiên, y cáo từ rời đi.

Thập Nhị Tổ Vu vốn muốn vãn lưu Đông Vương Công ở lại Bàn Cổ Thần Điện hưu tức, nhưng thấy chuyện này không thỏa đáng, cũng không giữ lại nữa.

Tuy đối phương có thể tín nhiệm, nhưng chưa đến mức có thể khiến Đông Vương Công phóng tâm (yên lòng) tu hành trong Thần Điện. "Đã như vậy, Đông Vương Công đạo hữu sau này đã có sở nhu, có thể trực tiếp dưới chân Bất Chu Sơn tìm kiếm ta!" Đế Giang Tổ Vu thập phần chân thành, cùng Đông Vương Công tống biệt.

Đông Vương Công cười một tiếng, ngự tường vân trong chớp mắt viễn khứ.

Một ngàn năm trăm năm tế luyện, Đông Vương Công có thể trú dạ bất đình (ngày đêm không ngừng), giống như một đài thâu xuất cơ khí (máy móc xuất lực), tinh mật nghiêm cẩn, ti hào không dám mã hổ.

Hiện tại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên tế luyện hoàn thành, Đông Vương Công tự nhiên cảm giác cân bì lực tẫn.

Quay về Nguyên Dương Sơn Động Phủ, Đông Vương Công khai khải đại trận, trực tiếp hưu tức. "Cạp sát!" Một khẩu giảo (cắn) đại bán cá Bàn Đào, Đông Vương Công lúc này giác đắc Bàn Đào chân đích điềm (ngọt).

Liên tục cật (ăn) mấy cá Bàn Đào chi hậu, Đông Vương Công hựu hát (uống) đại lượng đích linh tửu, tài giác đắc không hư đích thể nội chung vu khôi phục liễu nhất ta.

Na não hải chi trung đích bì lao cảm giác, dã triệt để hảo chuyển liễu.

Đông Vương Công bàn tất đả tọa, hải lượng đích linh khí nguyên nguyên bất đoạn hối tụ Đông Vương Công thể nội.

Chương 147

Lúc này trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu bắt đầu phân phân tế luyện thần phiên, mỗi cá Tổ Vu thủ trì nhất bính thần phiên, chỉ cần triệt để tế luyện hoàn thành, khả dĩ trực tiếp đối Yêu Tộc Thiên Đình phát động tiến công!

Yêu Tộc một phương, vô số tộc quần tụ tập Thiên Đình chi hậu, phân phân câu tâm đấu giác, tranh quyền đoạt lợi, phản chân chính vi Yêu Tộc vị khảo lự đích phi thường thiếu.

Vưu kỳ tộc quần chi gian hữu tư cừu, kinh thường phát sinh tầm cừu hỗ ẩu tình huống, cấp Yêu Tộc phát triển đái liễu đại đích ảnh hưởng.

Đãn Yêu Hoàng khước hựu vô pháp trách phạt, tất cánh hữu cừu báo thù, chủng sự tình, thùy dã bất năng cán thiệp, tại Yêu Tộc chi trung dã hi tùng bình thường, như quả nhất cá xử lý bất đương, hữu khả năng dẫn Yêu Tộc sinh linh đích bạn đào.

Tại Yêu Hoàng Đế Tuấn đầu đông chi thì, Nữ Oa Nương Nương khước đề liễu nhất cá hảo kiến nghị. "Chi tiền tại Bất Chu Sơn cước hạ, ta đắc liễu nhất cá Hắc Bì Hồ Lô, kỳ trung hữu vô cùng hắc khí, chích yếu ta hợp lực tế luyện, tương nhất kiện bí bảo luyện chế thành công, thì hậu sở hữu Yêu Tộc hội tẫn giai thần phục!" Nữ Oa Nương Nương đích tự tín mãn mãn, Yêu Hoàng Đế Tuấn dã lập khắc sản sinh liễu cực đại đích hưng thú. "Oa Hoàng, bất tri sở hà đẳng linh bảo?

Hữu như thử thần kỳ chi công hiệu?" Kiến Đế Tuấn tuân vấn, Nữ Oa doanh doanh nhất tiếu, khai khẩu đạo: "Chiêu Yêu Phiên!" Chiêu Yêu Phiên, Yêu Hoàng khống chế sở hữu Yêu Tộc thần bí linh bảo!

Chích yếu nhất ti chân linh thượng liễu Chiêu Yêu Phiên, Yêu

Hoàng nhất hoảng Chiêu Yêu Phiên, sở chiêu chi yêu tất tu hiện thân.

Như nhược bất nhiên, chích yếu Yêu Hoàng nhất niệm sinh xuất, năng thủ liễu đối phương tính mệnh.

Chiêu Yêu Phiên tác dụng, đảo hòa hậu thế đích Phong Thần Bảng hữu đại tương tự chi xử. "Chiêu Yêu Phiên như thử thần kỳ, cha hiện tại hợp lực tế luyện nhất phiên!" Đế Tuấn kích động đích trạm liễu, chích yếu Chiêu Yêu Phiên hữu đẳng tác dụng, luyện chế thành công chi thì, Yêu Tộc triệt để cường đại chi nhật.

Hữu Chiêu Yêu Phiên, Yêu Tộc phân phân dụng mệnh, na năng triệt để Vu Tộc kháng hành liễu, thậm chí trực tiếp mạt sát Vu Tộc đô bất bất khả năng!

Tứ đại Yêu Hoàng thương nghị chi hậu, ly khai Luyện Bảo Điện, hợp lực khai thủy tế luyện Chiêu Yêu Phiên.

Vu Yêu nhị tộc các tự mưu hoa thủ đoạn, thử thì đích Đông Vương Công tắc tại ngũ bách niên chi hậu tái thứ tĩnh khai liễu song nhãn. "Không ngờ, luyện chế một thần phiên, lại cần ta tu chỉnh ngũ bách niên thời gian!" Đông Vương Công nhất trận thổ tào (phàn nàn), cật liễu đại lượng linh quả, khước một hữu dụng xử, hư bất thụ bổ giá thế a.

Bất hiện tại hưu tức liễu ngũ bách niên chi hậu, Đông Vương Công trạng thái đảo không tiền đích hảo.

Thể nội linh khí canh gia sung phái, dã canh gia ngưng luyện, tượng kinh liễu vô số thứ đích đả ngao nhất dạng. "Tiếp hạ, luyện hóa Tổ Vu tinh huyết thì khắc liễu!" Đông Vương Công đã khôi phục trạng thái tốt nhất.

Sở dĩ y không tiếc thời gian nghỉ ngơi, chính là để điều chỉnh bản thân đạt trạng thái tối ưu, sau đó bắt đầu tế luyện thần tàng.

Một lần, Đông Vương Công đoạt được ba giọt Tổ Vu tinh huyết, lần lượt là Chúc Dung Tổ Vu Hỏa chi tinh huyết, Cú Mang Tổ Vu Mộc chi tinh huyết và Nhục Thu Tổ Vu Kim chi tinh huyết.

Ba giọt tinh huyết này, vừa vặn bù đắp ba loại trong ngũ hành mà Đông Vương Công còn thiếu.

Nếu y có thể luyện hóa ba giọt tinh huyết, liền có thể ngưng tụ Ngũ Hành Chi Lực: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

"Hiện tại thần tàng của ta đã luyện hóa gần xong.

Ba giọt Tổ Vu tinh huyết này một khi luyện hóa, có thể trực tiếp hoàn toàn đả thông ba điều thần tàng!" Đông Vương Công có chút hưng phấn, lập tức trầm nhập vào cơ thể, tiếp tục củng cố trạng thái của mình, chuẩn bị cuối cùng cho việc luyện hóa đại thần tàng.

Phế kinh thuộc tính Kim, Can kinh thuộc tính Mộc, Tâm kinh thuộc tính Hỏa.

Đông Vương Công sơ thông ba điều kinh mạch, từ từ ôn dưỡng chúng.

"Ba điều kinh mạch đều chỉ còn lại một đại thần tàng cuối cùng!

Thiên Phủ huyệt của Phế kinh, Cực Tuyền huyệt của Tâm kinh, Thái Xung huyệt của Can kinh!" Đông Vương Công nở nụ cười, y rất đỗi quen thuộc các bước tế luyện thần tàng.

Lúc này, y tiên tế luyện Thiên Phủ huyệt và Thái Xung huyệt, cuối cùng mới luyện hóa Cực Tuyền huyệt của Tâm kinh!

Ba giọt tinh huyết lần lượt tiến vào các đại huyệt, sau đó từ từ được Đông Vương Công luyện hóa.

Từng luồng tinh khí tinh thuần tán phát ra: Duệ Kim chi khí, Mộc Linh chi khí, Liệt Hỏa chi khí.

“Oanh!” Tinh khí cường đại tràn ngập quanh Đông Vương Công.

Đúng như y đã đoán, ba đại mạch một khi quán thông, liền có ba điều thần long ngưng tụ thành hình.

Canh Kim thần long, Ất Mộc thần long, Bính Hỏa thần long!

Thêm vào đó Mậu Thổ thần long, Quý Thủy thần long, vừa vặn tạo thành Ngũ Hành Chi Lực!

Ngũ Hành Chi Lực lại tương ứng với ngũ tạng của Đông Vương Công: Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận!

Lúc này, Đông Vương Công trước tiên luyện hóa Thiên Phủ huyệt và Thái Xung huyệt.

Trong khoảnh khắc, hai đại thần mạch triệt để quán thông.

Canh Kim thần long và Ất Mộc thần long lập tức ngưng thực, hai điều thần long lượn quanh Đông Vương Công không ngừng.

Canh Kim chi khí tiến vào phế phủ, mỗi khi y hô hấp, phảng phất có đao kiếm chém bổ.

Hô hấp chi lực, tựa như một kích của Chuẩn Thánh!

Đồng thời, từng luồng Ất Mộc tinh khí tinh thuần tán phát trong nhục thân Đông Vương Công, một cảm giác sinh cơ vô tận lan tỏa khắp.

Lúc này trong cơ thể Đông Vương Công, phảng phất có sinh cơ vô cùng vậy.

Canh Kim chi long và Ất Mộc chi long quấn quýt tương giao, không ngừng cường hóa nhục thân y.

Lúc này, Hỏa mạch của Tâm kinh trọng yếu nhất bị Đông Vương Công trùng kích.

Cực Tuyền huyệt của Tâm kinh lập tức tràn đầy hỏa diễm chi lực nóng bỏng.

"Oanh!" Khiếu huyệt cuối cùng của Ngũ Hành Chi Lực!

Lúc này, hỏa diễm chi lực vô tận lan tỏa khắp nhục thân Đông Vương Công, tràn ra ngoài cơ thể y.

Chương 148

Lôi Đình Chi Lực ngưng tụ trong sơn động, ngay cả trận pháp cũng không thể che giấu được dị tượng này.

Liệt diễm vô tình, thiêu đốt tất cả!

Lúc này, Đông Vương Công xung kích Cực Tuyền huyệt, bốn điều thần long kia toàn bộ bị kích phát.

Trong khoảnh khắc, ngũ long hội tụ, cùng nhau xung kích Cực Tuyền huyệt!

"Đông!" Cực Tuyền huyệt lập tức được ngưng luyện thành công, Hỏa Diễm thần long kia trực tiếp thành hình.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm điều thần long lượn lờ quanh Đông Vương Công.

"Ngũ tạng của ta mỗi bộ đều ẩn chứa một thần long, từ nay về sau ngũ tạng của ta cũng sẽ có Chuẩn Thánh chi lực!" Những thần long này là thần của ngũ tạng Đông Vương Công, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, tương đương với việc ngũ tạng Đông Vương Công đều sở hữu Chuẩn Thánh chi lực.

Trước đây, mỗi khi Đông Vương Công hô hấp, khí lưu tựa như đao kiếm, đủ sức diệt sát cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Hiện tại, tim Đông Vương Công đập như thiên cổ.

Nếu y không chủ động áp chế, vạn dặm bên ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng tim Đông Vương Công "đông đông" đập.

Ngũ tạng toàn bộ được luyện hóa.

Lúc này, không chỉ năm điều thần long tề tụ, trong cơ thể Đông

Vương Công cuối cùng cũng hình thành một tiểu tuần hoàn.

Ngũ tạng tương thông, ngũ hành tương sinh, liên thành một thể, khí tức hòa hợp!

Lúc này, trong cơ thể Đông Vương Công, năm điều thần long Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ tiến vào Thần Hải Thế Giới.

Cả Thần Hải Thế Giới kia lập tức biến đổi lớn, dưới sự thúc đẩy của Ngũ Hành pháp tắc, toàn bộ thế giới nhanh chóng diễn hóa.

Núi cao, sông lớn, bầu trời, mặt đất, năm loại bản nguyên chi lực tinh thuần Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ được sinh ra trong Thần Hải Thế Giới.

"Thần Hải Thế Giới đã triệt để ổn định!" Đông Vương Công nhìn Thần Hải Thế Giới.

Mặc dù hiện tại Thần Hải Thế Giới vẫn còn hoang vu, không chút sinh cơ, nhưng thiên địa đã thành hình, có thể dựng dục mọi thứ khi Ngũ Hành Chi Lực quán chú vào Thần Hải Thế Giới.

Thêm vào đó Thuần Dương pháp tắc và Âm Dương pháp tắc của chính Đông Vương Công, có thể thấy việc dựng dục sinh mệnh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ngoài cơ thể Đông Vương Công, linh khí Ngũ Hành vô tận điên cuồng tuôn trào, bị y hấp thu sạch sẽ.

Nếu không phải lần trước Đông Vương Công vô ý thức cải tạo Nguyên Dương Sơn, linh khí nơi đây căn bản không thể chống đỡ việc y hấp thu kịch liệt như vậy.

"Oanh long long!" Không biết Đông Vương Công hấp thu bao lâu, những đám mây linh khí ngưng tụ xung quanh đều bị y hấp thu sạch sẽ.

Linh khí trong phạm vi vạn dặm trở nên vô cùng hi bạc, tựa như một vùng đất hoang vu.

Đông Vương Công lúc này không thể không dừng lại.

Năm điều linh mạch trong cơ thể đã quán thông, y không thể vì tu hành mà làm hỏng một phong thủy bảo địa.

Lúc này, Đông Vương Công bước ra khỏi Nguyên Dương Sơn, rất đỗi mãn nguyện nhìn tu vi của mình.

"Cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ còn một bước nữa là có thể thành tựu Thánh nhân đạo quả!" Đông Vương Công cười nói.

Hiện tại chỉ còn một bước ngắn đến Thánh vị, nhưng chính bước này, cũng là bước khó khăn nhất.

Thậm chí có thể nói, từ khi Đông Vương Công sản sinh linh trí, tu hành đến nay, tất cả khó khăn cộng lại cũng không gian nan bằng bước cuối cùng!

Nhưng Đông Vương Công hồn nhiên không để tâm.

Con đường đã chọn, cho dù có bao nhiêu khó khăn, chỉ cần y kiên trì đi tiếp, cuối cùng cũng sẽ thành tựu đạo quả mà mình muốn!

"Theo đà thực lực thăng tiến, khí vận của ta cũng lại được tăng cường!" Ngũ cảm của Đông Vương Công vô cùng mẫn tuệ, sớm đã phát hiện ra sự biến hóa của khí vận.

Khí vận và thực lực tương phụ tương thành, thực lực tăng gia, tự nhiên cũng có lợi ích lớn cho khí vận.

Lúc này, Đông Vương Công cúi nhìn Nguyên Dương Sơn bên dưới.

Tộc Cửu Mệnh Thần Tượng vẫn đang triều bái, từng sợi khí vận vô hình phiêu đãng, cuối cùng hội tụ vào thể nội Đông Vương Công.

Khí vận này tuy hư vô mờ mịt, yếu ớt vô cùng, nhưng lại thắng ở sự bền bỉ như tơ, không hề đứt đoạn.

Lúc này, Đông Vương Công tâm tình đại hảo, rất đỗi mãn nguyện với biểu hiện của tộc Cửu Mệnh Thần Tượng.

"Đã cung phụng ta vô số vạn năm, ta ban cho một tràng tạo hóa thì có sá gì!" Hư ảnh của Đông Vương Công trực tiếp phù hiện trên mỗi một pho tượng.

Lúc này, tất cả sinh linh đang triều bái Đông Vương Công đều chứng kiến y hiển linh.

"Mau nhìn!

Đế quân hiển linh!

Đế quân hiển linh!" Dưới Nguyên Dương Sơn, trong bộ lạc Cửu Mệnh Thần Tượng vang lên những tiếng hoan hô, kinh ngạc reo hò, cuối cùng đã thấy Đế quân hiển linh!

Linh Nha Tiên lập tức chứng kiến cảnh tượng Đông Vương Công hiển linh.

Tượng Đông Vương Công được tộc mình cung phụng, lúc này được bao quanh bởi từng đoàn kim quang.

Một tia thần thức của Đông Vương Công giáng lâm trong bộ lạc Cửu Mệnh Thần Tượng.

Linh Nha Tiên, với tư cách tộc trưởng bộ lạc, quỳ gối trước tộc địa, cung kính nghênh tiếp Đông Vương Công.

"Không hay Đế quân giá lâm, xin Đế quân thứ tội!" Linh Nha Tiên vô cùng cung kính, khiến Đông Vương Công rất đỗi mãn nguyện.

"Tộc các ngươi cung phụng ta nhiều năm, đã có lòng.

Hôm nay ta đến đây, đặc biệt ban cho tạo hóa!" Đông Vương Công

nói.

Chương 149

Linh Nha Tiên vừa mới đứng thẳng, lại vội vàng quỳ xuống.

"Đa tạ Đế quân thùy ái, tộc ta đã khát vọng Đế quân từ lâu rồi!" Tộc nhân bên cạnh nghe Đông Vương Công muốn ban tạo hóa, lập tức từng người hoan hô nhảy cẫng.

Vô số năm trước, Đông Vương Công chỉ đơn giản bố trí một trận pháp bên ngoài Nguyên Dương Sơn, giúp cả tộc Cửu Mệnh Thần Tượng an ổn trải qua vạn vạn năm.

Tộc chúng đều từ trận pháp đó mà ngộ đạo, tu vi liên tục đột phá mãnh tiến.

Trải qua những năm tháng phát triển này, tộc Cửu Mệnh Thần Tượng ngày càng cường đại, so với tình cảnh suýt bị diệt vong thuở ban đầu, không biết đã tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Uy danh của Đông Vương Công trong những năm này có thể nói là như mặt trời giữa trưa.

Hiện tại, Đông Vương Công muốn ban cơ duyên, há có thể không khiến họ kinh ngạc và kích động.

"Được cơ duyên Đế quân ban tặng, chúng ta có thể một bước lên trời!" "Uy danh Đế quân, vang dội Hồng Hoang, ai mà không biết Đế quân lợi hại!" "Lần này, bộ lạc chúng ta nhất định sẽ quật khởi!" Những sinh linh này từng người dập đầu tạ ơn.

Một tràng tạo hóa của Đông Vương Công, quả thực có thể khiến cả bộ lạc phi hoàng đằng đạt.

Lúc này, Đông Vương Công thấy các sinh linh đã tập trung gần đủ, liền tùy tay rải ra vô số kim quang.

Kim quang lập tức tiến vào não hải của tất cả sinh linh.

Đó là một số tâm đắc tu hành của Đông Vương Công, có Thuần Dương pháp tắc, và những thứ hữu ích khác cho việc tu hành.

Những sinh linh này được Đông Vương Công truyền xuống đạo thống, lập tức từng người như thể hồ quán đỉnh, tâm trí thông suốt.

Thậm chí có những kẻ phúc duyên sâu dày, trực tiếp đột phá tu vi hiện tại của mình.

Linh Nha Tiên và các tộc nhân lần lượt tọa thiền, một bộ dáng vẻ ngộ đạo trường sinh.

Đông Vương Công lại tùy tay lấy ra hàng trăm kiện linh bảo.

Đây đều là những linh bảo thấp phẩm nhất.

Đông Vương Công trực tiếp vung tay lớn, chúng liền rơi xuống trước mặt những tu sĩ có thực lực mạnh nhất.

Bên cạnh Linh Nha Tiên thì có một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đặc biệt ban thưởng cho tộc trưởng.

"Đa tạ Đế quân ban tặng linh bảo!" Một nhóm sinh linh đoạt được bảo bối, từng người tỏa kim quang, hận không thể luyện hóa ngay tại chỗ.

Những bảo bối này đối với Đông Vương Công không chút tác dụng, nhưng đối với những tu sĩ, đó lại là cơ duyên khó có được.

Huống chi, những Đại La Kim Tiên như Linh Nha Tiên muốn tiến thêm một bước, phải đối mặt với Đạo Trảm Tam Thi.

Lúc đó, nếu không có Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù tu vi có cao đến đâu, cũng khó có thể trảm thi thành công.

"Ta ban cho đạo pháp và linh bảo là để các ngươi có sức tự vệ.

Sau này hãy chăm chỉ trông coi động phủ giúp ta.” Đông Vương Công trực tiếp nói.

Y giữ lại tộc Cửu Mệnh Thần Tượng là để họ thủ hộ Nguyên Dương Sơn, Đông Vương Công không cần phải che giấu gì cả.

Có thể trông coi động phủ cho Đông Vương Công, đó là phúc khí của tộc Cửu Mệnh Thần Tượng.

“Sau này chỉ cần chuyên tâm tu đạo là được.

Nếu có kẻ nào dám cưỡng chiếm Nguyên Dương Sơn của ta, có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo tìm ta.” Đông Vương Công cho một con đường lui.

Nếu tộc Cửu Mệnh Thần Tượng báo ra danh hào của Đông Vương Công, mà đối phương vẫn muốn cướp đoạt, vậy thì cứ chờ đợi để gánh chịu nộ hỏa của Đông Vương Công đi!

“Đa tạ Đế quân, chúng đệ tử nhất định ghi nhớ sứ mệnh, bảo vệ động phủ cho Đế quân!” Linh Nha Tiên trịnh trọng cam đoan.

Hiện tại Nguyên Dương Sơn đã là một động thiên không tầm thường.

Trước đây có rất nhiều bộ tộc đến chinh phạt, nhưng đều bị Linh Nha Tiên đánh giết.

Hiện tại Nguyên Dương Sơn hùng vĩ, không hề kém cạnh Côn Lôn và Bất Chu Sơn.

Chính vì lẽ đó, không thể không thu hút sự dòm ngó của kẻ khác.

Đông Vương Công ở xa Bồng Lai Tiên Đảo, tự nhiên sẽ không thường xuyên chạy đến đây trông coi động phủ.

Đông Vương Công khá mãn nguyện với Linh Nha Tiên.

Tư chất của Linh Nha Tiên bất phàm, phúc duyên cũng đủ.

Nếu không, trong lịch sử nguyên bản, y cũng không thể trở thành Thất Tiên tùy thị của Xiển Giáo.

Đông Vương Công nhìn Linh Nha Tiên nói: "Những năm qua tận tâm tận lực, biểu hiện không tệ.

Hiện tại ta thu ngươi làm đệ tử ký danh, ngươi có nguyện ý không?" Linh Nha Tiên thấy Đông Vương Công muốn thu mình làm đệ tử, cho dù chỉ là đệ tử ký danh, y cũng mừng rỡ như điên.

"Lão sư ở trên, xin đệ tử ba bái!" Linh Nha Tiên dập đầu hành lễ bái sư, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Đông Vương Công cười nói: "Nhập môn tường của ta, sau này phải cần cù khổ luyện.

Trong môn ta có mấy vị cao đồ, sau này khi thời cơ chín muồi, tự sẽ dẫn ngươi đến gặp." Đông Vương Công xử lý xong những chuyện này, lại một lần nữa trở về Nguyên Dương Động.

Lúc này, khí vận trong toàn bộ bộ lạc Cửu Mệnh Thần Tượng càng thêm ngưng luyện.

Từng sợi từng luồng khí vận cũng ngày càng nhanh chóng hội tụ về phía Đông Vương Công.

Hiển nhiên, một loạt thủ đoạn của Đông Vương Công đã khiến các sinh linh này càng thêm quy tâm về phía y, nhờ đó mà Đông Vương Công thu thập được nhiều khí vận hơn.

Thấy khí vận gia thân, Đông Vương Công cũng càng thêm yên tâm về tộc Cửu Mệnh Thần Tượng.

Chỉ cần các sinh linh này càng cường đại, lợi ích Đông Vương Công thu được cũng sẽ càng nhiều, khí vận hội tụ cũng sẽ càng thêm to lớn.

Chương 150

Khi khí vận ngưng tụ đến mức không thể bị phá vỡ, Đông Vương Công cũng sẽ như mặt trời giữa trưa, triệt để chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Mục đích của Đông Vương Công, là để có thể triệt để nắm giữ mọi thứ trong Hồng Hoang.

Sau khi phân phát công pháp tu hành và linh bảo cho tộc Cửu Mệnh Thần Tượng, Đông Vương Công ở lại Nguyên Dương Sơn vài ngày, rồi lại lặng lẽ rời đi.

Hai lần Đông Vương Công bế quan tại Nguyên Dương Sơn, Ngũ Hành Chi Khí trong cơ thể y đều được đả thông.

Đồng thời, một lượng lớn tinh hoa Ngũ Hành cũng được tụ tập trên Nguyên Dương Sơn.

Nhờ vậy, Nguyên Dương Sơn trở nên càng thêm phồn hoa thịnh vượng, ẩn ẩn có khí thế trở thành thủ lĩnh của quần sơn.

Sau khi Đông Vương Công trở về Bồng Lai Tiên Đảo, y trực tiếp lấy ra hàng trăm kiện linh bảo trong tay, giao cho Huyền Tiêu, để y phụ trách phân phối.

Đây đều là những gì Đông Vương Công thu hoạch được trong lần xuất hành này.

Mặc dù đối với y không có tác dụng, nhưng những linh bảo này đủ để vũ trang cho các sinh linh trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Thêm vào đó, những linh vật, linh nguyên liệu mà Đông Vương Công không dùng đến, có thể nói, trong một lần du lịch Hỗn Độn và sau đó lại đi Bất Chu Sơn luyện bảo, Đông Vương Công không những

không tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, ngược lại còn mang về một lượng lớn vật tư.

"Luận công hành thưởng, chỉ cần có cống hiến cho Bồng Lai nhất mạch của ta, đều có thể nhận được ban thưởng!" Đông Vương Công dặn dò xuống, để Huyền Tiêu chế định một bộ phương án thưởng phạt, sau này chiếu theo quy củ mà tiến hành thưởng phạt.

Những việc như vậy Huyền Tiêu giỏi nhất, y hoan hỉ lĩnh mệnh, đi xuống chuẩn bị.

Trong khi Đông Vương Công giúp Vu tộc tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận Thần Phiên, lúc này Yêu tộc cũng đang khẩn trương chuẩn bị hậu chiêu.

Trong phạm vi Bắc Minh Hải, vô số đại quân Yêu tộc áp sát biên giới.

Lúc này, các tu sĩ thuộc thế lực Bắc Minh Hải đều rút vào sâu trong Bắc Minh Hải.

Những sinh linh này phần lớn là thủy tộc, rút vào nước, tự nhiên muốn chiếm ưu thế địa lợi, xem xem Yêu tộc Thiên Đình rốt cuộc muốn làm gì.

Bắc Minh Hải thuộc sở hữu của Côn Bằng Lão Tổ, dưới trướng y có hàng ức sinh linh, còn đáng sợ hơn cả Thập Đại Yêu Soái.

Lúc này, Yêu Hoàng Đế Tuấn tiến đến, tự nhiên dựa vào lực lượng của Chiêu Yêu Phiên, muốn cưỡng ép thu phục Côn Bằng Lão Tổ.

Côn Bằng Lão Tổ đã kinh doanh Bắc Minh Hải vô số tuế nguyệt, nơi đây được bố trí kiên cố như thùng sắt.

Yêu tộc Thiên Đình vừa đến, thuộc hạ của Côn Bằng Lão Tổ lập tức thôi phát đại trận, triệt để ngăn chặn Đế Tuấn bên ngoài Bắc Minh

Hải.

"Đế Tuấn Yêu tộc, dám xâm phạm Bắc Minh Hải của ta, không sợ lão tổ nhà ta giết lên Thiên Đình, san bằng tổ cũ của ngươi sao?" Đại đệ tử của Côn Bằng Lão Tổ, Khôn Thái, lớn tiếng chất vấn Đế Tuấn.

Thân là cường giả Đại La Kim Tiên, trong Bắc Minh Hải lại có Côn Bằng Lão Tổ chống lưng, ngày thường y tự nhiên chẳng sợ trời đất.

"Kẻ nào?

Dám trực tiếp hô danh hào của Bệ hạ, lẽ nào không muốn sống nữa sao?" Đại yêu Kế Mông vung vẩy cây Nháo Hải Cương Xoa, trực tiếp xuất trận.

Khôn Thái tự nhiên nhận ra Kế Mông, một trong Thập Đại Yêu Soái của Yêu tộc, có uy danh lừng lẫy trong Hồng Hoang.

"Kế Mông, ngươi rõ ràng thống lĩnh vô số bộ lạc tộc chúng, thế mà lại cam tâm tình nguyện trở thành chó săn của Thiên Đình, thật đúng là không biết liêm sỉ!" Khôn Thái trong đại trận cười mắng, khiến Kế Mông tức giận gào thét liên hồi.

"Côn Bằng Lão Tổ sẽ không sợ hãi rồi chứ?

Trốn trong Bắc Minh Hải không dám ra, lại để một đám tiểu bối ra chịu chết!" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt lạnh lùng cười nhạo, châm chọc Côn Bằng Lão Tổ.

Từ khi đại quân Yêu tộc giáng lâm, Côn Bằng Lão Tổ đã có cảm giác.

Tuy nhiên, đối mặt với trận thế lớn như vậy của Yêu tộc, Côn Bằng Lão Tổ cho dù thân là Chuẩn Thánh, cũng không muốn dễ dàng lộ diện.

Lúc này bị lời lẽ của Đông Hoàng Thái Nhất châm chọc, Côn Bằng Lão Tổ mới không thể không hiện thân.

"Hừ!

Đông Hoàng Thái Nhất đừng hòng hù dọa Côn Bằng Lão Tổ ta!" Côn Bằng Lão Tổ cười lạnh một tiếng, thân thể khổng lồ từ Bắc Minh Hải vọt lên.

"Cung nghênh Lão Tổ!" Bên Bắc Minh Hải thấy Côn Bằng Lão Tổ hiện thân, sĩ khí lập tức tăng vọt.

Tất cả sinh linh đồng loạt tham bái Côn Bằng Lão Tổ.

Côn Bằng với thân cá khổng lồ vọt lên không trung, ánh sáng nhật nguyệt xung quanh đều bị thân thể y che khuất.

Con cá khổng lồ chuyển mình biến hóa, lập tức hóa thành một con thiên bằng.

Nhưng khi Côn Bằng Lão Tổ đáp xuống, y đã hóa thành một thanh niên áo bào đen âm vụ, toàn thân bao phủ trong sương mù.

Một thể song thân, Côn Bằng Cửu Biến!

Côn Bằng Lão Tổ cố ý thi triển thần thông của mình, cốt để chấn nhiếp bên Yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất quả thực đã thấy được sự phi phàm của Côn Bằng, nhưng điều đó lại càng khiến Đế Tuấn kiên định quyết tâm thu phục Côn Bằng Lão Tổ.

Không biết Côn Bằng có biết được ý đồ của đối phương hay không, nếu biết chắc sẽ tức đến hộc máu.

"Côn Bằng đạo hữu, chúng ta từ xa đến, là để mời Côn Bằng đạo hữu gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, cùng chúng ta kiến lập đại nghiệp!" Yêu Hoàng Đế Tuấn thịnh tình tương yêu.

Y một lòng tranh bá, tự nhiên rất tích cực chiêu mộ các cường giả.

“Hai con Kim Ô Tam Túc bé nhỏ, không đáng để Côn Bằng Lão Tổ ta hiệu lực!” Côn Bằng cười âm hiểm, không hề đặt Đế Tuấn vào mắt.

“Huống hồ, miệng thì nói là mời ta, vậy trăm vạn yêu binh kia là ý gì?

Mời Côn Bằng Lão Tổ ta, cần đến nhiều yêu binh như vậy sao?” Côn Bằng Lão Tổ đốt đốt bức nhân.

Thân là một phương cường giả, sao có thể dễ dàng phủ thủ xưng thần!

“Côn Bằng, hôm nay Tứ Hoàng chúng ta tề tựu, đã cho ngươi mặt mũi, đừng không biết tốt xấu!” Thái Nhất lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương 151

Y từ trước đến nay không thích quyền mưu, nếu có kẻ không phục, y sẽ trực tiếp dùng sức mạnh hàng phục!

Côn Bằng Lão Tổ âm trầm nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, từ từ nói: "Đã như vậy, sao các ngươi không đi Côn Lôn Sơn mời Tam Thanh Lão Tổ gia nhập Thiên Đình, cùng nhau mưu đại nghiệp chứ?

Một đám kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, bề ngoài đường hoàng, thật sự cho rằng Côn Bằng Lão Tổ ta là kẻ yếu đuối dễ bắt nạt sao!" Côn Bằng Lão Tổ không chịu nhượng bộ một bước.

Xưng hùng Bắc Minh Hải nhiều năm, y há đã từng cúi đầu trước bất kỳ cường giả nào!

"Hừ, tìm chết!" Đông Hoàng Thái Nhất nộ hừ một tiếng.

Lúc này ngay cả Đế Tuấn vốn luôn khoan dung cũng không còn lên tiếng, hiển nhiên là mặc kệ Đông Hoàng Thái Nhất hành động.

Đông Hoàng Thái Nhất tiến lên, trong tay Hỗn Độn Chung hiện ra.

Từng luồng khí tức Hỗn Độn kinh thiên động địa rủ xuống, đối kháng với đại trận thủ hộ Bắc Minh Hải.

"Đã muốn chết, Đông Hoàng Thái Nhất ta hôm nay sẽ cân nhắc ngươi!" Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất tung hoành, khí tức Hỗn Độn vô tận cuồng bạo tuôn ra.

"Đương!" Một tiếng chuông vang, khí tức Hỗn Độn vô tận hóa thành đao kiếm, thương kích lớn ngàn trượng, nộ kích thẳng vào trận pháp thủ hộ.

Côn Bằng Lão Tổ nộ hống một tiếng, vô số sinh linh Bắc Minh Hải đồng loạt quán chú pháp lực vào trong đại trận.

Lập tức đại trận và Hỗn Độn Chung giằng co, tiêu ma lẫn nhau giữa không trung.

Lúc này trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công và một số thuộc hạ đều đang xem cảnh tượng trước mắt.

Trước mặt chính là cảnh Đông Hoàng Thái Nhất và Côn Bằng Lão Tổ chiến đấu.

"Đế quân, nếu Côn Bằng Lão Tổ gia nhập Thiên Đình, vậy Bắc Minh Hải sẽ trở thành một vùng đất vô chủ.

Chi bằng chúng ta trực tiếp chiếm làm của riêng?" Huyền Thanh kiến nghị.

Hiện tại y thống lĩnh tứ hải.

Nếu Bắc Minh Hải cũng được nhập vào phạm vi thế lực của Đông Vương Công, địa bàn mà Huyền Thanh quản lý sẽ càng thêm rộng lớn.

Như vậy, địa vị của Huyền Thanh trong Bồng Lai nhất mạch cũng sẽ càng thêm trọng yếu.

Đông Vương Công cười không nói, y biết Côn Bằng Lão Tổ nhất định sẽ gia nhập Yêu tộc Thiên Đình.

Bắc Minh Hải thì là một vùng đất nghèo khó, nếu không Côn Bằng Lão Tổ cũng sẽ không nghèo đến mức không có lấy một kiện linh bảo.

Một yêu sư chỉ tế luyện một bảo bối, còn Minh Hà Lão Tổ thì đơn giản là hai thái cực vậy.

Lúc này, tranh đấu trên không Bắc Minh Hải càng thêm kịch liệt.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy chí bảo của mình bị đại trận chống đỡ, tức giận phun ra một ngụm tinh nguyên.

Kim Ô Tam Túc chân thân của y bay ngang không trung.

“Oanh!” Thái Dương Chân Hỏa vô tận cuồng bạo tứ ngược, hiệp trợ Hỗn Độn Chung nộ kích đại trận thủ hộ.

Hỗn Độn Chung thân là Tiên Thiên Chí Bảo, vốn uy lực vô cùng, hiện tại được Thái Nhất đại lực giúp đỡ, lập tức triển hiện thần uy càng thêm kinh khủng.

“Đông!” Đại trận thủ hộ nhanh chóng bị phá vỡ, vô số sinh linh thương vong la liệt.

Những sinh linh thực lực yếu kém thậm chí thần hình câu diệt, ngay cả nguyên thần cũng không thể thoát thân.

Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào một mình phá trận, lực phản phệ ngay lập tức nghiền nát vô số cường giả, uy lực mạnh mẽ đó lập tức chấn nhiếp bên Bắc Minh Hải.

“Giết thuộc hạ của ta, làm nhục uy danh của ta.

Hôm nay Côn Bằng Lão Tổ ta cùng ngươi không đội trời chung!” Côn Bằng Lão Tổ nộ hống một tiếng, kích phát sóng nước vô tận, trực tiếp vồ lấy Đông Hoàng Thái Nhất!

Đông Vương Công mật thiết chú ý sự phát triển của sự kiện Bắc Minh.

Lúc này, đại trận bị phá, Côn Bằng Lão Tổ vì phẫn nộ mà liều mạng với Thái Nhất.

Tuy nhiên, Thái Nhất pháp bảo đầy đủ, thực lực hùng hậu, khi đấu pháp với Côn Bằng Lão Tổ, lập tức áp chế Côn Bằng Lão Tổ.

Nếu không phải Côn Bằng Lão Tổ nhờ vào tốc độ cực nhanh, lúc này đã sớm bị đánh bại.

“Côn Bằng Cửu Biến, Phù Dao Cửu Thiên!” Côn Bằng Lão Tổ hóa côn thành bằng, nộ phi, chấn cánh chín vạn dặm.

Lưu phong vô tận hóa thành trăm binh khí, đồng loạt nộ xạ Thái Nhất.

Thái Nhất lúc này vẻ mặt đầy khinh thường, lại lần nữa lay động Hỗn Độn Chung, trực tiếp trấn áp mọi thứ.

Côn Bằng Lão Tổ dù sao cũng không phải Đông Vương Công, thực lực cũng kém xa.

Lại không có linh bảo trong tay, lập tức bị Tứ Hoàng Yêu tộc vây khốn giữa vòng vây.

Phược Yêu Tác trong tay Nữ Oa nương nương hóa thành một con rắn dài, lập tức trói Côn Bằng Lão Tổ thành một cái bánh chưng.

Phược Yêu Tác, chuyên giỏi trói buộc Yêu tộc.

Chỉ cần bị trói, một thân pháp lực khó mà vận chuyển được chút nào.

Côn Bằng Lão Tổ lúc này khuất nhục nằm trên mặt đất.

Mặc dù pháp lực thông thiên, nhưng lúc này càng giãy giụa, dây thừng trên người lại càng siết chặt, từng luồng đau đớn thấu tim khiến Côn Bằng vô cùng não nộ.

"Côn Bằng, nếu còn không chịu hàng, ta chỉ có thể tiễn ngươi một đoạn đường!" Thái Nhất lạnh lùng nhìn, vẫn giữ tư thái cao cao tại thượng.

Lúc này thân là tù binh, sinh tử nằm trong tay kẻ khác, Côn Bằng Lão Tổ cũng không dám tùy ý phản kháng nữa.

Côn Bằng Lão Tổ là kẻ quý trọng tính mạng, tu hành không dễ, y không muốn tùy tiện thân vẫn đạo tiêu.

Chương 152

"Côn Bằng đạo hữu, như nay Yêu tộc Thiên Đình ta khí thế như hồng, đạo hữu gia nhập Yêu tộc Thiên Đình của ta, sau này chúng ta san bằng Vu tộc, thiên hạ Hồng Hoang là của Yêu tộc chúng ta!" Phục Hy mở miệng khuyên.

Y rất nhiệt trung vào việc tranh bá, vì thế trong lòng cũng vô cùng kỳ vọng chiêu mộ Côn Bằng.

"Côn Bằng đạo hữu, chỉ cần giao ra một tia chân linh, ta có thể phong ngươi làm vị Yêu Sư Chi Tôn, tại Thiên Đình sẽ kiến tạo Yêu Sư Cung cho ngươi.

Sau này ngươi vẫn có thể nắm giữ một phương nhân mã, đạo hữu thấy thế nào?" Yêu Hoàng Đế Tuấn trực tiếp hứa hẹn, dùng trọng vị dụ dỗ Côn Bằng.

Danh hiệu Yêu Sư, đó là danh hiệu mà tất cả Yêu tộc đều phải tôn kính!

Ví như Đạo Tổ, nếu hành tẩu Hồng Hoang, vô số đại năng đều phải tôn xưng Lão Sư.

Côn Bằng nếu làm Yêu Sư, vậy trong Yêu tộc, khắp nơi đều phải được tôn xưng một tiếng Yêu Sư!

Thấy đại cục không thể đảo ngược, sinh tử nắm trong tay người khác, Côn Bằng bất đắc dĩ chỉ có thể gật đầu đồng ý.

"Ha ha, có Côn Bằng đạo hữu gia nhập Thiên Đình, Yêu tộc ta lại thêm một trụ cột vững chắc!" Yêu Hoàng Đế Tuấn thu lấy một tia chân linh của Côn Bằng Lão Tổ, Nữ Oa nương nương cũng lập tức thu Phược Yêu Tác về.

Chỉ cần một tia chân linh nhập vào Chiêu Yêu Phiên, Côn Bằng Lão Tổ liền là vật trong hồ của Yêu tộc!

"Côn Bằng tham kiến Tứ vị Yêu Hoàng!" Kể từ khi thần phục, Côn Bằng lập tức thu lại vẻ kiệt ngạo, cung kính hướng về Tứ vị Yêu Hoàng thi lễ.

Trong đôi mắt dài hẹp của Côn Bằng Lão Tổ, ẩn hiện một tia sắc lạnh khi y khom người.

"Côn Bằng đạo hữu không cần đa lễ, nhanh chóng thu gom sinh linh Bắc Minh Hải, cùng ta trở về Thiên Đình, tránh để Vu tộc phát hiện, vây giết thế lực Bắc Minh Hải." Đế Tuấn cũng không hoài nghi Côn Bằng sẽ giở trò, dù sao y đã nắm giữ chân linh của Côn Bằng Lão Tổ, đối phương vạn lần không thể phản bội được.

Yêu Hoàng Đế Tuấn thu phục Côn Bằng Lão Tổ, lập tức dẫn đại quân Yêu tộc trở về Thiên Đình.

Dù sao Yêu tộc đã gây ra động tĩnh quá lớn.

Nếu bị Vu tộc phát hiện, thừa cơ tiến công Thiên Đình, vậy Yêu Hoàng sẽ phải khóc rống.

Sau khi Yêu Hoàng Đế Tuấn rời đi, Côn Bằng Lão Tổ tuy trong lòng oán hận không thôi, nhưng cũng không có cách nào phản kháng.

Một tia chân linh bị khốn trong Chiêu Yêu Phiên, Côn Bằng Lão Tổ có thể cảm nhận được, chỉ cần y dám phản kháng, Yêu Hoàng một ý niệm liền có thể xóa bỏ y!

Cho dù thần thông vô địch, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, sau này ta nhất định phải gấp trăm lần trả lại mối nhục ngày hôm nay!" Trong mắt Côn Bằng Lão Tổ lóe lên vẻ oán hận, chôn sâu tất cả cừu hận vào đáy lòng, sau đó thu gom yêu

binh, chỉ để lại một số ít trông coi động phủ, còn lại toàn bộ dẫn về Yêu tộc Thiên Đình.

Lúc này, ở Tu Di Sơn phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị đạo nhân cũng đã chứng kiến cảnh tượng ở Bắc Minh Hải.

"Đạo huynh, Bắc Minh Hải sắp trống rồi a!

Cơ hội tốt như vậy, sao chúng ta không đi dẫn độ một số sinh linh, để họ gia nhập Linh Sơn phương Tây của chúng ta thì sao?" Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt hưng phấn.

Mặc dù những sinh linh có tư chất tốt chắc chắn đều bị Côn Bằng Lão Tổ thu gom sạch sẽ, nhưng những kẻ còn lại, cũng là những gì mà phương Tây vô cùng thiếu thốn.

"Đi!" Tiếp Dẫn đạo nhân cũng rất nhiệt tình với việc này.

Hai huynh đệ chí ý kiên định, không sợ chịu khổ chịu nạn, thề phải thành tựu một vĩ nghiệp.

Hai huynh đệ rời khỏi thế giới phương Tây, đạp lên tường vân vàng, trực tiếp vội vã đến Bắc Minh Hải.

Lúc này, trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công cũng dẫn theo một số thuộc hạ đi đến Bắc Minh Hải.

Bắc Minh Hải tuy nghèo khó, nhưng lại nối liền với Bắc Hải, có thể coi là một phần của đại dương.

Hiện tại Đông Vương Công đã chiếm cứ tất cả các hải vực.

Bắc Minh Hải tự nhiên không thể rơi vào tay kẻ khác.

Côn Bằng Lão Tổ đã đi Thiên Đình, Đông Vương Công đương nhiên chuẩn bị tiếp quản Bắc Minh Hải.

Còn về việc sau này Côn Bằng Lão Tổ có quay lại hay không?

Y muốn đi đâu thì đi đó, chỉ cần đừng gây chuyện trong hải vực của ta là được.

Đông Vương Công lần này dẫn theo đại quân, là để họ đóng quân tại Bắc Minh Hải, tránh cho Côn Bằng Lão Tổ quay trở lại gây rối.

Côn Bằng Lão Tổ cũng không ngờ rằng, chân trước vừa rời đi, Đông Vương Công đã dẫn đại quân đến chiếm đoạt tổ cũ của y.

Khi Đông Vương Công đến Bắc Minh Hải, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị đạo nhân đã đến trước.

Không như Đông Vương Công cần tập hợp nhân mã, sau khi đến, họ lập tức bắt đầu tuyên dương đạo nghĩa của mình, độ hóa những sinh linh trong Bắc Minh Hải.

Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân không hề quản lý thế lực của Côn Bằng Lão Tổ, nhưng Đông Vương Công lại không chút nào bỏ qua sự chuẩn bị của đối phương.

Đại quân vừa đến, lập tức vây hãm lại một lần nữa phe Bắc Minh Hải.

"Kẻ đầu hàng không giết!" Bạch Viên đi đầu, quả thực có tiềm chất của tiền phong.

"To gan!

Ta vừa mới thần phục Yêu Hoàng Đế Tuấn bệ hạ, dám công khai đánh Bắc Minh Hải của ta, lẽ nào không đặt Yêu Hoàng bệ hạ và Côn Bằng Lão Tổ ta vào mắt sao?" Bạch Viên nghe đối phương chất vấn, gãi tai cười, "Quả thực không hề đặt vào mắt!" Bạch Viên cũng không muốn phí lời.

Thấy đối phương không chịu mở đại trận, bên trong cũng không có sinh linh lợi hại nào, Bạch Viên trực tiếp một gậy đập xuống.

“Oanh long!” Một kích của Bạch Viên, trực tiếp tạo ra vạn trượng sóng lớn.

Đại trận kia vì thiếu cường giả vận chuyển, cũng lập tức bị Bạch Viên đánh phá.

Lúc này, Đông Vương Công nhìn quanh, trực tiếp phát hiệu lệnh, để các thuộc hạ tùy tùng lần lượt đóng quân trong Bắc Minh Hải.

Đồng thời, từng tòa trận pháp được bố trí lại, triệt để biến Bắc Minh Hải thành một phần thế lực của Đông Vương Công.

“Huyền Thanh, sau này ngươi sẽ đóng quân ở Bắc Minh Hải!” Đông Vương Công trực tiếp hạ lệnh, lần này rút đi một lượng lớn nhân lực.

Chương 153

Tu Xà và Tạc Xỉ cũng được Đông Vương Công điều động, phối hợp với Huyền Thanh quản lý Bắc Minh Hải.

"Cẩn tuân Đế quân pháp chỉ!" Huyền Thanh lĩnh mệnh đi.

Dưới trướng y có hơn mười cường giả tộc Huyền Quy cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Từ đó có thể thấy mức độ coi trọng của Đông Vương Công đối với Bắc Minh Hải.

Lúc này, trong Yêu tộc Thiên Đình, Côn Bằng Lão Tổ còn chưa ngồi ấm chỗ, lập tức cảm ứng được thế lực Bắc Minh Hải bị tiêu diệt.

"Khốn kiếp, diệt thuộc hạ của ta!

Đông Vương Công, đơn giản là ác độc chí cực!" Côn Bằng Lão Tổ gào thét một trận, bỗng nhiên tròng mắt đảo quanh, vội vàng chạy đến Yêu Hoàng Cung.

"Côn Bằng đạo hữu, có chuyện gì muốn bẩm báo sao?" Thái Nhất vẫn giữ vẻ cao cao tại thượng, y quả thực có chút coi thường Côn Bằng.

Lúc này Côn Bằng Lão Tổ lại không để tâm đến những điều đó, vẻ mặt bi khổ nói: "Tứ vị Bệ hạ, ta vừa đến Thiên Đình, Bắc Minh Hải kia đã bị Đông Vương Công chiếm đoạt.

Thuộc hạ mà ta để lại trông coi môn hộ cũng toàn bộ bị Đông Vương Công đánh giết.

Cầu Tứ vị Yêu Hoàng làm chủ cho ta!" Lời của Côn Bằng Lão Tổ vừa dứt, Yêu Hoàng Đế Tuấn lập tức giật mình kinh hãi.

Vừa mới thu phục Côn Bằng Lão Tổ, Đông Vương Công bên kia đã chiếm lấy địa bàn Bắc Minh Hải.

Đông Vương Công hiển nhiên vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của y.

Hiện tại Côn Bằng Lão Tổ đã gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, bị ức hiếp, tự nhiên phải tìm Tứ vị Yêu Hoàng ra mặt.

"Lại là Đông Vương Công!

Lần này chúng ta tập hợp binh mã, giết đến gà chó không tha!" Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên đứng dậy.

Trước đây bị Đông Vương Công làm nhục, những năm qua cũng khắp nơi bị Đông Vương Công áp chế, khiến Thái Nhất vốn kiêu ngạo căn bản không thể chấp nhận.

Thậm chí chỉ nhắc đến Đông Vương Công, đã khiến Thái Nhất hỏa mạo tam trượng.

"Đúng!

Tề chỉnh binh mã, giết về Bắc Minh Hải, sau đó thuận thế giết chết Đông Vương Công, biến Tứ Hải Chi Địa cũng nhập vào Yêu tộc chúng ta!" Côn Bằng Lão Tổ ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, hận không thể lập tức khiến Yêu Hoàng xuất binh.

"Đại ca, huynh còn do dự gì nữa?

Đông Vương Công công khai đánh vào mặt chúng ta, lẽ nào chúng ta Yêu tộc lại nhẫn nhịn sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nộ hống.

Vừa mới rời khỏi Bắc Minh Hải, Đông Vương Công đã trực tiếp chiếm đoạt nơi đó, chẳng phải là đánh mặt sao?

Lúc này Đế Tuấn trầm mặc, Phục Hy trầm mặc, Nữ Oa cũng không có bất kỳ biểu thị nào.

Đông Hoàng Thái Nhất đứng sững tại chỗ, có cảm giác một quyền đánh vào không khí, suýt chút nữa bị tức đến nội thương.

Nhưng để Thái Nhất một mình đi gây sự với Đông Vương Công, y thực sự không có gan.

Côn Bằng Lão Tổ thấy Yêu Hoàng yếu thế, chỉ nghe tên Đông Vương Công mà ngay cả lời đe dọa cũng không dám nói thêm một câu, trong lòng lập tức khinh bỉ, nhưng trên miệng lại không chút nào buông tha.

"Bệ hạ, Đông Vương Công chém giết thuộc hạ Bắc Minh Hải của ta.

Chuyện này sau này nhất định sẽ được truyền đi ồn ào.

Đến lúc đó, nếu các cường giả khác đều cho rằng Bệ hạ sợ Đông Vương Công, không dám đối kháng, đó sẽ là một đả kích lớn đối với danh tiếng của Bệ hạ a!" Côn Bằng Lão Tổ không tiếc lời khuyên can, nhưng Đế Tuấn lại không hề có chút tức giận nào.

Thực lực không đủ, cho dù Đông Vương Công có ở ngay trước mặt, Đế Tuấn cũng không dám phản kháng một chút nào!

Yêu Hoàng nắm trong tay sinh sát quyền uy của vô số cường giả Yêu tộc, lúc này lại không dám nói một lời kiêu ngạo!

Phục Hy thấy Đế Tuấn bị dồn vào thế khó, để tránh cục diện khó xử, lập tức mở miệng khuyên: "Côn Bằng đạo hữu, thế lực Đông Vương Công lớn mạnh.

Hiện tại Yêu tộc chúng ta đang giao chiến với Vu tộc.

Nếu mạo hiểm tiến công Đông Vương Công, bị Vu tộc nắm lấy thời cơ, vậy sẽ động lay căn cơ của chúng ta!" Thấy Phục Hy đã cho mình một bậc thang, Đế Tuấn cũng vội vàng gật đầu nói: "Hiện tại quả thực không phải thời cơ tốt nhất để tiến công.

Nhưng Côn Bằng đạo hữu cứ yên tâm, đợi đến khi diệt Vu tộc, bản hoàng nhất định sẽ giết chết Đông Vương Công, báo thù cho đạo hữu!" Thấy Đế Tuấn không có ý xuất binh, Thái Nhất thất vọng nhìn Đế Tuấn một cái, quay người trở về bế quan tu hành.

Một mình y không dám gây phiền toái cho Đông Vương Công, Đế Tuấn lại không muốn ra tay, Đông Hoàng Thái Nhất còn có cách nào?

Côn Bằng thấy ngay cả Thái Nhất cũng không quản, chuyện này không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào.

Côn Bằng cáo tội một tiếng, đành rời khỏi Yêu Hoàng Cung, trở về Yêu Sư Cung.

"Đường đường Yêu tộc Đại Đế, nghe danh Đông Vương Công mà khiếp vía, đơn giản là đáng cười!" Côn Bằng cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không đặt chuyện này vào lòng.

Bắc Minh Hải nghèo khó vô cùng.

Hiện tại đã đến Thiên Đình, Côn Bằng tự nhiên không có chút lưu luyến nào đối với Bắc Minh Hải.

Còn về việc mất mặt, có gì mất mặt hơn việc ngày hôm nay bị Tứ Hoàng Yêu tộc hàng phục sao?

Phía Thiên Đình không hề có hành động gì, Đông Vương Công lúc này lại đã bố trí mọi thứ thỏa đáng.

Hơn mười vị Đại La Kim Tiên trấn thủ Bắc Minh Hải, thêm vô số sinh linh ở bên cạnh phụ trợ, dựa vào lực lượng của đại trận, đủ sức chống đỡ sự công kích của một số cường giả.

Nếu có cường giả khác cố gắng công phá Bắc Minh Hải, vậy thì chỉ có thể đợi Đông Vương Công đến chi viện.

Lúc này, Đông Vương Công đã bố trí xong tất cả, tự nhiên muốn

kiểm tra tình hình bên trong.

Vừa nhìn, Đông Vương Công lập tức phát hiện ra hai kẻ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Hai vị này, thật đúng là siêng năng, ở Bắc Minh Hải của ta mà lôi kéo nhân tài!" Đông Vương Công cảm thấy buồn cười.

Chương 154

Những sinh linh còn lại kia, cơ bản đều là những kẻ bị Côn Bằng Lão Tổ sàng lọc bỏ lại.

Tư chất kém, căn cơ kém, thực lực kém.

Thực tình, Đông Vương Công cũng căn bản không để mắt đến.

Nhưng nơi đây hiện tại là địa bàn của Đông Vương Công, tự nhiên không thể cho phép hai kẻ phương Tây tiếp tục ở đây đào tường khoét góc.

Tường góc dù có nát đến đâu, đó cũng là của ta, tuyệt đối không cho phép kẻ khác nhúng tay!

Huống hồ, ai có thể khẳng định, hậu duệ của những sinh linh này không có tư chất tốt?

Đây đều là những linh vật của Bắc Minh Hải a!

Đông Vương Công vừa nghĩ vậy, lập tức hiện thân, chuẩn bị khu trục hai vị đại thần phương Tây.

Chuẩn Đề đạo nhân lúc này đang hùng biện bằng miệng lưỡi vàng, sau lưng đã theo một số tín đồ, hiển nhiên đã độ hóa thành công.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân cả hai đều vô cùng mừng rỡ.

Trong số các sinh linh này, họ cảm thấy có những kẻ tốt hơn sinh linh phương Tây gấp mười, trăm lần không chỉ!

Những kẻ mà Côn Bằng không thèm để mắt đến, đều tốt hơn sinh linh phương Tây, khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập tức có cảm giác như đào được bảo vật.

Tuy nhiên, đúng lúc này, thân ảnh của Đông Vương Công hiện ra

trước mặt.

“Hai vị đạo hữu, từ xa đến, đã thất lễ không nghênh tiếp a!” Đông Vương Công cười nói chào hỏi.

Vừa thấy Đông Vương Công, Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân đều vẻ mặt khổ sở.

Tiếp Dẫn đạo nhân tiến lên hành lễ: “Đông Vương Công đạo hữu, không mời mà đến, ngược lại quấy rầy rồi!” “Hai vị đang làm gì vậy?” Đông Vương Công hỏi rõ mà cố hỏi, trên mặt lại cố nín cười.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau.

Lúc này Chuẩn Đề mở miệng nói: “Không giấu Đông Vương Công đạo hữu, vài sinh linh này, có duyên với sư huynh đệ chúng ta, vì thế chúng ta độ hóa họ.” Đông Vương Công nghe vậy, nhìn qua vài Thiên Tiên kia, tư chất quá kém, phúc duyên cũng không được.

Đông Vương Công tùy ý gật đầu nói: “Ừm, quả thực có duyên với hai vị, vậy cứ dẫn đi đi!” Vài con cá thối cá nát, Đông Vương Công hiếm khi đại lượng một lần.

Đông Vương Công không hề để ý vài sinh linh kia, nhưng hiện tại đã tiếp quản thế lực Bắc Minh Hải, tất cả mọi thứ ở đó đều là của Đông Vương Công, y tuyệt đối không cho phép Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tiếp tục ở đó chiêu mộ tín đồ.

Lúc này Chuẩn Đề đạo nhân nhìn Tiếp Dẫn đạo nhân.

Đông Vương Công không chút mặt mũi mà xua đuổi, khiến trong lòng y vô cùng khó chịu.

Cả hai đều là một phương đại năng, bị Đông Vương Công trực tiếp xua đuổi như vậy, hai huynh đệ trong khoảnh khắc căn bản không thể chấp nhận được.

“Đông Vương Công đạo hữu, chúng ta đều là đệ tử trong Tử Tiêu Cung, nhìn vào tình đồng môn, xin đạo hữu cho phép ta ở đây chiêu thu một số đệ tử thì sao?” Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt tươi cười.

Những sinh linh này đối với Đông Vương Công căn bản không là gì, nhưng đối với phương Tây, đó lại là lương tài mỹ ngọc khó có được.

Đông Vương Công nhìn Chuẩn Đề đạo nhân, lắc đầu nói: “Những sinh linh này đều là một phần của Bắc Minh Hải của ta.

Nếu để hai vị đạo hữu dẫn độ đi về phương Tây, vậy đối với ta cũng là một tổn thất.” Đông Vương Công không thể nào đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Sinh linh dù có kém cỏi đến đâu, chỉ cần ở trên địa bàn của mình, vậy sẽ mang lại một chút khí vận.

Nhưng nếu bị phương Tây đào đi, vậy sẽ không còn chút quan hệ nào với Đông Vương Công nữa.

“Huống hồ, hai vị đạo hữu, ở chỗ ta mặt mũi cũng không đủ!” Câu nói của Đông Vương Công, triệt để khiến Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân hỏa mạo tam trượng.

Chuẩn Đề đạo nhân trừng mắt nhìn.

Thân là một phương đại thần, ở Linh Sơn phương Tây có thể xưng tông tố tổ tồn tại, thế mà ở chỗ Đông Vương Công, ngay cả một chút mặt mũi cũng không được cho!

Tiếp Dẫn đạo nhân thấy Chuẩn Đề sắp nổi giận, vội vàng kéo vạt áo Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn đạo nhân tiến lên một bước, cười nói với Đông Vương Công: “Đạo huynh, chúng ta hai người không biết Bắc Minh Hải đã đổi chủ.

Vừa hay phương Tây có chút chuyện cần xử lý, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa!" Tiếp Dẫn đạo nhân hướng Đông Vương Công thi lễ một cái, dẫn Chuẩn Đề giá vân rời đi, phía sau thì theo sau vài sinh linh được độ hóa.

Đông Vương Công nhìn quanh.

Đã đuổi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đi, hẳn sẽ không có kẻ nào không biết điều dám đánh chủ ý Bắc Minh Hải nữa.

"Không biết Bắc Minh Hải đổi chủ?

Quả là một cái cớ hay!" Đông Vương Công nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang rời đi.

Xua đuổi hai người này tự nhiên là để giết gà dọa khỉ, nếu không ai cũng đến Bắc Minh Hải vớt vát một chút, vậy mặt mũi của Đông Vương Công biết để đâu?

Còn về việc đắc tội với Nhị Thánh phương Tây tương lai, Đông Vương Công thực sự không hề đặt hai kẻ đó vào mắt.

Tư chất của Nhị Thánh phương Tây tuy bất phàm, nhưng còn kém xa Tam Thanh, so với Đông Vương Công lại càng không thể sánh kịp.

Vì thế Đông Vương Công căn bản không cần phải để ý đến đối phương.

Cho dù hai kẻ đó đồng loạt thành Thánh, Đông Vương Công cũng không hề sợ hãi.

Chuyện Bắc Minh Hải hôm nay, Đông Vương Công không cho rằng sẽ không có cường giả khác biết, nhưng Đông Vương Công vẫn hào không sợ hãi, muốn xua đuổi Nhị Thánh để lập uy.

Xử lý xong chuyện Bắc Minh Hải, Đông Vương Công trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Hiện nay đại hải đã liền thành một thể, Nam Bắc thông suốt.

Bắc Minh Hải, Nam Minh Hải đều nằm trong tay Đông Vương Công.

Lúc này Chuẩn Đề đạo nhân và Tiếp Dẫn đạo nhân xám xịt rời đi, cả hai đều lòng đầy phẫn nộ.

Chương 155

“Đạo huynh, vừa rồi vì sao?

Đông Vương Công kia khi người quá đáng!” Chuẩn Đề đạo nhân vẻ mặt giận dữ, y há đã từng chịu sự uất ức như vậy.

Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu thở dài một tiếng, “Đông Vương Công đạo hữu kia pháp lực rất cường đại.

Ta căn bản không phải đối thủ.

Vừa nãy ta cảm thấy khí tức trên người y như vực sâu biển cả, căn bản không thể đối kháng.

Nếu mạo hiểm ra tay, hôm nay chúng ta sẽ có nguy hiểm vẫn lạc!” Tiếp Dẫn đạo nhân vừa nói vậy, Chuẩn Đề mới hậm hực ngậm miệng.

Y há lại không cảm ứng được sự cường đại của Đông Vương Công.

Chỉ là lúc đó nộ khí công tâm, thêm vào ảnh hưởng của kiếp khí, mới khiến Chuẩn Đề đạo nhân có một sự xung động muốn liều chết một phen với Đông Vương Công.

Lúc này, điều đó khiến Chuẩn Đề đạo nhân không khỏi sợ hãi.

“Đại hoành nguyện của ta chưa thực hiện, sao có thể ý khí dùng sự?

Nếu chúng ta vẫn lạc, vậy ai sẽ tiếp tục giấc mộng chưa hoàn thành này?” Tiếp Dẫn đạo nhân hùng hồn nói, khiến Chuẩn Đề không khỏi toát mồ hôi hổ thẹn.

“Lời đạo huynh nói chí lý, ta cân nhắc không chu toàn, suýt chút

nữa đẩy chúng ta vào chỗ nước sôi lửa bỏng!" Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân trò chuyện một lúc, rồi mới cùng nhau rời đi, quay về Linh Sơn phương Tây.

Vu Yêu hai tộc đã hòa bình lâu ngày.

Đông Vương Công ở Bồng Lai Tiên Đảo âm thầm phát triển thế lực.

Vu tộc và Yêu tộc đều không có ý định tranh phong với Đông Vương Công, vì thế điều đó khiến Đông Vương Công vô cùng thanh nhàn.

Những năm qua Vu Yêu hai tộc tuy ma sát không ngừng, nhưng rốt cuộc không có chiến sự nào quá kịch liệt.

Tình huống này thậm chí khiến một số cao tầng cho rằng hòa bình sẽ mãi mãi tiếp tục, nhưng ảo ảnh hòa bình này nhanh chóng bị phá vỡ.

Trong Thang Cốc, kể từ khi Yêu Hoàng Đế Tuấn và Yêu Hậu Hi Hòa kết làm phu thê, nhanh chóng dựng dục ra sinh mệnh mới, Thập Kim Ô Thái Tử.

Mười Kim Ô Thái Tử ra đời, khiến khí thế Yêu tộc càng thêm hùng vĩ.

Nhưng Thập Kim Ô Thái Tử bản tính hiếu động, thêm mười huynh đệ tụ họp, thì quả là vô số quỷ kế, làm cả Thiên Đình gà chó không yên.

Yêu Hoàng Đế Tuấn vì để trừng phạt Thập Thái Tử, đã giam mười huynh đệ trong Thang Cốc.

Mặc dù Phù Tang Thụ đã bị Đông Vương Công lấy đi, nhưng quán tính lịch sử vẫn vô cùng lớn, Thập Thái Tử vẫn bị giam cầm trong Thang Cốc.

Mười Kim Ô Thái Tử không phải là những kẻ dễ đối phó, trời sinh nắm giữ đạo Âm Dương, tư chất vượt xa phàm tục.

Tu hành vài ngàn năm, từng người đã nắm giữ Thái Dương pháp tắc và Thái Âm pháp tắc.

Lúc này bị giam trong Thang Cốc, mười Kim Ô đã sớm chán ngán.

Chúng đang mưu tính trốn khỏi Thang Cốc, đi đến Hồng Hoang đại địa du ngoạn một phen.

"Đại ca, Phụ vương xưng là chủ của Yêu tộc, thống lĩnh tất cả sinh linh trên trời dưới đất, vì sao những năm qua, chưa từng cho phép ta đặt chân lên Hồng Hoang một bước?" Tiểu Thập Thái Tử lanh lợi nhất, vẻ mặt tươi cười hỏi Đại Kim Ô.

Đại Kim Ô lúc này nhíu mày, mở miệng nói: "Phụ vương tuy quản lý thiên địa, nhưng trên Hồng Hoang đại địa có một chủng tộc vô cùng cường đại, do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, tự xưng là Vu tộc.

Những năm qua vẫn luôn đối kháng với Yêu tộc chúng ta.

Chính vì lẽ đó, Phụ vương mới không cho phép chúng ta rời khỏi Thiên Đình một bước." Lúc này các Kim Ô Thái Tử khác nghe vậy, lập tức đều không chịu được.

"Tộc Kim Ô Tam Túc chúng ta chưởng quản thiên địa.

Cái Vu tộc chó má kia, chúng ta lập tức đi cho chúng một bài học xem sao!" "Đúng đúng!

Chúng ta đi phóng một trận hỏa, thiêu chết một số Vu tộc, cũng để Yêu tộc chúng ta nở mày nở mặt, để Phụ vương biết mười huynh đệ chúng ta cũng không phải là không có bản lĩnh thật sự!" Mười Kim Ô Thái Tử lời qua tiếng lại, trực tiếp quyết định sẽ đi gây rối một trận ở Hồng Hoang.

Nhưng chúng không biết rằng, chuyến đi Hồng Hoang lần này, lại trở thành con đường dẫn đến cái chết.

Mười Đại Kim Ô Thái Tử muốn xông ra Hồng Hoang, nhưng Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận bên ngoài Thang Cốc há dễ dàng phá bỏ?

Lúc này tâm tư của Mười Đại Kim Ô Thái Tử vừa động, bên ngoài đại trận bỗng nhiên có một thân ảnh phù hiện.

Thân ảnh ẩn giấu trong hư không, trong mắt bắn ra thần mang, xâm nhập vào đại trận, lặng lẽ che lấp thiên cơ, khiến đại trận nứt ra một khe hở.

Xa xôi trong Thiên Cung, Yêu Hoàng Đế Tuấn lúc này đang bận rộn trù hoạch đại chiến với Vu tộc, căn bản không ý thức được đại trận trong Thang Cốc vận chuyển không linh hoạt.

Một trận đại chiến nhằm vào cả Vu Yêu hai bên lặng lẽ khai mở, nhưng cả hai bên đều không hề hay biết.

Đông Vương Công lúc này ẩn độn trong hư không.

Kẻ xé toạc đại trận kia, chính là Đông Vương Công!

"Chỉ khi Vu Yêu đại chiến, ta mới có thể từ đó thu lợi.

Nếu gia tốc trường lượng kiếp, chắc hẳn cũng sẽ có công đức giáng lâm chứ?" Đông Vương Công trong hư không nhìn Mười Đại Kim Ô Thái Tử nỗ lực phá giải trận pháp, mãn nguyện gật đầu, thân ảnh biến mất trong hư không.

Lúc này Mười Đại Kim Ô Thái Tử đang hưng phấn phá giải trận pháp.

Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận bị hé lộ một kẽ hở.

"Đại ca, bên trong có một chút khe hở, chúng ta có thể từ đó thoát ra!" Trong mắt Thất Thái Tử thần quang loạn xạ, y trời sinh thiện

trường đạo trận pháp, cũng có một bộ cách bố trí trận pháp và phá trận pháp.

Đại Kim Ô nhìn thấy quả nhiên có đường, ánh mắt liếc nhìn các huynh đệ, lập tức dẫn đầu bay ra khỏi đại trận.

Đại chiến Vu Yêu, kiếp khí vô biên sớm đã tràn ngập thiên địa Hồng Hoang.

Mười Đại Kim Ô Thái Tử chưa trải sự đời, bất tri bất giác bị kiếp khí vô biên nhiễm phải.

Chương 156

Lúc này Mười Đại Kim Ô Thái Tử rời khỏi Thang Cốc, từng người triển hiện Kim Ô Tam Túc chân thân, sợ người khác không biết thân phận Kim Ô Thái Tử.

Mười mặt trời xa xăm bay trên cửu thiên, cúi nhìn Hồng Hoang cảnh tượng thịnh vượng vô biên.

Lần đầu tiên đặt chân lên Hồng Hoang đại địa, chúng tự nhiên hoan hô nhảy cẫng.

Nhìn ngọn núi nào cũng thấy đẹp, dòng sông nào cũng thấy tuyệt vời.

Mười Kim Ô Thái Tử líu lo ồn ã, trên đường vừa nói vừa cười.

Thái Dương Chân Hỏa vô tận bất tri bất giác tứ ngược chư thiên.

Nơi Mười Kim Ô Thái Tử đi qua, đại địa nứt toác, sông ngòi khô cạn, cỏ cây trên núi khô héo, cây cối bùng cháy thành đại hỏa ngút trời.

Hồng Hoang vô biên như bị một con hỏa long tứ ngược.

Nơi Mười Kim Ô Thái Tử đi qua, tất cả mọi thứ đều bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt, đốt cháy.

Trong bộ lạc Vu tộc, địa bàn của Đại Vu Khoa Phụ đang ở vùng lãnh địa rộng lớn bên bờ Đông Hải.

Mười Kim Ô Thái Tử từ Đông Hải, một đường tứ ngược.

Mười Kim Ô Thái Tử hiển nhiên muốn đi đến dưới Bất Chu Sơn, đến thần điện Bàn Cổ gây rối một trận.

Lúc này Đại Vu Khoa Phụ đang tu hành, bỗng nhiên có tộc nhân hai lần cấp báo.

“Đại Vu!

Trên không trung bỗng nhiên có vô số Kim Ô Tam Túc tứ ngược, thiêu chết vô số tộc nhân!

Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô Tam Túc quá đỗi hung mãnh, toàn bộ lãnh địa bộ lạc của chúng ta đều bốc cháy rồi!” Đại Vu Khoa Phụ nghe tin này, lập tức kinh nộ.

“Kim Ô Tam Túc?

Đó chẳng phải hai con chim già Đế Tuấn và Thái Nhất sao?

Lại còn có những con khác nữa?” Khoa Phụ trong tay nắm cây đào mộc trượng, tức giận, trực tiếp chạy đi.

Khoa Phụ thân hình cao lớn, mỗi bước đi vạn dặm.

Nhìn lên, quả nhiên thấy trên trời có mười con Kim Ô.

“Cái gì?

Kim Ô Thái Tử của Yêu tộc?” Khoa Phụ lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

Chuyện của Yêu tộc Đế Tuấn Khoa Phụ tự nhiên biết.

Lúc đó Vu tộc đã từng đi quấy phá hôn lễ của Đế Tuấn.

Hiện tại mười Kim Ô Thái Tử xuất thế, hiển nhiên đều là con cái của Yêu Hoàng Đế Tuấn.

“Vừa hay, Vu Yêu hai tộc hòa bình quá lâu, khiến Mười Kim Ô Thái Tử đều cho rằng Hồng Hoang là thiên hạ của Yêu tộc rồi!” Khoa Phụ cười lớn chạy đi, muốn chém giết Mười Kim Ô Thái Tử, lập một chiến công hiển hách!

Tốc độ của Khoa Phụ nhanh chóng, lập tức chặn đường Mười Kim Ô Thái Tử.

“Đại ca, con Vu tộc kia thân thể khổng lồ, hẳn là một Đại Vu!” Nhị Thái Tử là kẻ đầu tiên phát hiện Khoa Phụ.

Mười anh em ra ngoài mà không báo cho Yêu Hoàng, vì thế khắp nơi đều phải cẩn thận.

Đại Kim Ô nhìn thấy, quả nhiên là Đại Vu Khoa Phụ.

“Huynh đệ, Đại Vu của Vu tộc là một nhân vật lợi hại.

Nếu chúng ta có thể chém giết Đại Vu, đó sẽ là một đại công cho Yêu tộc!” Đại Kim Ô nói.

Các Kim Ô Thái Tử khác lập tức hứng thú.

“Đại ca, theo ý đệ, sao chúng ta không cùng nhau ra tay, diệt sát Đại Vu?” Lục Thái Tử thích công lao nhất, vì thế vô cùng nhiệt tình với việc chém giết Đại Vu.

“Đại Vu lợi hại, Hồng Hoang đại địa lại là địa bàn của Vu tộc.

Chi bằng chúng ta giả vờ không địch lại, để Đại Vu truy đuổi chúng ta, sau đó chúng ta dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu chết Đại Vu!” Đại Kim Ô túc trí đa mưu, một kế sách có thể nói là vô cùng an toàn.

Các Kim Ô Thái Tử khác lập tức đồng ý.

“Mười Đại Kim Ô!

Tứ ngược Hồng Hoang đại địa, không biết đã tàn hại bao nhiêu sinh linh.

Hôm nay các ngươi đừng hòng rời đi!” Đại Vu Khoa Phụ nộ hống một tiếng.

Thân hình Đại Vu ngàn trượng đỉnh thiên lập địa, từng đạo văn tự đằng mạn kinh cức bao quanh nhục thân Đại Vu Khoa Phụ, khiến y trông càng thêm uy vũ hùng tráng.

“Kẻ nào giả mạo, dám chặn đường mười Kim Ô Thái Tử chúng ta!” Tam Thái Tử nộ hét một tiếng.

Mười Đại Kim Ô Thái Tử liên kết thành một thể, Thái Dương Chân Hỏa vô tận hùng hùng nhiên thiêu.

“Kệ hắn là ai, giết rồi tính sau!” “Ha ha ha, Vu tộc thật là những tên ngốc khổng lồ, không biết bản lĩnh trên tay của chúng ta thế nào!” Mười Kim Ô Thái Tử cười đùa, mắng nhiếc, khiến Khoa Phụ nộ hống liên hồi.

“Ta là Đại Vu Khoa Phụ của Vu tộc, hôm nay sẽ giết chết các ngươi, báo thù cho sinh linh Hồng Hoang!” Khoa Phụ nộ hống một tiếng.

Đào mộc trượng trong tay hóa thành dài ngàn trượng, được Đại Vu Khoa Phụ nắm trong tay, đánh khắp trời vào Mười Kim Ô Thái Tử.

“Oanh!” Thái Dương Chân Hỏa vô tận tứ ngược, nhưng lại bị Khoa Phụ một kích đánh tan.

Trên đào mộc trượng kia có Ất Mộc chi khí vô tận, cho dù Thái Dương Chân Hỏa có lợi hại đến đâu, chỉ cần bị Ất Mộc chi khí kia vồ tới, lập tức sẽ tắt ngấm.

Chương 157

Mười Đại Kim Ô Thái Tử liên tục thi triển thần thông, nhưng lại bị Ất Mộc chi khí cường thịnh của Khoa Phụ chết cứng khắc chế, căn bản không thể phát huy được.

"Vu tộc lợi hại, huynh đệ, mau rút!" Đại Kim Ô hô một tiếng, đôi cánh giương ra, Thái Dương Chân Hỏa vô tận gào thét tuôn ra, mãnh liệt kích vào Khoa Phụ.

Lúc này Mười Kim Ô Thái Tử nương gió bay đi, trong chớp mắt đã bay xa.

Khoa Phụ một kích đánh tắt Thái Dương Chân Hỏa, cau mày tức giận, "Hiện tại rời đi, thật sự cho rằng Khoa Phụ của Vu tộc ta dễ tính sao?" Khoa Phụ hàm nộ truy kích, Mười Kim Ô Thái Tử thì vỗ cánh bay cao, vẻ mặt thành hoàng thành khủng.

"Ha ha ha, chim hói đầu, đúng là chạy trốn rồi!" Khoa Phụ thừa thắng truy kích, Mười Kim Ô Thái Tử thì không xa không gần bám theo Khoa Phụ, đồng thời Thái Dương Chân Hỏa vô tận tán phát, thiêu đốt cơ thể Khoa Phụ.

Khoa Phụ đuổi xa Mười Kim Ô Thái Tử, tự cho rằng chiến thắng sắp đến, nhưng không biết đã rơi vào bẫy của Kim Ô Thái Tử.

Đông Vương Công ở trên Bồng Lai Tiên Đảo đang xem cảnh tượng này, y cũng không ngăn cản, chỉ lẳng lặng quan sát, chờ đợi thời cơ thiên biến.

Đông Vương Công nhìn Khoa Phụ dần kiệt sức, thể lực tiêu hao cấp tốc trong lúc cuồng bôn, lúc này khó mà chống đỡ được nữa.

Xuyên qua vô số núi cao, vượt qua Trường Giang đại hà, Khoa

Phụ bị Thái Dương Chân Hỏa nung đốt, khát nước vô cùng, đuổi đến bên bờ sông Hoài, cúi người uống cạn nước sông Hoài.

Khoa Phụ há miệng hút một hơi, cả một con sông dài lập tức chảy ngược vào miệng Khoa Phụ, vô số cá tôm cũng trở thành huyết thực trong bụng hắn.

Khoa Phụ giải cơn khát, nhưng vẫn không biết lui bước, một lòng truy đuổi mười Kim Ô Thái Tử.

Đông Vương Công ở một bên nhìn lắc đầu không ngừng, "Vô lượng kiếp khí, ngay cả sinh linh Vu Tộc cũng không tránh khỏi, bị kiếp khí ảnh hưởng tâm trí." Đông Vương Công lại cũng chẳng ra tay, Đại Vu Khoa Phụ vốn là kẻ ứng kiếp, Đông Vương Công không thể giúp thoát kiếp được.

Song tinh huyết của Đại Vu Khoa Phụ vô cùng thuần hậu, có thể dùng để tế luyện Thần Tàng huyệt khiếu.

Khoa Phụ là cường giả Đại La Kim Tiên, lại thêm Vu Tộc vốn nhục thân cường hãn, vì vậy vô cùng phù hợp với yêu cầu luyện hóa Thần Tàng của Đông Vương Công.

Đại Vu Khoa Phụ uống cạn nước ba sông, sải bước dài đuổi theo không nghỉ.

Lúc này, mười Đại Kim Ô Thái Tử thấy Khoa Phụ thể lực kiệt quệ, lại kéo Đại Vu Khoa Phụ chạy thêm trăm vạn dặm, Khoa Phụ mồ hôi đầm đìa.

"Đại ca, nơi hoang vu nghèo nàn này, sao không giết chết Đại Vu đó ngay đây!" Tiểu Thập Thái Tử mặt đầy hưng phấn, nhìn bóng dáng Đại Vu Khoa Phụ mệt mỏi rã rời, hiển nhiên chiến lực của đối phương không còn lại bao nhiêu.

"Vu Tộc không xong rồi, chúng ta nhân cơ hội này thiêu chết hắn!"

Mấy Kim Ô Thái Tử ngươi một lời ta một lời, đều muốn thiêu chết Đại Vu Khoa Phụ.

Đại Kim Ô nhìn Khoa Phụ mệt mỏi không chịu nổi, trong mắt lóe lên vẻ hung ác, lớn tiếng quát: "Huynh đệ, bố trí Thập Nhật Luyện Thiên Đại Trận!" Đại Kim Ô quát một tiếng, mười Kim Ô Thái Tử liền quay đầu trở lại, phấn chấn tinh thần, từng người thôi động Thái Dương Chân Hỏa của bản thân, trong khoảnh khắc bao vây lấy Đại Vu Khoa Phụ.

"Chim lông dẹt, dám quay lại, là muốn tự tìm đường chết!" Khoa Phụ quát lớn một tiếng, cây trượng gỗ đào trong tay liên tục xuất kích.

Mười Đại Kim Ô Thái Tử không địch lại man lực của Khoa Phụ, cũng không cứng rắn đối đầu với Khoa Phụ, chỉ muốn dùng Chân Hỏa thiêu đốt Khoa Phụ.

"Thiêu chết hắn!" Tiểu Thập Thái Tử hưng phấn gào thét, mười huynh đệ đồng loạt ra tay, uy lực Thái Dương Chân Hỏa tăng gấp mười lần.

Trong chốc lát, Khoa Phụ căn bản không thể phá trận, bị giam hãm trong Thập Nhật Luyện Thiên Đại Trận, từng đợt sóng lửa kịch liệt nuốt chửng sinh mệnh lực của Khoa Phụ.

Không biết đã bị tế luyện bao lâu, Khoa Phụ cuối cùng cũng kiệt sức, khát khô cổ họng, cuối cùng ngã xuống đất mà chết.

Khoa Phụ thân là một vị Đại Vu, vừa chết, Đại Vu Hậu Nghệ lập tức cảm ứng được.

Khoa Phụ và Hậu Nghệ vốn là huynh đệ vô cùng thân cận, cảm nhận được cái chết của Khoa Phụ, Hậu Nghệ bỗng nhiên đại nộ.

"Chắc chắn là mười Đại Kim Ô Thái Tử đã giết Khoa Phụ, hôm nay ta phải báo thù cho huynh đệ Khoa Phụ!" Hậu Nghệ gào thét liên

hồi, xuyên mây bay về phía bộ lạc, trực tiếp tìm kiếm khí tức của Khoa Phụ.

Trước đó, mười mặt trời náo loạn Hồng Hoang, Khoa Phụ truy nhật mà đi, tin tức Hậu Nghệ sớm đã biết, lại thấy Khoa Phụ thân là Đại Vu, cho dù không thể giết chết mười Đại Kim Ô Thái Tử, cũng đủ để tự vệ.

Nhưng Khoa Phụ đã vẫn lạc!

Lúc này, Khoa Phụ chết đi, cây trượng gỗ đào trong tay hắn lập tức hóa thành một rừng đào, sau này nổi danh là Đặng Lâm.

Mười Đại Kim Ô Thái Tử thấy Khoa Phụ vẫn lạc, trước mặt xuất hiện một rừng đào, hưng phấn líu lo bàn tán một trận, rồi lại tiếp tục đi về phía Bất Chu Sơn, chuẩn bị dụ sát các Vu Tộc khác.

Đông Vương Công thấy Khoa Phụ chết đi, mười Đại Kim Ô Thái Tử vỗ cánh bay xa, liền trực tiếp thu nhục thân của Khoa Phụ vào Càn Khôn Đỉnh, không để nhục thân hắn diễn hóa thành Khoa Phụ Sơn sau này.

"Nhục thân Khoa Phụ vô cùng cường hãn, rất phù hợp để tế luyện thần tàng." Đông Vương Công mỉm cười, tiếp tục ẩn mình trong hư không, chờ đợi sự kiện tiếp theo phát triển.

Khoa Phụ chết đi, Hậu Nghệ vác Lạc Nhật Cung đuổi núi bắt trăng, đối mặt với mười Đại Kim Ô Thái Tử đang hoành hành trên không trung.

Hậu Nghệ gầm lên một tiếng, "Súc sinh!

Các ngươi đã giết huynh đệ Khoa Phụ của ta?" Hậu Nghệ phẫn nộ chất vấn, mười Kim Ô Thái Tử đều kiêu ngạo đáp lời.

"Cái tên người khổng lồ Khoa Phụ đó ư?

Ta đã thiêu sống hắn, xương cốt không còn!

Hahaha!" Mười Đại Kim Ô Thái Tử sợ người khác không biết chiến tích, vì vậy tự nhiên không chút che giấu.

Hậu Nghệ lúc này giận bốc lên đầu, giương cung lắp tên, bắn một mũi tên về phía bầu trời.

"Quả nhiên như vậy, hôm nay ta sẽ khiến các ngươi thân tử đạo tiêu!" Xạ thuật của Hậu Nghệ vô song, một mũi tên bắn ra, đột nhiên, Kim Ô thứ Bảy căn bản không hề phòng bị, lập tức ứng tiếng mà rơi xuống.

"Bành!" Kim Ô khổng lồ rơi xuống, trực tiếp phá hủy một ngọn núi trên mặt đất, thi thể Kim Ô ngã sụp trên vách núi đứt gãy.

Máu Kim Ô nhuộm đỏ hoang sơn, vô cùng thánh huyết thấm đẫm cả ngọn núi, Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt hư không, hóa thành thế lửa hùng hùng, có vẻ như sắp thiêu đốt cả bầu trời.

"Lão Thất!" Kim Ô thứ Bảy chết đi, các Kim Ô còn lại lập tức kinh hãi, trước đó đều mang tâm lý chơi đùa, đến khi Kim Ô thứ Bảy chết, mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

"Mau đi!" Đại Kim Ô quát lớn một tiếng, không màng thi thể Kim Ô thứ Bảy, dẫn các huynh đệ khác bỏ chạy.

Lúc này, trong Thiên Cung, Yêu Hoàng Đế Tuấn đột nhiên cảm thấy trái tim đau nhói, đại kinh thất sắc, mặt tái nhợt vô cùng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta có cảm giác đau đớn xé lòng vì mất đi người thân!" Đế Tuấn kinh hoảng thất thố vội vàng bấm ngón tay tính toán, nhưng cũng không thể tìm ra.

Ngay lúc này, Yêu Hậu Hi Hòa lảo đảo, nhìn Đế Tuấn, vội vàng

hỏi: “Bệ hạ, vừa rồi tâm huyết thiếp dâng trào, có cảm giác kinh hãi vì mất đi người thân, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này Đế Tuấn đột nhiên giật mình, vội vàng thi triển đạo pháp, Thủy Kính Huyền Chiếu, cảnh tượng Thang Cốc lập tức hiện ra trước mắt.

Chương 158

Nhưng trong Thang Cốc trống rỗng, đâu có bóng dáng mười Đại Kim Ô Thái Tử!

Đế Tuấn tìm khắp Thang Cốc không thấy bóng dáng các Thái Tử, trong lòng lập tức nguội lạnh, lại không cam lòng mà tìm kiếm khắp Hồng Hoang đại địa, lập tức thấy cảnh Hậu Nghệ đang bắn giết Kim Ô Thái Tử!

"Vu Tộc dừng tay!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, âm thanh lập tức chấn động cả Thiên Đình.

Ngay sau đó một con Kim Ô bay phẫn nộ bay đi, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang đại địa, ngay sau đó lại một con Kim Ô khác, cũng lao xuống Hồng Hoang.

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa, sau khi Hậu Nghệ bắn chết Kim Ô thứ Bảy, lại liên tiếp bắn ba mũi tên, trực tiếp bắn chết toàn bộ Kim Ô thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm.

"Oanh!" Vô cùng Thái Dương Chân Hỏa hoành hành khắp Hồng Hoang, phảng phất như một trận hỏa tai diệt thế giáng lâm.

Hậu Nghệ phi như bay, độn quang như điện, đồng thời hai tay không ngừng nghỉ, liên tiếp bắn giết Kim Ô Thái Tử.

"Đại ca, mau chạy đi, đệ sẽ chặn!" Kim Ô thứ Sáu gầm lên một tiếng, quay đầu lại, chuẩn bị liều chết đoạn hậu, tranh thủ cơ hội sống sót cho huynh đệ.

Kim Ô thứ Sáu chuẩn bị xả thân thủ nghĩa, nhưng các Kim Ô Thái Tử khác lại sao nỡ để huynh đệ chết đi.

Lúc này Đại Kim Ô chưa kịp mở miệng, "Bành!", một tiếng chấn

động, đầu của Kim Ô thứ Sáu trực tiếp bị bắn nát!

"Hôm nay không ai đi được cả!" Hậu Nghệ liên tục chém giết Kim Ô Thái Tử, không chút nương tay, tu vi một đường thăng tiến, trực tiếp đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên Đại Viên Mãn!

Thuận ứng Thiên Mệnh, nếu Hậu Nghệ không chết, thành tựu của hắn sẽ là vô hạn, nhưng thân là kẻ ứng kiếp, Hậu Nghệ nhất định cửu tử nhất sinh.

Lúc này không chỉ Đông Vương Công đang chú ý trận đại chiến này, mà các cường giả các phương cũng đều chú ý đến nhất cử nhất động ở đó.

Đông Vương Công thấy mười Đại Thái Tử lần lượt vẫn lạc, cuối cùng Đại Kim Ô xả thân bảo vệ Tiểu Thập Thái Tử rời đi.

Đông Vương Công đang định chặn giết Kim Ô thứ Mười, lúc này bầu trời chấn động một trận, lập tức không còn khí tức của Kim Ô thứ Mười.

Đông Vương Công vội vàng thôi diễn, nhưng cũng không thể tìm ra.

"Với thực lực của ta, không phát hiện được sinh linh nào đã cứu Kim Ô thứ Mười, lẽ nào là Hồng Quân Đạo Tổ?" Đông Vương Công suy nghĩ một trận, thôi diễn không ra kết quả, chỉ có thể tiếp tục tĩnh quan kỳ biến.

Hậu Nghệ liên tục bắn giết chín Đại Kim Ô Thái Tử, Kim Ô thứ Mười cuối cùng biến mất, Hậu Nghệ tìm không thấy, đang định quay về bộ lạc Vu Tộc, lúc này trên bầu trời đột nhiên lóe lên một bóng dáng Kim Ô như điện chớp.

Thái Dương Chân Hỏa hùng hùng rực cháy khắp trời, lực lượng hỏa diễm đó mạnh hơn mười vị Thái Tử gấp vạn lần không chỉ.

“Hậu Nghệ!

Ngươi giết hài nhi của ta, hôm nay ta sẽ dùng mạng ngươi để đền!” Đế Tuấn gầm lên phẫn nộ, trong mắt có huyết lệ rơi xuống, hóa thành từng giọt hỏa diễm tinh thuần cháy trong không trung.

Rốt cuộc vẫn chậm một bước, mười Đại Kim Ô, đã bị Hậu Nghệ bắn chết chín vị!

Hậu Nghệ đối mặt với Yêu Hoàng Đế Tuấn cảnh giới Chuẩn Thánh, dù biết không địch lại, Hậu Nghệ vẫn không hề có ý định rút lui.

“Đế Tuấn, ta Hậu Nghệ đã bắn chết những con chim lông dẹt đó, hôm nay ngươi tự tìm đến, ta Hậu Nghệ cũng muốn thử xem uy phong của ngươi!” Hậu Nghệ giương cung lắp tên, thi triển ra xạ thuật tinh thuần nhất, Cửu Tiễn Liên Châu!

Chín mũi Lạc Nhật Thần Tiễn nối đuôi nhau, lúc đầu trên bầu trời chỉ có một mũi tên rồng, nhưng khi chín mũi tên cùng xuất hiện, trên không trung đầy trời tên như mưa.

Cửu Tiễn Liên Châu hóa thành vũ tiễn che trời lấp đất, đồng loạt bắn về phía Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Đế Tuấn gầm lên một tiếng, Kim Ô chân thân khổng lồ bộc phát vô cùng Thái Dương Chân Hỏa, hỏa diễm hóa thành lưu tinh, cuồng nộ đâm vào Hậu Nghệ.

Đồng thời, Hà Đồ Lạc Thư phát ra thần quang rực rỡ, Tiên Thiên Hà Lạc Đại Trận trong khoảnh khắc thành hình, bảo vệ Kim Ô chi thân của Đế Tuấn chu toàn.

Vô số vũ tiễn rơi xuống thân Đế Tuấn, trong khoảnh khắc bị ánh sáng Hà Đồ Lạc Thư hóa giải, đồng thời Đế Tuấn bất chấp tất cả lao về phía trước, muốn chém giết Hậu Nghệ, báo thù cho các hài nhi đã

chết!

Nhưng khi Đế Tuấn sắp chém giết Hậu Nghệ, hư không trong khoảnh khắc bị xé rách, bóng dáng Mười Hai Tổ Vu xuất hiện như từ trên trời giáng xuống.

Đế Giang Tổ Vu tung ra một quyền, trong khoảnh khắc phá tan Hà Lạc Đại Trận của Đế Tuấn, đồng thời các Tổ Vu khác cũng ra tay, trực tiếp đánh bay Yêu Hoàng Đế Tuấn ra ngoài.

"Giết!" Mười Hai Tổ Vu gầm lên, muốn giết Đế Tuấn.

"Chết đi!" Đế Tuấn bị cừu hận làm mờ mắt, vì báo thù mà thâm nhập vào Hồng Hoang, Mười Hai Tổ Vu sao có thể không phòng bị.

Từ khi Khoa Phụ chết, Hậu Nghệ xạ nhật, Mười Hai Tổ Vu đã sớm chuẩn bị mọi thứ.

Hiện tại Đế Tuấn thâm nhập, Mười Hai Tổ Vu lập tức nắm lấy thời cơ, muốn một lần diệt sát Yêu Hoàng Đế Tuấn!

Với sức mạnh của một Chuẩn Thánh, sao có thể đối kháng sức mạnh của Mười Hai Tổ Vu, Đế Tuấn trong một khoảnh khắc bị trọng thương, căn bản không thể chống đỡ.

Nhìn thấy Đế Tuấn sắp bị vây khốn mà chết, lúc này một tiếng chuông ngân vang, lại một con Tam Túc Kim Ô lao đến.

"Đang!" Tiếng chuông vang vọng, khí tức Hỗn Độn tràn ngập, Thái Nhất hóa thành Tam Túc Kim Ô, ngậm Hỗn Độn Chung, trực tiếp bay vào vòng chiến.

"Đại ca, thế nào rồi?" Thái Nhất quay lưng về phía Đế Tuấn, bảo vệ hắn ở phía sau.

"Không ngại!" Khóe miệng Đế Tuấn rỉ máu, nhưng trong mắt lại lóe lên tia sáng độc ác.

Lúc này, Yêu Hậu Hi Hòa, Yêu Hoàng Phục Hy, Nữ Oa, Yêu Sư Côn Bằng, Thập Đại Yêu Soái, vạn thiên tinh thần, những cường giả này đều lần lượt hiện thân trên Hồng Hoang đại địa.

Các cường giả trong khoảnh khắc đại chiến, từng người một bắt đầu chém giết lẫn nhau, trong chốc lát kiếp khí tràn ngập, sát ý ngút trời.

"Dám giết các cháu của ta, hôm nay nhất định phải khiến Hậu Nghệ thân tử đạo tiêu!" Thái Nhất gầm lên phẫn nộ, chấn động Hỗn Độn Chung, chịu áp lực từ ba vị Tổ Vu, vỗ cánh bay cao, muốn vồ giết Đại Vu Hậu Nghệ!

Thần tiễn trong tay Hậu Nghệ liên tục bắn, lúc này vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn dũng mãnh chống cự.

"Thái Nhất, các sinh linh khác sợ ngươi, nhưng nhị lang Vu Tộc chúng ta thì không hề sợ hãi, muốn giết ta Hậu Nghệ, nhất định phải khiến ngươi phải trả giá!" Thái Nhất mãnh liệt vồ tới Hậu Nghệ, mang theo uy lực của Hỗn Độn Chung, muốn trực tiếp tiêu diệt đối phương.

Nhưng Hậu Nghệ bản tính cương liệt, lúc này ầm ầm dẫn bạo Lạc Nhật Thần Cung trong tay, đồng thời thân thể Đại Vu của hắn cũng lập tức tự bạo!

Linh bảo bẩm sinh và nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong đồng loạt tự bạo, khiến Thái Nhất đang lao tới căn bản không kịp phòng bị.

"Oanh!" Tiếng nổ kịch liệt che trời lấp đất, cho dù có Hỗn Độn Chung bảo hộ, Thái Nhất cũng trực tiếp thổ ra một ngụm máu Kim Ô.

"Thái Nhất, lão tử giết ngươi!" Chúc Dung gầm lên phẫn nộ, thấy Hậu Nghệ vẫn lạc, bất chấp tất cả lao về phía Thái Nhất, hai con hỏa long đốt trời gào thét bay lượn, cuồng nộ đâm vào Thái Nhất.

Chương 159

"Oanh!" Ba Đại Tổ Vu hợp lực vây giết Thái Nhất, khiến Thái Nhất vừa bị Hậu Nghệ làm bị thương trong khoảnh khắc tâm huyết cuồn cuộn, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

Yêu Hậu Hi Hòa ôm hận, đau đớn mất đi chín con, lúc này cũng đã sát khí ngập mắt.

Vô cùng Thái Âm chi khí cùng Đế Tuấn Âm Dương tương hợp, đồng thời Nguyệt Tinh Luân hoa phá trường thiên, Nhị Thập Tứ Tiết Khí thư từ từ triển khai, điều động Thiên Địa vĩ lực, cùng Vu Tộc ra sức chém giết.

Tiên Tử Vọng Thư ở một bên thấy cháu trai bị giết, cũng liều mạng thôi động Kim Thiềm dưới tọa hạ, từng luồng hàn khí đóng băng ngàn dặm, đồng thời hư ảnh Nguyệt Quế Thụ hiện lên trên đỉnh đầu Tiên Tử Vọng Thư, dẫn dắt Thái Âm Tinh chi lực, rót vào nhục thân của nàng.

Tuy nhiên, nơi này rốt cuộc là địa bàn của Vu Tộc, đã sớm có chuẩn bị, phe Vu Tộc lúc này thanh thế ngất trời, Mười Hai Tổ Vu áp chế Yêu Tộc không chút sức chống cự.

Dù sao Vu Tộc đã biết tin trước, bắt đầu chuẩn bị từ khi Khoa Phụ truy nhật, còn Yêu Tộc thì Yêu Hoàng Đế Tuấn bay khỏi Thiên Cung, căn bản không ai điều động, lúc này cũng hoảng loạn nghênh chiến.

Mười Hai Tổ Vu dẫn theo vô số Vu Tộc vồ giết Yêu Tộc, may mắn thay, hầu hết đều là cao tầng Yêu Tộc, cho dù không địch lại, nhưng cũng không dễ dàng bị Vu Tộc giết chết.

"Đi, rút về Thiên Đình!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, lúc này đã

tỉnh táo hơn một chút, nỗi đau mất con tuy thống khổ, nhưng Đế Tuấn thân là Yêu Hoàng, sẽ không vì tư thù mà làm hỏng đại sự của Yêu Tộc, càng không để cả Thiên Đình bị hủy hoại trong tay mình.

Đại quân Yêu Tộc rút lui, vừa rút lui, lập tức trở thành thế thảm bại, Vu Tộc truy sát theo sau, lập tức khiến Yêu Tộc xuất hiện thương vong lớn.

"Đáng tiếc một thân bản lĩnh của Hậu Nghệ, nhưng tinh huyết của hắn ta đã thu lấy!" Trên chiến trường Vu Yêu đại chiến, hai tộc rút lui, lần lượt về Thiên Đình, Đông Vương Công lúc này dùng bí pháp thu thập lại toàn bộ tinh huyết của Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ trong trận đại chiến trước đó gần như đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cộng thêm xuất thân Vu Tộc, một thân tinh huyết vô cùng phi phàm, thậm chí còn được Đông Vương Công coi trọng hơn cả tinh huyết của Chuẩn Thánh.

"Vu Tộc chỉ luyện nhục thân, chất lượng tinh huyết quả thực phi phàm!" Đông Vương Công nhìn tinh huyết của Hậu Nghệ trong tay, có thể sánh với cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn của các chủng tộc khác, tốt hơn rất nhiều.

Sát khí xung quanh tràn ngập, lúc này vừa hay được Đông Vương Công hấp thu, dùng để cường hóa Ác Thi.

Sau khi dọn dẹp chiến trường một lượt, Đông Vương Công cũng thu thập tinh huyết và nhục thân của chín Kim Ô Thái Tử kia.

Thấy không còn gì có thể lợi dụng được nữa, Đông Vương Công mới truy đuổi theo dấu vết đại chiến của Vu Yêu hai tộc, một đường lên đến trước Thiên Đình của Yêu Tộc.

Trên đường, Yêu Tộc vội vã chạy trốn, Vu Tộc thì truy đuổi không ngừng, một bên truy một bên chạy, Yêu Tộc tử thương vô số, khắp

nơi đều là thi thể khổng lồ của Yêu Tộc.

Ngoài cửa Thiên Đình, đã có vô số sinh linh Yêu Tộc tiếp ứng, theo vị trí của Chu Thiên Tinh Đấu, sớm đã bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn vận chuyển pháp quyết, thôi động trận pháp trong Thiên Đình, trực tiếp triệu hoán vô số Yêu Tộc trở về Thiên Đình.

"Ai vào vị trí nấy, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn mang theo nỗi đau mất con, sao có thể dễ dàng bỏ qua!

Yêu Hoàng một tiếng lệnh xuống, các sinh linh vốn đang hoảng loạn tháo chạy lập tức không thể không một lần nữa lao vào đại chiến.

Có Chiêu Yêu Phiên trong tay, ai dám không tuân lệnh, chỉ sợ chưa kịp chạy đã bị Yêu Hoàng một niệm chém giết.

"Oanh!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa thành, vô số tinh thần chi quang được dẫn dắt, vạn thiên tinh huy rực rỡ, hiển hiện thần thánh cường đại.

Trong chốc lát, Vu Tộc thân hãm trong đó, lập tức lạc mất phương hướng, chỉ cảm thấy trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khắp nơi đều là tinh thần, phảng phất như vô tận viễn cổ tinh không, khiến Vu Tộc một trận không thích ứng.

Yêu Hoàng bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô số Yêu Soái, Yêu Tướng đều mượn lực của đại trận mà liều mạng chém giết.

Trong chốc lát, Vu Tộc ngược lại bị giết không ít, sĩ khí của Yêu Tộc cũng vì thế mà chấn hưng.

"Giết!" Thái Nhất một lần nữa bay cao, trong đại trận mượn lực trận pháp, thi triển thần uy Hỗn Độn Chung, một mình chống lại ba

Đại Tổ Vu.

Trước đó Thái Nhất dưới sự vây công của ba vị Tổ Vu vẫn có thể giết chết Đại Vu Hậu Nghệ, hiện tại có đại trận gia trì, chiến lực của hắn lập tức tăng bội, áp chế ba Đại Tổ Vu không chút sức chống cự.

Nhìn thấy Vu Tộc sắp mất ưu thế, Mười Hai Tổ Vu cũng bị mấy cường giả Yêu Tộc chia cắt.

Lúc này Đế Giang Tổ Vu gầm lên một tiếng, "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Trong chốc lát, Mười Hai Tổ Vu đều từ bỏ đối thủ, mười hai người bay lên, lập tức một trận sát khí kích động trường không, mười hai lá Thần Phiên đón gió tung bay, chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà Đông Vương chế định ban đầu!

Lúc này Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trong khoảnh khắc thành hình, hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần lăng không đứng đó.

Đông Vương Công ở xa cũng cảm giác được một tia uy áp của Đại Thần, cho dù Bàn Cổ Đại Thần đã qua vô tận năm tháng, nhưng sinh linh Hồng Hoang trong xương cốt vẫn giữ sự kính sợ đối với ngài.

Những sinh linh Yêu Tộc trực diện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thực lực thấp kém, biểu hiện tự nhiên càng thêm thảm hại.

Cho dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bảo hộ, vô biên thần sát chi khí vẫn khiến Yêu Tộc không thể chống cự.

Nếu không có Chiêu Yêu Phiên trong tay, chỉ sợ lúc này một lượng lớn Yêu Tộc đều sẽ trực tiếp bỏ chạy.

"Mọi người đừng sợ!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không phải là bất khả phá, mọi người toàn lực vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Yêu Hoàng Đế Tuấn gầm lên một tiếng, trên người đồng thời bay ra

mười hai vạn chín ngàn sáu trăm lá Tinh Thần Phiên, lúc này lần lượt tiến vào thể nội của các cường giả từ Kim Tiên trở lên.

Nhờ sự trợ giúp của mười hai vạn chín ngàn sáu trăm lá Tinh Thần Phiên, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trở nên càng thêm rực rỡ.

Trong viễn cổ tinh không, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên Hồng Hoang chủ tinh đồng thời phát ra vô tận tinh quang, trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, càng giống như có vô số đại tinh trực tiếp giáng lâm vào trong đại trận.

Lúc này trong đại trận vô số Yêu Tộc đều tụ tập xung quanh mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên chủ tinh, cung vệ Chu Thiên Tinh Thần, chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

"Trảm!" Hư ảnh Bàn Cổ gầm lên một tiếng, Bàn Cổ Phủ trực tiếp bổ tới Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy trong lòng lo lắng, nhưng hiện tại là thời khắc mấu chốt, tự nhiên không thể làm suy yếu danh tiếng của Yêu Tộc!

Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên một tiếng, Kim Ô chân thân phẫn nộ bay lên, Hỗn Độn Thần Chung phát ra vô tận Hỗn Độn Thần Quang.

Đồng thời Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng thôi phát đến cực hạn, vô cùng tinh thần chi quang hội tụ thành tượng Bách Binh, hiệp trợ Đông Hoàng Thái Nhất cùng nhau chống lại hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần.

"Oanh!" Hư ảnh Bàn Cổ Phủ và Hỗn Độn Chung cứng rắn đối đầu.

Đông Hoàng Thái Nhất thổ huyết bay ngược, đồng thời hư ảnh Bàn Cổ cũng hư hóa ba phần, trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận

càng tử thương vô số Yêu Tộc.

Những viễn cổ tinh thần trước đó đã ngưng luyện, lúc này cũng trong đại trận lần lượt bạo khai, ngay cả những đại tinh trong viễn cổ tinh không cũng bắt đầu lần lượt vẫn lạc.

Những chủ nhân của các vì sao viễn cổ đó vẫn lạc, dẫn đến những tinh thần đó cũng hoàn toàn diệt vong.

Xa ở Bồng Lai Tiên Đảo, Tử Vi Tinh Chủ nhìn cảnh tượng này, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, với tư cách là chủ các vì sao, lại bị Yêu Hoàng Đế Tuấn bức bách phải lưu vong trên Bồng Lai Tiên Đảo, cung Tử Vi trong tinh không căn bản không thể cư trú.

"Yêu Hoàng Đế Tuấn tự tìm đường diệt vong, viễn cổ tinh thần vẫn lạc, tất sẽ ảnh hưởng vận khí của Chu Thiên Tinh Đấu, càng nhiều tinh thần vẫn lạc, vận khí của Đế Tuấn sẽ càng yếu, lúc đó, không cần Vu Tộc tiến công, Đế Tuấn cũng tất chết không nghi ngờ!" Các cường giả các phương đều chú ý trận đại chiến này, Đông Vương Công thì thân lâm chiến trường, ẩn mình trong hư không, cũng không hiện thân, cứ như vậy quan sát đại chiến của hai phe.

Chương 160

"Oanh!" Hư ảnh Bàn Cổ một lần nữa cứng rắn đối đầu với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô lượng thần uy tràn ra, không gian hoàn toàn bị diệt, hư không hóa thành Hỗn Độn.

Vô số năng lượng hỗn loạn dật ra, quét ngang thiên địa giữa một vùng hỗn loạn đen tối.

Ánh sáng bị che khuất, tử vong đang diễn ra, Vu Yêu hai tộc huyết chiến không ngừng, vô số tộc chúng tử thương vô số.

"Oanh!" Hư ảnh Bàn Cổ đại sát tứ phương, Mười Hai Tổ Vu mượn lực Thần Phiên của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hoàn toàn phát huy ra uy lực của đại trận.

Lần này tuy đồng dạng chịu lực phản phệ, nhưng uy lực của đại trận đủ để hủy thiên diệt địa!

Lúc này Mười Hai Tổ Vu trong lòng cũng vô cùng kích động, chỉ cần có thể hoàn toàn đánh bại Yêu Tộc, thì sau này có thể thống lĩnh Hồng Hoang thiên địa, thực hiện tâm nguyện của Phụ Thần Bàn Cổ là quản lý Hồng Hoang!

Tuy nhiên, lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không địch lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, liền dẫn Yêu Tộc rút về Thiên Đình, dùng lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cộng thêm trận pháp Thiên Đình, nhất tâm chống lại Vu Tộc tiến công.

"Đế Tuấn, ta đã giết con trai của ngươi, đường đường là Yêu Hoàng, sao lại trốn trong Thiên Đình làm con rùa rụt cổ chứ?" Chúc Dung Tổ Vu miệng lưỡi độc địa, một phen châm chọc, lập tức khiến Đế Tuấn như phát điên, liều mạng xuất thủ, vận chuyển Chu Thiên

Tinh Đấu Đại Trận đánh Chúc Dung.

Tuy nhiên Chúc Dung trốn trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tất cả các đòn công kích đều bị hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần cản lại.

Đông Vương Công thấy hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần càng lúc càng mờ nhạt, hiển nhiên Mười Hai Tổ Vu cũng không hề dễ chịu như bề ngoài.

Chúc Dung Tổ Vu kích nộ Yêu Hoàng Đế Tuấn, tự nhiên cũng có ý định tốc chiến tốc thắng.

Nhưng Yêu Hoàng Đế Tuấn không mắc mưu, dù lửa giận ngút trời, cũng chỉ vận chuyển lực trận pháp đánh Vu Tộc.

"Nếu trước khi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bị phá hủy, Vu Tộc không thể công phá Thiên Đình, thì lần này ai thua ai thắng, thật sự chưa biết được!" Đông Vương Công nhìn cục diện hỗn loạn trước mắt, tuy hiện tại Tổ Vu chiếm ưu thế cực lớn, nhưng đồng dạng đang gánh chịu phản phệ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Một khi đại trận bị phá hủy, tất sẽ bị phản phệ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận làm trọng thương, lúc đó Mười Hai Tổ Vu không còn sức chiến đấu, thì nhất định sẽ bị Yêu Tộc nắm lấy cơ hội.

Dù sao hiện tại Yêu Tộc tuy tử thương thảm trọng, nhưng phần lớn là tu sĩ cấp thấp vẫn lạc, các thành viên cốt lõi không bị tổn thất bao nhiêu.

Ngược lại Vu Tộc, chỉ cần Mười Hai Tổ Vu ngã xuống, chỉ còn lại những Đại Vu chống đỡ cục diện.

Đông Vương Công trong lòng suy đoán, nhìn rất thấu triệt.

Lúc này Đế Giang Tổ Vu đột nhiên quát lớn, "Công nhập Thiên

Đình!" Hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần sải bước tiến lên, phía sau vô số Vu Tộc dưới sự dẫn dắt của các Đại Vu đồng loạt tiến tới, từng người một dũng mãnh tranh tiên.

Vu Tộc xưa nay đều không sợ chết, huống chi hiện tại cục diện đại thắng, ai mà không muốn lập chiến công hiển hách!

"Giết!" Hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần một lần nữa gầm lên phẫn nộ, Thần Phủ trong tay cuồng nộ bổ ra.

Lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn toàn lực vận chuyển hai tòa đại trận, Chu Thiên Tinh Thần đồng loạt phóng thích thần huy, đồng thời đại trận Thiên Đình cũng phát ra thần quang hộ vệ.

"Oanh!" Vô số Yêu Tộc vẫn lạc, đại trận chấn động không ngừng, cả Thiên Đình đều dưới một kích mà lay động không ngừng, phảng phất như sắp bị đập nát vậy.

"Rắc!" Tại Thiên Môn truyền đến một trận tiếng vỡ nứt, các cột điện cao lớn ngoài Thiên Môn chi chít những vết nứt, tượng thần long điêu khắc trên đó lúc này tứ phân ngũ liệt, không còn chút thần uy nào như trước kia.

Thần long trước đó từng hóa hình ra, giúp Yêu Tộc chống lại Vu Tộc, nhưng hiện tại đã linh quang tán tận, hiển nhiên đã mất đi sinh mệnh.

"Oanh!" Thấy một kích gần như đã phá vỡ Thiên Môn, Mười Hai Tổ Vu lập tức một lần nữa phát ra một kích.

Từng người một gồng mình, chống lại lực phản phệ của đại trận, bất chấp tất cả xung kích đại môn Thiên Đình.

"Giết!" Yêu Hoàng Đế Tuấn gầm lên phẫn nộ, Vu Tộc liên tiếp mãnh công, với tư cách là chủ trận giả, Đế Tuấn cũng chịu lực phản phệ cực mạnh.

Các bố trận giả khác, tức Phục Hy và các Đại Thần khác, lúc này cũng mặt tái nhợt, vẻ thần hồn bị tổn thương.

"Oanh oanh!" Vu Tộc bất chấp tất cả để công nhập Thiên Đình, phòng tuyến cuối cùng của Yêu Tộc, tự nhiên cũng tử thủ không lui.

"Oanh long!" Hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần một lần nữa phát ra một kích tuyệt cường, hoàn toàn phá vỡ Thiên Môn, đồng thời, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng trong khoảnh khắc bị phá vỡ!

Sâu trong tinh không, vô số viễn cổ tinh thần lần lượt vẫn lạc, phảng phất như một trận mưa sao băng, rơi xuống trên Hồng Hoang đại địa, không biết lại có bao nhiêu sinh linh chết trong trận thiên tai này.

"Thiên Môn đã phá rồi!

Nhị lang theo ta giết!" Chiến Thần Hình Thiên gầm lên phẫn nộ, trong mắt tràn đầy huyết quang, dẫn theo ba mươi vạn Hình Thiên Quân, như một dòng thác thép, trực tiếp xông vào trong đại quân Yêu Tộc.

Lúc này Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng đạt đến cực hạn, dưới sự thôi động của Mười Hai Tổ Vu, bóng hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần một lần nữa phấn lực ném ra Thần Phủ trong tay!

"Oanh long!" Nơi Thần Phủ hư ảnh bay qua, căn bản không ai có thể cản được phong mang của Thần Phủ.

Hiện tại Thiên Môn bị công phá, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng tứ phân ngũ liệt, Đông Hoàng Thái Nhất trọng thương, quả thực không ai dám chống lại hư ảnh Bàn Cổ Phủ.

Vô số Yêu Tộc bị Phi Phủ chém giết, lúc này Đại Yêu Thần Quỷ Xa tránh né không kịp, bản thân đã trọng thương, lúc này thấy Bàn Cổ Phủ trực tiếp bay tới, sợ đến hồn bay phách lạc!

“Oanh long!” Phương Thiên Họa Kích của Quỷ Xa căn bản không có chút sức cản nào, trong khoảnh khắc bị hư ảnh Bàn Cổ Phủ phấn toái, đồng thời bị phấn toái còn có nhục thân của Quỷ Xa!

Một Yêu Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên, đã bị Bàn Cổ Phủ chém giết!

Tuy nhiên hư ảnh Bàn Cổ Phủ lúc này cũng đã đạt đến cực hạn, sau khi một lần nữa chém giết vô số Yêu Binh, hoàn toàn biến mất.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa phá, Mười Hai Tổ Vu đều ngã quỵ xuống đất, chịu lực phản phệ cực lớn, lúc này từng người một trọng thương không nhẹ.

Yêu Hoàng Đế Tuấn nhìn thấy tất cả trong mắt, trước đó đã có một số suy đoán, trong trận đại chiến đầu tiên, Tổ Vu đã bị đại trận phản phệ, tuy lần này uy lực của đại trận tăng lên, nhưng Đế Tuấn suy đoán không thể không chịu ảnh hưởng của lực phản phệ.

Lúc này thấy dáng vẻ của Mười Hai Tổ Vu, Đế Tuấn trong khoảnh khắc hiểu ra, cơ hội đã đến!

Yêu Tộc tổn thất thảm trọng, ngay cả Đế Tuấn cũng bị trọng thương, nhưng vẫn còn sức chiến đấu!

“Nhị lang Yêu Tộc, theo ta chém giết Tổ Vu!” Đế Tuấn chấn chỉnh tinh thần, nuốt từng viên đan dược quý giá, muốn tiến lên vây giết Tổ Vu.

Lúc này vô số Vu Tộc đều đã sát nhập vào trong Thiên Đình, đại tứ phá hoại, đốt giết cướp bóc, khiến cả Thiên Đình như bị châm lửa.

Yêu Binh tử thương vô số, nhưng Yêu Hoàng Đế Tuấn lại không màng đến, lúc này một lòng muốn chém giết Mười Hai Tổ Vu!

Đông Vương Công lúc này ở một bên quan sát rõ ràng, không vội không vàng thu lấy thi thể Quỷ Xa, sau đó tiếp tục xem xét chiến cuộc

của hai tộc Vu Yêu.

"Nếu Mười Hai Tổ Vu dễ dàng bị chém giết như vậy, thì không phải là Mười Hai Tổ Vu nữa rồi!" Đông Vương Công lẩm bẩm một tiếng, trong lòng hiểu rõ Mười Hai Tổ Vu khẳng định có hậu thủ, nếu không sẽ không liều mạng như vậy, đặt mình gần như vào chỗ chết.

Chương 161

Lúc này Đế Tuấn dẫn theo các cường giả Yêu Tộc sát tới, nhưng lại bị mười mấy cường giả Đại La Kim Tiên chặn lại.

"Sao lại có nhiều Đại La Kim Tiên như vậy?" Đế Tuấn kinh ngạc không thôi, nếu ở thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên không sợ những cường giả Đại La Kim Tiên này.

Nhưng hiện tại Đế Tuấn cũng đã là nỏ mạnh hết đà, mười mấy vị Đại La Kim Tiên, đã trở thành một bậc thang không thể vượt qua!

Những Đại La Kim Tiên Vu Tộc này bảo hộ Mười Hai Tổ Vu, hộ tống họ về vị trí trung tâm của doanh trại Vu Tộc.

"Sao Vu Tộc lại đột nhiên có thêm nhiều Đại La Kim Tiên như vậy?" Đế Tuấn đơn giản là không dám tin, Vu Tộc chỉ có cường giả cảnh giới Đại Vu mới trở thành Đại La Kim Tiên, dù sao không có Nguyên Thần, hoàn toàn dựa vào pháp tắc để đề thăng, đó là một quá trình vô cùng chậm chạp!

Đế Tuấn không biết, mười mấy vị Đại La Kim Tiên đó, chính là những sinh linh được Đông Vương Công tặng linh quả bồi dưỡng ra.

Vu Yêu hai tộc đại chiến không ngừng nghỉ, lúc này thiên địa xung quanh đều là một vùng hỗn độn, phảng phất như cả bầu trời đều sắp quay về Hỗn Độn vậy.

Lúc này Mười Hai Tổ Vu và Yêu Hoàng Đế Tuấn không ai có ý định thu tay, lần này là huyết hải thâm cừu, ai lùi bước, thì nhất định sẽ thất bại!

Yêu Tộc lấy ra một lượng lớn đan dược, trực tiếp khôi phục tại chỗ.

Tổ Vu càng trực tiếp hấp thu sát khí trong chiến trường, không chỉ đang khôi phục, mà ngay cả thực lực cũng ẩn ẩn thăng tiến một chút.

Sát khí thiên địa tinh thuần như vậy, đối với Vu Tộc là bổ phẩm quý hiếm!

Đông Vương Công lúc này cũng đang hấp thu sát khí, tốc độ hấp thu cũng không thua kém Tổ Vu là bao.

Kể từ khi chém ra Ác Thi, Ác Thi của Đông Vương Công liên tiếp dung hợp Sát Khí Thần Long và Sát Long Châu, có nhu cầu lớn đối với sát khí.

Lần này Vu Yêu hai tộc huyết chiến không lùi, sát khí giữa thiên địa bị dẫn động ra, tụ tập trên chiến trường Vu Yêu đại chiến, lúc này Đông Vương Công đang âm thầm hấp thu.

Theo sự leo thang không ngừng của chiến sự hai tộc, tu vi Ác Thi của Đông Vương Công cũng một đường thăng tiến không ngừng.

Hiện tại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bị phá hủy, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu Tộc tứ phân ngũ liệt, vô cùng sát khí càng kích động không ngừng.

Tu vi Ác Thi của Đông Vương Công đang tăng vọt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Khiến Đông Vương Công vừa hưng phấn, thậm chí còn cảm thấy có khả năng mượn sát khí, sẽ khiến Ác Thi đột phá cảnh giới Thánh sớm hơn.

"Các Tam Thi của Hồng Quân Đạo Tổ, lúc này hẳn cũng đã đạt đến cảnh giới Thánh Nhân rồi chứ!" Đông Vương Công vừa suy đoán, vừa tiếp tục nhanh chóng hấp thu vô biên kiếp khí.

Vu Yêu hai tộc đại chiến không phải ngày nào cũng có, cũng chỉ khi Vu Yêu hai tộc huyết chiến, sát khí nồng đậm vô biên mới hiện

hữu ra.

Chỉ có thể nhân cơ hội này mà hấp thu mạnh mẽ, mới có thể nhanh chóng giúp Đông Vương Công đề thăng thực lực.

Đại chiến của hai tộc, lại vô hình chung trở thành lợi ích của Đông Vương Công, ngay cả Đông Vương Công cũng không ngờ tới.

"Trước kia Ma Tổ mượn Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đại chiến để tế luyện Tru Tiên Kiếm Trận, ngày nay ta lại mượn Vu Yêu đại chiến để tế luyện Ác Thi, cũng có chút diệu dụng khác biệt nhưng đồng công a!" Đông Vương Công tự giễu cười một tiếng, tiếp tục luyện hóa.

Tuy nhiên, lúc này thiên địa giữa vô cùng bất ổn, nếu Vu Yêu hai tộc tiếp tục chiến đấu, có khả năng khiến Thiên Đình hoàn toàn quay về Hỗn Độn.

Nhìn thấy chiến lực tầng lớp cao của Vu Yêu hai tộc đã khôi phục, một vòng đại chiến mới sắp bắt đầu.

Lúc này trên Cửu Thiên truyền xuống một đạo tiên âm, vô lượng thanh huy chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa.

"Đạo Tổ đã đến!" Đông Vương Công cau mày, sự kích động lúc này, nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ đến, sát khí trong khoảnh khắc sẽ tan biến hết, ngay cả những vết nứt hỗn loạn hỗn độn kia, cũng trong khoảnh khắc liền hợp lại.

"Vu Yêu hai tộc, tạm lui đi, hiện nay đại kiếp chưa đến, chưa phải lúc sinh tử!" Đạo Tổ ngôn xuất pháp tùy, kim khẩu ngọc ngôn, các Vu Yêu hai tộc đang chiến đấu đều lần lượt lui ra, có một luồng vĩ lực, khiến họ không thể tiếp tục vung đao kiếm công sát nữa.

Vu Yêu hai tộc tự nhiên không chịu thiện bãi cam hưu, nhưng Đạo Tổ ở đây, ai cũng không dám càn rỡ.

Đạo Tổ lúc này lại mở miệng nói: "Hiện nay trong một lượng kiếp, không được tương tàn lẫn nhau, từ nay về sau, Yêu chưởng thiên, Vu chưởng địa!" Đạo Tổ phất tay một cái, Yêu Tộc đều trở về Thiên Đình, Vu Tộc thì toàn bộ trở về dưới chân Bất Chu Sơn.

Thần thông của Hồng Quân Đạo Tổ lập tức chấn nhiếp tất cả cường giả của hai tộc.

Nếu vừa rồi Đạo Tổ Hồng Quân phất tay chém giết, chỉ sợ không ai có thể thoát khỏi kiếp nạn.

Chính vì vậy, sau khi chứng kiến sự lợi hại của Đạo Tổ, Vu Yêu hai tộc không ai dám làm trái ý Đạo Tổ.

Lúc này Đạo Tổ xử lý xong chuyện của hai tộc, vô tình liếc mắt nhìn nơi Đông Vương Công đang đứng.

Đông Vương Công hãnh hãi từ chỗ ẩn thân hiện thân ra, hướng Đạo Tổ chấp lễ, "Đông Vương Công kiến Đạo Tổ!" Đạo Tổ khẽ gật đầu, nhìn Đông Vương Công, rồi xoay người rời đi.

Đông Vương Công không biết dụng ý của Đạo Tổ, nhưng cũng không để trong lòng.

Trận đại chiến Vu Yêu lần này, nguyên nhân là do Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công lại không hề để tâm.

Ngay cả để Yêu Hoàng Đế Tuấn biết Đông Vương Công đã làm trò gì thì sao?

Chẳng lẽ Đông Vương Công sẽ sợ Đế Tuấn sao?

Nhìn thấy Vu Yêu bãi chiến, sát khí cũng bị Hồng Quân Đạo Tổ khu tán hết, Đông Vương Công ở lại cũng không có ý nghĩa, trực tiếp quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Lần này Ác Thi của Đông Vương Công đã tiến giai đến cảnh giới

Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn, đối với sự lĩnh ngộ pháp tắc sát khí và sát lục pháp tắc, cũng trở nên vô cùng khủng bố.

Nếu Đông Vương Công muốn mượn lực Ác Thi để chứng đạo, phỏng chừng chỉ cần trong các đại kiếp thiên địa sau này không ngừng hấp thu sát khí, là có thể hoàn toàn bước ra bước cuối cùng.

"Nếu không có Đạo Tổ ngang nhiên can thiệp, ta lần này ước chừng có thể bước ra bước cuối cùng, trực tiếp lấy Ác Thi thành Thánh vị!" Đông Vương Công nhìn bóng dáng Hồng Quân Đạo Tổ rời đi, thậm chí còn nghi ngờ rằng lần này, có lẽ cũng chỉ là một phân thân của Đạo Tổ mà thôi.

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này hẳn đang bận nghiên cứu đạo pháp, đâu có thời gian quản chuyện đại chiến Vu Yêu.

Nhưng cũng chỉ có những kẻ có thực lực cường hãn như Đông Vương Công, mới có thể cảm ứng được một chút khác biệt trên người Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ cho Đông Vương Công cảm giác như một khối ngọc thạch phản phác quy chân, vô hà vô cấu, thông thiên đạt địa.

Vị Hồng Quân Đạo Tổ này, lại có một luồng chí thiện chi khí, phảng phất như ngay cả chấp niệm đối với Đại Đạo cũng không còn nữa.

Chính vì vậy Đông Vương Công mới nghi ngờ đó là phân thân của Đạo Tổ, không phải Đạo Tổ đích thân đến.

"Với thực lực hiện tại của ta, không biết có thể cùng một Thiện Thi của Đạo Tổ tranh cao thấp không?" Hiện tại nhục thân của Đông Vương Công ở Chuẩn Thánh trung kỳ, đạo Nguyên Thần ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu liều mạng, Đông Vương Công cũng không biết rốt cuộc có thể bộc phát ra bao nhiêu chiến lực, dù sao hiện tại vẫn chưa

từng gặp phải tình huống như vậy.

Chương 162

"Nếu ta chém ra Sáu Thi, thành tựu của vị đó nhất định sẽ là vô hạn!" Đông Vương Công hi tiếu một tiếng, đạp mây rời khỏi chiến trường.

Lúc này trong Côn Lôn Sơn, Tam Thanh Lão Tổ cũng đang chú ý chiến sự của Vu Yêu hai tộc.

Thấy Đạo Tổ xuất diện ngăn cản Vu Yêu tranh chiến, Thái Thanh Lão Tử trầm mặc không nói, Thông Thiên Giáo Chủ thì hỏi.

"Đại huynh, lão sư ngăn cản Vu Yêu tranh bá là vì sao?

Hai tộc tương tranh, chẳng phải là do thiên ý sao?" Thái Thanh Lão Tử lắc đầu nói: "Lão sư vừa nói rõ ràng, lượng kiếp chưa đến, trận đại chiến lần này, đều có người âm thầm động thủ!" Thái Thanh Lão Tử nói xong, nhìn bóng dáng Đông Vương Công trong kính, trầm mặc không nói.

Người âm thầm gây rối lần này, trong mắt Thái Thanh Lão Tử, rất có thể là Đạo Hữu Đông Vương Công.

Lượng kiếp chưa đến, nếu Vu Yêu hai tộc đại quyết chiến, thì không thể triệt để ma diệt sinh linh hai tộc!

Cho nên Đạo Tổ cố ý kéo dài thời gian lượng kiếp, để từ đó khiến Vu Yêu hai tộc triệt để tiêu vong!

Đông Vương Công vốn chuẩn bị dĩ lực chứng đạo, nhưng hiện tại Ác Thi hấp thu vô biên sát khí, lĩnh ngộ pháp chứng đạo bằng sát khí, lại khiến Đông Vương Công có thêm một con đường chứng đạo.

"Sau này khi thiên địa lượng kiếp đến, khi Vu Yêu đại quyết chiến tất định sẽ có vô cùng kiếp sát chi khí, lúc đó Ác Thi của ta, hẳn có thể

mượn khí tức đại kiếp để một lần chứng đạo!" Đông Vương Công trở về Bồng Lai Tiên Đảo, nơi đây tránh xa hải ngoại, kiếp khí ngược lại không nồng đậm như trong Hồng Hoang.

Kể từ khi Đạo Tổ nói rõ ràng, yêu cầu Vu Yêu hai tộc bãi chiến, quả nhiên mọi thứ đã bình tĩnh trở lại.

Ngay cả Vu Tộc vốn kiệt ngao bất tuân, không kính thiên địa, lần này cũng ngoan ngoãn an tĩnh trở lại.

Đông Vương Công thì vô sở vị, dù sao Vu Yêu đại chiến là thiên định, cho dù chậm một lượng kiếp, đối với Đông Vương Công cũng không phải là chuyện xấu.

Trong dòng thời gian trôi chảy, thời gian Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba lặng lẽ đến.

"Thời thần đã đến, lần thứ ba ta sẽ giảng giải về đạo thành Thánh, hữu duyên giả, đều có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng!" Pháp tướng chân thân của Hồng Quân Đạo Tổ hiện ra trên Cửu Thiên, vô số cường giả sau khi nghe thấy đều lần lượt cung kính hành lễ với Đạo Tổ, sau đó từng người một vội vàng bay đến Tử Tiêu Cung.

Đạo thành Thánh, cho dù các tu sĩ đều hiểu rằng e rằng cả đời vô duyên, nhưng vẫn không kìm nén được hy vọng trong lòng, từng người một vội vàng thu dọn, đi đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Tam Thanh Lão Tổ phong bế động phủ Côn Lôn Sơn, ba huynh đệ lập tức giá vân, đi đến Tử Tiêu Cung.

Phe Bồng Lai, Đông Vương Công từ trong tu hành tỉnh lại, hiện tại tu vi càng thêm viên nhuận tự như, nếu Đông Vương Công không chủ động hiển lộ tu vi, ai cũng không thể nhìn thấu hắn.

"Chư vị Đạo hữu, chúng ta đi thôi, đến Tử Tiêu Cung nghe giảng!" Lần này Đông Vương Công lại không hề khách khí, trực tiếp

kéo tất cả cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên của phe Bồng Lai.

Lần giảng đạo cuối cùng, đó là lúc phân bảo trên Phân Bảo Nhai!

Một phe đi càng nhiều người, thì đồ có thể tranh giành tự nhiên sẽ nhiều hơn một chút.

Dù sao mọi người cũng không thể tranh giành, ai lấy được của ai, vì vậy chỉ có thể ai nấy tự bằng thủ đoạn.

Các tu sĩ khác không rõ ý nghĩa, nhưng Đông Vương Công lại trong lòng rõ như ban ngày, vì vậy cho dù có người không muốn đi, Đông Vương Công cũng lực bài chúng nghị, tập hợp tất cả cường giả của một phương, hùng hậu đi đến Tử Tiêu Cung.

Trên đường đi, các cường giả khác đều lần lượt nhìn Đông Vương Công một lượt, nhìn thấy Đông Vương Công được vây quanh như chúng tinh phủng nguyệt, các tu sĩ khác đều ghen tỵ không thôi.

"Đông Vương Công Đạo hữu, vẫn khỏe chứ!

Tu vi của Đạo hữu lại tinh tiến không ít, đơn giản là mỗi ngày một tăng!" Từng đạo nhân quen biết tiến đến hỏi han, Hồng Vân Lão Tổ đặc biệt nhiệt tình, chen chúc bên cạnh Đông Vương Công, vẻ như "ta và Đạo hữu rất thân quen".

Đông Vương Công cũng không phản đối, cười nói chuyện với Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên và Hồng Vân Lão Tổ đi cùng, tự nhiên cũng cung kính hành lễ với Đông Vương Công.

Đông Vương Công đối với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân có thiện cảm, dù sao hai vị Đại Thần này đều không thiên vị, nhất tâm tu hành, không hỏi chuyện Hồng Hoang.

Sau này nếu Đông Vương Công chưởng quản Thiên Đình, không thể tránh khỏi lúc đó phải dùng đến Trấn Nguyên Tử.

Trên đường đi không ngừng có tu sĩ gia nhập phe Đông Vương Công, khiến thanh thế của hắn càng thêm hùng vĩ.

Đến khi đến Tử Tiêu Cung, Đông Vương Công được rất nhiều cường giả Đại La Kim Tiên vây quanh.

Những người này một phần là tu sĩ của phe Bồng Lai Tiên Đảo, nhưng càng nhiều hơn là những người đi theo Đông Vương Công.

"Trong Hồng Hoang, Đại Thần Thông giả có rất nhiều!" Đông Vương Công nhìn những cường giả bên cạnh, trong đó có Chuẩn Thánh, nhưng lại ẩn mình tiềm tu, trong Hồng Hoang cũng không có danh tiếng quá lớn.

Có thể nói thực lực, so với Mười Hai Tổ Vu, so với Đế Tuấn Thái Nhất, đều không kém chút nào, là những Đại Thần Thông giả.

Trong Tử Tiêu Cung đã tụ đầy khách, lúc này Đông Vương Công vừa đến, rất nhiều tu sĩ đều lần lượt đứng dậy, cung kính cúi đầu chào Đông Vương Công.

Tam Thanh Lão Tổ đều lần lượt hành lễ với Đông Vương Công, Đông Vương Công tự nhiên cười nói chuyện phiếm.

Các tu sĩ ở một bên thấy Thái Thanh Lão Tử, thân là Đại Sư Huynh, cũng đối với Đông Vương Công lễ số có thừa, trong lòng các tu sĩ khác lập tức chấn kinh.

Yêu Hoàng Đế Tuấn ở một bên, thấy Đông Vương Công cướp hết phong đầu của mình, trong lòng tự nhiên vô cùng khó chịu, đáng tiếc Đông Vương Công thế đại, chiến lực vô song, cho Đế Tuấn hai lá gan, cũng không dám tùy tiện trêu chọc Đông Vương Công.

Theo sự tụ tập không ngừng của các tu sĩ, Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện trong Tử Tiêu Cung vào thời điểm thích hợp.

Lần này nhìn thấy Hồng Quân Đạo Tổ, Đông Vương Công rõ ràng

cảm nhận được một số điều khác biệt.

Khác với lần giảng đạo thứ hai, cũng khác với lần gặp mặt ngoài Thiên Đình.

Hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ, càng có một loại thần bí thiên uy bất khả trắc.

"Sắp Hợp Đạo, lẽ nào Hồng Quân Đạo Tổ đã tiến vào cảnh giới Hợp Đạo?" Đông Vương Công nhìn Đạo Tổ Hồng Quân một cái, cùng các tu sĩ khác hướng Đạo Tổ hành lễ.

Hồng Quân Đạo Tổ phủ khám chúng sinh, gật đầu nói: "Lần này ta sẽ giảng giải về đạo Thánh Nhân, cũng là lần giảng đạo cuối cùng." Đạo Tổ kim khẩu vừa mở, tất cả tu sĩ đều trong khoảnh khắc an tĩnh lại, ngay cả Đông Vương Công cũng chăm chú lắng nghe.

Chuyện liên quan đến Đại Đạo, dù cho không dùng được, cũng có thể từ đó mà học hỏi một số điều, vì vậy đến nghe giảng không có bất kỳ điều gì xấu.

Lúc này Thái Thanh Lão Tử vội vàng hỏi: "Dám hỏi Đạo Tổ, thế nào là Thánh Nhân?" Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Thánh Nhân, hợp với Thiên Đạo, thành quả vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vạn vạn kiếp bất diệt, nhảy ra ngoài ngũ hành, không ở trong Trường Hà vận mệnh, siêu thoát tất cả!" "Thánh Nhân cùng Thiên Địa đồng thọ, vạn kiếp bất khả ma diệt, nhân quả không thể nhiễm thân, Thánh Nhân tức là hóa thân của Đạo, vô sở bất tri, vô sở bất năng!" Đạo Tổ nói năng rành rọt, khiến mọi người trong lòng ngưỡng mộ.

Lúc này lại có Côn Bằng Lão Tổ hỏi: "Dám hỏi Đạo Tổ, nếu không phải là Thánh Nhân, có thể cùng Thiên Địa tồn tại không?" "Dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ, nếu không thành Thánh, sẽ trải qua vạn kiếp, nếu có thể minh kiến chân tính, có thể trường tồn, nhưng chỉ một chút sai sót, sẽ hôi phi yên diệt!" Không thành Thánh, cuối

cùng đều là lâu nghĩ, trải qua vạn vạn kiếp, dù cẩn thận đến đâu, cũng có lúc mắc sai lầm.

Nhưng chỉ cần mắc sai lầm, thì thân tử đạo tiêu, không có đường quay đầu!

Cứ như vậy, không thành Thánh, cuối cùng không an toàn.

Chương 163

Đạo Tổ nói thẳng, Thánh Nhân nắm giữ tất cả, bất kể quá khứ, hiện tại, vị lai, đều trong một niệm của Thánh Nhân.

Nếu đắc tội Thánh Nhân, thì chỉ có một con đường chết!

Một phen giảng giải, lập tức khiến tất cả cường giả đều chấn động không thôi.

Thánh Nhân thực sự quá cường đại, nếu không thể thành Thánh, sau này chỉ có thể né tránh Thánh Nhân mà đi.

Một tồn tại cường đại như vậy, ai cũng không thể đắc tội!

Lúc này Đông Vương Công lại khẽ cười, biết Thánh Nhân mà Hồng Quân nói, chính là Thiên Đạo Thánh Nhân!

Đông Vương Công không khỏi hỏi: "Dám hỏi Đạo Tổ, Thánh Nhân, và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại có gì khác biệt?" Đông Vương Công vừa hỏi vậy, trong khoảnh khắc lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đông Vương Công hỏi Đạo Tổ sự khác biệt giữa đạo Thánh Nhân và đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vừa hỏi vậy, lập tức thu hút tất cả ánh mắt.

Các tu sĩ đều nhìn về phía Đạo Tổ, nếu không phải Đông Vương Công có câu hỏi này, các sinh linh khác đều không biết đạo Thánh Nhân, và đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có khác biệt.

Đạo Tổ Hồng Quân bình tĩnh nhìn Đông Vương Công, nội tâm hắn nghĩ gì, e rằng chỉ có Đạo Tổ mới rõ.

Nhìn thấy các tu sĩ đều nhìn về phía mình, Đạo Tổ từ từ mở miệng nói: "Đạo Thánh Nhân thuộc về đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên,

nhưng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không chỉ có đạo Thánh Nhân." Hồng Quân Đạo Tổ giải thích như vậy, tuy các tu sĩ khác có thể hiểu một nửa, nhưng Đông Vương Công đã có câu trả lời của mình.

Đạo Thánh Nhân là Nguyên Thần ký thác dưới Thiên Đạo, không thật sự siêu thoát tất cả.

Điểm này Hồng Quân Đạo Tổ không thể nói rõ, vì vậy nói một cách hàm hồ, không muốn đi sâu vào chủ đề này.

Đông Vương Công chấp lễ lui xuống, trong lòng đã rõ là đủ, không cần thiết phải nhắc nhở các tu sĩ khác.

Lúc này Thái Thanh Lão Tử ẩn ý nhìn về phía Đông Vương Công, trong ánh mắt có một chút thâm ý.

Đạo Tổ trả lời xong câu hỏi của hắn, lập tức bắt đầu giảng giải Đại Đạo Thánh Cảnh, vừa mở miệng, tất cả tu sĩ đều an tĩnh lại, lắng nghe Đạo Tổ giáo huấn.

Cả Tử Tiêu Cung đều chìm đắm trong Đại Đạo, thiên âm thiền xướng, vang vọng không dứt.

Nhưng lần giảng đạo này, thực sự có thể nghe hiểu được lại không có mấy người.

Đạo Thánh Nhân vô cùng thâm sâu, nếu không phải là người có đại cơ duyên, đại tạo hóa, căn bản không thể nhập môn.

Đạo Tổ giảng giải ba ngàn năm.

Tuy nhiên, trừ sáu Đại Đệ Tử trên bồ đoàn, Đông Vương Công và một số ít cường giả có thu hoạch, còn lại các tu sĩ khác đều gãi tai gãi má, vẻ mặt không thể nhập môn.

Trong Tử Tiêu Cung vang lên một tiếng ngọc cổ khẽ ngân, Đạo Tổ

dừng giảng đạo.

"Các ngươi có nghi vấn, đều có thể trực tiếp hỏi!" Đạo Tổ phủ khám chúng sinh, lần giảng đạo này, thực sự có thể nghe hiểu được không có mấy người, nói chính xác, lần giảng đạo thứ ba là chuẩn bị cho một số ít tu sĩ.

"Dám hỏi Đạo Tổ, ai có thể thành Thánh?" Nguyên Thủy Thiên Tôn quan tâm nhất vấn đề này, trong mắt hắn, nếu không phải người có căn nguyên Tiên Thiên hùng hậu, căn bản vô duyên Đại Đạo, càng không nói đến thành Thánh.

Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng nói: "Thiên định Thánh Vị có sáu, Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ Thủy Thần hóa thành, ba người phúc duyên thâm hậu, đương có thể thành Thánh." Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói vậy, Tam Thanh lập tức mặt mày hớn hở, ba huynh đệ từ xưa đã tự xưng là chính tông Bàn Cổ, hiện tại được Đạo Tổ thừa nhận, Thiên định Thánh Vị, sao ba người họ có thể không vui?

Đó là một vinh dự lớn lao a!

Lúc này mọi người đều ghen tỵ không thôi, Thiên định Lục Thánh, một mình họ đã chiếm một nửa danh ngạch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mặt đầy đắc ý nhìn tất cả đồng môn, trong mắt hắn, Tam Thanh một mạch đạt được ba Thánh Vị, đó là điều hiển nhiên.

Lúc này Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng hỏi: "Dám hỏi lão sư, ba Thánh Vị còn lại, lại ai có thể đạt được?" Khi Tiếp Dẫn hỏi, trong lòng thực ra đã có suy đoán, nhưng chuyện liên quan đến Thánh Vị, không có lời khẳng định từ Đạo Tổ, ai cũng không dám tùy tiện kết luận.

Lúc đó không chỉ Chuẩn Đề, Yêu Hoàng Đế Tuấn trong lòng cũng

đã có một số suy đoán.

Thiên định Thánh Vị có sáu, Tam Thanh chiếm ba, vậy còn lại chỉ có ba, Đạo Tổ phân phát bồ đoàn vừa hay sáu cái, khớp với số lượng Thiên định Thánh Vị.

Đông Vương Công mỉm cười nhìn sự biến hóa trên sắc mặt mọi người, Hồng Quân Đạo Tổ thì thản nhiên trả lời câu hỏi của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"Nữ Oa sau này có đại công đức với Thiên Địa, đương có thể thành Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương, hai người phúc duyên thâm hậu, có đại trí tuệ, đại nghị lực, sau này cũng có thể thành Thánh!" Hồng Quân Đạo Tổ phân phong Thánh Vị, nhìn xem quả nhiên đúng như suy đoán của đông đảo tu sĩ, chính là sáu Đại Đệ Tử trên bồ đoàn đó.

Lúc này Đông Vương Công mỉm cười không nói, thì ra là vậy, Thiên định Thánh Nhân đã định, Đông Vương Công lại không làm Thiên định Thánh Nhân.

Tuy nhiên lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhìn về phía Đông Vương Công, thản nhiên cười một tiếng, trong mắt tràn đầy cảm giác ưu việt.

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực của Đông Vương Công cao tuyệt, luôn áp chế Tam Thanh, nhưng đến hiện tại, Tam Thanh được phân phong Thánh Vị, Đông Vương Công lại ngay cả tên cũng không được nhắc đến.

"Chỉ cần chúng ta sau này thành Thánh, sự cường đại của Đông Vương Công cũng sẽ trở thành quá khứ!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn đầy vẻ hưng phấn, hắn sắp siêu việt Đông Vương Công, không thể che giấu sự kích động.

Tuy nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không biết, tất cả pháp đều khác biệt, ngay cả khi đã thành Thánh Nhân Đạo Quả, cũng căn bản không thể kháng hành với Đông Vương Công.

Đông Vương Công đối với chút tâm tư nhỏ mọn của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng hiểu rõ, nhưng cũng không cùng kẻ tâm cao khí ngạo này chấp nhặt.

"Chỉ cần không chọc ta, mọi chuyện đều tốt, lúc đó dám ở trước mặt ta chỉ trỏ, thì trực tiếp phế đi cái Thiên Đạo Thánh Nhân đó!" Đông Vương Công quay đầu nhìn sang một bên, nơi đó Côn Bằng Lão Tổ mặt đầy vẻ âm u, trước kia hắn từng có một bồ đoàn!

Nếu không phải vì Tây Phương Nhị Thánh, Côn Bằng Lão Tổ cũng sẽ không mất vị trí, hiện tại Thánh Nhân chi vị, không chừng có Côn Bằng Lão Tổ một phần rồi!

Lúc này Côn Bằng Lão Tổ không dám oán hận Tây Phương Nhị Thánh, lại chuyển ánh mắt thù hận nhìn về phía Hồng Vân Lão Tổ.

"Nếu không phải Hồng Vân Lão Tổ nhường chỗ, ta sao lại bị Chuẩn Đề Đạo Nhân cướp mất vị trí!" Côn Bằng Lão Tổ ỷ mạnh hiếp yếu, không dám đối địch với Tây Phương Nhị Thánh, chĩa mũi dùi vào Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ sau khi biết bồ đoàn tức là Thánh Vị, trong mắt cũng tràn đầy vẻ phức tạp.

Lúc trước nhường vị trí không phải là cam tâm tình nguyện, nhưng kỳ Long Ủy hiện tại Hồng Vân Lão Tổ vẫn chưa hiểu rõ, hiện tại lại liên lụy đến tranh chấp Thánh Vị, Hồng Vân Lão Tổ trong lòng suy đoán, trong đó khẳng định có một âm mưu to lớn!

Nhưng tất cả những điều đó không phải Hồng Vân Lão Tổ có thể xoay chuyển, cũng chỉ có thể chịu cái thiệt ngầm, giả vờ như không có

chuyện gì.

Nhìn thấy Thánh Vị phân phát xong, những tu sĩ không có Thánh Vị đều từng người cúi đầu ủ rũ, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất vốn đạo tâm kiên định, lúc này cũng hai mắt mê mang, phảng phất như mất đi động lực tiến lên.

Đông Hoàng Thái Nhất chuyên tâm hướng Đạo, nhưng hiện tại Đạo Tổ nói rõ ràng, Thiên định Thánh Vị có sáu, vậy chẳng lẽ những người khác không có Thánh Vị, không thể thành Thánh sao?

Điểm hiểu lầm này, Hồng Quân Đạo Tổ không nói rõ, từ đầu đến cuối, Đạo Tổ đều không nói câu "không có Thánh Vị thì không thể thành Thánh".

Chương 164

Đạo Tổ nhìn có vẻ vô tình, thực ra cố ý tránh đi điểm này.

Đông Vương Công nhìn thấy tất cả trước mắt, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào thay đổi.

"Tiếp theo, hẳn là thu đồ đệ, phân phát Hồng Mông Tử Khí rồi chứ!" Đông Vương Công nhìn hai tay của mình, không có hứng thú với Thiên định Thánh Nhân, loại tồn tại như bù nhìn đó, thực sự không có gì đáng để ngưỡng mộ.

Nhận thấy trong Tử Tiêu Cung một mảnh khí ai oán, trừ sáu đại đệ tử ra, các tu sĩ khác đều vô cùng thất vọng.

Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ lại cất lời rằng: "Lão Tử, thân là thủ lĩnh Tam Thanh, có thể làm đại đệ tử của ta, sau này truyền bá Đạo pháp gánh vác trọng trách lớn lao!" Hồng Quân Lão Tổ nói đoạn, lấy ra một kiện linh bảo, chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ thần quang rực rỡ kia.

"Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, ngươi hãy cầm lấy, sau này tất có chỗ dùng!" Lão Tử vui mừng khôn xiết, vội vàng tiến lên, khấu đầu tạ ơn, lớn tiếng hô: "Đa tạ lão sư thương yêu, đệ tử nhất định không phụ sự ủy thác của lão sư!" Lão Tử hai tay nâng Thái Cực Đồ, nhìn kiện Tiên Thiên Chí Bảo, trong lòng tự nhiên không khỏi vui mừng.

Tiếp đó Đạo Tổ lại lấy ra một đạo Hồng Mông Tử Khí, "Hồng Mông Tử Khí là một tia cơ sở thành đạo, có Hồng Mông Tử Khí tương trợ, sau này phải dốc lòng lĩnh ngộ, để sớm ngày chứng đạo thành thánh!" Hồng Mông Tử Khí vừa xuất hiện, nhất thời có vô tận Hồng Mông chi khí tràn ngập, Lão Tử tiến lên đón lấy, vội vàng cất

vào Nguyên Thần, ngày ngày dùng chân linh nuôi dưỡng và lĩnh ngộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đố kỵ nhìn đại huynh mình, lúc này Đạo Tổ lại gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

"Tam huynh đệ một mạch truyền thừa, Bàn Cổ Phiên có Nguyên Thủy cầm lấy, sau này trấn áp khí vận, mở mang đại giáo đều có thể sử dụng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy mình cũng có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, so với Đại sư huynh Lão Tử cũng không kém cạnh bao nhiêu, lập tức vui mừng khôn xiết thu lấy, đối với Đạo Tổ tự nhiên cũng ngàn ân vạn tạ.

"Thông Thiên, Tru Tiên Trận Đồ là Hồng Hoang đệ nhất sát trận, tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng phi lực lượng của bốn Thánh nhân thì không thể phá được, sau này phải cẩn thận sử dụng." Đạo Tổ Hồng Quân ban xuống trọng bảo, Thông Thiên cũng vô cùng vui mừng, hắn trời sinh có tư chất lĩnh ngộ kiếm đạo, Tru Tiên Kiếm Trận lại vô cùng khế hợp với hắn.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng ban xuống hai đạo Hồng Mông Tử Khí, cơ sở thành đạo mọi người vừa nhìn liền biết, vì vậy từng người đều vô cùng khát khao.

Đạo Tổ đã thu ba đại đệ tử, lúc này lại nhìn về phía Nữ Oa nương nương.

"Nữ Oa, sau này có đại công đức với trời đất, có thể làm ngoại môn đệ tử của ta!" Nữ Oa nương nương lập tức tiến lên, quỳ tạ Đạo Tổ, vẻ mặt khao khát chờ Đạo Tổ ban bảo.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi hãy cầm lấy, sau này dùng để phòng thân!" Đạo Tổ ban xuống hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nữ Oa nương nương ngàn ân vạn tạ.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí cũng rơi vào tay Nữ Oa, Đạo Tổ ban xuống một đạo cơ sở thành thánh.

Lúc này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân ở phương Tây đều kéo dài cổ, vẻ mặt khao khát.

Đạo Tổ nhìn hai người một cái, nhưng không nói thêm lời nào, tựa hồ không có ý định tiếp tục phân bảo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đồng loạt tiến lên, trong sáu chỗ ngồi, bốn người đều đã được ban thưởng, chỉ có hai huynh đệ họ là còn trống.

Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân khóc lóc thảm thiết, lớn tiếng kể lể gian nan trên đường tu luyện, cảnh tượng nước mắt giàn giụa, khiến Đạo Tổ cũng thực sự hết cách.

Lúc này Đạo Tổ lắc đầu nói: "Hai người các ngươi cũng là kẻ có đại công đức, ta có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, có Tiếp Dẫn Thần Phiên, Bát Bảo Công Đức Trì, Gia Trì Thần Trượng, hãy cầm lấy đi!" Đạo Tổ ban bảo, hai kẻ đó lập tức vui mừng, sau khi dập đầu tạ ơn, Đạo Tổ cũng ban xuống hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Tây Phương Nhị Thánh cũng được liệt vào hàng môn hạ của Đạo Tổ, trở thành ký danh đệ tử.

Đến đây, việc phong thưởng Lục Thánh đã hoàn tất, ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng lần lượt được phân phát.

Lúc này, Yêu Hoàng Đế Tuấn tiến lên khóc lóc kể lể: "Lão sư, ta thân là Thiên Đế, chưa đạt tới cửu ngũ chí tôn, các vị sư huynh đều đã đạt được thánh vị, vì sao ta là Thiên Đế lại không thể có cơ duyên này?" Đạo Tổ lắc đầu nói: "Kẻ si này, thánh vị đã định sẵn bởi Thiên Đạo, huống hồ Thánh nhân là kẻ cân bằng trời đất, chấp chưởng Pháp Tắc, Thiên Đế lại chưởng quản trật tự, hình phạt của Hồng Hoang

thiên địa, có thể sánh với Thánh nhân cũng không kém chút nào." "Chính vì lẽ đó, Thiên Đế không thể phong Thánh, Thiên Đạo Thánh nhân cũng không thể làm Thiên Đế!" Một lời của Hồng Quân Đạo Tổ khiến Đế Tuấn ngây người, mưu đồ vạn năm, khó khăn lắm mới leo lên ngôi vị Thiên Đế, chẳng phải vì cầu đạo trường sinh sao?

Nhưng bây giờ Đạo Tổ lại nói, Thiên Đế không thể phong Thánh, Thánh nhân cũng không thể làm Thiên Đế.

Chẳng lẽ con đường của hắn đã bị cắt đứt sao?

Đế Tuấn lặng lẽ lùi lại, chỉ cảm thấy tiền đồ mờ mịt, không còn khí lực để phấn đấu.

Có lời thỉnh cầu của Đế Tuấn, các sinh linh khác cũng lũ lượt tiến lên, muốn từ Đạo Tổ cầu được một tia cơ duyên.

Đạo Tổ lúc này phất tay áo, nói: "Hồng Mông Tử Khí là cơ sở thành đạo, giữa trời đất có chín đạo, ta đã được tám đạo trong đó, dùng một đạo, sáu đạo còn lại đã phân cho các đệ tử, bây giờ đã có nhiều người cầu xin, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, hãy để các ngươi tự dựa vào cơ duyên vậy!" Đạo Tổ nói xong, liền phóng ra đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng kia.

Lúc này, Đông Vương Công cũng nảy sinh ý định muốn tranh đoạt một phen, tuy không cần Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, nhưng có thể mượn Hồng Mông Tử Khí để lĩnh ngộ Đại Đạo.

Đạo Hồng Mông Tử Khí kia bay lượn trên không trung Tử Tiêu Cung, vô số tu sĩ lũ lượt tiến lên tranh đoạt, nhưng hiện trường hỗn loạn một mảnh, đạo Tử Khí kia không biết từ lúc nào đã rơi xuống đỉnh đầu Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ kinh ngạc một trận, trước đó đã vô cùng tiếc nuối khi bỏ lỡ thánh vị, bây giờ có thể được một tia Hồng Mông Tử

Khí lại khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Nhưng trong khi Hồng Vân Lão Tổ phấn khích, hắn cũng trong lòng cảnh giác, cảm thấy một mùi âm mưu lặng lẽ nảy sinh.

Lúc này, Đông Vương Công nhìn Hồng Vân Lão Tổ, các tu sĩ khác cũng nhìn Hồng Vân Lão Tổ, đặc biệt là Côn Bằng.

Mất đi thánh vị, Côn Bằng lại đổ lỗi lên đầu Hồng Vân Lão Tổ, bây giờ thấy Hồng Vân Lão Tổ được Hồng Mông Tử Khí, trong mắt Côn Bằng đã có sát ý ngút trời, không hề che giấu.

Đông Vương Công mỉm cười thu hồi ánh mắt, Hồng Mông Tử Khí đối với hắn không phải là thứ quan trọng, lúc này nhân lúc mọi người đang tranh giành, hắn dẫn theo một phương cường giả, lặng lẽ dịch chuyển sang một bên.

Đây là nơi gần bãi phân bảo nhất ở phía sau, tiếp theo, Đạo Tổ khẳng định sẽ ban phát bảo vật.

Trong Tử Tiêu Cung có ba ngàn khách, nhưng không phải chỉ ba ngàn con số đó, lúc này trong Tử Tiêu Cung rốt cuộc có bao nhiêu cường giả, ai cũng không rõ ràng.

Giống như ba ngàn Đại Đạo của mọi người, kỳ thực Đại Đạo đâu chỉ ba ngàn.

Hiện tại đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đã thuộc về Hồng Vân Lão Tổ, các tu sĩ khác lại một trận khóc lóc ai cầu.

Đạo Tổ nhận thấy lòng người khó bình định, dù sao cũng đã có bảy công đức, chuẩn bị các loại bảo bối cho sáu đại đệ tử, nhưng các tu sĩ khác lại không có lấy một miếng canh.

Đạo Tổ lắc đầu thở dài nói: "Các ngươi cũng không cần cầu xin ta, việc thành đạo các ngươi hãy tự mình quay về cố gắng tu luyện là được, ta đã đặt một số linh bảo trên Phân Bảo Nhai, đều là những thứ

ta sưu tầm được trong Hồng Hoang, sau này ta sẽ hợp thân Thiên Đạo, những linh bảo này vô dụng với ta, các ngươi hãy tự mình đến lấy đi!" Đạo Tổ nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào.

Lúc này, Đông Vương Công hô lớn một tiếng, cùng với các tu sĩ dưới trướng nhanh chóng bay về phía Phân Bảo Nhai, nhanh hơn các tu sĩ khác không chỉ một chút!

Đông Vương Công dẫn theo các tu sĩ Bồng Lai nhất mạch đến Phân Bảo Nhai, lúc này cấm chế đã được Hồng Quân Đạo Tổ mở ra, Đông Vương Công vừa tiến vào nơi đây, vô số linh bảo nhất thời bay tán loạn khắp trời.

Ngũ sắc quang mang chiếu rọi càn khôn, khắp nơi đều là linh bảo dày đặc, Đông Vương Công cũng không có thời gian kén chọn, trực tiếp triển khai Càn Khôn Đồ, bảo đồ che kín bầu trời, hắn quét một cái, trong khoảnh khắc đã có hàng trăm kiện linh bảo trực tiếp bay vào trong Càn Khôn Đồ.

Đông Vương Công thu Càn Khôn Đồ, lại vội vàng lấy ra Càn Khôn Đỉnh, tương tự quét một cái, lại thu đi hơn trăm kiện linh bảo.

Lúc này, các cường giả Bồng Lai nhất mạch đi theo Đông Vương Công cũng lũ lượt học theo Đông Vương Công, ai có linh bảo thì dùng linh bảo, không có linh bảo thì trực tiếp dùng thần thông, trực tiếp cố định thần quang khắp trời, cũng không phân biệt tốt xấu, thấy gì thì bắt lấy nấy.

Bồng Lai nhất mạch chiếm được lợi thế tiên cơ, nhưng các tu sĩ khác cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Đại sư huynh Lão Tử nhìn tình hình, trong tay Thái Cực Đồ vừa triển khai, đã thu vô số linh bảo vào trong đồ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, cả hai cũng theo

sát phía sau, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ không có linh bảo thích hợp, chỉ có thể thi triển thần thông, cũng thu được vài chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 165

Lúc này, vô số tu sĩ lũ lượt tràn vào, việc thu gom quy mô lớn không còn thực tế, Đông Vương Công cũng không để ý, hai tay liên tục vươn ra, bắt lấy vài kiện bảo quang rực rỡ nhất trên không trung, trực tiếp cố định vào trong túi.

Nơi đây cường giả thực sự quá nhiều, gần như trong chớp mắt, các Tiên Thiên Linh Bảo bay khắp trời đã bị thu gom hết sạch.

Các tu sĩ đến sau ngầm chửi thầm, họ ở xa, sau khi tiến vào cũng chỉ được một hai kiện bảo bối, so với Đông Vương Công một mình thu được hơn trăm kiện, khiến các tu sĩ khác trong lòng vô cùng bất mãn.

Nhưng Đông Vương Công dù có lấy nhiều Tiên Thiên Linh Bảo đến đâu, cũng không ai dám nói tiếng không phục trước mặt hắn!

Trước đó Đông Vương Công từng xua đuổi Tây Phương Nhị Thánh, lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân tuy đã được thánh vị và Hồng Mông Tử Khí, nhưng bây giờ lại càng thêm khiêm tốn.

Tuyệt nhiên không ai vì đã trở thành đệ tử của Đạo Tổ mà muốn nhân cơ hội này gây khó dễ cho Đông Vương Công, hai vị đó hiển nhiên cũng hiểu rõ, một ngày chưa thành Thánh, một ngày chưa dám kiêu căng trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này trong lòng đã vui sướng khôn xiết, lần này, hắn ước tính thu được khoảng ba bốn trăm kiện linh bảo, do tiến vào sớm, những thứ lấy được đều là Tiên Thiên Linh Bảo không tệ, ít nhất cũng ở cảnh giới trung phẩm, thậm chí có vài kiện Đông Vương Công đặc biệt chú ý, đều là Thượng phẩm, thậm chí Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau khi mọi người trong Tử Tiêu Cung đã thu được bảo bối, lại quay trở lại Tử Tiêu Cung, lúc này Đạo Tổ vẫn ngồi đoan tọa trên bồ đoàn.

Thấy mọi người đã bớt đi sự bất mãn, Đạo Tổ cất lời nói: "Ba lần giảng đạo đã xong, sau này ta sẽ hợp thân Thiên Đạo, bù đắp khuyết điểm của Thiên Đạo, sau này không phải đại sự ta sẽ không tái hiện thân ở Hồng Hoang." Lục Thánh nghe lời Đạo Tổ, trong lòng nhất thời vui mừng.

Đạo Tổ Hồng Quân muốn hợp thân Thiên Đạo, chẳng phải sau khi thành Thánh, hắn sẽ là tồn tại mạnh mẽ nhất giữa trời đất sao?

Không có lão sư áp trên đỉnh đầu, cũng sẽ càng thêm tiện lợi.

Lục Thánh trong lòng suy tính, từng người mặt không biểu cảm, trong tâm đã bắt đầu tính toán chuyện tương lai.

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ lại cất lời nói: "Ba lần giảng đạo đã xong, ta đã truyền xuống Đạo Thống Tiên Pháp, sau này Hồng Hoang tất định Đạo Môn đại hưng, sẽ có kẻ đủ năng lực thay ta chưởng quản Đạo Môn Hồng Hoang." Hồng Quân nói xong, hiển nhiên là muốn chọn ra thủ lĩnh Đạo Môn, lúc này tất cả tu sĩ lại lần nữa kích động, nếu có thể được Hồng Quân Đạo Tổ nhìn trúng, thay Hồng Quân chấp chưởng Đạo Môn Hồng Hoang, đó quả là một danh tiếng không nhỏ!

Lúc này Hồng Quân Đạo Tổ nhìn lướt qua tất cả sinh linh, cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng gọi tên Đông Vương Công: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, hai vị vốn là khí Âm Dương Tiên Thiên, vừa vặn Âm Dương tương hợp, cùng chưởng quản Nam Tiên, Nữ Tiên Hồng Hoang!" "Đông Vương Công là thủ lĩnh Nam Tiên, thống lĩnh vạn tiên, Tây Vương Mẫu là thủ lĩnh Nữ Tiên, dẫn dắt quần phương, ta có Vạn Tiên Sách, có Khu Thần Chung, các ngươi hãy cầm lấy,

chưởng quản tốt vạn linh Hồng Hoang!" Đông Vương Công trong lòng sớm đã chuẩn bị, tiến lên đón lấy Vạn Tiên Sách, đây là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó có thể đăng nhập danh tính của vạn tiên, chỉ cần là kẻ có danh tiếng, đều phải chịu sự sai khiến của Đông Vương Công.

Còn Tây Vương Mẫu thì có Tụ Tiên Kỳ, còn gọi là Cờ Tụ Tiên, chỉ cần nữ tiên thiên hạ đều sẽ xuất hiện trên Tụ Tiên Kỳ, muốn triệu hoán đối phương chỉ cần một tiếng lệnh hạ, đối phương liền có thể biết được.

Bảo bối tuy không thể như Chiêu Yêu Phiên trực tiếp tiêu diệt sinh linh, nhưng đối với các tu sĩ trong đó cũng có tác dụng hạn chế rất lớn.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu mỗi người lĩnh lấy bảo bối, các tu sĩ khác thì vẻ mặt đố kỵ.

Còn Lục Thánh Thiên Đạo, lúc này lại không biết trong lòng tư vị gì.

Tuy bây giờ Hồng Quân Đạo Tổ muốn hợp thân Thiên Đạo, nhưng có Đông Vương Công thay Hồng Quân quản lý Đạo Môn, đối với Lục Thánh, chẳng khác nào đặt thêm một ngọn núi lớn trên đầu.

Càng đáng hận hơn, hiện tại họ đều không phải là đối thủ của Đông Vương Công, sau này nếu Đông Vương Công muốn gây khó dễ cho họ, thì dù là Lục Thánh Thiên Định, cũng phải nghe theo sự phân phó của Đông Vương Công.

"Trong Hồng Hoang tiểu thế có thể thay đổi, đại thế bất biến, phi lượng kiếp chưa đến, Hồng Quân bất xuất!" Đạo Tổ tuyên bố một tiếng, rồi biến mất không còn thấy nữa, hoàn toàn hợp làm một với Thiên Đạo.

Vô số tu sĩ lũ lượt chấp lễ, bái biệt Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhận thấy Đạo Tổ rời đi, vô số tu sĩ trong Tử Tiêu Cung cũng lũ lượt rời đi.

Yêu Hoàng Đế Tuấn trong lòng khó chịu, cũng không kịp lôi kéo các cường giả khác, trực tiếp dẫn theo các tu sĩ phe Thiên Đình cưỡi mây rời đi.

Đông Vương Công thì không vội không vàng, sau khi cùng Trấn Nguyên Tử tương kiến, mới dẫn theo các cường giả Bồng Lai nhất mạch rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Lần giảng đạo của Đạo Tổ trước đây mọi người đều không nghe rõ, nhưng Đông Vương Công lại thu hoạch không nhỏ từ đó.

Hắn vốn thực lực cao cường, thiên tư bất phàm, lại thêm tiên tri tiên giác, vì vậy từ những lời giảng của Đạo Tổ đã lĩnh ngộ được những điều hữu ích.

Dẫn theo các cường giả Bồng Lai nhất mạch trở về hải ngoại, lúc này Tây Vương Mẫu cũng vô cùng phấn khích.

"Lần đi Tử Tiêu Cung này, ta cũng thu được không ít Tiên Thiên Linh Bảo a!" Tây Vương Mẫu vẻ mặt vui mừng, không những được phong làm thủ lĩnh Nữ Tiên, dưới sự nhắc nhở của Đông Vương Công, lần này đã quét đi hơn trăm kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đối với Tây Vương Mẫu, đây cũng là một khoản tài phú không nhỏ.

"Đa tạ Đế Quân đã nhắc nhở ta trước, nếu không chúng ta ở xa như vậy, có lẽ đã không có thu hoạch như thế này!" Tử Vi Tinh Chủ cũng vẻ mặt phấn khích, trên khuôn mặt trắng nõn lúc này tràn đầy ý cười.

"Ha ha, lần này, Bồng Lai nhất mạch chúng ta, ước tính đã thu được ít nhất một nửa số linh bảo đi!" Cửu Anh cũng vô cùng cảm

khái.

Những cường giả này tiến vào sớm, phất tay một cái là có thể bắt được một lượng lớn linh bảo, thêm vào đó nhân số đông đảo, lấy đi bảo bối tự nhiên không ít.

Dựa theo ước tính của Đông Vương Công, phe hắn lấy đi, ít nhất cũng phải vượt quá một nửa số lượng!

Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, Lục Thánh phong thưởng hoàn tất, tất cả đều đang vận chuyển theo quỹ đạo đã định.

Theo trình tự lịch sử, Đông Vương Công sau khi được phong làm thủ lĩnh Nam Tiên, do chức vị này mà đắc tội quá nhiều đại năng, vì vậy cuối cùng bị Thái Nhất của Yêu tộc tiêu diệt.

Nhưng bây giờ Đông Vương Công vô cùng mạnh mẽ, căn bản không ai dám dễ dàng gây khó dễ cho Đông Vương Công, chức vụ thủ lĩnh Nam Tiên Hồng Hoang của Đông Vương Công cũng trở thành một chức vị có thực quyền thực sự.

Đông Vương Công lật xem Vạn Tiên Sách trong tay, một cuốn sách lúc này đã viết đầy tên của các Nam Tiên, nhưng lại đều là sinh linh của Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch.

Còn như Tam Thanh Lão Tổ, Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn, Thái Nhất kia, thì cũng không thể nào viết tên của họ vào Vạn Tiên Sách.

Nhưng Đông Vương Công cũng không để ý, chức thủ lĩnh Nam Tiên này, không chỉ cần quản lý những Nam Tiên trên Vạn Tiên Sách, mà ngay cả những Nam Tiên không có tên trong đó, Đông Vương Công cũng phải quản lý!

Vì chưa thành Thiên Đế Tôn vị, Đông Vương Công phải chưởng quản toàn bộ trên trời dưới đất.

Còn lời Đạo Tổ nói rằng Thiên Đế Tôn vị không thể thành Thánh, đó chỉ là đối với Yêu Hoàng Đế Tuấn mà thôi.

Lục Thánh Thiên Đạo đều đã định sẵn tiền duyên từ sớm, Đế Tuấn tự nhiên không thể cầu được thánh vị trước mặt Đạo Tổ, nhưng Đông Vương Công lại Dĩ Lực Chứng Đạo, không cần thánh vị Thiên Định, trực tiếp chứng đạo thành Thánh là được.

Đạo Tổ Hồng Quân hợp thân Thiên Đạo, Lục Thánh ẩn thế tu hành, vội vàng lĩnh ngộ cơ sở thành Thánh, vì vậy trong Hồng Hoang lại thiếu đi rất nhiều lực lượng chiến đấu đỉnh cao.

Yêu Hoàng Nữ Oa cũng được một tia Hồng Mông Tử Khí, được Đạo Tổ thu làm ngoại môn đệ tử, việc này có ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Đối với Vu tộc, nếu Yêu tộc xuất hiện một tôn Thánh nhân, đó sẽ là mối đe dọa lớn nhất đối với Vu tộc!

Nhưng may mắn thay bây giờ Nữ Oa nương nương hoàn toàn không có dấu hiệu thành Thánh, việc muốn lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, mượn nó để thành Thánh cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Chính vì có một mối đe dọa như vậy, Vu tộc trên Hồng Hoang đại địa nhất thời thu liễm rất nhiều, dưỡng tinh súc nhuệ, tựa hồ đang mưu đồ một chuyện lớn hơn.

Lúc này Đông Vương Công giao các Tiên Thiên Linh Bảo đã thu được cho Huyền Tiêu, dặn hắn bảo quản cẩn thận, tiến hành phân phối theo chế độ thưởng phạt đã định.

Cứ như vậy, tất cả các sinh linh đối với Bồng Lai Tiên Đảo càng thêm tận tâm tận lực, thêm vào việc Đông Vương Công được sách phong làm thủ lĩnh Nam Tiên, tôn vị cũng không kém Yêu Hoàng chút

nào, nhất thời lại có thêm nhiều tu sĩ bị hấp dẫn, gia nhập Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch.

Chương 166

Nói về Vu Yêu lưỡng tộc, Vu tộc phát triển khiêm tốn, Yêu tộc cũng thu liễm lại, dù sao Nữ Oa nương nương cũng sắp thành Thánh.

Họ nghĩ chỉ cần mượn lực của Nữ Oa Thánh nhân, thì có thể triệt để tiêu diệt Vu tộc.

Nhưng Đông Vương Công trong lòng lại rõ ràng, sau khi Nữ Oa thành Thánh, về cơ bản cũng không thể làm gì được, Thiên Đạo có ý để Vu Yêu lưỡng tộc tự diệt lẫn nhau, vì vậy không thể nào cho Thiên Đạo Thánh nhân cơ hội làm loạn.

Nhưng lúc này Yêu tộc lại đắm chìm trong niềm vui sướng lớn lao, Yêu Hoàng Đế Tuấn tự biết thành Thánh vô vọng, ngược lại dồn hết tâm tư vào việc xưng bá thiên địa.

"Nếu thống nhất Hồng Hoang thế giới, làm một Thiên Đế kỳ thực cũng không tệ!" Yêu Hoàng Đế Tuấn tự an ủi mình, ý chí tiến thủ đã mất đi ba phần mà không hay biết.

Ngược lại Đông Hoàng Thái Nhất, sau khi trải qua sự thất vọng ban đầu, đã điên cuồng bế quan tu hành.

Hắn không những không bị lời nói của Đạo Tổ đánh gục, ngược lại còn kích thích lòng hiếu thắng của hắn, khiến hắn bất chấp tất cả mà truy đuổi Đại Đạo.

Trong Hồng Hoang, các sinh linh biểu hiện thiên tư bách thái, có những tu sĩ sau khi biết chứng đạo vô vọng, thậm chí đã từng từ bỏ ý định tu hành, bắt đầu du hí hồng trần, muốn làm một Tiêu Dao Chân Tiên.

Lúc này, tại Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, Hồng Vân Lão Tổ từ

khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, vẫn luôn ở bên cạnh Đại huynh Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử có Địa Thư trong tay, thêm vào việc Trấn Nguyên Tử đã kinh doanh tại Vạn Thọ Sơn vô số năm tháng, nhất thời cũng không ai dám ra tay đầu tiên đối phó Hồng Vân Lão Tổ.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí tuy rất quan trọng, nhưng kẻ ra tay đầu tiên khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Có quá nhiều người muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, ra tay trước có thể sẽ làm lợi cho kẻ khác.

Còn về Lục Thánh Thiên Định, đó là đệ tử do Hồng Quân Đạo Tổ đích thân chỉ định, vì vậy không ai dám tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí của Lục Thánh Thiên Định.

Chính vì vậy, một tia Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, đã trở thành hy vọng cuối cùng của tất cả tu sĩ.

Ba ngàn năm thời gian thoáng chốc trôi qua, Hồng Vân Lão Tổ bế quan không ra ngoài.

Đông Vương Công lúc này cũng đã sớm phái nhãn tuyến, mật thiết quan sát động tĩnh trong Ngũ Trang Quán.

Những năm đó, rất nhiều tu sĩ đều lảng vảng bên ngoài Vạn Thọ Sơn, hiển nhiên đang dò xét tình hình Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử đối với điểm này lại vô cùng rõ ràng, chỉ cần Hồng Vân Lão Tổ không rời khỏi Vạn Thọ Sơn, thì vô cùng an toàn.

Trấn Nguyên Tử đã ra lệnh trước cho bảy mươi hai cao đồ ngày đêm không ngừng vận chuyển đại trận thủ hộ, chỉ cần Hồng Vân Lão Tổ có thể sớm ngày lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, thì nguy cơ sẽ sớm được giải trừ.

Nhưng ba ngàn năm trôi qua, Hồng Vân Lão Tổ với vẻ mặt tiều tụy bước ra từ nơi bế quan.

"Hiền đệ, có chuyện gì vậy?" Thấy Hồng Vân Lão Tổ gần như tiều tụy như ma, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên cảm thấy vô cùng bất ổn.

Hồng Vân Lão Tổ cũng là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, dù có chịu một số đả kích, cũng không nên xuất hiện biểu cảm tự ti như vậy.

"Đạo huynh, ba ngàn năm thời gian, đệ ngay cả một tia cũng không lĩnh ngộ được, Hồng Mông Tử Khí, thật sự là cơ sở thành đạo sao?" Hồng Vân Lão Tổ vẻ mặt khổ sở, ba ngàn năm, cứ như đối mặt với một khối đá vậy, căn bản không thể lĩnh ngộ.

Không những vậy, ngay cả Đạo Tâm của Hồng Vân Lão Tổ cũng bị tiêu hao không ít trong ba ngàn năm, tâm cảnh của hắn càng khó mà bình tĩnh, một luồng cảm xúc bạo ngược lặng lẽ nảy sinh từ tận đáy lòng.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí, giống như một đạo ma chú vậy, khiến Hồng Vân Lão Tổ ngồi đứng không yên.

"Hiền đệ, đừng hoảng loạn, sáu đại môn đồ của Đạo Tổ kia, bây giờ chẳng phải cũng chưa có ai truyền ra tin tức tốt sao?

Yên tâm bế quan tu hành ở đây, những chuyện khác, có vi huynh đây!" Trấn Nguyên Tử dùng lời lẽ tử tế an ủi Hồng Vân, ba ngàn năm, không những Hồng Vân không có chút tiến triển nào, ngay cả Lục Thánh Thiên Định cũng không có dấu hiệu thành đạo nào.

Chỉ cần có chút lĩnh ngộ, tin tức sẽ sớm truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

Ngày xưa khi Hồng Quân Đạo Tổ thành Thánh, cả Hồng Hoang đều nhìn thấy rõ ràng.

Hiện tại Hồng Hoang vẫn yên bình như ban đầu, hiển nhiên không có bất kỳ sinh linh nào lĩnh ngộ được Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này, Hồng Vân Lão Tổ được Trấn Nguyên Tử khuyên nhủ, oán niệm trong lòng ngược lại tiêu tan rất nhiều.

Hồng Vân Lão Tổ giật mình tỉnh ngộ, vội vàng tạ ơn Trấn Nguyên Tử, lập tức ngồi xếp bằng tại chỗ, trừ bỏ tạp niệm trong lòng.

Hóa ra trong vô thức, Hồng Vân Lão Tổ đã bị kiếp khí xâm nhiễm, nếu không có Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh nhắc nhở, chỉ sợ Hồng Vân Lão Tổ sẽ gặp kiếp nạn!

Trong Hồng Hoang, không ai dám quấy rầy Lục Thánh Thiên Định, từng người đều tiềm tu không ra ngoài, sáu đại cường giả hiển nhiên đều dốc hết sức lực, đều muốn là người đầu tiên chứng đạo thành Thánh.

Trở thành vị Thánh nhân thứ hai dưới Thiên Đạo, đó là tồn tại chỉ đứng sau Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng bất luận Lục Thánh cố gắng thế nào, vẫn không có chút dấu hiệu lĩnh ngộ thành Thánh nào.

Ngay cả Thái Thanh Lão Tử có tư chất tốt nhất, lúc này khô tọa trong Côn Lôn Sơn, nhưng cũng không có chút nào lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí.

"Cơ sở thành đạo sao lại diệu vợi đến thế, dù có Hồng Mông Tử Khí trong tay, cũng không phải ai muốn chứng đạo cũng có thể!" Thái Thanh Lão Tử thầm thở dài một tiếng, tiếp tục tham huyền ngộ đạo.

Lúc này Đông Vương Công đang bế quan ở Bồng Lai Tiên Đảo, lần giảng đạo thứ ba đã khiến Đông Vương Công thu hoạch không nhỏ, từ Đại Đạo mà Đạo Tổ Hồng Quân giảng giải có được chút thành quả, lúc này chính là lúc tiêu hóa những thứ đó.

Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba, chỉ có Đông Vương Công thu hoạch nhiều nhất, còn các tu sĩ khác, cũng chỉ có Lục Thánh hơi hiểu được một chút, nhưng căn bản không thể so sánh với Đông Vương Công.

Lúc này thế giới Thần Hải trong cơ thể Đông Vương Công đang nhanh chóng diễn hóa, từng tia Pháp Tắc chi lực đang được thai nghén trong đó.

Đông Vương Công là chúa tể phương thế giới của hắn, vì vậy Pháp Tắc chi lực xuất hiện trong đó, cũng được Đông Vương Công trực tiếp thể hội.

Đông Vương Công dựa vào sự diễn hóa của thế giới, từ đó nắm giữ Pháp Tắc chi lực, phương pháp này quả thực vô cùng huyền diệu, trong toàn bộ Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có Đông Vương Công nắm giữ được bí quyết này.

Lúc này, một luồng khí tức huyền ảo lưu chuyển, trong thế giới Thần Hải trong cơ thể Đông Vương Công, núi sông đã thành hình, trời đất phân ly, ngoài ra còn có linh mạch được thai nghén trong đó.

Đông Vương Công lúc đó lấy ra một lượng lớn bảo vật, rải vào trong thế giới Thần Hải.

Những bảo vật này đều là linh vật trời đất, có sự trợ giúp rất lớn cho thế giới nội bộ của Đông Vương Công.

Sau khi Đông Vương Công làm xong tất cả, trên đại địa đột nhiên bắt đầu xuất hiện sinh cơ, hoa cỏ cây cối phá đất mà mọc lên, nhanh chóng diễn hóa trong thế giới Thần Hải.

“Sinh mệnh xuất hiện!” Đông Vương Công vui mừng khôn xiết, chỉ cần có hoa cỏ cây cối xuất hiện, thì các sinh linh khác tự nhiên cũng sẽ dần dần diễn hóa.

Xuân đi thu đến, Hồng Hoang đại địa vẫn yên bình như cũ, bên ngoài Vạn Thọ Sơn gió nổi mây vần, ngầm chảy sóng cuộn.

Chương 167

Vô số cường giả lũ lượt bố trí nhãn tuyến bên ngoài Vạn Thọ Sơn, hiển nhiên đang chờ thời cơ.

Thời gian càng kéo dài, những cường giả này càng mất kiên nhẫn.

Nhưng may mắn thay bây giờ chưa có tin tức ai đó thành Thánh truyền ra, cũng khiến mọi người có chút kiềm chế, chờ đợi thời khắc cuối cùng.

Đông Vương Công lúc này vẫn luôn đắm chìm trong thế giới của mình, vài năm trước, thế giới Thần Hải trong cơ thể Đông Vương Công cuối cùng đã diễn hóa ra sinh linh.

Các loại lân, mao, vũ, côn (động vật có vảy, lông, cánh, côn trùng) khắp nơi, những tồn tại phức tạp hơn một chút so với hoa cỏ, vì vậy việc diễn hóa ra cũng không khó khăn.

"Có sinh mệnh tồn tại, thế giới của ta đã hoàn toàn ổn định thành hình!" Đông Vương Công phấn khích nhìn thế giới Thần Hải, trong đó lục địa được biển cả bao quanh, núi non tập trung ở vị trí trung tâm nhất, giữa rừng rậm, trên núi cao, các loại linh vật khắp nơi, một cảnh tượng tràn đầy sinh cơ.

"Linh mạch cũng cuối cùng đã được thai nghén ra!" Đông Vương Công nhìn dãy núi rộng lớn nhất trên đại lục, trong đó có một linh mạch đang thai nghén, hiện tại tuy còn yếu ớt, nhưng sau vô tận năm tháng, nơi đây tất sẽ phồn hoa một mảnh.

Thế giới nội bộ của Đông Vương Công vừa mới diễn hóa thành hình, các sinh linh trong đó cũng vô cùng yếu ớt, vì vậy căn bản không tồn tại nguy cơ phá hoại thế giới.

Lúc này, nhận thấy trời đất trong sáng, Đông Vương Công rút Thông Thiên Kiến Mộc ra khỏi thế giới biển sâu.

"Thông Thiên Kiến Mộc ta có đại dụng!" Đông Vương Công thu cẩn thận Thông Thiên Kiến Mộc, mới rời khỏi thế giới Thần Hải.

Thế giới Thần Hải hoàn toàn ổn định, khiến Đông Vương Công đối với lý giải Pháp Tắc lại lần nữa đột phá mãnh liệt, tu vi hiện tại trở nên cao thâm khó lường hơn.

Sau khi Đông Vương Công từ thế giới Thần Hải xuất ra, hắn không xuất quan, mà tiếp tục luyện hóa Thần Tàng.

"Thế giới Thần Hải đã ổn định, tiếp theo là luyện hóa các thế giới Thần Tàng khác!" Đông Vương Công lúc này quyết tâm một hơi, tiếp tục khai tịch thế giới, tranh thủ sớm ngày khiến cơ thể hóa thành ba trăm sáu mươi lăm thế giới sơ hình.

"Lấy thế giới Thần Hải làm hạt nhân, xung quanh lại luyện hóa ba trăm sáu mươi lăm thế giới Trung Thiên, đợi khi mười hai đại Thần Tàng hoàn toàn quán thông, bước tiếp theo sẽ luyện hóa tế bào Thần Tàng, rồi khai tịch ra một trăm hai mươi chín ngàn sáu trăm tiểu thế giới!" Thuật luyện thể của Đông Vương Công vô cùng đặc thù, lấy nhục thân khai tịch thế giới, lúc đó thế giới Thần Hải hạt nhân sẽ là Đại Thiên Thế Giới, thống lĩnh tất cả.

Ba trăm sáu mươi lăm thế giới Trung Thiên sẽ là trụ cột, chống đỡ hệ thống tu hành khổng lồ của Đông Vương Công.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm tiểu thế giới cuối cùng, sẽ là máu huyết và cơ bắp trong cơ thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công lấy ra năm viên linh châu, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành linh châu, những thứ Đông Vương Công trực tiếp thu được từ Phân Bảo Nhai.

Hiện tại Đông Vương Công muốn dùng năm kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, lần lượt tế luyện ngũ tạng của mình, đi đầu khai mở thế giới ngũ tạng!

"Ngũ Hành Linh Châu tuy uy lực hơi kém, nhưng thắng ở chỗ bản nguyên tương thông, thuộc tính tiên thiên hòa hợp với nhau, chính là lựa chọn tốt nhất để luyện hóa ngũ tạng!" Đông Vương Công đặt Ngũ Hành Linh Châu theo thuộc tính tương ứng với ngũ tạng, sau đó lần lượt nạp chúng vào trong, bắt đầu ôn dưỡng.

Một ngàn năm sau, Đông Vương Công hoàn toàn dung hợp Ngũ Hành Linh Châu và ngũ tạng vào nhau, lúc này ngũ tạng của Đông Vương Công trở nên càng mạnh mẽ hơn.

"Khai tịch thế giới Thần Tàng!" Đông Vương Công thấy thời cơ đã chín muồi, nhất thời vung tay một cái, năm đạo khí tức lần lượt đi vào ngũ tạng của Đông Vương Công, hư ảnh Phương Thiên Họa Kích lần lượt diễn hóa trong ngũ tạng.

"Ầm ầm!" Thần niệm của Đông Vương Công vừa động, tâm can tỳ phế thận của hắn lần lượt chấn động, từng mảnh Hồng Mông chi khí sinh ra trong không gian nội bộ của ngũ tạng, lúc này bức tường không gian sớm đã hóa thành tro bụi, căn bản không thể áp chế được sự va chạm của hỗn độn loạn lưu.

Vô tận loạn lưu tràn vào trong ngũ tạng của Đông Vương Công, Đông Vương Công lại vung tay một cái, tương tự năm đạo kim quang tán lạc xuống.

Hỗn độn trong cơ thể Đông Vương Công bị trấn áp, địa hỏa thủy phong lần lượt bình định lại.

Đông Vương Công hiện tại đã có kinh nghiệm khai tịch thế giới, lúc này thành thạo bình định loạn lưu, đồng thời lại dẫn dắt vô số linh khí vào trong năm phương thế giới.

“Lại phóng vào năm gốc linh căn!” Đông Vương Công vươn tay một cái, năm gốc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn được nhiếp vào thế giới ngũ tạng, theo thuộc tính ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, tương hợp với ngũ tạng.

Trong Hồng Hoang có thủ bút lớn như vậy, cũng chỉ có một mình Đông Vương Công mà thôi.

Dù sao các tu sĩ khác đâu có giàu có như Đông Vương Công, tùy tiện linh căn linh vật, trong đó dùng không hết, lấy không cạn.

Sau khi năm gốc Tiên Thiên Linh Căn đi vào thế giới ngũ tạng, Đông Vương Công yên tĩnh chờ đợi thế giới thành hình, không tiếp tục thao túng nữa.

Dù sao trời đất thành hình cần thời gian, thanh khí và trọc khí không thể dựa vào man lực mà phân ly.

Đông Vương Công khai tịch ra thế giới ngũ tạng, lại mất năm trăm năm thời gian, thế giới ngũ tạng mới hoàn toàn định hình.

Trời đất tuy chưa hình thành, nhưng đã ổn định, không còn khả năng băng hoại nữa.

“Hô!” Đông Vương Công nhẹ nhàng thở ra một hơi, hơi thở như tiếng núi gầm biển gầm, vô số phong nhận cuồng quyển.

Long hổ tranh phong, lôi đình pháp tùy!

Một hơi thở đơn giản, như cảnh giới lôi đình, tựa cuồng phong hải khiếu.

Đông Vương Công lúc này nếu toàn lực thi triển thần thông, e rằng trên không trung sẽ xuất hiện các loại dị tượng.

Ngũ tạng thần thông quán xuyên, ngũ hành trong cơ thể Đông Vương Công liên kết thành một thể, không những khiến thực lực của

Đông Vương Công tăng vọt, đồng thời thế giới trong cơ thể cũng bước vào giai đoạn diễn hóa nhanh chóng.

"Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Pháp Tắc Ngũ Hành chi lực cũng đã bị ta nắm giữ!" Đông Vương Công đại hỉ, uy năng này có thể sánh với Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên!

Chỉ đơn giản khai tịch thế giới ngũ hành, hắn đã có được thần thông như Ngũ Sắc Thần Quang bẩm sinh của Khổng Tuyên.

"Bá!" Đông Vương Công vung tay một cái, quả nhiên có Ngũ Hành chi lực luân chuyển, hình thành năm loại màu sắc khác nhau, trông chói mắt và thần bí.

"Ngũ Hành luân chuyển bao hàm vạn thiên Đại Đạo chí lý, vì vậy mới có thể thu nạp vạn vật, không vật gì không quét được!" Đông Vương Công thầm gật đầu, trong thế giới Hồng Hoang tuy có nhiều chí bảo trời đất, nhưng đại đa số đều bao hàm trong ngũ hành.

Ngũ Sắc Thần Quang dựa vào đạo lý ngũ hành sinh khắc, tự nhiên có thể dễ dàng lấy được những linh bảo đó.

Lúc này Đông Vương Công đắc được thần thông mới, cũng vô cùng vui mừng.

"Sau này xem linh bảo của ai lợi hại, trực tiếp dùng Ngũ Sắc Thần Quang thu lấy!" Đông Vương Công vui cười hớn hở, thậm chí trong lòng đã tính toán phải thu những bảo bối nào rồi.

Đông Vương Công từ nơi bế quan xuất ra, lúc này lại thấy Cửu Anh và mấy đại đệ tử đều tụ tập trong đại điện, tựa hồ đang chờ đợi.

"Đế Quân!" Cửu Anh và mấy đại đệ tử lần lượt chấp lễ với Đông Vương Công.

Đông Vương Công gật đầu ra hiệu, "Đều tụ tập ở đây, chẳng lẽ đều không tu hành nữa sao?" Cửu Anh nhìn sang Ngọc Dương Tử và

Khổng Tuyên ở một bên, mở lời nói: "Đế Quân, lần trước Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung phân phát Hồng Mông Tử Khí, Hồng Vân Lão Tổ may mắn được một tia cuối cùng, lúc này bên ngoài Vạn Thọ Sơn, quần hùng vây quanh, chúng ta hà tất không đi tranh đoạt một phen?" Đạo Tổ phân phát bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, sáu đại đệ tử mỗi người được một đạo, các cường giả khác đều không dám tranh đoạt.

Còn đạo Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân Lão Tổ, thì ngay tại Tử Tiêu Cung, đã bị mọi người tranh đoạt.

Bây giờ Hồng Vân Lão Tổ chậm chạp không luyện hóa, khiến các tu sĩ khác cũng đều động tâm tư.

Chương 168

Việc này liên quan đến đại sự chứng đạo thành Thánh, ai cũng không muốn từ bỏ tia cơ duyên cuối cùng.

Cửu Anh thấy các tu sĩ khác đều tham gia tranh đoạt, nhưng Đông Vương Công lại không, vì vậy mấy người họ mới tiến lên khuyên nhủ, vạn nhất đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bị Đông Vương Công lấy được, chẳng phải Bồng Lai nhất mạch cũng có thể xuất hiện một vị Thánh nhân sao?

Cứ như vậy, theo Đông Vương Công cũng sẽ an toàn hơn một chút.

Đông Vương Công nghe lời thì mỉm cười, Hồng Mông quả thực rất quan trọng, theo truyền thuyết cũng thực sự có thể giúp sinh linh chứng đạo.

Đông Vương Công tuy không muốn thành Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng lại nguyện ý mượn Hồng Mông Tử Khí để lĩnh ngộ Đại Đạo chí lý.

Hiện tại Cửu Anh tiến lên, Đông Vương Công gật đầu nói: "Hồng Mông Tử Khí phi phàm, dù chúng ta không dùng đến, cũng không thể để đối thủ lấy đi phải không?

Chúng ta đi ra ngoài Vạn Thọ Sơn xem một chút!" Đông Vương Công dẫn theo Cửu Anh, Khổng Tuyên, Ngọc Dương Tử, Bạch Viên và Kim Sí Đại Bàng, một hàng trực tiếp đi về phía Vạn Thọ Sơn.

Cửu Anh từ khi tu hành Đạo Thần Tàng, thực lực đột phá mãnh liệt, thêm vào tư chất của hắn vốn phi phàm, thân là một trong Thập Đại Yêu Soái, căn nguyên của Cửu Anh quả thực hùng hậu.

Chính vì vậy, hiện tại Cửu Anh đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực vượt xa mấy vị môn sinh khác của Đông Vương Công.

Cửu Anh là nửa đệ tử của Đông Vương Công, vì vậy ngày thường hắn và Ngọc Dương Tử lại vô cùng thân thiết, mọi chuyện cũng đều sẽ tương hỗ qua lại.

Điều khiến Đông Vương Công bất ngờ, ngoài Cửu Anh ra, thực lực của Kim Sí Đại Bàng cũng tiến bộ thần tốc, tuy thời gian sinh ra còn ngắn, ngày tháng tu hành Đạo Thần Tàng cũng còn ít, nhưng thực lực đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lúc này trên người Kim Sí Đại Bàng quang hoa nội liễm, từng luồng lực lượng cường đại tiềm phục trong cơ thể, hiển nhiên đã luyện đến cảnh giới hóa hư, có thể thu phát sức mạnh tự nhiên như ý.

Đông Vương Công nhìn rõ tu vi của mấy đệ tử, thầm gật đầu không thôi, mấy đệ tử tuy thực lực có phân chia tốt xấu, nhưng trên con đường tu hành lại vô cùng khắc khổ, vì vậy tu vi hiện tại của họ đều không tệ.

Khi một hàng đến Vạn Thọ Sơn, bên ngoài Vạn Thọ Sơn đã ẩn chứa các phương cường giả.

Đông Vương Công trực tiếp hạ xuống một ngọn núi, nơi đây cách Vạn Thọ Sơn gần, vô cùng tiện lợi để thăm dò tất cả xung quanh.

"Chư vị đạo hữu, ngọn núi này đã có người rồi, xin hãy đi nơi khác đi!" Đông Vương Công vừa hạ xuống, có một giọng nói thiếu kiên nhẫn truyền đến.

Ngọn núi có vị trí ưu việt, hiển nhiên không phải ai cũng có thể chiếm cứ được, đối phương có thể chiếm cứ ở đó, thực lực khẳng định không yếu.

Đông Vương Công tự nhiên biết điều này, nhưng đã chọn một chỗ rồi, không có cách nào khác, xung quanh khắp nơi đều là tu sĩ.

Đông Vương Công đã đến, đương nhiên phải chọn vị trí tốt nhất rồi.

"Ngọn núi này ta đã chiếm, lui đi!" Đông Vương Công đạm nhiên nói, thậm chí còn không nhìn đối phương.

"Cuồng vọng!

Ngọn núi này ta đã chiếm nhiều năm, nói chiếm là chiếm được sao?" Đối phương hiển nhiên không muốn dễ dàng nhường địa bàn, dù sao vị trí đẹp không dễ tìm, việc này liên quan đến Hồng Mông Tử Khí, ai cũng không muốn dễ dàng nhượng bộ.

"Nếu còn không biết tiến thoái, ta sẽ trực tiếp khiến ngươi không đi được!" Đông Vương Công vẫn vô cùng bình tĩnh, những sinh linh này hiện tại không có tư cách thu hút sự chú ý của Đông Vương Công, vì thực sự không đủ tư cách.

"Kẻ nào?

Lại cuồng vọng như vậy!" Các tu sĩ đối diện liên tục bị Đông Vương Công xem thường, thậm chí Đông Vương Công còn buông lời đe dọa, khiến mấy tu sĩ vô cùng phẫn nộ.

"Ta muốn xem xem thực lực của ngươi, có ngang với khẩu khí cuồng bạo của ngươi không!" Thấy Đông Vương Công coi thường người khác, mấy tu sĩ lập tức bay lên, muốn thử xem Đông Vương Công có bao nhiêu cân lượng.

"To gan!

Đế Quân ở đây, há có thể dung thứ sự càn rỡ!" Cửu Anh hô lớn một tiếng, không đợi Đông Vương Công ra tay, mấy người họ đồng loạt thi triển thần thông, trong khoảnh khắc đã chế ngự năm vị Đại La

Kim Tiên đối diện.

Trận chiến diễn ra trong gang tấc, cũng kết thúc trong chớp mắt.

Năm vị cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong chớp mắt đã bị tiêu diệt thân hình, điều quan trọng nhất, nhân vật chính kia thậm chí còn không ra tay!

Chỉ những tùy tùng ra tay, trong chớp mắt đã tiêu diệt năm vị Đại La Kim Tiên!

Các tu sĩ chứng kiến cảnh này thầm kinh hãi, nhanh chóng dò hỏi tin tức về Đông Vương Công và mấy người kia.

Đông Vương Công một phương cường thế chiếm lĩnh ngọn núi, vị trí này quả thực vô cùng tốt, nhưng những tu sĩ nhận ra Đông Vương Công, nhìn thấy tôn sát thần này, đều dập tắt ý định tranh đoạt ngọn núi.

"Từ tay Đông Vương Công tranh đoạt ngọn núi, chi bằng trực tiếp quay về bế quan tu hành đi!" Rất nhiều tu sĩ đều lắc đầu, tỏ ý không muốn tranh giành với Đông Vương Công, dù sao Đông Vương Công cũng không phải là kẻ dễ chọc, uy danh của hắn là do giết chóc mà ra!

Hiện tại Đông Vương Công đã lĩnh chức vị thủ lĩnh vạn tiên, trên danh nghĩa có trách nhiệm quản thúc vạn tiên.

"Đông Vương Công mạnh mẽ như vậy, chúng ta không dám chọc!" Tuy nhiên có người bị uy danh của Đông Vương Công trấn nhiếp, nhưng cũng có người không phục sự cường đại của Đông Vương Công.

"Đông Vương Công ư?

Chẳng phải chỉ là một tu sĩ Chuẩn Thánh nho nhỏ, dù có là thủ lĩnh vạn tiên do Đạo Tổ đích thân chỉ định, cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, không có gì đáng nói!" Bạch Hổ Thánh Quân khinh thường

nhìn Đông Vương Công, hắn cũng là sinh linh do Đạo Tổ đích thân chỉ định, lúc đó Đạo Tổ thành Thánh, đã để Bạch Hổ Thánh Quân trấn thủ phương Tây, sách phong làm một trong Thiên Địa Tứ Thánh Linh, cùng với Thanh Long Thánh Quân, Chu Tước Thánh Quân, Huyền Vũ Thánh Quân, hợp xưng Thiên Địa Tứ Cực Thánh Quân.

Hiện tại Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, Thiên Đạo cũng trở nên hoàn thiện hơn, vì vậy Bạch Hổ Thánh Quân cuối cùng cũng có thể du đãng giữa trời đất.

Lần này nghe Hồng Vân Lão Tổ được Hồng Mông Tử Khí, mà Hồng Vân Lão Tổ lại chậm chạp không thể luyện hóa, khiến Bạch Hổ Thánh Quân và các tu sĩ khác đều nảy sinh ý định chiếm làm của riêng.

Lúc này, thấy Đông Vương Công chiếm cứ ngọn núi tốt nhất, Bạch Hổ Thánh Quân, đồng là cảnh giới Chuẩn Thánh, lại vô cùng khinh thường Đông Vương Công.

Đông Vương Công thân là cường giả Chuẩn Thánh, tự nhiên sớm đã nghe lời nói của Bạch Hổ Thánh Quân, đối phương cũng hiển nhiên không có ý định hạ thấp giọng.

Đông Vương Công lúc này hoàn toàn không để ý, những sinh linh này, dù Bạch Hổ Thánh Quân có thế nào đi nữa, căn bản không thể thu hút chút chú ý nào của Đông Vương Công.

Kể từ khi Đông Vương Công liên thông thế giới ngũ tạng, thực lực nhục thân của hắn đã thành công bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc này gọi là Á Thánh cũng không sai.

Chẳng qua thực lực của Đông Vương Công quá mức cường đại, khi không cố ý triển lộ, người khác sẽ lầm tưởng hắn chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh bình thường.

Còn về sự khiêu khích của Bạch Hổ Thánh Quân, trong mắt Đông

Vương Công, giống như một con kiến đang chế giễu Thánh nhân, thử hỏi, Thánh nhân dù có nghe thấy, liệu có thể có phản ứng kịch liệt như vậy không?

Nhưng Đông Vương Công càng xem thường Bạch Hổ Thánh Quân, Bạch Hổ Thánh Quân lại càng trong lòng khó chịu.

"Hừ, ta đường đường là cường giả Chuẩn Thánh, lại là Thiên Địa Tứ Cực Thánh Quân do Đạo Tổ đích thân phong, dù là Đông Vương Công có thấy ta, cũng phải chấp lễ lui nhường!" Bạch Hổ Thánh Quân trong lòng tức giận, dẫn theo các cường giả Bạch Hổ nhất tộc phía sau, trong khoảnh khắc cưỡi mây đến ngọn núi mà Đông Vương Công đang ở.

"Kẻ kia dừng bước, Đế Quân của ta ở đây, không được đến gần!" Cửu Anh tiến lên một bước, chặn đường Bạch Hổ Thánh Quân một hàng.

Chương 169

"To gan!

Bạch Hổ Thánh Quân do Đạo Tổ đích thân phong, Đế Quân thấy cũng phải chấp lễ!" Bạch Hổ tộc trưởng quát Cửu Anh, thân là thân tín của Bạch Hổ Thánh Quân, lúc này tự nhiên là lúc cần thể hiện.

"Chó má Bạch Hổ Thánh Quân, trước mặt Sư Tôn của ta, còn không mau mau lui đi!" Bạch Viên nhe răng trợn mắt, hung hăng dùng Vô Cực Hỗn Nguyên Côn trong tay chỉ vào mũi Bạch Hổ tộc trưởng mà quát mắng.

"Tiểu bối, đang tìm chết!" Bạch Hổ Thánh Quân ngại thân phận của mình, không tiện ra tay với hậu sinh Bạch Viên, nhưng một luồng uy áp ngập trời giận dữ kích động tứ phương, như sóng lớn của sông lớn, đập vào bờ đê.

"Đạo hữu, ta khuyên ngươi mau chóng rời đi!" Đông Vương Công đạm nhiên nói một câu, Bạch Hổ Thánh Quân ra tay với đệ tử của hắn, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không còn thờ ơ nữa.

Bạch Hổ Thánh Quân vốn muốn dùng thánh uy áp chế Bạch Viên, nhưng một câu nói đạm đạm của Đông Vương Công, khiến tất cả uy áp hắn phát ra đều tiêu tán trong vô hình.

Một chiêu cử trọng nhược khinh của Đông Vương Công, nhất thời khiến Bạch Hổ Thánh Quân trong lòng kinh hãi, thân là cường giả đồng cấp, hắn tự nhiên từ vừa rồi đã thể hội được sự khủng bố của Đông Vương Công.

Sắc mặt Bạch Hổ Thánh Quân cứng lại, vốn đã có ý định thử rồi lui, nhưng nhìn thấy ánh mắt chỉ trỏ xung quanh, sắc mặt Bạch Hổ Thánh Quân thay đổi, giận dữ nói: "Đông Vương Công, ta là Tứ Cực

Thánh Quân do Đạo Tổ đích thân phong, thấy bản Thánh Quân, lại dám vô lễ như vậy!" Bạch Hổ Thánh Quân giận dữ gầm lên một tiếng, vung tay một cái, một đạo hư ảnh hổ trảo khổng lồ ngưng thực, trong khoảnh khắc vỗ mạnh về phía Đông Vương Công.

Mây theo rồng, gió theo hổ, Bạch Hổ Thánh Quân vừa động, nhất thời vô tận phong thanh tứ quyển, tựa hồ có vô số chó sói, hổ báo đang âm thầm hiệp trợ Bạch Hổ Thánh Quân, đồng loạt tấn công Đông Vương Công.

"Khuyên ngươi rời đi không nghe!

Vậy thì tự chuốc khổ vào thân!" Đông Vương Công lắc đầu, tương tự vung ra một chưởng.

Ngũ Hành Thần Quang loạn xạ, phong vân chu thiên biến hóa, Đông Vương Công vừa ra tay, lập tức có thiên địa vĩ lực đi theo, trực tiếp điều động bản nguyên trời đất!

Một đòn nhìn như bình thường, nhưng trong mắt Bạch Hổ Thánh Quân lại là một cảnh tượng khác, hắn giống như bị cấm cố trong gang tấc, ngay cả khả năng né tránh và phản kích cũng không có.

Còn về một đòn Bạch Hổ Thánh Quân đánh ra, khi Đông Vương Công ra tay thì đã tan biến, cảnh tượng lúc này giống như Đông Vương Công vỗ một cái, Bạch Hổ Thánh Quân không né tránh, cứ đứng yên cho Đông Vương Công đánh.

"Bốp!" Một cái tát giáng vào mặt, Bạch Hổ Thánh Quân trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Không có tiếng động kinh thiên động địa, Bạch Hổ Thánh Quân trực tiếp bị đánh ngã xuống đất.

"Lão Tổ!" Thấy Bạch Hổ Thánh Quân ngã xuống đất, Bạch Hổ tộc trưởng kinh hô một tiếng.

Vội vàng tiến lên kiểm tra, nhưng Bạch Hổ Thánh Quân văn ti bất động, đợi Bạch Hổ tộc trưởng lật hắn lại, chỉ thấy Bạch Hổ Thánh Quân thất khiếu chảy máu, không còn chút sinh cơ nào!

Một đòn bất động thanh sắc của Đông Vương Công, một cái tát đã đánh chết một vị cường giả Chuẩn Thánh!

Chứng kiến cảnh này, Đông Vương Công lại không lấy làm kỳ lạ, vừa rồi nhìn như tùy ý, thực ra đã cô đọng một đòn chí cường vào giữa một chưởng, từ việc Bạch Hổ Thánh Quân bị trời đất cấm cố, có thể thấy được chỗ cường đại của một đòn của Đông Vương Công.

Lúc này Bạch Hổ Thánh Quân chết đi, nhục thân của hắn hóa thành vô số điểm sáng trắng, trực tiếp bay về phía Tây phương.

"Quả nhiên như vậy!" Đông Vương Công nhìn những đốm sáng trắng đó, trước đó hắn đã có chút suy đoán.

Bạch Hổ, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn người có thể được phong làm Tứ Cực Thánh Quân, thì khẳng định từ tay Đạo Tổ đã được lợi lộc.

Nếu không trấn thủ tứ cực của địa phương, ngày đêm đều phải canh giữ ở đó, không có bất kỳ lợi lộc nào ai sẽ nguyện ý làm.

Đông Vương Công cũng không quản những chuyện đó, hắn có thể một chưởng đánh chết đối phương, là không coi Thánh Quân vào mắt.

Cùng lắm đối phương lại đến tìm lúc nào, lại cho một cái tát là được.

Còn về Bạch Hổ nhất tộc, thấy Bạch Hổ Thánh Quân đều bị Đông Vương Công một chưởng đánh chết, ai cũng không dám nói thêm lời nào, một đám tu sĩ trực tiếp bỏ chạy, ngay cả chuyện tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí cũng không màng tới nữa.

Đông Vương Công chém giết Bạch Hổ Thánh Quân, lúc này cũng

không còn ai dám không biết điều mà gây khó dễ cho Đông Vương Công nữa.

Trong Vạn Thọ Sơn yên bình trở lại, Hồng Vân Lão Tổ chậm chạp không hiện thân, hiển nhiên ngay cả Hồng Vân Lão Tổ cũng biết bên ngoài sớm đã là Long Đàm Hổ Huyệt.

Nhưng cảnh tượng này không tồn tại được bao lâu, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo đại quân Yêu tộc áp sát.

Yêu Hoàng Đế Tuấn đã trầm tịch trong Thiên Cung ngàn năm, cuối cùng vẫn chú ý đến Hồng Vân Lão Tổ.

Không có Hồng Mông Tử Khí trợ giúp, Yêu Hoàng Đế Tuấn sau khi Trảm Nhị Thi, cũng không cách nào Trảm Tự Ngã Thi, vì vậy tu vi bị kẹt ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, chậm chạp không thể đột phá.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng đối mặt với vấn đề tương tự, tu hành vô cùng điên cuồng, nhưng lại không cách nào đột phá.

Trước đó không có Hồng Mông Tử Khí dụ dỗ, dù không thể đột phá, cũng chỉ sẽ tìm vấn đề ở bản thân.

Nhưng bây giờ biết rõ Hồng Vân Lão Tổ có một tia cơ sở thành đạo, khi tu vi bị kẹt, mọi người đều nhìn thấy con đường tắt trong tay Hồng Vân Lão Tổ!

Đại Đạo gian nan, chỉ cần có một tia cơ hội là phải tranh thủ.

Đế Tuấn và Thái Nhất có thể trở thành Yêu Hoàng, mức độ chấp trước với Đại Đạo của họ càng khó mà tưởng tượng được.

Chính vì vậy, Yêu Hoàng Đế Tuấn dẫn theo vô số Thiên Binh áp sát, thề sẽ bức bách Hồng Vân Lão Tổ giao ra một tia Hồng Mông Tử Khí đó!

Đông Vương Công trên đỉnh núi nhìn Yêu tộc đại quân tiến đến,

nhưng Đông Vương Công không có ý định ra mặt.

Là thủ lĩnh Nam Tiên, Đông Vương Công hiện tại không có ý định giúp Hồng Vân Lão Tổ đánh nhau, Đông Vương Công lần này đến cũng vì Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên phải nhân cơ hội mà hành sự.

Lúc này Yêu tộc đại quân bao vây Vạn Thọ Sơn thành một vòng tròn, các tu sĩ xung quanh tự nhiên không thể không thấy.

"Hồng Vân đạo hữu, bản hoàng biết ngươi đang ở trong Ngũ Trang Quán, xin đạo hữu ra gặp một lần!" Yêu Hoàng Đế Tuấn đứng trên đám mây, lớn tiếng hô vào trong Ngũ Trang Quán.

Nhưng Đế Tuấn hô một lúc lâu sau, trong Ngũ Trang Quán ngoài những đám mây mù lượn lờ, không thấy có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Điều này khiến Yêu Hoàng Đế Tuấn cảm thấy mất mặt, vừa định tiếp tục nhắc nhở đối phương, Đông Hoàng Thái Nhất lại mở lời trước.

"Đại ca, hôm nay hà tất phải nói lời hay ý đẹp với Hồng Vân kia, chúng ta trực tiếp đánh phá đại trận của Trấn Nguyên Tử, bắt lấy Hồng Vân Lão Tổ là được!" Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt nhiên không có ý định nể mặt đối phương, bức bách Hồng Vân Lão Tổ giao ra Hồng Mông Tử Khí mới là quan trọng.

"Hồng Vân, mau mau hiện thân!

Nếu không đánh phá đại trận của ngươi, hôm nay sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu!" Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ gầm lên, vô số Yêu binh phía sau cũng lũ lượt hò hét.

Nhất thời tiếng hô rung trời, yêu vân che nhật.

Trong Ngũ Trang Quán, Hồng Vân Lão Tổ sớm đã biết tất cả mọi chuyện bên ngoài, lúc này hai mắt tròn xoe, giận dữ dâng lên tận đầu.

Chương 170

"Đạo huynh, ta Hồng Vân Lão Tổ cũng đường đường là cường giả một phương, hà tất phải bị người vũ nhục đến mức này, hôm nay ta muốn quyết một trận tử chiến với Thái Nhất kia!" Hồng Vân Lão Tổ cũng là kẻ thành danh từ thuở khai thiên tích địa, trong lòng hắn có khí phách ngút trời, bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất trước mặt vô số đạo hữu, lại lớn tiếng quát mắng Hồng Vân Lão Tổ, thực sự khiến Hồng Vân không thể nhẫn nhịn.

"Hiền đệ!

Nếu ngươi đi ra ngoài, đó chính là trúng kế của Thái Nhất!

Hiện tại ngươi hãy tiềm tu trong Ngũ Trang Quán, ta không tin, Yêu tộc có thể đánh phá đại trận Vạn Thọ Sơn của ta được!" Trấn Nguyên Tử cố sức kéo Hồng Vân Lão Tổ lại, hắn hiểu rõ, nếu để Hồng Vân đi ra ngoài, e rằng có đi mà không có về!

Yêu tộc bên ngoài đều đang chờ Hồng Vân tự dâng mình đến!

"Hồng Vân rụt đầu rụt cổ, không mau mau ra chịu chết!" Tiếng chửi rủa bên ngoài càng lúc càng chói tai, dùng Đạo pháp truyền âm, khiến Hồng Vân Lão Tổ dù trốn trong đại trận cũng nghe thấy rõ ràng.

Trấn Nguyên Tử hết lời khuyên nhủ Hồng Vân Lão Tổ, Hồng Vân mới yên tâm bế quan, tiếp tục lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ cần có thể sớm ngày lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, nguy cơ bên ngoài có thể sớm được giải trừ, đó là suy nghĩ trong lòng Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử Đại Tiên.

Nhưng trong mắt Đông Vương Công, Hồng Vân Lão Tổ căn bản không có cách nào lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí nói trắng ra là được chuẩn bị cho Thiên Định Thánh nhân, ngay cả Lục Thánh Thiên Định lĩnh ngộ cũng vô cùng khó khăn, huống hồ Hồng Vân Lão Tổ còn kém hơn nhiều?

Lúc này Đông Vương Công nhìn tình hình trong Vạn Thọ Sơn, khí vận vốn thuộc về Hồng Vân Lão Tổ, lúc này đang không ngừng tiêu tán.

Ban đầu kim vân khí vận của Hồng Vân dài ngàn trượng, nhưng bây giờ đã tiêu tán vài trăm trượng.

Đông Vương Công lúc này âm thầm điều khiển khí vận thần long, khiến thần long bay lên giữa không trung Vạn Thọ Sơn, nuốt chửng những lực lượng khí vận tiêu tán kia.

Đông Vương Công cũng chỉ thử nghiệm, không ngờ lại thực sự thành công!

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ đang bế quan lại càng thêm bực bội, căn bản không thể tĩnh tâm, càng không nói đến việc lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Cũng chính vì Hồng Vân Lão Tổ mệnh trung có kiếp nạn này, trong vô hình bị sát khí xâm nhiễm Linh Đài, vì vậy không thể nào bình yên vô sự vượt qua kiếp nạn lần này.

Nhận thấy Yêu tộc bên ngoài càng chửi rủa càng hung hăng, phe Vạn Thọ Sơn vẫn án binh bất động.

Đông Hoàng Thái Nhất không khỏi lửa giận bốc ba trượng, liền tế xuất Hỗn Độn Chung, trong khoảnh khắc vô tận hỗn độn khí tức tràn ngập, công kích vào Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận trên Vạn Thọ Sơn.

"Ầm ầm!" Vô tận tinh khí thổ chi kích động trường không, dù Đông Hoàng Thái Nhất dùng chí bảo công kích, cũng chỉ khiến Tiên Thiên Đại Trận đó chấn động một chút mà thôi.

“Tiên Thiên Đại Trận này là do Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Địa Thư bố trí, thêm vào tinh khí đại địa Vạn Thọ Sơn, chỉ dựa vào Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không thể đánh phá đại trận này!” Đông Vương Công nhìn thấy rõ ràng, hắn đã dùng Thiên Nguyên Thần Đồng thuật quan sát nội ngoại đại trận.

“Yêu tộc nhị lang, theo ta giết!” Đông Hoàng Thái Nhất hô lớn một tiếng, vô số sinh linh Yêu tộc cũng lũ lượt ra tay trợ trận.

Yêu Hoàng Đế Tuấn nhận thấy không thể hòa giải được nữa, cũng âm thầm tức giận Hồng Vân Lão Tổ không biết tiến thoái, lúc này Yêu Hoàng triển khai Hà Đồ Lạc Thư, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong khoảnh khắc thành hình.

Vô tận tinh quang được dẫn dắt xuống Hồng Hoang đại địa, cùng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đế Tuấn bố trí hòa hợp làm một.

Đế Tuấn hiển nhiên muốn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cùng với Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận của Trấn Nguyên Tử tiêu ma lẫn nhau.

Trấn Nguyên Tử có thể mượn lực lượng đại địa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì có thể mượn lực lượng tinh thần chu thiên, như vậy thì cũng có phần thế quân lực địch.

Nhưng trong tay Yêu Hoàng có hàng ức vạn Yêu binh, Trấn Nguyên Tử dù dẫn theo bảy mươi hai cao đồ, nhưng số quân có thể dùng cũng không bằng một phần vạn của Yêu tộc.

Lúc này hai phe đại chiến nổ ra, xung quanh trong khoảnh khắc lại thu hút vô số cường giả.

“Trừ Lục Thánh Thiên Định ra, e rằng tất cả tu sĩ đều đã đến Vạn Thọ Sơn rồi!” Đông Vương Công quan sát ở một bên, Lục Thánh

không cần Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân Lão Tổ, những tu sĩ khác có thể cần đến, sớm đã tập trung đông đúc ở đây.

Một tia Hồng Mông Tử Khí, lại kéo theo vô số tai kiếp, cuối cùng Hồng Mông Tử Khí về tay ai, lại vẫn chưa thể biết.

Bên ngoài Vạn Thọ Sơn, quần hùng vây công không ngừng, đại trận thủ hộ cũng bị va đập đến động đãng bất an.

Phe Ngũ Trang Quán rốt cuộc nhân thủ có hạn, tuy Trấn Nguyên Tử cũng là một cao thủ, nhưng đối mặt với vô số yêu binh hợp lực tiến công, bị động phòng thủ khiến Trấn Nguyên Tử tiêu hao vô cùng to lớn.

Đông Vương Công đứng ngoài trận quan sát rõ mồn một, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đích thực là nhân vật phi thường, nhưng Tiên Thiên Mậu Thổ chi khí đang bị tiêu hao cực nhanh, đại trận thủ hộ cũng khó lòng duy trì lâu dài.

"Cứ để yêu tộc tiêu hao uy lực của đại trận, đợi đến thời khắc then chốt, ta ra tay hái đào là được!" Đông Vương Công ung dung quan sát chiến trường bên ngoài, hiện tại y vẫn chưa có ý định ra tay.

Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận tuy tinh diệu, nhưng Đông Vương Công dựa vào Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật đã quan sát trận pháp này vài lần, thông qua một phen suy diễn, Đông Vương Công đã triệt để nắm giữ trận pháp này.

Nếu có linh bảo thuộc tính tương ứng trong tay, tìm một phúc địa linh sơn, Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận do Đông Vương Công bố trí sẽ còn cường đại hơn trận pháp của Trấn Nguyên Tử.

Đông Vương Công hiện tại không chỉ thực lực thăng tiến, mà nhãn giới, kiến thức, thậm chí tư chất cũng đều tăng tiến theo tu vi.

Lúc này Trấn Nguyên Tử Đại Tiên không thể ngồi yên được nữa,

đại trận tiêu hao quá lớn, tinh hoa Mậu Thổ rút ra từ địa mạch không đủ bù đắp tiêu hao, tạo thành một tuần hoàn ác tính.

Do đó Trấn Nguyên Tử chuẩn bị tự mình ra trận, dùng linh khí của bản thân thay thế nguồn động lực của đại trận, cung cấp mọi năng lượng cần thiết cho đại trận vận chuyển.

Một Chuẩn Thánh cường giả, lượng linh khí trữ tồn trong cơ thể vô cùng khủng bố.

"Yêu Hoàng Đế Tuấn, Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ ban cho, giờ đây Đạo Tổ vừa mới hợp thân Thiên Đạo, ngươi dám càn rỡ như vậy, đến Vạn Thọ Sơn của ta hô đánh hô giết, chẳng lẽ không sợ ta cáo lên Tử Tiêu Cung, khiến ngươi chịu Đạo Tổ trách phạt ư?" Trấn Nguyên Tử vừa vận chuyển thần thông, vừa lên tiếng uy hiếp đối phương.

Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa nghe lời này, trong lòng quả thực ẩn ẩn lo lắng.

Đạo Tổ Hồng Quân tuy hợp thân Thiên Đạo, nhưng ban đầu một luồng Hồng Mông Tử Khí kia đã ngay trước mặt Đạo Tổ, bị Hồng Vân Lão Tổ thu lấy.

Lúc đó các cường giả tại chỗ không dám tranh đoạt công khai, nhưng lại ngấm ngầm ra tay với Hồng Vân Lão Tổ.

Nếu Đạo Tổ thật sự trách phạt, e rằng những sinh linh tham gia tranh đoạt kia cũng không có gì để nói.

Lúc này Đế Tuấn có chút do dự, Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh lại hừ lạnh một tiếng, khinh thường mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử, ngươi cũng đừng lấy Đạo Tổ ra uy hiếp ta, Đạo Tổ đã minh ngôn, Hồng Mông Tử Khí mọi người ai nấy đều dựa vào cơ duyên, ngươi nếu đoạt được, đó cũng là cơ duyên của Hồng Vân Lão Tổ không đủ!

Huống hồ Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, phi lượng kiếp không đến, Đạo Tổ sẽ không tái hiện thân giữa Hồng Hoang.

Hôm nay niệm tình ta không oán không cừu, đều là môn hạ Đạo Tổ, mau bảo Hồng Vân lập tức giao ra Hồng Mông Tử Khí, chuyện hôm nay liền kết thúc tại đây, nếu không..." Thái Nhất giữa không trung lớn tiếng tuyên bố, Trấn Nguyên Tử nghe mà lòng trầm tư, đúng như Thái Nhất đã nói, Đạo Tổ lúc đó đã nói, lượng kiếp không đến, Hồng Quân không xuất hiện, cho dù Trấn Nguyên Tử có kiện cáo Yêu Hoàng, e rằng Đạo Tổ cũng sẽ không hiện thân.

"Nếu không thì muốn thế nào?" Giữa lúc Thái Nhất thị uy, một đạo thanh âm lạnh băng truyền khắp cửu thiên.

Mọi người nhìn về phía đó, chính là thanh âm của Hồng Vân Lão Tổ truyền đến.

Chương 171

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ ngồi trên một hồ lô đỏ, hồ lô lớn trăm trượng, hồng quang rực rỡ chiếu rọi chư thiên, trong miệng hồ lô từng luồng sương mù đỏ tươi tản mát ra, trông thần bí cường đại.

"Hồng Vân Lão Tổ, cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất mang theo nụ cười lạnh, nhìn về phía Hồng Vân Lão Tổ đang ngồi trên hồ lô.

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ cũng đã trảm xuất Nhất Thi Chuẩn Thánh, trước đó đã trảm xuất thiện thi tại Ngũ Trang Quán, nhưng những năm này lại cứ mãi không thể trảm xuất ác thi.

"Lão tổ ta ở đây, Hồng Mông Tử Khí cũng ở trong tay ta, ai có bản lĩnh, hãy đến tìm Hồng Vân Lão Tổ ta mà lấy a!" Hồng Vân Lão Tổ dáng vẻ ngông cuồng, khinh thường nhìn Đông Hoàng Thái Nhất trên trời, Yêu Hoàng thì thế nào, cũng chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi, ngay cả một Thánh vị cũng không có.

Ánh mắt của Hồng Vân, Đông Hoàng Thái Nhất dường như trong nháy mắt đã đọc được, trong mắt sát cơ bạo xạ, "Hồng Vân, nếu không giao ra Hồng Mông Tử Khí, hôm nay sẽ khiến ngươi thần hồn câu diệt!" "Hồng Vân hiền đệ!" Lúc này Hồng Vân Lão Tổ lại bị Trấn Nguyên Tử ngăn lại, không cho làm càn.

Hồng Vân cười một tiếng, nói với Trấn Nguyên Tử: "Đạo huynh, Hồng Vân ta phúc duyên nông cạn, Hồng Mông Tử Khí cũng không thể tham ngộ, trước đây ta muốn nhường cơ duyên cho huynh, nghĩ rằng căn nguyên của huynh nhất định có thể tham ngộ được đôi chút, nhưng huynh lại không chịu tiếp nhận, giờ đây yêu tộc vây công Vạn Thọ Sơn, Hồng Vân ta lại không thể liên lụy đạo huynh nữa!" Một

phen lời lẽ của Hồng Vân Lão Tổ tình chân ý thiết, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên không ngừng lắc đầu thở dài, cũng biết đại thế không thể làm trái, nhưng để Hồng Vân Lão Tổ ra ngoài chịu chết, Trấn Nguyên Tử tuyệt nhiên không thể làm ra chuyện như vậy.

Đông Vương Công đứng trên đỉnh núi quan sát tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, từ khi Hồng Vân Lão Tổ xuất hiện, khí vận của y đang tăng tốc lưu thất, giống như sinh mệnh lực đang nhanh chóng trôi đi vậy.

Điều này khiến Đông Vương Công vô cùng khó hiểu, khí vận của Hồng Vân vẫn luôn tích tụ trên người, môn hạ chỉ có hai đồng tử, vì vậy khí vận toàn bộ đều tự bản thân y, hiện tại Hồng Vân tuy đối mặt với nguy cục, nhưng vẫn hào phát vô thương, vậy khí vận vì sao lại không ngừng lưu thất chứ?

Ngay lúc Đông Vương Công đang suy tư, Hồng Vân Lão Tổ đã xông ra khỏi đại trận, trong tay y là chiếc hồ lô lớn kia, chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô.

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ thúc giục pháp quyết, vô cùng Lạc Hồn Sa cùng với biển lửa ngập trời bay tứ tán.

Lạc Hồn Sa bay đến đâu, phàm yêu tộc nào bị dính phải, lập tức da nứt thịt tan, xương thịt tiêu dung, kẻ có thực lực yếu kém hơn thì hồn phi phách tán, trực tiếp mất mạng.

Sự bùng nổ đột ngột của Hồng Vân Lão Tổ, trong nháy mắt đã tiêu diệt vô số sinh linh yêu tộc.

"Hồng Vân, tìm chết!" Đế Tuấn lớn tiếng gầm thét, vội vàng điều động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, muốn đánh chết Hồng Vân Lão Tổ.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất cũng vận chuyển Hỗn Độn Thần

Chung, Hỗn Độn chi khí áp chế cửu thiên, đồng thời từng luồng túc sát chi khí khuấy động bát phương, phong cấm cửu thiên thập địa, vây khốn Hồng Vân Lão Tổ thật chặt.

"Oanh!" Lạc Hồn Sa tạo thành một vòng tròn, bảo vệ Hồng Vân Lão Tổ bên trong.

Lạc Hồn Sa và Hỗn Độn Chung triệt tiêu lẫn nhau, Đế Tuấn thì triển khai Hà Đồ Lạc Thư, cưỡi thiên mã, tay cầm thần kiếm, xông đến giết Hồng Vân Lão Tổ.

Thấy Hồng Vân Lão Tổ bị vây khốn, Phục Hy, Côn Bằng bên cạnh cũng không nhịn được mà ra tay.

"Sát!" Côn Bằng Lão Tổ triển khai tốc độ cực nhanh, bằng trảo khổng lồ trực tiếp vồ vào sau lưng Hồng Vân Lão Tổ, một chiêu hiểm độc xảo quyệt, nhắm vào chỗ hiểm của Hồng Vân Lão Tổ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ cũng rình rập trong bóng tối, ẩn mình trong hư không, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm như cặp rắn độc, chờ đợi thời cơ tốt nhất, muốn giáng cho Hồng Vân Lão Tổ một đòn chí mạng.

Lúc này Đông Vương Công thì đang điều khiển Khí Vận Kim Long, không ngừng thôn phệ khí vận vô biên của Hồng Vân Lão Tổ trên không trung.

Khí vận vô biên của Hồng Vân Lão Tổ tán tận, Đông Vương Công lại ở một bên điều khiển Khí Vận Kim Long thôn phệ vô cùng hoan hỉ.

Lúc này các cường giả tạo thành thế vây công, hợp kích Hồng Vân Lão Tổ, cho dù Hồng Vân Lão Tổ đạo pháp cao thâm, nhưng cũng không phải đối thủ của chư vị đại thần.

"Phụt!" Bằng trảo của Côn Bằng Lão Tổ xé nát lưng Hồng Vân Lão Tổ, đồng thời Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm xuyên thủng nhục thân Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ chật vật lùi lại, toàn thân máu me đầm đìa, vô số thần huyết vương vãi khắp trời.

Phong vân chi khí vờn quanh thân Hồng Vân Lão Tổ, mỗi một giọt thần huyết đều có thể mang đến vô tận phong vân biến ảo.

"Hiền đệ!" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên xông ra khỏi Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận, đầu đội Địa Thư, hư ảnh Nhân Sâm Quả Thụ chiếu rọi quanh thân Trấn Nguyên Tử.

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ cười lạnh lẽo, vẻ ngoài thê thảm ẩn chứa sát cơ vô cùng.

"Đạo huynh, không cần như vậy!" Hồng Vân Lão Tổ hất Trấn Nguyên Tử ra, cấp tốc chạy trốn về phía sau, đồng thời khí thế trên người Hồng Vân Lão Tổ không ngừng tăng vọt, vào khoảnh khắc này có dấu hiệu đột phá!

"Bị nhiều cường giả vây công, cho dù Hồng Vân Lão Tổ là người tâm địa nhu thiện, lúc này cũng nhất định lòng tràn đầy hung lệ khí!" Đông Vương Công bước ra, đã đến lúc ra tay.

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ bay đi, đột nhiên thu Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô bên người, "Trảm!" Hồng Vân Lão Tổ toàn thân hắc khí bao phủ, vào thời khắc sinh tử, mượn oán khí, sát khí, nộ khí trong lòng, một mạch trảm xuất ác thi.

Ác thi vừa xuất hiện, vô cùng hắc khí khuấy động chư thiên, thực lực của Hồng Vân Lão Tổ trong nháy mắt tăng vọt một đoạn.

"Ha ha, Thiên Đạo, giờ đây để ta tu vi đột phá, đây là bồi thường cho ta ư?" Hồng Vân Lão Tổ trong mắt tràn đầy vẻ phẫn hận.

Trước đây trong Tử Tiêu Cung, bất tri bất giác lại nhường Thánh vị, sau đó lại hồ đồ có được một luồng Hồng Mông Tử Khí, tất cả, nhìn như trùng hợp, thực chất càng giống một âm mưu quỷ kế.

Hồng Vân và Côn Bằng Lão Tổ đều là những người độn tốc vô song, cũng đều từng có được Thánh vị, cuối cùng lại đều mất đi.

Hiện tại Hồng Vân Lão Tổ có được Hồng Mông Tử Khí, nhưng căn bản không thể tham ngộ, vì vậy một tia thành đạo chi cơ, lại càng giống một phù chú đoạt mệnh!

Còn về nguyên nhân cuối cùng của tất cả, Hồng Vân Lão Tổ hiện tại vẫn chưa hề minh bạch.

Họa sát thân sắp đến, không biết rốt cuộc bị ai bày kế, thật sự rất đáng thương.

"Hồng Vân Lão Tổ, cho dù bây giờ có trảm xuất ác thi, cũng căn bản vô lực xoay chuyển trời đất!

Giao ra Hồng Mông Tử Khí, vẫn còn một đường sinh cơ!" Các cường giả bốn phương không ngừng truy đuổi Hồng Vân Lão Tổ, Đông Vương Công trong lòng biết đối phương nhất định sẽ tự bạo, cho nên vẫn luôn lảng vảng bên ngoài, chờ đợi thời khắc cuối cùng.

Người khác ở phía trước đánh sống đánh chết, Đông Vương Công ở phía sau hái đào, đích thực là một lựa chọn không tồi.

Lúc này Hồng Vân Lão Tổ cho dù lâm trận đột phá, nhưng những kẻ kia vẫn không buông tha Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ cũng hiểu rõ tình hình, cho dù thực lực có cường đại đến mấy, cũng căn bản không thể kháng cự nhiều cường giả như vậy.

Hồng Vân Lão Tổ triển khai Vân Độn Chi thuật, Phong Vân Độn Pháp tốc độ vô song, lại thêm vừa mới đột phá, trong một thời gian các tu sĩ khác không thể theo kịp tốc độ của Hồng Vân Lão Tổ.

"Hồng Vân, hôm nay cho dù ngươi chạy đến chân trời góc biển, cũng khó thoát khỏi cái chết!" Đông Hoàng Thái Nhất gầm thét, đôi

cánh giương ra, Kim Ô Độn Thuật cũng vô song.

Đông Hoàng Thái Nhất và Hồng Vân Lão Tổ kết nhân quả, cho nên hôm nay không ai muốn Hồng Vân Lão Tổ còn sống.

"Oanh!" Côn Bằng Lão Tổ xé rách hư không, dùng thần tốc của Côn Bằng để chặn Hồng Vân Lão Tổ.

Lúc này hư không khai liệt, một hư ảnh kim bằng khổng lồ từ hư vô mà ra, xé rách trời xanh, bằng trảo sắc bén trực tiếp vồ vào Hồng Vân Lão Tổ.

"Côn Bằng đồ tiểu nhân này!

Không dám đi gây phiền phức cho Tây Phương Nhị Thánh, lại khắp nơi làm khó lão tổ ta, hôm nay nhất định cũng sẽ không để ngươi yên!" Hồng Vân Lão Tổ bị chặn đường, gầm thét một tiếng, Cửu Cửu Hồng Vân Đại Trận lập tức được bố trí, vô cùng hỏa vân trực tiếp vây quanh Côn Bằng Lão Tổ.

Chương 172

Hồng Vân Lão Tổ chỉ tấn công không phòng thủ, một bộ dạng liều mạng, nhất thời đánh cho Côn Bằng Lão Tổ luống cuống tay chân, hiểm cảnh trùng trùng.

May mắn là lúc này có các cường giả khác cấp tốc chạy đến, mới hợp lực hạ gục Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ thân hãm trọng vây, trên mặt trái lại không có chút sợ hãi nào.

"Hôm nay các ngươi liên thủ khi dễ ta, đừng trách Hồng Vân Lão Tổ ta tâm ngoan thủ lạt!" Hồng Vân Lão Tổ nhe răng cười một tiếng, khí thế trên người trong nháy mắt tăng vọt, từng luồng sức mạnh cuồng bạo hỗn loạn tản mát ra.

"Không ổn!

Hồng Vân Lão Tổ muốn tự bạo rồi!" Côn Bằng gầm thét một tiếng, lúc này sợ đến hồn phi phách tán, Hồng Vân Lão Tổ đã trảm xuất Nhị Thi Chuẩn Thánh, nếu lúc này tự bạo, uy lực đó sẽ cuốn theo cả Côn Bằng Lão Tổ!

Phải biết rằng hiện tại Côn Bằng Lão Tổ đang bị vây khốn trong đại trận!

Lúc này các tu sĩ vây công Hồng Vân Lão Tổ đều kinh hãi lùi lại, Côn Bằng Lão Tổ lại bị vây giữa vòng vây, lòng như lửa đốt, nhưng lại không có kế sách nào.

"Oanh!" Hồng Vân Lão Tổ ngang nhiên tự bạo, mặt đầy ý cười nhìn Côn Bằng Lão Tổ, thân ảnh của hắn và Hồng Vân Lão Tổ cùng lúc bị hủy diệt.

Uy áp khổng lồ từ vụ tự bạo của Hồng Vân Lão Tổ trực tiếp hủy diệt cả vùng trời đất phương đó, vô cùng không gian loạn lưu đảo ngược.

Luồng Hồng Mông Tử Khí kia trực tiếp độn nhập vào hư vô, trừ Đông Vương Công ra, căn bản không có ai thấy.

Côn Bằng Lão Tổ thê thảm nhất, khoảng cách quá gần, gần như hoàn toàn chịu đựng sát thương từ vụ tự bạo của Hồng Vân Lão Tổ, nếu không phải vào thời khắc cuối cùng đã độn nhập hư không, e rằng lúc này cũng đã hồn phi phách tán cùng Hồng Vân Lão Tổ.

Lúc này Đông Vương Công một cước đạp vào giữa Hỗn Độn, trong tay nắm giữ một luồng tàn hồn, chính là một tia chân linh của Hồng Vân Lão Tổ.

Vừa rồi Hồng Vân Lão Tổ ngoan độc vô cùng, không những tự bạo nhục thân, đồng thời cũng đã dẫn bạo cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô.

Hồng Vân Lão Tổ vì muốn cho những kẻ truy sát kia một bài học, Đông Vương Công vào thời khắc cuối cùng cứu Hồng Vân, là vì y rõ ràng Hồng Vân Lão Tổ sẽ chuyển thế trọng sinh, vị tiên phúc lộc của Xiển Giáo là Vân Trung Tử, chính là thân chuyển thế của Hồng Vân Lão Tổ.

Lúc này Đông Vương Công thu lại một tia chân linh của Hồng Vân, trực tiếp độn nhập vô biên Hỗn Độn, truy đuổi luồng Hồng Mông Tử Khí đang muốn độn đi kia.

"Một luồng Hồng Mông Tử Khí, dường như thật sự đã bị động tay động chân!" Đông Vương Công âm thầm kinh hãi, vì luồng Hồng Mông Tử Khí, xuyên qua Hỗn Độn rất có ý thức, không giống như biến mất một cách vô định, mà càng giống như đang có mục tiêu mà trốn chạy.

“Rốt cuộc là ai, lại có thủ đoạn nghịch thiên đến vậy, lẽ nào thật sự là Đạo Tổ Hồng Quân ư?” Đông Vương Công trong lòng suy đoán, nhưng bản năng lại không muốn tin Đạo Tổ Hồng Quân.

“Hừ, bất luận là ai, một luồng Hồng Mông Tử Khí đã được ta để mắt đến, thì không có lý do gì để nó chạy thoát!” Đông Vương Công tăng tốc, Phương Thiên Họa Kích trong tay hiện ra, phóng thẳng về phía lực lượng Hỗn Độn phía trước mà bổ ra!

Đông Vương Công rơi vào giữa Hỗn Độn, Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật khóa chặt luồng Hồng Mông Tử Khí kia.

Lúc này Phương Thiên Họa Kích trong tay Đông Vương Công đại phóng thần quang, vô cùng thiên uy giáng xuống bát phương.

“Ầm ầm!” Hư vô Hỗn Độn trong nháy mắt bị san bằng, phương hướng đào thoát của luồng Hồng Mông Tử Khí kia bị chặn lại.

“Hiển nhiên có kẻ đã động tay động chân trong bóng tối, nếu không hiện thân nữa, đừng trách ta Đông Vương Công không khách khí!” Đông Vương Công gầm lên, thi triển thần thông thuật, vây khốn luồng Hồng Mông Tử Khí kia, đồng thời Càn Khôn Đỉnh xoay tròn trên đỉnh đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể thu lấy Hồng Mông Tử Khí.

Ngay lúc Đông Vương Công chuẩn bị dùng Càn Khôn Đỉnh hấp nạp Hồng Mông Tử Khí, một đạo bóng đen trong nháy mắt xuất hiện giữa Hỗn Độn, bóng đen như từ hư không mà sinh ra vậy.

Một đạo bóng đen, tứ chi, đầu lâu, thân thể, đều nhìn rõ ràng, nhưng toàn thân một màu đen kịt, căn bản không thể phân biệt được là thứ gì.

“Một đạo bóng đen, cũng muốn từ tay Đông Vương Công ta đoạt đồ sao!” Đông Vương Công cười lạnh một tiếng, kẻ có thể động tay chân trong Hồng Mông Tử Khí, khẳng định không phải kẻ yếu, nhưng

cho dù như vậy, chỉ bằng vào một đạo bóng đen cũng căn bản không thể kháng cự Đông Vương Công.

"Đông!" Phương Thiên Họa Kích giáng xuống, Hỗn Độn xung quanh triệt để tiêu tán, địa hỏa thủy phong cuồng bạo đều bị bình định.

Lúc này một kích của Đông Vương Công, có lôi đình lóe sáng, có thần thú gào thét, vô cùng Hỗn Độn phong bạo đi theo ảnh kích của Đông Vương Công, giáng xuống đối thủ.

"Đông Vương Công, trước mặt bản tôn, ngươi không thể càn rỡ!" Bóng đen cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm đầy khinh thường truyền đến, thân ảnh kia định dùng tay không đón một kích của Đông Vương Công.

"Có lẽ ngươi mạnh, nhưng chỉ là một bóng đen, trước mặt Đông Vương Công ta vẫn không đáng nhắc tới!" Đông Vương Công cũng đáp trả, đối phương dám dùng tay đón Phương Thiên Họa Kích của Đông Vương Công, tự tìm khổ mà ăn!

"Ầm ầm!" Hư không điện chớp, phong vân đảo cuốn, cả vùng Hỗn Độn đều vỡ nát, ngay cả bức tường Hỗn Độn nguyên thủy nhất cũng không thể chịu đựng một kích hiện tại của Đông Vương Công!

Đạo bóng đen cuồng vọng kia, trực tiếp bị Đông Vương Công bổ nát bàn tay, thậm chí ngay cả một cánh tay cũng trực tiếp bị chém xuống.

"Làm sao có thể?

Một tiểu bối chưa thành Thánh, lại có chiến lực cường hãn đến vậy!" Bóng đen vẫn không dám tin, cánh tay bị chặt đứt trong nháy mắt khôi phục, nhưng bóng đen trong lòng rõ ràng, lần này e rằng không thể lấy đi Hồng Mông Tử Khí từ tay Đông Vương Công.

“Không có gì là không thể, trước mặt Đông Vương Công ta, tất cả đều có thể!” Đông Vương Công tùy tay dùng Càn Khôn Đỉnh thu lấy Hồng Mông Tử Khí, lại lần nữa tiến lên một bước, cho dù đối phương chỉ là một đạo bóng đen, Đông Vương Công cũng muốn tiêu diệt đạo bóng đen đó!

“Để ngươi nếm thử Ngũ Sắc Thần Quang của ta!” Đông Vương Công có ý định thử nghiệm chiêu thức mới.

“Oanh!” Ngũ Sắc Thần Quang và Phương Thiên Họa Kích đồng thời bay ra, lần này đạo bóng đen không còn đối chọi trực diện, trong tay một luồng năng lượng tiêu cực nồng đậm hội tụ, sau đó hình thành một tấm cự thuẫn, định ngăn cản một kích của Đông Vương Công.

Tuy nhiên Phương Thiên Họa Kích và cự thuẫn, thuẫn bài trực tiếp tan biến, đồng thời Phương Thiên Họa Kích xuyên thủng thân thể bóng đen, Ngũ Sắc Thần Quang triệt để bùng phát, hoành hành trong cơ thể bóng đen.

“Ta...” Đạo bóng đen kinh hoảng thất thố, muốn nói, nhưng Đông Vương Công không hề hứng thú, ra tay không ngừng, trực tiếp tiêu diệt!

“Phụt!” Giống như một quả bóng đột nhiên bị chọc thủng, đạo bóng đen như mực nước tản đi, căn bản không thể chống đỡ một kích của Đông Vương Công.

Ngũ Sắc Thần Quang phân giải mọi thứ trong cơ thể bóng đen, đồng thời tiêu hao nguyên tố ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, chính vì vậy, khiến nó không thể ngưng tụ thành hình nữa, từ đó bị Đông Vương Công triệt để chém giết.

Đông Vương Công nhìn luồng Hồng Mông Tử Khí trong Càn Khôn Đỉnh, lại lần nữa xuyên qua Hỗn Độn, trở về trước Vạn Thọ Sơn, hội hợp với Cửu Anh.

“Đế Quân!” Thấy Đông Vương Công trở về, Cửu Anh đều mặt mày hưng phấn.

Vừa rồi Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, các cường giả các phương đều lùi tránh, nhưng cuối cùng Hồng Mông Tử Khí lại không cánh mà bay.

Theo Cửu Anh thấy, rất có thể Đông Vương Công đã có được Hồng Mông Tử Khí!

Nhưng Đông Vương Công lúc này không nói gì, đương nhiên biết nơi nào nên hỏi nơi nào không nên.

Lúc này ở nơi Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, Côn Bằng Lão Tổ mặt mày âm trầm, chịu trọng thương cực độ, gần như có nguy cơ vẫn lạc, nhưng hiện tại lại không có được gì!

Ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng không thấy bóng dáng!

“Làm sao có thể, Hồng Mông Tử Khí không thể nào bị Hồng Vân Lão Tổ tự bạo mà thổi bay được!” Đông Hoàng Thái Nhất đã tìm kiếm trong đó ba lượt, nhưng cũng không hề phát hiện.

Chương 173

Trước đó Đế Tuấn và Thái Nhất từng tiến vào Hỗn Độn để tìm kiếm, đáng tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

Nơi Hồng Vân Lão Tổ tự bạo, hiện tại vẫn là một vùng Hỗn Độn, vô cùng không gian loạn lưu hoành hành, xung quanh vô cùng nguy hiểm.

Nhưng các đại thần thông giả vẫn không ngừng tìm kiếm trong đó, thần thức bao phủ bát phương, tỉ mỉ tìm kiếm từng tầng không gian.

"Hồng Mông Tử Khí không thuộc về ngũ hành, sẽ không bị vụ nổ của Hồng Vân Lão Tổ làm hại, có thể là đã thất lạc trong Hỗn Độn!" Yêu Hoàng Đế Tuấn vẫn không chịu từ bỏ, tiếp tục tìm kiếm, dù sao thì lúc đó thế trận tự bạo của Hồng Vân Lão Tổ quá lớn, mọi người vì tránh né đều tránh đi rất xa, lúc này tìm kiếm lại, quả thực vô cùng khó khăn.

Sau một hồi tìm kiếm, nhiều tu sĩ đều lần lượt rời đi, không còn ôm hy vọng vào Hồng Mông Tử Khí nữa, cường giả tìm kiếm trong đó quá nhiều, ai nấy đều không có manh mối nào.

Nhìn những tu sĩ lần lượt rời đi kia, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đứng trong Vạn Thọ Sơn, dường như muốn ghi nhớ mọi tu sĩ đã ra tay với Hồng Vân Lão Tổ vào trong lòng!

Ánh mắt oán độc của Trấn Nguyên Tử quét qua từng sinh linh, mối cừu hận trong lòng chỉ có y mới có thể cảm nhận được.

"Chúng ta đi thôi, về Bồng Lai Tiên Đảo!" Đông Vương Công không còn hứng thú ở lại nữa, mục đích của y đã đạt được.

Thấy Đông Vương Công rời đi, Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt

chợt lóe lên một tia sáng.

Các cường giả như Đông Vương Công, từ đầu đến cuối đều không ra tay, hiện tại tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí cũng không tích cực, lẽ nào Đông Vương Công không có hứng thú với Hồng Mông Tử Khí ư?

Điều đó khẳng định là không thể!

Lẽ nào Hồng Mông Tử Khí đã bị Đông Vương Công có được?

Suy nghĩ này trong nháy mắt khiến Đông Hoàng Thái Nhất mắt sáng ngời, đồng thời Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất, hai huynh đệ hiển nhiên đã ngộ ra điều gì đó.

Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng động lòng, muốn tiến lên chất vấn Đông Vương Công, nhưng Đế Tuấn lại lắc đầu ngăn cản Thái Nhất.

Hai huynh đệ dùng ánh mắt giao lưu với nhau, nhưng sau một hồi tranh luận, Đông Vương Công đã cưỡi mây rời khỏi phạm vi Vạn Thọ Sơn.

Đông Hoàng Thái Nhất ngẩn người một lúc lâu, mới lại vùi đầu tìm kiếm.

"Yêu tộc!

Đế Tuấn, Thái Nhất!

Về sau Trấn Nguyên Tử ta cùng các ngươi bất tử bất hưu!

Ta sẽ dùng phương thức của ta, khiến các ngươi nợ máu phải trả bằng máu!

Báo thù cho hiền đệ Hồng Vân của ta!" Ánh mắt Trấn Nguyên Tử sát cơ nồng đậm, trên người vô cùng hắc khí cuồn cuộn, trong nháy mắt đã trảm xuất ác thi!

Đông Vương Công dẫn Cửu Anh trở về Bồng Lai Tiên Đảo, trên

đường Bạch Viên đã không nhịn được hỏi: "Sư tôn, luồng Hồng Mông Tử Khí kia, đã bị người có được phải không?" Đông Vương Công cười gật đầu nói: "Hầu tử, Hồng Mông Tử Khí chỉ là một đạo khế cơ, chuyện thành đạo, há có thể hoàn toàn dựa vào Hồng Mông Tử Khí, ta đã ra tay, tự nhiên thu được nó!" Đông Vương Công vừa nói, Bạch Viên lập tức hưng phấn, gãi tai gãi má trên vân đầu, liên tiếp lộn nhào.

Cửu Anh cũng mặt mày chấn động, càng thêm bội phục thủ đoạn thông thiên của Đông Vương Công.

Nhiều cường giả như vậy cùng ra tay, cuối cùng Hồng Mông Tử Khí lại bị Đông Vương Công, kẻ vẫn luôn đứng ngoài xem kịch, lấy đi, không có chút bản lĩnh nào, ai dám bình tĩnh như vậy!

Đông Vương Công cũng không sợ tin tức tiết lộ, hiện tại Đông Vương Công đối ngoại tuyên bố Hồng Mông Tử Khí đang ở trong tay mình, cũng không có ai dám đến tìm Đông Vương Công đòi hỏi.

Sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công trực tiếp bắt đầu bế quan.

Cho đến hiện tại, Đông Vương Công vẫn chưa có ý định dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo, chỉ dùng Hồng Mông Tử Khí để tham ngộ, xem thử Hồng Mông Tử Khí rốt cuộc có những chỗ huyền diệu nào.

Nhưng lúc này Đông Vương Công lại không trực tiếp tham ngộ, mà dùng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa.

Hồng Mông Tử Khí có thể khẳng định đã bị người khác động tay động chân, Hồng Vân Lão Tổ không thể luyện hóa đã làm rõ vấn đề này, cuối cùng Đông Vương Công lại trong Hỗn Độn gặp phải cường giả bóng đen kia, tất cả đều làm rõ rằng luồng Hồng Mông Tử Khí này có vấn đề.

Lúc này Đông Vương Công vận dụng Càn Khôn Đỉnh, muốn tế luyện luồng Hồng Mông Tử Khí kia một phen.

"Càn Khôn Đỉnh có năng lực phản Hậu Thiên thành Tiên Thiên, bất luận thủ đoạn nào, đều sẽ bị một lần luyện hóa thành hư không!" Đông Vương Công trực tiếp thúc động Thuần Dương Chân Hỏa, từng đạo hỏa long trong nháy mắt quấn quanh Càn Khôn Đỉnh, vô cùng nhiệt lãng bài không, Càn Khôn Đỉnh trong nháy mắt được thúc phát.

Thần hỏa luyện hóa, ròng rã chín năm trời, từng luồng hắc khí từ trong Hồng Mông Tử Khí bị luyện hóa ra, đồng thời có từng tiếng thét chói tai thảm thiết truyền đến, nghe vô cùng chói tai kinh khủng.

"Đối phương là Thánh Cảnh cường giả!" Đông Vương Công nhìn từng luồng hắc khí kia, vô cùng xác định một điểm.

Chỉ có Thánh Cảnh cường giả, mới có thể làm cho pháp có nguyên thần đến mức đó!

Cái gọi là pháp hữu nguyên thần, là đạo pháp mà Thánh Nhân sử dụng, mỗi một kích, đều như có nguyên thần vậy, có ý thức tự chủ, có thể tối ưu hóa tấn công hết mức có thể.

Tiếng thét chói tai kinh khủng phát ra từ luồng hắc khí kia, không phải thần thức của cường giả bóng đen, mà là một dấu ấn lưu lại, dấu ấn kia cũng như có nguyên thần vậy, khi bị Đông Vương Công xua đuổi, đã phát ra tiếng thét chói tai kinh khủng.

"Oanh!" Thần hỏa trong tay Đông Vương Công lại lần nữa thúc giục, triệt để luyện hóa sạch sẽ toàn bộ hắc sắc khí vụ trong Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này một đạo Hồng Mông Tử Khí kia tản ra từng luồng thần huy, chính là ba đạo khế cơ ẩn chứa trong đó.

Không phải ba ngàn đại đạo thành đạo khế cơ, mà là do Thiên Đạo

thai nghén mà thành, nếu chứng đạo, sẽ thành Thiên Đạo Thánh Nhân!

Lúc đó Đông Vương Công trái lại không vội vàng, tĩnh lặng tham ngộ, không dung hợp ba ngàn đại đạo, lại từ một bên chậm rãi tham ngộ.

Các tu sĩ khác đều không làm phiền Đông Vương Công, lúc này Đông Vương Công thì đang ở nơi bế quan tĩnh tâm tham ngộ.

"Ầm ầm!" Sức mạnh Lôi Đình phóng ra ở nơi bế quan của Đông Vương Công, vô số vân khí ngưng tụ, các loại dị tượng trùng trùng.

Dị tượng sản sinh khi Đông Vương Công ngộ đạo, hiển nhiên đang dần tiến vào cảnh giới cao hơn, có thu hoạch lớn.

Lúc này trong Côn Lôn Sơn, Tam Thanh Lão Tổ ngộ đạo ngàn năm, nhưng ngay cả Thái Thanh Thượng Nhân có tư chất cao nhất, cũng không có manh mối nào.

Ba huynh đệ Tam Thanh lại lần nữa tụ họp, bị Hồng Mông Tử Khí giày vò đến mức đạo tâm gần như sụp đổ, lúc này ba huynh đệ ai nấy đều lắc đầu không ngớt, hiển nhiên đều không có thu hoạch lớn.

"Cho dù có thành đạo chi cơ, nhưng con đường thành đạo vẫn mịt mờ, huynh đệ chúng ta không thể giải đãi, về sau vẫn phải nỗ lực khổ tu mới được!" Thái Thanh Thượng Nhân lời lẽ khẩn thiết, trước đây có được Hồng Mông Tử Khí, cứ ngỡ mình có cơ hội thành đạo, vì vậy từng người vội vàng bế quan, cầu mong sớm ngày chứng đạo thành Thánh.

Tuy nhiên dục tốc bất đạt, khổ tu mấy ngàn năm, căn bản không thu hoạch được gì, trái lại khiến tâm trí nôn nóng, đạo tâm gần như tan vỡ.

Lúc này ba huynh đệ Tam Thanh giao lưu với nhau một phen, lập tức điều chỉnh tâm thái, bắt đầu tu hành trở lại.

Không thể không nói ba huynh đệ đích thực là những người có đại phúc duyên, vừa phát hiện không ổn, lập tức điều chỉnh tâm thái, từ đó đi trên con đường chính xác.

Chương 174

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương cũng trong lòng phiền muộn không ngớt, tuy là thân nữ nhi, nhưng vẫn luôn tâm cao khí ngạo, từ khi có được Hồng Mông Tử Khí, vẫn luôn nghĩ mình sẽ là người đầu tiên chứng đạo thành Thánh, trở thành đệ nhất nhân dưới trướng Đạo Tổ Hồng Quân!

Lúc này Nữ Oa Nương Nương bước ra khỏi Oa Hoàng Cung, nói với Phục Hy: "Ca ca, muội bế quan ba ngàn năm, không những không thu hoạch được gì, trái lại trong lòng phiền muộn, hôm nay bầu trời trong xanh sáng tỏ, muội muốn ra ngoài du lịch một chuyến, tiện thể giải tỏa phiền muộn trong lòng." Phục Hy gật đầu an ủi, "Muội muội, việc tu hành không thể nóng vội, ban đầu không có Hồng Mông Tử Khí, huynh muội chúng ta tu hành trong Hồng Hoang, vạn vạn năm như một ngày, nay đã có được Hồng Mông Tử Khí, càng nên bình tâm tĩnh khí, dùng đại nghị lực đối đãi với khó khăn!" Lời nói của Phục Hy khiến Nữ Oa Nương Nương không ngừng gật đầu, ban đầu ngay cả thành đạo chi cơ cũng không có, nhưng vẫn dũng mãnh tiến tới, hiện tại được Đạo Tổ ban cho Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên càng nên kiên định mới phải.

"Ca ca nói chí phải, trái lại muội có được Hồng Mông Tử Khí xong, có chút cấp công cận lợi rồi!" Nữ Oa Nương Nương cười một tiếng, nhất thời như vén mây mù thấy trăng sáng, bước chân nhẹ nhàng, rời khỏi thiên cung, đi về phía Hồng Hoang đại địa.

Lần này, nếu Nữ Oa Nương Nương du lịch Bất Chu Sơn, vốn dĩ sẽ có được Cửu Thiên Tức Nhương, Hồ Lô Đằng.

Nhưng hiện tại, hai thứ này đều đang ở trong tay Đông Vương

Công, ngay cả Càn Khôn Đỉnh cũng là của Đông Vương Công, có thể nói, nếu muốn tạo người, Đông Vương Công hiện tại hoàn toàn phù hợp điều kiện, dù sao ngay cả Hồng Mông Tử Khí Đông Vương Công cũng có một luồng.

Tạm không đề cập đến Nữ Oa Nương Nương, lúc này Tây Phương Nhị Thánh cũng mặt mày bi khổ, hai huynh đệ có đại nghị lực, sau khi giao lưu với nhau, cũng lại lần nữa bắt đầu bế quan.

Thiên Định Lục Thánh, đều là Thiên Định Thánh Nhân, nhưng về việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, lại không bằng vạn nhất của Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công không vì muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, e rằng nếu dung hợp Hồng Mông Tử Khí, sẽ là người đầu tiên thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân tôn vị.

Lúc này Đông Vương Công ngộ đạo ba ngàn năm, từ trong Hồng Mông Tử Khí đích thực đã nhận được lượng lớn sự giúp đỡ, xúc loại bàng thông, đại đạo của Đông Vương Công trở nên càng thêm minh bạch.

Về cách sử dụng một đạo Hồng Mông Tử Khí, lúc này trong lòng Đông Vương Công cũng đã có một vài quyết định!

Đông Vương Công từ trong Hồng Mông Tử Khí tham ngộ đại đạo, ba ngàn năm thu hoạch không nhỏ.

Hiện tại khí vận của Đông Vương Công có thể nói là vô cùng cường đại, từ khi thôn thực khí vận của Hồng Vân Lão Tổ, Đông Vương Công hiện tại là người có khí vận đệ nhất trong Hồng Hoang.

Bất luận Thập Nhị Tổ Vu, Yêu Hoàng Đế Tuấn, hoặc Tam Thanh Lão Tổ, khí vận đều kém Đông Vương Công một tia.

Điều này có thể thấy rõ từ việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, Lục

vị Thiên Định Thánh Nhân không có chút thu hoạch nào, Đông Vương Công chỉ tham khảo, từ đó lĩnh ngộ lượng lớn pháp tắc chi lực, càng thêm minh xác con đường tu hành của mình.

Lúc này Đông Vương Công phá quan xuất hiện, bên ngoài đã chật kín tu sĩ, hiển nhiên, mọi người đều mong chờ kết quả tu hành của Đông Vương Công.

"Đế Quân, Hồng Mông Tử Khí tham ngộ thế nào rồi?" Tây Vương Mẫu trên mặt mang theo chút hỏa nhiệt, hy vọng nhất là Đông Vương Công có thể thành Thánh vị, tuy Đông Vương Công không muốn dùng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, nhưng lại không nói với các tu sĩ khác.

Lúc này thấy mọi người đều mặt mày hy vọng, Đông Vương Công cười một tiếng, "Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đâu có dễ dàng như vậy, Lục vị Thiên Định Thánh Nhân đều không có tin tức tốt nào truyền ra, nhưng ta hiện tại đã có một số thu hoạch, cách chứng đạo, lại tiến thêm một bước lớn!" Lời nói của Đông Vương Công khiến mọi người kinh hãi không thôi, dù sao thì lúc này Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh, đều không có chút thu hoạch nào!

Hiện tại Đông Vương Công lại có tiến bộ lớn, chẳng phải còn lợi hại hơn Lục vị Thiên Định Thánh Nhân kia sao!

"Đế Quân khí vận vô song, thiên phú cao tuyệt, ban đầu trong Tử Tiêu Cung hoa nở chín phẩm, đã làm rõ tất cả!" Cửu Anh gật đầu nói, ban đầu Đông Vương Công Tam Hoa Tụ Đỉnh, lúc đó chấn kinh vô số cường giả, về tư chất, thì đã vượt xa Tam Thanh Lão Tổ.

Nhiều tu sĩ đều biết tình hình hiện tại của Đông Vương Công, từng người cũng yên lòng.

"Mỗi người hãy trở về tu hành, chuyện của ta không cần lo lắng!" Đông Vương Công đuổi mọi người đi, một mình du lãm trên Bồng Lai

Tiên Đảo.

Một luồng Hồng Mông Tử Khí, Đông Vương Công đã hoàn toàn tham ngộ thấu đáo, tu vi lúc này cũng đã đạt đến ngưỡng giới hạn.

Trên một ngọn núi cô độc, Đông Vương Công nhìn ra biển lớn, ngồi quan sát thủy triều lên xuống, tâm cảnh trở nên cổ tĩnh không chút gợn sóng.

"Trảm xuất Tự Ngã Thi, có thể đăng lâm Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn chi cảnh, hiện tại thời cơ đã chín muồi, trảm Tự Ngã Chi Thi!" Ánh mắt Đông Vương Công đột nhiên sắc lạnh, khí thế toàn thân trong nháy mắt bạo trướng.

"Oanh!" Một luồng khí tức cường đại quét ngang bát phương, trong nháy mắt chấn động cả Bồng Lai Tiên Đảo.

"Trảm!" Đông Vương Công lớn tiếng gầm thét, Càn Khôn Xích lăng không xoay chuyển, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng rơi xuống, Đông Vương Công một mạch trảm xuất Tự Ngã Thi, từ đó Tam Thi trảm tận, đăng lâm Á Thánh chi cảnh!

Trong một thời gian thiên địa tường thụy vô số, linh khí vô biên.

Trong cơ thể Đông Vương Công như một cái động không đáy, điên cuồng hấp nạp linh khí thiên địa xung quanh.

Đông Vương Công há miệng nuốt một hơi, linh khí trong phạm vi mười dặm đều bị Đông Vương Công hấp nhập vào cơ thể, sau đó dịch hóa trong Thần Hải, biến thành thủy dịch Thần Hải, tư dưỡng nhục thân và thế giới trong cơ thể Đông Vương Công.

"Hô!" Đông Vương Công lại lần nữa thở ra, phong vân vô biên biến hóa, như một cảnh tượng bão táp, trên biển lớn nhất thời dấy lên sóng thần vạn trượng, có hình tượng che trời lấp biển.

"Đế Quân trảm xuất Tam Thi!" Dòng dõi Bồng Lai đều chấn kinh,

trước đó Đông Vương Công mới có chút thu hoạch, chớp mắt đã trảm xuất Tam Thi, về tu vi, khẳng định là người đứng đầu dưới Đạo Tổ Hồng Quân rồi!

"Đế Quân Tam Thi đã thành, chỉ cần tiến thêm một bước, dung hợp Tam Thi với bản thân, thì có thể thành Tam Thi Thánh Nhân!" Cửu Anh hâm mộ nhìn thân ảnh Đông Vương Công, về thực lực của Đông Vương Công, cho dù là Tam Thanh Lão Tổ tự xưng chính thống, cũng còn kém xa!

"Đế Quân tư chất thông thiên, có được thực lực như vậy cũng là tự nhiên, tộc ta Cửu Vĩ Hồ quy phục Đế Quân, là lựa chọn đúng đắn nhất của tộc ta!" Tộc trưởng Cửu Vĩ Hồ Đồ Sơn cũng cảm khái, tộc mình tuy thiên tư bất phàm, nhưng so với Đông Vương Công, thì có nhiều điểm không bằng.

Lúc này Đông Vương Công trảm xuất Tam Thi, khí tức vừa động, Tam Thi trong cơ thể tương hỗ câu liên, một luồng khí thế cường hãn trùm trời lấp đất.

Trong một thời gian hào quang nhật nguyệt đều không bằng Đông Vương Công chói mắt đến vậy, giữa thiên địa dường như chỉ còn lại tư thái vĩ ngạn của Đông Vương Công.

Vô số nữ tu sĩ nhìn đến mê đắm, một cõi phương tâm đối với Đông Vương Công sinh ra tình cảm ngưỡng mộ.

Tây Vương Mẫu lúc này xa xa vọng về phía Đông Vương Công, trong lòng nàng tràn đầy tình ý ngọt ngào, có được đạo lữ cường đại như vậy, đó chính là vinh hạnh lớn nhất đời Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công khí vận tương thông, Đông Vương Công chỉ cần cường đại, tu vi của Tây Vương Mẫu tự nhiên cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Hai người như nước trong một cái hồ, nơi nào cao hơn, tổng sẽ bổ sung cho nơi thấp hơn.

Đông Vương Công lúc này hài lòng thu lại thần thông, lại lần nữa trở nên giống như một tu sĩ bình thường, tọa sơn quan hải, vân đạm phong khinh.

Lúc này trong Thiên Cung, chư vị Yêu Hoàng nghe được tin tức này đều đại kinh.

"Làm sao có thể!

Đông Vương Công có được luồng Hồng Mông Tử Khí kia sao?" Yêu Hoàng Đế Tuấn vô cùng không muốn tin, Đông Vương Công vốn đã vô cùng cường hãn, lại để y có được Hồng Mông Tử Khí, còn có để cho các tu sĩ khác sống nữa không!

"Đại ca, ban đầu ta đã nói, một mạch hạ gục Đông Vương Công, nếu ban đầu đã làm như vậy, chúng ta bây giờ đã có được Hồng Mông Tử Khí!" Thái Nhất ảo não nói, lúc đó có cách hạ gục Đông Vương Công, nhưng cuối cùng bị Yêu Hoàng Đế Tuấn ngăn lại.

Đế Tuấn trong lòng rõ ràng, ban đầu mình căn bản không phải đối thủ của Đông Vương Công, tuy lúc đó trước Vạn Thọ Sơn có trăm vạn yêu binh, nhưng nếu thật sự động thủ, yêu tộc không hề có phần thắng!

"Hiện tại Đông Vương Công đã trảm xuất Tam Thi, chuyện trước kia đừng nhắc tới nữa!" Đế Tuấn là Yêu Hoàng, suy xét mọi chuyện càng chu đáo, không thể vì một phút huyết dũng mà hành động bốc đồng.

Hơn nữa lúc đó không có ai thấy Đông Vương Công ra tay tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, thậm chí căn bản không tham gia tranh đấu, vậy cuối cùng lại có được Hồng Mông Tử Khí sao?

Mấy vị đại thần đều đang tranh luận về vấn đề Đông Vương Công có được Hồng Mông Tử Khí, Nữ Oa Nương Nương bên cạnh lại đang suy nghĩ một vấn đề khác.

"Đông Vương Công vào lúc đó đã trảm xuất Tam Thi, lẽ nào, y đã tham ngộ được Hồng Mông Tử Khí sao?" Suy nghĩ này khiến Nữ Oa Nương Nương trong lòng kinh hãi, nhất thời có chút hoảng loạn, vì cho đến hiện tại, Nữ Oa Nương Nương đều không lĩnh ngộ được một tia pháp tắc nào, trước đó du lịch Hồng Hoang thế giới, tuy khiến nàng có một số cảm ngộ, nhưng so với lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí thì còn kém một đoạn.

Chương 175

Cách chứng đạo thành Thánh, còn xa cách vạn dặm.

"Đông Vương Công rốt cuộc là cường giả như thế nào?

Vì sao lại có thể một đường ca vang tiến bước thần tốc?" Nữ Oa Nương Nương trăm mối suy tư, đối với Đông Vương Công cũng càng thêm chú ý.

Tin tức Đông Vương Công trảm Tam Thi, thân mang Hồng Mông Tử Khí tự nhiên cũng không thể giấu giếm.

Các phương đại thần thông giả đều là những người tâm tư linh lung, một phen suy diễn tuy không nhìn rõ tiền nhân hậu quả, nhưng trong lòng ai nấy đều đã có một số cân nhắc.

Kể từ khi Đông Vương Công trảm thi thành công, các vị Thiên Đạo Lục Thánh còn lại càng thêm cần mẫn, dù sao họ cũng là Thiên Định Thánh Nhân, được Đạo Tổ đích thân ban cho Hồng Mông Tử Khí.

Nếu cứ như vậy đều bị Đông Vương Công vượt trước một bước chứng đạo thành Thánh, thì thật là bị tát vào mặt a!

Tin tức Đông Vương Công trảm Tam Thi tự nhiên nhanh chóng truyền đến tai Thập Nhị Tổ Vu, lúc này Thập Nhị Tổ Vu đang gấp rút diễn luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Dù sao yêu tộc đã xuất hiện một Nữ Oa Thánh Nhân, một khi Nữ Oa thành Thánh, thì đó là họa diệt tộc đối với yêu tộc, chính vì vậy, Thập Nhị Tổ Vu đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận càng thêm chú tâm, diễn luyện cũng càng thêm ra sức.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu lại dừng lại, ngồi trong đại điện, bàn bạc

một chuyện, liên quan đến Đông Vương Công.

"Đại ca, Đông Vương Công đạo hữu đã có được Hồng Mông Tử Khí!" Cộng Công Tổ Vu không dám tin nói, chuyện Vạn Thọ Sơn trước đó cũng biết, nhưng cuối cùng Thập Nhị Tổ Vu không tham gia vào.

"Ha ha, Đông Vương Công đạo hữu ban đầu chỉ đứng bên cạnh xem kịch, cuối cùng lại hái đào, không biết Đế Tuấn và Thái Nhất hai lão điểu kia biết sẽ có biểu cảm gì." Trúc Dung Tổ Vu cười lớn, cảm thấy vô cùng hả hê.

Đế Giang Tổ Vu lúc này cười nói: "Đông Vương Công đạo hữu có được Hồng Mông Tử Khí, có lẽ đối với Vu Tộc ta là kết quả tốt nhất.

Nếu để yêu tộc có được, thì cuộc sống sau này của Vu Tộc ta thật sự không thể nào yên ổn được nữa!" Yêu tộc có một đạo Hồng Mông Tử Khí, tuy Nữ Oa hiện tại chưa thành Thánh, nhưng theo mọi người thấy, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

Chỉ cần Nữ Oa thành Thánh, thì một Thánh Nhân kia sẽ đè nặng trên đầu Vu Tộc.

Hiện tại Đông Vương Công có được luồng Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, không nghi ngờ gì khiến Tổ Vu thở phào nhẹ nhõm.

"Đại ca, Đông Vương Công đạo hữu với chúng ta có giao hảo, chi bằng chúng ta lôi kéo Đông Vương Công đạo hữu, gia nhập Vu Tộc ta, cùng nhau đối kháng yêu tộc thì thế nào?" Trúc Dung Tổ Vu đưa ra một kiến nghị vô cùng hấp dẫn.

Nhưng Đế Giang Tổ Vu và các Tổ Vu khác trực tiếp lắc đầu, Chúc Cửu Âm mở miệng nói: "Đông Vương Công đạo hữu thực lực cường hãn, y căn bản không sợ yêu tộc, thế lực dòng dõi Bồng Lai dưới trướng y vô cùng cường đại, so với Vu Yêu nhị tộc chúng ta cũng

không kém chút nào, há có thể đáp ứng liên thủ với chúng ta chứ?" Lời nói của Chúc Cửu Âm khiến các Tổ Vu khác đều gật đầu, trước đó Đông Vương Công tuy có hai lần giao dịch với Vu Tộc, nhưng đó cùng lắm chỉ là mỗi bên đều có được cái mình cần, là do lợi ích thúc đẩy mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, Chúc Cửu Âm mắt sáng ngời, đã hiểu ra điều gì đó.

Chúc Cửu Âm nhìn quanh chư vị Tổ Vu, nói: "Đông Vương Công đạo hữu vẫn luôn khao khát tinh huyết của Tổ Vu chúng ta, chúng ta không thể lợi dụng điểm này, để thiết lập một mối liên hệ với Đông Vương Công đạo hữu sao?" Đế Giang Tổ Vu mắt sáng ngời, đối với ý tưởng của Chúc Cửu Âm trái lại vô cùng hứng thú, "Ý của ngươi là, để ta và Đông Vương Công đạo hữu thiết lập liên hệ sao?" Chúc Cửu Âm lúc này lại nói: "Đông Vương Công đạo hữu thực lực cường hãn, chúng ta hà cớ gì không cung cấp tinh huyết cho Đông Vương Công đạo hữu, sau đó để y ra mặt đối phó Nữ Oa!

Chỉ cần khi đại chiến Vu Yêu diễn ra, Nữ Oa có thể không xuất hiện trên chiến trường là được!" Cách làm của Chúc Cửu Âm quả thực khả thi, trong nháy mắt khiến các Tổ Vu khác mắt sáng như tuyết.

"Nếu thật sự có thể như vậy, thì không những Thánh Nhân của yêu tộc không thể ra tay, mà lực lượng chiến đấu cao cấp so với trước đây thậm chí cũng thiếu đi một người!" Huyền Minh Tổ Vu cũng bị khơi gợi hứng thú, không thể không nói cách làm của Chúc Cửu Âm quả thực vô cùng không tồi.

Chỉ cần hiệp nghị này đạt thành, thì áp lực do Thánh Nhân yêu tộc mang lại sẽ tan biến.

Thông qua hai lần giao dịch trước đó, Thập Nhị Tổ Vu cũng vô

cùng tín nhiệm Đông Vương Công.

Thập Nhị Tổ Vu đang mật mưu trong Bàn Cổ Thần Điện, bàn bạc làm sao để bái hội Đông Vương Công.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công lại một lần nữa thu hút vô số cường giả quy phục.

Trước đây Đông Vương Công được phong là Thủ lĩnh Tiên nam, là do Đạo Tổ đích thân điểm danh, nhưng lúc đó có Thiên Đạo Lục Thánh ở phía trước, vì vậy nhiều cường giả đều muốn đầu quân dưới trướng Thánh Nhân, chính vì vậy, trái lại không có nhiều người nguyện ý gia nhập dưới trướng Đông Vương Công.

Nhưng hiện tại tất cả đều không giống nữa, Đông Vương Công không những là Thủ lĩnh Tiên nam, mà thực lực cũng là người đứng đầu dưới Đạo Tổ, lại thêm thân mang Hồng Mông Tử Khí, con đường tương lai của Đông Vương Công mọi người đều có thể thấy rõ mồn một.

Trong tình huống này, vô số cường giả đều lần lượt động thân, đều đầu nhập vào dòng dõi Bồng Lai, trong một thời gian trái lại khiến dòng dõi Bồng Lai người đông như mắc cạn, trên các tiên đảo khắp nơi đều là sinh linh.

Cảnh tượng phồn hoa như vậy, trái lại giống như sau khi nhân tộc xuất thế ở hậu thế, những hoàng thành đô thị khổng lồ kia, trông vô cùng náo nhiệt.

Đông Vương Công lúc này thì đang trên tiên đảo củng cố tu hành, dù sao cũng vừa mới trảm xuất Tam Thi, đây chính là thời cơ tốt nhất để ổn định tu vi.

Vì vậy chuyện tiếp kiến, toàn bộ giao cho các tu sĩ khác trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công thì không hỏi thế sự, chuyên tâm tu

đạo.

Dưới chân núi Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu sau khi bàn bạc một trận, cuối cùng cũng đã quyết định, muốn nhanh chóng hội ngộ với Đông Vương Công.

Dù sao Đông Vương Công bất cứ lúc nào cũng có thể thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả, nếu Đông Vương Công một khi thành Thánh, thì Thập Nhị Tổ Vu giao dịch với Đông Vương Công nữa, lúc đó khẳng định phải trả cái giá lớn hơn!

Giao dịch với Chuẩn Thánh cường giả, và giao dịch với Thánh Nhân, đó là có sự khác biệt to lớn!

Nhưng lần này Thập Nhị Tổ Vu lại lo lắng vô ích, Đông Vương Công căn bản không có ý định dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo.

Huống hồ cho dù trảm xuất Tam Thi, muốn Tam Thi hợp nhất, đó cũng là chuyện khó càng thêm khó.

Sáu vị Thiên Định Lục Thánh kia, sáu người ai nấy cũng không ai Tam Thi hợp nhất, thậm chí Nữ Oa Thánh Nhân ngay cả Tự Ngã Thi cũng không trảm xuất được, cuối cùng dựa vào công đức chi khí thiên địa để chứng đạo.

Có thể nói Tam Thi chi đạo, công đức chi đạo, hai đạo hợp nhất, mới cuối cùng thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả.

Ngay cả Tam Thanh Lão Tổ, cho dù đã trảm xuất Tam Thi, cuối cùng vẫn mượn công đức lập đại giáo để thành Thánh.

So với Đông Vương Công, thì quả thực có sự chênh lệch rất lớn.

Đông Vương Công đã không có ý định dùng Hồng Mông Tử Khí, cũng không có ý định dùng công đức chi khí để chứng đạo, vậy thì cách Thánh Nhân chi vị, đích xác còn một đoạn đường rất xa phải đi.

Lúc này các Tổ Vu trên Bồng Lai Tiên Đảo, Thập Nhị Tổ Vu cũng vô cùng chấn kinh, trên Bồng Lai Tiên Đảo khắp nơi đều là tu sĩ, thậm chí ngay cả trên không trung cũng dày đặc sinh linh.

Cảnh tượng phồn hoa như vậy, so với Vu Yêu nhị tộc còn phồn thịnh hơn!

Đông Vương Công lúc này đang tu hành trên Bồng Lai Tiên Đảo, tuy không gặp mặt các tu sĩ tiền bối đến bái phỏng, nhưng Đông Vương Công đã sớm biết đều có ai đến bái hội.

Chính vì vậy, khi Tổ Vu đến, Đông Vương Công lập tức phân phó xuống, để Cửu Anh đi nghênh tiếp Thập Nhị Tổ Vu.

"Lúc này mới đến bái phỏng, xem ra Thập Nhị Tổ Vu cũng đã nhận được tin tức a!" Đông Vương Công cười một tiếng, lúc này y cũng đang định đi tìm Thập Nhị Tổ Vu, không ngờ đối phương lại còn sốt ruột hơn mình.

Đông Vương Công tiếp kiến Thập Nhị Tổ Vu trong đại điện, lần này phía trước có sáu vị đại Tổ Vu: Chúc Cửu Âm Tổ Vu, Trúc Dung Tổ Vu, Cộng Công Tổ Vu, Cường Lương Tổ Vu, Hậu Thổ Tổ Vu, Huyền Minh Tổ Vu.

Các Tổ Vu khác tự nhiên tọa trấn Bất Chu Sơn, để tránh có tình huống ngoài ý muốn xảy ra.

Chương 176

"Chư vị Tổ Vu đường xa đến đây, một lộ vất vả rồi!" Đông Vương Công hỉ tiếu nhan khai, mời chư vị Tổ Vu lên ngồi.

"Đông Vương Công đạo hữu không cần khách khí, chúng ta cũng đều là người quen cũ, lần này mạo muội đến, trái lại làm phiền đạo hữu thanh tu!" Chúc Cửu Âm tiên phong mở miệng nói, mặt mày tươi cười, hiển nhiên hài lòng với sự lễ đãi của Đông Vương Công.

"Ha ha, Chúc Cửu Âm đạo hữu, ta cũng vừa mới tu vi đột phá, lúc này chính là tĩnh cực tư động, chư vị đến đúng lúc đó!" Đông Vương Công trước đó mới vừa đột phá, hiện tại vừa ổn định tu vi, Thập Nhị Tổ Vu đã tìm đến cửa.

Lúc này Huyền Minh Tổ Vu cười nói: "Đông Vương Công đạo hữu, chúng ta đến đây, đích thực có chuyện quan trọng muốn làm phiền đạo hữu." Huyền Minh Tổ Vu trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, nói rõ ý của mình.

Đông Vương Công đã sớm đoán Thập Nhị Tổ Vu sẽ không đến chơi nhàn rỗi, vì vậy trái lại không có gì bất ngờ.

Thấy Đông Vương Công dường như đã có tính toán trong lòng, lúc này Chúc Cửu Âm Tổ Vu mở miệng nói: "Trước đó nghe nói đạo hữu tu vi đột phá, Tam Thi trảm tận, thật sự đáng mừng đáng chúc.

Vu Tộc chúng ta và Yêu Tộc tranh bá, lúc này Đông Vương Công đạo hữu cũng rõ ràng, nhưng hiện tại Yêu Hoàng Nữ Oa đã có được Thánh Vị, nếu để nàng chứng đạo thành Thánh, Vu Tộc ta trong khoảnh khắc sẽ có nguy hiểm diệt vong." Chúc Cửu Âm nói rõ từng tình huống một, lúc này thấy Đông Vương Công không hề có vẻ sốt ruột, mới tiếp tục nói: "Đông Vương Công đạo hữu thực lực cao

cường, vì vậy Vu Tộc ta muốn thỉnh cầu Đông Vương Công đạo hữu, đến lúc đó có thể giúp đỡ Vu Tộc ta, ngăn cản Nữ Oa Nương Nương!" Ngăn cản một Thánh Nhân, đó không phải là chuyện đùa, không có đủ thực lực, rất có thể sẽ bị Thánh Nhân phẫn nộ trực tiếp vồ giết!

"Chư vị Tổ Vu, Nữ Oa Nương Nương là một trong Thiên Định Lục Thánh, Đông Vương Công ta tuy thực lực bất phàm, nhưng đến lúc đó Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, ta nếu ngăn cản, chỉ e sẽ triệt để đắc tội đối phương a!" Đông Vương Công tuy không thật sự sợ đắc tội Nữ Oa Nương Nương, nhưng hiện tại cần lợi dụng thời cơ tốt này, tự nhiên phải làm khó chuyện này một chút.

Nhưng thực lực của Đông Vương Công, không phải Nữ Oa có thể tùy ý lật mặt được.

Đến lúc đó Nữ Oa thành Thánh, Đông Vương Công cũng vẫn có thể chống lại.

Đông Vương Công đi theo phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, thực lực tự nhiên mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân trăm bội.

Nhưng những tình huống này Thập Nhị Tổ Vu đều không biết, lúc này nghe Đông Vương Công nói vậy, quả thực cảm thấy chuyện có chút khó nhằn.

Trong một thời gian các Tổ Vu ai nấy đều trầm mặc, Đông Vương Công lại cười nói: "Chư vị Tổ Vu không cần khó xử, tuy đắc tội một vị Thánh Nhân vô cùng phiền phức, nhưng với giao tình của chúng ta, ta nguyện ý giúp đỡ Tổ Vu gánh vác." Nghe Đông Vương Công nói như vậy, Thập Nhị Tổ Vu trong nháy mắt nhẹ nhõm.

Chỉ cần Đông Vương Công nguyện ý ra tay ngăn cản Nữ Oa, thì mọi chuyện đều ổn.

“Đông Vương Công đạo hữu, chỉ cần ngài ra tay ngăn cản Nữ Oa, đó là sự giúp đỡ lớn nhất đối với Vu Tộc ta!

Cần Vu Tộc ta làm gì, Đông Vương Công đạo hữu cứ việc mở miệng!” Trúc Dung Tổ Vu cười lớn nói, tính cách hào sảng, trái lại khiến Đông Vương Công yêu thích.

Đông Vương Công cười nói: “Đã chư vị Tổ Vu thành tâm tìm Đông Vương Công ta giúp đỡ, vậy Đông Vương Công ta cũng không quanh co úp mở!” “Công pháp ta tu luyện vô cùng đặc thù, cần một ít máu huyết của cường giả, trong Hồng Hoang, lực lượng huyết mạch cường đại nhất là Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc, vì vậy hai lần trước, ta đều chủ động giao dịch với chư vị Tổ Vu, nếu lần này chư vị Tổ Vu có thể cho ta bảy giọt tinh huyết, ta có thể về sau ra tay ngăn cản Nữ Oa!” Đông Vương Công nói xong, bế khẩu không nói, chờ đợi các Tổ Vu tiêu hóa điều kiện này.

Các Tổ Vu giao lưu với nhau một phen, nhanh chóng đáp ứng.

Vì hiện tại có thể giúp đỡ Vu Tộc ngăn cản Nữ Oa, chỉ có Đông Vương Công, còn về các vị Ngũ Đại Thánh Nhân khác, đối với Vu Tộc không có nhu cầu, vì vậy không thể vì Vu Tộc mà ra tay đắc tội Nữ Oa Thánh Nhân.

Chính vì vậy, cho dù hôm nay Đông Vương Công đưa ra yêu cầu lớn hơn nữa, các Tổ Vu cũng chỉ có thể đáp ứng.

Lúc này Chúc Cửu Âm vung tay, bảy cái bình ngọc xuất hiện trước mặt Đông Vương Công.

“Đông Vương Công đạo hữu, đây là bảy giọt tinh huyết của bảy vị đại Tổ Vu chúng ta, cùng với năm giọt tinh huyết của Huyền Minh trước đó, vừa đủ mười hai giọt tinh huyết, xin hãy thu giữ cho tốt!” Chúc Cửu Âm đẩy bình ngọc đến gần Đông Vương Công, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị!

Đông Vương Công vừa nhìn, các Tổ Vu đã sớm có chuẩn bị, không khỏi trong lòng thầm kêu lầm tính toán a!

Các Tổ Vu hiển nhiên đã chuẩn bị cho việc Đông Vương Công sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, vì vậy đã sớm làm tốt chuẩn bị.

Nhưng hiện tại lời đã nói ra, Đông Vương Công cũng không thèm xuất nhĩ phản nhĩ.

"Chư vị Tổ Vu cứ yên tâm, Nữ Oa bé nhỏ kia, cho dù chứng đạo thành Thánh, cũng không thể làm nên sóng gió gì trong tay Đông Vương Công ta!" Đông Vương Công trực tiếp thu lấy tinh huyết của Tổ Vu, đã đạt thành giao dịch, thì không có gì phải từ chối.

Bảy giọt tinh huyết Tổ Vu, cũng chính là thứ Đông Vương Công hiện tại đang cấp thiết cần.

Chỉ cần có thể khiến thực lực nhục thân của y tiến thêm một bước, Đông Vương Công sẽ càng tiếp cận Thánh Cảnh hơn một chút.

Luyện hóa Thập Nhị Đại Thần Tàng, hoàn toàn quán thông Thập Nhị Đại Cân Mạch toàn thân, lúc đó mười hai điều thần long sẽ hội tụ, Đông Vương Công có khả năng sẽ mượn thời cơ này một mạch thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả!

"Có lời hứa của Đông Vương Công đạo hữu, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta yên lòng rồi, xin chúc Đông Vương Công đạo hữu sớm ngày chứng đạo thành Thánh!" Các Tổ Vu lần lượt chúc mừng Đông Vương Công, dù sao dám cản trở Thánh Nhân, thì ít nhất cũng phải có thực lực ngang Thánh Nhân.

Theo các Tổ Vu thấy, Đông Vương Công trong tay có Hồng Mông Tử Khí, nhất định có thể mượn Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo thành Thánh.

Đông Vương Công cũng không phá vỡ suy nghĩ đó, bất luận có

một đạo Hồng Mông Tử Khí hay không, Đông Vương Công cuối cùng cũng sẽ chứng đạo, chỉ là phương pháp trong đó có chút khác biệt mà thôi.

"Đa tạ chư vị Tổ Vu, mượn lời cát ngôn, ta nhất định sẽ sớm ngày chứng đạo, nếu chư vị không vội, có thể ở trên Bồng Lai Tiên Đảo của ta du ngoạn một phen!" Đông Vương Công trong lòng vui vẻ, hết sức giữ chân các Tổ Vu, để họ cũng tham quan Bồng Lai Tiên Đảo.

Thập Nhị Tổ Vu mãn nguyện rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, lời hứa của Đông Vương Công khiến họ vô cùng hài lòng.

"Không có Nữ Oa kiềm chế, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của ta mà thành, Yêu Hoàng Đế Tuấn khó lòng ngăn cản bước chân Vu Tộc ta nữa!" Chúc Cửu Âm trên đám mây nói với các Tổ Vu khác.

Với lời hứa của Đông Vương Công, lúc này các Tổ Vu hiển nhiên tâm tình không tệ.

Hậu Thổ Tổ Vu nhìn Bồng Lai Tiên Đảo dần khuất sau lưng, đối với Đông Vương Công sinh ra hứng thú cực lớn.

"Nghe đồn Đông Vương Công đạo hữu tu hành Thần Tàng chi đạo, không biết rốt cuộc thần thông thế nào?

Nghe các Tổ Vu khác nói, dường như rất cường đại!" Hậu Thổ Tổ Vu thu hồi tâm tư, cùng các Tổ Vu khác quay về Bàn Cổ Thần Điện.

Lúc này, Đông Vương Công trên Bồng Lai Tiên Đảo, tâm tình đồng dạng không tệ.

Lần này thu được tổng cộng bảy giọt tinh huyết Tổ Vu, như vậy, Thập Nhị Đại Thần Tàng của Đông Vương Công sẽ triệt để luyện hóa, mười hai kinh mạch cũng sẽ toàn bộ quán thông.

“Đáng tiếc ta hiện tại còn có một số thần tàng chưa luyện hóa, nếu có thể toàn thân ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng toàn bộ luyện hóa, thì có thể luyện thành Hỗn Nguyên Chi Thể!” Đông Vương Công cân nhắc lại ba lần, chuẩn bị lập tức luyện hóa tinh huyết Tổ Vu.

Mặc dù hiện tại Càn Khôn Đỉnh, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hồ Lô Đằng, ba kiện tạo nhân chi vật đều ở trong tay Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công vẫn có chút lo lắng.

E rằng Nữ Oa nương nương sẽ dùng các linh vật đó để tạo nhân, như vậy, mọi chuyện sẽ thực sự trở nên lớn lao.

“Ngày trước Đạo Tổ từng minh ngôn, đại thế không thay đổi, tiểu thế có thể biến.

Việc tạo nhân là đại thế, không thể cải, nhưng việc dùng tạo nhân, tiểu thế, sẽ căn cứ tình huống mà thay đổi!” Đông Vương Công cẩn thận phân tích, chỉ có sớm ngày thành Thánh, mới có thể nắm chắc mười phần, chưởng khống tất cả.

Đông Vương Công trực tiếp tiến vào mật thất, bắt đầu tế luyện Thần Tàng, đề thăng thực lực.

Lúc này Đông Vương Công không muốn để người khác biết việc mình không sử dụng Hồng Mông Tử Khí, muốn dành cho các đối thủ một điều bất ngờ.

Trong mười hai đạo kinh mạch, Đông Vương Công đã luyện hóa năm điều.

Chương 177

Lúc này chỉ cần đánh thông bảy điều kinh mạch còn lại, mười hai kinh mạch trong cơ thể Đông Vương Công sẽ triệt để liên thành một thể, như trăm sông đổ về biển, hình thành một đại tuần hoàn.

Đông Vương Công ôn dưỡng Thần Tàng một phen, một lần đem bảy giọt tinh huyết Tổ Vu toàn bộ dung nạp vào Thần Tàng.

Với tu vi hiện tại của Đông Vương Công, đủ sức một lần dung luyện bảy giọt tinh huyết Tổ Vu.

Đông Vương Công trực tiếp vận chuyển thần thông, bảy giọt tinh huyết Tổ Vu cùng lúc luyện hóa!

"Oanh!" Khí tức cường đại trực tiếp ập đến, Đông Vương Công dùng vô thượng thần thông trấn áp tất cả, nhanh chóng luyện hóa tinh huyết Tổ Vu.

Nhất thời các loại pháp tắc chi lực cường đại tràn ngập, đó là pháp tắc chi lực truyền thừa từ Bàn Cổ Đại Thần trong tinh huyết Tổ Vu.

Pháp tắc thời gian, pháp tắc không gian, pháp tắc lôi điện khí, nhất thời vô số pháp tắc chi lực giao ánh sinh huy.

Ngũ hành chi khí mà Đông Vương Công đã luyện hóa trước đó cũng lại lần nữa tràn ngập.

Mười hai loại pháp tắc chi lực liên thành một mảng, lại diễn hóa ra một phương hỗn độn thế giới!

"Đây đều là huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần, mỗi cái kết hợp lại, có thể tổ thành hỗn độn!" Đông Vương Công cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lại có loại biến hóa này.

Lúc này Đông Vương Công nhìn hỗn độn trước mắt thành hình, sau đó lại nhanh chóng diễn hóa.

Từ Bàn Cổ khai thiên lập địa, thân vẫn hóa vạn vật, một trường cảnh khai thiên tích địa phù hiện trong não hải của Đông Vương Công.

Thời gian thấm thoát, tuế nguyệt như thoi đưa, Đông Vương Công phảng phất từ đầu đến cuối trải qua một trường cảnh khai thiên tích địa.

Khi Đông Vương Công tỉnh lại, bảy giọt tinh huyết Tổ Vu hấp thu đã toàn bộ được luyện hóa.

Vô cùng sinh mệnh tinh khí từ bảy đại Thần Tàng phun trào ra, từng luồng khí tức cường hãn du tẩu khắp tứ chi bách hài của Đông Vương Công.

Khí tức của Đông Vương Công càng ngày càng cường đại, trong nhục thân phảng phất có sinh mệnh lực vô cùng vô tận, khiến y nhìn như một gốc đại thụ sum suê, có cảm giác không thể lay chuyển.

"Oanh!" Khi Đông Vương Công tỉnh lại, một luồng lôi đình khổng lồ từ trên trời giáng xuống, nơi Đông Vương Công bế quan điện chớp sấm rền.

"Hống!" Nhất thời thiên địa dị tượng liên tiếp phát sinh, kim long đằng vân, bạch hổ gào thét, hỏa phượng triển cánh, huyền vũ rống vang.

Mười hai thần long do pháp tắc chi lực ngưng tụ, lúc này đang bay lượn trên cao bên ngoài cơ thể Đông Vương Công.

Tình huống này giống hệt như khi Đông Vương Công luyện hóa ngũ hành chi lực, chỉ có điều lúc này càng thêm cường đại, mười hai pháp tắc chi long bay lượn trên cao.

Trong Thần Hải thế giới của Đông Vương Công, mười hai thần

long đồng dạng ngao du, truy sóng đuổi lượn trong Thần Hải thế giới, ngao du vạn dặm.

"Những thần long này do pháp tắc chi lực ngưng tụ, mỗi một điều đều đại biểu một loại pháp tắc chi lực.

Có các thần long này tương trợ, Thần Hải thế giới của ta có thể nhanh chóng thành hình rồi!" Đông Vương Công cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể, lúc này toàn thân các Thần Tàng chưa toàn bộ khai mở, nhưng mười hai thần long vẫn phù hiện ra.

Đợi Đông Vương Công triệt để luyện hóa toàn thân ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng thì pháp tắc chi lực mới tiến vào Đại Viên Mãn chi cảnh.

Đông Vương Công dần dần quen thuộc với sức mạnh mới sinh, thiên địa dị tượng cũng cuối cùng dần dần tán đi.

Mười hai pháp tắc thần long toàn bộ ẩn mình trong Thần Hải thế giới, sau đó lại du tẩu qua ngũ tạng thế giới, từ đó hình thành một tuần hoàn.

Từng luồng khí tức cường đại ngoại phóng, Đông Vương Công vô cùng hài lòng nhìn nhục thân.

Cho đến hiện tại, Thập Nhị Đại Thần Tàng cuối cùng đã triệt để luyện hóa.

"Bước tiếp theo là hoàn thiện ba trăm sáu mươi lăm tiểu Thần Tàng, chỉ cần ba trăm sáu mươi lăm tiểu Thần Tàng cũng toàn bộ luyện hóa, trong nhục thân của ta có thể liên thông nhất khí!" Sau khi luyện hóa Thập Nhị Đại Thần Tàng, thực lực Đông Vương Công lại lần nữa đề thăng, hiện tại có thể đạt Á Thánh cảnh giới Đại Viên Mãn, cách Thánh Cảnh chỉ còn một sợi dây.

Đông Vương Công vừa mới trảm xuất Tự Ngã Thi không lâu, hiện

tại nhục thân lại đột phá Á Thánh Đại Viên Mãn cảnh giới.

Còn Thiên Định Lục Thánh kia, lúc này lại ngay cả Tự Ngã Thi cũng không thể trảm xuất.

Nếu để họ biết thực lực và cảnh giới hiện tại của Đông Vương Công, chỉ sợ ngay cả Tam Thanh Lão Tổ cũng phải hổ thẹn vô cùng.

Đông Vương Công hiện tại đã trảm xuất Tam Thi, đồng thời nhục thân cũng ở cảnh giới Á Thánh.

Cả Nguyên Thần chi đạo và Nhục Thân chi đạo, Đông Vương Công đều đã bỏ xa các tu sĩ khác.

Lúc này Thiên Định Lục Thánh vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, Hồng Mông Tử Khí phảng phất không có bất kỳ tác dụng nào.

Nữ Oa nương nương sau khi bế quan, sắp phá quan mà ra, lần này lại rời khỏi Thiên Cung, trực tiếp hướng về phía Bất Chu Sơn.

Đông Vương Công vốn chuẩn bị tiếp tục bế quan, củng cố tu vi.

Ai ngờ lúc này Côn Ngư lại tìm đến Đông Vương Công.

Thì ra Côn Ngư lúc này đã thu thập đủ tinh huyết, đến Đông Vương Công để thực hiện lời hứa.

Năm đó Đông Vương Công bảo Côn Ngư tìm kiếm tiên đảo đã thất lạc, đồng thời bảo y dùng mọi cách thu thập tinh huyết, cung cấp cho Đông Vương Công luyện hóa Thần Tàng.

Đến lúc này, Côn Ngư đã thu thập đủ tinh huyết.

Đồng thời cũng đã phát hiện được một tung tích tiên đảo, chính là muốn báo công với Đông Vương Công!

Côn Ngư rời Bồng Lai Tiên Đảo, những năm này vẫn luôn lang thang bên ngoài, thậm chí ngay cả Đạo Tổ giảng đạo cũng chưa từng tham dự.

Trong mắt Côn Ngư, đại đạo mà Đông Vương Công truyền thụ đủ để y tu hành.

Còn về Đạo Thống do Đạo Tổ Hồng Quân truyền lại, không tu hành cũng chẳng sao!

Chính vì lẽ đó, Côn Ngư những năm này vẫn luôn ở bên ngoài tìm kiếm tiên đảo thất lạc.

Lần này trong Cuồng Bạo Chi Hải, cuối cùng đã phát hiện được một manh mối.

Côn Ngư liền quay về Bồng Lai Tiên Đảo, vội vã báo tin tốt này cho Đông Vương Công.

"Đế Quân, ta đã tìm thấy tung tích tiên đảo trong Cuồng Bạo Chi Hải!" Côn Ngư vẻ mặt hớn hở, trên đường về đã nghe ngóng đủ loại truyền văn về Đông Vương Công.

Chương 178

Đông Vương Công càng cường đại, đối với Côn Ngư càng là chuyện tốt, bởi vì như vậy, những chỗ tốt mà y có thể nhận được cũng sẽ càng lớn.

"Tốt!

Ngươi những năm này vất vả rồi.

Chỉ cần tìm thấy tung tích tiên đảo, lần này chắc chắn sẽ trọng thưởng!" Đông Vương Công cười nói.

Gần đây Bồng Lai nhất mạch có lượng lớn tu sĩ gia nhập, đang lo không đủ chỗ dùng, Côn Ngư lập tức mang đến tin tức tốt lành.

Đông Vương Công cùng Côn Ngư giao đàm một phen, thấy quả nhiên đã tìm được tin tức về tiên đảo, liền cùng Côn Ngư rời khỏi Bồng Lai, hướng về Cuồng Bạo Chi Hải.

Cuồng Bạo Chi Hải như tên gọi của nó, mỗi ngày điện chớp sấm rền, gió mưa giao tranh, vô cùng tương tự với vô biên Hỗn Độn Chi Địa.

Thần thức của tu sĩ căn bản không thể sử dụng ở trong đó, do đó cũng không thể thăm dò tình hình Cuồng Bạo Chi Hải.

Côn Ngư sống ở Cuồng Bạo Chi Hải, đối với tình hình trong biển lại vô cùng thích ứng.

Trước đây Đông Vương Công ủy thác Côn Ngư đi khắp nơi tìm kiếm tung tích tiên đảo.

Côn Ngư dựa vào cảm ứng thiên phú đối với hỗn độn tiên đảo, tìm kiếm khắp Hồng Hoang, nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì.

Côn Ngư trong lòng hổ thẹn, không dám đến Đông Vương Công phục mệnh, do đó một mình quay về Cuồng Bạo Chi Hải.

Nào ngờ, ở Cuồng Bạo Chi Hải lại để y phát hiện được một manh mối.

Ngày đó Cuồng Bạo Chi Hải lôi điện giao tranh, cảnh tượng điên cuồng đó còn dữ dội hơn ngày thường.

Lúc đó Côn Ngư nghĩ thầm, đã ở Cuồng Bạo Chi Hải số vạn năm, chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

Dưới sự hiếu kỳ, Côn Ngư thâm nhập sâu vào Cuồng Bạo Chi Hải.

Càng đến gần, cảm ứng thiên phú trong lòng đối với tiên đảo càng mãnh liệt.

Thân là Tiên Thiên Thủ Hộ Tiên Đảo Thần Thú, Côn Ngư tự nhiên minh bạch tình huống.

Y một đường cấp tốc đi, lặn xuống cực sâu trong Cuồng Bạo Chi Hải.

Tuy nhiên, Quý Thủy Thần Lôi xung quanh càng thêm hung hãn, ngay cả Côn Ngư Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không thể thuận lợi tiến lên.

Bất đắc dĩ Côn Ngư đành phải âm thầm chú ý, đợi đến khi phần cuồng bạo hơi lắng xuống, mới tiếp tục tra xét.

Côn Ngư đợi ròng rã tám mươi mốt năm, mới có cơ hội hé nhìn một tia tung tích tiên đảo.

Đông Vương Công nghe Côn Ngư miêu tả, đã xác định đó là một trong hai tiên đảo định kỳ chìm xuống đáy biển.

"Chỉ là, tiên đảo sao lại lạc trong Cuồng Bạo Chi Hải?" Đông

Vương Công trong lòng vô cùng kỳ quái.

Ngay cả Côn Ngư cũng không biết nguyên nhân rốt cuộc là gì.

Tất cả đều chỉ có thể tìm thấy đáp án sau khi đến Cuồng Bạo Chi Hải.

Trên đường Đông Vương Công và Côn Ngư đến Cuồng Hải, bên trong quả nhiên vẫn như trước, lôi đình gào thét, cuồng phong gầm rú, sóng lớn vô biên quét sạch Cửu Thiên, có vẻ như muốn hủy diệt trời đất.

Đông Vương Công tùy tay vung lên, vô thượng thần uy tỏa ra.

Những dị tượng thiên địa đang đến gần đều lần lượt thần phục, phảng phất như e ngại thần uy của Đông Vương Công.

Lúc này Côn Ngư nhìn thấy trong lòng chấn kinh không thôi, những sức mạnh này đều là bản nguyên thiên địa cuồng bạo nhất, ngay cả Chuẩn Thánh cường giả cũng không thể tác động, nhưng Đông Vương Công lại có thể chế ngự thiên địa chi lực như thuộc hạ, có thể thấy y có khả năng điều động toàn bộ sức mạnh thiên địa.

Đông Vương Công lúc này phóng xuất Càn Khôn Đỉnh, đồng thời từng đạo khế cơ từ trong cơ thể y tản ra, hình thành một mảng khánh vân, bao bọc Đông Vương Công và Côn Ngư ở bên trong.

Đông Vương Công tiến về phía trước, các dị tượng thiên địa xung quanh đều lần lượt tránh né, trực tiếp đi vào trong đại hải.

Quý Thủy Thần Lôi vô biên tuy cuồng bạo, nhưng lại không dám đến gần Đông Vương Công chút nào.

Hai người vẫn luôn xâm nhập vào cực sâu Cuồng Bạo Chi Hải, bên trong đã tiếp cận vị trí hạch tâm của sự cuồng bạo, uy áp xung quanh cũng trở nên càng thêm khủng bố.

Những luồng lôi đình thô mấy chục trượng hóa thành thủy long, bắt đầu nộ kích về phía Đông Vương Công.

"Lôi đình yếu ớt không dám đến gần Á Thánh chi thân của ta, nhưng những lôi đình cuồng bạo này lại không bị ảnh hưởng.

Xem ra chỉ có thành Thánh Nhân Đạo Quả, mới có thể chân chính tiêu dao trong phương thế giới này!" Đông Vương Công nhìn các dị tượng xung quanh.

Càn Khôn Đỉnh dễ dàng cản lại những Quý Thủy Thần Lôi kia, cho dù những lôi đình này đủ sức hủy diệt thiên địa, nhưng đến trước Đông Vương Công lại không hề gây tổn thương dù chỉ một sợi tóc.

Đông Vương Công tuy không có cảnh giới Thánh, nhưng cảnh giới Á Thánh Đại Viên Mãn, đủ sức ngạo thị tất cả.

Theo sự thâm nhập dần dần của Đông Vương Công và Côn Ngư, thiên quang xung quanh thu lại, dưới đáy biển một mảnh hắc ám.

Nếu không phải sinh linh sống lâu năm trong hắc ám, căn bản khó mà nhìn thấy vật gì ở trong đó.

Nhưng Đông Vương Công lúc này triển khai Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật, đôi mắt y sớm đã nhìn thấu Đại Thiên Thế Giới, tình hình dưới đáy biển kia cũng được nhìn rõ ràng rành mạch.

"Đế Quân, khí tức tiên đảo kia, càng lúc càng nồng đậm, khẳng định là ở sâu dưới đáy biển!" Đông Vương Công chưa phát hiện tung tích tiên đảo, Côn Ngư đã ngửi thấy khí tức tiên đảo.

Quả nhiên thiên phú tìm kiếm tiên đảo của y không thể thay thế được.

Đông Vương Công hỏi Côn Ngư, án theo phương hướng cảm ứng mà tiến lên, quả nhiên nhìn thấy một tòa tiên đảo phù hiện dưới đáy biển.

Tòa tiên đảo kia khí vũ bất phàm, cho dù lạc xuống đáy biển, nhưng xung quanh vẫn có trận pháp thủ hộ.

Mặc cho vô cùng vô tận Quý Thủy Thần Lôi oanh kích, cũng không thể khiến đại trận thủ hộ tiên đảo tan rã.

Đông Vương Công vận dụng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật tra xét, trong lòng hưng phấn.

Sau khi có được tòa tiên đảo này, Đông Vương Công trong tay sẽ có bốn tòa đại tiên đảo!

Chương 179

"Trong truyền văn có hai tòa tiên đảo lạc xuống đáy biển, chưa từng hiện thế.

Hiện tại xem ra, tất cả đều sẽ bị ta Đông Vương Công cải biến!" Đông Vương Công cười một tiếng, mang theo Côn Ngư tăng tốc độ đến gần.

Nhưng vào lúc này, trong hắc ám kích lưu dũng động không ngừng, sóng nước khổng lồ ở đáy biển bất an lay động, hiển nhiên có vật khổng lồ đang hoạt động gần đó, đang tiến về phía Đông Vương Công.

"Đế Quân, tiên đảo này thần thánh vô biên, xung quanh nhất định có tồn tại như thủ hộ linh thú.

Chúng ta phải cẩn thận một chút!" Côn Ngư xuất thân là thủ hộ linh thú, do đó đối với tình huống này vô cùng quen thuộc.

Vừa nhìn thấy ám lưu, y đã cảm thấy có điều bất thường.

Bước chân Đông Vương Công không ngừng.

Hiện tại với thực lực của Đông Vương Công, cho dù là thủ hộ linh thú lợi hại đến đâu, cũng không thể ngăn cản bước chân của y.

Nếu đối phương thực sự không biết tiến lui, thì trực tiếp giết đi.

Đông Vương Công hiện tại còn mấy chỗ Thần Tàng chưa luyện hóa.

Sâu trong Cuồng Bạo Chi Hải, ám lưu kích động, một đầu vật khổng lồ đang nhanh chóng bơi lội dưới đáy biển.

"Kia là gì?" Côn Ngư bản năng cảm nhận một luồng áp bách

cường liệt, phảng phất có thiên địch đang nhanh chóng đến gần.

Ngay cả có Đông Vương Công ở bên cạnh, y cũng không cảm thấy một chút an toàn nào.

Lúc này trong đôi mắt Đông Vương Công đã thấy được thân ảnh đối phương, dài khoảng vạn trượng, thân rắn bốn chân, răng nanh dày đặc, vây dài vảy giáp.

Như một đầu cá sấu khổng lồ!

Tồn tại này, chính là viễn tổ cá sấu trong hậu thế.

Tuy rằng có sự khác biệt lớn với cá sấu, nhưng Đông Vương Công có thể khẳng định suy đoán.

Ngạc Tổ bơi lội, toàn thân tản phát một luồng hung lệ chi khí.

Nhìn đôi đồng tử tinh hồng lãnh khốc sát khí của Ngạc Tổ, Côn Ngư không khỏi lùi lại một chút, thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ y giãy dụa thống khổ trong miệng đối phương.

"Một đầu hung thú?" Đông Vương Công vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn ánh mắt của Ngạc Tổ, phảng phất chỉ có sát lục và huyết tinh, không hề có lửa trí tuệ.

Nhưng nếu là một đầu hung thú, làm sao có thể tu hành đến cảnh giới Chuẩn Thánh?

"Ai?

Dám dòm ngó tiên đảo của ta!" Thanh âm Ngạc Tổ ồm ồm, phảng phất tiếng trống chiêng vang trời.

Tưởng chừng như đang hỏi, nhưng thân thể lại bơi lội càng thêm mãnh liệt, sóng biển vô biên bị đẩy động, nộ chàng về phía Đông Vương Công.

“Tiên đảo của ngươi ư?

Hôm nay nó sẽ là của ta Đông Vương Công!” Đông Vương Công cười một tiếng, không hề đặt đối phương vào mắt.

“Oanh long!” Ám lưu vô cùng kích động, ngay sau lưng Đông Vương Công trong khoảnh khắc bị nổ tung, xung quanh lập tức xuất hiện một vùng chân không rộng lớn.

Phương Thiên Họa Kích vung ra một kích, trước người Đông Vương Công hóa ra một đạo hồng câu, vô cùng hải thủy đổ ngược vào, không biết bị dẫn đi đâu.

“Cuồng vọng!

Ta thủ hộ tiên đảo vạn vạn năm, Cuồng Bạo Chi Hải đều là địa bàn của lão tổ ta.

Một kẻ ngoại lai xa lạ, cũng dám nhúng tay vào Viên Kiệu Tiên Đảo!” Ngạc Tổ lạnh lùng nhìn Đông Vương Công, từ trên người Đông Vương Công cảm nhận được khí tức cường đại, do đó không dám mạo nhiên đến gần.

Nếu đổi thành tu sĩ bình thường, chỉ sợ đã sớm bị Ngạc Tổ vồ giết, trở thành huyết thực trong bụng.

Đông Vương Công cười nói: “Hôm nay ta không những muốn nhúng tay vào Viên Kiệu Tiên Đảo, ngay cả tinh huyết của ngươi cũng bị ta nhìn trúng.

Hôm nay, ngươi cũng ở lại đây đi!” Đông Vương Công thủy chung mặt không đổi sắc.

Ngạc Tổ xác thực vô cùng cường đại, nhục thân của y như thép đúc sắt rèn, bộ vảy giáp kia càng sắc nhọn vô cùng.

Nhục thân cường hãn như vậy, tinh huyết của y là thích hợp nhất

để luyện hóa Thần Tàng.

Côn Ngư bên cạnh nghe mà toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, Đông Vương Công thật bá đạo vô biên, đối mặt một Chuẩn Thánh cường giả khủng bố, lại có những lời nói tứ vô kị đạn như vậy.

"Ta xưng bá Cuồng Bạo Chi Hải vô số năm, ngươi không phải là kẻ đầu tiên dám nói chuyện với ta kiểu đó, nhưng hiện tại bọn họ đều đã chết rồi, ngươi, sẽ là kẻ tiếp theo!" Ngạc Tổ triệt để phẫn nộ, trong đôi mắt phóng ra một đạo thần quang, thần quang tinh hồng hóa thành lợi kiếm trực thứ Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công cũng trừng mắt, bắn ra hai đạo kim quang, kim quang hóa thành thần ưng vạn trượng, thần ưng lăng không vồ xuống, lợi trảo một cào, đem thần kiếm kia cào nát thành phấn vụn.

Ngạc Tổ hiển nhiên cũng tu luyện thần thông, thấy thủ đoạn của đối phương không hề đơn giản.

"Sát!" Thấy đồng thuật vô hiệu, cự vĩ phía sau Ngạc Tổ như roi thép, đánh nổ vạn khoảnh hải thủy, nộ tạp về phía Đông Vương Công.

"Bành!" Phương Thiên Họa Kích trong tay Đông Vương Công múa thành một đóa ngân hoa, vạn trượng kích mang đâm phá chu thiên, một vũng huyết vụ trong khoảnh khắc tràn ngập Cửu Thiên.

Cự vĩ khổng lồ của Ngạc Tổ vung ra, sau đó lại không thể thu về, Phương Thiên Họa Kích sắc bén, trực tiếp cắt đứt cự vĩ của Ngạc Tổ!

"Tiên Thiên Chí Bảo!" Ngạc Tổ cảm thụ thần uy phát ra từ Phương Thiên Họa Kích, sắc mặt trắng bệch, nhưng trong mắt lại lộ ra ngọn lửa hừng hực, đó là ánh mắt tham lam hung tàn!

“Thù đoạn vĩ, không thể không báo!

Hôm nay hãy lấy Tiên Thiên Chí Bảo của ngươi để đền đi!” Ngạc Tổ nộ hống, đã nhìn trúng Tiên Thiên Chí Bảo của Đông Vương Công, muốn chiếm làm của riêng.

“Vừa hay, ta đã nhìn trúng tinh huyết của ngươi, vừa vặn có thể dùng để luyện hóa Thần Tàng!” Đông Vương Công cười một tiếng.

Bảo bối của y ai cũng nhìn trúng, nhưng cho đến hiện tại chưa có ai có thể đoạt được Phương Thiên Họa Kích.

Chương 180

"Thôn phệ thiên địa!" Ngạc Tổ đại hống một tiếng, cái miệng cá sấu khổng lồ kia há ra đến cực hạn, hàm răng sắc bén đủ sức nghiền nát thật sự vô cùng khủng bố.

Lúc này thân thể Ngạc Tổ cấp tốc bành trướng, trong khoảnh khắc lớn đến một mức độ khủng bố.

"Oanh!" Ngạc Tổ một ngụm nuốt Đông Vương Công vào trong bụng.

Thân thể của y quả thật quá lớn, đủ sức thôn phệ thiên địa.

"Đế Quân!" Côn Ngư bên cạnh nhìn mà mắt tóe lửa, nghĩ thầm Đông Vương Công thần uy vô địch lại bị Ngạc Tổ một ngụm nuốt mất!

"Ha ha ha, Đế Quân chó má gì chứ, chẳng phải bị lão tổ ta một ngụm nuốt mất rồi sao!

Ngươi không chết uổng đâu, mà bị lão tổ ta bắt sống, như vậy đâu phải đã bị thương!" Ngạc Tổ vẻ mặt đắc ý cười nói, không cần chốc lát, chỉ cần đợi Đông Vương Công hóa thành một vũng máu, thì linh bảo trong tay Đông Vương Công sẽ là của y.

Nhưng vào lúc này, Ngạc Tổ đột nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ.

"Bành!" Thân thể Ngạc Tổ như một quả dưa hấu từ bên trong nổ tung, trong khoảnh khắc nổ tung tứ tán.

Thân thể kiên cố không thể phá hủy kia, lúc này lại giống như một tờ giấy mỏng.

Thân thể Ngạc Tổ bạo tạc, đầu của y cấp tốc bay vụt sang một bên.

“Làm sao có thể, thân thể của ta bên trong tự thành một phương thế giới, dạ dày càng kiên cố vô cùng, làm sao có thể đánh nát nhục thân của ta!” Ngạc Tổ vẻ mặt kinh sợ nhìn Đông Vương Công, y đang đứng ở đó, trong dạ dày của Ngạc Tổ!

“Một kích của ta, ngay cả hỗn độn cũng đủ sức hủy diệt, thân thể của ngươi lẽ nào lại kiên cố hơn hỗn độn ư?” Đông Vương Công khinh thường nhìn Ngạc Tổ, nghĩ thầm ai cũng có thể để y nuốt vào bụng sao!

Nhìn Ngạc Tổ suy yếu vô cùng, Đông Vương Công trực tiếp tế xuất Càn Khôn Đỉnh, muốn thu Ngạc Tổ vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Ngạc Tổ lúc này đã mất hết tinh thần, căn bản không dám chống cự với Đông Vương Công nữa.

Còn về đoạt bảo, trước tiên hãy bảo toàn cái mạng nhỏ đã!

“Oanh!” Ngạc Tổ vẫy đầu một cái, thân thể tan nát trong khoảnh khắc lại lần nữa tụ hợp.

Đầu Ngạc Tổ cũng không thể bay xa, bên cạnh đã bị Đông Vương Công đuổi kịp.

Nhưng tốc độ của Đông Vương Công vô song, trong nháy mắt đã đến trước mặt Ngạc Tổ, cắt đứt đường lui của y.

“Đến nước này còn muốn chạy trốn, thật quá tự phụ rồi!” Đông Vương Công trong ánh mắt tuyệt vọng của Ngạc Tổ, Phương Thiên Họa Kích trong tay đâm tới, trực tiếp đâm xuyên thiên linh cái của Ngạc Tổ, ngay cả Nguyên Thần đang bay trốn cũng trực tiếp bị đâm nát.

Côn Ngư bên cạnh nhìn Đông Vương Công thu lấy thi thể Ngạc Tổ, thực sự lúc này có chút không dám tin.

“Ngạc Tổ, cứ thế mà bị chém giết ư?” Côn Ngư ngây người nhìn,

Ngạc Tổ ngay cả thi thể cũng bị luyện hóa, đãi ngộ này, thật quá thảm!

Đông Vương Công dứt khoát gọn gàng chém giết Ngạc Tổ, vừa vặn có thể dùng tinh huyết của y để luyện hóa Thần Tàng.

"Ngây người làm gì?

Đi thôi!" Đông Vương Công gọi Côn Ngư, trực tiếp đi về phía Viên Kiệu Tiên Đảo.

Lúc này bên ngoài Viên Kiệu Tiên Đảo có đại trận thủ hộ, một vẻ hoàn toàn chưa từng bị đặt chân đến.

Ngạc Tổ kia hiển nhiên vẫn luôn thủ hộ tiên đảo, do đó cũng không phá mở đại trận.

Thủ hộ linh thú bình thường sẽ không dễ dàng vọng động vật thủ hộ.

Như tòa tiên đảo này, Ngạc Tổ cũng vẫn luôn tham ngộ trận pháp thủ hộ kia, chứ không có ý định dùng bạo lực phá mở.

Lúc này Đông Vương Công dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật trực tiếp nhìn về phía đại trận, trong khoảnh khắc đã minh bạch đạo lý vận chuyển của đại trận.

Đông Vương Công dùng Á Thánh chi uy, vung tay trong chốc lát phá mở đại trận.

Một luồng linh khí nồng đậm trong khoảnh khắc ập đến.

"Viên Kiệu Tiên Đảo chìm sâu dưới đáy biển đã lâu, trong đó tụ linh trận pháp không biết đã hội tụ bao nhiêu linh khí.

Không có tu sĩ hấp thu, khiến linh khí nồng đậm đến mức độ này!" Đông Vương Công tiến vào trong Viên Kiệu Tiên Đảo, bên ngoài lôi đình và hải thủy cuồng bạo bị hoàn toàn cách tuyệt, bên trong lại biệt

thành một phiến động thiên.

Nhìn thấy linh khí kết tụ thành hồ nước khắp nơi, Đông Vương Công trong lòng hưng phấn không thôi.

Đây đều là linh khí sau khi dịch hóa, hội tụ thành linh dịch trên mặt đất!

Trước đây Đông Vương Công liên tục đột phá, đã thôn phệ sạch linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm quanh Bồng Lai Tiên Đảo.

Nhưng lúc đó Đông Vương Công cũng chưa hoàn toàn đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Để không làm tổn hại đến căn bản của tiên đảo, Đông Vương Công lúc đó trực tiếp ngừng hấp thu, không muốn linh mạch tiên đảo bị tổn thương.

Lúc này thấy Viên Kiệu Tiên Đảo khắp nơi đều là linh dịch, Đông Vương Công không chút khách khí há miệng hấp một cái, trong khoảnh khắc đã hấp thu toàn bộ những hồ linh khí hình thành khắp nơi vào trong cơ thể.

"Oanh!" Linh khí xung quanh trong khoảnh khắc bạo động, vô số linh dịch hóa thành một điều thủy long, bị Đông Vương Công toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Với những thiên địa linh khí tinh thuần nhất này, Thần Hải thế giới của Đông Vương Công lại lần nữa trở nên sung mãn, thực lực của Đông Vương Công cũng trở nên càng thêm ổn định.

Lúc này từng luồng khí tức cường đại ngoại dật, như một phiến vực hải, cho người ta cảm giác thâm bất khả trắc.

Đông Vương Công chậm rãi bước đi trên Viên Kiệu Tiên Đảo.

Cảnh sắc Viên Kiệu Tiên Đảo tuyệt đẹp bất phàm, so với mấy tòa

tiên đảo khác còn có khí thế hơn.

Trong đó các ngọn núi hùng vĩ vút tận mây xanh, suối chảy thác đổ khắp nơi.

Đông Vương Công trực tiếp đến vị trí hạch tâm, triệt để luyện hóa Viên Kiệu Tiên Đảo.

Vật tư trên đảo cũng toàn bộ được Đông Vương Công thu vào tay.

"Tiên Thiên Linh Căn Ngũ Châm Tùng!" Đông Vương Công nhìn linh căn trong tay, đối với Ngũ Châm Tùng lại vô cùng kinh ngạc.

Chương 181

Truyền văn nói Tiên Thiên Linh Căn có mười cây, Ngũ Châm Tùng là một trong số đó.

Thuộc tính của linh căn này giống như một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đều vô cùng trân quý.

Ngũ Châm Tùng còn có tên là Ngũ Hành Tùng, trong đó kết ra quả tử Tiên Thiên Ngũ Hành chi lực.

Truyền văn nói đây là quả ngộ đạo tốt nhất, chỉ cần ăn một quả, có thể giúp tu sĩ ngộ đạo.

Kiếp trước Ngũ Châm Tùng không nghe danh, không rõ xuất xứ.

Trong truyền thuyết có ghi chép, nó đã lạc trên Viên Kiệu Tiên Đảo ngoài biển.

Đông Vương Công thu Ngũ Châm Tùng, hiện tại, mười đại Tiên Thiên Linh Căn, Đông Vương Công đã có sáu cây.

Thông Thiên Kiến Mộc, Phù Tang Mộc, Hồ Lô Đằng, Hoàng Trung Lý, Bàn Đào Thụ, thêm vào Ngũ Châm Tùng, Đông Vương Công hiện tại có thể được coi là một kẻ chuyên thu thập linh căn.

Đây đều là thập đại linh căn.

Còn về các cực phẩm linh căn, thượng phẩm tiên linh khác, trong tay Đông Vương Công còn có không ít.

Trên Viên Kiệu ngoại trừ Ngũ Châm Tùng ra, còn có ba cây hạ phẩm linh căn.

Nhưng có Ngũ Châm Tùng ở đây, các linh căn khác Đông Vương Công cũng không thèm để mắt, trực tiếp thu lấy.

“Ba kiện Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.” Đông Vương Công thu toàn bộ những linh bảo này.

Tuy rằng không dùng đến, nhưng ban thưởng cho thuộc hạ thì vô cùng tốt.

Sau khi triệt để lục soát Viên Kiệu Tiên Đảo một lượt, Đông Vương Công mới hài lòng thu Viên Kiệu Tiên Đảo.

Như vậy, trong năm tòa Đại Tiên Đảo, Đông Vương Công đã có được bốn tòa.

Trong Hải Ngoại Thập Châu, Đông Vương Công đã có được năm tòa.

“Lần này ngươi làm không tệ, sau khi trở về ta chắc chắn sẽ có thưởng!” Đông Vương Công hài lòng với biểu hiện của Côn Ngư.

Có thể tìm thấy Viên Kiệu Tiên Đảo dưới đáy biển, ngược lại phần lớn là nhờ sự giúp đỡ của Côn Ngư.

Có thể nói, nếu không có sự giúp đỡ của Côn Ngư, Viên Kiệu Tiên Đảo có lẽ sẽ không còn cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

“Đế Quân, đây đều là những gì ta nên làm.

Tinh huyết mà ta những năm này thu thập được, mong Đế Quân thu nhận!” Côn Ngư lúc này lấy ra tinh huyết đã thu thập được những năm này.

Thì ra số vạn năm qua, y đã phân ly tinh huyết từ trong cơ thể mình ra, để tiện cho Đông Vương Công luyện hóa Thần Tàng sử dụng.

Đông Vương Công cũng không khách khí.

Vốn là ước định giữa y và Côn Ngư, cho dù hiện tại Côn Ngư có

công với Đông Vương Công, việc thưởng phạt cũng phải đối đãi riêng biệt.

Đông Vương Công mang theo Côn Ngư về Bồng Lai Tiên Đảo, an trí Viên Kiệu Tiên Đảo vào bên trong vòng phòng ngự.

Có thêm Viên Kiệu Tiên Đảo gia nhập, địa bàn của phe Đông Vương Công lại lần nữa khuếch đại.

Vốn dĩ Bồng Lai nhất mạch còn lo không đủ chỗ, lúc này lại lần nữa trở nên rộng rãi.

"Tòa tiên đảo này khí vũ bất phàm, e rằng cũng là một trong Hải Ngoại Tiên Đảo ư?" Các tu sĩ khác không rõ tình hình Hải Ngoại Tiên Đảo, tự nhiên không thể biết có bao nhiêu đại tiên đảo.

Nhưng chỉ có Đông Vương Công dựa vào kinh nghiệm kiếp trước mới biết được thông tin đó, các tu sĩ khác tự nhiên không thể đoán được.

Nhìn thấy những điểm bất phàm của Viên Kiệu Tiên Đảo, các tu sĩ đó càng thêm chấn kinh.

"Đông Vương Công đạo hữu không những thực lực cường hãn, khí vận cũng vô cùng nghịch thiên a.

Mới đột phá tu vi không lâu, ra ngoài một lần, lại mang về một tòa tiên đảo." "Khí vận này không thể đố kỵ được, chúng ta chỉ cần quy phục dưới trướng Đông Vương Công, dựa vào cây lớn dễ hóng mát, ngược lại tránh được việc phải đánh sống đánh chết trong Vu Yêu Lưỡng Tộc đại chiến." Vô số tu sĩ xôn xao bàn tán, vốn đã bị tin tức Đông Vương Công đột phá thực lực và sở hữu Hồng Mông Tử Khí hấp dẫn.

Hiện tại thấy Đông Vương Công mang về một tòa tiên đảo, tình huống này lập tức khiến các tu sĩ đó càng thêm thần phục Đông

Vương Công.

Viên Kiệu Tiên Đảo vừa nhìn đã thấy bất phàm, trên đó ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, trong đó linh khí nồng đậm ập đến.

Nếu không phải thượng đẳng động thiên phúc địa, căn bản không thể có khí độ như vậy.

Đông Vương Công hoàn toàn không biết việc mình mang về Viên Kiệu Tiên Đảo đã tạo ra ảnh hưởng lớn đến vậy.

Khí vận chi lực của y cũng vào khoảnh khắc đó trở nên càng thêm ngưng tụ.

Lúc này Đông Vương Công đang ở Bồng Lai Tiên Đảo ban thưởng cho Côn Ngư.

Sau khi Đông Vương Công mãn túc yêu cầu của Côn Ngư, Côn Ngư vui vẻ rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo.

Côn Ngư đối với Đông Vương Công ngàn ân vạn tạ.

Lần này Đông Vương Công không chỉ ban thưởng cho Côn Ngư lượng lớn cơ duyên, mà còn cho phép Côn Ngư chọn một động phủ tốt nhất trên Viên Kiệu Tiên Đảo để cư trú.

Chỗ tốt mà Côn Ngư có được tự nhiên khiến các tu sĩ khác mắt đỏ.

Nguyên nhân Côn Ngư được ban thưởng, chính vì đã phát hiện ra tin tức tiên đảo.

Chuyện này sau khi bị các tu sĩ khác biết được, rất nhiều tu sĩ lần lượt lại động thân, lại một lần nữa bắt đầu phong trào điên cuồng tìm kiếm tiên đảo.

Đông Vương Công lại lần nữa có được tiên đảo, thực lực lại liên tục đột phá, những tin tức này khiến Đông Vương Công sớm trở

thành tiêu điểm chú ý trong Hồng Hoang.

Ngay cả Đông Vương Công ở xa ngoài biển, nhưng lượng lớn tu sĩ vẫn không ngại vạn dặm xa xôi đến quy phục, trong đó tự nhiên cũng có kẻ đi thăm dò tin tức.

Dù sao thì các đại cường giả hiện tại đều vô cùng chú ý đến Đông Vương Công, chỉ cần Đông Vương Công có đại động tác gì, lập tức sẽ bị các tu sĩ khác biết được.

"Đông Vương Công sau khi trảm Tam Thi, tu vi lại một lần nữa tinh tiến ư?

Chương 182

Lại có được một tòa tiên đảo?" Dưới chân Bất Chu Sơn, Nữ Oa nương nương đang du lịch Hồng Hoang nghĩ thầm.

Nữ Oa nương nương tùy tay ném một kiện linh bảo cho Hồng Loan bên cạnh, ban thưởng cho kẻ mang tin tức.

"Ngươi hãy đi tiếp tục thăm dò, có bất kỳ tin tức gì lập tức bẩm báo cho ta!" Nữ Oa nương nương hiển nhiên cũng vô cùng chú ý đến Đông Vương Công, không tiếc dùng Yêu Tộc để bố trí tai mắt, chú ý nhất cử nhất động của Đông Vương Công.

"Đa tạ Nương Nương ban thưởng, đệ tử lập tức đi!" Hồng Loan bái tạ thánh ân, trong khoảnh khắc triển cánh bay cao, hiển nhiên vui vẻ vì được làm chân chạy việc cho Nữ Oa nương nương.

"Đông Vương Công đạo hữu tư chất bất phàm, năm xưa ở Tử Tiêu Cung hoa khai cửu phẩm.

Lẽ nào lúc này Đông Vương Công đạo hữu đã luyện hóa Hồng Mông Tử Khí?" Nữ Oa nương nương càng lúc càng rối loạn trong lòng.

Vốn là người có tính cách hiếu thắng, lần này lại được Đạo Tổ đích thân điểm danh làm đệ tử, ban thưởng Hồng Mông Tử Khí, nếu như vậy mà cũng bị Đông Vương Công dẫn trước thành Thánh, trong lòng Nữ Oa nương nương căn bản không thể chấp nhận được.

Nữ Oa nương nương lắc đầu, phủ định suy đoán của mình: "Nếu Đông Vương Công đạo hữu đã tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, thì hiện tại khẳng định đã thành Thánh vị rồi!" Hiện tại Đông Vương Công tuy liên tục hai lần đột phá, nhưng chung quy vẫn chưa thành Thánh, khiến trong lòng Nữ Oa nương nương hơi bình ổn một chút.

“Không bằng bây giờ đi Bồng Lai Tiên Đảo một chuyến, bái hội Đông Vương Công đạo hữu, cũng có thể thăm dò hư thực!” Đôi mắt Nữ Oa nương nương sáng lên, trên khuôn mặt không khỏi hiện lên một tia ý cười.

Những năm này Nữ Oa nương nương vẫn luôn du lịch bên ngoài, nhưng lại không có chút thu hoạch nào.

Ngày trước Nữ Oa nương nương một lòng muốn trảm xuất Tam Thi, lấy pháp trảm Tam Thi của Đạo Tổ mà thành Thánh.

Nhưng cho đến hiện tại Tự Ngã Thi của nàng vẫn không có chút động tĩnh nào, chính vì lẽ đó Nữ Oa nương nương mới du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

Dù sao thì năm đó Đạo Tổ từng minh ngôn, Nữ Oa nương nương sẽ có đại công đức với thiên địa, mới ban thưởng cho nàng Hồng Mông Tử Khí.

Do đó Nữ Oa nương nương vẫn luôn du lịch, tìm kiếm khế cơ có đại công đức với Hồng Hoang.

Nữ Oa nương nương đã hạ quyết tâm, cưỡi tường vân, trực tiếp đi về phía Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này trên Côn Lôn Sơn, Tam Thanh cũng đã nhận được tin tức trong thời gian đầu tiên.

“Đông Vương Công đạo hữu, thật khiến người ta bất ngờ a!” Thông Thiên thầm nghĩ, Đông Vương Công liên tục đột phá, thanh thế truyền khắp Tứ Hải, nhất thời danh tiếng còn hơn cả Tam Thanh Lão Tổ.

“Hừ, Đông Vương Công chung quy vẫn chưa thành Thánh.

Huynh đệ chúng ta chỉ cần cần cù khổ luyện, nhất định có thể siêu việt Đông Vương Công!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt ngạo khí,

tự thị thậm cao, ngay cả Đông Vương Công, y cũng chưa từng để vào mắt.

"Tam huynh đệ chúng ta tu đạo là được, không cần so sánh với người khác.

Đông Vương Công đạo hữu xác thực thiên tư bất phàm, nhưng huynh đệ chúng ta cũng đều có chỗ hơn người.

Chúng ta lập tức tu hành thôi!" Thái Thanh Lão Tử nói một lời, ba người lại lần nữa bế quan tu hành.

Lúc này tin tức của Đông Vương Công truyền bá khắp Tứ Hải, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân phương Tây tự nhiên cũng có nghe thấy.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cau mày nói: "Đạo huynh, vốn dĩ Long Tộc kia đã được ta khuyên nhủ, muốn quy hàng Tây Phương chúng ta.

Nhưng lúc đó Đông Vương Công đạo hữu chém giết Ứng Long, thu Long Tộc về Bồng Lai nhất mạch.

Hiện tại xem ra, Long Tộc với thế giới Tây Phương của chúng ta khó lòng có duyên nữa!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lắc đầu thở dài không thôi.

Phật giáo Tây Phương sau này có Thiên Long Bát Bộ Chúng, có Hộ Pháp La Hán Thần Long, đây đều là đệ tử Long Tộc.

Long Tộc trong hậu thế cũng xác thực quy phục Phật giáo Tây Phương.

Công Đức Hóa Long Trì nổi danh trong Phật giáo, chính là được thiết lập vì Long Tộc.

Nhưng hiện tại Long Tộc Tứ Hải quy hàng Đông Vương Công, Đông Vương Công lại liên tục đột phá, nhất thời thanh thế ngút trời,

khiến trong lòng Chuẩn Đề Đạo Nhân cảm thấy bất an.

Trước đây Chuẩn Đề Đạo Nhân từng đến Long Tộc, vốn dĩ hai bên đã đàm phán ổn thỏa.

Nhưng vào thời khắc then chốt nhất, Đông Vương Công chém giết Ứng Long Lão Tổ, càng đồ sát tất cả Đại La Kim Tiên của Long Tộc, cường thế bức bách Long Tộc quy hàng.

Một loạt thủ đoạn đã triệt để phá vỡ kế hoạch thu phục Long Tộc của Chuẩn Đề, nhưng Đông Vương Công lại không biết gì về tất cả những điều này.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu nói: "Sư đệ, mọi chuyện không phải là không có chuyển cơ.

Đông Vương Công đạo hữu tuy tư chất bất phàm, nhưng ta cũng chẳng phải kẻ tầm thường.

Đến lúc đó cho dù Đông Vương Công đạo hữu thật sự thành Thánh, thì cũng chỉ là một tôn Thánh Nhân!" Lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân khiến Chuẩn Đề sững sờ.

Trước đây y chỉ nghĩ Đông Vương Công sẽ thành Thánh, nhanh hơn một bước, sẽ chết tiệt mà áp chế họ.

Ngược lại đã quên mất, huynh đệ hai người họ cũng có cơ hội chứng đạo!

Chỉ cần thành Thánh vị, thì là hai tôn Thánh Nhân!

Đến lúc đó cho dù Đông Vương Công thành Thánh vị trước thì sao chứ?

Hai tôn Thánh Nhân, lẽ nào lại sợ một Thánh Nhân của Đông Vương Công ư?

Pháp này vừa xuất hiện, lập tức khiến sự phiền não và bất an

trong lòng Chuẩn Đề Đạo Nhân tan biến hết.

Chỉ cần kịp thời thành Thánh là được, không cần bận tâm việc ai nhanh hơn ai trong chốc lát.

"Đạo huynh cao minh nhìn xa trông rộng, ngược lại Chuẩn Đề thiển cận!" Chuẩn Đề vội vàng tuyên một tiếng đạo hiệu, lại cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân tham ngộ đạo pháp.

Mấy vị đệ tử Đạo Tổ mỗi người có hành động riêng, lúc này Nữ Oa nương nương lại hướng về Bồng Lai Tiên Đảo.

Nữ Oa nương nương du ngoạn Bồng Lai Tiên Đảo, nhìn thấy cảnh tượng phồn hoa hiếm thấy trên tiên đảo ngoài biển.

Không có tranh sát, không có tử vong và khủng cụ, khắp nơi đều một mảnh tường hòa.

Ngay cả khí tức lượng kiếp tràn ngập trong Hồng Hoang, ở đây cũng đã nhạt đi.

Đến Bồng Lai Tiên Đảo, nhìn thấy một phiến phồn hoa, Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể Nữ Oa nương nương chiến động.

Chương 183

"Hồng Mông Tử Khí vẫn luôn không có bất kỳ phản ứng nào, đến Bồng Lai Tiên Đảo lại có chút động tĩnh.

Lẽ nào cơ duyên của ta, ở trên Bồng Lai Tiên Đảo ư?" Nữ Oa nương nương khẽ nhíu mày.

Bồng Lai Tiên Đảo, nàng quả thực cảm nhận được một số điều khác biệt.

Nơi đây và trên Hồng Hoang đại địa có sự khác biệt lớn!

"Hồng Hoang đại địa tranh sát không ngừng, Vu Yêu Lưỡng Tộc tương hỗ tiêu diệt.

Đến lúc đó, e rằng thật sự có ngày diệt tuyệt.

Ngược lại Bồng Lai Tiên Đảo, có thể là một nơi tốt để tránh họa!" Nữ Oa nương nương lúc này tuy cảm ứng được một tia cơ duyên, nhưng vẫn chưa tham ngộ được huyền cơ.

Nhưng lúc này Nữ Oa nương nương cũng không hoảng trương.

Ở đây rồi, Nữ Oa nương nương có thể khẳng định Đông Vương Công chưa thành Thánh.

Cho nên có thời gian để thể ngộ, hiện tại dường như đã tìm thấy một số manh mối.

Khi Nữ Oa nương nương đến Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công đã có cảm ứng.

Nhưng Nữ Oa nương nương không bái hội Đông Vương Công, ngược lại lại du ngoạn trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công cũng sẽ không chủ động đi gặp Nữ Oa nương

nương.

“Nữ Oa nương nương chưa thành Thánh vị, lại bày ra cái giá của Thánh Nhân như vậy, muốn ta chủ động bái kiến ư?

Hừ, vậy cứ để Nữ Oa nương nương đợi đi!” Đông Vương Công khinh thường cười một tiếng.

Trong tay y có Càn Khôn Đỉnh, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Nếu Nữ Oa nương nương muốn tạo nhân, sớm muộn gì cũng phải cầu đến y.

Hiện tại Nữ Oa nương nương bày ra cái giá của vị Thánh Nhân, lại có chút quá sớm!

Ví dụ như Tây Phương Nhị Thánh kia, lúc này bắt đầu mưu kế Đông Vương Công, muốn cướp Long Tộc từ trong tay Đông Vương Công.

Tất cả, đều là si tâm vọng tưởng.

Cho dù lập tức thành Thánh, cũng không thể là đối thủ của Đông Vương Công.

Hai vị Thánh Nhân thì sao?

Thủ đoạn của Đông Vương Công, không thể nào là họ có thể tưởng tượng được!

Nữ Oa nương nương du đãng trên Bồng Lai Tiên Đảo, nhìn cảnh tượng phồn hoa trên Bồng Lai Tiên Đảo, trong lòng không khỏi có chút gợn sóng.

“Vu Yêu Lưỡng Tộc tương tranh, tất định sẽ tổn hại thiên địa.

Song phương tranh sát, cuối cùng nhất định sẽ làm tiêu hao hết khí vận của hai tộc.

Ngược lại như Đông Vương Công vậy, cai trị một phương, như vậy mới thuận ứng thiên mệnh!" Nữ Oa nương nương liên tục bước nhẹ nhàng, như một tu sĩ bình thường, nhàn nhã dạo chơi trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Lúc này Bồng Lai Tiên Đảo của Đông Vương Công sớm đã đối ngoại mở cửa.

Từng đội giáp sĩ tuần tra xuyên suốt xung quanh, phàm là kẻ nào dám không tuân thủ quy củ, lập tức sẽ bị bắt giữ.

Chính vì lẽ đó, trên Bồng Lai Tiên Đảo ngược lại là một cảnh tượng tường hòa.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ đều ở trên tiên đảo trao đổi vật tư tu luyện lẫn nhau, đem những thứ không cần đến, đổi lấy dược liệu đang cần gấp từ người khác.

Cứ như vậy, ngược lại đã hấp dẫn lượng lớn tu sĩ đến, xem thử có linh vật nào cần hay không.

Nữ Oa nương nương càng tìm hiểu, càng bội phục Đông Vương Công.

Đi xuyên qua nơi phồn hoa, lại đến giữa núi rừng, nhìn từng tu sĩ cần cù khổ luyện, mỗi động phủ đều bình an vô sự, khiến Nữ Oa nương nương cảm xúc sâu sắc.

Đột nhiên, Nữ Oa nương nương trong lòng có điều cảm ứng, lắc đầu than thở: "Nếu Vu Yêu Lưỡng Tộc không biết thuận theo thiên tâm, cuối cùng tất sẽ diệt vong.

Đến lúc đó, giữa thiên địa, chẳng phải sẽ không còn sinh linh nữa sao?" Đến đây, Nữ Oa nương nương trong khoảnh khắc linh đài một trận thanh minh, trên mặt một vẻ hân hỉ, "Nếu đã như vậy, ta đương nhiên sẽ trọng tân sáng tạo một tộc quần, để thay thế Vu Yêu nhị tộc.

Như vậy nhất định có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa!" Nữ Oa nương nương giá lâm một ngọn núi, bên trong có linh tuyền chảy róc rách, có cây xanh che phủ.

Nữ Oa nương nương hạ xuống bên cạnh linh tuyền đó, ngọc thủ thon dài tùy ý nhặt một nắm đất bùn trên mặt đất, nhào nặn mấy cái, trong khoảnh khắc đã hình thành mười hai loại sinh linh: Tý chuột, Sửu trâu, Dần hổ, Mão thỏ, Thìn rồng, Tỵ rắn, Ngọ ngựa, Mùi dê, Thân khỉ, Dậu gà, Tuất chó, Hợi lợn.

Nữ Oa nương nương lần lượt dựa theo ý nghĩa của Thập Nhị Thời Thần, nặn ra mười hai linh vật.

Nhưng các sinh linh này lại vẫn thuộc Thiên Địa Ngũ Trùng, chưa hoàn toàn thoát ly Yêu Tộc.

Nữ Oa nương nương lắc đầu than thở một trận, đối với việc đã làm không hề hài lòng.

Lúc này Nữ Oa nương nương trầm tư ngàn năm, lại lần nữa động thủ.

Lần này Nữ Oa nương nương án theo hình dáng Tiên Thiên Đạo Thể, phỏng theo thân ảnh Bàn Cổ Đại Thần mà bắt đầu chế tạo.

Ngày trước ở Thiên Đình nhìn thấy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Nữ Oa nương nương đối với thân ảnh Bàn Cổ Đại Thần có cảm xúc sâu sắc.

Đến lúc đó Nữ Oa nương nương lại lần nữa lấy đất bùn làm nguyên liệu, nặn ra một hình người.

"Hô!" Nữ Oa nương nương thổi ra một ngụm chân khí, người bùn kia trong khoảnh khắc sống lại.

Nhưng người bùn tuy có sinh mệnh, nhưng lại thiếu đi một chút linh tính, phảng phất như một con rối gỗ không có trí tuệ.

“Không có linh trí như vậy làm sao có thể trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Sinh linh tuy có Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng thể chất quá kém, căn bản không thể kháng hành với Vu Yêu Lưỡng Tộc!” Nữ Oa nương nương lại lần nữa lắc đầu.

Chương 184

Sinh vật hình người thực sự quá yếu ớt, căn bản không thể kháng hành với Vu Yêu nhị tộc có tư bản Tiên Thiên hùng hậu vô cùng.

Nữ Oa nương nương suy nghĩ trước sau, lại không biết nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Cuối cùng, Nữ Oa nương nương đích thân rời khỏi linh tuyền, tiếp tục du lịch.

Trước đó Nữ Oa nương nương có chút thu hoạch, bởi vì trên Bồng Lai Tiên Đảo trong lòng có cảm ứng.

Hiện tại gặp bình cảnh, tự nhiên phải đi thêm xem xét, cảm ngộ một phen.

Nhưng Nữ Oa nương nương đã du lịch khắp mấy tòa tiên đảo xung quanh một lượt, nhưng vẫn không có chút manh mối nào.

Bất đắc dĩ Nữ Oa nương nương đột nhiên nhận ra, Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch có thể hưng thịnh đến vậy, đều là vì có Đông Vương Công ở đó.

Lần này đến, Nữ Oa nương nương cũng là vì bái hội Đông Vương Công.

Trước đó Nữ Oa nương nương tự cho mình thân phận đệ tử Thánh Nhân, do đó chờ Đông Vương Công đến bái hội.

Ai ngờ Đông Vương Công lại như không có chuyện gì, ngay cả một phó tòng đến nghênh tiếp cũng không có.

"Đông Vương Công ngược lại có cái giá thật lớn, ta không tin ta Nữ Oa nương nương đến, mà y lại không hề có cảm ứng!" Nữ Oa nương nương nhíu chặt mày, hàn ý trên mặt ngược lại nặng thêm ba

phần.

"Hừ!

Đợi ta thành Thánh Nhân, Đông Vương Công nếu còn dám vô lễ như vậy, ta ngược lại muốn cho y một giáo huấn!" Nữ Oa nương nương trong lòng bất mãn, nhưng hiện tại có việc cầu Đông Vương Công, Nữ Oa nương nương cũng chỉ có thể chủ động đến Đông Hoa Thần Điện, bái kiến Đông Vương Công.

Đông Vương Công sớm đã biết ý đồ của Nữ Oa nương nương, nhưng quả thực có ý không gặp Nữ Oa nương nương, muốn sát sát uy phong của vị nữ Thánh Nhân này.

Nếu không, điều kiện tiếp theo của Đông Vương Công sẽ không có cách nào đưa ra được nữa.

Nữ Oa nương nương ngược lại cũng thú vị, yêu cầu Đông Vương Công chỉ điểm, nhưng lại bày ra cái giá không chịu tiến lên.

Trớ trêu thay Đông Vương Công lại không nể mặt nàng, ngược lại khiến Nữ Oa nương nương ăn một bữa cửa đóng then cài.

"Đông Vương Công đạo hữu, Nữ Oa không mời mà đến, ngược lại đã quấy rầy đạo hữu thanh tu!" Trong Đông Hoa Thần Điện, Nữ Oa nương nương vẻ mặt tươi cười nhìn Đông Vương Công, không hề thấy chút bất mãn nào trước đó.

Đông Vương Công lúc này cũng giả vờ như không biết gì, mở miệng cười nói: "Nữ Oa nương nương là đệ tử Thánh Nhân, có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo của ta, đó là vinh hạnh của ta, ha ha!" Nữ Oa nương nương thấy Đông Vương Công chỉ nói lời khách sáo, nhưng lại không đề cập đến chuyện gì khác, Nữ Oa nương nương không nhịn được hỏi: "Đông Vương Công đạo hữu, khoảng thời gian trước liên tục đột phá, dị tượng kinh động toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Dám hỏi đạo hữu, có phải đã cảm ngộ được gì từ Hồng Mông Tử Khí không?" Mục đích của Nữ Oa nương nương đến đây là để thỉnh giáo Đông Vương Công.

Hiện tại Đông Vương Công không muốn chủ động mở lời, Nữ Oa nương nương đành phải hỏi.

Nữ Oa nương nương nghe Đông Vương Công tự mình thừa nhận có thu hoạch, trong lòng nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Bế quan mấy ngàn năm, Nữ Oa nương nương lại không cảm ngộ ra được gì.

Ngược lại Đông Vương Công, không phải đệ tử Đạo Tổ, cũng không phải được Đạo Tổ đích thân điểm danh làm Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng trớ trêu thay Đông Vương Công lại từ trong Hồng Mông Tử Khí mà có được thu hoạch.

Nữ Oa nương nương lúc này khổ sở cười một tiếng, mở miệng nói: "Ngược lại phải chúc mừng Đông Vương Công đạo hữu rồi, ta bế quan ngàn năm, lại ngay cả một tia cơ duyên cũng chưa từng nhìn thấy, Đông Vương Công đạo hữu thật sự thiên tư cao tuyệt!" Đông Vương Công lúc này cười nói: "Ta thấy đạo hữu năm xưa khi có được Hồng Mông Tử Khí, Đạo Tổ từng minh ngôn, sẽ có đại công đức với Hồng Hoang thiên địa.

Lẽ nào đạo hữu không nhận ra ư?" Đông Vương Công nói vậy một câu, đôi mắt Nữ Oa nương nương bỗng sáng lên.

"Thì ra Đông Vương Công đạo hữu cũng nhớ lời Đạo Tổ đã nói năm xưa.

Lần này ta chính vì bế quan không có kết quả, mới rời Thiên Cung, du lịch trên Hồng Hoang đại địa.

Nhưng ta tuy có chút thu hoạch, lại vẫn không biết nên làm thế nào

cho phải.

Đông Vương Công đạo hữu, chắc hẳn đã đoán ra được rồi chứ?" Nữ Oa nương nương vẻ mặt tươi cười, lúc này trông vũ mị đa tư.

Dù sao thì nàng có việc cầu Đông Vương Công, pháp của Đông Vương Công dường như không trùng hợp với nàng, chính vì thế Nữ Oa nương nương mới hòa nhã vui vẻ, muốn từ chỗ Đông Vương Công biết được một vài điều.

Đông Vương Công lúc này gật đầu: "Không giấu gì Nữ Oa nương nương, ta xác thực có một vài cảm ngộ, có thể trợ đạo hữu chứng đạo.

Nhưng, ta Đông Vương Công xưa nay không làm chuyện không có lợi ích.

Nếu Nữ Oa nương nương có thể đáp ứng ta hai chuyện, ta ngược lại cũng vui lòng giúp đạo hữu chứng đạo!" Lời của Đông Vương Công quả thực kinh thiên động địa, Nữ Oa nương nương nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

Đông Vương Công minh ngôn có thể giúp Nữ Oa nương nương thành Thánh, đây là cơ duyên lớn đến nhường nào chứ!

Nhưng Đông Vương Công lại muốn Nữ Oa nương nương đáp ứng hai điều kiện, điều kiện này, tất nhiên sẽ không dễ dàng thỏa mãn.

Nữ Oa nương nương nhất thời do dự không quyết, Đông Vương Công cũng không sốt ruột, cứ thế cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa.

Đông Vương Công nhìn một cái, cũng không trách hậu thế Trụ Vương kia lại bị mê hoặc, quả thực Nữ Oa nương nương mỹ mạo thiên thành, so với bất kỳ nữ tiên nào cũng không kém hơn chút nào.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, thược dược lung yên sính mị trang.

Đông Vương Công cảm thấy mấy câu ngâm thơ của Trụ Vương, ngược lại miêu tả vẻ đẹp của Nữ Oa nương nương đến mức nhập mộc ba phần.

Nữ Oa nương nương vừa ngẩng đầu, lại thấy Đông Vương Công đang nhìn chằm chằm mình, khuôn mặt cười đỏ ửng, hờn dỗi nói: "Đông Vương Công đạo hữu, nhìn đủ chưa?" Đông Vương Công vừa nãy chính đang nghĩ về chuyện Trụ Vương hậu thế, lúc này lúng túng cười một tiếng: "Nữ Oa nương nương mỹ mạo thiên thành, ngay cả ta Đông Vương Công cũng vô cùng ngưỡng mộ, mong Nữ Oa nương nương đừng trách!" Nữ Oa nương nương trong mắt mang vẻ hờn dỗi, trong lòng lại một mảnh vui mừng.

Vẻ đẹp của mình Nữ Oa nương nương là người rõ nhất, ngay cả tu sĩ như Đông Vương Công cũng có thể mê hoặc, khiến Nữ Oa nương nương sinh ra một phần tự hào.

"Đông Vương Công đạo hữu, ngươi nói có thể giúp ta thành Thánh vị, lại muốn ta đáp ứng hai điều kiện, không bằng cứ nói ra trước đi.

Nếu ta thấy thích hợp, thì đáp ứng cũng không sao.

Nhưng nếu không thích hợp, chúng ta cứ coi như đây là một cuộc nói chuyện phiếm." Nữ Oa nương nương đối với Thánh vị lại rất quan tâm, đối với việc là người đầu tiên thành Thánh vị, lại càng có một phần chấp niệm.

Nữ Oa nương nương động lòng.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Hai điều kiện kỳ thực cũng không khó.

Thứ nhất, sau khi thành Thánh, không được ra tay với Vu Tộc.

Chương 185

Chuyện Vu Yêu Lưỡng Tộc đại chiến, có thể để nàng đi làm, dù sao thì với uy lực của Thánh Nhân, nếu nàng ra tay, thì Vu Tộc sẽ không còn cơ hội sống sót nữa!" Đông Vương Công nói vậy, tự nhiên có đạo lý của y.

Tuy rằng minh bạch Vu Yêu Lưỡng Tộc cuối cùng sẽ tự tiêu diệt lẫn nhau mà diệt vong, nhưng cũng không phải là chuyện tuyệt đối.

Hậu thế Yêu Tộc vẫn có thể thấy tung tích, nhưng Vu Tộc lại hoàn toàn biến mất không thấy.

Trong đó, không khó để thấy có người đứng sau ra tay.

Đông Vương Công đã đáp ứng Vu Tộc sẽ ngăn cản Nữ Oa nương nương, vậy thì nhất định phải làm cho mọi việc thật mỹ mãn.

Nữ Oa nương nương suy nghĩ trước sau, cuối cùng đồng ý.

"Vu Yêu Lưỡng Tộc tranh bá thiên địa, chính là gây trở ngại cho Hồng Hoang.

Nếu không phải ca ca ta nhiệt trung quyền thế, ta cũng không muốn tham dự vào đó." Nữ Oa nương nương không thích tranh đấu, chuyện này Đông Vương Công có thể nhìn ra được.

Lúc này Đông Vương Công gật đầu, nói: "Chuyện Vu Yêu tranh bá, kết cục cuối cùng chắc Nữ Oa nương nương cũng có thể thấy rõ một hai.

Do đó, cơ duyên thành Thánh của đạo hữu, nằm ở sau khi Vu Yêu tranh bá kết thúc." "Điều kiện thứ hai của ta, là muốn giúp đỡ đạo hữu thành Thánh, tham dự vào sự việc chứng đạo của đạo hữu!" Đông Vương Công nói ra điều kiện này, Nữ Oa ngược lại càng không

có ý kiến gì nữa.

Lúc này cầu trợ Đông Vương Công, tương đương với việc gia nhập vào sự kiện chứng đạo của Nữ Oa nương nương.

Nữ Oa nương nương trước đó cũng đã cảm ứng được, nàng nhất định sẽ sáng tạo ra một chủng tộc mới, nhưng rốt cuộc muốn sáng tạo gì, sáng tạo ra loại tộc quần như thế nào, những vấn đề này Nữ Oa nương nương căn bản không có chút manh mối nào.

Nữ Oa nương nương trực tiếp đáp ứng hai điều kiện của Đông Vương Công.

Những điều kiện mà Đông Vương Công đưa ra không hề quá đáng, thậm chí đối với Nữ Oa nương nương, đều có thể dễ dàng vô cùng.

Lúc này Đông Vương Công cười nói: "Nếu Nữ Oa nương nương đã đáp ứng điều kiện, vậy chúng ta đi thôi!" Nữ Oa nương nương không biết Đông Vương Công muốn giúp đỡ thế nào, nhưng chỉ cần có thể chứng đạo thành Thánh, những chuyện khác đều không quan trọng.

Trên đường đi Đông Vương Công mang theo Nữ Oa nương nương rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, một đường thẳng tiến về Hồng Hoang đại địa.

"Những năm này Vu Yêu tranh bá, hai tộc sớm đã tạo thành tổn hại cực lớn cho thiên địa.

Khí vận của hai tộc cũng trong những trận tranh sát mà bị tiêu hao cạn kiệt.

Do đó Thiên Đạo định nhiên không cho phép Vu Yêu Lưỡng Tộc trường tồn." "Dù sao thì chỉ cần Vu Yêu nhị tộc còn tồn tại, sự tàn sát giữa họ sẽ không dừng lại.

Kéo dài như vậy, thiên địa sẽ sụp đổ, linh khí ngoại tiết, cuối cùng Hồng Hoang thế giới tất sẽ trở nên phàm tục, không còn phồn thịnh như ngày nay!" Đông Vương Công thao thao bất tuyệt nói, Nữ Oa nương nương nghe mà liên tục gật đầu.

Những vấn đề này Nữ Oa nương nương cũng sớm đã có sự cân nhắc, chỉ là không nghiên cứu sâu như Đông Vương Công.

Lúc này được Đông Vương Công nhắc đến, ngược lại cảm thấy quả thực là như vậy.

Lúc này Đông Vương Công tiếp tục nói: "Nếu Vu Yêu nhị tộc tiêu vong, vậy thì giữa thiên địa tất định sẽ trở nên trống rỗng.

Cho nên, một tộc mới sinh, phải có năng lực thay thế Vu Yêu nhị tộc, phải có khả năng bị Thiên Đạo chưởng khống!" Đông Vương Công và Nữ Oa nương nương trong lúc đàm luận đã đến dưới Thủ Dương Sơn.

Nơi đây, chính là nơi Thiên Định Nữ Oa tạo nhân.

Đến đây, Đông Vương Công trực tiếp lấy ra Càn Khôn Đỉnh, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hồ Lô Đằng.

Ba kiện linh vật vừa xuất hiện, Nữ Oa nương nương lập tức cảm ứng được cơ duyên của mình!

Trước đây, Nữ Oa Nương Nương vẫn luôn dùng vật phàm tục luyện hóa sinh linh, không phải không dùng Tiên Thiên Linh Vật, mà thực sự trong Tiên Thiên Linh Vật không có dược liệu thích hợp.

Huống hồ, Tiên Thiên Linh Vật thích hợp để tạo nhân vô cùng hiếm, trong tay Nữ Oa Nương Nương lại càng ít ỏi.

Lúc này, thấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Nữ Oa Nương Nương hiểu rõ linh vật này hẳn là thích hợp nhất để tạo nhân.

“Chẳng lẽ Đông Vương Công đạo hữu đã sớm có chuẩn bị?” Nữ Oa Nương Nương không khỏi lắc đầu, nếu là như vậy, thì Đông Vương Công thực sự quá kinh người.

Hồng Mông Tử Khí trong thể nội Nữ Oa Nương Nương lúc này chấn động không ngừng, hiển nhiên đã cảm ứng được cơ duyên.

Trong Hồng Mông Tử Khí vốn hàm chứa một tia cơ thành đạo, giờ đây Nữ Oa Nương Nương đã lĩnh ngộ sứ mệnh tạo nhân, lại thấy Đông Vương Công xuất ra ba món linh vật tất yếu để tạo nhân, lập tức khiến Nữ Oa Nương Nương cảm ứng được khế cơ mãnh liệt kia.

“Đông Vương Công đạo hữu, xin trợ giúp thiếp một tay!” Nữ Oa Nương Nương cất tiếng quát lớn, dù sao Càn Khôn Đỉnh là Linh Bảo của Đông Vương Công, Nữ Oa Nương Nương căn bản không thể vận dụng.Lúc này, Đông Vương Công chỉ tay một cái, Càn Khôn Đỉnh lập tức xoay tròn, nắp đỉnh bay lên, thu hết Cửu Thiên Tức Nhưỡng vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Trong Càn Khôn Đỉnh có vô vàn Tiên Thiên Bất Diệt Chân Linh, đây chính là căn bản để Càn Khôn Đỉnh có thể phản Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

Thần quang vô tận nở rộ trong Càn Khôn Đỉnh, Đông Vương Công dùng Càn Khôn Đỉnh tế luyện Cửu Thiên Tức Nhưỡng, khiến Cửu Thiên Tức Nhưỡng được luyện hóa càng thêm ngưng tụ.

“Oanh long long!” Ngũ sắc quang huy chiếu rọi trường thiên, xung quanh sấm chớp vang rền, tựa hồ đang dự báo một sinh linh cường đại sắp ra đời.

“Khai!” Đông Vương Công thổ khí xuất thanh, lập tức khói tan mây tán, Cửu Thiên Tức Nhưỡng liền bị y trực tiếp vung ra khỏi Càn Khôn Đỉnh.Lúc này, Nữ Oa Nương Nương tay cầm Hồ Lô Đằng, bức xuất nhiệt huyết tâm đầu của mình, sau đó thông qua Hồ Lô Đằng

luyện hóa hấp thu, không những bảo tồn tinh hoa trong Thánh Huyết mà còn loại bỏ đặc trưng yêu tộc của Nữ Oa Nương Nương.

Nữ Oa Nương Nương cắm Hồ Lô Đằng đã dính đầy máu vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng, rồi nhanh chóng khuấy trộn.

Khi Nữ Oa Nương Nương khuấy trộn Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều đặn, ngón ngọc khẽ nhéo một cái, một hình người đã ra đời.

Người bùn đó lăn một vòng trên đất, lập tức biến thành một sinh linh mới vô cùng thông linh.

"Kính chào Nữ Oa Nương Nương!" Sinh linh đó vô cùng linh thông, lập tức quỳ xuống thỉnh an Nữ Oa Nương Nương.

Lúc này, Hồng Mông Tử Khí trong thể nội Nữ Oa Nương Nương từng tia từng tia tản ra, nhanh chóng hòa làm một với Nữ Oa Nương Nương.

Nữ Oa Nương Nương lúc này đối với Đại Đạo cũng trở nên rõ ràng hơn.

Nữ Oa tạo nhân, thành Thánh vị!

Nữ Oa Nương Nương liên tục dùng tay nặn chín người bùn, đó chính là Cửu Đại Kim Tiên Nhân tộc ban đầu.

Nữ Oa Nương Nương trong lòng có chút sốt ruột, liền cầm Hồ Lô Đằng, chấm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, vung xuống đất, lại ba trăm sáu mươi lăm người bùn thành hình.

"Kính chào Thánh Mẫu Nương Nương!

Thánh Mẫu Nương Nương!" Ba trăm sáu mươi lăm người bùn mỗi người đều có cảnh giới Huyền Tiên, và đối với Nữ Oa Nương Nương hành khấu bái đại lễ.

Chương 186

Nữ Oa Nương Nương hài lòng gật đầu, tay liên tục vung, trong khoảnh khắc vô số nhân tộc từ Thủ Dương Sơn hạ ra đời.

Trực tiếp tạo ra đủ ba ngàn người, Nữ Oa Nương Nương mới hoàn toàn dùng hết tất cả Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

"Sau này có thể tự xưng là Nhân tộc, ta Nữ Oa Nương Nương là Thánh Mẫu Nhân tộc, sẽ bảo vệ một vạn năm thái bình!" Nữ Oa Nương Nương nói xong, vung tay một cái, một tòa đại trận trong nháy mắt thành hình, bố trí một tòa đại trận dưới Thủ Dương Sơn, bảo hộ Nhân tộc.Lúc này, Đông Vương Công đã tham gia toàn bộ quá trình tạo nhân, không những cung cấp tất cả những thứ cần thiết để tạo nhân, mà còn quan sát toàn bộ kinh nghiệm tạo nhân.

Những nhân tộc đó sau khi bái lạy Nữ Oa Nương Nương xong, lại tiếp tục bái lạy Đông Vương Công.

"Kính chào Thánh Phụ, Thánh Phụ vạn thọ vô cương!" Nhân tộc từ trên người Đông Vương Công cũng cảm nhận được sự thân cận, nhờ vào tư chất bẩm sinh, tự nhiên hiểu rõ những gì Đông Vương Công đã làm.

"Nhân tộc ra đời, đây là thiên định, sau này phải tích đức hành thiện, thuận theo ý Trời, để tránh tai họa giáng thân!" Đông Vương Công cáo giới một phen, ba ngàn nhân tộc vừa mới đản sinh tự nhiên thiên ân vạn tạ.

Lúc này, trong Thần Hải Thế Giới của Đông Vương Công, cũng đang trải qua một cuộc vận động tạo nhân tương tự!

Trước đó, khi Đông Vương Công dùng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa Cửu Thiên Tức Nhưỡng thì đã lưu lại một phần để sử dụng.

Vào lúc đó, khi Nữ Oa tạo nhân, Đông Vương Công đã sớm thể hội được huyền cơ trong đó.

Lực lượng Tạo Hóa Pháp Tắc nhanh chóng sinh sôi trong thể nội Đông Vương Công, sau đó hóa thành một phần thực lực của y.

Thần Hải Thế Giới nội bộ của Đông Vương Công nhanh chóng diễn hóa, theo sự ra đời của Nhân tộc trong Thần Hải Thế Giới, lực lượng Pháp Tắc trong đó cũng nhanh chóng được thúc đẩy sản sinh.

Trong đó, Tạo Hóa Pháp Tắc đặc biệt rõ ràng, thậm chí trong mắt Đông Vương Công, Tạo Hóa Pháp Tắc trong Thần Hải Thế Giới đã là một đạo lực lượng Pháp Tắc hoàn chỉnh!

"Oanh long!" Trên Hồng Hoang Đại Địa, vô số tường vân bao quanh, từng luồng Công Đức chi khí hùng vĩ giáng lâm.

Công Đức tạo nhân vô cùng to lớn, Nữ Oa Nương Nương một mình được ba thành, Đông Vương Công được sáu thành!

Một thành Công Đức còn lại được chia thành ba phần, lần lượt đi vào Càn Khôn Đỉnh và Hồ Lô Đằng, phần cuối cùng thì tán lạc trên thân Nhân tộc.

Nhân tộc sau khi nhận được Công Đức, lập tức ẩn mình trong đại trận do Nữ Oa Nương Nương bố trí, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.Lúc này, Nữ Oa Nương Nương trực tiếp hấp thu Thiên Đạo Công Đức vào thể nội, tu vi của nàng trong khoảnh khắc đột phá mạnh mẽ.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, Á Thánh, Á Thánh đại viên mãn.

Tuy nhiên, đúng lúc Nữ Oa Nương Nương sắp đột phá Thánh Cảnh, một đạo Thánh Nhân uy áp đã tràn ngập khắp trời đất.

Ngay lúc này, Đông Vương Công một cử chứng đạo thành Thánh!

Đông Vương Công một mình nhận sáu thành Công Đức tạo nhân,

lúc này đột phá Thánh Cảnh, thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả!

Nữ Oa Nương Nương đầu tiên kinh ngạc, sau đó trong lòng đã rõ ràng.

"Đông Vương Công nhận sáu thành Công Đức tạo nhân, có thể thành Thánh cũng là lẽ đương nhiên!" Nữ Oa Nương Nương không kịp nghĩ nhiều, bởi vì lúc này nàng cũng sắp thành Thánh.

Khí thế của Đông Vương Công vừa phát ra đã thu lại, cảnh tượng thành Thánh vô cùng ngắn ngủi, cộng thêm Nữ Oa Nương Nương tiếp nối thành Thánh ngay sau đó, vì vậy hầu như không ai cảm ứng được tình huống thành Thánh của Đông Vương Công.

Đông Vương Công đương nhiên là vì muốn ẩn tàng thực lực, cho nên lập tức khuấy động Thiên Cơ, che giấu chuyện thành Thánh.

Lúc này, Đông Vương Công thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả, không phải do hấp thu Thiên Đạo Công Đức, mà là vì Tạo Hóa Pháp Tắc đã đột phá thành công!

Nhờ vào hành động tạo nhân trong Nội Bộ Thế Giới, Đông Vương Công đã hoàn toàn nắm giữ diệu dụng của Tạo Hóa Pháp Tắc, vì vậy Nguyên Thần chi đạo của y trong nháy mắt trực tiếp thành Thánh.

Chính vì thế, Đông Vương Công có thể là Thánh Nhân đản sinh trong Thần Hải Thế Giới, chứ không phải Thánh Nhân trong Hồng Hoang Thế Giới.

Nữ Oa Nương Nương không biết vì sao Đông Vương Công lại muốn ẩn giấu sự thật thành Thánh.

Ngay lúc đó, Nữ Oa Nương Nương cũng cuối cùng đột phá Thánh Cảnh, thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả!Nữ Oa Nương Nương vừa thành Thánh, lập tức vô cùng Thiên Địa Linh Khí cuồn cuộn, từng luồng tường thụy chi khí tràn ngập khắp trời đất.

Trên Cửu Thiên, loan phượng cùng hót, vô số tường thụy thần thú nhao nhao hiện thân chúc mừng, từng đóa kim sắc liên hoa nở rộ giữa không trung.

Một luồng khí tức thơm ngọt từ bốn phương tám hướng lan tỏa.

Nhân tộc gần đó thấy Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, đều quỳ xuống khấu bái.

Cùng lúc đó, vô số Linh Khí tinh thuần tiến vào thể nội Nhân tộc, tinh luyện tu vi của họ thêm một lần nữa.

Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, đối với Nhân tộc cũng là một kỳ duyên.Lúc này, Đông Vương Công đứng một bên nhìn Nữ Oa Nương Nương, dù là sinh linh đầu tiên thành Thánh vị sau Hồng Quân Đạo Tổ, Đông Vương Công không hề cảm thấy ưu việt.

Việc có thể thành Thánh, đối với Đông Vương Công, là chuyện nước chảy thành sông.

Trước kia, y tu hành Thuần Dương Pháp Tắc, sau khi Thuần Dương Pháp Tắc tinh tiến, diễn sinh ra Âm Dương Pháp Tắc, cuối cùng Âm Dương Pháp Tắc dung hợp lẫn nhau, đản sinh ra Tạo Hóa Pháp Tắc.

Khi tạo nhân, Đông Vương Công đã một cử hoàn toàn lĩnh ngộ Tạo Hóa Pháp Tắc, mới khiến y triệt để nắm giữ lực lượng Tạo Hóa Pháp Tắc, và nhờ đó một cử khiến tu vi Nguyên Thần đột phá Thánh Cảnh!

Đông Vương Công đột phá Thánh Nhân chi cảnh không hề sử dụng Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn dựa vào lực lượng Pháp Tắc mà đột phá.

Tu vi này của y mạnh hơn vô số lần so với Nữ Oa Nương Nương thành đạo bằng lực lượng Công Đức.

Thành đạo bằng lực lượng Công Đức là con đường kém khả thủ nhất, Thánh Nhân thành công như vậy có uy lực yếu kém nhất trong tất cả Thánh Nhân.

Tuy nhiên, Nữ Oa Nương Nương không hề biết mấu chốt trong đó.

Thấy Đông Vương Công chứng đạo thành Thánh, nàng bản năng cho rằng Đông Vương Công đã sử dụng Hồng Mông Tử Khí.

Đông Vương Công cũng không đi giải thích, vì muốn mọi người hiểu lầm, cho nên căn bản không có vấn đề gì cần giải thích.Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, trong khoảnh khắc tiên hạc bay múa kêu vang, thải phượng bay vút Cửu Thiên.

Trong Côn Lôn Sơn, Tam Thanh Lão Tổ đều kinh hãi, không còn tâm tư bế quan tu hành nữa.

"Nữ Oa Nương Nương đã đột phá Thánh Cảnh!

Trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên dưới Đạo Tổ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt kinh ngạc, thẳng thắn mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không muốn thừa nhận sự thật này, từ trước đến nay y đều xem thường Yêu tộc, ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng không lọt vào pháp nhãn của y.

Nhưng giờ đây Nữ Oa Nương Nương chứng đạo thành Thánh, trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, vượt xa Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không thể chấp nhận sự thật này.

"Nữ Oa Nương Nương có đại Công Đức với Thiên Địa, việc Lão Sư từng nói khi xưa, chắc chắn là Nữ Oa Nương Nương đã được Lão Sư gợi ý đúng lúc, nên mới có thể là người đầu tiên thành Đại Đạo!" Thái Thanh Lão Tử cũng vẻ mặt hâm mộ, y vốn thanh tĩnh vô vi,

nhưng giờ đây đối diện với Nữ Oa Nương Nương đã thành Thánh, trong lòng y cũng không khỏi dấy lên từng đợt sóng.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này nhìn về phía Thiên Địa đấu chí, lại muốn cùng Nữ Oa Thánh Nhân so tài một phen.

Chương 187

"Huynh đệ chúng ta mau chóng bế quan đi, kẻo lại bị các tu sĩ khác vượt qua!" Thái Thanh Lão Tử nói, trực tiếp trở về động phủ, dẫn hai vị đệ đệ đi bế quan.

Nếu Nữ Oa Nương Nương chứng đạo thành công, sau đó lại có tu sĩ khác chứng đạo thành công, thì thể diện của Tam Thanh thật sự không biết để đâu.

Lúc này, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên cũng phát hiện ra chuyện Nữ Oa Nương Nương thành Thánh ngay lập tức, nhưng phản ứng của họ lại vô cùng đặc biệt.

"Đông Vương Công đạo hữu không thành Thánh đấy chứ?" Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt lo lắng nhìn dị tượng trên không trung.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân không ngừng lắc đầu, mở miệng nói: "Vừa rồi trên không trung chỉ có một đạo Thánh quang, hẳn là chỉ có một vị Thánh Nhân.

Nếu Đông Vương Công đạo hữu chứng đạo, chắc chắn cũng sẽ có đại lượng dị tượng phát sinh, giờ đây chỉ có khí tức của Nữ Oa Nương Nương, lại không cảm nhận được khí tức của Đông Vương Công." "Vậy tại sao khi Nữ Oa Nương Nương chứng đạo, Đông Vương Công đạo hữu lại có mặt ở đó?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn thủy kính trước mắt, thấy Đông Vương Công lúc này ở bên cạnh Nữ Oa Nương Nương, vẻ mặt bình tĩnh, không hề có ý muốn triều bái Thánh Nhân.

Tất cả đều ẩn chứa huyền cơ, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng khó mà bình tĩnh.

"Đông Vương Công đạo hữu thực lực cao cường, trước kia Nữ

Oa Nương Nương cũng từng du lịch Bồng Lai Tiên Đảo, có lẽ chính vì được sự giúp đỡ của Đông Vương Công đạo hữu, Nữ Oa Nương Nương mới chứng đạo thành Thánh cũng không chừng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân suy đoán tình huống lúc đó, cũng không muốn tin chuyện Đông Vương Công chứng đạo.

Nhưng Đông Vương Công là người hiểu rõ thực lực nhất, lại không hề biểu lộ bất kỳ Thánh Nhân uy áp nào, vừa vặn để tất cả tu sĩ đều hiểu lầm một chút.

"Sư đệ, đừng quá để ý đến tu vi của người khác.

Huynh đệ chúng ta mau chóng bế quan tu hành đi, đừng để Tam Thanh Sư huynh cũng đi trước chúng ta!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân loại bỏ tạp niệm, giờ đây người đầu tiên chứng đạo thành Thánh đã xuất hiện, phải tranh giành suất chứng đạo thứ hai.

Nhưng hai người họ, bao gồm cả Tam Thanh Lão Tổ, đều không biết rằng người đầu tiên chứng đạo lại là Đông Vương Công, Nữ Oa Nương Nương chỉ có thể là người thứ hai chứng đạo thành Thánh.

Lúc này, Đông Vương Công không hề nói rõ, Nữ Oa Nương Nương cũng sẽ không chủ động vạch trần.

Có thể bị mọi người coi là Thánh Nhân chứng đạo đầu tiên dưới Đạo Tổ, Nữ Oa Nương Nương ngược lại rất thích cảm giác này.Nhân tộc được an trí dưới Thủ Dương Sơn, Nữ Oa Nương Nương cảm tạ Đông Vương Công.

"Lần này may mắn nhờ có Đông Vương Công đạo hữu tương trợ, nếu không có Đông Vương Công đạo hữu, lần này thiếp không biết phải đến khi nào mới có thể chứng đạo đây!" Nữ Oa Nương Nương trên mặt hiện rõ ý cười chân thành, lúc này đối với Đông Vương Công càng thêm bội phục.

Đông Vương Công cười nói: "Nữ Oa Nương Nương không cần tạ ta, ta cũng chỉ là có điều muốn nhờ nàng mà thôi.

Vì hiện giờ Nữ Oa Nương Nương đã thành Thánh, xin Nương Nương sau này tuân theo ước định trước đây của chúng ta!" Đông Vương Công nói vậy, Nữ Oa Nương Nương tự nhiên gật đầu.

Thân là Thánh Nhân, tự nhiên kim khẩu ngọc ngôn, không thể vì chút chuyện nhỏ mà nuốt lời.

"Đông Vương Công đạo hữu, thiếp vẫn luôn tò mò, vì sao đạo hữu lại muốn giúp Vu tộc?

Hình như, đạo hữu và Vu tộc không có quá nhiều giao tập phải không?" Nữ Oa Nương Nương hỏi, Đông Vương Công đáp: "Nữ Oa Nương Nương có điều không biết, Vu tộc đã cho ta đủ chỗ tốt, vì vậy ta mới đồng ý giúp đỡ." Đông Vương Công thành thật đáp lời như vậy, ngược lại khiến Nữ Oa Nương Nương không thể tiếp tục truy cứu.

"Đông Vương Công đạo hữu cứ yên tâm, chuyện trước đây thiếp đã đồng ý, tự nhiên sẽ làm.

Giờ đây thiếp phải đến Hỗn Độn để khai tịch đạo trường, nếu Đông Vương Công đạo hữu sau này có rảnh, có thể đến đạo trường của thiếp mà tụ họp!" Nữ Oa Nương Nương bái biệt Đông Vương Công, cưỡi tọa kỵ Thanh Loan, một mạch rời khỏi Hồng Hoang, thẳng tiến vào Hỗn Độn.

Đông Vương Công biết Nữ Oa Nương Nương sẽ khai tịch Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn, nơi đó có thể là Thánh Địa của Yêu tộc sau này.Trong Hỗn Độn vô biên, Nữ Oa Nương Nương trực tiếp dùng Hồng Tú Cầu bình định Địa Hỏa Thủy Phong, lại dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ trấn áp bát phương, Oa Hoàng Thiên nhanh chóng được Nữ Oa Nương Nương khai tịch ra.

Nữ Oa Nương Nương dời cung điện của mình là Oa Hoàng Cung đến đây, từ đó tu hành trong Oa Hoàng Thiên.

Kể từ khi Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, các phương cường giả nhao nhao đến bái hội, ngay cả Tam Thanh Lão Tổ, Tây Phương Nhị Thánh cũng đích thân đến Oa Hoàng Thiên tham bái Nữ Oa Nương Nương.

Trong khoảnh khắc, Oa Hoàng Thiên vô cùng náo nhiệt, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng dẫn theo tùy tùng đến triều bái.

Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng khắp nơi phòng bị Nữ Oa Nương Nương, sợ Nữ Oa Nương Nương đoạt lấy đại quyền Yêu Hoàng.

Nhưng giờ đây Nữ Oa Nương Nương chủ động dời đến Hỗn Độn, tránh xa trung tâm quyền lực của Yêu tộc Thiên Cung, ngược lại khiến Yêu Hoàng Đế Tuấn bớt lo lắng đi không ít.

Đồng thời, vì Yêu Hoàng Đế Tuấn muốn nhờ sức mạnh của Nữ Oa Nương Nương để đối phó Vu tộc, chính vì vậy Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng không thể không bái hội Nữ Oa Nương Nương.

Nữ Oa Nương Nương sau khi thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả, đối với Thiên Cơ cũng đã hiểu rõ một phần.

Quyền hoàng Yêu tộc Thiên Đình kia, căn bản không được Nữ Oa Nương Nương để vào mắt.

Nữ Oa Nương Nương vừa đón vừa tiễn, còn ở dưới Thủ Dương Sơn, sau khi Nhân tộc được Nữ Oa Nương Nương tạo ra, Nữ Oa Nương Nương vì đã khuy phá Thiên Cơ, biết rằng Nhân tộc sau này tất sẽ trải qua kiếp nạn, vì vậy nàng cũng không tiện nhúng tay vào.

Nhân tộc sẽ thay thế Vu Yêu nhị tộc, trở thành nhân vật chính của

Thiên Địa, như vậy, tất phải chịu đựng phản phệ của Vu Yêu nhị tộc.

Dù sao, sau khi Vu Yêu nhị tộc diệt vong, Nhân tộc thay thế họ, phân chia nhân quả, tự nhiên phải làm trước.

Cũng chính vì Vu Yêu nhị tộc đại tứ đồ sát Nhân tộc, mới khiến Nhân tộc cuối cùng trở thành chúa tể Thiên Địa.

Nữ Oa Nương Nương sau khi tạo nhân xong không quản không hỏi, trực tiếp bay ra khỏi Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng lúc này, Đông Vương Công lại không lập tức rời đi.

Khi tạo nhân, Thiên giáng Công Đức, trong đó một phần được Hồ Lô Đằng hấp thu.

Hồ Lô Đằng trong nháy mắt hóa thành một kiện Công Đức Linh Bảo, Đả Nhân Tiên.

Vì Hồ Lô Đằng có Công Đức tạo nhân, cho nên hậu thế bất luận tu vi Nhân tộc cao thâm đến đâu, cũng sẽ bị Đả Nhân Tiên hoàn toàn khắc chế.

Giống như Đả Thần Tiên kia, trong tay Khương Tử Nha hoành tảo Phong Thần Đại Kiếp.

Lúc này, Đả Nhân Tiên vừa thành hình, Thiên Uy lẫm liệt không thể coi thường.

Đông Vương Công lúc này lại không dừng lại, mà đem Công Đức tạo nhân mà y thu được dung hợp vào Đả Nhân Tiên, trong nháy mắt nâng Đả Nhân Tiên lên cấp độ Công Đức Chí Bảo.

Đông Vương Công nhìn Công Đức Chí Bảo trong tay, đây đúng là một kiện Linh Bảo phi thường không tệ, không những có hiệu quả đặc biệt đối với Nhân tộc, mà đối với các sinh linh khác sau này, tác dụng cũng vô cùng to lớn.

“Công Đức Chí Bảo, chỉ cần nắm trong tay, thì sao có thể không dính nhân quả!

Kẻ nào dám đắc tội ta, sẽ bị lực lượng Công Đức phản phệ!” Đông Vương Công thu Đả Nhân Tiên lại, một kiện Công Đức Chí Bảo, trước đó nằm trong mưu đồ của Đông Vương Công, giờ đây cũng đã đạt thành sở nguyện.

“Vô lượng Tiên Thiên Công Đức chi khí, đổi lấy một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng đáng giá!” Đông Vương Công nhìn những sinh linh khác một bên.

Nữ Oa Nương Nương trước khi tạo nhân, đã từng tạo ra những sinh linh khác.

Tuy những sinh linh này không phải là Tiên Thiên Nhân tộc, nhưng cũng là những sinh linh thiên định, chính là lúc này xuất thế.

Chương 188

Đông Vương Công gom tất cả những sinh linh này dưới Thủ Dương Sơn, trong đó có Thập Nhị Sinh Tiêu, và nhân tộc Tiên Thiên Đạo Thể đầu tiên, những sinh linh này đều không nằm trong số ba ngàn nhân tộc.

"Bái kiến Đế Quân!" Những sinh linh này tâm tư linh động, cũng đã ra đời một thời gian, vì vậy đối với chuyện của Đông Vương Công, họ cũng đều có chút nghe nói.

Đông Vương Công nhìn những sinh linh này, từng người quả nhiên tư chất bất phàm, mạnh mẽ hơn cả Vu Yêu nhị tộc hiện tại.

Nếu có thể bồi dưỡng những sinh linh này, thì đó sẽ là một sức mạnh cường đại.

Đông Vương Công hiện tại chiếm cứ Tứ Hải chi địa, dưới trướng tự nhiên cần đại lượng cường giả bổ sung vào.

Hiện tại có những sinh linh tư chất không tồi này, Đông Vương Công đương nhiên phải thu về dưới trướng.

Còn về nhân vật chính của Thiên Địa tương lai, Đông Vương Công thực sự không có hứng thú lớn với Nhân tộc.

Nhân tộc thân thể yếu ớt, Nguyên Thần lại càng không chịu nổi, căn bản không thể so sánh với Vu Yêu nhị tộc.

Sở dĩ trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, cũng không ngoài lý do Thiên Định.

Nếu thực sự xét về tư chất và căn nguyên, căn bản không thể so sánh với những sinh linh nguyên thủy giữa Thiên Địa.

"Đợi các ngươi đều ứng vận mà sinh, lần này hãy theo ta về Bồng

Lai Tiên Đảo, sau này tu hành trên đảo, ta tự sẽ phái cường giả truyền xuống Đạo pháp, để các ngươi tu hành cho tốt!" Đông Vương Công không có ý định thương lượng với họ, trực tiếp quyết định vị trí của họ.

Đối với Thập Nhị Sinh Tiêu, đây là chuyện tốt.

Họ vốn ra đời muộn, lại không được Nữ Oa Nương Nương chăm sóc như Nhân tộc.

Vì vậy, nếu không có chỗ dựa thích hợp, họ chỉ có thể trốn đông trốn tây, thậm chí bị các sinh linh khác chém giết.

Giờ đây Đông Vương Công chịu thu lưu, Thập Nhị Sinh Tiêu tự nhiên không ai không cam lòng.

"Đa tạ Đế Quân, chúng ta sau này nhất định sẽ truy tùy bước chân của Đế Quân!" Thập Nhị Sinh Tiêu, và cả người loài đầu tiên kia, đều vô cùng cảm kích.Lúc này, Đông Vương Công trực tiếp thu Thập Nhị Sinh Tiêu vào Càn Khôn Đồ, chỉ lưu lại nhân tộc đầu tiên kia.

Nhân tộc này do Nữ Oa Nương Nương dùng bùn đất nặn thành, nhưng lại không phải một trong ba ngàn nhân tộc.

Chính vì vậy, y bị loại trừ khỏi Nhân tộc, lại không thuộc về Vu Yêu nhị tộc và Thiên Địa Vạn Linh.

Đông Vương Công lúc này lưu y lại một mình, tự nhiên có dụng ý.

Người này tư chất bất phàm, chỉ thiếu một loại thần vận linh động.

Đông Vương Công gọi người này lại gần, mở miệng nói: "Sau này hãy theo bên cạnh ta, làm đồng tử của ta, ta tự nhiên có thể bảo đảm cho ngươi một đời thái bình!" Người nhân tộc kia lập tức quỳ bái, tuy ngốc lăng, nhưng lại không si dại, ngược lại còn toát lên một cảm giác khuy phá Thiên Cơ.

“Đa tạ Lão Gia thu lưu!” Người nhân tộc đó cảm kích quỳ bái Đông Vương Công, nhưng trên mặt vẫn một vẻ cứng rắn, không hề có biểu cảm.

“Ngươi có danh hiệu không?” Đông Vương Công lại hỏi.

Người nhân tộc ngốc ngốc lăng lăng một lúc, mới mở miệng nói: “Hồi bẩm Lão Gia, ta từ khi được Nữ Oa Nương Nương tạo ra đến nay, không hề có bất kỳ biểu cảm nào, giống như một khối đá, cho nên ta tự xưng là Bàn Thạch.” Đông Vương Công cười, tên này ngược lại không ngốc, biết rõ khuyết điểm của mình.

“Nếu đã có danh hiệu, vậy sau này gọi Bàn Thạch là được.

Sau này ta tự nhiên sẽ truyền xuống tu hành chi pháp, nhưng ta cũng có một nhiệm vụ muốn giao cho ngươi!” Đông Vương Công nói, một điểm linh quang nhanh chóng biến ảo, truyền thụ một số tu hành chi pháp cho Bàn Thạch.

Nhưng pháp môn Huyệt Khiếu Thần Tàng lại không được truyền thụ, đây cũng là do Đông Vương Công có cân nhắc.

“Lão Gia có phân phó, Bàn Thạch nhất định sẽ toàn lực dĩ phó!”Bàn Thạch hỏi Đông Vương Công muốn y làm gì, Đông Vương Công lúc này cười nói: “Ta chỉ muốn ngươi trông nom Nhân tộc, không cần điều tra những chuyện giữa bọn họ, chỉ cần ghi chép lại tình hình sinh hoạt của Nhân tộc, mỗi một vạn năm đến Bồng Lai Tiên Đảo bẩm báo một lần là được!” Đông Vương Công biết Nhân tộc sẽ phải chịu kiếp nạn, thậm chí gần như bị diệt tộc, nhưng Nhân tộc cuối cùng vẫn tồn tại được, không bị hủy diệt hoàn toàn, đó là Thiên Ý.

Đông Vương Công để Bàn Thạch ghi chép sự phát triển của Nhân tộc, cũng có một số dụng ý.

Nhân tộc sẽ hưng thịnh, trong đó tự nhiên không thể thiếu tranh đoạt Khí Vận.

Tuy Đông Vương Công không sợ bất kỳ cường giả nào, nhưng nếu có thể ra tay trước, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không nhường cơ hội cho người khác.

"Lão Gia cứ yên tâm, Bàn Thạch nhất định sẽ làm tốt việc này!" Bàn Thạch được Đông Vương Công chỉ điểm, trong lòng hiểu rõ mình phải làm gì.

Đông Vương Công lúc này lại lấy ra mấy kiện Linh Bảo, tuy đều là Linh Bảo cấp thấp, nhưng lại thích hợp nhất để Bàn Thạch sử dụng.

"Cầm những Linh Bảo này để phòng thân, sau này nếu gặp vấn đề, bất cứ lúc nào cũng có thể đến Bồng Lai Tiên Đảo tìm ta!" Đông Vương Công sai Bàn Thạch đi, Bàn Thạch tự mình đi tìm một nơi, bế quan tu hành bên ngoài đại trận Nhân tộc.Lúc này, trong Nhân tộc cũng có những tu sĩ cơ linh vẫn luôn quan sát Đông Vương Công.

Kể từ khi được Nữ Oa Nương Nương sáng tạo ra, những Tiên Thiên Nhân tộc này đều có tu vi Kim Tiên.

Nhưng thực lực của họ thực sự quá yếu, căn bản không thể sinh tồn trong Hồng Hoang.

Phải biết rằng hiện tại Vu Yêu nhị tộc có vô số Thái Ất Kim Tiên, tùy tiện một kẻ cũng có thể xóa sổ toàn bộ Nhân tộc hiện tại.

Trong đó, một số nhân tộc lúc này đang tìm cách dựa dẫm vào một phương cường giả, ủy thân bên cạnh cường giả, tìm kiếm sự che chở.

Ban đầu Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, những nhân tộc này muốn dựa vào ân tạo hóa của Nữ Oa Nương Nương, truy tùy Nữ Oa

Nương Nương.

Nhưng Nữ Oa Nương Nương sau khi tạo nhân đã lập tức rời đi, căn bản không cho Nhân tộc cơ hội mở lời.

Ngược lại là Đông Vương Công.

Lúc này, Nhân tộc thấy Đông Vương Công đã hoàn thành việc của mình, liền lập tức đến trước mặt Đông Vương Công.

"Thánh Phụ ở trên, chúng con Nhân tộc nguyện ý truy tùy bên cạnh Thánh Phụ, ngày đêm phục thị Thánh Phụ, mong Thánh Phụ thu lưu!" Ba trăm vị Nhân tộc đều rất rõ tình hình Hồng Hoang hiện tại.

Đại trận do Nữ Oa Nương Nương bố trí sau một vạn năm sẽ tiêu tán, căn bản không thể bảo đảm an toàn cho Nhân tộc.

Một vạn năm thời gian, Nhân tộc có thể tu hành đến mức độ nào?

Những nhân tộc này không cho rằng có thể kháng hành Vu Yêu nhị tộc sau một vạn năm.

Ba ngàn vị Kim Tiên Nhân tộc, quả thực vô cùng yếu ớt.

Nhưng Đông Vương Công lúc này lại không muốn dây dưa với Nhân tộc, y chỉ để ý đến Khí Vận của Nhân tộc, chỉ vậy mà thôi.

Đông Vương Công cười nói: "Nhân tộc vừa mới ra đời, tự nhiên phải trải qua một phen ma nạn, chỉ cần cần cù tu luyện, dũng mãnh tinh tiến, dưới Thiên Đạo, tự nhiên sẽ có một đường sinh cơ!" Thấy Đông Vương Công không muốn thu lưu, lập tức họ òa lên khóc lớn.

Chương 189

Tình hình Nhân tộc đáng lo, thân là Kim Tiên, tự nhiên trong lòng hiểu rõ.

"Thánh Mẫu Thánh Phụ đều không muốn che chở chúng con, hiện tại mọi thứ đều...

Nếu chúng con muốn sống, thì nhất định phải tự dựa vào chính mình!" Những nhân tộc này bị dồn vào tuyệt cảnh, trong khoảnh khắc kích phát huyết tính trong xương cốt, quyết định tự cường bất tức! Lúc này, người nữ đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, vẫn luôn quan sát Đông Vương Công và Nữ Oa Nương Nương.

Thấy Đông Vương Công và Nữ Oa Nương Nương đều có y bào hoa lệ, trong khi Nhân tộc trên người lại không một mảnh vải.

Người nữ đó suy nghĩ trước sau, liền đem lá cây bên sườn núi và cỏ dại, bện lại với nhau, học theo dáng vẻ của Đông Vương Công và Nữ Oa Nương Nương, đem một bộ "y phục" quấn lên người mình.

"Oanh long!" Trong khoảnh khắc, trên không trung giáng xuống đại lượng Công Đức, rơi xuống người phụ nữ đã bện y phục kia.

Người phụ nữ đó chính là một trong những Tiên Tổ của Nhân tộc, Truy Y Thị.

Truy Y Thị chế tạo ra kiện y phục đầu tiên, trong nháy mắt được Thiên Đạo cảm ứng, trực tiếp giáng xuống Công Đức.

Kiện y phục đầu tiên đó được nâng cấp thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, tu vi của Truy Y Thị cũng trực tiếp đột phá, đạt cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Truy Y Thị nhận được lợi ích to lớn, mừng rỡ như điên.

Nhân tộc xung quanh cũng như tìm thấy chủ tâm cốt, nhao nhao tụ tập bên cạnh Truy Y Thị, ngấm ngầm coi nàng là chủ.Đông Vương Công nhìn Nhân tộc, nhân vật chính thiên định không phải là không có chỗ tốt, ít nhất linh tính của họ mạnh hơn không ít so với vạn tộc Hồng Hoang.

Huống hồ còn có Thiên Đạo quyến cố, Nhân tộc kỳ ngộ không ngừng, tự nhiên có thể trưởng thành một cách hữu kinh vô hiểm.

Đông Vương Công không có ý ở lại lâu, trực tiếp quay về Bồng Lai Tiên Đảo.

Kể từ khi thăng cấp Thánh Cảnh, Đông Vương Công đi lại giữa các nơi đều có thể điều động Thiên Địa vĩ lực, vì vậy dù có xuyên qua cả Hồng Hoang Thế Giới, cũng chỉ trong chớp mắt là đến, không còn lãng phí thời gian như trước.

Đông Vương Công về Bồng Lai Tiên Đảo, các tu sĩ xung quanh nhao nhao hành lễ, nhưng lại không biết chuyện Đông Vương Công đột phá thành Thánh.

Ngược lại, Tây Vương Mẫu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Đông Vương Công.

"Đông Hoa, thực lực của chàng, lại đột phá rồi sao?" Tây Vương Mẫu tuy không biết cảnh giới hiện tại của Đông Vương Công, nhưng lại cảm ứng vô cùng mẫn duệ.

Trước đó, khi Đông Vương Công và Nữ Oa Nương Nương rời đi, các tu sĩ khác không biết, nhưng Tây Vương Mẫu lại rõ như lòng bàn tay.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đều cư trú trong Thần Điện Bồng Lai Tiên Đảo, thân là Đạo Lữ, tự nhiên cùng nhau tu hành.

Đông Vương Công cười nói: "Thái Chân, ta đã đột phá Thánh

Cảnh, nhưng chuyện này, trước tiên đừng tuyên dương ra ngoài." "!" Tây Vương Mẫu vẻ mặt không thể tin nổi, ngón ngọc khẽ che môi, nếu không phải tin tưởng nhân phẩm của Đông Vương Công, nàng thậm chí còn nghĩ Đông Vương Công đang đùa với mình.

Thánh Cảnh, đó là một cảnh giới khiến vô số tu sĩ đều tuyệt vọng!

Tây Vương Mẫu tư chất bất phàm, một đường truy tùy Đông Vương Công, nhưng hiện tại thực lực của Tây Vương Mẫu chỉ là Chuẩn Thánh Trảm Nhị Thi, kém Đông Vương Công không biết bao nhiêu.

Giờ đây Đông Vương Công lại một lần nữa đột phá, trực tiếp thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả, khiến Tây Vương Mẫu trong khoảnh khắc căn bản khó mà tin được.

"Thuần Dương, Tạo Hóa, hai đại Pháp Tắc đại thành, mới có thể chứng đạo.

Nàng cũng không cần vội vàng, chỉ cần lĩnh ngộ Thái Âm Pháp Tắc đến cực hạn, rồi quán thông Tạo Hóa Pháp Tắc, thì có thể thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả!" Đông Vương Công kéo Tây Vương Mẫu, cười an ủi.

Tây Vương Mẫu lắc đầu cười khổ, những năm nay ngay cả Tự Ngã Thi cũng không thể trảm xuất, muốn chứng đạo thành Thánh, thì càng khó khăn gấp bội.

Tam Thanh Lão Tổ nhờ Hồng Mông Tử Khí còn không thể thành Thánh, ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng đi con đường Công Đức thành Thánh, thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân Đạo Quả, có thể thấy, Tây Vương Mẫu nếu muốn Trảm Tam Thi, dùng Tam Thi chi pháp chứng đạo, thì độ khó sẽ càng lớn hơn.

"Chuyện này chàng biết thiếp biết, không phải lúc, thiếp tự nhiên

sẽ không tuyên dương.

Thiếp phải đi bế quan đây, nếu không, sẽ càng không theo kịp chàng mất!" Tây Vương Mẫu ai oán nhìn Đông Vương Công, trực tiếp xoay người rời đi.Nữ Oa Nương Nương tạo nhân thành Thánh, đối với tộc quần mới sinh là Nhân tộc, tự nhiên đã dẫn đến sự chú ý của khắp tám phương.

Chính vì Nữ Oa Nương Nương mượn Nhân tộc chứng đạo, cho nên rất nhiều cường giả đều muốn xem Nhân tộc rốt cuộc có gì đặc biệt.

Ngay cả Tam Thanh Lão Tổ, cũng lén lút quan sát, muốn từ đó lĩnh ngộ huyền cơ, hy vọng có thể sớm ngày chứng đạo.

Tây Phương Giáo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại càng sáng mắt, sau khi nhìn Nhân tộc, hai huynh đệ lập tức lại động tâm tư.

"Đạo huynh, Nhân tộc vừa mới xuất thế, yếu ớt không chịu nổi.

Hiện tại Nữ Oa Nương Nương tuy tạo nhân thành Thánh, nhưng lại không hề có ý chăm sóc.

Nếu đệ dẫn một bộ phận Nhân tộc về Tây Phương, chẳng phải rất tốt sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân một lòng chấn hưng Tây Phương, Nhân tộc dù tư chất không bằng, nhưng đối với Tây Phương cũng là sinh linh, còn mạnh hơn cả những sinh linh hiện tại ở đây.

Sinh linh Tây Phương khó mà giáo hóa, thậm chí tư chất còn không bằng Nhân tộc.

"Nhân tộc là do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, hai huynh đệ chúng ta hiện tại chưa thành Thánh.

Đi tìm Nhân tộc để độ hóa, chỉ sợ Nữ Oa Nương Nương sẽ trách tội chúng ta mất!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẻ mặt lo lắng, việc giành Nhân tộc từ tay Nữ Oa Nương Nương, chuyện này thực sự khiến

Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng bất an.

"Đạo huynh, Nữ Oa Nương Nương đã thành Thánh, nhưng huynh đệ chúng ta hiện tại ngay cả Tự Ngã Thi cũng chưa từng trảm xuất.

Nếu cứ mãi cẩn thận, chỉ sợ Đại Đạo vô kỳ mất!" Chuẩn Đề Đạo Nhân một lòng hướng Đạo, sau khi Nữ Oa Nương Nương thành Thánh, cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, nếu không thể sớm ngày chứng đạo, chỉ sợ trong lòng sẽ sản sinh ma chướng.

"Sư đệ, đã như vậy, huynh đệ chúng ta hãy đến Đông Phương một chuyến, xem trong Nhân tộc liệu có cơ duyên của chúng ta không!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng thực sự quyết đoán, cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân cưỡi tường vân, trực tiếp đi về Thủ Dương Sơn.Một đoạn thời gian sau, các phương cường giả đều đang quan sát Nhân tộc, nhưng biểu hiện của Nhân tộc thực sự quá yếu kém, nhục thân không thể được, căn nguyên Tiên Thiên cũng kém quá xa, căn bản không thể đối kháng với Vu Yêu nhị tộc.

Chính vì vậy, các tu sĩ có ý đồ đều nhao nhao từ bỏ, Nhân tộc quá yếu, không có giá trị.

Vả lại là do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, không cần thiết vì Nhân tộc yếu ớt mà đắc tội Nữ Oa Nương Nương.

Cường giả bốn phương không còn để ý đến Nhân tộc nữa, ngược lại khiến Nhân tộc có được một thời gian phát triển hòa bình.

Lúc này, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đến dưới Thủ Dương Sơn, ở đó Nhân tộc đã sinh sống trăm năm.

Bàn Thạch ẩn mình trong sơn động, nhìn rõ mồn một mọi hành động của Tây Phương Nhị Thánh, sau đó ghi chép lại.

Tây Phương Nhị Thánh đi lại dưới Thủ Dương Sơn, quan sát Nhân tộc ở cự ly gần.

Thấy Nhân tộc vô cùng linh động, Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng đại hỉ.

“Đạo huynh, Nhân tộc tuy nhục thân yếu ớt, Nguyên Thần hoãn tán, nhưng lại có linh tính.

Chương 190

Nếu có thể dẫn họ về Tây Phương của chúng ta, chắc chắn có thể làm cường đại Khí Vận Tây Phương của chúng ta!" Lời của Chuẩn Đề Đạo Nhân khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng vô cùng đồng tình, đã nhìn ra được đặc điểm của loài người.

Con người thất tình lục dục phức tạp, nhưng lại ẩn chứa một trí tuệ vĩ đại, có thể có vô hạn khả năng.

Nhân tộc phồn dục nhanh chóng, từ khi Nữ Oa Nương Nương tạo nhân đến nay chưa đầy ngàn năm, Nhân tộc đã phồn dục ra hàng vạn sinh mệnh mới.

Nếu có thêm vạn năm thời gian, e rằng Nhân tộc có thể phát triển ra trăm vạn tộc chúng.

Tiềm lực này, thực sự vô cùng kinh người.

Hai huynh đệ đã để mắt đến Nhân tộc, nhưng trước mặt lại có đại trận do Nữ Oa Nương Nương bố trí.

Trận pháp như vậy là thủ đoạn của Thánh Nhân, hai người Tây Phương không dám tùy tiện phá trận.

Hơn nữa, dù không màng đến uy nghiêm của Nữ Oa Nương Nương, với thực lực hiện tại của hai người, cũng căn bản không thể phá vỡ Tiên Thiên Đại Trận.

Nhân tộc lúc này đang tu hành trong đại trận, dù sao Thủ Dương Sơn cũng là một phúc địa, vật tư phong phú, đủ để Nhân tộc sinh tồn.

Vỏn vẹn vạn người, tản mát trong Thủ Dương Sơn căn bản không đáng chú ý.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đi qua đi lại bên ngoài, đã để mắt đến Nhân

tộc, nhưng lại không có cách nào đưa Nhân tộc đi.

Giống như món mỹ vị bày trước mắt, nhưng lại chỉ có thể nhìn, không thể ăn.

"Có cách rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên mỉm cười, nhìn về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Sư đệ, huynh đệ chúng ta luận đạo một phen dưới Thủ Dương Sơn thế nào?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân hỏi một tiếng, Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức hiểu ra, hai mắt sáng rực, mở miệng nói: "Đạo huynh nói rất đúng, chính là nên luận đạo một phen!" Hai người Tây Phương bắt đầu giảng Đại Đạo dưới Thủ Dương Sơn.

Trong khoảnh khắc, thiền âm lan tỏa, đạo vận lưu chuyển, các sinh linh xung quanh đều bị hấp dẫn, quây quần bên cạnh Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, lắng nghe giáo hóa.

Vừa thấy có sinh linh đến nghe đạo, Chuẩn Đề Đạo Nhân càng thêm dốc sức, giảng giải càng thêm kiên nhẫn, xiển thuật tinh túy của đạo.

Cứ như vậy, các sinh linh nghe càng thêm say mê, nhiều sinh linh thậm chí trong khi nghe giảng đạo đã đốn ngộ, điều này khiến hai người Tiếp Dẫn ghi nhớ trọng điểm, chuẩn bị sau này cũng dẫn độ về Tây Phương.

Bàn Thạch một bên quan sát rõ ràng, ghi chép lại toàn bộ những gì Chuẩn Đề Đạo Nhân đã làm.

Nhân tộc trong đại trận, tuy ở bên trong trận pháp, nhưng cũng nghe được tiếng giảng đạo bên ngoài.

Lúc này, trong Nhân tộc nảy sinh những ý kiến khác nhau.

"Bên ngoài có đại thần thông giả giảng đạo, chúng ta nên đi lắng nghe một phen!" "Không được!

Thánh Mẫu từng dặn chúng ta tu hành vạn năm ở đây, bên ngoài đại trận vô cùng hung hiểm, chúng ta nên tuân theo ý chỉ Thánh Mẫu, không được tự ý ra ngoài." "Thánh Mẫu tuy dặn chúng ta tu hành ở đây, nhưng lại không truyền xuống Đạo thống.

Chúng ta cứ vậy tu hành, vạn năm thời gian cũng sẽ không có thu hoạch quá lớn.

Ngược lại, bên ngoài chính là một trường đại cơ duyên, chúng ta vì sao không thể đi nghe một chút chứ?" Lúc này, Truy Y Thị thấy mọi người tranh luận không ngớt, mở miệng nói: "Mệnh lệnh của Thánh Mẫu không thể trái!

Chúng ta muốn nghe Đại Đạo cũng không sai, vậy thì chúng ta hãy nghe ở rìa đại trận, tuyệt đối không được tự ý bước ra khỏi đại trận!" Truy Y Thị hiện là thủ lĩnh Nhân tộc, lời nói của nàng có lực chấn nhiếp rất lớn.

Lúc này, mọi người nhao nhao đến khu vực rìa đại trận, quay mặt về phía Tây Phương Nhị Thánh, ngồi xuống đất lắng nghe Đại Đạo.

Tuy chỉ cách một trận, nhưng Nhân tộc không ra, Tây Phương Nhị Thánh cũng không thể làm gì.

Hai người nhìn nhau, trong lòng không khỏi thất vọng, nhưng sự việc đã đến nước này, chỉ đành tiếp tục giảng giải.

Thiên âm Đại Đạo nhập tai, Nhân tộc lúc này khát khao cầu tri, lắng nghe cẩn thận, trong khoảnh khắc đã có thu hoạch lớn.

Trong khoảnh khắc, ngay cả Truy Y Thị cũng thu được lợi ích không nhỏ, đối với Tây Phương Nhị Thánh, từng người trong lòng cũng đều thần phục không thôi.

Thấy Nhân tộc có phản ứng, Tây Phương Nhị Thánh trong lòng lại một lần nữa nhen nhóm hy vọng.

Tây Phương Nhị Thánh giảng giải Đại Đạo vô cùng thấu triệt, giảng ròng rã tám trăm năm thời gian.

Lúc này, trong Nhân tộc càng có nhiều sinh linh nhao nhao đột phá, tu vi cũng ngày càng cao thâm.Tây Phương Nhị Thánh giảng đạo gần ngàn năm thời gian, lúc này đột nhiên ngừng giảng đạo.

"Lần giảng đạo này kết thúc tại đây, người hữu duyên có thể theo ta đến Tây Phương Thế Giới, sau này mới có thể tiếp tục lắng nghe Đại Đạo!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nói, bên dưới lập tức có một số sinh linh quỳ bái.

"Chúng con nguyện ý đến Tây Phương Thế Giới, tiếp tục lắng nghe giáo huấn!" "Chúng con cũng nguyện ý đến Tây Phương Thế Giới, xin cầu nhị vị Tiên Tôn thu lưu!" Những tu sĩ đó quỳ rạp một mảng, nhao nhao hướng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hành đại lễ khấu bái.

Trong khoảnh khắc, trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân hiện rõ ý cười rạng rỡ.

"Các ngươi đều là người có duyên với ta, sau này hãy nhập Tây Phương Thế Giới của ta, ngày đêm lắng nghe Đại Đạo!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vung tay một cái, khiến vô số sinh linh đứng dậy.

Trong khoảnh khắc, từng đạo kim quang tiến vào cơ thể họ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không tiếc tiêu hao pháp lực bản thân, thi triển thủ đoạn "Thể Hồ Quán Đỉnh"!

Cách làm như gió xuân thổi mộc, trong nháy mắt khiến thực lực của những tu sĩ đó lại lần nữa thăng tiến.

Từng người cảm ân mang đức, đối với Chuẩn Đề Đạo Nhân càng thêm thần phục.

Nhân tộc trong đại trận nhìn thấy cảnh tượng đó, càng thêm tin

phục những gì Chuẩn Đề Đạo Nhân đã làm.

“Thủ lĩnh, hai vị Tiên Tôn đó làm việc quang minh chính đại, không giống như muốn hãm hại chúng ta.

Chúng ta chi bằng theo họ đến Tây Phương Thế Giới, để tránh ở đây hết vạn năm thời kỳ lại bị Vu Yêu lưỡng tộc diệt mất thì sao!” Trong khoảnh khắc, mọi người nhao nhao khuyên Truy Y Thị, nhưng đến lúc này Truy Y Thị cũng có chút do dự.

Dù sao chỉ với tu vi Thái Ất Kim Tiên, nàng căn bản không thể nhìn thấu tu vi và cảnh giới của Chuẩn Đề Đạo Nhân, vì vậy căn bản không dám tùy tiện quyết định.

Thái độ không quản không màng của Nữ Oa Nương Nương khiến trong lòng nàng quả thực có chút bất mãn, nhưng ai cũng không dám nói ra.

Nữ Oa Nương Nương dù sao cũng là Thánh Mẫu, đã sáng tạo ra sinh mệnh cho họ.

Dù có thiếu sót, họ cũng chỉ đành chịu đựng.

“Nếu các ngươi đã tâm mộ Tây Phương, vậy thì đi đi.

Chương 191

Ta sẽ tuân theo mệnh lệnh Thánh Mẫu, ở đây thủ hộ vạn năm thời gian.” Truy Y Thị đưa ra quyết định của mình, nàng sẽ không vi phạm Thánh Lệnh của Nữ Oa Nương Nương.

Truy Y Thị vừa nói vậy, lại khiến một số nhân tộc do dự.

Nhân tộc vốn hướng về đoàn kết, dù sao họ đều vô cùng yếu ớt, nếu không đoàn kết, trong Thủ Dương Sơn cũng sẽ bị dã thú săn giết.

Lúc này, bảy mươi hai nhân tộc trong số đó đứng dậy, hành lễ với Truy Y Thị, sau đó xoay người rời đi.

Chuyện liên quan đến hưng vong của Nhân tộc tương lai, bảy mươi hai nhân tộc này không muốn mạo hiểm ở lại, họ muốn gia nhập Tây Phương Thế Giới, để lại một tia hương hỏa cho Nhân tộc.

“Tương lai Nhân tộc đáng lo, vì để không khiến tộc quần bị diệt tuyệt hoàn toàn, chúng con nguyện ý gia nhập Tây Phương!” Bảy mươi hai nhân tộc rời khỏi đại trận do Thánh Nhân bố hạ, trực tiếp đến trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn nhau.

Một phen tranh giành rốt cuộc cũng không uổng công, tuy chỉ có bảy mươi hai nhân tộc, nhưng vẫn tốt hơn là không có gì.

“Bái kiến hai vị Tiên Tôn, Nhân tộc phân tán, xin Tiên Tôn thu lưu chúng con!

Chúng con nguyện ý gia nhập Tây Phương Thế Giới, lắng nghe Tiên Tôn giáo huấn!” Bảy mươi hai nhân tộc nhao nhao quỳ bái, đó chính là những Tiên Tổ Nhân tộc của Tây Phương Thế Giới sau này.

“Các ngươi có duyên với Tây Phương của ta, giờ đây hãy theo ta

về Tây Phương Thế Giới đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn một cái vào đại trận, thấy không còn nhân tộc nào đi ra nữa, Chuẩn Đề Đạo Nhân mới dẫn theo tất cả các sinh linh, cưỡi tường vân, cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân đi về Tây Phương.Lúc này, trên Thủ Dương Sơn, thấy Tây Phương Nhị Thánh đã thu đi bảy mươi hai nhân tộc, trên đầu vân đầu một tôn thân ảnh hiện thân, chính là một trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử.

Năm đó, Nữ Oa Nương Nương dẫn đầu chứng đạo thành Thánh, Thái Thanh Lão Tử tuy tự xưng thanh tĩnh vô vi, nhưng đối mặt với chuyện thành Thánh, lại cũng không thể bình tĩnh.

Mắt thấy tu đạo ở Côn Lôn Sơn không có kết quả, Hồng Mông Tử Khí kia cũng không hề có phản ứng, cộng thêm Tự Ngã Thi mãi không thể trảm xuất, Thái Thanh Lão Tử dứt khoát rời khỏi Côn Lôn Sơn.

Ban đầu Nữ Oa Nương Nương du lịch Hồng Hoang Thế Giới, cuối cùng một cử thành Thánh.

Thái Thanh Lão Tử tự nhiên cũng bắt chước Nữ Oa Nương Nương, xem liệu có thể có thu hoạch gì không.

Thấy Tây Phương Nhị Thánh đã mang đi Nhân tộc, Thái Thanh Lão Tử lúc này trong lòng có cảm ứng, dứt khoát không đi du lịch nữa, mà ở lại Thủ Dương Sơn.

Thái Thanh Lão Tử ngày đêm quan sát cuộc sống của Nhân tộc, ẩn ẩn cảm ứng được Đại Đạo, tựa hồ chính là có chút quan hệ với Nhân tộc.

Thái Thanh Lão Tử quan sát Nhân tộc, còn Bàn Thạch một bên thì ghi chép lại mọi hành động của Thái Thanh Lão Tử.Trong nháy mắt, lại vài ngàn năm trôi qua.

Lúc này, Nhân tộc trở nên càng thêm xương thịnh, Nhân tộc ở Thủ

Dương Sơn đã có tới hàng trăm vạn người.

Khả năng phồn diễn sinh tức của họ khiến Thái Thanh Lão Tử cũng vô cùng kinh ngạc.

Nếu Vu Yêu nhị tộc có được khả năng phồn diễn như vậy, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đã sớm bị họ chiếm cứ rồi.

Thái Thanh Lão Tử âm thầm chú ý đến Nhân tộc.

Số lượng Nhân tộc tăng lên, nhưng lực lượng huyết mạch cũng nhanh chóng suy giảm.

Ngoại trừ ba ngàn nhân tộc ban đầu, thực lực của những nhân tộc còn lại càng ngày càng kém.

Bản thân thân thể họ yếu ớt, Tiên Thiên bất túc, thọ mệnh chỉ có vỏn vẹn trăm năm.

Đối với tu sĩ, trăm năm thời gian, không phải thoáng chốc sao?

Thậm chí một lần bế quan cũng phải ngàn năm vạn năm.

Với vỏn vẹn trăm năm thời gian, làm sao có thể tu đạo?

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, trong số trăm vạn nhân tộc đó, vẫn có người đột phá chất cốc, thành Tiên Tịch giả.

Với trăm năm tuổi thọ, mà cuối cùng có thể thành Tiên Tịch, quả thực cần đại vận và tư chất cực tốt.

Mặc dù trong Hồng Hoang có vô số thiên tài địa bảo, nhưng không có cơ duyên nhất định thì căn bản không thể có được.

Nhân tộc cư trú khắp nơi trong Thủ Dương Sơn.

Để có thể khiến nhiều nhân tộc hơn sống sót, họ buộc phải phân tán ra xung quanh Thủ Dương Sơn, bắt đầu khai cương khoách thổ.

Nhưng Nhân tộc vừa rời khỏi Thủ Dương Sơn, ở bên ngoài lập

tức chịu phải đả kích lớn.

Nhân tộc có chút thực lực, nhưng không có Thánh Nhân che chở, giản dị mà nói là không chịu nổi một đòn.

Những bộ lạc rời khỏi Thủ Dương Sơn, cơ bản đều cửu tử nhất sinh, ngay cả việc bảo toàn cũng vô cùng khó khăn, chứ đừng nói đến khai cương khoách thổ.

Nhìn vận mệnh bi thảm như vậy của Nhân tộc, Thái Thanh Lão Tử lại không hề động lòng.

Tư chất Nhân tộc thực sự không được, vì vậy bị đồ sát cũng là tình huống rất hiện thực.

Trong Hồng Hoang vốn tranh sát không ngừng, Vu tộc lấy Yêu tộc làm thức ăn, Yêu tộc cũng săn giết Vu tộc để ăn.

Nhân tộc mới sinh yếu ớt, vị đạo lại tươi ngon.

Đó là một vị đạo mà Vu Yêu nhị tộc từ trước đến nay chưa từng ăn.

Chính vì vậy, Vu Yêu nhị tộc gần đó trong khoảnh khắc đã tập trung chú ý vào Nhân tộc.

Thậm chí vì tranh đoạt huyết nhục Nhân tộc mà đại đả xuất thủ.

Một phen tranh giành như vậy, ngược lại càng khiến tình cảnh Nhân tộc trở nên tồi tệ hơn.

Thái Thanh Lão Tử nhìn tình huống như vậy của Nhân tộc, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm ứng, đối với Nhân tộc, ngược lại đã có một số cách nhìn mới.Nhân tộc tuy không có gì nổi bật, nhưng lại trở thành nhân vật chính thiên định của Thiên Đạo, các loại cơ duyên không ngừng.

Thái Thanh Lão Tử trong một đoạn thời gian đã nhìn ra được một

chút, cộng thêm Thái Thanh Lão Tử giỏi thôi diễn chi thuật, trong cõi hư vô đã sớm khuy tham được một tia huyền cơ.

"Nhân tộc đã là nhân vật chính thiên định, vậy nhất định cần được phù hộ.

Dù sao Nhân tộc quá yếu, căn bản không thể độc lập sinh tồn.

Nếu không có Thánh Nhân chỉ dẫn, chỉ có phân bị diệt tộc mà thôi!" Thái Thanh Lão Tử nhìn Nhân tộc, trong mắt thần quang đại phóng, lúc này y đã minh bạch Đại Đạo nằm ở đâu.

Chương 192

Đại trận do Nữ Oa Nương Nương bố trí lúc này đã hết thời hạn, thần quang trong Thánh Nhân đại trận tan rã, một cảnh tượng đổ nát.

Trong vạn năm qua, Yêu tộc và Vu tộc gần đó đều đã tụ tập đông đủ, đều thèm khát huyết nhục Nhân tộc.

Trước đó có Thánh Nhân đại trận bảo hộ, họ không dám tùy tiện công kích đại trận.

Nhưng giờ đây đại trận sụp đổ, Nữ Oa Thánh Nhân lại không lộ diện, rõ ràng là không quản sống chết của Nhân tộc.

"Tâm tư Thánh Nhân, e rằng sớm đã biết chúng ta muốn lấy Nhân tộc làm thức ăn.

Nếu Thánh Nhân muốn trách phạt, chắc chắn sẽ không đợi đến bây giờ!

Cho nên, chúng ta cứ thỏa sức ăn đi!" Trong Yêu tộc cũng có những kẻ tâm tư thông thấu, đoán ra Nữ Oa Nương Nương sẽ không quản chuyện Nhân tộc.

Huống hồ lấy Nhân tộc làm thức ăn cũng không phải mới bắt đầu một hai ngày nay.

Vu tộc một bên lại càng không quan tâm điều này, họ vốn không kính Thiên Địa chủ, Nữ Oa Nương Nương thành Thánh thì cũng là Thánh Nhân của Yêu tộc, họ không có tâm tư đoán ý của Nữ Oa Nương Nương.

"Giết!

Cướp hết Nhân tộc này, tối nay nấu mà ăn!" Trong mắt Vu tộc nhị lang phóng ra tinh quang, họ đều có thể ăn được.

Kiểu Nhân tộc thân thể này, một chiến Vu có thể ăn mười mấy người.

"Vu tộc, Nhân tộc này đều là của ta, dựa vào đâu mà tranh giành!" "Dựa vào đâu?

Dựa vào con dao trong tay ta!" Vu Yêu lưỡng tộc vì huyết thực lại một lần nữa bắt đầu liều mạng chém giết.

Nhân tộc thì hoàn toàn trở thành những con cừu đợi làm thịt.

Truy Y Thị dẫn Nhân tộc tử thủ thần điện, đó là nơi thờ cúng Nữ Oa Nương Nương và Đông Vương Công.

Hiện tại đối mặt với họa diệt tộc, chỉ có thể tử thủ thần điện, tránh Vu Yêu nhị tộc làm ô uế thần tượng.

"Tử thủ thần điện!" Truy Y Thị trên mặt hiện rõ vẻ quyết nhiên, trong lòng nàng biết hôm nay e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Nhưng dù Nữ Oa Thánh Nhân không quản, Truy Y Thị cũng không thể oán hận Nữ Oa Thánh Nhân.

Thực lực không đủ, quả thực không có gì tốt để trách móc người khác không quan tâm.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, thực lực không được, thì chỉ có kết cục bị sát lục.

Đó là pháp tắc sinh tồn trong Hồng Hoang.

"Giết!" Vu Yêu nhị tộc đã phát điên.

Thấy Nhân tộc hoàn toàn không có sức kháng cự, hai tộc điên cuồng tranh đoạt huyết thực.

Lúc này, Nhân tộc bị vây khốn trong thần điện nhanh chóng bị bắt, bị sát lục.

Nếu không có gì bất ngờ, lần này họ sẽ bị diệt vong hoàn toàn!

Bàn Thạch một bên yên lặng ghi chép lại tất cả.

Nhưng Bàn Thạch dù sao cũng là nhân tộc đầu tiên, dù được Nữ Oa nặn ra, nhưng sâu thẳm trong nội tâm y vẫn coi mình là nhân loại.

Dù sao hình dáng hoàn toàn giống nhau, từ vẻ ngoài căn bản không thể phân biệt được.

Bàn Thạch, với tư cách là nhân tộc đầu tiên, thiên tư bất phàm, cộng thêm có công pháp được Đông Vương Công truyền thụ, hiện tại thực lực của y đã đạt cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, mạnh hơn ba phần so với Truy Y Thị kia.

"Oanh!" Bàn Thạch cuối cùng phá vỡ động phủ, xông ra trước thần điện, đánh chết một đầu Yêu thú.

"Nhân loại?" Yêu tộc thống lĩnh thấy có thuộc hạ thương vong, lập tức chú ý đến Bàn Thạch.

Phương Nhân tộc tự nhiên cũng thấy Bàn Thạch, ban đầu tưởng đã thấy hy vọng, nhưng thấy chỉ có một mình Bàn Thạch, Truy Y Thị trong nháy mắt lại tuyệt vọng.

"Không phải là bảy mươi hai người đã gia nhập Tây Phương sao!" Truy Y Thị tu vi cao thâm, lập tức nhìn ra điểm khác biệt của Bàn Thạch.

"Ta là người đầu tiên được Nữ Oa Nương Nương chế tạo, ta hiệu Bàn Thạch!" Bàn Thạch lạnh lùng nói, trên mặt y căn bản không có bất kỳ biểu cảm nào.

"Vốn cũng là Nhân tộc, nhưng lần này không nên..." Truy Y Thị thở dài một tiếng, trong lòng biết lần này chắc chắn khó thoát chết.

Bàn Thạch ra mặt, cũng chỉ khiến những nhân tộc còn sót lại thêm

một người thương vong mà thôi.

Bàn Thạch không nói không rằng, đối đầu với Yêu thú lao đến.

Bàn Thạch tự nhận mình là Nhân tộc, dù sao y và vạn tộc Hồng Hoang khác biệt, chỉ có hình dáng giống hệt Nhân tộc.

Tuy không được Nữ Oa Nương Nương thừa nhận, nhưng Bàn Thạch vẫn luôn coi mình là một thành viên của Nhân tộc.

"Đưa Nhân tộc thoát ra ngoài, ta giúp các ngươi chặn hậu.

Nhân tộc không thể bị diệt tuyệt!" Truy Y Thị nhìn ra công pháp của Bàn Thạch đặc biệt, hẳn là được cao nhân truyền thụ.

Nếu Bàn Thạch dẫn Nhân tộc đột phá vòng vây, tìm chỗ dựa phía sau, chưa chắc không có một đường sinh cơ.

Bàn Thạch do dự ba lần, lúc này y đã trái với lời thề với Đông Vương Công, nhưng trước sinh tử tồn vong của Nhân tộc, y vẫn lựa chọn Nhân tộc.

Bàn Thạch cứng rắn gật đầu.

Lúc như thế này không phải lúc để làm việc theo cảm tính.

Nhân tộc hiện tại có tới trăm vạn người.

Lúc này, Truy Y Thị hạ lệnh một tiếng, mười vạn nhân tộc có tiềm lực nhất truy tùy Bàn Thạch, chính là muốn sát ra một đường sinh lộ.

Tuy nhiên, vòng ngoài Nhân tộc đều là Vu Yêu nhị tộc, căn bản không có cách nào đột phá vòng vây ra ngoài.

Chương 193

Ngược lại, Bàn Thạch bị đánh trọng thương không nhẹ, gần như thân hình tan biến.

"Chẳng lẽ Trời thật sự muốn vong Nhân tộc chúng ta sao?

Đáng thương Nhân tộc chúng ta vừa xuất thế vỏn vẹn vạn năm, lại sắp bị xóa sổ hoàn toàn sao?" Truy Y Thị trong lòng đầy bất cam, nhưng hiện tại cục diện Nhân tộc nguy cấp, căn bản không còn khả năng sống sót!

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên Thủ Dương Sơn một trận thanh quang đại tác.

Một luồng Hạo Nhiên chi khí hùng vĩ kích đãng bát phương.

Những Vu Yêu lưỡng tộc đang định xông vào sát hại Nhân tộc, trong khoảnh khắc bị thanh quang định trụ, sau đó như tuyết tan chảy biến mất.

Thái Thanh Lão Tử lăng không đứng đó, xuất hiện trên không Thủ Dương Sơn.

Những sinh linh Vu Yêu lưỡng tộc ở đây trong khoảnh khắc bị Thái Thanh Lão Tử diệt sát hoàn toàn.

Họa diệt tộc của Nhân tộc, cũng trong khoảnh khắc bị Thái Thanh Lão Tử dùng một sức lực phá trừ.

"Đa tạ Tiên Tôn cứu tộc chúng con thoát khỏi cảnh lầm than!" Vô số Nhân tộc nhao nhao quỳ bái, đối với Thái Thanh Thượng Nhân cảm kích vô cùng.

Thái Thanh Lão Tử chính là đã nhắm đúng cơ hội nguy nan nhất của Nhân tộc, ra tay vào thời khắc nguy hiểm nhất, mới có thể khiến

Nhân tộc cảm kích y đến mức độ lớn nhất.

Lúc này, Thái Thanh Thượng Nhân mỉm cười nói: "Các ngươi không cần lo lắng, Nhân tộc sơ sinh, vốn yếu ớt.

Nữ Oa Sư muội tạo nhân, nhưng lại không truyền thụ tu hành chi pháp.

Ta thân là Đại Sư huynh, tự nhiên sẽ không ngồi yên không quản!" Thái Thanh Thượng Nhân vừa nói vậy, rất nhiều tộc nhân trong Nhân tộc trong khoảnh khắc đã nảy sinh bất mãn với Nữ Oa Nương Nương.

Đúng như Thái Thanh Thượng Nhân đã nói, Nữ Oa Nương Nương chỉ sáng tạo ra Nhân tộc, nhưng lại không dạy họ đạo sinh tồn.

Thái Thanh Lão Tử đã khéo léo châm ngòi mối quan hệ giữa Nhân tộc và Nữ Oa Nương Nương, khiến Nhân tộc nảy sinh bất mãn với Nữ Oa Nương Nương.

Đồng thời, y mang theo uy thế của người cứu vớt Nhân tộc, lập tức triển khai bố cục.

"Ta muốn lập một đại giáo, danh là Nhân Giáo, các ngươi Nhân tộc, đều là hậu duệ của Nhân Giáo ta!" Thái Thanh Lão Tử quát một tiếng, vô lượng thần thông trên thân lập tức triển hiện, vô số Nhân tộc nhao nhao khấu bái.

Ngay cả Truy Y thị cũng chỉ có thể quỳ lạy trên đất, hành lễ với Thái Thanh Lão Tử.

Nữ Oa Nương Nương lúc này trong Oa Hoàng Cung tâm sinh cảm ứng, sát giác khí vận bị phân đi hơn nửa.

Nữ Oa Nương Nương kinh hãi tra xét, đúng lúc nhìn thấy một màn Thái Thanh Lão Tử lập giáo tại Nhân tộc.

Nữ Oa Nương Nương thấy vậy, lập tức nộ hỏa bốc lên, Nhân tộc do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, Thái Thanh Lão Tử muốn phân chia khí vận Nhân tộc, há chẳng phải hổ khẩu đoạt thực sao?

Khi xưa Nữ Oa Nương Nương tạo người, ngay cả Tam Thanh lão tổ cũng không ai muốn giúp đỡ, từng người cạnh tranh với Nữ Oa Nương Nương, đều muốn áp chế phong thái của Nữ Oa Nương Nương.

Lúc này Nữ Oa Nương Nương thấy những gì Thái Thanh làm, tự nhiên không cam lòng!

Nữ Oa Nương Nương trực tiếp phá khai vô tận Hỗn Độn, giáng lâm tại Thủ Dương Sơn.

Lúc này Thái Thanh Lão Tử quát lớn một tiếng, "Nhân Giáo, lập!" Lập tức Thái Cực Đồ, Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhao nhao từ thân Thái Thanh bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Đồng thời, Hồng Mông Tử Khí trong thể nội Thái Thanh Lão Tử lập tức vận động, hóa thành ngàn vạn sợi Tử Khí, nhanh chóng dung hợp vào Nguyên Thần của y.

Nữ Oa Nương Nương căn bản không kịp ngăn cản, một luồng khí tức cường đại từ thể nội Thái Thanh Lão Tử phát ra, đồng thời linh khí hải lượng xung quanh cuồn cuộn, tức khắc dung nhập vào thể nội Thái Thanh.

"Lão Tử Sư huynh, thành Thánh!" Lúc này Nữ Oa Nương Nương cũng dừng lại, Thái Thanh là đại đệ tử do Đạo Tổ đích thân chỉ định, nếu đối phương chưa thành Thánh, Nữ Oa Nương Nương tự nhiên sẽ ngăn cản Thái Thanh Lão Tử cưỡng chiếm khí vận.

Nhưng giờ Thái Thanh Lão Tử đã thành Thánh, Nữ Oa Nương Nương cũng không thể không cân nhắc hậu quả của việc ra tay.

Thái Thanh thành Thánh vị, vô cùng Tiên Thiên Công Đức Chi Khí phổ giáng.

Trong khoảnh khắc, Tử Khí bên thân Lão Tử hạo đãng ba ngàn dặm, khí thế còn hùng vĩ hơn cả khi Nữ Oa thành Thánh lúc xưa.

Nữ Oa Nương Nương đứng một bên nhìn mà kinh hãi không thôi, may mà vừa rồi không ra tay, nếu đã ra tay, thì sau khi Thái Thanh thành Thánh, tất sẽ tìm Nữ Oa Nương Nương gây phiền phức.

Lúc này Nhân tộc đang quỳ bái dưới đất càng bị uy áp của Thái Thanh Lão Tử bao phủ, bị chấn nhiếp mà phủ phục trên đất, căn bản không dám có chút ý phản kháng.

Thái Thanh thành Thánh, Đông Vương Công ở xa Bồng Lai Tiên Đảo tự nhiên tâm sinh cảm ứng.

"Không tệ, chỉ trong vạn năm, Thái Thanh Thượng Nhân đã lĩnh ngộ huyền cơ, trở thành Nhân Giáo Giáo Chủ!" Đông Vương Công lắc đầu cười một tiếng, hoàn toàn không để trong lòng.

Ngược lại, Tây Vương Mẫu và các cường giả khác bên cạnh, từng người đều chấn động tâm can.

Thái Thanh Thượng Nhân, đó là đại huynh trong Tử Tiêu Cung, nay chứng đạo thành Thánh, ý nghĩa quả thật phi thường vĩ đại.

Một số người dưới trướng Đông Vương Công, lo sợ rằng khi Lục Thánh tề xuất sau này, Đông Vương Công sẽ không còn tiêu sái như bây giờ nữa.

Cường giả đệ nhất trong số những người cùng bối phận trước đây, e rằng sau này sẽ bị Thánh Nhân đè đầu cưỡi cổ.

Chúng sinh linh từng người tâm tư hoạt động, nhưng không hề biết Đông Vương Công đã sớm chứng đạo thành Thánh, là Thánh Nhân đầu tiên dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ.

Thái Thanh Lão Tử chứng đạo thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ ở Côn Lôn Sơn tự nhiên tâm sinh cảm ứng, hai người nhất thời chấn kinh tại đó, không biết nên làm sao cho phải.

Tây Phương Nhị Thánh cũng có phản ứng tương tự, vốn đang ngấm ngầm cạnh tranh với Tam Thanh, nhưng giờ Thái Thanh Lão Tử đã bước ra bước cuối cùng, Tây Phương Nhị Thánh cũng không còn cơ hội nữa.

"Chúc mừng Đại Sư huynh chứng đạo thành Thánh!" Nữ Oa Nương Nương cười nói yểu điệu, không hề có ý muốn lý luận với Thái Thanh như trước, ngược lại càng giống như chủ động chạy đến chúc mừng Thái Thanh.

Lúc này Thái Thanh cũng không quá khoa trương, dù sao y đã chiếm tiện nghi của Nữ Oa Nương Nương, trên mặt mũi không tiện gây gổ quá cứng rắn với Nữ Oa Nương Nương.

"Nữ Oa Sư muội quá khách khí rồi, chúng ta đều là môn sinh của Đạo Tổ, ta tu vi đột phá, ngược lại phiền Sư muội đích thân chạy một chuyến!" Thái Thanh ngôn ngữ tùy hòa, không hề có ý muốn lý luận với Nữ Oa Nương Nương, cứ thế hai người lại tỏ ra thập phần hòa thuận.

"Tham kiến Giáo Chủ!" Trong Nhân tộc, Truy Y thị dẫn chúng nhân tham bái Thái Thanh Thánh Nhân.

Từ cuộc đàm thoại giữa Thái Thanh Thánh Nhân và Nữ Oa Nương Nương vừa rồi, Truy Y thị đã đoán được mối quan hệ của hai người, vì vậy Truy Y thị lập tức quyết định quy phụ Thái Thanh Thánh Nhân.

Thái Thanh Thánh Nhân thân là Đại Sư huynh của Tử Tiêu Cung, hiện tại cũng đã đạt được Thánh Nhân đạo quả, vừa rồi lại cứu vớt toàn bộ Nhân tộc, khiến Nhân tộc quả thật phi thường cảm kích Thái

Thanh.

Chương 194

Chỉ là Nhân tộc không biết Thái Thanh Thánh Nhân đang lợi dụng, nếu biết Thái Thanh Thánh Nhân chỉ vì muốn mượn khí vận Nhân tộc để chứng đạo, thì lúc này tuyệt không thể quy phụ Thái Thanh Thánh Nhân.

Lúc này Nữ Oa Nương Nương thấy Nhân tộc tham bái Thái Thanh Thánh Nhân, nhưng lại không hành lễ với vị Thánh Mẫu này, Nữ Oa Nương Nương trong lòng hiểu rõ, nhất định là vì Nhân tộc bất mãn với việc nàng không quan tâm.

Nữ Oa Nương Nương mặt đầy cười lạnh, Thái Thanh Thánh Nhân lại như thế nào?

Cũng chẳng phải vì muốn lợi dụng Nhân tộc, chẳng khác Nữ Oa Nương Nương là bao.

Thấy cảnh tượng gượng gạo, Nữ Oa Nương Nương cùng Thái Thanh Thánh Nhân hàn huyên một lát, rồi trực tiếp phản hồi Oa Hoàng Thiên.

"Hừ, Nhân tộc thay đổi thất thường, đã vậy thì sau này Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, ta cũng sẽ không quản nữa, cứ để mặc chúng tự sinh tự diệt đi!" Nữ Oa Nương Nương cười lạnh một tiếng, triệu tọa kỵ Hồng Loan, trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang thế giới.

Lúc này Thái Thanh Thánh Nhân vừa mới thành Thánh, lại lập nên đại giáo, hiện tại tự nhiên không thể cứ thế bỏ đi.

Chỉ là thực lực Nhân tộc quả thực quá kém, Thái Thanh Thánh Nhân căn bản không để vào mắt.

Nhưng giờ Thái Thanh đã lập đại giáo, nếu không thu một đệ tử

nào, thì quả thực quá lạnh lẽo.

Thái Thanh Thánh Nhân tỉ mỉ lựa chọn, cuối cùng chọn trúng một Nhân tộc có tư chất tốt nhất.

Huyền Đô, chính là đệ tử duy nhất của Thái Thanh Thánh Nhân!

Để đại giáo của y có thể vận hành, và cũng để Nhân tộc có thể liên kết chặt chẽ với giáo phái, Thái Thanh Thánh Nhân cần một đệ tử Nhân tộc.

"Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của ta, Nhân Giáo Đại Sư huynh!" Thái Thanh Thánh Nhân ngôn xuất pháp tùy, vô cùng Long Hổ Chân Ý phù hiện.

Huyền Đô lập tức quỳ bái trên đất, trong lòng hoan hỉ không thôi, kích động lớn tiếng nói: "Đệ tử Huyền Đô, bái kiến Ân Sư, sau này Huyền Đô tất sẽ nỗ lực tu hành, để báo đáp tấm lòng yêu thương của lão sư!" Thái Thanh Thánh Nhân hài lòng gật đầu, tư chất của Huyền Đô trong Nhân tộc là đỉnh tiêm, miễn cưỡng có thể làm đệ tử của y.

Sau này chỉ cần Thái Thanh Thánh Nhân bồi dưỡng thêm, dồn nhiều đan dược vào, hẳn sẽ không đến mức làm mất mặt Nhân Giáo.

Thái Thanh Thánh Nhân trước đây đã quan sát Nhân tộc mấy ngàn năm, trong lòng biết Nhân tộc không có quá nhiều tiềm lực, lúc này sau khi chứng đạo thành Thánh, Thái Thanh Thánh Nhân chỉ thu Huyền Đô làm đồ đệ, không có ý định tiếp tục thu đồ.

Lúc này toàn bộ Thủ Dương Sơn linh quang đại phóng, có Nhân tộc chí bảo xuất thế.

Thái Thanh Thánh Nhân bấm ngón tay tính toán, biết là lúc Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn xuất thế.

Không Động Ấn chính là ấn tỷ trấn áp khí vận Nhân tộc sau này, Thái Thanh Thánh Nhân tùy tay vẫy một chiêu, Không Động Ấn bay

vào tay y.

Trên ấn tỷ khắc tám chữ: "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương!" Thái Thanh Thánh Nhân giao Không Động Ấn vào tay Huyền Đô, lại tại Thủ Dương Sơn lập một cung điện, sau đó truyền thụ cho Huyền Đô năm trăm năm đạo pháp, mới rời đi, trở về Côn Lôn Sơn.

Thái Thanh Thánh Nhân về Côn Lôn Sơn, từng bước nói cho hai vị huynh đệ về kinh nghiệm thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng đều là những bậc tâm tư thông tuệ.

Lại thêm bản thân có đại khí vận, lúc này Hồng Mông Tử Khí trong thể nội chấn động không ngừng, trong khoảnh khắc cả hai đều chợt lĩnh ngộ.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên bay lên Cửu Thiên, Bàn Cổ Phiên trong tay triển khai, vạn đạo kim quang chiếu rọi chư thiên, đồng thời Tam Bảo Ngọc Như Ý lăng không chuyển một vòng, vô cùng Ngọc Thanh tiên quang chiếu rọi Cửu Thiên.

"Ta Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay lập một giáo, xiển thuật đại đạo chí lý, minh cứu đạo pháp chân huyền, phổ độ Tam Thiên chúng sinh, danh là Xiển Giáo, lập!" Nguyên Thủy Thiên Tôn liền lập Xiển Giáo, một sợi Hồng Mông Tử Khí trong thần thức tức khắc hóa thành vạn dặm vân hà, tương ứng thần uy bất phàm, vô lượng Ngọc Thanh tiên quang phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa, thực lực Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nước lên thuyền lên.

Một đường đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập địa thành Thánh!

Mắt thấy giữa thiên địa lại có một vị Thánh Nhân xuất thế, bất luận Nữ Oa Nương Nương hay Tây Phương Nhị Thánh, trong lòng đều thắt lại, Tam Thanh lão tổ nếu đều thành Thánh, sau này sẽ không có ngày tháng tốt đẹp nữa!

Ngay lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng tuyên cáo Hồng Hoang thế giới.

"Ta Thông Thiên Giáo Chủ hôm nay lập đại giáo, tiệt thủ thiên địa một tuyến sinh cơ, giáo hóa Hồng Hoang sinh linh, truyền dương vô thượng diệu pháp, danh là Tiệt Giáo, lập!" Tru Tiên Trận Đồ tức khắc bay lên không trung, hàn quang chói lóa chiếu rọi mười phương, một luồng túc sát chi khí phủ thiên cái địa, khiến vô số Hồng Hoang sinh linh quỳ bái không ngừng.

Một môn Tam Thánh, Tam Thanh nhất mạch toàn bộ thành Thánh!

Lúc này đừng nói Nữ Oa Nương Nương và Tây Phương Nhị Thánh, ngay cả Đông Vương Công cũng trịnh trọng nhìn về hướng Côn Lôn Sơn.

Hiện tại Tam Thanh nhất thể, một môn Tam Thánh, Đông Vương Công hiểu rằng, nếu khai chiến, cũng phải đề cao vài phần tinh thần.

Hiện nay thiên đình Lục Thánh đã có bốn vị Thánh vị, ngược lại Tây Phương Nhị Thánh lại không hề có động tĩnh.

Hiện tại thấy Tam Thanh đều đã lập đại giáo và thành Thánh vị, hai người Tây Phương tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lập tức lấy ra Tiếp Phiên trong tay, cùng Chuẩn Đề Đạo Nhân đồng loạt.

"Đất Tây Phương chúng ta tuy bần tích, nhưng hai huynh đệ ta nguyện ý lập hạ đại giáo, phổ độ thiên hạ chúng sinh, khổ hải vô biên, lập địa thành Phật, Phật Giáo, lập!" Theo lời Tiếp Dẫn Đạo Nhân một phen cầu nguyện, vô cùng Công Đức Chi Khí từ Cửu Thiên giáng xuống, nhao nhao tiến vào thể nội Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phật môn vừa lập, Công Đức Chi Khí tức khắc dung hợp với Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, hai người mượn cơ hội này

đột phá tu vi, một mạch đạt được Thánh Nhân đạo quả.

Giữa thiên địa Lục Thánh tề xuất, trong khoảnh khắc linh khí phun trào, ngay cả linh khí ở Tây Phương cũng trở nên nồng đậm hơn rất nhiều, nhìn có một cảnh tượng hân hoan hướng vinh.

Dấu hiệu thiên địa đồng vui mừng, chính là một thời đại huy hoàng giáng lâm, khiến thiên địa cùng chúc mừng.

Đông Vương Công cảm thụ linh khí xung quanh càng thêm nồng đậm, ngược lại từ trong đó sát giác được sát khí càng thêm dày đặc cuồn cuộn.

Vu Yêu lưỡng tộc lúc này đã trải qua ba lần đại chiến, khí vận hai tộc cũng sớm đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Không chỉ thực lực tầng cao hai tộc đột phi mãnh tiến, Vu Yêu hai tộc bình thường cũng đạt được vô cùng khí vận.

Há chẳng phải cái gọi là vật cực tất phản, thịnh cực tất suy, khí vận Vu Yêu lưỡng tộc đạt đỉnh phong, hiện tại Nhân tộc xuất thế, Vu Yêu hai tộc, tất sẽ bắt đầu đi xuống dốc.

Lúc này Đông Vương Công nhìn mấy tôn Thánh Nhân pháp tướng trên trời, từ trong mắt y không nhìn ra một tia tình cảm ba động.

Lục Thánh tề xuất, chú định một đại thế.

Đông Vương Công lúc này nhìn về phía Thập Nhị Sinh Tiêu bên cạnh, trải qua vạn năm thời gian, Thập Nhị Sinh Tiêu lúc này đều đã là tu vi Đại La Kim Tiên.

Việc có thể đột phá Đại La Kim Tiên trong vạn năm, thiên tư của Thập Nhị Sinh Tiêu phi thường cường hãn, trong đó tâm huyết và tài nguyên Đông Vương Công bỏ ra cũng có tác dụng không nhỏ.

Đông Vương Công nói với Thập Nhị Sinh Tiêu: “Hiện tại các

ngươi có thể rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, trở về Nhân tộc, làm thủ hộ chi linh." Đông Vương Công lúc xưa thu phục họ, là để sử dụng họ kiếm công đức sau này.

Hiện tại Lục Thánh tề xuất, sau này Nhân tộc tất định sẽ bắt đầu nhanh chóng khuếch trương, lúc này Vu Yêu lưỡng tộc chém giết, sẽ khiến Nhân tộc kinh thụ vô cùng ma nạn, để Thập Nhị Sinh Tiêu đi thủ hộ Nhân tộc, như vậy tự nhiên có thể từ Nhân tộc mà có được lượng lớn khí vận.

Đông Vương Công dù sao cũng là Thánh Phụ Nhân tộc, trước đây đã có Bàn Thạch đi tiên phong ở Nhân tộc, hiện tại Thập Nhị Sinh Tiêu gia nhập, nhất định sẽ không bị Nhân tộc bài xích.

Chương 195

Thập Nhị Sinh Tiêu lĩnh mệnh lệnh của Đông Vương Công, một đường trực tiếp đến Thủ Dương Sơn.

Lúc này Bàn Thạch đã trở thành một trong những thủ lĩnh của bộ lạc Nhân tộc, thân phận đồng tử của Đông Vương Công cũng được Nhân tộc biết rõ.

Dù sao Đông Vương Công là Thánh Phụ Nhân tộc, đối với những gì Đông Vương Công đã làm, Nhân tộc phi thường cảm kích.

Trước có Bàn Thạch ra tay lúc nguy nan, hiện tại lại có Thập Nhị Sinh Tiêu đến thủ hộ, khiến Nhân tộc càng thêm cảm niệm ân đức của Đông Vương Công.

So với Nữ Oa Nương Nương, Đông Vương Công quả thực tốt hơn rất nhiều.

Những thủ đoạn của Đông Vương Công, khiến khí vận y thu được từ Nhân tộc, vượt xa Nữ Oa Nương Nương và Thái Thanh Thánh Nhân.

Dù sao Nữ Oa Nương Nương và Thái Thanh Thánh Nhân đều sau khi lợi dụng xong Nhân tộc, liền không còn hỏi đến chuyện Nhân tộc nữa.

Ngược lại Đông Vương Công, thân là đại thần thông giả, lại luôn chú ý tạo ra nơi trú ẩn cho Nhân tộc, khiến Nhân tộc càng thêm quy tâm về y.

Trong Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa Nương Nương lúc này nhìn những gì Đông Vương Công đã làm, trong lòng lại có chút bối rối.

“Chẳng lẽ Đông Vương Công thật sự xem Nhân tộc như hài nhi

sao?

Nhưng những kẻ tu đạo không ai là không lạnh huyết vô tình, ngay cả ta tự tay tạo ra Nhân tộc, cũng không có tâm tư đi quản lý, Đông Vương Công Đạo hữu lại có ý gì?" Nữ Oa Nương Nương nghĩ tới nghĩ lui, cả nàng và Thái Thanh Thánh Nhân đều vì muốn mượn công đức Nhân tộc mà thành Thánh, Đông Vương Công là tôn Thánh Nhân, lại vì điều gì mà tiếp tục quản lý Nhân tộc đây?

Nhân tộc phồn diễn nhanh chóng, tuy bị Vu Yêu nhị tộc xem như huyết thực, nhưng cũng không ngăn cản được bước chân phát triển của họ.

Ngược lại khiến Nhân tộc càng thêm kiên cường phát triển, sau khi tích lũy được sức mạnh nhất định, lại lần nữa bắt đầu khuếch trương.

Những năm qua Vu Yêu nhị tộc không ngừng thử dò xét, sau khi phát hiện Thánh Nhân căn bản sẽ không quản việc thảm sát Nhân tộc, hai tộc bắt đầu càng thêm không kiêng dè gì.

Đặc biệt là Yêu tộc, thậm chí mỗi ngày đều lấy Nhân tộc làm thức ăn.

Trong nhục thân Nhân tộc ẩn chứa tinh hoa thiên địa, ăn vào có thể nhanh chóng đề thăng thực lực Yêu tộc, phát hiện này khiến Yêu tộc càng thêm điên cuồng, gần như ngày đêm không ngừng bắt giữ Nhân tộc.

Thái độ không quản không ngó của Nữ Oa Nương Nương, khiến Yêu tộc càng thêm không kiêng dè gì.

Yêu tộc tàn sát Nhân tộc khiến Nhân tộc triệt để phẫn nộ, các cường giả Nhân tộc nhao nhao lập lời thề, cùng Yêu tộc thế bất lưỡng lập.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân sau này Nhân tộc luôn hô hào "Trảm Yêu Trừ Ma", chỉ cần thấy Yêu tộc, sẽ lập tức chém giết.

So với Yêu tộc, Vu tộc lúc này ngược lại có dấu hiệu liên hợp với Nhân tộc.

Yêu tộc xem Vu tộc và Nhân tộc đều là địch nhân, Vu tộc sau khi trải qua cảm giác mới mẻ ban đầu, phát hiện Nhân tộc thịt mềm một chút, không có bất kỳ trợ giúp nào cho tu hành, vì vậy Vu tộc cũng dần dần ngừng việc săn bắt Nhân tộc.

Nhân tộc để đối kháng Yêu tộc, chủ động cùng Vu tộc hòa đàm, kiến nghị cùng nhau chống lại Yêu tộc.

Như vậy, Thập Nhị Tổ Vu lập tức đáp ứng điều kiện của Nhân tộc, giữa hai tộc bắt đầu hợp tác tương trợ, cùng nhau đối kháng Yêu tộc.

Chỉ là sự dung hợp giữa Vu Nhân lưỡng tộc vô cùng chậm chạp, phần lớn chỉ dừng lại ở hợp tác quân sự.

Đông Vương Công nhìn tất cả trong mắt, cũng không chủ động ra tay giúp đỡ, chỉ âm thầm sách lược phương án của mình.

Yêu Hoàng Đế Tuấn mắt thấy Nhân tộc đối với Yêu tộc có ích lợi lớn, trong lòng liền kế hoạch triệt để triển khai săn bắt Nhân tộc.

Chỉ là Nhân tộc do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, Đế Tuấn muốn danh chính ngôn thuận bắt giữ Nhân tộc, thì cần phải có sự đồng ý của Nữ Oa Nương Nương.

Yêu Hoàng Đế Tuấn vì thế đặc ý đến Oa Hoàng Cung, nhưng lúc này cửa cung Oa Hoàng Cung đóng chặt, Hồng Loan Tiên Tử một mình đợi bên ngoài cung điện Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Đế Tuấn vừa thấy tọa kỵ Hồng Loan của Nữ Oa Nương Nương, lập tức cười nghênh đón: "Hồng Loan Tiên Tử, không biết Nữ Oa

Thánh Nhân có ở trong Oa Hoàng Cung không?" Hồng Loan là huyết mạch của Phượng Hoàng nhất tộc, để kéo dài hương hỏa Phượng Hoàng nhất tộc, đã quy phục dưới trướng Nữ Oa Nương Nương, trở thành một trong các tọa kỵ của Nữ Oa Nương Nương.

Lúc này Hồng Loan Tiên Tử cười nói: "Yêu Hoàng Bệ hạ không cần đa lễ, Hồng Loan chẳng qua là tọa kỵ của Thánh Nhân mà thôi, hôm nay Nương Nương để ta đợi ở đây, gặp Bệ hạ xong, để Bệ hạ tự quyết định là được." Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa nghe lời này, lập tức biết ý của Nữ Oa Nương Nương.

Chỉ là Nữ Oa Nương Nương ngay cả mặt cũng không gặp, chỉ phái một tọa kỵ ra tiếp chuyện, khiến Đế Tuấn trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái.

"Hừ!

Nữ Oa Nương Nương quả thật ra vẻ lớn, ngay cả đại ca ta đến, cũng không cho đạp vào cửa cung một bước!" Đông Hoàng Thái Nhất bất mãn nói.

Đế Tuấn vội vàng kéo Thái Nhất lại, cười nói: "Đa tạ Hồng Loan Tiên Tử, xin chuyển cáo Nương Nương Đế Tuấn đã biết!" Đế Tuấn kéo Thái Nhất, trực tiếp rời khỏi Oa Hoàng Thiên, sợ lại thốt ra lời bất kính, nếu chọc giận Nữ Oa Nương Nương, thì sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Đại ca, Nữ Oa thành Thánh xong, khắp nơi đều không để huynh đệ chúng ta vào mắt, chẳng lẽ muốn để nàng cưỡi trên đầu chúng ta tác oai tác phúc sao?" Thái Nhất tính tình cương liệt, từ trước đến nay không biết ủy khúc cầu toàn, lúc này lớn tiếng chỉ trích Nữ Oa Nương Nương không ngừng.

Yêu Hoàng Đế Tuấn than thở: "Thái Nhất, Nữ Oa Nương Nương là Thánh Nhân chí tôn, chúng ta tất phải nhẫn nại một chút!

Không có thực lực, thì chỉ có thể bị Thánh Nhân đè đầu." "Hiện tại điều quan trọng nhất là đi đồ sát Nhân tộc, ta nghe tin Kế Mông truyền lại, những hồn phách Nhân tộc đó, dường như có tác dụng khắc chế lớn đối với Vu tộc, nếu có thể sản xuất quy mô lớn, tất sẽ ảnh hưởng đến Vu tộc!" Yêu Hoàng Đế Tuấn dẫn Đông Hoàng Thái Nhất rời khỏi Oa Hoàng Thiên, trên đường đi đều đang thảo luận chuyện Nhân tộc.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương nghe rõ mồn một những lời bất kính của Thái Nhất, trong lòng oán hận Thái Nhất, nhưng lại không biểu lộ ra, cũng không có ý trách phạt Thái Nhất.

Nữ Oa Nương Nương vì không muốn dây dưa vào chuyện Nhân tộc, nên mới không đích thân ra gặp.

Dù sao nàng đã sáng tạo ra Nhân tộc, hiện tại không quản không ngó, mặc cho Yêu tộc chém giết, nếu Nữ Oa Nương Nương lại đích thân xuất hiện, thì sẽ khiến Nhân tộc triệt để nản lòng.

Hiện tại ca ca của Nữ Oa Nương Nương là Phục Hy đang ở trong Yêu tộc, ngay cả khi Nữ Oa Nương Nương đã thành Thánh Nhân, nàng cũng phi thường quan tâm đến ca ca mình.

Không nhắc đến Nữ Oa Nương Nương đang buồn bực trong Oa Hoàng Cung, vì lợi ích của Phục Hy, nàng cũng sẽ không tìm Yêu Hoàng gây phiền phức lúc này.

Lúc này Yêu tộc đã triển khai diệt sát toàn diện đối với Nhân tộc, không chỉ muốn thôn phệ huyết nhục Nhân tộc, hiện tại ngay cả hồn phách cũng không buông tha.

Yêu Hoàng Đế Tuấn từ trong hồn phách Nhân tộc nghiên chế ra một loại vũ khí sắc bén, có hiệu quả phi thường rõ rệt khi đối phó Vu tộc.

Yêu tộc trong sự ngẫu nhiên đã phát hiện phương pháp, đem hồn phách Nhân tộc luyện hóa vào lợi kiếm, có thể tạo ra sát thương cực lớn đối với Vu tộc.

Loại vũ khí này, được Yêu Hoàng gọi là Lục Vu Kiếm.

Hiện tại Yêu Hoàng ra lệnh Yêu tộc chém giết Nhân tộc, mục đích là thu thập Nguyên Thần Nhân tộc, dùng để luyện chế Lục Vu Kiếm.

Mắt thấy Yêu tộc không chỉ thông qua thôn phệ huyết nhục Nhân tộc để cường đại bản thân, đồng thời muốn dùng hồn phách Nhân tộc tế luyện thần binh, khiến Vu tộc triệt để hoảng loạn.

Trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ một đường tại đây.

Chương 196

"Hiện tại Nữ Oa thành Thánh, Yêu tộc lại đang luyện chế Lục Vu Kiếm, Nữ Oa Nương Nương ngược lại thật tâm ngoan, sáng tạo Nhân tộc, lại mặc cho Yêu tộc tùy ý đồ sát, quả thật Thánh Nhân chi tâm, không thể nào suy đoán a!" Đế Giang Tổ Vu mặt đầy thần sắc bất đắc dĩ, huyết nhục Nhân tộc đối với Vu tộc cũng không có trợ giúp quá lớn, nhưng đối với Yêu tộc lại giống như linh đan bảo dược đại bổ.

"Đại ca, ta nghe nói Lục Vu Kiếm đó thập phần lợi hại, trước đây Đại Vu của chúng ta từng bị chém giết, Vu tộc bình thường càng không thể chống đỡ uy lực của Lục Vu Kiếm!" Chúc Dung Tổ Vu mở miệng giải thích, trước đó y từng chứng kiến uy lực của Lục Vu Kiếm Yêu tộc, vì vậy trong lòng cũng thập phần kiêng dè.

Vu tộc trong Hồng Hoang tranh bá, dựa vào nhục thân cường hãn, nếu nhục thân bị Yêu tộc khắc chế, thì chẳng khác nào khiến Vu tộc hoàn toàn mất đi ưu thế.

Yêu Hoàng Đế Tuấn chính là nhìn trúng điểm này, vì vậy mới không tiếc sức lực để luyện chế Lục Vu Kiếm!

Chỉ cần Lục Vu Kiếm vừa thành, Thập Nhị Tổ Vu ở bên cạnh Đế Tuấn sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào nữa.

"Nếu chúng ta không ngăn cản được Yêu tộc, vậy hà cớ gì không trực tiếp diệt sát toàn bộ Nhân tộc một không!" Đế Giang đưa ra một kiến nghị.

Đế Giang Tổ Vu không phải kẻ thiện lương, không thể ngăn cản Yêu tộc tàn sát Nhân tộc thu thập hồn phách, vì vậy y muốn triệt để xóa sổ Nhân tộc, đánh tan hồn phách Nhân tộc, như vậy Yêu tộc cũng

không thể sử dụng.

"Không thể!

Đại ca, chúng ta và Nhân tộc mới vừa kết thành liên minh, Nhân tộc với Vu tộc ta không có cừu oán, nếu bội tín khí nghĩa, sau này Vu tộc ta dựa vào đâu mà lập thân!" Hậu Thổ Tổ Vu là người đầu tiên đứng ra phản đối, Hậu Thổ Tổ Vu là người đầu tiên tiếp nhận Nhân tộc, kế hoạch dung hợp với Nhân tộc, cũng là bộ lạc Hậu Thổ đầu tiên đề xuất và thực thi.

Hiện tại trong bộ lạc Hậu Thổ có Nhân tộc và Vu tộc thông hôn, những năm đó những huyết mạch Nhân Vu hỗn hợp cũng khiến năng lực phồn diễn của Vu tộc đại tăng.

Việc có thể tương hỗ dung hợp, không chỉ khiến lực phồn diễn của Vu tộc được đề thăng, đồng thời cũng khiến thể chất nhục thân Nhân tộc trở nên càng thêm cường hãn.

Loại cục diện song thắng này, có khả năng trở thành một xu thế phát triển của Vu tộc trong tương lai.

Lúc này thấy Hậu Thổ Tổ Vu phản đối, các Tổ Vu khác cũng không biết nên khuyên can thế nào.

"Hiện tại tình thế còn chưa rõ ràng, về phần việc đồ sát Nhân tộc, tạm thời gác lại, chúng ta hãy xem xét tình hình thêm!" Đế Giang Tổ Vu cũng biết làm như vậy không quá thích hợp, nhưng nếu cuối cùng bị bức vào tuyệt cảnh, Đế Giang Tổ Vu tự nhiên sẽ không mềm lòng.

Vì tương lai của Vu tộc, y có thể vứt bỏ tất cả.

Lần thương thảo này không vui vẻ mà tan rã, Hậu Thổ Tổ Vu buồn bã không vui, lập tức rời khỏi bộ lạc Vu tộc, nhàn rỗi đi dạo trên Hồng Hoang đại địa.

Trước đây Vu tộc từng có tâm nguyện giúp đỡ Bàn Cổ Phụ Thần

chiếu cố Hồng Hoang thế giới, nhưng không biết từ khi nào, lại trở nên tranh bá Hồng Hoang, quên mất sơ tâm ban đầu là chiếu cố Hồng Hoang thế giới.

Hoặc giả, đã thay đổi.

Hậu Thổ Tổ Vu nhìn khắp nơi chiến hỏa không ngừng, vô số sinh linh trong đại chiến ai oán, trên mặt là khủng cụ, thống khổ, phẫn nộ và cừu hận.

Tất cả khiến họ không còn giống người nữa, ngược lại càng giống một con lệ quỷ.

Hậu Thổ Tổ Vu bản tính thiện lương, thấy vạn nỗi khổ đau, trong lòng càng thêm không đành.

Bất tri bất giác, Hậu Thổ Tổ Vu đã đến Bồng Lai Tiên Đảo.

"Sao ta lại ở đây?" Hậu Thổ Tổ Vu không hiểu, đồng thời sâu thẳm nội tâm nàng lại có một chút rung động.

Khi xưa mấy lần gặp Đông Vương Công, Hậu Thổ Tổ Vu bị khí độ của Đông Vương Công chinh phục, sau đó những hành động của Đông Vương Công, đều trợ giúp lớn cho Vu tộc, khiến Hậu Thổ Tổ Vu trong vô hình nảy sinh một tia hảo cảm đối với Đông Vương Công.

Lúc này tại Bồng Lai Tiên Đảo, Hậu Thổ Tổ Vu cười một tiếng, thân là Vu tộc, vốn không che giấu, mọi việc cứ dựa vào bản tâm mà hành sự là được.

Đông Vương Công lúc này cũng sớm đã cảm ứng được Hậu Thổ Tổ Vu, đích thân ra gặp, xuất hiện phía sau Hậu Thổ Tổ Vu.

"Không biết Hậu Thổ Tổ Vu ghé đến, có thất lễ gì không?" Đông Vương Công cười chào hỏi Hậu Thổ Tổ Vu, Hậu Thổ Tổ Vu nhìn Đông Vương Công, trên khuôn mặt xinh đẹp cứng ngắc một vẻ ngọt

ngào.

“Đông Vương Công Đạo hữu chưởng quản một mảnh tiên giới rộng lớn như vậy, tự nhiên ngày lý vạn cơ, ta vô ý du lịch đến đây, Đông Vương Công Đạo hữu không cần để ý đến ta.” Hậu Thổ Tổ Vu tuy nói vậy, nhưng đối với sự xuất hiện của Đông Vương Công, hiển nhiên là vui mừng.

Đông Vương Công cười nói: “Bồng Lai Tiên Đảo tự nhiên có thuộc hạ quản lý, ta hiện tại cũng nhàn rỗi vô sự, không bằng chúng ta cùng nhau du lịch một chuyến thế nào?” Đông Vương Công mời, Hậu Thổ Tổ Vu tự nhiên không có lý do từ chối, gật đầu cười, cùng Đông Vương Công du ngoạn.

Hậu Thổ Tổ Vu có thể vô ý xuyên việt vô cùng hải vực, từ Bất Chu Sơn đến Bồng Lai Tiên Đảo, khoảng cách giữa đó không chỉ ức vạn dặm, vì vậy Hậu Thổ Tổ Vu nói vô ý, quả thực khiến Đông Vương Công không dám tin.

Đông Vương Công dẫn Hậu Thổ Tổ Vu du lịch Hồng Hoang thế giới, trên đường đi có nói có cười.

“Đông Vương Công Đạo hữu, ngươi xem vận mệnh Nhân tộc sẽ ra sao?” Hậu Thổ Tổ Vu dù sao cũng là người lương thiện, lúc này trực tiếp hỏi đến chuyện Đế Giang Tổ Vu muốn diệt sát Nhân tộc.

Nếu thật sự là cơ hội sinh tử tồn vong, Hậu Thổ Tổ Vu cũng không biết có nên ngăn cản Đế Giang Tổ Vu hay không.

Đông Vương Công lúc này lắc đầu nói: “Vận mệnh tương lai của Nhân tộc, khổ không nói hết!” Đông Vương Công biết Hậu Thổ Tổ Vu hỏi về sinh cơ của Nhân tộc, lúc này tuy khổ không nói hết, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ bị diệt tộc, điều này khiến Hậu Thổ Tổ Vu có tâm tư thông tuệ lập tức biết được một số tình huống.

Hậu Thổ Tổ Vu cười nói: "Đã vậy thì ta yên tâm rồi!" Nhân tộc không chỉ do Nữ Oa Nương Nương tạo ra, Đông Vương Công cũng đồng dạng được Nhân tộc tôn làm Thánh Phụ.

Những năm qua Đông Vương Công đối với Nhân tộc chiếu cố có thừa, tất cả Hậu Thổ Tổ Vu tự nhiên nhìn rõ mồn một.

Hiện tại hai người du lịch Hồng Hoang, không biết từ khi nào lại ở bên Vô Biên Huyết Hải.

U Minh Huyết Hải là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, truyền thuyết rằng huyết ô uế trong bụng của Bàn Cổ Đại Thần, cùng huyết ô uế của Hỗn Độn Ma Thần hội tụ lại một chỗ, tại nơi thấp nhất của Hồng Hoang thế giới hình thành một phương huyết hải.

Lúc này khí vị trong U Minh Huyết Hải thập phần khó ngửi, mùi đó ngay cả Đông Vương Công ở cảnh giới Thánh Nhân cũng không ngừng cau mày.

"Thật không biết Minh Hà Lão Tổ sống ở nơi như vậy!" Đông Vương Công một trận bội phục, hoàn cảnh ở đó quả thực quá kém, nếu không phải vì muốn Hậu Thổ Tổ Vu có điều cảm ngộ, Đông Vương Công thậm chí còn không nguyện ý ở đó thêm dù chỉ một giây.

Thật sự khí vị ở đó quá khó ngửi, loại cảm giác đó, gần như có thể khiến Đại La Kim Tiên cũng trực tiếp bị ngất đi.

Đông Vương Công cũng đã hiểu, U Minh Huyết Hải tuy là một vùng đất phong nhiêu, nhưng lại chưa từng có đại năng nào muốn đánh chiếm làm căn cơ của mình.

Hiện tại xem ra, U Minh Huyết Hải dù có dâng cho Đông Vương Công, y cũng không nguyện ý đặt chân vào một lần.

Hậu Thổ Tổ Vu cũng không rõ dụng ý Đông Vương Công đưa nàng đến đây, nhưng khi đến U Minh Huyết Hải, trong lòng nàng

không khỏi sinh ra một tia cảm ứng.

U Minh Huyết Hải nối liền với vực sâu Quy Khư, đồng thời cũng thông với U Minh chi địa, lúc này vô số hồn phách từ Hồng Hoang thế giới giáng lâm vào đó, bị âm khí U Minh Huyết Hải hấp dẫn.

Nhưng những hồn phách đó sau khi giáng xuống huyết hải, lập tức kinh khủng giãy giụa, như gặp phải uy hiếp cực lớn.

Lúc này chính là lúc Minh Hà Lão Tổ đang nghiên cứu A Tu La nhất tộc, y cũng được Lục vị Thánh Nhân khai phát, hướng tới việc cũng muốn sáng lập một giáo phái, mượn cơ hội này thành Thánh.

Nhưng U Minh Huyết Hải ô uế bất kham, trong đó căn bản không có bao nhiêu sinh linh, muốn lập giáo thành Thánh, thì cần Minh Hà Lão Tổ tự tay sáng tạo một tộc.

Vừa hay có Nữ Oa Nương Nương tạo người thành Thánh, vì vậy Minh Hà Lão Tổ cũng bắt chước, hiện tại y thu thập hồn phách, là để dùng vào việc sáng tạo sinh mệnh mới.

Chương 197

Đông Vương Công và Hậu Thổ Tổ Vu sau khi đến U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ sớm đã sinh cảm ứng.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ từ sâu trong huyết hải hiện thân ra, mặt đầy âm u cười nói: "Hai vị Đạo hữu, không đi danh sơn thánh địa ngắm hoa thưởng trăng, lại đến trong U Minh Huyết Hải của ta, không biết có việc quý gì sao?" Hậu Thổ Tổ Vu bị Minh Hà Lão Tổ nói đến đỏ mặt, chính muốn mở miệng, Đông Vương Công lại nói trước: "Minh Hà Đạo hữu, hiện tại ngươi hẳn cũng đang dùng những hồn phách này nghiên cứu sinh mệnh mới chứ?" Minh Hà Lão Tổ trong Hồng Hoang vốn luôn cẩn thận, lại thêm thực lực cường hãn, tính cách cô ngạo, vì vậy trong số các đại thần Hồng Hoang căn bản không ai nguyện ý qua lại với Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ vốn đang âm thầm thí nghiệm, lại bị Đông Vương Công một lời nói toạc.

Lần này nếu đổi là người khác, e rằng Minh Hà Lão Tổ đã sớm giết người diệt khẩu, nhưng đổi thành Đông Vương Công, Minh Hà Lão Tổ thật sự không có gan ra tay với y.

Hiện tại Minh Hà Lão Tổ căn bản không nhìn ra tu vi của Đông Vương Công, thậm chí cảm giác đối phương giống như một phàm nhân.

Nhưng chính vì vậy, Minh Hà Lão Tổ lại càng thêm kiêng dè.

Kẻ có thể khiến y không nhìn thấu tu vi, đó thật sự là cao thâm mạt trắc rồi.

"Có gì mà lại?

Chẳng lẽ Đông Vương Công Đạo hữu, đối với U Minh Huyết Hải của ta cũng có một chút hứng thú?" Minh Hà Lão Tổ lạnh mặt, vốn không hề tươi cười, lúc này Đông Vương Công ngược lại không nhìn ra.

"U Minh Huyết Hải, ta thật sự nửa điểm hứng thú cũng không có, ngươi cứ giữ mà ở đi!" Đông Vương Công không ngừng lắc đầu, chỉ riêng cái mùi cổ quái của U Minh Huyết Hải, Đông Vương Công đã có chút không chịu nổi.

Kẻ có thể cư trú ở đó, quả thật đều không phải tồn tại tầm thường.

Lúc này Hậu Thổ Tổ Vu lại đang tỉ mỉ quan sát xung quanh, sau khi tiến vào U Minh Huyết Hải, Hậu Thổ Tổ Vu có điều cảm xúc, hiện tại thấy những hồn phách kia giãy giụa không ngừng, trong lòng càng dợn sóng.

Đông Vương Công dẫn Hậu Thổ Tổ Vu thong thả bước đi, Minh Hà Lão Tổ trực tiếp tiễn hai vị đi, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nghiên cứu tạo vật đại đạo.

Áp lực Đông Vương Công mang đến cho Minh Hà Lão Tổ, quả thật không hề nhỏ.

"Thực lực của Đông Vương Công e rằng trực truy Thánh Nhân!

Đáng tiếc ta hiện tại ngay cả Tam Thi cũng không trảm ra được, không biết Tam Thi hợp nhất, chứng đạo thành Thánh, lại phải đợi đến năm nào tháng nào đây!" Minh Hà Lão Tổ than thở một tiếng, vung tay thu thập vô số hồn phách vào một dung khí đặc biệt.

Trong Hồng Hoang thế giới, không có thực lực tất phải học cách sống khiêm tốn, Minh Hà Lão Tổ hiển nhiên đã luyện điểm này đến mức lô hỏa thuần thanh.

Lúc này Đông Vương Công dẫn Hậu Thổ Tổ Vu rời khỏi U Minh Huyết Hải, Hậu Thổ Tổ Vu vẫn luôn trầm mình trong cảm ngộ.

Đông Vương Công cũng không đi quấy rầy Hậu Thổ Tổ Vu, một đường tiến về phía trước, dẫn Hậu Thổ Tổ Vu đến một địa phương thần bí khác, Phong Đô!

Phong Đô Quỷ Vực, chính là nơi đại danh đỉnh đỉnh trong hậu thế, nơi cửa ngõ Âm Phủ Địa Phủ ở nhân gian.

Phong Đô, còn gọi là Phong Đô, đó là nơi tập trung âm khí, chỉ là hiện tại U Minh chưa xuất thế, vì vậy Phong Đô chi địa cũng chỉ là âm khí lượn lờ, hồn phách tán lạc nhiều hơn một chút mà thôi.

Đông Vương Công dẫn Hậu Thổ Tổ Vu đến đó, Thổ Chi Pháp Tắc trong thể nội Hậu Thổ Tổ Vu tức khắc sôi trào.

Xung quanh Phong Đô tức khắc có vô cùng hắc khí ngưng tụ, như triều bái vương giả, nhao nhao phủ phục dưới chân Hậu Thổ Tổ Vu.

Lúc này một trận bảo quang xung tiêu, hai kiện linh bảo nhao nhao tản phát ra vô cùng lượng quang, trực xung tinh hán.

Hai kiện bảo bối trực tiếp bay vào tay Hậu Thổ Tổ Vu, Đông Vương Công thoáng nhìn qua, chính là một quyển sách, một cây bút lông.

Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút!

La Phong Sơn, chính là nơi Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút vừa rồi ẩn giấu, La Phong Sơn cũng là một tòa động thiên phúc địa, chỉ là thuộc sở hữu của Minh Ti, sau này U Minh Đại Đế sẽ cư trú tại La Phong Sơn.

Lúc này Hậu Thổ Tổ Vu đạt được hai kiện chí bảo của U Minh Giới, lập tức minh bạch tiền nhân hậu quả.

Trong Phong Đô, một cánh cửa lớn mở ra, vô cùng âm lãnh khí tức u u đãng đãng tràn ngập.

Hậu Thổ Tổ Vu không khỏi tự chủ bước vào trong đó, phảng phất có một loại lực hấp dẫn cực lớn đang kéo nàng vậy.

Hậu Thổ Tổ Vu như rơi vào trạng thái đốn ngộ, Đông Vương Công cũng không đi quấy rầy, cứ thế đi theo Hậu Thổ Tổ Vu tiến vào trong Âm Phủ Địa Phủ.

Âm Phủ Địa Phủ lúc này chưa thành hình, dù sao Hậu Thổ Tổ Vu mới là hạt nhân của Âm Phủ Địa Phủ, trước khi diễn hóa Luân Hồi, Âm Phủ Địa Phủ chỉ có thể là một không gian cực lớn.

Giống như Thiên Cung vậy, chỉ là Địa Phủ chôn sâu dưới lòng đất.

Thiên Cung và Địa Phủ vốn là một âm một dương, gánh vác âm dương chi khí của Hồng Hoang thế giới, nếu thiếu một trong số đó, Hồng Hoang thế giới tất định âm dương đại loạn, sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Hậu Thổ Tổ Vu lúc này hấp thu vô tận âm khí trong Địa Phủ vào thể nội, tu vi của nàng nhanh chóng đề thăng.

Hậu Thổ Tổ Vu vốn chỉ có thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, lĩnh ngộ Thổ Chi Pháp Tắc cũng không quá cao thâm.

Nhưng giờ khắc này Hậu Thổ Tổ Vu đối với Thổ Chi Pháp Tắc lĩnh ngộ nhanh chóng đề thăng, đồng thời thực lực cũng phi tốc đề thăng.

Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh đại viên mãn, Á Thánh đại viên mãn!

Hậu Thổ Tổ Vu có thể lĩnh ngộ Pháp Tắc Chi Lực, giống như Đông Vương Công, muốn dùng Pháp Tắc Chi Lực chứng đạo để đạt

thế.

Nhưng lại cường hãn hơn Tam Thanh, Nữ Oa và các Thánh Nhân đó rất nhiều.

Nhưng sau khi thực lực Hậu Thổ Tổ Vu đề thăng đến Á Thánh đại viên mãn, lại trì trệ không cách nào đột phá giới hạn cuối cùng đó.

Đông Vương Công nhìn Hậu Thổ Tổ Vu, trong lòng rõ ràng, nếu Hậu Thổ Tổ Vu không thân hóa Luân Hồi, vĩnh viễn cũng không cách nào đột phá đạo bình chướng cuối cùng.

Chỉ là nếu Hậu Thổ Tổ Vu hóa thân Luân Hồi, pháp lực dù cao đến mấy, cũng sẽ triệt để hóa thành hư vô.

"Đông Vương Công Đạo hữu, ta đã minh bạch đạo của mình, lần này đa tạ ngươi đã bồi ta du lịch Hồng Hoang thế giới." Hậu Thổ Tổ Vu nói thẳng không che giấu, trong lòng đã có quyết định.

Vừa rồi khi thực lực đề thăng, Hậu Thổ Tổ Vu trong mơ hồ cảm ứng được một tia thiên cơ, cảm ứng được vận mệnh của Vu tộc trong tương lai.

Có thể nói là Thiên Đạo cố ý tiết lộ, để thúc thành chuyện Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa Luân Hồi.

Đông Vương Công lúc này cũng phi thường tiếc nuối, những năm qua y cùng Hậu Thổ Tổ Vu kết bạn đồng hành, tâm ý giữa hai người đều biết, nhưng Hậu Thổ Tổ Vu lúc này đã có lựa chọn, Đông Vương Công cũng chỉ có thể ủng hộ.

"Vu tộc đã gánh vác quá nhiều nhân quả, tương lai tất định sẽ chịu trừng phạt, ta thân hóa Luân Hồi, để Vu tộc có thể nhập trú Địa Phủ, cũng là để lại cho Vu tộc một tia huyết mạch!" Hậu Thổ Tổ Vu cười một tiếng, vì Vu tộc, nàng nguyện ý phụng hiến tất cả.

Hậu thế Vu tộc không hiển lộ ở thế gian, cũng là vì ẩn mình trong

Địa Phủ, tuân theo di huấn của Hậu Thổ Tổ Vu, không còn hỏi đến chuyện Hồng Hoang.

Chương 198

Hậu Thổ Tổ Vu minh ngộ vận mệnh phải diễn hóa Luân Hồi, trong lòng không khỏi ảm đạm thương thần.

Vận mệnh Vu tộc đáng lo, nếu thiếu Hậu Thổ Tổ Vu, Thập Nhị Tổ Vu Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sẽ không thể sử dụng.

Nhưng nếu Hậu Thổ Tổ Vu không diễn hóa Luân Hồi, thì khí vận Vu tộc tất sẽ toàn bộ tiêu tán, cuối cùng ngay cả một tia huyết mạch cũng không thể lưu tồn.

Hậu Thổ Tổ Vu nhất thời cũng khó mà quyết đoán, quanh quẩn trong Địa Phủ.

Đông Vương Công đứng một bên nhìn Hậu Thổ Tổ Vu, trong lòng rõ ràng việc Hậu Thổ Tổ Vu diễn hóa Luân Hồi là thiên mệnh sở tại, nếu Hậu Thổ Tổ Vu không đưa ra quyết định, thiên địa sẽ không hoàn thiện.

Hiện tại Hậu Thổ Tổ Vu đã hấp thu Thổ Chi Pháp Tắc trong Địa Phủ, thân thể của nàng và Địa Phủ dung thành một thể.

Có thể nói hiện tại Hậu Thổ Tổ Vu là một bộ phận của Địa Phủ, không thể nào rời khỏi Địa Phủ nữa.

Nếu Thiên Cung giống như một kiện linh bảo đã dựng dục hoàn thành, thì Địa Phủ giống như một kiện bán thành phẩm chưa hoàn thành, vị trí hạt nhân Lục Đạo Luân Hồi tất phải do Hậu Thổ Tổ Vu đi diễn hóa.

"Hậu Thổ Tổ Vu, ngươi không nỡ buông bỏ huynh đệ Vu tộc sao?" Đông Vương Công mở miệng hỏi.

Hậu Thổ Tổ Vu tâm tư đơn giản, đối với Vu tộc tự nhiên có tình

cảm không nỡ, nếu không nàng cũng sẽ không vì Vu tộc mà vứt bỏ tất cả.

Hậu Thổ Tổ Vu nhìn Đông Vương Công, mặt đầy sầu muộn mở miệng nói: "Hiện nay Vu Yêu tranh bá, Vu tộc ta cũng không chiếm ưu thế, nếu ta thân hóa Luân Hồi, thì Vu tộc ta sẽ càng thêm bị động." Vu tộc dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thiếu Hậu Thổ Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sẽ không cách nào bố trí ra.

Trong nội tâm Hậu Thổ Tổ Vu, đối với Đông Vương Công cũng có một tia không nỡ, nghìn năm du lịch, lại thêm những lần tiếp xúc trước đây, Hậu Thổ Tổ Vu đối với Đông Vương Công sớm đã tâm sinh tình ý.

Đông Vương Công nói: "Vu Yêu đại kiếp là thiên địa đại thế, hiện nay Vu tộc nhập kiếp quá sâu, muốn bảo toàn căn bản là không thể, chi bằng khai tịch Luân Hồi, để lại cho Vu tộc một tuyến sinh cơ." "Đông Vương Công Đạo hữu, khai tịch Luân Hồi, ta sẽ thân vẫn đạo tiêu, lúc đó Vu tộc phải lấy gì để chống lại Yêu tộc?" Ngay cả khi Nữ Oa Nương Nương có Đông Vương Công che chắn, nhưng Yêu tộc và Yêu Hoàng của họ cũng không phải kẻ yếu, không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu tộc căn bản không ngăn cản được Yêu tộc.

Đông Vương Công trầm tư một lát, mở miệng nói: "Nếu lúc đó Vu Yêu lưỡng tộc thực lực chênh lệch quá lớn, nhất mạch Bồng Lai Tiên Đảo ta nhất định sẽ ra tay, triệt để diệt sát Yêu tộc!" Vu Yêu đại chiến, chỉ khi cuối cùng Yêu tộc cũng bị diệt vong, thì đại kiếp mới hoàn tất.

Nếu Vu tộc yếu thế, Yêu tộc một mình độc bá, thì không chỉ Đông Vương Công sẽ ra tay, e rằng Thiên Địa Lục Thánh cũng đều phải ra

tay giúp đỡ Vu tộc.

Về phần Nữ Oa Nương Nương, một tôn Thánh Nhân như nàng, Đông Vương Công sẽ không ngại.

Còn mấy vị Thánh Nhân khác, e rằng còn mong Đông Vương Công cũng cuốn vào đại kiếp, giúp một tay tiêu diệt Yêu tộc.

Hậu Thổ Tổ Vu lúc này trên mặt mang theo ý cười, mở miệng nói: "Nếu quả thật như vậy, Hậu Thổ sẽ không còn không nỡ nữa, chỉ là được ở bên Đông Vương Công Đạo hữu trong thời gian ngắn ngủi, bội phần đáng tiếc." Hậu Thổ Tổ Vu lúc này tiến lên một bước, cùng Đông Vương Công đối diện đứng, cả hai đều có thể nhìn rõ đôi mắt của đối phương, trong khoảnh khắc Đông Vương Công còn có thể ngửi thấy mùi hương thanh đạm trên thân Hậu Thổ Tổ Vu.

"Đông Vương Công Đạo hữu, ngươi đã từng cùng Vu tộc ta chỉ làm giao dịch, lần này đáp ứng ta ra tay diệt sát Yêu tộc lúc nguy nan, Hậu Thổ nên lấy gì để hồi báo đây?" Hậu Thổ Tổ Vu lúc này trên mặt nổi lên một mảng hồng vận, cười nhìn Đông Vương Công, không biết trong lòng lại cảm thấy thế nào.

Giai nhân ở bên, Đông Vương Công nhìn dung nhan tuyệt thế của Hậu Thổ Tổ Vu, cũng có chút lưỡng lự.

Những năm qua Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đã sớm kết thành đạo lữ, hai người âm dương giao hòa, ngày đêm đồng hoan, lúc này trong não hải của Đông Vương Công lại hiện lên hình bóng Tây Vương Mẫu.

Đúng lúc đó Hậu Thổ Tổ Vu đột nhiên ghé vào tai Đông Vương Công nói: "Ngươi sẽ không sợ bị Thái Chân Tỷ tỷ phát hiện chứ?" Hậu Thổ Tổ Vu biết mình sắp chết, bản tính lại hào sảng, lúc này cũng không còn ẩn giấu tâm tư của mình nữa.

Thấy Hậu Thổ Tổ Vu cười nói, Đông Vương Công vươn tay ôm lấy, tức khắc ôn hương nhuyễn ngọc đầy lòng.

"Mỹ nhân như ngọc, tự nhiên không thể uổng phí lương thần!" Đông Vương Công ôm Hậu Thổ Tổ Vu vào lòng, xung quanh có Huyền Hoàng Vân Khí phù hiện, che chắn tất cả xung quanh.

Trong vân hà đó, thỉnh thoảng truyền ra một trận âm thanh yến nhi vui vẻ.

Hậu Thổ Tổ Vu trong lòng có chí tử, hạ quyết tâm muốn phụng hiến tất cả, chính vì lẽ đó, vào giờ khắc cuối cùng mới triệt để buông bỏ tâm thần, muốn hưởng thụ tất cả vẻ đẹp thế gian.

Đông Vương Công đối với người Hậu Thổ Tổ Vu yêu mến, không có gì phải cố kỵ, dù sao hiện tại nếu không biểu lộ tâm tư, thì đối với Hậu Thổ Tổ Vu đó là vĩnh biệt.

Vu tộc không có Nguyên Thần, nhục thân hủy diệt, thì sẽ triệt để tiêu tán.

Đông Vương Công và Hậu Thổ Tổ Vu trong Địa Phủ ôn uyển triền miên ba nghìn năm, tâm sự cùng nhau, kể hết nỗi lòng.

"Đế Quân, ta thân hóa Luân Hồi, sau này sẽ không thể gặp lại huynh nữa!" Hậu Thổ Tổ Vu lúc này ngược lại càng thêm không nỡ, vốn tưởng rằng cùng Đông Vương Công triền miên một phen, có thể buông bỏ chấp niệm trong lòng, nhưng không ngờ hiện tại lại càng thêm không thể rời xa Đông Vương Công.

Sợi nhân duyên hồng tuyến đó, càng giống như lưới nhện dính người, một khi đã dính vào, càng giãy giụa sẽ càng lún sâu.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Hóa thân Luân Hồi, vẫn có một tuyến sinh cơ, dù sao ngươi cũng có đại công đức với thiên địa, nếu triệt để khiến ngươi thân tử đạo tiêu, thì Thiên Đạo bất công!"

Đông Vương Công nói một tiếng, Hậu Thổ Tổ Vu lập tức hưng phấn: "Nếu có một tuyến sinh cơ, vậy sau này ta há chẳng phải có thể thường xuyên ở bên cạnh Đế Quân sao?

Lúc đó bị Thái Chân Tỷ tỷ phát hiện thì sao?" Đông Vương Công lúc này cũng thấy đau đầu, nếu bị Thái Chân phát hiện, thì nên giải thích thế nào đây?

Đông Vương Công lúc này chỉ có thể cứng rắn nói: "Sau khi thân hóa Luân Hồi, có thể sẽ có những hạn chế nhất định, chuyện sau này, sau này hãy nói!" Đông Vương Công lúc này trông giống như vừa làm chuyện gì khuất tất, lại sợ bà quản gia phát hiện vậy.

Hậu Thổ Tổ Vu lúc này nhìn Đông Vương Công cười nói: "Thái Chân Tỷ tỷ nhất định sẽ không trách cứ chúng ta đâu, Đế Quân ưu tú như vậy, Thái Chân Tỷ tỷ một mình hầu hạ làm sao đủ?

Tự nhiên cần ta và Tỷ tỷ cùng nhau hầu hạ Đế Quân!" Đông Vương Công cười nói: "Hiện tại diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi là việc khẩn yếu, ngươi hãy lĩnh ngộ đại đạo chân lý một phen trước, ta sẽ ở đây thủ hộ!" Hậu Thổ Tổ Vu ngoan ngoãn gật đầu, khoanh chân ngồi xuống đất, giờ chấp niệm đã tiêu tan, trong lòng một mảnh trong sáng.

Xung quanh vô lượng Đại Địa Chi Khí lại lần nữa bạo động, Thổ Chi Pháp Tắc và nhục thân Hậu Thổ Tổ Vu tương hỗ dung hợp, hiển nhiên Hậu Thổ Tổ Vu đã chìm đắm trong ngộ đạo.

Đông Vương Công cảm thụ Hải Lượng Đại Địa Tinh Khí trong U Minh Địa Phủ, lúc này Hậu Thổ Tổ Vu tựa hồ đang cùng toàn bộ U Minh Địa Phủ dung thành một thể.

Địa Phủ bắt đầu không ngừng khuếch trương, nơi đó tựa hồ nằm ở cực sâu lòng đất, tất cả xung quanh đều hiện ra âm trầm hắc ám.

Vô số vụ khí màu đen mông lung hướng bốn phía khuếch tán, từng

phương không gian trong hắc ám phù hiện.

Một dòng sông màu vàng đục hình thành, từ sâu trong hư không chảy ra, quán xuyên toàn bộ U Minh Địa Phủ.

U Minh Hoàng Tuyền!

"Oanh long long!" Sự khuếch trương của Địa Phủ tựa hồ gặp trở ngại, Đông Vương Công vội vàng dùng thần thức tra xét.

Hiện tại Hậu Thổ Tổ Vu là nữ nhân của Đông Vương Công, tự nhiên y phải bảo hộ nàng chu toàn.

Đông Vương Công nhìn một cái, địa giới U Minh Địa Phủ va chạm vào U Minh Huyết Hải.

Lúc này U Minh Địa Phủ và huyết hải đã liền thành một mảnh, hơn nửa U Minh Huyết Hải đều bị Địa Phủ bao trọn trong đó.

Đông Vương Công nhìn một cái, tiếng va chạm vừa rồi, chính là công kích của Minh Hà Lão Tổ phát ra đối với U Minh Địa Phủ.

Minh Hà Lão Tổ đã cư trú Vô Biên Huyết Hải lâu năm, nơi đó là đại bản doanh của y, hiện tại U Minh Địa Phủ xuất thế, trực tiếp thôn phệ hơn nửa huyết hải, Minh Hà Lão Tổ tự nhiên sẽ không đồng ý.

"Minh Hà Lão Tổ, ngươi dám trở ngại Địa Phủ xuất thế?

Chương 199

Muốn Thiên Đạo giáng xuống Thiên Phạt sao?" Đông Vương Công mở miệng nói, sau này Minh Hà Lão Tổ có thể sẽ phân chia một bộ phận công đức của Hậu Thổ Tổ Vu, điểm này Đông Vương Công khẳng định sẽ không đồng ý.

Minh Hà Lão Tổ đã sáng tạo ra A Tu La Đạo, lại lập A Tu La Đại Giáo, số công đức phân đi không ít, nhưng Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng không thể chứng đạo thành Thánh, có thể thấy phúc duyên của y không đủ.

Chỉ là hiện tại Đông Vương Công đã gặp Minh Hà Lão Tổ, thì sẽ không để Minh Hà Lão Tổ phân chia công đức của Hậu Thổ Tổ Vu nữa.

Chỉ có Hậu Thổ Tổ Vu một mình diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, mới có thể công đức viên mãn.

Tiền thế Hậu Thổ Tổ Vu sở dĩ không thể thành Thánh Nhân đạo quả, Đông Vương Công đoán là vì Lục Đạo bị Minh Hà Lão Tổ chiếm cứ một trong số đó, mới khiến Hậu Thổ Tổ Vu không cách nào đột phá, cuối cùng cũng chỉ có thực lực Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ thấy Hậu Thổ Tổ Vu diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, chiếm cứ địa bàn U Minh Huyết Hải, đối với y không có lợi ích gì, ngược lại địa bàn của y bị đối phương chiếm mất.

Minh Hà Lão Tổ âm trầm mở miệng nói: "Thiên Đạo diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, Minh Hà ta tự nhiên sẽ không ngăn cản, nhưng Hồng Hoang rộng lớn như vậy, vì sao nhất định phải chiếm cứ U Minh Huyết Hải của ta?

Ngươi cứ đi tìm nơi khác, đừng phương hại Lão Tổ!" Minh Hà

Lão Tổ cũng không phải kẻ dễ trêu chọc, ngay cả khi đối mặt với Đông Vương Công, cũng không hề sợ hãi, nơi đây là U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ đã kinh doanh vô số tuế nguyệt ở đó, y tự cho rằng trong U Minh Huyết Hải, không ai có thể khi dễ y!

Đông Vương Công cười khẩy một tiếng, Lục Đạo Luân Hồi diễn hóa là thiên định, việc chiếm cứ U Minh Huyết Hải cũng có nguyên nhân nhất định.

A Tu La nhất đạo, căn cứ vào U Minh mà được sáng tạo ra, vì vậy việc chiếm cứ U Minh Huyết Hải cũng là điều tất yếu.

Đông Vương Công nói: "Hôm nay ta nhất định muốn diễn hóa Lục Đạo trong U Minh, ngươi có thể cản được sao?" Đông Vương Công vốn bá đạo, huống hồ lần này là để Hậu Thổ Tổ Vu chứng đạo, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không mềm lòng.

Minh Hà Lão Tổ hai mắt chợt lạnh lẽo, trừng mắt nhìn Đông Vương Công, trong đôi huyết nhãn tràn đầy sát cơ.

"Đông Vương Công, người khác sợ ngươi, Minh Hà Lão Tổ ta lại không để ngươi vào mắt, hôm nay nếu không lùi, đừng trách ta không khách khí!" Đông Vương Công lúc này lại cười, đừng nói hiện tại y đã chứng đạo thành Thánh, trước đây khi ở cảnh giới Chuẩn Thánh, Đông Vương Công cũng căn bản không để ý đến lời uy hiếp như vậy của Minh Hà Lão Tổ.

Đông Vương Công lúc này nói: "Minh Hà, ta thân là Vạn Tiên Chi Thủ, tự nhiên có quyền lợi tài quyết tất cả, hiện tại ta lấy danh nghĩa Quần Tiên Chi Thủ, bác đoạt quyền lợi chiếm cứ huyết hải của ngươi, sau này U Minh Huyết Hải, sẽ không còn là địa bàn của Minh Hà Lão Tổ nữa!" Đông Vương Công lúc này với thân phận Vạn Tiên Chi Thủ đứng ra, muốn chặt đứt tia liên hệ giữa Minh Hà Lão Tổ và U Minh Huyết Hải.

Đông Vương Công nói một tiếng, trong hư vô quả nhiên có một tia khế cơ tán phát, khiến liên hệ giữa Minh Hà Lão Tổ và U Minh Huyết Hải dần dần nhạt đi.

Đông Vương Công là Vạn Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong, Đạo Tổ hiện tại đại biểu cho Thiên Đạo.

Vì vậy tất cả những gì Đông Vương Công làm, cũng chính là đại biểu cho Đạo Tổ, đại biểu cho Thiên Đạo.

"Ta đảo muốn xem xem, Đông Vương Công làm sao bác đoạt quyền lợi của ta!" Minh Hà Lão Tổ giận cực hóa cười, y đã chiếm cứ U Minh Huyết Hải vô số tuế nguyệt, há lại vì một câu nói của Đông Vương Công mà cam chịu số phận?

Đông Vương Công nhìn Minh Hà Lão Tổ, Minh Hà Lão Tổ hiện tại là Chuẩn Thánh Trảm Nhị Thi, trong Hồng Hoang cũng là một phương đại thần, nhưng khi gặp Đông Vương Công, y chỉ có thể là một bi kịch.

"Đã muốn chết, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn!" Đông Vương Công đang phiền não tìm Minh Hà Lão Tổ gây phiền phức, nhân cơ hội loại bỏ y, không ngờ Minh Hà Lão Tổ lại chủ động xông lên.

Đông Vương Công cũng không ra tay, ngược lại đợi Minh Hà Lão Tổ công kích.

Minh Hà Lão Tổ tự cho rằng thực lực Đông Vương Công cường hãn, chỉ có dựa vào lực lượng Vô Biên Huyết Hải mới có thể chiến thắng, vì vậy cũng không giảng quang minh lỗi lạc, cuốn một đạo huyết lãng bổ về phía Đông Vương Công.

Vô Biên Huyết Hải sóng lớn ngập trời, vạn trượng huyết lãng quét ngang Cửu Thiên, toàn bộ U Minh Huyết Hải đều điên cuồng chấn động.

“Oanh long!” Huyết lãng khổng lồ giận dữ bổ vào Đông Vương Công, đầu sóng đủ sức đánh nát núi cao sông lớn, hủy diệt sơn hà đại địa.

Nhưng trước mặt Đông Vương Công, nộ lãng chỉ bị khí thế trên thân y đẩy một cái, tức khắc tiêu tán vô hình, lại lần nữa hóa thành huyết thủy rơi xuống U Minh Huyết Hải.

“Oanh oanh!” Minh Hà Lão Tổ thủ đoạn vạn thiên, thấy huyết lãng không thể công kích Đông Vương Công, lúc này vô số đầu sóng lăng không biến hóa, hóa thành đầy trời ác quỷ, dạ xoa chi tướng.

Chính là những sản phẩm thất bại mà Minh Hà Lão Tổ gần đây sáng tạo ra khi tạo A Tu La nhất tộc, nhưng lúc này kết hợp sức mạnh Vô Biên Huyết Hải, lực công kích phi thường cường hãn.

“Phốc!” Phương Thiên Họa Kích phù hiện, vô cùng hàn quang chiếu rọi chu thiên, đạo kích mang lóe lên, hóa thành vạn đạo, tức khắc xóa sổ đầy trời huyết vật.

Đông Vương Công không động thủ, mà liên tục phá giải các thủ đoạn của Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ giận cực, bảo quang trên thân loạn xạ, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên che chắn đỉnh đầu, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đứng sau lưng, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm trong tay.

Minh Hà Lão Tổ thôi động vô cùng Nghiệp Hỏa Liên Hoa, hợp thân phốc sát Đông Vương Công.

Minh Hà Lão Tổ tu luyện Sát Lục Pháp Tắc, Huyết Chi Pháp Tắc, năng lực chiến đấu tự nhiên đều phát huy trên thân.

Nhưng đối mặt với công kích sắc bén của Minh Hà Lão Tổ, Đông Vương Công căn bản không hề lo lắng, tay cầm Phương Thiên Họa

Kích, dốc sức bổ một kích vào Minh Hà Lão Tổ đang lao tới.

Trong khoảnh khắc, phảng phất toàn bộ thiên địa đều trấn áp về phía Minh Hà Lão Tổ, vào khoảnh khắc Đông Vương Công ra tay, Minh Hà Lão Tổ cũng triệt để cảm giác được uy hiếp tử vong!

Uy thế Thánh Nhân, loài sâu kiến há dám khiêu khích!

Minh Hà Lão Tổ lúc này mới rõ ràng át chủ bài của Đông Vương Công từ đâu mà có.

Một vị Thánh Nhân, đó là tồn tại có thể trấn áp chư thiên!

"Oanh!" Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị đánh bay, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bị xé nát, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm càng thêm kêu rên không dứt, căn bản không dám đối kháng với thần uy Phương Thiên Họa Kích của đối phương.

Đông Vương Công một kích đánh chết Minh Hà Lão Tổ, bốn kiện linh bảo kia đều rơi vào tay Đông Vương Công.

Song Minh Hà Lão Tổ sớm đã ký thác chân linh trong U Minh Huyết Hải, chỉ cần Huyết Hải không khô cạn, y có thể mượn lực Huyết Hải để tái sinh.

Hiện tại Đông Vương Công đã muốn giúp Hậu Thổ Tổ Vu hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, vậy sẽ cần U Minh Huyết Hải, vì vậy Đông Vương Công căn bản không thể hoàn toàn luyện hóa cả U Minh Huyết Hải.

Như vậy, Minh Hà Lão Tổ nhìn tựa hồ có một đường sinh cơ!

Nhưng hiện tại Đông Vương Công đã ra tay với Minh Hà Lão Tổ, tự nhiên sẽ không để y có một tia cơ hội thở dốc.

Chặt cỏ không tận gốc, gió xuân thổi lại sinh!

Đông Vương Công khai triển Thiên Nguyên Thần Đồng thuật,

thần quang trong hai mắt chiếu rọi thấu triệt U Minh Huyết Hải, chỉ cần tìm thấy một tia chân linh của Minh Hà Lão Tổ, sẽ triệt để luyện hóa đối phương!

Đông Vương Công hai mắt thần quang sáng rực, quét nhìn thập phương, khi Hậu Thổ Tổ Vu khai tích Địa Phủ, Đông Vương Công đã tìm kiếm Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ đang co mình trong U Minh Huyết Hải, ngay cả ý niệm đào thoát cũng không dám động.

Hiện tại hóa thân thành một giọt ô huyết, Minh Hà Lão Tổ cầu mong có thể thoát được một kiếp.

Một giọt máu trong Huyết Hải vô biên thực sự quá đỗi bình thường, muốn tìm Minh Hà Lão Tổ ẩn thân trong đó đương nhiên là vô cùng khó khăn.

Chương 200

“Đông Vương Công từ khi nào chứng đạo thành Thánh?

Chẳng hề có bất kỳ dấu hiệu nào!” Minh Hà Lão Tổ trong lòng gào thét, nếu biết Đông Vương Công thành Thánh, y cũng không dám ra tay với Đông Vương Công.

Hiện tại không chỉ U Minh Huyết Hải phải khoanh tay dâng hiến, ngay cả bốn kiện linh bảo gia truyền cũng bị Đông Vương Công đoạt mất.

Tính mạng nhỏ bé của y, giờ đây e cũng khó mà giữ được rồi!

Minh Hà Lão Tổ có lòng muốn ra ngoài tạ tội cầu xin tha thứ, nhưng y càng hiểu rõ tính cách của Đông Vương Công, chỉ sợ vừa hiện thân, Đông Vương Công sẽ trực tiếp tiêu diệt y, căn bản không thể cho cơ hội cầu xin tha thứ!

Bởi vì nếu đổi lại là Minh Hà Lão Tổ, y cũng sẽ làm như vậy.

Đã cướp địa bàn của người ta, đoạt linh bảo, lẽ nào sẽ cho cơ hội sống sót sao?

Minh Hà Lão Tổ trốn trong Huyết Hải run rẩy, hiện tại y là cường giả Chuẩn Thánh, Minh Hà Lão Tổ không thể chết ngay bây giờ, đại đạo của y vẫn chưa chứng đắc!

Nhưng vừa nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Đông Vương Công, Long tộc, Đại La Kim Tiên toàn bộ bị đồ sát, máu rồng nhuộm đỏ vạn dặm hải vực, lòng Minh Hà Lão Tổ trực tiếp chìm xuống.

Đông Vương Công hai mắt như đèn thần, dùng pháp lực thúc đẩy Thiên Nguyên Thần Đồng thuật, tìm kiếm trong Huyết Hải.

Mỗi một giọt tiên huyết đều bị Đông Vương Công dùng thần thức

thăm dò, trong Huyết Hải, có vô cùng huyết khí, Đông Vương Công muốn tìm kiếm, không biết sẽ tốn bao nhiêu năm tháng.

Huống hồ U Minh Huyết Hải không phải tĩnh lặng bất động, trong biển có vô số xoáy nước, lúc này nước biển có thể luân chuyển.

"Minh Hà Lão Tổ, nguyên lai ẩn mình tại đây!" Khuôn mặt Đông Vương Công bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Minh Hà Lão Tổ, giật mình, Minh Hà Lão Tổ sợ hãi vội vàng phi độn ra.

"Tìm ra ta sao?" Minh Hà Lão Tổ quả thực không dám tin, vốn tưởng Đông Vương Công đang hù dọa, nhưng khi nhìn thấy Đông Vương Công, y mới biết Đông Vương Công quả thật đã phát hiện!

Lúc này Phương Thiên Họa Kích trong tay Đông Vương Công lại một lần nữa xuất kích, trong nháy mắt chém giết Minh Hà Lão Tổ.

Đông Vương Công căn bản không có ý giải thích cho Minh Hà Lão Tổ, đối với một kẻ sắp chết, Đông Vương Công đâu có hứng thú nói lời thừa thãi.

Minh Hà Lão Tổ lại lần nữa mượn chân linh trong U Minh Huyết Hải để phục sinh, nhưng lần này Đông Vương Công tìm thấy y nhanh hơn, trực tiếp lại lần nữa oanh sát Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ triệt để sợ hãi, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

"Đế Quân, Minh Hà có mắt không tròng, xin Đế Quân tha mạng a!" Đông Vương Công lại căn bản không nghe, cứ thế liên tục chém giết Minh Hà Lão Tổ chín lần, Đông Vương Công mới triệt để nắm bắt được bí pháp phục sinh nhờ Huyết Hải của Minh Hà Lão Tổ, trực tiếp cắt đứt liên hệ giữa chúng, khiến Minh Hà Lão Tổ triệt để chết đi, không còn cách nào phục sinh nữa.

Đông Vương Công nhìn khí vận của Minh Hà Lão Tổ triệt để tan biến, khí vận kim long của y triệt để thôn phệ toàn bộ khí vận của đối

phương.

Đông Vương Công sở dĩ có thể tìm thấy Minh Hà Lão Tổ, chính là dựa vào Vọng Khí Chi Thuật, cộng thêm sự hỗ trợ của Thiên Nguyên Thần Đồng thuật, tự nhiên có thể tìm thấy vị trí của Minh Hà Lão Tổ.

Dù sao Minh Hà Lão Tổ dù phục sinh ở đâu, khí vận của y luôn ngưng tụ không tan.

Tu sĩ bình thường không nhìn thấy khí vận ở đâu, đương nhiên khó mà phát hiện chỗ ẩn thân của Minh Hà Lão Tổ, nhưng Đông Vương Công lại có thể dựa vào cảm ứng đối với khí vận, phát hiện vị trí đại khái của Minh Hà Lão Tổ.

Sau đó lại dựa vào Thiên Nguyên Thần Đồng thuật, triệt để xác định nơi ẩn thân của Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ bị diệt, khánh vân khí vận trăm trượng vốn thuộc về y, hiện tại cũng bị khí vận kim long của Đông Vương Công toàn bộ thôn phệ.

Lần này không chỉ chém giết Minh Hà Lão Tổ, bá chiếm U Minh Huyết Hải, càng khiến khí vận kim long của Đông Vương Công cũng được đại bổ.

Xử lý xong chuyện Minh Hà Lão Tổ, Đông Vương Công lập tức trở về U Minh Địa Phủ.

Lúc này Hậu Thổ Tổ Vu vẫn đang chìm đắm trong ngộ đạo, mọi biến hóa của Địa Phủ đều đang tự động diễn sinh.

Dù là Thiên Địa Chí Bảo, nhưng không phải ai cũng có thể tùy ý điều khiển.

Hậu Thổ Tổ Vu hóa thân Luân Hồi, sau này sẽ là chủ tể tuyệt đối ở đó, cho dù là Thánh Nhân trong Địa Phủ, cũng nhất định sẽ bị Hậu Thổ Tổ Vu chế ngự.

Hậu Thổ Tổ Vu ngộ đạo trong Địa Phủ ngàn năm, khi lần nữa mở đôi mắt ra, mọi thứ xung quanh đều đã triệt để thành hình.

Địa Phủ cũng cuối cùng xuất thế, chỉ chờ Hậu Thổ Tổ Vu diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, bổ sung khiếm khuyết của Thiên Địa.

Nếu Hồng Quân Lão Tổ hợp thân Thiên Đạo, đó tương đương với bị giam cầm, nhưng Hậu Thổ Tổ Vu hóa thân Luân Hồi, đó là triệt để phụng hiến.

Đem hai việc so sánh, Hậu Thổ Tổ Vu cần phải trả giá quyết tâm, phải vượt xa Đạo Tổ Hồng Quân.

Hậu Thổ Tổ Vu lại lần nữa nhìn về phía Đông Vương Công, trong ánh mắt cổ vũ của Đông Vương Công, Hậu Thổ Tổ Vu không còn do dự nữa, dẫn động thổ chi pháp tắc trong cơ thể, lấy Bàn Cổ tinh huyết làm dẫn, phân hóa Tổ Vu chi khu, diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi!

Bàn Cổ thân hóa vạn vật Hồng Hoang, Hậu Thổ thân hóa diễn Lục Đạo Luân Hồi.

Thân thể Hậu Thổ Tổ Vu hóa thành Lục Đạo, huyết mạch của nàng trở về Thiên Địa, nhất thời Thiên Địa đồng bi, mưa lớn tầm tã.

Một tia chân linh của Hậu Thổ Tổ Vu được tìm thấy, trong thân thể của nàng diễn sinh ra Tam Hồn Bảy Phách, một Hậu Thổ hoàn toàn mới đã được tân sinh, nhưng không còn là Tổ Vu chi khu nữa.

Lục Đạo Luân Hồi thành lập, Nhân Đạo, Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Địa Ngục Đạo, Ác Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo.

Lục Đạo hoàn thành, như bánh xe quay tròn, không ngừng không nghỉ.

“Lục Đạo Luân Hồi, Lập!” Hậu Thổ Tổ Vu lớn tiếng quát một tiếng, uy nghiêm vô cùng từ trên người Hậu Thổ Tổ Vu tản mát ra.

Ngũ sắc hà phi tự động hiện ra, kim linh phượng quan đội lên, Hậu Thổ Tổ Vu trở thành Vô Miện Chi Vương!

Lấy thân mình bổ sung Thiên Đạo, đối với Hồng Hoang có đại công đức, lúc này Huyền Hoàng công đức chi khí gia thân, Hậu Thổ Tổ Vu một cử đột phá tu vi Thánh Nhân, thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả!

Sáu Thánh Nhân giữa Thiên Địa đều đồng loạt kinh hãi, bởi vì đều cảm thụ được khí tức của Hậu Thổ Thánh Nhân.

Hậu Thổ Thánh Nhân công đức vô lượng, còn cường hãn hơn Thiên Đạo Lục Thánh.

Nếu không bị Hoàng Tuyền Địa Phủ hạn chế, Hậu Thổ Thánh Nhân sẽ trấn áp Thiên Đạo Lục Thánh.

Trong quỹ tích lịch sử nguyên bản, Hậu Thổ Tổ Vu diễn hóa Lục Đạo, nhưng A Tu La Đạo bị Minh Hà Lão Tổ chiếm cứ, vì vậy Lục Đạo không toàn vẹn, Hậu Thổ Tổ Vu cuối cùng cũng không thành Thánh, triệt để tiêu vong.

Chỉ còn một tia tàn hồn hóa thành Mạnh Bà, canh giữ Hoàng Tuyền Địa Phủ bên cầu Nại Hà.

Song hiện tại Đông Vương Công đã chém giết Minh Hà Lão Tổ, khiến Hậu Thổ Tổ Vu bổ sung toàn vẹn Lục Đạo, đúng như Đông Vương Công đã suy đoán, Hậu Thổ Tổ Vu quả nhiên chứng đạo thành Thánh, thực lực vượt xa Thiên Đạo Lục Thánh.

Chương 201

Lục Đạo Luân Hồi vừa xuất hiện, Hoàng Tuyền Địa Phủ lập tức vận chuyển, vô số hồn phách từ trên đại địa bị hấp dẫn, trong nháy mắt tiến nhập Luân Hồi.

Nhưng hiện tại cả Địa Phủ không có một binh một tốt nào, muốn vận chuyển cũng căn bản không thể.

Ngay lúc này, các Tổ Vu lần lượt đến U Minh Địa Phủ.

"Muội muội!" Đế Giang Tổ Vu nhìn Hậu Thổ, lập tức hai mắt đỏ hoe.

Tuy nhiên y nhìn thấy Hậu Thổ không hề hấn gì, nhưng trong lòng biết Hậu Thổ Tổ Vu đã chết một lần, Hậu Thổ hiện tại, không còn là thân Tổ Vu nữa.

Mười hai Tổ Vu lại lần nữa tề tựu, Hậu Thổ cũng hai mắt đỏ sưng, không biết nên làm sao, chỉ nhìn các ca ca, tỷ tỷ nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Địa Phủ xuất thế, có thể để lại một đường lui cho Vu tộc, song thân Hậu Thổ Tổ Vu vẫn lạc, mười hai Tổ Vu cũng đã sớm có cảm ứng.

Hậu Thổ đã trả giá bằng sinh mệnh, để lại một đường lui cho Vu tộc, khiến Đế Giang Tổ Vu vô cùng hổ thẹn, y vẫn luôn vô cùng yêu thương bảo vệ Hậu Thổ Tổ Vu, nhưng cuối cùng Hậu Thổ Tổ Vu lại vì Vu tộc mà hy sinh.

Lúc này huynh muội nhìn nhau không nói nên lời, cảnh tượng ngược lại vô cùng lúng túng.

Đông Vương Công lúc này mở miệng nói: "Các Tổ Vu hà tất phải

khóc lóc như vậy, Hậu Thổ tuy mất đi thân Tổ Vu, nhưng đã tụ tập vô lượng công đức cho Vu tộc, sau này Vu tộc cuối cùng sẽ có chỗ dựa." "Huống hồ hiện tại Hậu Thổ đã chứng đạo thành Thánh, sau này là Lục Đạo Thánh Nhân, đáng lẽ nên vui mừng mới phải!" Mười hai Tổ Vu trước đó chỉ lo đau lòng, lại không biết Hậu Thổ đã trọng tố nhục thân, trở thành Thánh Nhân Chí Tôn.

Chúc Dung Tổ Vu phá vỡ thế cục cười một tiếng, Hậu Thổ nhìn y từ trên xuống dưới.

"Chúc Dung ca ca!" Hậu Thổ nũng nịu một tiếng, hiện tại Đông Vương Công đang ở một bên kia.

Chúc Dung Tổ Vu cười nói: "Ha ha ha, muội tử, hiện tại là Thánh Nhân Chí Tôn, Yêu tộc chắc chắn sẽ không đánh chiếm Bất Chu Sơn của ta, lúc đó muội hãy bí mật ra tay, nhân cơ hội chém giết Yêu Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất, miễn cho chúng lại nhảy nhót!" Chuyện Hậu Thổ thành Thánh các Tổ Vu đều không biết, dù sao họ không có Nguyên Thần, nhưng lúc này Yêu tộc lại đã sớm có được tin tức, Yêu Hoàng Đế Tuấn kia cũng không thể tự chui đầu vào lưới.

Lúc này Hậu Thổ lắc đầu thở dài nói: "Không phải muội muội không nguyện ý xuất lực, chỉ là Hoàng Tuyền Địa Phủ vô cùng đặc thù, ta tuy đã thành Thánh Nhân Chí Tôn, nhưng lại không thể rời khỏi U Minh Địa Phủ một bước!" Hậu Thổ đã hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, cũng là Hoàng Tuyền Địa Phủ, vì vậy không thể rời khỏi đó.

U Minh Địa Phủ rộng lớn vô biên, Hậu Thổ có thể đến bất kỳ nơi nào trong đó, nhưng không thể rời khỏi đó.

Các Tổ Vu còn lại sau khi biết tin tức này, đều vô cùng thất vọng.

"Hiện tại Yêu tộc thế lực lớn mạnh, chúng ta lại mất đi sự trợ lực của Hậu Thổ muội muội, vậy không thể tụ tập Thập Nhị Đô Thiên

Thần Sát Đại Trận, vậy phải làm sao đây!" Cộng Công Tổ Vu cũng lo lắng, Vu tộc sở dĩ có thể kháng hành với Yêu tộc, là vì có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nếu không còn mười hai Tổ Vu, đại trận sẽ không thể bố trí, đến lúc đó cũng không có cách nào kháng hành với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc nữa.

"Chúng ta trước tiên đưa một bộ phận Vu tộc đến Địa Phủ, để họ có thể sinh tồn ở đó, giúp đỡ Hậu Thổ vận chuyển Địa Phủ, nếu sau này xảy ra biến cố, những Vu tộc này cũng có thể làm trợ lực cho Hậu Thổ!" Chúc Cửu Âm lúc này kiến nghị, trước tiên chuẩn bị đường lui.

"Chư vị ca ca, nếu sự việc không thể làm khác, hà tất không rút lui về Địa Phủ?

Trong Địa Phủ, cho dù là Thánh Nhân, cũng phải thu liễm ba phần, hơn nữa còn có Đế Quân ở bên cạnh chiếu ứng, ai dám kiêu ngạo trên địa bàn của chúng ta!" Hậu Thổ lo lắng cho các Tổ Vu khác, không muốn nhìn thấy các Tổ Vu liều mạng chém giết rồi vẫn lạc.

Lúc này các Tổ Vu khác cũng lần lượt trầm mặc, Vu Yêu hai tộc vốn không có bất kỳ cừu oán nào, lúc bắt đầu Vu tộc cũng mang theo ý niệm của Bàn Cổ Đại Thần cai trị Hồng Hoang.

Nhưng không biết từ khi nào bắt đầu, lại diễn hóa thành tranh bá Thiên Địa với Yêu tộc.

Hiện tại nhìn thấy Hậu Thổ Tổ Vu thân vẫn, chợt tỉnh ngộ, nhưng hiện tại đã không còn đường quay đầu.

Nhiều năm qua, giữa Vu tộc và Yêu tộc đã sớm có huyết hải thâm cừu, cho dù mười hai Tổ Vu đình chiến, chỉ sợ các Vu tộc dưới trướng cũng sẽ vì huynh đệ đồng bào mà báo thù rửa hận!

Đế Giang Tổ Vu cười nói: "Muội muội hà tất phải lo lắng cho

chúng ta!

Hoàng Tuyền Địa Phủ rộng lớn vô ngần, vừa vặn thích hợp cho các tộc nhân Vu tộc chúng ta sinh tồn, mang theo một bộ phận Vu tộc đến đây quản lý Địa Phủ là được, ta và các huynh đệ khác, thề sẽ cùng Yêu tộc phân định sinh tử!" "Huyết hải thâm cừu, không thể không báo!" Cường Lương Tổ Vu lạnh lùng nói, cừu hận với Yêu tộc, không thể hóa giải.

Giống như hiện tại Nhân tộc, cho dù Yêu tộc muốn hòa giải, e rằng Nhân tộc cũng sẽ không từ bỏ việc tìm Yêu tộc báo thù.

Đông Vương Công lúc này ở một bên nhìn mười hai Tổ Vu, khí tức lượng kiếp quả nhiên vô cùng cường hãn, ngay cả mười hai Tổ Vu là cường giả được Bàn Cổ Đại Thần di trạch che chở, cũng bất tri bất giác tiến vào trong lượng kiếp.

Khi hiểu rõ thì, mọi chuyện đều đã thành định cục.

Đông Vương Công thân mang Thông Thiên Kiến Mộc, ngược lại không bị kiếp khí xâm nhiễm, vì vậy nhìn rất thấu triệt.

Nhìn thấy không thể khuyên nhủ các Tổ Vu, Hậu Thổ cũng một trận bất đắc dĩ, thân là Tổ Vu, nàng rõ ràng nhất cừu hận giữa Vu Yêu hai tộc, hiện tại muốn Vu Yêu hai tộc bất kỳ bên nào rút lui, đó đều là chuyện không thể!

"Ca ca tỷ tỷ sau này cẩn thận hành sự là được, nếu đường cùng, có thể tùy thời đến Địa Phủ tìm ta!" Hậu Thổ Tổ Vu thề thốt, tình cảm mười hai huynh muội vô cùng chân thật.

Đế Giang Tổ Vu cười nói: "Muội muội cứ yên tâm, trở về sau ta sẽ để Xi Vưu dẫn theo các tộc nhân, huyết mạch Vu tộc chúng ta, sẽ không bị ảnh hưởng đâu!" Các Tổ Vu lần lượt rời khỏi Địa Phủ, sau khi mất đi Hậu Thổ Tổ Vu, tình cảnh của họ sẽ vô cùng nguy hiểm.

Không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, toàn bộ chiến lực của Vu tộc sẽ giảm xuống không ít.

Đế Giang Tổ Vu trở về bộ lạc sau đó, lập tức chọn ra một số Đại Vu có tư chất, để họ dẫn theo một bộ phận tộc nhân gia nhập Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Cửu Phượng, Xi Vưu, Cửu Đầu Tương Liễu, Hình Thiên, những Đại Vu này dẫn theo một bộ phận Vu tộc rời khỏi bộ lạc.

Tuy không nỡ, nhưng vì tương lai của Vu tộc, từng người một không thể không rời đi.

Chư vị Đại Vu rời khỏi bộ lạc, một đường thẳng tiến đến Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Lúc này trong Địa Phủ, chỉ còn lại Đông Vương Công và Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn Đông Vương Công nói: "Đế Quân, từ khi nào đã thành Thánh Nhân Chí Tôn?

Nếu không phải ta chứng đạo thành Thánh, căn bản không thể phát hiện ngài cũng là một vị Thánh Nhân!" Hậu Thổ từ khi tấn thăng Thánh Nhân chi vị, thực lực đại tăng, tự nhiên có thể phát hiện tu vi của Đông Vương Công gần ngay trước mắt nàng.

Đông Vương Công cười nói: "Ta là Thánh Nhân đầu tiên dưới Hồng Quân Đạo Tổ, thành Thánh còn sớm hơn cả Nữ Oa Nương Nương." Hậu Thổ nghe vậy ngẩn người, sau khi biết Đông Vương Công thành Thánh, vốn tưởng Đông Vương Công gần đây mới thành Thánh, nhưng không ngờ Đông Vương Công lại chứng đạo sớm hơn cả Nữ Oa Nương Nương.

"Đế Quân quả nhiên tư chất vô song, ngược lại Hậu Thổ đã không nhìn ra thực lực sâu xa của Đế Quân!" Hậu Thổ mím môi cười khẽ,

trong lòng đối với Đông Vương Công cũng càng thêm tin phục.

Đông Vương Công không chỉ thực lực cường hãn, lại còn hiểu rõ ẩn nhẫn và khiêm tốn, các Thánh Nhân khác chứng đạo đều sợ người khác không biết, Đông Vương Công lại cố ý ẩn tàng tu vi, muốn dẫn dắt đối thủ ra, sau đó nhân cơ hội tiêu diệt.

Tâm tính này, nghị lực này, đều không phải người bình thường có thể có được.

Vu tộc bên kia đã để mấy vị Đại Vu dẫn theo tộc nhân bộ lạc trú đóng trong Hoàng Tuyền Địa Phủ, lúc này Hậu Thổ phân chia chức vị, khiến cả Địa Phủ trở nên hoạt bát.

Nhiều Vu tộc đều giữ chức vụ của mình, phân tán tại các nơi trong Hoàng Tuyền Địa Phủ, cùng hợp lực vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi.

Lúc này Luân Hồi vừa chuyển, vô số hồn phách bắt đầu tuần hoàn vãng sinh.

Chương 202

Hậu Thổ lúc này triển khai Thiên Địa Pháp Tướng, thân ảnh của nàng hiện ra trên Cửu Thiên.

"Luân Hồi chuyển, Thiên Địa viên mãn, sau này tất cả sinh linh sau khi thân vẫn, hồn phách đều có thể nhập Lục Đạo Luân Hồi, dựa vào thiện ác của họ, lại chuyển luân hồi!

Kẻ tích thiện, được thiện quả, kẻ làm ác, ăn ác quả!

Khuyên chúng sinh tích đức hành thiện, chớ tự rước khổ quả!" Hậu Thổ lấy thân Thánh Nhân cáo thị Hồng Hoang, điểm thứ nhất tuyên bố Lục Đạo hoàn thiện, chúng sinh đều có thể vãng sinh, điểm thứ hai thì là để chương hiển thực lực.

Nếu Vu Yêu hai tộc cuối cùng quyết chiến, nếu ai có ý đồ diệt Vu tộc, vậy con cháu của họ chỉ cần nhập Lục Đạo Luân Hồi, sẽ phải xem Hậu Thổ Thánh Nhân có nguyện ý hay không.

Lúc này tu sĩ Hồng Hoang đều quỳ bái, miệng hô: "Hậu Thổ Thánh Nhân từ bi!" Có Lục Đạo Luân Hồi vận chuyển, tu sĩ Hồng Hoang sau này không còn là cốt hôi dã quỷ nữa, cuối cùng cũng có một con đường sinh lộ mới, đối với tất cả tu sĩ đó đều là phúc âm lớn lao.

Ai cũng không dám nói mình không cần Lục Đạo, cho dù không cần, vậy đệ tử môn nhân của mình chẳng lẽ không cần dùng đến sao?

Mọi việc ở Hoàng Tuyền Địa Phủ đều đã đi vào quỹ đạo, lúc này Đông Vương Công cáo biệt Hậu Thổ Thánh Nhân, đã ra ngoài gần vạn năm thời gian, đã đến lúc trở về Bồng Lai Tiên Đảo xem xét một chút.

"Đế Quân, thật sự không thể ở lại thêm mấy ngày sao?" Hậu Thổ

đầy mặt ai oán nhìn Đông Vương Công, cho dù đã thành Thánh Nhân Chí Tôn, Hậu Thổ vẫn khó mà rời xa Đông Vương Công, thậm chí có phần si mê quấn quýt.

Đông Vương Công lắc đầu cười khổ nói: "Ta chỉ đi xử lý sự tình, lại đâu phải một đi không trở lại, hà tất phải lo lắng như vậy." "Ta chịu sự hạn chế của Hoàng Tuyền Địa Phủ, không thể rời khỏi đây để bầu bạn cùng Đế Quân, nếu Đế Quân thật sự một đi không trở lại, Hậu Thổ cũng không còn cách nào." Hậu Thổ Thánh Nhân đôi mắt xinh đẹp nhìn Đông Vương Công, tựa hồ có vô cùng tình ý ly biệt.

Đông Vương Công ôm Hậu Thổ vào lòng, hứa hẹn nói: "Trong vòng vạn năm, ta sẽ lại trở về thăm nàng, được không?" Hậu Thổ nhận được lời hứa, mới cười nói: "Thiếp sẽ đợi ở đây!

Đế Quân sớm đi sớm về!" Đông Vương Công an ủi Hậu Thổ Thánh Nhân xong, rời khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, trực tiếp đi về phía U Minh Huyết Hải.

Lần này giúp đỡ Hậu Thổ Tổ Vu diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, tuy đại bộ phận công đức đều bị Hậu Thổ Tổ Vu có được, nhưng với tư cách là người thúc đẩy sự kiện này, Đông Vương Công cũng nhận được không ít công đức ban thưởng.

Hiện tại ở U Minh Huyết Hải, Đông Vương Công tự nhiên có việc cần làm.

Ban đầu Minh Hà Lão Tổ trong U Minh Huyết Hải sáng tạo A Tu La nhất tộc, không ngờ ngay lúc sắp thành công, Minh Hà Lão Tổ lại bị Đông Vương Công chém giết, vì vậy A Tu La nhất tộc đã không thể xuất thế.

Hiện tại A Tu La Đạo đã được Hậu Thổ Tổ Vu diễn hóa, trong một đạo đó hiện tại cũng không có gì, chính là lúc Đông Vương Công sáng lập A Tu La Đại Giáo.

Đông Vương Công trong Huyết Hải vô biên, triệu gọi những sinh linh mà Minh Hà Lão Tổ trước đó đã sáng tạo thất bại.

Đông Vương Công trước đó đã có kinh nghiệm tạo người, hiện tại nhìn tình huống trước mắt, nhanh chóng hiểu rõ.

"A Tu La nhất tộc, xuất thế!" Đông Vương Công lớn tiếng quát một tiếng, một luồng tạo hóa chi lực từ trên người y dung nhập vào U Minh Huyết Hải, hòa hợp làm một với huyết khí vô cùng vô tận kia.

"Oanh long!" Trên Cửu Thiên một tiếng sấm vang, tiếp theo vô cùng điện chớp sấm rền, sáng rọi Thiên Địa Cửu Châu.

Từng thân ảnh cường đại khát máu xấu xí từ trong Huyết Hải nhảy ra, trong nháy mắt lại có vô số nữ tu sĩ xinh đẹp không sao tả xiết, phảng phất tiên nữ ngoài trời thành hình.

Chính là A Tu La nhất tộc hàng thế, nam thì xấu xí, nữ thì mỹ lệ.

A Tu La nhất tộc xuất thế, Đông Vương Công lập tức thu về một luồng Huyền Hoàng công đức chi khí lớn.

Độc lập sáng tạo một tộc quần, phần công đức này không ít, nếu ban cho Minh Hà Lão Tổ, đủ để giúp y chém ra thi thứ ba.

Nhưng hiện tại Minh Hà Lão Tổ đã chết, những công đức này đều do Đông Vương Công có được.

Huyền Hoàng công đức chi khí Đông Vương Công cũng không dung nhập vào thân thể, trực tiếp thu lại.

Lúc này Đông Vương Công nhìn về phía U Minh Huyết Hải, A Tu La nhất tộc quỳ rạp trên đất, đều ở trên mây bái lạy Đông Vương Công.

"Tham kiến Phụ Thần, Phụ Thần vạn thọ vô cương!" Nam giới A Tu La nhất tộc xấu xí khát máu, thiện chiến, nữ giới thì mỹ lệ vô

song, có mị hoặc chi pháp, có thể làm loạn tâm thần người.

Đông Vương Công nhìn bốn vị A Tu La Vương đứng đầu, Tự Tại Thiên, Đại Phạm Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà.

Lại có bốn vị A Tu La Tướng, Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu.

Đây hiện là chiến lực đỉnh cao mạnh nhất của A Tu La nhất tộc, phía dưới có vô số A Tu La chúng.

Đông Vương Công lúc này nhìn một nữ tử như chúng tinh phủng nguyệt, Thiên Phi Ma Nhĩ.

Thiên Phi Ma Nhĩ sau cùng sinh hạ bảy mươi hai A Tu La công chúa, cũng là một trong những cường giả của A Tu La nhất tộc.

Đông Vương Công hài lòng gật đầu, lệnh cho A Tu La chúng đứng dậy, sau này mỗi người một chức, trấn thủ U Minh Huyết Hải.

Đông Vương Công lấy ra Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, đem một bộ phận công đức chi khí đánh nhập vào bảo vật sát phạt này.

Trong nháy mắt Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm trở nên sắc bén hơn hẳn, gần như có dấu hiệu trở thành Công Đức Chi Bảo.

Đông Vương Công lúc này sáng tạo ra A Tu La nhất tộc, tự nhiên không thể che đậy thiên cơ nữa, vì vậy chuyện này nhanh chóng bị vài vị Thánh Nhân biết được.

"Đế Quân quả nhiên có đại cơ duyên, vừa mới rời khỏi Địa Phủ, đã sáng tạo ra A Tu La nhất tộc!" Hậu Thổ Thánh Nhân mỉm cười ngọt ngào, cũng chỉ có nam nhân ưu tú như vậy mới xứng đáng với nàng.

Đồng thời, các Thánh Nhân khác cũng đều dùng đại pháp lực nhìn U Minh Huyết Hải, đối với việc Minh Hà Lão Tổ chết, mọi người đều

không có phản ứng, ngược lại việc A Tu La nhất tộc xuất thế, khiến các vị Thánh Nhân khác đều trầm tư không dứt.

Họ đều mượn công đức mà thành Thánh vị, vì vậy đều rõ ràng lợi ích to lớn của công đức.

Trong mắt các vị Thánh Nhân khác, Đông Vương Công hiện tại vẫn chưa thành Thánh, nếu để Đông Vương Công có được lượng lớn công đức, chẳng phải y có thể lập tức thành Thánh vị rồi sao?

Dù sao Đông Vương Công thực lực bất phàm, lại có Hồng Mông Tử Khí trong người, cho dù không có Đạo Tổ tự mình phong Thánh vị, nhưng chỉ cần cơ duyên đủ, vẫn có cơ hội thành tựu Thánh Nhân Chí Tôn vị.

Nữ Oa Nương Nương biết rõ mọi chi tiết, thì không có lòng tốt mà đi nhắc nhở các vị Thánh Nhân khác.

Tam Thanh Lão Tổ đối với công đức của A Tu La nhất tộc cũng vô cùng thèm muốn, nhưng Thái Thanh Thánh Nhân sau khi nhìn mấy lần, lại lần nữa bế quan.

Thấy đại ca đều không có ý ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng chỉ có thể bỏ qua.

Ba huynh đệ hiện tại vẫn như một thể, tuy từ khi lập Đại Giáo sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ có nhiều phân kỳ, nhưng không ảnh hưởng đến tình nghĩa huynh đệ giữa họ.

Tam Thanh Thánh Nhân và Nữ Oa Thánh Nhân đều không có phản ứng, Tây Phương Nhị Thánh thì lại động tâm tư.

"Đạo huynh, A Tu La nhất tộc, còn cường hãn hơn Nhân tộc, tiên thiên căn nguyên sâu dày, tư chất bất phàm, nếu có thể độ hóa vào Phật Môn của chúng ta, nhất định có thể trở thành một đại trợ lực!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn cảnh tượng trong Huyết Hải trước mặt,

những A Tu La nhất tộc cường tráng kia, lại có những nữ tử mỹ lệ kia, đều khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân vô cùng coi trọng.

"So với sinh linh Tây Phương chúng ta, A Tu La nhất tộc quả thực được Thiên Đạo quyến cố, tư chất và căn nguyên của họ đều phi phàm, còn cường hãn hơn cả Nhân tộc!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng tán thán không dứt, nhưng A Tu La nhất tộc lại do Đông Vương Công sáng tạo, khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng vô cùng kiêng kỵ.

Chương 203

Dù sao Đông Vương Công là kẻ hung danh vang xa, thực lực cũng có mắt mọi người cùng thấy, ngay cả hiện tại Tiếp Dẫn Nhân đã chứng đạo thành Thánh, vẫn không thể nhìn ra sâu cạn của Đông Vương Công.

Với uy năng của Thánh Nhân, mà đều không thể nhìn thấu, Đông Vương Công có thể là một nhân vật đơn giản sao?

Chính vì lẽ đó, Tiếp Dẫn Đạo Nhân mỗi khi đối mặt với Đông Vương Công, thường do dự, phảng phất có một loại cảm giác không tốt.

"Chúng ta hãy quan sát thêm!" Tiếp Dẫn cắt ngang ảo tưởng của Chuẩn Đề Đạo Nhân, muốn cướp sinh linh từ trong tay Đông Vương Công, vậy phải có thực lực nhất định.

Cho dù hai huynh đệ hiện tại đã thành Thánh, nhưng đối mặt với Đông Vương Công, vẫn cần phải cẩn thận hơn một chút.

Lúc này Đông Vương Công đã sáng lập A Tu La nhất tộc, đem lượng lớn công đức chi khí rót vào Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm.

Thấy hai thanh thần kiếm bảo quang đại tác, Đông Vương Công lúc này quăng hai thanh thần kiếm lên không trung, Pháp Tướng Chân Thân của y hiện ra trên Cửu Thiên.

"Hôm nay Đông Vương Công sáng lập A Tu La Đại Giáo, lấy Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm làm trấn giáo chi bảo, sau này A Tu La nhất giáo, chủ sát phạt, đoạn sinh tử, chiến nghịch thần!" Đông Vương Công cáo thị Hồng Hoang, nhất thời Đại Giáo thành lập, giống như khi năm vị Thánh Nhân lập giáo ban đầu, lượng lớn công đức chi khí lại lần nữa giáng xuống.

Đông Vương Công thu lấy bảy phần trong đó, hai phần còn lại phân biệt tiến nhập vào Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, một phần cuối cùng rơi vào U Minh Huyết Hải, phân tán trên thân các vị A Tu La Vương, A Tu La Đại Tướng và tộc nhân.

Thấy Đông Vương Công lại một lần nữa dẫn động Thiên Địa công đức chi khí, Lục Thánh lại lần nữa đều chú ý.

"Đông Vương Công sáng tạo ra một chủng tộc mới, lập Đại Giáo, Huyền Hoàng công đức chi khí như vậy, đủ để y chứng đạo thành Thánh rồi chứ?" Thái Thanh Thánh Nhân khẽ vuốt râu dài, trong lòng suy nghĩ không dứt, ban đầu y chỉ sáng lập Nhân Giáo, dưới sự phối hợp của Hồng Mông Tử Khí đã một cử thành tựu Thánh Nhân Đạo Quả.

Đông Vương Công trước tiên giúp đỡ Nữ Oa Nương Nương tạo người, hiện tại lại sáng tạo A Tu La nhất tộc, lập A Tu La Đại Giáo, từng việc từng việc đều là đại sự, Huyền Hoàng công đức chi khí cũng không ít, nhưng Đông Vương Công lại không hề có dấu hiệu thành Thánh.

"Đại huynh, Đông Vương Công từng là người đứng đầu đồng lứa, tự nhiên tâm cao khí ngạo, Lão Sư tuy ban tặng Hồng Mông Tử Khí, nhưng ta thấy Đông Vương Công, vị tất sẽ dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng là người kiêu ngạo, ngược lại ít nhiều có thể hiểu được tâm ý của Đông Vương Công.

Thái Thanh Thánh Nhân nhìn tam đệ Thông Thiên, đối với lời giải thích của Thông Thiên có phần tin phục.

Dù sao tư chất của Đông Vương Công mọi người đều thấy rõ, hiện tại Đông Vương Công thân mang Hồng Mông Tử Khí, lại có lượng lớn công đức gia thân, nhưng lại trì trệ không có dấu hiệu đột phá, vậy chỉ có thể là cố ý áp chế tu vi.

Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu rời đi, không còn chú ý đến Đông Vương Công nữa, tự cho rằng đã tìm được đáp án, nhưng lại không biết Đông Vương Công đã sớm là Thánh Nhân Chí Tôn, chỉ là do thực lực, dưới sự ẩn tàng cố ý của Đông Vương Công căn bản không thể phát hiện mà thôi!

Nữ Oa Nương Nương lúc này nhìn hành động của Đông Vương Công, trên khuôn mặt ngọc của nàng viết đầy vẻ chấn kinh, những việc Đông Vương Công đã làm, vượt xa dự liệu của nàng.

Thân là Thánh Nhân, những thứ Nữ Oa Nương Nương có thể thấy tự nhiên rõ ràng hơn nhiều so với cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Chẳng lẽ Đông Vương Công Đạo hữu biết ta sẽ tạo người thành Thánh?

Cho nên mới chuẩn bị trước, và cuối cùng phân chia công đức chi khí của ta?" Nữ Oa Nương Nương tạo người chỉ được ba thành công đức, ban đầu Đông Vương Công có được tới năm thành công đức tạo người, nhiều hơn Nữ Oa Nương Nương rất nhiều.

Hiện tại Đông Vương Công lại một loạt hành động, chém giết Minh Hà, sáng tạo A Tu La nhất tộc, thành lập A Tu La Đại Giáo.

Mọi thứ nhìn càng giống như đã có mưu tính từ trước, căn bản không giống hành vi của một tu sĩ hoàn toàn không biết gì!

Loại suy đoán này vừa xuất hiện, Nữ Oa Thánh Nhân lập tức xác định phán đoán của mình, nếu Đông Vương Công đều không biết, vậy làm sao có thể nắm bắt thời cơ chuẩn xác như vậy chứ?

"Đông Vương Công, trên người y rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?" Nữ Oa Thánh Nhân đối với Đông Vương Công vô cùng kiêng kỵ, nàng cẩn thận chôn giấu điều này trong đáy lòng, không hề có ý muốn thăm dò rốt cuộc.

Sự cường đại và ẩn nhẫn của Đông Vương Công khiến Nữ Oa Nương Nương cũng không thể không bội phục, vì vậy căn bản không có ý đối địch với Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công lập A Tu La Đại Giáo, lại lần nữa thu thập lượng lớn công đức chi khí, đồng thời khí vận của y cũng trở nên càng thêm hưng thịnh.

Đông Vương Công sáng lập A Tu La Giáo, tất cả A Tu La đều là giáo đồ A Tu La Giáo, những kẻ tiên thiên thiện chiến, sau khi gia nhập A Tu La Đại Giáo, lập tức khiến khí vận của Đại Giáo lại lần nữa thăng cấp.

Đông Vương Công thực thi xong một loạt thủ đoạn, đem Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm lưu lại cho A Tu La Vương.

"Trấn thủ A Tu La Đạo, nếu có A Tu La chuyển thế mới, sắp xếp ổn thỏa là được." "Cẩn tuân ý chỉ Phụ Thần!" A Tu La Vương cung kính tiếp nhận hai thanh thần kiếm, đó là trấn giáo chi bảo của A Tu La nhất tộc.

Hiện tại bốn vị A Tu La Vương, thực lực đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ cần có vật trảm đạo thích hợp, cộng thêm sự nỗ lực tu hành của họ, chắc chắn có thể trảm đạo thành công, tiến nhập cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bốn vị A Tu La Thần Tướng kia, thực lực cũng đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đồng dạng là thuộc hạ có tiềm lực vô hạn.

Đông Vương Công hiện tại sáng tạo A Tu La Giáo, sẽ thống lĩnh Tam Giới, có thể từ trong A Tu La nhất tộc chọn ra những tinh nhuệ trong đó, sau đó biên chế thành quân, làm Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình.

Còn về những tu sĩ được chọn từ Nhân tộc và Yêu tộc, Đông

Vương Công sẽ không dễ dàng để họ chấp chưởng đại quyền.

Dù sao hiện tại thế lực Đông Vương Công nắm giữ hữu hạn, trong Bồng Lai một mạch tuy không ít cường giả, nhưng để quản lý Tam Giới thì cần rất nhiều nhân tài, hiện tại những kẻ có thể dùng được trong tay Đông Vương Công, còn xa mới đủ.

Đông Vương Công giao phó cho A Tu La Vương xong, mới lại lần nữa trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Đông Vương Công lần này rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo đã vạn năm, ở đó đã sớm lại tụ tập đầy sinh linh, ngay cả trên Viên Kiệu Tiên Đảo mới được khai thác trước đó, hiện tại cũng đầy rẫy các lộ tu sĩ đang đổ về Đông Vương Công.

"Đế Quân, một biệt vạn năm, cuối cùng đã trở về!" Tây Vương Mẫu thấy Đông Vương Công trở về, lập tức ân cần thị phụng Đông Vương Công, mỹ tửu tiên quả bày đầy đại điện, Tây Vương Mẫu cười rót rượu cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: "Thái Chân, những năm nay nàng vất vả rồi, ta lần này giúp Hậu Thổ đạo hữu sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi, sau này nếu ta là Thiên Đế, nàng ấy nhất định sẽ toàn lực giúp ta, đến lúc đó Thiên Thượng Địa Hạ, hợp nhị làm một, ta mới có thể triệt để chưởng khống mọi thứ!" Tây Vương Mẫu gật đầu đáp, "Đế Quân lời nói rất đúng, Hoàng Tuyền Địa Phủ, Lục Đạo Luân Hồi, là đại sự Thiên Định, bộ lạc Vu tộc đã chịu ân huệ của Đế Quân, nếu không tuân theo mệnh lệnh của Đế Quân, vậy là bội tín khí nghĩa." Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trò chuyện tiên đàm, Đông Vương Công không hề để ý đến biểu tình của Tây Vương Mẫu.

Lúc này Tây Vương Mẫu chuyển đề tài, mở miệng hỏi: "Song, Hậu Thổ Tổ Vu kia rốt cuộc là nữ lưu chi bối, nếu Đế Quân thuận

tiện, có thể ngày nào đó giới thiệu thiếp quen biết, Thái Chân cũng nguyện ý thay Đế Quân thăm dò Hậu Thổ Tổ Vu, Đế Quân thấy thế nào nha?" Tây Vương Mẫu vừa nói vậy, khiến Đông Vương Công bật cười, y đáp: "Nàng ấy không thể rời khỏi U Minh Địa Phủ, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ để nàng và Hậu Thổ Tổ Vu quen biết." "Ừm, Đế Quân cứ yên tâm, thiếp là thủ lĩnh nữ tiên của Đạo Tổ, đến lúc đó giao hảo với Hậu Thổ Tổ Vu, nhất định cũng sẽ có thêm tâm tư giúp đỡ Đế Quân!" Đông Vương Công đầy mặt cười gượng, không biết nên nói gì.

Tây Vương Mẫu lúc này hỏi: "Vạn năm thời gian, chàng đều ở cùng Hậu Thổ Tổ Vu sao?" Đông Vương Công đáp: "Ta vẫn luôn du lịch Hồng Hoang đại địa, ở Phong Đô chi địa, Hậu Thổ Tổ Vu có cảm ứng, vì vậy mới thúc đẩy Hoàng Tuyền Địa Phủ xuất thế.

Sau đó U Minh Địa Phủ xuất thế, bị Minh Hà Lão Tổ kia ngăn cản, ta và Minh Hà Lão Tổ đại chiến một trận, chém giết y, Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa luân hồi mà chết, Hậu Thổ hiện tại, không còn là Tổ Vu nữa!" Tây Vương Mẫu lúc này nhìn Đông Vương Công, một đôi mắt đẹp linh động nhìn chằm chằm Đông Vương Công, lúc này Đông Vương Công lại không cảm thấy một tia nũng nịu nào, ngược lại cảm thấy như bị Tây Vương Mẫu phát hiện ra tư tình với Hậu Thổ vậy.

"Thái Chân, những năm nay, thực lực của nàng lại tinh tiến rồi!" Đông Vương Công kéo bàn tay ngọc thon dài của Tây Vương Mẫu, kéo nàng vào lòng.

Tây Vương Mẫu tựa vào vai Đông Vương Công, hàm tình mạch mạch nhìn Đông Vương Công, "Thiếp ngày đêm khổ tu, đáng tiếc thực lực lại càng ngày càng xa, thiếp sợ cuối cùng sẽ có một ngày, thực lực của chàng khiến thiếp không còn cách nào đuổi kịp, đến lúc đó thiếp không thể giúp chàng được nữa!" Đông Vương Công nắm tay ngọc của Tây Vương Mẫu, lúc này mỹ nhân trong lòng, trong lòng

Đông Vương Công cũng có chút áy náy.

Những năm qua y đều nỗ lực khổ tu, Tây Vương Mẫu thì âm thầm thủ hộ phía sau y, nhưng Đông Vương Công lại chưa từng giúp đỡ Tây Vương Mẫu đề thăng thực lực, thậm chí còn chưa từng vì nàng mà mưu tính gì.

Hiện tại có lẽ trong lòng có áy náy, Đông Vương Công đối với Tây Vương Mẫu nói: "Thái Chân, ta muốn dùng Âm Dương Song Tu chi pháp, để nàng thể ngộ một lần một tia đạo vận mà ta có được khi Nguyên Thần chứng đạo ban đầu, như vậy, nàng có thể minh ngộ đại đạo chí lý, cũng không kém một luồng Hồng Mông Tử Khí, đến lúc đó có được thể ngộ, nhất định tu vi sẽ đại tiến!" Đông Vương Công vừa nói vậy, Tây Vương Mẫu lập tức đỏ mặt.

Sở dĩ gọi là Âm Dương Song Tu chi thuật, đó là cấp độ sâu nhất của sự giao lưu lẫn nhau, Nguyên Thần, thân thể, thậm chí chân linh, đều sẽ quấn quýt lấy nhau.

Nếu không phải đạo lữ tuyệt đối tín nhiệm, căn bản không thể sử dụng loại song tu chi thuật này.

Tây Vương Mẫu trong lòng ngọt ngào vô cùng, trước đó từng giận Đông Vương Công một đi vạn năm, và ở cùng nữ tu sĩ khác, nhưng hiện tại Đông Vương Công đã thành thật, một tia oán khí trong lòng Tây Vương Mẫu cũng đã sớm tan biến như mây khói.

Người có tài năng xuất chúng như Đông Vương Công, quả thực không phải Tây Vương Mẫu có thể chiếm giữ một mình, thông suốt điểm này, lòng Tây Vương Mẫu chợt rộng mở.

Chương 204

Có thể ở cùng Đông Vương Công, là đủ rồi, chỉ cần chân tâm đối đãi, cần gì phải cầu xa xôi nữa?

Tây Vương Mẫu lúc này cười nói: "Thiếp bị vây khốn ở cảnh giới Chuẩn Thánh mấy vạn năm, đáng tiếc ngay cả ác thi cũng không thể trảm ra, Đế Quân nếu muốn giúp thiếp, e rằng phải tốn một phen khí lực rồi." Tây Vương Mẫu khẽ cười một tiếng, nhất thời hiển lộ vạn chủng phong tình.

Đông Vương Công trong lòng nóng rực, cũng không áp chế tâm tư của mình, trực tiếp ôm Tây Vương Mẫu, đi vào trong.

Trong nháy mắt, đại trận khởi động, các loại trận pháp oanh nhiên vận chuyển, vô cùng hương vụ tràn ngập, nhấn chìm thân ảnh Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu vào trong.

Đông Vương Công dùng song tu chi pháp kích phát đại đạo của Tây Vương Mẫu, để nàng đứng trên cao nhìn xuống con đường tu hành, chỉ ra một phương hướng cho nàng.

Loại thể ngộ này, quả thực còn trân quý hơn Hồng Mông Tử Khí, cũng chỉ có đại thần thông thành Thánh vị như Đông Vương Công mới có thể thi triển.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trong đại trận Âm Dương song tu, nhất thời vô cùng đạo vận lưu chuyển ra.

Âm Dương nhị khí hòa quyện vào nhau, giống như sấm xuân vang dội, vạn vật phục sinh.

Vô cùng tạo hóa chi khí tràn ngập ra, Âm Dương nhị khí kết hợp, long hổ giao thái, phượng vũ hạc minh.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu không biết đã giao lưu thế nào trong đại trận, bên ngoài thì đã sớm phong vân dũng động, vô số pháp tắc chi lực luân chuyển, phảng phất đại đạo thần văn hiện thế, nếu bị các sinh linh khác nhìn thấy, quả thật lại là một trường tạo hóa.

Lúc này Tây Vương Mẫu thì chìm đắm trong một loại cảnh giới huyền ảo, thân thể và linh hồn của nàng đều phảng phất tiến nhập vào một loại diệu cảnh.

Thái Âm pháp tắc trong cơ thể Tây Vương Mẫu không ngừng hoàn thiện, đối với Thái Âm chi đạo là căn cơ của bản thân nàng trong nháy mắt dung hội quán thông.

Lúc này âm cực sinh dương, âm dương giao thái, một điểm thuần dương chi ý kia, từ trong thể chất thuần âm của Tây Vương Mẫu tư sinh ra.

Âm dương tương hợp vạn vật sinh phát, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên thể hội được loại minh ngộ khi Đông Vương Công chứng đạo.

Thiên Địa chí lý, Đại Đạo chí giản!

"Âm Dương!

Âm Dương!" Tây Vương Mẫu thì thầm khẽ nói, lúc này khuôn mặt cười ửng hồng, vô thức thì thầm.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công phảng phất hợp nhị làm một, giữa hai người đều có thể thể hội được diệu cảnh khi đối phương ngộ đạo.

Không biết đã qua bao lâu, sấm sét bên ngoài đều tan biến, vô cùng sinh cơ kia cũng tiêu tan như mây khói.

Lúc này Tây Vương Mẫu từ trong đại trận bước ra, trong dung nhan tuyệt thế của nàng, đã có thêm một tia vận vị thành thục, một thân tu vi tinh trạm kia, lúc này cũng đã triệt để đạt đến cảnh giới

Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tây Vương Mẫu đã dùng Thái Hoa Thần Châm trảm ra ác thi của bản thân, không chỉ Thái Âm pháp tắc đại thành, đối với Âm Dương pháp tắc cũng có được lĩnh ngộ cực sâu.

Luồng tạo hóa chi khí trước đó, chính là khí tức Tây Vương Mẫu khi lĩnh ngộ Âm Dương pháp tắc mà tràn ra ngoài.

Âm Dương pháp tắc, âm dương giao hội tạo hóa vạn vật, cho nên Âm Dương pháp tắc cũng có thể gọi là Tạo Hóa pháp tắc.

"Thái Chân, lần này có thu hoạch gì không?" Đông Vương Công cười đi tới từ phía sau, Tây Vương Mẫu vừa nghĩ đến đủ mọi tình hình trong đại trận, xấu hổ trừng mắt liếc Đông Vương Công một cái.

"Lần này quả thật có chút thu hoạch, thuận lợi trảm ra ác thi, thiếp đối với đại đạo sau này, cũng có nhận thức rõ ràng hơn!" Tây Vương Mẫu không thể phủ nhận, nàng và Đông Vương Công là đạo lữ trời sinh, hai người song tu, âm dương giao hội, tự nhiên thu hoạch rất nhiều lợi ích.

"Chỉ cần hữu dụng, sau này chúng ta lại thể ngộ mấy lần nữa, nhất định có thể giúp nàng sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên!" Đông Vương Công ha ha cười lớn, trêu chọc Tây Vương Mẫu, thân ảnh nàng chợt lóe, biến mất.

Đông Vương Công lúc này cũng không còn trêu đùa nữa, trong khoảng thời gian này y cũng có chút thể ngộ, chính là thời cơ tốt để bế quan.

Kể từ khi Hậu Thổ Tổ Vu hóa thân Luân Hồi, khí vận giữa Thiên Địa lại lần nữa phát sinh chuyển biến.

Khí vận của Đông Vương Công tự nhiên hưng thịnh, khí vận của Vu Yêu hai tộc thì bắt đầu từ thịnh chuyển suy, khí vận của Vu tộc

càng bị chia làm hai, trong đó một bộ phận trực tiếp tiến nhập Địa Phủ, trở thành một mạch.

Yêu Hoàng Đế Tuấn kia sau khi biết Hậu Thổ Tổ Vu thành Thánh, trong lòng vô cùng lo lắng, ngày đêm không thể an giấc, sợ Hậu Thổ Tổ Vu dẫn theo các Tổ Vu khác sát lên Thiên Cung, tiêu diệt Yêu tộc.

Suy nghĩ trước sau, Yêu Hoàng Đế Tuấn cuối cùng tìm đến Nữ Oa Nương Nương trong Oa Hoàng Cung.

Lần này Đế Tuấn dẫn theo Thập Thái Tử, hiển nhiên đã ý thức được tình cảnh của Yêu tộc, cảm thấy Thiên Cung không phải là nơi an toàn.

"Nữ Oa Thánh Nhân kim an!" Yêu Hoàng Đế Tuấn và Phục Hy đều hướng Nữ Oa Thánh Nhân hành lễ.

Nữ Oa Thánh Nhân phất tay ra hiệu, "Yêu Hoàng Bệ Hạ, Phục Hy ca ca, không cần đa lễ, Huyền Điểu dâng tọa!" Thị nữ Cửu Thiên Huyền Điểu của Nữ Oa Thánh Nhân lập tức dâng bồ đoàn cho Yêu Hoàng Đế Tuấn và Phục Hy, mời hai vị nhập tọa.

Phục Hy và Đế Tuấn sau khi ngồi định, Phục Hy liền mở miệng nói: "Muội muội, Hậu Thổ Tổ Vu của Vu tộc kia đã chứng đạo thành Thánh, nếu nàng ta dẫn theo Vu tộc công phá Thiên Đình, Yêu tộc chúng ta khoảnh khắc có nguy cơ diệt vong, hiện giờ nên làm sao đây!" Phục Hy và Nữ Oa vốn là huynh muội, lần này Yêu Hoàng Đế Tuấn mời Phục Hy, là để Phục Hy khuyên Nữ Oa Nương Nương di giá Thiên Cung, chỉ có như vậy mới khiến Yêu tộc triệt để ổn định.

Nữ Oa Thánh Nhân trong lòng vô cùng rõ ràng, Phục Hy một lòng công danh, trời sinh tướng Hoàng Giả, hơn nữa đây cũng là đại đạo của y, cho nên ngay cả Nữ Oa Nương Nương cũng không thể ngăn cản.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân mở miệng nói: "Ca ca ngược lại không cần lo lắng, Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa Luân Hồi, hiện giờ thân vẫn đạo tiêu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận khó mà hiện thế nữa!" Đế Tuấn và Phục Hy nghe vậy ngẩn người, Hậu Thổ Tổ Vu chết rồi sao?

Vậy Thánh Nhân Hậu Thổ trong Địa Phủ, lại là ai?

Nữ Oa Nương Nương cười nói: "Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa Luân Hồi, có đại công đức với Thiên Địa vạn linh, vì vậy một tia chân linh không diệt, Thiên Đạo giáng hạ công đức, một tia chân linh kia liền mượn cơ hội thành Thánh." "Vậy, Hậu Thổ Thánh Nhân, không còn là một trong mười hai Tổ Vu nữa sao?" Yêu Hoàng Đế Tuấn lập tức nắm lấy một vấn đề then chốt.

Nữ Oa Nương Nương gật đầu nói: "Hậu Thổ Tổ Vu đã chết, hiện tại Hậu Thổ Thánh Nhân, hoặc có lẽ nên gọi là Bình Tâm Nương Nương.

Sau khi thân hóa Luân Hồi, không chỉ không thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngay cả rời khỏi U Minh Địa Phủ cũng căn bản không thể!" Phục Hy liền hỏi: "Vậy Hậu Thổ Thánh Nhân thân là Chí Tôn, lại sẽ bị vây khốn trong Địa Phủ sao?" Thánh Nhân, là tồn tại đỉnh tiêm nhất trong thế giới Hồng Hoang, lại có cái gì có thể hạn chế cả Thánh Nhân chứ?

"Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa Luân Hồi, cũng chính là thân thể của Hoàng Tuyền Địa Phủ Hậu Thổ, vì vậy nếu rời khỏi Địa Phủ, Luân Hồi chi địa có thể sẽ bị ảnh hưởng, cho nên nàng chỉ có thể trấn thủ Địa Phủ, không thể rời khỏi đó." Nữ Oa Nương Nương trong lòng rõ ràng, bởi vì Hậu Thổ lòng tồn nhân thiện, nếu không màng tất cả, tự nhiên có thể rời khỏi Địa Phủ, nhưng đến lúc đó Lục Đạo Luân Hồi nếu sụp đổ, Thiên Địa tất sẽ lại lần nữa đại loạn.

Vu tộc và Hậu Thổ, cũng tất sẽ phải chịu Thiên Địa ý chí phản phệ, triệt để tiêu diệt Vu tộc.

"Nếu đã như vậy, xin Nữ Oa Thánh Nhân tương trợ chúng ta, tiêu diệt các Tổ Vu còn lại của Vu tộc, chúng ta cũng không cần đoạn tuyệt huyết thống Vu tộc, chỉ cần đuổi họ đến U Minh chi địa, để Yêu tộc chúng ta triệt để chưởng khống Thiên Địa là được!" Đế Tuấn vội vàng hướng Nữ Oa Nương Nương khẩn cầu, Hậu Thổ Tổ Vu không còn là uy hiếp, nhưng muốn đối phó Vu tộc, cần một vị Thánh Nhân xuất diện, nếu không, ai dám đắc tội Hậu Thổ Thánh Nhân!

Nữ Oa Nương Nương lúc này lại lắc đầu, "Vu Yêu tranh bá là đại thế thiên định, ta là Thiên Đạo Thánh Nhân, khi thành Thánh, không thể can thiệp vào chuyện Vu Yêu hai tộc nữa, nếu không sẽ trái với thiên ý." Đúng như Đạo Tổ đã nói lúc ban đầu, Thiên Đạo Thánh Nhân không thể làm trái, là người thủ hộ trật tự, tự nhiên không thể tùy ý tham dự vào đại thế Thiên Địa.

Một điểm nguyên nhân khác, e rằng là vì Đông Vương Công.

Yêu Hoàng Đế Tuấn nghe Nữ Oa Nương Nương không nguyện ý giúp đỡ, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng, tuy Hậu Thổ Thánh Nhân không thể rời khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, nhưng sự tồn tại của nàng nghiễm nhiên sẽ khiến Yêu tộc dè chừng.

Nữ Oa Nương Nương lúc này mở miệng nói: "Ta cũng không giấu giếm, chuyện Vu Yêu nhị tộc là thiên định, ai cũng không dám tùy ý thay đổi cục diện.

Hậu Thổ cho dù thành Thánh, cũng chỉ có thể cố thủ một nơi, chỉ cần không xung đột với Địa Phủ, nàng ấy sẽ không dám động mảy may." Yêu Hoàng Đế Tuấn gật đầu xưng tạ, uy hiếp của một vị Thánh Nhân thực sự quá mạnh, hiện tại có được tin tức của Nữ Oa Nương Nương, lòng Yêu Hoàng mới an định được không ít.

Chương 205

Ban đầu Đế Tuấn lo lắng Nữ Oa Nương Nương sau khi thành Thánh sẽ đoạt lấy chức quyền Yêu Hoàng, nhưng hiện tại xem ra, Nữ Oa Thánh Nhân căn bản lười động tâm tư, thậm chí ngay cả chuyện Yêu tộc Nữ Oa Thánh Nhân cũng không nguyện ý quản nhiều.

"Thiết kỵ, chớ đi trêu chọc Đông Vương Công kia!" Nữ Oa Nương Nương trịnh trọng cáo giới Yêu Hoàng Đế Tuấn và Phục Hy, một vẻ mặt ngưng trọng, khiến Yêu Hoàng Đế Tuấn trong lòng nhảy thót một cái, y trước đó còn nghĩ đến việc thỉnh Nữ Oa Nương Nương ra tay tiêu diệt Đông Vương Công.

Nhưng một vị Thánh Nhân, lại sẽ kiêng kỵ Đông Vương Công ở cảnh giới Chuẩn Thánh sao?

Đông Vương Công chưa thành Thánh, trong mắt Thánh Nhân, chẳng lẽ không nên nhỏ bé như loài sâu kiến sao?

Yêu Hoàng Đế Tuấn có lòng muốn hỏi, nhưng Nữ Oa Nương Nương một bộ dáng không muốn nói nhiều, khiến Đế Tuấn cũng không thể mở miệng.

"Nữ Oa Thánh Nhân không cần lo lắng, Yêu tộc chúng ta và Vu tộc là huyết hải thâm cừu, hiện tại chỉ sẽ đối địch với Vu tộc, đợi triệt để chém giết các Tổ Vu, thống nhất Hồng Hoang, sau đó đi tiêu diệt Đông Vương Công cũng không muộn!" Yêu Hoàng Đế Tuấn đối với Đông Vương Công cũng đồng dạng tâm tồn kiêng kỵ, vì vậy hiện tại không có ý định trêu chọc Đông Vương Công.

Nữ Oa trong lòng cười lạnh, vận mệnh của Vu Yêu hai tộc nàng đã sớm nhìn ra một hai phần, đừng nói Yêu tộc chém giết Đông Vương Công, ngay cả việc có thể sống sót, cũng vô cùng khó khăn.

Lúc này ba vị lại nhàn đàm một trận, Nữ Oa dù sao cũng là một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, ngược lại đã đưa ra kiến nghị hữu dụng cho Đế Tuấn.

Thảo luận một phen xong, Yêu Hoàng Đế Tuấn đối với Nữ Oa Thánh Nhân nói: "Thánh Nhân rủ lòng thương, mười người con trai của ta đã vẫn lạc chín người, hiện giờ chỉ còn lại Thập Kim Ô nhỏ nhất, sau này ta và Vu tộc giao chiến, Thiên Cung không phải là nơi an toàn, vì vậy thỉnh Thánh Nhân thu lưu con trai của ta, để nó ở bên cạnh Thánh Nhân làm phó tòng, bưng trà rót nước, vì Thánh Nhân sai khiến!" Đế Tuấn khẩn cầu Nữ Oa Thánh Nhân, Thập Kim Ô thái tử kia cũng lanh lợi, vội vàng quỳ xuống đất, khẩn cầu Nữ Oa Thánh Nhân.

Nữ Oa Thánh Nhân khi ở Thiên Cung từng rất yêu thích mười Kim Ô thái tử, hiện nay đã vẫn lạc chín người, Nữ Oa Nương Nương nhìn Thập Kim Ô còn lại, trong lòng cũng không khỏi một trận thổn thức.

Nữ Oa Thánh Nhân gật đầu nói: "Tiểu Thập lanh lợi ngoan ngoãn, cứ ở lại Oa Hoàng Cung đi, có ta ở đây, ai cũng không dám động một tia một hào!" Yêu Hoàng Đế Tuấn vội vàng bái tạ, để Thập Kim Ô vào Oa Hoàng Cung, Đế Tuấn mới có thể triệt để yên tâm.

Lúc này nhìn về phía Nữ Oa Nương Nương, Đế Tuấn trong lòng cũng cảm thấy, cùng là Yêu tộc, nàng cũng không phải thật sự hoàn toàn không quan tâm đến tình đồng tộc.

Giao phó Thập Kim Ô cho Nữ Oa Thánh Nhân, tất cả mục đích của chuyến đi này của Đế Tuấn đều đã đạt được, hiện tại biết rõ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể bố trí, Hậu Thổ Thánh Nhân ở Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Đế Tuấn lúc này trong lòng nóng rực, ngược lại nghĩ hiện tại trực tiếp sát xuống Bất Chu Sơn, một cử diệt vong Vu tộc, sau đó thống

lĩnh Hồng Hoang Thiên Địa!

"Đa tạ Nữ Oa Thánh Nhân, Đế Tuấn xin cáo từ!" Đế Tuấn hướng Nữ Oa Nương Nương cáo từ, lại ba lần dặn dò Thập Kim Ô, nhất định phải tuân theo lời nói của Thánh Nhân, nhất thời lại là cha hiền con hiếu, thân ảnh một người cha khiến người ta thổn thức.

Nữ Oa Thánh Nhân lúc này mở miệng nói: "Bệ Hạ tự có thể rời đi, Phục Hy ca ca, huynh muội chúng ta nhiều ngày không gặp, hà tất không ở lại mấy ngày, huynh muội chúng ta cùng sẻ chia nỗi khổ ly biệt." Nữ Oa Nương Nương cố ý giữ Phục Hy lại, Phục Hy trong lòng biết Đế Tuấn trở về sau nhất định sẽ lập tức đại cử dùng binh với Vu tộc, lúc này chính là thời cơ tốt để kiến công lập nghiệp, vì vậy Phục Hy nhất thời lại do dự.

Thấy Phục Hy nhìn về phía mình, Đế Tuấn cười nói: "Chính là nên cùng Nương Nương tỷ đệ thân tình, Phục Hy Đạo hữu cứ việc ở lại, chuyện Yêu tộc, có ta và chư vị đồng đạo lo!" Đế Tuấn một phen đẩy nhường, Phục Hy cũng chỉ có thể ở lại, hắn và Nữ Oa Nương Nương tình nghĩa huynh muội sâu sắc, quả thực đã lâu không có ở riêng.

Kể từ khi gia nhập Yêu tộc Thiên Đình, Phục Hy vẫn luôn bận rộn chuyện tranh bá, căn bản không có thời gian quan tâm đến Nữ Oa Nương Nương.

"Muội muội, hiện giờ là Thánh Nhân Chí Tôn, thật sự không thể giúp Yêu tộc một tay sao?" Đế Tuấn đi rồi, Phục Hy và Nữ Oa chạm gối đàm luận, một lòng tranh bá Hồng Hoang, cũng là một trong đại đạo của y, vì vậy Phục Hy không tiếc tự mình khuyên Nữ Oa Nương Nương.

Lúc này Nữ Oa Nương Nương thở dài một tiếng, mở miệng nói: "Ca ca, Vu Yêu hai tộc tranh bá, là việc trái với thiên hòa, nếu hai tộc

tiếp tục tranh sát, chỉ sợ khí vận tán tận, sẽ không có kết quả tốt.” Nữ Oa Nương Nương lắc đầu không ngừng, nàng biết Vu Yêu nhị tộc đã lún sâu vào vũng lầy, hơn nữa Thiên Đạo muốn ma diệt hai tộc, ai cũng không có cách nào thay đổi đại thế này.

Lúc này Phục Hy cũng lắc đầu nói: “Ta tinh thông Bát Quái Thiên Diễn chi thuật, há lại không biết chuyện Vu Yêu?

Chỉ là đại đạo của ta ở trong lượng kiếp, muội muội đã chứng đạo, nhưng đạo của ta lại xa vời vô kỳ, cho dù biết rõ Vu Yêu lượng kiếp nguy hiểm, nhưng ta vẫn phải tìm kiếm một đường cơ duyên chứng đạo kia!” Phục Hy vừa nói vậy, ngược lại khiến Nữ Oa Nương Nương trong lòng sinh lòng áy náy, ban đầu khi tranh giành tọa vị ở Tử Tiêu Cung, Phục Hy vốn có cơ hội chiếm giữ tọa vị, nhưng vì Nữ Oa Nương Nương, đã từ bỏ cơ duyên của mình, ngược lại thành tựu cho Nữ Oa Nương Nương.

Chính vì lẽ đó, Phục Hy lúc này mới không thể không thân nhập lượng kiếp, khổ sở truy tìm một đường khả năng chứng đạo kia.

Giống như Phục Hy, một loại Tiên Thiên Đại Thần, trong lòng đối với chấp niệm chứng đạo vô cùng sâu nặng, nếu để y từ bỏ chứng đạo, thì chẳng khác gì để y đi chết.

Lúc này Nữ Oa Nương Nương nghe lời nói của Phục Hy, nhất thời cũng không biết nên khuyên Phục Hy thế nào.

Song trong đại kiếp hung hiểm, trước đó Nữ Oa Nương Nương từng dùng đại pháp lực suy diễn vận mệnh của Phục Hy, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Trong Vu Yêu lượng kiếp, ai cũng không có cách nào suy diễn ra đại thế của vị lai.

Cho dù là Thánh Nhân Chí Tôn, cũng chỉ có thể bị thiên cơ che lấp!

“Ca ca cần cẩn thận, ta khi thành Thánh, đã cảm ngộ một tia thiên cơ trong minh minh, Vu Yêu hai tộc, cuối cùng chỉ sợ khó có kết quả tốt, càng nhiều kẻ chủ sự e rằng cũng sẽ thảm tao kiếp nạn, nhất định phải bảo toàn bản thân!” Nữ Oa Nương Nương nắm tay Phục Hy, nhiều năm như vậy, huynh muội sớm tối ở cạnh nhau, nếu Phục Hy có chuyện bất trắc, Nữ Oa Nương Nương không biết nên tự xử lý thế nào.

Phục Hy nhìn Nữ Oa, cười rạng rỡ, “Muội muội Nữ Oa.” Phục Hy trong lòng mang lo âu về chuyện Vu Yêu hai tộc, nhân đây cũng không ở lại lâu, cùng Nữ Oa Thánh Nhân nhàn đàm ba ngày, Phục Hy liền rời Oa Hoàng Cung, phiến tường vân này bay thẳng về Thiên Cung.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân ngồi trong Oa Hoàng Cung, nhìn bóng Phục Hy đi xa, nhất thời trong lòng cảm khái vạn phần.

“Ca ca, bất luận thế nào, ta cũng phải che chở huynh chu toàn, cho dù nghịch thiên mệnh mà làm, từ bỏ thân phận Thánh Nhân chí tôn, cũng nhất định phải lưu lại một con đường sống!” Nữ Oa nương nương mắt nàng hơi đỏ hoe, nhớ lại mọi chuyện, tình quyến luyến với Phục Hy càng sâu đậm.

Yêu Hoàng Đế Tuấn quay về trù tính kế lớn diệt Vu tộc, không mấy ngày sau Phục Hy Đạo hữu cưỡi mây về.

Đế Tuấn mỉm cười hiểu ý, Phục Hy và Nữ Oa Thánh Nhân quan hệ càng tốt, càng có lợi cho Yêu tộc, Đế Tuấn đối với Phục Hy cũng vô cùng yên tâm.

Phục Hy ham mê quyền thế, cùng một loại người với Đế Tuấn, nhân đây Đế Tuấn từ trước đến nay chưa từng hoài nghi Phục Hy, hiện tại thấy Phục Hy về nhanh, Đế Tuấn trong lòng càng thêm an định.

“Theo ta thấy, lúc này nên huy động toàn bộ binh lính Yêu tộc, nhanh chóng tấn công Bất Chu Sơn, đánh cho Vu tộc trở tay không kịp, từ đó triệt để tiêu diệt các bộ lạc Vu tộc!” Đông Hoàng Thái Nhất cất giọng cao nói, đối với Thập Nhị Tổ Vu y chẳng thèm coi ra gì, hiện tại thiếu Hậu Thổ Tổ Vu, Vu tộc ngay cả Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không cách nào bố trí được, Yêu tộc tự nhiên cũng chẳng còn e ngại Vu tộc nữa!

“Đúng!

Đông Hoàng Bệ hạ nói có lý, thừa lúc Vu tộc chưa kịp phản ứng, tung một kích trí mạng triệt để!” Chư vị cường giả cốt lõi Yêu tộc đều nhao nhao bày tỏ thái độ, vào thời khắc quyết định sự sống chết còn hay mất, không nên do dự!

Lúc này Phục Hy vừa hay bước vào đại điện, thân là một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, đối với việc diệt Vu tộc tự nhiên vô cùng ủng hộ.

“Bệ hạ, chuyện không nên chậm trễ, chúng ta lập tức chỉnh đốn binh mã xuất chinh đi!” Phục Hy cũng kiến nghị Đế Tuấn, hiện tại Hậu Thổ Tổ Vu tự thân hóa Luân Hồi, e rằng các Tổ Vu cũng chưa có đối sách, nếu Vu tộc có thời gian tìm ra đối sách, thì sẽ rất khó xử.

Yêu Hoàng Đế Tuấn lúc này nhìn quần chúng phẫn nộ kích động, trong lòng mỉm cười, trước đó y chần chừ không chịu mở lời, chính là muốn các cường giả Yêu tộc hiểu rõ lợi hại trong đó.

Hiện tại thấy sĩ khí có thể dùng được, Yêu Hoàng Đế Tuấn lập tức đứng dậy, cất tiếng lớn nói: “Giờ đây đại chiến Vu Yêu sắp tới, lần này nhất định có thể nhất chiến công thành, khi đó Yêu tộc ta nuốt chửng thiên địa, tứ hải bát hoang sẽ đều là thiên hạ của Yêu tộc ta!

Trận chiến này, phần lớn phải dựa vào chư vị!” “Yêu Hoàng Bệ hạ cứ yên tâm, chúng thần quyết liều chết phụng mệnh!” Đông đảo cường giả cốt lõi Yêu tộc nhao nhao hành lễ, dưới một tiếng lệnh của

Đế Tuấn, mỗi người phi tốc chỉnh đốn Yêu binh thuộc hạ của mình, chuẩn bị cho một trận đại chiến kinh thiên!

Lúc này trong Thiên Cung chiến vân dày đặc, bên Vu tộc cũng đang tích cực chuẩn bị đối sách.

Kể từ khi Hậu Thổ Tổ Vu hóa thân Luân Hồi, khí vận Vu tộc lại tăng thêm không ít, nhưng cũng không cách nào bù đắp sự thật Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thiếu mất một vị trí.

Không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sức chiến đấu của Vu tộc ít nhất cũng giảm một nửa.

Yêu Hoàng Đế Tuấn huy động tam quân, chuẩn bị cho một trận đại chiến chưa từng có, lúc này Yêu Hoàng hỏi thuộc hạ: "Lục Vu Kiếm rèn đúc thế nào rồi?" Bên cạnh Bạch Trạch Yêu Thánh trên mặt mang nét sầu muộn, chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc cứng rắn đáp lời: "Bệ hạ, Lục Vu Kiếm vẫn chưa luyện chế thành công, thật sự là Nhân tộc phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang, bị các cường giả bốn phương che chở, việc thần thu thập hồn phách Nhân tộc cũng vô cùng khó khăn." Yêu Hoàng Đế Tuấn chợt sắc mặt chùng xuống, mở lời nói: "Đại chiến Vu Yêu sắp tới, trước đại chiến, ta muốn thấy Lục Vu Kiếm thành hình!

Bất luận dùng thủ đoạn gì, dù phải trả giá lớn, cũng phải hoàn thành việc này!" Đế Tuấn vô cùng coi trọng Lục Vu Kiếm, năm xưa chỉ cần luyện chế một thanh Lục Vu Kiếm bình thường, cũng có thể tạo ra sát thương vô cùng hiệu quả đối với Đại Vu.

Hiện tại chỉ cần luyện chế thành công Lục Vu Kiếm tối thượng, Đế Tuấn chém giết Thập Nhị Tổ Vu, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Chương 206

Bạch Trạch Yêu Soái bất đắc dĩ, chỉ đành nhận lời: "Bệ hạ cứ yên tâm, trước đại chiến, Bạch Trạch nhất định sẽ thu thập đủ hồn phách Nhân tộc cho Yêu Hoàng Bệ hạ, rèn đúc thành công Lục Vu Kiếm!" Yêu Hoàng Đế Tuấn hài lòng gật đầu, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ đi lo việc này.

Kể từ khi Yêu tộc bắt đầu chém giết Nhân tộc, Nhân tộc đã sớm tản ra chạy trốn, nhiều bộ lạc Nhân tộc đã phản kháng, nhưng cuối cùng đều bị diệt tộc, bị Yêu tộc tàn sát sạch sẽ.

Tuy nhiên, trong một số Nhân tộc lại có cường giả che chở, cũng đã chém giết không ít Yêu tộc.

Ví như ở Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đã che chở một phương Nhân tộc.

Trấn Nguyên Tử ghi hận năm xưa Yêu tộc bức tử Hồng Vân Lão Tổ, do đó chỉ cần Yêu tộc dám đến địa bàn của y, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên luôn tàn sát sạch sẽ, không để sót một ai.

Việc này cũng khiến bảy mươi hai đệ tử dưới trướng Trấn Nguyên Tử danh tiếng vang xa khắp tứ hải, trong Nhân tộc còn thờ Trấn Nguyên Tử Đại Tiên làm Địa Tiên chi Tổ, trong tộc đời đời cúng bái bài vị Trấn Nguyên Tử.

Lại có đệ tử của Đông Vương Công xuất sơn, Thập Nhị Sinh Tiêu phân tán tại các bộ lạc Nhân tộc, được cúng bái làm Đồ Đằng.

Trong đó Dậu Kê giao hảo với Khổng Tuyên, mời Khổng Tuyên ra tay tương trợ, đại chiến mười vị Đại La Kim Tiên của Yêu tộc tại Kim Kê Lĩnh, cuối cùng Yêu tộc bại lui, Khổng Tuyên cũng lập nên uy danh lừng lẫy.

Thân Hầu cũng mời Bạch Viên xuất sơn, dưới Vũ Di Sơn, Bạch Viên một trận diệt sát vô số Yêu tộc, ngày đó máu nhuộm Vũ Di Sơn, xương cốt chồng chất gần như san bằng vô tận núi non xung quanh, tính hung hãn của Bạch Viên cũng khiến Yêu tộc hoàn toàn kinh sợ mà lui.

Cửu Mệnh Thần Tượng tộc cũng thừa cơ ra tay, che chở một phương Nhân tộc, Bạch Tượng sau này còn trở thành biểu tượng Đồ Đằng thánh khiết, cường thế của một bộ lạc Nhân tộc.

Ngược lại, Giáo chủ Nhân giáo, đối với việc Nhân tộc bị tàn sát căn bản chẳng hỏi chẳng hay, Huyền Đô Đại Pháp Sư biết tính tình của lão sư mình, nhưng cũng không dám lên Côn Lôn Sơn cầu tình, chỉ có thể dựa vào Không Động Ấn, che chở cho Nhân tộc dưới Thủ Dương Sơn.

Yêu tộc tự nhiên biết Thái Thanh Thánh Nhân thiết lập Nhân giáo, do đó vạn lần không dám làm càn dưới Thủ Dương Sơn.

Bất quá, phần lớn Nhân tộc phân tán bên ngoài phát triển đều bị tàn sát sạch sẽ, chỉ có Nhân tộc được cường giả che chở mới được bảo tồn một chút.

Đông Vương Công không ngăn cấm đệ tử hạ sơn hành đạo, hiện tại y cũng có đệ tử đông đảo, nếu đều phải từng người một tự tay chỉ dạy, Đông Vương Công cũng chẳng cần tu hành nữa.

Đối với việc rèn luyện ở Hồng Hoang, Đông Vương Công chưa từng phản đối, nếu đệ tử của y bị giết chết, đến trốn cũng không trốn thoát được, thì chỉ có thể trách mình không có bản lĩnh.

Nếu sinh linh khác bị môn nhân của y chém giết, thì chỉ có thể trách đối phương xui xẻo.

Chỉ cần những nhân vật cấp lão tổ sau lưng không ra tay, Đông

Vương Công cũng lười đi quản mấy tiểu bối đao kiếm tương tàn.

Con đường tu hành nào có phải là con đường bằng phẳng, ngược lại, chết ta sống ngươi, mới là diện mạo chân thực trên con đường tu đạo.

Từng chồng xương trắng, tô vẽ nên con đường thành đạo của một người.

Nếu tranh giành với thế gian, thì đừng nên tu luyện tham thiên đại đạo nữa!

Yêu tộc khắp nơi săn giết Nhân tộc, đối với những Yêu tộc bị các đại thần thông giả chém giết, lần này bên Yêu tộc lại hoàn toàn giả vờ như không biết gì, chỉ né tránh những nơi đó, chuyển sang tàn sát các bộ lạc khác.

Bạch Trạch Yêu Thánh lắc đầu không ngừng, ra sức tàn sát Nhân tộc, chỉ vì muốn chế tạo gấp Lục Vu Kiếm, Yêu Hoàng Bệ hạ thúc giục rất gấp, do đó căn bản không có thời gian dây dưa với các tu sĩ khác, hiện tại thu thập đủ hồn phách Nhân tộc mới là việc quan trọng nhất.

Bạch Trạch Yêu Thánh chủ trì việc này, không thể để bị Yêu Hoàng Đế Tuấn trách phạt.

Huống hồ đại chiến Vu Yêu hai tộc đã gần kề, nếu một trận có thể nhất cử tiêu diệt Vu tộc, thì đó là công tích thiên thu vạn đại, tổn hao một vài binh tướng Yêu tộc không quan trọng thì có đáng gì?

Yêu tộc gấp rút chế tạo Lục Vu Kiếm, sóng gió lớn này đã sớm truyền đến tai các Tổ Vu.

Sau khi mất đi Hậu Thổ Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể làm chỗ dựa được nữa, hiện tại nếu lại để Yêu tộc luyện chế ra Lục Vu Kiếm, chẳng phải Vu tộc sẽ hoàn toàn bị áp chế

sao?

“Đại ca, lúc này chỉ có thể cầu viện Đông Vương Công đạo hữu mà thôi, ngày đó ở Địa Phủ, Hậu Thổ muội muội từng nói, vào thời khắc mấu chốt, Đông Vương Công đạo hữu có thể giúp đỡ ta!” Trúc Cửu Âm kiến nghị Đế Giang Tổ Vu, hiện tại Yêu tộc gấp rút chế tạo Lục Vu Kiếm, do mối quan hệ với Hậu Thổ Tổ Vu, Vu tộc không muốn ra tay với Nhân tộc.

Như vậy, cũng không cách nào ngăn cản hành động của Yêu tộc, nếu cứ để Yêu tộc luyện chế thành Lục Vu Kiếm, nếu Vu tộc không có đối sách, sẽ rơi vào chốn vạn kiếp bất phục.

“Nha!

Năm xưa Hậu Thổ muội tử từng nói, Đông Vương Công đạo hữu sẽ giúp đỡ ta, trước đây chúng ta đã liên thủ vài lần với Đông Vương Công đạo hữu, hiện tại chính là lúc cần tìm y giúp đỡ!” Chúc Dung Tổ Vu lúc này cũng đứng dậy, đều đồng ý tìm Đông Vương Công giúp đỡ.

Đế Giang Tổ Vu cân nhắc lại ba lần, cuối cùng đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Trước đó Vu tộc và Đông Vương Công có vài lần giao thiệp, đôi bên vô cùng quen thuộc.

Đế Giang Tổ Vu dẫn theo Trúc Cửu Âm, Chúc Dung, Huyền Minh, một hàng bốn vị Tổ Vu cùng đi đến Bồng Lai Tiên Đảo, những vị Tổ Vu còn lại thì ngự trấn Bất Chu Sơn.

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa đã tràn ngập kiếp khí, cùng với nhiều năm Vu Yêu hai tộc tranh đấu, cộng thêm gần đây Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, kiếp khí trong Hồng Hoang đã tích tụ đến cực hạn.

Đế Giang Tổ Vu dẫn theo ba vị Tổ Vu đến Bồng Lai Tiên Đảo, lúc

này nhìn cảnh tượng phồn hoa của một mạch Bồng Lai Tiên Đảo, không khỏi cảm thán không thôi.

"Năm xưa Vu tộc chúng ta cũng phồn hoa như vậy, đáng tiếc nhiều năm tranh đấu, khắp nơi đều chiến hỏa khói lửa, ngược lại chẳng bằng một mạch của Đông Vương Công ẩn mình ngoài hải ngoại lại thấy phồn vinh hưng thịnh!" Thấy Đế Giang Tổ Vu cảm khái, Chúc Dung lập tức mở lời nói: "Đại ca, chỉ cần chúng ta hạ gục Yêu tộc, đợi sau khi nhất thống Hồng Hoang, Vu tộc chúng ta nhất định sẽ lại phồn thịnh!" Lời nói của Chúc Dung Tổ Vu khiến Đế Giang Tổ Vu sửng sốt, kể từ khi Hậu Thổ Tổ Vu tự thân hóa Luân Hồi, Đế Giang Tổ Vu những năm này luôn lo lắng không thôi, mất đi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Đế Giang Tổ Vu trong lòng không còn tự tin.

Đối với Yêu tộc, Đế Giang Tổ Vu hiện tại lại chẳng chút nào coi ra gì nữa.

Trên Bồng Lai Tiên Đảo, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng song tu đã xong, kể từ lần song tu này, thực lực của Tây Vương Mẫu ngày càng tăng lên, Đông Vương Công cũng không chút tiếc nuối giúp đỡ Tây Vương Mẫu.

Hiện tại Tây Vương Mẫu đã nhìn thấy Tự Ngã Thi, chỉ chờ thời cơ chín muồi, có thể chém ra Tự Ngã Thi, khi đó lại Tam Thi Hợp Nhất, thì có thể triệt để thành Thánh.

"Thái Chân, ta hiện tại còn chưa chém ra Tự Ngã Thi, nhìn nàng xem, lĩnh ngộ đại đạo đã vượt qua ta rồi!" Đông Vương Công tự nhận không bằng, Tây Vương Mẫu thì cười nói: "Nếu ta vượt qua chàng, khi đó ta lại dùng song tu bí pháp, giúp chàng cũng lĩnh ngộ đạo chân, chẳng phải chàng thích song tu chi thuật nhất sao?" Lời nói của Tây Vương Mẫu thêm dầu vào lửa (ý là trêu chọc), lại khiến Đông Vương

Công không biết nên đáp lời thế nào.

Song tu chi thuật, vốn cần đôi bên đối đãi chân thành, Đông Vương Công tuy nhiên đã vài lần không giữ được mình, trực tiếp phá bỏ đạo cảnh, nhưng vốn là đạo lữ, cũng không có gì đáng nói.

Ngay lúc Đông Vương Công đang ngượng ngùng, Ngọc Dương Tử đến trước đại điện, "Bẩm báo Sư tôn, các Tổ Vu của Vu tộc đến bái kiến, hiện đã ở ngoài điện." "Mời bốn vị Tổ Vu vào điện thượng tọa!" Đông Vương Công đã sớm biết chuyện các Tổ Vu đến bái kiến, thân là Thánh Nhân, tự nhiên tiên tri tiên giác.

Nguyên Thần đột phá Thánh Cảnh, có rất nhiều chỗ tốt, không chỉ giúp ích rất nhiều cho việc tu hành, mà phương diện động triệt tiên cơ cũng vô cùng mạnh mẽ.

Kẻ địch cách vạn dặm động một ý niệm, Thánh Nhân cũng có thể cảm nhận được, cảm ứng nhạy bén đến mức siêu phàm nhập thánh.

"Đông Vương Công đạo hữu, lại lần nữa bái kiến Bồng Lai Tiên Đảo, đã quấy rầy nhiều, mong đạo hữu lượng thứ!" Đế Giang Tổ Vu hạ thấp thái độ, dù sao hiện tại tình thế Vu tộc vô cùng bất lợi, Đế Giang Tổ Vu vì Vu tộc, cũng không thể không hạ thấp thân phận một chút.

Đông Vương Công cười nói: "Chư vị Tổ Vu từ xa đến, đáng làm khách quý, ta đã lệnh cho người hầu bày biện mỹ tửu giai hào, chúng ta không bằng vừa ăn vừa nói chuyện!" Đông Vương Công chỉ vào mỹ tửu giai hào, hoa quả trân tu trên bàn, hương vị ngọt ngào quyến rũ đó khiến các Tổ Vu cũng không khỏi ngón trỏ run rẩy (thèm ăn).

Thấy Đông Vương Công tiếp đãi lễ độ như vậy, Đế Giang Tổ Vu trong lòng vô cùng cảm kích, mở lời nói: "Đông Vương Công đại bằng hữu hậu đãi, chúng ta cung kính không bằng tuân mệnh." "Ha ha ha!" Nhất thời chủ khách vui vẻ, Tây Vương Mẫu ở bên cạnh làm

bạn, hai bên thủ lĩnh đàm luận vô cùng hòa hợp.

"Chẳng giấu gì Đông Vương Công đạo hữu, hiện tại binh mã Yêu tộc điều động thường xuyên, chắc chắn không lâu nữa sẽ có một trận ác chiến, Vu tộc chúng ta mất đi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, không có chỗ dựa, mới đến đây thỉnh giáo Đông Vương Công đạo hữu!" Đế Giang Tổ Vu trên mặt lộ vẻ sầu muộn, đặt ly ngọc dạ quang màu trắng xuống, chỉ thấy mỹ tửu cũng chẳng còn thấy có vị gì.

"Đế Giang Tổ Vu cớ gì phải phiền não, tuy nhiên Hậu Thổ đạo hữu hóa thân Luân Hồi, không cách nào bổ sung đầy đủ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng đại trận, vẫn không phải là không có cách nào bố trí lại!" Đông Vương Công một lời kinh thiên, các Tổ Vu nhìn nhau vài lần, thân là Tổ Vu đều không có cách nào cứu vãn, Đông Vương Công làm sao có thể khiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trọng hiện được?

Chương 207

"Đông Vương Công đạo hữu, không biết đạo hữu nói lời này là có ý gì?" Đế Giang Tổ Vu nhất thời cũng mơ hồ không hiểu, cẩn thận từng li từng tí hỏi Đông Vương Công.

"Dùng Vu tộc khác, thay thế Hậu Thổ Tổ Vu, như vậy, bổ sung vị trí trận của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chẳng phải có thể tái hiện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?" Đông Vương Công bình thản mở lời, nói phương pháp đó cho các Tổ Vu.

Đế Giang Tổ Vu kinh ngạc, phương pháp đó quả thực có thể, nhưng chuyển ý nghĩ một cái, ai lại có thể thay thế Hậu Thổ Tổ Vu được chứ?

Sức phản phệ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quá mạnh mẽ, ngay cả Đại Vu cũng không thể chịu đựng, Tổ Vu cũng phải liều mình trọng thương mới có thể vận chuyển đại trận.

Như vậy, để ai thay thế Hậu Thổ Tổ Vu đây?

Bốn vị Tổ Vu mặt đối mặt nhìn nhau, Huyền Minh Tổ Vu không nhịn được hỏi: "Đông Vương Công đạo hữu, theo ý thấy, ai có thể thay thế Hậu Thổ muội muội, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đây?" Bốn vị Tổ Vu nhìn Đông Vương Công, ngay cả Tây Vương Mẫu lúc này cũng ngừng động tác trong tay, muốn biết Đông Vương Công nói người được chọn là ai.

Đông Vương Công thấy mọi người đều coi trọng như vậy, cười nói: "Cửu Phượng!" Cửu Phượng, muội muội cùng cha cùng mẹ của Cường Lương Tổ Vu, và Cường Lương Tổ Vu có thể nói là huynh muội song sinh, Đại Vu Cửu Phượng mang trong mình một nửa giọt Tinh Huyết Bàn Cổ, thực lực trong tất cả các Đại Vu cũng là mạnh

mẽ nhất.

Nhân đây dùng Cửu Phượng thay thế Hậu Thổ Tổ Vu, hiện tại xem ra là có hy vọng nhất.

Đế Giang Tổ Vu lúc này lại lắc đầu thở dài nói: "Cửu Phượng thực lực mạnh mẽ, có thể trực tiếp đuổi kịp thế hệ Tổ Vu chúng ta, nhưng căn nguyên tiên thiên không đủ, nếu cưỡng ép bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ e đại trận còn chưa vận chuyển, Cửu Phượng sẽ chết trước trong trận!" Sức phản phệ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quá lớn, dù có trận kỳ do Đông Vương Công giúp luyện chế, nhưng cũng không phải ai cũng có thể tùy ý bố trí.

Cửu Phượng thực lực mạnh, có thể đứng đầu trong các Đại Vu, nhưng bảo y bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vẫn không có khả năng.

Trong mắt Đế Giang Tổ Vu đầy vẻ thất vọng, nếu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể trọng hiện, thì Vu tộc còn có một tia hy vọng.

Nhưng hiện tại xem ra, ngay cả Đông Vương Công cũng không có biện pháp giúp đỡ.

Lúc này Đông Vương Công thấy các Tổ Vu đều thất vọng, cười nói: "Hiện tại Cửu Phượng không được, không có nghĩa là sau này Cửu Phượng cũng không được!" "Đông Vương Công đạo hữu, chẳng lẽ đạo hữu có biện pháp sao?" Đế Giang Tổ Vu vô cùng tín nhiệm Đông Vương Công, vừa nghe giọng điệu của Đông Vương Công, lập tức mong đợi nhìn Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công thuận tay lấy ra một vật, như một đoạn xương gãy, chỉ lớn bằng quả táo đỏ.

Bốn vị Tổ Vu nhìn vật đó đều sửng sốt, Đông Vương Công lấy xương khô làm gì?

Nhưng khi Đế Giang Tổ Vu tiếp nhận đoạn xương gãy trong tay Đông Vương Công, trong mắt y lập tức hóa thành vẻ kinh hãi.

"Di cốt của Phụ Thần!" Đế Giang Tổ Vu trong mắt đầy kinh hãi, không nhịn được kinh hô thành tiếng.

"Cái gì!" Ba vị Tổ Vu khác cũng đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng vây quanh Đế Giang Tổ Vu.

"Quả thực là di cốt của Phụ Thần!" Trúc Cửu Âm kinh hãi nhìn đoạn xương, cũng vô cùng kinh hãi.

"Di cốt của Phụ Thần, vì sao lại nát vụn thành ra thế này?

Chẳng lẽ, ai đó đã chặt xương của Phụ Thần, ..." Trúc Cửu Âm không nói tiếp được, vì suy đoán như vậy quá kinh thiên hãi tục.

Ai có thể đánh gãy xương của Bàn Cổ Đại Thần!

Đó là thần tôn đỉnh thiên lập địa!

Nhưng đoạn xương trước mặt lại là xương, tuyệt đối không mục nát!

Bốn vị Tổ Vu nhìn Đông Vương Công, trong mắt đều có vẻ nghi vấn.

Đông Vương Công lắc đầu nói: "Ta có được cơ duyên này trên đỉnh Bất Chu Sơn, lúc đó Thiên Cung còn chưa xuất thế, lúc ta thấy xương khô đó, đã như vậy rồi, còn về nguyên nhân khiến thần cốt của Bàn Cổ Đại Thần vỡ vụn, ta cũng không biết chút nào." Đế Giang Tổ Vu nghe vậy gật đầu, y nhìn xem, xương vụn có thể là bị vỡ lúc Bàn Cổ Đại Thần còn sống, chuyện lúc đó, Đông Vương Công không thể nào biết được.

Bất quá, hiện tại điều quan trọng nhất không phải là lịch sử của xương vụn, mà là xương vụn, có thể xoay chuyển cục diện hiện tại của Vu tộc hay không!

"Xương vụn thần diệu vô biên, các ngươi cứ lấy đi, để Đại Vu Cửu Phượng luyện hóa, kết hợp với một nửa giọt Tinh Huyết Bàn Cổ Đại Thần, nhất định có thể lại cường hóa nhục thân, khi đó có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đông Vương Công giao di cốt Bàn Cổ Đại Thần cho các Tổ Vu, lúc này Đế Giang Tổ Vu lại có chút do dự.

Thần vật trong tay Đông Vương Công không thể không có tác dụng, dù sao đây cũng là di cốt Bàn Cổ Đại Thần!

Một sợi lông của Bàn Cổ Đại Thần cũng có thể hóa thành một vì sao, huống hồ là một khối thần cốt?

"Đông Vương Công đạo hữu, ..." Đế Giang Tổ Vu đang định mở lời, nhưng bị Đông Vương Công phất tay cắt ngang lời y.

"Đế Giang Tổ Vu cứ việc lấy đi, thần cốt tuy có chút tác dụng với ta, nhưng hiện tại cục diện Vu tộc quan trọng, đừng khách khí với ta!" Đông Vương Công trước đó vài lần đều giao dịch bình đẳng với Vu tộc, nhưng lần này lại khoanh tay nhượng bộ.

Trong đó tự nhiên có thể diện của Hậu Thổ Thánh Nhân, dù sao, người trước mặt đều là đại cữu ca của Đông Vương Công a, chẳng lẽ còn muốn thứ gì nữa sao?

Hơn nữa, nếu Vu tộc không địch lại Yêu Hoàng Đế Tuấn, sau đó Vu tộc bị diệt, thì một mạch Bồng Lai Tiên Đảo sẽ là kẻ tiếp theo bị công kích.

Đông Vương Công tuy không sợ Yêu tộc, nhưng càng muốn thấy Yêu tộc bị diệt, để khỏi gây thêm phiền phức cho y.

Tây Vương Mẫu lúc này lại nhìn Đông Vương Công đầy ẩn ý, Đông Vương Công đối với người ngoài luôn phân định rõ ràng lợi ích.

Chẳng phải thấy Côn Ngư đó sao, sau khi đầu phục Đông Vương Công, y ngoan ngoãn dâng Tinh Huyết sau vài vạn năm, Đông Vương Công lại chưa từng miễn việc tiêu hao Tinh Huyết.

Nhưng hiện tại nhìn xem, hành động vô ý của Đông Vương Công, lại coi các Tổ Vu là người nhà.

Nhìn vào điều đó, Tây Vương Mẫu trong lòng thở dài một tiếng, tâm tình vốn đang vui vẻ, cũng khó tránh khỏi có chút mất mát.

Nàng, rốt cuộc vẫn không thể hoàn toàn chiếm hữu Đông Vương Công.

Nhưng, có thể trở thành đạo lữ của y, chẳng lẽ không đủ sao?

Tây Vương Mẫu suy nghĩ đến đó, nhớ đến sự chăm sóc của Đông Vương Công, khắp nơi đều ân cần, nàng mỉm cười, trong lòng nhẹ nhõm.

Đông Vương Công muốn mạnh mẽ, một mình y, thật sự có chút không theo kịp!

Lúc này Đế Giang Tổ Vu đối với Đông Vương Công thiên ân vạn tạ, một đoạn xương khô, đối với Vu tộc ý nghĩa phi phàm, thậm chí thật sự có thể cứu toàn bộ tính mạng Vu tộc!

Đế Giang Tổ Vu lại ba lần chân thành bái tạ, mới trịnh trọng cất di cốt Bàn Cổ Đại Thần đi.

Trúc Cửu Âm lúc này mở lời nói: "Đông Vương Công đạo hữu, Yêu Hoàng Đế Tuấn tàn sát Nhân tộc, tế luyện Lục Vu Kiếm, biết rõ Nhân tộc do đạo hữu và Nữ Oa Thánh Nhân sáng tạo, lại dám ngang nhiên như vậy, đạo hữu có cách nào đối phó với Yêu tộc không?" Trúc Cửu Âm Tổ Vu cũng là người có tâm tư thông suốt, vốn định

khuấy động sự thù địch của Đông Vương Công với Yêu tộc, nhưng Đông Vương Công đối với sống chết của Nhân tộc, lại chẳng hề để ý.

Xen vào chuyện Nhân tộc, chẳng qua cũng vì muốn có chút khí vận.

Lúc này Đông Vương Công nói: "Yêu tộc luyện chế Lục Vu Kiếm đó, cớ sao không luyện chế Đồ Yêu Kiếm chứ?" Đông Vương Công lấy ra một bản đồ trận pháp luyện chế Đồ Yêu Kiếm, đưa cho Trúc Cửu Âm Tổ Vu.

Đồ Yêu Kiếm, chính là mật bảo khắc chế Nguyên Thần Yêu tộc, luyện chế cũng vô cùng đơn giản, dược liệu cần thiết chính là sát khí khắp nơi trong trời đất.

Chương 208

"Tuyệt diệu!

Dùng sát khí luyện chế Đồ Yêu Kiếm, chỉ cần Yêu tộc bị kiếm làm bị thương, lập tức sẽ bị sát khí ăn mòn Nguyên Thần, khi đó sức chiến đấu hoàn toàn mất hết, thì còn tác dụng gì nữa!" Trúc Cửu Âm lớn tiếng tán thán, Đồ Yêu Kiếm, như bôi độc lên vết thương vậy, thấy máu phong hầu!

Hơn nữa trên kiếm, còn pha tạp sát khí độc nhất trời đất nữa chứ!

Đông Vương Công nói phương pháp bí truyền luyện chế Đồ Yêu Kiếm cho Vu tộc, khiến các Tổ Vu vui mừng khôn xiết.

Bất quá, các Tổ Vu không giỏi luyện khí, chỉ có thể lại cầu Đông Vương Công giúp luyện chế Đồ Yêu Kiếm.

"Đông Vương Công đạo hữu, việc thu thập sát khí ta sẽ làm, nhưng luyện chế Đồ Yêu Kiếm, phải làm phiền đạo hữu giúp đỡ!" Đế Giang Tổ Vu mở lời nói, đã làm phiền Đông Vương Công, do đó cũng không ngại để Đông Vương Công giúp thêm một số việc.

Đông Vương Công gật đầu đồng ý: "Các Tổ Vu cứ yên tâm, trước tiên cứ đi thu thập sát khí, sau khi ta sắp xếp xong chuyện Bồng Lai Tiên Đảo, lập tức sẽ đến giúp luyện chế Đồ Yêu Kiếm!" Được lời hứa của Đông Vương Công, các Tổ Vu lại vội vã quay về sắp xếp chuyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Đế Giang Tổ Vu cười nói: "Nếu đã như vậy, ta đi trước một bước, dưới Bất Chu Sơn cung kính đợi đại giá của Đông Vương Công đạo hữu!" Bốn vị Tổ Vu rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, không ngừng nghỉ quay về chuẩn bị.

Hiện tại Lục Vu Kiếm của Yêu tộc có thể luyện thành bất cứ lúc nào, Đồ Yêu Kiếm của Vu tộc lại chưa bắt đầu luyện chế, do đó thời

gian còn lại không nhiều.

Chuyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, và Đồ Yêu Kiếm, đều liên quan đến sự sống còn của Vu tộc trong tương lai.

"Đại ca, hiện tại có Đông Vương Công đạo hữu giúp đỡ, cộng thêm Đồ Yêu Kiếm và các thần binh khác, khi đó Vu tộc chúng ta không hẳn là không có sức chiến đấu!" Trúc Cửu Âm đầy tự tin, tâm trạng u ám vốn có cũng trở nên tốt đẹp, như thể đã thấy một tia hy vọng thắng lợi.

Các Tổ Vu khác cũng nhao nhao gật đầu, không ngừng nghỉ, bay thẳng đến Bất Chu Sơn.

Tiễn đi bốn vị Tổ Vu, lúc này Tây Vương Mẫu lại nhìn Đông Vương Công hỏi: "Đế Quân, trước đó vài lần, chàng đều giao dịch công bằng với Vu tộc, vì sao lần này lại chẳng lấy chút nào, mà lại ra sức giúp đỡ Vu tộc khắp nơi?" Trong lòng Tây Vương Mẫu có chút nghi ngờ, Đông Vương Công lúc này cũng ngượng ngùng không thôi.

"Hiện tại tình thế Vu tộc vô cùng nghiêm trọng, không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu tộc khó chống lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Hoàng Đế Tuấn, nếu Vu tộc thực lực quá yếu, khi đó sẽ bị Yêu tộc triệt để tiêu diệt." Đông Vương Công nói lý lẽ, cũng không giải thích thêm nữa.

Vu tộc nếu bị áp đảo, thì sau này Yêu tộc một nhà độc bá, đối với một mạch của Đông Vương Công căn bản không có bất kỳ lợi ích nào.

Vu tộc nếu có sức chiến đấu, hoặc là cùng Yêu tộc đồng quy vu tận, thì sau này Đông Vương Công có thể nhân thế mà nắm giữ thiên hạ.

Khi đó xác thịt của hai tộc Vu Yêu, cũng sẽ là vật trong túi của

Đông Vương Công!

Đông Vương Công tu hành thần tàng chi thuật, tinh hoa máu huyết của những chí tôn Vu Yêu đó, nếu tử trận, là dược liệu thích hợp nhất để luyện chế Thần Tàng.

Tứ Hoàng Nhất Đế của Yêu tộc, các Tổ Vu của Vu tộc, tinh huyết của những cường giả này đều là thứ Đông Vương Công vô cùng cần.

Hiện tại tuy nhiên Đông Vương Công đã gần ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng, nhưng y cũng muốn chuẩn bị trước cho bước tu hành tiếp theo.

"Sau khi luyện hóa ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng, bước tiếp theo là mở tế bào Thần Tàng, như vậy, vẫn sẽ cần lượng lớn tinh huyết của cường giả a!" Đông Vương Công thầm thì lẩm bẩm trong lòng, y nhìn Vu tộc ra sức giúp đỡ, chẳng lấy chút nào, nhưng mục đích thực sự, chính là tinh huyết của tất cả cường giả hai tộc Vu Yêu!

Tây Vương Mẫu hiểu rõ đại đạo mà Đông Vương Công tu luyện, do đó Đông Vương Công vừa nói đơn giản, Tây Vương Mẫu đã đoán ra mọi chuyện sau đó.

Hiện tại khí tức lượng kiếp tràn ngập giữa trời đất, nhưng Đông Vương Công là Thánh Nhân chí tôn, do đó Tây Vương Mẫu cũng không cần quá lo lắng.

"Đi sớm về sớm, ta sẽ đợi ở Bồng Lai Tiên Đảo!" Tây Vương Mẫu từ biệt Đông Vương Công, trên Bồng Lai Tiên Đảo tự nhiên có Tây Vương Mẫu trông nom, Đông Vương Công mới có thể yên tâm rời đi.

Đông Vương Công sau khi thu xếp đơn giản một chút, liền rời khỏi Bồng Lai Tiên Đảo, cùng Ngọc Dương Tử đi thẳng đến Hồng Hoang đại lục.

Trên đường Đông Vương Công không đi đến Bất Chu Sơn, mà đến U Minh Địa Phủ.

"Đế Quân!" Thấy Đông Vương Công đến, trên mặt Hậu Thổ Thánh Nhân lộ vẻ hân hoan, nhưng khi nhìn thấy Ngọc Dương Tử bên cạnh Đông Vương Công, lập tức dừng bước, vẻ hân hoan trên mặt cũng thu lại một chút.

Hậu Thổ Thánh Nhân thông minh đến mức nào, nhìn Ngọc Dương Tử, y biết thân phận của Ngọc Dương Tử, hiện tại chuyện của Đông Vương Công và Hậu Thổ Thánh Nhân chưa công khai, Hậu Thổ Thánh Nhân tự nhiên phải đề phòng một chút, để tránh chuyện truyền đến tai Tây Vương Mẫu, gây mâu thuẫn cho mối quan hệ của hai người Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Đại đệ tử Ngọc Dương Tử của ta, sau này ta sẽ để Ngọc Dương Tử trấn thủ A Tu La Đạo, như vậy, nếu ai muốn gây phiền phức cho Địa Phủ, ta Đông Vương Công cũng có cái cớ danh chính ngôn thuận để nhúng tay vào." Hậu Thổ Thánh Nhân cười nói: "Đế Quân nghĩ quả là chu toàn, ta không ở trong Hoàng Tuyền Địa Phủ, ai cũng không dám đắc tội ta, nếu không, bảo đảm sẽ khiến một mạch môn nhân của y đều đầu thai vào súc sinh đạo, xem còn dám kiêu ngạo không." Hậu Thổ Thánh Nhân mím môi cười, Ngọc Dương Tử tiến lên một bước, thi lễ bái nói: "Kiến Hậu Thổ Thánh Nhân, Thánh Nhân kim an!" Ngọc Dương Tử tính cách ôn hòa, chuyện Hậu Thổ Tổ Vu tự thân hóa Luân Hồi, tạo phúc chúng sinh cũng biết rất rõ, đối với hành vi xả thân vì người của Hậu Thổ Thánh Nhân y cũng vô cùng kính phục.

Hậu Thổ Thánh Nhân hài lòng gật đầu: "Địa Phủ của ta đang thiếu nhân tài như Ngọc Dương Tử, Đế Quân đã giúp ta không ít!" Đông Vương Công lúc này nói với Ngọc Dương Tử: "A Tu La Đại Giáo cũng giao cho con quản lý, sau này sinh sát đoạt lấy, cứ cân nhắc mà

làm, không có đại sự, không cần bẩm báo ta, trong Địa Phủ, cứ nghe theo sắp xếp của Hậu Thổ Thánh Nhân là được!" Đông Vương Công đối với Ngọc Dương Tử tuyệt đối tín nhiệm, hiện tại Ngọc Dương Tử thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, để y vào Địa Phủ, không chỉ để lịch luyện, đồng thời cũng để tìm kiếm khế cơ, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Vào Địa Phủ, chưởng quản A Tu La Đạo, thống lĩnh A Tu La Đại Giáo, như vậy, khí vận của Ngọc Dương Tử ắt hẳn sẽ càng thêm hùng hậu, khi đó tu hành tự nhiên sẽ sự bán công bội.

Đông Vương Công tấm lòng bồi dưỡng Ngọc Dương Tử, Ngọc Dương Tử đương nhiên cảm nhận rất sâu sắc.

"Sư tôn cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ nghe theo sắp xếp của Hậu Thổ Thánh Nhân, chưởng quản tốt một mạch A Tu La!" Đông Vương Công gật đầu không ngừng, Ngọc Dương Tử tính tình trầm ổn, Đông Vương Công khá yên tâm về y.

"Ta muốn đến Bất Chu Sơn tranh đấu một trận, sau này mọi việc giao cho nàng!" Đông Vương Công từ biệt Hậu Thổ Thánh Nhân, Hậu Thổ Thánh Nhân tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng cũng biết dụng ý Đông Vương Công đến Bất Chu Sơn.

"Đế Quân cứ việc hành sự tiện lợi, sau này chúng ta tụ hội lại cũng không muộn!" Hậu Thổ Thánh Nhân dù sao vẫn lo cho Vu tộc, cũng không giữ Đông Vương Công lâu.

Đông Vương Công căn dặn đơn giản, lại tuyên bố thân phận của Ngọc Dương Tử trong tộc A Tu La, giao hai kiếm Nguyên Đồ A Tỳ vào tay Ngọc Dương Tử, Đông Vương Công mới rời khỏi U Minh Địa Phủ.

Đông Vương Công rời khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, sắp xếp Ngọc Dương Tử ở Vô Biên Huyết Hải.

Sau này Lục Đạo Luân Hồi chính là nơi không ngừng tụ hội khí vận và công đức, nếu không có mối quan hệ thân mật giữa Đông Vương Công và Hậu Thổ Tổ Vu, há ai cũng có thể thống lĩnh một trong Lục Đạo sao?

Sau này Địa Tạng Vương Bồ Tát của Phật môn, còn muốn chui đầu vào Địa Phủ.

Tuyên dương Địa Ngục chưa trống thì thề không thành Phật, chẳng phải rõ ràng là muốn ở lại Địa Phủ không đi sao?

Bất quá, trong lịch sử, Địa Phủ đã sớm bị Tam Thanh Lão Tổ và Tây Phương Nhị Thánh chia cắt thực lực, sức mạnh của Vu tộc cũng chỉ có thể tự vệ, căn bản không cách nào thật sự chưởng quản Địa Phủ.

Hiện tại Đông Vương Công và Hậu Thổ Thánh Nhân chưởng quản Địa Phủ, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không để thế lực khác nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi nữa, nếu ai dám vươn móng vuốt ra, thì phải chuẩn bị tinh thần bị chém giết như Minh Hà Lão Tổ.

Hiện tại để Ngọc Dương Tử nhập trú Vô Biên Huyết Hải, Đông Vương Công đã bố trí một nước cờ cho sau này.

"Thiên Đình tương lai, Tam Thanh Tứ Ngự đó, cũng đã chia nhau không ít thực quyền, Xiển Tiệt Nhị Giáo, trong Thiên Cung cũng chiếm cứ không ít chức vụ, nếu sau này Thiên Đình bị ta thống lĩnh, ai cũng đừng hòng thâm nhập vào đó!" Đông Vương Công khinh thường nói, Thiên Cung tương lai, thế lực khác muốn sắp xếp một cung nữ quét dọn cũng không được!

Lúc Đông Vương Công đến dưới Bất Chu Sơn, các Tổ Vu đang vội vàng thu thập sát khí.

Di cốt Bàn Cổ Đại Thần giao cho Cửu Phượng, Sư tôn của Cửu

Phượng là Huyền Minh Tổ Vu, lúc này cũng đang nỗ lực giúp Cửu Phượng luyện hóa thần cốt, mong y sớm ngày đột phá tu vi.

Cửu Phượng vốn là do một nửa giọt Tinh Huyết Bàn Cổ hóa thành, nếu có thể triệt để dung hợp Thần Cốt Bàn Cổ, lại có khả năng thật sự đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ cần Cửu Phượng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực ngang bằng với Tổ Vu, khi đó bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nên có thể chịu đựng được sức phản phệ của trận pháp.

"Đông Vương Công đạo hữu, y đến nhanh thật!" Chúc Dung Tổ Vu ha ha đại tiếu, khoảng thời gian này Vu tộc bận rộn không ngừng, vừa phải chuẩn bị phòng ngự, lại phải thu thập sát khí, lại phải đề phòng Yêu tộc thăm dò, thật sự bận đến không thể tách rời.

Đông Vương Công lúc này nhìn các Tổ Vu bận rộn, mở lời nói: "Lục Vu Kiếm của Yêu tộc không biết luyện hóa thế nào rồi, ta nếu đến muộn, đến sau người ta, khi đó lại luyện thành Đồ Yêu Kiếm, thì còn tác dụng gì nữa chứ?" Lúc này các Tổ Vu nhao nhao tập trung lại, việc thu thập sát khí, tuy nhiên các Vu tộc khác cũng có thể làm, nhưng hiệu suất quá thấp, do đó các Tổ Vu tự thân ra trận, đã thu thập được lượng lớn sát khí.

Chương 209

Đông Vương Công lúc này vừa nhìn, lắc đầu nói: "Không được, còn thiếu nhiều lắm!" Chúc Dung Tổ Vu hai mắt trợn tròn, hơn mười Tổ Vu thu thập nhiều sát khí như vậy, Đông Vương Công lại nói còn kém xa!

Lúc này Đông Vương Công tế xuất Càn Khôn Đỉnh, nhất thời khí tức hỗn độn vô cùng tràn ngập ra, kể từ khi luyện hóa Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong Càn Khôn Đỉnh để tạo hóa Nhân tộc, Càn Khôn Đỉnh đã có một số biến hóa kỳ diệu.

Tuy nhiên hiện tại Càn Khôn Đỉnh không biến thành một kiện Công Đức Chí Bảo, nhưng lại có thêm một số điều so với trước đây, là chí bảo Đông Vương Công mang theo từ khi sinh ra, Đông Vương Công có kỳ vọng lớn.

Đông Vương Công lúc này pháp quyết vừa thúc, lượng lớn sát khí lập tức bị Càn Khôn Đỉnh hấp vào trong, sát khí tràn ngập trời đất trước đó, lập tức biến mất sạch sẽ.

Chúc Dung Tổ Vu nhìn xem, trợn mắt nhìn, y thấy quả thực còn kém xa!

"Tiếp tục thu thập sát khí!" Đế Giang Tổ Vu một tiếng lệnh xuống, các Tổ Vu lại lần nữa hành động, những Đại Vu, Vu Tướng đó, từng người một đều ra sức hành động hơn.

Đông Vương Công vận chuyển Càn Khôn Đỉnh, lượng lớn linh khí trong đỉnh bị nhanh chóng ngưng luyện áp súc, theo Đông Vương Công không ngừng đánh nhập Thuần Dương Chân Hỏa, toàn bộ bên trong Càn Khôn Đỉnh đều biến thành một biển lửa.

Nhiệt độ cao khủng khiếp thiêu đốt, loại bỏ một số khí tức vô

cùng, sau đó chỉ lưu lại sát khí tinh thuần nhất của trời đất.

Y nhìn sát khí đen kịt đậm đặc như nước, đó là do sát khí trời đất bị áp súc đến cực hạn sau đó hình thành.

Sát khí thể lỏng, thể tích nhỏ hơn vô số lần so với sát khí trời đất vô hình.

Đông Vương Công nhìn sát khí bị áp súc, hài lòng gật đầu: "Tuy không bằng thần sát của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng đối phó với Nguyên Thần Yêu tộc thì đủ rồi!" Đông Vương Công sau khi luyện hóa xong sát khí, đã rảnh rỗi một chút, với tốc độ luyện hóa của Đông Vương Công, tốc độ thu thập của toàn bộ Vu tộc căn bản không thể cung ứng đủ, do đó Đông Vương Công cũng vô cùng nhàn nhã nghỉ ngơi một chút.

Lúc này trong Thiên Cung, tai mắt của Yêu tộc đã sớm biết động tĩnh của Vu tộc.

"Các Tổ Vu hiện tại vẫn không chịu chết, không biết thu thập sát khí lại muốn làm gì!" Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng khó hiểu, y thật sự không hiểu đám người thô lỗ của Vu tộc kia.

"Đông Vương Công cũng đã đến Bất Chu Sơn, thân là Vạn Tiên chi Thủ, lại khắp nơi giúp đỡ Vu tộc, rốt cuộc có dụng tâm gì?" Yêu Hoàng Phục Hy cũng nghi ngờ không thôi, y thật sự không biết Đông Vương Công đang tính toán điều gì.

"Mặc kệ y bày quỷ kế gì, hiện tại chỉ cần luyện chế thành công Lục Vu Kiếm, trước tiên diệt Vu tộc, tiếp theo sẽ là Bồng Lai Tiên Đảo của Đông Vương Công!" Yêu Hoàng Đế Tuấn trên mặt lộ vẻ âm trầm, đối với Đông Vương Công y cũng đã hận đến tận xương tủy, chẳng qua hiện tại vẫn chưa có cơ hội đối phó Đông Vương Công mà thôi.

Vài cường giả Yêu tộc nghị luận một hồi sau, cũng không để chuyện Vu tộc thu thập sát khí vào trong lòng.

Chính như Yêu Hoàng Đế Tuấn đã nói, chỉ cần chế tạo xong Lục Vu Kiếm, diệt Vu tộc, mọi chuyện sẽ tan thành mây khói.

Nhưng trong khi Yêu tộc luyện chế Lục Vu Kiếm, bên Vu tộc cũng không nhàn rỗi.

Đông Vương Công thấy các Tổ Vu thu thập sát khí gian khổ, trực tiếp triệu hồi Ác Thi ra.

Ác Thi của Đông Vương Công trước đó đã dung hợp Sát Khí Thần Long và Sát Khí Long Châu, lúc này Ác Thi vừa xuất hiện, vô biên sát khí tự động tụ tập quanh Ác Thi.

Ác Thi của Đông Vương Công lợi hại vô cùng, chỉ cần tùy tiện động một cái, lập tức có được lượng lớn sát khí, nhanh hơn cả tốc độ toàn bộ Vu tộc hợp lực thu thập.

Các Tổ Vu nhìn thấy, từng người một kinh ngạc há hốc mồm, đệt mợ ai mới là người tu hành đạo sát khí chứ!

Có Ác Thi của Đông Vương Công giúp đỡ, tốc độ thu thập sát khí trực tiếp tăng hơn một lần.

Đông Vương Công lúc này thì lại lần nữa bắt đầu luyện hóa, thu thập sát khí, ngưng luyện sát khí, chỉ là bước đầu tiên để rèn đúc Đồ Yêu Kiếm, đương khi thu thập đủ sát khí, tiếp theo sẽ luyện vô biên sát khí thành thần kiếm.

Thấy thời gian có hạn, đại chiến Vu Yêu có thể bùng phát bất cứ lúc nào, Đông Vương Công cũng không thu thập thêm nhiều sát khí nữa, trực tiếp bắt đầu luyện chế Đồ Yêu Kiếm.

Đồ Yêu Kiếm vừa bắt đầu luyện chế, lập tức hắc quang xông thẳng lên trời, từng luồng yêu phong cuộn trào, mang theo cảnh tượng

quỷ khóc thần gào, hủy thiên diệt địa.

Đông Vương Công dưới Bất Chu Sơn gây ra động tĩnh lớn như vậy, bên Yêu tộc cũng bị kinh động.

"Hừ!

Mau tăng tốc luyện hóa Lục Vu Kiếm, mặc kệ y chuẩn bị hậu chiêu gì, khi đó trực tiếp tàn sát Vu tộc, xem y còn có thể bày trò gì nữa!" Đông Hoàng Thái Nhất không thèm để ý nói, hiện tại Lục Vu Kiếm sắp thành hình, không có chuyện gì quan trọng hơn việc diệt Vu tộc.

Lúc này trong Tây Phương thế giới, sau khi Tây Phương Nhị Thánh cân nhắc kỹ lưỡng, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân chuẩn bị ra tay với Long tộc và A Tu La tộc.

Long tộc và A Tu La tộc đều là những sinh linh mà Tây Phương Nhị Thánh coi trọng, thực lực mạnh mẽ, nếu có thể độ vào Tây Phương Phật Giáo, ắt hẳn có thể khiến Phật môn càng thêm hưng thịnh.

"Đạo huynh, lần này không biết Đông Vương Công lại đang làm gì dưới Bất Chu Sơn, chúng ta tốt nhất nên thừa lúc y chưa thành Thánh, từ Long tộc và A Tu La tộc đào đi một số cường giả, nếu không sau này sẽ không còn cơ hội nữa!" Chuẩn Đề Đạo Nhân vô cùng hưng phấn nói, y hết lòng vì sự lớn mạnh của Tây Phương thế giới, bất kỳ cơ hội nào cũng không muốn bỏ qua.

Trước đó Đông Vương Công và Chuẩn Đề có chút không vui vẻ, nhưng lúc đó Chuẩn Đề chưa thành Thánh vị, không dám ra tay với Đông Vương Công, người đứng đầu trong đồng bối.

Năm xưa khi Long tộc đối kháng Đông Vương Công, phía sau có bóng dáng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, chẳng qua lúc đó Đông

Vương Công chưa phát hiện mà thôi.

Long tộc cũng đã sớm bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn để mắt đến từ lúc đó, nhưng sau đó Đông Vương Công dùng thủ đoạn lôi đình huyết tẩy tứ hải, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân lúc đó cũng bị chấn nhiếp, cuối cùng cũng không dám lộ diện.

Hiện tại huynh đệ ta đều đã thành Thánh Nhân chí tôn, một môn hai Thánh, theo Chuẩn Đề Thánh Nhân thấy, hoàn toàn có thể không e ngại Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công lại không biết tiến thoái, trực tiếp trấn áp y!

"Sư đệ, sở ngôn cực đúng, Đông Vương Công năm xưa là người đứng đầu đồng giai thời kỳ Chuẩn Thánh, nhưng hiện tại chúng ta đã thành Thánh, Thiên Địa Lục Thánh cùng xuất hiện, Đông Vương Công dù lợi hại đến mấy, cũng chỉ có thể co ro trước mặt chúng ta!" Trên mặt Tiếp Dẫn Thánh Nhân đầy vẻ khinh thường, người đứng đầu đồng giai, trước mặt Thánh Nhân, chẳng phải là tồn tại như con kiến hôi sao.

Tây Phương Nhị Thánh kiêu ngạo vô cùng, trong nháy mắt đã đến Tứ Hải.

Bất quá, nếu biết Đông Vương Công là Thánh Nhân đứng đầu dưới Hồng Quân Đạo Tổ, không biết còn dám đưa ra quyết định tương tự không.

Tây Phương Nhị Thánh giáng lâm Tứ Hải Long Cung, Long Vương cảnh giới Thái Ất Kim Tiên căn bản không dám chống lại Thánh Nhân.

"Chẳng hay hai vị Thánh Nhân đại giá quang lâm, tiểu long đã thất lễ không nghênh đón từ xa, xin Thánh Nhân hải hàm!" Ngao Bính một

mặt cười nịnh nọt, trong lòng y nghĩ, Tây Phương Nhị Thánh giáng lâm Tứ Hải, không biết trong lòng lại đang tính toán gì?

Trước đó Tây Phương Nhị Thánh từng đến Long tộc, là huyết mạch chính của Long Vương, Ngao Bính đối với những chuyện này rất rõ ràng.

Long tộc vốn định đầu phục Tây Phương, nhưng Ứng Long Lão Tổ cùng tất cả các Đại La Kim Tiên đều bị Đông Vương Công chém giết, do đó không ai dám nhắc lại chuyện này nữa.

Chuẩn Đề Thánh Nhân cười nói: "Hai sư huynh đệ ta luôn thiện ý với Long tộc, từng hứa với Long tộc, chỉ cần đầu nhập vào Tây Phương của ta, vị trí Thiên Long Bát Bộ đã hứa năm xưa, rất nhiều!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vừa nói xong, trong lòng Ngao Bính giật thót, đây rõ ràng là ngang nhiên đến đào người đi a!

Nhưng đối phương dùng uy lực Thánh Nhân áp bức Long tộc, ai dám nói không?

Nhưng Đông Vương Công ra tay tàn nhẫn vô tình, thật sự khiến Ngao Bính không dám có chút nào ý phản bội, nhất thời Ngao Bính trong lòng bất an lo lắng, đây là lựa chọn liên quan đến tính mạng, cũng không dám vội vàng kết luận.

Lúc này Tiếp Dẫn Thánh Nhân thấy Ngao Bính do dự không quyết, mỉm cười niêm hoa, phía sau lưng Phật quang phổ chiếu.

"Tây Phương Đại Cực Lạc của ta, có đại siêu thoát, vào cửa Phật của ta, sẽ không còn chịu ba nghìn phiền não, vạn loại khổ quả đều sẽ hóa thành tro bụi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân giơ tay phải ra, trong lòng bàn tay có ba nghìn Cẩu Đà Tịnh Thổ, vô số sinh linh trong đó thiền xướng không ngừng, một lòng hướng Phật, trên mặt đều là vẻ tường hòa cực lạc.

Chương 210

Y nghe tiếng thiền âm từng đợt, lại bị Phật quang phổ chiếu, Ngao Bính không biết từ lúc nào đã nảy sinh ý muốn đầu nhập Phật môn.

Một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé, làm sao có thể chống lại được sự dụ hoặc của hai tôn Thánh Nhân như vậy?

Nhất thời vô số Long tộc nhao nhao đầu nhập vào Phật quốc, trong nháy mắt khiến khí vận Phật môn tăng vọt, Thiên Long Bát Bộ, Thập Phương La Hán, đều có Long tộc chứng đạo trong đó.

"Hừ, thừa dịp lúc này ra tay với Tứ Hải của ta, Tây Phương Nhị Thánh quả là chọn đúng thời cơ tốt!" Đông Vương Công lúc này đang lúc then chốt luyện chế Đồ Yêu Kiếm, lúc này căn bản không cách nào phân tâm đối phó với lũ Tây Phương đó.

Bất quá, mọi hành động của đối phương, đều bị Đông Vương Công nhìn thấy.

Đông Vương Công tuy không để ý đến những thuộc hạ Long tộc đó, nhưng đồ của y, dù vô dụng đến mấy, cũng không phải ai cũng có thể đụng vào!

"Cứ để hai tên ngốc đó vui vẻ một lát, đợi ta rảnh tay, nhất định sẽ cho chúng xem mặt tốt!" Trong lòng Đông Vương Công khẽ động, tăng tốc luyện chế Đồ Yêu Kiếm.

Nhất thời hắc quang càng thêm đậm đặc che khuất cửu thiên thập địa, vô cùng sát khí xông lên khiến tinh nguyệt run rẩy không ngừng, như thể cả một mảng thiên mạc đều đang run rẩy dưới vô biên sát khí.

Vu Yêu hai tộc mỗi bên đều luyện chế thần binh của mình, sát khí

giữa trời đất cũng bị hoàn toàn kích phát, Vu Yêu Lượng Kiếp cuối cùng kiếp khí ầm ầm giáng xuống.

Ngay lúc này, một tiếng phượng minh xuyên mây phá nguyệt, trên cửu thiên một con hỏa phượng cưỡi mây bay lượn cao vút.

Phượng Hoàng chín đầu, toàn thân u minh hỏa diễm đốt trời nấu biển, nơi cửu đầu hỏa phượng đi qua, núi non sụp đổ, sông ngòi khô cạn, uy thế của hỏa phượng, tràn ngập trời đất!

"Cửu Phượng đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!" Các Tổ Vu nhao nhao kêu lớn, hưng phấn nhìn Phượng Hoàng giữa không trung.

Sau đó các Tổ Vu cũng đạt tu vi Chuẩn Thánh, hiện tại Cửu Phượng cũng đã thành công đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực tương đương với một Tổ Vu.

Như vậy dùng Cửu Phượng thay thế Hậu Thổ Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cuối cùng sẽ lại quật khởi.

"Có Cửu Phượng tương trợ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của chúng ta có thể bố trí lại rồi!" Đế Giang Tổ Vu đầy tự tin nói, đồng thời cũng càng thêm cảm kích Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn Phượng Hoàng bay lượn trên cửu thiên, nhất thời trong lòng lại không biết có cảm giác gì.

Trong trận đại chiến Vu Yêu năm xưa, Cửu Phượng vẫn chưa đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cho đến khi các Tổ Vu diệt vong, Cửu Phượng mang theo một phần Vu tộc trốn vào sâu trong tinh không viễn cổ, cuối cùng luyện hóa chín khối yêu tinh, mới đạt được uy thế Chuẩn Thánh.

Sau đó Cửu Phượng mang Vu tộc phản công Thiên Đình, muốn đoạt Thiên Đình để chấn hưng đại thế Vu tộc, nhưng cuối cùng Cửu Phượng lại bị Hạo Thiên Thượng Đế chém dưới kiếm, cuối cùng vẫn

chưa thể khôi phục Vu tộc.

Hiện tại do sự xuất hiện của Đông Vương Công, không biết có thể thay đổi vận mệnh của Cửu Phượng không?

"Ít nhất sau này Cửu Phượng sẽ không tấn công Thiên Đình nữa, Hạo Thiên, cũng không thể làm Thiên Đế được." Đông Vương Công lắc đầu mỉm cười, tiếp tục luyện chế Đồ Yêu Kiếm.

Trong Thiên Cung, mười hai tầng lầu cửa khóa chặt, Yêu Hoàng Đế Tuấn cùng Thái Nhất hợp lực luyện chế Lục Vu Kiếm.

Những năm đó Yêu Hoàng Đế Tuấn và Phục Hy ngày đêm nghiên cứu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hiện tại không chỉ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã hoàn thiện triệt để, ngay cả Lục Vu Kiếm cũng sắp xuất thế.

Chỉ cần hai loại sát chiêu này toàn bộ thành hình, thì là thời cơ tốt nhất để tàn sát Vu tộc.

Yêu Hoàng Đế Tuấn luyện chế Lục Vu Kiếm ngày đêm không ngừng, chỉ vì một ngày có thể sớm chém giết Vu tộc, triệt để nhất thống Hồng Hoang thế giới.

Các Tổ Vu lúc này cũng đang tính toán tương tự, hiện tại Đại Vu Cửu Phượng tiến giai cảnh giới Chuẩn Thánh, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không có bất kỳ vấn đề gì, cộng thêm Đồ Yêu Kiếm do Đông Vương Công giúp luyện chế, khi đó Vu tộc không phải là không có cơ hội nhất cử diệt Yêu tộc.

Hai bên thế lực mỗi bên tự trù tính, một ngày trên không trung mưa dầm rả rích, vô cùng lôi đình gào thét, như thể một trận mưa lớn sắp trút xuống.

Vô số mây đen che kín trời đất, toàn bộ Hồng Hoang đều chìm trong vẻ âm trầm.

“Ầm ầm!” Trên cửu thiên sấm sét vang động, một đạo hắc long giận dữ bay lên cửu thiên.

Lúc này dưới chân Bất Chu Sơn, Đông Vương Công vừa chuyển Càn Khôn Đỉnh, nắp đỉnh bay ra, đồng thời một luồng hắc quang chói mắt xông thẳng lên trời, trong Càn Khôn Đỉnh, một con hắc long phá mây mà ra, bay lượn cao vút trên cửu thiên.

“Đồ Yêu Kiếm, thành rồi!” Đông Vương Công nhìn Đồ Yêu Kiếm bay lượn trên không trung, lúc này vạn trượng hắc quang hình thành kiếm cương, khuấy động mây đen và mưa sấm khắp trời.

Đồ Yêu Kiếm do vô số sát khí ngưng luyện thành, vừa xuất thế đã dẫn động lôi kiếp, loại sát phạt hung khí này, quả thực bị trời đất bài xích.

Lôi kiếp rung chuyển, trọn tám mươi mốt đạo lôi đình đánh xuống, nhưng vẫn không thể làm Đồ Yêu Kiếm tổn hại chút nào.

Các Tổ Vu ở bên cạnh nhìn mà trong lòng ngưỡng mộ không thôi, có thần binh như vậy trong tay, nếu bất ngờ ra tay, nhất định có thể chém giết Yêu Hoàng!

Cửu Phượng vốn đang diễn luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lúc này cũng dừng lại, trong mắt đẹp ánh lên thần thái liên tục, cũng vô cùng coi trọng Đồ Yêu Kiếm.

Đông Vương Công có thể giúp Vu tộc luyện chế ra thần binh như vậy, tự nhiên khiến Vu tộc vô cùng cảm kích, Cửu Phượng đối với Đông Vương Công cũng ngưỡng mộ không thôi.

Lúc này Đông Vương Công luyện thành Đồ Yêu Kiếm, các Tổ Vu lại lần nữa chân thành tạ ơn, bên Thiên Cung, lúc này trong Luyện Khí Thần Điện, một thanh thần kiếm cũng đã được luyện chế thành công.

“Ha ha ha, có Lục Vu Kiếm trong tay, thân thể mà các Tổ Vu tự

hào, sẽ lại vô dụng!" Yêu Hoàng Đế Tuấn tay cầm Lục Vu Kiếm, lúc này trên Lục Vu Kiếm vang lên một mảnh tiếng than khóc, khí thê thảm bi thương tràn ngập bốn phương, từng luồng ý ăn mòn mạnh mẽ khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Lục Vu Kiếm là do vô số hồn phách Nhân tộc luyện chế thành, có sát thương cực mạnh đối với thân thể, ngay cả chân thân của Tổ Vu tộc Vu, dưới Lục Vu Kiếm cũng sẽ trở nên không thể chống đỡ.

"Chỉnh đốn tam quân, lập tức công đánh Bất Chu Sơn!" Yêu Hoàng một tiếng lệnh xuống, Yêu tộc đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức ùn ùn kéo ra khỏi Thiên Cung, bay thẳng đến dưới Bất Chu Sơn.

Lúc này trong khoảnh khắc ngoài Bất Chu Sơn đã có hàng vạn Yêu tộc, bao vây không trung bên ngoài Bất Chu Sơn kín như bưng.

"Mười hai Tổ Vu, mau mau ra lĩnh chết đi!" Yêu Soái Kế Mông, tiên phong Yêu tộc, khiêu chiến, phía sau có trăm vạn Yêu binh theo sau, trên đầu mây chỉ thấy kim quang lấp lánh, đao kiếm cùng reo, hiển nhiên đã có chuẩn bị.

Yêu Soái Kế Mông một tiếng gầm giận dữ, trong Vu tộc đã có vô số Vu binh nhao nhao hiện thân, nhất thời mây đen từng trận, sát khí ngút trời.

"Kế Mông, thứ đồ gì, cũng dám kiêu ngạo trước mặt Tổ Vu ta, nếu có bản lĩnh, tiến lên đánh một trận với ta!" Chúc Dung Tổ Vu chửi bới ầm ĩ, y vừa hô lên, Kế Mông lại im bặt.

Chúc Dung Tổ Vu là cường giả Chuẩn Thánh, lĩnh ngộ lực lượng Pháp Tắc Hỏa Diễm, chính là cái gọi là thủy hỏa vô tình, Yêu Soái Kế Mông chính là thủy yêu, một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, nếu gặp Chúc Dung Tổ Vu, chẳng phải sẽ bị khắc chế chết cứng sao.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất trong bản trận hô lớn: "Chúc Dung

Tổ Vu, nếu có gan, đấu tay đôi với ta thế nào?" Đông Hoàng Thái Nhất chế giễu Chúc Dung Tổ Vu, trong tay y có chí bảo Hỗn Độn Chung, cộng thêm thực lực bản thân mạnh mẽ, một mình địch ba người còn không thành vấn đề, nếu đấu tay đôi với Chúc Dung Tổ Vu, chỉ e Chúc Dung Tổ Vu cũng chỉ có kết cục tháo chạy thảm hại.

Ai ngờ Chúc Dung Tổ Vu lúc này lại tức giận mắng lớn một tiếng: "Thằng chim lông, thật sự cho rằng lão tử sợ mày sao?

Được, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp!" Bên Yêu tộc vừa thấy Chúc Dung Tổ Vu bị Đông Hoàng Thái Nhất chọc giận, từng người một ánh mắt khẽ động, nếu có thể trước tiên chém giết Chúc Dung Tổ Vu, thì đó cũng là một công lớn!

Đông Hoàng Thái Nhất bay người lên phía trước, dùng Hỗn Độn Chung đối kháng Chúc Dung Tổ Vu, trong nháy mắt có vô cùng khí hỗn độn bao trùm chư thiên.

Đông Vương Công lúc này đang quan chiến trong bộ lạc Vu tộc, y sẽ không dễ dàng tham dự vào đại chiến, lúc này Đông Vương Công nhìn xem, trên đỉnh núi bên cạnh, ba vị Thánh Nhân nhâm nhi trà cười đàm, chỉ trỏ bình phẩm đại chiến.

Chương 211

"Họ đều đang chờ người cuối cùng hái quả đào, làm sao lại quan tâm đến sống chết của hai tộc Vu Yêu!" Đông Vương Công nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi cảm khái, không có thực lực tuyệt đối, ngay cả cường đại như hai tộc Vu Yêu, cuối cùng cũng sẽ bị người khác tính kế.

Lúc này Nữ Oa nương nương, ngồi trên phượng liễn, ẩn mình ngoài mây chín tầng trời, cũng đang chú ý Yêu Hoàng Phục Hy trên chiến trường.

Cục diện bất tử bất hưu của hai tộc Vu Yêu, không ai có cách nào ra tay ngăn cản, huống hồ có người muốn thay đổi kết cục trong đó, chỉ e Thiên Địa Lục Thánh, Đông Vương Công, những cường giả này cũng sẽ không dễ dàng đồng ý.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn tưởng Chúc Dung Tổ Vu đã mắc lừa, muốn phân cao thấp với y, nhưng không ngờ, khi y sát hướng Chúc Dung Tổ Vu, mười hai Tổ Vu đột nhiên hiện thân, trong nháy mắt lại lần nữa bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa ra, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức chịu đòn đầu tiên, Hỗn Độn Chung trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nếu không phải Đông Hoàng Thái Nhất thấy cơ hội sớm, chỉ e một đòn đã có thể đánh nát nhục thân y!

"Phốc!

Làm sao có thể, thiếu Hậu Thổ Tổ Vu, Vu tộc lại có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?" Đông Hoàng Thái Nhất trọng thương thổ huyết, hiện tại vẫn chưa kịp phản ứng.

Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng tương tự, trên mặt đầy vẻ kinh hãi,

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là lá bài tẩy lớn nhất của Vu tộc.

Lần này Đế Tuấn sở dĩ dám xuất động toàn bộ lực lượng, là vì Vu tộc không có Hậu Thổ Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không cách nào vận chuyển lại được.

Nhưng hiện tại nhìn xem, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn có thể bố trí!

Đế Tuấn vội vàng nhìn vào trong đại trận, chỉ thấy Đại Vu Cửu Phượng hiển nhiên đang ở trong đó, thay thế vị trí của Hậu Thổ Tổ Vu!

"Thì ra là để Đại Vu thay thế Hậu Thổ Tổ Vu, như vậy uy lực đại trận chắc chắn không thể kéo dài!

Nhị lang, theo ta bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Trong lòng Đế Tuấn đã có quyết định, lập tức bố trí đại trận, muốn cùng Vu tộc phân cao thấp!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận uy lực tuyệt luân, trừ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra, Yêu tộc cũng không có biện pháp nào tốt hơn để đối phó.

Lúc này Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa chuyển, lập tức truy sát Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất trước đó đã trúng kế của Vu tộc, bị một kích trọng thương, tương đương với việc Yêu tộc chưa khai chiến đã mất đi một trợ lực cường đại.

Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất vẫy cánh bay cao, thúc động Kim Ô Chân Thân trốn chạy, căn bản không dám đối đầu trực diện với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Ầm!" Yêu Hoàng Đế Tuấn điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, va chạm với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mới tiếp dẫn Đông Hoàng Thái Nhất trở về

đại trận.

Trước đây, Vu tộc nhiều lần tiến phạm Thiên Cung, nhưng cuối cùng đều không thành công, hiện tại Yêu tộc chủ động xuất kích, thiếu đi trận pháp Thiên Cung bảo hộ, Vu tộc lại giương Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngược lại khiến Yêu tộc không còn bất kỳ ưu thế nào.

Lúc này, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận va chạm, nhất thời thiên băng địa liệt, gây ra động tĩnh cực lớn.

Vô cùng tinh thần chi quang được dẫn nhập vào đại trận, vạn tinh tú cùng đại trận giao chiếu sáng ngời, quang hoa nhật nguyệt được xem như trận nhãn, thống lĩnh thần lực của vạn tinh tú.

Yêu hậu Hi Hòa tay cầm Nguyệt Tinh Luân, hư ảnh một con Hàn Cung Thiềm Thừ hiện lên, từng luồng Thái Âm chi lực chú nhập vào đại trận, năm xưa Vu tộc diệt sát chín vị Kim Ô thái tử, Hi Hòa vẫn luôn ôm hận trong lòng, bởi vậy chỉ cần có chiến đấu với Vu tộc, Yêu hậu Hi Hòa đều đích thân lâm trận.

Lúc này Hi Hòa và Đế Tuấn âm dương hỗ bổ, ngược lại khiến uy lực đại trận tăng lên không ít.

Tuy nhiên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận uy mãnh vô cùng, vô tận Huyền Hoàng chi khí kích động cửu thiên, chú nhập vào đại trận, cộng thêm vô cùng tận thiên địa sát khí tuôn vào, trực tiếp khiến chiến lực của Vu tộc tăng lên gấp bội.

Trong thiên địa sát khí, Vu tộc thực sự như cá gặp nước, càng đánh càng hăng.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận va chạm không ngừng, hư không vô tận không gian bị đánh

nát, hỗn độn loạn lưu tàn phá khắp nơi.

Nhất thời, đại chiến song phương bùng nổ ầm ầm, hai tòa tuyệt thế đại trận va chạm lẫn nhau, ngoài ra lại có vô số yêu binh và vu binh chiến đấu thành một đoàn.

Đông Vương Công đứng trên tường quan sát, hai bên tàn sát, nhất thời thương vong vô số, oán khí của hai tộc cũng càng đánh càng nặng, dần dần liều mạng với nhau.

Vu Yêu hai tộc đều đã chuẩn bị đầy đủ cho trận chiến này, tuy nhiên lúc này Yêu Hoàng dẫn theo thuộc hạ viễn chinh Bất Chu Sơn, nhất thời lại mất đi ưu thế địa lợi.

Lúc này Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thần uy bùng nổ, hư ảnh Bàn Cổ Đại Thần tung hoành thiên địa, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuy uy lực bất phàm, nhưng so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dù sao cũng chỉ thủ không công, lại không cách nào chống lại được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhất thời, hư ảnh Bàn Cổ đánh Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lay động không ngừng, vô số yêu binh trong đại trận không chịu nổi lực phản phệ, lần lượt bỏ mạng trong đó, thi thể rơi vãi trên mặt đất.

Đại trận chấn động bất an, mười hai Tổ Vu lại dũng mãnh tiến lên, nhìn vô số Yêu tộc bị chém giết, quả thật càng chiến càng mạnh. "Âm dương hợp bích, Đạo Trảm Càn Khôn!" Yêu Hoàng Đế Tuấn gầm lên một tiếng giận dữ, liên thủ cùng Yêu hậu Hi Hòa, thúc đẩy âm dương nhị khí đến cực hạn, lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nguy hiểm khó lường, không thể không liều mạng bảo hộ.

Nếu không Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa phá, Yêu tộc sẽ khó lòng chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Lúc này, vô cùng âm dương chi khí quán chú vào đại trận, cả Thái

Dương Tinh và Thái Âm Tinh đều như hiện ra trong trận, tinh lực của hai chủ tinh Thái Âm Thái Dương bị dẫn động quá nhiều.

Nhưng lúc này Đế Tuấn cũng không quản, việc ngăn cản Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mới là điều quan trọng nhất. "Giết!" Hư ảnh Bàn Cổ lúc này liên tục phát động bảy lần công kích, theo sự vận chuyển của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mỗi một kích của hư ảnh Bàn Cổ đều cường hãn hơn trước, kích thứ bảy, cũng là kích mạnh nhất cho đến nay!

Cự phủ ngang trời bổ vạn dặm, giáng thẳng xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Trảm!" Yêu Hoàng Đế Tuấn cũng quát lớn một tiếng, trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một tinh thần cự ảnh hiện lên, đó là một Tôn Đế Vương chi tướng, vạn tinh tú điểm xuyết trong đó, hình thành một tinh tượng Đế Vương tinh thần. "Ầm!" Hai tòa đại trận ầm ầm va chạm, nhưng tinh thần Đế Vương cuối cùng không địch lại, sau cuộc đối kháng kịch liệt, tinh tượng đó lập tức sụp đổ, vô số Yêu tộc cũng theo đó mà diệt vong, trở thành vật bồi táng dưới một kích. "Hi Hòa!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng lớn, khi đại trận phá diệt, Yêu hậu Hi Hòa vận chuyển pháp lực, một mình gánh chịu tất cả lực phản phệ.

Tình yêu sâu đậm dành cho nàng khiến Đế Tuấn mắt đỏ như máu, lực phản phệ của đại trận vô cùng cường đại, hiện tại Yêu hậu Hi Hòa một mình gánh chịu, lập tức thân thể băng phôi, Nguyên Thần vỡ nát.

Dù là thân thể Chuẩn Thánh, cũng không thể chịu nổi uy lực phản phệ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Hi Hòa, không!" Đế Tuấn hai mắt đỏ ngầu, nếu cùng Yêu hậu gánh chịu, tuy hai bên đều trọng thương, nhưng cũng không đến mức thân vẫn đạo tiêu. "Bệ hạ, chín vị Hoàng nhi thân vẫn, thiếp vẫn luôn day dứt, nay Vu Yêu đại chiến, chính là lúc dùng mạng, hãy thay thiếp, báo thù cho các hài nhi!" Yêu

hậu Hi Hòa nước mắt máu liên tục chảy xuống, từ khi chín vị Thái Tử qua đời, nàng vẫn luôn ôm lòng day dứt, cộng thêm Đế Tuấn một lòng đại chiến với Vu tộc, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Hi Hòa, khiến Hi Hòa sớm đã có ý chí muốn chết.

Lúc này Đế Tuấn hiểu rõ, trong lòng hối hận không dứt, nhìn Yêu hậu Hi Hòa một sợi hồn phách phiêu tán, chỉ còn Chân Linh đầu nhập Lục Đạo Luân Hồi, Đế Tuấn tức khắc nổi trận lôi đình.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sau khi phát ra kích thứ bảy, thấy một kích chém giết Yêu hậu Hi Hòa, các Tổ Vu đang định thừa thắng truy kích, nhưng đại trận bỗng nhiên chao đảo, ngay sau đó một tiếng nổ vang, tự động tan rã. "Cửu Phượng, muội sao rồi?" Cường Lương Tổ Vu vội vàng đỡ lấy muội muội Cửu Phượng.

Lúc này Cửu Phượng hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, thậm chí không thể nói nên lời. "Mau hộ tống Cửu Phượng đến Hoàng Tuyền Địa Phủ!" Đế Giang Tổ Vu lập tức quát lớn một tiếng, Cửu Phượng hiện tại không thể có bất kỳ sai sót nào, tình hình hiện tại không rõ ràng, chỉ có thể để Hậu Thổ Thánh Nhân đang trấn thủ Địa Phủ giúp đỡ chăm sóc.

Chương 212

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa phá, sĩ khí vốn đã suy sụp của Yêu tộc lại lần nữa chấn hưng mạnh mẽ.

Lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn mang theo phẫn nộ, Vu tộc vừa chém giết Yêu hậu Hi Hòa, mối thù này không thể không báo! "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã phá!

Tổ Vu thân chịu phản phệ, kẻ nào chém giết Tổ Vu, Hoàng này tất có trọng thưởng!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, một mình xông lên giết.

Đế Giang Tổ Vu hừ lạnh một tiếng, trong mắt không chút sợ hãi, xông thẳng vào Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Đế Tuấn thầm vận chuyển Lục Vu Kiếm trong tay, thần kiếm đã được rèn luyện ngàn năm, nay chính là lúc tỏa sáng thần thái! "Giết!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng, muốn báo thù cho Yêu hậu và hài nhi!

Khí tức Vu Yêu đại kiếp trong khoảnh khắc đó hoàn toàn bùng nổ, một trận chiến cuối cùng cũng ầm ầm diễn ra.

Yêu Hoàng Đế Tuấn trong lòng căm hận, Lục Vu Kiếm trong tay phát ra thần quang rực rỡ.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất cũng áp sát Đế Tuấn, biết Lục Vu Kiếm trong tay Đế Tuấn lợi hại, muốn giúp Đế Tuấn một kích chém giết Tổ Vu, chỉ cần Tổ Vu lại vẫn lạc một hai vị, khi đó Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sẽ khó lòng bố trí lại.

Lúc đó muốn chém giết Vu tộc, sẽ dễ như trở bàn tay.

Đông Hoàng Thái Nhất đang toan tính, thì một bên Chúc Cửu Âm lại cũng đã nhìn chằm chằm Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Lúc này Đế Giang Tổ Vu ở phía trước đại chiến với Yêu Hoàng Đế Tuấn, Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu khác thì vây quanh.

Hiện tại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể sử dụng, vô số yêu binh của Yêu tộc cũng thân chịu trọng thương.

Đế Giang Tổ Vu bỗng nhiên triển khai Không Gian Pháp Tắc, cố định tất cả Yêu tộc trong không gian, Yêu tộc lập tức như thân chìm trong bùn lầy, các Yêu tộc khác tuy muốn tiến lên cứu viện Đế Tuấn, nhưng bị lực pháp tắc cố định, căn bản hữu tâm vô lực. "Lên!

Giết Đế Tuấn rồi nói!" Đế Giang Tổ Vu một mình xông lên, thẳng hướng Đế Tuấn.

Tuy nhiên lúc này Yêu Hoàng Đế Tuấn lại không có chút hoảng sợ nào, vô số Thái Dương Chân Hỏa cuồng dũng trào ra bên cạnh y.

Thấy Đế Giang Tổ Vu đã sát đến gần, lúc này Đông Hoàng Thái Nhất bỗng nhiên rung Hỗn Độn Chung, nhất thời tiếng chuông vang dội, vô biên hỗn độn khí tức bao trùm chư thiên.

Lực Không Gian Pháp Tắc bên cạnh Yêu Hoàng Đế Tuấn trong khoảnh khắc tiêu tán, y lập tức bay lên, chủ động nghênh đón Đế Giang Tổ Vu.

Đế Giang Tổ Vu cười gằn không dứt, dù thấy Đế Tuấn thoát vây, y vẫn thần sắc điềm tĩnh.

Yêu Hoàng Đế Tuấn tay cầm Lục Vu Kiếm, một kiếm đâm thẳng vào Đế Giang Tổ Vu.

Đế Giang Tổ Vu triển khai Pháp Tướng Chân Thân, phi thăng cửu thiên, dùng nhục thân đối kháng Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Tuy nhiên lúc này Chúc Cửu Âm cũng phát động Thời Gian Pháp Tắc chi lực, mọi thứ dường như đều dừng lại trong khoảnh khắc.

Dòng sông thời gian bị đóng băng, mỗi khắc đều trở nên chậm chạp, Chúc Cửu Âm xuyên qua trong đó, không hề bị ảnh hưởng. "Giết!" Yêu Hoàng Đế Tuấn dùng Lục Vu Kiếm phá vỡ phòng ngự của Đế Giang Tổ Vu, thân thể Tổ Vu thần uy vô lượng kia, dưới Lục Vu Kiếm lại như đậu hũ, căn bản không chịu nổi một kích!

Lúc này trong mắt Đế Giang Tổ Vu đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hóa thành thần sắc quyết tuyệt.

Đế Giang Tổ Vu sớm đã biết Yêu tộc luyện chế Lục Vu Kiếm, sở dĩ kinh ngạc, là chưa từng nghĩ Lục Vu Kiếm lại phong lợi đến thế, ngay cả thân thể Tổ Vu cứng rắn vô cùng cũng không thể chống đỡ Lục Vu Kiếm một chút nào!

Thấy Lục Vu Kiếm trong khoảnh khắc làm trọng thương Đế Giang Tổ Vu, Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều một trận hưng phấn.

Mưu tính bấy lâu, cuối cùng cũng nắm bắt được cơ hội!

Tuy nhiên phản ứng của Đế Giang Tổ Vu khiến Đế Tuấn trong lòng chấn động, đối phương rõ ràng có ý định muốn chết!

Đế Giang Tổ Vu bị Lục Vu Kiếm xuyên thủng trực tiếp, nụ cười trên mặt Đế Giang Tổ Vu càng đậm, ngược lại có một loại khoái cảm báo thù. "Đế Tuấn, Vu tộc của ta chưa bao giờ sợ hãi!

Hôm nay nếu dùng một mạng Tổ Vu của ta, đổi lấy tính mạng của ngươi, vậy thì đáng giá!" Đế Giang Tổ Vu một tay tóm lấy Đế Tuấn, Lục Vu Kiếm xuyên thủng thân thể Đế Giang Tổ Vu, nhưng lại không thể lập tức đoạt đi toàn bộ sinh cơ của y!

Trong lúc Yêu Hoàng Đế Tuấn kinh hãi, trong lòng chợt hiểu ra, Đế Giang Tổ Vu muốn cùng y đổi mạng!

Tổ Vu có mười hai vị, cao tầng Yêu tộc tổng cộng cũng không có

mấy, nếu một đổi một, đương nhiên Vu tộc lời lớn! "Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cũng nhìn ra ý định của Tổ Vu, gầm lên xông về phía Đế Tuấn, muốn cứu đại ca.

Tuy nhiên lúc này, Đồ Yêu Kiếm trong tay Chúc Cửu Âm trực tiếp cắm vào thân thể Đế Tuấn.

Trong Đồ Yêu Kiếm có vô cùng sát khí, Đế Tuấn bị Đồ Yêu Kiếm làm thương, lập tức biết đại nạn lâm đầu!

Trong mắt Đế Tuấn hiện lên vẻ ngoan lệ, muốn tự bạo Nguyên Thần, cùng lúc kéo theo hai đại Tổ Vu!

Nhưng khi Đế Tuấn điều chuyển Nguyên Thần, lại phát hiện thần thức của mình trong khoảnh khắc tiêu tán, ngay cả ý thức cũng không thể giữ được thanh minh. "Đồ Yêu Kiếm, nếu còn có thể để ngươi tự bạo, vậy chẳng phải ta chuyển thành đồ yêu sao!" Đông Vương Công đang ở trên núi uống rượu, nhìn đại chiến trên không trung, tinh huyết của Đế Tuấn, sớm đã có người thèm muốn. "Đang!" Hỗn Độn Chung từ cửu thiên giáng lâm, trực tiếp đánh bay Chúc Cửu Âm. "Đại ca!" Lúc này các Tổ Vu khác cũng nhận ra sự bất thường của Đế Giang Tổ Vu, lần lượt tiến lên.

Đông Hoàng Thái Nhất đoạt lấy nhục thân của Đế Tuấn, các Tổ Vu thì giành lại thân thể của Đế Giang Tổ Vu. "Đại ca!" "Bệ hạ!" Nhất thời cả hai bên Vu Yêu đều mang thần sắc khẩn trương, chỉ có Chúc Cửu Âm Tổ Vu nhìn di thể của Đế Giang Tổ Vu, trong mắt đầy vẻ tự trách.

Ban đầu Đế Giang Tổ Vu và Chúc Cửu Âm mật mưu, muốn dụ sát Yêu Hoàng Đế Tuấn, cho rằng Yêu Hoàng luyện chế Lục Vu Kiếm, nhất định sẽ tìm thời cơ thích sát Tổ Vu, sau đó nắm bắt thời điểm đó để phản sát Đế Tuấn.

Nhưng điều y không ngờ tới, Lục Vu Kiếm của Đế Tuấn thực sự

quá mạnh, Chân Thân Tổ Vu không chút nào có thể chống lại.

Đế Giang Tổ Vu vào thời khắc cuối cùng cũng lựa chọn đồng quy vu tận, dùng cái chết của mình để đổi lấy tính mạng của Yêu Hoàng Đế Tuấn!

Chương 213

"Giết sạch Vu tộc, báo thù cho Yêu Hoàng Bệ hạ!" Lúc này Yêu tộc hoàn toàn phẫn nộ, thấy Yêu Hoàng Đế Tuấn bỏ mạng, tất cả đều muốn báo thù cho Yêu Hoàng.

Phía Vu tộc thì im lặng không nói, rút đao xông lên dữ dội, chém giết Yêu tộc, dùng hành động chứng minh tâm ý của mình. "Giết giết giết!" Chúc Dung Tổ Vu gầm thét liên hồi, phi thân lên, bên cạnh hai con hỏa long cuồng nộ xông lên cửu thiên, thần long đi qua, tất cả Yêu tộc đều hóa thành tro tàn!

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất cầm thần chung xông lên, liều mạng thúc động Hỗn Độn Chung, chiến đấu với mấy vị Tổ Vu.

Cả hai bên đều mang thế liều mạng, không ai còn bận tâm đến sống chết, chỉ nhìn chằm chằm kẻ địch đối diện để chém giết!

Vô số yêu binh thảm tử, vô số Vu tộc ngã xuống, nhất thời mây sầu thảm đạm, tiếng kêu than khắp nơi. "Ca ca!" Nữ Oa Nương Nương kinh hô, hai mắt đỏ ngầu, nhìn về phía dưới, chính là nơi Phục Hy đang ở! "Ầm!" Xa Bỉ Thi Tổ Vu tự bạo nhục thân, trực tiếp nổ tung Yêu Hoàng Phục Hy thành mảnh vụn.

Nữ Oa Nương Nương sốt ruột vung tay, một đạo Chân Linh hiện ra trước mắt nàng. "Ca ca!" Nữ Oa Nương Nương hai mắt đẫm lệ, nhìn Chân Linh Phục Hy trước mắt, trong lòng không biết tư vị gì. "Muội muội!

Kiếp số của ta đã đến, sau này không thể ở bên muội nữa, muội phải cẩn thận, đừng dễ dàng nhập kiếp!" Phục Hy trước khi chết, vẫn còn lo lắng cho Nữ Oa Nương Nương, khiến Nữ Oa Nương Nương trong lòng càng thêm bi thống.

Nhưng lại không dám ra tay với Vu tộc!

Nữ Oa Nương Nương biết rõ Phục Hy đã chứng Nhân Hoàng chi đạo, nhưng Phục Hy muốn nhập Lục Đạo Luân Hồi, thì phải đến bái Hậu Thổ Thánh Nhân.

Nếu hiện tại Nữ Oa Nương Nương ra tay với Vu tộc, khi đó Hậu Thổ Thánh Nhân tất sẽ tìm nàng gây phiền phức.

Nhìn thoáng qua Vu Yêu nhị tộc đang liều mạng chém giết nhau, Nữ Oa Nương Nương mang theo Chân Linh của Phục Hy rời đi, trong lòng nàng không còn quan tâm đến những thứ khác, sớm ngày đưa Phục Hy nhập Lục Đạo Luân Hồi mới là chính sự.

Đông Vương Công lúc này nhìn Hà Đồ Lạc Thư trong tay, lại có cả Phục Hy Cầm của Phục Hy, trong lòng cười lớn.

Có Hà Đồ Lạc Thư, sau này vị trí Đế Sư, cũng mặc cho Đông Vương Công an bài.

Nhân Hoàng Phục Hy sau này chứng đạo ở Hỏa Vân Động, dùng chính Hà Đồ Lạc Thư, suy diễn Tiên Thiên Bát Quái của mình, cũng từ Hà Đồ Lạc Thư mà nghiên cứu ra.

Bởi vậy, nắm giữ Hà Đồ Lạc Thư, tự nhiên nắm giữ danh phận Đế Sư.

Tuy Phục Hy đã đi đến Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế, nhưng trên chiến trường một bên vẫn đang đánh nhau không phân thắng bại.

Lúc này Đông Vương Công thúc động pháp quyết, thu thập tinh huyết của Xa Bỉ Thi Tổ Vu tự bạo.

Còn Yêu Hoàng Đế Tuấn và Tổ Vu Đế Giang, hai người tuy đã chết, nhưng thi thể đều được bảo tồn lại, Đông Vương Công nhất thời cũng không ra tay tranh đoạt.

Vô biên sát khí xung kích cả chiến trường, Yêu Sư Côn Bằng thấy quá nhiều cường giả đã chết, lén lút rút lui, sau đó thừa cơ thoát ra khỏi chiến trường.

Côn Bằng Lão Tổ vốn là kẻ nhát gan sợ phiền phức, trước đây bị Yêu Hoàng Đế Tuấn khống chế Chân Linh, bởi vậy không thể không liều mạng vì Yêu tộc phục vụ.

Nhưng hiện tại Yêu Hoàng Đế Tuấn đã thân tử đạo tiêu, Côn Bằng Lão Tổ tự nhiên không còn cố kỵ, Côn Bằng Sí vừa triển khai, trực tiếp bay đi xa.

Đáng tiếc hiện tại Bắc Minh Hải đã bị Đông Vương Công chiếm hữu, Côn Bằng Lão Tổ cũng không thể trở về Bắc Minh nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này trạng thái như phát điên, Yêu Hoàng Đế Tuấn chiến tử, Phục Hy thân vẫn, Nữ Oa Nương Nương lại không hỏi đến việc của Yêu tộc, nhất thời chỉ còn lại Đông Hoàng Thái Nhất khổ sở chống đỡ.

Phía Vu tộc, Đế Giang Tổ Vu thân vẫn, Chúc Cửu Âm hôn mê bất tỉnh nhân sự, Xa Bỉ Thi tự bạo, Hậu Thổ Tổ Vu không thể rời khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, lúc này chỉ còn lại tám đại Tổ Vu.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Thần Chung, một mình địch tám!

Trước đó các Tổ Vu bố trí Thập Nhị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đều chịu phản phệ nhất định, Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị đại trận làm thương, cũng đang trong tình trạng trọng thương.

Sau khi Côn Bằng Lão Tổ rút lui, Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp đối mặt với tám đại Tổ Vu, nhất thời như hổ điên, tung hoành xông xáo, không hề sợ hãi.

Đông Vương Công ngẩng đầu quan sát các vì sao, biết Đông

Hoàng Thái Nhất có một tuyến sinh cơ, trước đây Đông Hoàng Thái Nhất chuyên tâm tu hành, không tham gia nhiều vào việc tranh bá Vu Yêu như Đế Tuấn, tu vi của y tinh thâm, bởi vậy chịu ảnh hưởng của lượng kiếp cũng ít hơn một chút.

Chính vì thế, Đông Hoàng Thái Nhất lại có một tuyến sinh cơ tồn tại.

Đông Vương Công lúc này đang chú ý đến Vu Yêu đại chiến, thì lúc này U Minh Lục Đạo Luân Hồi lại gây sự chú ý của Đông Vương Công.

Hóa ra Nữ Oa Thánh Nhân một mạch đi thẳng vào Hoàng Tuyền Địa Phủ, nhị lang Vu tộc tự nhiên không dám ngăn cản vị Thánh Nhân của Yêu tộc.

Lúc này Hậu Thổ Thánh Nhân hiện thân, Nữ Oa Thánh Nhân mở miệng: "Hậu Thổ Thánh Nhân thành Thánh vị Chí Tôn, thiếp chưa kịp chúc mừng đạo hữu!" Hậu Thổ Thánh Nhân trước đó đang chú ý đến Vu Yêu đại chiến, tuy khi thấy Đế Giang Tổ Vu bỏ mạng, cũng hai mắt đỏ hoe, nhưng suy nghĩ kỹ lại, mọi sự đều đã định trước.

Bao nhiêu sinh linh trong Vu Yêu đại chiến thậm chí ngay cả Chân Linh cũng không thể bảo toàn, chỉ vì yếu ớt!

Lúc này Đế Giang quý là Tổ Vu, cũng vẫn lạc trong đại kiếp, là số mệnh.

Sau khi nhìn thấy tất cả, Hậu Thổ Thánh Nhân ngược lại đã thông suốt, Vu Yêu hai tộc tạo nghiệp quá nhiều, ngay cả di trạch của Bàn Cổ Đại Thần cũng không đủ để che chở toàn bộ Vu tộc.

Bởi vậy mười hai Tổ Vu vẫn lạc là số mệnh, huyết mạch Vu tộc, dưới sự che chở của Hậu Thổ Thánh Nhân, có thể mượn Địa Phủ thoát thân, tránh bị tuyệt diệt huyết mạch truyền thừa.

Lúc này thấy Nữ Oa Thánh Nhân đến, Hậu Thổ Thánh Nhân nói: "Nữ Oa Thánh Nhân, ý của ngươi ta đã hiểu, sau này chỉ cần không ra tay với Vu tộc, ta Hậu Thổ có thể đảm bảo đối xử công bằng với tất cả sinh linh Yêu tộc." Nữ Oa Thánh Nhân tin phục nhân phẩm của Hậu Thổ Thánh Nhân, Hậu Thổ Thánh Nhân có thể vì chúng sinh thiên hạ mà diễn hóa Luân Hồi, đã nói rõ tất cả.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân nói: "Vậy đa tạ Hậu Thổ Thánh Nhân, thiếp trước đây từng đáp ứng Đông Vương Công đạo hữu, không tái tham gia vào chuyện của Vu Yêu hai tộc, lần này đến, cũng vì huynh trưởng Phục Hy của thiếp gặp nạn, nhất định phải đi vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế, thiếp đến tiễn huynh ấy một đoạn cuối cùng." Trước đây khi Vu Yêu đại chiến, Nữ Oa Nương Nương quả thực không hề ra tay, điểm này Hậu Thổ Thánh Nhân nhìn rất rõ.

Hậu Thổ Thánh Nhân nói: "Phục Hy đạo hữu là một trong Tứ Hoàng của Yêu tộc, tính cách ôn thuần, tuy thân nhập lượng kiếp, nhưng cũng là đại thế sở xu, Nữ Oa Thánh Nhân yên tâm, Hoàng Tuyền Địa Phủ của ta nhất định sẽ công bằng xử lý!" Nữ Oa Thánh Nhân giao một sợi Chân Linh của Phục Hy cho Hậu Thổ Thánh Nhân, cúi lạy Hậu Thổ Thánh Nhân một cái, thân ảnh trực tiếp biến mất.

Đông Vương Công lúc này đang quan sát mọi thứ ở đó, thấy Nữ Oa Thánh Nhân rời đi, mới buông tay xuống.

Trước đó Đông Vương Công sợ Hậu Thổ Thánh Nhân sẽ làm khó Nữ Oa Thánh Nhân, dù sao Đế Giang Tổ Vu bỏ mạng, đó là triệt để diệt vong, còn Phục Hy lại có thể bảo lưu được một sợi Chân Linh, không hoàn toàn thân tử đạo tiêu.

Người khác có một tuyến sinh cơ, Vu tộc lại triệt để diệt vong, đối với Vu tộc, đây không công bằng.

Nhưng hiện tại Nhân tộc và Vu tộc thông hôn, trong đó một số

Nhân Vu không chỉ bảo tồn được nhục thân cường hãn của Vu tộc, đồng thời Nguyên Thần cũng được bảo tồn tốt, như mở ra một con đường mới cho Vu tộc.

Sau này Nhân Vu chiến tử, Nguyên Thần cũng có thể nhập Lục Đạo Luân Hồi, vẫn còn một tuyến sinh cơ bảo tồn.

Chương 214

Đông Vương Công vốn đang chú ý đến chuyện ở Lục Đạo Luân Hồi, thì lúc này lại thấy U Minh Huyết Hải dấy lên sóng gió. "Tây Phương Nhị Thánh, đã đào góc tường Tứ Hải Long tộc, lại còn đưa tay vào U Minh Huyết Hải, thật sự cho rằng ta Đông Vương Công dễ bắt nạt sao?" Trong mắt Đông Vương Công hàn quang bùng phát, U Minh Huyết Hải là nơi Đông Vương Công sau khi chém giết Minh Hà Lão Tổ mà giành được.

A Tu La nhất đạo cũng nương tựa U Minh Huyết Hải mà thành lập, tộc A Tu La, A Tu La Đại Giáo, tất cả đều lấy A Tu La làm căn cơ.

Hiện tại Tây Phương Nhị Thánh minh biết đây là địa bàn của Đông Vương Công, là nơi Đông Vương Công sau này kiếm công đức, lại dám thò tay vào đó.

Đây không phải là không biết sự nghiêm trọng của sự việc, mà là trắng trợn muốn ức hiếp Đông Vương Công!

Với uy thế của hai vị Thánh Nhân Chí Tôn, muốn dùng cường áp Đông Vương Công, làm mất mặt Đông Vương Công, cướp đoạt cơ duyên của Đông Vương Công!

Lúc này Đông Vương Công tuy đang ở dưới chân Bất Chu Sơn, nhưng đối với chuyện ở U Minh Huyết Hải nhìn rất rõ ràng.

Tây Phương Nhị Thánh dẫn theo đệ tử Long tộc, nghênh ngang đi thẳng vào U Minh Huyết Hải.

Lúc này Ngọc Dương Tử đang trấn thủ U Minh Huyết Hải, nhưng với thực lực của y thì không đủ để đối kháng hai vị Thánh Nhân.

Đông Vương Công nhất thời không thể thoát thân, nhưng cũng muốn xem thử, đại đệ tử này, liệu có biểu hiện kinh người hay không.

Tây Phương Nhị Thánh tiến vào U Minh Huyết Hải, khí tức tinh xú ngút trời khiến hai vị Thánh Nhân không khỏi nhíu mày.

Chuẩn Đề Đạo Nhân phẩy tay một cái, một trận hương phong tràn ngập, bao phủ cả hai và các sinh linh xung quanh, khí ô uế kia không còn có thể ảnh hưởng một chút nào. "Hai vị, thật là làm lớn chuyện!" Đông Vương Công cười lạnh, nhìn Tây Phương Nhị Thánh.

Lúc này Hậu Thổ Thánh Nhân tự nhiên cũng cảm ứng được sự xuất hiện của Tây Phương Nhị Thánh, nhưng cũng không hiện thân, dù sao U Minh Huyết Hải tuy là một phần của Lục Đạo Luân Hồi, nhưng phần lớn lại thuộc về tộc A Tu La.

Đông Vương Công đã không biểu lộ mối quan hệ với bên ngoài, Hậu Thổ Thánh Nhân đương nhiên phải cân nhắc cho Đông Vương Công, bởi vậy không tiện trực tiếp ra mặt.

Ngọc Dương Tử thân là người trấn thủ U Minh Huyết Hải, sau khi cảm ứng được Tây Phương Nhị Thánh, lập tức ra nghênh đón đối phương.

Dù sao hiện tại thực lực của hai vị Thánh Nhân không phải tầm thường, trong mắt Ngọc Dương Tử, đó là những nhân vật còn lợi hại hơn cả Sư tôn.

Ngay cả vì không muốn gây phiền phức cho Đông Vương Công, Ngọc Dương Tử cũng phải cẩn thận hầu hạ hai vị Thánh Nhân. "Không ngờ hai vị Thánh Nhân đại giá quang lâm, Ngọc Dương Tử thất lễ không kịp nghênh đón, mong hai vị Thánh Nhân hải hàm!" Ngọc Dương Tử cung kính thi lễ, vẻ mặt tươi cười, nhưng khi thấy Long tộc phía sau hai vị Thánh Nhân, nụ cười của Ngọc Dương Tử rõ ràng cứng đờ lại.

Tứ Hải Long tộc đều là thuộc hạ của Đông Vương Công, hiện tại lại đứng trong vạn trượng Phật quang phía sau Chuẩn Đề Thánh Nhân, vẻ mặt trang nghiêm như Phật, hiển nhiên đã quy y Phật môn.

Thấy Ngọc Dương Tử nhìn, Chuẩn Đề Thánh Nhân cười nói: "Ngọc Dương Tử, Long tộc này đối với Đại Pháp Phật môn của ta ngưỡng mộ đã lâu, bởi vậy ta và Sư huynh đã độ hóa họ nhập Phật môn, Ngọc Dương Tử cũng là kẻ có duyên với Phật ta, sao không cùng gia nhập Phật môn?" Ngọc Dương Tử vội vàng cúi đầu nói: "Bẩm Thánh Nhân, Sư tôn của đệ tử có ân tái tạo với đệ tử, huống hồ Phật môn Đạo môn, đều là một nhà, cùng là môn sinh Đạo Tổ, bởi vậy vốn không phân biệt nhau, Ngọc Dương Tử ở dưới môn hạ lão sư là đủ rồi." Thấy Ngọc Dương Tử không mắc bẫy, Chuẩn Đề Thánh Nhân lại nói: "Trong ta có ba ngàn Đại Thừa Phật Pháp, không chỉ có thể luyện Kim Thân, bước vào Thánh Cảnh, cũng chỉ ngày một ngày hai, ngươi có muốn học tập không?" Ngọc Dương Tử lúc này lại càng cung kính cúi chào một lễ, cười nói: "Đệ tử thực sự ngu độn, ở dưới môn hạ Sư phụ nhiều năm, vẫn chưa có chút tiến bộ, bởi vậy mới bị lão sư đưa đến U Minh Huyết Hải này lịch luyện, vạn vạn không dám tái nhập Phật môn, kẻo làm ô danh hai vị Tiên Sư!" Ngọc Dương Tử nói năng cung kính như vậy, không mặn không nhạt, chỉ một mực tự hạ thấp mình, ngược lại khiến Tây Phương Nhị Thánh cũng có chút không thể ra tay.

Nhưng Ngọc Dương Tử hiện tại có thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hơn tất cả Long tộc phía sau Chuẩn Đề gộp lại, điều đó khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân động lòng, tự nhiên không muốn dễ dàng từ bỏ việc chiêu mộ Ngọc Dương Tử.

Thấy Đạo tâm của Ngọc Dương Tử kiên định, Chuẩn Đề liền phát ra Phật quang đại thịnh từ phía sau, vô cùng kim quang phủ kín trời đất.

Phật quang không chỉ có khí thế trang nghiêm, hùng vĩ, đồng thời cũng có tác dụng độ hóa chúng sinh.

Ngay cả Ngọc Dương Tử thân là Đại La Kim Tiên cường giả, nhưng dưới uy áp của hai vị Thánh Nhân phương Tây, Nguyên Thần căn bản không thể chống cự sự xâm nhập của Phật quang đó.

Thấy Ngọc Dương Tử nhiễm Phật quang, lúc này Đông Vương Công nhíu mày, có chút nhịn không được muốn ra tay. "Hai vị đạo hữu, từ xa đến, sao không vào U Minh Địa Phủ của ta một chuyến?" Tiếng nói của Hậu Thổ Thánh Nhân truyền đến, Phật quang xung quanh lập tức tiêu tán sạch sẽ.

Hậu Thổ Thánh Nhân trong Địa Phủ có thực lực tuyệt đối, U Minh Huyết Hải cũng là một phần của Địa Phủ, lúc này Hậu Thổ Thánh Nhân hiển hóa Chân Thân, tuy không thể tiến vào Huyết Hải, nhưng ở đó đủ để chấn nhiếp đối phương.

Tây Phương Nhị Thánh đều là người tinh thông, tai thính mắt tinh, một cái nhìn liền nhận ra tu vi thâm bất khả trắc của Hậu Thổ Thánh Nhân, cộng thêm nơi đây là U Minh Địa Phủ, ngay cả hai Thánh Nhân liên thủ, e rằng cũng không chiếm được tiện nghi.

Lúc này Tiếp Dẫn Đạo Nhân vốn vẫn im lặng không nói, liền không để lại dấu vết kéo áo Chuẩn Đề, tiến lên một bước, chắp tay làm lễ. "Hậu Thổ Sư muội, ta cùng Sư huynh du lịch nơi đây, chưa từng bái phỏng Sư muội, thật có chút thất lễ!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân vẻ mặt bình hòa, đối với Hậu Thổ Thánh Nhân cũng lễ số đầy đủ, ngược lại khiến Hậu Thổ Thánh Nhân cũng không thể phát tác.

Dù sao nàng không thể rời khỏi Địa Phủ, sau này Vu tộc khó tránh khỏi có lúc phải cầu xin Tây Phương Nhị Thánh, bởi vậy Hậu Thổ Thánh Nhân cũng sẽ không dễ dàng đắc tội. "Hai vị Đạo huynh một lòng vì Tây Phương Giáo mà bôn ba, tấm lòng thật đáng khen!" Hậu

Thổ Thánh Nhân vừa nói, liền bước chân nhẹ nhàng, đến trước Ngọc Dương Tử, hộ trì y ở phía sau.

Đến lúc này Ngọc Dương Tử mới tỉnh táo lại từ cảnh Phật Quốc đó, cảm kích thi lễ với Hậu Thổ Thánh Nhân, cung kính đứng sau lưng Hậu Thổ Thánh Nhân. "Hai vị Sư huynh, Ngọc Dương Tử hiện tại là Đạo Chủ A Tu La Đạo của Lục Đạo Luân Hồi của ta, phải thay ta quản lý A Tu La Đạo, e rằng không có cơ hội đến Tây Phương thế giới, lắng nghe giáo huấn của hai vị Sư huynh nữa rồi!" Lúc này Chuẩn Đề Thánh Nhân thấy Ngọc Dương Tử tỉnh lại, biết chuyện bất khả vi, nhưng lại vô cùng kinh ngạc, thuật Phật quang phổ chiếu uy lực cực lớn, Ngọc Dương Tử lại có thể tỉnh táo nhanh như vậy.

Căn tính, Đạo tâm, đều thuộc hàng thượng thừa, nếu không thì một đệ tử ưu tú như vậy, lại làm lợi cho Đông Vương Công.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân sao lại không biết Ngọc Dương Tử hiện là Đạo Chủ A Tu La, nhưng vẫn ra tay với Ngọc Dương Tử, rõ ràng là khiêu khích.

Lúc này Hậu Thổ Thánh Nhân đã nói rõ ràng, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười nói: "Trước đây không hề biết chuyện này, đã vậy Ngọc Dương Tử đảm nhiệm Đạo Chủ trong Hoàng Tuyền Địa Phủ, vậy hãy tùy theo Sư muội tu hành vậy!" "Như vậy rất tốt, hai vị Đạo huynh, chi bằng vào Địa Phủ của ta một lát, để Hậu Thổ ta tận tình làm chủ nhà?" Hậu Thổ Thánh Nhân vừa mời, nhưng Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, lại cười lắc đầu.

Có lẽ lo lắng Hậu Thổ Thánh Nhân dùng quỷ kế, trên địa bàn của người ta, không dám tùy ý vọng động. "Lần này xin miễn vậy, hai ta có việc quan trọng, sau này nhất định sẽ đến tận nơi bái phỏng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân cười ha ha, cùng Tiếp Dẫn dẫn theo các đệ tử phía sau quay trở về.

Hậu Thổ Thánh Nhân vốn không có ý định thật sự mời, bởi vậy thấy họ muốn đi, Hậu Thổ Thánh Nhân cũng không hề giữ lại.

Chỉ là nhìn những Long tộc, lại có cả tộc A Tu La, những kẻ bị Tây Phương Nhị Thánh mê hoặc tâm thần kia.

Sau này nếu Đông Vương Công trách tội, khó tránh khỏi phải tranh luận một phen với Tây Phương Nhị Thánh.

Hậu Thổ Thánh Nhân đối với điều này lại mỉm cười, hiện tại nàng cũng không thể nhìn thấu sâu cạn của Đông Vương Công, bởi vậy Hậu Thổ lại mong chờ thủ đoạn báo thù sắp tới của Đông Vương Công.

Lúc này dưới chân Bất Chu Sơn, Đông Hoàng Thái Nhất một mình đại chiến tám đại Tổ Vu, lúc này y tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, áp đảo tám đại Tổ Vu.

Đông Hoàng Thái Nhất trong chiến đấu hung tính bùng phát, Thiện Thi, Ác Thi, lần lượt hiện thân trợ trận.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, vô cùng hỗn độn chi khí tràn ngập cửu tiêu, từng đạo Vương chi Pháp Tắc phát ra, phối hợp với Thái Dương Chân Hỏa Pháp Tắc, triển lộ thần uy của Đông Hoàng Thái Nhất không chút che giấu.

Một vầng mặt trời ngang trời, thân ảnh Tam Túc Kim Ô chiếu rọi trong đó, phía sau vô số Yêu tộc theo sau, mấy vị Yêu Soái liều mạng tương trợ. "Ầm!" Đông Hoàng Thái Nhất với thế vạn trượng giận dữ công kích Chúc Dung, lúc này Chúc Dung Tổ Vu muốn chém giết Đông Hoàng Thái Nhất, dù sao hiện tại cao thủ Yêu tộc chết quá nhiều, nếu có thể lại chém giết Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu tộc sẽ triệt để đại bại!

Chương 215

Chính vì thế, Chúc Dung Tổ Vu không sợ chết, ngay cả Hỗn Độn Chung đánh tới, cũng dùng song long thủy hỏa đối kháng. "Phốc!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này tay cầm Lục Vu Kiếm, một kiếm đâm thẳng Chúc Dung Tổ Vu vào hư không.

Chúc Dung Tổ Vu vốn định tự bạo nhục thân, nhưng phát hiện sau khi bị Lục Vu Kiếm chém giết, căn bản không cách nào dẫn bạo Tổ Vu chi thân! "Chúc Dung!" Các Tổ Vu lần lượt gầm lên giận dữ, vốn đã tổn thất mấy vị Tổ Vu, hiện tại lại tổn thất thêm Chúc Dung Tổ Vu. "Ầm!" Lục Vu Kiếm bay về tay Đông Hoàng Thái Nhất, thân thể khổng lồ của Chúc Dung Tổ Vu rơi xuống.

Các Tổ Vu vội vàng đỡ lấy Chúc Dung Tổ Vu, lúc này lại không còn chút khí tức nào.

Đông Hoàng Thái Nhất ngạo nghễ nhìn bốn phương, lúc này ánh mắt lạnh lẽo, gầm lên một tiếng: "Rút!" Hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất cũng sớm đã là cường nỗ chi mạt, trước đó đã bị thương, lúc này một mình địch tám, đã đạt đến cực hạn.

Vô số Yêu tộc như thủy triều rút đi, nhưng Vu tộc sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. "Đông Hoàng Thái Nhất đừng hòng chạy!

Cộng Công ta đến diệt ngươi!" Cộng Công Tổ Vu gầm thét liên hồi, hôm nay đã chết mấy vị Tổ Vu, sao có thể để Đông Hoàng Thái Nhất dễ dàng thoát thân! "Đừng truy nữa, mau rút!" Huyền Minh Tổ Vu nén bi thống, hiện tại quả thực không phải thời cơ tốt để chiến đấu.

Tuy đã tổn thất mấy vị Tổ Vu, nhưng Yêu tộc cũng tổn thất thảm trọng.

Sau này nếu đợi các Tổ Vu tu dưỡng một phen, rồi lại đại chiến với Đông Hoàng Thái Nhất, đối phương khẳng định khó lòng chống đỡ.

Đáng tiếc hiện tại hai tộc đều đang hăng máu chiến đấu, trong lòng oán hận lửa giận bùng cháy, căn bản không còn cố kỵ nhiều như vậy nữa.

Cộng Công Tổ Vu truy kích đi, không có sự hạn chế của Đế Giang Tổ Vu, các Tổ Vu hiển nhiên đều có cách làm của riêng mình.

Lúc này Cường Lương Tổ Vu, Nhục Thu Tổ Vu, cũng lần lượt cưỡi hắc vân, cuồng nộ truy đuổi Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn đang rút lui, thấy ba vị Tổ Vu truy đến, không khỏi trong mắt hiện lên hàn ý lạnh lẽo. "Đã vội tìm chết, vậy đừng hòng đi!" Đông Hoàng Thái Nhất hai cánh chấn động, miệng ngậm Hỗn Độn Chung, chặn hậu.

Tiếng chuông vang dội trên cửu thiên, Đông Hoàng Thái Nhất dùng Thiện Ác nhị thi lần lượt chặn đứng một vị.

Hình thành thế cục ba chọi ba.

Nhưng Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Đông Hoàng Thái Nhất hà kỳ lợi hại, các Tổ Vu lại đều đang trọng thương.

Hỗn Độn Chung vang lên một tiếng, hỗn độn chi khí tràn ngập bốn phương, tiên phong cố định Cường Lương Tổ Vu, Cường Lương Tổ Vu thậm chí không có sức lực giãy dụa. "Phốc!" Lục Vu Kiếm cắt đứt đầu lâu Cường Lương Tổ Vu, trực tiếp xóa sổ một vị Tổ Vu. "Cường Lương!" Cộng Công Tổ Vu gầm lên giận dữ, mắt đỏ như máu, trong mắt đầy hận thù.

Lúc này Huyền Minh Tổ Vu và các Tổ Vu khác cũng lần lượt chạy đến, nhưng Cường Lương Tổ Vu đã chết, cũng căn bản không có cách

nào.

Đông Hoàng Thái Nhất đắc thủ, thấy chúng Tổ Vu truy sát, Hỗn Độn Chung trong tay lại lần nữa chuyển động, mạnh mẽ đánh về phía Nhục Thu. "Đông!" Nhục Thu Tổ Vu triển khai thần thông, bức lùi Ác Thi của Đông Hoàng Thái Nhất, lại dùng lực Pháp Tắc chống đỡ Hỗn Độn Chung.

Nhưng uy lực của Hỗn Độn Chung vô song, trực tiếp đánh nát nửa thân thể Nhục Thu, lúc này Huyền Minh Tổ Vu triển khai lực Pháp Tắc, trong khoảnh khắc xuất hiện, xé toạc gốc cánh hữu của Đông Hoàng Thái Nhất.

Trong khoảnh khắc máu nhuộm trời xanh, Kim Ô ai minh.

Đông Hoàng Thái Nhất không dám lưu luyến chiến đấu, thu hồi nhị thi, triển khai tinh quang độn thuật, trong khoảnh khắc bay đi xa. "Thái Nhất chó chết!

Đừng chạy!" Cộng Công Tổ Vu gầm lên một tiếng giận dữ, muốn truy kích. "Còn muốn truy sao?

Cường Lương Tổ Vu đã chết!

Nhục Thu sống chết không rõ!

Nếu còn truy nữa, sẽ chết bao nhiêu Tổ Vu nữa!" Huyền Minh Tổ Vu giận dữ nhìn Cộng Công Tổ Vu, trong mắt nàng, nếu không phải Cộng Công Tổ Vu tự ý truy kích Đông Hoàng Thái Nhất, Cường Lương Tổ Vu đã không vô cớ vẫn lạc.

Cộng Công Tổ Vu ngây người, dừng thân mình lại, nhất thời Cộng Công Tổ Vu trạng thái như phát điên, hai mắt trừng lớn, một luồng tử khí bao trùm.

Cộng Công Tổ Vu trước đó cũng chỉ một lòng muốn báo thù cho Vu tộc, nhưng hiện tại Cường Lương vừa chết, dường như đều do

Cộng Công Tổ Vu gây ra.

Lời nói của Huyền Minh Tổ Vu khiến Cộng Công Tổ Vu trong lòng khó chịu đến cực điểm, cố ý hại chết huynh đệ Cường Lương sao?

Cộng Công Tổ Vu tự vấn trong lòng, vô cùng kiếp sát chi khí tràn ngập trong lòng Cộng Công Tổ Vu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, xoay người biến mất.

Các Tổ Vu hiện tại đều đang chú ý đến vết thương của Nhục Thu Tổ Vu, hiện tại thu long các bộ lạc Vu tộc, nghiêm lệnh không được truy kích Yêu tộc.

Lúc này Yêu tộc rút về Thiên Đình, các Tổ Vu thì chỉnh đốn một phen, rút về dưới chân Bất Chu Sơn.

Tuy nhiên chính lúc này, trên Bất Chu Sơn bỗng nhiên truyền đến một tiếng động lớn, giữa thiên địa một trận chấn động kịch liệt bất an. "Chuyện gì vậy?

Thiên địa lay động dữ dội như vậy!" Các Tổ Vu kinh hãi không dứt, trụ trời Bất Chu Sơn lúc này, từ từ nứt vỡ. "Ầm!" Một tiếng va chạm còn kịch liệt hơn truyền đến, lúc này các Tổ Vu đều cảm ứng được, Cộng Công Tổ Vu đã vẫn lạc! "Cộng Công!" Huyền Minh gào thét một tiếng, trụ trời Bất Chu Sơn lúc này ầm ầm đổ sập xuống, Cộng Công Tổ Vu cũng trong khoảnh khắc thân vẫn đạo tiêu.

Vừa rồi Huyền Minh Tổ Vu chỉ là lời nói vô ý, không hề có ý trách móc Cộng Công Tổ Vu, nhưng Cộng Công Tổ Vu bị sát khí xâm nhiễm, trong lòng phẫn nộ, nổi giận va vào Bất Chu Sơn mà chết.

Lúc này Đông Vương Công nhìn mọi chuyện, nhưng không hề ra tay ngăn cản.

Chương 216

Vu tộc đã hao hết di trạch của Bàn Cổ, trên Bất Chu Sơn không còn công đức khai thiên che chở, sớm đã như một khối gỗ mục, đừng nói Cộng Công Tổ Vu, các sinh linh khác cũng có thể đâm gãy Bất Chu Sơn.

Hiện tại Bất Chu Sơn vừa đổ, trụ trời sụp đổ, cửu thiên trên cao vỡ nát tan tành, dưới sự sụp đổ của màn trời, vô cùng thiên hà chi thủy đổ ngược, trong khoảnh khắc nhấn chìm cả Hồng Hoang. "Trời nghiêng đông nam, đất sụt tây bắc!

Lúc này chính là lúc ta ra tay!" Đông Vương Công ở đó đã bao nhiêu năm, chờ đợi chính là lúc này!

Hiện tại Bất Chu Sơn đổ, Đông Vương Công trực tiếp vung tay, thu nửa đoạn Bất Chu Sơn vào Càn Khôn Đỉnh, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chuẩn bị ra tay từ xa ngây người, định thần nhìn Đông Vương Công, không biết trong lòng nghĩ gì.

Lúc này cửu thiên chi thủy đổ ngược, cả Hồng Hoang đều trong khoảnh khắc bị đại thủy nhấn chìm, vô số sinh linh bỏ mạng trong đó.

Trời nghiêng đông nam, đất sụt tây bắc, trụ trời đổ, Hồng Hoang loạn.

Tứ Hải cũng không thể tiếp nhận được lượng nước lớn như vậy, cả Hồng Hoang trong khoảnh khắc rơi vào một tai nạn.

Hồng thủy cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt.

Đông Vương Công lúc này nhìn những sinh linh đang giãy giụa trong hồng thủy, lấy Thông Thiên Kiến Mộc ra, tế lên không trung, Thông Thiên Kiến Mộc nghênh phong kiến trướng, trong khoảnh khắc

trở thành trụ trời chống đỡ trời đất.

Nữ Oa Thánh Nhân vốn đang du đãng ở Bắc Hải, thấy trụ trời sụp đổ, trong lòng cũng lo lắng cho Hồng Hoang.

Vốn muốn tìm một vật thay thế trụ trời, lúc này thấy Đông Vương Công dùng Kiến Mộc chống trời, tâm tư của Nữ Oa Thánh Nhân cũng bớt lo lắng đi một chút.

Chính hành động này của Đông Vương Công, đã cứu Bắc Hải Huyền Quy thoát khỏi một kiếp, không còn bị giết để vá trời.

Đông Vương Công chống đỡ màn trời, Thông Thiên Kiến Mộc lập tức cắm rễ vào đại địa, hoàn toàn dung hợp với thế giới Hồng Hoang.

Nhất thời hồng thủy cuồn cuộn hơi giảm bớt, vô số sinh linh nhìn cảnh tượng đó, lần lượt quỳ bái Đông Vương Công không dứt.

Ngay cả những Đại Thần Thông Giả kia, đối với hành động của Đông Vương Công cũng vô cùng khâm phục.

Nhân vọng của Đông Vương Công vô hình trung ngưng tụ, khí vận của y cũng trong khoảnh khắc đó tăng vọt.

Từng sợi từng sợi công đức chi khí từ bốn phương tám hướng hội tụ, những công đức chi khí này tuy tán loạn, nhưng lại vô cùng nhiều, vẫn không ngừng ngưng tụ.

Công đức chi khí Đông Vương Công được một phần, còn lại toàn bộ được Thông Thiên Kiến Mộc, dù sao chống trời là công lao của Kiến Mộc, tuy không có linh tính, nhưng công đức lại có.

Đông Vương Công dựng trụ trời xong, nhưng trên bầu trời cái lỗ hổng lớn kia vẫn còn vô cùng thủy lưu rơi xuống cửu thiên. "Thải thạch bổ thiên, Nữ Oa Thánh Nhân sớm muộn gì cũng phải tìm ta mượn Càn Khôn Đỉnh!" Đông Vương Công mỉm cười, ngược lại không sốt ruột, chờ Nữ Oa Thánh Nhân tìm đến tận cửa, để dâng công

đức cho nàng.

Vu tộc lúc này toàn bộ di cư lên Bất Chu Sơn, cư trú trên đỉnh nửa đoạn Bất Chu Sơn kia.

Lúc này mấy vị Tổ Vu an trí tốt bộ lạc, lại đang khẩn trương bàn bạc chuyện báo thù.

Đông Vương Công hiện tại đã xử lý xong chuyện ở đó, thu thập huyết dịch của mấy cường giả mà mình coi trọng, lấy đi nửa đoạn Bất Chu Sơn, rồi thoáng một cái biến mất không thấy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn muốn ngăn Đông Vương Công lại, tranh đoạt nửa đoạn Bất Chu Sơn trong tay y, nhưng lại bị Thái Thanh Thánh Nhân ngăn lại. "Đại ca, đó là nửa đoạn xương sống của Bàn Cổ Phụ Thần, thần vật như vậy, uy năng vô biên!

Vì sao lại ngăn cản ta, không cho ta đi tìm Đông Vương Công đòi hỏi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu hỏi.

Thái Thanh Thánh Nhân nhìn thân ảnh Đông Vương Công rời đi, hỏi ngược lại: "Hai chúng ta đồng là Thánh Nhân Chí Tôn, ai đã nhìn ra được thực lực của Đông Vương Công đạo hữu?" Thái Thanh Thánh Nhân vừa hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức kinh hãi, trước đó từng nhiều lần thăm dò tu vi của Đông Vương Công, nhưng cũng không nhìn ra.

Vốn khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không để tâm.

Bởi vì đối phương không hề triển lộ bất kỳ tu vi của Chí Tôn nào.

Nhưng hiện tại nhìn, ngay cả Thánh Nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không nhìn ra thực lực của đối phương, chẳng phải đó là vấn đề lớn nhất sao?

Nếu thực lực của Đông Vương Công không đủ, tu vi căn bản khó thoát pháp nhãn của Thánh Nhân! "Rốt cuộc là cảnh giới gì, ngay cả

ba vị Thánh Nhân chúng ta cũng không thể nhìn thấu chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm thấy có điều bất thường, đối với Đông Vương Công vốn đã vô cùng kiêng kỵ, lúc này bị Đại Sư huynh điểm phá, cũng cảm nhận được một loại uy hiếp cực lớn.

Nếu không có thực lực siêu phàm, vậy căn bản không thể che giấu đối thủ, ngay cả ba vị Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu, điều đó nói rõ Đông Vương Công cường đại!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này sớm đã dập tắt ý định tìm Đông Vương Công gây phiền phức, lúc này tiễn Đông Vương Công rời đi.

Đông Vương Công trực tiếp giáng lâm tại U Minh Huyết Hải, lúc này Ngọc Dương Tử vội vàng tiến lên bái kiến. "Sư tôn, Tây Phương Nhị Thánh đến U Minh Huyết Hải, mang đi một phần chúng A Tu La, đệ tử vô năng, không ngăn cản được, xin Sư tôn trách phạt!" Ngọc Dương Tử quỳ trên mặt đất, vẻ mặt thành hoàng thành khủng.

Đông Vương Công mỉm cười, "Chuyện này không trách ngươi, đứng dậy đi, đổi lại bất kỳ một vị Chuẩn Thánh nào, cũng không ngăn cản được Tây Phương Nhị Thánh!" Đông Vương Công đối với sự mặt dày của hai vị Thánh Nhân phương Tây rất rõ ràng, hai vị đó, nếu không có thực lực tuyệt đối trấn áp, căn bản sẽ không chịu khuất phục. "Sư tôn, Tây Phương Nhị Thánh thực lực cường hãn, Sư tôn tốt nhất đừng để xảy ra xung đột với họ, với tư chất của Sư tôn, sau khi thành Thánh, nhất định có thể nghiền ép họ!" Ngọc Dương Tử nói ra nỗi lo lắng của mình, ngược lại sợ Đông Vương Công hiện tại đi tìm Tây Phương Nhị Thánh gây phiền phức.

Đông Vương Công mỉm cười, đại đệ tử này thật là thành thật, nhưng sự lo lắng đó rõ ràng là dư thừa. "Ngươi cứ trông giữ U Minh Huyết Hải đi, chuyện khác tự nhiên có vi sư làm chủ!" Đông Vương Công đánh giá một phen, số chúng A Tu La bị Tây Phương Nhị Thánh

mang đi lần này chỉ có một ngàn, không phải là những nhân viên quan trọng.

Các A Tu La Vương, A Tu La Tướng, lúc này đều đang ở trong Huyết Hải.

Nhưng dù vậy, Đông Vương Công cũng không hề bỏ qua ý định này.

U Minh Địa Phủ, lúc này Hậu Thổ Thánh Nhân sớm đã ở trong đại điện chờ đợi Đông Vương Công. "Trước đó đa tạ đạo hữu đã ra tay tương trợ, nếu không, đại đệ tử của ta chắc chắn sẽ phải xấu mặt rồi!" Đông Vương Công cười nói tạ ơn Hậu Thổ Thánh Nhân, trước đó ở Bất Chu Sơn nhìn mấy vị Tổ Vu vẫn lạc, nhưng lại chưa từng ra tay tương trợ, ngược lại Hậu Thổ Thánh Nhân lại ở trong Huyết Hải cứu Ngọc Dương Tử.

Hậu Thổ Thánh Nhân lúc này mỉm cười tươi tắn, nói: "Giữa chúng ta, không cần khách khí như vậy, trước đó đạo hữu đã giúp các ca ca của ta luyện chế Đồ Yêu Kiếm, tặng xương cốt Phụ Thần di trạch, những chuyện đó Hậu Thổ vẫn chưa từng tạ ơn đạo hữu mà!" Hậu Thổ Thánh Nhân nói như vậy, Đông Vương Công cũng không nhắc lại chuyện này nữa. "Tây Phương Nhị Thánh đã nhắm chủ ý vào Đông Vương Công ta rồi, lần này nếu không phải sự việc khẩn cấp, ta sớm đã đi tính sổ rồi!" Trên mặt Đông Vương Công hiện lên một tia tức giận, đối với chuyện đào góc tường, Đông Vương Công tuyệt đối sẽ không dung nhẫn. "Tây Phương Nhị Thánh quả thực đáng ghét, tuy một lòng chấn hưng Tây Phương, nhưng những chuyện tổn nhân lợi kỷ như vậy, thật sự có tổn đến uy nghiêm của Thánh Nhân!" Hậu Thổ Thánh Nhân lắc đầu không dứt, đối với hành động của Tây Phương Nhị Thánh cũng vô cùng bất bình, nhưng Hậu Thổ Thánh Nhân không thể rời khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, cũng chỉ có thể cảm bất bình thay cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công cười nói: "Chuyện nhỏ này ngươi đừng tham dự vào, ta sau khi trở về Bồng Lai Tiên Đảo, nhất định sẽ đòi lại một công đạo!" Hiện tại tình huống vô cùng đặc thù, Đông Vương Công từ biệt Hậu Thổ Thánh Nhân, trực tiếp trở về Bồng Lai Tiên Đảo.

Chương 217

Lúc này trên Bồng Lai Tiên Đảo, Tứ Hải Long tộc, Huyền Thanh, Huyền Tiêu, Cửu Anh, một nhóm tu sĩ đều tụ tập trước Thần Điện, hiển nhiên đều biết chuyện Tây Phương Nhị Thánh vào Tứ Hải.

Đông Vương Công nhìn đầy đường cường giả, nếu không phải đã thành Thánh Nhân Chí Tôn, chỉ sợ lần này chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi rồi! "Đế Quân, Tây Phương Nhị Thánh tiến vào Tứ Hải chi địa, dùng Phật quang mê hoặc Tứ Hải Long tộc của chúng ta, Ngao Bính, Ngao Khâm, và vô số thủy tộc đều bị Tây Phương Nhị Thánh độ hóa, nhập vào Phật môn Tây Phương!" Ngao Quảng quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, lần này Tứ Hải Long tộc bị cuốn đi một nửa, đó không phải là chuyện nhỏ.

Tứ Hải Long tộc tuy thực lực không đủ, nhưng đều đã thần phục Đông Vương Công, hiện tại đột nhiên quay đầu sang Phật môn Tây Phương, đổi lại là ai cũng sẽ sinh lòng phẫn nộ.

Ngao Quảng quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy, Đông Vương Công cũng không có ý định để y đứng dậy. "Tây Phương Nhị Thánh không chỉ đào đi Long tộc, ở U Minh Huyết Hải còn cuốn đi một số chúng A Tu La, chư vị, các ngươi nghĩ lúc này nên làm thế nào cho tốt đây?" Đông Vương Công lúc này ngược lại tỏ ra vô cùng bình đạm, ném vấn đề này cho các cường giả có mặt.

Đông Vương Công vẫn luôn không biểu lộ thân phận Thánh Nhân của mình, hiện tại hai vị Tây Phương kia lại nhảy nhót gây sự, đây cũng là lúc có thể kiểm tra xem ai trung thành hơn một chút.

Chuyện này không lớn cũng không nhỏ, mấu chốt là vấn đề thực lực và thể diện.

Nếu Đông Vương Công thực lực không đủ, vậy chỉ có thể nén giận nuốt hận, giả vờ như không biết, kéo triệt để chọc giận Tây Phương Nhị Thánh, cuối cùng khiến họ xóa sổ toàn bộ Đông Vương Công nhất mạch.

Nhưng hiện tại thực lực của Đông Vương Công thâm bất khả trắc, một chúng thuộc hạ lại không hề biết chút nào, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng không rõ ràng chuyện này.

Lúc này Kim Sí Đại Bàng đứng ra nói: "Sư tôn, Tây Phương Nhị Thánh ức hiếp người quá đáng, chúng ta hãy xông thẳng lên Linh Sơn, huyết tẩy Phật môn, như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng!" "Đại Bàng nói đúng, Sư tôn chỉ cần ra lệnh, Bạch Viên này xin làm tiên phong, một đường giết lên Linh Sơn!" Bạch Viên lúc này cũng liều mạng, hai tên không sợ trời không sợ đất này, chỉ cần chịu ủy khuất, thì nhất định sẽ không chết không thôi, hiện tại Đông Vương Công bị ức hiếp, hai đệ tử này lại càng không muốn. "Đế Quân, không được!" Cửu Anh lúc này vội vàng đứng ra, lên tiếng ngăn cản, lập tức thu hút tất cả ánh mắt. "Cửu Anh, Sư tôn ngày thường đối đãi ngươi không bạc, hiện tại lẽ nào ngươi phản bội Sư tôn sao?" Bạch Viên cau mày giận dữ quát, lớn tiếng chất vấn Cửu Anh.

Đông Vương Công thản nhiên nhìn mọi việc, cũng không nói lời nào, lắng nghe các môn hạ luận bàn. "Đế Quân, Tây Phương Nhị Thánh thực lực cường hãn, cho dù Đế Quân thủ nhãn thông thiên, nhưng uy lực của hai vị Thánh Nhân, Đế Quân cần phải suy nghĩ kỹ!" Cửu Anh nói ra sự thật, nếu không có thực lực Thánh Nhân, thì căn bản không thể đối đầu với Thánh Nhân.

Chọc giận Thánh Nhân, chỉ sợ đối phương thực sự sẽ như giẫm chết kiến, xóa sổ tu sĩ đắc tội.

Tây Vương Mẫu ở một bên nhìn biểu hiện của các môn hạ, biết rõ

thực lực của Đông Vương Công, bởi vậy hiện tại lại không sốt ruột.

Nhìn Đông Vương Công điềm nhiên, Tây Vương Mẫu trong lòng rõ ràng, Đông Vương Công đang xem phản ứng của các đệ tử khi nguy hiểm đến.

Lúc này các thuộc hạ khác cũng đều có ý kiến riêng, nhưng phần lớn đều phản đối Đông Vương Công lập tức đi tìm Tây Phương Nhị Thánh gây phiền phức. "Ngao Quảng, ngươi xem tiếp theo nên hành sự thế nào?" Đông Vương Công bất ngờ, lại hỏi Long Vương Ngao Quảng.

Long Vương Ngao Quảng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, lúc này nếu không phải vì chuyện liên quan đến Tứ Hải Long tộc, ngay cả tư cách ở trong đại điện cũng không có, nhưng Đông Vương Công lúc này lại hỏi Ngao Quảng.

Ngao Quảng quỳ xuống đất nói: "Đế Quân, Tây Phương Nhị Thánh dùng thế áp người, Tứ Hải Long tộc cũng nhiều kẻ bị mê hoặc, không phải thật lòng quy hàng, tất cả quyết đoán đều tùy theo Đế Quân phân phó, Ngao Quảng nhất định sẽ xông pha dầu sôi lửa bỏng, đi theo Đế Quân!" Ngao Quảng nói năng kín kẽ, khiến Đông Vương Công cũng không bắt được lỗi.

Lúc này Đông Vương Công cười nói: "Tây Phương Nhị Thánh không đáng sợ, đã dám ra tay với ta, thì phải có chuẩn bị tâm lý để gánh chịu nộ hỏa của Đông Vương Công ta." Đông Vương Công vừa nói, vung tay một cái, trước mặt hiện ra một tấm gương sáng, trong đó chính là cảnh tượng Linh Sơn Tây Phương.

Tây Phương Nhị Thánh đang giảng kinh ở Linh Sơn, bên dưới vô số sinh linh đắm chìm trong đó, vô lượng Phật quang phổ chiếu.

Đông Vương Công nhất mạch nhìn cảnh tượng trước mắt, biết Đông Vương Công đã quyết định.

Tuy nhiên lúc này, Đông Vương Công chỉ vào mặt gương, một cây trường tiên hiện lên trong đó, lúc này Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đang giảng kinh, thấy thần tiên đó, lập tức kinh hãi dừng lại.

Cây thần tiên đó, chính là Hồ Lô Đằng ban đầu tạo hóa Nhân tộc, bị Đông Vương Công luyện hóa thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Đả Thần Tiên.

Càn Khôn Đỉnh có khả năng phản hậu vi tiên, cộng thêm vô lượng công đức quán chú, Đả Thần Tiên trực tiếp trở thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

Lúc này Đả Thần Tiên lăng không quất tới, chính là Đông Vương Công đang ra tay trong bóng tối. "Ba!" Từng đạo lôi đình tứ ngược, trên Đả Thần Tiên rực rỡ chiếu rọi chư thiên, nhằm vào cái đầu trọc của Chuẩn Đề Thánh Nhân mà quất lên.

Chuẩn Đề Thánh Nhân tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, hiện tại y đang trước mặt tất cả đệ tử, nếu bị đánh, vậy thì thật là mất mặt về nhà.

Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, lăng không vung lên một cái, muốn đánh bay Đả Thần Tiên.

Nhưng Thất Bảo Diệu Thụ vốn bách chiến bách thắng, trước Đả Thần Tiên căn bản không có tác dụng gì, Thất Bảo Diệu Thụ trong khoảnh khắc bị Đả Thần Tiên đánh nát, lưu ly hổ phách, phỉ thúy, nhất thời rơi vãi đầy đất.

Chuẩn Đề Thánh Nhân với tôn vị Thánh Nhân, bị một tiên tử quất vào mặt, cả người đều bị quất ngã xuống đất. "Ba ba!" Đông Vương Công liên tục ra tay, quất Chuẩn Đề Thánh Nhân kêu gào không ngừng, lăn lộn trên mặt đất, nhưng căn bản không thể thoát, thần năng vô địch của Thánh Nhân lúc này cũng căn bản không có tác dụng gì.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân một bên thấy Sư đệ bị đánh, vung Tiếp Dẫn Thần Phiên, muốn cứu Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân không động thì thôi, vừa động, Đả Thần Tiên trong khoảnh khắc lại phân ra một đạo tiên ảnh, trực tiếp xông phá phòng ngự của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, cũng đánh túi bụi vào đầu y. "A!

A!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lăn lộn trên mặt đất, cẩm lan ca sa bị đánh nát tứ phân ngũ liệt, tất cả những cú quất của Đông Vương Công đều nhắm vào mặt, bởi vậy Chuẩn Đề Thánh Nhân một khuôn mặt bị đánh cho máu thịt mơ hồ.

Nếu không phải Chuẩn Đề Thánh Nhân thực lực bất phàm, e rằng sớm đã bị Đả Thần Tiên quất chết rồi.

Hai vị Thánh Nhân bị đánh, toàn bộ đệ tử ngồi dưới đều kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hai vị Thánh Nhân, bị đánh cho tơi bời, nhưng đối phương lại ngay cả hiện thân cũng không!

Người đứng sau màn, tu vi lại cường đại đến mức nào!

Lúc này các đệ tử Phật môn, từng người một trong lòng sợ hãi, chỉ sợ Đông Vương Công sẽ trút giận lên người họ, những đệ tử này, đâu có da dày thịt béo như Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Trong Bồng Lai Tiên Đảo, chúng thuộc hạ của Đông Vương Công cũng đều ngây người.

Đánh đập tơi bời hai vị Thánh Nhân!

Đối phương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, hoàn toàn bị đánh đập, kêu gào.

Thật sự là Thánh Nhân sao?

Xem ra ngay cả một Kim Tiên bình thường cũng còn biểu hiện tốt hơn!

Chương 218

Phe Đông Vương Công chấn kinh, còn các sinh linh trong Đại điện Linh Sơn lại càng chấn kinh hơn.

"Bốp!" Máu tươi bắn lên mặt một vị Phật tử của Chuẩn Đề Thánh Nhân, vị Phật tử kia ngây ngốc đờ đẫn cũng không biết né tránh, trơ mắt nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân bị đánh.

"Đông Vương Công Đạo hữu, tha mạng a!" Chuẩn Đề thực sự không chống đỡ nổi nữa, không màng đến thể diện, trực tiếp cầu xin Đông Vương Công tha thứ.

Thế nhưng Đông Vương Công không ngừng tay, Đả Thần Tiên trong tay liên tục quất roi, nhuốm máu tươi cả Phật đường trang nghiêm thần thánh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân căn bản không thể thoát, thực lực như bị cấm cố, ngay cả vận chuyển thần thông để chống đỡ thương thế cũng không thể, chỉ đành phải cam chịu nỗi thống khổ da tróc thịt nát.

Lôi đình gào thét, tiên huyết văng tung tóe, khắp Phật đường đều máu me be bét.

Đông Vương Công liên tục quất roi chín nghìn chín trăm lần, cho đến khi hai vị Thánh Nhân khổ sở cầu xin, Đông Vương Công mới dừng tay.

"Đông Vương Công Đạo hữu, ta biết sai rồi, tất cả những sinh linh đó đều giao cho ngươi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân nằm bệt trên mặt đất, thều thào khóc lóc.

Các đệ tử bên cạnh từng người ngây người nhìn cảnh tượng

trước mắt, làm sao từng thấy hai vị Thánh Nhân thê thảm như vậy, bị người ta giáo huấn thê thảm đến nhường này!

"Đông Vương Công?

Kẻ cường giả xưng danh đệ nhất trong Tử Tiêu Cung kia sao?

Dù chưa thành Thánh, nhưng có thể đánh hai vị Thánh Nhân ra nông nỗi này sao?" Đông Vương Công lúc này cũng đã có chút mệt mỏi vì đánh, thu Đả Thần Tiên, pháp tướng chân thân trên không Linh Sơn nhìn xuống Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Biết sai rồi sao?" Đông Vương Công nhàn nhạt hỏi.

"Biết sai rồi, biết sai rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân liên tục gật đầu đáp, nếu bị Đông Vương Công cứ đánh mãi như vậy, thì thật sự không còn thể diện.

Ngay cả bây giờ, uy nghiêm của hai vị Thánh Nhân cũng đã tan biến không còn, chỉ sợ sau này khi giáo huấn môn hạ đệ tử, cũng sẽ hồi tưởng lại cảnh tượng này.

Đông Vương Công nhìn những vết thương chằng chịt trên mặt Chuẩn Đề Thánh Nhân, không có sự cho phép của y, Chuẩn Đề Thánh Nhân bây giờ còn không dám dùng pháp lực khôi phục thương thế.

Đông Vương Công lúc này lạnh lùng đánh giá tất cả đệ tử Phật môn xung quanh, từng người đều như rơi vào hầm băng.

Tư chất của đệ tử Phật môn này thực sự quá kém, Đông Vương Công căn bản không lọt mắt, cũng trách không được Tây Phương Nhị Thánh phải đi khắp nơi tìm kiếm sinh linh, dụ dỗ gia nhập Tây Phương Thế Giới.

Đông Vương Công đối với hành vi của Tây Phương Nhị Thánh không có phản cảm, nhưng thò tay vào địa bàn của Đông Vương Công, thì đó là tìm chết.

“Hai kẻ to gan thật lớn, dám thừa lúc ta không có mặt, mà còn dám đào góc tường của Vương Công!” Đông Vương Công lạnh lùng hừ một tiếng, dọa Chuẩn Đề Thánh Nhân lùi lại, sợ Đông Vương Công lại cầm roi quất.

“Đông Vương Công Đạo hữu, tất cả đều là hiểu lầm!

Hiểu lầm!” Tiếp Dẫn Thánh Nhân vội vàng tươi cười cầu hòa, khuôn mặt đầy máu tươi kia, nụ cười trông thập phần dữ tợn, không hề có chút vui vẻ nào.

“Hiểu lầm?

Hai vị Thánh Nhân, thuật huyền bí của các ngươi đạt đến cực hạn thiên địa, biết rõ quá khứ và tương lai, có thể có hiểu lầm sao?

Dám đưa móng vuốt về phía ta, Đông Vương Công, thì phải chuẩn bị tinh thần bị đánh gãy!” Đông Vương Công đối với hai vị Thánh Nhân không hề khách khí, nắm chặt trong tay.

“Đông Vương Công Đạo hữu, ta sau này không dám nữa rồi, nhìn trên mối quan hệ chúng ta từng là đệ tử của Đạo Tổ, mong Đạo hữu giơ cao đánh khẽ!” Chuẩn Đề Thánh Nhân không ngừng cầu xin, căn bản không ngờ Đông Vương Công đã thành Thánh, thực lực lại cường hãn như thế.

Y trong lòng thống khổ, “Nếu ta sớm biết Đông Vương Công đã thành Thánh, có đánh chết ta cũng không dám ra tay a!” Năm xưa thời kỳ Chuẩn Thánh, Đông Vương Công đã có thể quét ngang cường giả cùng thế hệ.

Lúc này Chuẩn Đề Thánh Nhân lại ỷ vào thân phận Thánh Nhân, mới dám ra tay với Đông Vương Công, ai ngờ Đông Vương Công cũng sớm đột phá Thánh cảnh, thực lực vượt xa hai vị Thánh Nhân!

Đông Vương Công nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề

Thánh Nhân, mở miệng cười nói: "Một lần cũng không phải việc lớn, nhưng đã trêu chọc ta, Đông Vương Công, chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng!" Đông Vương Công nói vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng giật thót, hung danh của Đông Vương Công, mọi người sớm đã nghe thấy, Đông Vương Công đã không chịu buông tha, thì lần này chắc chắn sẽ không dễ dàng để hai kẻ này yên!

Thánh Nhân thì sao chứ?

Thực lực không đủ, vẫn bị Đông Vương Công nghiền nát!

"Hai kẻ trong tay vô số linh bảo, Tiếp Dẫn Thần Phiên và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên kia, để ta mang về chơi đùa!" Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

"Cái gì?!" Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức nhảy dựng lên, Tiếp Dẫn Thần Phiên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đều là trấn giáo chi bảo của Tây Phương Giáo!

"À?

Chuẩn Đề Đạo hữu, có ý kiến gì sao?" Đông Vương Công giơ giơ Đả Thần Tiên trong tay, nghiêm túc hỏi.

Chuẩn Đề Thánh Nhân đau khổ nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, có ý kiến, nhưng dám sao?!

"Đông Vương Công Đạo hữu, ta không dám, không dám!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vạn phần không nỡ lấy ra Tiếp Dẫn Thần Phiên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cung kính đưa đến trước mặt Đông Vương Công.

Lúc này trong lòng Tiếp Dẫn Đạo Nhân cảm thấy gì, e rằng chỉ có y mới rõ nhất.

Đông Vương Công sau đó thu Tiếp Dẫn Thần Phiên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Còn về những Long tộc và A Tu La tộc bị Chuẩn Đề Thánh Nhân dụ dỗ kia, Đông Vương Công chỉ nhìn một cái, rồi thu hồi pháp tướng chân thân.

Lúc này thấy Đông Vương Công rời đi, Tây Phương Nhị Thánh mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Còn về những Long tộc và A Tu La tộc mà Đông Vương Công bỏ lại, Tây Phương Nhị Thánh cũng không dám giữ lại nữa.

Nhưng khi Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn về phía đông đảo sinh linh Long tộc kia, mới phát hiện, những Long tộc, A Tu La tộc đó, toàn bộ đã chết!

Nguyên Thần diệt vong, Chân Linh tan nát, không còn cơ hội tiến vào Lục Đạo Luân Hồi!

Đông Vương Công không biết từ lúc nào, đã xóa sổ triệt để những sinh linh phản bội đó!

Dù chủ động hay bị động, sự thật đã phản bội Đông Vương Công.

Đã như vậy, thì chỉ có một cái chết.

Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, trong lòng chấn kinh, phẫn nộ, nhưng không dám biểu lộ chút nào.

Thực lực không đủ, trước mặt Đông Vương Công, Chuẩn Đề Thánh Nhân ngay cả tư cách nhe nanh múa vuốt cũng không có!

Chương 219

Lần này vừa mất thể diện lại còn thua quân, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng đầy rẫy cay đắng.

"An táng tử tế những sinh linh này!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lúc này mới dám tu sửa thương thế trên người, khôi phục khí độ ngày trước, ra lệnh đệ tử xử lý thi thể của Long tộc và A Tu La tộc kia.

Lúc này trên Bồng Lai Tiên Đảo, các tu sĩ một mạch Đông Vương Công nhìn mọi việc từ đầu đến cuối.

Chấn kinh trước sự cường đại của Đông Vương Công, đồng thời cũng hiểu ra một chuyện, Đông Vương Công đã thành Thánh!

Đông Vương Công đánh đập Tây Phương Nhị Thánh một trận, đồng thời lấy đi hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Đông Vương Công căn bản không sợ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dám tìm đến trả thù, nếu dám, thì lại giáo huấn một trận nữa, tiện thể lấy thêm vài bảo vật.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, bây giờ chưa phải lúc diệt sát, thực lực Đông Vương Công chưa đủ để siêu việt Thiên Đạo, vì vậy đánh đập Tây Phương Nhị Thánh một trận, coi như là trừng phạt.

"Đông Vương Công thành Thánh!" Tin tức này lập tức truyền khắp giới tu sĩ cao cấp, làm cho các cường giả phản đối Đông Vương Công không khỏi chấn kinh.

Đông Vương Công thành Thánh, thành Thánh từ lúc nào?

Vì sao không có bất cứ tin tức nào?

Tam Thanh Thánh Nhân chấn kinh nhìn nhau, trước đây tuy đã có

suy đoán, nhưng nhìn Đông Vương Công đánh đập Tây Phương Nhị Thánh, đối phương hai tay dâng linh bảo, tất cả khiến họ cảm thấy không mấy chân thật.

"Thực lực của Đông Vương Công, thâm bất khả trắc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái Thanh Thánh Nhân có chút sợ hãi nói, trước đây cũng từng động ý đồ, nếu thực sự đã ra tay, e rằng kết cục sẽ không khá hơn Tây Phương Nhị Thánh là bao.

Với thủ đoạn tàn bạo của Đông Vương Công, Tam Thanh hợp nhất, chưa chắc đã ngăn cản được.

Tam Thanh Thánh Nhân tuy có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng ba người cũng không thể như Đông Vương Công đánh đập Tây Phương Nhị Thánh, khiến họ không có sức chống cự.

Ngược lại, nếu Đông Vương Công đối đầu với ba huynh đệ, hẳn cũng không có gì đáng ngờ.

"Đóng chặt sơn môn, tham huyền ngộ đạo!" Thái Thanh Thánh Nhân mở miệng, vốn cứ ngỡ tu đạo thành Thánh có thể tiêu dao giữa thiên địa.

Nhưng bây giờ xem ra, ngay cả không có Hồng Quân Đạo Tổ trấn áp, trên đầu vẫn còn một Đông Vương Công, một ngọn núi cao không cách nào siêu việt!

Tam Thanh Thánh Nhân không muốn chọc giận Đông Vương Công, vì vậy tỏ ra rất khiêm tốn, bây giờ khắp Hồng Hoang, e rằng không một ai có thể chế ngự Đông Vương Công.

Đạo Tổ Hồng Quân hợp thân với Thiên Đạo, Tây Phương Nhị Thánh không chịu nổi một đòn, Tam Thanh Lão Tổ bế môn tu tiên, Nữ Oa Thánh Nhân lại có chuyện muốn nhờ Đông Vương Công, tự nhiên sẽ không đối địch với Đông Vương Công.

Hậu Thổ Thánh Nhân là đạo lữ của Đông Vương Công, chỉ giúp Đông Vương Công, không phải kẻ thù.

Như vậy, nhìn khắp Hồng Hoang thế giới rộng lớn, không một ai có thể làm đối thủ của Đông Vương Công nữa.

Các đệ tử bên cạnh từng người trong mắt tràn đầy vẻ chấn kinh và cuồng hỉ, Đông Vương Công đã trở thành Thánh Nhân chí tôn, sau này họ đều là đệ tử dưới trướng Thánh Nhân!

Ngay cả những thuộc hạ kia, cũng đều vô cùng hưng phấn, có thể trở thành bộ hạ của Thánh Nhân, đối với họ là vinh diệu tột cùng.

Sau này hành tẩu Hồng Hoang, chỉ cần báo danh Thánh Nhân, tu sĩ chẳng phải sẽ nhao nhao né tránh sao?

Trước đây Đông Vương Công không muốn đột phá tu vi Thánh Nhân, lo lắng thuộc hạ tự đại, ỷ vào danh tiếng của mình mà hành tẩu Hồng Hoang, không phải chuyện tốt.

Bây giờ sự đã đến nước này, Đông Vương Công cũng không còn quá để ý.

"Sau này đều phải siêng năng tu luyện, không có thực lực, ở Hồng Hoang thế giới cũng không là gì.

Như lần trước, nếu ta không có thực lực Thánh Nhân, nỗi ấm ức này, chỉ có thể nuốt vào bụng!" Lời của Đông Vương Công khiến đông đảo tu sĩ không ngừng gật đầu, trước đây họ đều khuyên Đông Vương Công ba lần suy nghĩ, khiến Đông Vương Công nuốt nỗi ấm ức này.

Nhưng lần này phản ứng của đông đảo thuộc hạ lại khiến Đông Vương Công phần nào yên tâm, ít nhất không ai đề nghị Đông Vương Công thần phục Tây Phương Nhị Thánh.

Nếu kẻ nào nảy sinh dị tâm, Đông Vương Công cũng không ngại

thanh lý môn hộ.

Lúc này sau khi dặn dò rõ ràng mọi chuyện, Đông Vương Công lại một lần nữa cáo giới mọi người phải gian khổ tu hành, rồi mới cho chúng nhân rời đi.

Tử Vi Tinh Chủ nhìn Đông Vương Công, trong ánh mắt y ẩn chứa ánh sáng nóng bỏng nồng liệt, khi biết Đông Vương Công đã thành Thánh Nhân chí tôn, Tử Vi Tinh Chủ trong lòng đã có quyết đoán.

Lúc này Tử Vi Tinh Chủ theo mọi người rời đi, ánh mắt nhìn Đông Vương Công vẫn vô cùng nóng bỏng.

Đông Vương Công đưa mắt tiễn mọi người rời đi, trong đại điện chỉ còn lại Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, lúc này Đông Vương Công lấy Tiếp Dẫn Thần Phiên ra, giao cho Tây Vương Mẫu.

"Một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nàng mang đi phòng thân, hoặc dùng để trảm thi, đều vô cùng thích hợp!" Tiếp Dẫn Thần Phiên là một trong Tứ Đại Thần Phiên của Hồng Hoang, uy năng vô lượng, bên trong ẩn chứa công đức kim quang, có thể bảo hộ bản thân, vạn tà không xâm phạm, là vật dùng để trảm thi thích hợp nhất.

Tây Vương Mẫu cũng không khách khí, cầm Tiếp Dẫn Thần Phiên trong tay đánh giá lên xuống.

"Thần Phiên quả nhiên lợi hại, bên trong có vô cùng cảnh giới huyền diệu, vừa vặn có thể dùng!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trò chuyện một lát trong đại điện, sau đó song song trở về hậu điện.

Lần này Đông Vương Công trải qua đại chiến Vu Yêu Lưỡng Tộc, thêm vào một số tinh huyết cường giả thu thập trước đây, lúc này tinh huyết trong tay Đông Vương Công đủ để luyện hóa toàn bộ các khiếu huyệt trên cơ thể.

Nhìn tinh huyết trong tay, Đông Vương Công chuẩn bị bây giờ triệt để quán thông toàn thân ba trăm sáu mươi lăm Thần Tàng!

"Luyện hóa ba trăm sáu mươi lăm khiếu huyệt Thần Tàng quanh thân, sau đó khai mở thành thế giới Thần Tàng, luyện thành một thể với thế giới Thần Hải Trung Ương, đem cảnh giới nhục thân thăng cấp đến cảnh giới Thánh Nhân!" Đông Vương Công một bên dưỡng dục mấy Thần Tàng còn lại, một bên mưu tính bước tiếp theo.

Đả thông toàn thân Thần Tàng dễ dàng, khai mở thế giới Thần Tàng chắc chắn sẽ hao phí lượng lớn tài nguyên, cần Đông Vương Công tốn thêm chút sức lực.

Nhưng chỉ cần hoàn thành bước này, Đông Vương Công thể nội sẽ nối liền thành một khối, theo suy đoán của Đông Vương Công, nhục thân của mình hẳn có thể mượn đây trực tiếp tấn thăng cảnh giới Thánh Nhân!

Đông Vương Công lúc này cũng không nghĩ quá nhiều, bây giờ thế giới Thần Hải, Ngũ Tạng thế giới trong cơ thể đều đã triệt để thành hình, việc cần làm hiện tại là quán thông triệt để Thần Tàng, dùng nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

"Tuy trước đây có chút suy đoán, nhưng đến lúc này khó tránh kích động!" Đông Vương Công tự giễu cười một tiếng, ban đầu muốn dùng sức mạnh nhục thân chứng đạo, bây giờ nhìn xem sắp thành công, trong lòng lại dấy lên chút gợn sóng.

Chứng đạo, đối với tất cả tu sĩ, có lẽ đều là một đại sự kinh thiên động địa đi!

Đông Vương Công lúc này dưỡng dục tốt Thần Tàng, tinh huyết cường giả trong Càn Khôn Đỉnh cũng hoàn toàn tế luyện xong, từng luồng tinh hoa bản nguyên thiên địa tinh thuần tiến vào thân thể Đông Vương Công, tự tìm các khiếu huyệt, nhao nhao ẩn phục trong đó.

Từng tia sức mạnh bị Đông Vương Công nhanh chóng đồng hóa, cùng lúc đó nhục thân Đông Vương Công lại một lần nữa bắt đầu tăng cường.

Khí tức kia đang lặng lẽ biến hóa, như một dòng sông lớn đang chậm rãi chảy, từ chậm rãi, tích lũy thế lực chờ đợi phát ra.

Khi Thần Tàng thứ ba trăm sáu mươi sáng lên, toàn thân Đông Vương Công phát ra ánh sáng rực rỡ, vô số lực lượng tinh thần được dẫn dắt, xuyên qua hư không, trực tiếp hợp nhất với nhục thân Đông Vương Công.

Chương 220

Ba trăm sáu mươi ngôi sao lớn trên trời, vương giả trong tinh thần, hợp nhất với Thần Tàng của Đông Vương Công!

Đông Vương Công cảm nhận vô số tinh quang nhập thể, trong lòng nảy sinh cảm ứng, lập tức bay vút đi, khoảnh khắc tiếp theo xuất hiện trong Viễn Cổ Tinh Không.

"Ở trên Thiên Đình, hẳn là nơi gần nhất với đầy trời tinh thần đi!" Đông Vương Công mở rộng tâm thần, dẫn dắt vô số tinh lực nhập thể, cùng rèn đúc nhục thân.

Tham Lang, Thất Sát, Phá Quân, Vũ Khúc, Văn Khúc, Tả Phụ, Hữu Bật, Huỳnh Hoặc, Cự Môn, trong đầy trời tinh thần, ba trăm sáu mươi ngôi sao chủ lấp lánh tỏa sáng, từng cái một đối ứng với các khiếu huyệt toàn thân của Đông Vương Công.

Đông Vương Công dẫn những tinh thần chi quang này nhập thể, nhất thời tinh quang trong khiếu huyệt đại phóng, như từng ngôi sao rơi vào khiếu huyệt, cùng với tinh thần trên Cửu Thiên xa xôi hô ứng.

Đông Vương Công lúc này hóa thân thành một vầng sáng, vẫn đang không ngừng luyện hóa Thần Tàng, dẫn thần huyết nhập thể, đúc Thần Tàng của ta!

"Oanh!" Thần Tàng thứ ba trăm sáu mươi mốt mở ra!

Thần Tàng thứ ba trăm sáu mươi ba mở ra!

Thần Tàng thứ ba trăm sáu mươi lăm mở ra!

Lại một lần nữa liên tục đả thông năm Đại Thần Tàng cuối cùng, toàn bộ khiếu huyệt Thần Tàng trong cơ thể Đông Vương Công quán thông!

Toàn thân trên dưới, trong ngoài, triệt để nối liền thành một khối!

"Oanh long!" Một trận thần quang xông thẳng lên trời, lúc này đầy trời tinh thần đều đồng loạt sáng bừng, dường như trong khoảnh khắc đồng thời phóng ra vô lượng thần quang.

Đông Vương Công lúc này vung tay một cái, Hà Đồ Lạc Thư xoay tròn bay lên trời, từng bức tinh thần đồ chiếu rọi Cửu Thiên Thập Địa.

Đầy trời tinh thần đều nằm trong một bức tinh đồ hư huyễn, lúc này tinh thần đồ giữa không trung hạ xuống, triệt để hợp nhất làm một với Đông Vương Công.

Những ngôi sao đó quanh thân Đông Vương Công ở các vị trí khác nhau lần lượt lóe sáng một phen, rồi mỗi cái tự ẩn mình trong đó.

Những đốm tinh quang này, sẽ mang lại vô cùng lợi ích cho Đông Vương Công khi tiếp tục khai mở tế bào Thần Tàng.

Đông Vương Công thể nội trong ngoài quán thông, nhục thân của y như chí bảo, thần huy lấp lánh toát ra ngoài, nhìn qua mạnh mẽ vô song.

Từng luồng khí tức cường đại trong cơ thể Đông Vương Công phóng thích ra, nhục thân của y trong khoảnh khắc triệt để biến hóa.

Như kim thiền thoát xác, lột phàm nhập Thánh!

Vô lượng thần quang chiếu rọi cả biển sao, Đông Vương Công lúc này dường như hóa thành ngôi sao sáng nhất kia.

Đông Vương Công lúc này mở miệng hớp một cái, toàn bộ ánh sáng trong biển sao đều bị một ngụm nuốt xuống, bầu trời một mảnh hắc ám, chỉ còn lại Đông Vương Công trong tinh không phát ra thần quang xán lạn.

Cùng lúc đó, linh khí trên toàn bộ Hồng Hoang đại địa điên cuồng

tuôn trào, hội tụ về phía tinh không.

Linh khí như biển, có thể nhấn chìm cả bầu trời, nhưng Đông Vương Công lúc này lại mở miệng nuốt một cái, lượng lớn linh khí trong nháy mắt tiến vào bụng Đông Vương Công.

Đơn giản vận chuyển thần thông, những linh khí này trong nháy mắt bị đồng hóa, nén thành dịch thể linh khí, lắng đọng trong thế giới Thần Hải của Đông Vương Công.

Liên tiếp động tác của Đông Vương Công, dị tượng thiên địa đủ loại, như tinh thần bạo động, biển linh khí phun trào, tu sĩ Hồng Hoang từ lâu đã nhìn thấy tất cả.

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh, hai kẻ đó càng chấn kinh không thôi.

Ngày đó sau khi bị Đông Vương Công đánh đập, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã dùng đại pháp lực xóa bỏ ký ức của một phần đệ tử môn hạ, vì vậy chuyện mất mặt đó, chúng nhân Phật môn đều quên sạch.

Bây giờ nhìn thần uy vô thượng của Đông Vương Công, những đệ tử Phật môn này từng người thần sắc ngơ ngác, dường như có thứ gì quan trọng đã quên mất.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân hai kẻ đó cũng cùng một vẻ chấn kinh, ngày đó Đông Vương Công thành Thánh, hai người đã tự mình thể nghiệm một phen.

Vậy bây giờ Đông Vương Công có thể lại một lần nữa chứng đạo sao?

Lẽ nào đột phá Thánh cảnh rồi, còn có thể lại chứng đạo lần nữa?

Hai vị Thánh Nhân chấn kinh đồng thời, dường như lại nắm bắt được điều gì đó.

Thánh Nhân vô sở bất năng, nhìn xa trông rộng, dùng thực lực và cảnh giới Thánh cảnh bao quát đại thiên, tự nhiên có thể lại nhìn thấy nhiều thứ hơn.

"Đông Vương Công, còn đem nhục thân chứng đạo!

Một trong ba con đường chứng đạo mà Đạo Tổ từng nói, Dĩ Lực Chứng Đạo!" Trong Côn Lôn Sơn, Thái Thanh Thánh Nhân hai tay run rẩy không thôi, quả thực không dám tin!

Năm xưa y chứng đạo thành Thánh, ngay cả Tam Thi của bản thân cũng chưa từng trảm ra, cuối cùng nhờ vào lực lượng công đức, mới miễn cưỡng chứng đạo thành công.

Bây giờ so sánh với Đông Vương Công, con đường chứng đạo của y, quả thực không cách nào nhìn nổi!

Tam Thi Chứng Đạo đi được một nửa, cuối cùng đành phải đi con đường Công Đức Chứng Đạo, còn Đông Vương Công, không chỉ Tam Thi Chứng Đạo, bây giờ ngay cả nhục thân cũng muốn chứng đạo.

Chỉ có kẻ tự mình chứng đạo mới biết con đường chứng đạo gian nan đến mức nào.

Cũng chính vì vậy, lúc này Tam Thanh Thánh Nhân, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa Thánh Nhân, đều một trận trầm mặc không nói.

Đồng là Thánh Nhân chí tôn, nhưng cùng Đông Vương Công cũng có sự phân chia cao thấp, thực lực, căn bản không cách nào so sánh với Đông Vương Công!

Tam Thanh Lão Tổ chấn kinh, Thái Thanh Thánh Nhân từ đầu đã không dám đối địch với Đông Vương Công, ngay cả thiên tư trác tuyệt, cùng là nhân vật chính được trời định, nhưng so với Đông Vương Công, thì như đom đóm với trăng sáng!

"Trên Thánh cảnh, còn có cảnh giới cao hơn!" Thái Thanh Thánh

Nhân đột nhiên nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, lúc này y đã hiểu rõ.

Đông Vương Công có thể nghiền nát họ, là bởi vì thực lực Đông Vương Công cường hãn, nội tình thâm hậu.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, ví dụ như Hồng Quân Đạo Tổ, lúc này nếu Hồng Quân Đạo Tổ có thể hiện thân, thực lực của y, hẳn có thể trấn áp Đông Vương Công.

Thái Thanh Thánh Nhân suy đoán, xem ra, Hồng Quân Đạo Tổ, bây giờ có thể đang leo lên cảnh giới cao thâm hơn, cảnh giới Thiên Đạo!

"Hai vị đệ đệ, ngược lại ta lại được giải thoát!

Cứ ngỡ sau khi thành Thánh là đại siêu thoát, nhưng bây giờ xem ra, trở thành Thánh Nhân chí tôn, có lẽ chỉ là một sự khởi đầu, con đường đạo sau này, sẽ càng thêm rộng lớn!" Thái Thanh Thánh Nhân cũng là kẻ có đại nghị lực, sau khi trải qua sự mất mát ngắn ngủi, lập tức tìm thấy con đường của mình, đồng thời điều chỉnh tốt tâm thái, chuẩn bị truy đuổi Đông Vương Công!

Tam Thanh Thánh Nhân nhìn nhau, ba vị hợp nhất, tự nhiên đều cảm nhận sâu sắc.

Chương 221

"Đại ca nói cực kỳ đúng, ngược lại là ta đã xem thường thiên hạ chúng sinh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đồng loạt gật đầu, ba vị mỗi người trở về, lại một lần nữa bế quan tu hành.

Chuyện của Đông Vương Công trong Hồng Hoang gây ra sóng gió lớn, vị thủ lĩnh Nam Tiên vốn nên vẫn lạc trong Vu Yêu Lượng Kiếp, bây giờ lại vẫn tiêu dao đến tận bây giờ, một lần hành động Dĩ Lực Chứng Đạo!

Chuyện ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng chưa từng làm, bị Đông Vương Công làm được, chẳng phải, tiềm lực của Đông Vương Công, còn đáng sợ hơn cả Đạo Tổ sao?

Đạo Tổ hợp thân với Thiên Đạo, không chỉ vì bổ sung Thiên Đạo, càng là để leo lên cảnh giới cao hơn, mưu đồ siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo, đó mới là ý đồ chân chính của Hồng Quân Đạo Tổ.

Đông Vương Công bây giờ, thực lực có thể vượt xa Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, còn về cảnh giới hiện tại cách cảnh giới Thiên Đạo còn bao nhiêu, vấn đề này không một ai có thể đưa ra đáp án.

Khi Đông Vương Công vừa mới đột phá Thánh cảnh, lần này nghênh đón không còn là điềm lành của trời đất, mà là đầy trời Lôi Kiếp!

Thiên Đạo định sáu vị Thánh, Hậu Thổ Thánh Nhân có đại công đức với thiên địa, vì vậy khi thành Thánh không có khảo nghiệm Lôi Kiếp.

Nhưng bây giờ Đông Vương Công thành Thánh, dựa vào không phải công đức trời đất, không phải Hồng Mông Tử Khí, mà là Dĩ Lực

Chứng Đạo.

Chính vì vậy, Thiên Đạo mới giáng xuống Lôi Kiếp, dùng đây để khảo nghiệm Đông Vương Công.

Trong Thiên Cung, Đông Hoàng Thái Nhất vốn đang bế quan tu hành, nhưng bây giờ Đông Vương Công thành Thánh, uy áp khổng lồ trấn nhiếp thiên địa, Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị kinh tỉnh.

Lúc này nhìn Hà Đồ Lạc Thư bay lượn bên người Đông Vương Công, trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ cừu hận.

"Linh Bảo bầu bạn của Đại ca ta, há có thể dễ dàng bị chiếm đi!" Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng gào thét không ngừng, đầy bụng lửa giận không cách nào kiềm chế.

Bảo kiếm Đồ Yêu do Đông Vương Công luyện chế đã chém giết Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chút nào cũng không quên.

Nhưng Đông Vương Công thực sự quá cường đại, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không dám báo thù, lúc này chỉ có thể thống khổ phẫn nộ gào thét.

Lôi Đình trên Cửu Thiên tích lũy đến cực hạn, lôi quang lấp lánh chiếu rọi khắp Đại Thiên Thế Giới.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều đang nhìn cảnh này, Đông Vương Công độ kiếp!

Tây Vương Mẫu, Hậu Thổ Thánh Nhân, đều lo lắng không thôi, vì lôi quang thực sự quá khủng bố, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể cảm nhận một loại uy hiếp tử vong từ đó.

Loại thần lôi đó, có thể đánh tan cả Thánh Nhân!

Tử Tiêu Thần Lôi lợi hại, xưng là Lôi Kiếp đệ nhất Hồng Hoang,

nhưng so với Lôi Kiếp trước mặt Đông Vương Công, quả thực không đáng nhắc tới.

Lôi Kiếp mà Đông Vương Công đối mặt, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể bị đánh chết!

Khi Tây Phương Nhị Thánh nhìn Lôi Kiếp, trong mắt tràn đầy ánh sáng, thậm chí ẩn chứa chút mong đợi.

"Lôi Kiếp cường hãn như thế, không biết Đông Vương Công Đạo hữu, có thể vô sự không?" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt như lo lắng nhìn khắp đầy trời Lôi Kiếp, Thần lôi càng cường đại, trong lòng y càng vui vẻ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này vẻ mặt đau khổ, nhìn Lôi Kiếp đó, tuy không mở miệng, nhưng trong mắt cũng đầy mong đợi!

Lôi Đình, vốn là Thiên Đạo khảo nghiệm sinh linh, Đông Vương Công thành Thánh, Thiên Đạo giáng xuống Lôi Kiếp, chứng tỏ Thiên Đạo cũng muốn khảo nghiệm Đông Vương Công.

Tam Thanh Thánh Nhân trên Côn Lôn Sơn trầm mặc không nói, Nữ Oa Thánh Nhân ở Oa Hoàng Thiên thì nhíu mày thanh tú, mỗi người ôm một tâm sự, không biết tính toán ra sao.

Đông Vương Công lúc này ngạo nghễ đứng trên Cửu Thiên, biết các cường giả đều đang chờ xem trò cười của mình, nhưng Đông Vương Công lại căn bản không để ý.

Đông Vương Công có thực lực tuyệt đối, căn bản không sợ hãi bất cứ khảo nghiệm nào.

Đặc biệt là vừa mới Dĩ Lực Chứng Đạo, tự tin có thể nghiền nát hết thảy chư thiên!

Lúc này Lôi Kiếp gào thét, ủ mình đã lâu, giữa trời đất đều một mảnh màu lôi, nhật nguyệt ẩn đi ánh sáng của mình.

Đông Vương Công có chút không kiên nhẫn, Phương Thiên Họa Kích trong tay mạnh mẽ vung lên trên một cái, Phương Thiên Họa Kích múa thành một đạo đao luân, ầm một tiếng va tan đầy trời kiếp vân.

"Oanh long long!" Lôi Đình hóa thành lôi long năm móng, giận dữ chộp Phương Thiên Họa Kích, lúc này Phương Thiên Họa Kích cũng biến thành một con thần long, không chỉ toàn thân đều là kích mang sắc bén!

"Khách sát sát!" Lôi Đình gào thét, thần kích vô song!

Bốn phía một mảnh ánh sáng, lôi quang, hỏa quang, thiên quang!

Không gian trên Cửu Thiên diệt vong, kiếp lôi đó, trực tiếp phá nát Hồng Hoang.

"Oanh long long!" Lôi Kiếp và Phương Thiên Họa Kích va chạm, họa kích uy mãnh, nhưng Lôi Kiếp càng hung, lúc này Lôi Kiếp không còn ủ mình, bắt đầu hung mãnh đánh Phương Thiên Họa Kích.

Lôi Đình liên miên bất tuyệt, giận dữ đánh Cửu Thiên, đánh cho Phương Thiên Họa Kích liên tục lùi lại.

Trên mặt Tây Phương Nhị Thánh đang quan sát cảnh này đầy vẻ vui mừng, họ đều biết Phương Thiên Họa Kích là chí bảo, uy lực vô cùng, có thể là thần binh đệ nhất của Đông Vương Công!

Nhưng bây giờ ngay cả Phương Thiên Họa Kích cũng không cách nào chống đỡ được Lôi Kiếp Thánh Nhân, chẳng phải Đông Vương Công không còn thủ đoạn nào khác sao?

Nhìn cảnh này, sâu trong ánh mắt Chuẩn Đề lộ ra một tia điên cuồng và khát vọng, muốn Đông Vương Công vẫn lạc trong Lôi Kiếp!

Kẻ có ý nghĩ tương tự, tự nhiên cũng bao gồm Tiếp Dẫn Thánh Nhân bên cạnh.

Lúc này thần long do Phương Thiên Họa Kích hóa thành bị đánh tan, đành phải lại bay về trong tay Đông Vương Công.

Đầy trời thần lôi không những không suy yếu chút nào, ngược lại như bị Đông Vương Công chọc giận hơn, vô số Lôi Đình hội tụ, đánh tan về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn lôi vân, cho đến bây giờ trên mặt vẫn không có một chút gợn sóng, dường như việc có thể đánh lui Phương Thiên Họa Kích, căn bản không liên quan gì đến Đông Vương Công vậy.

"Lôi Kiếp như thế này, mới đúng là ra trò chứ!" Đông Vương Công trên mặt lộ ra chút ý cười.

"Cuồng vọng!

Đối mặt với Lôi Kiếp như thế, mà còn dám đùa cợt!" Chuẩn Đề Thánh Nhân thực sự không nhịn được nữa, khinh thường buông một câu chế giễu, Lôi Kiếp như vậy, nếu để Chuẩn Đề Thánh Nhân gặp phải, sớm đã khóc cha gọi mẹ rồi, vì vậy y quả quyết Đông Vương Công cũng đang cố chống đỡ.

Nhưng lúc này, Lôi Kiếp ủ mình đến cực hạn, ầm ầm giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng lên đỉnh đầu Đông Vương Công!

Đông Vương Công áo bào bay phấp phới, trong vô số phong lãng như trích tiên hạ phàm, đối mặt với lôi ngục ngập trời, Đông Vương Công đột nhiên mở miệng hớp một cái.

Đầy trời Lôi Kiếp lập tức như trăm sông đổ biển, trực tiếp bị Đông Vương Công hút vào trong cơ thể.

Chương 222

Trong khoảnh khắc trời quang khí trong, vạn dặm mây đen, Lôi Kiếp vừa rồi như diệt thế, trong nháy mắt đã tan biến không còn tăm hơi.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vốn đầy mong đợi, chờ Đông Vương Công bị Lôi Kiếp diệt sát, vội vàng dụi mắt, vội vã lại một lần nữa nhìn kỹ, nhưng nơi Đông Vương Công đứng, đâu còn kiếp vân!

"Tê!" Chuẩn Đề Thánh Nhân hít một hơi khí lạnh, liên tiếp lùi ba bước, mới nhịn được sự chấn kinh và sợ hãi trong lòng.

Lôi Kiếp như vậy, thật sự bị Đông Vương Công một ngụm nuốt sạch!

Nhìn khí tức siêu thoát của Đông Vương Công, hiển nhiên y ung dung có thừa.

Lôi Kiếp đủ sức hủy diệt Thánh Nhân, trong tay Đông Vương Công, như uống nước lã, không đáng nhắc tới!

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn nhau không nói nên lời, đều nhìn thấy sự kinh hãi và sợ hãi trong mắt đối phương.

Đối thủ như thế, không thể đắc tội!

"Phong bế Linh Sơn, tám trăm La Hán, một Đại Hùng Bảo Điện tụng kinh!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân đưa ra quyết định giống như Tam Thanh Thánh Nhân, bế môn không ra, khổ tu đại đạo!

Lúc này Đông Vương Công nuốt Lôi Kiếp, bước đi tự tại trên mây, tư thế vô địch bao trùm Cửu Thiên.

Trong hai mắt Nữ Oa Thánh Nhân dũng hiện từng đoàn thần quang, trước đây nàng từng bị Lôi Kiếp đó dọa sợ, đổi lại là nàng, vạn

vạn không dám đối kháng với loại Lôi Kiếp đó.

Nhưng Đông Vương Công không những coi thường Lôi Kiếp, ngược lại một ngụm nuốt đầy trời kiếp lôi vào bụng, bản thân không mảy may tổn thương!

"Đông Vương Công rốt cuộc cường đại đến mức nào, lẽ nào đã đạt đến độ cao như Hồng Quân Đạo Tổ rồi sao?" Nữ Oa Thánh Nhân không biết Đạo Tổ Hồng Quân rốt cuộc lợi hại đến mức nào, trong tâm mắt nàng Hồng Quân Đạo Tổ càng gần với vô địch, bây giờ Đông Vương Công, trong lòng Nữ Oa Thánh Nhân, cũng đang tiến gần mục tiêu đó!

Đông Vương Công nuốt Lôi Kiếp, thôn phệ, tiêu hóa đầy trời Lôi Kiếp đó, một phần khác thì lần lượt tản mát vào ba trăm sáu mươi lăm thế giới trung thiên quanh thân.

Lôi Đình, phổ biến vạn vật, thế giới trong cơ thể Đông Vương Công, chính là cần sức mạnh Lôi Đình này.

Lúc này Đông Vương Công đã thôn phệ tiêu hóa phần lớn sức mạnh Lôi Đình đó, chỉ còn lại một ít, bị phân hóa thành ba trăm sáu mươi lăm phần, lần lượt dẫn nhập vào các thế giới trung thiên trong cơ thể.

Còn về Đại Thế Giới trong Thần Hải, lúc này nơi đó đã triệt để ổn định, vạn vật sinh sôi nảy nở, mọi thứ đều đi vào quỹ đạo, chỉ chờ lực lượng pháp tắc tự động hoàn thiện, cuối cùng tiến hóa thành một phương Đại Thiên Thế Giới tương tự Hồng Hoang.

Đông Vương Công trong Cửu Thiên Tinh Thần độ kiếp thành Thánh, sau khi nhục thân thành Thánh, thực lực bản thân càng trở nên thâm bất khả trắc.

Thu lại toàn bộ uy áp, Đông Vương Công một bước đạp ra, trở về

Bồng Lai Tiên Đảo.

"Chúc mừng Đế Quân, lại một lần nữa chứng đạo thành Thánh!" Tây Vương Mẫu hâm mộ chúc mừng Đông Vương Công.

Lúc này đông đảo thuộc hạ cũng sớm đã tề tựu trong đại điện, Tử Vi Tinh Chủ cười hỏi: "Đế Quân, trước đây đã là Thánh Nhân chí tôn rồi, vì sao bây giờ lại chứng đạo thành Thánh lần thứ hai?" Vấn đề này hiển nhiên cũng là điều Cửu Anh thắc mắc trong lòng, Đông Vương Công nhìn ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, mới giải thích.

"Trước đây ta chứng đạo thành Thánh, là khi Nữ Oa Thánh Nhân tạo người, ta lĩnh ngộ lực lượng Pháp Tắc Tạo Hóa, vì vậy dùng Nguyên Thần chứng đạo, lợi dụng pháp trảm thi của Đạo Tổ, kết hợp với pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, mới thành Thánh vị." "Lần này ta dùng sức mạnh nhục thân chứng đạo, hoàn toàn dựa vào pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, đem nhục thân chứng đạo thành Thánh, vì vậy cùng với trước kia không giống nhau." Đông Vương Công nói vậy, Tử Vi Tinh Chủ mới hơi hiểu ra một chút.

Ví dụ như Tam Thanh Thánh Nhân, cũng dùng pháp Tam Thi do Đạo Tổ truyền thụ, nhưng không trảm ra được đệ Tam Thi, vì vậy chỉ có thể dùng pháp Tam Thi và pháp Công Đức Chứng Đạo kết hợp, mới có thể chứng đạo.

Đông Vương Công lại dùng pháp Tam Thi và pháp Dĩ Lực Chứng Đạo, hiển nhiên là Nguyên Thần chứng đạo, sau đó lại dùng nhục thân đột phá, dùng pháp Dĩ Lực Chứng Đạo khiến nhục thân chứng đạo.

Đông Vương Công sở dĩ có thể nghiền nát các Thánh Nhân khác, chính vì pháp chứng đạo của mình đặc biệt, không hề sử dụng nguyên nhân công đức.

Thêm vào Đông Vương Công nhục thân và Nguyên Thần song song chứng đạo, thực lực tự nhiên vượt xa Thiên Đạo Lục Thánh.

Sau khi giải thích cho chúng nhân môn hạ, trong mắt Cửu Anh lập tức thần quang đại phóng.

Không chỉ tu hành có pháp Tam Thi Chứng Đạo của Đạo Tổ, đồng thời cũng tu hành pháp tu luyện nhục thân do Đông Vương Công truyền thụ, đem Dĩ Lực Chứng Đạo, cũng không phải không có khả năng.

Ngày đó Đông Vương Công đánh đập Tây Phương Nhị Thánh, thần uy đó, khiến Cửu Anh, Bạch Viên và Kim Sí Đại Bàng vô cùng khao khát.

"Ta cũng thử xem, một chưởng tát vào mặt Chuẩn Đề sẽ có tư vị thế nào!" Bạch Viên hắc hắc ngây ngô cười, sớm đã nhìn tên ngốc trộm kia không vừa mắt rồi, chỉ là thực lực không đủ, căn bản không dám khiêu khích đối phương.

Bây giờ có hy vọng rồi, Bạch Viên lập tức trong lòng tràn đầy nhiệt huyết, chờ đợi khổ tu đại đạo, sớm ngày đột phá.

Đông Vương Công cho chúng nhân giải tán, nói với Tây Vương Mẫu: "Bây giờ Nguyên Thần và nhục thân của ta đều đột phá cảnh giới Thánh Nhân, bây giờ chính là thời gian tốt để giúp nàng tìm đạo cơ, chúng ta cùng bế quan!" Đông Vương Công nói vậy, Tây Vương Mẫu lập tức khuôn mặt thẹn thùng ửng hồng, nhưng cũng không từ chối, theo Đông Vương Công tiến vào nơi tu hành.

Lại nói loại song tu bí pháp này, đối với Tây Vương Mẫu quả thực có hiệu quả.

Tu luyện đơn giản nghìn năm, cảnh giới Chuẩn Thánh đại viên mãn của Tây Vương Mẫu, có thể là đệ nhất nhân trong Chuẩn Thánh, dưới Thánh Nhân e rằng không ai có thể chống lại Tây Vương Mẫu, bao gồm cả Đông Hoàng Thái Nhất kia!

Không nói Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bế quan, lúc này đại chiến Vu Yêu Lưỡng Tộc cũng chưa triệt để kết thúc.

Vu tộc vẫn lạc mấy vị Tổ Vu, lúc này chỉ còn lại sáu Đại Tổ Vu, bên Yêu tộc, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Phục Hy, Yêu Hậu Hi Hòa, đều vẫn lạc, chỉ còn lại Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đứng trước Lăng Tiêu Bảo Điện, vung Chiêu Yêu Phiên trong tay một cái, Côn Bằng Lão Tổ xa tận chân trời lập tức đau đầu muốn nứt, đành phải dùng Côn Bằng Độn Pháp, quay trở lại Thiên Đình.

Côn Bằng Lão Tổ vốn khi chạy trốn, muốn cuốn theo Hà Đồ Lạc Thư, nhưng hai kiện bảo bối đều rơi vào tay Đông Vương Công, Côn Bằng Lão Tổ tự nhiên không dám nảy sinh ý đồ nữa.

Y lại đi tìm Chiêu Yêu Phiên kia, nhưng cuối cùng cũng không tìm thấy.

Côn Bằng Lão Tổ cứ ngỡ Chiêu Yêu Phiên đã bị hủy diệt trong đại chiến, mới chọn trực tiếp bỏ chạy, nhưng bây giờ xem ra, Chiêu Yêu Phiên đang trong tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Một trận phong vân biến ảo, Côn Bằng Lão Tổ đã đến trong Lăng Tiêu Bảo Điện, lúc này khắp điện yêu tộc tụ tập ở đây, chờ Đông Hoàng Thái Nhất ra hiệu lệnh.

"Thái Nhất Bệ Hạ, không biết triệu kiến thần đẳng vì chuyện gì?" Bạch Trạch Yêu Soái tiên phong xuất liệt, hỏi Đông Hoàng Thái Nhất.

Trước đây mười Yêu Soái mất đi năm, chỉ còn lại Bạch Trạch, Kế Mông, Phi Đản, Phi Liêm, Anh Chiêu.

Trong đầy trời tinh thần, cũng vẫn lạc vô số tinh thần nguyên thủy, sau này Phong Thần Bảng phân phong chư thiên tinh đấu, chính vì tinh thần vẫn lạc quá nhiều trong Vu Yêu đại chiến, mới đành phải

phân phong Tinh Quân, để trấn giữ thiên cương.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Côn Bằng Lão Tổ một cái, ngày đó khi đại chiến, Côn Bằng Lão Tổ không chiến mà chạy, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng bây giờ không phải lúc hưng sư vấn tội, chỉ cần có Chiêu Yêu Phiên trong tay, Đông Hoàng Thái Nhất tùy thời đều có thể nắm giữ Côn Bằng Lão Tổ.

Nhìn Côn Bằng Lão Tổ, Đông Hoàng Thái Nhất cưỡng chế nén lửa giận trong lòng, bây giờ trong Thiên Cung chỉ còn lại hai Chuẩn Thánh, tiếp theo đối phó Vu tộc, Côn Bằng Lão Tổ có đại dụng.

"Ta muốn bế quan tế luyện một môn thần thông thuật, những ngày này các ngươi hãy canh giữ Thiên Cung, không được ra ngoài tranh đấu với Vu tộc, đợi đến ngày ta xuất quan, là ngày Vu tộc triệt để diệt vong!" Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt thần hỏa hừng hực, vì có thể giúp đại ca Đế Tuấn báo thù, Đông Hoàng Thái Nhất không tiếc bất cứ giá nào!

Lúc này trong lòng Bạch Trạch một trận lạnh lẽo, Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa chết, trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất chỉ còn lại cừu hận, một lòng báo thù, căn bản sẽ không để ý sống chết của yêu tộc dưới trướng.

Chương 223

Ngay cả nếu yêu tộc từ đây diệt tuyệt, Đông Hoàng Thái Nhất e rằng cũng sẽ không dừng kế hoạch!

Đáng tiếc Chiêu Yêu Phiên nằm trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả yêu tộc ngay cả chạy trốn cũng không thể, có thể làm, chỉ có chấp hành mệnh lệnh của Đông Hoàng Thái Nhất, sau đó cùng yêu tộc mà chôn vùi!

Nhất thời tất cả yêu tộc đều một mảnh ai oán, nhưng không muốn chết đi.

"Lẽ nào không muốn nghe lệnh của ta, muốn lúc này thoát ly yêu tộc sao?" Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt băng hàn quét nhìn đông đảo thủ lĩnh yêu tộc, chỉ cần kẻ nào dám nói ra một câu phản nghịch, Thái Nhất lập tức sẽ khiến kẻ đó hồn phi phách tán!

"Cẩn tuân pháp chỉ của Bệ Hạ!" Bạch Trạch lập tức cung kính thi lễ, phản bội yêu tộc, bây giờ chắc chắn chết, đi theo Thái Nhất, có lẽ còn một đường sinh cơ.

Yêu tộc lúc này đóng chặt thiên môn, Đông Hoàng Thái Nhất ẩn mình sâu trong Thiên Cung, nhất thời Hồng Hoang thiên địa ngược lại an tĩnh không ít.

Còn Vu tộc bị hồng thủy ngập trời nhấn chìm, bị vây hãm trên Bất Chu Sơn, Tổ Vu Chúc Cửu Âm vẫn chưa tỉnh lại, hiển nhiên đã bị thương quá nặng trong Vu Yêu đại chiến.

Lúc này Đông Vương Công trên Bồng Lai Tiên Đảo bế quan tu hành, muốn giúp Tây Vương Mẫu thăng cấp tu vi.

Búng tay đã nghìn năm, một đại sự đột nhiên lại một lần nữa oanh

động toàn bộ Hồng Hoang thế giới, ngay cả một mạch Bồng Lai Tiên Đảo, cũng nghị luận sôi nổi.

"Nghe nói chưa, lăng mộ Yêu Hoàng Đế Tuấn Thiên Đế, không biết bị ai đào rồi!" "Cái gì?

Yêu Hoàng Đế Tuấn quý là chủ Yêu Tộc, ai dám đi đào mộ của hắn?" "Hắc hắc, nghe nói thi thể của Yêu Hậu Hi Hòa, Yêu Hoàng Đế Tuấn, và mấy vị Thái tử, đều bị trộm đi rồi!" Chuyện này vô cùng kỳ quái, khắp Hồng Hoang đều đang nghị luận, lúc này Đông Vương Công từ nơi bế quan đi ra, sau khi nghe, lại lắc đầu cười một tiếng.

Trộm thi thể cả nhà Yêu Hoàng, không hề để lại bất cứ manh mối nào, khẳng định không phải do tu sĩ bình thường làm, ít nhất cũng phải là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, thậm chí Chuẩn Thánh.

Hơn nữa lúc này Hồng Hoang đang ở trong Lượng Kiếp, bất cứ manh mối nào cũng bị che mờ, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể đoán được ai đã ra tay, vì vậy lại trở thành một vụ án bí ẩn.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, bây giờ Tây Vương Mẫu đã trảm hết Tam Thi, là cường giả cấp Á Thánh, thực lực bản thân như vực sâu biển cả, Thái Âm Chân Khí kích động tám phương.

Đông Vương Công đứng bên cạnh Tây Vương Mẫu, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng, hai kẻ âm dương bổ sung cho nhau, bản nguyên Tiên Thiên khế hợp, chỉ cần ở bên nhau một lúc sẽ có vô cùng lợi ích.

Bây giờ thực lực Tây Vương Mẫu thăng cấp, lợi ích mà Đông Vương Công có thể nhận được cũng theo đó tăng lên không ít.

Lúc này Tây Vương Mẫu cười nhìn Đông Vương Công, trước đây Đông Vương Công đã trảm ra Khứ Thi, trảm ra Tam Thi, bây giờ Đông Vương Công chứng đạo thành Thánh, nhưng vẫn không từ bỏ

con đường trảm thi.

Nhưng Đông Vương Công cũng không phải chỉ muốn trảm Tam Thi, y muốn trảm ra Hiện Tại Thi, Vị Lai Thi, dùng pháp Lục Thi, chứng cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân!

Trên Thánh cảnh cũng không phải điểm cuối, thậm chí có thể nói lúc này mới vừa bắt đầu, trong Hồng Hoang, cũng không phải chỉ có thể tu hành Thánh cảnh, bây giờ Hồng Quân Lão Tổ đã đi ở phía trước.

Hồng Quân Lão Tổ bước vào cảnh giới Thiên Đạo, sau này nếu có thể siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo, không biết lại sẽ bước vào tầng thứ cao thâm nào.

Đông Vương Công từ khi bước vào Thánh cảnh, tầm nhìn của y cũng càng thêm xa xôi, không còn chỉ nhìn vào chứng đạo thành Thánh, y muốn leo lên cảnh giới tu vi cao thâm hơn.

Tây Vương Mẫu rõ mồn một tâm tư của Đông Vương Công, hai kẻ ngày đêm cùng nhau tu hành, Tây Vương Mẫu sớm đã động sát tất cả.

Cũng chính vì vậy Tây Vương Mẫu cũng đang vội vàng thăng cấp thực lực, tránh bị Đông Vương Công bỏ lại càng ngày càng xa.

"Thi thể Yêu Hoàng bị trộm, hẳn cũng là do sinh linh một mạch của chúng ta làm đi!" Tây Vương Mẫu cười nói, lúc này cũng không chút sợ hãi, với thực lực của bản thân, chỉ cần Lục Thánh không xuất hiện, nàng có thể giải quyết mọi việc, thân là nữ nhân của Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu có sự tự tin đó.

"Trộm thi thể, hiển nhiên có lợi có thể đồ, ta đoán là Bạch Viên." Đông Vương Công lắc đầu cười một tiếng, Bạch Viên tính tình bạo liệt, hiếu thắng tâm mạnh, cả nhà Đế Tuấn đều là cường giả, dùng

tinh huyết của chúng để luyện hóa Thần Tàng, còn gì thích hợp hơn.

Đông Vương Công lúc này cũng không lo lắng, mỗi người đều có con đường riêng phải đi, Đông Vương Công cũng sẽ không mọi chuyện đều nhắc nhở.

Như Khổng Tuyên, theo Đông Vương Công, nhưng không tu hành bí pháp Thần Tàng, Đông Vương Công đối với chuyện này cũng không quản không hỏi.

Bây giờ một mạch Đông Vương Công tản lạc khắp Hồng Hoang, mỗi người đều có cơ duyên, không phải cứ phải làm theo sắp đặt của Đông Vương Công.

Không lâu sau khi thi thể Đế Tuấn bị trộm, trên Bất Chu Sơn, Tổ Vu đã đứng ra, tuyên bố chịu trách nhiệm về chuyện này.

"Thi thể Yêu Hoàng Đế Tuấn do Vu tộc ta trộm được, bây giờ loài chim lông vũ kia đã trở thành vật trong bụng ta, vị Tam Túc Kim Ô quả không tệ chút nào!

Đặc biệt là mấy tiểu tử kia, non mềm a!" Tổ Vu ngôn ngữ kiêu ngạo, cực lực vũ nhục, bên Yêu tộc nhao nhao phẫn nộ mắng chửi.

Nhưng cuối cùng mọi thứ quy về bình tĩnh, Yêu tộc không hề có bất cứ phản ứng nào kịch liệt.

Trong Bất Chu Sơn, Chúc Cửu Âm nhìn mọi việc, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy vô cùng không ổn.

"Yêu tộc ngay cả chuyện như thế cũng không quản, không giống tính cách bá đạo của Đông Hoàng Thái Nhất chút nào!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt âm trầm nói với các Tổ Vu.

Huyền Minh Tổ Vu lúc này nhìn Chúc Cửu Âm nói: "Nhị ca, huynh cho rằng trong đó có âm mưu sao?" Chúc Cửu Âm nhìn quanh các vị Tổ Vu, mở miệng nói: "Thái Nhất thực lực cường hãn, vốn tự

phụ, đối với tình huynh đệ Yêu Hoàng Đế Tuấn vô cùng coi trọng, bây giờ, Vu tộc ta thừa nhận đã trộm thi thể, còn nấu lên ăn, ngay cả biết là tin tức giả, Thái Nhất cũng nhất định sẽ đại nộ!

Nhưng bây giờ, Đông Hoàng Thái Nhất đến tận lúc này vẫn không có phản ứng gì!" Lời của Chúc Cửu Âm khiến các Tổ Vu khác trầm tư, lúc này Cú Mang Tổ Vu đứng ra nói: "Tên súc sinh đó nhất định đang chuẩn bị thủ đoạn đối phó chúng ta, vì vậy ngay cả thi thể đại ca cũng không kịp quản!" Cú Mang Tổ Vu nói vậy, mọi người đều cảm thấy có khả năng đó.

"Đã như vậy, chúng ta lập tức đánh lên Thiên Cung, khiến kế hoạch của Đông Hoàng Thái Nhất không thành!" Bát Diện Thiên Ngô vẫy đôi cánh sau lưng, trong lòng vô cùng tha thiết muốn báo thù cho các Tổ Vu khác.

Chúc Cửu Âm lúc này dữ tợn cười một tiếng, "Bây giờ chính là thời cơ tốt để báo thù cho đại ca và huynh đệ, hãy để Vu tộc nhị lang của chúng ta chuẩn bị, một lần đánh thẳng lên Thiên Cung!" Vu tộc vốn tiến thoái nhất lòng, thêm vào lúc này Tổ Vu tổn thất thảm trọng, toàn bộ Vu tộc đều đang tranh nhau muốn báo thù cho Tổ Vu.

Sau khi Tổ Vu Đế Giang vẫn lạc, mọi chuyện của Vu tộc đều nghe theo sắp xếp của Tổ Vu Chúc Cửu Âm, lúc này Chúc Cửu Âm một tiếng lệnh hạ, tất cả Vu tộc lập tức hành động.

Hồng Hoang thế giới trầm tịch đã lâu, lại một lần nữa oanh nhiên chấn động.

Hồng thủy ngập trời đã lâu tràn lan, nhưng Vu tộc đều là cường giả Tiên Thiên, ngược lại không sợ hồng thủy ngập trời, cưỡi mây đen sát khí hướng về phía Thiên Cung.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân đang ở giữa Hồng Hoang tìm kiếm ngũ sắc thạch, thấy đại quân Vu tộc lại một lần nữa xuất động, nhất

thời trong lòng cảm khái vạn ngàn, nhưng sự đã đến nước này, Vu Yêu lưỡng tộc tự có vận mệnh riêng, ngay cả quý là Thánh Nhân, cũng không còn tâm trí quản chuyện Vu Yêu.

"Cứ để chúng đánh nhau đi, ta sớm chút thu thập ngũ sắc thạch, đem ngũ sắc thạch luyện chế một lượt, để đi vá lại lỗ thủng trên Cửu Thiên!" Nữ Oa Thánh Nhân dứt khoát cũng không đi quan tâm chiến tranh Vu Yêu, lội núi vượt sông, tìm kiếm ngũ sắc thạch trong truyền thuyết.

Lúc này Vu tộc đại động can qua, bên Yêu tộc sau khi nhận được tin tức, trong Thiên Cung lập tức mây chiến giăng kín, tứ phương thiên môn khóa chặt, một vẻ đại chiến sắp đến.

Yêu Sư Côn Bằng là kẻ có chức quyền cao nhất trong Thiên Đình hiện tại, Đông Hoàng Thái Nhất bế quan không ra, mọi thứ đều chỉ có thể nghe theo sắp xếp của Yêu Sư Côn Bằng.

Quân Sư Bạch Trạch báo tin tức Vu tộc cho Yêu Sư Côn Bằng, chờ đối phương đưa ra chủ ý.

Nhưng Yêu Sư Côn Bằng căn bản không muốn vì Đông Hoàng Thái Nhất mà bán mạng, Yêu Sư Côn Bằng thực lực cao cường, là tu sĩ cảnh giới Chuẩn Thánh, y tự cho rằng có thể tránh thoát sự trói buộc của Chiêu Yêu Phiên, chỉ là như vậy vô cùng nguy hiểm.

Lúc này thấy đại quân Vu tộc áp sát, Côn Bằng Lão Tổ âm lãnh nói: "Tất cả yêu tộc lùi về cố thủ Thiên Đình, bốn cửa đóng chặt, tránh chiến không ra!" Mệnh lệnh này, tất cả yêu tộc lập tức áp dụng thế cố thủ, ban đầu Đông Hoàng Thái Nhất chính là muốn như vậy, vì vậy ai cũng không thể bới móc sai sót.

Trong Thiên Cung một màn mây đen bao phủ, từng tầng mây đen ẩn mình toàn bộ Thiên Cung trong đó.

Chương 224

Đại quân Vu tộc áp sát kinh thành, nhưng bên Yêu tộc lại căn bản không ứng chiến.

Cú Mang Tổ Vu dưới sự ra hiệu của Chúc Cửu Âm, tiến lên la mắng, "Lũ tạp toái yêu tộc!

Yêu Hoàng Đế Tuấn vừa chết, thịt của hắn ăn ngon thật!

Nếu còn không đầu hàng, ta sẽ phá tan Thiên Môn, đem tất cả chúng bay hầm lên ăn!" Vô số cành lá xanh biếc rậm rạp bên cạnh Cú Mang Tổ Vu sinh trưởng, từng khóm cỏ nhỏ trên cơ thể Tổ Vu mọc rễ nảy mầm.

Pháp Tắc Mộc cường đại thần bí như vậy, thêm vào Vu tộc lúc này đã áp sát với thế đại quân, Yêu Hoàng chần chừ không chịu hiện thân, đông đảo binh tướng yêu tộc lập tức trong lòng bất an.

"Lẽ nào Yêu Hoàng Bệ Hạ không chiến mà chạy, vứt bỏ chúng ta rồi?" Yêu tộc nhị lang không biết nội tình, vì vậy từng người suy đoán, đồng thời tâm trạng hoảng loạn càng thêm nồng đậm.

Côn Bằng Lão Tổ lúc này cũng không thèm quản, ngược lại còn mong Vu tộc giết chết Đông Hoàng Thái Nhất, khi đó y mới có thể khôi phục tự do, tiêu dao thiên địa.

Còn về việc tận trung vì yêu tộc, Côn Bằng Lão Tổ từ trước đến nay chưa từng có ý đó.

Cú Mang Tổ Vu nhìn thấy tam quân yêu tộc động loạn bất an, lại mở miệng nói: "Chiêu Yêu Phiên nắm giữ cường giả yêu tộc, chúng ta các Tổ Vu ở đây hứa hẹn, chỉ cần chém giết Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ nào đầu hàng Vu tộc ta, đều có thể giữ lại một đường sống!

Khi đó sẽ phế trừ Chiêu Yêu Phiên, ai cũng có thân tự do!" Cú Mang Tổ Vu lớn tiếng tuyên truyền điều kiện chiêu hàng của Vu tộc, trong yêu tộc quả thật có vô số yêu binh không còn ý chí chiến đấu, hướng về việc làm sao để mưu sinh.

Nếu không phải bây giờ Chiêu Yêu Phiên đang trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, e rằng đại bộ phận yêu tộc đều đã bỏ trốn rồi!

Tổ Vu Chúc Cửu Âm thấy Đông Hoàng Thái Nhất đến tận lúc này vẫn không hiện thân, trong lòng càng khẳng định Thái Nhất đang chuẩn bị hậu thủ.

"Sự không nên chậm trễ, tiến công!" Chúc Cửu Âm một tiếng lệnh hạ, vô số Vu tộc cưỡi mây lên.

Lúc này trận pháp trong Thiên Cung vận chuyển càng nhanh chóng, vô số mây mù bốc lên, Thiên Cung triệt để ẩn mình trong đại trận.

"Oanh!" Sáu Đại Tổ Vu liên thủ, một đòn công kích đại trận Thiên Môn.

Sáu vị Thánh Nhân thiên địa bốn phương âm thầm quan sát chiến cuộc, Hậu Thổ Thánh Nhân trong Đại Điện Phong Đô nhìn Vu tộc, Đông Vương Công cũng trên Bồng Lai Tiên Đảo quan tâm chiến trường kia.

"Đế Quân, xem Đông Hoàng Thái Nhất kia, sẽ chuẩn bị hậu thủ gì đây?" Tây Vương Mẫu bên cạnh Đông Vương Công, lại có hứng thú xem Vu Yêu tranh đấu.

Bây giờ thế lực Vu Yêu lưỡng tộc đại không như trước, hai bên đang đi trên con đường diệt vong, vì vậy ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất có hậu thủ, cũng không cách nào khiến yêu tộc lại như mặt trời ban trưa.

Đông Vương Công lúc này khinh thường nói: "Đông Hoàng Thái

Nhất tuy có chút thực lực, nhưng không thể một tay xoay chuyển càn khôn, ngay cả nếu có thể đánh bại Vu tộc, vận mệnh cuối cùng của yêu tộc cũng chỉ có diệt vong mà thôi!" Tây Vương Mẫu vô cùng đồng ý quan điểm của Đông Vương Công, gật đầu nhìn đại chiến trong Thiên Đình.

Lúc này yêu tộc tuy cố thủ Thiên Môn, nhưng đã mất đi sự hỗ trợ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Đế Tuấn, yêu tộc trước đó tử thương thảm trọng, lúc này lại binh vô chiến tâm, đại trận Thiên Môn lập tức trở nên nguy ngập.

Bên Vu tộc tấn công càng thêm kịch liệt, yêu tộc dần dần hình thành thế bại.

Đông Hoàng Thái Nhất không xuất hiện, yêu tộc căn bản không có lực lượng trung tâm để ngưng tụ.

"Oanh long!" Trong Thiên Đình truyền ra một tiếng nổ lớn, yêu tộc vận chuyển đại trận lập tức chết thương một mảng, cửa Thiên Môn cũng ầm ầm mở ra.

"Thiên Môn vỡ rồi!

Theo ta giết!" Cửu Phượng Đại Vu bay cao, chín cái đầu phượng lần lượt phun ra liệt diễm, thiêu chết một mảng yêu binh xung quanh.

Cả bầu trời chiến đấu rơi vào biển lửa, ngay cả chỗ Thiên Môn cũng triệt để cháy rụi.

Tiếng kêu ai oán khắp nơi, Vu tộc thừa thế xông lên chém giết, bên yêu tộc thì liều chết chống cự.

"Giữ vững cho ta!" Côn Bằng Lão Tổ tiện tay xé nát một vị yêu binh lùi lại bỏ chạy, bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất chưa xuất hiện, Chiêu Yêu Phiên vẫn còn trong tay Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng Lão Tổ nhất định phải chống đỡ cho đến khi Thái Nhất thân vong!

Lần trước hoảng loạn bỏ chạy đã cho hắn bài học, lần này Yêu Sư Côn Bằng phải làm vạn vô nhất thất!

Yêu Sư Côn Bằng liên tục chém giết mấy vị yêu tộc, tiên huyết văng khắp mặt đất trước người Côn Bằng Lão Tổ, khiến vô số yêu tộc ý thức được sự hung tàn của Yêu Sư Côn Bằng, không dám tùy ý rút lui nữa, chỉ có thể liều chết xông lên.

Lùi lại thì chết, liều mạng có lẽ còn một đường sinh cơ.

Chiêu Yêu Phiên, bây giờ còn đang trong tay Đông Hoàng Thái Nhất đó!

"Kẻ đầu hàng không giết!" Tổ Vu Chúc Cửu Âm hô lớn, tuy nhiên cũng không có ý định thật sự thả yêu tộc, nhưng bây giờ dùng điều kiện như vậy để dụ dỗ hiển nhiên có hiệu quả.

Yêu Hoàng chần chừ không xuất hiện, tam quân yêu tộc bất an, Vu tộc thừa thế xông lên chém giết, thêm vào các loại điều kiện dụ hàng, yêu tộc có thể phát huy sức chiến đấu vô cùng hạn chế.

Lúc này Vu tộc một đường cao ca mãnh tiến, đánh yêu tộc khóc la om sòm, ngay cả trong Thiên Cung cũng lửa khói mịt mù, hiển nhiên có Vu tộc cố ý phóng hỏa, khiến Thiên Đình rơi vào hỗn loạn triệt để.

Khi Vu tộc một đường truy đuổi mãnh liệt, Yêu Sư Côn Bằng đành phải đứng ra, vạn trượng Côn Bằng chân thân gào thét, hai cánh vừa mở, trong nháy mắt có phong nhận khổng lồ xé nát bầu trời, xóa sổ một mảng lớn chiến sĩ Vu tộc.

Cùng lúc đó Côn Bằng Lão Tổ móng vuốt sắc bén xé rách hư không, tạo thành một mảng lớn hỗn độn loạn lưu, khiến vô số Vu tộc chôn thây trong đó.

Mấy vị yêu soái còn lại cũng nhao nhao ra tay, đi theo sau Yêu Sư Côn Bằng, mỗi người thi triển thần thông diệt sát Vu tộc.

Vu Yêu hai bên đại chiến không ngừng, mấy vị Tổ Vu nhanh chóng tìm đến Côn Bằng Lão Tổ, bao vây toàn bộ Côn Bằng Lão Tổ và mấy vị yêu soái, chuẩn bị trước tiên xóa sổ tầng lớp cao của yêu tộc!

"Kẻ muốn giết ta Côn Bằng Lão Tổ không thiếu, nhưng bây giờ Lão Tổ ta vẫn sống rất tốt!" Côn Bằng Lão Tổ nanh cười một tiếng, chủ động lao vào Cửu Phượng Đại Vu.

Côn Bằng Lão Tổ tâm tư giảo hoạt, y thấy Cửu Phượng hẳn là yếu nhất trong các Tổ Vu, vì vậy mới tìm đến đối phương.

Mấy Đại Yêu Soái còn lại lúc này cũng đành phải liều mạng, lần lượt đối kháng một vị Tổ Vu, ngay cả biết rõ không địch lại, nhưng cũng chỉ có thể liều chết một phen.

Chiến đấu kịch liệt triệt để bùng nổ, các Tổ Vu lần lượt triển lộ chân thân, bên yêu tộc cũng hóa thành bản thể lớn như núi, trong Thiên Cung triển khai cuộc chiến đấu kịch liệt!

Vu Yêu đại chiến, toàn bộ Hồng Hoang thế giới chúng sinh đều đang dõi theo.

Sáu vị Tổ Vu công phá Thiên Môn, Yêu Sư Côn Bằng tuy hết sức chống cự, nhưng mấy vị Yêu soái kia căn bản không thể ngăn cản bước chân Tổ Vu.

Tổ Vu đều là cường giả cấp Chuẩn Thánh, mấy vị Yêu soái bất quá chỉ là đỉnh phong Đại La Kim Tiên, dưới lực lượng pháp tắc của Tổ Vu căn bản không thể chống đỡ.

Tổ Vu Chúc Cửu Âm triển khai Thời Gian Pháp Tắc lãnh địa, xuyên việt thời không, trong chớp mắt xuất hiện sau lưng Yêu soái Phi Liêm.

Lực lượng thời gian phun trào, Chúc Cửu Âm một kích chém giết

Yêu soái Phi Liêm.

Đáng thương thay một vị Yêu soái đường đường như vậy lại bị diệt sát, nhưng Chúc Cửu Âm không hề dừng lại, quay người lại biến mất, lần nữa xuất hiện đã ở sau lưng Yêu soái Phi Đản.

Chương 225

Tương tự một kích trí mạng, Nữ Yêu soái Phi Đản hương tiêu ngọc vẫn.

Thời Gian Pháp Tắc của Tổ Vu Chúc Cửu Âm căn bản vô nhân địch nổi, không có tu sĩ cùng cấp ngăn cản, chém giết kẻ yếu đơn giản như chém dưa thái rau.

Trong khoảnh khắc, các Yêu soái gần như toàn diệt, chỉ còn lại Yêu soái Kế Mông và Yêu soái Bạch Trạch khổ sở chống đỡ.Lúc này, Chúc Cửu Âm Tổ Vu chuyển ánh mắt về phía Côn Bằng Lão Tổ, những Tổ Vu còn lại cũng lần lượt vây quanh Côn Bằng Lão Tổ.

Thấy bốn vị Tổ Vu sát phạt, lại có Đại Vu Cửu Phượng kiềm chế, Côn Bằng Lão Tổ trong lòng một trận kêu khổ.

Hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất vẫn chưa xuất hiện, hoàn toàn ra vẻ mặc kệ không quan tâm, khiến Côn Bằng Lão Tổ trong lòng thầm mắng không ngừng, nhưng chạy cũng không được, lưu lại cũng chỉ có một con đường chết.

Các Tổ Vu nào quản điều đó, giận dữ xông lên, liên thủ mãnh liệt công kích Côn Bằng Lão Tổ.

"Đùng!" Như tiếng thiên lôi nổ vang, số chủng pháp tắc chi lực đồng loạt công kích Côn Bằng Lão Tổ.

Dù Côn Bằng Lão Tổ thực lực cường hãn, nhưng y vẫn bị đánh bay ra ngoài, thân thể Côn Bằng khổng lồ tiên huyết đầm đìa, nhục thân cường kiện kia căn bản không thể chống lại công kích của pháp tắc chi lực.

"Khốn kiếp, lấy đông hiếp ít, có bản sự gì!" Côn Bằng Lão Tổ

gầm lên, căn bản không dám phản kích, ngay cả né tránh cũng vô cùng miễn cưỡng.

Năm vị cường giả Chuẩn Thánh đối kháng một mình Côn Bằng Lão Tổ, y hoàn toàn không có sức chống trả, tùy thời đều có thể vẫn lạc.

"Phụt!" Côn Bằng Lão Tổ lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, rút thân lùi nhanh, nếu không nhờ Côn Bằng Cửu Biến Thân Pháp, chỉ e Côn Bằng Lão Tổ đã sớm vẫn lạc ngay tại chỗ."Oanh!

Oanh!" Vu tộc mang theo khí thế bất khả nhất thế nghiền ép, vô số Yêu tộc trong trận chiến này hóa thành tro bụi, lúc này Côn Bằng Lão Tổ cũng đang đối mặt với một kích trí mạng.

"Mẹ kiếp Thái Nhất!

Người còn không xuất hiện, lão tổ ta không chống đỡ nổi nữa!" Côn Bằng Lão Tổ trong lòng gầm lên, lúc này đã trọng thương, căn bản vô kế khả thi.

Bốn vị Tổ Vu trấn áp, đúng lúc Côn Bằng Lão Tổ tuyệt vọng, một luồng sóng nhiệt kịch liệt phô thiên cái địa, dường như muốn nướng chín tất cả sinh linh xung quanh.

"Oanh!" Bốn vị Tổ Vu vốn muốn trấn sát Côn Bằng Lão Tổ, nhưng lúc này một kích kia đã đánh bay bốn vị Tổ Vu cùng lúc.

Chúc Cửu Âm Tổ Vu kịp thời nhìn tới, chỉ thấy giữa không trung, một vầng Thái Dương Tinh hiện lên!

Vầng Thái Dương Tinh này không phải là ảo ảnh, cũng không phải do quang mang ngưng tụ thành, mà là một Thái Dương Tinh thực sự!

"Đông Hoàng Thái Nhất, đã luyện hóa Thái Dương Tinh!" Đông Vương Công nhìn vầng Thái Dương Tinh khổng lồ trên không trung,

lúc này trong lòng không khỏi cười thầm, Đông Hoàng Thái Nhất quả nhiên là một kẻ điên.

Tự ý luyện hóa tinh thần viễn cổ Hồng Hoang, đây là trái với Thiên Đạo!

Đừng nói hiện tại bị Vu tộc công đánh, Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép Đông Hoàng Thái Nhất làm điều đó!

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất đã thành công, trong đó chỗ nào cũng toát ra vẻ trêu ngươi.

"Chẳng lẽ sự xuất hiện của ta, đã làm loạn Thiên Cơ?" Đông Vương Công nhìn Đông Hoàng Thái Nhất trên Cửu Thiên, lúc này Đông Hoàng Thái Nhất thực lực càng thắng trước đó, dường như Tam Thi đã tẫn trảm, đạt tới trạng thái đỉnh phong Á Thánh.

Đông Vương Công không rõ chi tiết trong đó, bèn nói với Tây Vương Mẫu: "Ta đi xem chiến trường một chút!" Đông Vương Công chuyển thân trong chớp mắt, xuất hiện bên ngoài Thiên Đình, Đông Vương Công ẩn nấp trong hư không ngoài chiến trường, tùy tay vẫy một cái, thu thập tinh huyết của mấy vị Yêu soái, rồi sau đó quan sát đại chiến.Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất ngạo nghễ đứng giữa không trung, ánh mắt băng lãnh vô tình.

Thấy Yêu Hoàng xuất hiện, số Yêu binh còn sót lại của Yêu tộc đều tụ tập sau lưng Đông Hoàng Thái Nhất, phe Vu tộc cũng đều tập hợp quanh sáu vị Tổ Vu.

"Côn Bằng, lần này làm không tồi!" Đông Hoàng Thái Nhất không hề để ý tới Yêu tộc chết chóc thảm trọng, trái lại còn khen ngợi Côn Bằng Lão Tổ.

"Bệ hạ, ta đều làm theo ý của Người!" Côn Bằng Lão Tổ vốn muốn oán giận vài câu, nhưng chạm phải ánh mắt băng lãnh của Đông

Hoàng Thái Nhất, lập tức đổi giọng.

Hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất, thực lực mạnh hơn trước kia quá nhiều, nếu hiện tại muốn chém giết Côn Bằng Lão Tổ, căn bản không cần động đến Chiêu Yêu Phiên, chỉ cần giơ tay là có thể diệt sát đối phương.

Chính là thực lực tuyệt đối này, khiến Côn Bằng Lão Tổ căn bản không dám phản kháng.

"Đông Hoàng Thái Nhất, đừng cố làm ra vẻ huyền bí nữa, hôm nay Yêu tộc tất vong!" Bát Diện Thiên Ngô tay cầm phong nhận khổng lồ, trên mặt đầy vẻ hung tợn.

Đông Hoàng Thái Nhất thản nhiên nhìn mọi thứ trước mắt, ánh mắt băng lãnh vô tình, ngay cả khi nhìn về phía Yêu tộc, cũng cùng một biểu cảm.

"Các Tổ Vu đáng chết, ta sẽ thân thủ diệt sát!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lạnh một tiếng, phía sau Thái Dương Tinh đột nhiên bạo phát ra năng lượng khổng lồ, trong một chớp mắt, Thái Dương Tinh hung hăng va chạm, chính đối trứ sáu vị Tổ Vu!

"Sát!" Sáu vị Tổ Vu hợp lực, đồng loạt gầm lên một tiếng, sáu loại pháp tắc chi lực khác nhau liên kết thành một mảng, muốn ngăn cản Thái Dương Tinh đang va chạm.

"Tỳ bà hám thụ, không biết tự lượng sức!" Đông Hoàng Thái Nhất lần nữa lạnh lùng quát, hai tay đẩy ra, vô cùng Thái Dương Chân Hỏa bạo phát, Thái Dương Tinh thế tới càng mãnh liệt.Một bên, Yêu Sư Côn Bằng mắt đảo loạn xạ, nhìn bóng lưng Thái Nhất cao lớn phía trước, trong lòng tự hỏi, "Hỗn Độn Chung đâu?

Sao không thấy Đông Hoàng Thái Nhất dùng bảo bối chiêu bài kia?" Lúc này giữa không trung một tiếng "Oanh long" cực lớn, vầng

Thái Dương Tinh va chạm vào pháp tắc liên hợp của sáu vị Tổ Vu.

Nhưng sáu vị Tổ Vu căn bản không thể chống cự dù chỉ một chút, phòng ngự trong chớp mắt bị phá vỡ.

Sáu vị Tổ Vu đều bị đánh bay lùi lại không ngừng, Tổ Vu Hấp Tư né tránh không kịp, trực tiếp bị Thái Dương Tinh nghiền nát thành phấn vụn.

Một kích này đã đẩy lùi sáu vị Tổ Vu, đồng thời chém giết Tổ Vu Hấp Tư!

Chiến lực của Đông Hoàng Thái Nhất lúc này cường hãn như thế!

"Hấp Tư!" Chúc Cửu Âm mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng, xá mệnh phác hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt theo sau, thề phải báo thù cho Tổ Vu Hấp Tư.

"Oanh long!" Đông Hoàng Thái Nhất hợp thân lao tới, lần nữa điều chuyển thần thông, một bàn tay lửa khổng lồ tóm lấy Tổ Vu Nhục Thu.

Tổ Vu Nhục Thu cảm thấy lực lượng một trảo này thật khủng bố, căn bản không thể chống cự, thậm chí né tránh cũng không kịp.

Lúc này trên mặt Tổ Vu Nhục Thu tràn đầy ý cười điên cuồng, ầm ầm dẫn bạo Tổ Vu Chân Thân.

Một tiếng nổ lớn, bàn tay khổng lồ của Đông Hoàng Thái Nhất bị nổ tan thành phấn vụn.

Tổ Vu Nhục Thu, trận vong!Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, liên trảm lưỡng vị Tổ Vu!

Phe Vu tộc triệt để bị chấn nhiếp, trong trận doanh Yêu tộc bùng nổ vô cùng tiếng hoan hô.

Tuy nhiên, trong Vu tộc không một ai lùi bước bỏ chạy, sau khi trải qua sự kinh hãi ban đầu, tất cả Tổ Vu đều triệt để phẫn nộ.

"Cửu Phượng, ngươi đi trước, vì sự kéo dài huyết mạch Vu tộc, nhật hậu hữu đại dụng!" Chúc Cửu Âm sâm nhiên đạo.

Chương 226

Cửu Phượng bản năng muốn từ chối, nhưng nhìn những Vu tộc chiến sĩ tử thương thảm trọng phía sau, trong đôi mắt Cửu Phượng tràn đầy lệ ngân.

"Vu tộc nhị lang, tùy ngã triệt!" Cửu Phượng nộ hống, trùng tiêu, vạn trượng đại tiểu đích cửu đầu Minh Phượng phù dao khứ.

Những Vu tộc chiến sĩ còn sót lại lệ rơi đầy đất, theo Cửu Phượng rời xa, triệt xuất chiến trường.

"Đi sao?

Toàn bộ hãy ở lại cho ta!" Đông Hoàng Thái Nhất tranh nanh gào thét, thân tử nhất hoảng, cự đại đích pháp tướng dẫn động mãn thiên tinh thần, dĩ Thái Dương Tinh vi chủ, quần tinh củng vệ, mãn thiên tinh thần đô tề tề trán phóng xuất thần huy.

"Thái Nhất, ngươi không thể ngăn cản Vu tộc ta!" Chúc Cửu Âm sắc mặt quyết tuyệt, tương Thời Gian Pháp Tắc thôi phát cực hạn, na Tổ Vu Chân Thân thượng đô xuất hiện nhất đạo đạo huyết ngân.

Huyền Minh Tổ Vu khẩn cân Chúc Cửu Âm, nhất đồng phác hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất tức tiện tái cường đại, thử thì dã chích năng phóng khí tiệt sát Cửu Phượng, chuyển công kích Chúc Cửu Âm.

"Ký nhiên hoa tử, ngã thành toàn!" Đông Hoàng Thái Nhất tranh nanh gào thét, pháp tướng chân thân nhất chuyển, cự đại Kim Ô nộ phi, nhất lộ thượng tê liệt Thời Gian Pháp Tắc, Hàn Băng Pháp Tắc, Phong Chi Pháp Tắc, Mộc Chi Pháp Tắc, trực tiếp phác sát Chúc Cửu Âm cân tiền.

Thử thì tứ vị Tổ Vu diện vô cụ sắc, phản hữu nhất chủng giải thoát chi cảm, tại thiên địa lượng kiếp chi trung, phảng phật chích hữu tử vong tài tối chung đích chung kết!

“Oanh!

Oanh!” Tại Đông Hoàng Thái Nhất sức mạnh bạo phát chi tiền, tứ vị Tổ Vu tề tề dẫn bạo liễu nhục thân.

Thử thì chu vi đích Yêu tộc đốn thì bị tạc thành liễu phi hôi, liên Đông Hoàng Thái Nhất đô bất đắc bất cấp mang hậu thối.

Trực thử thì, Đông Hoàng Thái Nhất thân thượng tài phù hiện xuất nhất phó Hỗn Độn Chung hư ảnh, bang để đáng trụ liễu sở hữu đích bạo tạc dư ba.

Nhiên thử thì sở hữu đích Yêu tộc kỷ hồ đô bị tịch quyển, chích hữu Yêu soái Kế Mông, Bạch Trạch Yêu soái nghiêu hạnh bất tử, đãn đích nhục thân đồng dạng bị hủy, thương thế cực kỳ thảm trọng.

Na ta nhược tiểu đích Yêu tộc canh tử thương biến địa, năng hoạt hạ, hoàn toàn nghiêu hạnh.

Côn Bằng Lão Tổ phi thân hậu thối, bán cá Côn Bằng sí bàng bị tạc thành toái nhục, khán thượng thập phân thê thảm.Bốn vị Tổ Vu liều mạng hộ tống Cửu Phượng, đương dư ba vụ nổ tiêu tán chi hậu, Cửu Phượng tảo dĩ viễn khứ.

Đông Hoàng Thái Nhất âm lãnh đích nhãn thần đả lượng ly khai phương hướng, chính yếu truy cản Cửu Phượng, thử thời không trung nhất trận liên y đãng dạng khai, nhất giá phượng liễn lăng không chí.

Phượng liễn ngũ quang thập sắc, khí vũ bất phàm, tiên đầu hữu lục phượng lạp xa, Hồng Loan tương tùy.

Cân tiền, Yêu tộc chúng sinh tề tề quỵ bái, “Nương Nương kim an!” đích chính Nữ Oa Thánh Nhân, Nữ Oa Hoàng.

Đông Hoàng Thái Nhất thử thì ngạo lập đương không, kiến Thánh Nhân bất bái.

Hồng Loan thử thì nộ hống đạo: "Đại đảm!

Kiến Thánh Nhân vô lễ, thùy cấp đích đảm tử!" Hồng Loan nộ hát, Đông Hoàng Thái Nhất tà tà nhất tiếu, tài củng liễu củng thủ, bất hàm bất đạm tham bái đạo: "Tham kiến Nữ Oa Thánh Nhân!" Nữ Oa Thánh Nhân thử thì tòng phượng liễn thượng hạ, khán trứ Đông Hoàng Thái Nhất, trứu mi đạo: "Ngươi không phải Thái Nhất!" Đông Hoàng Thái Nhất thần bí nhất tiếu, "Ta là Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất không phải ta!" Nữ Oa Thánh Nhân đả lượng trứ đối phương, khai khẩu đạo: "Ngươi đã không còn là một thành viên của Yêu tộc ta, Chiêu Yêu Phiên ngươi không thể khống chế!" Đông Hoàng Thái Nhất thính liễu Nữ Oa Thánh Nhân đích thoại, bản phản bác, đãn Nữ Oa Thánh Nhân nhất huy thủ, na Chiêu Yêu Phiên tiện tòng Đông Hoàng Thái Nhất thân thượng phi xuất, Nữ Oa Thánh Nhân thủ trung.

Nữ Oa Thánh Nhân thần thức nhất tảo, Chiêu Yêu Phiên tiện trọng tân bị tế luyện nhất phiên.

Thánh Nhân tương Chiêu Yêu Phiên giao cấp Hồng Loan, do đại vi bảo quản.

Đông Hoàng Thái Nhất thử thì tiếu đạo: "Yêu tộc tử thương vô số, Chiêu Yêu Phiên ta nã trứ dã vô dụng, giao cấp Nữ Oa Thánh Nhân ba!" Nữ Oa Thánh Nhân nhất, giác đắc Đông Hoàng Thái Nhất âm dương quái khí, nhất phiên ngôn ngữ hạ, Nữ Oa Thánh Nhân tâm trung hữu sai trắc.Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất kiến Nữ Oa Thánh Nhân bất tái lý hội, nhất triển Kim Ô sí, viễn độn khứ.

Chúng đa Yêu tộc bất minh sở dĩ, na Côn Bằng Lão Tổ cấp mang thượng tiền, cung kính đích hướng Nữ Oa Thánh Nhân cầu giáo.

“Nữ Oa Thánh Nhân, cảm vấn Đông Hoàng Bệ hạ, cứu cánh xuất liễu trạng huống?

Vi hà hành kính, hội như thử quái dị?” Côn Bằng thực tại bất giải, Đông Hoàng Thái Nhất đối Nữ Oa Thánh Nhân bất kính, xử xử hiển đắc đô bất thái chính thường.

Nữ Oa Thánh Nhân khán trứ viễn khứ đích Đông Hoàng Thái Nhất, thán tức nhất thanh, tài đạo: “Đông Hoàng Thái Nhất tử liễu, cá Thái Nhất nhất lũ hồn phách, phản phệ liễu đích bản mệnh chân linh!” Côn Bằng Lão Tổ nhất thính, đốn thì đại kinh thất sắc.

Nguyên Đông Hoàng Thái Nhất vi liễu cấp đại ca báo thù, bất tích luyện hóa Thái Dương Tinh, dĩ Hỗn Độn Chung vi dẫn, tương Thái Dương Tinh luyện hóa thành nhất bộ phận.

Nhiên thùy tri luyện hóa đồ trung xuất liễu bì lậu, Thái Nhất hành vi hữu tổn Thiên Đạo, Hỗn Độn Chung thôn liễu Thái Nhất lưu tại kỳ trung thần hồn, chuyển hóa thành liễu nhất đạo phân thần.

Tối chung Thái Dương Tinh xác thực bị luyện hóa liễu, đãn khước thành liễu Hỗn Độn Chung nhất bộ phận.

Hỗn Độn Chung phản phệ Đông Hoàng Thái Nhất, thành liễu hiện tại bất âm bất dương đích tồn tại.

Bất hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất thực lực cường hãn, tu vi trực truy Á Thánh đỉnh phong, nhân thử đối phó Tổ Vu tài hiển đắc du nhận hữu dư.

“Nữ Oa Thánh Nhân, như kim Tổ Vu tẫn diệt, Yêu tộc dã đại thế dĩ khứ, ngã đẳng cai như hà tự xử?” Bạch Trạch Yêu soái thượng tiền tuân vấn, như kim Đông Hoàng Thái Nhất hành tung quái dị, Chiêu Yêu Phiên hựu lạc nhập liễu Nữ Oa Thánh Nhân chi thủ, Yêu tộc thập bất tồn nhất, vị xác thực kham ưu.

Nữ Oa Thánh Nhân khán trứ thân bàng liêu liêu vô kỷ đích Yêu tộc, đích tâm đầu dã nhất trận thất lạc.

Thân vi Yêu tộc nhất viên, tằng kinh đích Yêu tộc Thiên Đình hà đẳng phồn thịnh, đãn như kim khước tử thương đãi tẫn, vãng nhật chi phồn hoa, tảo dĩ như yên tiêu vân tán.

"Hồng Hoang thiên đại địa đại, tuy nhiên nhật hậu bất tái ngã Yêu tộc đích thiên hạ, đãn nhĩ đẳng khẩn bế động phủ, nhưng hữu nhất tuyến sinh cơ!" Nữ Oa Thánh Nhân liêu liêu số ngữ, hồi phượng liễn thượng, hựu khứ tầm hoa na Ngũ Sắc Thạch khứ liễu.

Chúng đa Yêu tộc cung tống Nữ Oa Thánh Nhân ly khai, Côn Bằng Lão Tổ khán liễu khán thặng hạ Yêu tộc, đại tụ nhất quyển, tương ta Yêu tộc thu liễu, Côn Bằng độn pháp triển khai, bất tri khứ liễu hà xử.

Yêu soái Bạch Trạch nhất trận thất lạc, đương sơ đái trứ bách ức tộc chúng gia nhập Thiên Cung, na hà đẳng đích ý khí phong phát, tằng kinh dã truy tùy Yêu Hoàng Đế Tuấn, cán nhất phiên kinh thiên động địa đích đại sự nghiệp!

Nhiên hiện tại, Yêu Hoàng Đế Tuấn thân vẫn, bách ức tộc nhân toàn bộ chiết tổn, nặc đại Yêu tộc, tái vô nhất ti phồn vinh khả ngôn.

Yêu Thánh Kế Mông hòa Bạch Trạch diện diện tương thứ, nhất thời gian một lạc vô cùng.Vu Yêu nhất chiến, song phương triệt để diệt vong, thiên địa gian đích vô lượng kiếp khí dã khai thủy tiệm tiệm hoán tán khai, một cỗ cổ tường thụy chi khí sinh thành, phiêu đãng tại thiên địa chi gian.

Vu Yêu đại kiếp kết thúc, tương hội hựu nhất đoạn hòa bình thời kỳ đích.

Thử thì Đông Vương Công khán trứ thiên địa gian vẫn lạc đích vô số cường giả, tùy thủ nhất huy, tương Tổ Vu tinh huyết toàn bộ thu

long.

Na Bạch Trạch hòa Kế Mông khán Đông Vương Công thân ảnh, lưỡng cá cấp mang thượng tiền tham bái, "Bái kiến Đông Vương Công Thánh Nhân!" Đông Vương Công đạm nhiên điểm đầu, khán trứ chu vi nhất phiến thi sơn huyết hải đích cảnh tượng, tài đạo: "Như kim Yêu tộc khí vận dĩ tẫn, lưỡng cá đô khả dụng chi tài, nhật hậu cân trứ ngã Đông Vương Công, bão nhất cá bình an vô sự!" Đông Vương Công đích thoại nhượng Kế Mông tâm đầu nhất hỉ, cấp mang tham bái đạo: "Đa tạ Đế Quân bất khí, Kế Mông nguyện ý truy tùy Đế Quân tả hữu!" Yêu soái Kế Mông dã bất sỏa, hiện tại thiên thượng địa hạ Đông Vương Công thực lực tối cường, liên Lục Thánh đô bất Đông Vương Công đối thủ, tái gia thượng Đông Vương Công hữu Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch, nhược nhập trú Thiên Đình, dĩ hậu thế tất hội thành vi Thiên Địa Chi Chủ.

Thử thì đầu hiệu Đông Vương Công, na đẳng vu hữu dụng bất hoàn đích vinh hoa phú quý.

Khán Kế Mông Yêu soái đầu hiệu, Đông Vương Công mãn ý phù Kế Mông.

Nhiên thử thì Bạch Trạch Yêu soái khước nhất kiểm thất lạc thần sắc, nhưng trầm tẩm tại na chủng thất lạc tình tự chi trung, vạn vạn năm nỗ lực, nhất triều hóa vi yên vân, vô số tộc nhân toàn bộ tử vong, chủng cảm giác, chích hữu nhất tộc chi trưởng, tài năng thâm thiết đích thể hội.

Chương 227

“Bạch Trạch đạo hữu, khả bất nguyện đầu hiệu dữ ngã?” Đông Vương Công tái thứ tuân vấn.

Bạch Trạch Yêu soái thử thì cấp mang hạ bái, thành hoàng thành khủng đích đạo: “Đế Quân thiên vạn bất yếu ngộ hội, Bạch Trạch tằng thống ngự vô số tộc nhân sâm dữ Vu Yêu lưỡng tộc tranh bá, nhiên hiện tại chuyển nhãn thành yên vân tiêu tán, Bạch Trạch thử thì vô tâm sĩ đồ, yếu quy ẩn điền viên, tu dưỡng nhất đoạn thì nhật chi hậu, Bạch Trạch tự hội Đế Quân tọa hạ, cung Đế Quân khu sử!” Đông Vương Công thử thì điểm đầu đạo: “Như thử thậm hảo, hiện tại dã một hữu đại sự, thì hậu dụng thượng thì, ngã hội phát xuất nhất chỉ chiếu lệnh, thì hậu đô thính phong tức khả!” Đông Vương Công hiện tại thủ trung đích Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch hữu vô cùng năng thủ, chích bất mã thượng yếu chiêm lĩnh Thiên Đình, nhật hậu dụng nhân địa phương đa đích, nhân thử tài hội xuất diện chiêu lãm Kế Mông Yêu soái hòa Bạch Trạch Yêu soái.

Thử thì thu phục liễu lưỡng cá Đại La Kim Tiên, Đông Vương Công huy thủ tương đả phát tẩu, tắc chuyển thân Hoàng Tuyền Địa Phủ chi trung.Hậu Thổ Thánh Nhân lúc này đang ở trên Phong Đô Sơn, vừa rồi Đông Hoàng Thái Nhất phạm vào, trong khoảnh khắc đã bị Hậu Thổ Thánh Nhân kích thối, lúc này không biết Đông Hoàng Thái Nhất đã ẩn náu nơi nào.

Trước đó Đông Hoàng Thái Nhất sau khi rời khỏi Nữ Oa Thánh Nhân, một đường truy đuổi Cửu Phượng, nhất trực liễu Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Thử thì Hậu Thổ Thánh Nhân tảo hữu cảm ứng, tòng Phong Đô

chi địa tương Cửu Phượng tiếp dẫn Địa Phủ đương trung, Đông Hoàng Thái Nhất dã truy cản liễu thượng.

Đông Hoàng Thái Nhất trượng trứ Hậu Thổ Thánh Nhân vô pháp ly, thường thí trứ hướng Hậu Thổ Thánh Nhân phát động công kích.

Bất Hậu Thổ Thánh Nhân sảo sảo thi triển thần thông, lập khắc nhượng Đông Hoàng Thái Nhất tẩu đối phương.

Đông Vương Công địa phủ chi thì, Hậu Thổ Thánh Nhân chính an phủ chúng đa Vu tộc.

Thử thì Thập Nhị Tổ Vu tẫn số tử.

Vu tộc sở thặng dã chích hữu Cửu Phượng, Hình Thiên, Cửu Đầu Tương Liễu, tam vị.

Liên Xi Vưu đô thân thụ trọng thương, Hậu Thổ Thánh Nhân vô nại chi hạ tương cường hành chuyển sinh, đầu nhập liễu Nhân Vu nhất tộc chi trung, dã hậu thế đích Cửu Lê bộ lạc.

"Đế Quân, chàng đến rồi?" Hậu Thổ Thánh Nhân khán Đông Vương Công, kiểm thượng tài phù hiện xuất nhất mạt tiếu dung.

Đông Vương Công khán trứ chu vi đích Vu tộc, an úy đạo: "Vu Yêu đại chiến nãi thiên định kiếp số, thùy dã vô pháp tị miễn, hiện tại lưỡng tộc đồng quy vu tận, chính thiên mệnh sử nhiên, nhật hậu Vu tộc ẩn thế bất xuất, thượng khả bảo tồn nhất ti huyết mạch truyền thừa." Đông Vương Công dạng giải thích, Hậu Thổ Thánh Nhân dã chích năng điểm đầu thán tức.

Thiên mệnh, bất khả vi!

Đông Vương Công hòa Hậu Thổ Thánh Nhân thương thảo nhất phiên chi hậu, tài thân ly khai, tái thứ hồi liễu Bồng Lai Tiên Đảo đương trung.Hiện tại thế lực trong tay Đông Vương Công vô cùng to lớn, nhưng đối với toàn bộ Hồng Hoang thế giới, vẫn còn có chút

chưa đủ.

Lúc này Đông Vương Công triệu tập tất cả tu sĩ, yếu tuyên bố nhất kiện trọng yếu đích sự tình.

Đương sở hữu tiên đảo thượng tu sĩ đô liễu chi hậu, Đông Vương Công khán trứ đại gia đạo: "Hiện tại đô tấn tốc đích chuẩn bị, chuẩn bị hảo dĩ hậu, ngã đái trứ bàn nhập Thiên Đình chi trung, hải ngoại tiên đảo, lưu hạ nhất bộ phận nhân thủ tức khả!" Đông Vương Công quyết định đái trứ Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch trực tiếp tiến nhập Thiên Đình chi trung, cá tin tức thực tại thái vu chấn hám liễu.

Chi tiền chúng đa tu sĩ tài khán Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến lạc mạc, hiện tại Đông Vương Công yếu bàn nhập Thiên Cung chi trung, giản trực bất cấp Yêu tộc nhậm hà đích diện tử a!

Yêu tộc Nữ Oa Thánh Nhân khả tại ni!

Bất Đông Vương Công xác thực một hữu khảo lự kỳ, hiện tại yếu bàn Thiên Cung lý diện khứ.

Thùy yếu bất phục khí, khả dĩ trạm xuất.

Tây Vương Mẫu thử thì đạo: "Đế Quân, na Đông Hoàng Thái Nhất như kim bất tri khứ hướng, cha yêu thông mang bàn nhập Thiên Đình, chích phạ Đông Hoàng Thái Nhất hội báo phục cha Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch!" Đông Vương Công hòa Tây Vương Mẫu bất phạ Đông Hoàng Thái Nhất, đãn như quả Đông Hoàng Thái Nhất bất yếu kiểm bì đối na ta tiểu bối xuất thủ, khả yếu tao ương liễu.

Đông Vương Công tiếu đạo: "Phóng tâm, chích yếu Đông Hoàng Thái Nhất cảm loạn, ngã đệ nhất thời gian hội xuất thủ tể liễu!" Đông Vương Công thực lực thâm bất khả trắc, hiện tại chỉnh cá Hồng Hoang thế giới, yếu na lý đô nhất thuấn gian đích sự tình.

Nhân thử chích yếu Đông Hoàng Thái Nhất cảm đối Bồng Lai

Tiên Đảo nhất mạch xuất thủ, Đông Vương Công lập khắc năng nhượng hồn phi phách tán.

Tuy nhiên hiện tại đại kiếp cương cương kết thúc, Thiên Cơ bất minh, đãn Đông Vương Công y nhiên năng cảm ứng thùy yếu đối bất lợi.

Đông Vương Công thực lực đại gia đô hữu mục cộng đổ, nhân thử Đông Vương Công yêu nhất, Tây Vương Mẫu dã bất tái.Sở hữu đích tu sĩ lập khắc hạ khứ chỉnh bị, Bồng Lai Tiên Đảo nhất mạch khoái trứ Thiên Đình tiến phát khứ.

Nhất bộ phận tu sĩ phụ trách đả tảo thanh lý, nhất bộ phận tu sĩ tắc bố trí tân đích vật thập, hữu ta đại thần thông giả xuất thủ, khoái Thiên Đình chi trung biến đắc hoán nhiên nhất tân.

Đông Vương Công khán trứ tiệm tân đích Thiên Đình, đảo thập phân đích mãn ý.

Đông Vương Công cao cư Lăng Tiêu Bảo Điện chi trung, đối Hồng Hoang thiên địa tuyên cáo, "Tòng kim dĩ hậu, ngã Đông Vương Công chấp chưởng thiên địa, thiên thượng địa hạ, Hoàng Tuyền Địa Phủ, Tam Giới chi nội, giai quy ngã Đông Vương Công quản hạt, chúng sinh đam ưu sở cầu, giai khả nhập Thiên Môn, Lăng Tiêu Bảo Điện thượng tấu!" Đông Vương Công bàn bá đạo tuyên cáo Hồng Hoang thế giới, thử thì một hữu nhất cá sinh linh cảm trạm xuất phản đối đích.

Thiên định Lục Thánh tề tề khán hướng Thiên Cung phương hướng, nhiên hậu hựu các tự thu hồi mục quang, thủy chung dã một hữu thùy cảm cá bất tự.Đông Vương Công chiêm lĩnh Thiên Cung, định hạ ngũ bách niên hậu đại yến quần thần.

Thử thì Thiên Cung chi trung nhất thiết đô tại tích cực vận chuyển trứ, Đông Vương Công nhượng Huyền Thanh, Cửu Anh, Tu Xà, Trạc

Xỉ, tứ cá trấn thủ tứ tọa Thiên Môn.

Đồng thời Đông Vương Công hựu mệnh Tây Vương Mẫu vi Thiên Hậu, lĩnh Thiên Đế chi vị.

Đông Vương Công sách phong văn võ, nhượng tại Thiên Cung chi trung các ti kỳ chức, phân biệt chưởng quản các bộ chức năng, chỉnh cá Thiên Đình khoái biến đắc tỉnh nhiên hữu tự.

Thử thì Đông Vương Công bá chiêm Thiên Đình sự tình Hồng Hoang nhân tẫn giai tri, vô số sinh linh tâm tri Đông Vương Công cường đại, nhân thử đô phân phân đầu hiệu.

Bất Đông Vương Công hiện tại khước bất tại tùy ý tiếp nạp ta tu sĩ, đối Đông Vương Công nhất phương tòng một hữu xuất lực, một có nhậm hà cống hiến, Đông Vương Công tự nhiên bất hội nhượng nhất thân cư cao vị.

"Phàm Đại La Kim Tiên dĩ hạ giả, đô yếu sung nhập Thiên Binh chi trung, tòng Thiên Binh, Thị Tòng, ta tối để tầng chức vụ khai thủy!" Đông Vương Công định hạ quy củ, na ta Thái Ất Kim Tiên, tại Hồng Hoang trung nhất phương cường giả liễu, đãn tại Đông Vương Công lý khước chích năng tố cá binh đinh.

Đông Vương Công nguyên đích Bồng Lai Tiên Đảo thế lực, nhược hữu Thái Ất Kim Tiên tu vi, khả dĩ tố nhất cá đại hảo đích chức vị.

Nhất bỉ giác, Đông Vương Công đối đích hệ nhân mã phi thường chiếu cố đích.

Bất tức tiện như thử, hữu đại lượng đích tán tu nguyện ý gia nhập Thiên Đình nhất phương.

Tất cánh hiện tại Đông Vương Công nhất gia độc đại, chỉnh cá Hồng Hoang thiên địa đô yếu quy Đông Vương Công quản hạt.

Tái gia thượng Đông Vương Công hiện tại Thánh Nhân cảnh giới thực lực, liên Thiên Địa Lục Thánh đô bất Đông Vương Công đối thủ, đầu nhập Thiên Cung, bất đán đầu nhập liễu nhất cá đại thế lực, đồng thời dã thành vi Thánh Nhân môn hạ.

Đông Vương Công Đạo Tổ thân phong Vạn Tiên Chi Thủ, hữu chưởng quản thiên địa, đảo dã hợp hồ đạo lý.

Dạng nhất, Đông Vương Công chúc hạ nhân mã việt việt cường đại, Đông Vương Công nguyên đích đích hệ thực lực dã canh gia đích thuận phục dữ Đông Vương Công.Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đóa tại tinh không thâm xử, chi tiền cường thế luyện hóa Thái Dương Tinh, nhượng thực lực đạt liễu Á Thánh Đại Viên Mãn trạng thái, cự ly Thánh Nhân chi cảnh dã chích soa nhất bộ chi diêu.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy nhiên bất nguyên đích Thái Nhất, đãn thực lực khước thực thực tại tại hữu trường túc đề thăng.

Hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất khả dĩ Hỗn Độn Chung hòa Thái Dương Tinh kết hợp thể, Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung.

“Ngã luyện hóa liễu Thái Dương Tinh, chích yếu tái luyện hóa Thái Âm Tinh, thì hậu âm dương tương tế, định năng nhất cử trùng phá Đạo Cảnh!” Đông Hoàng Thái Nhất trầm tịch tại Thái Âm Tinh hạch tâm vị trí, dĩ Hỗn Độn Chung trấn áp tự thân khí tức, tái gia thượng thử thì đại kiếp khí tức tịnh một hữu hoàn toàn tán tẫn, nhân thử tức tiện Thánh Nhân dã vô pháp thôi xuất Đông Hoàng Thái Nhất đích hạ lạc.

Chính như Đông Hoàng Thái Nhất sở ngôn, chích tái luyện hóa liễu Thái Âm Tinh, na năng âm dương hợp nhất, chứng đạo thành Thánh dã bất bất khả năng.

Bất nhất kiện Tiên Thiên Chí Bảo chứng đạo thành Thánh, xác thực hữu tư.Thử thì Đông Vương Công chính tại Thiên Cung chi

trung chính vụ, hốt nhiên hữu Thiên Môn thủ tướng, Thiên Môn ngoại hữu dĩ vi Chuẩn Thánh cường giả cầu kiến.

Đông Vương Công điểm đầu đạo: "Thỉnh Lăng Tiêu Bảo Điện!" Thử thì văn võ quần thần đô tại Lăng Tiêu Bảo nghị sự, thùy dã bất tri đích cứu cánh hà phương cường giả.

Chương 228

Bất nhất thì, na binh đinh dẫn trứ nhất vị bạch tu lão giả liễu Lăng Tiêu Bảo Điện chi trung.

Nhất bàng đích Huyền Thanh đẳng Huyền Quy nhất tộc tu sĩ kiến liễu na lão giả, cấp mang quỵ bái dữ địa, kích động đích khấu bái.

"Lão tổ!

Nâm hóa hình thành công liễu, chung vu thoát liễu kiếp số!" Bạch tu lão giả bất bàng nhân, chính Quy Khư chi địa Huyền Quy nhất tộc tộc trưởng, Huyền Vũ.

Huyền Vũ tộc trưởng tịnh một hữu lý hội Huyền Thanh, hướng trứ tọa tại Lăng Tiêu Bảo Điện thượng thủ vị trí Đông Vương Công nhất bái.

Huyền Vũ tộc trưởng chân thành đích đạo: "Đa tạ Đế Quân tương cứu chi ân, nhược một hữu Đế Quân xuất thủ, chích phạ Huyền Vũ hiện tại thành liễu na xanh thiên chi trụ!" Đương sơ Huyền Vũ tộc trưởng cảm ứng thân xử đại kiếp chi trung, nãi Long Phượng Lượng Kiếp thời kỳ đích cường giả, đãn khước trì trì vô pháp hóa hình.

Hậu tùy trứ thực lực nhật tiệm cao thâm, khóa nhập Chuẩn Thánh cảnh giới dĩ hậu, Huyền Vũ tộc trưởng cảm ứng yếu ứng xanh thiên kiếp số, nhân thử tài trì trì vô pháp hóa hình xuất.

Đông Vương Công thử thì tiếu trứ điểm đầu, "Huyền Vũ đạo hữu đa lễ liễu, tứ tọa!" Đông Vương Công tảo tri đạo Huyền Vũ tộc trưởng sự tình, chi tiền nã xuất Thông Thiên Kiến Mộc chi xanh thiên địa, tuy vô ý chi trung bang liễu Huyền Vũ, đãn Huyền Vũ xác xác thực thực thụ ích giả.

Huyền Vũ tộc trưởng dã hữu đại nghị lực chi bối, tòng Long Hán Sơ Kiếp, hiện tại Vu Yêu Đại Kiếp kết thúc, kỳ trung ức vạn năm đích thời gian, Huyền Vũ tộc trưởng năng ẩn nhẫn chủng thì hậu, đích tâm tính khả kiến viễn siêu thường nhân.

Thử thì Huyền Vũ tộc trưởng thực lực dã Chuẩn Thánh Đại Viên Mãn trạng thái, khả dĩ hoàn toàn y kháo nhất điểm nhất điểm tu hành hiện tại đích.

Đông Vương Công tứ Huyền Vũ tộc trưởng tọa vị, bất đan đan khẳng định, dã nhất chủng trọng thị.Thử thì Huyền Vũ tộc trưởng tái thứ thân bái đạo: "Huyền Vũ tuy nhiên thiểm vi nhất tộc chi trưởng, đãn khước bất tri cai như hà báo đáp Đế Quân, nhân thử chích năng chích thân tiền, nhậm bằng Đế Quân khu sử." Đông Vương Công văn ngôn nhất tiếu, Huyền Vũ tộc trưởng Chuẩn Thánh cường giả, na khả một có nhậm hà thủ xảo đích, thực đả thực đích tu vi.

Hiện tại Đông Vương Công thủ trung chính khuyết thiếu chủng đỉnh tiêm đích cường giả, nặc đại nhất cá Thiên Cung, xuất Đông Vương Công thì Thánh Nhân cảnh giới dĩ ngoại, dã chích hữu Tây Vương Mẫu Á Thánh Đại Viên Mãn, kỳ dư tu sĩ tẫn đô Đại La Kim Tiên.

Yếu khóa nhập Chuẩn Thánh cảnh giới, xác thực soa liễu nhất ta hỏa hậu.

Hiện tại Huyền Vũ tộc trưởng đầu, chính nhượng Đông Vương Công thủ hạ tái thiêm nhất vị Chuẩn Thánh.

Đông Vương Công thử thì tiếu đạo: "Huyền Vũ đạo hữu thực lực bất phàm, ký nhiên thành tâm đầu, kim nhật sắc phong vi Bắc Cực Huyền Vũ Chân Quân, trấn thủ nhất phương, thế ngã bả thủ cương vực!" Đông Vương Công kim khẩu nhất khai, đốn thời gian hữu vô số kim quang tiến nhập Huyền Vũ Chân Quân thể nội, tại Thiên Cung chi

trung hữu thần vị.

Huyền Vũ Chân Quân thử thì cấp mang hạ bái, "Huyền Vũ thốn công vị lập, đắc Đế Quân như thử hậu ái, nhật hậu bỉ đương can não đồ địa, dĩ báo Đế Quân!" Đông Vương Công tiếu trứ huy thủ, kỳ ý Huyền Vũ Chân Quân thân.

Bắc Cực Huyền Vũ Chân Quân, khả dĩ hiện tại xuất Thiên Đế, Thiên Hậu chi ngoại tối vi tôn quý chức vụ, bỉ Tử Vi Tinh Chủ bị sắc phong Chu Thiên Tinh Thần Nguyên Tôn, đô yếu canh gia hiển hách.

Chích nhân vi Tử Vi Tinh Chủ trì trì vô pháp đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh, như quả nhượng hiện tại thống lĩnh Chu Thiên Tinh Thần, xác thực hữu ta bất thỏa.

Mục tiền tinh thần chi thần vẫn lạc chúng đa, đãn nhật hậu Đông Vương Công định nhiên hội tái thứ sắc phong tinh thần, thì hậu mãn thiên tinh thần hà kỳ đa, bỉ chi Hồng Hoang đại thần dã bất tại thiếu số, nhân thử nhược yếu thống lĩnh Chư Thiên Tinh Thần, na nhu yếu hữu nhất định thực lực.

Hiện tại Tử Vi Tinh Chủ Đại La Kim Tiên cảnh giới, hiển nhiên vô pháp chấn nhiếp Chư Thiên, chính nhân thử Đông Vương Công tịnh một có sắc phong vi ngôi sao chi chủ, tinh thần nguyên tôn, dã vi liễu nhượng Tử Vi Tinh Chủ nỗ lực tu hành, tảo nhật đột phá.Đông Vương Công tương chỉnh cá Thiên Cung trị lý tỉnh tỉnh hữu điều, ngũ bách niên thiên hạ thái bình, Tam Giới hào vô chiến sự.

Hậu Thổ Thánh Nhân bị sắc phong vi Hoàng Thiên Hậu Thổ Đại Đế, trấn thủ Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Tự tòng Vu Yêu lưỡng tộc diệt vong dĩ hậu, Hồng Hoang chi trung tàn tồn đích Nhân tộc tấn tốc phát triển liễu, kỳ trung nhất bộ phận hoạt hạ đích nhân vu hỗn huyết dã khai thủy triển hiện đích tiềm lực, tại Hồng Hoang tây nam chi địa hưng thịnh dị thường.

Ngũ bách niên chi kỳ dĩ, Đông Vương Công tương Thiên Đình triệt để bả khống tại liễu thủ trung, thử thì chiêu cáo Hồng Hoang đại yến thiên hạ tu sĩ.

"Thiên Đế Bệ hạ chí lý Hồng Hoang, phong điều vũ thuận, kim nhật tại Dao Trì chi trung đại yến quần thần, phàm Hồng Hoang tu sĩ, giai khả Dao Trì Tiên Cảnh chi trung phó yến!" Thiên Quan tại Nam Thiên Môn tiền tuyên cáo, nhất thời gian Hồng Hoang chi trung tái thứ nhiệt nháo liễu.

Tam Thanh Thánh Nhân phân phân xuất quan, Thái Thanh Thánh Nhân tiếu đạo: "Đông Vương Công Đạo hữu quý vi Thiên Đế, hựu lão sư thân phong Vạn Tiên Chi Thủ, thành đạo chi thì ngã đô vị tằng cung hạ, thử thứ chính hảo tương tụ nhất phiên." Nguyên Thủy Thiên Tôn chu liễu trứu mi, đãn khước một hữu.

Thông Thiên Giáo Chủ điểm đầu đạo: "Đông Vương Công Đạo hữu thực lực bất phàm, do thống lĩnh Hồng Hoang, chính cai như thử." Tam Thanh thương thảo nhất phiên, chuẩn bị hạ lễ vật, giá trứ tường vân tiền vãng Thiên Cung.

Tây Phương Nhị Thánh thử thì tuy nhiên tâm trung hại phạ, đãn Đông Vương Công thành vi Thiên Đế, nhược bất, khủng phạ hựu yếu bị Đông Vương Công ký tại tâm lý.

Thiên hạ sinh linh giai quy Thiên Đế sở chưởng quản, nhân thử Đông Vương Công thiết yến, chích yếu hữu danh hữu tính đích đại thần, đô yếu mại nhất cá diện tử.

Chính nhân thử, vô số Hồng Hoang tu sĩ phân phân động thân, tiền vãng Thiên Đình chi trung phó yến.

Cổ phồn hoa nhiệt nháo đích kình đầu, đảo bỉ đương sơ Tử Tiêu Cung trung dã bất hoàng đa nhượng.

Chí vu như kim Nhân tộc, tuy nhiên vị đích thiên địa nhân vật chính, đãn hiện tại khước đô bất.

Đông Vương Công thiết yến, dã căn bản một có khảo lự Nhân tộc.Nữ Oa Nương Nương thiên cung chi thì, lý mãn tứ phương tân khách, đại gia hữu hữu tiếu, hiển đắc kỳ nhạc dung dung.

"Nữ Oa sư muội, muội cũng đến rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân tiếu trứ đạo.

Nữ Oa Thánh Nhân điểm đầu lễ, tiếu đạo: "Thiên hạ thương sinh giai triêu bái Đông Vương Công Đạo hữu, ngã Nữ Oa tuy nhiên Thiên Đạo Thánh Nhân, đãn lý ứng tiền bái kiến Thiên Đế!" Yêu tộc phúc diệt, bối hậu Đông Vương Công khả xuất liễu bất thiếu khí lực, nhất điểm Nữ Oa Thánh Nhân tự nhiên tâm tri đỗ minh.

Chuẩn Đề Thánh Nhân như thử tuân vấn Nữ Oa Thánh Nhân, tự nhiên yếu đề Nữ Oa Thánh Nhân tâm trung đối vu Đông Vương Công đích bất mãn.

Khả tích Nữ Oa Thánh Nhân thử thì chính yếu luyện thạch bổ thiên, tại Hỗn Độn hòa Hồng Hoang chi trung tầm hoa thiên niên, chung vu tầm hoa liễu nhất chủng Hỗn Độn Nguyên Thạch, đãn Nữ Oa Thánh Nhân thủ trung một có luyện khí bảo bối, nhân thử hựu liễu Đông Vương Công Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh khả dĩ phản hậu vi tiên, Hồng Hoang đệ nhất luyện khí thần đỉnh, luyện chế bổ thiên sở dụng đích Ngũ Sắc Thạch, dã chích hữu Càn Khôn Đỉnh tài năng phối đắc thượng.

Chuẩn Đề Thánh Nhân tự thảo một thú, chuyển thân ly khai, dữ kỳ tu sĩ liễu.

Nữ Oa Thánh Nhân kính tự Tây Vương Mẫu mẫu thân bàng, nhất thượng vô số tu sĩ đối cung kính thi lễ.

Tây Vương Mẫu khán Nữ Oa Thánh Nhân, cấp mang tiếu trứ thân tương nghênh, "Bất tri Nữ Oa Thánh Nhân tiền, Thái Chân hữu thất viễn nghênh!" Nữ Oa Thánh Nhân yểm chủy nhất tiếu, "Thiên Hậu hà tất như thử khách khí, đương sơ ngã tả muội dã đa hữu vãng đích, như kim Thái Chân muội muội tố liễu Thiên Hậu, đương chân hữu mẫu nghi thiên hạ đích nghi thái!" Nữ Oa Thánh Nhân kiểm thượng phù hiện nhất ti tiện mộ thần sắc, bất cấm hựu liễu đích ca ca Phục Hy, bất tri đạo hiện tại hữu một hữu chuyển thế thành nhân ni.

Nhất bàng đích Hồng Loan tương Nữ Oa Thánh Nhân chuẩn bị đích lễ vật phụng thượng, Thiên Hậu mệnh thị nữ tiếp, vi Nữ Oa Thánh Nhân khán tọa.Đông Vương Công triệu tập tứ phương cường giả tiền Thiên Đình, tự nhiên bất vi liễu giản đan đích yến thỉnh đại gia.

Chưởng quản Thiên Đình ngũ bách niên, bất đãn xử lý hảo liễu Thiên Đình chi trung nhất thiết, đồng thời dã bả Tam Giới quản lý đích phong điều vũ thuận, nhân thử Đông Vương Công tại tá cơ hướng sở hữu tu sĩ tuyên cáo, Thiên Đế chi vị, tọa ổn liễu.

Kỳ tu sĩ tự nhiên đô tâm tri đỗ minh, Đông Vương Công thực lực cường hãn vô cùng, thùy dã bất năng hám động phân hào, yếu tố Thiên Đế bảo tọa, canh một có nhân cảm trạm xuất phản đối đích.

Thử thì cung nga thị nữ như xuyên hoa hồ vũ điệp nhất bàn, tương dạng dạng trân tu, đạo đạo giai hào, phân phân trình thượng.

Tiên đào mỹ tửu ứng hữu tẫn hữu, tứ phương tu sĩ cật cật hát hát, đảo hiển đắc thập phân dung hiệp.

Dao Trì chính trung ương liên hoa trì thượng, hữu tuyệt mỹ tiên tử vũ, dẫn đích chúng đa tiên gia điểm đầu bất dĩ.

Đông Vương Công tọa tại tối thượng thủ đích Thiên Đế bảo tọa thượng, thân biên Thiên Hậu, hạ diện tài dĩ thử Thiên Địa Lục Thánh,

tứ phương cường giả.

"Chư vị tiên khanh, cha cộng ẩm thử bôi!" Đông Vương Công tiếu trứ khai khẩu, đương tiên cử bạch ngọc bôi, nhất kiện linh bảo đương tố tửu khí, dã chích hữu quý vi Thiên Đế Đông Vương Công tài năng như thử xa xỉ.

"Bệ hạ, thỉnh!" Thiên Địa Lục Thánh, chúng đa tiên gia phân phân cử bôi, dữ Đông Vương Công diêu diêu tương kính.

Chương 229

Nhất thời gian tiên âm đại tố, diệu đế thiên thành, chỉnh cá Thiên Cung chi trung đô nhất phiến hoan nhạc cảnh sắc.

Vô biên khí vận cổn cổn đãng đãng, hướng trứ Đông Vương Công đầu đỉnh hối tụ, Đông Vương Công na bản ngưng luyện vô cùng khí vận thử thì biến đắc canh gia ngưng thực.

Đông Vương Công sĩ nhãn khán hướng na khí vận Thần Long, thử thì khí vận Thần Long hữu Chuẩn Thánh hậu kỳ thực lực, chích phạ Đông Vương Công tái tiến nhất bộ, năng nhượng khí vận Thần Long dã phá nhập Thánh Cảnh, thành Thánh Cảnh chi khí vận.Tùy trứ tu vi nhật tiệm cao thâm, Đông Vương Công đối vu hiện tại tu hành cảnh giới dã việt phát đích thanh sở liễu.

Thánh Nhân chi cảnh, phân vi cửu trọng, nhất trọng vi tối đê, cửu trọng vi tối cao.

Thử thì Đông Vương Công xử tại Thánh Cảnh Ngũ Trọng, Thiên Địa Lục Thánh tắc đô tại Thánh Cảnh Nhất Trọng, Nhị Trọng cảnh giới.

Na Nữ Oa Thánh Nhân hòa Thái Thanh Thánh Nhân, lưỡng cá thực lực bất tục, nhân thử đô Thánh Cảnh Nhị Trọng Thiên cảnh giới.

Bất Nữ Oa Thánh Nhân tu hành đích Tạo Hóa Pháp Tắc, hựu dĩ công đức chi lực thành Thánh, nhân thử tại chiến đấu lực thượng, bỉ Thái Thanh Thánh Nhân hữu sở bất túc.

Bất tức tiện như thử Nữ Oa Thánh Nhân bỉ kỳ tứ Thánh, chiến đấu lực yếu sảo sảo cường thượng nhất ta, tất cánh Tạo Hóa Pháp Tắc dã nhất chủng cực kỳ cường hãn pháp tắc, uy lực tự nhiên bất năng tiểu thứ.

Thử thì xử vu Địa Phủ chi trung Hậu Thổ Thánh Nhân, thực lực canh gia cường hãn liễu, thân vi Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên Hậu Thổ Thánh Nhân, chưởng ác đích Lục Đạo Luân Hồi Pháp Tắc, khả dĩ bác đoạt nhất thiết, thẩm phán nhất thiết.

Nhân thử chiến đấu lực phi thường cường hãn, tái gia thượng đích cảnh giới siêu Lục Thánh, nhân thử hoàn toàn khả dĩ niễn áp đối phương.

Đông Vương Công đối vu chúng nhân tu vi liễu nhược chỉ chưởng, hiện tại đảo đối Hồng Quân Đạo Tổ cảnh giới thập phân hảo kỳ, bất tri đạo hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ, hữu tu vi tinh tiến cảnh giới ni?

Đông Vương Công tại lý xuân phong đắc ý, khước bất tri đạo hữu nhất cá sinh linh khước chính đang trứ đối phó Đông Vương Công.

Đông Hoàng Thái Nhất thử thì thực lực dã tức tương đột phá Thánh Cảnh, bất tiên thiên hữu khuyết, nãi Tiên Thiên Linh Bảo phản phệ Thái Nhất thành hình, nhân thử chân linh bất toàn, chích năng lánh tịch đạo.Đông Vương Công yến thỉnh quần tiên, lần này không ai dám kiếm chuyện bất tiện.

Hồng Hoang thiên địa đô tại Đông Vương Công thủ trung, chưởng ác Thiên Đế quyền hành, thân bàng canh hữu vô số cường giả truy tùy, khả bất thùy đô cảm chiêu nhạ chủ.

Nhất tràng tửu yến hạ, quần tiên nhất cá cá hoan sướng vô cùng.

Thử thì Nữ Oa Thánh Nhân khai khẩu đạo: “Đế Quân, ta niên Thiên Hà chi thủy đảo quán Hồng Hoang, vô số lục địa bị đại thủy yêm một, ngã dục luyện thạch bổ thiên, trở chỉ Thiên Hà chi thủy đảo lưu, bất tri Đế Quân ý hạ như hà?” Nữ Oa Thánh Nhân thử thứ tiền Thiên Đình, vi đích luyện thạch bổ thiên sự tình.

Đông Vương Công kiến Nữ Oa Thánh Nhân tuân vấn, điểm đầu đạo: "Nhất kiện hữu công đức dữ thiên hạ thương sinh đích sự tình, Nữ Oa Thánh Nhân chích quản thi vi tức khả, hữu nhu yếu bang mang địa phương tẫn khoái khai khẩu!" Đông Vương Công đại bao đại lãm đích đáp ứng hạ, Nữ Oa Thánh Nhân tiếu đạo: "Đảo chính hảo hữu nhu yếu Đế Quân bang mang địa phương." Thử thì chúng Thánh đô bị Nữ Oa đích thoại ngữ hấp dẫn, na luyện thạch bổ thiên khả hữu đại công đức, hiện tại Nữ Oa Thánh Nhân chủ động hoa thượng Đông Vương Công bang mang, bất tương công đức củng thủ tương nhượng mạ?

Đẳng hảo sự, kỳ Thánh Nhân đảo dã nhãn ba ba đích khán trứ, đãn khước sáp bất thượng thủ, căn bản một có bạn pháp.

Đông Vương Công khán đại gia tật đố đích mục quang, khước bất dĩ vi ý, công đức tảo vãn yếu hoa thượng, pháo đô bào bất điệu đích.

"Nữ Oa Thánh Nhân đãn hữu sở nhu, chích quản khai khẩu." Nữ Oa Thánh Nhân thử thì tài đạo: "Đế Quân tâm hoài thương sinh, nhất thứ ngã tầm hoa liễu nhất ta thần bí thạch đầu, thạch đầu nãi Hỗn Độn Nguyên Thạch, nhậm hà sức mạnh đô bất năng tương ma diệt, dụng Hỗn Độn Nguyên Thạch bổ thiên tối vi hợp thích." Nữ Oa Thánh Nhân trứ, tương Hỗn Độn Nguyên Thạch nã xuất, thạch đầu sắc tố ngũ thải, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chi lực nhữu hợp dữ nhất thể, chính trình hiện nhất phó hỗn độn chi sắc.

Chúng tiên đô bị thạch đầu thượng cường đại khí tức sở nhiếp, nghị luận phân phân, tán thán tạo vật chi thần kỳ.

"Hỗn Độn Nguyên Thạch thái vu kiên ngạnh, nhân thử ngã tá Đế Quân Càn Khôn Đỉnh nhất dụng, luyện hóa Hỗn Độn Nguyên Thạch, tố bổ thiên chi vật!" Nữ Oa Nương Nương nhượng chúng nhân kiến thức liễu Hỗn Độn Nguyên Thạch uy lực, Đông Vương Công thử thì

dã điểm đầu đáp ứng hạ.

Đông Vương Công tùy thủ nhất chiêu, Càn Khôn Đỉnh lập khắc tại nhất đoàn tường vân chi trung phù hiện xuất.

Càn Khôn Đỉnh tổng cộng kinh lịch liễu kỷ thứ Hồng Hoang đại sự, đỉnh nội tích toàn liễu vô cùng công đức chi khí, tái gia thượng Đông Vương Công tương ta niên thu tập đích công đức chi khí toàn bộ phóng tiến liễu đỉnh nội.

Nhân thử Càn Khôn Đỉnh nhất xuất hiện, lập khắc hữu vô cùng tường thụy khí tức di mạn, công đức chi lực dị tượng.Thái Thanh Thánh Nhân khán na Càn Khôn Đỉnh đích tình cảnh, tâm trung lạc đăng liễu, Càn Khôn Đỉnh hiện tại khí tượng, dữ linh bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hữu đích nhất bính!

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khả do Bàn Cổ Đại Thần khai thiên công đức ngưng tụ thành, Thái Thanh Thánh Nhân đầu đỉnh thử tháp, tiên thiên tiện khả lập vu bất bại chi địa.

Hiện tại Đông Vương Công thủ trung đích Càn Khôn Đỉnh, dã hữu hướng Chí Bảo phát triển đích tích tượng, nhượng Thái Thanh Thánh Nhân tâm trung đại kinh bất dĩ.

Đông Vương Công tiếu đạo: “Càn Khôn Đỉnh phản hậu vi tiên, đãn vạn vạn năm tài năng tích toàn nhất ta bất diệt chân linh, vi liễu thiên hạ thương sinh, tá cấp Nương Nương nhất dụng ba!” Đông Vương Công dã bất phạ Nữ Oa Thánh Nhân nã tẩu đông tây bất, trực tiếp cấp liễu đối phương.

Nữ Oa Thánh Nhân thu liễu Càn Khôn Đỉnh, hựu hướng Tây Vương Mẫu mẫu đạo: “Thiên Hậu Nương Nương, yếu ma phiền tá nhất xử tĩnh thất, ngã tại Thiên Đình chi trung tế luyện thần vật, nhiên hậu phương tiện bổ thiên chi dụng.” Tây Vương Mẫu mẫu doanh

doanh nhất tiếu, điểm đầu đái trứ Nữ Oa Thánh Nhân ly khai liễu Dao Trì Tiên Phủ.

Chúng đa tân khách tại Dao Trì chi trung hoan yến nhất tràng, tài tối hậu tẫn hưng quy.

Kinh nhất thứ đích tụ hội, hứa đa sinh linh đô đối Đông Vương Công tiện mộ bất dĩ, thử thì trứ tái đầu hiệu Đông Vương Công, tòng thử vị liệt tiên ban, đãn Đông Vương Công khước trực tiếp cự tuyệt liễu.

"Hiện tại Thiên Đình chi trung đích nhân thủ thập phân sung túc, nhật hậu nhược hữu nhu yếu, ngã tự hội trương bảng chiêu hiền!" Đông Vương Công lý trực khí tráng đích cự tuyệt liễu ta đại thần thông giả tiến nhập Thiên Đình thỉnh cầu, hiện tại Thiên Đình thần vị tuy nhiên phân phong, đãn tịnh một có triệt để ổn định hạ.

Đông Vương Công đa niên mưu hoa, tài chưởng khống liễu Thiên Đình, khả năng nhượng biệt nhân khinh dịch đích sáp túc tiến!

Huống hiện tại Thiên Đình khí vận xương thịnh, đa nhất cá Thánh Nhân sáp thủ kỳ trung, khí vận yếu bị phân tẩu nhất ta.

Đông Vương Công hiện tại đích khí vận pháp tắc một bạn pháp khiêu động Thánh Nhân khí vận, nhân thử khẳng định bất hội đồng ý Lục Thánh sáp thủ Thiên Đình sự tình.

Kiến Đông Vương Công như thử quả quyết, Lục Thánh dã một có kế tục hạ khứ.

Đông Vương Công bất nguyện ý, thùy dã một bạn pháp cường bách, đích tái đa, dã chích hội tự thảo một thú, bạch bạch đâu liễu kiểm diện.

Tống tẩu chúng đa tu sĩ, Đông Vương Công hồi Thiên Cung chi trung đẳng đãi Nữ Oa Thánh Nhân.Thử thì Đông Vương Công vận

chuyển Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật, phát hiện vô số khí vận tòng Hồng Hoang chi trung mạn mạn phiêu đãng.

Đông Vương Công tế tế tra khán, phát hiện ta khí vận chính na ta tiền phó yến đích đại năng vô hình chi trung tán phát xuất liễu.

"Xuất kỷ vị Thánh Nhân, kỳ na phạ Á Thánh cảnh giới cường giả, khí vận dã tại vô hình chi trung hối tụ ngã lý!" Đông Vương Công điểm đầu bất dĩ, thiên hạ quy tâm chi tượng, chích hữu Hồng Hoang vạn linh tâm mộ Đông Vương Công, tài năng tòng đối phương thân thượng đắc khí vận.

Đông Vương Công nhãn quang nhất chuyển, khán hướng liễu Hồng Hoang các xử đích Nhân tộc tu sĩ, ta niên Vu Yêu lưỡng tộc thối xuất Hồng Hoang vũ đài, Nhân tộc thế lực tấn tốc phát triển.

Chích bất đoản đoản đích thời gian lý, Nhân tộc thành liệu nguyên chi thế, Hồng Hoang đại địa thượng xử đô nhân loại tụ tập địa, phát triển thập phân tấn tốc.

Hiện tại tuy nhiên một có liễu Vu Yêu lưỡng tộc, đãn na ta tàn dư đích Yêu tộc dã túc dĩ uy hiếp đại bộ phận đích nhân loại, na ta một có linh trí đích dã thú, vãng vãng đô năng phác sát đại bộ phận đích Nhân tộc.

Nhân thử Nhân tộc thử thì nhưng nhiên hoạt đích thập phân gian nan, tái gia thượng thử thì hồng thủy thao thiên, nhân loại năng sinh tồn địa phương thập phân đích hữu hạn.

"Tương bỉ dữ chi tiền Vu Yêu lưỡng tộc bách hại, hiện tại Nhân tộc xử cảnh an toàn liễu thái đa liễu!" Đông Vương Công khán trứ nhất ti ti khí vận tòng Nhân tộc chi trung phiêu đãng, hiển nhiên ta niên Đông Vương Công hậu thủ sản sinh liễu cực đại đích tác dụng.

Thập Nhị Sinh Tiêu, Khổng Tuyên, Linh Nha Tiên, đô Đông

Vương Công huy hạ, dữ Nhân tộc quan hệ thập phân bất thác.

Chính nhân vi hữu ta chúc hạ tại Nhân tộc chi trung tí hộ, nhân thử Đông Vương Công tài năng nguyên nguyên bất đoạn hoạch thủ Nhân tộc công đức chi khí.

Thử thì Đông Vương Công chính đang quan sát, na Thiên Đình chi trung hốt nhiên hữu ngũ thải quang hoa trùng thiên, nguyên Nữ Oa Nương Nương tương Hỗn Độn Thạch tế luyện hoàn thành!

Hỗn Độn Thạch trung ngũ sắc quang hoa canh gia ngưng luyện, thành vi khả dĩ dụng bổ thiên Ngũ Sắc Thần Thạch.

Chương 230

Đông Vương Công thử thì khán Nữ Oa Thánh Nhân phi thiên, hướng trứ na phá tổn đích thiên mạc chi xử cấp tốc kháo cận.Cửu Thiên chi thượng hồng thủy đảo quán Hồng Hoang, na Thiên Hà chi thủy vô cùng vô tận, tức tiện Thánh Nhân dã bất năng trường cửu tại thử trở đáng.

Nữ Oa Thánh Nhân tương luyện chế đích Ngũ Sắc Thạch nã xuất, Ngũ Sắc Thạch tại bán không chi trung trán phóng vô lượng thần quang, thử thì Hồng Hoang chúng sinh thuấn gian đô bị hấp dẫn.

Nữ Oa Thánh Nhân phảng phật nhất luân tân sinh Thái Dương, diệu nhãn mỹ lệ, vô số nhược tiểu đích sinh linh đối tề tề quỵ bái.

Nữ Oa luyện thạch bổ thiên, nãi hữu đại công đức dữ Hồng Hoang thế giới, nhân thử chúng sinh nhất bái, Nữ Oa Thánh Nhân đắc liễu đại lượng công đức chi khí, tâm trung hữu cảm, doanh doanh nhất tiếu, canh gia mại lực.

Nhiên Thiên Hà chi thủy vô cùng vô tận, tức tiện Nữ Oa dĩ Thánh Nhân chi uy năng tạm thì tiệt lưu, đãn dĩ thạch bổ thiên dã hữu đại đích nan độ.

Tất cánh nhu yếu nhất biên tiệt đoạn thủy lưu, nhất biên tế luyện thần thạch bổ thiên, Nữ Oa Thánh Nhân tu vi, hiện tại xác thực soa liễu nhất ta.

Nữ Oa thường thí liễu tam phiên ngũ thứ, đãn tối chung Ngũ Sắc Thần Thạch đô bị kích lưu trùng khai, vị năng hòa chỉnh cá thiên mạc triệt để dung vi nhất thể.

Đông Vương Công khán Nữ Oa Thánh Nhân số thứ thất bại, thuấn gian phi thượng Cửu Thiên, tại chúng mục khuê khuê chi hạ, Đông

Vương Công hữu thủ nhất huy, vô cùng Thiên Hà chi thủy tại nhất thuấn gian bị trở đoạn, tái vô nhất tích thủy lưu trùng kích Ngũ Sắc Thần Thạch.

Hữu Đông Vương Công bang mang trở chỉ thủy lưu, Nữ Oa Thánh Nhân chung vu khả dĩ đẳng xuất thủ chuyên tâm bổ thiên.

Nữ Oa Thánh Nhân dĩ Ngũ Sắc Thần Thạch điền bổ quật lung chi trung, nhiên hậu dĩ Thánh Nhân thần thông tế luyện, tương Ngũ Sắc Thần Thạch hòa thiên mạc luyện vi nhất thể.

Hồng Hoang chúng sinh khán Đông Vương Công dã tại tham dữ bổ thiên, tái thứ tề tề nhất bái, đối Đông Vương Công hành liễu đại lễ.

Dạng nhất, Đông Vương Công đắc đích công đức hòa khí vận phản siêu liễu Nữ Oa Thánh Nhân!Thử thì Đông Vương Công dĩ đại pháp lực trở đoạn Cửu Thiên chi thủy, Nữ Oa Thánh Nhân toàn lực luyện hóa Ngũ Sắc Thần Thạch.

Nhất bổ ngũ bách niên, háo phí ngũ bách niên thời gian, tài tương nhất xử phá tổn chi xử điền bổ hoàn thành.

"Đế Quân, yếu ma phiền bang ngã trở đoạn kỳ địa phương đích thủy lưu!" Nữ Oa Thánh Nhân chủ động khai khẩu, hữu Đông Vương Công bang mang lan đoạn Cửu Thiên chi thủy, tài năng thuận lợi đích dụng Ngũ Sắc Thần Thạch bổ thiên.

Đông Vương Công điểm đầu, khả trám thủ công đức đích đại hảo thì cơ, tự nhiên bất hội cự tuyệt.

"Nữ Oa Thánh Nhân tẫn quản thi vi, ngã tương Thiên Hà chi thủy lan trụ." Đông Vương Công hòa Nữ Oa Thánh Nhân hạ nhất xử phá tổn chi địa, tái thứ như pháp pháo chế, tương thiên thủy trở cách.

Nữ Oa Thánh Nhân tái thi triển thần thông, tương kỳ Ngũ Sắc

Thần Thạch luyện hóa thử xử.

Dạng hồi hồi, Đông Vương Công hòa Nữ Oa Thánh Nhân liên tục bổ thiên, bất tri liễu kỷ thiên niên, chung vu tương thiên mạc thượng đại đại tiểu tiểu đích quật lung toàn bộ bổ tề liễu.

Thử thì đảo quán hà thủy phân phân chỉ trụ, mạc dã trọng tân biến đắc hoàn hảo vô tuế.

Vô biên âm vân tán khứ, Thái Dương đích quang mang trọng tân phổ chiếu đại.

Hồng Hoang chi trung nhất phiến hoan đằng cảnh tượng, tại trung tâm khánh chúc bổ thiên hoàn thành.

Nữ Oa Thánh Nhân tiếu đạo: "Thứ đảo đa khuy liễu Đế Quân bang mang, tài đắc dĩ tương thiên mạc khôi phục hoàn hảo, Càn Khôn Đỉnh hiện tại quy Đế Quân liễu!" Đông Vương Công tiếp Càn Khôn Đỉnh, điểm đầu đạo: "Ngã vi Thiên Đế, Hồng Hoang sinh linh vô bất triêu bái dữ ngã, bổ thiên nãi tạo hóa vạn linh, ngã Đông Vương Công tự nhiên yếu xuất thủ tương trợ!" Nữ Oa Thánh Nhân doanh doanh nhất tiếu, thử thì phản đảo giác đắc Đông Vương Công dã tịnh một có tượng chi trung na yêu huyết tinh hòa tàn nhẫn, tức tiện hữu gia đa kế, đãn nhưng nhiên nhất cá khả dĩ tiếp thụ đích hảo nhân.

Hồng Hoang chi trung, na nhất cá cường giả hựu một có kế biệt nhân ni?

Liên Nữ Oa Nương Nương, dã hội tư hạ lý cá, na cá.

"Ký nhiên bổ thiên hoàn thành, Nữ Oa dã bất đả nhiễu liễu, ngã Oa Hoàng Cung trung hữu nhất ta sự tình xử lý, tiên cáo từ liễu!" Nữ Oa Thánh Nhân từ hành, Đông Vương Công tự nhiên bất hội khán trứ.

Khoái Nữ Oa Thánh Nhân Cửu Phượng trầm hương liễn giá lâm, Nữ Oa Thánh Nhân đăng liễn khứ.

Đông Vương Công ngưỡng quan thiên mạc, khán trứ trọng quy vu hảo đích thiên mạc, đích tâm trung dã thập phân cao hưng.Chính tại thử thì thiên không chi trung hốt nhiên hưởng trận trận tiên âm, nhất đạo đạo tường thụy chi khí phổ chiếu Cửu Thiên Thập Địa.

Nhất đại cổ đích công đức tòng thiên hàng, nhiên hậu nhất phân vi tam, một cỗ đầu nhập liễu Nữ Oa Thánh Nhân thể nội, một cỗ lạc nhập liễu Đông Vương Công thủ trung, tối hậu một cỗ tắc bị Càn Khôn Đỉnh sở đắc.

"Bổ thiên công đức chân bất thiếu a!" Đông Vương Công khán trứ thủ trung công đức chi khí, đảo hữu ta ý ngoại chi hỉ.

Na Nữ Oa Thánh Nhân tại phượng liễn chi thượng, đắc công đức chi khí hậu, hào bất do dự đích trực tiếp đả nhập liễu thân thể chi trung.

Hữu công đức chi khí tướng trợ Nữ Oa Thánh Nhân thực lực thuấn gian đắc liễu đề thăng, bản dĩ đại lượng đích công đức chi khí thành Thánh, thử thì hựu đắc liễu bổ thiên chi công đức, tự thân thực lực thủy trướng thuyền cao, trực tiếp đột phá liễu Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên.

"Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên, hạ ngã thực lực, năng ổn áp Thái Thanh Lão Tử Đại Sư Huynh!" Nữ Oa Thánh Nhân nhất tiếu, tâm trung đắc ý, bất cảm phàn bỉ Đông Vương Công, đãn hiện tại thực lực khước Lục Thánh chi thủ.

Bằng tá Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên cảnh giới, tức tiện Tạo Hóa Pháp Tắc, dã túc dĩ niễn áp Thái Thanh Thánh Nhân.

Nữ Oa Thánh Nhân tâm trung mãn ý, thử thì khước tương na bổ thiên thặng dư đích kỷ khối Ngũ Sắc Thần Thạch tùy thủ phóng tại liễu nhất bàng, kỳ trung nhất khối bất tiểu tâm cổn xuất phượng liễn, lạc tại liễu Hồng Hoang nhất tọa sơn đầu thượng.

Nhất khối Ngũ Sắc Thần Thạch, chính nhật hậu Đông Hải Ngao Quốc Hoa Quả Sơn Linh Hầu, tại hậu thế hựu dẫn xuất liễu nhất đoạn Tây Thiên Thủ Kinh cố sự.

Chí vu kỳ kỷ khối Ngũ Sắc Thần Thạch, dã các hữu tạo hóa.

Nữ Oa hồi Oa Hoàng Thiên chi hậu, lập khắc bế quan tu hành, nhất thứ thực lực thuận lợi đột phá Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên, nhu yếu tẫn khoái đích ổn cố tu vi, thục tất hiện tại đích sức mạnh.Đông Vương Công biên tại đắc liễu đại lượng công đức chi hậu, trực tiếp hồi liễu Thiên Cung chi trung.

Nhất thứ Đông Vương Công đắc đích công đức chi khí bỉ Nữ Oa Thánh Nhân canh đa, tất cánh khả tá Càn Khôn Đỉnh, xuất thủ bang trợ bổ thiên, Hồng Hoang vạn linh dã canh gia nhận khả Đông Vương Công.

Hiện tại Càn Khôn Đỉnh nội công đức chi khí thập phân khả quan, Đông Vương Công chuẩn bị tái vạn năm thời gian, đương Càn Khôn Đỉnh nội tích toàn túc cú Tiên Thiên Bất Diệt Chân Linh chi hậu, tương Càn Khôn Đỉnh triệt để tế luyện nhất phiên, luyện hóa thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!

Công Đức Chí Bảo bất đãn uy lực cự đại, tiên thiên lập vu bất bại chi địa, canh đối khí vận trấn áp dã phi thường hữu hiệu.

Hiện tại Đông Vương Công thực lực đề thăng, vưu kỳ chưởng ác liễu Khí Vận Pháp Tắc chi hậu, việt phát đích sát giác liễu khí vận chi lực trọng yếu tính.

Chích yếu sở hữu khí vận, na đẳng vu sở hữu liễu nhất thiết.

“Đương sơ Đạo Tổ tại hợp thân Thiên Đạo chi tiền, bất tích liên Tiên Thiên Chí Bảo đô tặng tống xuất khứ, khủng phạ dã bất chích nhân vi dụng bất ta đông tây, na vô biên khí vận, hoặc hứa tài Đạo Tổ

tối chung đích mục đích!" Đông Vương Công sai trắc, đương sơ Đạo Tổ phân bảo, bất đán năng nhượng nã liễu bảo bối đích sinh linh phân xuất nhất bộ phận khí vận cấp, năng nhượng na ta đắc Linh Bảo đích sinh linh đề thăng thực lực, dạng nhất Đạo Tổ hối tụ đích khí vận hội canh đa.

Đông Vương Công mỗi lần hồi đáp Đạo Tổ một chuyện, phảng phất đều không vô cớ mà làm.

Chúng sinh Hồng Hoang nhờ trợ giúp của Đạo Tổ, phân phát linh bảo Trảm Thi thành công, thực lực đề thăng, khí vận ắt sẽ đại tăng.

Như vậy, Đạo Tổ từ trên thân phân chia khí vận chi lực cũng sẽ càng nhiều hơn.

Sau khi nhập Thánh cảnh, sức mạnh Thánh nhân thập phần cường đại, mỗi nhất kích đều có thể điều động thiên địa chi lực, uy lực có thể cùng Tiên Thiên Chí Bảo chẳng kém là bao.

Bởi vậy, trừ đi hết thảy linh bảo phụ trợ tính, những bảo vật loại tranh sát tác dụng thập phần hữu hạn.

Dùng những linh bảo mà tác dụng sẽ ngày càng nhỏ, đổi lấy khí vận liên miên bất tuyệt, chia nhau mà dùng.

Chương 231

Đông Vương Công đang bế quan tu hành trong Thiên Cung, lúc này khí tức Vu Yêu Đại Kiếp cuối cùng đã triệt để tiêu tán.

"Nguyên bản Nữ Oa luyện thạch vá trời, mới là một tiêu chí kết thúc Vu Yêu Đại Kiếp!" Đông Vương Công từ trên trời phủ khám thế giới Hồng Hoang, chỉ thấy lúc này trong Hồng Hoang đại thủy không còn tăng trưởng, bắt đầu từ từ lui về Tứ Hải, vô số lục địa cũng dần dần hiện ra.

Thêm nghìn năm, vạn năm nữa, dòng nước hẳn có thể từ từ bị ánh sáng mặt trời bốc hơi khô cạn.

Đông Vương Công nhìn những Nhân Tộc đang hoan hô kia, lục địa xuất hiện càng nhiều, không gian sinh tồn của nhân loại sẽ càng lớn.

Với năng lực phồn diễn của nhân loại, chỉ cần có đủ không gian, có thể vô hạn chế khuếch đại số lượng và quy mô tộc quần.

Khí vận Đông Vương Công đạt được từ đó cũng sẽ càng ngày càng nhiều, thậm chí đạt tới một loại cảnh giới khiến người ta kinh ngạc.

Lúc này Đông Vương Công nhíu mày, cảm ứng được trong Cửu Thiên Tinh Thần có một tia ác ý đang tư sinh.

Vu Yêu Đại Kiếp kết thúc, thiên địa triệt để khôi phục thanh minh, Thiên Giai không còn ẩn độn, Đông Vương Công lập tức cảm ứng được những nhân tố bất lợi kia.

"Đông Hoàng Thái Nhất, nếu ngươi còn cố gắng kéo dài hơi tàn, có lẽ ta sẽ lưu lại một tiểu mệnh, nhưng đã muốn tìm cái chết, thì Hỗn Độn Chung và một thân tinh huyết của ngươi đều có chút tác dụng với

ta, ta đành miễn cưỡng mà lấy vậy!" Đông Vương Công một bước phóng ra, vô cùng tinh thần chi quang lượn lờ, trực tiếp theo tâm thần chỉ dẫn, hàng lâm tại một nơi cực hàn chi địa.

Đông Vương Công đánh giá một cái, nhìn ra được, đó chính là trên Thái Âm Tinh!

Đông Vương Công cảm thụ khí tức bên trong, lập tức khinh thường cười, "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi đúng là có chủ ý hay ho, luyện hóa Thái Âm Thái Dương, sau đó Âm Dương hợp nhất, ngươi cho rằng như vậy có thể đối phó với ta ư?" Đông Vương Công trông có vẻ nói chuyện với hư vô, nhưng lời nói lại trực tiếp lọt vào tai Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đang ẩn mình trong tinh hạch Thái Âm Tinh, quả thật muốn luyện hóa Thái Âm Tinh, sau đó Âm Dương tương tế, thành vô thượng thần thông.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe tiếng Đông Vương Công, trong mắt lập tức biến hiện một tia chấn kinh, sau đó nhanh chóng hóa thành ngọn lửa phục thù.

Đông Hoàng Thái Nhất không ngờ, vừa rồi hắn chỉ động một tia ý niệm chém giết Đông Vương Công, liền dẫn động đối phương phát hiện ra nơi ẩn thân.

Những trận pháp cách tuyệt thăm dò do hắn bố trí bên ngoài, số chục đạo, như hư thiết vậy, hào vô tác dụng!

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất cũng không còn ẩn giấu nữa, lộ diện xuất hiện, phù hiện trước mặt Đông Vương Công.

"Đông Vương Công, ngươi âm thầm làm bao nhiêu thủ đoạn, khiến Yêu Tộc ta không còn tồn tại, ta muốn giết ngươi, ấy lẽ ra là chuyện bình thường!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này tóc dài tán loạn,

trong ánh mắt đầy liệt diễm phục thù.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này không còn sự sắc bén và trầm ổn như ban đầu, trái lại thêm vào chút phong cuồng và tà ác chi ý.

Đông Vương Công gật đầu, đánh giá Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này đối phương hẳn đã triệt để không còn dáng vẻ của Thái Nhất, chỉ là đội lốt da mà thôi.

"Ngươi căn bản không thuộc về Yêu Tộc, dù có muốn báo thù, cũng không có tư cách và thực lực!" Đông Vương Công khinh thường nhìn đối phương, Hỗn Độn Chung đã hóa hình, y vẫn có thể dễ dàng nghiền ép đối phương.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này nổi giận nghiến răng nghiến lợi, tân tân khổ khổ luyện hóa Thái Dương Thái Âm hai chủ tinh, nhưng hiện tại lại kém một tia.

Thực lực không cách nào đột phá Thánh cảnh, thì căn bản không có tư cách kháng hành cùng Đông Vương Công!

"Ta chờ ngươi luyện hóa Thái Âm Tinh, sau đó sẽ triệt để đánh bại ngươi!" Đông Vương Công sớm đã biết mục đích của Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng y vẫn muốn xem, Đông Hoàng Thái Nhất có thể làm đến mức nào.

"Cuồng vọng!

Ngươi thật sự cho rằng ta không dám sao?

Để ta luyện hóa Thái Âm Tinh, ta có thể Âm Dương hợp nhất, lúc đó thực lực bội tăng, chém giết ngươi như lấy đồ trong túi!" Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng gào thét, cho rằng Đông Vương Công đang trêu đùa, căn bản không thể cấp cho hắn cơ hội!

Nhưng Đông Vương Công lại khinh thường cười nói: "Dù ngươi có luyện hóa Thái Âm Thái Dương, trong mắt ta vẫn là một bi kịch,

nghiền sát ngươi, chỉ là chuyện động động tay mà thôi." Sự tự đại của Đông Vương Công khiến Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không thể chấp nhận, hai mắt nổi giận trừng trừng, nhất thời bị ngữ khí cuồng vọng của Đông Vương Công chấn động đến không biết nên làm gì.

"Luyện hóa Thái Âm Thái Dương, là chuyện có hại tới thiên hòa, đợi ngươi triệt để luyện hóa Thái Âm Tinh, ta chém giết ngươi mới có thể đạt được nhiều Công Đức và khí vận chi lực hơn!" Đông Vương Công cười một tiếng, nói ra mục đích chân thực của mình.

Năm xưa Thái Nhất luyện hóa Thái Dương Tinh, liền bị Hỗn Độn Chung thôn phệ, đó là báo ứng.

Hiện tại Hỗn Độn Chung muốn luyện hóa Thái Âm Tinh, Đông Vương Công chém giết nó, tự nhiên có thể đạt được một số chỗ tốt nhất định.

Chuyện trần trụi như vậy, ngược lại khiến Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng càng thêm uất ức.

Đối phương cấp cho hắn cơ hội, chẳng qua là vì sau khi chém giết có thể đạt được nhiều chỗ tốt hơn!

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại căn bản không có tư cách cự tuyệt, bởi đây là cơ hội cuối cùng, cơ hội duy nhất có thể kháng hành cùng Đông Vương Công!

"Hy vọng ngươi thật sự có thể đợi ta luyện hóa Thái Âm Tinh, sau đó cho ta cùng ngươi một quyết cao thấp!" Đông Hoàng Thái Nhất lần này không còn điên cuồng nguyền rủa nữa, trái lại biểu hiện ra một loại trầm tĩnh thâm sâu, tại khắc đó, phảng phất càng giống Thái Nhất hơn.

Đông Vương Công cứ vậy xoay người dạo bước xung quanh, dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật quan sát khí vận của Đông

Hoàng Thái Nhất.

Lúc này khí vận trên đỉnh đầu Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm biến thành màu đen, đó là dấu hiệu bị Thiên Đạo oán niệm quấn triền.

Hiện tại khí vận vốn khổng lồ của Đông Hoàng Thái Nhất, đang nhanh chóng tiêu tán đi, Kim Long khí vận của Đông Vương Công lúc này thì đang từ từ thôn phệ khí vận tiết lộ ra của đối phương, một tia cũng không hề bỏ sót.

Khí vận của Đông Hoàng Thái Nhất thập phần cường đại, dù sao thực lực của hắn cũng phi thường cường hãn, lại thêm có Hỗn Độn Chung Tiên Thiên Chí Bảo bên người, khí vận của hắn vốn trường tồn bất diệt.

Hiện tại Đông Vương Công muốn từ từ thôn phệ khí vận của đối phương, sau đó chém giết Đông Hoàng Thái Nhất, đoạt đỉnh!

Đoạt lấy tinh huyết, muốn chém giết đối phương để đạt được Công Đức chi khí!

Đông Hoàng Thái Nhất cũng biết luyện hóa Thái Âm Tinh có hại thiên hòa, nhưng đã bước ra bước đầu tiên thì không có đường quay đầu, chỉ có thể liều tận toàn lực, đánh cược một trận cuối cùng!

Đông Hoàng Thái Nhất bất tri bất giác đã bị dồn vào tuyệt lộ, muốn kháng hành cùng Đông Vương Công, thì chỉ có thể tiếp tục đi con đường không lối về.

Nhưng Đông Vương Công lại một bộ dạng: ta muốn giết ngươi, Trảm Yêu Trừ Ma để kiếm Công Đức!

Cái vẻ mặt này khiến Đông Hoàng Thái Nhất phi thường phẫn nộ, nhưng lại vô năng vi lực.

"Đợi ta triệt để luyện hóa Thái Âm Tinh, ta sẽ giẫm đạp ngươi dưới đất, nghiền nát ngươi thật mạnh!" Đông Hoàng Thái Nhất ảo

tưởng cảnh tượng đánh bại Đông Vương Công, sau đó nghiến răng kiên trì tiếp tục luyện hóa Thái Âm Tinh.

Đông Vương Công đứng trên Thái Âm Tinh, căn bản không sợ Đông Hoàng Thái Nhất, đừng nói Đông Hoàng Thái Nhất luyện hóa Thái Âm Thái Dương hai đại tinh, dù có luyện hóa hai mươi, hai trăm đại tinh, Đông Vương Công cũng căn bản không sợ!

Với tu vi Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên của Đông Vương Công, đủ sức nghiền ép hết thảy, Đông Hoàng Thái Nhất nhỏ bé kia, thật sự không đáng nhắc tới.

Lúc này không giết Đông Hoàng Thái Nhất, là vì muốn cho hắn làm hết chuyện xấu.

Đông Vương Công không những có thể thôn phệ khí vận đang không ngừng tiêu tán của đối phương, mà còn có thể ở cuối cùng chém giết Đông Hoàng Thái Nhất để đạt được Công Đức cần thiết.

Chương 232

Đông Hoàng Thái Nhất đành phải gia tốc luyện hóa Thái Âm Tinh, Đông Vương Công lúc này thì dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật quan sát biến hóa của Đông Hoàng Thái Nhất.

Cùng với Thái Âm Tinh bị không ngừng luyện hóa, khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất trở nên càng ngày càng cường đại, vốn đã gần hoàn toàn luyện hóa Thái Âm Tinh, lúc này khí thế của Đông Hoàng Thái Nhất trở nên thập phần tiếp cận Thánh cảnh.

"Chém giết một vị Thánh nhân, có lẽ huyết dịch của hắn dùng để luyện hóa Tế Bào Thần Tàng sẽ có những thu hoạch bất ngờ chăng?" Đông Vương Công trên mặt lộ ra ý cười, nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất đang liều mạng luyện hóa Thái Âm Tinh, trong lòng tràn đầy thần sắc kích động.

Tinh hoa huyết dịch của một vị cường giả Thánh cảnh, khẳng định phải trân quý hơn tinh hoa huyết dịch của một trăm vị Chuẩn Thánh!

Bởi vậy Đông Vương Công ngược lại phi thường kỳ vọng Đông Hoàng Thái Nhất có thể đột phá, cũng chỉ có như vậy, lợi ích của Đông Vương Công mới có thể được tối đa hóa.

Ánh mắt Đông Vương Công nhìn con mồi như vậy khiến Đông Hoàng Thái Nhất phi thường phẫn nộ, kể từ khi phản phệ Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất hoành hành vô kỵ, trừ Thánh nhân ra không ai là đối thủ của hắn.

Ngày đó một mình chém giết sáu vị Tổ Vu, chiến lực của Đông Hoàng Thái Nhất vẫn chưa hoàn toàn triển hiện, có thể thấy hắn cường đại đến mức nào.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lúc này càng giống như bị bức vào tuyệt cảnh, không còn bất kỳ đường lui nào, bởi vậy hắn chuẩn bị liều mạng một trận cuối cùng!

Trong khi Đông Vương Công chờ đợi, Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng đã hoàn toàn luyện hóa Thái Âm Tinh, lúc này khí vận chi lực trên thân Đông Hoàng Thái Nhất cũng triệt để biến thành một mảnh đen kịt.

Đông Vương Công thôn phệ khí vận của Đông Hoàng Thái Nhất sạch không, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để chém giết Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đông Vương Công!

Ngươi không nên cấp cho ta cơ hội, hiện tại, hãy chờ hối hận đi!" Đông Hoàng Thái Nhất điên cuồng gầm lên, gào thét tranh nanh, mang theo vô địch chi tư xông tới.

Khoảnh khắc này Đông Hoàng Thái Nhất đã thành công luyện hóa tinh thần, trong thân thể hắn Âm Dương nhị khí giao hội, long hổ giao thái, vạn vật sinh phát.

Đạo này, cùng Âm Dương Đại Đạo của Đông Vương Công có khúc mắc diệu kỳ khác biệt, nhưng đạo của Đông Hoàng Thái Nhất lại tràn đầy cảm giác tà ác, không giống Đông Vương Công hạo nhiên vô tư, cương trực bất a!

Đông Vương Công phi thân, nhưng không muốn chiến đấu trong Viễn Cổ Tinh Không.

Đông Hoàng Thái Nhất là người sắp chết, không sợ nghiệp lực phản phệ, nhưng nếu Đông Vương Công đánh nát vô số tinh thần, đó cũng là một chuyện phiền phức đối với y.

Lúc này Đông Vương Công phi thẳng vào Hỗn Độn, muốn chém

giết Đông Hoàng Thái Nhất ở đó.

"Đông Vương Công, ngươi không phải muốn chém giết ta sao?

Sao lại cứ trốn chạy!" Đông Hoàng Thái Nhất ở phía sau không ngừng gào thét, nhưng Đông Vương Công không hề để ý, trực tiếp phi ra ngoài Thiên ngoại, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên bám sát không buông.

Giữa vô biên Hỗn Độn, Đông Vương Công dừng thân ảnh, đánh giá Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này quả thật đã có thực lực Thánh cảnh, sức mạnh trong thân thể hắn ba động, thậm chí tương đương với Thánh Cảnh Nhất Trọng Thiên đỉnh phong.

Nhưng dù vậy, Đông Vương Công vẫn có thể nghiền ép đối phương.

Sau lưng Đông Hoàng Thái Nhất, hai sắc Âm Dương cùng nhau chuyển động, như thể có hai đại tinh Âm Dương khổng lồ ở phía sau hắn, đồng thời hư ảnh Hỗn Độn Chung cũng triệt để phù hiện.

Hai đại tinh Âm Dương kia phảng phất như tinh thần khổng lồ của Hồng Hoang muốn va chạm một con kiến không đáng kể vậy, Đông Vương Công lúc này tương đương với con kiến đó.

Trên mặt Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu lộ ra nụ cười tranh nanh, sau khi bước vào Thánh cảnh, sức mạnh trong cơ thể hắn tăng trưởng gấp trăm lần, cũng khiến Đông Hoàng Thái Nhất có được tự tin chém giết Đông Vương Công.

Đối mặt với công kích điên cuồng của Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Vương Công trong lòng lại thập phần khinh thường, đối phương vừa mới bước vào Thánh cảnh, lại dám ra tay với một lão bài Thánh nhân.

Không biết Đông Hoàng Thái Nhất quá cuồng vọng, hay đầu óc hắn thật sự có vấn đề.

Lúc này trên Côn Lôn Sơn, Tam Thanh Thánh Nhân tự nhiên cũng đang chú ý trận chiến này, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa Nương Nương, cũng đều muốn biết rốt cuộc Đông Vương Công đã cường đại đến mức độ nào.

Đông Hoàng Thái Nhất thành Thánh, dùng hắn để thử thăm dò Đông Vương Công là thích hợp nhất.

"Oanh!" Tiếng âm bạo khổng lồ truyền vang khắp nơi, tốc độ của Đông Hoàng Thái Nhất quá nhanh, hai tinh thần kia cũng thực sự quá bá đạo, nơi nào đi qua, không gian Hỗn Độn đều bị hủy diệt.

Xung quanh sấm sét gào thét không ngừng, vô cùng lôi điện chi lực hư không sinh thành, sau đó giận kích bát phương, đánh tan hết thảy lực lượng Hỗn Độn xung quanh thành bốn năm mảnh.

Từng đạo vết nứt Hỗn Độn khủng bố lan ra, may mà ở giữa vô biên Hỗn Độn, nếu ở Viễn Cổ Tinh Không, chỉ sợ vô số tinh thần đều sẽ vẫn lạc trong một kích này, lúc đó Đông Vương Công sẽ bị nghiệp lực quấn thân, muốn tu vi tinh tiến đều sẽ thập phần khó khăn.

Đối mặt với một kích điên cuồng của Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Thanh Thánh Nhân trong lòng chấn kinh không thôi, công kích như vậy, y cũng không cách nào dễ dàng tiếp hạ, loại công thế này quá mãnh liệt, căn bản không thể cứng đối cứng.

"Đông Vương Công đạo hữu ắt sẽ tránh né một kích này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lão thần tại tại nói, tự nhận mình không đỡ nổi một kích này, Đông Vương Công khẳng định cũng không cách nào cứng đối cứng.

Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn

một cái, nhưng không nói gì, chỉ lần nữa nhìn về giữa đại chiến.

Lúc này Đông Vương Công đối mặt với Thái Nhất điên cuồng, tay phải nắm chặt, Phương Thiên Họa Kích phù hiện.

Hai đại tinh như điện quang thạch hỏa lao tới, Đông Vương Công đột nhiên động, thổ khí khai thanh, họa kích trong tay mạnh mẽ bổ xuống.

Phương Thiên Họa Kích vốn là trọng binh khí, lại là Sát Phạt Chí Bảo, lúc này một kích bổ ra, thập phương không gian đều run rẩy dao động, toàn bộ Hỗn Độn chi địa xung quanh đều đang kịch liệt chiến đấu.

"Oanh!" Tiếng va chạm kịch liệt truyền đến, không gian Hỗn Độn từng tấc phân liệt, ngay cả không gian Hỗn Độn vốn hỗn loạn, lúc này cũng không cách nào chịu đựng công kích cuồng bạo.

Nhưng lúc này Lục Thánh vội vàng nhìn tới, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất trước đó bất khả nhất thế, lúc này toàn thân tiên huyết, thảm hại không chịu nổi quỳ rạp một bên.

Hai tinh thần phá toái, ngay cả Hỗn Độn Chung cũng xuất hiện từng đạo vết nứt!

Trên Côn Lôn Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm ngồi đó, Thông Thiên Giáo Chủ thì cố nén nụ cười.

Vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn còn thề thốt quả quyết Đông Vương Công sẽ tránh né một kích này, nhưng hiện tại, Đông Vương Công không những chính diện cứng đối cứng với Đông Hoàng Thái Nhất, mà còn một kích trực tiếp đánh tàn Đông Hoàng Thái Nhất!

Thái Thanh Thánh Nhân ngược lại không để ý biểu hiện của hai vị đệ đệ, lúc này chấn kinh nhìn về nơi giao chiến.

Một kích chí cường vừa rồi Đông Vương Công và Đông Hoàng

Thái Nhất giao thủ, căn bản không nhìn ra được thực lực sâu cạn của Đông Vương Công.

Bởi vì Đông Vương Công hoàn toàn nghiền ép!

Một kích đánh tàn Đông Hoàng Thái Nhất, còn chưa ra chiêu thứ hai, ai có thể nhìn ra được Đông Vương Công sâu đến mức nào?

"Sâu không lường được!" Thái Thanh Thánh Nhân lẩm bẩm một câu, thẳng thắn nói hiện tại vẫn không nhìn thấu thực lực của Đông Vương Công.

Đồng là Thánh nhân, Đông Vương Công có thể một kích đánh tàn Đông Hoàng Thái Nhất, thì cũng có thể một kích đánh phế Tam Thanh!

Chương 233

Thái Thanh Thánh Nhân sau khi rút ra kết luận này, trong lòng chấn kinh đến mức không cách nào nói thành lời.

Lúc này Đông Vương Công một kích đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng cũng khó tránh khỏi thất vọng, đã luyện hóa hai tinh thần quan trọng, nhưng vẫn không phải là địch thủ một hiệp của Đông Vương Công.

Nhìn thần sắc thất vọng nồng đậm trên mặt Đông Vương Công, Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy khuất nhục không thôi, tân tân khổ khổ đề thăng thực lực, nhưng căn bản không đủ để Đông Vương Công coi trọng!

Đông Hoàng Thái Nhất thân bị trọng thương, căn bản vô lực tái chiến.

Đông Vương Công thôn phệ khí vận của Đông Hoàng Thái Nhất sạch không, lúc này Đông Hoàng Thái Nhất nhất vô sở tri.

Đông Vương Công thấy Đông Hoàng Thái Nhất không cách nào toàn lực chiến đấu, giữ lại tính mệnh của Đông Hoàng Thái Nhất cũng không còn ý nghĩa.

Trực tiếp tiến lên, chuẩn bị chém giết Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại không muốn cứ thế nhận mệnh, thần huyết đầm đìa, lần nữa nổi giận lao tới.

Đông Vương Công khinh thường huy động Phương Thiên Họa Kích, Đông Hoàng Thái Nhất kia lại vẫn không biết sống chết nổi giận xông lên.

"Oanh long!" Đông Hoàng Thái Nhất hiển nhiên tâm tồn tử chí, vô

lực chống cự Đông Vương Công, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không làm được, bởi vậy hắn liều mạng đánh cược một trận.

Nhưng Đông Vương Công thực sự quá cường đại, trực tiếp một kích chém giết Đông Hoàng Thái Nhất!

Hóa thân Hỗn Độn Chung của hắn triệt để yên tiêu vân tán, nhục thân Đông Hoàng Thái Nhất xé rách, vô cùng Kim Ô huyết rải rác trong vô biên Hỗn Độn.

Thái Dương Chân Hỏa thịnh khai trong Hỗn Độn, từng đóa hỏa diễm hùng hùng nhiên thiêu.

Đông Vương Công triển khai Càn Khôn Đỉnh, trong nháy mắt thu thập toàn bộ nhục thân và huyết dịch của Đông Hoàng Thái Nhất.

Huyết nhục của cường giả Thánh cảnh, đâu phải nơi nào cũng có thể đạt được.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn Chung kia bị Đông Vương Công một kích đánh bay, ai minh một tiếng, thu liễm toàn thân Hỗn Độn Thần Quang, trực tiếp dung nhập vào không gian Hỗn Độn!

"Chạy à?

Đông Hoàng Thái Nhất đã bị ta chém giết, Hỗn Độn Chung ngươi còn dám chạy trốn sao?" Đông Vương Công khinh thường lạnh hừ một tiếng, Yêu Hoàng Kiếm, Vạn Yêu Sách, Liệt Diễm Kỳ, những bảo bối này đều bị Đông Vương Công thu vào một tay.

Đều là những thứ đạt được trên Phân Bảo Nhai, hiện tại toàn bộ đều tiện nghi cho Đông Vương Công.

Nhưng lúc này Đông Vương Công lại không có ý để Hỗn Độn Chung chạy thoát, linh bảo có nhiều đến mấy, cũng không thể sánh bằng một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

“Đạo huynh, Hỗn Độn Chung kia thần uy vô lượng a!” Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt tham lam, nhìn Hỗn Độn Chung, phi thường muốn ra tay cướp đoạt, nhưng thủy chung không có gan.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng vẻ mặt hướng vọng, nhưng cũng không dám tùy ý ra tay, sự dụ hoặc của một kiện Tiên Thiên Chí Bảo lớn đến mức nào, nhưng cảnh tượng Đông Vương Công vừa mới chém giết Đông Hoàng Thái Nhất vẫn còn rành rành trước mắt.

Thánh huyết kia tán lạc Hỗn Độn chi địa, cái chết của hắn thê thảm đến mức nào!

Dù cho một tia chân linh của Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác dưới Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân vô tổn.

Nhưng bị Đông Vương Công man rợ đánh nát nhục thân như vậy, ngay cả Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng cảm thấy tâm kinh đảm chiến.

“Tiên Thiên Chí Bảo tuy tốt, nhưng bần đạo cuối cùng cũng vô duyên a!” Tiếp Dẫn Thánh Nhân thống khổ lắc đầu, dứt khoát triệt thần thông, mắt không thấy tâm không phiền.

Thực lực không đủ, căn bản không dám cướp đoạt trong tay Đông Vương Công, bởi vậy chỉ có thể đành nói là vô duyên.

Tam Thánh Côn Lôn Sơn cũng mắt nhìn chằm chằm hết thảy, Khai Thiên Tam Bảo đã nắm giữ hai kiện, nếu có thể đạt được Hỗn Độn Chung, lúc đó Tam Bảo hợp nhất, uy lực khẳng định đại tăng, lại có thể tăng thêm một lá bài tẩy cho Tam Thanh lão tổ.

Đáng tiếc hiện tại Thái Thanh Thánh Nhân không dám trêu chọc Đông Vương Công, không có Thái Thanh Thánh Nhân ra mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Tổ càng không dám chỉ trỏ khoa chân múa tay trước mặt Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công thấy Hỗn Độn Chung ẩn độn đi, trực

tiếp thi triển Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật, trong hai mắt Đông Vương Công hai đạo thần quang thăm dò, vững vàng tráo lấy Hỗn Độn Chung trong hư vô kia.

Đông Vương Công phá khai vô biên Hỗn Độn, xuyên toa vô cùng không gian và vị diện, một đường truy đuổi Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung kia lợi dụng thần thông của mình, dung nhập vào Hỗn Độn, mượn hỗn độn loạn lưu độn tẩu.

Nhưng Đông Vương Công bám sát không buông, đồng dạng triển khai thần thông thuật, tốc độ không hề chậm.

Vô biên Hỗn Độn từng mảnh vỡ ra, Đông Vương Công khóa định tung tích Hỗn Độn Chung, mạnh mẽ tăng tốc, xuyên toa trong vô cùng không gian, một bàn tay lớn kim quang trong nháy mắt tóm lấy Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung thân là Tiên Thiên Chí Bảo, trước đó lại đắc tội Đông Vương Công, lúc này bị Đông Vương Công dùng vô thượng thần thông cấm cố, Hỗn Độn Chung tự nhiên không nguyện khuất phục.

Nhưng thực lực của Đông Vương Công thông thiên triệt địa, ngưng tụ bàn tay lớn kim quang thành thực chất, vững vàng tóm lấy Hỗn Độn Chung.

"Đã rơi vào tay ta còn dám giãy giụa, nếu không thần phục, ta sẽ trực tiếp đánh nát ngươi!" Đông Vương Công cau mày giận dữ, y không phải người tốt tính, nói đoạn, Đông Vương Công tăng thêm lực độ trong tay.

Hỗn Độn Chung kia ai minh một tiếng, từng cuộn khí tức Hỗn Độn tràn ra, cuối cùng như cầu xin tha thứ mà không còn giãy giụa nữa.

“Hừ!

Rượu mừng không uống lại uống rượu phạt!” Đông Vương Công lạnh hừ một tiếng, thần thông trong tay chuyển động, trong nháy mắt luyện hóa một phần Hỗn Độn Chung.

Lúc này Đông Vương Công nới lỏng bàn tay lớn kim quang, Hỗn Độn Chung như được sai khiến mà xoay tròn không ngừng bên thân y.

Một kiện linh bảo nhỏ bé, trước mặt cường giả Thánh cảnh, quả thật không có tư bản để phản kháng.

Cường giả khác có lẽ không cách nào đánh nát Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng với thủ đoạn của Đông Vương Công, muốn đánh nát Chí Bảo cũng không phải chuyện khó.

Cường thế thu phục Hỗn Độn Chung, chém giết Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này Đông Vương Công lần nữa quay trở lại Thái Âm Tinh.

Sau khi xong việc, Thiên Đạo có cảm ứng việc Đông Vương Công chém giết Thái Nhất, khiến trật tự tinh thần thiên địa khôi phục lại, nhất thời có một luồng Tiên Thiên Công Đức chi khí giáng xuống, bị Đông Vương Công trực tiếp thu phục.

Đông Vương Công đối với Hỗn Độn Chung cũng không quá coi trọng, hiện tại trên người y chí bảo không thiếu, cũng không thiếu một kiện Hỗn Độn Chung.

Nhưng linh bảo dù có nhiều đến mấy, giữ lại mà không dùng cũng hơn là đem tặng cho đối thủ.

Lúc này Đông Vương Công trên Thái Âm Tinh xoay người, nhìn thấy Nguyệt Quế Thụ, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn!

Đông Vương Công mừng rỡ khôn xiết, không ngờ Nguyệt Quế Thụ lại ở trên Thái Âm Tinh, Đông Vương Công tiến lên, trực tiếp nhổ Nguyệt Quế liên căn.

Chương 234

Nguyệt Quế Thụ là một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, trước đây vẫn luôn thuộc sở hữu của Thái Âm Nữ Thần Hi Hòa, sau khi Hi Hòa và Vọng Thư song song vẫn lạc, Nguyệt Quế Thụ rơi vào tay Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Sau khi Yêu Hoàng Đế Tuấn chết, Đông Hoàng Thái Nhất chưởng quản Nguyệt Quế, trước đó vì luyện hóa Thái Âm Tinh, bởi vậy đã đem Nguyệt Quế Thụ trồng lại trên Thái Âm Tinh.

Hiện tại Đông Vương Công đạt được Nguyệt Quế Thụ, trong tay có bảy cây Tiên Thiên Linh Căn, lúc này Đông Vương Công đem Nguyệt Quế Thụ di thực vào Đại Thế Giới bên trong cơ thể, trồng cùng Phù Tang Thụ.

Phù Tang Thụ và Nguyệt Quế Thụ một âm một dương, hai cây được trồng cùng nhau, lập tức hình thành một vực trường Âm Dương nhị khí hoàn nhiễu.

Lúc này Đông Vương Công tiện tay đem những Tiên Thiên Linh Căn còn lại, toàn bộ di thực vào thế giới nội bộ của mình, Đông Vương Công không hề bỏ qua, pháp tắc trong những linh căn này cũng có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của thế giới.

Đông Vương Công làm xong hết thảy, trực tiếp trở về Thiên Đình, trong khoảng thời gian này y cũng thu thập được đại lượng tinh huyết cường giả, hiện tại khó có được nhàn rỗi, chính là thời cơ tốt để khai tịch Tế Bào Thần Tàng.

Hiện nay mười hai điều kinh mạch trong cơ thể Đông Vương Công toàn bộ quán thông, mười hai đại thần tàng kia cũng triệt để hóa thành mười hai điều Pháp Tắc Thần Long, trấn thủ trong thế giới nội

bộ của Đông Vương Công.

Chuyện Đông Vương Công chém giết Đông Hoàng Thái Nhất, các đại thần thông giả trong Thiên Đình đều thấy rõ ràng, lúc này thấy Đông Vương Công trở về, Bạch Viên từng người đều hoài kính sợ ánh mắt nhìn Đông Vương Công.

Một tuyệt thế tồn tại có thể chém giết cường giả Thánh cảnh!

Chiến lực của Đông Vương Công đã được chứng minh đầy đủ!

Nhìn ánh mắt kỳ quái của mọi người, Đông Vương Công cũng không để ý, trực tiếp trở về nơi bế quan.

Đông Vương Công đem toàn bộ huyết dịch thu thập được trong khoảng thời gian gần đây lấy ra, muốn bắt đầu tế luyện Tế Bào Thần Tàng.

Kể từ khi nhập Thánh cảnh, khi nhục thân Đông Vương Công thành Thánh, cảnh giới của y liên tục đột phá, đạt đến Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên, mới có được tư bản để nghiền ép các cường giả Thánh cảnh khác.

Nếu không thì, những Thiên Đạo Thánh Nhân kia trong Hồng Hoang có chiến lực chỉ mạnh hơn Đông Vương Công, chứ không yếu hơn Đông Vương Công.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân như một bộ phận của Thiên Đạo, thậm chí là phân thân, trong thế giới Hồng Hoang có thể tùy ý điều động thiên địa chi lực để chiến đấu.

Ở đó là chủ trường của họ, ở đó họ cũng có thể phát huy ra thực lực khổng lồ, dù sao đó cũng là ưu thế của họ.

Như Đông Vương Công loại dùng Pháp Tắc chi lực chứng đạo, tuy nhiên cũng có thể điều động thiên địa chi lực, nhưng khẳng định không thể tùy tâm sở dục như Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ cần rời khỏi thế giới Hồng Hoang, ví như đến giữa Hỗn Độn, ưu thế của họ sẽ đương nhiên không còn, sức mạnh của họ cũng sẽ bị suy yếu theo khoảng cách xa rời thế giới Hồng Hoang.

Bởi vậy Thiên Đạo Thánh Nhân có hạn chế khổng lồ, dù sao họ tồn tại dựa vào Thiên Đạo, căn bản không cách nào thoát khỏi trói buộc của Thiên Đạo.

Đông Vương Công lúc này tỉ mỉ kiểm tra tất cả tinh huyết sinh linh, đầu tiên lựa chọn luyện hóa huyết của cường giả Thánh cảnh Đông Hoàng Thái Nhất!

Càn Khôn Đỉnh giữa không trung phù phù trầm trầm, Dương Chân Hỏa tứ ngược tuôn ra, trong Càn Khôn Đỉnh, thi thể và tinh huyết của Đông Hoàng Thái Nhất, trong nháy mắt bị Càn Khôn Đỉnh luyện hóa.

"Oanh!" Trong Càn Khôn Đỉnh đột nhiên chấn động kịch liệt, một hư ảnh Tam Túc Kim Ô trong Càn Khôn Đỉnh bàn hoàn phi vũ, phấn lực va chạm Càn Khôn Đỉnh, phảng phất muốn thoát khốn ra, bay đi vậy.

"Hừ!

Lúc còn sống không bay thoát khỏi lòng bàn tay ta, bây giờ chết rồi còn ra vẻ uy phong!" Đông Vương Công nộ hừ một tiếng, gia tăng lực độ, vững vàng khống chế Càn Khôn Đỉnh, nhốt chết Tam Túc Kim Ô kia trong Càn Khôn Đỉnh.

Chính như sở ngôn Thánh nhân bất khả tiết độc, Đông Hoàng Thái Nhất trước khi chết đã bước vào Thánh cảnh, bởi vậy khi thi thể của hắn bị tế luyện, những Thánh uy chưa tiêu tán kia một lần nữa bị kích phát, ngưng tụ thành hư ảnh Tam Túc Kim Ô, muốn mang thi thể Đông Hoàng Thái Nhất đi, tránh để thi thể Thánh nhân bị tiết độc.

Nhưng Đông Vương Công muốn thi thể và tinh huyết của Đông Hoàng Thái Nhất, tự nhiên không thể dễ dàng buông tay.

Tam Túc Kim Ô trong Càn Khôn Đỉnh chấn cánh bay cao, Đông Vương Công thì gia tốc độ luyện hóa, Thuần Dương Chân Hỏa hóa thành Bát Hoang Hỏa Long, điên cuồng lóe lên trên vách lò Càn Khôn Đỉnh.

Từng đạo xích hồng hỏa diễm bốc lên không, nhiệt độ cao kịch liệt khiến không gian xung quanh chấn động bất an, tường thành hư không xung quanh phảng phất như bị dung hóa, có dòng nước vô hình đang từ từ chảy xuống.

Luyện hóa tinh hoa huyết nhục của cường giả Thánh cảnh, cũng chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo như Càn Khôn Đỉnh mới miễn cưỡng làm được.

Lúc này Đông Vương Công không ngừng truyền tống pháp lực, Thuần Dương Chân Hỏa cũng càng thêm đỏ rực.

"Đông!" Tam Túc Kim Ô giận dữ va chạm Càn Khôn Đỉnh, nhưng Càn Khôn Đỉnh kiên cố đến mức nào, Tam Túc Kim Ô kia va chạm đến đầu nổ tung, toàn bộ thân thể quang diễm đều dần dần tiêu tán.

Dù sao cũng chỉ là một đạo hư ảnh, căn bản không cách nào kháng hành cùng Càn Khôn Đỉnh, dưới sự luyện hóa không ngừng nghỉ của Đông Vương Công, hư không xung quanh đều triệt để sụp đổ, nơi đó không chịu nổi nhiệt độ cao, sống sượng bị dung hóa đi.

Lúc này hư ảnh Tam Túc Kim Ô kia cũng cuối cùng tiêu tán, trong Càn Khôn Đỉnh, thi thể Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu dung hóa, những Kim Ô chi huyết kia cũng hóa thành năng lượng tinh thuần nhất.

Đông Vương Công thấy thời cơ đã chín muồi, vội vàng lại gia tăng

ba phần hỏa lực, những nhục thân và tinh huyết kia triệt để bị hóa giải, sau đó trở thành Thiên Địa Nguyên Lực tinh thuần nhất.

Đông Vương Công dùng đại pháp lực dẫn dắt tinh hoa của Thánh nhân này, từ từ tiến vào trong tế bào, đây đều là sinh mệnh tinh túy của Đông Hoàng Thái Nhất, là tinh hoa tu vi Thánh cảnh của hắn ngưng súc.

Hiện tại những tinh hoa này tiến vào trong tế bào của Đông Vương Công, Đông Vương Công lập tức vận chuyển pháp quyết, dựa theo phương thức khai tịch thần tàng, bắt đầu thử nghiệm trong tế bào.

Trước đây Đông Vương Công tuy đã khai tịch ba trăm sáu mươi lăm cái Thần Tàng Khiếu Huyệt, nhưng Tế Bào Thần Tàng thì là lần đầu tiên khai khải.

Từng luồng sức mạnh sung phái tiến vào trong tế bào của Đông Vương Công, y dùng vô thượng thần thông tra xem, phát hiện trong tế bào quả nhiên như được trùng tố vậy, bên trong tế bào hình thành một không gian thần kỳ, thành công khai phát ra một Tế Bào Thần Tàng!

"Oanh!" Cùng với việc Tế Bào Thần Tàng đầu tiên của Đông Vương Công khai tịch thành công, toàn bộ tinh huyết của Đông Hoàng Thái Nhất đã được nạp nhập vào một tế bào.

Với cảnh giới tu vi của Đông Vương Công, một tế bào cũng hoàn toàn có thể diễn hóa thành một phương thế giới, bởi vậy dù dung nạp tinh huyết cấp bậc Thánh cảnh, cũng hiển thị thập phần bình thường.

Lúc này Tế Bào Thần Tàng đầu tiên khai khải, nhất thời vô số Tam Túc Kim Ô từ trên thân Đông Vương Công hội tụ, bay lượn quanh thân thể y, tê minh.

Cùng lúc đó, trong Thần Hải Đại Thế Giới bên trong cơ thể Đông

Vương Công, một vầng mặt trời rực rỡ dâng lên, trở thành Thái Dương Tinh trong thế giới Thần Hải!

Đông Vương Công mỉm cười hài lòng, "Không ngờ luyện hóa tinh huyết của Tam Túc Kim Ô, lại ngẫu nhiên tạo ra một Thái Dương cho thế giới Thần Hải của ta!" Đông Vương Công lúc này nhìn thấy, trong thế giới Thần Hải, một vầng mặt trời ngang không, trong mặt trời kia có hư ảnh Tam Túc Kim Ô phù hiện.

Đông thăng tây lạc, chu kỳ luân chuyển.

Nhất thời trong thế giới Thần Hải, Thái Dương Chi Hỏa Pháp Tắc chi lực tràn ngập, một điều pháp tắc hoàn toàn mới đã thành công dung nhập vào thế giới.

"Ta luyện hóa tinh huyết của Thánh nhân Đông Hoàng Thái Nhất, sau đó dung nhập vào thân thể mình, khiến thế giới Thần Hải của ta có thêm một đạo pháp tắc chi lực, vậy năm xưa Bàn Cổ Đại Thần chém giết Tam Thiên Ma Thần, đem thi thể vứt bỏ tại thế giới Hồng Hoang, chẳng lẽ pháp tắc chi lực trong Hồng Hoang, là do Tam Thiên Ma Thần sau khi chết diễn hóa thành?" Đông Vương Công thầm suy đoán, căn cứ vào biến hóa của thân thể, suy diễn ra cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần khai tịch Hồng Hoang năm xưa.

Năm xưa Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, đúng như Đông Vương Công suy đoán, đã chém giết vô số Hỗn Độn Ma Thần, những Hỗn Độn Ma Thần này đều là sủng nhi của pháp tắc chi lực, mỗi người chiếm giữ một đạo pháp tắc, hoặc vài đạo pháp tắc.

Sau khi Bàn Cổ Đại Thần chém giết, đem thi thể vứt bỏ trong thế giới Hồng Hoang, từ từ diễn hóa thành Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc.

Hiện nay Đông Vương Công luyện hóa tinh hoa huyết nhục của Đông Hoàng Thái Nhất, tự nhiên cũng phát hiện ra một điểm này.

Chương 235

"Trước đây ta từng luyện hóa huyết nhục của một số cường giả Chuẩn Thánh, thậm chí cường giả Á Thánh Đại Viên Mãn, nhưng đều không xuất hiện pháp tắc chi lực, chẳng lẽ chỉ có huyết nhục của cường giả Thánh cảnh mới có thể cung cấp pháp tắc chi lực?" Đông Vương Công thân là cường giả Thánh cảnh, những suy đoán này thập phần tiếp cận chân tướng, uy năng của Thánh cảnh, quả nhiên không thể lường trước.

Pháp tắc Thái Dương trong thế giới Thần Hải phổ chiếu, vạn vật vốn sinh cơ bừng bừng lúc này càng thêm một mảnh hân hoan hướng vinh chi tượng, toàn bộ tiến độ phát triển của thế giới đều đã có sự đề thăng lớn.

Cùng với pháp tắc chi lực không ngừng hoàn thiện, tốc độ phát triển của thế giới Thần Hải nội bộ của Đông Vương Công sẽ càng ngày càng nhanh, uy lực cũng sẽ dần dần hiển lộ ra.

Đông Vương Công quan sát xong biến hóa của thế giới Thần Hải, lại đem tất cả tinh huyết đều lợi dụng, chuẩn bị khai tịch Tế Bào Thần Tàng.

"Khiếu Huyệt Thần Tàng đã khai tịch xong, tiếp theo sẽ khai tịch Tế Bào Thần Tàng, khi ta khai tịch xong toàn bộ mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn tế bào thân thể, không biết có thể tiến giai đến tầng thứ nào đây?" Đông Vương Công trong lòng tràn đầy kỳ vọng, hiện tại chỉ khai tịch ba trăm sáu mươi lăm cái Khiếu Huyệt Thần Tàng, thực lực đã trực tiếp đạt đến Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên.

Nếu có thể khai phát ra toàn bộ Tế Bào Thần Tàng, thì uy lực khẳng định sẽ càng thêm cường hãn.

Hoài với sự hướng vọng vào tương lai, Đông Vương Công trực tiếp tiếp tục khai tịch Tế Bào Thần Tàng.

Trước đây vô số Yêu Soái, Yêu Tướng của Yêu Tộc vẫn lạc, Vu Tộc cũng có Đại Vu, Vu Tướng tử vong, Đông Vương Công đã thu thập huyết mạch ưu tú trong số đó, chuẩn bị luyện hóa để tự dùng.

Trước đó Đông Vương Công cũng từng thu thập một phần huyết của cường giả, hiện tại vừa hay đều lấy ra luyện hóa Tế Bào Thần Tàng.

"Tế Bào Thần Tàng có mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn, nhưng không thể tùy ý luyện hóa, vẫn cần dùng tinh huyết của cường giả chất lượng ưu tú, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Á Thánh, thậm chí huyết của cường giả Thánh cảnh..." Đông Vương Công ánh mắt kiên định, thôi động Càn Khôn Đỉnh trong nháy mắt luyện hóa vô số tinh huyết thành bản nguyên tinh thuần nhất, sau đó những tinh huyết này ào ào hội tụ vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Cùng lúc luyện hóa vài chục tế bào.

Cũng là bởi Đông Vương Công sau khi nhập Thánh cảnh, cùng với thực lực đề thăng, mới có thể làm được việc này một cách dễ dàng.

Vài chục Tế Bào Thần Tàng được đồng loạt mở ra, từng luồng tinh huyết cường đại quán chú vào đó, ở nơi đó hình thành một phương không gian đặc thù, ẩn chứa huyết tinh chi linh trong đó.

Nhất thời long hổ gào thét, phượng quy tề minh, bạch điểu thiên thú gầm rống bôn ba, từng đạo huyễn tượng như triều thánh vậy, bao quanh thân thể Đông Vương Công không tiêu tán.

Lúc này từng luồng phong bạo linh khí cường đại càn quét, ào ào quán chú vào trong Tế Bào Thần Tàng của Đông Vương Công.

Khai tịch Tế Bào Thần Tàng, là để trữ tồn tinh khí, thôn thổ tinh

hoa nhật nguyệt, vì Đông Vương Công rèn đúc vô thượng nhục thân.

Các tinh thần khắp trời lúc này cũng rực rỡ sinh huy, năm xưa trong huyết dịch Đông Vương Công thu thập được có không ít huyết của Viễn Cổ Tinh Thần.

Lại thêm Đông Hoàng Thái Nhất là chủ của Thái Dương Tinh, lúc này Đông Vương Công vừa luyện hóa, lập tức cùng các tinh thần khắp trời xa xa hô ứng.

Trước đây Đông Vương Công từng suy đoán, có thể dùng mười hai ức chín nghìn sáu trăm vạn Tế Bào Thần Tàng trong cơ thể làm căn cơ, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hiện tại xem ra, kể từ sau khi luyện hóa huyết tinh của Đông Hoàng Thái Nhất, đã bắt đầu một bước đầu tiên.

Đông Vương Công một hơi khai tịch ra vài chục Tế Bào Thần Tàng, những huyết tinh kia cũng lần nữa bị tiêu hao sạch không.

"Nếu có đủ huyết tinh, ta có thể một hơi khai tịch ra tất cả Tế Bào Thần Tàng!" Đông Vương Công trong lòng thập phần kích động, sau khi khai tịch Tế Bào Thần Tàng, thực lực lại một lần nữa đề thăng, cảm thụ sức mạnh lại tăng thêm trong cơ thể, Đông Vương Công chỉ có thể cưỡng chế áp chế ý niệm tiếp tục khai tịch.

Không có đủ tinh huyết ưu tú, Đông Vương Công thà dừng lại ở trạng thái hiện tại, thà thiếu còn hơn lạm, đó là tín niệm Đông Vương Công vẫn luôn giữ vững từ ban đầu.

Đông Vương Công hiện tại thực lực liên tục đề thăng, cảm ứng thấy cách đột phá Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên không còn xa nữa, chỉ cần tìm được khế cơ đột phá, Đông Vương Công có thể một hơi đột phá cảnh giới hiện tại!

"Đã đến lúc rồi, vậy tiếp tục khai tịch thế giới trong cơ thể, để ta

đột phá Thánh Cảnh Lục Trọng Thiên đi!" Đông Vương Công cười một tiếng, đầy tự tin, kể từ khi khai tịch ra Thần Hải Đại Thế Giới và Ngũ Tạng Trung Thế Giới trong cơ thể, Đông Vương Công vẫn luôn không tiếp tục khai tịch thế giới nội bộ.

Đầu tiên Đông Vương Công vì hậu tích bạc phát, ổn cố thực lực, thứ hai Đông Vương Công muốn xem quỹ tích phát triển của thế giới nội bộ, nếu xuất hiện sai sót, cũng có thể kịp thời sửa đổi.

Hiện tại xem ra thế giới nội bộ của Đông Vương Công không hề có vấn đề, đặc biệt là Thần Hải Đại Thế Giới, lúc này thế đầu phát triển cực kỳ mãnh liệt, sắp triệt để tiến hóa thành một phương Tiểu Thiên Thế Giới tồn tại.

Đó là một Tiểu Thiên Thế Giới thật sự, chứ không phải là hư nghĩ xưng hào mà Đông Vương Công tùy ý sách phong.

Trong cơ thể mang theo một phương Tiểu Thiên Thế Giới, không những sẽ khiến Đông Vương Công có trợ lực khổng lồ khi thôn thổ linh khí, đồng thời khi lĩnh ngộ pháp tắc chi lực cũng sẽ có một phương thế giới tương trợ, khi chiến đấu cũng có thể gia trì sức mạnh của Tiểu Thiên Thế Giới lên thân mình.

Ngũ Tạng Lục Phủ đều là trọng khí của nhân thể, bởi vậy Đông Vương Công muốn lúc này khai tịch ra Lục Phủ thế giới, để Ngũ Tạng Lục Phủ đều có thể đạt được cường hóa nguyên nguyên bất đoạn.

"Chỉ có nội phủ và nhục thân đồng thời cường đại, từ trong ra ngoài, đó mới là tư thái vô địch chân chính!" Đông Vương Công lúc này tĩnh tâm thể ngộ, đem đại lượng linh khí quán chú vào trong Lục Phủ, trước tiên ôn dưỡng, để tiện thích ứng với sự trùng xoát linh khí hải lượng tiếp theo.

Kể từ khi nhập Thánh cảnh, nội tạng của Đông Vương Công cũng

thập phần cường hãn.

Nếu trong nội tạng khai tịch ra thế giới, như vậy có thể khiến nội tạng đạt được cường hóa thêm một bước, hiện tại Đông Vương Công đang làm một bước này!

Đông Vương Công bế quan tu hành trong đại điện, toàn bộ linh khí Thiên Giới đều bị hấp dẫn.

Với thực lực cường giả Thánh cảnh của Đông Vương Công, một lần thôn thổ đều sẽ có hải lượng linh khí tụ tập, nếu không phải trong Thiên Đình linh khí nồng đậm như nước, chỉ sợ Đông Vương Công tùy tiện vài lần hô hấp, có thể thôn phệ sạch không linh khí vạn dặm xung quanh.

Lúc này Đông Vương Công vận chuyển thần thông thuật, vô lượng tinh quang đồng dạng được tiếp dẫn, cùng với linh khí quán chú vào trong cơ thể Đông Vương Công.

Lục Phủ của Đông Vương Công bắt đầu lần nữa bị cường hóa, ở đó trước đây khi khai tịch thần tàng có đại lượng linh khí chiếm cứ, hiện tại nội ngoại tương liên, nhất thời hình thành một tuần hoàn.

Trong Lục Phủ vô số linh khí ngưng tụ thành hóa hình thần thú, Kim Ngọc Kỳ Lân bốn vó đạp không, ngạo du Cửu Thiên, Hỏa Diễm Phượng Hoàng triển cánh, thần dực phủ mây.

Các loại dị tượng lần lượt trình hiện, chương hiển Lục Phủ chi địa của Đông Vương Công bất phàm.

Lúc này Đông Vương Công tay cầm Phương Thiên Họa Kích, một đạo linh quang tiến nhập vào cơ thể, nhất thời phân làm sáu, lần lượt chiếm giữ vị trí của Lục Phủ.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Đông Vương Công lập tức vận chuyển thần thông, sáu đạo thân ảnh cùng lúc chuyển động, Đông Vương

Công thổ khí khai thanh, "Trảm!" Một tiếng cự hưởng oanh long, trong Lục Phủ như khai thiên tích địa vậy, vô số không gian dưới Phương Thiên Họa Kích lần lượt mẫn diệt.

Nơi hư vô trong nháy mắt động loạn, Đông Vương Công một kích đánh mở không gian Lục Phủ chi địa, sau đó dùng pháp lực của bản thân trấn áp sáu phương.

Lúc này linh khí hải lượng điên cuồng dũng động, ào ào quán chú vào trong Lục Phủ của Đông Vương Công.

Đông Vương Công dùng vô thượng pháp lực trấn áp bạo loạn trong Lục Phủ, đồng thời chống lại sự tập kích của Hỗn Độn chi khí bên ngoài.

Sáu kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bị Đông Vương Công lần lượt quán chú vào trong Lục Phủ, Đông Vương Công muốn luyện hóa hợp nhất sáu kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo với Lục Phủ.

Đông Vương Công lúc này lại lấy ra vô số linh vật, đem những linh vật này cũng đều thả vào Lục Phủ.

Linh vật hóa thành Thiên Địa bản nguyên tinh thuần, cùng linh khí, tinh thần chi quang, đều bị Lục Phủ nhanh chóng hấp nạp.

Lúc này mười hai điều Pháp Tắc Thần Long trong thế giới Thần Hải phi vũ, tiến nhập vào thế giới Lục Phủ, dùng pháp tắc chi lực của bản thân diễn hóa thế giới.

Có mười hai chủng pháp tắc chi lực gia nhập, thế giới Lục Phủ của Đông Vương Công nhanh chóng ổn định lại.

Chương 236

Địa Hỏa Thủy Phong bên ngoài căn bản không uy hiếp được Đông Vương Công, hỗn loạn bên trong cũng nhanh chóng bình định, thanh trọc chi khí tách rời.

Đông Vương Công lúc này không còn để ý nữa, một lát sau thế giới sơ bộ thành hình, tuy nhiên phi thường nhỏ, thậm chí chỉ có thể gọi là không gian nội bộ.

Nhưng chỉ cần Đông Vương Công trong ngày sau vẫn luôn hoàn thiện, những không gian nhỏ bé này, đều có thể từ từ trưởng thành, trưởng thành đến cảnh giới Tiểu Thiên Thế Giới, sau đó lại hướng Trung Thiên Thế Giới tiến phát.

Đông Vương Công tế luyện thế giới Lục Phủ phi thường nhanh chóng, dù sao hiện tại y có kinh nghiệm phong phú, thực lực cũng đã đề thăng đến Thánh nhân chi cảnh, làm việc khẳng định thuận tiện hơn.

Khi Đông Vương Công lần nữa xuất quan, trên mặt Tây Vương Mẫu tràn đầy chờ đợi Đông Vương Công.

"Đế Quân, thực lực của ngài lại một lần nữa đề thăng!" Tây Vương Mẫu hiện tại ở trạng thái Á Thánh Đại Viên Mãn, Tam Thi đã chém sạch, chỉ còn kém một bước là có thể Tam Thi hợp nhất, sau đó đồng dạng thành Thánh nhân tôn vị.

Nhưng bước cuối cùng cũng là gian nan nhất, không có Hồng Mông Tử Khí trợ giúp, căn bản không cách nào thành Thánh.

Đông Vương Công lúc này lấy Hồng Mông Tử Khí trong tay ra, nói với Tây Vương Mẫu: "Thực lực của ta quả thật lại tinh tiến không ít, đây là một luồng Hồng Mông Tử Khí, nàng hãy cầm đi dùng

đi!" Tây Vương Mẫu nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay Đông Vương Công, do dự mãi không quyết, cuối cùng lại lắc đầu, cự tuyệt hảo ý của Đông Vương Công.

"Đế Quân, minh ngôn rằng Hồng Mông Tử Khí là tôn vị của Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy hiện tại có thể nhanh chóng thành Thánh, nhưng ngày sau tất định chịu Thiên Đạo hạn chế, e rằng khó mà leo lên đỉnh cao Đại Đạo." Tây Vương Mẫu vừa nói, vừa nhìn Đông Vương Công, tựa hồ đã lấy hết dũng khí, tiếp tục nói: "Cảnh giới của Đế Quân ngày sau ắt sẽ vượt xa cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu thiếp bị giam cầm tại cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, e rằng ngày sau sẽ rời xa ngài càng lúc càng nhiều, thiếp muốn mãi mãi bồi tiếp Đế Quân!" Tây Vương Mẫu ngôn từ kiên định, dù hiện tại bị khốn tại Á Thánh chi cảnh, nhưng lại không nguyện tự đoạn tiền trình.

Chỉ cần nỗ lực tu hành, sớm muộn sẽ có cơ hội đột phá Thánh cảnh, lúc đó có thể truy tùy bước chân của Đông Vương Công, đi leo lên đỉnh cao hiểm tuấn hơn.

Đông Vương Công lúc này mỉm cười an ủi, có giai nhân như Tây Vương Mẫu nguyện ý thường bạn tả hữu, Đông Vương Công thập phần cao hứng.

Chính như Tây Vương Mẫu đã nói, lúc đó Đông Vương Công không hề ẩn giấu, đã nói cho Tây Vương Mẫu biết lợi hại của Hồng Mông Tử Khí và Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu Tây Vương Mẫu hiện tại lợi dụng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, thì tự nhiên sẽ khiến cảnh giới hiện tại của nàng đột phi mãnh tiến, trực tiếp bước vào Thánh Nhân chi cảnh.

Nhưng như vậy, thành tựu ngày sau sẽ phi thường hữu hạn, thậm chí trực tiếp bị trói buộc tại cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đông Vương Công ôm Tây Vương Mẫu vào lòng, cười nói: "Quả

nhiên không khiến ta thất vọng, hiện tại dù nàng không thành Thánh, ta cũng có thể bảo hộ nàng chu toàn, lúc đó nếu không cách nào chứng đạo, đợi khi cảnh giới của ta càng thêm cao thâm, có thể tiếp tục dùng song tu chi thuật để trợ nàng ngộ đạo!" Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu là đạo lữ tiên thiên, nếu có thể tương hỗ phù trì, ắt sẽ cùng nhau đi xa hơn.

Bởi vậy Đông Vương Công cũng không hy vọng Tây Vương Mẫu sử dụng Hồng Mông Tử Khí, nhưng Đông Vương Công lấy Hồng Mông Tử Khí ra, lại thành tâm tương tặng.

Tâm tư của nữ nhân là tinh tế nhất, Đông Vương Công thân mang Hồng Mông Tử Khí, nếu không lấy ra cấp cho Tây Vương Mẫu, dù là vì tốt cho Tây Vương Mẫu, nhưng trong lòng đối phương khẳng định cũng sẽ suy nghĩ miên man.

Thấy Tây Vương Mẫu lúc này thẹn thùng, Đông Vương Công đem Hồng Mông Tử Khí giao vào tay nàng, "Hồng Mông Tử Khí nàng cứ giữ lấy trước, ngày sau nếu có nhu yếu, lấy ra dùng cũng không muộn!" Tây Vương Mẫu không ngừng gật đầu, sảng khoái thu lấy.

Hồng Mông Tử Khí thập phần trân quý, dù cho cả hai đều không muốn sử dụng, nhưng nếu hiện tại lấy ra cũng sẽ dẫn đến một trận tinh phong huyết vũ.

Nhưng Đông Vương Công cũng sẽ không vứt bỏ Hồng Mông Tử Khí, ngày sau nếu môn hạ đệ tử nào nguyện ý sử dụng, vừa hay có thể sớm có một vị Thiên Đạo Thánh Nhân xuất hiện.

Dù sao đâu phải ai cũng có thể thuận lợi đột phá, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng vì có sự tồn tại của Đông Vương Công, bởi vậy mới có thể bảo đảm ngày sau nhất định có thể chứng đạo.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công sau khi đàm đạo một trận, Đông Vương Công lại dẫn Tây Vương Mẫu bắt đầu bế quan.

Đông Vương Công hiện tại thực lực tinh tiến không ít, nếu nhân cơ hội trợ giúp Tây Vương Mẫu tu hành, khẳng định có thể giúp nàng đạt được không ít thu hoạch.

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa, Nhân Tộc cũng bắt đầu phát triển càng thêm mãnh liệt.

Kể từ sau khi Nữ Oa Thánh Nhân luyện đá vá trời, đại thủy của thế giới Hồng Hoang cuối cùng cũng bắt đầu lui đi, tuy nhiên thế nước vẫn hung mãnh, nhưng chung quy đã cấp cho Nhân Tộc thêm nhiều không gian sinh tồn.

Trong các bộ lạc Nhân Tộc, do trước đó Yêu Tộc đại tứ diệt sát, những Nhân Tộc phân tán ra ngoài đã sớm tử thương gần hết, chỉ có Thủ Dương Sơn nhất mạch có vài chục vạn Nhân Tộc được kéo dài.

Những năm đó trong Nhân Tộc quả thật xuất hiện một số người có thiên tư bất phàm, đáng tiếc tuổi thọ quá ngắn ngủi, khi thành đạo đại đa số đã bạc đầu trắng xóa, sau khi tiến nhập Tiên cảnh, cũng khó mà tiến thêm một bước.

Nhưng nguy hiểm trong Hồng Hoang cũng không hề giảm bớt, những mãnh thú yêu thú kia vẫn có thể dễ dàng bắt giết nhân loại.

Những năm đó sự phát triển của Nhân Tộc không hề thuận lợi, các loại thiên tai nhân họa, khiến sự phát triển của nhân loại trở thành một bộ sử máu và nước mắt.

Vào một ngày nọ, trong một bộ lạc nhân loại giữa Hồng Hoang, các thành viên trong tộc ai nấy đều hữu khí vô lực, hiển nhiên bị bệnh khí quấn thân, ngay cả việc ra ngoài săn bắn cũng không thể tiến hành.

Nếu tiếp tục như vậy, e rằng toàn bộ bộ lạc sẽ bị đói chết.

Lúc này, trên bầu trời một đạo kinh lôi giáng xuống, đánh nát cây lão thụ khô chết kia thành bốn năm mảnh, hùng hùng đại hỏa trong

nháy mắt nhiên thiêu.

Khối thịt khô treo trên cành cây kia cũng nhất thời vùi thân trong biển lửa, Toại Nhân thị vẻ mặt lo lắng, hắn là tộc trưởng toàn bộ lạc, hiện tại tộc nhân bộ lạc sinh bệnh, lương thực trở thành bảo chướng cuối cùng.

Nhưng thịt khô vùi thân trong biển lửa, nhìn thấy sắp bị thiêu hủy, lúc này Toại Nhân thị không màng tất cả xông vào trong lửa.

"Tộc trưởng!" Tộc nhân bộ lạc đều biết pháp của Toại Nhân thị, nhưng lại vô lực ngăn cản.

Trước đây tộc nhân bộ lạc vì ăn thịt sống, thịt thú hoang kia hiển nhiên không được sạch sẽ, mới khiến các chiến sĩ trong bộ lạc đều sinh bệnh.

Lúc này Toại Nhân thị không màng tất cả giành lại miếng thịt nạc, may mắn chỉ là một cây khô đang nhiên thiêu, thế lửa cũng không hung mãnh, với thể chất của Toại Nhân thị sẽ không bị thiêu chết.

Toại Nhân thị lúc này nhìn miếng thịt thú đã nướng chín trong tay, ngửi mùi hương nồng đậm kia, có một loại xung động thực dục đại động.

Toại Nhân thị không hiểu, liền cầm miếng thịt nướng chín kia ăn.

Trong nháy mắt một luồng khí tức hương điềm truyền đến, Toại Nhân thị ăn xong thịt nướng, trong cơ thể tràn đầy sức mạnh.

Lúc này Toại Nhân thị nhìn thấy sức mạnh của hỏa diễm, lập tức bảo hộ ngọn lửa chưa tắt kia, sau đó phân chia thịt nướng còn lại cho các chiến sĩ bộ lạc.

Những chiến sĩ kia sau khi ăn xong, từng người nhanh chóng khôi phục, chấn kinh quỳ bái Toại Nhân thị, lúc này vô số khí vận gia thân, Toại Nhân thị cảm giác đã nắm bắt được điều gì đó.

Toại Nhân thị bèn nghĩ cách bảo tồn hỏa diễm, đồng thời hồi ức cảnh tượng sấm sét đánh vào đại thụ năm xưa.

Toại Nhân thị thu thập cỏ khô và lá cây khô, cành cây, sau đó dùng phương thức dùng đá đánh để thao tác.

Sau vô số lần thử nghiệm thất bại, Toại Nhân thị cuối cùng đã phát hiện ra phương pháp khoan gỗ lấy lửa.

Dùng cây gậy gỗ cứng rắn nhanh chóng ma sát, cuối cùng đã châm lửa thành công.

Ngọn lửa đầu tiên trong Nhân Tộc nhiên thiêu, Toại Nhân thị tâm phúc chí, trên trời một luồng Công Đức chi khí giáng xuống, trong nháy mắt gia trì lên thân Toại Nhân thị.

Lúc này trong Thiên Đình, Đông Vương Công cũng đạt được đại lượng Công Đức chi khí, bởi vì luồng sấm sét kia, chính là do Đông Vương Công bổ xuống cây khô, lấy đó dẫn đạo Toại Nhân thị khoan gỗ lấy lửa thành công.

Toại Nhân thị đạt được Công Đức chi khí, lại thêm vận khí gia thân, nhất thời biết được tiền nhân hậu quả.

Chương 237

Lúc này Toại Nhân thị hướng về bầu trời cúi lạy, mở miệng nói: "Từ nay về sau, bộ lạc Toại Nhân thị của ta đổi thành Hỏa Chi Bộ Lạc!

Lấy hỏa diễm làm đồ đằng của bộ lạc!" Toại Nhân thị tuyên cáo với thiên địa, lúc này lại có một luồng Công Đức chi khí giáng xuống, công cụ khoan gỗ lấy lửa trong tay Toại Nhân thị, nhất thời trở thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Kể từ sau khi Toại Nhân thị phát minh ra khoan gỗ lấy lửa, bộ lạc của hắn đã thoát khỏi giá lạnh và sự tập kích của dã thú, tệ đoan ăn sống huyết nhục cũng được cải biến, bệnh tật tránh xa bộ lạc.

Bộ lạc Toại Nhân thị nhanh chóng lớn mạnh, sau đó trở thành bộ lạc cường đại nhất phụ cận, một số bộ lạc yếu kém xung quanh lần lượt quy phụ, dần dần dung nhập vào bộ lạc Toại Nhân thị.

Khí vận của Toại Nhân thị cũng trở nên càng ngày càng cường thịnh, thực lực không ngừng đề thăng, nhanh chóng đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, trở thành một trong các Nhân Tộc Tiên Tổ ngang hàng với Truy Y thị.

Việc Đông Vương Công âm thầm trợ giúp Nhân Tộc, đạt được Thiên Đạo Công Đức, những Lục Thánh còn lại đều thấy rõ ràng.

Kể từ sau khi Đông Vương Công đạt được Công Đức, Lục Thánh đồng dạng suy tính việc đạt được một số Công Đức chi khí từ Nhân Tộc.

Dù sao hiện tại họ đều hiểu rõ, Vu Yêu hai tộc diệt vong, Nhân Tộc là nhân vật chính thiên định của tương lai, chỉ cần trợ giúp Nhân Tộc, có thể từ đó kiếm được đại lượng Công Đức chi khí.

Bởi vậy Lục Thánh lần lượt hành động, đều muốn kiếm lấy Tiên Thiên Công Đức chi khí.

Công Đức chi khí tác dụng cực đại, điều tốt nhất là trực tiếp đề thăng thực lực, đối với Thiên Đạo Thánh Nhân, dùng Công Đức chi khí đề thăng tu vi, đó là lựa chọn tốt nhất.

Đông Vương Công lại không muốn làm như vậy, y không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, bởi vậy không nguyện bị Thiên Đạo trói buộc, Công Đức chi khí, tự nhiên sẽ không dùng để đề thăng tu vi.

Lúc này Thiên Đạo Lục Thánh muốn từ Nhân Tộc kiếm lấy Công Đức chi khí, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mấy vị Giáo Chủ ban đầu đều đại tứ thu nhận môn đồ, từ trong Nhân Tộc chọn lựa những người có tư chất ưu tú nhập môn, trở thành môn sinh của mình, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn kiêu ngạo cũng chọn vài đệ tử.

Nhưng cách làm như vậy tuy có hiệu quả, nhưng lại thập phần vi nhược, căn bản không có tác dụng lớn.

Cuối cùng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân đã phát hiện ra một biện pháp phi thường hữu hiệu, nhưng một mình hai người lại không làm được chuyện này, chỉ có thể cầu trợ các Thánh nhân khác giúp đỡ.

"Đạo huynh, trọng tân tế luyện thế giới Hồng Hoang, quả thật là một kiện thiên đại công đức, nhưng e rằng không phải Lục Thánh hợp nhất, bần đạo căn bản không cách nào hoàn thành a!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt kích động, thế giới Hồng Hoang đã trải qua nhiều lần lượng kiếp như vậy, sớm đã tàn phá không chịu nổi, nếu tiếp tục như vậy, toàn bộ linh khí của thế giới Hồng Hoang đều sẽ từ từ hao hết.

Chính bởi vậy, Tây Phương Nhị Thánh mới đưa ra chủ ý tế luyện

thế giới Hồng Hoang.

Nếu có thể tái diễn Địa Hỏa Thủy Phong, thì tương đương với một lần khai thiên tích địa mới, Công Đức trong đó tự nhiên không thể hạn lượng.

Nhưng trên cơ sở thế giới Hồng Hoang trọng tân diễn hóa thế giới, lại không phải chuyện nhỏ để đùa giỡn, dù hai Thánh hợp lực, cũng căn bản không có nắm chắc.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này mở miệng nói: "Chúng ta lên Côn Lôn Sơn, cầu trợ Đại sư huynh Thái Thanh Thánh Nhân, thỉnh Tam huynh đệ xuất thủ hợp tác, việc này hẳn đã thập phần nắm chắc!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân muốn như vậy, Chuẩn Đề tuy lo lắng Công Đức chi lực sẽ bị phân chia, nhưng hai người lại không làm thành, chỉ có thể cầu trợ Tam Thanh lão tổ.

Hai vị Giáo Chủ sau khi thu thập một phen, lập tức cưỡi tường vân đến Côn Lôn Sơn.

Lúc này Tam Thánh Côn Lôn Sơn, đã chờ đợi rất lâu trong động phủ.

Trên Côn Lôn Sơn một vùng khí lành bao phủ, Tam Thanh đồng tâm hiệp lực, một môn ba Thánh, đây là cảnh tượng hiếm thấy trong Hồng Hoang, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng vô cùng hâm mộ.

Lúc này Tam Thanh Lão Tổ đang đợi trong động phủ, thấy tường vân của Tây Phương Nhị Thánh bay đến, Thái Thanh Thánh Nhân chắp tay từ xa cười nói: "Hai vị sư đệ, đường xa vạn dặm, thật vất vả cho hai vị!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân vội vàng hạ vân đầu, cười nói: "Tam vị sư huynh, ý của chúng ta chắc các huynh đều đã hiểu, không biết ý huynh thế nào?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân đi thẳng vào vấn đề, Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu nói: "Chuyện này rất tốt, nhưng năm vị chúng ta cùng đi, nếu thiếu Nữ Oa sư muội, e rằng sẽ làm tổn

thương tình đồng môn, nên mời Nữ Oa sư muội thì tốt hơn." Tiếp Dẫn Thánh Nhân liên tục gật đầu, thêm một Nữ Oa Thánh Nhân cũng không sao, dù sao đã mời Tam Thanh rồi, có thêm Nữ Oa cũng không thành vấn đề.

"Mọi việc xin đều do sư huynh làm chủ!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân rất biết làm việc, trực tiếp giao đại quyền cho Thái Thanh Thánh Nhân.

Như vậy không những khiến huynh đệ Tam Thanh có thêm mặt mũi, mà còn khiến họ dốc toàn lực xúc tiến việc này.

Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu cười nói: "Nếu đã vậy, chúng ta cùng đến Oa Hoàng Cung một chuyến!" Năm vị Thánh Nhân đã bàn bạc xong, liền cưỡi mây bay đến Oa Hoàng Cung.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân cũng sớm đã tâm sinh cảm ứng, sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, chờ mấy vị sư huynh đến mời.

Năm vị Thánh Nhân đến Oa Hoàng Cung, đã có Hồng Loan mở cổng cung, Nữ Oa Thánh Nhân từ xa nghênh đón.

"Chư vị sư huynh, sư muội có thất lễ không kịp nghênh đón, mong các sư huynh đừng trách tội!" Nữ Oa Thánh Nhân cười rạng rỡ như hoa, nhất thời toát ra vạn phần phong tình.

Thái Thanh Thánh Nhân cười nói: "Việc chính của chúng ta quan trọng, sau này hàn huyên cũng không muộn!" Nữ Oa Nương Nương gật đầu nói: "Chính đáng là như vậy, nhưng lúc này, chúng ta không cần thông báo cho Đông Vương Công đạo hữu sao?" Nữ Oa Nương Nương vừa hỏi vậy, mấy vị Thánh Nhân đều lộ vẻ ngượng ngùng.

Ai cũng biết tái luyện Hồng Hoang nhất định sẽ thu được đại lượng công đức, nhưng nếu để Đông Vương Công nhúng tay vào, e rằng khí công đức, Đông Vương Công sẽ lấy mất phần lớn.

Dù sao thực lực của Đông Vương Công cường hãn, thâm bất khả trắc, lại có Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung, hai kiện chí bảo đều có thể bình ổn địa hỏa thủy phong, đối với việc tái diễn Hồng Hoang đại địa có trợ giúp cực lớn.

Nữ Oa Nương Nương lúc này vừa hỏi, thấy biểu tình của chư Thánh, liền biết mình đã nói lỡ lời.

Nhất thời ai cũng không biết nên mở lời thế nào, cảnh tượng bỗng trở nên vô cùng khó xử.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân tự nhiên là không muốn nhất Đông Vương Công tham gia vào, chuyện do hai người họ khởi xướng, làm sao có thể để Đông Vương Công không hợp với họ nhúng một tay vào chứ?

Thế nhưng đúng lúc này, không gian gợn sóng không ngừng, một tiếng cười sang sảng truyền đến.

"Không cần chư vị Thánh Nhân phải chạy đôn chạy đáo, Đông Vương Công không mời mà đến, phải đa tạ mọi người đều còn nhớ ta là một vị Thiên Đế, ha ha!" Đông Vương Công cũng rất mặt dày, đã nói hết lời rồi.

Lúc này thấy Đông Vương Công hiện thân, Lục Thánh cũng không tiện ngăn cản.

"Đang định đến Thiên Đình thỉnh mời, nếu Đế Quân đã giá lâm, chúng ta đang bàn bạc việc này!" Thái Thanh Thánh Nhân không muốn đắc tội Đông Vương Công, lời nói chuyển hướng, nở nụ cười tươi tắn.

Bảy vị Thánh Nhân cùng nhau đi về phía Hồng Hoang, trên đường định ra sách lược.

Tái diễn Hồng Hoang đại địa, không phải là biến Hồng Hoang thế

giới thành hỗn độn, mà là hợp nhất, dung hợp những nơi bị tổn hại nghiêm trọng, sau đó hình thành một trường vực mới.

Quyết định tái diễn hóa một giới, đặt tên là Địa Tiên Giới, thu nhỏ Hồng Hoang thế giới theo tỷ lệ, sau đó đặt vào Địa Tiên Giới.

Đây là lực lượng thu lấy thiên sơn, di chuyển nhật nguyệt tinh tú, phi phàm Thánh Nhân không thể làm được.

Như vậy, không những có thể bổ sung những chỗ hư hại của Hồng Hoang thế giới, mà còn có thể giữ gìn linh khí của Hồng Hoang thế giới một cách hoàn hảo, không đến nỗi theo thời gian dần dần trôi vào hỗn độn.

Mấy vị Thánh Nhân sau khi bàn bạc xong, liền lần lượt hành động, sức mạnh của Thất Thánh mạnh mẽ đến nhường nào, vừa động thủ, lập tức khuấy động phong vân vô biên.

Đông Vương Công dùng Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung trấn áp tất cả, Thái Thanh Thánh Nhân dùng Thái Cực Đồ phân tách địa hỏa thủy phong, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì cầm Bàn Cổ Phiên khai mở một phương.

Mấy vị Thánh Nhân còn lại mỗi người thi triển thần thông, kiến tạo một phương Địa Tiên Thế Giới.

Với sức mạnh của chư Thánh, dốc toàn lực thi triển, sau khi trải qua ba ngàn năm, Địa Tiên Giới lặng lẽ thành hình.

Chương 238

Lúc này Lục Thánh đã luyện chế Địa Tiên Giới thành công, vô số sinh linh đều lần lượt được chuyển vào trong đó.

Những sinh linh yếu ớt căn bản không hề hay biết, những tu sĩ cường đại thì không muốn đắc tội Lục Thánh, nên đều không nói không rằng.

Địa Tiên Giới liên thông trực tiếp với Hồng Hoang thế giới, có thể nói là không có điểm khác biệt với việc ở trong Hồng Hoang.

Chỉ là Địa Tiên Giới nhỏ hơn, địa phương được quy hoạch hợp lý hơn.

Bốn Đại Bộ Châu lần lượt xuất thế, được chư Thánh đặt tên từng cái một.

Nam Chiêm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Đông Thắng Thần Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Bốn châu phân chia loại hình, vạn vật trong đó hoàn toàn được thu lại, căn bản không hề thay đổi.

Như vậy, mấy vị Thánh Nhân cũng lần lượt tiến vào Địa Tiên Giới, mỗi người đều có đạo trường khai mở, nên cũng bình an vô sự.

Địa Tiên Giới vừa thành, Hồng Hoang thế giới lại được chư Thánh sửa sang một lượt, vùng đất Tây Phương cằn cỗi được bổ sung, so với trước đây không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, khiến Tây Phương Nhị Thánh vô cùng hài lòng.

Hiện tại toàn bộ Hồng Hoang thế giới hồn nhiên nhất khí, không khuyết không hở, lúc này Thiên Đạo có cảm ứng, lập tức ban xuống vô biên khí công đức.

Lục Thánh đều vẻ mặt hưng phấn, lúc này Đông Vương Công nhìn cũng cười.

Khí công đức trên không trung chia làm bảy phần, trong đó ba phần trực tiếp tiến vào tay Đông Vương Công, bảy phần công đức còn lại, bị Thiên Đạo định cho Lục Thánh chia chác.

Đông Vương Công một mình độc chiếm ba phần, khiến trong lòng Lục Thánh đều bất mãn, chuyện này Đông Vương Công cưỡng ép gia nhập, cuối cùng lại để Đông Vương Công hưởng lợi lớn, quả thực khiến Lục Thánh khó mà chấp nhận.

Thế nhưng lúc này ai cũng không dám nói, dù sao thực lực của Đông Vương Công mạnh nhất, trong lúc khai tích Địa Tiên Giới vừa rồi, người ra sức nhiều nhất chính là y.

Cứ như vậy, Đông Vương Công ngược lại trở thành người hưởng lợi lớn nhất.

Nhìn Lục Thánh khó chịu trong lòng, nhưng lại không dám nói rõ, Đông Vương Công sớm đã có chút nhịn không được.

"Địa Tiên Giới khai tích hoàn thành, chư vị đạo hữu, ta cũng nên trở về Thiên Đình, sau này nếu có sai bảo, có thể tìm ta!" Đông Vương Công từ biệt Lục Thánh, liền rời khỏi Hồng Hoang, quay về Thiên Đình.

Lúc này chỉ còn lại Lục Thánh, từng người nhìn nhau, không biết nên nói gì.

Mọi người trù tính nửa ngày, lại làm áo cưới cho Đông Vương Công, quả thực trong lòng vô cùng bức bối, nhưng lại không thể nói ra.

"Chư vị, chúng ta đã hoàn thành việc này, lần này cũng không phải không thu được gì, chúng ta về sớm, tự mình tu hành đi!" Thái Thanh

Thánh Nhân cũng không còn cách nào, sự việc đã đến nước này, lại không có sức phản kháng, chỉ đành chấp nhận số mệnh.

Lục Thánh từ biệt nhau, liền lần lượt trở về đạo trường của mình.

Đông Vương Công tham gia khai tích địa hỏa thủy phong, tái tạo Địa Tiên Giới, lần này khí vận mà Đông Vương Công thu được nhiều hơn các Thánh Nhân khác không chỉ gấp bội.

Sau khi trở về Thiên Đình, Đông Vương Công phát hiện khí vận trở nên càng ngưng luyện hơn, khí vận thần long nguyên bản, hiện tại càng thêm cường đại, cách cảnh giới Á Thánh đại viên mãn cũng chỉ còn một bước ngắn.

"Khí vận kim long cũng có thể tiến hóa Thánh Cảnh, nhưng e rằng phải triệt để tập hợp toàn bộ khí vận Hồng Hoang, mới có thể cuối cùng khiến khí vận kim long siêu phàm nhập Thánh!" Đông Vương Công gác lại chuyện khí vận kim long, hiện tại điều quan trọng nhất là đề thăng thực lực, khí vận kim long nếu có thể đột phá thì tốt nhất, điều đó sẽ mang đến trợ lực lớn cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công lại lần nữa đặt khí công đức thu được lần này vào Càn Khôn Đỉnh, hiện tại trong Càn Khôn Đỉnh tích trữ đại lượng khí công đức, Đông Vương Công nhất định phải luyện chế Càn Khôn Đỉnh thành một kiện công đức chí bảo.

Một kiện tiên thiên công đức chí bảo, uy lực nhất định sẽ khiến người ta kinh ngạc lớn.

Dùng tiên thiên công đức chí bảo trấn áp khí vận bản thân, nhất định có thể khiến khí vận của Đông Vương Công càng thêm ngưng tụ, kéo dài.

Đông Vương Công từ khi bắt đầu tu hành đã tích lũy tiên thiên công đức chi khí, hiện tại đã trải qua mấy lượng kiếp, khí công đức

thu thập được vô cùng kinh người.

Tuy nhiên muốn đề thăng Càn Khôn Đỉnh đến cấp độ tiên thiên công đức chí bảo, khí vận hiện tại Đông Vương Công có vẫn chưa đủ.

Đông Vương Công trước đây đã dùng Thông Thiên Kiến Mộc làm trụ chống trời, hiện tại Kiến Mộc đã triệt để dung hợp với Hồng Hoang thế giới, và liên kết với Trung Thiên thế giới, Tiểu Thiên thế giới bên ngoài Hồng Hoang.

Nhờ Thông Thiên Kiến Mộc chống đỡ trời đất, bản thân Đông Vương Công có thể liên tục thu được khí công đức.

Chính vì lẽ đó, Đông Vương Công mới không lo lắng khí công đức tương lai không đủ dùng.

Phương diện Nhân Tộc tương lai, cũng là một nguồn gốc lớn để Đông Vương Công thu được khí vận.

Là Nhân Tộc nhân vật chính của trời đất, tương lai nhất định sẽ triệt để chiếm giữ Địa Tiên Giới, điều này đều là những thứ đã được chứng kiến trong dòng sông lịch sử.

Con người tuy yếu ớt, nhưng ưu thế sở hữu cũng vô cùng rõ ràng.

Hiện tại Đông Vương Công đã dung nhập Thập Nhị Sinh Tiêu vào trong loài người, Nhân Tộc đầu tiên là Bàn Thạch, lại có đệ tử của Đông Vương Công là Khổng Tuyên, Bạch Viên, những thứ này đều là hậu thủ của Đông Vương Công.

Trong lúc Đông Vương Công đang tu hành trong Thiên Đình, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên tìm đến Đông Vương Công.

Tây Vương Mẫu vẻ mặt cười tươi, Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, cười nói: “Xảy ra chuyện tốt sao?

Khiến nàng vui vẻ đến vậy?" Tây Vương Mẫu ngượng ngùng cười nói: "Lần trước chúng ta song tu, sau đó thiếp mới phát hiện, đã có tin vui rồi!" Đông Vương Công nghe vậy sững sờ, lập tức cười lớn, "Ha ha, xem ra công chúa nhỏ của ta sắp ra đời rồi!" Đông Vương Công lập tức đứng dậy, đỡ Tây Vương Mẫu ngồi xuống, vuốt ve trên bụng của Tây Vương Mẫu.

Vừa rồi Đông Vương Công bấm ngón tay tính toán, đúng là lúc tiểu sinh mệnh sắp ra đời.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu âm dương hòa hợp, kết xuất sinh mệnh quả thực là tự nhiên.

Công chúa nhỏ này, chính là Long Cát Công Chúa của Phượng Hoàng Sơn Đẩu Khuyết Cung sau này, trong Phong Thần Long Cát Công Chúa đại phóng thần uy, cũng là một nữ tiên phi phàm.

Nhưng cuối cùng Long Cát Công Chúa chết dưới sự vây giết, bị phong làm thần Hồng Loan Tinh.

Hiện tại Đông Vương Công còn tại thế, nhất định sẽ không để Long Cát Công Chúa tái tao kiếp nạn.

Lúc này Đông Vương Công hưng phấn nhìn Tây Vương Mẫu, nhưng Đông Vương Công lần đầu làm cha, khi ở bên ngoài thì giết chóc quả quyết, sắt máu vô tình, nhưng hiện tại có con cái, tâm tình lại hoàn toàn khác biệt.

Xưa kia Yêu Hoàng Đế Tuấn mười vị thái tử bị giết, Đế Tuấn nổi giận như điên, lúc đó Đông Vương Công còn chế giễu Đế Tuấn.

Nhưng hiện tại, nếu chuyện xảy ra trên người mình, Đông Vương Công chắc cũng không khá hơn là bao.

"Đế Quân, xin yên tâm tu hành, chỉ có thực lực cao cường, ngài mới có thể bảo vệ mẫu nữ chúng thiếp bình an vô sự!" Tây Vương

Mẫu vốn định báo tin vui cho Đông Vương Công, sợ làm lỡ việc tu hành của Đông Vương Công, nên trực tiếp đứng dậy rời đi.

"Ha ha, tốt!

Chương 239

Vì mẫu nữ ta, ta cũng phải nỗ lực tu hành, ban cho các nàng một gia đình an ổn!" Đông Vương Công lúc này tràn đầy ý chí chiến đấu, điều chỉnh tốt tâm tình, lại lần nữa đắm chìm vào tu hành.

Đông Vương Công đắm chìm trong tu hành, không biết tự lúc nào đã tiến vào cảnh giới thần kỳ của Đạo.

Lần bế quan này không biết bao nhiêu năm tháng, đến khi Đông Vương Công tỉnh lại lần nữa, mới chợt nhớ đến Tây Vương Mẫu.

"Vừa tu luyện cả ngàn năm, e rằng con gái ta cũng đã trưởng thành rồi!" Đông Vương Công trong lòng kích động, không kịp củng cố tu vi, trực tiếp rời khỏi nơi bế quan.

Lúc này Tây Vương Mẫu tâm có sở cảm, dẫn Long Cát Công Chúa đến trước mặt Đông Vương Công.

Nhìn cô nương lớn thướt tha duyên dáng trước mặt, Đông Vương Công trong lòng vô cùng vui mừng, trong mắt cũng tràn đầy vẻ yêu thương.

"Long Cát bái kiến phụ vương!" Long Cát Công Chúa cúi lạy duyên dáng, hiển nhiên được Tây Vương Mẫu giáo dục lễ phép.

Đông Vương Công cười nói: "Ta bế quan quên mất thời gian, hiện tại con gái đã lớn thế này, ta mới lần đầu nhìn thấy, quả là phụ thân ta đã bạc đãi con rồi!" Long Cát Công Chúa cười nhào vào lòng Đông Vương Công, cười nói: "Phụ vương một lòng tu hành, tự nhiên ngộ đạo là điều quan trọng, phụ nữ chúng ta lúc nào cũng có thể đoàn tụ!" Đông Vương Công lúc này cười lớn không ngừng, cảm thấy vô cùng an ủi, lúc này Đông Vương Công tiện tay lấy ra hai kiện tiên thiên linh bảo.

“Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cầm lấy phòng thân, một công một thủ thật là hỗ trợ lẫn nhau, nhưng bảo bối rốt cuộc cũng chỉ là vật ngoại thân, tuyệt đối đừng ỷ lại!” Đông Vương Công đặt hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo vào tay Long Cát Công Chúa, nhất thời Long Cát Công Chúa lại có chút do dự không dứt.

“Phụ vương, mẫu hậu đã ban thưởng mấy kiện linh bảo rồi, nữ nhi vẫn chưa luyện hóa hết!” Long Cát Công Chúa vừa nói vậy, Đông Vương Công lại cười.

Long Cát Công Chúa tuy rằng truyền thừa được ưu điểm của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, nhưng hiện tại cũng chỉ là một Thái Ất Kim Tiên nho nhỏ, những gì Tây Vương Mẫu ban thưởng đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, luyện hóa một kiện cũng phải mất ngàn năm vạn năm.

Hiện tại Đông Vương Công lại ban thêm hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, e rằng Long Cát Công Chúa không cần tu hành, chỉ luyện hóa linh bảo thôi cũng đã tốn rất nhiều thời gian rồi.

Đông Vương Công cười nói: “Nếu đã vậy, bảo bối trước hết cứ để mẫu hậu bảo quản, lúc nào cần thì lại xin mẫu hậu là được!” Đông Vương Công giao hai kiện tiên thiên linh bảo cho Tây Vương Mẫu, dù sao đó cũng là do phụ vương ban thưởng, vì vậy Long Cát Công Chúa cũng không từ chối nhiều.

Gia đình ba người nói chuyện phiếm trong đại điện, lúc này Đông Vương Công mới cảm thấy, tu tiên hỏi đạo cũng không còn cô độc và tịch mịch như trước kia y vẫn nghĩ.

Đông Vương Công dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật quan sát, phát hiện sau khi Long Cát Công Chúa ra đời, khí vận cũng tăng thêm một phần lớn, hiển nhiên con cái đối với Đông Vương Công mà nói,

cũng là một phần quan trọng để tăng cường khí vận!

Chiếm giữ ngôi vị Thiên Đế, lại có con cái, tương đương với ngôi vị kéo dài, khí vận đương nhiên sẽ tăng thêm không ít.

Địa Tiên Giới được kiến lập, sinh linh Hồng Hoang không còn ở trên Hồng Hoang đại địa nữa, Địa Tiên Giới giống như hình ảnh thu nhỏ của Hồng Hoang, vừa nương tựa vào Hồng Hoang thế giới, lại vừa độc lập bên ngoài Hồng Hoang thế giới.

Tựa như có một trận pháp tuyệt thế, dùng đại trận cách ly Địa Tiên Giới, phần còn lại của Hồng Hoang thì ẩn giấu bên ngoài Địa Tiên Giới.

Trong Hồng Hoang vạn vật nhanh chóng phát triển hùng mạnh, mọi thứ dường như đều tràn đầy sinh cơ, một ngày nọ bộ lạc Hữu Sào Thị của Nhân Tộc bị vô số dã thú tập kích, tộc nhân chết và bị thương vô số.

Hữu Sào Thị có cảm ngộ mà phát minh, mô phỏng dã thú trong núi, chim bay trong rừng, xây dựng một hang đá trong bộ lạc của mình.

Như vậy, quả nhiên giúp tộc nhân đêm tối thành công chống lại sự tập kích của dã thú.

Hơn nữa hang đá kiên cố, kín kẽ không lọt gió, có thể che gió chắn mưa cho tộc nhân, tăng cường đáng kể tỷ lệ sống sót của tộc nhân.

Hang đá vừa thành, Hữu Sào Thị lập tức ý niệm thông suốt, tiên thiên công đức chi khí nhập thể, trực tiếp đề thăng thực lực của Hữu Sào Thị lên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng Hữu Sào Thị cũng như Truy Y Thị, Toại Nhân Thị, chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên mà không có pháp môn tu hành, vì vậy không thể phát huy được sức chiến đấu vốn có.

Hữu Sào Thị tuyên cáo với toàn bộ bộ lạc: "Từ nay về sau, bộ lạc

của ta đổi tên thành Hữu Sào Bộ Lạc!" Đến đây Tam Tộc Nhân Loại lần lượt xuất thế, loài người cũng thoát khỏi hiểm địa cận kề diệt vong.

Lúc này Đông Vương Công đang ở Thiên Đình xa xôi, lập tức thu được một luồng khí công đức lớn, việc Hữu Sào Thị có thể xây dựng hang đá, chính là do Đông Vương Công đã ngầm động tay chân, vì vậy khí công đức tự nhiên có một phần của Đông Vương Công.

Tam Tộc Nhân Loại lần lượt xuất thế, loài người bắt đầu bước lên vũ đài lịch sử, thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp triệt để kết thúc.

Mặc dù hiện tại Nhân Tộc còn lâu mới đủ sức xưng là nhân vật chính của trời đất, nhưng cũng có điều kiện để tranh giành thiên địa.

Chính vào lúc này, Thiên Đình lại có hai vị khách quý đến!

"Hạo Thiên, Dao Trì, bái kiến Đế Quân!" Hai vị đồng tử của Đạo Tổ Hồng Quân đến bái phỏng, đây là chuyện hiếm có.

Đông Vương Công cười nói: "Hai vị sư đệ sư muội, không cần đa lễ, chúng ta đều là môn hạ Đạo Tổ, đường xa mà đến, quả là khiến nhà tranh bừng sáng!" Đông Vương Công cười bảo thị nữ bên cạnh mời ngồi, Hạo Thiên thì cười nói: "Sư huynh không cần khách khí, ta phụng pháp chỉ của Đạo Tổ, mời Đông Vương Công sư huynh và chư vị Đại La Kim Tiên đến Tử Tiêu Cung." Lúc này Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công nhìn nhau, cả hai lập tức hiểu rõ.

Hiện tại Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, Nhân Tộc cũng dần dần có dấu hiệu quật khởi, Hồng Quân Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, Đông Vương Công chiếm giữ Thiên Đình, mọi chuyện đều phải có một lời giải thích cho xong.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Các Thánh Nhân khác, chắc cũng đã biết việc này rồi, vậy chúng ta cùng đi đến Tử Tiêu Cung!" Hạo

Thiên và Dao Trì lần lượt gật đầu, "Sư huynh mời!" Đông Vương Công dẫn văn võ quần thần, cùng hai đồng tử cùng nhau đi đến Tử Tiêu Cung.

Lần này Hạo Thiên và Dao Trì cũng không tiếp tục giữ thân phận đồng tử, Hạo Thiên thân cao tám thước, tướng mạo vĩ đại, khí chất vương giả tràn ngập bốn phương, Dao Trì Tiên Tử cũng thướt tha duyên dáng, nổi bật khác thường, khí tức phiêu dật vô cùng thoát tục.

Hai người có thể trở thành đồng tử bên cạnh Đạo Tổ, tự nhiên đều là tư chất tốt vạn người chọn một.

Bất kể về dung mạo, căn nguyên, phúc duyên, đều là thượng thừa nhất.

Còn việc Đạo Tổ để hai vị đồng tử tự mình đến thỉnh mời Đông Vương Công, điểm thứ nhất tự nhiên là trọng thị Đông Vương Công, điểm thứ hai là muốn Hạo Thiên và Dao Trì tiếp xúc qua lại nhiều với Đông Vương Công, để chuẩn bị cho những việc sau này.

Hạo Thiên và Dao Trì đi theo Đạo Tổ nhiều năm, có thể nói là vướng bận duy nhất của Đạo Tổ, vì vậy Đạo Tổ cũng sẵn lòng làm một số việc cho hai người họ.

Trên đường Đông Vương Công và Hạo Thiên Dao Trì nói chuyện rất vui vẻ, không lâu sau đã đến Tử Tiêu Cung.

Không bao lâu, từng tu sĩ lần lượt đến Tử Tiêu Cung.

Những người có tư cách đến lần này, đều là cường giả đại thần thông một phương, có thể nói là những sinh linh nắm giữ tương lai của Hồng Hoang thế giới.

Thấy Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp thân Thiên Đạo lại lần nữa hiện thân, chúng sinh lần lượt hành lễ, "Tham kiến Đạo Tổ!

Đạo Tổ kim an!" Đông Vương Công lúc này thì tỉ mỉ đánh giá

Hồng Quân Đạo Tổ, khí tức hiện tại của Đạo Tổ phiêu diêu bất định, phảng phất như đang ở giữa có và không, nhìn như không tồn tại trong thế giới này, lại như toàn bộ thế giới đều là cái bóng của Đạo Tổ.

Đông Vương Công lén lút dùng Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật dò xét khí vận của Đạo Tổ, nhưng nhìn thấy lại là một vùng mờ mịt.

Khí vận của Đạo Tổ giống như một cây đại thụ chọc trời khổng lồ, che trời che nắng, không thấy đầu cuối, nhưng cây đại thụ lại cắm rễ sâu vào trong Hồng Hoang thế giới, dung hợp với trời đất thành một thể.

Hồng Quân Đạo Tổ dường như đã nhận ra Đông Vương Công dò xét, nhìn về phía Đông Vương Công, lúc này Đông Vương Công vội vàng thu lại thần thông, làm ra vẻ yên tĩnh lắng nghe.

Đạo Tổ lúc này mở lời nói: "Vu Yêu lượng kiếp đã kết thúc, hai tộc tử thương vô số, đó là quả báo của trời định.

Nếu Hồng Hoang thái bình, tương lai nhất định sẽ có tân nhân vật chính quy vị." Thái Thanh Thánh Nhân lúc này mở lời hỏi: "Xin hỏi lão sư, nhân vật chính của trời đất tương lai là chủng tộc nào?" Tâm tư của Thái Thanh Thánh Nhân, chính là tâm tư của tất cả các sinh linh khác, hiện tại hai tộc Vu Yêu đã rút lui, tương lai nếu tân nhân vật chính quật khởi, những tu sĩ này có thể sắp đặt trước, mưu tính những gì cần thiết cho tương lai.

Đạo Tổ mở lời nói: "Thế cục tương lai khó lường, tất cả tộc quần Hồng Hoang đều có cơ hội trở thành nhân vật chính, tất cả đều phải xem cơ duyên tạo hóa của mỗi người!" Đạo Tổ vừa nói vậy, Đông Vương Công liền như hiểu ra, tuy rằng hiện tại Nhân Tộc có tiềm lực trở thành nhân vật chính của trời đất, nhưng nếu thiên cơ biến đổi, thân phận nhân vật chính của trời đất của Nhân Tộc bất cứ lúc nào

cũng có thể bị tước đoạt.

Chương 240

Dù sao Nhân Tộc hiện tại quả thực yếu ớt, so với những tộc Vu Yêu còn sót lại cũng còn thua kém nhiều.

Đạo Tổ thấy mọi người đều trầm mặc không nói, tiếp tục nói: "Hiện nay hai tộc Vu Yêu đã rút lui, Yêu Hoàng Đế Tuấn đã mất mạng, tam giới trời đất không thể một ngày vô chủ, nên đề cử một cường giả thích hợp trấn giữ tam giới, làm Thiên Đế Chí Tôn!" Đạo Tổ lần này triệu kiến chúng sinh, việc quan trọng nhất là sách phong Thiên Đế, dù sao sau này mức độ kiếp nạn trời đất sẽ giảm xuống, sách phong Thiên Đế, đó là ngôi vị vạn cổ trường tồn.

Thái Thanh Thánh Nhân, nhìn Đông Vương Công, trong lòng hiểu rõ, ngôi vị Thiên Đế khả năng lớn nhất sẽ rơi vào tay Đông Vương Công.

Dù sao hiện tại Đông Vương Công đang chiếm giữ Thiên Đình, nếu Đạo Tổ sách phong người khác, Đông Vương Công nhất định sẽ không nhường chỗ cho đối phương.

Thực lực của Đông Vương Công không tầm thường, dưới trướng lại binh mạnh mã khỏe, hiện tại đã tiếp quản tam giới, làm đã một thời gian rồi, vì vậy ngay cả Đạo Tổ, cũng không thể vô duyên vô cớ mà đuổi Đông Vương Công ra khỏi Thiên Đình.

"Có ứng cử viên nào thích hợp không?" Đạo Tổ Hồng Quân bỗng nhiên mở lời hỏi.

Sách phong Thiên Đế, vốn là ý niệm của Đạo Tổ, các sinh linh khác, lại không ai dám mở lời.

Nhìn thấy chúng sinh đều không dám mở lời, Tam Thanh Thánh Nhân và các cường giả khác đều trong lòng hiểu rõ, ngôi vị Thiên Đế

không ai khác ngoài Đông Vương Công.

Lúc này Hạo Thiên đứng ra nói: "Lão gia, Đông Vương Công sư huynh thực lực cao cường, những năm này cai quản tam giới, gió hòa mưa thuận, vạn vật quy phục, đệ tử cho rằng Đông Vương Công sư huynh nên làm Thiên Đế!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Hạo Thiên, mới gật đầu nói: "Nếu đã vậy, cứ để Đông Vương Công nắm giữ quyền hành Thiên Đế, Đông Vương Công thân là thủ lĩnh vạn tiên, mệnh cách vốn tôn quý, là tượng trưng của chí tôn Cửu Ngũ!" Đông Vương Công lúc này cũng đã hiểu rõ vì sao Đạo Tổ lại có câu hỏi này, hiện tại Hạo Thiên đứng ra đề cử Đông Vương Công, dù là chuyện đã rõ ràng, nhưng Hạo Thiên vừa nói vậy, Đông Vương Công đã nợ Hạo Thiên một ân tình.

Đông Vương Công không chút ý nhường nhịn, mở lời nói: "Được Đạo Tổ tín nhiệm, Đông Vương Công nhất định dốc hết tâm huyết, cai trị tốt tam giới!" Thấy Đông Vương Công đồng ý, Đạo Tổ cũng gật đầu không thôi, nắm giữ quyền hành Thiên Đế, có thể nói là quyền thế vô cùng to lớn, sinh linh vô số trong Hồng Hoang tam giới, quả là một việc công đức lớn.

Nếu không phải Đông Vương Công thực lực cường hãn, lại có vô số cường giả đi theo, các Thánh Nhân khác chắc cũng sẽ tranh giành ngôi vị Thiên Đế.

Lúc này trong ánh mắt đố kỵ của mọi người, Đông Vương Công lại mở lời nói: "Đạo Tổ, ta tuy làm Thiên Đế, nhưng việc tam giới lại cần đại lượng nhân thủ giúp đỡ, hiện nay ta đã được ban thưởng, nhưng nhiều thuộc hạ của ta lại có công mà không có thưởng, vì vậy ta khẩn cầu sách phong thần vị, để đền đáp công lao vất vả của họ." Đông Vương Công nói rất hàm súc, không ngoài việc muốn sách phong Chu Thiên Tứ Ngự, Ngũ Phương Yết Đế, Tứ Trị Công Tào.

Nhưng hiện tại sách phong thần vị chưa có thời cơ, nếu thiên thư Phong Thần Bảng không xuất thế, ai có thể sách phong các chức thần khắp trời?

Khi Yêu Hoàng Đế Tuấn thống lĩnh Thiên Đình, chỉ chú tâm vào chinh phạt Vu Tộc, đâu có để tâm cai quản Thiên Đình.

Lúc này Đông Vương Công nói vậy, không ngoài việc muốn xin công từ Đạo Tổ, sau đó ép buộc Đạo Tổ giao ra thiên thư Phong Thần Bảng.

Đạo Tổ có tâm muốn mở đường cho Hạo Thiên và Dao Trì, Đông Vương Công tự nhiên nhìn ra, nhưng vì muốn suy nghĩ cho mình, cũng sẽ không sẵn lòng để Đạo Tổ tùy ý sắp xếp hai đồng tử vào.

Hơn nữa, sau này sự kiện Phong Thần, không thể để Tam Giáo tham gia vào.

Sau khi đột phá Thánh Cảnh, khí vận đối với Thánh Nhân là vô cùng quan trọng, các Thánh Nhân đều dốc hết tâm tư để hội tụ khí vận, nắm giữ Thiên Đình tam giới, hiển nhiên là nơi dễ dàng nhất để có được khí vận.

Cũng chính vì lẽ đó, Đông Vương Công mới muốn sau này một mình nắm đại quyền Phong Thần, tránh để Thiên Đình do mình vất vả kinh doanh lại bị đệ tử Tam Giáo nhúng tay vào.

Hồng Quân Đạo Tổ bị Đông Vương Công âm thầm ép buộc như vậy, hiện tại lại không thể đắc tội Đông Vương Công, vì vậy Đạo Tổ chỉ có thể cân nhắc vì Hạo Thiên và Dao Trì.

Mọi đại thế chỉ cần không thay đổi, những chuyện nhỏ này cũng sẽ không ảnh hưởng, vì vậy Đạo Tổ cân nhắc lại, gật đầu đồng ý.

“Trong tay ta có thiên thư Phong Thần Bảng, chính là vật sinh ra theo vận số, nhưng Phong Thần Bảng có tác dụng lớn đối với lượng

kiếp tiếp theo, hiện tại ta sẽ bảo quản trước, sau này nếu trong lượng kiếp, sẽ mở nó ra!" Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, lấy ra hai kiện linh bảo.

Một kiện linh bảo hình dạng sách chính là tiên thiên cực phẩm linh bảo Phong Thần Bảng, kiện còn lại là một sợi roi thép.

Roi thép có hai mươi mốt đốt, mỗi đốt đều có thần quang khác nhau lấp lánh, chính là Đả Thần Tiên lừng danh trong Phong Thần sau này.

Hai kiện linh bảo tuy rằng chưa đến lúc xuất thế, nhưng hiện tại giao cho Đông Vương Công cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Lúc này Đông Vương Công bước lên nhận lấy hai kiện linh bảo, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Có Phong Thần Bảng trong tay, Đông Vương Công có thể toàn quyền hành động, bố trí thuộc hạ đáng tin cậy vào các vị trí quan trọng trong tam giới.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy mọi việc đã xử lý xong, lại mở lời nói: "Sau này nếu không có lượng kiếp đến, ta sẽ không hiện thân, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không được tham dự vào đại thế Hồng Hoang nữa!" Hồng Quân Đạo Tổ dặn dò tỉ mỉ mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Lục Thánh vâng vâng dạ dạ, đáp ứng.

Nhìn thấy Đạo Tổ lại lần nữa biến mất, trong Tử Tiêu Cung cũng chỉ còn lại Đông Vương Công cùng chúng.

Đông Vương Công trước đây từng tự mình nhận ngôi vị Thiên Đế, đại yến quần tiên, nhưng đó rốt cuộc cũng chỉ là ngôi vị do Đông Vương Công tự phong, quần tiên có thể dự tiệc, cũng đều là vì thực lực của Đông Vương Công.

Hiện tại Đạo Tổ tự mình gia phong Đông Vương Công làm Thiên

Đế, ban xuống Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, lần này Đông Vương Công mới thực sự là chủ của tam giới.

"Chúc mừng Đế Quân, như vậy, thống lĩnh tam giới không còn ai dám nói này nói nọ nữa rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vội vàng bước lên, nịnh nọt Đông Vương Công.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bên cạnh cười nói: "Ngay cả trước đây, cũng không có ai dám nói Đế Quân nửa lời phản đối!" Đông Vương Công nhìn dáng vẻ của mọi người, trong lòng thấy buồn cười, hiện tại mới đến lôi kéo, chẳng phải mọi việc đã muộn rồi sao.

Phong Thần Bảng đang ở trong tay, sau khi trở về Đông Vương Công sẽ phân phong thần vị, bố trí tất cả nhân thủ của mình vào các vị trí quan trọng trên Phong Thần Bảng.

Tránh để các Tam Giáo khác ngầm ra tay, muốn nhúng chân vào việc tam giới.

Đông Vương Công dẫn thuộc hạ của mình, tiền hô hậu ủng rời khỏi Tử Tiêu Cung, một đường quay về Thiên Đình.

Trước đây Đông Vương Công tuy rằng đã sách phong thần vị, nhưng đó đều là Đông Vương Công phong bằng lời nói, không hề được trời đất thừa nhận.

Hiện tại Đông Vương Công sẽ viết tất cả những thần vị này lên Phong Thần Bảng, để được trời đất thừa nhận, từ đó thông qua Phong Thần Bảng mà có được khí vận trời đất nhất định.

Ưu điểm của Phong Thần Bảng cũng chính ở chỗ này, chỉ cần lên được Phong Thần Bảng, là có thể hưởng dụng khí vận trong tam giới, tùy theo thần chức khác nhau, lợi ích thu được cũng sẽ có sự khác biệt lớn.

Phong Thần Bảng chỉ cần không phải chân linh lên bảng, những

kẻ được phong thần bằng nhục thân không có bất kỳ hậu quả xấu nào.

Còn như trong trận Phong Thần đời sau, những kẻ bị đánh chết, một tia chân linh bị dẫn vào Phong Thần Bảng, thần chức như vậy tuy rằng cũng có thể thu được vô vàn lợi ích, nhưng tu vi lại khó mà tăng tiến nữa.

Ngược lại, những kẻ được phong thần bằng nhục thân, không những không có loại tệ đoan này, mà sau khi bị đánh chết cũng có thể nhờ sức mạnh của Phong Thần Bảng mà sống lại, có thể nói là lợi ích lớn lao.

Đông Vương Công chưởng quản Phong Thần Bảng, những thuộc hạ đó có thể thu được vô vàn khí vận và khí công đức, đồng thời tự nhiên cũng sẽ cống hiến một phần khí vận vào Phong Thần Bảng, còn một phần công đức và khí vận, sẽ trở thành vật phẩm cá nhân của Đông Vương Công.

Lúc này thấy Hạo Thiên và Dao Trì cũng đi theo ra, Đông Vương Công cười nói: "Sư đệ, sư muội, hiện nay Đạo Tổ đã hợp thân Thiên Đạo, cửa Tử Tiêu Cung đóng chặt không mở, hai vị có thể theo ta về Thiên Đình, cùng ta ra sức giúp đỡ việc tam giới thì sao?" Đông Vương Công đã nhận ân tình của Đạo Tổ, tự nhiên sẽ giúp đỡ hai vị đồng tử, còn việc có thể gây ra chuyện rắc rối gì, Đông Vương Công một chút cũng không lo lắng.

Trước đây Đông Vương Công đã phong thần vị, hiện tại có Phong Thần Bảng, những thần vị này lập tức lần lượt hiển hiện trên Phong Thần Bảng.

Chính như câu nói quan chia cửu phẩm, phẩm cấp khác nhau, thần vị Đông Vương Công sách phong cũng khác nhau.

Hiện tại có Phong Thần Bảng gia trì, chỉ cần là quan chức Đông

Vương Công đã sách phong trước đây, hiện tại đều được trời đất thừa nhận, từng luồng công đức và khí vận bắt đầu hội tụ vào tu sĩ tương ứng.

Sau khi cảm nhận được sự biến hóa của bản thân, những tu sĩ này từng người một trong lòng hưng phấn không thôi, đi theo Đông Vương Công nhập chủ Thiên Đình, hiện tại khí vận cũng đã tăng tiến đáng kể, đây là điều tốt nhất đối với tu sĩ.

Còn về Đông Vương Công, chưởng quản Phong Thần Bảng, những đại thần đã lên Phong Thần Bảng đó, khí vận lại liên hệ càng thêm chặt chẽ với Thiên Đình, vì vậy từng luồng khí vận tiến vào Phong Thần Bảng, cuối cùng phản hồi lại cho Đông Vương Công.

Chương 241

Phong Thần Bảng và Thiên Đình tương đương với một chỉnh thể, giống như Địa Phủ với Sinh Tử Bạc, Phán Quan Bút.

Hiện tại Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên đều rơi vào tay Đông Vương Công, đương nhiên phải để chúng phát huy tác dụng lớn nhất.

Hiện nay Tứ Ngự đều chưa quy vị, Hậu Thổ Thánh Nhân vốn là một trong Tứ Ngự, nhưng hiện tại thực lực cao cường, đã thành Thánh Nhân tu vi, cộng thêm mối quan hệ mập mờ trước đây với Đông Vương Công, tự nhiên không thể nào lại chỉ làm một trong Tứ Ngự.

Vì vậy Đông Vương Công trước đây đã sách phong Hậu Thổ Thánh Nhân làm Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ, sau đó lại gia phong làm Bình Thiên Nhân Từ Cửu Ứng Thiên Tôn, vị trí này với vị trí Đế Hậu của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng chỉ kém một chút.

Hậu Thổ Thánh Nhân thân cư hai chức, lại cao hơn Tứ Ngự một bậc.

Hiện tại Đông Vương Công lại sách phong Hạo Thiên làm Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế, hỗ trợ Đông Vương Công nắm giữ hai cực Nam Bắc và tam tài Thiên, Địa, Nhân, đồng thời chủ trì việc binh đao nhân gian.

Sách phong Dao Trì làm Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thống lĩnh các thần bộ Lôi, tổng quản vạn vật, thống quản bộ Lôi, sức mạnh của các thần bộ Lôi đều xuất phát từ nàng.

Như vậy Tứ Ngự chỉ còn thiếu Tử Vi Tinh Chủ sau khi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể gia phong làm Chu Thiên Tinh Thần

Nguyên Quân, Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế.

Sau khi sách phong Tứ Ngự, Đông Vương Công lại sách phong Ngũ Phương Ngũ Lão, Tứ Đại Thiên Vương, Cửu Diệu Tinh Quân, Tứ Trị Công Tào, Ngũ Phương Yết Đế, Lục Đinh Lục Giáp.

Những chức quyền này trong đời sau đều bị Tam Giáo thâm nhập, ví dụ như Tứ Ngự, Ngũ Phương Ngũ Lão, hầu như đều là người của hai giáo Phật Đạo.

Hiện tại Đông Vương Công bố trí tất cả nhân thủ của mình vào, khiến Tam Giáo căn bản không thể nhúng tay vào, như vậy quyền hành Thiên Đình đều nằm trong tay Đông Vương Công, khí vận cũng sẽ không thất thoát.

Còn về Hạo Thiên và Dao Trì, hai người không còn được Đạo Tổ chống lưng, đó là bèo không rễ, chỉ có thể nương tựa vào Đông Vương Công.

Nếu biết điều, Đông Vương Công tự nhiên sẽ để họ tiếp tục nắm giữ vị trí Tứ Ngự, nhưng nếu không an phận, Đông Vương Công bất cứ lúc nào cũng có thể tước đoạt chức quyền, đuổi ra khỏi Thiên Đình.

Lúc này Đông Vương Công sắp xếp lại tất cả thần vị, trên Phong Thần Bảng lần lượt hiện lên các danh hiệu tiên quan.

Những cường giả sớm nhất đi theo Đông Vương Công cũng đều lần lượt lên bảng, Thủy Bộ chính thần, thống lĩnh tất cả tiên quan Thủy Bộ, Huyền Tiêu là Lôi Bộ chính thần, thống lĩnh bộ Lôi.

Nhưng như vậy, bất kể thực lực cao thấp, đều lần lượt được sách phong, cao chí cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong như Huyền Vũ Chân Quân, thấp chí tu sĩ cảnh giới Kim Tiên, đều được viết trên Phong Thần Bảng.

Do Đông Vương Công có không ít tu sĩ cấp cao trong tay, nhưng tu sĩ cấp thấp thì quá nhiều, ví dụ như cảnh giới Huyền Tiên, tu sĩ Huyền Tiên, đều có số lượng lớn, vì vậy Đông Vương Công trực tiếp xếp họ vào các chức vụ như thiên binh thiên tướng, tuần thủ bốn chức.

Sau khi các thần Thiên Đình được phân phong, những sinh linh này có thể nói là khó mà thoát ly Phong Thần Bảng nữa, tuy rằng Phong Thần Bảng không giống như Chiêu Yêu Phiên, một niệm có thể đoạn tuyệt sinh tử tu sĩ, nhưng ai cũng không có ý định muốn thử.

Đông Vương Công đối với chuyện này cũng chỉ tự mình không đề cập, tự nhiên sẽ không có ai muốn hỏi đến.

Chính là loại tình huống mơ hồ không rõ này, ngược lại khiến tất cả sinh linh trên Phong Thần Bảng đều để ý, không dám quá ra mặt.

Lúc này khí vận trong toàn bộ Thiên Đình càng thêm ngưng tụ, ngay cả khí vận kim long của Đông Vương Công cũng lại lần nữa tăng trưởng thêm trăm trượng, nhìn càng thêm uy vũ phi phàm.

Trong Thiên Đình quả thực là nơi tốt nhất để hội tụ khí vận, hiện tại Đông Vương Công chấp chưởng tam giới, tay cầm Phong Thần Bảng, có thể nói là khí vận sẽ liên tục hội tụ.

Chỉ cần có ngôi vị Thiên Đế trong thân, căn bản không cần lo lắng khí vận suy kiệt, dù sao bất kể chủng tộc nào trong Hồng Hoang hưng thịnh, đều là thần tử của Thiên Đế, phải quy thuận sự quản hạt của Thiên Đế.

Xưa kia Yêu Hoàng Đế Tuấn hùng cứ Thiên Đình, nếu có thể kiên trì giữ Thiên Đình, e rằng cuối cùng cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng Yêu Hoàng Đế Đế Tuấn không biết sống chết, một ván bài

tốt lại để mình đánh tan nát, cuối cùng ngay cả chân linh cũng tan thành tro bụi.

Hiện tại Đông Vương Công chấp chưởng Phong Thần Bảng, cảm nhận được từng luồng đạo vận thần diệu lưu động, không ngừng rót vào trong cơ thể Đông Vương Công, khiến y cảm thấy vô cùng huyền ảo.

Loại đạo vận thần diệu này, chính là sức mạnh của vạn tiên do Phong Thần Bảng chưởng quản, vì vậy chỉ cần Phong Thần Bảng trong tay, Đông Vương Công có thể sai bảo vạn tiên làm việc cho mình.

Đông Vương Công luyện hóa Phong Thần Bảng xong, trong lòng có sở cảm ngộ, liền thân ảnh lóe lên, trực tiếp đến Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Hậu Thổ Thánh Nhân lúc này đang bế quan trong Phong Đô Hành Cung, cảm ứng Đông Vương Công giáng lâm, Hậu Thổ Thánh Nhân lập tức phá quan đi ra, đến hội kiến Đông Vương Công.

"Đế Quân, Thiên Đình phong thần đã xong, thiếp phải cảm ơn ngài đã chém giết Thái Nhất, báo thù cho các ca ca của thiếp!" Hậu Thổ Thánh Nhân cúi lạy duyên dáng, đối với Đông Vương Công tràn đầy lòng biết ơn.

Hậu Thổ Thánh Nhân không thể rời khỏi Hoàng Tuyền Địa Phủ, Đông Hoàng Thái Nhất trước đây đã chém giết mấy vị Tổ Vu, Hậu Thổ Thánh Nhân tuy rằng nổi giận, nhưng lại không có kế sách nào.

Đông Vương Công cười nói: "Đông Hoàng Thái Nhất tự chuốc lấy, ta có thể giúp nàng báo được mối thù lớn, cũng là lẽ dĩ nhiên." Đông Vương Công trước đây tuy vì muốn kiếm công đức, nhưng giúp Vu Tộc báo thù cũng là sự thật, vì vậy Đông Vương Công cũng không hề cảm thấy ngại ngùng.

Hậu Thổ Thánh Nhân nhìn Đông Vương Công cười nói: "Đế Quân thống lĩnh tam giới, mỗi ngày xử lý vạn việc, không biết ngài đến U Minh Địa Phủ làm gì?" Hậu Thổ Thánh Nhân vừa nói, liền tiến lên mấy bước, bốn mắt nhìn nhau với Đông Vương Công, trong đôi mắt ngọc ngà hiện lên vạn phần phong tình.

Hậu Thổ Thánh Nhân đối với Đông Vương Công tình cảm sâu đậm, từ lần chia biệt trước đến nay đã nhiều ngày chưa gặp, vì vậy Hậu Thổ Thánh Nhân đối với Đông Vương Công cũng không quên.

Đông Vương Công lúc này lắc đầu cười khổ, mở lời nói: "Ta đã có thiên thư Phong Thần Bảng, trước đây khi luyện hóa cảm ứng được một tia khế cơ trong cõi u minh, vì vậy ta muốn mượn Minh Thư của nàng xem, chúng ta có thể cùng nhau tham ngộ một phen." Đề nghị này của Đông Vương Công khiến Hậu Thổ Thánh Nhân mím môi cười, trong lòng lập tức ngọt ngào vô cùng.

Rõ ràng là người ta đến rồi, lại cứ phải tìm một cái cớ ngộ đạo vớ vẩn.

Thiên thư Phong Thần Bảng, Địa thư Thiên Địa Bảo Giám, Minh thư Sổ Sinh Tử.

Thiên Địa Nhân Tam Thư, không biết rốt cuộc do vật gì hóa thành, nhưng giữa chúng khẳng định có liên hệ quan trọng.

Đông Vương Công sau khi luyện hóa Phong Thần Bảng, từ Phong Thần Bảng cảm ứng được một tia khế cơ.

Hiện tại Đông Vương Công và Hậu Thổ Thánh Nhân cùng nhau tham ngộ Minh Thư, Hậu Thổ Thánh Nhân trước đây đã luyện hóa một ít, hiện tại cùng Đông Vương Công lại lần nữa thể ngộ, dựa theo loại cảm giác Đông Vương Công miêu tả mà thể ngộ, quả nhiên cũng cảm nhận được một tia triệu hoán trong cõi u minh.

Loại cảm giác này vô cùng thần diệu, Hậu Thổ Thánh Nhân sau khi cảm tri, trong lòng cũng chấn hám vô cùng.

Tất cả sinh linh trên Sổ Sinh Tử, dường như đều sẽ chịu một tia chế ước của Hậu Thổ Thánh Nhân, thậm chí Hậu Thổ Thánh Nhân nếu như nguyện ý mạo hiểm lớn, có thể xóa sổ bất kỳ sinh linh nào trên Sổ Sinh Tử!

Trên Sổ Sinh Tử, trước đây ngay cả tên của Thiên Định Lục Thánh và Đông Vương Công cũng nằm trong đó.

Tuy hiện tại Thiên Định Lục Thánh và Đông Vương Công đều đã thoát ra ngoài tam giới, nhưng môn nhân đệ tử bên cạnh, đều có tên tuổi trên Sổ Sinh Tử.

Hậu Thổ Thánh Nhân cảm ngộ được sức mạnh khắc chế của Sổ Sinh Tử đối với vạn vật tam giới, nhưng bản tính của nàng là người nhân từ, vì vậy không thể nào vô duyên vô cớ mà xóa sổ những người không quen biết với bản thân.

Đông Vương Công hiện tại cũng đang đắm chìm trong một loại cảm ngộ đặc biệt, loại cảm giác đó, giống như mỗi luồng đạo vận bị cắt thành hai đoạn, hiện tại lại được Đông Vương Công kết hợp lại với nhau.

Đông Vương Công tinh tế thể ngộ, mãi đến hai ngàn năm sau, Đông Vương Công mới thoát ra khỏi loại cảm giác đó.

Lúc này khí tức trên người Đông Vương Công trở nên càng thêm thoát tục, Đông Vương Công thể ngộ về trạng thái huyền diệu đó cũng càng thêm sâu sắc.

"Loại cảm giác này giống như Tạo Hóa Đại Đạo, nhưng lại có sự khác biệt lớn, vô cùng huyền ảo, không biết nên hình dung thế nào." Đông Vương Công đắm chìm trong đạo vận, nói chuyện với Hậu Thổ

Thánh Nhân.

Chương 242

Nhưng đạo vận Hậu Thổ Thánh Nhân lĩnh ngộ dường như có chút khác biệt với Đông Vương Công, hai người không thể tham khảo lẫn nhau.

Đông Vương Công vô nại, đành rời khỏi Địa Phủ, lại lần nữa trở về Thiên Đình.

Đông Vương Công ngộ đạo trong Thiên Đình, toàn bộ Hồng Hoang thế giới thì đang phát triển nhanh chóng.

Từ khi Nữ Oa luyện đá vá trời bắt đầu, quần thể nhân loại càng ngày càng lớn, từng bộ lạc quy mô lớn lần lượt quật khởi.

Nhân Tộc phía sau có Nữ Oa Thánh Nhân và Đông Vương Công chi viện, lại có Thái Thanh Thánh Nhân tự nhận làm giáo chủ Nhân Giáo, vì vậy thế của Nhân Tộc đại hưng, ai cũng không dám tranh giành với ba vị Thánh Nhân.

Như vậy, cơ sở đại hưng của Nhân Tộc triệt để được xác lập.

Cùng một thời gian, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng bắt đầu chiêu mộ đệ tử rộng rãi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự cho là cao quý, không dễ dàng thu nhận những loài lân, mao, vũ, côn, chỉ thu nhận thần thai tiên thiên, thánh chủng hoặc những kẻ có tư chất căn nguyên siêu phàm.

Thông Thiên Giáo Chủ thì lại trái ngược hoàn toàn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đề xướng không phân biệt, mở rộng cửa, thu nhận vạn tộc vào một lò, nhất thời khí vận hưng thịnh, đệ tử dưới trướng vô số.

Nhưng như vậy, giáo nghĩa của hai phái Xiển Giáo và Tiệt Giáo

khác nhau, thậm chí hoàn toàn trái ngược, vì vậy giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể tránh khỏi phát sinh mâu thuẫn.

Lúc này Đại Sư Huynh Lão Tử cũng đang mưu tính việc ở Thủ Dương Sơn Trung, tuy rằng chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư là đệ tử thân truyền duy nhất, nhưng đệ tử ngoại môn cũng không ít.

Bát Tiên Thượng Động đời sau, đều là đệ tử ngoại môn của Thái Thanh Lão Tử.

Hiện tại vì muốn tranh giành khí vận, Thái Thanh Thánh Nhân cũng không còn câu nệ quá nhiều, tuy rằng chỉ thu Nhân Tộc làm đệ tử, nhưng Nhân Tộc muốn gia nhập môn hạ Thái Thanh Thánh Nhân đặc biệt đông.

Dù sao Thái Thanh Thánh Nhân là đại sư huynh trong Tử Tiêu Cung, dưới sự thúc đẩy của những kẻ hữu tâm, những tin tức này sớm đã lưu truyền trong Nhân Tộc.

Nhưng mặc cho Tam Thanh tự mình thi triển thần thông, khí vận thu được vẫn vô cùng hữu hạn, căn bản không thể so sánh với Đông Vương Công.

Đông Vương Công là Nhân Tộc Thánh Phụ, lại để Thập Nhị Sinh Tiêu, Bạch Viên lần lượt nhập Nhân Tộc thi triển giáo hóa, vì vậy bước đi này những người khác ai cũng không sánh bằng Đông Vương Công.

Hiện tại ngay cả Nữ Oa Nương Nương, cũng ở trong Oa Hoàng Cung, chỉ có mấy Yêu Tộc làm đệ tử, cũng không đi tranh giành khí vận Nhân Tộc, hiện tại chỉ một lòng suy nghĩ đến Phục Hy chuyển thế.

Trong Hồng Hoang các phương đại thần thi triển thủ đoạn, Nhân

Tộc cuối cùng dưới sự che chở của những cường giả này nhanh chóng trưởng thành.

Khắp nơi trên Hồng Hoang đại địa đều là bóng dáng Nhân Tộc, bắt đầu báo thù những kẻ từng tổn thương tộc quần của mình, ví dụ như Yêu Tộc.

Loài người không những lấy máu thịt Yêu Tộc làm thức ăn, mà còn thấy Yêu Tộc là phải giết.

Ngay cả đôi khi thực lực không đủ, cũng sẽ kêu gọi bạn bè, cùng nhau giết Yêu Tộc, xưng đó là trảm yêu trừ ma, hộ vệ chính đạo!

Lúc này đại thế Nhân Tộc đã thành, ngay cả các chủng tộc khác muốn phản kháng, cũng căn bản không thể thay đổi vận mệnh này.

Thập Nhị Sinh Tiêu được loài người thừa nhận, được cúng bái, cùng với một số tộc quần giao hảo với loài người cùng nhau trở thành đồ đằng nguyên thủy nhất của Nhân Tộc, hưởng thụ sự cúng bái trong các bộ lạc.

Nhưng khi bộ lạc Nhân Tộc nhiều lên, vì sinh tồn và tài nguyên, cũng bắt đầu cạnh tranh và xua đuổi lẫn nhau.

Mặc dù lúc đầu loại cạnh tranh này có phần kiềm chế, nhưng theo thời gian phát triển, ân oán tích lũy, giữa họ dần dần bắt đầu triển khai những cuộc chém giết đẫm máu.

Giữa các bộ lạc không còn thân thiện như lúc ban đầu, không có kẻ địch bên ngoài, liền bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Lúc này Đông Vương Công truyền xuống pháp chỉ, bảo Khổng Tuyên, Bạch Viên, Bàn Thạch, Thập Nhị Sinh Tiêu rời khỏi Nhân Tộc, trở về Thiên Đình phục mệnh.

"Sư tôn, hiện tại Nhân Tộc hưng thịnh, vì sao vào lúc này lại bảo chúng con trở về Thiên Đình?" Bạch Viên vô cùng không hiểu hỏi,

trước đây ngài còn ở trong hơn mười bộ lạc mạnh nhất của Nhân Tộc.

Những bộ lạc này, số lượng người chiếm hơn một nửa tổng số loài người, nắm giữ những bộ lạc này, tức là nắm giữ tuyệt đại đa số Nhân Tộc.

Đông Vương Công nhìn thấy khí vận trên đầu Bạch Viên nồng đậm vô cùng, những năm này thực lực của Bạch Viên cũng đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Thánh Cảnh.

Đông Vương Công hài lòng gật đầu nói: "Hiện nay Nhân Tộc đã quật khởi, bảo vệ tiếp cũng sẽ không thu được khí công đức nữa, hiện tại Nhân Tộc tiếp theo sẽ chém giết lẫn nhau, tự mình làm địch, nếu tiếp tục ở lại bộ lạc Nhân Tộc, đến lúc đó nhất định sẽ mỗi người một chủ, giữa sư huynh đệ cũng sẽ đao binh tương kiến." Đông Vương Công hiển nhiên sớm đã cân nhắc mọi việc, nếu để họ tiếp tục ở lại bộ lạc Nhân Tộc, nhất định sẽ có lúc tấn công lẫn nhau.

Đến lúc đó thân là người bảo hộ của từng bộ lạc, có nên cùng Nhân Tộc ra trận, đi đối phó với sư huynh đệ của mình không?

Lúc này Đông Vương Công vừa hỏi vậy, Bạch Viên gãi đầu ngượng ngùng không thôi, cũng không nói gì thêm vấn đề rõ ràng nữa.

Loài người đã phát triển nhanh chóng, giữa họ những cuộc chém giết cũng ngày càng quyết liệt.

Đúng như Đông Vương Công đã nói, hầu như toàn bộ loài người đều bị cuốn vào chiến tranh, lúc này trong Nhân Tộc lại không có một bộ lạc nào có thể triệt để thống nhất tất cả các bộ lạc loài người.

Đông Vương Công nhìn giờ lành, ném Hà Đồ Lạc Thư trong tay lên trời, Đả Thần Tiên cũng tiện tay phóng ra.

Ba kiện linh bảo đều đã bị Đông Vương Công hoàn toàn luyện hóa, lúc này Đông Vương Công vừa buông tay, ba kiện linh bảo lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Trong bộ lạc Toại Nhân Thị đó, những năm này Toại Nhân Thị vẫn luôn dốc sức cai trị, cộng thêm bản thân là cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuổi thọ kéo dài, vì vậy bộ lạc Toại Nhân Thị dần dần trở thành một trong những bộ lạc lớn nhất gần đó.

Một ngày nọ trong bộ lạc Toại Nhân Thị, khí lành ngũ sắc bao trùm chín tầng trời, phượng hoàng, chim khách vui vẻ hót líu lo trên cành không ngừng.

Một đạo kim quang từ xa bay tới, rơi vào trong bộ lạc Toại Nhân Thị, ngay sau đó một tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền ra từ nhà đá, chính là con trai của tộc trưởng bộ lạc Toại Nhân Thị, Phục Hy, đã đản sinh!

Phục Hy thiên bẩm thông minh, tiên thiên bất phàm, tuy rằng không có ký ức và tu vi căn nguyên của kiếp trước, nhưng sau khi chuyển thế trọng sinh, vẫn tôn quý không thể tả.

Lúc này Đông Vương Công trên Lăng Tiêu Bảo Điện nhìn rõ ràng, chia một đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay làm ba, ném một đoạn trong đó ra ngoài.

Đông Vương Công lại triệu tập Cửu Anh, Cửu Anh thống lĩnh một phương ở Thiên Đình, nhưng không biết Đông Vương Công vì sao lại muốn triệu kiến.

Đông Vương Công thấy Cửu Anh vẻ mặt nghi hoặc, liền giải thích với Cửu Anh: “Phục Hy đạo hữu chuyển thế trọng sinh, là tộc trưởng tương lai của bộ lạc Toại Nhân Thị của Nhân Tộc, sau này cũng sẽ làm nên đại sự trong Nhân Tộc, ngươi có thể đến Địa Tiên Giới một chuyến, việc giáo hóa Phục Hy là do ngươi làm!” Cửu Anh

lúc này nghe vậy rất mừng, bái Đông Vương Công một bái, trịnh trọng nói: "Đệ tử nhất định không phụ sự tin tưởng của Bệ hạ!" Cửu Anh quay người rời đi, vội vàng cưỡi tường vân lao về bộ lạc Toại Nhân Thị.

Hiện tại Nhân Tộc đang hưng thịnh, tương lai toàn bộ Hồng Hoang đều là thiên hạ của Nhân Tộc, loại đại thế này vô cùng rõ ràng.

Đông Vương Công để Cửu Anh giáo hóa Phục Hy, đó là Đế Sư tương lai, như vậy, tương đương với việc gia trì công đức và khí vận lớn lao lên người Cửu Anh, hiện tại Cửu Anh làm sao có thể không cảm kích?

Chính vì biết tầm quan trọng của Đế Sư tương lai, vì vậy Cửu Anh không hề chậm trễ, một đường trực tiếp đi đến bộ lạc Toại Nhân Thị.

Lúc này một phần ba Hồng Mông Tử Khí mà Đông Vương Công phóng ra, đã sớm hơn một bước dung nhập vào trong cơ thể Phục Hy.

Luồng Hồng Mông Tử Khí này, chính là nền tảng căn cơ để Phục Hy sau này chứng đạo Nhân Hoàng, trở thành chí tôn.

Chương 243

Cửu Anh một đường cưỡi tường vân đi tới, nhưng bên ngoài bộ lạc Toại Nhân Thị, lại gặp phải một sinh linh khác cũng đang đi tới.

Tu sĩ mão cao uy nghi, khí độ phi phàm, kiếm đeo bên người, lan tỏa hương thơm.

Cửu Anh lúc này cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bản thân tu hành pháp môn thần tàng khiếu huyệt theo Đông Vương Công, vì vậy không muốn trảm thi chứng đạo.

Lúc này Cửu Anh thấy đạo nhân kia khí thế bất phàm, trong lòng thầm khen một tiếng, nhưng cũng không dừng lại, trực tiếp đi về bộ lạc Toại Nhân Thị.

"Đạo hữu xin dừng bước!" Đạo nhân kia lại vội vàng gọi Cửu Anh lại, đạo nhân đó không ai khác, chính là Quảng Thành Tử, phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng muốn giáo hóa Nhân Hoàng Phục Hy.

Trong quỹ tích lịch sử vốn có, Quảng Thành Tử là thầy của Tam Hoàng, đời sau không những được Nhân Tộc cúng bái, mà còn truyền xuống đạo thống.

Thậm chí có truyền thuyết Quảng Thành Tử là thủy tổ Đạo Giáo, truyền đạo kiếm tiên cho Hoàng Đế.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công đã phái Cửu Anh đến, vậy thì phải tranh giành ngôi vị Đế Sư này.

"Đạo hữu, chúng ta vốn không quen biết, vì cớ gì gọi ta lại?" Cửu Anh vốn hành sự cẩn thận, vì vậy rất được Đông Vương Công coi trọng, lúc này tuy là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng

cũng không hề kiêu căng, một lòng muốn làm cho xong việc Đông Vương Công đã giao phó.

Quảng Thành Tử cười nói: "Đạo huynh, tại hạ là tu sĩ Quảng Thành Tử của Cửu Tiên Sơn, Đào Nguyên Động, sư phụ ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không biết đạo hữu quý tính đại danh, tiên phủ ở đâu?" Quảng Thành Tử một thân pháp bảo kim quang rực rỡ, nhưng ngoài Phiên Thiên Ấn ra, Tru Tiên Kiếm hiện tại cũng không ở trong tay Quảng Thành Tử.

Cửu Anh trong lòng thầm nghĩ, việc lần này quả nhiên không đơn giản như vậy, sự việc liên quan đến tranh giành khí vận Nhân Tộc, tự nhiên sẽ không dễ dàng giải quyết.

"Thì ra là môn hạ Thánh Nhân, bần đạo Cửu Anh, là một tiểu tướng dưới trướng Thiên Đế Bệ Hạ, hôm nay phụng mệnh Bệ Hạ, đến bộ lạc Toại Nhân Thị của Nhân Tộc, có việc quan trọng cần xử lý!" Cửu Anh vừa nói, vừa quan sát sắc mặt của Quảng Thành Tử, thấy đối phương quả nhiên sắc mặt biến đổi, hiển nhiên cũng đến vì việc này.

Bên Xiển Giáo tuy rằng thời gian hưng thịnh không quá dài, nhưng dựa vào môn đồ Thánh Nhân, trên Côn Lôn Sơn một môn ba Thánh, vì vậy vốn luôn kiêu ngạo, coi thường.

Lúc này Quảng Thành Tử cười, phất động áo bát quái hà y trên người, mở lời cười nói: "Thì ra là Cửu Anh đạo huynh, lần này ta cũng phụng mệnh sư tôn, đến Nhân Tộc bố thí giáo hóa." Quảng Thành Tử trong lòng hiểu rõ, Nhân Tộc Phục Hy chỉ có một, không thể nào có hai lão sư truyền thụ tiên đạo.

Giữa Cửu Anh và Quảng Thành Tử, nhất định phải có một người rút lui.

Cửu Anh lúc này nhíu mày, nói: "Nếu đã vậy, Quảng Thành Tử

đạo hữu xin mời về đi, Đế Quân là chủ của tam giới, mệnh lệnh của Đế Quân không thể làm trái, lần này ta đến giáo hóa Nhân Tộc, sau này nếu có cơ hội khác, Quảng Thành Tử đạo hữu tái bố đạo cũng không muộn!" Cửu Anh căn bản không cho đối phương mặt mũi, Quảng Thành Tử tuy là môn hạ Thánh Nhân, nhưng còn chưa đến mức khiến Cửu Anh phải kiêng kỵ.

Đông Vương Công đã phái Cửu Anh đến, tự nhiên biết y có thể hiểu rõ ai nặng ai nhẹ.

Quảng Thành Tử thấy Cửu Anh không hề nể mặt, nhìn Cửu Anh, nụ cười trên mặt biến mất sạch.

"Cửu Anh đạo hữu, như vậy, nếu ta tay trắng quay về, trước mặt gia sư cũng không tốt ăn nói!" Thần quang trên người Quảng Thành Tử rực rỡ, hiển nhiên không thể nào bị Cửu Anh một hai câu nói mà khuyên lui, nếu không trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không có cách nào giải thích chuyện này.

Cửu Anh nhìn Quảng Thành Tử, gật đầu nói: "Cũng đúng, nếu ngài hoàn hảo không tổn hại mà quay về, nhưng sự việc không thành, Thánh Nhân tự nhiên sẽ trách cứ ngài, chi bằng để ta lĩnh giáo ngọc thanh tiên pháp!" Cửu Anh cười, đứng thẳng thắn ở đó, cũng không triệu hồi linh bảo, cũng không thôi động thần thông pháp quyết.

Quảng Thành Tử kiêu ngạo, thấy Cửu Anh không hề phòng bị, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào.

Cửu Anh lúc này cười nói: "Cứ việc công kích ta, ta thành đạo sớm vạn vạn năm, nhường ngươi ba chiêu thì có sao!" Quảng Thành Tử bị lời này chọc tức không chịu nổi, ngài cũng là môn hạ Thánh Nhân, thực lực sớm đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lúc này Quảng Thành Tử hét lớn một tiếng, lao tới giết Cửu Anh.

Quảng Thành Tử là một đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng coi trọng, trong Phong Thần Chi Chiến hậu thế, Quảng Thành Tử cũng biểu hiện không tầm thường.

Lúc này, y phục tảo hà trên người Quảng Thành Tử tỏa ra vạn trượng hà quang, che chở toàn thân, Lạc Hồn Chung sau lưng Quảng Thành Tử kêu đinh đương, Thư Hùng Song Kiếm trong tay hàn quang lấp lánh.

Quảng Thành Tử vừa ra tay đã dùng Ngọc Thanh Tiên Pháp thần diệu nhất, muốn cho Cửu Anh biết thế nào là thiên cao địa hậu.

"Oanh long long!" Thư Hùng Song Kiếm trong tay Quảng Thành Tử va vào nhau, vô số kim hoa tứ tán, Ngọc Thanh Lôi Pháp ứng tiếng giáng xuống, như sấm sét chín tầng trời nổ vang, tựa hàn đông thiên cổ oanh minh.

Hai đạo lôi long dài trăm trượng nhe nanh múa vuốt, vồ lấy Cửu Anh.

Cửu Anh thân là thần tướng Thiên Môn do Đông Vương Công tự mình sách phong, nếu thực lực không đủ thì Đông Vương Công sao có thể để y giữ cửa.

Lúc này Cửu Anh vẫn không hề động đậy, dường như căn bản không để Quảng Thành Tử vào mắt.

Quảng Thành Tử bị chọc tức đến mức không chịu nổi, không còn giữ tay, trực tiếp vung song kiếm trong tay, cùng với lôi long trên không trung vồ lấy Cửu Anh.

Cửu Anh cười khẩy, khí tức vô tận hội tụ, lúc này sau lưng Cửu Anh hiện lên một con Cửu Đầu Xà Quái, đó chính là hình ảnh bản thể của Cửu Anh.

Lúc này chỉ thấy hư ảnh Cửu Đầu Xà Quái há miệng phun ra một

đoàn thủy hỏa chi khí, trong khoảnh khắc đánh tan hai đạo lôi long kia, đồng thời đầu xà vươn tới, hung ác cắn về phía Quảng Thành Tử.

Lôi pháp của Quảng Thành Tử bị phá tan trong nháy mắt, khiến y đại kinh hãi, hiện tại nhìn thấy Cửu Anh công kích, Quảng Thành Tử vội vàng dùng song kiếm đón đỡ.

Thư Hùng Song Kiếm trong tay Quảng Thành Tử như hai giao long quấn lấy nhau, đồng thời y phục tảo hà tỏa ra vô lượng hà quang, chiếu sáng khắp nơi.

Nhưng chưa đợi Quảng Thành Tử bố trí xong, xà quái phía sau Cửu Anh đã ầm ầm lao tới.

"Bành!" Xà quái va chạm mạnh mẽ, xé toạc thiên địa, không gian xung quanh trong nháy mắt chấn động, từng đạo loạn lưu thời không kích đãng.

Song kiếm của Quảng Thành Tử không thể nắm giữ được nữa, trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, đồng thời đầu xà quái của Cửu Anh cũng dần mờ nhạt, trong chốc lát hóa thành hư vô.

Lúc này Quảng Thành Tử chưa kịp thở, tám đầu xà còn lại phía sau Cửu Anh đã tới!

Tám đầu xà nối liền thành một đường, lần lượt tấn công Quảng Thành Tử.

Trong lòng Quảng Thành Tử đã dấy lên sóng to gió lớn, lúc này Thư Hùng Song Kiếm bị đánh bay chưa kịp thu về.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, y thúc Lạc Hồn Chung, tiếng chuông vừa vang lên đã làm chậm trễ cuộc tấn công của các đầu xà, Quảng Thành Tử vội vàng rút lui.

Tám đạo công kích lúc này liên tiếp ập đến.

“Bành!

Bành!” Liên tục tám lần công kích, bảo khí trên y phục tảo hà co lại, tất cả thần uy tan biến.

Quảng Thành Tử càng trực tiếp bị chấn bay ra ngoài, giữa không trung phun ra một ngụm máu, đã chấn động không thôi.

Nhìn thấy Cửu Anh làm thế muốn vồ tới, Quảng Thành Tử vội vàng cười vân đầu, mượn lực phản chấn mà bỏ chạy.

Cửu Anh lúc này lắc đầu cười, không có ý muốn chém giết Quảng Thành Tử, hiện tại giáo hóa Nhân Hoàng mới là đại sự đầu tiên, Quảng Thành Tử nhỏ bé căn bản không đáng để lo lắng.

Xiển Giáo Kim Tiên thì thế nào, nếu thật sự chọc giận Thiên Đế, trực tiếp chém giết, không cần phải kiêng kỵ.

Chương 244

Lúc này dẹp yên Quảng Thành Tử, Cửu Anh trực tiếp cưỡi tường vân đại đại liệt liệt bay vào bộ lạc Toại Nhân Thị.

Quảng Thành Tử bị Cửu Anh đánh lui, lúc này thân chịu trọng thương, ẩn mình trên một ngọn núi, uống kim đan, trong chốc lát thương thế hoàn hảo như ban đầu.

Trong mắt Quảng Thành Tử tràn đầy lửa giận, đáng tiếc căn bản không phải đối thủ của Cửu Anh, lúc này Quảng Thành Tử cũng không dám quay lại tìm Cửu Anh báo thù.

"Hiện tại mọi việc hỏng bét, làm sao giải thích với Sư tôn đây!

Cửu Anh đáng ghét đó, sau này vạn vạn lần đừng rơi vào tay ta!" Quảng Thành Tử oán trách trên núi một trận, thật sự không còn cách nào, chỉ đành cứng đầu trở về Côn Lôn Sơn.

Ban đầu Tam Thanh Thánh Nhân đều có ý muốn giáo hóa Nhân Hoàng Phục Hy, nhưng Phục Hy chỉ có một, vì vậy Đế Sư cũng chỉ có thể có một vị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khó khăn lắm mới từ trong tay hai vị huynh đệ giành được một suất, mới sai Quảng Thành Tử vội vàng xuống núi.

Nhưng không ngờ, hiện tại Quảng Thành Tử bị Cửu Anh đánh một trận, danh vị Đế Sư cũng tiêu tan.

Không nhắc đến Quảng Thành Tử trở về Côn Lôn Sơn, lúc này Cửu Anh đang ở trong bộ lạc Toại Nhân Thị.

Từ trên vân đầu nhìn xa, thấy cảnh Phục Hy vừa hay xuất thế.

Phục Hy hợp lẽ làm Nhân Hoàng đầu tiên, vì vậy từ khi sinh ra đã

vô cùng phi phàm.

Lúc này Cửu Anh mang theo một thân khí tường thụy giáng lâm, các thành viên bộ lạc Toại Nhân Thị đều lần lượt quỳ bái.

"Tiên sư đại giá quang lâm, bộ lạc Toại Nhân Thị thất lễ không kịp nghênh đón, xin tiên sư rộng lòng tha thứ!" Tộc trưởng Toại Nhân Thị vô cùng cung kính, tiên nhân xuất hiện trong bộ lạc không phải lần đầu, hiện tại lại đúng lúc Phục Hy ra đời, là phụ thân, Tộc trưởng đã sớm dự cảm điềm lành.

Cửu Anh cười nói: "Toại Nhân Thị không cần khách khí, hài tử này có duyên với ta, ta sẽ truyền thụ đạo pháp, để giúp đỡ nhân loại, hình thành nghiệp lớn thống nhất!" Tộc trưởng Toại Nhân Thị nghe vậy đại hỉ, vội vàng quỳ xuống bái tạ, cả bộ lạc cũng quỳ rạp một mảng.

Lại thấy tiểu nhi Phục Hy, lúc này trong bọc da thú, mỉm cười đón Cửu Anh.

Cửu Anh ở lại bộ lạc Toại Nhân Thị, giáo hóa Phục Hy tu luyện vấn đạo, lại dạy thuật tung hoành, sách lược trị quốc, phương pháp nông mục.

Phục Hy thông minh hiếu học, tinh thông mọi thứ, nhiệt trung quyền thuật, đặc biệt giỏi về sách lược trị quốc.

Đợi đến khi Phục Hy nhược quán, y du ngoạn bên bờ Lạc Thủy, thấy có bạch mã và thần quy hiện thế, bạch mã hóa thành một tấm bảo đồ, thần quy cõng một bản thiên thư, chính là Hà Đồ Lạc Thư nổi danh thiên hạ.

Phục Hy có được Hà Đồ Lạc Thư, tài hoa của y càng thêm hiển lộ, chưa đầy mười năm, Phục Hy đã tham ngộ ra Tiên Thiên Bát Quái chi thuật.

Nhất thời danh hiền của Phục Hy truyền khắp bộ lạc Toại Nhân Thị, lại càng nổi danh trong các bộ lạc xung quanh.

Lúc này con gái của Toại Nhân Thị, Nữ Oa, cũng đã trưởng thành, Nữ Oa sinh ra mỹ diễm vô biên, lại tâm tư linh xảo vô cùng, cùng Phục Hy sớm tối bên nhau, tuy danh là huynh muội, nhưng thực chất cả hai đã sớm thầm yêu nhau.

Thời đó trong nhân tộc không cấm thân thích giao hợp, vì vậy Cửu Anh đối với chuyện này cũng không hề ngăn cản.

Sau Phục Hy dần lớn, kết duyên với Nữ Oa, nhưng trong nhân tộc việc sinh sản đều tự nguyện, căn bản không có danh phận phu thê.

Phục Hy cảm thấy điều này, trực tiếp tuyên cáo khắp Hồng Hoang, kết làm phu thê với Nữ Oa, từ đó về sau trong các bộ lạc nhân tộc mới xuất hiện khái niệm phu thê.

Sau khi Phục Hy và Nữ Oa kết làm phu thê, trên trời lại một lần nữa giáng xuống khí công đức, lần lượt rót vào cơ thể Phục Hy và Nữ Oa.

Nữ Oa chính là một giọt tinh huyết của Nữ Oa Thánh Nhân trong Oa Hoàng Cung, Thánh Nhân lo lắng cho Phục Hy, vì vậy không tiếc dùng một giọt tinh huyết chuyển thế thành Nữ Oa, ngày đêm bầu bạn bên cạnh Phục Hy.

Sau khi Phục Hy xác định hôn nhân, thực lực ngày càng mạnh mẽ, lúc này Toại Nhân Thị cũng giao vị trí tộc trưởng bộ lạc cho Phục Hy.

Toại Nhân Thị nhường ngôi cho Phục Hy, Phục Hy trở thành tộc trưởng bộ lạc Toại Nhân Thị.

Lúc đó tài hoa của Phục Hy càng thêm hiển lộ, văn thao vũ lược, ngay cả Đế Sư Cửu Anh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cùng với danh vọng của Phục Hy không ngừng tăng lên, các bộ

lạc xung quanh càng nhiều hơn lần lượt đầu phục, khiến bộ lạc Toại Nhân Thị càng thêm cường thịnh.

Lúc này bộ lạc của Phục Hy trở thành bộ lạc nhân tộc mạnh nhất trong tất cả các bộ lạc xung quanh, Cửu Anh liền tìm Phục Hy, từ biệt Phục Hy để trở về Thiên Đình.

"Lão sư, có phải Phục Hy có chỗ nào không đúng, nên Lão sư mới muốn rời đi, bỏ rơi Phục Hy sao?" Phục Hy thành hoàng thành khủng quỳ dưới đất, Phục Hy này không còn là Yêu Hoàng Bệ Hạ, cộng chủ vị diện nhân tộc, vì vậy dù hiện tại thực lực cao cường, nhưng ký ức tiền thế đều đã quên sạch.

Lục Đạo Luân Hồi đó, không thể làm giả.

Hiện tại Hậu Thổ Thánh Nhân chấp chưởng luân hồi, sau này Phật Môn cũng không thể mượn luân hồi chuyển thế tu luyện Phật Pháp, con đường chuyển thế trọng tu cũng sẽ hoàn toàn bị cắt đứt.

Năm đó Cửu Anh đối với Phục Hy đã toàn lực bồi dưỡng, đối với giáo dục cũng toàn diện.

Vì vậy Phục Hy đã sớm coi Cửu Anh như phụ thân của mình, vô cùng kính yêu.

Cửu Anh liên tục lắc đầu, thấy Phục Hy kính trọng như vậy, trong lòng cũng không khỏi nảy sinh tình cảm không nỡ.

"Không phải con làm sai, vi sư không còn gì có thể truyền thụ cho con, con đường sau này, con phải tự mình đi!" Cửu Anh dặn dò kỹ lưỡng, cuối cùng dưới sự níu kéo hết lần này đến lần khác của Phục Hy, quay người rời đi.

"Ghi nhớ, sau này làm việc, không thể nghịch thiên mà hành, mọi sự đều phải thuận ứng thiên ý!" Cửu Anh để lại câu nói cuối cùng, thân ảnh biến mất trong bộ lạc Toại Nhân Thị.

Nhân tộc Phục Hy lúc này đã hoàn toàn trưởng thành, bộ lạc của y cũng cường thịnh vô cùng, nếu Cửu Anh tiếp tục ở lại bộ lạc nhân tộc, sẽ bị cuốn vào cuộc tranh đoạt của tứ phương.

Hiện tại các bộ lạc nhân tộc khác cũng đều cung phụng thần tượng totem, không chỉ môn hạ Đông Vương Công, một số đệ tử, môn sinh của các cường giả khác cũng đang noi gương Đông Vương Công, âm thầm che chở nhân tộc, hy vọng thu được khí vận và công đức.

Cửu Anh trước đây nhận chỉ thị của Đông Vương Công, rời khỏi bộ lạc nhân tộc, trở về Thiên Đình.

Hiện tại Cửu Anh đã giáo hóa Phục Hy trong nhân tộc mấy chục năm, tích lũy công đức và khí vận vô cùng kinh người, Đông Vương Công tự nhiên cũng thu được không ít lợi ích.

Sau khi sắp xếp Cửu Anh giáo hóa Nhân Hoàng Phục Hy, Đông Vương Công phát hiện khí vận của nhân tộc phân cấp trở nên nồng đậm hơn.

Hiển nhiên việc giáo hóa cộng chủ nhân tộc, có ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với nhân tộc.

Cửu Anh lúc này hiện thân trong Lăng Tiêu Bảo Điện, thực lực lập tức bạo trướng.

Khi ở bộ lạc Toại Nhân Thị, Cửu Anh vẫn luôn áp chế tu vi, hiện tại cuối cùng không cần ẩn giấu nữa, sau khi bộc phát, cảnh giới tăng vọt một mạch.

Thực lực vốn bị kẹt ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trực tiếp đột phá bức tường vốn không thể phá vỡ, trong nháy mắt tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

Cửu Anh thành Chuẩn Thánh, là cường giả cấp Chuẩn Thánh thứ

ba dưới trướng Đông Vương Công.

Chương 245

Như vậy, thực lực của Cửu Anh còn mạnh hơn Tinh Chủ, trở thành một chiến tướng không tầm thường dưới trướng Đông Vương Công.

Trong Tứ Đại Môn Tướng, thực lực của Cửu Anh cũng đứng đầu.

Lúc này nhìn Cửu Anh đột phá, trên mặt Đông Vương Công cũng tràn đầy hưng phấn.

Cửu Anh là tu sĩ đầu tiên quy phục Đông Vương Công, có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng chứng tỏ công lao những năm qua không uổng phí.

"Đa tạ Bệ Hạ bồi dưỡng, Cửu Anh sau này nhất định sẽ cần tu khổ luyện, mới không phụ lòng yêu mến của Bệ Hạ!" Dưới trướng Đông Vương Công tuy không nhiều Chuẩn Thánh, nhưng Đại La Kim Tiên thì không ít, hiện tại mọi người đều bị kẹt ở Đại La Kim Tiên hậu kỳ, từng người đều chờ đợi đột phá tu vi.

Đông Vương Công thiên vị chọn Cửu Anh, tuy là vì Cửu Anh thực lực bất phàm, tâm tư trầm ổn, nhưng Đông Vương Công cũng nhìn trọng một phần lớn vai trò.

Đông Vương Công cười nói: "Năm đó ngươi cần cù làm việc, công lao khổ cực, ta đều nhìn thấy, sao lại bạc đãi ngươi được!" Lần đột phá này của Cửu Anh, có thể nói là đột phá bằng lực nhục thân, không phải phương pháp Trảm Tam Thi, cũng không phải lực công đức.

Sau khi khí vận gia thân, lĩnh ngộ được mấu chốt tu hành nhục thân, mới thuận lợi đột phá.

Nhục thân thành Chuẩn Thánh, thực lực tự nhiên mạnh hơn so với Trảm Tam Thi và lực công đức.

Trước đây Cửu Anh mãi không thể đột phá, hiện tại giáo hóa Nhân Hoàng trong vỏn vẹn mấy chục năm, tích lũy được lượng lớn khí vận chi lực, mượn cơ hội này mà đột phá thành công.

Khiến Cửu Anh phấn khích, đồng thời các tu sĩ dưới trướng Đông Vương Công cũng vô cùng hâm mộ.

Đặc biệt là mấy vị tu sĩ bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đều vô cùng khao khát có được cơ hội như vậy.

Tuy nhiên, Đông Vương Công hiểu rõ việc giáo hóa Nhân Hoàng, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên.

Ngoại trừ Tam Hoàng này, các Ngũ Đế sau này, Đại Vũ, đều không thể mang lại lợi ích quá lớn cho tu sĩ.

Chính vì vậy, Đông Vương Công cũng rất thận trọng trong việc lựa chọn người.

Dù sao việc giáo hóa Nhân Hoàng, chỉ có thể để tiểu bối đi làm, những đại năng như Đông Vương Công, chỉ cần đứng sau lưng mà theo dõi.

Nếu tất cả đều ra tay, tiểu bối tự nhiên ngay cả canh cũng không được uống.

Như Quảng Thành Tử trước đó, bị Cửu Anh đánh bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù tức giận đến đâu cũng không thể tự mình ra tay.

Bắt nạt vãn bối, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể mất mặt đó.

Hiện tại Cửu Anh khí vận gia thân, tu vi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, Đông Vương Công liền bảo y đi tu hành trước, củng cố cảnh giới một phen.

Lúc này Quảng Thành Tử sau khi về Côn Lôn Sơn, khóc lóc kể lể với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Sư tôn, đệ tử bất tài, bị Cửu Anh thuộc hạ của Thiên Đế đánh bại, cướp mất vị trí Đế Sư Nhân Hoàng." Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Thánh Nhân, hiện tại thiên địa thanh minh, mọi việc đã sớm rõ ràng, chỉ là vì giữ thể diện, Nguyên Thủy Thiên Tôn không làm to chuyện.

"Thôi đi, chuyện này không thể trách con, Cửu Anh đó đắc đạo trước ta, gần đây lại được Đông Vương Công Đạo Hữu trọng dụng, thực lực tự nhiên sâu không lường được." Nguyên Thủy Thiên Tôn để cho Quảng Thành Tử có bậc thang xuống, cũng để lấy lại chút thể diện.

Nhưng Quảng Thành Tử lại tiếp tục khóc lóc kể lể: "Sư tôn, đệ tử chịu chút thiệt thòi không sao, nhưng Cửu Anh đó rõ ràng biết Sư tôn phái đệ tử đi giáo hóa Nhân Hoàng, lại vẫn mạnh mẽ ngăn cản, hiển nhiên không đặt Sư tôn vào mắt, đệ tử khẩn cầu Sư tôn, cho phép con dẫn mấy vị sư huynh đệ, đi giáo huấn Cửu Anh đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chú trọng nhất vấn đề thể diện, hiện tại Quảng Thành Tử nói vậy, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức khó chịu.

Kể từ khi trở thành Thánh Nhân, đi đâu cũng được chúng nhân quỳ bái, nào có ai dám phật ý mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng lửa giận vô danh thiêu đốt, trên mặt lại bình tĩnh nói: "Chuyện này cứ dừng tại đây, sau này có Nhân Hoàng xuất thế, lúc đó Quảng Thành Tử chuẩn bị kỹ lưỡng một phen, rồi đi giáo hóa cũng không muộn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy nói chuyện này cứ dừng tại đây, nhưng lại ngụ ý sau này sẽ đi giáo hóa Nhân Hoàng khác, chúc Quảng Thành Tử chuẩn bị tốt.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, Quảng Thành Tử đương nhiên cũng nghe rõ

mồn một.

"Vâng, Sư tôn!" Quảng Thành Tử lĩnh mệnh rời đi, quả nhiên không nhắc lại chuyện này nữa.

Việc giáo hóa Nhân Hoàng, nhìn có vẻ bình lặng không sóng gió, thực chất các thế lực đang ngấm ngầm giao thủ cân sức.

Tam Thanh hiện tại tuy có chút mâu thuẫn, nhưng dù sao cũng chưa phân gia, nên những gì Nguyên Thủy Thiên Tôn làm, vẫn đại diện cho ý tứ của Tam Thanh.

Tây Phương Nhị Thánh tự biết thực lực không đủ, hai vị lại không thể tự mình ra trận giáo hóa Nhân Hoàng, đệ tử môn hạ không đáng dùng, nên chỉ có thể ngồi nhìn, không can thiệp vào.

Nữ Oa Thánh Nhân môn hạ yêu tộc không ít, nhưng để Phục Hy chuyển thế thành người, chính giọt tinh huyết của mình cũng hóa thành Nữ Oa của nhân tộc, nếu lại can thiệp vào nữa, thì có vẻ quá tham lam.

Nên Nữ Oa Thánh Nhân cũng không để ý đến chuyện này, mặc cho Đông Vương Công và Tam Thanh tranh đoạt.

Phục Hy nhờ Cửu Anh giáo hóa, hiện tại đã kết thành phu thê với Nữ Oa, định ra đạo hôn nhân, sau đó Phục Hy lại truyền thụ cho tộc nhân phương pháp kết lưới, dạy thuật săn bắt cá, nhất thời khí vận bộ lạc Toại Nhân Thị càng thêm hưng thịnh.

Phục Hy lúc này rèn binh lính, huy quân bắc phạt, muốn thống nhất nhân tộc, chinh phạt những kẻ bất thần.

Trong nhân tộc lại một lần nữa dấy lên phong huyết vũ, vô số nhân tộc bị cuốn vào đại chiến.

Phục Hy thân là chúa tể thiên mệnh, nơi nào y đi qua đều thuận lợi, vô số bộ lạc nghe tin đã đầu hàng, nhanh chóng giúp Phục Hy

thống nhất phần lớn địa vực hai lưu vực sông.

Từ đó danh tiếng của Phục Hy càng vang dội, được vạn dân tôn làm cộng chủ, thủy xưng Nhân Hoàng.

Khi Phục Hy thành Nhân Hoàng, chợt nhớ ra lời Cửu Anh nói khi rời đi, thuận ứng thiên mệnh!

Phục Hy liền tuyên bố với thiên hạ vạn dân, rằng y có thể thành Nhân Hoàng, là do thiên mệnh, nên phải tế bái cầu nguyện trên đỉnh Thái Sơn, thượng báo lên trời.

Nhân tộc căn bản không biết vì sao, đều cho rằng đúng như lời Phục Hy nói, quân quyền là do trời ban, từng người vì thế càng thêm kính sợ thiên đạo, kính sợ Nhân Hoàng.

Trên đỉnh Thái Sơn, Phục Hy tế sát ngũ súc, tế tự thiên địa, thượng báo Thiên Đình, muốn nhậm chức Nhân Hoàng.

Khi Phục Hy dẫn vạn dân khấu bái thiên địa, một phương đại ấn trăm trượng lăng không tới, đại ấn phát ra vạn trượng kim quang, chín con thần long cùng vệ hai bên, uy thế kinh thiên.

Phương đại ấn đó, chính là chí bảo của nhân tộc, Không Động Ấn, trên đó khắc tám chữ vàng lớn, "Thụ mệnh ư thiên, ký thọ vĩnh xương!" Nhờ Phục Hy phong thiền ở Thái Sơn, tế bái thiên địa, mối liên hệ của y với Đông Vương Công càng trở nên mật thiết, khí vận mà Đông Vương Công có được cũng càng nồng đậm.

Phục Hy thành đại vị Nhân Hoàng, trái lại càng ra sức trị quốc, quản lý toàn bộ nhân tộc càng thêm hưng thịnh vô cùng.

Lúc này lực lượng khí vận vô cùng vô tận hội tụ trên người Phục Hy, tia Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể lặng lẽ tan chảy, hoàn toàn dung hợp với Phục Hy.

Tia Hồng Mông Tử Khí đó, chính là đạo tử khí mà Đông Vương

Công đã chia làm ba phần ban đầu.

Hiện tại Nhân Hoàng Phục Hy tập hợp toàn bộ khí vận Hồng Hoang vào một thân, đối với sự lý giải về Hồng Mông Tử Khí lập tức tăng vọt, đồng thời tu vi và nhãn giới của Nhân Hoàng Phục Hy cũng được đề cao rất nhiều.

Phục Hy không còn tham luyến quyền thế nhân tộc, đạo tâm của y trái lại càng thêm kiên định.

Chương 246

Sau khi xử lý xong các đại sự của nhân tộc, Phục Hy bắt đầu nghiêm túc tham ngộ đại đạo.

Lúc này trong nhân tộc xuất hiện một nhân tài tên là Thương Hiệt, cảm ứng được thiên đạo, một lòng muốn mưu phúc lợi cho nhân tộc.

Ban đầu Phục Hy dạy phương pháp kết dây ghi chép, lúc đó Thương Hiệt cảm thấy vô cùng mới lạ.

Những năm qua y luôn nghiên cứu thiên địa bên bờ Lạc Thủy, dùng những hình dạng tương tự để biểu thị nhật nguyệt tinh thần, kim mộc thủy hỏa thổ, hình thành văn tự sơ khai, văn tự tượng hình.

Một ngày Thương Hiệt đầu tiên vẽ ra một cụm lửa đang cháy, phấn khích nhìn ngọn lửa hùng hùng bốc cháy đó, rồi mở miệng nói: "Hỏa!" Hỏa (Lửa), là dấu hiệu đầu tiên phân biệt nhân tộc với dã thú.

Lúc này Thương Hiệt khẩu thổ chữ Hỏa, lập tức thiên địa có cảm ứng, một luồng công đức thiên đạo giáng xuống, đi vào cơ thể Thương Hiệt.

Tâm thần Thương Hiệt chấn động, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, lúc này Thương Hiệt lại vẽ ra những gợn sóng hình thành khi nước chảy, lại nói: "Thủy!" Thủy (Nước) là nguồn gốc của vạn vật, nước và lửa đều gắn bó mật thiết với nhân tộc.

Lúc này lại một luồng công đức giáng xuống, não hải Thương Hiệt càng thêm rõ ràng, lúc này tay không ngừng, liên tiếp vẽ ra thiên địa nhân, nhật nguyệt tinh.

Thương Hiệt liên tục tạo ra một trăm linh tám chữ tượng hình cơ bản nhất, lúc này một luồng khí công đức lớn giáng xuống thân

Thương Hiệt, khiến linh đài thanh minh, tư duy rộng mở.

Lực lượng khí vận vô tận cũng nhanh chóng hội tụ trên người Thương Hiệt, lúc này Thương Hiệt tạo chữ thành công, phấn khích chạy đến trước mặt Nhân Hoàng Phục Hy, trình bày những chữ mình đã tạo ra cho Phục Hy.

Phục Hy lúc này đang nghiên cứu Tiên Thiên Bát Quái, vừa thấy văn tự nhân tộc, lập tức kinh ngạc như gặp thần nhân.

Phục Hy lập tức hạ lệnh, đại tứ truyền bá văn tự nhân tộc, y rất rõ ý nghĩa của văn tự, có sự xuất hiện của văn tự, còn ưu việt hơn phương pháp kết dây ghi chép mà y phát minh, chỉ cần văn tự được truyền bá rộng rãi, nhân tộc tất sẽ hưng thịnh thiên thu vạn đại.

Nhờ Nhân Hoàng Phục Hy toàn lực giúp đỡ, văn tự bắt đầu nhanh chóng được truyền bá, khí vận vô tận lại một lần nữa gia trì trên người Phục Hy và Thương Hiệt.

Phục Hy một lòng tu đạo, cũng rất coi trọng Thương Hiệt.

Cuối cùng Phục Hy chuẩn bị thiền nhượng đế vị cho Thương Hiệt, sau đó ẩn cư chuyên tâm tu đạo.

Đáng tiếc Thương Hiệt một lòng nghiên cứu văn tự tượng hình, căn bản không muốn chấp nhận lời mời của Phục Hy, Thương Hiệt lén lút rời khỏi bộ lạc Phục Hy, để không bị quấy rầy mà phiêu bạt bên ngoài, một mình nghiên cứu phương pháp tạo chữ.

Phục Hy thấy Thương Hiệt bỏ đi, cũng không có cách nào, đành tiếp tục đảm nhiệm chức vị Nhân Hoàng, dẫn dắt bộ lạc nhân tộc tiếp tục đi xuống.

Lúc này nhân tộc đã hưng thịnh mấy ngàn năm, Nhân Hoàng Phục Hy dẫn dắt bộ lạc Toại Nhân Thị cũng khoảng trăm năm, những năm qua y thống nhất nhân tộc, trở thành cộng chủ của vô số nhân tộc, khí

vận gia trì một thân, tu vi của Phục Hy đã sớm tiến vào hóa cảnh.

Cùng với thực lực không ngừng thăng tiến, Phục Hy dần dần chán ghét quyền lực hoàng đế, đối với đạo, trái lại càng thêm say mê.

Trong lúc Phục Hy khổ sở tìm kiếm người kế nhiệm, bộ lạc Viêm Đế ở phương Bắc lặng lẽ hưng khởi, trong bộ lạc đó nhân tài xuất chúng, một thế cục đại hưng, Phục Hy lúc này liền chuyển ánh mắt sang bộ lạc Viêm Đế.

Nhân Hoàng Phục Hy muốn từ bộ lạc Viêm Đế tuyển chọn một nhân tài, để kế vị mình.

Nhân Hoàng Phục Hy một lòng muốn thoái vị, nhưng Thần Nông trong bộ lạc Viêm Đế lại mãi chưa giáng sinh.

Nhân Hoàng Phục Hy là một sợi tàn hồn của Tiên Thiên Đại Thần Phục Hy chuyển sinh, mới có thể thành tựu vị trí Nhân Hoàng.

Không ngờ hiện tại Thần Nông Thị chưa ra đời, lại không ai biết tiền thế của y là ai.

Lúc này trong Thiên Đình, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân tề tựu, đang thương thảo lựa chọn Nhân Hoàng thứ hai.

Phục Hy làm Thiên Hoàng, Thần Nông làm Địa Hoàng, Hiên Viên làm Nhân Hoàng.

Hiện nay Thiên Hoàng đã do Tiên Thiên Đại Thần Phục Hy chuyển sinh thành, Địa Hoàng hiện tại trở thành mục tiêu tranh giành nóng bỏng của mọi người.

Vì khí vận của tông mạch riêng, Tam Thanh Lão Tổ và Tây Phương Nhị Thánh đều không chịu nhượng bộ, ngay cả Hậu Thổ Thánh Nhân trong Địa Phủ cũng có ý muốn đối với vị trí Địa Hoàng.

Nếu để người của tông mạch mình chuyển sinh làm Địa Hoàng,

sau khi đi một vòng trong nhân tộc, có thể tiếp nhận khí vận vô thượng của nhân tộc vào một thân, lúc đó lại đầu nhập vào đại giáo, có thể hợp nhất khí vận nhân tộc và đại giáo.

Chính vì vậy, hiện tại Phật Đạo hai môn, đều đang tranh giành hai suất Hoàng Giả còn lại.

Đông Vương Công đối với chuyện này hiểu rõ, Hồng Mông Tử Khí là do Đông Vương Công cung cấp, tự nhiên sẽ không để Tam Thanh Thánh Nhân và Tây Phương Nhị Thánh dễ dàng có lợi.

"Đều không cần tranh nữa, Tam Hoàng là thiên định, sau này Địa Hoàng và Nhân Hoàng, đều từ trong nhân tộc mà chuyển thế thành, không thể để các ngươi tự do lựa chọn!" Đông Vương Công một chùy định âm, không hề nể mặt Lục Thánh.

Còn về Thiên Hoàng Phục Hy, vốn là người có hoàng mệnh do trời định, lại có Nữ Oa Thánh Nhân ủng hộ phía sau, mới thuận lợi đăng lên bảo tọa Thiên Hoàng.

Địa Hoàng và Nhân Hoàng, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không để người khác thao túng nữa.

Dù sao Đông Vương Công đang chiếm giữ khí vận trong đó, sao có thể cung thủ nhường người được?

"Bệ Hạ, vị trí Địa Hoàng là chí tôn, tuy nhiên thiên đạo chưa định vị trí Địa Hoàng, nhưng liên quan đến thế cục đại hưng của nhân tộc sau này, vì vậy ta cảm thấy cần thận trọng hơn một chút!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn không ngừng khuyên nhủ, đối với chuyện của Tây Phương Giáo thì y vô cùng chấp trước.

Trước đây tranh vị trí Thánh, tranh đồ đệ, hiện tại lại tranh khí vận.

Đông Vương Công nhìn Lục Thánh nói: "Vị trí Địa Hoàng Nhân

Hoàng, tự nhiên do Hậu Thổ Thánh Nhân quản lý Lục Đạo Luân Hồi chưởng quản, trong đó người có phúc duyên sâu dày, tự nhiên có thể chuyển thế thành vị trí Địa Hoàng, các ngươi không nên can thiệp vào, kẻo làm loạn luân hồi, đó không phải là ai cũng có thể gánh vác được đâu!" Giọng Đông Vương Công vô cùng cứng rắn, không hề cho Chuẩn Đề Thánh Nhân chỗ phản bác.

Chuẩn Đề Thánh Nhân không lời nào để nói, với thực lực của mình căn bản không dám cãi lại Đông Vương Công, cảnh tượng Đông Vương Công đánh đập Tây Phương Nhị Thánh năm xưa vẫn còn nhớ như in.

Còn về Tam Thanh Thánh Nhân, tuy cũng tranh giành vị trí Địa Hoàng, nhưng đệ tử môn hạ quá ít, căn bản không có nhân tuyển thích hợp.

Thái Thanh Thánh Nhân chỉ có một đệ tử là Huyền Đô Đại Pháp Sư, chẳng lẽ Huyền Đô Đại Pháp Sư lại chuyển thế đầu thai sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có mười hai thân truyền, căn bản không có sinh linh nhân tộc thích hợp.

Thông Thiên Giáo Chủ càng không cần nói, đệ tử không ít, nhưng đa số là yêu quái, để một yêu tộc chuyển thế làm Địa Hoàng?

E rằng thiên đạo cũng không đồng ý.

Yêu tộc và nhân tộc ân oán quá sâu, ai cũng không dám tùy tiện xen vào.

Còn về Nữ Oa Thánh Nhân, đã giúp Phục Hy chuyển thế thành Thiên Hoàng, tự nhiên sẽ không còn chuyện gì nữa.

Tây Phương Giáo ban đầu đã thu bảy mươi hai đợt nhân tộc đầu tiên nhập giáo, nhưng hiện tại Tây Phương Nhị Thánh lại không đấu lại Đông Vương Công, vì vậy vị trí Địa Hoàng, Đông Vương Công đã

nói rõ.

Chuẩn Đề Thánh Nhân thấy Tam Thanh Lão Tổ không nói gì, Nữ Oa Thánh Nhân càng không thể giúp Tây Phương, lúc này Chuẩn Đề trong lòng đã rõ kết quả.

“Nếu đã như vậy, vậy toàn bộ dựa vào quyết định của Bệ Hạ về chuyện này, Chuẩn Đề nguyện ý lấy mã Bệ Hạ làm đầu!” Chuẩn Đề vừa thấy không đấu lại Đông Vương Công, liền quay đầu hướng về Đông Vương Công, ngược lại tỏ ý thiện chí với Đông Vương Công.

Chương 247

Đông Vương Công cười nói: "Chuẩn Đề Thánh Nhân cứ yên tâm, do Hậu Thổ Thánh Nhân quản lý Lục Đạo Luân Hồi, ta là Thiên Đế, tự nhiên phải toàn lực hiệp trợ Hậu Thổ Thánh Nhân, xử lý tốt chuyện Tam Hoàng." Đông Vương Công miệng nói lúc này do Hậu Thổ Thánh Nhân làm chủ, thực ra Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng rõ ràng, Hậu Thổ Thánh Nhân phải nghe theo sắp xếp của Đông Vương Công.

Thấy sáu vị Thánh không thể làm chủ, Tam Thanh Thánh Nhân liền cáo từ, Tây Phương Nhị Thánh cũng chỉ có thể rời đi.

Đông Vương Công tiễn mấy vị Thánh Nhân rời đi, Nữ Oa Thánh Nhân sau khi tạ ơn Đông Vương Công, cũng quay người rời khỏi.

Kể từ khi Phục Hy chuyển thế làm Nhân Hoàng, Nữ Oa Thánh Nhân đã mắc nợ Đông Vương Công một nhân quả lớn, vì vậy trong việc ủng lập Tam Hoàng, Nữ Oa Thánh Nhân đứng về phía Đông Vương Công.

Chính vì vậy, cộng thêm Hậu Thổ Thánh Nhân trong Hoàng Tuyền Địa Phủ, phe Đông Vương Công có ba vị Thánh Nhân, thực lực Đông Vương Công sâu không lường được, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh trong tình huống không có tuyệt đối nắm chắc, không thể mạo hiểm trở mặt với Đông Vương Công.

"Vị trí Địa Hoàng, Nhân Hoàng nhỏ bé, không đáng để ta mạo hiểm!" Thái Thanh Thánh Nhân an ủi một phen, mang theo hai vị đệ đệ trở về Côn Lôn Sơn.

Lúc này Tây Phương Giáo tuy trong lòng không cam, nhưng thực lực hai người căn bản không phải đối thủ của Đông Vương Công,

trong tình huống không có Thánh Nhân khác giúp đỡ, hai người căn bản không thể gây sóng gió.

Thấy Lục Thánh đi sạch, Đông Vương Công lúc này triệu kiến Bàn Thạch, người nhân tộc đầu tiên khi Nữ Oa nương nương tạo người.

"Bàn Thạch, đã suy nghĩ kỹ chưa?" Đông Vương Công lại một lần nữa hỏi Bàn Thạch.

Trước đây Bàn Thạch từng tìm Đông Vương Công, biết mình tiên thiên có khuyết, vô vọng với đại đạo, nên chủ động thỉnh cầu Đông Vương Công ban cho vị trí Địa Hoàng.

Địa Hoàng tuy không bằng Thánh Nhân tôn quý, nhưng cũng mạnh hơn Chuẩn Thánh cường giả vạn bội.

Vị trí Địa Hoàng tôn quý đó, có thể ngồi ngang hàng với Thánh Nhân, chỉ là Tam Hoàng của nhân tộc đều mượn khí vận vạn thế xương long của nhân tộc, mới có được tôn vị và thần thông.

Nếu nhân tộc suy bại, uy nghiêm của Tam Hoàng cũng sẽ tiêu tan.

Lúc này Bàn Thạch quỳ trước Lăng Tiêu Bảo Điện, trên khuôn mặt mộc mạc không có chút phản ứng nào.

"Bệ Hạ, Bàn Thạch tiên thiên có khuyết, vì vậy chỉ có thể mượn cơ hội chuyển thế trọng tu, như vậy mới có được một tia cơ duyên, có thể chứng đạo Nhân Hoàng, là ước vọng lớn nhất của Bàn Thạch!" Bàn Thạch vô cùng chân thành, chân linh tiên thiên không hoàn chỉnh, dù có đầu nhập Lục Đạo Luân Hồi, sau này cũng không thể hoàn thiện hơn, vì vậy con đường đại đạo của y đã sớm bị cắt đứt.

Trong tình huống như vậy chứng đạo Nhân Hoàng, có lẽ chính là lựa chọn tốt nhất.

Đông Vương Công suy nghĩ kỹ lưỡng, gật đầu đồng ý.

Bàn Thạch đã hiệu lực dưới trướng Đông Vương Công nhiều năm, luôn cần cù làm việc, khi Đông Vương Công phong thần, Bàn Thạch không được ban thưởng, lúc đó Đông Vương Công đang suy nghĩ về nơi chốn của Bàn Thạch.

Dù sao chân linh tiên thiên có khuyết, dù Đông Vương Công cũng không có cách nào bổ sung.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ đưa ngươi nhập Lục Đạo Luân Hồi!" Đông Vương Công gật đầu đồng ý.

Đông Vương Công dẫn Bàn Thạch vào Hoàng Tuyền Địa Phủ, trên đường đi Bàn Thạch vô cùng trầm mặc.

Dù sao một khi nhập luân hồi, con đường đại đạo của Bàn Thạch sẽ bị cắt đứt hoàn toàn, tuy có thể thành tôn vị Nhân Hoàng, nhưng sẽ không còn cơ hội tiến xa hơn nữa.

Trong Hoàng Tuyền Địa Phủ, Hậu Thổ Thánh Nhân hiểu rõ ý của Đông Vương Công.

Lúc này Hậu Thổ Thánh Nhân cười nói: "Nếu để Bàn Thạch chuyển thế thành Địa Hoàng, e rằng chức vị Đế Sư, mấy vị Thánh Nhân lại phải tranh giành một phen nữa rồi!".

Đông Vương Công đã sắp xếp người làm Địa Hoàng, nếu lại sắp xếp luôn sư phụ của Nhân Hoàng, thì có vẻ hơi quá đáng.

Nhưng Đông Vương Công lại không cho là như vậy, "Sắp xếp Địa Hoàng thì sao?

Sư phụ của Địa Hoàng, ta vẫn có nhân tuyển thích hợp, không đến lượt mấy vị đó can thiệp vào chuyện này!".

Đông Vương Công vô cùng bá đạo, không hề cho Phật Đạo hai môn cơ hội uống canh.

Ban đầu khi tạo người không xuất lực, khi che chở nhân tộc cũng không biết ở đâu, bây giờ nhân tộc đại hưng, Đông Vương Công sao có thể chia sẻ lợi ích cho họ được?

Hậu Thổ Thánh Nhân cười nói: "Sự thô lỗ bá đạo đó, ngược lại càng khiến ta vừa ý!".

Tộc Vu làm việc trời long đất lở, dù Hậu Thổ Thánh Nhân hiện tại không còn là Tổ Vu, nhưng vẫn giữ những sở thích vốn có.

Đông Vương Công nhìn Bàn Thạch trầm mặc phía sau, mở miệng nói: "Hiện tại đã đến thời cơ Địa Hoàng xuất thế, Bàn Thạch đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ hãy đưa ngươi nhập Lục Đạo Luân Hồi đi!".

Bàn Thạch nhìn vào mắt Đông Vương Công, đáy lòng có một tia hoảng loạn, nhưng sự đã đến nước này, không còn đường lui.

Bàn Thạch cúi sâu lạy Đông Vương Công, "Đế Quân, sau này Bàn Thạch không thể tiếp tục đi theo bên cạnh nữa!".

Đông Vương Công gật đầu, vỗ vai Bàn Thạch, một khi nhập Lục Đạo Luân Hồi, Bàn Thạch không còn là Bàn Thạch nữa, mà là Thần Nông của nhân tộc!

Hậu Thổ Thánh Nhân lúc này thấy Đông Vương Công gật đầu, ngón tay ngọc ngà chỉ một cái, Lục Đạo Luân Hồi hiện ra, trong tay Hậu Thổ Thánh Nhân một luồng khí đen thần bí luân chuyển không ngừng, trong đó có một loại khí tức không thể diễn tả.

Hậu Thổ Thánh Nhân bao bọc luồng khí đen lên người Bàn Thạch, sau đó pháp quyết trong tay liên tục biến hóa, một luồng khí tức cổ xưa huyền ảo bao trùm tứ phương.

Đông Vương Công lúc này nhìn lại, đâu còn bóng dáng Bàn Thạch, trong Địa Phủ trống rỗng.

Trong bộ lạc Viêm Đế, một nam anh có hình xăm Bắc Đẩu Thất

Tinh trên lưng giáng sinh, vừa giáng sinh, dị tượng phía sau lưng lập tức truyền bá, khiến tất cả nhân tộc kinh ngạc như gặp thần nhân.

Bắc Đẩu Thất Tinh là những tinh thần mạnh mẽ mà nhân tộc sùng bái, vì vậy cũng coi Thần Nông cõng Bắc Đẩu Thất Tinh như thần nhân.

Phục Hy lần đầu tiên nghe tin Thần Nông giáng sinh, liền sai người âm thầm chăm sóc Thần Nông, và dạy Thần Nông các loại kỹ năng sinh tồn.

Sau khi Thần Nông giáng sinh, Đông Vương Công lập tức trở về Thiên Đình, sai Huyền Thanh hạ giới, đi vào bộ lạc nhân tộc để giáo hóa Địa Hoàng Thần Nông Thị.

Thực lực của Huyền Thanh trước đây luôn là người đứng đầu trong số các Đại La Kim Tiên dưới trướng Đông Vương Công, dù sao y là người thành Đại La Kim Tiên lâu nhất, lại được rèn luyện trong hoàn cảnh đặc biệt ở Quy Khư Chi Địa, sau đó lại được Đông Vương Công ban thưởng rất nhiều, vì vậy thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nay Cửu Anh đã thành Chuẩn Thánh, Đông Vương Công tự nhiên cũng muốn Huyền Thanh, người có tư cách lão luyện tương tự, đi giành lấy một số cơ duyên.

Lúc này Đông Vương Công đã sớm báo cho Huyền Thanh, vì vậy Đông Vương Công vừa ra lệnh, Huyền Thanh lập tức bái ba bái Đông Vương Công, quay người xuất Nam Thiên Môn, một đường thẳng đến bộ lạc Viêm Đế.

Nhưng lần này, phái Ngọc Thanh trên Côn Lôn Sơn đã sớm chuẩn bị, Quảng Thành Tử Đại Tiên không những được pháp chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà còn hô bằng dẫn bạn, dẫn theo mấy vị hảo hữu, đã sớm có mặt trong bộ lạc Viêm Đế.

Khi Huyền Thanh đến bộ lạc Viêm Đế, vừa vặn bị nhóm tu sĩ của Quảng Thành Tử chặn lại.

Huyền Thanh tuy là một thành viên của yêu tộc, nhưng phái Bồng Lai luôn tránh xa hải ngoại, vì vậy căn bản không có bất kỳ ân oán nào với nhân tộc.

Huyền Thanh sống lâu trong biển sâu, khí tức bản thân hùng hậu, trong trẻo, căn bản không vướng nhân quả, lúc này nhìn y càng giống một vị chân tiên đắc đạo.

Chương 248

Mấy vị môn hạ Ngọc Hư vừa thấy Huyền Thanh, cũng không khỏi thầm tán thưởng trong lòng.

Tu vi của Huyền Thanh, so với Cửu Anh khi chưa đột phá Chuẩn Thánh cũng không kém cạnh là mấy.

Thấy Huyền Thanh cũng vì vị trí Đế Sư, Quảng Thành Tử lúc này nói: "Huyền Thanh Đạo Hữu, sư phụ của Thiên Hoàng, đã nhường cho môn sinh của Thiên Đế Bệ Hạ, bây giờ vị trí sư phụ của Địa Hoàng, lẽ nào cũng muốn tranh giành sao?" Quảng Thành Tử nói chuyện vô cùng bất khách khí, lần trước bị Cửu Anh làm bị thương, tự nhiên ôm hận trong lòng.

Hiện tại có mấy vị sư huynh đệ đi cùng, tự nhiên không sợ Huyền Thanh.

Huyền Thanh cười khẩy nói: "Mấy vị Thánh Nhân sắp xếp thế nào Huyền Thanh không rõ, nhưng Thiên Đế Bệ Hạ đã ban pháp chỉ, sai Huyền Thanh đi giáo hóa Địa Hoàng, Huyền Thanh tự nhiên không thể không tuân lệnh, vì vậy, mấy vị Đạo Hữu nhường đường thì tốt hơn." Huyền Thanh tuy trên mặt là nụ cười hiền lành, nhưng khí thế hùng hồn như thủy triều trên người lại càng lúc càng mạnh, hiển nhiên đã âm thầm điều động chân nguyên của bản thân.

Đối diện là năm vị Đại La Kim Tiên, đều là môn hạ Thánh Nhân, Huyền Thanh tự nhiên không thể lơ là.

"Ha ha, Huyền Thanh Đạo Hữu, chúng ta cũng nhận lệnh của Sư Tôn Ngọc Thanh Thiên Tôn, cùng đi giáo hóa Nhân Hoàng, lần này con đường này, xem ra không thể nhường được rồi!" Người mở miệng không phải ai khác, chính là Xích Tinh Tử đạo nhân ở Vân Tiêu Động

núi Thái Hoa, đồng môn của Ngọc Hư Thánh Nhân.

Xích Tinh Tử đạo nhân lúc này mặc một thân áo tiên Bát Quái Tử Thụ, trong tay một chiếc Âm Dương Kính lung linh, trong kính có hai khí âm dương, mặt trước chủ sinh, mặt sau chủ tử.

Chỉ cần bị ánh sáng của chiếc kính đó chiếu vào, lập tức hồn phi phách tán, bảo kính này từng tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần Lượng Kiếp, uy lực quả thực vô cùng.

Lúc này năm vị Đại La Kim Tiên vây chặt Huyền Thanh, hiển nhiên nếu Huyền Thanh không chịu rút lui, sẽ cho Huyền Thanh một bài học.

Huyền Thanh là phụng mệnh Đông Vương Công, nếu không chiến thắng, cũng không tiện giải thích trước mặt Đông Vương Công.

Lúc này sắc mặt Huyền Thanh lạnh đi, nói: "Muốn lấy đông hiếp ít, ta Huyền Thanh cũng không sợ!" Huyền Thanh vỗ một kiện linh bảo trong tay, một tấm mai rùa nổi lên, tấm mai rùa to bằng cái cối xay, lơ lửng trên đỉnh đầu Huyền Thanh, từng đạo thanh quang từ mai rùa rủ xuống, che chở Huyền Thanh bên trong.

"Hừ, đã không biết thức thời, vậy hôm nay để các ngươi xem ta làm gì!" Quảng Thành Tử nhướng mày, Thư Hùng Song Kiếm trong tay tỏa ra điểm điểm tinh quang, đồng thời Lạc Hồn Chung vang lên đinh đinh đương đương rất lớn, mấy vị Đại La Kim Tiên khác bên cạnh cũng lần lượt tiến lên, tạo thành thế bao vây nhốt Huyền Thanh.

Huyền Thanh thấy năm vị môn nhân Ngọc Hư trước mặt chuẩn bị cùng lúc lao lên, căn bản không cho mình cơ hội giảng đạo lý, lúc này Huyền Thanh cũng không thể không dùng hết bản lĩnh.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Huyền Thanh một mảnh khánh vân phiêu đãng, ba đóa kim hoa hội tụ lại, chốc lát sau đã nở thành ba đóa sen

bích ngọc lớn bằng bàn xay.

Bên cạnh Tam Hoa của Huyền Thanh có kim lân bơi lội, có ngọc bối mở ra đóng lại, san hô mã não trồi lên lặn xuống trong mây khí, vô lượng thanh quang tỏa ra, hiển lộ thần thánh chi ý trong đó.

Thư Hùng Song Kiếm trong tay Quảng Thành Tử hóa thành hai giao long, kêu lên một tiếng rồi bay lên vân đầu, lao thẳng vào mai rùa của Huyền Thanh.

Lúc này Xích Tinh Tử phất chiếc áo tiên Bát Quái Tử Thụ, tế Âm Dương Kính trong tay, từng đạo thần quang hủy diệt xé toạc trường không, chiếu thẳng vào đầu mặt Huyền Thanh.

Huyền Thanh không dám lơ là, từ trong khánh vân bay ra một viên minh châu, trên minh châu phát ra vô tận bích quang, che khuất thần quang hủy diệt của Âm Dương Kính, hai kiện pháp bảo va vào nhau, nhất thời cả hai đều không thể làm gì đối phương.

Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lúc đó vung Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, bảo phiến này cũng là vật phi thường.

Chiếc phiến này vốn được dệt từ lông vũ của bảy loài chim: cánh phượng hoàng, cánh thanh loan, cánh đại bàng, cánh khổng tước, cánh bạch hạc, cánh hồng hạc, cánh tiêu điểu.

Lại có năm loại lửa: không trung hỏa, thạch trung hỏa, mộc trung hỏa, tam muội hỏa, nhân gian hỏa hợp thành, uy lực phi phàm, tu sĩ bình thường bị Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến quạt một cái, lập tức hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên Huyền Thanh toàn thân là tinh khí Quý Thủy, gặp phiến lửa, đúng lúc thủy hỏa tương khắc, âm dương tiêu trừ.

Lúc này lại có Thái Ất Chân Nhân dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Linh Bảo Đại Pháp Sư thúc Long Hổ Ấn.

Năm vị môn nhân Ngọc Thanh, hợp lực chặn đứng Huyền Thanh đạo nhân.

Khí tức của Huyền Thanh miên trường, giỏi cố thủ nhất, nhất thời năm vị Đại La Kim Tiên như đèn kéo quân vây chiến, thi triển thần thông.

Huyền Thanh lại thong dong ứng phó trong trận, không hề rối loạn.

Năm vị đồ đệ Thánh Nhân càng đánh càng kinh hãi, năm đánh một, vốn tưởng là chuyện trong tầm tay, nhưng đánh nửa ngày trời vẫn không thể làm gì được Huyền Thanh đạo nhân.

Nếu truyền ra ngoài, không những mất mặt, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn e rằng cũng sẽ bị người khác nói là không biết dạy đồ đệ.

Mấy vị cao đồ đều được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến, tự nhiên càng hiểu sở thích của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này thấy lâu ngày không hạ được, mấy vị đệ tử dần dần nổi giận thật sự, không còn giữ tay nữa, từng người lấy ra bản lĩnh gia truyền, thề sẽ đánh bại Huyền Thanh.

Đạo pháp của Huyền Thanh cao thâm, pháp lực hùng hồn, nhưng bị năm vị Đại La Kim Tiên vây khốn, nhất thời cũng không thoát thân được.

Dưới sự tiêu hao, khánh vân trên đỉnh đầu Huyền Thanh dần dần chấn động, ánh sáng của ba đóa kim hoa cũng mờ đi không ít.

Đúng lúc Huyền Thanh đang sốt ruột, chỉ nghe thấy chín tầng mây chuyển động, một tiếng mắng giận truyền đến.

"Đồ vô sỉ!

Lấy đông hiếp ít, ngay cả sứ giả của Thiên Đế cũng dám ra tay, lẽ

nào trong mắt các ngươi không có vương pháp sao?" Giọng nói như sấm sét nổ tai, thoạt nghe còn ở chân trời, đến khi chữ cuối cùng dứt lời, đã nổ bên tai.

Tiếng nói chưa dứt, một cây đại bổng từ trời giáng xuống, vung tròn đập vào năm vị Đại La Kim Tiên.

Người không ai khác, chính là Bạch Viên, người có tính khí nóng nảy nhất dưới trướng Đông Vương Công.

Bạch Viên tu hành pháp Huyệt Khiếu Thần Tàng, được Đông Vương Công chân truyền, phúc duyên sâu dày, sau khi đắc tiên duyên trong thủy phủ ở Vân Mộng Trạch, tu vi một đường truy đuổi mãnh liệt, đã sớm đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên đại viên mãn.

Lúc này Bạch Viên vung Vô Cực Hỗn Nguyên Côn, uy lực linh bảo cực phẩm vô cùng kinh người, có thể dài có thể ngắn, có thể thô có thể tế, trên đó khắc họa chim thú côn trùng cá, sơn xuyên hà nhạc, tượng vạn vật sinh linh đều trong một côn.

Bạch Viên một côn đập xuống, như có thế thiên băng địa liệt, năm vị Đại La Kim Tiên không ai có thể chống đỡ, đều vội vàng rút lui.

Bạch Viên một côn đánh lui năm vị Kim Tiên, toàn thân lông khỉ dựng ngược, gầm lên giận dữ: "Huyền Thanh ca ca đứng sang một bên, để ta thu thập mấy tên tạp toái này!" Bạch Viên gầm lên một tiếng, hiện ra thân Kim Cương trăm trượng, Bạch Viên giơ tay phóng ra một đôi bảo hoàn, hai chiếc Thư Hùng, chính là mật bảo Long Tước Song Hoàn mà y có được từ thủy phủ.

Ngọc hoàn trên không trung lóe lên, lập tức hóa thành một con Thanh Long, một con Chu Tước, đều là linh thú cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bạch Viên tay cầm Vô Cực Hỗn Nguyên Côn tiến lên chiến đấu,

Thanh Long Chu Tước đi theo bên cạnh Bạch Viên.

"Hừ!

Không biết trời cao đất rộng, cao đồ môn hạ Ngọc Hư của ta, há sợ một con thủy viên nhỏ bé!" Thái Ất Chân Nhân nhướng mày, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, tiến lên muốn tranh đấu với Bạch Viên.

Thái Ất Chân Nhân tu một môn thương pháp, uy lực tuyệt luân, chính vì vậy, mới dám tiến lên giao thủ với Bạch Viên.

Nhưng Bạch Viên tu luyện pháp Huyệt Khiếu Thần Tàng do Đông Vương Công truyền lại, lúc này Thái Ất Chân Nhân vừa giao thủ với Bạch Viên, lập tức bị Bạch Viên đánh bay.

"Oanh Long!" Bạch Viên một côn đánh bay Hỏa Tiêm Thương, Thái Ất Chân Nhân cũng không chịu nổi lực, hổ khẩu xé rách, hai tay máu chảy đầm đìa, trong một tràng ai oán cũng bị đánh bay.

Chương 249

"Sư đệ!" Quảng Thành Tử gầm lên một tiếng, không ngờ Thái Ất Chân Nhân lại không đỡ nổi một chiêu.

Thấy Thái Ất Chân Nhân sống chết không rõ, Quảng Thành Tử chỉ Thư Hùng Song Kiếm, hai giao long giận dữ bay lên, vồ lấy Bạch Viên.

Đồng thời Long Hổ Ấn của Linh Bảo Đại Pháp Sư cũng hóa thành núi non, đập thẳng vào đầu Bạch Viên.

"Ha ha ha!

Lại ăn ta một côn!" Bạch Viên làm Thái Ất Chân Nhân bị thương, cười lớn hoan hỉ, cây thiết bổng trong tay lại một vòng, đánh bay hai giao long xuống đất.

Thấy Long Hổ Ấn đập xuống đầu, Bạch Viên nhún người, dùng Vô Cực Hỗn Nguyên Côn đỡ lấy thần ấn to bằng núi non đó.

"Chư vị đạo huynh, không ra tay sao!" Linh Bảo Đại Pháp Sư thấy Long Hổ Ấn đè Bạch Viên, vội vàng thúc giáng yêu kiếm trong tay, đồng thời quát lớn một tiếng, gọi các huynh đệ vây công.

Lúc này Quảng Thành Tử thấy Thái Ất Chân Nhân không nguy hiểm tính mạng, chỉ là hai cánh tay e rằng đã phế, không có một thời gian dài khó mà tranh đấu với người khác.

Quảng Thành Tử giận dữ nói: "Hôm nay thay trời hành đạo, giết chết yêu nghiệt này!" Quảng Thành Tử lắc Lạc Hồn Chung trong tay vang lên đinh đinh đương đương rất lớn, Thư Hùng Song Kiếm trong tay lại một lần nữa bay lên.

Bạch Viên bị Long Hổ Ấn đè, thấy mọi người lại đồng loạt xông

đến, lúc này đột nhiên nới lỏng thân, nhún eo một cái, "Oanh long" một tiếng cự hưởng, hất bay Long Hổ Ấn to bằng núi non xuống đất.

Lúc này Bạch Viên cười toe toét, thò tay vào lòng, lấy ra một thanh ngọc kiếm nhỏ nhắn, ném lên không trung.

Ngọc kiếm đón gió lớn lên, trong khoảnh khắc biến thành một vùng che trời, lớn vạn trượng.

Ngọc kiếm từ trên Cửu Thiên giáng xuống, như ngân hà đổ ngược, như thần kiếm phá thiên, phi thẳng vào năm vị Đại La Kim Tiên.

"Oanh Long!" Ngọc kiếm quá lớn, năm vị Đại La Kim Tiên không kịp né tránh, đều bị kiếm khí quét bay sang một bên, đồng thời một ngọn núi lớn trước mắt hoàn toàn bị đâm nát, xung quanh để lại một vết kiếm khổng lồ sâu trăm trượng.

Năm vị Đại La Kim Tiên bị Bạch Viên đánh bại, kinh hãi trước việc Bạch Viên có nhiều linh bảo, đều là cực phẩm, không dám xem thường Bạch Viên nữa.

Bạch Viên một mình có thể điều khiển mấy kiện linh bảo, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, dù năm vị Đại La Kim Tiên liên thủ, cũng không phải đối thủ của Bạch Viên.

Bạch Viên một kích chấn nhiếp Quảng Thành Tử và bốn người kia, thu ngọc kiếm, lại tiếp tục vung Vô Cực Hỗn Nguyên Côn tấn công đối phương.

Quảng Thành Tử vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng hô hào mọi người, "Chư vị, con khỉ này lợi hại, chúng ta về Côn Lôn Sơn, xin Lão Sư làm chủ cho chúng ta!" Quảng Thành Tử không phải hạng người háo thắng, không địch lại Bạch Viên cũng sẽ không cố gắng cứng đầu, trực tiếp muốn về Côn Lôn Sơn thỉnh Ngọc Thanh Thánh

Nhân làm chủ.

Lúc này Bạch Viên ha ha cười lớn, cầm côn đập tới.

Quảng Thành Tử vội vàng cầm kiếm đón đỡ, nhưng một côn của Bạch Viên đủ sức đánh nát sơn hà, hủy diệt tinh nguyệt, há nào một Đại La Kim Tiên tu hành đạo Nguyên Thần như Quảng Thành Tử có thể chống đỡ được!

"Oanh!" Một tiếng chấn động trời long đất lở, đôi mắt lửa của Bạch Viên lóe ra thần quang rực rỡ, nhìn thấy Quảng Thành Tử dưới một côn đã bị đánh văng song kiếm.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, tảo hà y trên người Quảng Thành Tử phát ra một trận thất thải tường quang, mới che chở được Quảng Thành Tử, không để y bị đánh thành một đống thịt nát.

Quảng Thành Tử sợ hãi vội vàng rút lui, cuốn một trận ô vân, cùng mấy vị đồng môn phi tốc bỏ trốn.

"Bạch Viên, đa tạ ân cứu mạng!" Huyền Thanh vội vàng gọi Bạch Viên lại, ngăn cản kế hoạch tiếp tục truy sát Quảng Thành Tử.

Tranh chấp của tiểu bối này, ai bị đánh bại thì chỉ là vấn đề thể diện, thân là giáo chủ cấp bậc như Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không tiện ra tay.

Nhưng nếu Bạch Viên hôm nay chém giết năm vị môn đồ Ngọc Hư, e rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ lập tức hiện thân, đánh chết Bạch Viên và Huyền Thanh.

"Huyền Thanh đại ca, vì sao ngăn ta?" Sức chiến đấu của Bạch Viên vô song, thực lực vừa thể hiện ra, còn mạnh hơn Huyền Thanh rất nhiều, nhưng đối với mưu kế quỷ kế, lại không quen thuộc bằng Huyền Thanh.

Huyền Thanh cười nói: "Lần này Đế Quân sai ta giáo hóa Nhân

Hoàng, nếu lỡ thời cơ, thì không hay rồi, vì Quảng Thành Tử đã bị đánh chạy, Bạch Viên huynh đệ cùng ta vào nhân tộc đi một chuyến thế nào?" Bạch Viên hơi suy nghĩ, y vốn lấy ý chí của Đông Vương Công làm chủ, lúc này cũng gật đầu, "Vì Sư Tôn đã hạ lệnh, ta và Huyền Thanh ca ca đi một chuyến, tránh cho những kẻ bại tướng đó lại gây sự từ trong đó!" Bạch Viên cười toe toét, thu Vô Cực Hỗn Nguyên Côn lại.

Rảnh rỗi không có việc gì, liền cùng Huyền Thanh tiến vào bộ lạc.

Lúc này Thần Nông Thị vừa mới giáng sinh, cả bộ lạc đều đang nhiệt liệt chúc mừng.

Huyền Thanh cưỡi tường vân, một đường thanh huy dao động, phượng hạc cùng kêu, đoan đích tiên gia khí phái mười phần.

Trong bộ lạc Viêm Đế, Thiếu Điển cha của Thần Nông thấy Huyền Thanh, vội vàng đối với Huyền Thanh đạo nhân quỳ bái hành lễ, Bạch Viên đứng bên cạnh thấy nhân tộc đối xử cung kính như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

"Không ngờ tiên sư đại giá quang lâm, thất lễ không kịp nghênh đón!" Thiếu Điển cũng là một vị hiền quân, nếu không sinh ra cùng thời với Nhân Hoàng Phục Hy, hoặc có lẽ cũng có thể trở thành cộng chủ nhân tộc.

Huyền Thanh lúc này cười nói: "Tộc trưởng không cần khách khí, Thần Nông tư chất bất phàm, là lương tài mỹ ngọc, ta là Tứ Hải Huyền Thủy Nguyên Quân của Tiên Đảo Bồng Lai, hôm nay đặc biệt đến đây, giáo hóa Thần Nông." Thiếu Điển vừa nghe thấy tiên sư thuộc tiên ban, vội vàng bái tạ Huyền Thanh.

"Có thể được tiên sư thùy thanh, quả là phúc duyên tạo hóa của Thần Nông!

Thật làm phiền tiên sư!" Lúc này Huyền Thanh lại chỉ vào Bạch Viên nói: "Đây là Hộ Pháp Thần Tướng Bạch Viên của Thiên Đình!" Thiếu Điển nghe danh hiệu của Bạch Viên, lại dẫn tộc nhân quỳ bái một trận.

Mọi người hành lễ xong, Huyền Thanh và Bạch Viên ở lại bộ lạc.

Thời gian đối với tu sĩ tịnh không có ý nghĩa quá lớn, bế quan một lần thường kéo dài hàng ngàn trăm năm.

Nhưng cuộc đời phàm nhân lại vô cùng ngắn ngủi, nếu không có tiên duyên, có thể trăm năm sau chỉ là một đống đất vàng.

Không như Thần Nông là Nhân Hoàng thiên định, lại có tuổi thọ lâu dài.

Lúc này Huyền Thanh ở lại bộ lạc của Thần Nông, từ nhỏ bắt đầu dạy dỗ Thần Nông.

Thần Nông thân là chuyển thế của Bàn Thạch, đối với chuyện tiền thế đã quên sạch, không biết có lẽ kế thừa công đức của Bàn Thạch, Thần Nông từ nhỏ vô cùng thông minh lanh lợi.

Bạch Viên trong bộ lạc nhàn rỗi không có việc gì, cũng sẽ dạy Thần Nông một số quyền cước công phu.

Đại đạo của Bạch Viên đều tự Đông Vương Công, do truyền thụ, Thần Nông trong tu hành cũng thể hiện ra thiên phú cực mạnh.

Thần Nông từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú phi thường, đẽo gỗ làm cung, nung đất làm đồ gốm, cải thiện đáng kể điều kiện sống của nhân loại.

Những thay đổi này khiến tất cả nhân tộc trở nên cường tráng, khỏe mạnh hơn, khí vận nhân tộc cũng ngày càng hưng thịnh.

Phục Hy trong bộ lạc nghe tin danh Thần Nông, âm thầm chuẩn bị

thoái vị, những năm qua Phục Hy chuyên tâm tu đạo đã hoàn toàn buông bỏ vị trí Nhân Hoàng.

Thần Nông lúc này cũng nhanh chóng trưởng thành, khi còn nhỏ Thần Nông dùng gỗ ngô đồng làm nhạc khí, chiếc đàn gỗ đầu tiên trong nhân loại đã thành công ra đời, cây đàn đầu tiên tên là Thần Nông Cầm.

Thiên phú của Thần Nông thể hiện ở các phương diện, chế đào, tước cung, tố cầm, những điều này đều là thiên phú mà Thần Nông thể hiện khi còn thiếu niên.

Chương 250

Cùng với Thần Nông dần trưởng thành, y càng quan tâm đến việc cải thiện cuộc sống của nhân loại.

Về Thần Nông thường thử nghiệm chế tác tân phục da thú, trên cơ sở quần áo sẵn có, cải thiện điều kiện mặc của nhân loại.

Thần Nông nắm vững bí quyết dệt gai thành vải, trong bách thảo phát hiện ra cây gai dầu, truyền dạy phương pháp này cho mọi người trong bộ lạc.

Tự đó trong bộ lạc Viêm Đế mọi người đều mặc những bộ quần áo không giống nhau, hiển nhiên vô cùng đặc biệt.

Các bộ lạc khác đều lần lượt đến học hỏi, và bày tỏ sự thần phục đối với Thần Nông.

Dù sao trong toàn bộ nhân loại, chỉ có bộ lạc của Thần Nông mọi người đều mặc quần áo gai, cầm cung tiễn, lúc nhàn hạ có thể nghe nhạc, đối với nhân tộc khác đây quả là điều xa xỉ nhất.

Lúc này trong nhân tộc, ngay cả việc ăn no mặc ấm cũng không làm được, huống chi là các hoạt động giải trí.

Thần Nông tự nhiên không hề keo kiệt giáo đạo các bộ lạc nhân tộc khác, từ nhỏ được Huyền Thanh giáo đạo phải nhân ái, khoan hậu.

Như vậy, danh tiếng hiền minh của Thần Nông lập tức lan truyền, lực lượng khí vận vô tận hội tụ trên người Thần Nông, Huyền Thanh, Bạch Viên, hai người làm Đế Sư, đồng dạng thu được lượng lớn khí vận chi lực.

Trong Thiên Đình, Đông Vương Công thấy Nhân Hoàng Thần Nông tức tương thành nhân, liền phóng ra một cuốn pháp bảo loại

sách trong tay, độn nhập vào thiên địa.

Bản thư tịch, chính là Thần Nông Bách Thảo Kinh, nhưng hiện tại trên đó trống không, như một cuốn thiên thư không chữ.

Đông Vương Công nhìn lượng khí công đức thu được trong tay, để Huyền Thanh giáo hóa Thần Nông, quả nhiên là một lựa chọn chính xác.

Đông Vương Công đối với việc giáo hóa Tam Hoàng vô cùng để tâm, rốt cuộc điều này liên quan tới vấn đề quy thuộc khí vận nhân tộc sau này.

Sau khi tiến vào Thánh Cảnh, những tài nguyên khác đối với y đều trở nên kém trọng yếu, duy chỉ khí vận chi tranh không thể qua loa.

Đông Vương Công trước sau vận trù, âm thầm thao tác, cuối cùng cũng sắp xếp Huyền Thanh lại một lần nữa ở bên cạnh Nhân Hoàng.

Lúc này nhìn Thần Nông đã trưởng thành, Thiếu Điển nhường chức tộc trưởng cho Thần Nông.

Phục Hy đã sớm chú ý tin tức về Thần Nông trong bộ lạc, thấy Thần Nông thông minh cung khiêm, không kiêu không ngạo, có phong thái hiền giả, trong lòng y cũng đã hạ quyết tâm.

Một ngày, Phục Hy sai người mời Thần Nông đến bộ lạc, hai vị Nhân Hoàng cuối cùng cũng lần đầu tiên gặp mặt.

Phục Hy đánh giá một lượt, mới hài lòng gật đầu nói: "Thần Nông thị nếu muốn triển khai hết hoài bão của mình, tất yếu phải làm Nhân tộc cộng chủ, như vậy mới có thể khiến tài hoa của ngươi được tất cả nhân loại biết đến." Thần Nông từ nhỏ đã nghe danh hiền năng của Phục Hy, đối với Phục Hy tự nhiên vô cùng sùng bái, lúc này thấy Phục Hy, Thần Nông hạ bái, mở miệng nói: "Cửu văn Nhân Hoàng hiền năng, Thần Nông nguyện ý truyền bá kỹ nghệ của mình cho nhân

tộc, mong Nhân Hoàng hết lòng tương trợ!" Thần Nông lúc này chỉ một lòng muốn truyền bá những thứ mình sáng tạo, đối với đại vị Nhân Hoàng lại chưa từng có ý nghĩ xa xỉ.

Nhân Hoàng Phục Hy cười nói: "Tài năng của ngươi không chỉ ở một góc nhỏ, ta sẽ nhượng lại Nhân Hoàng chi vị cho ngươi, như vậy, ngươi có thể đại triển quyền cước, đưa nhân tộc triệt để bước lên con đường huy hoàng!" Nghe Phục Hy muốn nhường Nhân Hoàng chi vị, Thần Nông vội vàng quỳ xuống không thôi.

"Nhân Hoàng không thể, Thần Nông còn niên ấu vô tri, sao có thể gánh vác trọng trách Nhân Hoàng, Thần Nông nguyện ý theo phò tá Nhân Hoàng tả hữu, dốc sức phụ tá Nhân Hoàng giáo hóa vạn dân!" Thần Nông khiêm tốn như vậy, Phục Hy trái lại càng thêm hài lòng, ha ha cười lớn, đích thân đỡ Thần Nông dậy.

Phục Hy nói: "Thuở xưa trong bộ lạc của ta có một người tên là Thương Hiệt, tạo ra vô số chữ, hiền tài có đức, nhưng ta muốn nhường ngôi cho y, y lại lén lút rời khỏi bộ lạc.

Lần này Thần Nông ngươi không được khiêm hư nữa, có hiền giả ở một bên phụ tá, Thần Nông ngươi nhất định có thể trở thành một phương hiền quân!" Phục Hy sợ Thần Nông cũng bỏ chạy, một tay kéo Thần Nông, lập tức sai thuộc hạ bày biện Ngũ Súc, chuẩn bị Tế Tự Đại Điển.

Thần Nông nhìn về phía Huyền Thanh và Bạch Viên phía sau, thấy Huyền Thanh cười không nói, không có ý từ chối, lúc này Thần Nông cũng chỉ có thể nghe theo Nhân Hoàng sắp xếp.

Phục Hy sau khi chuẩn bị xong trong bộ lạc, lập tức dẫn Thần Nông đi Thái Sơn.

Thái Sơn ở gần bộ lạc, cho nên việc di chuyển vô cùng nhanh chóng.

Sau Thái Sơn, Nhân Hoàng Phục Hy chuẩn bị nghi lễ thiền vị.

Nơi đây có tế đàn tế bái thiên địa mà Phục Hy đã dùng khi trở thành Nhân Hoàng trước kia, cho nên không cần phải phiền phức chuẩn bị lại.

Ngũ Sắc Tế Đàn kia lúc này tuy nhiều năm không người trông coi, nhưng hiện tại nhìn lại vẫn như mới.

Kể từ khi Phục Hy tế tự thiên địa trên đỉnh Thái Sơn, nơi đây dường như đã biến thành một thánh địa, luôn có một loại khí tức bất phàm lưu lộ ra.

Thần Nông sau khi tiến vào Thái Sơn, tâm thần cũng dần dần tĩnh lặng, phảng phất như số mệnh triệu hoán, khiến y cảm nhận được một cảm giác trang trọng chính thức.

Lúc này Phục Hy đi đầu bước lên Ngũ Sắc Tế Đàn, đảo cáo.

"Phục Hy giáo hóa vạn dân, nay một ngàn năm trăm xuân thu, không dám nói có công với thiên địa, chỉ cầu phong điều vũ thuận, vạn dân an khang." Phục Hy đối diện thiên địa tứ phương bái chín lạy, rồi đồ sát Ngũ Súc, tế tự bát phương.

Sau đó Phục Hy mới tiếp lời nói: "Văn Thiên Đế nhân ái vạn dân, hôm nay có Thần Nông thị đức cao vọng trọng, mẫn nhi hiếu học, có phong thái đại hiền, Phục Hy nguyện thiền nhượng Nhân Hoàng chi vị cho Thần Nông, mong Thần Nông tiếp tục giáo hóa tứ phương!

Hôm nay thượng cáo Thiên Đế, nguyện Thiên Đế ứng chuẩn!" Phục Hy tế tự xong xuôi, trong Lăng Tiêu Bảo Điện kia, Đông Vương Công và văn võ quần thần đã sớm ở trong điện nhìn thấy rõ ràng.

Lúc này Đông Vương Công cười nói: "Nhân Hoàng chi vị canh thế, Phục Hy chấp chưởng nhân tộc một ngàn năm trăm năm, thời đã đến, nên có Thần Nông tiếp quản Nhân Hoàng chi vị, chư vị tiên

khanh nghĩ sao?" Văn võ hai bên đều là người của Đông Vương Công, tự nhiên sẽ không trái ý Đông Vương Công.

Bên trái có Chu Thiên Tinh Thần Nguyên Quân xuất liệt nói: "Bệ hạ án theo thiên mệnh mà làm, tự nhiên là đại thiện, Thần Nông kia thiếu thời đã có hiền danh, nên làm nhân chủ!" Lúc này Đông Vương Công gật đầu, vung tay áo một cái, vạn đạo Tử Khí hạo đãng, tại đỉnh Thái Sơn tràn ngập ba vạn dặm.

Nhất thời quần thần nhân tộc quỳ bái không ngớt, xưng đây là đại cát chi triệu.

Phục Hy tế tự thiên địa, nhường đại vị Nhân Hoàng cho Thần Nông, lúc này Thần Nông thượng Ngũ Sắc Tế Đàn đảo cáo, Phục Hy thì triệt để giải phóng bản thân.

Khi Thần Nông tế bái thiên địa xong, là Tân nhiệm Nhân Hoàng.

Lúc này sau khi nghi lễ tế tự kết thúc, mọi người lần lượt trở về bộ lạc của mình, Nhân Hoàng Phục Hy kia lúc này trong cơ thể lại một cỗ Hồng Mông Tử Khí nữa phù hiện ra.

Những năm ấy Phục Hy giáo hóa nhân tộc, với tư cách Nhân Hoàng, khí Công Đức và lực Khí Vận y thu được vô cùng kinh người, thậm chí còn khủng bố hơn cả Đông Vương Công và Đế Sư Cửu Anh.

Lúc này cỗ khí Công Đức ấy bộc phát ra, trong nháy mắt luyện hóa một phần ba Hồng Mông Tử Khí kia hoàn toàn, đồng thời Tiên Thiên Bát Quái phù hiện trong tay Phục Hy.

Thực lực Nhân Hoàng Phục Hy trong khoảnh khắc tăng vọt, nhanh chóng đạt đến cảnh giới Siêu Á Thánh, sau đó trực tiếp tiến nhập Thánh Cảnh.

Một thân thực lực cường hãn vô cùng, Tiên Thiên Bát Quái trong

tay y lúc này cũng trực tiếp tiến giai thành một kiện Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, không chỉ uy lực cực lớn, mà còn có thể trấn áp khí vận nhân tộc.

Phục Hy sau khi thành Thánh Nhân chí tôn, lập tức minh ngộ sứ mệnh và nơi y phải đến.

Lúc này Phục Hy không còn là Yêu Hoàng của yêu tộc, mà là Nhân Hoàng Đại Đế của nhân tộc.

Phục Hy lúc này đối diện thiên địa xa xa vái một cái, triệu gọi thần quy đã từng hiến thư ở Lạc Thủy, ngồi lên trên, cưỡi thần quy, tay cầm Tiên Thiên Bát Quái, một đường đi tới Hỏa Vân Động.

Thiên Hoàng Phục Hy chứng đạo quy vị, giữa thiên địa lập tức giáng xuống một trận tường thụy chi khí.

Chương 251

Thiên Địa Lục Thánh đều hướng về Phục Hy xa xa vái một cái, coi như đã gặp mặt.

Trong Thiên Đình, Đông Vương Công chỉ hướng về Phục Hy gật đầu một cái, cũng coi như chào hỏi.

Phục Hy vẻ mặt tươi cười, mang theo Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo Bát Quái Bàn, một đường trực tiếp tới địa giới Hỏa Vân Động.

Hỏa Vân Động vốn là động phủ của thượng cổ Chân Tiên Hồng Vân Lão Tổ, cũng là một phúc địa Tiên Thiên đỉnh cấp, đáng tiếc Hồng Vân Lão Tổ thân vẫn trong lượng kiếp, Hỏa Vân Động vẫn luôn bỏ trống.

Hiện tại Thiên Hoàng Phục Hy chứng đạo Nhân tộc Thánh Hoàng, Hỏa Vân Động trở thành đạo trường của Thiên Hoàng Phục Hy, ngày sau khi hai vị Nhân Hoàng kia quy vị, ba vị Nhân Hoàng cùng nhau cư trụ trong Hỏa Vân Động, cũng là một giai thoại.

Thiên Hoàng quy vị, nhân tộc đại hưng, lực khí vận vốn hưng thịnh trong nhân tộc, bây giờ trở nên càng thêm xương thịnh, Đông Vương Công phân nhuận khí vận chi lực, cũng trở nên nhiều hơn một chút.

Trong Côn Lôn Sơn, Tam Qīng Thánh Nhân nhìn nhân tộc đại hưng chi thế, lại không hề vui vẻ.

Nhân tộc đại hưng vốn cũng có một phần công lao của họ, nhưng hiện tại, phần lớn khí vận nhân tộc đều đổ về phía Đông Vương Công, khiến Tam Qīng Thánh Nhân trong lòng vô cùng bất mãn.

“Đại ca, Đông Vương Công thân là Thiên Đế, lại nhúng tay vào

việc phế lập Nhân Hoàng, chuyện này chẳng lẽ chúng ta không thể quản sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói, đệ tử của y hai lần đều bị thuộc hạ của Đông Vương Công trọng thương, vị trí Đế Sư Nhân Hoàng kia cũng bị đối phương cướp mất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn tính cách hộ đoản, tự nhiên trong lòng không thể nhẫn nhịn loại biệt khuất này.

Chính vì vậy, y mới muốn cổ động ba huynh đệ nhà mình, liên thủ cùng Tây Phương Nhị Thánh, gây áp lực cho Thiên Đế, bức bách Thiên Đế phải phiền lòng.

Thái Thanh Thánh Nhân lắc đầu nói: "Nhị đệ, nhân tộc là sinh linh trong Tam Giới, Đông Vương Công chấp chưởng Tam Giới, nhân tộc cũng chính đáng do Thiên Đế quản lý, cho nên việc phế lập Nhân Hoàng, chúng ta xuất sư vô danh, không thể bắt bẻ Thiên Đế!

Huống hồ Thiên Đế thực lực cường hãn, chúng ta ba người dù có liên thủ với hai vị sư đệ phương Tây, chỉ sợ cũng không tiện dễ dàng đắc tội Thiên Đế." Mọi việc đều lấy thực lực làm chủ, thực lực không đủ, cho nên dù Đông Vương Công công khai bắt nạt, Tam Qīng Lão Tổ cũng không có cách nào.

Vốn dĩ mọi quyền quyết định đều nên nằm trong tay Tam Qīng Lão Tổ, dù sao một môn ba Thánh, lại là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ.

Thân phận địa vị đều vô cùng tôn quý, nhưng thiên thiên Đông Vương Công thực lực càng thêm cường hãn, có thể áp chế Tam Thánh, cho nên Tam Qīng Lão Tổ ở đâu cũng tỏ ra vô cùng bị động.

Những tài nguyên kia cũng mặc Đông Vương Công phân phối, căn bản không có cơ hội cho Tam Qīng nhúng tay.

"Đại huynh, thực lực của Đông Vương Công kia, rốt cuộc đã đạt

đến cảnh giới nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được hỏi, y vẫn luôn không thể nhìn thấu Đông Vương Công, hiện tại còn không rõ thực lực cụ thể của đối phương, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng không có căn cơ.

Thái Thanh Thánh Nhân liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng y không biết đang nghĩ gì.

"Ta cũng không rõ thực lực của Đông Vương Công rốt cuộc đến mức nào, nhưng theo ta thấy, Đông Vương Công đạo hữu ít nhất là Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên, thậm chí cảnh giới cao hơn!" "Không thể nào!

Ta cũng chỉ cảnh giới Thánh Cảnh Nhất Trọng Thiên, Đông Vương Công có thể là cảnh giới Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi đứng bật dậy, căn bản không thể tin được, nhưng lời Thái Thanh Thánh Nhân nói ra, trong ba huynh đệ, Thái Thanh thực lực mạnh nhất, thuật Huyền Chi cũng tinh diệu vô song.

"Không có gì là không thể, Đông Vương Công đạo hữu tư chất vô song, lấy nhục thân chứng đạo, chính là đang đi trên con đường khó chứng đạo nhất mà lão sư đã từng nói." Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ cũng vẻ mặt thâm trầm, con đường khó chứng đạo nhất, một khi chứng đạo, thực lực cũng sẽ cực kỳ khủng bố, thậm chí vượt xa những Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Trước kia Thái Thanh Thánh Nhân từng kinh ngạc, Đông Vương Công rõ ràng là cường giả Thánh Cảnh, vì sao lại phải nhị thứ chứng đạo, hiện tại xem ra, đạo Nguyên Thần và đạo Nhục Thân của Đông Vương Công đã lần lượt chứng đạo thành công.

Lúc này Thái Thanh Thánh Nhân nhìn tam đệ Thông Thiên, trong mắt Thái Thanh Thánh Nhân, Nguyên Thủy tuy tư chất bất phàm,

nhưng quá thanh cao tự ngạo, cho nên đối với sự tình đều không nguyện ý nhìn rõ.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên và Lão Tử một người một ý, trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên đã sớm biết Đông Vương Công bất phàm, nhưng vẫn luôn không nguyện ý thừa nhận điểm này, tự xưng bất phàm, vẫn luôn cho rằng mình là Bàn Cổ chính tông, những sinh linh khác căn bản không thể so sánh với y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tranh luận vấn đề này nữa, nếu Đông Vương Công quả thật là Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên, căn bản không có cơ hội đánh bại Đông Vương Công.

Tam Qīng Thánh Nhân sau khi thảo luận một phen trong Côn Lôn Sơn, trong bộ lạc nhân tộc đã lại có một phen khí tượng khác.

Nhân Hoàng Thần Nông đăng cơ, với tư cách nhân tộc cộng chủ, lập tức đại triển quyền cước, truyền bá một số thứ mới trong các bộ lạc nhân tộc.

Lúc này Thần Nông căn cứ Bách Thảo Kinh trợ giúp, nếm khắp trăm loại cỏ, phân biệt được ngũ cốc, để người trong bộ lạc phân chia trồng trọt bồi dưỡng.

Thần Nông lại phân chia một số thảo dược, giúp tộc nhân bị thương và tộc nhân mắc bệnh tiến hành trị liệu, như vậy, tỷ lệ tử vong của nhân loại bắt đầu có sự đề thăng lớn.

Thần Nông tại vị một ngàn ba trăm năm, cống hiến liên quan đến mọi mặt đời sống nhân loại.

Y, thực, trụ, hành, hôn, tang, giá, thú, có thể nói cống hiến của Thần Nông có mặt ở khắp mọi nơi.

Hiện nay trong bộ lạc nhân tộc mọi người đều mặc y phục vải gai,

trong nhà cũng có lương thực dư thừa, thậm chí một số nhân tộc còn mang những thứ dư thừa ra trao đổi với người khác, dưới sự chỉ đạo có ý của Thần Nông, thị trường giao dịch sơ khai cũng dần dần hình thành.

Nhìn thấy tình hình sinh hoạt của nhân tộc ngày càng tốt hơn, cống hiến của Thần Nông cũng ngày càng lớn, một ngày Huyền Thanh Đạo Trưởng hướng Thần Nông từ biệt.

"Ta ở nhân tộc bảo hộ bao nhiêu năm, bây giờ là lúc phải rời đi, sau này Thần Nông phải chăm sóc tốt bộ lạc!" Huyền Thanh mang theo Bạch Viên rời đi, Thần Nông thì cùng trưởng lão trong bộ lạc đối diện bầu trời hành lễ tiễn biệt.

Huyền Thanh sau khi trở về Thiên Đình, lập tức cùng Bạch Viên cùng nhau hướng Đông Vương Công phục mệnh.

"Bệ hạ!" "Sư tôn!" Đông Vương Công hài lòng nhìn Huyền Thanh và Bạch Viên, hai người những năm ấy biểu hiện vô cùng xuất sắc, Đông Vương Công cũng từ việc giáo hóa Nhân Hoàng mà thu được đại lượng khí vận.

Lúc này Đông Vương Công hài lòng gật đầu, sai mọi người dành chỗ cho Huyền Thanh và Bạch Viên.

Huyền Thanh trong lòng thư sướng, khí vận tích lũy vô số năm lúc này cũng cuối cùng đạt tới đỉnh điểm, lúc này trên người Huyền Thanh thanh huy đại tác, một cỗ khí tức cường đại tràn ngập ra.

Đông Vương Công nhìn Huyền Thanh, lúc này Huyền Thanh vươn tay chỉ một cái, một viên Dạ Minh Bảo Châu phiêu đãng ra, chính là linh bảo mà Huyền Thanh đã dùng để đối kháng Xích Tinh Tử Âm Dương Kính khi xưa.

Huyền Thanh hội tụ tinh khí thần làm một, lớn tiếng quát một

tiếng, "Trảm!" Từng đạo thanh quang trong nháy mắt từ trong thân thể Huyền Thanh tán phát ra, sau đó hội tụ vào Dạ Minh Bảo Châu.

Dạ Minh Bảo Châu lăng không phi vũ, xoay tròn không ngừng, trong nháy mắt hạ xuống mặt đất, lập tức hóa thành một vị đạo nhân.

Chính là Huyền Thanh nhờ vào lực khí vận vô lượng, thuận lợi chém ra Thiện Thi.

Nhìn Huyền Thanh thuận lợi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, trong chốc lát các tu sĩ xung quanh đều vẻ mặt tiện mộ.

"Chúc mừng Huyền Thanh đạo hữu đột phá tu vi, đại đạo sau này đáng kỳ vọng!" Một đám tu sĩ lần lượt chúc mừng, Huyền Thanh cũng hào phóng từng người một đáp lại, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Thực lực Huyền Thanh đột phá, khí vận của y trở nên càng thêm xương thịnh, Đông Vương Công phân nhuận khí vận từ trên người Huyền Thanh, cũng trở nên càng thêm ngưng luyện.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình, mọi người đều đang chúc mừng Huyền Thanh đột phá tu vi, Bạch Viên bên cạnh cũng tiện mộ không ngớt.

Bạch Viên có thể nói là đã sớm đi theo Đông Vương Công, tuy căn cơ có phần thấp hơn, nhưng thiên tư bất phàm, phúc duyên thâm hậu, cho nên Bạch Viên đã sớm là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng Bạch Viên từ khi tu hành đã đi con đường Huyệt Khiếu Thần Tàng, cũng là con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Chương 252

Chính vì vậy ngày ấy mới có thể một mình trấn áp năm vị đệ tử Ngọc Hư, thực lực cường hãn cũng do đó có thể thấy được.

Tu hành Dĩ Lực Chứng Đạo cố nhiên cường đại, nhưng con đường chứng đạo cũng đồng dạng gian nan.

Những năm ấy Bạch Viên vẫn luôn cần tu khổ luyện, luyện hóa Thần Tàng, đả ngao gân cốt, có thể nói thực lực đã đăng phong tạo cực.

Thuở xưa Đông Vương Công truyền thụ pháp tu luyện Khiếu Huyệt Thần Tàng thì cũng từng minh ngôn thuật này không có bình cảnh rõ ràng, nhưng Bạch Viên lại cứng nhắc bị mắc kẹt tại cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lúc này Đông Vương Công thấy trên mặt Bạch Viên vẻ tiện mộ nồng đậm, lại có tia bất cam và lạc mịch sâu trong đáy mắt, Đông Vương Công cũng trong lòng không đành lòng.

"Bạch Viên!

Nếu chưa minh ngộ, còn đợi đến bao giờ!" Đông Vương Công dùng Thánh Nhân chân ngôn nộ hống, chấn tỉnh Bạch Viên.

Lúc này mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, Bạch Viên cũng trong nháy mắt bị chấn nhiếp, tâm thần chìm đắm trong một cảnh giới huyền diệu, trong chốc lát căn bản không thể tự thoát ra.

Lời nói của Đông Vương Công giống như sấm xuân nổ vang bên tai, vang vọng trong não hải Bạch Viên.

Không biết đã qua bao lâu, Bạch Viên chợt tỉnh ngộ, cười lớn ba tiếng, thân mình trong Lăng Tiêu Bảo Điện vọt lên.

Trong nháy mắt vạn đạo kim quang chiếu rọi, vô cùng thủy linh chi khí hội tụ.

Bạch Viên hút cạn tất cả linh khí, vạn trượng hà quang, vô số thủy khí, cũng đều lần lượt như chim mỏi về tổ, toàn bộ đổ vào trong cơ thể Bạch Viên.

Trong nháy mắt, tu vi của Bạch Viên giống như đại giang đại hà vỡ đê, đổ xuống, ngập lụt ngàn dặm!

"Oanh long long!" Huyết mạch trong cơ thể Bạch Viên bôn đằng như lôi đình, từ xa có thể nghe thấy lực huyết mạch cường đại kia.

Mọi người lần lượt kinh hãi, Bạch Viên khẳng định đã đột phá, nếu không sẽ không thể có thanh thế lớn như vậy.

Bạch Viên hưng phấn bay lượn trên không trung cười đùa, nửa khắc sau mới trở lại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bạch Viên quỳ trên mặt đất bái tạ Đông Vương Công, "Đa tạ Sư tôn giáo đạo, nếu không phải Sư tôn điểm tỉnh đệ tử, e rằng ta sẽ bị mắc kẹt thêm mười vạn năm!" Bạch Viên hiển nhiên vô cùng kích động, Đông Vương Công thì thích tính cách đại đại liệt liệt, không câu nệ tiểu tiết của Bạch Viên.

Dù sao những người bên cạnh đều là những kẻ cẩn trọng, sợ làm sai chọc giận người khác, trái lại loại chân tính tình như Bạch Viên, khiến Đông Vương Công yêu thích.

"Đó là cơ duyên của ngươi, nếu không có ngộ tính, dù ta có điểm hóa thế nào, cũng chỉ là một khối ngoan thạch!" Đông Vương Công hào không tị húy, đệ tử của y, há có thể là hạng phàm tục?

Bạch Viên ha ha cười lớn, tâm mãn ý túc lui sang một bên.

Trước kia Bạch Viên khi ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể một mình trấn áp năm vị đệ tử Ngọc Hư, nay tu vi đột phá cảnh giới

Chuẩn Thánh, thực lực của Bạch Viên so với Huyền Thanh chỉ có mạnh chứ không yếu.

Bạch Viên và Huyền Thanh song song đột phá, lại một lần nữa minh chứng lợi ích to lớn của việc tiền vãng nhân tộc giáo hóa Nhân Hoàng.

Chẳng phải ba vị đi giáo hóa Nhân Hoàng, đều sau khi rời khỏi nhân tộc, nhanh chóng đạt được đột phá hay sao?

Chính vì vậy, thuộc hạ của Đông Vương Công cũng đều tự mình bắt đầu hoạt động tâm tư, muốn tranh thủ đi nhân tộc giáo hóa Nhân Hoàng, trở thành cơ hội Đế Sư!

Tây Phương Nhị Thánh và ba vị Thánh Nhân Côn Lôn Sơn đều đối với chuyện này tâm tri đỗ minh, sau khi thám thính tin tức, từng người trong lòng càng thêm não hận không thôi.

Đợi thời cơ tốt đẹp, lại bị Đông Vương Công một phương chiếm tiện nghi, nếu cứ mặc Đông Vương Công như vậy phát triển tiếp, chỉ sợ sau này sẽ không còn chỗ cho mấy vị Thánh Nhân khác phát huy nữa.

Lúc này Tây Phương Nhị Thánh lại một lần nữa giáng lâm Côn Lôn Sơn, không biết cùng ba vị Thánh Nhân mật mưu chuyện gì.

Lần này Tây Phương Nhị Thánh dùng thủ đoạn Thánh Nhân làm hỗn loạn thiên cơ, khiến các Thánh Nhân khác không thể tra xét hành tung và những việc họ làm.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương cũng đã cưỡi Phượng Liễn, một đường đi tới Hỏa Vân Động.

Nhìn Phục Hy Thánh Nhân đang nghiên cứu Bát Quái, tham ngộ thiên cơ trong Hỏa Vân Động, Nữ Oa Nương Nương không nhịn được khẽ gọi, "Ca ca!" Phục Hy Thánh Nhân nghe lời, đích thân ra

nghênh đón, dẫn Nữ Oa Nương Nương vào trong động.

Phục Hy sau khi thành Thiên Hoàng chi vị, thực lực trực tiếp đột phá Thánh Cảnh, tuy thực lực y nương tựa vào khí vận nhân tộc bàng đại, nhưng khi nhân tộc đại hưng, thì là thực sự có tu vi Thánh Nhân.

Phục Hy thành Thánh khi, ký ức tiền thế của y giống như dòng nước toàn bộ lướt qua trong não hải của y một lần.

Nhưng giống như xem điện ảnh vậy, căn bản không thể có cái cảm giác khắc cốt minh tâm kia.

Giống như đang xem một câu chuyện, câu chuyện của người khác, người trong câu chuyện ấy, từng là mình.

Hiện tại Phục Hy cũng vậy, tuy cũng sẽ tiếc nuối, sẽ sầu não, nhưng lại không thể thật sự xem mình là cái người của ngày xưa kia.

Dù sao tất cả mọi thứ trước mắt đều sống động như vậy, còn tất cả những gì đã qua lại mơ hồ hư vô.

Lúc này Phục Hy đích thân rót trà cho Nữ Oa Nương Nương, cười nói: "Nữ Oa Nương Nương, Phục Hy không còn là huynh trưởng của nàng, bây giờ ta chỉ là một trong Tam Hoàng của nhân tộc, Thiên Hoàng Phục Hy." Nữ Oa Nương Nương nghe lời, trong lòng một trận chua xót, nhưng cũng đành gật đầu, "Phục Hy đạo hữu sở ngôn thậm đúng, ca ca ta đã theo gió mà đi, đảo là Nữ Oa đường đột rồi!" Nữ Oa Nương Nương trong lòng khó chịu, cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm, cứ ngồi đó, cùng Phục Hy nhìn nhau không lời.

Trước kia Phục Hy rất yêu âm luật, nhưng hiện tại Phục Hy lại nghiên cứu Tiên Thiên Bát Quái, khiến Nữ Oa Nương Nương thấy vật nhớ người, trong lòng càng thêm khó chịu.

Lúc này Nữ Oa Nương Nương cũng không còn tâm tư cố lưu lại, lấy ra một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đặt trước mặt Phục Hy.

“Bảo vật bạn sinh của ca ca ta khi còn sống, tên là Phục Hy Cầm, bây giờ ca ca ta không còn nữa, Phục Hy Cầm này xin tặng đạo hữu, làm kỷ niệm vậy!” Nữ Oa Nương Nương đưa đàn vào tay Phục Hy, Phục Hy tiếp nhận tỉ mỉ tra xem.

Nữ Oa Nương Nương lúc này không nguyện ý ở lâu, đứng dậy rời đi, Phục Hy vội vàng tiễn đưa.

“Phục Hy đạo hữu cáo từ!” Nữ Oa Nương Nương bước ra khỏi Hỏa Vân Động, thấy trong Hỏa Vân Động khí tượng bất phàm, quả thật là một chỗ quy túc không tồi, chắc chắn Phục Hy ở đây cũng sẽ không có gì bất ổn.

Nữ Oa Nương Nương nhìn Phục Hy, rồi lại một lần nữa bước lên Phượng Liễn, trực tiếp hướng Thiên Đình đi.

Còn về Phục Hy, với tu vi Thánh Nhân như vậy, trong Hồng Hoang e rằng cũng không có ai có thể uy hiếp.

Khi Nữ Oa Nương Nương rời đi, Phục Hy lại một lần nữa đánh giá Phục Hy Cầm trong tay, trong mắt có một tia không nỡ nồng đậm, không biết trong lòng lại đang cảm thấy gì.

Khi Nữ Oa Nương Nương tới Thiên Cung, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công đang đợi ở Dao Trì.

Thị nữ bên cạnh dẫn Nữ Oa Nương Nương vào Dao Trì Tiên Cảnh, trên mặt Nữ Oa Nương Nương hiện lên một nụ cười.

“Lần này đến đây, đảo phải cảm tạ Bệ hạ và Hoàng hậu, ca ca ta Phục Hy có thể chuyển thế trọng sinh, chứng đạo Nhân Hoàng đại vị, đều nhờ Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương đã giúp đỡ không ít phía sau!” Nữ Oa Thánh Nhân vừa cười vừa nói, đi thẳng tới bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu nắm tay Nữ Oa Nương Nương, cùng nàng ngồi

trên Phượng Tháp.

Chương 253

"Nữ Oa Thánh Nhân có thể đến đây, là vinh hạnh của ta, không cần phải nói lời cảm tạ!" Đông Vương Công tỏ ra cao hứng, trước kia Đông Vương Công sắp xếp hai vị Đế Sư Nhân Hoàng, lại sắp xếp Địa Hoàng Thần Nông, những chuyện này hiển nhiên đã động chạm tới lợi ích của mấy vị Thánh Nhân khác.

Cho nên Nữ Oa Thánh Nhân có thể xuất hiện trước mặt Đông Vương Công, minh chứng sự lựa chọn của Nữ Oa Thánh Nhân.

Vào thời điểm như vậy, Nữ Oa Nương Nương đã chọn Đông Vương Công, điều đó cho thấy nàng khá hài lòng với chuyện của Phục Hy.

Nữ Oa Thánh Nhân lúc này cười nói: "Dù không phải để cảm tạ hai vị, đã lâu rồi, ta cũng nên nếm thử Bàn Đào tiên thủy kia, lần trước ăn một lần, khiến ta nhớ mãi không quên!" Nữ Oa Thánh Nhân mím môi cười, một bộ dạng thèm ăn.

Đông Vương Công cười lớn, "Người đâu, mau đi Bàn Đào Viên hái quả Bàn Đào ngon nhất, lớn nhất về đây!" Thực lực của Đông Vương Công và Nữ Oa Thánh Nhân đã ở cảnh giới cao, chút Bàn Đào tiên này cũng không đủ để thỏa mãn khẩu phúc chi dục.

Bên cạnh đã có nữ tiên phụng mệnh đi, tiền vãng Bàn Đào Viên trích thủ Bàn Đào.

Đông Vương Công lúc này lại sai thị nữ bên cạnh lấy Quế Hoa Nhưỡng, chính là tiên tửu được ủ từ hoa quế trên cây nguyệt quế ở Thiên Cung.

Nhất thời trong Dao Trì một cảnh tượng hoan lạc, Nữ Oa Thánh Nhân và Đông Vương Công cũng nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Nỗi lạc mịch tịch liêu ở Hỏa Vân Động kia, bị niềm hỉ khí làm phai nhạt đi ba phần, khiến Nữ Oa Thánh Nhân nhìn cũng càng thêm mỹ diễm động nhân.

Tây Vương Mẫu lúc này cũng tâm tri đỗ minh, Tây Phương Nhị Thánh, Tam Qīng Côn Lôn Sơn, đều có ý định nhúng tay vào chuyện Tam Hoàng của nhân tộc, nhưng Đông Vương Công vẫn luôn cường thế, khiến họ e sợ, không dám quá mức minh mục trương đảm mà chống lại.

Nhưng nếu để Lục Thánh hợp nhất, vậy không chừng thật sự có gan muốn thử nước với Đông Vương Công rồi.

"Nữ Oa tỷ tỷ, mau nếm thử Quế Hoa Nhưỡng, đây là mỹ tửu được ủ từ hoa của Thái Âm Tinh thượng linh căn quế hoa thụ." "Ồ?

Vậy ta phải nếm thử xem, mỹ tửu được ủ từ hoa của thập đại linh căn có gì đặc biệt." Nữ Oa Thánh Nhân có ý muốn thiện ý với phe Thiên Đình, Đông Vương Công hiện tại cũng không ngại có thêm một trợ thủ.

Thân là Thánh Nhân Nữ Oa, đủ để kiềm chế bất kỳ một Thiên Đạo Thánh Nhân nào, nếu đến lúc thực sự xảy ra tranh đấu, Nữ Oa Nương Nương quả thật là một trợ thủ không tồi.

Đông Vương Công và Nữ Oa Thánh Nhân trong Thiên Đình nhàn đàm một trận, Đông Vương Công đề nghị trong Thiên Cung xây dựng một động phủ cho Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương đối với điều này cũng vui vẻ tiếp nhận.

Sau khi Đông Vương Công tiễn Nữ Oa Nương Nương đi, y trong Thiên Đình cảm ứng được Kiến Mộc truyền ra một trận dị động.

Đông Vương Công trong lòng không hiểu, đích thân đi tới dưới chân Bất Chu Sơn tra xem.

Kể từ khi Bất Chu Sơn đoạn liệt, Đông Vương Công đã dùng Thông Thiên Kiến Mộc thay thế Thiên Trụ, dưới chân Bất Chu Sơn đã sớm là một vùng hoang vu.

Nơi đây không còn sự phồn hoa như trước, cỏ dại mọc um tùm khắp nơi, một cảnh tượng hoang lương.

Đông Vương Công ở trên Kiến Mộc, vốn dĩ đã luyện hóa Kiến Mộc, cho nên Kiến Mộc chỉ cần có gì bất thường, Đông Vương Công lập tức có thể cảm ứng được sự biến hóa trong đó.

Kiến Mộc câu liên thiên địa, thông đạt vạn giới, không chỉ dù với thực lực Thánh Nhân hiện tại của Đông Vương Công, cũng không thể trực tiếp vượt qua hư không, đi tới một nguyên địa sinh mệnh khác.

Lúc này Đông Vương Công trong Kiến Mộc cảm ứng được vô cùng khí vận chi lực, lại có những sợi Công Đức chi khí.

Những thứ này đều là những gì Kiến Mộc tích lũy được trong những năm làm Thiên Địa chi trụ, đương nhiên những thứ này đều thuộc về Đông Vương Công!

Hiện tại Đông Vương Công trực tiếp tra xem ở nơi Kiến Mộc phát sinh dị thường, nơi đó có một xoáy nước, mọc trên một cành cây thô tráng của Kiến Mộc, nhìn qua giống như một cái hắc động nhỏ.

Kích thước như một cánh cửa, có một cỗ lực kéo nhẹ nhàng truyền ra từ giữa.

Kiến Mộc đỉnh thiên lập địa, thân cây không biết lớn đến mức nào, phía trên cành lá sum suê, mỗi một cành cây đều giống như một phương thế giới, một cánh cửa nhỏ bé như vậy, nếu không phải Đông Vương Công là chủ nhân của Kiến Mộc, cũng không thể phát hiện.

Đông Vương Công cảm thụ khí tức tán phát ra từ trong cánh cửa kia, lập tức trong lòng vui mừng, nhận ra nó đã liên thông với một vị

diện thế giới khác!

Lúc này Đông Vương Công lập tức vận chuyển pháp quyết, khiến cành cây của Thông Thiên Kiến Mộc trực tiếp vươn lên, xuất hiện trong Thiên Đình.

Thông Thiên Kiến Mộc vốn xuyên qua Thiên Đình, trực sáp tiêu hán, cho nên một cành cây vươn vào trong Thiên Đình, cũng thực sự là chuyện bình thường.

Đông Vương Công triệu Bạch Viên, sai y dẫn mười vạn giáp sĩ, tuần tra xung quanh, không có sự cho phép của y, không thể để bất kỳ ai đến gần.

Sau đó Đông Vương Công lại đem bí mật này nói cho Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu biết được, vội vàng hỏi: "Ngươi muốn từ thông đạo đó, tiến vào thế giới kia sao?" Đông Vương Công gật đầu, quả thật muốn tiến vào thế giới kia xem xét, từ phát hiện vừa rồi trên Kiến Mộc, Đông Vương Công biết rằng thế giới Hồng Hoang hiện tại cũng không hoàn thiện, vết nứt vẫn tồn tại.

Giống như một cánh cửa, một vết nứt kinh Kiến Mộc câu thông dị thế giới, hình thành đồng đạo đồng thời, linh khí thế giới Hồng Hoang cũng sẽ từ thế giới Hồng Hoang phản bộ về vị diện kia.

Giống như không khí từ một nơi áp suất tương đối cao, tự nhiên lưu hướng một nơi áp suất thấp vậy.

Thế giới Hồng Hoang linh khí mật độ lớn, cho nên thông qua cánh cửa này, lưu hướng thế giới ở một đầu khác kia.

Tuy việc rò rỉ này vô cùng nhỏ bé bình thường, đối với cả Hồng Hoang căn bản không đáng nhắc tới.

Nhưng lại không thể chịu đựng vạn vạn năm tuế nguyệt trôi qua, dù sao nước nhỏ đá mòn, loại vết nứt như vậy cũng khẳng định không

chỉ một chỗ.

Chính vì vậy, Đông Vương Công muốn đi phương thế giới kia xem một chút, đi tới thế giới mới, Đông Vương Công có thể hội tụ khí vận của một phương thế giới với bản thân.

Như vậy, Đông Vương Công sẽ thu được lợi ích vô cùng lớn!

"Nơi đó, sẽ không có đối thủ cực kỳ khủng bố chứ?" Tây Vương Mẫu có chút lo lắng, dù sao nơi đó là một thế giới hoàn toàn chưa biết, ai cũng không rõ tình huống cụ thể.

Lúc này Đông Vương Công lại không có gì phải lo lắng, dù sao chỉ là một nơi linh khí nồng độ không thể so sánh với Hồng Hoang, há có thể thai nghén ra tồn tại còn khủng bố hơn cả thế giới Hồng Hoang?

Đông Vương Công an ủi Tây Vương Mẫu xong, mang theo Kim Sí Đại Bàng, trực tiếp chui vào cánh cửa trên Kiến Mộc kia.

Đông Vương Công từ cửa khẩu trên Kiến Mộc tiến vào, Kim Sí Đại Bàng cũng khẩn trương theo sát Đông Vương Công.

Hai người tiến vào một mảnh xoáy nước sau đó, lực kéo lại càng lớn.

Đông Vương Công chỉ phóng xuất Hộ Thể Thần Quang, nhưng lại không chống cự cỗ lực kéo kia, với tu vi hiện tại của Đông Vương Công, dù hỗn độn bạo tạc cũng có thể an nhiên vô dạng trong đó, cho nên một thông đạo nhỏ bé như vậy không thể khiến Đông Vương Công quá mức xem trọng.

Không gian thông đạo dường như đặc biệt, Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng phảng phất chỉ trải qua một khoảnh khắc, nhưng khoảnh khắc tiếp theo đã rời xa đại địa Hồng Hoang.

Hai người khi xuất hiện trở lại, đã ở một nơi xa lạ, linh khí nơi đây thưa thớt, nhưng không phải hoàn toàn không có.

Kim Sí Đại Bàng không biết nơi nào, mở miệng hỏi: "Sư tôn, linh khí nơi đây mỏng manh như vậy, nếu tu sĩ Hồng Hoang ở đây, e rằng tu hành khó mà tinh tiến!" Đông Vương Công lúc này cười nói: "Linh khí Hồng Hoang nồng đậm, nhưng cũng đang dần ngoại dật, nếu không tìm cách, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành cảnh tượng như thế này, thậm chí còn tệ hơn ở đây." Kim Sí Đại Bàng trong lòng kinh hãi, nếu thế giới Hồng Hoang linh khí tán tận, biến thành giống như phương thế giới trước mắt, vậy e rằng Hồng Hoang rộng lớn cũng khó mà xuất hiện nhân tài ưu tú nữa.

Thuở xưa khi Hồng Hoang mới khai tịch, vô số tiên thiên thần thai linh giáng sinh, nhưng đến hiện tại, ít có đại thần thông giả giáng lâm, hiển nhiên trong Hồng Hoang linh khí cũng tiêu hao quá nhiều, cho nên không thể thai nghén ra những nhân vật lớn như vậy nữa.

Lúc này Đông Vương Công cũng không biết mình đang ở đâu, nhưng nơi đây đã có linh khí dũng động, vậy nhất định có tu sĩ ở đây.

Chương 254

Đang khi Đông Vương Công thăm dò bốn phía, giữa thiên địa nơi đây một cỗ uy áp cực lớn ập đến, hiển nhiên một ý thức đang nhanh chóng tiếp cận.

"Kẻ nào ở đó?

Dấu đầu lòi đuôi, không mau hiện thân!" Kim Sí Đại Bàng tuy coi thường phương thế giới này, nhưng lúc này cũng vẻ mặt giới bị.

Đông Vương Công nhìn cảnh tượng trước mắt, nơi đó một cỗ nhân thân hiển hóa trên vân đoan.

Nhưng thân ảnh mơ hồ vô cùng, lại không phải là một sinh linh quen thuộc, trái lại càng giống một thể kết hợp ý thức.

"Hai vị, không thuộc về thế giới này!" Đạo thân ảnh kia đạm nhiên mở miệng, trong ngữ khí không có bất kỳ cảm tình nào.

Lúc này Đông Vương Công bốn phía đánh giá, trên mặt đất nhìn thấy một ngôi tự miếu, trên tấm biển gỗ phía trên viết ba chữ lớn "Từ Vân Tự".

Nhìn bảng hiệu Từ Vân Tự, Đông Vương Công trong lòng có một số phỏng đoán, những ký ức trong não hải y cũng lại một lần nữa dâng trào.

Từ Vân Tự, nếu không có gì bất ngờ, nơi đây ứng nên là thế giới đó.

Nhìn Đông Vương Công căn bản không để ý tới bạch y nhân đối diện, Kim Sí Đại Bàng mở miệng nói: "Ngươi là ai?

Chúng ta đi đâu thì đi, ngươi quản không nổi đâu!" Trong mắt Kim Sí Đại Bàng, đối phương là một nhân ảnh không phải cảnh giới Đại

La Kim Tiên, so với y còn kém nhiều, há dám quản việc nhàn của Sư tôn?

Sư phụ của y là Thánh Nhân chí tôn, chỉ sợ một niệm có thể mạt sát bạch y thân ảnh.

Đạo bạch y thân ảnh kia bị Kim Sí Đại Bàng quát mấy câu, nhưng vẫn vẻ mặt bình tĩnh, không có bất kỳ tình tự ba động nào.

Lúc này Đông Vương Công đã đoán ra thân phận của đối phương, cười nói: "Ngươi hẳn là ý chí thiên đạo của phương thế giới này?

Ta đến từ Hồng Hoang thế giới, nơi đó là nguồn gốc của vạn giới, so với thế giới này, mạnh hơn cả vạn lần không chỉ!" Đông Vương Công vừa nói vậy, đạo thân ảnh kia vẫn không hề lay động, hiển nhiên, hóa thân của ý chí Thiên Đạo, sẽ không có quá nhiều tình tự ba động.

Kim Sí Đại Bàng thì vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên thấy ý chí Thiên Đạo hóa thành một hình thể, dù sao giống như trong thế giới Hồng Hoang, ý chí Thiên Đạo mạnh mẽ như vậy, cũng không thể lấy hình thức hóa thân mà trình hiện ra.

Quang ảnh màu trắng gật đầu nói: "Ta quả thật là ý chí thiên đạo của phương thế giới này, từ trên người ngươi ta cảm nhận được khí tức bất đồng, cho nên lời ngươi nói, ta cũng vô cùng công nhận!" Ý chí Thiên Đạo tập hợp sức mạnh của cả thế giới cũng không chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, Đông Vương Công là một sinh linh cường đại, lại là cảnh giới Thánh Nhân.

Dù trước mặt ý chí Thiên Đạo này, y cũng tỏ ra thâm bất khả trắc, khiến đối phương căn bản không thể đoán ra.

"Nếu ngươi từ vị diện chí cao vô thượng, vậy vì sao phải giáng lâm phương thế giới này?" Ý chí Thiên Đạo mở miệng hỏi, phàm sự

đều có nguyên nhân và mục đích, cường giả như Đông Vương Công, không thể vô duyên vô cớ mà xuyên toa một phương thế giới mới.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Thân là ý chí của một phương thế giới, ngươi hẳn phải rõ, thế giới cũng có thể không ngừng tiến hóa diễn biến, nhưng nếu cứ ở yên không thay đổi, thì sẽ mãi mãi dậm chân tại chỗ.

Ta đến đây, là để Hồng Hoang thế giới tiến thêm một bước, đồng thời đối với ngươi cũng có lợi ích tương tự!" Đông Vương Công nói thẳng không húy kỵ, y sở dĩ giáng lâm nơi đây, là vì muốn thu được khí vận chi lực, đồng thời khiến thế giới Hồng Hoang duy trì trạng thái phồn thịnh hiện tại, thậm chí tiến thêm một bước, đạt cảnh giới càng thêm khủng bố.

Bởi vì chỉ có thế giới Hồng Hoang không ngừng tiến hóa, Đông Vương Công mới có thể từ đó thu được nhiều khí vận chi lực và tài nguyên hơn.

Như vậy, Đông Vương Công có thể không ngừng tìm kiếm đột phá mới, từ đó khiến thực lực cũng càng lên một tầng lầu.

Nhưng vô luận thế nào, Đông Vương Công đều vì lợi ích của mình, có thể giúp thế giới Hồng Hoang, nhưng là thuận tiện mà thôi, dù sao thế giới Hồng Hoang cường đại rồi, đối với Đông Vương Công cũng có vô số lợi ích.

Phương ý chí Thiên Đạo này sau khi giao đàm một phen với Đông Vương Công, thì vô cùng đồng tình với cách nghĩ của Đông Vương Công.

Đông Vương Công tuy nói lời rất hay, nhưng đối với phương thế giới này, quả thật là một kẻ xâm nhập.

Duy nhất bất đồng là thái độ và phương thức của Đông Vương

Công tương đối ôn hòa, việc cướp đoạt tài nguyên cũng không giống như trước.

Loại thứ nhìn có vẻ bình đẳng cùng có lợi này, thực chất là Đông Vương Công cường gia vào một phương thế giới, dù đối phương không đồng ý, cũng căn bản không có năng lực từ chối.

Nếu đối phương không thức thời, Đông Vương Công cũng không ngại tùy tay diệt đối phương, rồi sau đó thay thế, trở thành ý chí lực mới của một phương thế giới.

"Bao nhiêu năm qua ta vẫn luôn tìm kiếm đột phá, nhưng phương thế giới này đã trưởng thành đến cực hạn, muốn tiến thêm một bước rất khó khăn, nếu những gì ngươi nói lần này đều là thật, vậy thì đây cũng là một cơ hội không tồi!" Ý chí Thiên Đạo hiển nhiên có chút tâm động, cân nhắc lợi hại, tự nhiên sẽ lựa chọn bên có lợi, chứ không lựa chọn tự thủ diệt vong.

Trong lúc Đông Vương Công và ý chí Thiên Đạo giao đàm, lại một đạo ý chí giáng lâm.

"Tham kiến Đạo Tổ!" Đông Vương Công nhìn người đến, đầu tiên kinh ngạc, rồi sau đó khôi phục bình tĩnh.

Đạo Tổ lúc này xuất hiện, hiển nhiên thiên cơ biến hóa, xuất hiện chuyển cơ mới, cho nên mới đại diện Thiên Đạo hiện thân tại đây.

Hồng Quân Đạo Tổ sau khi hợp thân Thiên Đạo, thì là thực thực tại tại một bộ phận của Thiên Đạo.

Y đã xả khí bản ngã, toàn thân tâm hợp nhất với Thiên Đạo, có thể nói, hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ, là tập hợp thể của ý chí Thiên Đạo.

Nhìn Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện, ý chí Thiên Đạo của phương thế giới này trong nháy mắt khẩn trương.

Bởi vì nó cảm nhận được tồn tại đồng nguyên, nếu đối phương

muốn thôn phệ, bằng vào thực lực của đối phương, tất cả đều là chuyện dễ dàng.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ đối với ý chí thiên địa của đối phương không có hứng thú quá lớn, thôn phệ ý chí Thiên Đạo của một phương thế giới, xa xa không có việc thu phục đối phương sau đó, mang lại lợi ích nhiều bằng.

"Đông Vương Công, ngươi làm rất tốt!" Hồng Quân Đạo Tổ vô cùng tán thưởng, hành động lần này của Đông Vương Công, đối với thế giới Hồng Hoang cũng là một chuyện tốt.

Đông Vương Công cười nói: "Cũng là ngẫu nhiên mà được, chứ không phải ta cố ý làm, nhưng nếu có thể liên thông một phương thế giới này với Hồng Hoang thế giới, thậm chí cho phép sinh linh ở đây tiến vào Hồng Hoang thế giới sinh tồn, thì thế tất sẽ khiến Hồng Hoang thế giới xuất hiện một đại thế tranh vanh!" Vạn giới hợp nhất, đó là vinh quang cỡ nào, đối với Thiên Đạo trong Hồng Hoang và những cường giả chưởng quản Tam Giới như Đông Vương Công, cũng là một dụ hoặc không thể chống cự!

Đông Vương Công và Hồng Quân Đạo Tổ ở đây bàng nhược vô nhân mà đàm thảo, nói đến chỗ kích động hai người tương hỗ giao lưu.

Ý chí Thiên Đạo bên cạnh, cùng Kim Sí Đại Bàng chỉ có thể đứng chờ.

Cuối cùng Hồng Quân Đạo Tổ đối với ý chí Thiên Đạo nói: "Ta cũng là hóa thân của Thiên Đạo Hồng Hoang thế giới, ký nhiên quý vị muốn hợp tác, xin giáng lâm Hồng Hoang thế giới, chúng ta cùng nhau tham thảo một phen như thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ tuy nhiên nhìn có vẻ thương lượng, thực chất có một loại ý vị không thể từ chối trong đó, đối phương căn bản không có quyền lực từ chối.

Hóa thân của ý chí Thiên Đạo chỉ có thể gật đầu đồng ý, dù sao giáng lâm Hồng Hoang đối với nó cũng là một cơ hội, Hồng Quân Đạo Tổ nếu muốn kế, trực tiếp mạt sát, hà tất đại phí chu chiết.

Nhìn thấy thực lực yếu kém, trái lại trở thành cơ hội để sống sót, khiến ý chí Thiên Đạo một trận vô ngữ.

Hồng Quân Đạo Tổ mang theo đối phương rời đi, nơi đây lại một lần nữa chỉ còn lại Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng.

"Sư tôn, Đạo Tổ hiện giờ là cảnh giới gì?" Kim Sí Đại Bàng không nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng, vội vàng hỏi.

Đông Vương Công nhìn bóng lưng Đạo Tổ rời đi, lắc đầu nói: "Không thể nhìn thấu, Đạo Tổ đã kết hợp toàn bộ khí vận Hồng Hoang, thực lực vượt xa ta quá nhiều, hiện tại ta không thể nhìn thấu." Kim Sí Đại Bàng kinh hãi gật đầu, cái thế giới này còn có cường giả mà Sư tôn cũng không thể nhìn thấu, vậy Hồng Quân Đạo Tổ sẽ cường hãn đến mức nào?

Những chuyện này, Kim Sí Đại Bàng trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào, đối với thực lực, cũng có động lực lớn hơn để đề thăng, dù sao truy trục cường giả, leo lên cảnh giới tu hành cao hơn, cũng là một mục tiêu và giấc mơ của Kim Sí Đại Bàng!

Chương 255

"Chúng ta đi xuống dưới xem!" Đông Vương Công đối với Từ Vân Tự vô cùng cảm hứng thú, từng là một thế giới mà y hướng vọng, Thục Sơn Kiếm Hiệp!

Hiện tại ký nhiên có cơ hội đến đây, Đông Vương Công cũng muốn dạo chơi một phen, kiến thức phong tình dị vực.

Lúc này trong Từ Vân Tự đang tụ tập một số người trong Ma Đạo, hai phe thế lực tương hỗ dò xét, đang chuẩn bị tiết tấu đấu kiếm.

Đấu kiếm lần thứ ba ở Từ Vân Tự, có thể nói đã định hình con đường quật khởi của phái Nga Mi Thục Sơn, cũng là khoảnh khắc tinh sảo nhất của một phương thế giới.

Nhưng loại tranh đấu này đối với Đông Vương Công căn bản không đáng nhắc tới, những tu sĩ thế lực cao nhất cũng chỉ là Thiên Tiên trở xuống, căn bản là tiểu đả tiểu nháo.

Đông Vương Công thô lược nhìn qua, thấy một lão lùn đầu to mặc bào lục được mọi người cung duy.

Lục Bào Lão Tổ, quả thật giống như trong truyền thuyết, ba tấc đinh, đầu lớn, một chỏm tóc hói như tổ gà.

Trong đôi mắt tặc tử kia hung uy tứ xạ, trạm trạm hàn quang bạo lộ.

Đông Vương Công đối với Lục Bào Lão Tổ thì vô cùng hứng thú, cái hung nhân này cuối cùng bị một kiếm chém đầu, cũng vô cùng thê thảm.

Đông Vương Công lại nhìn sang một phía khác, nơi đó là phái Nga

Mi, có rất nhiều nhân vật chính đạo đều đến trợ trận.

Lúc này Đông Vương Công chú ý nhất thì là một nữ hiệp tướng mạo tú mỹ, nữ hiệp còn xa mới đạt đến cảnh giới thành tiên.

Thực lực nhiều nhất cũng là Kim Đan kỳ, trong mắt Đông Vương Công không đáng nhắc tới.

Nhưng Đông Vương Công xem trọng tư chất của nàng, dù đặt trong toàn bộ nhân tộc Hồng Hoang, tư chất của nàng cũng phi đồng nhất bàn.

Nữ hiệp không chỉ xinh đẹp, mà còn mang theo mấy phần anh khí, rất có ý chí cân quắc không nhường tu mi.

Lúc này nghe tiểu lùn bên cạnh hô "Anh Quỳnh tỷ tỷ", Đông Vương Công trong nháy mắt minh bạch.

Cảm tình người mình đang nhìn, chính là trụ cột vững chắc sau này của phái Nga Mi, người xuất chúng nhất trong Tam Anh Nhị Vân, Lý Anh Quỳnh!

Trường Mi Lão Đạo mưu hoạch mấy ngàn năm, cũng không có mắt mù, với tư chất của Lý Anh Quỳnh, dù trong thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp linh khí quỹ phạp, cũng sẽ trưởng thành đến một độ cao khiến người ta chấn kinh.

Còn về Tử Dĩnh Kiếm trong tay Lý Anh Quỳnh, không chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, Đông Vương Công quả thật không hề để vào mắt.

Nhưng những vật Tiên Thiên khi lưu lạc đến thế giới Thục Sơn, thì đã là pháp bảo đỉnh cấp nhất rồi.

Những bảo vật khác bên cạnh Lý Anh Quỳnh, như Vạn Niên Ôn Ngọc, Toại Nhân Toản, Mưu Ni Châu, Thanh Linh Tủy, Đâu Suất Hỏa, những thứ này đều không lọt vào pháp nhãn của Đông Vương

Công.

Dù sao Đông Vương Công có thể Tiên Thiên Chí Bảo đều tùy tiện dùng, những thứ khác này, há có thể khơi dậy hứng thú của Đông Vương Công chứ!

Đông Vương Công sau khi thăm dò một phen, lại nhìn sang những nhân vật khác trong Tam Anh Nhị Vân, những người này đều không hổ là kiêu tử của thế giới kiếm hiệp, đặt trong Hồng Hoang cũng là ngọc quý tài năng hiếm có.

Đông Vương Công hiện tại thì không có ý định thu đồ đệ, nhưng nếu để các tu sĩ khác dẫn họ vào thế giới Hồng Hoang, họ cũng khẳng định có thể tạo nên một phen thành tựu, khiến khí vận thế giới Hồng Hoang trở nên càng thêm cường đại.

Dù sao những người này đều bẩm thụ khí vận của cả thế giới Thục Sơn, có thể nói là thiên chi kiêu tử của thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp.

Để họ gia nhập Hồng Hoang, tự nhiên có thể mang lại vô số khí vận chi lực cho thế giới Hồng Hoang.

Kim Sí Đại Bàng ở bên cạnh cũng xem náo nhiệt, nhìn nhìn bên trái, nhìn nhìn bên phải, một mình trong lòng bình phẩm, không biết đang thì thầm gì.

"Chúng ta đi lên trời xem một chút, phương thế giới này ký nhiên có thể phi thăng, vậy chắc chắn có Thiên Đình thượng giới!" Đông Vương Công cười một tiếng, không còn chú ý đến những thiên tài kia nữa, hiện tại y muốn tìm kiếm đỉnh đoan chiến lực trong phương thế giới này, rồi sau đó khiến họ gia nhập Hồng Hoang, trở thành một phần tử của Hồng Hoang.

Kim Sí Đại Bàng và Đông Vương Công một đường hướng cửu

thiên chi ngoại bay đi, quả nhiên sau khi tiến lên một đoạn cự ly, gặp phải tầng cương phong nồng đậm.

Thế giới Thục Sơn quá nhỏ, căn bản không thể để Đông Vương Công thi triển khai.

Thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp, hiển nhiên cũng căn cứ theo thế giới Hồng Hoang mà diễn hóa, khi Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng ở đỉnh đoan, lập tức phát hiện ra từng tầng trận pháp thủ hộ.

Trận pháp nơi đây thì vô cùng bình thường, căn bản không thể cản được Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng.

Đông Vương Công tùy tay vung một cái, tiến nhập vào trong.

Nơi đây hiển nhiên là một tồn tại tương tự như Thiên Giới, nhưng tất cả mọi thứ nơi đây đều tỏ ra vô cùng giản lậu, ngay cả sinh linh cũng hiếm hoi.

Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng vừa mới tiến vào, cảm thụ linh khí hơi nồng đậm hơn một chút, lúc này lập tức bị quát lại.

"Kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào Thanh Hư Thiên!" Người đến một thân kim giáp, trên vai vác một thanh cự kiếm, trông như một vị thần giữ cổng.

"Lớn mật!

Thiên Quân ở đây, ngươi cũng dám la lối om sòm!" Kim Sí Đại Bàng đôi mày nhíu lại, quát đối phương dừng lại, vị Kim Giáp Thần Tướng kia không dám tiến lên một bước nữa.

Khí thế trên người Kim Sí Đại Bàng quá mạnh, trước cỗ khí thế ấy, Đặng Ẩn ngay cả động cũng không dám.

Đặng Ẩn cũng là nhân vật thiên kiêu, có thể cùng Trường Mi Chân Nhân là sư huynh đệ đồng môn, tuy sau này chuyển nhập ma giáo, tu

hành 《Huyết Thần Kinh》, nhưng một thân bản lĩnh thì thực sự đáng gờm.

Đông Vương Công cảm thụ trên người đối phương một thân huyết khí, biết nhân vật này khẳng định là Đặng Ẩn, Đông Vương Công nói: "Dẫn ta đi tìm người nắm quyền ở đây, ta có chuyện muốn nói với y." Thực lực Đặng Ẩn tuy bất phàm, nhưng dù sao phi thăng Thiên Giới chưa lâu, ngay cả sư huynh Trường Mi Chân Nhân của y cũng đã phi thăng mấy trăm năm rồi.

Lúc này Đặng Ẩn không dám phản kháng, bị Kim Sí Đại Bàng trừng mắt nhìn, có cảm giác đao phủ lâm đầu, so với sư tôn Từ Tán Tử và Liên Sơn Đại Sư kia, còn mạnh hơn vô số lần.

Đặng Ẩn một đường dẫn Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng vào sâu Thiên Giới, Thiên Giới không hề rộng lớn, thậm chí còn không bằng một trong Thập Châu của Đông Vương Công, ước chừng chỉ bằng một phần mười diện tích một hòn đảo, càng không nói đến việc so sánh với Thiên Đình trong Hồng Hoang.

Đặng Ẩn vừa dẫn Đông Vương Công hai người vào sâu, các tu sĩ nơi đây lập tức có cảm ứng.

Lúc này mấy vị tu sĩ khí tức càng thêm cường hãn xuất hiện, chính là những tu sĩ cường đại của một mạch Thục Sơn, lại có mấy vị nhân vật cấp Lão Tổ của bàng môn tả đạo.

Trong đó Trường Mi Đạo Nhân, Từ Tán Tử, Liên Sơn Đại Sư, đều ở trong đó.

Trường Mi Đạo Nhân và Đặng Ẩn là sư huynh đệ, tuy Đặng Ẩn sau này ngộ nhập ma đạo, nhưng sau khi phi thăng, quan hệ vẫn tốt đẹp.

"Hai vị, từ đâu đến, và vì sao lại muốn bắt giữ Đặng Ẩn?" Mở

miệng là Kim Đỉnh Đạo Nhân, sư tôn của Từ Tán Tử và Liên Sơn Đại Sư, cũng là sư gia của Trường Mi Đạo Nhân và Đặng Ẩn, ở đây y có thể nói là bối phận cao nhất rồi.

Nhìn một phương Thiên Giới này, chỉ có mấy chục tiên nhân, Đông Vương Công trong lòng cũng thở dài, trừ thế giới Hồng Hoang ra, những vị diện khác căn bản khó mà tạo hóa ra bao nhiêu cường giả.

Chương 256

Lúc này Kim Đỉnh Đạo Nhân chính là đệ tử Tam Qĩng Thánh Nhân, nhưng không gian bất đồng, và Tam Qĩng Đạo Tổ trong Hồng Hoang thì không có bất kỳ quan hệ nào.

Kim Đỉnh Đạo Nhân và Tu Di Hòa Thượng đều là cảnh giới Kim Tiên, tuy ở đây là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng trong mắt Đông Vương Công ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có.

Nhưng không phải vì tư chất của họ không tốt, mà là phương thế giới này đã hạn chế thành tựu của họ.

Trong thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp, mấy người này đều là thiên chi kiêu tử, có thể nói tầm quan trọng của họ trong cái thế giới này, giống như địa vị của Tam Qĩng Lão Tổ trong thế giới Hồng Hoang vậy.

Chính vì vậy, Đông Vương Công đối với họ vô cùng xem trọng.

Lúc này Đông Vương Công cười nói: "Ta là Đại Thiên Tôn của Hồng Hoang thế giới, Cao Thiên Thượng Thánh Đại Từ Nhân Giả Huyền Khung Cao Thượng Đế, ta chấp chưởng Tam Giới Hồng Hoang, thống ngự ức vạn sinh linh!" Các tu sĩ này vừa nghe danh hiệu của Đông Vương Công bá khí như vậy, nhưng lại không biết rốt cuộc là từ đâu đến.

"Dám hỏi Thiên Tôn, Hồng Hoang mà ngài nói, có phải là thời kỳ thánh thần viễn cổ đã qua?" Tu Di Hòa Thượng tiến lên hỏi, Tu Di Hòa Thượng tu Khứ Vị Kinh, cũng là một người có đại trí tuệ, tuy là một hòa thượng, nhưng lại là đệ tử Đạo gia.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Có thể coi ta đến từ quá khứ xa xôi!" Dù sao loại chuyện này Đông Vương Công cũng không phải một

hai câu nói có thể giải thích rõ ràng, cứ để đối phương tiên giả tưởng tượng, đến khi mang đến thế giới Hồng Hoang, tự nhiên sẽ minh bạch tất cả.

Giải thích của Đông Vương Công, khiến chúng tu sĩ chấn động sâu sắc, đến từ quá khứ xa xôi, chẳng phải, vượt qua thời gian, xuôi dòng chảy xuống, mới đến hiện tại sao?

Rốt cuộc loại cường giả nào, mới có thể tự do vượt qua không gian thời gian như vậy, mà đến nơi đây chứ?

"Không biết Thiên Tôn đến đây, rốt cuộc là vì việc gì?" Từ Tán Tử thân là cường giả thực lực cao nhất, là chúa tể nơi đây, lúc này tự nhiên phải để y đứng ra.

Từ Tán Tử vừa hỏi vậy, Đông Vương Công biết kịch hay sắp bắt đầu rồi.

"Ta vốn chấp chưởng thiên địa trong Hồng Hoang thế giới, vô ý phát hiện một thông đạo liên thông phương thế giới này.

Nơi đây linh khí bạc nhược, nếu dẫn các ngươi vào Hồng Hoang thế giới, thực lực tất sẽ đột phá mãnh liệt!" Lời nói của Đông Vương Công khiến một nhóm tu sĩ chấn kinh không thôi, muốn dẫn mọi người nghịch lưu lên, trở về thời đại linh khí nồng đậm kia.

Tu Di Hòa Thượng lúc này run rẩy nói: "Ta từ một số bí văn mà biết, thời thượng cổ thiên địa linh khí nồng đậm như nước, vô số tu sĩ phi thiên độn địa, trích tinh cầm nguyệt, di sơn điền hải, đó là một thịnh thế huy hoàng biết bao!" Trường Mi Chân Nhân lúc này cũng vô cùng chấn kinh, thực lực y bị kẹt ở cảnh giới Huyền Tiên mấy trăm năm, nếu thật có thể đạt đến phương thế giới kia, tất định có thể thu được lợi ích cực lớn.

Kim Sí Đại Bàng lúc này cười nói: "Hồng Hoang thế giới của

chúng ta không chỉ linh khí nồng đậm vô cùng, các loại thiên tài địa bảo đồng dạng vô số, những tu sĩ thực lực như các ngươi, chỉ có thể làm lính tiên phong trong Thiên Đình của chúng ta!" Lúc này mọi người nhìn nhau, là những nhân vật xưng tông tố tổ trong thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp, nhưng đến Hồng Hoang lại chỉ xứng làm một lính tiên phong!

Lời nói tuy có ý xem thường, nhưng lúc này Trường Mi chỉ có sự chấn động sâu sắc.

Cự bá ma đạo Đặng Ẩn, chưởng môn tiên đạo Trường Mi, đều là những thiên kiêu hiển hách trong Thục Sơn, lúc này lại không còn một tia ngạo khí nào.

Đông Vương Công cười nói: "Tiến vào Hồng Hoang thế giới, thế tất sẽ khiến Hồng Hoang thế giới trở nên xương thịnh hơn, Hồng Hoang thế giới cũng sẽ càng thêm cường đại, cho nên đây là một việc cùng có lợi, đi hay ở tùy tâm, ta sẽ không miễn cưỡng." Có thể đi tùy tâm, không phải là một đi không trở lại, có thể về lại cố hương của mình, điều kiện này vừa nói ra, không một ai tại chỗ không động lòng.

"Ta, nguyện ý đi đến Hồng Hoang thế giới!" Từ Tán Tử, Liên Sơn Đại Sư, lần lượt gật đầu.

Các tu sĩ, ai mà chẳng muốn leo lên cảnh giới cao hơn?

Ngay cả Kim Đỉnh Đạo Nhân, Tu Di Hòa Thượng, những cường giả đỉnh cấp nhất của một phương thế giới, cũng đều không khỏi động tâm.

Đông Vương Công căn bản không cần thiết phải lừa gạt, bởi lẽ với thực lực của y, nếu muốn thứ gì, trực tiếp đoạt lấy, căn bản không cần lãng phí nhiều lời như vậy.

Bởi thế, ngay cả Khứ Xư Tán Tử, tổ sư khai phái, cũng không

chút do dự đồng ý, dẫu sao có thể quay về, căn bản không có bất kỳ nỗi lo về sau.

Thấy mọi người đều đáp ứng muốn phi thăng vào Hồng Hoang, Đông Vương Công nói: "Nếu tất cả đều rời đi, Thiên Giới ai sẽ quản lý?

Nếu có tu sĩ mới đột phá, sẽ không có người tiếp dẫn ư?".

Rõ ràng là muốn "gom sạch" một nồi, đem toàn bộ Thiên Giới này mang đi, đối với hậu nhân, có chút bất công.Lúc này, Trường Mi Chân Nhân cười khổ nói: "Bất dám có gì lấn át Đại Thiên Tôn, chính như Đại Thiên Tôn thấy, linh khí trong thế giới của ta suy kiệt vô cùng, về sau, e rằng sẽ khó có thêm tu sĩ nào phi thăng Thượng Giới nữa!".

Trong mắt Trường Mi Chân Nhân đầy ý buồn bã vô tận, tuy y quý là tông sư một phái, đã đưa Nga Mi phái lên đỉnh phong, nhưng linh khí thế giới mỏng manh, đệ tử dù ưu tú đến mấy cũng không thể chứng đạo tiên tịch!

Đây cũng chính là nguyên nhân mọi người đều nguyện ý gia nhập Hồng Hoang, dẫu sao ai mà chẳng muốn tu vi tinh tiến?

Ở lại Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, căn bản không có hy vọng, chi bằng đi vào Hồng Hoang, có thể có một con đại đạo thông thiên! Đông Vương Công không ngừng gật đầu, hiện tại, chiêu mộ vô số sinh linh từ Thục Sơn Thế Giới, là vì muốn làm cường đại Hồng Hoang Thế Giới, để tránh Hồng Hoang Thế Giới cũng rơi vào cảnh giống như Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới hiện tại, cuối cùng đến mức không còn ai có thể phi thăng.

Dẫu sao trong Hồng Hoang có quá nhiều trận chiến kịch liệt, sau khi bích lũy thế giới chịu trọng thương, những nơi đó đều không thể tự phục hồi.

Cứ như vậy, với mật độ linh khí trong Hồng Hoang Thế Giới, chắc chắn sẽ khiến vô số linh khí dần dần tiêu hao.

Ngay cả khi linh khí Hồng Hoang nồng đậm, trong linh mạch cũng không ngừng sản sinh linh khí, nhưng cũng sẽ có một ngày bị tiêu hao cạn kiệt.

Chỉ có đưa Thiên Mệnh Chi Tử từ Vạn Giới vào Hồng Hoang Thế Giới, khí vận của chính họ mới gia trì cho Hồng Hoang Thế Giới, từ đó thúc đẩy Hồng Hoang Thế Giới sản sinh thêm nhiều linh mạch, hội tụ thêm nhiều linh khí.Các tu sĩ đó đều vội vã hành tẩu, cũng không kịp thu dọn gì.

Đông Vương Công vốn muốn xem kết cục của trận đấu kiếm ở Từ Vân Tự, nhưng giờ xem ra không cần thiết nữa.

Đông Vương Công trực tiếp dẫn Trường Mi Chân Nhân đến nơi liên thông thế giới, lúc này Thiên Đạo ý chí kia đã trở lại Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới.

Thấy Đông Vương Công dẫn tất cả tu sĩ rời đi, Thiên Đạo ý chí lại một lần nữa hiện ra.“Khí tức Đại Đạo!” Trường Mi Chân Nhân thực lực nông cạn, căn bản không thể thể ngộ Đại Đạo, bởi thế đã lầm tưởng Thiên Đạo ý chí là Đại Đạo.

“Thiên Đế, đây đều là những thiên kiêu nhân vật trong thế giới của ta, xin ngài sau này chiếu cố nhiều hơn!” Thiên Đạo ý chí đã kiến thức sự cường đại của Hồng Hoang, hai phương thế giới tương hỗ liên thông, đối với cả hai đều là chuyện tốt.

Những thiên kiêu nhân vật này, càng giống như những đứa con được Thiên Đạo bồi dưỡng, tự nhiên sẽ được chiếu cố hơn một chút.Đông Vương Công gật đầu nói: “Chỉ cần gia nhập thế lực Hồng Hoang Thiên Đình của ta, ta Đông Vương Công có thể chiếu cố một hai phần, bằng không nếu đã gia nhập thế lực khác, thì ta cũng lực bất

tòng tâm!”.

Lời của Đông Vương Công khiến Trường Mi Chân Nhân giật mình, trong Hồng Hoang, lại có siêu cấp thế lực khác, có thể chống lại Đại Chí Tôn Thiên Đế sao?

Theo Trường Mi Chân Nhân thấy, ở Thục Sơn Thế Giới, Thiên Giới là tồn tại chí cao vô thượng, ai dám chống đối Thiên Giới?

Trong tích tắc có thể tiêu diệt đối phương, nhưng trong Hồng Hoang, dường như thật sự không đơn giản như vậy.Thiên Đạo ý chí dần dần tan đi.

Với cảnh giới của Đông Vương Công, mỗi lời nói, mỗi hành động đều không tùy tiện lừa gạt người khác, huống chi y còn thân là Đại Chí Tôn Tam Giới.

Đông Vương Công lúc này đứng trước thông đạo hai giới, tùy tay vung lên, dẫn theo mấy chục sinh linh, trực tiếp đi vào thông đạo.

Nếu không có vô thượng pháp lực, ai cũng không dám dẫn người khác vượt qua thời không, ngay cả khi thông đạo vô cùng vững chắc, trong đó cũng ẩn chứa nguy hiểm nhất định.

Được Đông Vương Công che chở, những người này hoàn toàn không có chút áp lực nào, thậm chí Trường Mi Chân Nhân còn đang tỉ mỉ thể ngộ loại cảm giác này, quả là cơ hội ngộ đạo khó có được!

Trong khoảnh khắc, khi họ xuất hiện trở lại, đã đến Thiên Cung.

Bạch Viên đang canh gác trước Kiến Mộc, mười vạn Kim Giáp Thiên Binh thủ hộ ở đó.

Những Thiên Binh này, mỗi người đều ở cảnh giới Kim Tiên!

Chương 257

Khi Trường Mi Chân Nhân thấy những Kim Giáp Thiên Binh này, trong miệng y cảm thấy đắng chát, khí tức phát ra từ những Thiên Binh này đều mạnh hơn y rất nhiều.

Huyền Tiên, ngay cả làm một tiểu binh cũng không xứng ư!

Đặng Ẩn nhìn mọi thứ xung quanh, cũng thầm kêu khổ một trận, lúc trước khi Kim Sí Đại Bàng chỉ xứng làm tốt mã tiền, Đặng Ẩn vốn kiêu ngạo trong lòng không hề để ý.

Giờ đây nhìn lại, một Thiên Binh của người ta, cũng đủ sức hoành tảo khắp nơi.“Linh khí ở đây, quả nhiên nồng đậm như nước!” Tu Di Hòa Thượng kinh ngạc nhìn khắp nơi, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc và kích động.

“Khí tức của Đạo, dường như có thể ngửi thấy trong không khí!” Liên Sơn Đại Sư cũng hưng phấn tương tự, tu vi đã đình trệ từ vô số năm trước của y, giờ khắc này dường như lại có dấu hiệu lay động.

Trường Mi Chân Nhân, Kim Đỉnh Đạo Nhân, từng người một trên thân đều tỏa ra thanh quang, giống như mảnh đất khô hạn, đột nhiên được mưa móc tưới tắm dồi dào, tự nhiên sẽ nhanh chóng hấp thu.“Sư tôn!” Bạch Viên tiến lên hành lễ, rồng đi hổ bước, một thân khí thế Chuẩn Thánh tỏa ra không chút che giấu.

Lại một cường giả nữa!

Lúc này Trường Mi Chân Nhân không thể bình tĩnh nổi nữa, tùy tiện một tu sĩ, đệ tử của Đại Thiên Tôn, thực lực đều sâu như vực biển, căn bản không thể nhìn ra sâu cạn.

Đông Vương Công mỉm cười nhìn Trường Mi Chân Nhân, nói:

“Chỉ cần cố gắng tu hành, ngươi cũng sẽ có ngày như vậy, căn cốt và ngộ tính của ngươi không hề kém, chỉ là thế giới nguyên bản của ngươi đã hạn chế ngươi!” Đông Vương Công dặn dò Trường Mi Chân Nhân như vậy, ngược lại khiến Trường Mi Chân Nhân thụ sủng nhược kinh, liên tục gật đầu hành lễ, vẻ mặt đầy cung kính.

Một Đại Tông Sư, cũng không thể trách là chưa từng thấy việc đời, từ một thế giới linh khí sắp khô kiệt, đột nhiên nhảy vào Hồng Hoang Thiên Đình, ai cũng phải chấn kinh.

Kim Đỉnh Đạo Nhân thân là tổ sư khai sơn phái Nga Mi, lúc này cũng cùng một vẻ mặt say mê, căn bản không màng đến những đồ tử đồ tôn kia nữa.“Hãy sắp xếp chỗ ở cho họ, cho họ tự do, không được hạn chế!” Đông Vương Công đơn giản phân phó xuống.

Những người này đều được y mang về, đều là nguồn sức mạnh khí vận, sau một thời gian, những thiên kiêu nhân vật này chắc chắn sẽ nhanh chóng trưởng thành.

Tin tức Đông Vương Công mang tu sĩ dị giới về nhanh chóng lan truyền khắp Thiên Đình.

Tây Vương Mẫu nương nương lập tức đến, các Tử Vi Tinh Chủ cũng lần lượt hội tụ, mọi người đều vô cùng hiếu kỳ.

Thế giới khác có gì?

Họ tu hành như thế nào?

Đây đều là những điều khiến họ tò mò.

Nhưng khi thấy vô số cường giả xuất hiện, Trường Mi Chân Nhân, Đặng Ẩn và những thiên kiêu nhân vật kia đều hoàn toàn không còn chút ngạo khí nào nữa.

Mọi người lại hàn huyên một lát, sau đó Tây Vương Mẫu nương nương mới rời đi.

Một phương thế giới mới, có nghĩa là khả năng vô hạn!

Sau khi thế giới mới được liên thông, khí vận của Hồng Hoang Thế Giới đang nhanh chóng tăng cường.

Đặc biệt là sau khi các cường giả này đến, Hồng Hoang Thế Giới lại càng ứng vận sinh ra những biến hóa mới.

Hồng Hoang lúc này giống như sự phồn vinh ngắn ngủi khi Lục Thánh đồng xuất hiện lúc trước, hiện tại linh khí khắp nơi bùng phát, giữa thiên địa là một mảnh khí tường thụy.Tây Vương Mẫu nương nương dẫn theo một nhóm tu sĩ lần đầu tiên tiến vào Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, đều không nhịn được sự hiếu kỳ trong lòng, muốn đi xem rốt cuộc.

Đông Vương Công cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò không được tùy tiện sát hại vô tội, dẫu sao phương thế giới kia quá yếu ớt, nếu ai đó nổi điên, đủ sức đồ sát cả thế giới thành hư không.

Hai thế giới tương hỗ giao dung, sẽ khiến tất cả tu sĩ đều cùng có lợi, dẫu sao lý niệm tu hành bất đồng, sau khi giao lưu chắc chắn có thể nhận được một số khai sáng từ đối phương, thậm chí khai thác ra con đường mới, khiến cảnh giới của họ đột nhiên tiến bộ vượt bậc!

Các loại lợi ích đều ẩn chứa vô hình, chính vì thế Tây Vương Mẫu nương nương mới vô cùng nhiệt tình, từng người một xuyên qua Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, đi vào đó khám phá.

Không lâu sau khi Đông Vương Công trở về, Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa tìm đến Đông Vương Công.Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đạo Tổ trực tiếp hiển hóa Đạo Thể, tuy không phải bản thể, nhưng thực lực lại vượt xa Thánh Cảnh, bao trùm chư thiên.

Đông Vương Công tự mình hành lễ, mở lời hỏi: “Không biết Đạo Tổ giá lâm Lăng Tiêu Bảo Điện, vì chuyện gì vậy?”.

Đạo Tổ ngồi trên cẩm tháp một bên, tuần tra bốn phía, rồi nói: "Hai giới liên thông, khí vận Hồng Hoang đại tăng, linh khí giữa thiên địa cũng bùng phát như suối phun, định sẵn sẽ là một tranh vanh đại thế." Những điều Đạo Tổ nói, Đông Vương Công đều rõ, dẫu sao có thêm các thiên chi kiêu tử của Thục Sơn Thế Giới gia nhập Hồng Hoang, Hồng Hoang Thế Giới khẳng định sẽ dẫn đến một số biến hóa.

Huống hồ hiện tại đã liên thông Thục Sơn Thế Giới, về sau chắc chắn sẽ có cách liên thông các thế giới khác.

Chính vì thế, Đạo Tổ mới hiện thân ở Lăng Tiêu Bảo Điện.

Là hóa thân của Thiên Đạo ý chí, chỉ cần là chuyện có lợi cho Thiên Đạo, Hồng Quân Đạo Tổ đều vô cùng khuyến khích.

Dẫu sao chỉ khi khí vận Hồng Hoang Thế Giới cường thịnh, toàn bộ Thiên Đạo Hồng Hoang mới càng mạnh mẽ, Hồng Hoang Thế Giới cũng có khả năng tiếp tục tiến hóa, trưởng thành đến một mức độ khủng bố."Hiện nay Hồng Hoang Thế Giới thiên tài xuất hiện lớp lớp, về sau vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ tăng thêm, ta báo trước cho ngươi, cũng là để ngươi sớm chuẩn bị." Thiên cơ biến hóa, muốn tăng số lượng Thiên Đạo Thánh Nhân!

Như vậy, nếu những Thánh Nhân đó không thuộc mạch của Đông Vương Công, hoặc là các cường giả dị thế giới tự mình chứng đạo, thì họ sẽ trở thành đối thủ của Đông Vương Công, thậm chí biến số cũng sẽ xảy ra.

Dẫu sao đây cũng là một loại va chạm giữa dân cư bản địa và những người đến sau, hiện tại đối phương đều yếu ớt, tự nhiên sẽ một lòng nghe theo.

Nhưng khi họ trưởng thành, thậm chí chứng đạo thành Thánh, vấn đề cũng sẽ tự nhiên phát sinh.

Đông Vương Công lúc này gật đầu, đối với những điều này y cũng không lo lắng.

Mọi thứ đều lấy thực lực làm chủ, chỉ cần sở hữu đủ thực lực, thì đủ sức nghiền ép tất cả.

Mặc kệ Thiên Đạo Lục Thánh, hay cường giả thế giới khác sau này chứng đạo, nếu dám chọc giận Đông Vương Công, y sẽ trực tiếp trấn áp."Sau này Hồng Hoang nếu phồn thịnh, ngươi cũng có công lao không thể đo lường được, Thục Sơn Thế Giới tuy yếu ớt, nhưng đã mang lại lợi ích cực lớn cho Hồng Hoang, nếu ngươi có thể khai thác ra thông đạo mới, thì công đức vô lượng!" Hồng Quân Đạo Tổ đang chỉ điểm Đông Vương Công, ngầm ám chỉ y tìm kiếm phương pháp mới, phát hiện thế giới mới.

Dẫu sao Hồng Quân Đạo Tổ không thể tự mình ra tay, là hóa thân của Thiên Đạo, y chỉ có quyền giám sát, không thể chủ động thay đổi quy tắc.

Đông Vương Công gật đầu không nói, không cần Đạo Tổ nhắc nhở, y cũng sẽ chủ động tìm kiếm phương pháp mới.

Liên thông một thế giới, lợi ích Đông Vương Công đạt được là lớn nhất.

Y không thuộc một phần tử của Hồng Hoang, bởi thế sau khi y đạt được lợi ích, Hồng Hoang Thế Giới cũng sẽ đạt được nhiều lợi ích hơn, đây là một sự tương trợ lẫn nhau.Lúc này, Đạo Tổ lấy ra một kiện linh bảo, trên bảo bối đạo vận lưu chuyển, tường thụy bao quanh, vừa nhìn đã biết không tầm thường.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Đông Vương Công mắt tinh, nhanh chóng nhận ra tên linh bảo, khí tức Tam Thiên Đại Đạo kia khiến Đông Vương Công cũng vô cùng thèm muốn.

Ngay cả cảnh giới hiện tại của y, cũng không thể thoát ly sự thể ngộ về Đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp, chính là pháp bảo tốt nhất để phụ trợ nghiên cứu Đại Đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa Tam Thiên Đại Đạo, đáng tiếc đã bị tổn hại khi ở Hỗn Độn, bởi thế trong Hồng Hoang đã dựng dục ra Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc, nay ta đã toàn bộ tham ngộ, lưu lại cho ngươi làm phần thưởng đi!" Hồng Quân Đạo Tổ giao Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Đông Vương Công, lần này Đông Vương Công đã lập đại công lao cho Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đạo thưởng phạt phân minh, tự nhiên phải thưởng cho những gì Đông Vương Công đã làm.

Đồng thời, cũng là để khích lệ Đông Vương Công tiếp tục nỗ lực, lập công lao lớn hơn cho Hồng Hoang Thế Giới, mang lại nhiều lợi ích hơn.Đông Vương Công lúc này cười nói: "Đạo Tổ xin cứ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ dốc hết toàn lực!".

Đạt được lợi ích to lớn, Đông Vương Công lúc này cũng kích động.

Tuy là Thiên Đạo Pháp Tắc, nhưng xúc loại bàng thông, chỉ cần nắm giữ Tam Thiên Thiên Đạo Pháp Tắc, thì há chẳng thể thông hiểu Đại Đạo Pháp Tắc sao?

Chương 258

Thiên Đạo Pháp Tắc giống như phiên bản Đại Đạo đã bị yếu đi, chỉ có dưới Thiên Đạo Hồng Hoang mới có thể phát huy toàn bộ uy lực, rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới sẽ bị giảm giá trị lớn.

Nhưng chỉ cần nắm giữ Thiên Đạo Pháp Tắc, đối với việc lĩnh ngộ Đại Đạo khẳng định có trợ giúp cực lớn!Sau khi Đạo Tổ dặn dò xong những điều này, y mới một lần nữa tiêu tán.

Đông Vương Công nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, nhất thời trong lòng vô cùng phục.

"Đạo Tổ đã thấu hiểu Tam Thiên Đại Đạo, lẽ nào hiện tại y đã hoàn toàn bước vào cảnh giới Thiên Đạo?" Đông Vương Công trong lòng suy đoán, "Không, Đạo Tổ hẳn là đã bước vào cảnh giới Thiên Đạo, nhưng vẫn chưa siêu thoát.

Nếu đã siêu thoát khỏi Thiên Đạo chi cảnh, thì sẽ không còn bị Thiên Đạo trói buộc nữa!" Đông Vương Công tâm tư trăm chuyển, cất Tạo Hóa Ngọc Điệp đi.

Bởi vì thánh vị mới đã xuất hiện, vậy Đông Vương Công cũng cần phải mưu tính thêm một lần nữa, Tam Hoàng Nhân Tộc chưa quy vị, khí vận này cũng cần tranh đoạt một phen!Không lâu sau khi Đông Vương Công tiễn Hồng Quân Đạo Tổ đi, Tây Vương Mẫu nương nương mặt mày rạng rỡ trở về Thiên Đình.

Đông Vương Công thấy phía sau Tây Vương Mẫu nương nương có mấy nữ tu sĩ đi theo, dáng vẻ như muốn đi theo phò tá Tây Vương Mẫu nương nương.

Trong đó một người chính là Kim Mỗ Mỗ La Tử Yên của Bạch Tước Động trên Hành Sơn, người khác là Thạch Ngọc Châu, nữ nhi

của Vân Mẫu trên Côn Luân.

Hai nữ tiên này đều là những người tư chất bất phàm, hiện tại tuy đã liệt vào tiên ban, nhưng chỉ cần cơ duyên đầy đủ, sớm muộn gì cũng có thể tỏa sáng rực rỡ.

Bạch Viên ở một bên cũng dẫn theo một đệ tử, một trong Tề Lỗ Tam Anh, Thông Tý Thần Viên Lý Ninh.

Thấy Cửu Anh dẫn theo Cực Lạc Đồng Tử Lý Tĩnh Hư của Vô Ưu Động Trường Xuân Nham trên Hùng Sư Lĩnh, Đông Vương Công cũng không nhịn được cười.

Lý Tĩnh Hư tuy thành đạo muộn hơn, nhưng y đích thực là tổ sư phái Thanh Thành, căn nguyên so với Trường Mi Chân Nhân cũng không kém là bao.

Có thêm những luồng huyết dịch tươi mới này được rót vào, không chỉ khí vận của bản thân Tây Vương Mẫu nương nương tăng lên không ít, mà ngay cả Đông Vương Công cũng đạt được nhiều lực lượng khí vận hơn.

Dẫu sao những nhân vật này đều mang khí vận lớn trên thân, bái nhập môn hạ Thiên Đình, tự nhiên có thể hội tụ thêm nhiều lực lượng khí vận cho Đông Vương Công, vị chủ Tam Giới này.Chuyện Đông Vương Công mở ra cánh cửa hai giới nhanh chóng truyền đến tai Tam Thanh Lão Tổ và các Thánh Nhân khác, Nữ Oa nương nương là người đầu tiên đến Thiên Đình.

"Đông Vương Công đạo hữu, nghe nói ngươi đã mở ra thông đạo dị giới, ta cũng muốn đến dị thế giới đó đi một chuyến, xem liệu có thể có thu hoạch gì không, tu vi của ta đã bị kẹt quá lâu rồi!" Nữ Oa nương nương trong lòng tràn đầy khao khát, hai thế giới bất đồng chắc chắn có thể va chạm tạo ra những tia lửa mới, thậm chí khiến nàng đột phá khỏi nút thắt hiện tại.

Mối quan hệ giữa Đông Vương Công và Nữ Oa Thánh Nhân hiện tại không tệ, từ khi Phục Hy chuyển thế thành Nhân Hoàng, Nữ Oa Thánh Nhân hiển nhiên đã có sự chuyển biến lớn đối với Đông Vương Công.

"Nếu Nữ Oa nương nương muốn đi, bất cứ lúc nào cũng được, lối vào ở chỗ đệ tử Bạch Viên của ta canh giữ, quan hệ giữa chúng ta không cần khách khí như vậy!" Đông Vương Công lại rất hào phóng, dẫu sao những người Nữ Oa nương nương mang về, cũng đều là một phần tử của Hồng Hoang, sẽ định trước mang lại một số khí vận cho Đông Vương Công, đó là một chuyện tốt.Nữ Oa nương nương trên mặt nở nụ cười, trong khoảnh khắc như thiên hoa lộng lẫy, vô hạn phong tình.

"Vậy đa tạ Đông Vương Công đạo hữu!" Nữ Oa nương nương trong lòng có điều kỳ vọng, trực tiếp đi đến trước Thông Thiên Kiến Mộc, Bạch Viên tự nhiên sẽ không ngăn cản, tùy ý cho Nữ Oa nương nương đi vào.

Lúc này Tam Thanh Lão Tổ và Tây Phương Nhị Thánh không ngồi yên được nữa, đều biết Đông Vương Công đã mở thông đạo Kiếm Hiệp Thế Giới.

Nhưng trước đó họ đều tính kế Đông Vương Công, hiện tại tuy đều muốn đi xem, nhưng mặt mũi lại không cho phép."Chư vị, chi bằng chúng ta cùng đến Lăng Tiêu Bảo Điện, e rằng Đông Vương Công đạo hữu cũng sẽ không quá chấp nhặt chuyện này." Chuẩn Đề Thánh Nhân mở lời kiến nghị.

Y vốn mặt dày, bởi thế cũng không ngại mất mặt thêm một lần nữa trước mặt Đông Vương Công.

Tam Thanh Thánh Nhân sắc mặt âm trầm, nhưng sau một hồi suy xét, vẫn không có cách nào khác, cuối cùng Thái Thanh Thánh Nhân

mở lời nói: “Không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể đi xem thôi!” Năm vị Thánh Nhân liên thủ, xem ra Đông Vương Công khẳng định sẽ nể mặt một chút, dẫu sao đây cũng là năm vị Thánh Nhân.Trong Thiên Đình, Đông Vương Công lại có lễ tiết mà tiếp đãi mấy vị Thánh Nhân.

“Không biết năm vị Thánh Nhân, vì chuyện gì vậy?

Nếu là vì tranh giành vị Nhân Hoàng thứ ba, ta Đông Vương Công sẽ không nhượng bộ!” Đông Vương Công cố ý giả vờ không biết, mà nhắc đến chuyện vị Nhân Hoàng thứ ba.

Hiện tại Thần Nông và Phục Hy đều đã quy vị, chỉ còn lại Nhân Hoàng Hiên Viên cuối cùng.

Lúc này Tam Thanh Lão Tổ mới phản ứng, nhưng đã đến Thiên Đình, việc chọn Nhân Hoàng, xem ra cũng chỉ có thể để cho Đông Vương Công quyết định.

Thái Thanh Thánh Nhân cười nói: “Đông Vương Công đạo hữu đừng hiểu lầm, Tam Hoàng tự nhiên đều phải thuộc quyền quản hạt của Thiên Đế, nhân tuyển tự nhiên phải do Bệ Hạ chọn định!” Lời của Thái Thanh Thánh Nhân khiến Đông Vương Công hài lòng, các vị Thánh Nhân khác cũng lần lượt gật đầu không ngừng.

“Tam Hoàng Ngũ Đế, hợp lẽ do Bệ Hạ quản lý, đây chính là Thiên ý!” Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng vội vàng phụ họa, tỏ ý muốn lấy lòng Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này cười nói: “Nếu chư vị không phải vì chuyện Tam Hoàng, vậy không biết là vì chuyện gì đây?” Lúc này Thái Thanh Thánh Nhân nói: “Nghe nói Bệ Hạ đã khai thông thông đạo giữa hai giới, ta cũng muốn đến thế giới mới đó xem một chút, bởi thế mới làm phiền Bệ Hạ!” Đông Vương Công gật đầu nói: “Xác thực đã khai thông thông đạo giữa hai giới, nhưng nơi đó ngày đêm đều cần

người canh giữ, thuộc hạ của ta cũng đều vô cùng vất vả!"Ý tứ của Đông Vương Công rất rõ ràng, vất vả khai thông thông đạo, há có thể tùy ý cho ra vào?

Tam Thanh Thánh Nhân, Tây Phương Nhị Thánh đều tâm tri đỗ minh, tuy trong lòng đều tràn đầy vẻ căm hận, nhưng trên mặt vẫn một mảnh bình tĩnh.

"Đông Vương Công đạo hữu, sự vất vả của ngươi ta tự nhiên biết, trong đây có một hồ Cửu Chuyển Kim Đan, do ta bình nhật luyện chế, hãy cầm lấy, phân phát cho thuộc hạ của ngươi, xem như một chút tấm lòng đi!" Thái Thanh Thánh Nhân là người đầu tiên hiểu ý, các vị Thánh Nhân khác tuy trong lòng không cam tình không nguyện, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể từng người một lấy ra bảo bối của mình, xem như lễ vật tặng cho Đông Vương Công.

Lần này Đông Vương Công thu hoạch được một số linh đan, linh tửu, dược liệu rèn đúc, v.v.Lúc này Đông Vương Công mỉm cười hài lòng, thấy mấy vị thức thời như vậy, Đông Vương Công nói: "Ở Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, không nên đại khai sát giới, nếu phá hoại sự cân bằng của thế giới, thì sẽ có nhân quả lớn!" Những điều này mấy vị Thánh Nhân đó đều tâm tri đỗ minh, nhưng Đông Vương Công lại cố ý nhấn mạnh một lần nữa, khiến họ không thể không giả vờ lắng nghe.

Cuối cùng Đông Vương Công mới cho phép họ rời đi, tiến vào thông đạo.

Bạch Viên thấy mấy vị Thánh Nhân được Đông Vương Công cho vào Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, trong lòng vô cùng khó hiểu, mấy vị Thánh Nhân đó tuy không chính diện xung đột với Đông Vương Công, nhưng lại không ít lần ngấm ngầm gây khó dễ.

"Sư tôn, vì sao ngài lại đồng ý cho họ tiến vào Thục Sơn Kiếm

Hiệp Thế Giới chứ?" Bạch Viên biết nếu đối phương mang về một số đệ tử, thì khẳng định sẽ khiến thế lực của đối phương tăng thêm khí vận, đến lúc đó há chẳng phải trở thành đối thủ mạnh hơn của Đông Vương Công sao?Đông Vương Công lúc này lại mỉm cười, không hề trả lời Bạch Viên.

Mãi đến khi mấy vị Thánh Nhân lần nữa quay trở về, Bạch Viên mới biết nguyên nhân sự việc.

Thục Sơn Thế Giới kia đã bị đa số tu sĩ ghé thăm một lần, một số đệ tử có tư chất trong đó đều bị thu gom sạch sẽ, nào còn sót lại thiên tài đệ tử nào.

Ngay cả một số tiên duyên cũng đã được phát hiện trước, và mang về Hồng Hoang Thế Giới.

Tam Anh Nhị Vân nổi tiếng về sau của Thục Sơn, toàn bộ đều đã bái nhập môn hạ cường giả Thiên Đình, còn về những sinh linh sau này, trong linh khí mỏng manh kia quả thực đều trở nên bình thường như bao người, căn bản không có chút linh tính nào đáng nói.Kể từ khi Hồng Hoang Thế Giới dẫn nhập tu sĩ từ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều một lần nữa hưng thịnh.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân lại một lần nữa tìm đến Đông Vương Công, trong thời gian ngắn ngủi Trường Mi Chân Nhân đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Lúc mới đến y chỉ là một Huyền Tiên nho nhỏ, vậy mà đã liên tục vượt qua hai đại cảnh giới!

"Không hổ là Thiên Mệnh Chi Tử của một phương thế giới, trong mấy trăm năm đã liên tục vượt qua hai cảnh giới, tu vi không tệ!" Đông Vương Công không tiếc lời khen ngợi, đánh giá cao Trường Mi Chân Nhân.

Trong toàn bộ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, Trường Mi Chân Nhân là người có thiên tư trác tuyệt nhất, các sư huynh đệ, đệ tử môn nhân của y đều được sắp xếp ổn thỏa, cuối cùng Thục Sơn có thể đại hưng, Trường Mi Chân Nhân cũng đóng vai trò then chốt nhất.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân đối với Đông Vương Công vô cùng cung kính, cung kính cười nói: "Đa tạ Bệ Hạ khen ngợi, nếu không phải Bệ Hạ dẫn độ ta đến Hồng Hoang Thế Giới, hiện tại Trường Mi cũng chỉ là một Huyền Tiên mà thôi." Sau khi Trường Mi Chân Nhân tiến vào Thái Ất Kim Tiên, y lại càng thêm kính sợ Đông Vương Công, cùng với thực lực không ngừng tăng lên, Trường Mi Chân Nhân mới thể hội được sự khủng bố của Đông Vương Công.Thái Thanh Bảo Điển mà Trường Mi Chân Nhân vẫn luôn tu hành bấy lâu nay, vốn được phụng vi chân kinh tiên pháp, dường như không phải là mạnh nhất, thậm chí còn kém xa công pháp của các tu sĩ trong Hồng Hoang.

Gần đây tu vi của Trường Mi Chân Nhân không còn sự tiến bộ nhanh chóng như vậy, bởi thế y muốn đi du lịch một phen trong Hồng Hoang, thử tìm kiếm tiên duyên, điều mà Trường Mi Chân Nhân cũng từng làm ở Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới nguyên bản.

"Tìm ta, chắc chắn có chuyện gì rồi?" Đông Vương Công trực tiếp hỏi.

Những năm này Trường Mi Chân Nhân đều bế quan tu hành trong Đại Điện Thục Sơn, chưa từng ra ngoài, hiện tại đột nhiên cầu kiến Đông Vương Công, tự nhiên là có chuyện.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân nói: "Bất dám có gì lấn át Đế Quân, mấy năm nay tu vi của ta gặp phải bình cảnh, bởi thế ta muốn rời Thiên Đình, du lịch một phen trong Hồng Hoang vô biên, đã nhiều năm như vậy, ta chưa từng du ngoạn Hồng Hoang Thế Giới!"Y cũng

thấy hổ thẹn, những tu sĩ này sau khi đến Hồng Hoang, từng người một như quỷ đói gặp được thức ăn, điên cuồng bế quan tu luyện, không một ai đi ra ngoài du lịch.

Mãi cho đến gần đây, tu vi của họ dường như đều đã đạt đến một ngưỡng giới hạn, bởi thế mới lần lượt xuất quan.

Chương 259

Đông Vương Công gật đầu đồng ý.

Hiện tại trong Hồng Hoang tuy có nguy hiểm, nhưng sau khi yêu và vu hai tộc ẩn thoái, đã an toàn hơn rất nhiều.

Trường Mi Chân Nhân có tu vi Thái Ất Kim Tiên, chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn sẽ không gặp phải vấn đề quá lớn.

"Nếu muốn du lịch, không có vấn đề gì, nhưng trong Hồng Hoang khắp nơi đều có nguy cơ, khi ra ngoài cần cẩn trọng một chút, có thể báo cho đồng môn của ngươi, cứ tự do đi, du lịch Hồng Hoang bất cứ lúc nào cũng được, nếu muốn trở về Thục Sơn Thế Giới xem xét, cũng có thể tìm Bạch Viên giúp đỡ." Đông Vương Công đối với Trường Mi lại khá khoan dung, dẫu sao Trường Mi Chân Nhân cũng là loại nhân vật có chính nghĩa cảm, đã nhận ân huệ lớn như vậy từ Đông Vương Công, không thể nào dễ dàng phản bội Thiên Đình.Cũng chính vì thế, Đông Vương Công mới không quản thúc y nghiêm ngặt, hoàn toàn giữ thái độ tự do.

Trường Mi Chân Nhân vô cùng cảm kích, đối với Đông Vương Công ba lạy rồi lui, bấy lâu nay ở Hồng Hoang, y quả thật muốn trở về Thục Sơn xem xét rồi.

Những môn nhân đệ tử kia, không biết hiện giờ ra sao?

Tuy một bộ phận đệ tử đều đã được dẫn độ đến Thục Sơn Thế Giới, nhưng dẫu sao vẫn còn đại bộ phận lưu lại trong Nga Mi Sơn.

Ví như Diệu Nhất Chân Nhân Tề Sấu Minh, với thân phận chưởng môn nhân phái Thục Sơn, hiện tại y vẫn trấn thủ tại phái Nga Mi.

Lúc trước Trường Mi Chân Nhân sở dĩ lựa chọn đồ đệ thứ ba có tư chất không phải tốt nhất để tiếp quản phái Nga Mi, cũng chính vì y nhìn trúng sự chấp trước và kiên định này.

Hiện tại thân là sư tôn lại hưởng thanh phúc ở đây, há có thể quên đi một đệ tử trung tâm như vậy chứ?

Chính vì thế, Trường Mi Chân Nhân muốn dẫn độ đệ tử đó, để y cũng gia nhập phe Thiên Đình.Sau khi Trường Mi Chân Nhân rời đi, y đã cùng mấy vị đồng môn thương thảo một phen, rồi kết bạn du ngoạn trong Hồng Hoang.

Lúc này đúng vào thời kỳ Nhân Hoàng Thần Nông thoái vị, nhường hiền cho Hiên Viên Hoàng Đế, không một vị Nhân Hoàng nào dám tranh đoạt với Đông Vương Công nữa.

Còn về vị trí Nhân Hoàng Chí Thánh, đương nhiên có tu sĩ tiến lên cầu lấy, cuối cùng Đông Vương Công đã nhường vị trí Nhân Hoàng cho Đồ Sơn, tộc trưởng Cửu Vĩ Hồ tộc.

Đồ Sơn đã bị kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên vạn vạn năm, vẫn không thể đột phá, Đông Vương Công vô ý phát hiện ra rằng, Đồ Sơn trước đó đã chịu trọng thương cực nặng, tam hồn thất phách không toàn vẹn, bởi thế không thể chứng đạo.

Do Đồ Sơn chuyển thế thành Nhân Hoàng Hiên Viên, cũng không có gì không thể, dẫu sao sau khi chứng đạo Nhân Hoàng, y sẽ thuộc một mạch với Đông Vương Công.

Giống như Bàn Thạch, chuyển thế thành Thần Nông, sau khi chứng đạo ở Hỏa Vân Động, Thần Nông sẽ minh ngộ tiền thế kim sinh, cũng là một trợ lực lớn đối với phe Thiên Đình.

Lần này, Đông Vương Công đã phái Ngọc Dương Tử đi làm Nhân Hoàng Chi Sư, đệ tử lớn này vẫn luôn trấn thủ trong Vô Biên Huyết

Hải.

Tuy Đông Vương Công đã sắc phong y một chức vị A Tu La Giáo Chủ, nhưng việc luôn cư trú trong Huyết Hải, xa rời trung tâm quyền lực Thiên Đình, khó tránh khỏi việc Ngọc Dương Tử sẽ sinh lòng bất mãn.

Chính vì thế, Đông Vương Công đã phái Ngọc Dương Tử đi giáo đạo Nhân Hoàng Hiên Viên, đây là một cách an ủi đối với Ngọc Dương Tử.Ngọc Dương Tử hân hoan lĩnh mệnh đi tới, lần này mạch Ngọc Thanh cũng không ai dám ngăn cản nữa.

Dẫu sao trước đó khi Tam Thanh đến Thiên Đình, việc Nhân Hoàng đã toàn quyền do Đông Vương Công quyết định.

Cũng chính trong khoảng thời gian Tam Thanh đi đến Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, Nhân Hoàng Thần Nông đã chứng đạo ở Hỏa Vân Động, Hiên Viên Hoàng Đế kế thừa hoàng quyền Thiên Hạ Cộng Chủ.

Đồ Sơn chuyển thế thành Nhân Hoàng, Ngọc Dương Tử đi đến Nhân Tộc giáo đạo, việc phế lập Tam Hoàng, toàn bộ đều do một mình Đông Vương Công nắm giữ.

Với uy thế như vậy, trong toàn bộ Hồng Hoang cũng không ai dám tùy tiện làm gì.

Bàn Thạch sau khi chứng đạo, cũng đã minh bạch tiền thế kim sinh của mình, tuy hiện tại y không còn là Bàn Thạch trước kia, nhưng trên thân y vẫn còn bị đóng dấu ấn Bàn Thạch.

Chính vì thế, sau khi ở Hỏa Vân Động và Nhân Hoàng Phục Hy kiến lễ xong, Nhân Hoàng Thần Nông mang theo Bách Thảo Kinh, Thần Nông Đỉnh, cưỡi một con tiên lộc, một đường thẳng tiến đến Thiên Đình.

“Thần Nông bái kiến Bệ Hạ!” Thần Nông đến Thiên Đình diện kiến Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này cũng chỉ gật đầu, mở lời nói: “Sau này Nhân Hoàng Thần Nông, hãy trấn áp khí vận Nhân Tộc trong Hỏa Vân Động, tham ngộ Đại Đạo, tranh thủ sớm ngày đột phá, nếu có nhu cầu, có thể tùy thời tìm ta!” “Tạ Bệ Hạ!” Thần Nông ngồi xuống, cùng Đông Vương Công hàn huyên một lát, rồi mới cáo từ trở về bộ lạc.Sau khi Nhân Hoàng Hiên Viên kế vị, Nhân Tộc xuất hiện sự hỗn loạn sĩ khí trong thời gian ngắn, nhiều bộ lạc chia cắt khắp nơi, đều muốn làm Nhân Hoàng mới.

Do đó trong Nhân Tộc xuất hiện một trận đại hỗn chiến, Hiên Viên Hoàng Đế cũng nhanh chóng quật khởi trong một trận chiến loạn, trở thành Thiên Hạ Cộng Chủ mới của Nhân Tộc.

Lúc này Tam Thanh Lão Tổ và Tây Phương Nhị Thánh vừa mới trở về từ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, nhưng sắc mặt của họ lại không hề tốt.

Lần đó đi đến Kiếm Hiệp Thế Giới, họ đã phải trả một cái giá nhất định.

Nhưng kết quả thì sao, những đệ tử tinh anh nhất trong phương thế giới đó đã sớm bị người ta thu gom sạch sẽ!

Mấy vị Thánh Nhân tuy đã du lịch khắp cả thế giới, nhưng dược liệu tốt có thể tìm thấy cũng căn bản không có mấy.

Lúc này sau lưng Tam Thanh đứng là La Sát Tiên Thái Tam Nương, Thất Tinh Thủ Thi Lâm, Phong Hỏa Đạo Nhân Ngô Nguyên Trí, ba người này là những người tốt nhất mà họ có thể tìm và mang về.

Nhưng tư chất của ba người này, trong Hồng Hoang cũng chỉ xếp

ở mức trung thượng, căn bản không đáng để mấy vị Thánh Nhân phải tốn công tốn sức lớn như vậy.

Hai người Tây Phương lại thu nạp không ít đệ tử, nhưng cũng không đáng để phải trả cái giá lớn như vậy!

Chuẩn Đề Đạo Nhân thậm chí còn mang mấy quả Bồ Đề Tử cống hiến cho Đông Vương Công!

Lục Địa Kim Long Ngụy Thanh, Triển Sí Kim Bằng Hứa Việt, cả hai đều là đồ đệ của Tăng Dật Phàm ở Tam Du Động, có thể nói đều là đệ tử Phật Môn.

Đáng tiếc Dật Phàm đã thất bại khi độ kiếp, sớm đã thân tử đạo tiêu, hai đệ tử còn lại tuy tư chất không tệ, nhưng cũng không phải đỉnh cấp, đây là những đệ tử tốt nhất mà Tây Phương Nhị Thánh tìm được rồi.Đông Vương Công lúc này lại vô cùng khiêm tốn, được lợi lại còn ngầm hãm hại năm vị Thánh Nhân, trong lòng y đang rất thoải mái!

Năm vị Thánh Nhân sau khi trở về, phát hiện Tam Hoàng đã bị Đông Vương Công sắp xếp ổn thỏa, trong lòng lại càng uất ức vô cùng.

"Chư vị đừng nản lòng, thời không thông đạo đã có thể mở ra một chỗ, vậy nhất định sẽ có chỗ thứ hai, cùng lắm lần sau chúng ta tiến vào trước, tranh đoạt một số đệ tử tư chất thượng đẳng!" Sau khi rời khỏi Thiên Đình, Thái Thanh Thánh Nhân khuyên nhủ mấy vị.

"Đại sư huynh, chi bằng chúng ta cũng nghiên cứu cách đả thông bích lũy giữa hai giới, đến lúc đó chúng ta liên thông một phương thế giới, chẳng phải sẽ không cần phải nhìn sắc mặt của Đông Vương Công nữa sao?" Chuẩn Đề Thánh Nhân đề nghị, kiến nghị này quả thực vô cùng dụ người, nhất thời năm vị Thánh Nhân đều vô cùng động tâm.

“Đả thông bích lũy thế giới, trước tiên phải biết rõ phương thế giới khác tồn tại ở vị diện nào, trong đó khó khăn trùng trùng, nhưng chúng ta vẫn có thể thử một lần, nếu không được, đến lúc đó lại đi tìm Đông Vương Công đạo hữu cũng không muộn!” Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu nói.

Y vốn không phải người dễ phục tùng, ngay cả hiện tại khoảng cách với Đông Vương Công ngày càng lớn, nhưng y vẫn muốn vượt qua Đông Vương Công, dã tâm đó chưa từng lụi tàn!Năm vị Thánh Nhân dứt khoát cũng không tách ra, trực tiếp hợp lại một chỗ, ở Côn Luân Sơn tham ngộ thông đạo liên thông hai thế giới.

Đông Vương Công đối với chuyện này lại không có bất kỳ phản đối nào, thông đạo không gian kia nếu dễ dàng nắm giữ như vậy, há lẽ nào lại đến lượt mấy vị Thánh Nhân nghiên cứu, e rằng Đông Vương Công đã phải là người đầu tiên bắt đầu chưởng khống rồi.

Đông Vương Công hiện tại trong Thiên Đình cũng không hề nhàn rỗi, chính như Hồng Quân Đạo Tổ đã nói lúc trước, thế giới mới có thể truyền vào Hồng Hoang những dòng huyết dịch mới, có thể khiến Hồng Hoang Thế Giới càng thêm xương thịnh.

Bởi thế Đông Vương Công cũng có cần thiết phải tìm ra phương thức liên thông thế giới mới, nếu thành công, có thể một lần nữa hội tụ vô số khí vận!Trước khi Hiên Viên Hoàng Đế thống nhất Hồng Hoang, Trường Mi Chân Nhân và Đặng Ẩn, mang theo đệ tử Huyền Chân Tử, Tiếu Hòa Thượng, cùng du lịch trong Hồng Hoang, thấy Nhân Tộc Hồng Hoang tranh sát khắp nơi, cuối cùng sau một hồi quan sát, đã gia nhập dưới trướng Nhân Hoàng Hiên Viên.

Kẻ địch lớn nhất của Hiên Viên Hoàng Đế, chính là Vu Xi Vưu, do Đại Vu Xi Vưu của Vu Tộc chuyển thế, trở thành Cộng Chủ Cửu Lê.

Trước khi Hiên Viên Hoàng Đế thống nhất Nhân Tộc Hồng Hoang, Xi Vưu giương cao cờ phản, trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất cho vị trí Nhân Hoàng.

Một số tu sĩ từ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, sau khi tu hành một thời gian, thực lực đại tăng, rồi sau đó gia nhập phe Xi Vưu.

Chương 260

Dẫu sao từng ở Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, chính tà hai phái thế như nước với lửa, hiện tại sau khi đến Hồng Hoang Thế Giới, họ muốn đấu một trận.

Nhưng kết cục cuối cùng có thể biết, Hiên Viên Hoàng Đế là Nhân Tộc Cộng Chủ thiên định, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của Cửu Thiên Huyền Nữ, Trường Mi Chân Nhân và các cường giả khác, đã quét sạch lục hợp, trở thành Nhân Hoàng.

Trường Mi Chân Nhân, mấy người vô tình tham gia vào tranh giành Nhân Hoàng, đều được khí vận gia thân, tu vi đột nhiên tiến bộ vượt bậc, thành công đột phá khỏi bình chướng hiện tại.

Một số cường giả từ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới đã vẫn lạc, cũng có một số tu vi mãnh tăng, trở thành những tồn tại có thể là đại thần trong Hồng Hoang Thế Giới.

Ví như Trường Mi Chân Nhân, Kim Đỉnh Đạo Nhân, Liên Sơn Đại Sư, khi còn ở Kiếm Hiệp Thế Giới là người nổi bật một phương, hiện tại trong Hồng Hoang Thế Giới, lại càng như cá gặp nước, tu vi thăng tiến vùn vụt.Trường Mi Chân Nhân giúp Nhân Hoàng hoàn thành đại nghiệp thống nhất, sau đó các vị tự mình trở về Thục Sơn Thế Giới, mang theo một số đệ tử cũng đến Hồng Hoang Thế Giới.

Phái Nga Mi kiếm tiên lại càng hội tụ ở đó, một lần nữa giương cao đại kỳ Nga Mi phái.

Đối với điều này Đông Vương Công cũng không phản đối, dẫu sao thế lực thuộc hạ của y đã có nhiều rồi, thêm một phái Nga Mi cũng không sao.

Chỉ cần không kết đảng vì lợi riêng, xâm hại lợi ích của Đông

Vương Công, mọi thứ đều tùy ý thi triển.

Thiên niên sau, Nhân Hoàng Hiên Viên chứng đạo quy vị, từ đó Tam Thánh Hỏa Vân Động cùng nhau trấn áp khí vận Nhân Tộc.

Có Nhân Tộc từ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới gia nhập Hồng Hoang, khí vận Nhân Tộc trở nên càng thêm xương thịnh vô cùng, thực lực Tam Hoàng Nhân Tộc cũng nước lên thuyền lên, ẩn ẩn có thủ đoạn chống lại Thiên Đạo Lục Thánh.

Nhân Hoàng Hiên Viên sau khi chứng đạo, cũng tương tự đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện bái kiến Đông Vương Công.

Lần này Thiên Đạo Lục Thánh thấy Thánh Hoàng Nhân Tộc tham bái Đông Vương Công, trong lòng từng người một đều bất an.

Nếu Thánh Hoàng Nhân Tộc và Đông Vương Công đồng khí liên chi, thì sau này Tam Thánh Côn Luân Sơn, Tây Phương Nhị Thánh, thật sự sẽ không còn đất dụng võ nữa.

Lúc này sau khi Tam Hoàng quy vị, khí vận của Đông Vương Công cũng cuối cùng đạt đến cực điểm, toàn bộ khí vận Nhân Tộc đều gia trì lên thân y.

Khí vận mà Nữ Oa Thánh Nhân, Giáo Chủ Nhân Giáo Thái Thanh Thánh Nhân phân đi, quả thực không đáng nhắc tới.Hiện tại vô cùng khí vận hội tụ làm một, khí vận kim long trên thân Đông Vương Công cuối cùng lại một lần nữa được đề thăng, một cử vượt qua Thánh Cảnh, trở thành Thánh Cảnh Kim Long!

Biến đổi lớn về lực lượng khí vận của Đông Vương Công, trong chớp mắt có tường thụy thiên địa xuất hiện, chúc mừng sự ra đời của Thánh Long khí vận đầu tiên giữa thiên địa!

Thấy thực lực của Đông Vương Công lại một lần nữa tăng lên, sắc mặt của Tam Thánh Côn Luân Sơn, Tây Phương Nhị Thánh, lại

một lần nữa trở nên âm trầm vô cùng, áp lực của họ hiển nhiên không nhỏ.Khí vận kim long của Đông Vương Công hóa thành Thánh Long, lực lượng khí vận đã tiến giai vào Thánh Cảnh.

Khí vận Thánh Long tuy không có năng lực tấn công trực tiếp, nhưng tác dụng của nó lại không hề thua kém một cường giả Thánh Cảnh.

Lực lượng khí vận của Đông Vương Công bước vào Thánh Cảnh, toàn bộ Thiên Đình đều là một điềm tường thụy.

"Lực lượng khí vận trên thân ta trở nên càng thêm cường thịnh, khí vận kim long kia cũng ngưng luyện rất nhiều!" Nhìn khí vận kim long như thể vật chất thật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành chân long, phi thăng.

Đông Vương Công lúc này trên mặt cũng đầy ý cười, trước đó Đông Vương Công từng âm thầm quan sát, chuyện khí vận kim long, y hẳn là người duy nhất sở hữu khí vận kim long trong Hồng Hoang Thế Giới.

Ví như Tây Vương Mẫu nương nương, lực lượng khí vận của nàng cũng cường đại, nhưng lại chỉ là một con phượng hoàng vàng kim lớn hai ngàn trượng.

Hình ảnh phượng hoàng kia vô cùng hư vô, để triệt để ngưng tụ, khẳng định cần một khoảng thời gian dài, để hội tụ thành hình thái ngưng thực như Đông Vương Công, thì không biết cần bao lâu.

Lại ví như Tam Thanh Lão Tổ, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa nương nương, lực lượng khí vận của họ cũng đều ở mức hai ngàn trượng, hình thái khác nhau, đều hư vô phiêu miểu, không có chút hình dáng ngưng tụ nào, thậm chí còn kém hơn so với Tây Vương Mẫu nương nương.

Đó cũng là bởi vì Tây Vương Mẫu nương nương quý là chủ mẫu Tam Giới, khí vận tự nhiên phải ngưng tụ hơn một chút so với Thiên Địa Lục Thánh.Sau khi khí vận kim long của Đông Vương Công tiến vào Thánh Cảnh, y đã bước vào một loại trạng thái ngộ đạo huyền diệu.

Đây là tình huống chưa từng xuất hiện sau khi đột phá Thánh Cảnh, lúc này Đông Vương Công vội vàng bế quan, tinh tâm tham ngộ, cũng lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Đạo Tổ đã tặng trước đó ra.

Đông Vương Công tham ngộ một phen, trong chớp mắt đã mấy ngàn năm trôi qua.

Đến khi Đông Vương Công một lần nữa mở đôi mắt ra, trong Hồng Hoang Thế Giới lại một lần nữa đại biến.

Nhân Tộc quật khởi mạnh mẽ, Tam Hoàng Ngũ Đế đều đã quy vị, Đại Vũ trị lý vạn thủy thiên hạ, trở thành cộng chủ có danh vọng cao nhất trong Nhân Tộc.

Cuối cùng Đại Vũ luyện hóa Cửu Đỉnh, trấn áp Thần Châu đại địa, hóa thiên hạ thành đất Cửu Châu.

Con trai Vũ Hoàng là Hạ Khải, thuận vị kế thừa vị trí đế vương tiếp theo, từ đó mở ra chương mới "gia thiên hạ", triều Hạ bắt đầu thống trị toàn bộ các bộ lạc Nhân Tộc ở Địa Tiên Giới.Đông Vương Công chỉ đơn giản lướt nhìn, lúc này trong mắt thần quang lấp lánh, sự thay đổi triều đại Nhân Tộc này đối với y không còn bất kỳ ý nghĩa nào.

Đông Vương Công lúc này hô lớn một tiếng, "Trảm!", từ trong thân thể y một đạo thân ảnh nhẹ nhàng bay ra, chính là hiện tại thi của Đông Vương Công.

Trước đó Đông Vương Công đã trảm ra Tự Ngã Thi, Thiện Thi,

Ác Thi, Khứ Thi, nhưng vẫn luôn không hợp nhất, là vì muốn có thể trảm ra Lục Thi, rồi sau đó hợp nhất Lục Thi.

Nhưng vẫn luôn không thể trảm ra Hiện Tại Thi và Vị Thi, Đông Vương Công cũng mượn nhờ lần khí vận đại bạo phát này, mới thành công trảm ra Hiện Tại Thi.

Hiện Tại Thi vô cùng khó nắm bắt, đã từng giam cầm Đông Vương Công mấy chục vạn năm, nhưng hiện tại một khi trảm thi thành công, thực lực của Đông Vương Công cũng lại một lần nữa đột nhiên tiến bộ vượt bậc.

Tu vi Thánh Cảnh Lục Trọng Thiên, một cử đột phá, tiến vào cảnh giới Thánh Cảnh Thất Trọng Thiên.“Nếu lúc đó ta có thể trảm ra Vị Thi, nói không chừng cũng có thể một lần nữa đột phá, tiến vào Thánh Cảnh Bát Trọng Thiên!” Đông Vương Công trên mặt đầy ý cười, khí vận kim long tấn thăng Thánh Cảnh, vô hình trung giúp Đông Vương Công minh ngộ bản thân, trảm thi thành công, lại bước vào cảnh giới mới, khiến Đông Vương Công vô cùng hài lòng.

Khí vận là thứ vô hình vô chất, nhưng lại vô sở bất tại, ngay cả Đông Vương Công đã nắm giữ Khí Vận Pháp Tắc, cũng vẫn cảm thấy huyền diệu vô cùng, không thể nắm bắt.

“Tam Thanh Thánh Nhân hiện tại bị kẹt ở Thánh Cảnh Nhị Trọng Thiên, ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân tư chất cao nhất, cũng không qua được Tam Trọng Thiên, với tu vi Thất Trọng Thiên của ta, hoàn toàn có thể một mình trấn áp năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân!” Đông Vương Công thu Hiện Tại Thi lại, trạng thái ngộ đạo cơ duyên xảo hợp lúc trước vô cùng khó có được.Đông Vương Công cũng mượn nhờ trạng thái đó, đã thành công tham ngộ một bộ phận lực lượng pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nếu cho y thêm thời gian, Đông Vương Công cũng có thể tham

ngộ thấu triệt toàn bộ pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng Đông Vương Công lại không muốn làm vậy.

Lực lượng pháp tắc, không phải nắm giữ càng nhiều càng tốt, chỉ cần thành công nắm giữ một trong số đó, tu luyện đến mức đủ cao sâu, thì uy lực sẽ vô cùng to lớn.

Việc tu hành một điều pháp tắc đến năm thành, so với tu hành mười điều pháp tắc đều ba thành, uy lực phải cường đại hơn vô số lần.

Nhưng lực lượng pháp tắc càng về sau tu hành, mức độ khó khăn sẽ càng cao, bởi thế tu sĩ sau khi pháp tắc nguyên bản không thể tinh tiến được nữa, đều sẽ lựa chọn tu sửa các pháp tắc khác, rồi sau đó mấy loại pháp tắc cùng tiến song song.

Hiện tại Đông Vương Công lại không có ý định như vậy, y là một người vô cùng chuyên chú, trong lòng rất rõ ràng, muốn tiến vào cảnh giới tu hành cao thâm hơn, thì nhất định phải nghiên cứu thấu triệt pháp tắc chủ yếu nhất.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể chống đỡ cho một tu sĩ tiến vào cảnh giới tiếp theo với uy lực cực lớn.Đông Vương Công tại Thiên Đình chi trung nghiên cứu một phen chi hậu, lại một lần nữa đến bên cạnh Thông Thiên Kiến Mộc.

Kể từ lần trước khai thác ra thông đạo với Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, lợi ích Đông Vương Công đạt được là vô cùng lớn.

Mọi thứ cũng đều phù hợp với lợi ích của Hồng Hoang Thế Giới và cá nhân Đông Vương Công, bởi thế y chuẩn bị một lần nữa nghiên cứu một phen, xem liệu có thể khai thác ra thế giới mới hay không.

Nếu thật sự có thể tìm thấy lối vào thế giới mới, thì đó lại là một khoản tài phú khổng lồ.

Đông Vương Công du lịch trên Thông Thiên Kiến Mộc, Kiến Mộc rộng lớn vô cùng, hoàn toàn có thể là một phương thế giới.

Đặt chân lên Kiến Mộc, dường như tiến vào một thế giới cây cối, khắp nơi đều một màu xanh biếc, trong đó có vô số sinh linh nương tựa Kiến Mộc mà sinh tồn.

Chương 261

Kiến Mộc còn không hề thua kém Bất Chu Sơn lúc trước bao nhiêu, thậm chí những cành cây tỏa ra còn rộng lớn hơn Bất Chu Sơn một chút.

Dẫu sao Bất Chu Sơn thẳng đứng lên xuống, còn cành cây trên Kiến Mộc lại chằng chịt phức tạp.Đông Vương Công lần này không hề thi triển thần thông, giống như một phàm nhân, từng bước từng bước du tẩu trên Kiến Mộc.

Y đã hoàn toàn nắm giữ Kiến Mộc, nhưng hiện tại lại một lần nữa thể ngộ, dường như mọi thứ đều đang bắt đầu lại từ đầu.

Dần dần, Kiến Mộc dường như hóa thân thành Đông Vương Công, mỗi cành lá đều là một bộ phận trong thân thể Đông Vương Công, là sự kéo dài và mở rộng của nhục thân y.

Đông Vương Công dần dần phát hiện ra, những rễ Kiến Mộc đâm sâu dưới Bất Chu Sơn, ăn rễ vào tận sâu thẳm, quấn quanh núi non sông ngòi đại địa, để cố định bản thân.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào điều này thì không đủ, bởi vì toàn bộ Kiến Mộc cần chống đỡ thiên mạc của cả Hồng Hoang Thế Giới.

Bởi thế Đông Vương Công thấy, hệ thống rễ Kiến Mộc đã xuyên phá Hồng Hoang Thế Giới, từ trong bích lũy của phương thế giới đó, cắm rễ vào thế giới khác!Kiến Mộc quán xuyên một phương thế giới, quấn rễ vào các thế giới xa xôi khác, lấy lực lượng Vạn Giới, chống đỡ thiên mạc Hồng Hoang!

“Cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích vì sao Kiến Mộc có thể đỉnh thiên lập địa!” Đông Vương Công mỉm cười thấu hiểu.

Chỉ riêng sức mạnh của Kiến Mộc hiển nhiên không đủ để chống trời, nhưng có thể hấp thụ sức mạnh từ vô số thế giới, như vậy có thể làm thiên trụ.

Sau khi phát hiện ra bí mật này, Đông Vương Công hóa thân thành một bộ phận của Kiến Mộc, thuận theo hệ thống rễ Kiến Mộc tiến vào hư vô.

Liên thông hai thế giới, loại hành vi này định sẵn vô cùng nguy hiểm, khó thành công.

Nhưng Đông Vương Công lại mượn kinh nghiệm Kiến Mộc vô tình liên thông Thục Sơn Thế Giới, thuận theo hệ thống rễ Kiến Mộc tiến vào Hỗn Độn.

Đông Vương Công phát hiện ra, những thế giới bị hệ thống rễ Kiến Mộc xâm nhập, đều sẽ xuất hiện những khe hở yếu ớt tại nơi rễ Kiến Mộc kết hợp.

Những khe hở này chính là nơi Đông Vương Công có thể lợi dụng.Đông Vương Công xuyên qua Hỗn Độn, nương tựa vào hệ thống rễ Kiến Mộc làm chỉ dẫn, tìm kiếm những thế giới khác ẩn mình trong không gian vô tận.

Nếu không có sự trợ giúp của hệ thống rễ Kiến Mộc, chỉ dựa vào Đông Vương Công tự mình khóa mục tiêu trong hư không mênh mông, chỉ tìm kiếm một bước đã phải tiêu tốn vô số thời gian.

Giống như lúc này năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân trên Côn Luân Sơn, cũng đang nỗ lực tìm kiếm thế giới mới, và đả thông con đường liên thông giữa hai thế giới.

Nhưng mấy ngàn năm trôi qua, căn bản không có chút thu hoạch nào, muốn tìm kiếm một phương thế giới có thể ẩn mình trong hạt bụi nhỏ trong hư vô vô tận, thì quả thực quá khó.

Ngay cả cường giả Thánh Cảnh, cũng không thể dễ dàng làm được điều này.

Trong khi Tam Thanh khổ sở tìm kiếm mà không có bất kỳ thu hoạch nào, Đông Vương Công lại một lần nữa tìm thấy một phương thế giới mới!Truy tìm theo hệ thống rễ Kiến Mộc, Đông Vương Công đã vượt qua không biết bao nhiêu địa vực hư không, trước mặt cuối cùng xuất hiện bích lũy của một phương thế giới mới.

Vô cùng tương tự với Hồng Hoang Thế Giới, bên ngoài thế giới mới vẫn là một tầng bảo hộ như vỏ trứng.

Bích lũy Hỗn Độn kia vô cùng mỏng manh, căn bản không thể so sánh với Hồng Hoang Thế Giới.

"Không biết, đây lại là phương thế giới nào đây?" Đông Vương Công trong lòng vô cùng hưng phấn, mỗi một thế giới mới đều là một kho báu.

Chỉ cần tìm ra thế giới mới, rồi sau đó liên thông với Hồng Hoang, thì sẽ có lực lượng khí vận vô cùng.Sau khi Đông Vương Công khóa định phương thế giới này, y bắt đầu thử luyện chế một con thời không thông đạo, để hai thế giới có thể nhanh chóng xuyên qua lại.

Dẫu sao đã có kinh nghiệm từ Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, Đông Vương Công nhanh chóng đả thông bích lũy thế giới, tổ kiến một con thông đạo cầu nối.

"Thế giới này, dường như linh khí cũng vô cùng mỏng manh!" Đông Vương Công cảm thụ khí tức đang truyền ra trong thế giới mới, so sánh với Thục Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, hai bên gần như không có sự khác biệt quá lớn.

Cường yếu của hai thế giới cũng không dễ phân biệt, nhưng như vậy, hẳn cũng sẽ không gặp phải quá nhiều phiền phức.

Nếu phương thế giới này mạnh mẽ như Hồng Hoang, thì Thiên Đạo ý chí đủ lợi hại, ngay cả Đông Vương Công tiến vào trong đó cũng sẽ gặp phải một số nguy hiểm và phiền phức.

Đối với thế giới mới, Đông Vương Công cũng tràn đầy kỳ vọng.Đông Vương Công lúc này vươn tay ra, tùy tiện một gạt, bích chướng không gian kia lập tức tan tác, căn bản không thể ngăn cản động tác của Đông Vương Công.

Thân là cường giả Thánh Cảnh Thất Trọng Thiên, thực lực của Đông Vương Công đủ sức hoành tảo vị diện, ngay cả thế giới mới này có sức mạnh Thiên Đạo gia trì, nhưng cũng không phải đối thủ của Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này một bước bước ra, giống như một giọt mực rơi vào cốc nước tinh khiết, lập tức thu hút sự chú ý của đối phương.

"Kẻ xâm nhập!" Một tiếng gầm lạnh lùng, rồi sau đó một đạo công kích sắc bén ập đến.

Thần quang trong hai mắt Đông Vương Công chiếu rọi, trong chớp mắt đã phát hiện ra đối phương.

"Bành!" Đông Vương Công tùy tay một kích, khiến công kích toàn lực của đối phương tan biến như khói mây.

Đối phương hiển nhiên ngây người, chiêu thức dự bị đã chuẩn bị cũng vì một chút chần chừ mà không dám phát ra nữa.

"Nếu ra tay nữa, ta sẽ khiến ngươi biến mất!" Đông Vương Công nhàn nhạt mở lời.

Một kích vừa rồi của đối phương, tuy mang theo toàn lực của cả thế giới, nhưng căn bản không thể làm gì được Đông Vương Công.

Thấy Đông Vương Công tùy ý đỡ chiêu như vậy, đối phương

trong lòng rõ ràng, Đông Vương Công không hề nói đùa, y hoàn toàn có khả năng đó!"Ngươi là ai?

Không phải Tu La Thiên Ma sao?" Đông Vương Công biết thân phận đối phương, ý chí Thiên Đạo của phương thế giới này, trình độ cũng tương đương với Thiên Đạo của Thục Sơn Thế Giới, chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, căn bản không phải đối thủ của Đông Vương Công.

Thiên Đạo của một thế giới mà chỉ có trình độ như vậy, căn bản không cần Đông Vương Công phải kiêng dè.

"Thiên Ma ta biết, một tên yếu ớt, không thể so sánh với ta, thực lực của ta ngươi hẳn có thể cảm nhận được, bởi vậy ngươi cần cho ta biết về nơi này!" Đông Vương Công nhàn nhạt nhìn đối phương, một luồng ý vị mệnh lệnh không thể nghi ngờ phát ra.

Ý chí Thiên Đạo không dám chút nào chống cự, bởi vì thực lực của Đông Vương Công quá mức cường đại, tùy tay có thể xóa sổ nó."Không biết về thế giới của ta ư?

Vậy vì sao lại muốn xâm nhập vào đây?" Ý chí Thiên Đạo hiển nhiên không biết mục đích của Đông Vương Công, từ đầu đã coi Đông Vương Công là kẻ địch.

Hiện tại xem ra, Đông Vương Công căn bản không giống kẻ địch trong tưởng tượng, dẫu sao cường giả như Đông Vương Công, trong phương thế giới này, không có bất kỳ thứ gì y không thể có được, hoặc có ích cho y.

Một thế giới nghèo nàn, căn bản không thể dựng dục ra thứ tốt.

Đông Vương Công lúc này đưa tay ra một điểm, một đạo linh quang tiến vào ý chí Thiên Đạo.

Tất cả kinh nghiệm liên thông Hồng Hoang Thế Giới với Thục

Sơn Kiếm Hiệp Thế Giới, cùng với lợi ích sau khi hai thế giới liên thông.

Đều bị Đông Vương Công trực tiếp quán thâu cho đối phương, Thiên Đạo ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, hoàn toàn bị động tiếp nhận mọi thứ.

“Thiên Tôn!

Xin cứ tự tiện, nếu cần giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta!” Thái độ của ý chí Thiên Đạo đại biến, những gì Đông Vương Công đã thể hiện ra, không thể nào là giả, bởi vì khí tức Thiên Đạo trong đó cùng nguồn gốc với nó, có thể trực tiếp ấn chứng thật giả.“Tình huống tường tận của phương thế giới này, còn lại không cần ngươi giúp đỡ nữa!” Đông Vương Công trực tiếp nói.

Chương 262

Y ở đây, quả thật không cần đối phương giúp đỡ.

Phương Thiên Đạo vô cùng phối hợp, lúc này cũng đánh ra một đạo linh quang, tổng hợp tất cả thông tin trong thế giới, trong chớp mắt truyền đến Đông Vương Công.

Đông Vương Công đơn giản lật xem, nhanh chóng mỉm cười.

"Lần này, là Tru Tiên Thế Giới, Tru Tiên Thế Giới cũng vô cùng tinh xảo a, tuy trong Tru Tiên Thế Giới không có đủ thiên tài nghịch thiên, nhưng trong đó cũng có một số nhân vật lợi hại." Đông Vương Công cười gật đầu, rồi sau đó cáo biệt ý chí Thiên Đạo, trực tiếp bay giữa thiên địa.

Tru Tiên thế giới, cũng là một thế giới tiên hiệp, nhưng so với Thục Sơn Kiếm Hiệp, dường như kém một chút.

Trong Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới có bóng dáng tiên nhân như Trường Mi Chân Nhân, nhưng trong Tru Tiên thế giới, kẻ lợi hại nhất như Quỷ Vương cuối cùng cũng chỉ triệu hồi được Tu La.

Còn về Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, những người này tuy cũng là thiên tài, nhưng so với các nhân vật tuyệt thế trong Hồng Hoang thì kém một bậc.

Tuy nhiên, có một tu sĩ lại khiến Đông Vương Công có chút coi trọng, đó chính là sư đệ của chưởng môn Thanh Vân Môn Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất.

Năm đó Thiên Thành Tử thu nhận tám đệ tử, nhưng trọng vọng nhất là Vạn Kiếm Nhất.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo mà Vạn Kiếm Nhất tu hành cũng

chính là công pháp lợi hại nhất của Thanh Vân Môn.

Cùng với Đại Phạm Bàn Nhược của Thiên Âm Tự và Phần Hương Ngọc Thư của Phần Hương Cốc, chúng hợp thành ba công pháp tu chân đỉnh cấp của Tru Tiên thế giới.

Ban đầu, Vạn Kiếm Nhất tài hoa xuất chúng, uy chấn Man Hoang, một thân bạch y thắng tuyết, từng tạo nên uy danh hiển hách.

Nào ngờ sư tôn Thiên Thành Tử của y nhập ma, y đành phải chém giết sư tôn, hành động phệ sư này tuy bất đắc dĩ nhưng bị chính đạo thiên hạ không dung, vì thế y bị phán xử tử hình.

Cuối cùng, y được sư huynh Đạo Huyền âm thầm cứu sống, cả đời ẩn mình trong Tổ Từ, không màng thế sự.

Sau này thiên hạ đại loạn, Quỷ Lệ và môn phái Quỷ Vương Tông sát nhập Thanh Vân Sơn, khi Vạn Kiếm Nhất giao thủ với Quỷ Lệ thì bị Quỷ Tiên Sinh tập kích, cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Đông Vương Công lần này đến, người mà y xem trọng nhất là Vạn Kiếm Nhất, chứ không phải Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, Lục Tuyết Kỳ cùng các đệ tử đời thứ mười chín này.

Đông Vương Công trên Thanh Vân Sơn, nhìn thấy Thanh Vân Sơn hiện tại không có bóng dáng Trương Tiểu Phàm, lúc này hẳn là Bích Dao đã chết, Trương Tiểu Phàm đã phản xuất Thanh Vân Môn, gia nhập Quỷ Vương Tông.

Nhưng Đông Vương Công lại phát hiện ra Vạn Kiếm Nhất, đối phương lúc này vẫn ở trong Tổ Từ, giống như một phó tòng vô danh, làm những việc quét tước, rất có ý vị của Tảo Địa Thần Tăng.

Đông Vương Công mỉm cười, nhìn Vạn Kiếm Nhất căn cốt xác thực không tồi, một thân tu vi tuy trong mắt y chỉ là tầm thường, nhưng chỉ cần mang về Hồng Hoang thế giới, y sẽ có thể đề thăng

ngay lập tức.

Lúc này Đông Vương Công cũng không đến Thanh Vân Tông, y trực tiếp thần thức quét qua, lập tức tìm thấy Thiên Đình thượng giới trong Tru Tiên thế giới.

Giống như thế giới Thục Sơn, các thần tiên trong Tru Tiên thế giới cũng tụ tập ở một nơi, dù sao cho dù đã thành tiên, cũng phải trải qua Tam Tai Cửu Nạn, Ngũ Suy Đại Kiếp, không thành Thánh Nhân thì cuối cùng cũng không thể siêu thoát.

Linh khí Tru Tiên thế giới cằn cỗi, số người có thể chứng đạo phi thăng ngày càng ít, nhưng các tiên nhân chứng đạo lại không ngừng vẫn lạc, vì thế các tiên nhân ở thượng giới cũng không nhiều.

Nơi này được gọi là Thái Thanh Thiên, cũng là một địa phương có chức quyền tương tự Thiên Đình.

Nhưng quy mô, nhân số và các phương diện khác đều không thể so sánh với Hồng Hoang thế giới.

Lúc này Đông Vương Công trực tiếp bước vào trong đó, đám tiên nhân kia dường như đang luận đạo, nhìn Đông Vương Công vô thanh vô tức tiến đến gần, chúng tiên nhân đều kinh hãi.

"Không biết Đạo hữu là vị thần thánh phương nào, đến Thái Thanh Thiên của ta có việc gì?" Người mở miệng không phải ai khác, chính là Tổ Sư khai phái Thanh Vân Môn, Thanh Vân Tử.

Thanh Vân Tử từ trên người Đông Vương Công cảm nhận được khí tức cường đại như Thiên Đạo, vì thế y căn bản không dám có chút chống cự nào.

Đông Vương Công đối với sự dũng khí của Thanh Vân Tử khá hài lòng, một Kim Tiên nho nhỏ, dám chào hỏi trước mặt Thánh Nhân, quả thực cần dũng khí rất lớn.

“Ta là Tam Giới Chí Tôn của Hồng Hoang thế giới, hôm nay đặc biệt đến đây, muốn ban cho các ngươi một trận đại tạo hóa!” Đông Vương Công vừa nói, các tu sĩ đều chấn kinh, thành tiên đã lâu, nhưng tu vi lại khó đột phá, nếu không có cơ duyên, e rằng cả đời sẽ dừng bước ở đây, sau vô tận kiếp nạn trong tương lai, không biết lúc nào sẽ bị kiếp nạn xóa sổ, hóa thành tro bụi.

Hiện tại dù là mấy cự bá Ma Đạo có mặt, vốn sát ý ngất trời, nhưng lúc này trước mặt Đông Vương Công cũng đều cung cung kính kính.

Thấy mọi người do dự không quyết, Đông Vương Công nói: “Thực lực của ta vượt xa Thiên Đạo của nơi đây, trong Hồng Hoang thế giới linh khí nồng đậm như nước, các cường giả biên cương, càng như kiến hôi, nhiều không đếm xuể.

Theo ta đi, các ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá tu vi, tiến thêm một bước trên con đường tu hành!” Lời nói của Đông Vương Công triệt để khiến các tu sĩ có mặt sôi trào, họ đều là những tu sĩ có đại nghị lực, trong một thế giới linh khí khô kiệt như nơi này mà có thể chứng đạo phi thăng, đã nói rõ tất cả.

Kẻ cơ duyên tư chất kém hơn, sớm đã hóa thành một đống đất vàng, căn bản không thể liệt vào tiên ban!

Lúc này, ý chí Thiên Đạo cũng một lần nữa hiện thân.

Các tu sĩ ở đây nhìn thấy hóa thân của Thiên Đạo, lập tức kinh hãi vô cùng, không cần Thiên Đạo giải thích, họ đều rõ thân phận của đối phương.

Cái loại khí tức Thiên Đạo mà mỗi khi cảm ngộ đều có thể cảm nhận rõ ràng, chính là bản thân Thiên Đạo không nghi ngờ gì.

Nhưng hóa thân Thiên Đạo lại vô cùng cung kính hành lễ với Đông

Vương Công, khiến tất cả các tu sĩ bao gồm cả Thanh Vân Tử đều hoàn toàn sững sờ.

Thiên Đạo, lại hành lễ với một sinh linh, điều này đã đi ngược lại nhận thức thông thường.

Đông Vương Công lại không cho là vậy, chỉ cần thực lực đủ mạnh, tất cả đều có thể, không nói đến Thiên Đạo hành lễ, dù có xóa sổ Thiên Đạo, thay thế nó, cũng không có bất kỳ phiền phức nào.

Lúc này, hóa thân Thiên Đạo thấy Đông Vương Công gật đầu ra hiệu, mới mở miệng nói: "Đông Vương Công Đạo hữu, Hồng Hoang thế giới mà y đang ở cường đại vô cùng, thế giới của ta linh khí khô kiệt, không thể chống đỡ cho việc tiếp tục tu hành, nếu các ngươi nguyện ý, có thể tùy ý đến Hồng Hoang thế giới tu hành." Đây là một việc có lợi cho cả hai bên, vì thế ý chí Thiên Đạo không những không phản đối, mà ngược lại còn ủng hộ cách làm này.

Trước đó khi Đông Vương Công nói đến điều này, mọi người đã vô cùng động lòng, hiện tại lại có ý chí Thiên Đạo đứng ra cổ vũ, lập tức có mấy tu sĩ không thể kìm nén được nữa.

"Bệ hạ!

Vô Phương Tử nguyện truy tùy Bệ hạ tiền vãng Hồng Hoang thế giới!" Đây là chưởng môn đời thứ mười của Thanh Vân Môn, cũng là một người thiên tư dị bẩm.

"Bệ hạ, ta Thanh Diệp cũng xin được truy tùy Bệ hạ!" Đây là chưởng môn đời thứ mười một.

Có hai vị dẫn đầu, các tu sĩ khác cũng đều bày tỏ nguyện vọng mãnh liệt.

Đông Vương Công đối với những tu sĩ này tự nhiên sẽ không từ chối, mục đích của y ở đây là tìm kiếm các khí vận chi tử ở đây, sau

đó mang họ về Hồng Hoang thế giới, từ đó làm lớn mạnh Hồng Hoang thế giới và khí vận của nó.

Đông Vương Công lúc này nhìn Thanh Vân Tử, dặn dò: "Ngươi hãy đến Thanh Vân Sơn, mang Vạn Kiếm Nhất đi, để y cùng tiền vãng Hồng Hoang thế giới, còn về các đệ tử khác, sau này tự sẽ có người hữu duyên đến chỉ dẫn." Đối với Trương Tiểu Phàm, Đông Vương Công cũng khá coi trọng, không chừng sau này, Thiên Đình ắt sẽ có cường giả đến đây, Đông Vương Công cũng muốn cho cấp dưới của mình một chút lợi lộc.

Đông Vương Công dẫn theo các tu sĩ ở thiên giới cùng đến Hồng Hoang, lần này có thể một mẻ hốt gọn!

Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc, ba đại thế lực chính đạo.

Chương 263

Quỷ Vương Tông, Hợp Hoan Phái, Vạn Độc Môn, Trường Sinh Môn, Luyện Huyết Đường, mấy đại cự bá tà đạo, các tiền bối đã phi thăng lên thượng giới của họ, đều đã gia nhập Đông Vương Công một mạch.

Nhưng thực lực của họ đều quá yếu, căn bản không có tư cách ghi tên vào Phong Thần Bảng, vì thế Đông Vương Công cũng không có quá nhiều ràng buộc đối với họ.

Đông Vương Công dẫn theo họ một lần nữa vượt qua thông đạo thời không, trong nháy mắt đã đến Hồng Hoang thế giới.

Vừa bước vào Hồng Hoang thế giới, các tu sĩ này lập tức như những miếng bọt biển khô cạn, bắt đầu chủ động điên cuồng hấp thu linh khí của thế giới này.

Đông Vương Công nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ hưng phấn, xen lẫn kinh ngạc và không thể tin được của họ.

Đông Vương Công mở miệng nói: "Tuy rằng ở thế giới cũ các ngươi đều là một phương tổ tông, nhưng đến Hồng Hoang, thực lực chỉ có thể ở cấp thấp, cho nên sau này hành sự phải cẩn thận một chút, kẻo bị một sinh linh tùy tiện qua đường đánh chết!" Lời nói của Đông Vương Công không phải đùa, với những người có cấp bậc cao nhất chỉ là Kim Tiên như họ, quả thực một sinh linh tùy tiện qua đường cũng có thể tiêu diệt cả đoàn.

"Sau này các ngươi tu hành trong Thiên Đình của ta, ai nếu không muốn ở lại, có thể nói với ta để rời khỏi Thiên Đình, muốn đi đâu cũng tự do, nhưng nếu ăn cây táo rào cây sung!

Thì chỉ có kết cục bị hủy diệt!" Đông Vương Công hiện tại không

thể không cảnh cáo một phen, dù sao sau này các sinh linh gia nhập Hồng Hoang Thiên Đình sẽ ngày càng nhiều, trong đó chắc chắn sẽ xuất hiện một số kẻ phản bội.

Vì thế, thay vì để họ giả vờ tuân lệnh nhưng lại phản bội, chi bằng nói rõ ràng, nếu không muốn ở lại thì cứ trực tiếp rời đi, tránh trở thành tai mắt của kẻ khác.

"Đế Quân ban cho hạ thần cơ duyên lớn như vậy, chúng thần sau này nhất định phấn thân toái cốt để báo đáp Đế Quân, dù vạn tử cũng không dám có hai lòng!" Thanh Vân Tử thực lực mạnh nhất, là người đầu tiên đứng ra biểu thị lòng trung thành, có thể trở thành Tổ Sư khai phái Thanh Vân Sơn, không chỉ bởi thực lực mạnh mẽ, mà tâm cơ và nhãn quang cũng độc nhất vô nhị.

"Chúng thần phấn thân toái cốt, để báo đáp Đế Quân!" Các tu sĩ khác cũng đều đồng loạt biểu thị lòng trung thành, vô cùng cung kính đối với Đông Vương Công.

"Đi thôi, theo ta về Thiên Đình thượng giới, sau này các ngươi tùy ý tự do, chỉ cần cẩn thận đừng bị giết là được!" Đông Vương Công vung tay áo, dẫn theo đám người này trực tiếp trở về Thiên Đình.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân, Tây Vương Mẫu, Bạch Viên đều đang đợi trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Trước đó Đông Vương Công không từ biệt, nhưng khi thông đạo thời không xuất hiện, các tu sĩ cấp cao lập tức có cảm ứng.

Vì thế sau khi nhận được tin tức, mọi người đều tề tựu trong Linh Tiêu Bảo Điện, muốn biết tin tức ngay lập tức.

"Đế Quân, người thật sự lại mở ra một thế giới mới sao?" Tây Vương Mẫu mặt đầy hưng phấn, có chút không dám tin.

Nàng nhìn những tu sĩ mà Đông Vương Công dẫn theo sau lưng,

phục sức, trang dung, cùng với khí tức phát ra từ người họ, hoàn toàn mang đến một cảm giác xa lạ.

Đông Vương Công cười nói: "Thái Chân, nàng đã trảm xuất Tự Ngã Thi!

Xem ra khoảng cách Tam Thi Hợp Nhất, chứng đạo thành Thánh không còn xa nữa!

Chúc mừng nàng!" Đông Vương Công vừa nhìn đã nhận ra Tây Vương Mẫu đã trảm xuất Tự Ngã Thi, cái Tự Ngã Thi mà nàng đã không thành công trảm xuất suốt vô số vạn năm, lại thành công đột phá khi Đông Vương Công rời đi!

Tây Vương Mẫu cười nói: "Trước đây chuyến đi đến Thục Sơn thế giới đã giúp ta thu hoạch rất nhiều, cuối cùng khi giảng đạo cho mấy đệ tử Thục Sơn, đã khiến ta minh ngộ bản tâm, nhờ đó một lần trảm thi thành công!" Lúc này các tu sĩ xung quanh đều đang lắng nghe cuộc đối thoại giữa Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, đối với việc chứng đạo mà họ nói đến, với tư cách tu sĩ, ai nấy đều hiểu rõ, đồng thời cũng càng thêm chấn kinh đối với Hồng Hoang thế giới.

Trường Mi Chân Nhân lúc này cũng vô cùng chấn kinh, tiến vào Hồng Hoang thế giới nhiều năm như vậy, trong lúc tiềm di mặc hóa đã coi mình là một phần tử của Hồng Hoang, vì thế khát vọng đại đạo của y cũng càng trở nên mãnh liệt.

Tây Vương Mẫu sau khi du lịch thế giới Thục Sơn lại có cảm ngộ, vậy chẳng phải, du lịch các thế giới khác, cũng có thể đạt được một số cảm ngộ sao?

Cách này lập tức khiến các tu sĩ của Thục Sơn thế giới động lòng, lợi ích mà Hồng Hoang thế giới mang lại.

Hồng Hoang thế giới có thể coi là thế giới thứ hai, nếu có thể một

lần nữa tiến vào Tru Tiên thế giới, vậy chẳng phải có thể thu hoạch được nhiều hơn sao?

Cách này không chỉ khiến các tu sĩ Thục Sơn thế giới rục rịch, mà các đệ tử lão Bạch Viên cũng đều có ý nghĩ này.

Đông Vương Công tự nhiên nhìn ra tâm ý của họ, lúc này y rộng rãi mở miệng nói: "Đi Tru Tiên thế giới thì được, nhưng các ngươi hãy nhớ kỹ lời này, đừng loạn sát vô cô, phá hoại sự cân bằng giữa hai giới, ai cũng sẽ không dễ chịu đâu!" Sau khi Đông Vương Công dặn dò, Tây Vương Mẫu, Tử Vi Tinh Chủ, từng người đều muốn đến thế giới mới xem thử, ngay cả Long Cát Công Chúa lúc này cũng vô cùng hưng phấn, muốn cùng Tây Vương Mẫu đến Tru Tiên thế giới.

Đông Vương Công vung tay áo, đồng ý.

Tiễn đi một nhóm cấp dưới đang nóng lòng, Đông Vương Công để Thanh Vân Tử và những người khác theo thị vệ đi sắp xếp chỗ ở, sau này có thể tự do hoạt động, muốn quay về Tru Tiên thế giới cũng không ai ngăn cản.

Cuối cùng, Đông Vương Công lại giữ Vạn Kiếm Nhất bên cạnh, để y làm thị vệ của mình.

Một phàm nhân thậm chí còn chưa thành tiên, sao có thể làm thị vệ của Thiên Đế chứ?

Đương nhiên Đông Vương Công coi trọng và bồi dưỡng y, điểm này Vạn Kiếm Nhất trong lòng rất rõ, vì thế ngoài việc cảm kích Đông Vương Công, y cũng vô cùng liều mạng tu hành.

Đông Vương Công cũng không quản việc Vạn Kiếm Nhất tu hành, giữ y lại là vì y coi trọng tư chất và căn nguyên của đối phương.

Như Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, Lục Tuyết Kỳ, tuy ở Tru Tiên thế giới có thể gọi là nhân vật chính, nhưng dù sao cũng chỉ là

thân thể phàm thai, có thể chứng đạo ở Tru Tiên thế giới hay không còn là hai chuyện.

Dù ở Hồng Hoang thế giới, họ có thể đi được bao xa, tất cả đều là ẩn số.

Ngược lại là Vạn Kiếm Nhất, Đông Vương Công rất mực coi trọng, trong mắt Đông Vương Công, Vạn Kiếm Nhất chỉ cần nỗ lực tu hành, tương lai nhất định sẽ không thể lường trước.

Bởi vì Đông Vương Công dùng Pháp Tắc Khí Vận quan sát, trong toàn bộ Tru Tiên thế giới, khí vận chi lực mạnh mẽ nhất chính là Vạn Kiếm Nhất!

Còn về nguyên nhân, Đông Vương Công cũng không thể biết được, trước đó y từng âm thầm xem xét quá khứ của Vạn Kiếm Nhất, muốn từ sông dài vận mệnh nhìn thấy kiếp trước kiếp này của y, nhưng cuối cùng lại chỉ là một màn sương mù.

Điểm này, chỉ có thể nói Vạn Kiếm Nhất là một biến số!

"Dám ra tay với sư phụ nhập ma, đối xử như huynh đệ với Điền Bất Dịch kẻ đã đoạt mất người phụ nữ mình yêu, tâm tính khoáng đạt như vậy, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ y cũng là một kẻ xuyên việt?" Đông Vương Công nhìn không thấu, cũng chỉ có thể đoán mò một chút mà thôi.

Tây Vương Mẫu đến Tru Tiên thế giới, Đông Vương Công thì trấn thủ Thiên Đình.

Tru Tiên thế giới và Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới có chút tương tự, nhưng cũng có những điểm khác biệt.

Lúc này Đông Vương Công mang Vạn Kiếm Nhất theo bên người, sở dĩ không chọn Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, những sinh linh kia làm đệ tử, thứ nhất là vấn đề sở thích cá nhân, thứ hai là họ đều đã

lún quá sâu vào hồng trần, hoàn toàn không có sự siêu thoát như Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất không bị thế tục ràng buộc, dù sư tôn nhập ma, y cũng có thể cầm đao trừ ma, tâm tính như vậy thật hiếm có.

Cái gọi là chính tà, thiện ác, chẳng qua là tồn tại trong một tâm niệm, không phải một người đã chính thì sẽ luôn chính.

Đông Vương Công cũng không quản Vạn Kiếm Nhất, y trực tiếp một lần nữa cảm ngộ đại đạo.

Thông tin Đông Vương Công lại mở ra một giới nhanh chóng được Tam Thanh Thánh Nhân biết được, lúc này họ đang khổ sở tìm kiếm con đường khai tịch thế giới mới.

"Đông Vương Công Đạo hữu lại nhanh chóng tìm được một thế giới mới sao?" Chuẩn Đề Thánh Nhân vô cùng chấn kinh, căn bản không muốn tin tin tức này.

Hợp sức năm vị Thánh, tìm kiếm chín lần mà ngay cả vị trí của thế giới mới cũng không thể phát hiện, vậy mà Đông Vương Công đã đánh thông thế giới mới, mang sinh linh từ bên trong trở về.

Chương 264

Điều này khiến năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân vô cùng uất ức, đồng thời bị đả kích nặng nề.

Năng lực liên hợp của năm vị Thánh nhân, vẫn không bằng Đông Vương Công, tuy không muốn thừa nhận điểm này, nhưng đó lại là sự thật.

"Đại sư huynh, chẳng lẽ lần này chúng ta lại phải đi cầu Đông Vương Công Đạo hữu sao?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân mặt đầy khó xử mở miệng hỏi, ai cũng muốn giữ thể diện, căn bản không muốn tam phiên ngũ thứ đi cầu Đông Vương Công.

Thái Thanh Thánh Nhân cân nhắc kỹ lưỡng, nhìn mọi người nói: "Các dị thế giới kia chúng ta cũng đều đã đi qua, tuy có chút tác dụng, nhưng không có tác dụng quá lớn, những lương tài mỹ ngọc trong đó đều đã bị thu vét sạch sẽ, chúng ta bây giờ đi, cũng sẽ không đạt được gì." Thái Thanh Thánh Nhân vừa nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói: "Đúng như vậy, Đông Vương Công luôn gây khó dễ cho chúng ta, những dị thế giới kia không đi cũng thôi, chúng ta cứ ở Hồng Hoang tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá." Chuẩn Đề Thánh Nhân thấy mọi người đều không muốn đi, trong lòng tuy có chút ý nghĩ, nhưng cũng không nói ra trực tiếp.

Thế giới Tây Phương hiện tại tuy mạnh hơn, nhưng dù sao thời gian tổn hại quá lâu, vẫn luôn không có những sinh linh quá xuất sắc được thai nghén, vì thế Tây Phương Giáo thiếu đệ tử ưu tú.

Nhưng vì mọi người đều không đi dị thế giới, Chuẩn Đề cũng không thể một mình đi.

Năm vị Thánh Nhân bàn bạc một phen, dứt khoát không tiếp tục

nghiên cứu phương pháp liên thông thế giới mới nữa, từng người trực tiếp bắt đầu bế quan tu hành.

Tây Phương Nhị Thánh sau khi rời Côn Lôn Sơn, một đường thẳng tiến về Tây Phương, Chuẩn Đề Thánh Nhân nói với Tiếp Dẫn Thánh Nhân: "Sư huynh, Tây Phương thế giới của chúng ta không thể so với Đông Phương, nếu muốn Phật Môn đại hưng, cần một số đệ tử ưu tú!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân mặt đầy khổ sở, mở miệng nói: "Con đường đến thế giới mới không thông, nếu Đông Vương Công Đạo hữu luôn gây khó dễ, chúng ta căn bản không thể đến thế giới mới chiêu mộ đệ tử ưu tú." Chuẩn Đề cười nói: "Thế giới mới không thể khiến Phật Môn của ta hưng thịnh, nhưng Hồng Hoang thế giới hiện tại lại đang hưng vượng, các đệ tử Đông Phương, chỉ cần dẫn độ một bộ phận về Tây Phương Giáo của chúng ta, cũng có thể khiến Phật Môn của ta đại hưng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân tâm tư nhiều nhất, thấy ý đồ ở dị thế giới không thành, lập tức chuyển chú ý sang bản thổ Hồng Hoang.

Hiện tại vô số tu sĩ Thục Sơn thế giới và tu sĩ Tru Tiên thế giới được mang về Hồng Hoang, đồng thời khiến Hồng Hoang thế giới cường đại, cũng sản sinh ra biến số.

Một số sinh linh trong số phàm nhân bình thường, sau khi đến Hồng Hoang, lại biểu hiện ra tiềm lực và tư chất cực kỳ mạnh mẽ.

Ví dụ như Vạn Diệu Tiên Cô Hứa Phi Nương ở thế giới Thục Sơn, sau khi đến Hồng Hoang, thực lực đột phi mãnh tiến, đã là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hứa Phi Nương tuy có chút thực lực, nhưng so với ba đại đệ tử phái Nga Mi thì vẫn kém hơn, nhưng hiện tại tu vi của Hứa Phi Nương đã đuổi kịp Trường Mi Chân Nhân.

Y ngấm ngầm trở thành cường giả mạnh thứ hai trong toàn bộ

Thục Sơn thế giới sau khi đến Hồng Hoang, so với Trường Mi Chân Nhân cũng không kém nhiều.

Lại có bốn đệ tử của Hòa Thượng Trí Thông ở Từ Vân Tự, khi còn ở thế giới Thục Sơn thì biểu hiện bình bình, ngay cả một trong ba đại đệ tử phái Nga Mi cũng có thể đánh họ mà không có chút sức chống trả.

Nhưng sau khi đến Hồng Hoang, bốn đệ tử này gia nhập Phật Môn Tây Phương, lập tức thoát thai hoán cốt, giống như thiên chi kiêu tử, tu vi liên tục đột phá, trực tiếp tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đại Lực Kim Cương Thiết Chưởng Huệ Minh, Vô Địch Kim Cương Tái Đạt Ma Huệ Năng, Đa Tí Kim Cương Huệ Hành, Đa Mục Kim Cương Tiểu Hỏa Thần Huệ Tinh, bốn người họ như những Kim Cương thật sự của Phật Môn.

Tuy kém một chút so với các cường giả đỉnh cao như Trường Mi Chân Nhân, Hứa Phi Nương, nhưng lại mạnh hơn tất cả các tu sĩ khác.

Ba Anh Nhị Vân xuất sắc nhất phái Nga Mi, hiện tại cũng chỉ có Lý Anh Quỳnh trở thành Đại La Kim Tiên, bốn người còn lại đều ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Ngay cả các đệ tử đời thứ hai, vợ chồng chưởng môn Tề Sấu Minh, Huyền Chân Tử một trong Đông Hải Tam Tiên, Lý Tĩnh Hư Tổ Sư khai phái Thanh Thành Phái, cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

So với các tăng nhân Từ Vân Tự từng bị khinh thường, họ lại kém hơn rất nhiều.

Đây cũng là tạo hóa riêng của mỗi người, không thể trách ai được.

Hiện tại ý của Chuẩn Đề Thánh Nhân là muốn chú ý đến các tu sĩ này, để họ gia nhập Tây Phương Giáo, từ đó đạt được mục đích làm

lớn mạnh Phật Môn.

"Sư đệ, phần lớn đệ tử đều thuộc thế lực của Đông Vương Công Đạo hữu, nếu chúng ta đào góc tường của y, chẳng lẽ đã quên bài học lần trước rồi sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân mặt đầy khổ sở, ban đầu bị Đông Vương Công đánh tơi tả trên Linh Sơn, hai người họ dù là Thánh Nhân Chí Tôn, nhưng lại không có chút khả năng chống cự nào.

"Sư huynh, lần này chúng ta không cần trực tiếp ra tay, nếu những tu sĩ này chủ động gia nhập Phật Môn của chúng ta, vậy y chẳng thể trách chúng ta được nữa phải không?" Chuẩn Đề Thánh Nhân mắt đảo loạn, trong số các sinh linh mới này, có một nửa đều tu hành Phật Pháp, tuy có chút khác biệt so với Phật Môn Tây Phương, nhưng lại đại đồng tiểu dị, là thuật đồng nguyên.

Những tu sĩ này sau khi tiến vào Hồng Hoang không có ai chủ động dạy dỗ, vì thế các tu sĩ vẫn tu hành công pháp sẵn có, dưới tác dụng của linh khí Hồng Hoang thế giới cường đại, tu vi của họ cũng ngày càng sâu sắc, nhân quả giữa họ và Phật Môn cũng càng không thể cắt đứt.

"Chúng ta hãy mở đàn thuyết giảng Phật Pháp trên Linh Sơn Tây Phương, sai đệ tử đi bố đạo khắp thiên hạ, có thể sẽ có vô số người ngưỡng mộ Phật Môn đến quy phục, đến lúc đó Đông Vương Công Đạo hữu dù muốn trách tội, cũng không thể đổ lỗi lên đầu chúng ta được!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt gian xảo, vì sự đại hưng của Tây Phương Giáo, y đã hao hết tâm tư.

Tâm tư Chuẩn Đề Thánh Nhân vừa động, thiên cơ lại biến đổi, dư ấm sau khi Vũ Hoàng trị thủy, cũng bị con cháu Hạ Triều xóa sạch.

Một con hỏa điểu huyền sắc hạ xuống bên bờ đại hà, đẻ ra một đứa con, tên là Thương Thang, Thương Thang này chính là vị Thương Vương đầu tiên diệt Hạ Triều!

Vương triều thay đổi, Hạ mất Thương hưng.

Sự luân phiên của vương triều nhân gian, cũng dẫn đến việc một vòng lượng kiếp mới khai mở.

Khí tức lượng kiếp giữa thiên địa lại tăng thêm, lần này ảnh hưởng không chỉ các sinh linh Hồng Hoang, ngay cả những sinh linh thế giới Thục Sơn, cường giả thế giới Tru Tiên mới gia nhập Hồng Hoang, cũng đều có một phần lớn bước vào lượng kiếp.

Đông Vương Công đối với điều này căn bản không mấy chú ý, Phong Thần Lượng Kiếp, đối với Đông Vương Công cũng chỉ là một cơ hội để thu thập thêm nhiều khí vận mà thôi.

Còn về những âm mưu muốn cài cắm thế lực vào Thiên Đình, Đông Vương Công căn bản không thể để chúng thành công.

Khi Đông Vương Công cảm nhận khí tức Phong Thần Lượng Kiếp, trong Tru Tiên thế giới cũng đã xảy ra một số biến cố.

Có sinh vật vực ngoại tấn công Tru Tiên thế giới!

Các môn phái lớn trong Tru Tiên thế giới, bất kể chính đạo hay tà môn, đều đã được đưa toàn bộ vào Hồng Hoang thế giới.

Mặc dù điều này khiến linh khí Tru Tiên thế giới trở nên nồng đậm hơn, nhưng sức mạnh của tu sĩ lại suy yếu rất nhiều trong nháy mắt, khiến sức mạnh phòng hộ và khí vận chi lực của toàn bộ thế giới giảm sút đáng kể.

Chính lúc này, Thiên Ma vực ngoại đại tứ tấn công Tru Tiên thế giới.

Quỷ Vương Tông trước đây triệu hồi Tu La Thiên Ma, đã bị mấy tu sĩ du lịch Tru Tiên thế giới chém giết, nhưng nhiều Thiên Ma tộc hơn lại thừa cơ, triển khai kế hoạch bao vây tấn công Tru Tiên thế giới!

Hiện tại các tu sĩ đều đã rời khỏi Tru Tiên thế giới, trở về Hồng Hoang, vì thế trong Tru Tiên thế giới chỉ còn lại một số sinh linh vô cùng yếu ớt, hoặc một số tu sĩ vừa mới bước vào giới tu hành, căn bản không có sức chống cự lại sự xâm nhập của Thiên Ma vực ngoại.

Lúc này Đông Vương Công không thể không giáng lâm Tru Tiên thế giới, giúp Thiên Đạo chống cự sự xâm nhập của ngoại vực.

Thiên Ma, một loại sinh linh thần bí được sinh ra từ nguyên lực tà ác, đa số là vật vô hình, ẩn mình giữa tâm thần của tu sĩ, sau khi cường đại có thể đoạt lấy thần hồn của tu sĩ, từ đó hiển hiện trước mắt thế nhân.

Thiên Ma vực ngoại lại là một sự tồn tại càng cường đại hơn, thực lực càng khủng bố hơn.

Khi Đông Vương Công giáng lâm Tru Tiên thế giới, các Thiên Ma này vừa mới đột phá bức tường không gian, đã đến Thiên Đình thượng giới.

“Ha ha ha!

Sau này thế giới này, sẽ là địa bàn của Tu La Thiên Ma chúng ta, huyết nhục của những nhân loại kia, sẽ trở thành bãi săn của chúng ta.” “Đánh hạ thế giới này, thực lực của ta sẽ lại đại tăng, đến lúc đó đồ sát tất cả sinh linh, chúng ta lại đi chinh phục các thế giới khác!” Trong lúc đông đảo Thiên Ma đang hưng phấn, một vị Ma Vương xuất hiện xung quanh, quần ma lập tức lộ vẻ cung kính, lũ lượt hành lễ với vị Ma Vương này.

“Ta bị giam cầm mười vạn năm!

Bây giờ cuối cùng cũng thoát khốn, cái tên Nam Hoa Đạo Quân đáng chết kia không biết đã đi đâu, để báo đáp, ta sẽ đồ diệt thế giới này!” Giọng Ma Vương phẫn nộ cuồng bạo, sát ý trong lòng như đao,

ánh mắt thù hận như lửa.

Lúc này ngay cả ý chí Thiên Đạo cũng không dám chống cự, bởi vì thực lực của Thiên Ma siêu việt Thiên Đạo, dù biết rõ những Thiên Ma này sẽ hủy diệt toàn bộ thế giới, nhưng ý chí Thiên Đạo vẫn chọn trốn tránh.

Chương 265

Lúc này các Thiên Ma này đã lục soát toàn bộ thiên giới một lượt, phát hiện trong đó căn bản không có một tu sĩ nào!

"Đại nhân Ma Vương, trong đây căn bản không có bất kỳ tu sĩ nào!" Một thuộc hạ tiến lên bẩm báo, khiến Ma Vương sửng sốt một hồi.

"Không lẽ bọn chúng đã cảm ứng trước được sự xâm nhập của chúng ta, vì thế đã trốn trước rồi sao?" Trợ thủ bên cạnh Ma Vương nói, bởi vì đó là nguyên nhân duy nhất có thể giải thích được.

"Ta đi vô tung, không thể nào biết trước được tin tức, nhưng hiện tại không có một tu sĩ nào, khẳng định đã xảy ra đại sự!" Ma Vương nghiêm túc phân tích, thân là Ma Vương, kiến thức tự nhiên không tầm thường.

"Cũng thông minh đấy, đồ tốt không ít!" Đông Vương Công xuất hiện trong thiên giới, phá tan vô tận hư không, trực tiếp giáng lâm thiên giới.

"Người?!" Các Thiên Ma cảnh giác nhìn Đông Vương Công, dù sao sự xuất hiện của Đông Vương Công thực sự quá quỷ dị, y vừa mở miệng nói chuyện mới bị phát hiện, trước đó y ở đâu, ngay cả Ma Vương cũng không có chút cảm ứng nào.

"Mặc kệ là ai, Ma Vương ở đây, đến lượt ngươi kiêu ngạo sao?

Giết chết y luôn!" Một Thiên Ma lớn tiếng hét lên, trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường, lòng lập công tha thiết, muốn biểu hiện một phen trước mặt Ma Vương, vì thế là người đầu tiên xông lên.

Các Thiên Ma khác thấy cảnh này, thầm hối hận vì không phải là

người đầu tiên đứng ra, sau đó vội vàng theo đồng bạn xông thẳng lên, muốn một phen chém giết Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhìn những Kim Tiên Đại La nho nhỏ này, thực lực quá yếu, khiến Đông Vương Công căn bản không có chút hứng thú nào.

Các Thiên Ma này mỗi người thi triển thần thông, những nữ thần vũ phi diễm lệ trên không trung, những Dạ Xoa Tu La xấu xí nanh ác, sự mê hoặc và khủng bố, sự quấn quýt và cái chết.

Hai loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt dung hợp làm một, hình thành một loại xung kích tinh thần kịch liệt.

Nhưng Đông Vương Công không hề lay động, y đứng yên ở đó, không chút bụi bẩn, tâm không tạp niệm.

Khi các Thiên Ma này xông đến trước mặt Đông Vương Công, "Rầm" một tiếng, các Thiên Ma này lập tức nổ tung thành từng đám khói đen.

Đông Vương Công căn bản không hề ra tay, Thánh Nhân chi uy, đạo pháp hộ thể, các Thiên Ma này ngay cả tư cách tiếp cận Đông Vương Công cũng không có, trực tiếp bị khí tức đạo của Đông Vương Công tịnh hóa.

Đại La Kim Tiên, trước mặt Đông Vương Công căn bản như kiến hôi.

Vị Ma Vương kia nhìn Đông Vương Công, lúc này trong lòng y không còn chút đắc ý nào, ngược lại vô cùng hoài niệm cái hang ma đã giam cầm y mười vạn năm!

Nếu y ở trong hang ma, sẽ không gặp phải đối thủ khủng bố như vậy, trước mặt Đông Vương Công, Ma Vương ngay cả chạy trốn cũng không thể làm được, cái cảm giác bất lực đó, khiến y hoàn toàn

tuyệt vọng.

"Ngươi có thể nói lời trăn trối!" Đông Vương Công và Thiên Ma này không oán không cừu, nhưng cũng không thể thả đối phương, dù sao nếu thả Thiên Ma, y chắc chắn sẽ quay lại báo thù, vì thế chỉ có thể giết đối phương.

Thiên Ma này tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh, giết y đi, vừa hay có thể dùng tinh huyết của y để tế luyện tế bào thần tàng.

"Ta, ta, Thượng Tiên giết ta, xin cầu giữ lại một đạo chân linh của ta, để ta chuyển thế trọng sinh!" Thiên Ma Vương triệt để tuyệt vọng, chỉ cầu có thể bảo tồn một tia chân linh chuyển thế.

Đông Vương Công sửng sốt, Thiên Ma Vương thân là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể coi là một phương chí tôn, dù sao trong thế giới linh khí khô kiệt như thế này, Thiên Đạo cấp cao nhất của Tru Tiên thế giới hiện tại cũng chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên mà thôi.

"Được, ta có thể giữ lại một đạo chân linh của ngươi, mang về thế giới của ta để chuyển thế!" Đông Vương Công vung tay áo, trực tiếp xóa sổ Ma Vương này, thu lấy một tia chân linh, còn nhục thân thì thu vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Ý chí Thiên Đạo Tru Tiên thế giới lúc này mới dám hiện thân, cái tồn tại như tai họa diệt đỉnh kia, lúc này lại bị Đông Vương Công tiện tay xử lý.

Nhìn thấy Đông Vương Công ngay cả thi thể của Thiên Ma Vương cũng không buông tha, khiến ý chí Thiên Đạo hiểu lầm một chút.

Nhưng Đông Vương Công cũng không để ý đến đối phương, xử lý xong mọi thứ ở đây, y trực tiếp một lần nữa rời khỏi Tru Tiên thế

giới.

Hiện tại trong Tru Tiên thế giới những tu sĩ có chút tư chất đều đã đến Hồng Hoang, ở đây bất kể chính phái hay tà đạo, đều đã suy tàn, e rằng khó có thể có tu sĩ nào bước lên con đường tu hành nữa.

Trái đất từng trải qua tình huống như vậy sao, mới dẫn đến sự biến mất hoàn toàn của Phật Đạo lưỡng môn từng huy hoàng vô song mấy ngàn năm trước?

Vân du tư tưởng của Đông Vương Công bay bổng, y không khỏi nghĩ đến những quá khứ, hay có lẽ là tương lai.

Hiện tại ngay cả Đông Vương Công cũng không thể xác định được mọi chuyện, rốt cuộc y chưa từng xuyên việt, y đã từ Hồng Hoang đến tương lai, cuối cùng lại quay trở lại Hồng Hoang.

Tất cả đều giống như một tấm lưới khổng lồ không thể diễn tả, dường như có một cường giả cái thế đang bố cục trong đó, thu gom tất cả quần hùng thiên hạ.

Đông Vương Công trở về Hồng Hoang thế giới sau đó, phát hiện thiên cơ đã âm thầm biến động.

Triều Thương tự từ khi Thương Thang bắt đầu thống nhất thiên hạ, đến nay đã thống trị nhân tộc tám trăm năm, Đế Tân lúc này tiếp quản hoàng quyền, văn thao võ lược, giỏi chinh chiến, mở rộng cương vực của triều Thương cường đại chưa từng có.

Một thời đại phồn thịnh như vậy, khiến vạn tộc quy thuận, trong kinh đô Triều Ca của triều Thương càng là một cảnh xe ngựa như nước.

Đế Tân Trụ Vương, sau khi đánh hạ một giang sơn tốt đẹp như vậy, bắt đầu trở nên tự đại, đắm chìm trong tửu sắc, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp của mình.

Lúc này các tu sĩ trong Hồng Hoang đều đã đến trong nhân tộc, nhập triều làm quan, thể nghiệm phồn hoa và vinh quang thế tục.

Đây cũng là một loại luyện tâm chi đạo, khiến đạo tâm của họ càng thêm vững chắc.

Vốn dĩ vào thời triều Thương, linh khí trong Hồng Hoang bắt đầu suy thoái rất nhiều, nhưng hiện tại Đông Vương Công đã liên thông thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp và Tru Tiên thế giới.

Vì thế, linh khí trong Hồng Hoang không những không suy thoái, mà ngược lại càng trở nên nồng đậm hơn, điều này cũng khiến rất nhiều nhân tộc đều có duyên với tiên duyên, bước lên con đường tu chân luyện đạo.

Thân là quý tộc hoàng gia, Đế Tân chưởng quản giang sơn vạn vạn dặm, y cũng bước lên con đường tu đạo.

Nhưng Đế Tân tham lam hoàng quyền, từ sau khi công thành danh toại, y đã bỏ bê tu hành, chuyên tâm hưởng thụ nhân sinh.

Nếu chỉ đơn thuần như vậy, giang sơn triều Thương cũng sẽ không đến mức thất bại như vậy, nhưng lại có Phật Đạo lưỡng môn tham gia vào, cộng thêm vô số tà ma ngoại đạo gia nhập Hồng Hoang, cơ nghiệp triều Thương cuối cùng đã xuất hiện nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc.

Trụ Vương sau khi đến cung Nữ Oa dâng hương, bị ma xui quỷ khiến mà tiết độc thần tượng Nữ Oa!

Nữ Oa Thánh Nhân dù vẫn luôn không chú ý đến nhân tộc, nhưng nàng cũng là Thánh Nữ Nương Nương của nhân tộc, hiện tại bị Trụ Vương tiết độc như vậy, làm ra những lời dâm thí, khiến Nữ Oa Thánh Nhân còn mặt mũi nào.

“Một con kiến hôi, cũng dám bôi tro trát trấu lên mặt ta!

Đơn giản là tự tìm đường chết!" Nữ Oa Nương Nương trong Oa Hoàng Cung giận không thể át, Đế Vương triều Thương tuy ở nhân gian uy phong lẫm liệt, nhưng trong mắt các tu sĩ này, lại căn bản không đáng một xu.

Nữ Oa Nương Nương triệu ba yêu ở Phần Hiên Viên, sai Cửu Vĩ Yêu Hồ hạ giới họa loạn cơ nghiệp triều Thương.

Từ đó Phong Thần Lượng Kiếp dần dần kéo màn, trong linh khí tràn đầy giữa thiên địa, đồng thời cũng tràn ngập khí tức lượng kiếp.

Các thần thánh bốn phương không biết tự lúc nào đều lũ lượt nhập nhân gian, bước vào Phong Thần Lượng Kiếp.

Chương 266

Đông Vương Công trên Thiên Đình nhìn thấy, ngay cả môn hạ của mình, cũng có một số đệ tử bước vào lượng kiếp.

Như Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên, con gái của Đông Vương Công là Long Cát Công Chúa, Tử Thử Mão Thỏ trong Thập Nhị Sinh Tiêu.

Rất nhiều cường giả tuy vận mệnh đã xảy ra một số thay đổi, nhưng lại vẫn dưới tác dụng của quán tính mà tiến vào Địa Tiên Giới, tham gia vào lượng kiếp.

Khổng Tuyên trở thành Tổng Binh Kim Kê Lĩnh, Long Cát Công Chúa cũng hồng loan tinh động, tìm được ái lữ.

Nhưng những điều đó đều là chuyện sau này, Đông Vương Công nhìn Phong Thần Bảng không ngừng phát ra kim quang, tâm tư y vừa động, triệu Ngọc Dương Tử trở về.

Những năm này Ngọc Dương Tử vẫn trấn giữ U Minh Huyết Hải, kể từ khi giáo hóa Nhân Hoàng, y đã là cường giả Chuẩn Thánh.

Lần này triệu Ngọc Dương Tử trở về, là để y cũng tham gia vào Phong Thần Chi Chiến.

Còn về người chủ trì Phong Thần, không thể nào lại là Khương Tử Nha của Xiển Giáo.

Phong Thần Bảng đều nằm trong tay Đông Vương Công, tự nhiên y phải chủ đạo lần Phong Thần này.

Lúc này Đông Vương Công tìm Vạn Kiếm Nhất, thực lực của Vạn Kiếm Nhất quá yếu, hiện tại y cũng chỉ mới là Địa Tiên mà thôi.

Dù sao thời gian ở Thiên Đình quá ngắn, căn bản không có cơ hội

tu hành.

"Đế Quân!" Vạn Kiếm Nhất hành lễ với Đông Vương Công, với tư cách thị vệ của Đông Vương Công, y vẫn luôn đi theo bên cạnh Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này lấy Phong Thần Bảng ra, nói với Vạn Kiếm Nhất: "Nhân gian có một trường hạo kiếp, ngươi tâm tư trầm ổn, có thể đến nhân gian để giúp đỡ một phen trong trận đại kiếp này, Phong Thần Bảng, ngươi hãy cầm lấy." Vạn Kiếm Nhất trực tiếp tiếp nhận Phong Thần Bảng, căn bản không hỏi nhiều, chỉ cần Đông Vương Công phân phó, y đều sẽ hết sức làm theo.

Điều này khiến Đông Vương Công hài lòng, ban đầu y lựa chọn Vạn Kiếm Nhất, cũng chính là vì y nhìn trúng điểm này.

Lúc này Đông Vương Công lại ban Đả Thần Tiên cho Vạn Kiếm Nhất, "Chuyến đi nhân gian lần này có rất nhiều kiếp nạn, tự sẽ có những người chí đồng đạo hợp với ngươi, chỉ cần hành sự theo bản tâm là được." Sau khi Đông Vương Công dặn dò một phen, Vạn Kiếm Nhất cầm Phong Thần Bảng rời khỏi Thiên Đình.

Đông Vương Công phái Vạn Kiếm Nhất chủ trì Phong Thần trước một bước, ngay sau đó Lục Thánh đã đến Thiên Đình.

"Bệ hạ, thiên địa kiếp khí lại tăng thêm, lượng kiếp sắp đến rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt thành hoàng thành khủng, Đông Vương Công chủ trì Tam Giới đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên lượng kiếp hưng khởi, chính vì thế, họ mới phải nắm bắt cơ hội lần này, để làm lớn chuyện.

Đông Vương Công tự nhiên rõ ràng hành vi tiểu nhân của Chuẩn Đề Thánh Nhân, y mở miệng nói: "Thiên địa lượng kiếp là thiên số sử nhiên, ta tuy quý vi Thánh Nhân Chí Tôn, nhưng cũng chỉ có thể thuận ứng thiên mệnh, mấy vị Đạo hữu, không cần khẩn trương, có Bản

Thiên Tôn trấn giữ Tam Giới, có thể bảo đảm mọi sự vô ưu!" Đông Vương Công vừa nói, Chuẩn Đề Thánh Nhân và các Thánh Nhân khác đều phối hợp gật đầu.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân mở miệng nói: "Ngày đó Thương Vương Ân Thọ vô trạng, dám trong thần điện tiết độc bản Thánh, giang sơn Thành Thang, đến lúc đó đổi người ngồi!" Thể diện Thánh Nhân, há lại để một Đế Vương phàm tục dám tùy ý chà đạp, Nữ Oa Thánh Nhân tuy không chấp nhặt với phàm nhân, nhưng vấn đề thể diện thì không thể bỏ qua.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Lời Nương Nương có lý, dùng giang sơn vạn dặm Thành Thang, để bồi thường cho Nương Nương chẳng phải tốt sao!" Sự hưng suy của vương triều nhân gian, đối với Thánh Nhân đều như mây khói, một lần bế quan, có thể là sự lụi tàn của một đại thời đại.

Vì thế dùng sự diệt vong của triều Thương để bồi tội với Nữ Oa Nương Nương, căn bản không có gì.

Nữ Oa Nương Nương muốn cũng chỉ là một chút thể diện, nếu muốn mạng Trụ Vương, e rằng một ý niệm cũng có thể khiến đối phương hồn phi phách tán, ngay cả chân linh cũng không thể bảo tồn.

"Nếu Bệ hạ đã mở miệng, chuyện này cứ theo ý của Bệ hạ mà làm." Nữ Oa Nương Nương không từ chối, dù sao nhân tộc là chủng tộc do nàng sáng tạo, nhân tộc đại hưng, đối với Nữ Oa Nương Nương cũng chỉ có lợi, không có hại.

Lúc này Tiếp Dẫn Thánh Nhân mở miệng nói: "Đạo huynh, lần Phong Thần Lượng Kiếp này, chính là kiếp nạn của những tu sĩ chúng ta, vì thế phần lớn đệ tử của các thế lực đều nên thân nhập đại kiếp, ứng kiếp để hoàn thành kiếp số lần này!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân không có đệ tử, dưới trướng Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng chỉ có lèo tèo vài ba

đệ tử, chết đi cũng không đáng tiếc, vì thế Phong Thần Lượng Kiếp, hai huynh đệ họ là những người ít phải lo lắng nhất.

Đông Vương Công không ngừng gật đầu, lời nói của Tiếp Dẫn Đạo Nhân có lý, Thần Tiên Sát Kiếp, tuy là kiếp nạn, nhưng chỉ cần không chết, sau đại kiếp phúc duyên sẽ đến.

Nhưng đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo đông đảo, thực lực mạnh mẽ, vì thế trở thành nhân vật chính của lần lượng kiếp này, đệ tử môn hạ của Đông Vương Công cũng không ít, nhưng lại không ai dám động đến họ.

Đông Vương Công nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều vẻ mặt uất ức, cười nói: "Theo lời Tiếp Dẫn Đạo hữu, các tiểu bối ứng kiếp, chúng ta cứ làm người ngoài cuộc, như thế nào?" Đông Vương Công không thể nào để mấy vị Thánh Nhân nhúng tay vào, dù sao nếu mấy vị Thánh Nhân ra trận, thì các tiểu bối chắc chắn sẽ chết vô số.

Trong lịch sử nguyên bản, Phong Thần Đại Chiến cuối cùng chính là vì mấy cường giả cấp Giáo Chủ ra tay, cuối cùng mới dẫn đến Tiệt Giáo vạn tiên một triều tán tận.

Đông Vương Công lúc này tự nhiên muốn nhắc nhở, nhưng kết cục cuối cùng như thế nào, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của Đông Vương Công, y cũng lười đi quản cuối cùng Tiệt Giáo có suy tàn hay không.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh Thánh Nhân có một Huyền Đô Đại Pháp Sư, kẻ này là một si tài tu hành, chưa từng ra ngoài gây chuyện, một lòng tu đạo, Thần Tiên Sát Kiếp, tự nhiên sẽ không rơi vào đầu y.

Không hạ sơn, không giết người, ứng sát kiếp thế nào?

Nhìn thấy Đông Vương Công hỏi ánh mắt Tam Thanh, Thái Thanh

Thánh Nhân chỉ có thể mở miệng nói: "Đệ tử thân hãm lượng kiếp, tất yếu phải trải qua kiếp nạn, chúng ta thực sự không thể can thiệp vào." Thái Thanh Thánh Nhân cũng bày tỏ thái độ, lúc này Thông Thiên Giáo Chủ cũng mở miệng nói: "Phúc họa tương nhân, cứ để đệ tử đi đi, kẻ phúc duyên sâu dày tự có trời giúp, kẻ căn nguyên nông cạn, cũng chỉ có thể tái nhập luân hồi, trọng tu đạo quả." Mấy vị Thánh Nhân đều lần lượt bày tỏ thái độ, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có chút không cam lòng, cũng không ai để ý đến y.

"Không biết lần này, nên có ai chủ trì việc Phong Thần?" Chuẩn Đề Thánh Nhân cuối cùng cũng hỏi ra vấn đề mà y quan tâm nhất.

Đông Vương Công cười nói: "Ban đầu Đạo Tổ ban Phong Thần Bảng, vật này chính là dùng để Phong Thần, trước đây ta đã lệnh cho đệ tử môn hạ của mình, mang theo Phong Thần Bảng tiến vào nhân gian, chư vị Đạo hữu cũng có thể tự trở về, sắp xếp việc Phong Thần." Đông Vương Công một chiêu tiên trảm hậu tấu, khiến mấy vị Thánh Nhân ngay cả lời tốt đẹp cũng không thể nói ra.

Phong Thần Bảng đã bị mang đi, họ đều không còn tác dụng gì.

Nhìn thấy mấy vị Thánh Nhân đã mưu tính một hồi, cuối cùng lại bị Đông Vương Công nhanh hơn một bước, khiến kế hoạch của họ đổ bể, trong lòng mấy vị Thánh Nhân lập tức uất ức không nguôi.

Nhưng hiện tại không phải là lúc đối đầu với Đông Vương Công, mấy người họ cũng chỉ có thể nén giận.

Nữ Oa Nương Nương bên cạnh nhìn thấy sự giao phong của hai bên, cũng không mở miệng, nhìn mọi người minh tranh ám đấu, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của mình, Nữ Oa Nương Nương sẽ không dễ dàng thiên vị bất kỳ ai.

Thái Thanh Thánh Nhân chỉ có thể đứng ra nói: "Nếu Bệ hạ đã có sắp xếp, vậy chúng ta cứ tự mình hành sự đi, quản thúc tốt đệ tử,

tránh gặp phải tai họa vô vọng.” Mấy vị Thánh Nhân đều lần lượt cáo từ, Đông Vương Công tiễn họ ra khỏi Linh Tiêu Bảo Điện, cũng không còn chú ý đến chuyện này nữa.

Phong Thần Đại Chiến, Phật Môn từ đó thu được rất nhiều lợi ích, Đông Vương Công ngược lại vui vẻ nhìn Phật Đạo lưỡng môn tranh giành.

Dù sao chỉ khi họ tương khắc lẫn nhau, Đông Vương Công mới có thể từ đó kiềm chế, phát huy sức mạnh lớn nhất.

“Chỉ cần Tây Phương Nhị Thánh không động đến ý đồ của ta, chuyện này cứ để mặc họ hành động!” Đông Vương Công nhìn mấy vị Thánh Nhân rời đi, sau Phong Thần, Tam Thanh Lão Tổ và Tây Phương Nhị Thánh, sẽ không bao giờ đoàn kết lại để mưu tính nữa.

Mặc dù Tam Thanh hiện tại chưa phân gia, có lẽ là vì y, đã tạo cho họ áp lực lớn hơn, buộc họ phải đoàn kết lại.

Nhưng hiện tại mâu thuẫn giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo ngày càng gay gắt, sự chia rẽ giữa Tam Thanh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đến lúc đó sẽ phân hóa toàn bộ mấy vị Thánh Nhân ra, họ sẽ không còn tư cách chống lại Đông Vương Công nữa.

Đông Vương Công lúc này lấy ra tinh huyết đã thu thập được trong một khoảng thời gian, chuẩn bị nhân lúc rảnh rỗi luyện hóa thêm mấy tế bào thần tàng.

Trước đó ở Tru Tiên thế giới y đã diệt sát Ma Vương kia, tinh huyết của y cũng đủ tư cách làm dược liệu để Đông Vương Công luyện hóa.

Đông Vương Công làm việc nhanh gọn, với thực lực hiện tại của y, luyện hóa tế bào thần tàng cũng không lãng phí quá nhiều thời gian.

Trong khi Đông Vương Công đang luyện hóa tế bào thần tàng, hai

người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trở về Tây Phương thế giới cũng đã bắt đầu mưu tính.

Chương 267

Theo sự bắt đầu của Phong Thần Lượng Kiếp, số lượng lớn tu sĩ bị khí tức lượng kiếp thu hút, lũ lượt rời khỏi động phủ, dấn thân vào đại kiếp.

Lúc này Tây Phương Nhị Thánh lại bố trí đạo trường dưới chân Linh Sơn, bắt đầu giảng giải đại đạo Phật Môn Tây Phương!

Chuẩn Đề Thánh Nhân chính là đang tìm kiếm thời cơ này, lúc này dưới chân Linh Sơn Phật âm đại tác, tiếng tụng kinh vang động trời.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân phái tất cả đệ tử của họ đi ra ngoài, để họ đại tứ tuyên dương chuyện này, trong một thời gian đã thu hút rất nhiều tu sĩ đến nghe giảng.

Dù sao trong số các tu sĩ Hồng Hoang thế giới, có một phần lớn đều tu hành bí pháp Phật Môn.

Ví dụ như Hoàng Sơn Xan Hà Đại Sư, Bạch Mi Hòa Thượng từ thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp, Bát Thủ Quan Âm Phi Long Sư Thái ở Lư Sơn Bạch Lộc Động, những cao thủ này đều tu hành bí quyết Phật Môn.

Nhưng trong Hồng Hoang chỉ có Tây Phương mới có pháp môn phù hợp tu hành, huyền pháp đạo môn Đông Phương dù có huyền diệu đến mấy, cũng không có cách nào tu hành.

Chính vì thế, khi đại hội giảng đạo Linh Sơn khai mở, rất nhiều tu sĩ đều kết bạn cùng đi, trong một thời gian đã trở nên vô cùng hưng thịnh.

Thủ đoạn của Tây Phương Nhị Thánh khiến rất nhiều người đều không kịp trở tay, Đông Vương Công sau khi biết được, cũng không

có cách nào tốt hơn.

Mượn cơ hội lần này, y vừa hay có thể kiểm nghiệm, những ai thật sự muốn theo y.

Trên Hồng Hoang đại địa, lúc này Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ của Hồng Hoang thế giới đang đi cùng nhau.

Hiện tại họ cũng thực lực đột phi mãnh tiến, đã đạt đến cảnh giới Địa Tiên, lúc này Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm đang bàn bạc đến Tây Phương Linh Sơn, lắng nghe Phật Môn giảng kinh.

"Tiểu Phàm, nghe nói Tây Phương giảng đạo là hai vị Thánh Nhân, chúng ta không bằng cùng đi nghe giảng như thế nào?

Đại đạo Phật Môn kia, so với Thái Cực Huyền Thanh Đạo mà chúng ta tu hành thì còn cao thâm hơn nhiều!" Lục Tuyết Kỳ vẻ mặt đầy khát khao, bí pháp Thanh Vân Tông mà nàng tu hành, tuy ở Tru Tiên thế giới là thần thông bậc nhất, nhưng đến Hồng Hoang thế giới, công pháp tu hành đã trở nên vô cùng khó khăn.

Hai người họ có thể đột phá cảnh giới Địa Tiên, cũng đều dựa vào tư chất cường đại và không ngừng gặp kỳ ngộ.

Nếu không có công pháp tu hành thích hợp, thành tựu của họ sẽ bị hạn chế rất lớn.

Trương Tiểu Phàm là tu sĩ Phật Đạo Ma tam tu, Đại Phạm Bàn Nhược Phật Môn mà y tu hành, uy lực cũng vô cùng lớn, vì thế hiện tại Chuẩn Đề Thánh Nhân giảng kinh, trong lòng Trương Tiểu Phàm cũng vô cùng khát khao.

"Gọi Kinh Vũ, chúng ta cùng đi!" Trương Tiểu Phàm từ trong động phủ bước ra, cùng Lục Tuyết Kỳ đi tìm Lâm Kinh Vũ, ba người cùng đến Tây Phương Linh Sơn.

Địa Tiên Giới tuy nhỏ hơn Hồng Hoang thế giới, nhưng địa

phương vẫn rất lớn, đối với Địa Tiên nho nhỏ như họ, vô cùng nguy hiểm.

Ba người kết bạn hành trình, cũng có thể đảm bảo an toàn hơn một chút.

Những năm này cùng với sự gia tăng không ngừng của tu sĩ, Thiên Đình cũng đã chật kín người, vì thế Đông Vương Công không còn để tất cả mọi người cư trú trong Thiên Đình nữa, mà phân tán khắp các nơi trên thế giới.

Chỉ có cường giả từ Kim Tiên trở lên, mới có thể nhập trú Thiên Cung, dù sao nhân số đông rồi, linh khí trong Thiên Cung cũng sẽ trở nên cằn cỗi, không có lợi cho việc tu hành của các tu sĩ cao cấp.

Bốn đại thần tăng của Thiên Âm Tự, Phổ Hoằng, Phổ Đức, Phổ Trí, Phổ Không, bốn người họ rời khỏi ngôi miếu nhỏ của mình, cùng cưỡi mây đến thế giới Tây Phương.

Lúc này Khổng Tuyên đóng quân ở Kim Kê Lĩnh, sau khi nhập phàm trần, y đã có được chức vị Tổng Binh Kim Kê Lĩnh của triều Thương, những năm này cũng đã hưởng thụ hết vinh hoa phú quý nhân gian.

Khổng Tuyên ở Kim Kê Lĩnh cũng nghe nói đến chuyện Tây Phương khai đàn giảng kinh, nhưng vì trách nhiệm trấn thủ trên người, y đành không thể đến nghe giảng.

Tam Anh Nhị Vân trong Tru Tiên thế giới, năm người họ lúc này cũng kết bạn cùng đến Tây Phương, lắng nghe Thánh Nhân giảng kinh.

Dù sao Thánh Nhân giảng kinh là cơ hội ngàn năm khó gặp, thực lực càng cường đại, càng biết rõ cơ hội như vậy khó có được.

Không nhập môn hạ Thánh Nhân, căn bản khó gặp được cơ hội

như vậy.

Ngay cả Trường Mi Chân Nhân, một cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng cũng đồng dạng đến Tây Phương thế giới.

Nhưng trên đường đi cũng không hề thái bình, yêu tộc dư nghiệt, ma tộc tàn dư, đều ẩn nấp ở những vùng đất nghèo nàn của Tây Phương.

Hiện tại thấy đông đảo tu sĩ đi qua, chúng lũ lượt từ chỗ ẩn nấp hiện thân, đến săn giết những người qua đường đang đi kinh.

Chúng càng giết càng hung ác, đồng thời nuốt chửng huyết nhục.

Trương Tiểu Phàm một đường đến Tây Phương Linh Sơn, khi đi ngang qua Hắc Thủy Hàn Đàm, trong đó lại có một ác long chặn đường đi của y.

Lúc này Trương Tiểu Phàm chỉ là cảnh giới Địa Tiên, ác long kia lại là cấp độ Thiên Tiên, tuy trong Hồng Hoang không đáng nhắc đến, nhưng thực lực lại hoàn toàn nghiền ép tổ ba người Trương Tiểu Phàm.

"Mọi người cẩn thận, đó là cường giả cảnh giới Thiên Tiên!" Trương Tiểu Phàm tay cầm Tru Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm tuy không bằng Tru Tiên Thần Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực không thể xem thường.

Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long, Lục Tuyết Kỳ thì nắm Thiên Gia Thần Kiếm, đều là ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Con Hàn Thủy Ác Long kia nhìn thấy Trương Tiểu Phàm sau đó, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

"Ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, xem ra ta sắp được bay cao bay xa rồi!" Hàn Thủy Ác Long trong khoảng thời gian này cũng nghe tin có tu sĩ ngoại giới phi thăng Hồng Hoang, lúc này chặn ba người Trương

Tiểu Phàm lại, là để giết người đoạt bảo.

Ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo này, không biết đã lưu lạc đến Tru Tiên thế giới, nếu Hàn Thủy Ác Long có thể cướp được, thì sẽ khiến thực lực của y đột phi mãnh tiến!

"Hừ, giết y đi, xem y còn bay nổi không!" Lâm Kinh Vũ lạnh lùng nói, nhiều năm như vậy, y vẫn giữ vẻ kiêu ngạo của một thiên chi kiêu tử.

Dù trong Hồng Hoang có vô số cường giả, nhưng cũng không thể che giấu phong thái của thiên chi kiêu tử.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ song kiếm hợp bích, tả hữu vây công, Lục Tuyết Kỳ thì cầm Thiên Gia ở một bên trợ trận.

Ba vị thiên tài đệ tử, hợp sức chiến đấu với Hàn Thủy Ác Long.

"Ha ha ha, giết được các ngươi, không chỉ có thể đoạt linh bảo, mà còn có huyết thực mỹ vị!" Hàn Thủy Ác Long cũng không phải kẻ dễ đối phó, một tiếng long ngâm, Hàn Thủy Ác Long thôi động vô biên hắc vụ, ẩn thân trong hắc vụ, mượn hắc vụ để tấn công.

Nhưng lúc này khí tức toàn thân Trương Tiểu Phàm biến đổi, công pháp Thái Cực Huyền Thanh Đạo đều thu liễm, chuyển thành thần thông hàng ma Phật Môn Đại Phạm Bàn Nhược!

Đại Phạm Bàn Nhược khắc chế mạnh nhất các loại yêu vật, là thần thông hàng yêu phục ma được Phật Môn đời sau kết hợp vô số tâm huyết nhân tộc, cuối cùng diễn sinh ra.

Công pháp này trong Hồng Hoang chưa từng tồn tại, con Hàn Thủy Ác Long kia tự nhiên không biết Đại Phạm Bàn Nhược lợi hại.

Lúc này bị Trương Tiểu Phàm thi triển bằng Tru Tiên Kiếm, lập tức khiến con Hàn Thủy Ác Long sơ ý bị trọng thương.

Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long Kiếm, đồng thời một chiêu Trảm Quỷ Thần, tuyệt học vừa ra, một lần nữa khiến con Hàn Thủy Ác Long đã bị trọng thương càng thêm trọng thương.

Chương 268

"Rống!

Sao có thể, uy lực của linh bảo trong tay ngươi sao có thể lớn đến thế!" Hàn Thủy Ác Long lại không biết, cấp độ công pháp trong Tru Tiên thế giới tuy không cao, nhưng lại vô cùng xảo diệu, pháp môn Dĩ Thân Dưỡng Kiếm có uy lực cực lớn, dù chỉ là Địa Tiên, cũng có thể phát huy uy lực của một kiện Tiên Thiên Linh Bảo đến cực hạn.

Cộng thêm công pháp tương khắc, Trương Tiểu Phàm mới có thể trong nháy mắt trọng thương Hàn Thủy Ác Long.

Lúc này trên người Hàn Thủy Ác Long vảy rồng rơi rụng, những vết thương dài mấy trượng khủng bố vô cùng.

"Chạy!" Trong lòng Hàn Thủy Ác Long chỉ còn một ý nghĩ duy nhất.

Nơi này gần Hắc Thủy Hàn Đàm, chỉ cần tiến vào Hắc Thủy Hàn Đàm, y có thể thoát một kiếp.

Nhưng Lục Tuyết Kỳ bên cạnh sớm đã nhìn chằm chằm Hàn Thủy Ác Long, Thiên Gia Kiếm trong tay nàng khẽ dẫn, pháp quyết nàng lẩm bẩm niệm ra.

"Cửu Thiên Huyền Sát, Hóa Vi Thần Lôi.

Hoàng Hoàng Thiên Uy, Dĩ Kiếm Dẫn Chi! " Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, tuyệt kỹ thành danh của Lục Tuyết Kỳ.

"Oanh long long!" Thần kiếm dẫn động thiên lôi, trong nháy mắt hình thành thế ngũ lôi oanh đỉnh.

Lôi pháp cương chính nhất, đối với yêu tà quỷ quái có lực khắc chế cực mạnh, không hề thua kém Đại Phạm Bàn Nhược của Trương

Tiểu Phàm.

Lúc này Hàn Thủy Ác Long bị Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết một kích, lập tức ngã nhào xuống đất, ngay cả chạy trốn cũng không thể làm được.

"Mấy vị Đạo hữu tha mạng, tại hạ có mắt không tròng, xin chư vị thủ hạ lưu tình, phụ thân ta ở trong hàn đàm, ta có thể khiến y tặng bảo vật để bồi tội, chỉ cầu chư vị tha cho ta một con đường sống!" Hàn Thủy Ác Long vốn định uy hiếp Trương Tiểu Phàm, nhưng lời nói của y lại đẩy nhanh cái chết của chính mình.

Lâm Kinh Vũ một kiếm xuất ra, trực tiếp chém đứt đầu rồng to lớn của nó.

Ba vị thiên kiêu nhân vật, tuy Hồng Hoang thời gian chẳng lâu, song cũng không phải ai cũng có thể tùy ý diệt sát.

Khí vận của ba người họ cực kỳ cường hãn, tại Tru Tiên thế giới thậm chí đại biểu cho toàn bộ khí vận của một giới.

"Long tộc cảnh giới Thiên Tiên, đều là một thân bảo bối a!" Trương Tiểu Phàm vẻ mặt tươi cười, tại Tru Tiên thế giới, long tộc đều là tượng trưng cho điềm lành, căn bản không thể dễ dàng gặp được như vậy.

Khi đó thực lực còn nhỏ yếu, đến gặp Giao Long cũng đã là sinh tử đại địch, nào dám có hành động đồ long.

Hiện tại chém giết được một chân long, Trương Tiểu Phàm liền động tâm tư.

"Chi bằng chúng ta nướng long nhục mà ăn đi!

Ta vẫn nghe người ta nói long can phượng đảm, mà chưa từng nếm thử!" Lục Tuyết Kỳ, vị nữ thần háu ăn kia, lúc này đã đánh chủ ý đến long nhục.

Thế nhưng Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ lại bất ngờ gật đầu, cả hai đều vô cùng hứng thú với long nhục.

Khi ba kẻ háu ăn đang nhìn miếng long nhục mà nuốt nước bọt, một đạo thân ảnh khác lại lần nữa dõi mắt nhìn tới.

"Hỏng rồi, chỉ lo ăn, quên mất trong Hắc Thủy Hàn Đàm còn có lão long!" Trương Tiểu Phàm giật mình, vội vàng thu thi long trên đất, mang theo Lục Tuyết Kỳ và Lâm Kinh Vũ định chạy trốn.

"Gầm!" Tiếng long ngâm vang vọng cửu tiêu, một Hắc Long dài ngàn trượng ầm vang phá mặt nước, rồi chắn ngang đường lui của Trương Tiểu Phàm.

Một Long tộc cảnh giới Kim Tiên, căn bản không phải ba Địa Tiên nho nhỏ như Trương Tiểu Phàm có thể kháng cự.

Dù là Thiên Mệnh Chi Tử, nhưng cũng căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.

"Giết con ta, cũng phải đền mạng!" Hắc Long gào thét, thực lực cảnh giới Kim Tiên đâu phải giả dối, Kim Tiên thần uy đó, Trương Tiểu Phàm căn bản không thể chống đỡ.

"Yêu nghiệt!

Dám càn rỡ!

Tử Dĩnh Kiếm, trảm yêu!" Từ một bên xiên ra một kiếm, một đạo tử khí ngàn trượng ngang trời, ngay sau đó là một nữ tiên đầy sát khí.

Chính là nữ tiên Thục Sơn phái, Lý Anh Quỳnh!

"Gầm!" Thần Long gầm giận dữ, vĩ long quét ngang chư thiên.

Thế nhưng Tử Dĩnh Kiếm hóa thành kiếm cương ngàn trượng, còn lớn hơn cả thân thể Hắc Long kia, Hắc Long dù là Kim Tiên cường giả, lại vẫn bị một kiếm chém giết ngay tại chỗ.

Kim Long đối với Trương Tiểu Phàm là không thể chống đỡ, nhưng trong tay Lý Anh Quỳnh lại chẳng đáng kể.

Thấy Hắc Long bị chém giết, Lâm Kinh Vũ tiến lên ôm quyền, hướng Lý Anh Quỳnh nói: "Đa tạ tiền bối ân cứu mạng!" Lâm Kinh Vũ vốn có dung mạo tuấn tú, Lý Anh Quỳnh nhìn Lâm Kinh Vũ mỉm cười, "Ngươi là tu sĩ từ Tru Tiên thế giới sao?

Lần này ta chỉ thuận tay cứu giúp, sau này hành tẩu Hồng Hoang, hãy cẩn thận một chút!" Lâm Kinh Vũ bị vẻ anh khí của Lý Anh Quỳnh thu hút, trong lòng sinh ra một tia khác lạ, không khỏi nói: "Chư vị tiền bối cũng đang đi đến Tây Phương Linh Sơn để lắng nghe Đại Đạo sao?" Lúc này Chu Thanh Vân từ một bên nói: "Đúng vậy, các ngươi cũng đi Linh Sơn sao?" Lâm Kinh Vũ quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, mỉm cười, "Chi bằng chúng ta đồng hành, ta đối với Tây Phương thế giới cũng không quá quen thuộc!" Lời nói của Lâm Kinh Vũ quả thật khá trơ trẽn, Trương Tiểu Phàm nhìn ánh mắt của Lâm Kinh Vũ, biết y có tâm tư muốn kết bạn.

Lý Anh Quỳnh có ấn tượng không tệ với Lâm Kinh Vũ, lại là người đứng đầu một phương, Lý Anh Quỳnh gật đầu nói: "Vừa hay chúng ta cùng đường, thực lực của các ngươi quá yếu, một mình lên đường quá nguy hiểm, chúng ta đi cùng nhau cũng có sự chiếu cố." Lâm Kinh Vũ cười gật đầu, vẫy Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm bất đắc dĩ cười, cùng Lục Tuyết Kỳ cũng đi theo.

Đệ tử thiên tài của hai thế giới ma xui quỷ khiến tụ họp lại, cùng hướng về Tây Phương thế giới.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân ở phương Tây nhìn những tu sĩ đang đến, đều vô cùng vui mừng.

"Chưa từng có lần nào có nhiều tu sĩ đến như vậy, sớm biết chúng

ta nên tổ chức thêm vài lần giảng kinh đại hội nữa!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt hưng phấn nói, đối với những tu sĩ trước mắt, Chuẩn Đề Thánh Nhân hận không thể thu nhận tất cả vào môn hạ.

Nhưng trong lòng y hiểu rõ, nhiều tu sĩ như vậy, đều là môn nhân đệ tử của các cường giả trong Hồng Hoang, không thể tùy ý thu nạp.

"Nếu những tu sĩ này toàn bộ gia nhập Phật môn của chúng ta, lập tức có thể khiến Phật môn đại hưng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân có chút như nhập ma mà nghĩ, y thực sự quá để tâm đến sự hưng thịnh của Tây Phương giáo, vì vậy toàn bộ tâm tư đều đặt vào đó.

"Sư đệ, đừng nói nữa, chúng ta mau chủ trì giảng kinh đại hội đi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn xung quanh đã có rất nhiều tu sĩ, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vội vàng gật đầu, cả hai từ trên Linh Sơn phi thân, ngự những đóa kim liên, bay đến đài cao giảng kinh.

Lúc này, chúng tu sĩ nhìn tường vân phiêu đãng trên trời, biết Thánh Nhân giá lâm, bấy giờ lại nghe một đoạn thơ ngắn.

Đại tiên chân trần quét lê hương, chân đạp tường vân càng dị thường; Mười hai đài sen diễn pháp bảo, bên ao Bát Đức hiện bạch quang.

Chương 269

Thọ cùng thiên địa lời chẳng sai, phúc sánh Hồng Ba dậy cuồng; Tu thành Xá Lợi danh thai tức, thanh nhàn cực lạc Tây Phương.

Giữa không trung từng đóa thần liên bay lượn, kim quang vạn trượng, một đạo nhân hạ xuống, quanh thân đạo nhân kim quang đại tác, phía sau lại có chín mươi chín đạo linh quang chiếu rọi thiên địa.

Vô cùng đại trí tuệ, khí tức đại cực lạc từ trong linh quang đó tỏa ra.

Một vị Thánh Nhân, chính là Giáo chủ Tây Phương giáo, Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Chúng sinh linh lúc này vội vàng tham bái, Tiếp Dẫn Thánh Nhân vừa mới ngồi định trên đài sen, giữa không trung lại tràn ngập tường thụy chi khí.

Lúc này, dị hương xộc vào mũi, từng đóa phi hoa mang theo màn sương phấn mờ ảo, không nói nên lời sự ngọt ngào, ý vị trầm luân.

Đại giác Kim Tiên chẳng hai lời, Tây Phương Diệu Pháp Tổ Bồ Đề.

Bất sinh bất diệt tam tam hạnh, toàn khí toàn thần vạn vạn từ.

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bản tính nhậm vi chi.

Cùng trời đồng thọ trang nghiêm thể, lịch kiếp minh tâm đại pháp sư.

Lần này hạ xuống là một đạo nhân chân trần, toàn thân đạo nhân có các loại phật bảo: phỉ thúy, mã não, trân châu, ngọc thạch, lưu ly, hoàng kim, san hô.

Các loại bảo vật rực rỡ muôn màu, ngũ quang thập sắc chiếu rọi trường thiên.

Đồng thời, sau lưng đạo nhân có thiên thủ thiên tí, mỗi tay cầm các thần vật khác nhau: kinh luân, pháp loa, bảo tán, hương tràng, mộc ngư, bát vu, các loại Phật môn chi bảo ứng có đủ cả.

Đạo nhân chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân, toàn thân thất sắc thần quang đại phóng, thân mình tọa lạc trên đài sen.

"Bái kiến lưỡng vị Thánh Nhân!" Chúng sinh tham bái, tức thì có vô cùng khí vận chi lực hội tụ, khiến linh đài của Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân một trận thanh minh, ý niệm cũng trở nên càng thêm thông đạt.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn nhau, đều thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương.

Lần giảng đạo này, thu hoạch không chỉ là đệ tử môn nhân, đồng thời còn có vô số khí vận chi lực.

Dù cho những sinh linh kia cuối cùng không gia nhập Phật môn, cũng đã định trước sẽ chia sẻ một phần khí vận, cũng là đặt nền móng cho Phật giáo Đông truyền, đại hưng.

Lưỡng vị Thánh Nhân giá lâm, giữa thiên địa vang vọng một mảnh thiền xướng.

Vô số sinh linh không ngừng tham bái, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng bắt đầu giảng giải Phật môn kinh văn.

"Quy nguyên tánh vô nhị, phương tiện hữu đa môn.

Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh! " "Thân trung Tứ Đại, các tự hữu danh." "Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề!" Thánh Nhân giảng giải kinh văn, tức thì thu hút tâm thần của tất cả sinh linh.

Dưới đài cao, không chỉ có tu sĩ phổ thông, mà cả Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên cũng có khắp nơi.

Ngay cả Trường Mi Chân Nhân, cùng các thiên kiêu nhân vật khác, cũng đang nghiêm túc lắng nghe lưỡng vị Thánh Nhân giảng kinh dưới đài.

Trường Mi Chân Nhân sau khi đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, những năm này tu vi dường như đã gặp phải bình cảnh, vẫn luôn không có bất kỳ đột phá nào nữa.

Lần này nghe lưỡng vị Thánh Nhân giảng đạo, Trường Mi Chân Nhân mang theo vài bằng hữu, một đường đến dưới chân Linh Sơn.

Lúc này Thánh Nhân giảng giải 《Kim Cương Kinh》 và 《Lăng Nghiêm Kinh》, hai môn kinh văn từ nông đến sâu, đạo lý giảng giải thiển hiển dễ hiểu.

Trường Mi Chân Nhân dưới đài nghe đến mê mẩn, một số đồng bối bên cạnh cũng đều có thu hoạch riêng.

So với những người tu hành Đạo pháp, những tu sĩ vốn là đệ tử Phật môn, nghe đạo, lại càng thu hoạch được nhiều lợi ích hơn.

Lúc này, Tứ Đại Thần Tăng Thiên Âm Tự, từng người một thân Phật quang đại tác, đặc biệt là Phổ Hoằng, thân là trụ trì Thiên Âm Tự, linh căn và ngộ tính đều là tư chất nhất đẳng.

Theo việc Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân không ngừng giảng kinh, Tứ Đại Thần Tăng kia từng người một lâm trận đột phá.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vốn vẫn luôn chú ý đến đạo trưởng Bạch Mi, lập tức bị Tứ Đại Thần Tăng thu hút ánh mắt.

Thấy Tứ Đại Thần Tăng đột phá, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong mắt tinh quang loạn xạ, trong lòng lẩm bẩm: "Đúng là lương tài mỹ

ngọc, nếu có thể nhập Phật môn của ta, khổ tu một phen, chưa chắc không thể thành tựu một phen thần thông!" Chuẩn Đề Thánh Nhân khi giảng đạo, đánh mắt nhìn Tiếp Dẫn Thánh Nhân, hai sư huynh đệ nhìn nhau, đều thấy được tâm tư của đối phương.

Cả hai đều một lòng chấn hưng Phật môn, vài vị thần tăng tuy tư chất không bằng Trường Mi Chân Nhân, nhưng lại càng thích hợp với Phật môn.

Dù sao từ lúc bắt đầu tu hành đã là Phật môn bí pháp, hiện tại lại nghe chân kinh mà Chuẩn Đề Thánh Nhân giảng giải, so với Phật môn bí pháp mà họ tu hành còn hoàn chỉnh và thần diệu hơn, bởi vậy thu hoạch mới vô cùng.

Lúc này tại hiện trường không chỉ có Tứ Đại Thần Tăng đột phá, mà Kim Bình Nhi của Hợp Hoan phái Ma giáo từ Tru Tiên thế giới, tuy là thân nữ nhi, tu hành lại là hợp hoan chi pháp, nhưng lúc này Kim Bình Nhi cũng nhận được lợi ích vô cùng lớn.

Hợp Hoan tâm pháp tại Tru Tiên thế giới cũng là pháp môn đỉnh tiêm, nhưng so với chân kinh mà Tây Phương Nhị Thánh giảng giải, thì quả thực không thể nào sánh bằng.

Hậu thế trong Phong Thần, Trường Nhĩ Định Quang Tiên khí đạo nhập Thích, thành Định Quang Hoan Hỉ Phật, mới có Hợp Hoan tâm kinh lưu truyền đến đời sau.

Hợp Hoan chi đạo, tuy cũng có thể thành Thánh Nhân đạo quả, nhưng đã định trước là một con đường gian nan.

Hiện tại Kim Bình Nhi nghe Thánh Nhân giảng kinh, trong chớp mắt đã lĩnh ngộ được tinh túy trong đó.

Một luồng khí tức huyền diệu tiến vào thể nội Kim Bình Nhi, tu vi của nàng nước lên thuyền lên, cũng một đường thế như chẻ tre, không

ngừng đề thăng.

Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ cả hai, tuy cũng đều có chút thu hoạch, nhưng lại không quá nổi bật.

Ngược lại Trương Tiểu Phàm, tu hành vốn có Đại Phạm Bàn Nhược Kinh, lúc này được lưỡng vị Thánh Nhân giảng kinh, một số chỗ bế tắc trong tu hành đều lập tức được giải khai.

Những chỗ bình thường không hiểu, lúc này cũng đều được Trương Tiểu Phàm từng chút một lĩnh ngộ, nhất thời tu vi của y nước lên thuyền lên, từ cảnh giới Địa Tiên một đường đột phá, tiến nhập cảnh giới Thiên Tiên.

Trương Tiểu Phàm sau khi đột phá cảnh giới Thiên Tiên, cũng không dừng lại ở đó, một đường phi tốc đề thăng.

Cảnh giới Thiên Tiên, cảnh giới Chân Tiên, cảnh giới Huyền Tiên, theo Trương Tiểu Phàm không ngừng đột phá, bên cạnh y cuộn lên từng trận kim sắc vân đóa.

Tại giảng kinh đại hội, Trương Tiểu Phàm biểu hiện vô cùng nổi bật, lần này liên phá ba đại cảnh giới, còn chói mắt hơn cả Tứ Đại Thần Tăng kia.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hoàn toàn đặt sự chú ý lên Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm chính là khí vận chi tử của Tru Tiên thế giới.

Chương 270

Sau này Cửu Anh thu Trương Tiểu Phàm làm đệ tử, những năm này Trương Tiểu Phàm vẫn luôn theo Cửu Anh tu hành.

Hiện tại ngay cả Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng động tâm tư, muốn cưỡng ép giữ Trương Tiểu Phàm và Kim Bình Nhi, cùng vài đệ tử nổi bật khác lại.

"Những đệ tử ưu tú như vậy, đều dưới trướng Đông Vương Công, Thiên Đạo công bằng ở đâu chứ!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vừa giảng kinh, vừa bất cam phàn nàn trong lòng.

Đông Vương Công thân là cường giả đỉnh thông thế giới thông đạo, thế lực của y tự nhiên là sớm nhất tiến vào tân thế giới, trong đó những đệ tử ưu tú nhất cũng đều bị thuộc hạ của Đông Vương Công thu nhận hết.

Bất luận là Trương Tiểu Phàm, Lục Tuyết Kỳ, hay Tứ Đại Thần Tăng kia, đây đều là thế lực của Đông Vương Công nhất mạch, dù Tiếp Dẫn Thánh Nhân động lòng, nhưng cũng không dám trắng trợn lôi kéo đối phương.

"Chỉ có thể cố gắng truyền đạt kinh văn, để họ chủ động đầu nhập Tây Phương giáo của ta!" Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng hạ quyết tâm, càng thêm ra sức giảng giải, nhất thời trên không trung vạn dặm tường thụy chi khí, kim quang chiếu rọi thiên địa một mảnh vàng rực.

Trong phạm vi mười vạn dặm quanh Linh Sơn, phảng phất có Thánh Nhân chứng đạo, lưỡng vị Thánh Nhân ra sức giảng giải kinh văn, Cửu Thiên Thập Địa đều có Phật môn thần âm vang vọng.

Rất nhiều sinh linh sinh ra ở Tây Phương thế giới, lúc này cũng đều lần lượt khai mở linh trí, những sinh linh bình nhật ngu độn bất

cập, lúc này lại hóa hình, sở hữu tu vi như tiên thần.

Dấu hiệu đại cát như vậy chấn động cửu thiên, Đông Vương Công trong Thiên Đình tự nhiên sớm đã nhìn rõ mồn một.

Đông Vương Công lúc này cùng Tây Vương Mẫu vẫn tĩnh lặng quan sát, đều biết âm mưu quỷ kế của Tây Phương giáo, nhưng cả hai với tư cách là chúa tể Thiên Đình, cũng không có ý xuất thủ ngăn cản mọi chuyện.

"Côn Lôn Sơn Tam Thánh, chắc cũng có một bộ phận đệ tử đến Tây Phương thế giới nghe giảng đạo chứ?" Đông Vương Công cười, Tây Vương Mẫu cũng gật đầu, bị Tây Phương Nhị Thánh hấp dẫn không chỉ có thế lực Thiên Đình một phương, mà còn có đệ tử của Côn Lôn Sơn Tam Thánh, Nữ Oa Nương Nương môn hạ.

Đông Vương Công sở dĩ để mặc cho mọi việc diễn ra, là để Tây Phương Nhị Thánh đụng chạm đến lợi ích của Đạo môn phương Đông, sau đó mới có thể từ đó phân hóa Tây Phương Nhị Thánh và Côn Lôn Sơn Tam Thánh.

Lúc này tại Côn Lôn Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều vẻ mặt khí phẫn.

Mấy đời nay, đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều gia tăng, dù sao đã liên thông hai tân thế giới, lưỡng vị Thánh Nhân cũng từ đó thu nhận không ít đệ tử.

Nhưng lần giảng kinh ở phương Tây này, lại hấp dẫn cả đệ tử của họ đi mất.

"Hừ, lưỡng vị Thánh Nhân phương Tây kia, lại dám vươn tay quá dài rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt âm trầm nhìn về phía Linh Sơn phương Tây.

Môn đồ mà Thông Thiên Giáo Chủ thu nhận các đời nay vô cùng

đông đảo, còn khủng bố hơn cả Vạn Tiên Triều trong lịch sử.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ không hề nhìn tư chất, chỉ cần có lòng mộ Huyền môn, Thông Thiên Giáo Chủ một khi cao hứng, sẽ lập tức thu nhận những sinh linh đó vào môn hạ.

Cứ như vậy, môn đồ của Thông Thiên Giáo Chủ trải khắp Hồng Hoang đại địa, thậm chí còn nhiều hơn một chút so với thế lực Thiên Đình.

Dù sao Đông Vương Công thu đồ đều xem tư chất và căn nguyên, không giống Thông Thiên Giáo Chủ, hữu giáo vô loại, chỉ cần bái sư, ta vui thì thu.

Lần này, người chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là Thông Thiên Giáo Chủ.

Môn hạ đệ tử đông đảo, lại sơ lược trong giáo đạo, tâm tư đệ tử lay động bất định, thậm chí ba lòng hai ý, bị Tây Phương Nhị Thánh giảng kinh như vậy, có khả năng sẽ chuyển đầu sang môn hạ Tây Phương giáo.

Không thể không nói, lần giảng kinh của Tây Phương Nhị Thánh này, tuy đã đạt được lợi ích lớn, nhưng cũng đắc tội với các cường giả khác.

Nhưng nhìn hiện tại, so với phiền phức sau này, lưỡng vị Thánh Nhân càng coi trọng thu hoạch hiện tại.

Giảng đạo vẫn tiếp tục hơn mười năm, lưỡng vị Thánh Nhân tại phần giảng đạo tinh túy nhất, đột nhiên dừng lại.

Chúng nhân đang ngộ đạo, ai nấy đều ngẩn người, vốn sắp đột phá, nhưng Thánh Nhân dừng giảng kinh, lập tức như dòng nước bị chặn lại, không có chỗ để phát tiết.

Đặc biệt là vài người thu hoạch nhiều nhất, lúc này gãi đầu bứt

tai, bộ dạng cầu mà không được.

Tứ Đại Thần Tăng kia, Kim Bình Nhi, Trương Tiểu Phàm, đều như vậy, đang nghe đến hứng thú, đột nhiên không giảng nữa, làm sao chịu nổi?

Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn chúng sinh phía dưới vẻ mặt thất vọng, hài lòng gật đầu, ngọc diện hàm tiếu nói: "Lần giảng kinh này đến đây là kết thúc, nếu muốn tiếp tục nghe giảng, có thể đến trong Linh Sơn của ta, Đại Hùng Bảo Điện để tiếp tục lắng nghe!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lần này giảng kinh cũng không phải thật sự vì muốn giảng đạo cho sinh linh Hồng Hoang, mà là để lợi dụng cơ hội giảng kinh, lôi kéo những tu sĩ kia, khiến họ nhân cơ hội gia nhập Tây Phương giáo.

Chính vì thế, y dừng lại vào thời điểm giảng giải quan trọng nhất, khiến nhiều tu sĩ đến nghe giảng muốn biết rốt cuộc kinh văn phía sau là gì, cần phải làm gì mới có thể nhanh chóng nâng cao cảnh giới của mình.

Tu hành chi sĩ, vì truy cầu đại đạo có thể xả bỏ tất cả, lợi ích, sư môn, thậm chí là tính mạng của mình.

Như Nhiên Đăng Đạo Nhân kia, tuy trong lịch sử là một kẻ phản đồ, nhưng không thể phủ nhận, y cũng là một kẻ cực kỳ thuần túy truy cầu đạo.

Vì cầu lấy chân kinh, tìm kiếm đại đạo đột phá, Nhiên Đăng Đạo Nhân không tiếc bái đồng bối Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sư.

Cuối cùng lại mang tiếng phản bội Đạo môn, một lòng gia nhập Phật môn, thành Viễn Cổ Khứ Phật!

Tuy cuối cùng Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải là cường giả Chuẩn Thánh, nhưng không thể không nói, tâm truy cầu đạo của y

quả thực vô cùng kiên định.

Lúc này Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân thu hồi pháp tướng, cả hai chầm chậm đi về phía Linh Sơn, hai bên có rất nhiều đệ tử Phật môn tay cầm kinh tràng, mộc ngư, thiên cổ, một đường thiền âm không dứt, từ từ bay vào Đại Hùng Bảo Điện.

Chúng tu sĩ nhìn theo lưỡng vị Thánh Nhân rời đi, trong lòng sinh linh đều một trận thiên nhân giao chiến.

Cuối cùng Tứ Đại Thần Tăng hướng về Đông Thổ xa xôi mà bái, thi một Phật lễ, rồi nói: "Kim nhật chúng ta nhập Linh Sơn, sở vì chính là đại đạo, không được đại đạo, chỉ nguyện một cái chết!" Tứ Đại Thần Tăng dẫn đầu bước đi về phía Linh Sơn, Tây Phương Nhị Thánh thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy vẻ xuân quang, Tứ Đại Thần Tăng tuy không bằng Trường Mi Chân Nhân, nhưng tư chất cũng bất phàm, càng thích hợp tu hành Phật đạo.

Sự gia nhập của họ, cũng là một lợi ích to lớn đối với Phật môn.

Trong tình huống này, có Tứ Đại Thần Tăng dẫn đầu, các sinh linh khác cũng lần lượt hành động, đồng dạng hướng về phương hướng sư môn mà bái, thoát ly Đạo giáo, chuyển đầu Phật môn.

Những sinh linh này đại đa số đều tu hành những kinh văn tầm thường trong thế giới của mình, hiện tại lại nghe Thánh kinh tinh diệu như vậy, trong lòng tự nhiên không thể áp chế được loại xúc động cầu lấy chân kinh, bởi vậy từng người một bái nhập Phật môn.

Trường Mi Chân Nhân nhíu mày, hai hàng lông mày dài hoa bạc khẽ động, thực lực tại trường là cao nhất, tư chất cũng vượt xa tu sĩ bình thường.

Lần giảng kinh này y cũng thu được lợi ích không nhỏ, nhưng Trường Mi Chân Nhân tâm cơ sâu nặng, sớm đã từ hành động của

Tây Phương Nhị Thánh mà cảm nhận được một tia âm mưu khí tức.

"Lưỡng vị Thánh Nhân, giảng kinh giảng được một nửa, đột nhiên dừng lại, lại muốn về Đại Hùng Bảo Điện để giảng giải, chẳng phải rõ ràng là muốn thu những người nghe kinh vào môn tường sao?" Giảng kinh, dụ hoặc chúng sinh mới là mục đích thực sự!

Trường Mi Chân Nhân suy tư một phen, tuy không dám nói ra, nhưng trong lòng lại thêm một tia khinh thường.

Bất luận vì mục đích gì, lấy việc truyền bá đại đạo làm mồi nhử, loại thủ đoạn này, Trường Mi Chân Nhân thật sự khinh thường!

Thân là Thánh Nhân chí tôn, lại phải sử dụng những thủ đoạn nhỏ mọn như vậy, chỉ có thể nói thực lực không đủ, bởi vậy chỉ có thể đi đường bàng môn tả đạo.

Thông suốt điều này xong, tia kỳ vọng trong lòng Trường Mi Chân Nhân cũng tan biến theo mây khói, loại đại đạo này không thích hợp.

Đại đạo mà Trường Mi Chân Nhân truy cầu, là đạo dương cương chính khí, hạo nhiên vô địch, hoàn toàn không hợp với Tây Phương chi đạo!

Chương 271

Nhìn thấu tất cả, Trường Mi Chân Nhân ngược lại cảm thấy một trận nhẹ nhõm, luồng khí tức bị những kinh văn tầm thường kia nhiễm bẩn trên thân y toàn bộ tiêu tán, thay vào đó là một luồng hạo nhiên thanh khí bồng bềnh, từ trong thể nội Trường Mi Chân Nhân tư sinh ra.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân một sớm đốn ngộ, toàn thân khí thế bắt đầu chậm rãi biến hóa, như nhập định vậy.

Ba Anh Nhị Vân một bên tuy cũng tâm mộ Phật môn, nhưng thấy Trường Mi Tổ sư tại đây, Tổ sư gia vẫn bất động, mấy người dù trong lòng khó nhịn, nhưng không ai dám tiến lên trước.

Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ ba người, lúc này trừ Trương Tiểu Phàm tâm tư hoạt động ra, những người khác đều không có cách nào.

Trương Tiểu Phàm vốn định tiến lên, đi vào Linh Sơn xem xét, dù sao y tu hành Đại Phạm Bàn Nhược, vừa rồi quả thật đã thu được lợi ích lớn, hiện tại tu vi vượt xa Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ.

Có thể nói hiện tại Trương Tiểu Phàm, so với Tam Anh Nhị Vân cũng không hề kém cạnh, nếu ở Hồng Hoang thời gian không dài mà có đủ thời gian, thậm chí có thể siêu việt các đệ tử đồng bối.

"Tiểu Phàm, việc này, đừng nên xốc nổi!" Lâm Kinh Vũ nắm lấy cánh tay Trương Tiểu Phàm, khiến bước chân y dừng lại, không thể tiếp tục đi ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm trong lòng hơi sững lại, theo ánh mắt Lâm Kinh Vũ, nhìn về phía Thục Sơn nhất mạch, các đệ tử Nga Mi phái đều ở bên cạnh Trường Mi Chân Nhân, dù trong lòng hướng về Phật

môn, nhưng hiện tại trước mặt tổ sư, cũng không dám tùy tiện phản bội.

Ý của Lâm Kinh Vũ là để Trương Tiểu Phàm theo dõi Nga Mi phái một chút, dù sao cũng không vội trong chốc lát.

Tình huống trong Tru Tiên thế giới phức tạp, cao thủ thiện ác khó phân, bởi vậy dù có sư môn truyền thừa, nhưng giữa các bên cũng đều nghi kỵ lẫn nhau, căn bản không thể đoàn kết.

Thêm nữa Thanh Vân Tử và Kim Đỉnh Đạo Nhân không có mặt, trong chính phái, Thanh Vân Môn nhất phái căn bản không có ai lĩnh tụ.

Trương Tiểu Phàm hiện tại cũng không vội, được Lâm Kinh Vũ nhắc nhở như vậy, ngược lại nhìn về phía Trường Mi Chân Nhân một bên.

Nga Mi Sơn nhất phái tại Thục Sơn thế giới độc bá, tất cả chính phái, tà phái, đều phải lấy Nga Mi phái làm chuẩn.

Lúc này khí thế trên thân Trường Mi Chân Nhân đã tăng lên đến cực điểm, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Một luồng khí thế cường hãn quét ngang bát phương, Trường Mi Chân Nhân một sớm ngộ đạo, trực tiếp đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh!

"Trường Mi Chân Nhân kia đột phá rồi!" Trong Linh Sơn, Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn luôn chú ý Trường Mi Chân Nhân kinh ngạc nói.

Tam Thi chi pháp không có ai truyền thụ cho Trường Mi, bởi vậy Trường Mi Chân Nhân đột phá, hoàn toàn dựa vào thực lực, và sự lĩnh ngộ đối với Pháp Tắc chi lực!

Ngộ tính và cơ duyên của Trường Mi Chân Nhân, có thể nói là cường hãn nhất trong hai thế giới Thục Sơn và Tru Tiên.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn Trường Mi Chân Nhân, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, hiển nhiên đối với tu sĩ của Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới rất coi trọng.

Trường Mi Chân Nhân lúc này sau khi đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với những chuyện trước mắt cũng đã hiểu rõ hơn một chút.

Trường Mi Chân Nhân hướng về Linh Sơn hành lễ, mở miệng nói: "Đa tạ nhị vị Thánh Nhân giảng giải Thánh kinh, khiến đệ tử thu hoạch không nhỏ, phái Nga Mi của ta, ai nếu tâm mộ Phật đạo, có thể tự mình đến Linh Sơn, nhưng ta Trường Mi cùng Phật vô duyên, chỉ có thể ở lại Huyền môn!" Lời Trường Mi Chân Nhân vừa dứt, trên thân y vô cùng khí tức tràn ra, một luồng khí tức huyền kinh Đạo môn tứ tán, trên thân không còn một tia Phật tính gia trì nào nữa.

Lúc này các đệ tử Nga Mi phái đều đang nhìn Trường Mi Chân Nhân, lúc này tận mắt thấy Trường Mi Chân Nhân trực tiếp tuyên bố sẽ không gia nhập Phật môn.

Điều này không chỉ khiến lưỡng vị Thánh Nhân trên mặt một trận âm trầm, mà ngay cả trên dưới Nga Mi phái cũng một trận chấn động.

Từ sau khi đến Hồng Hoang thế giới, tuy đã gia nhập Thiên Đình nhất mạch của Đông Vương Công, nhưng Đông Vương Công lại chưa từng giáo đạo, càng không truyền xuống đại đạo công pháp.

Hiện tại Phật môn Nhị Thánh công khai giảng giải đại đạo, biểu hiện vô cùng tùy hòa, khiến tu sĩ trong lòng sinh ra tình cảm ngưỡng mộ.

Nhưng hiện tại Trường Mi Chân Nhân lại cao giọng cự tuyệt Phật môn, khiến đệ tử môn nhân bên cạnh y do dự không quyết.

Trường Mi Chân Nhân đã nói rõ, ai muốn đầu nhập Phật môn thì

cứ đi, y không ngăn cản, nhưng Tổ sư gia còn không đi, các đệ tử khác lại dám bước ra một bước sao?

Khi đó Khổ Hạnh Đầu Đà, một trong Đông Hải Tam Tiên, tuy cũng là Nga Mi phái nhất mạch, nhưng lại chỉ nương tựa vào Nga Mi sau này.

Hiện tại thấy Trường Mi Chân Nhân không muốn đi Linh Sơn, Khổ Hạnh Đầu Đà mang theo đệ tử Tiểu Hòa Thượng của mình, cùng hướng về Linh Sơn.

Có Khổ Hạnh Đầu Đà đứng ra, lập tức lại có vài đệ tử Phật môn sau này quy phụ Nga Mi phái cũng bước ra, đều hướng về Trường Mi Chân Nhân hành lễ, công khai lựa chọn phản bội Huyền môn, gia nhập Phật giáo!

Lúc này Lâm Kinh Vũ nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, loại thời điểm này, Lâm Kinh Vũ cũng không biết nên đi đâu.

Lục Tuyết Kỳ một bên cũng tương tự, cả hai đều chỉ là Địa Tiên nho nhỏ, Trương Tiểu Phàm hiện tại đã là cảnh giới Kim Tiên.

Hiển nhiên đối với Phật môn, Trương Tiểu Phàm phi thường có thiên phú, loại chuyện tu hành này, ai cũng không thể giúp, chỉ có thể tự mình đưa ra quyết định.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân lại lần nữa nói: "Ai không nguyện gia nhập Phật môn, hãy cùng ta bây giờ phản hồi Nga Mi Sơn!" Nga Mi Sơn chính là Nga Mi Sơn của Địa Tiên giới, Trường Mi Chân Nhân khi tại Địa Tiên giới tái sáng lập Nga Mi phái, đã tìm một ngọn núi, đặc biệt lấy Nga Mi đặt tên.

Trường Mi Chân Nhân trực tiếp xoay người rời đi, y phục bay phấp phới, như Thánh Nhân vậy, tiêu nhiên rời đi.

Tam Anh Nhị Vân, cùng một số đệ tử Nga Mi của y, lần lượt theo

Trường Mi Chân Nhân rời đi, tuy trong lòng có chút không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn sư môn của mình.

Trương Tiểu Phàm nhìn tất cả, đột nhiên nói: "Chúng ta, cũng về Thanh Vân Môn chứ?" Lâm Kinh Vũ mỉm cười, trên gương mặt lạnh băng kia cuối cùng cũng xuất hiện một tia nắng.

Lục Tuyết Kỳ lúc này cũng kinh hỉ nói: "Ta không để ngươi đi làm hòa thượng đâu, loại thanh quy giới luật đó, e rằng ngươi không chịu nổi!" Trương Tiểu Phàm không biết trong lòng có cảm giác gì, cười cùng hai người bạn rời khỏi Linh Sơn, cũng hướng về Tây Phương thế giới.

Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn mấy đệ tử mà y coi trọng nhất lần lượt rời đi, trong lòng đầy vẻ thất vọng.

Tuy lần này thu hoạch không nhỏ, nhưng mấy vị khí vận chi tử quan trọng nhất lại không giữ được một ai, khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân khó chịu.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cười nói: "Sư đệ, không nên quá chấp trước, lần này, chúng ta thu hoạch không nhỏ rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt khổ sở lắc đầu, kỳ thực trong lòng y hiểu rõ, nếu động đến mấy vị khí vận chi tử kia, không chừng sẽ thật sự chọc giận Đông Vương Công, khi đó sẽ không được tiêu sái như vậy nữa.

Đông Vương Công tính khí nóng nảy, Chuẩn Đề Thánh Nhân không dám khinh suất chọc giận.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân phản hồi Nga Mi Sơn, Trương Tiểu Phàm cũng trở về nơi tu hành.

Đông Vương Công trong Thiên Đình nhìn mọi cử động trong Linh Sơn, đối với biểu hiện của Trường Mi Chân Nhân vô cùng hài lòng.

Đông Vương Công sở dĩ không đi truyền thụ những tu sĩ kia đạo

tu hành, là để họ tự mình ngộ đạo.

Thử hỏi toàn bộ Hồng Hoang, có bao nhiêu người có thể dựa vào người khác truyền đạo mà thành Thánh?

Ngay cả Thiên Địa Lục Thánh, cũng không phải dùng thủ xảo, mà là lợi dụng Hồng Mông Tử Khí và Công Đức chi lực, mới cuối cùng chứng đạo thành công.

Lần thông qua Tây Phương Nhị Thánh truyền đạo này, Đông Vương Công cũng đã nhìn ra những tu sĩ không thật lòng đi theo một phương, ví như Tứ Đại Thần Tăng kia, vốn cũng là tu sĩ của Đông Vương Công nhất mạch, hiện tại lại công nhiên phản bội Thiên Đình, gia nhập Phật môn phương Tây.

Lần này không chỉ lợi ích của Đông Vương Công bị tổn hại, trên Côn Lôn Sơn, Tam Thanh Đạo Tổ cũng đều chịu ảnh hưởng.

Chương 272

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ môn hạ nhiều đệ tử gia nhập Phật môn, khiến khí vận bị tổn hại lớn.

"Hừ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lần này làm quá đáng rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, một thân kiếm khí tung hoành, hiển nhiên đối với việc đệ tử bị cướp đoạt, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

"Tam đệ, những đệ tử đó phẩm chất không đồng đều, nhập Tây Phương là tốt nhất, miễn cho ở trong Huyền môn chính tông của ta, ngược lại làm hỏng danh tiếng của chúng ta!

Ngược lại ta chỉ tiếc mấy đệ tử kia của ta thôi, ai!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngữ khí đạm nhiên, không phải cố ý châm chọc Thông Thiên Giáo Chủ, những lời này đều là lời thật trong lòng y, bản tính vốn là vậy.

"Ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ đứng dậy, vốn định nói mấy lời nặng nề, nhưng vì tình huynh đệ, Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người phất tay áo bỏ đi.

Thái Thanh Thánh Nhân thấy huynh đệ tranh chấp, cũng thầm than một tiếng, xoay người trở về tu hành.

Ba vị Thánh Nhân dù sao cũng là đại năng, trước kia cô thân một mình, mâu thuẫn giữa họ ít hơn.

Hiện tại gia lớn nghiệp lớn, ba huynh đệ mỗi người lập môn hộ, cũng là nguyên nhân cuối cùng của sự phân liệt.

Dù sao mỗi người sáng lập một giáo, không thể không có cạnh tranh, nhiều đệ tử môn hạ như vậy, cũng không thể không có oán hận.

Nhưng hiện tại do Đông Vương Công áp bức, vẫn luôn trong

trạng thái nhẫn nhịn.

Lúc này Đông Vương Công thấy đệ tử Linh Sơn phương Tây thu nhận đã gần đủ, y nhìn về phía những sinh linh trước kia thuộc Thiên Đình nhất phương, hiện tại lại chuyển đầu Phật môn, trong mắt Đông Vương Công đầy sát ý.

Nhìn những kẻ đã bị chia sẻ khí vận, Đông Vương Công lạnh lùng cười, nhấc tay đánh ra từng đạo thần quang.

Trong chớp mắt, những sinh linh của Thiên Đình nhất phương đã gia nhập Phật môn, lập tức hồn phi phách tán, ngay cả chân linh cũng bị trực tiếp xóa bỏ.

Kể từ khi không thể vì ta sở dụng, đã lựa chọn phản bội, vậy thì chỉ có kết cục bị hủy diệt!

Tứ Đại Thần Tăng kia, Khổ Hạnh Đầu Đà, Tiểu Hòa Thượng, đều là thiên kiêu một phương, nhưng dưới tay Đông Vương Công, trực tiếp bị diệt sát, ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại!

Chuẩn Đề Thánh Nhân vốn đang vui mừng nhìn các sinh linh phía dưới, thế nhưng một luồng uy áp khủng bố ập đến, Chuẩn Đề Thánh Nhân đại kinh, cho rằng Đông Vương Công lại một lần nữa muốn ra tay trấn áp.

Nhưng Đông Vương Công chỉ trực tiếp diệt sát những tu sĩ thuộc Thiên Đình nhất phương kia, rồi sau đó triệt để biến mất như khói mây.

"Đông Vương Công!

Quá bá đạo rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân gầm giận, nhìn mấy đệ tử ưu tú nhất của mình bị diệt sát, trong lòng vô cùng khó chịu.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân vội vàng kéo Chuẩn Đề lại, sợ Chuẩn Đề nói năng không kiêng kỵ, lại dẫn đến Đông Vương Công báo phục.

Trong Đại Hùng Bảo Điện, thấy chúng tu sĩ bị diệt sát, những sinh linh còn lại từng người run rẩy, loại tử vong vô thanh vô tức đó, mới là khủng bố lớn nhất!

Đông Vương Công có ra tay với họ không?

Đó là nghi vấn trong lòng các sinh linh khác.

Mãi đến khi khí tức của Đông Vương Công lại lần nữa biến mất, Tây Phương Nhị Thánh mới triệt để thở phào nhẹ nhõm, Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng cuối cùng không dám nói thêm một lời nào hung hăng nữa.

Trong Côn Lôn Sơn, Thông Thiên Giáo Chủ thấy Đông Vương Công ra tay, cũng động thủ thanh lý môn hộ, nhưng cân nhắc đối phương là lưỡng vị Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng chỉ có thể nuốt xuống ngụm khí ác.

Giữa thiên địa, vài vị Thánh Nhân chí tôn không nguyện ý xuất thủ, nhưng các đệ tử môn hạ lại trong lòng tích tụ một luồng oán khí chết chóc.

Phục Long Sơn, vài vị đệ tử Xiển giáo đã chặn giết môn sinh của Thông Thiên Giáo Chủ: Nhiễm Tiên Lý Nguyên Hóa từ Phi Lôi Lĩnh của Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, cùng đệ tử của y là Bạch Hiệp Tôn Nam.

Hai đệ tử Thanh Thành Sơn, và Ma giáo vốn có thù oán, Ba Động Chủ Lưu Nhân Động Miêu Cương là Hỏa Lỗ Tề, Hỏa Vô Lượng, Hỏa Tu La.

Ba huynh đệ tuy không phải tuyệt đỉnh thiên kiêu, nhưng một thân pháp lực bất tục, bái dưới môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng tại Phục Long Sơn, ba huynh đệ bị Nhiễm Tiên Lý Nguyên Hóa và đệ tử của y là Bạch Hiệp Tôn Nam sát hại.

Thật trùng hợp, sự việc này bị đệ tử Xiển giáo khác nhìn thấy, nhất thời quan hệ giữa Xiển giáo và Tiệt giáo lại một lần nữa trở nên cực kỳ căng thẳng.

Một số đệ tử cố kỵ lão sư của mình, dù sao Côn Lôn Sơn Tam Thánh là huynh đệ ruột.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều không có ý định nhúng tay vào, phảng phất muốn để đệ tử môn hạ tự giải quyết.

Cứ như vậy, vài vị Thánh Nhân không quản không hỏi, tức thì bị đệ tử coi là mặc nhận, ân oán giữa hai đại giáo phái cũng bắt đầu bùng phát.

Thêm vào đó, trước kia Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại đại tứ thu nhận một số môn đồ, khiến quan hệ giữa các môn phái càng thêm hỗn loạn.

Phật môn tưởng chừng hưng thịnh kia, cũng lại một lần nữa bị cuốn vào cuộc tranh đấu.

Đồng thời với điều này, sự hôn dung vô đạo của Thương Trụ Vương cũng triệt để bùng phát, chiến tranh giữa Thương triều và Chu triều cũng vào lúc này triệt để bắt đầu.

Chu Văn Vương Cơ Xương tự lập môn hộ, thân tự suất lĩnh năm trăm trấn chư hầu, kéo màn lớn phản Thương.

Vạn Kiếm Nhất lúc này gia nhập phe Chu Văn Vương, dưới trướng có Khương Tử Nha từ bên cạnh hiệp trợ, khiến lịch sử cực kỳ trùng hợp với quỹ tích nguyên bản.

Điểm khác biệt duy nhất, lúc này Vạn Kiếm Nhất mới là nhân vật chính của trận đại chiến, Khương Tử Nha thì trở thành phó thủ của Vạn Kiếm Nhất.

Nhưng Vạn Kiếm Nhất và Khương Tử Nha chí đồng đạo hợp, cả hai đều một lòng phò tá đại nghiệp, Vạn Kiếm Nhất về thực lực, mưu lược, đều vượt xa Khương Tử Nha.

Tây Bá Hầu Cơ Xương nghe nói Sùng Hầu Hổ tàn bạo bất nhân, dấy binh, công phạt Sùng Hầu Hổ.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất mang theo Khương Tử Nha, Long Tu Hổ, cùng một số nhân mã Phong Thần nguyên bản, và một số cường giả trong Tru Tiên thế giới, cùng gia nhập đại chiến.

Sùng Hầu Hổ cuối cùng bị diệt sát thành công, cũng triệt để chọc giận Trụ Vương, Trụ Vương thân tự mệnh lệnh Văn Thái Sư xuất binh, thảo phạt những kẻ bất thần.

Trong thời gian đó, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ bị buộc phản bội, đào thoát khỏi kinh thành Thương triều.

Đông Vương Công trong Thiên Đình lặng lẽ chú thị mọi việc, vốn Phong Thần Chi Chiến không có tất yếu, dù sao hiện tại Thiên Giới một mảnh an định, không cần tu sĩ hoàn thành sát kiếp để bổ sung Thiên Đình.

Nhưng Trụ Vương kia đã đắc tội Nữ Oa Nương Nương, giữa tam giáo cũng đã định trước phải phân liệt.

Chính vì thế, dù trong Thiên Đình không có nhu cầu, nhưng Phong Thần Đại Chiến vẫn như thường lệ mà tiến hành.

Sự việc liên quan đến đại sự tam giáo, thêm vào đó thiên cơ sớm đã định, Phong Thần Bảng vào thời điểm khai tịch thiên địa đã ứng vận mà sinh.

Chương 273

Một trận Phong Thần, cũng là không thể tránh khỏi.

Chỉ là trong Phong Thần Chi Chiến, ai lên bảng, không lên bảng, những chuyện này đều là việc nhỏ, chỉ cần Đông Vương Công nguyện ý, đều có thể sách lược.

Vạn Kiếm Nhất dẫn dắt đại quân Chu triều đại phá Sùng Hầu Hổ, đồng thời chém giết Sùng Hầu Hổ, cứ như vậy, Văn Thái Sư phát binh truy cản Võ Thành Vương, một đường qua ngũ quan, cuối cùng lại để Võ Thành Vương đào thoát lên trời.

Phe Chu triều càng ngày càng nhiều năng thần võ tướng, phe Thương triều lại liên tục mất đất, khiến địa bàn Chu triều từng bước được mở rộng.

Mắt thấy càng ngày càng nhiều tu sĩ bị cuốn vào lượng kiếp lần này, bất luận là đệ tử Xiển giáo, đệ tử Tiệt giáo, cả hai phe đều tổn thất thảm trọng.

Ngược lại Đông Vương Công và Phật môn phương Tây, hai phe tuy cũng bị cuốn vào trong đó, nhưng tình hình lại tốt hơn.

"Một trận Phong Thần Chi Chiến, lại sẽ khiến ta từ trong nhân tộc mà đoạt được càng nhiều khí vận a!" Đông Vương Công trong lòng vui sướng không thôi, người chủ trì Phong Thần là Vạn Kiếm Nhất thuộc hạ của Đông Vương Công, bởi vậy Đông Vương Công có thể từ trong Phong Thần Đại Chiến mà thu được nhiều lợi ích nhất.

Đến cuối cùng, thần vị Phong Thần, cũng đều do Đông Vương Công chấp chưởng, lần này Đông Vương Công sẽ không để Thiên Đình bị các phương thế lực xâm thấu vào nữa.

Dù sao khí vận Thiên Đình tuy hưng thịnh, nhưng cũng không chịu nổi kế sách của vài vị Thánh Nhân, chỉ có Đông Vương Công độc tự nắm giữ Thiên Đình, mới có thể đoạt được lợi ích lớn nhất.

Vạn Kiếm Nhất chủ trì Phong Thần Đại Chiến, Đông Vương Công cũng luôn chú ý đến sự việc đại chiến.

Phong Thần Chi Chiến, nhìn có vẻ kinh thiên động địa, nhưng đối với Đông Vương Công, chỉ là một cái búng tay trong chớp mắt.

Trong thời gian đó, đại quân Chu triều một đường thế như chẻ tre, lại có vô số môn nhân Xiển giáo và Tiệt giáo lục tục gia nhập vào hai phe đại chiến.

Bên cạnh Vạn Kiếm Nhất tự nhiên tụ tập càng nhiều năng nhân dị sĩ, dưới sự cố ý chỉ dẫn của Đông Vương Công, tu sĩ phe Thiên Đình lần lượt hạ giới, tiến vào trận doanh Chu triều.

Dù sao Nữ Oa Nương Nương và Đông Vương Công giao hảo, ban đầu Đông Vương Công đã đích thân đáp ứng, dùng cơ nghiệp Thương triều để bồi tội cho Nữ Oa Nương Nương, tự nhiên phải giữ lời hứa.

Dưới trướng Vạn Kiếm Nhất, Na Tra, Dương Tiễn, Lôi Chấn Tử, Hoàng Phi Hổ, những cường giả này lần lượt đến.

Đồng thời, Trương Tiểu Phàm, Lục Tuyết Kỳ, Tề Kim Thiền, Tề Linh Vân, Bệnh Duy Ma Chu Hồng, Châu Liêm Động Nhạc Văn, những tu sĩ này đều lần lượt gia nhập, khiến tình thế Chu triều vô cùng cường thịnh.

Lúc này Đông Vương Công lại âm thầm phái khiển Thập Nhị Sinh Tiêu, cũng gia nhập chiến trường, cứ như vậy, Khổng Tuyên ngược lại ngây ngốc trong trận doanh Thương triều.

Đông Vương Công cũng không quản, tạo hóa của Khổng Tuyên đã định, không vào thời khắc quan trọng Đông Vương Công nhất định sẽ

ra tay triệu hồi Khổng Tuyên, còn về việc đầu nhập phương Tây, làm Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát kia, chỉ sợ lần này Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng không có cái đảm lượng đó.

Thu nhận Khổng Tuyên, đó là công khai đối đầu với Đông Vương Công, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không tha cho Chuẩn Đề Thánh Nhân nữa.

Chính vào lúc đại quân phe Chu triều đang mãnh liệt tiến công, Văn Thái Sư mang theo thiên binh, tại Cửu Đỉnh Thiết Sát Sơn, bố trí Thập Tuyệt Trận uy chấn một thời.

"Thiên Tuyệt Trận", "Địa Liệt Trận", "Phong Hống Trận", "Hàn Băng Trận", "Kim Quang Trận", "Hóa Huyết Trận", "Liệt Diễm Trận", "Lạc Hồn Trận", "Hồng Thủy Trận", "Hồng Sa Trận".

Thập Tuyệt Trận vừa thành, tức thì đại quân Chu triều bị ngăn lại, dù Vạn Kiếm Nhất thần thông quảng đại, nhưng lúc này cũng chỉ có thể giữ vững trận cước, cùng chúng tu sĩ thương nghị.

Trong đại trướng trung quân Chu triều, Vạn Kiếm Nhất đang cùng mọi người thương thảo sách lược lui địch.

Khương Tử Nha lúc này vẻ mặt sầu muộn, y là phó thủ của Vạn Kiếm Nhất, nhưng đối mặt Thập Tuyệt Trận, mọi người đều không có cách nào.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất nhìn chúng tu sĩ xung quanh, trầm giọng nói: "Chư vị, chúng ta thụ đại vương ủy thác, thề phải vì thiên hạ vạn dân thỉnh mệnh, Thập Tuyệt Trận vô phi là trợ Trụ vi ngược, chúng ta chỉ cần hợp lực, nhất định có thể sớm ngày phá trận!" Chúng tu sĩ tề tề lĩnh mệnh, "Cẩn tuân thừa tướng chi lệnh, tất định sớm ngày công phá địch trận!" Khương Tử Nha dẫn đầu mở miệng nói: "Thập Tuyệt Trận uy lực cự đại, chúng ta tuy thực lực không tệ, nhưng chỉ dựa vào chúng ta thì không có cách nào phá trận, chi bằng thỉnh sư trưởng

trong sơn môn đến trợ trận hoặc có lẽ có thể sớm ngày phá quan!" Uy lực của Thập Tuyệt Trận bất phàm, những tu sĩ này tuy từng người một thực lực không tồi, nhưng muốn dựa vào sức mạnh của mình để phá trận, thì cũng vô cùng khó khăn.

Chính vào lúc Vạn Kiếm Nhất đang thương nghị, trong trận doanh Thương triều một trận tiếng kêu mắng.

"Tam canh bán dạ, Văn Thái Sư lại còn đến khiêu chiến trận, xem ra đối với việc ăn bại trận, Văn Thái Sư trong lòng vô cùng bất an a!" Vạn Kiếm Nhất lạnh lùng hừ một tiếng, dẫn chúng nhân ra bên ngoài đại trướng.

Bên ngoài đại trận, nghênh diện là Thập Tuyệt Trận mà Thập Thiên Quân bố trí.

Chỉ thấy trong đại trận sầu vân thảm đạm, lạnh vụ phiêu diêu, hàn quang tứ thiểm, sát khí đằng đằng.

Vô số khí thể màu đen trực xung thiên tế, khiến tinh thần đều một trận lay động bất định, tam quang hoảng đãng không ngừng.

Lúc này trong tinh dạ, Văn Thái Sư cưỡi Mặc Kỳ Lân, tay cầm Thư Hùng Giao Long Song Tiên, phía sau theo sau là Thập vị Thiên Quân, đều cưỡi Mai Hoa Thần Lộc, Thập vị Thiên Quân hình sắc các dị, trên mặt có năm màu: xanh, vàng, đỏ, trắng, hồng.

Thập vị Thiên Quân, chính là chủ trận giả của Thập Tuyệt Trận, xuất thân bất phàm, là những người có tính danh trên Phong Thần Bảng.

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân tiến lên nói: "Đạo huynh, chúng ta đều là Huyền môn, vốn là một nhà, nay sao mỗi người một chủ, chỉ đành làm một trận vậy." Vạn Kiếm Nhất thuộc Đông Vương Công nhất mạch, chính là đại chí tôn thiên địa, cũng là đệ tử Đạo Tổ, có thể

cùng Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt giáo đồng môn học nghệ, bởi vậy Thạch Trung Ngọc Quân mới khách khí như vậy.

Vạn Kiếm Nhất cũng tiến lên chắp tay, hỏi: "Lời Đạo huynh nói cực kỳ đúng, chúng ta đều là những kẻ ứng kiếp, không biết Đạo hữu động phủ ở đâu?" Thạch Trung Ngọc Quân cười nói: "Ta là Tần Hoàn luyện khí sĩ môn hạ của Thông Thiên Thánh Nhân Tiệt giáo, Đạo huynh thân là môn hạ Thiên Đế, vì sao lại cùng một mạch với sư bá Xiển giáo, nhất mực dựa vào Đạo pháp, khi dễ môn sinh Tiệt giáo của ta?" Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Lưỡng quân đối lũy, khó tránh tử thương, vì sao lại nói chúng ta khi dễ môn hạ Tiệt giáo?

Việc này dù có hỏi trước mặt Thánh Nhân, ta cũng đều dựa vào bản sự mà tranh đấu, hà tất phải nói khi nhục?" Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân giận dữ nói: "Tứ Tướng Ma Gia ở Cửu Long Đảo, chẳng phải đã bị chém giết sao?

Sát hại môn đồ hậu bối Tiệt giáo của ta, chẳng phải là khi nhục Tiệt giáo của ta sao?

Kim nhật chúng ta Thập vị Thiên Quân ở đây, ngược lại muốn xem bản sự của các ngươi!" Vạn Kiếm Nhất thấy Thạch Trung Ngọc Quân đã động nộ hỏa, chín vị Thiên Quân phía sau cũng một vẻ khí thế hùng hổ, Vạn Kiếm Nhất biết lần này khó mà khuyên lui đối phương.

Lúc này Khương Tử Nha mở miệng nói: "Chư vị Đạo huynh, Trụ Vương vô đạo, ngư nhục bách tính, thiên hạ sinh linh đồ thán, bách tính dân bất liêu sinh, thiên hạ cùng mong danh chủ, Trụ Vương hợp cai bị diệt, lại vì sao muốn trợ Trụ vi ngược?" Thạch Trung Ngọc Quân ha hả cười lớn, nhân gian tật khổ thì liên quan gì đến những tu đạo chi sĩ này, sinh tử của nhân tộc, trong mắt y căn bản chẳng đáng một lời.

Còn về sự giao thế của triều đại, cũng chẳng phải là chuyện của

mấy đại nhân vật một lời là xong, bởi vậy Khương Tử Nha lấy nhân nghĩa đạo đức mà nói với Thạch Trung Ngọc Quân, ngược lại chỉ sẽ rước lấy sự chê cười.

"Khương Tử Nha, ta trợ Trụ Vương phạt Chu là nghịch thiên hành, vậy hãy thử Thập Tuyệt Trận của ta, xem ai mới là người Thiên Mệnh sở quy!" Thạch Trung Ngọc Quân đẩy Mai Hoa Lộc dưới tọa kỵ, không nói thêm lời nào, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Khương Tử Nha lúc này cũng chỉ có thể vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Vạn Kiếm Nhất, Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Kể từ khi đã như vậy, chúng ta chỉ có thể thủ hạ kiến công phu!

Kim nhật thời thần đã muộn, minh nhật, ta sẽ vào trận thăm dò!" Thạch Trung Ngọc Quân lúc này nhe răng cười nói: "Ta chỉ một trận, chính là trận đầu tiên của Thập Tuyệt Trận, Thiên Tuyệt Trận!

Minh nhật định sẽ ở trong đại trận, đợi Đạo hữu đại giá!" Hai bên tương quan đều cau mày giận dữ nhìn nhau, rồi sau đó lần lượt rút lui, chỉ đợi đến ngày thứ hai vào trận rồi mới phân cao thấp.

Chúng nhân trở về doanh trướng của mình, Vạn Kiếm Nhất hôm nay đã thấy được sự lợi hại của đại trận kia, lúc này căn bản không có manh mối phá trận, hôm nay ở ngoài đại trận, trước trận lưỡng quân, cũng chỉ cứng rắn giữ vững tình thế mà thôi, lúc này đêm khuya tĩnh mịch, Vạn Kiếm Nhất lại phiền muộn.

Một bên khác, trong phủ đệ Văn Thái Sư, lại là một cảnh tượng ca vũ thăng bình vui vẻ.

Khương Tử Nha sau khi trở về đại trướng, vẫn luôn trong lòng bất an, vào đêm khuya đã bái phỏng Vạn Kiếm Nhất.

"Quân sư, đêm khuya như vậy, có việc gì quan trọng sao?" Vạn Kiếm Nhất lúc này cũng không ngủ, đang khổ sở suy nghĩ sách lược

đối địch.

Khương Tử Nha cười nói: "Thừa tướng chẳng phải cũng chưa ngủ sao?

Chuyện Thập Tuyệt Trận kia, quả thực vô cùng gian nan, Thừa tướng có hoàn toàn sách lược rồi sao?" Vạn Kiếm Nhất lắc đầu nói: "Đại trận này là Thông Thiên Giáo Chủ ngẫu nhiên tham ngộ trận pháp mà có được, trong đại trận ẩn chứa vô cùng huyền cơ, tam tài điên đảo, âm dương hỗn loạn, căn bản không biết đông tây nam bắc, dù muốn phá trận, cũng thiên nan vạn nan!" Mười đại tuyệt trận mỗi trận đều bất phàm, trong Thiên Tuyệt Trận có vô cùng thần lôi, dù là trận đầu tiên, cũng không thể dễ dàng phá giải.

Chương 274

"Đạo hữu, vì sao không đi Thiên Đình thỉnh cầu cứu binh?" Khương Tử Nha tâm tư bách biến, hiểu được linh hoạt, Phong Thần chi sự đã được vài vị Thánh Nhân ưng thuận, vậy tự nhiên phải thuận ứng thiên mệnh.

Những đệ tử Tiệt giáo kia dám trái lời Thánh mệnh, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Bởi vậy khi gặp đối thủ không thể địch nổi, Khương Tử Nha lập tức nghĩ đến việc cầu cứu binh.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất lắc đầu nói: "Thiên Đế bệ hạ ban đầu để ta tổng lĩnh Phong Thần, từng nói rõ, dưới cơ duyên, tự sẽ có năng nhân dị sĩ đến trợ trận, nay ta đã có Tử Nha tương trợ, lại có chư vị tướng quân giúp sức, nếu lại thỉnh cứu binh, chẳng phải tỏ vẻ chúng ta quá vô năng sao?" Nhiều tu sĩ như vậy, lại bị mười vị Thiên Quân nho nhỏ ngăn cản, quả thực tỏ vẻ không có bản sự.

Khương Tử Nha lúc này cũng không ngừng gật đầu, Thánh Nhân cũng cần thể diện, nhiều người như vậy mà không đối phó được đối phương, chẳng phải chứng minh Thánh Nhân không có danh tiếng biết người sao?

Vạn Kiếm Nhất và Khương Tử Nha khô tọa không lời, đều đang âm thầm nghĩ xem nên làm thế nào để phá giải Thập Tuyệt Trận.

Lúc này trong đại trướng Thương triều, Văn Thái Sư ha hả cười lớn, hiển nhiên vô cùng vui mừng, có sự trợ giúp của Thập vị Thiên Quân, Tây Kỳ căn bản không đáng lo ngại.

Mười tuyệt trận kia mỗi trận đều bất phàm, trong đó biến hóa vạn thiên, không người nào có thể địch nổi, nay thắng lợi đã nắm chắc

trong tay, Văn Thái Sư không những đã giữ thể diện cho Tiệt giáo, mà ngay cả Thương triều cũng vững như Thái Sơn.

"Cứ như vậy, Tây Kỳ binh bại, chỉ còn là chuyện sớm muộn!" Văn Thái Sư liên tục mời rượu, hiển nhiên vô cùng cao hứng.

Chỉ cần phe Tây Kỳ không thể phá giải Thập Tuyệt Trận, chỉ có thể cố thủ thành Tây Kỳ, khi đó đại quân hợp vây, quân đội Chu triều làm gì còn đường sống.

"Tây Kỳ dù có trăm vạn thiên binh, ngàn vạn mãnh tướng, cũng phải để binh bại như núi đổ!" Thập vị Thiên Quân lần lượt nâng chén, cùng Văn Thái Sư từ xa chạm chén.

Lúc này Diêu Thiên Quân nói: "Muốn Tây Kỳ binh bại, có thể không phí một binh một tốt, trực tiếp đánh lui họ!" Diêu Thiên Quân nói khoác lác, Văn Thái Sư vốn tưởng rằng Diêu Thiên Quân khoác lác về bản sự của mình, nhưng lại thấy vài vị Thiên Quân kia từng người một đều ung dung tự tại, một vẻ quả thật như vậy.

Văn Thái Sư trong lòng chợt động, trước đó binh bại, lương thảo bị đốt, hiện tại chỉ còn tàn binh ở đây, nếu có thể không phí một binh một tốt mà hạ Tây Kỳ, thì chẳng phải là công lao to lớn sao?

"Không biết Diêu Thiên Quân, có thủ đoạn gì?

Có thể thần thông quảng đại đến như vậy?" Văn Thái Sư một vẻ cầu giáo, khiến Diêu Thiên Quân vô cùng mãn ý.

Diêu Thiên Quân cười nói: "Chư vị đang ngồi trong đại trướng trung quân, ta sẽ lập một tòa pháp đàn, quản cho các chủ tướng thành Tây Kỳ từng người một chết đi, cứ như vậy, Tây Kỳ có binh không tướng, tự nhiên sẽ không đánh mà tự phá!" Vài vị Thiên Quân khác lần lượt gật đầu, đều biết bản sự của Diêu Thiên Quân, biết việc này quả thực khả thi.

“Có lao Diêu Thiên Quân, giúp Văn Thái Sư làm phép, giết chết chủ soái Tây Kỳ kia!” Vài vị Thiên Quân lần lượt mở miệng khuyên, Diêu Thiên Quân mặt mày hồng quang vô hạn, cười lớn nói: “Có gì khó, mau chóng theo ta vào Lạc Hồn Trận!” Lạc Hồn Trận do Diêu Thiên Quân chủ trì, là trận pháp tối có thể làm tổn thương hồn phách con người trong vô hình.

Lúc này Văn Trọng vội vàng theo Diêu Thiên Quân vào trận, trong Lạc Hồn Trận, thấy giữa trận có một tòa tế đàn lục giác, phía trên bày một án hương, trên án hương buộc một thảo nhân.

Thảo nhân cao sáu thước, giống như một người trưởng thành, trên đầu thảo nhân thắp ba ngọn hồn đăng, ba ngọn đèn đó tên là Thôi Hồn Đăng.

Dưới chân thảo nhân lại có bảy ngọn đèn, tên là Lạc Phách Đăng, mười ngọn minh đăng lúc này chập chờn, tỏa ra ánh lửa vàng nhạt âm lãnh, nhưng lại có từng tia khí tức âm lãnh từ trên đó thổi phất.

Lúc này Diêu Thiên Quân định viết tên Vạn Kiếm Nhất lên thảo nhân, thế nhưng tên Vạn Kiếm Nhất lại từng chút một phong hóa đi.

Diêu Thiên Quân sững sờ, tên Vạn Kiếm Nhất không thể viết lên trong Lạc Hồn Trận.

“Vạn Kiếm Nhất định có đại thần thông giả che chở, hoặc giả, căn bản không có tên trong danh sách!” Diêu Thiên Quân thấy chư vị đều đang nhìn dưới đài, không kịp suy xét nguyên nhân, lại lần nữa thôi động linh khí, trên đó lại viết xuống một cái tên, “Khương Thượng”!

Khương Thượng văn thao vũ lược, là năng nhân thứ hai trong Tây Kỳ, giết y đi, cũng là một đại công lao.

Diêu Thiên Quân viết tên Khương Thượng lên thảo nhân kia, vung kiếm hành pháp, trên tế đàn lục xích bước cương đạp đấu, kết quyết

niệm chú, một luồng âm phong rít gào, tức thì có một luồng hắc khí tụ tập trên thân thảo nhân.

Lúc này một ngọn hồn đăng, một ngọn phách đăng trên thân thảo nhân đó, đồng thời lập tức tắt đi.

Diêu Thiên Quân thu trường kiếm, hướng thiên địa bái một cái, cười nói: "Ngày hai mươi mốt, Khương Thượng tự tử!" Văn Thái Sư thấy thủ đoạn của Diêu Thiên Quân, trong lòng cũng kinh ngạc như trời người, loại thủ đoạn này, quả thực giết người trong vô hình.

Một đám đại tướng Thương triều lần lượt trong lòng đã định, mỗi người trở về doanh trướng nghỉ ngơi.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất và Khương Thượng vốn đều tĩnh tọa trong đại trướng trung quân, Vạn Kiếm Nhất thấy Khương Thượng vẻ mặt lộ vẻ mệt mỏi, khuyên: "Quân sư, hãy về nghỉ ngơi trước, thật sự không có cách nào, ta sẽ lại đi cầu cứu binh!" Khương Tử Nha lúc này miễn cưỡng cười, xoay người rời đi, trở về doanh trướng của mình.

Vạn Kiếm Nhất đưa mắt tiễn Khương Tử Nha rời đi, tổng cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ, nhưng lại không rõ, lúc này việc phá địch là quan trọng, Vạn Kiếm Nhất cũng chỉ có thể gác lại chuyện này không nhắc tới.

Thế nhưng ngày thứ hai, Vạn Kiếm Nhất lên trướng, Khương Tử Nha lại một mảnh hồn hồn ngạc ngạc, khi tam quân hội nghị, cũng tâm bất tại yên.

Không chỉ Vạn Kiếm Nhất, lần này ngay cả Dương Tiễn, Na Tra và Trương Tiểu Phàm cũng đều nhìn rõ mồn một.

Vạn Kiếm Nhất sau khi thương nghị với các tướng, quyết định treo cao miễn chiến bài, trì hoãn một đoạn thời gian.

Dương Tiễn và Na Tra tuy nhìn ra chỗ không ổn của Khương Tử Nha, nhưng cũng đều không đặt trong lòng, dù sao Thập Tuyệt Trận lợi hại, cũng đều không dám khinh suất thử nghiệm.

Mấy tu sĩ đã chết trước đó, đều là cao thủ, nhưng đều gãy cánh trong Thiên Tuyệt Trận, ai dám khinh suất thử nghiệm.

Vạn Kiếm Nhất quyết định tạm treo miễn chiến bài, muốn dựa vào những gì đã học, tìm cách phá giải Thiên Tuyệt Trận.

Dù không thể một lần phá trừ Thập Tuyệt Trận, chỉ cần có thể phá được một trận, cũng có thể giúp quân sĩ Tây Kỳ đề thăng sĩ khí, thế nhưng Vạn Kiếm Nhất không biết rằng, một âm mưu lại sắp hình thành.

Phía Tây Kỳ đều đang nghiên cứu đối sách, Vạn Kiếm Nhất cùng các tướng lĩnh khổ tâm suy nghĩ.

Đại tướng tiên phong Dương Tiễn, Trương Tiểu Phàm, Na Tra mấy người đều muốn xung trận, nhưng Vạn Kiếm Nhất đã ngăn lại.

Thực lực của những tu sĩ này đều mạnh hơn Vạn Kiếm Nhất, nhưng lại đều nghe Vạn Kiếm Nhất điều động.

Dù sao Vạn Kiếm Nhất trong phương diện đại cục quan đều vượt xa các tu sĩ khác, càng khiến tất cả tu sĩ bội phục.

"Uy lực của Thập Tuyệt Trận không tầm thường, chưa có thắng lợi tuyệt đối thì đừng khinh suất nhập trận!" Vạn Kiếm Nhất mở lời khuyên, không kiến nghị mọi người nhập trận.

Trương Tiểu Phàm riêng tư tìm Vạn Kiếm Nhất, "Thừa tướng, ta muốn trở về Thanh Vân Sơn, thỉnh tổ sư tiền bối giúp phá trận!" Vạn Kiếm Nhất vốn là sư bá của Trương Tiểu Phàm, nhưng hiện tại mang quan chức trong người, Trương Tiểu Phàm cũng chỉ có thể xưng hô như vậy.

Hiện tại Trương Tiểu Phàm đã là Kim Tiên cường giả, Vạn Kiếm Nhất lại chỉ ở Địa Tiên cảnh giới, nhưng Vạn Kiếm Nhất đối mặt với hậu bối đệ tử cường đại hơn mình lại không hề có ý khí nộ.

"Tiểu Phàm, ngươi hãy đến Thanh Vân Tông thỉnh tổ sư tiền bối, ta ở lại đây cầm cự một đoạn thời gian, khi đó chúng ta cùng tổ sư đại phá Thập Tuyệt Trận!" Vạn Kiếm Nhất lúc này cũng không còn cách nào khác, không tìm ra quyết khiếu phá trận, lực sát thương của Thập Tuyệt Trận quá mạnh, vừa tiến vào là hồn phi phách tán, căn bản không dám khinh suất thử nghiệm.

Trương Tiểu Phàm từ biệt Vạn Kiếm Nhất, trực tiếp hướng về Thanh Vân Môn mà đi.

Song Trương Tiểu Phàm chưa kịp bàn bạc cứu binh, thì Khương Tử Nha đã bị Dao Thiên Quân dùng Lạc Hồn Trận câu đi tam hồn thất phách.

Sau hai mươi mốt ngày, Khương Tử Nha tam hồn thất phách đều mất, trong nháy mắt thân tử đạo tiêu.

Lúc này hồn phách của Khương Tử Nha bay thẳng lên Phong Thần Bảng, nhưng lại bị thanh quang bên trong ngăn cản.

Chương 275

Khương Tử Nha không có nơi nào để đi, lúc này lại chưa đến lúc phải chết, vì vậy hồn phách của y bay về hướng Côn Lôn Sơn.

Trong đại quân của Triều Thương, Dao Thiên Quân đã đánh chết Khương Tử Nha, lập tức đi báo công với Văn Thái Sư.

Văn Thái Sư đang mở con mắt thứ ba trên trán, nhìn Khương Tử Nha trên đó như một mảnh vàng, không còn khí tức, tam hồn thất phách ly thể, rõ ràng đã chết.

"Ha ha ha, Khương Thượng đã chết!

Tây Kỳ tất định đại loạn, đây là công lao một mình Dao Thiên Quân!" Văn Thái Sư nhắm con mắt thứ ba trên trán, vẻ mặt tràn đầy hỉ khí.

Nhất thời trong đại quân Triều Thương đều biết tin Khương Thượng thân vẫn, Văn Thái Sư lập tức đại tứ tuyên dương, sai binh lính dưới trướng đi đến thành đầu Tây Kỳ rải tin tức, truyền ra tin Khương Tử Nha đã chết.

Vạn Kiếm Nhất lúc này đang cùng các tướng bàn bạc chuyện này, trước đó cảm thấy Khương Tử Nha có chút hồn bất thủ xá, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã hồn phi phách tán, mất đi sinh tức.

Nhìn thấy giấy không giữ được lửa, bên ngoài quân đội Triều Thương lại đại tứ tuyên dương chuyện này, nhất thời khiến tướng sĩ Chu Triều lòng người hoang mang.

Dù sao người ngồi trong đại trướng, bộ dạng chết chóc, loại pháp thuật này thật sự quá quỷ dị, khiến các tu sĩ khác đều bất an trong

lòng, bởi vì ai cũng không dám chắc, người chết tiếp theo sẽ không phải là mình.

Một số quan cấp thấp thậm chí còn thăm dò cấp trên, quân sư Khương Tử Nha có thật sự thân vẫn hay không.

Mấy ngày qua, Khương Tử Nha một lần cũng không xuất hiện, người của quân đội Triều Thương đều đang la hét trước cửa rằng Khương Tử Nha đã chết, nhưng với tư cách là quân sư, Khương Tử Nha lại không tự mình hiện thân, chứng minh lời đồn của đối phương là giả.

"Chẳng lẽ quân sư thật sự đã chết?

Không thể nào chứ?" "Không thể nào, những thuật sĩ bàng môn tả đạo kia, thần thông quỷ dị, ai biết ngay cả quân sư cường giả đẳng cấp như vậy, cũng trúng kế của đối phương!" Sĩ tốt nghị luận xôn xao, nhất thời sĩ khí càng thêm suy yếu.

Vạn Kiếm Nhất trong đại trướng nhìn thi thể Khương Tử Nha, lúc này Khương Tử Nha đã hồn phi phách tán, có dấu hiệu thân tử.

Na Tra và Dương Tiễn đều là sư điệt của Khương Tử Nha, lúc này thay Khương Tử Nha chỉnh lý y trang.

Dương Tiễn đột nhiên mở miệng nói: "Thân thể sư thúc, vẫn còn hơi ấm!

Sư thúc chắc chắn có thể cứu vãn được!" Dương Tiễn vừa nói xong, Na Tra bên cạnh vội vàng dùng tay thử một cái, quả nhiên thấy trong lồng ngực Khương Tử Nha có dư nhiệt, như có một đoàn lửa, chưa hoàn toàn tắt hẳn.

Vạn Kiếm Nhất hai mắt sáng lên, mở miệng nói: "Nếu Tử Nha có một tuyến sinh cơ, vậy không thể từ bỏ!" Dương Tiễn vội vàng nói: "Ta đi Côn Lôn Sơn Ngọc Hư Cung, thỉnh mấy vị tiên sư ra tay, thật

sự không được thì thỉnh Chưởng Giáo Thiên Tôn!" Vạn Kiếm Nhất lúc này cũng không quản được nhiều, Khương Tử Nha tuy rằng đạo pháp tầm thường, nhưng trong lòng có mưu lược, Kỳ Môn Độn Giáp, bài binh bố trận, mọi thứ đều tinh thông.

"Nhanh đi nhanh về, chúng ta áp trụ đại trận, bảo vệ thi thể Tử Nha!" Vạn Kiếm Nhất vội vàng sai Dương Tiễn đi nhanh, lại triệu Lâm Kinh Vũ, sai y đến Nga Mi Sơn cầu Trường Mi Chân Nhân xuất sơn tương trợ.

Còn về Thiên Đình thượng giới, Vạn Kiếm Nhất không đi kinh nhiễu Đông Vương Công.

Mấy vị binh chia nhiều đường, mỗi người hành động theo kế hoạch, lúc này Chu Võ Vương Cơ Phát cũng biết chuyện trong quân, từ hoàng cung chạy đến, muốn xem tình hình Khương Tử Nha.

"Thừa tướng!

Quân sư hiện tại tình huống như thế nào rồi?" Cơ Phát vẻ mặt quan thiết hỏi.

Vạn Kiếm Nhất vẻ mặt hổ thẹn, mở miệng nói: "Võ Vương, hiện tại không biết rốt cuộc Tử Nha trúng yêu pháp gì, nhưng Tử Nha có một tuyến sinh cơ, Võ Vương đừng quá lo lắng." Hiện nay Cơ Xương đã chết, Cơ Phát liền là chủ tâm cốt của phản Thương, chỉ cần y bình an vô sự, đại quân phản Thương mới có thể tiếp tục tồn tại.

Lúc này Cơ Phát hai mắt đỏ hoe, gật đầu trầm giọng nói: "Thượng phụ cát nhân tự hữu thiên tướng, ta cũng tin tưởng Thượng phụ sẽ bình an vô sự!" Mọi người bàn thảo một trận sau, Cơ Phát lại lần nữa trở về hoàng cung, Vạn Kiếm Nhất thì tiếp tục trấn thủ trung quân đại trướng.

Hồn phách của Khương Tử Nha lúc này đã sớm bay đến Côn Lôn

Sơn, mệnh trung chú định có tam tai cửu nạn, lúc này chỉ là lần đầu tiên thân tử mà thôi.

Lúc này trên Côn Lôn Sơn, Nam Cực Tiên Ông thấy hồn phách Khương Tử Nha phiêu đãng, đại kinh thất sắc, Khương Tử Nha phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến Tây Kỳ giúp Tây Chu phản Thương.

Nhưng hiện tại Triều Thương chưa diệt vong, Khương Tử Nha đã chết trước.

Nam Cực Tiên Ông vội vàng lấy ra một bảo hồ lô, đem hồn phách Khương Tử Nha đựng vào.

Nam Cực Tiên Ông đang muốn quay về Ngọc Hư Cung, thỉnh Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay giúp đỡ, lúc này bên cạnh lại xuất hiện một vị đạo nhân.

"Tiên Ông xin dừng bước!" Nam Cực Tiên Ông nghe lời quay đầu, nhìn người đó, chính là Xích Tinh Tử đạo nhân ở Vân Tiêu Động núi Thái Hoa.

"Đạo huynh đến có chuyện gì?" Nam Cực Tiên Ông và Xích Tinh Tử đều là môn đồ Ngọc Hư, tuy rằng Nam Cực Tiên Ông không nằm trong hàng Thập Nhị Kim Tiên, nhưng y cũng là một vị Phúc Lộc Chân Tiên, không kém Thập Nhị Kim Tiên chút nào.

Lúc này Xích Tinh Tử cười nói: "Ta lần này xuống núi, chính là vì hồn phách của Khương sư đệ trong tay đạo huynh, lão sư có lời, bảo ta mang Khương sư đệ hồi hồn!" Nam Cực Tiên Ông vừa nghe lời này, lập tức biết lão sư nhà mình sớm đã có chuẩn bị, liền trực tiếp giao hồ lô cho Xích Tinh Tử.

Xích Tinh Tử tiếp nhận bảo hồ lô, cùng Nam Cực Tiên Ông từ biệt sau, một đường hướng Tây Kỳ mà đi.

Xích Tinh Tử độn tốc cực nhanh, tung địa kim quang vừa hiện, thần tốc phi thường, trên đường đi vừa hay gặp Dương Tiễn bàn cứu binh, Xích Tinh Tử cùng Dương Tiễn hợp sức, cùng nhau vội vã chạy đến Tây Kỳ.

Trong đại quân Tây Kỳ, Vạn Kiếm Nhất đã sớm dẫn văn võ quan viên ra nghênh tiếp.

Xích Tinh Tử tuy rằng trước đó cũng tranh đoạt vị trí Đế Sư Nhân Hoàng với Đông Vương Công, nhưng hiện tại tam giáo phân tranh ở trước mắt, Vạn Kiếm Nhất lúc đó cũng chưa từng cuốn vào tranh đấu, vì vậy Xích Tinh Tử đối với Vạn Kiếm Nhất cũng không có địch ý.

"Không biết tiên sư tiền bối đến, có thất viễn nghênh!" Vạn Kiếm Nhất lễ số chu toàn, khiến Xích Tinh Tử hài lòng.

Xích Tinh Tử lúc này làm lễ nói: "Bần đạo lần này đến, chính là vì Tử Nha sư đệ, không biết thi thể sư đệ hiện tại đặt ở đâu?" Bên cạnh Na Tra đã dẫn Xích Tinh Tử, "Sư bá, thi thể sư thúc vẫn còn ở phủ trung, xin theo đệ tử!" Một nhóm người vào phủ trung, Xích Tinh Tử kiểm tra một hồi sau, mở miệng nói: "Chuyện này ta đã biết, mọi người không cần kinh hoảng, đây cũng là kiếp nạn của sư đệ, ta tự có biện pháp cứu!" Vạn Kiếm Nhất và mọi người vừa nghe Xích Tinh Tử có biện pháp cứu Khương Tử Nha, nhất thời mọi người liền an tâm không ít, ngay cả Cơ Phát Võ Vương vừa nghe tin cũng sắc mặt chuyển biến tốt đẹp.

"Sư thúc, không biết khi nào có thể cứu Khương sư thúc?" Dương Tiễn bên cạnh vội vàng hỏi, Khương Tử Nha đối với các đệ tử tam đại này rất mực chiếu cố, vì vậy Dương Tiễn cũng kính trọng vị sư thúc thực lực yếu kém này.

Xích Tinh Tử bấm đốt ngón tay, mới mở lời nói: "Hiện tại thời

thần chưa đến, phải đợi đêm nay ba canh giờ mười phần, Tử Nha tự nhiên sẽ bình an vô sự." Vạn Kiếm Nhất lúc này trong lòng đại định, đối với Xích Tinh Tử thi lễ, nói: "Tiên sư viễn giá, ta thân là thừa tướng, lại không cấp tiên sư tiếp phong tẩy trần, thật sự vô cùng hổ thẹn!" Xích Tinh Tử ha ha đại cười nói: "Ta lần này xuống núi vốn là vì kiếp nạn của Tử Nha sư đệ, không cần thừa tướng khách khí, ta là tu chân vũ sĩ, không cần nhiều tục lễ như vậy." Mọi người lần lượt tiến lên, Vạn Kiếm Nhất sai thuộc hạ chuẩn bị chay tịnh, vì Xích Tinh Tử tiếp phong tẩy trần, dù sao ba canh giờ mới cứu Khương Tử Nha, rượu thịt đều không thể sắp xếp.

Xích Tinh Tử tuy rằng đã đoạn tuyệt ngũ cốc, nhưng những thứ lễ tiết thì cũng không thể miễn tục.

Nhất thời đến nửa đêm, thấy đã ba canh giờ, Vạn Kiếm Nhất sai Dương Tiễn đi thúc giục.

Lúc này Dương Tiễn trong phòng Xích Tinh Tử hỏi: "Sư thúc, đã ba canh giờ rồi, khi nào xuất phát?" Xích Tinh Tử lúc này đã thu xếp ổn thỏa, đẩy cửa bước ra, Bát Quái Tử Thụ Tiên Y khoác trên người, tay cầm Âm Dương Kính, một thân tiên khí phiêu phiêu.

"Lập tức xuất phát, tiến về Lạc Hồn Trận!" Xích Tinh Tử đạp mây bay lên, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã đến trước đại trận.

Lúc này mười tòa đại trận vận chuyển không ngừng, từng đạo hắc khí xông thẳng lên trời, Xích Tinh Tử vừa thấy loại trận thế này, trong lòng đại kinh thất sắc.

Nhưng lúc này đã đến trước trận, Xích Tinh Tử cũng không thể nửa đường bỏ cuộc.

Xích Tinh Tử ngự một đám tường vân, dưới chân có hai tòa liên đài thăng lên, nâng y tiến vào Lạc Hồn Trận.

Lúc này trong Lạc Hồn Trận âm phong cuồn cuộn, che sao trốn trăng, trên lục xích cao đài kia, Dao Thiên Quân đang cầm kiếm múa, đầu tóc xõa tung, từng luồng hắc khí từ trên người Dao Thiên Quân cuộn trào ra.

Chương 276

Xích Tinh Tử vừa nhìn thấy Dao Thiên Quân, liền biết đạo thảo nhân trên đài kia chính là mấu chốt.

Lúc này Dao Thiên Quân thi pháp xong, đối với đạo thảo nhân thi lễ, nhưng hồn phách cuối cùng của Khương Tử Nha lại không bị thu đi.

Dao Thiên Quân lại lần nữa cúi đầu, vẫn không động đậy, lúc này ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Xích Tinh Tử trong tay cầm một bảo hồ lô, hồn phách Khương Tử Nha đều đã được đựng vào hồ lô.

Vừa rồi Dao Thiên Quân đã bái mấy bái, hồn phách Khương Tử Nha đều được hồ lô bảo vệ, miệng hồ lô thì bị nút chặt, căn bản không thể thoát ra một chút hồn phách nào.

Nguyên lai pháp thuật của Dao Thiên Quân, chính là câu đi tam hồn thất phách của Khương Tử Nha, chờ đến khi đèn hồn phách trên đạo thảo nhân toàn bộ tắt, chính là lúc Khương Tử Nha thân tử đạo tiêu.

Nhưng hiện tại hồn phách Khương Tử Nha được Xích Tinh Tử dùng hồ lô hộ trụ, căn bản không thể diệt đi, vì vậy Dao Thiên Quân cũng không thể bái chết Khương Tử Nha.

"Nguyên lai Xích Tinh Tử ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ta Dao Thiên Quân lợi hại thế nào!" Dao Thiên Quân gầm lên một tiếng, cầm kiếm tiến lên, cùng Xích Tinh Tử đánh thành một đoàn.

Xích Tinh Tử thì một lòng muốn cướp đạo thảo nhân, chỉ cần đoạt được đạo thảo nhân, có thể khiến Khương Tử Nha phục sinh.

Xích Tinh Tử pháp lực tinh thâm, kiếm thuật cao siêu, Dao Thiên

Quân tự nhiên không phải đối thủ.

Chiến đấu ba năm hiệp, Dao Thiên Quân thấy không địch lại, vội vàng thúc giục Lạc Hồn Trận, trong tay ném ra một nắm hắc sa, nhất thời trong Lạc Hồn Trận hắc vụ mịt mù, tử khí bao trùm.

Xích Tinh Tử không địch lại uy lực đại trận, vội vàng lui về phía sau một bước, thoát ra khỏi đại trận, ai ngờ hai đóa bạch liên dưới chân lại bị bỏ lại trong đại trận.

Xích Tinh Tử thoát khỏi đại trận, biết đại trận lợi hại, hiện tại lại mất bạch liên, không dám mạo hiểm tiến vào trận nữa.

Xích Tinh Tử một đường quay về đại doanh Chu quân, Vạn Kiếm Nhất và Dương Tiễn đón lấy.

"Sư thúc, có cứu được hồn phách Khương sư thúc không?" Dương Tiễn vội vàng hỏi.

Xích Tinh Tử lắc đầu, vẻ mặt thất vọng nói: "Đại trận kia lợi hại, ta suýt chút nữa bị mắc kẹt trong đại trận, hiện giờ chưa cứu được hồn phách Khương sư đệ, ta đi Ngọc Hư Cung, cầu sư tôn ra tay!" Vạn Kiếm Nhất thấy vậy, cũng không còn cách nào, dù sao hiện tại tình huống Khương Tử Nha rất đặc thù, Xích Tinh Tử dùng hồ lô bảo vệ hồn phách Khương Tử Nha, tạm thời không có nguy hiểm.

"Đạo hữu cứ đi đi, chúng ta ở đây cùng Thập Thiên Quân chu toàn!" Vạn Kiếm Nhất không ngăn cản, hiện tại cứu Khương Tử Nha là quan trọng nhất.

Xích Tinh Tử cũng không chút hàm hồ, đã mất mặt trong Lạc Hồn Trận, lúc này tự nhiên phải tìm lại thể diện.

Sứ khai vạn lý tung quang thần độn, Xích Tinh Tử trực tiếp bay về Ngọc Hư Cung.

Sau khi đến chân núi Côn Lôn, Nam Cực Tiên Ông đang đợi Xích

Tinh Tử ở chân núi, thấy Xích Tinh Tử trên đường đi phong trần phác phác, Nam Cực Tiên Ông vội vàng hỏi: "Khương sư đệ có bình an không?" Xích Tinh Tử không ngừng lắc đầu, "Chính là muốn tìm lão sư bàn chuyện này!" Hai vị tu sĩ hoàn thành cuộc gặp gỡ, cùng nhau hướng về Ngọc Hư Cung.

Lúc này Thái Thanh Thánh Nhân đã rời xa Côn Lôn Sơn, tự mình đến Bát Cảnh Cung tu hành, Thông Thiên Giáo Chủ cũng tránh xa hải ngoại, cư trú tại Kim Ngao Đảo, cũng là Bồng Lai Tiên Đảo.

Trước đó Thông Thiên Giáo Chủ đã thỉnh Đông Vương Công ban cho tiên đảo để cư trú, Đông Vương Công cũng hào phóng đồng ý, dù sao có thể phân liệt Tam Thanh mấy lần, Đông Vương Công không thể không đồng ý.

Xích Tinh Tử trong Ngọc Hư Cung, đem chuyện xảy ra ở Chu doanh nguyên nguyên bản bản kể lại cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này vẻ mặt trầm mặc, lâu không nói lời nào, không biết trong lòng nghĩ gì.

Hiện tại Tam Thanh tuy rằng mỗi người một nơi, nhưng lại chưa phân gia, đây cũng là nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn cố kỵ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có tính cách cực kỳ bao che khuyết điểm, biết Khương Tử Nha bị môn đồ của nhị đệ Thông Thiên Giáo Chủ đánh trọng thương, trong lòng lập tức khó chịu.

Những môn đồ của Tiệt Giáo kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn dĩ đã coi thường, hiện tại lại ba lần năm lượt làm thương môn hạ của mình, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

Côn Lôn Sơn Tam Thánh tuy rằng hiện tại chưa phân gia, nhưng ba huynh đệ hiện tại đều đã khai tịch động phủ mới.

Thái Thanh Thánh Nhân ẩn cư Thủ Dương Sơn, trở thành Đại Giáo Chủ Nhân Giáo của mình, Thông Thiên Giáo Chủ thì xin Đông Vương Công ban cho Bồng Lai Tiên Đảo, ở hải ngoại cùng vạn tiên tiêu dao khoái hoạt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì rời khỏi động phủ cũ của Tam Thanh trên Côn Lôn Sơn, lại lần nữa khai tịch một tòa Ngọc Hư Cung, còn động phủ Tam Thanh ban đầu, thì chỉ còn lại mấy đồng tử phụ trách quét dọn.

Xích Tinh Tử trong Ngọc Hư Cung, quỳ trên mặt đất kể lại mọi chuyện một lần, khẩn cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay giúp đỡ.

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn lửa giận bốc cao, mở miệng nói: "Tam giáo chi tranh, chính là thiên số thích nhiên, ta lại không thể xuất thủ, uy lực của Thập Tuyệt Trận vô song, ngươi hãy đi cầu Đại Lão Gia, để Đại Lão Gia cho mượn Thái Cực Đồ, ngươi mang đi phá trận là được!" Xích Tinh Tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn chúc phù, lập tức thân đi xa, thẳng đến Bát Cảnh Cung Thái Thanh Thiên, Huyền Đô Động.

Song lúc này chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư coi giữ Bát Cảnh Cung, thấy Xích Tinh Tử đến, hai người cũng là sư huynh đệ đồng môn, vì vậy đều vô cùng thân thuộc.

"Đạo huynh, Đại sư bá có ở Thái Thanh Thiên không?" Xích Tinh Tử vội vàng hỏi, Huyền Đô vừa nhìn, lắc đầu nói: "Sư tôn không ở Bát Cảnh Cung, mấy ngày trước vừa hay đi Thủ Dương Sơn giảng kinh rồi, sư đệ có chuyện gì sao?" Huyền Đô Đại Pháp Sư kia là đại sư huynh Huyền Môn, đệ tử đầu tiên của Thái Thanh Thánh Nhân, trong Xiển Giáo và Tiệt Giáo, đệ tử đều phải xưng hô một tiếng Đại sư huynh.

Xích Tinh Tử vội vàng kể lại chuyện Khương Tử Nha một lần,

rồi từ biệt Huyền Đô Đại Pháp Sư, trực tiếp hướng về Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Động.

Lúc này Độ Ách Chân Nhân đang ở cùng Thái Thanh Thánh Nhân, thấy Xích Tinh Tử đến, Độ Ách Chân Nhân liền tiên phong nghênh đón.

"Sư huynh, Đại sư bá có ở Thủ Dương Sơn không?" Xích Tinh Tử chạy đến vội vàng, vẻ mặt tràn đầy sốt ruột.

Độ Ách Chân Nhân gật đầu nói: "Sư đệ, gia sư ở phủ trung, mời theo ta!" Độ Ách Chân Nhân dẫn Xích Tinh Tử vào động phủ, Xích Tinh Tử hành lễ, vội vàng quỳ trên mặt đất khóc lóc kể lể, đem mọi chuyện từ đầu đến cuối giảng giải một lần.

"Xin Đại sư bá vì đệ tử làm chủ, cứu tính mạng Khương sư đệ, đừng để y gặp phải vô vọng chi tai!" Xích Tinh Tử khóc cầu liên liên, Thái Thanh Thánh Nhân cũng chỉ có thể tùng khẩu.

"Thôi đi, Khương Thượng mệnh không nên tuyệt, cần phải giúp Chu Triều phạt Thương, Thái Cực Đồ ngươi cứ mang đi sử dụng đi!" Thái Thanh Thánh Nhân lấy Thái Cực Đồ ra, bảo Xích Tinh Tử cầm đi tự dùng.

Xích Tinh Tử vội vàng bái tạ, thu lấy Thái Cực Đồ, một đường vội vàng chạy về thành Tây Kỳ.

Độ Ách Chân Nhân nhìn Thái Thanh Thánh Nhân, tự từ khi Thái Thanh Thánh Nhân chủ động dọn đến Thủ Dương Sơn, Độ Ách Chân Nhân đã ý thức được mọi chuyện không đúng.

Hiện tại thấy ba vị Thánh Nhân tương tranh, vì các đệ tử môn hạ của mình mà mưu tính, Độ Ách Chân Nhân trong lòng có chút lo lắng.

Thái Thanh Thánh Nhân cũng vô nại, trong lòng biết ba huynh đệ sau này e rằng không thể nào đồng lòng nữa, trên Côn Lôn Sơn, ba

huynh đệ cũng khó mà tụ họp.

Thái Thanh Thánh Nhân ai thán một tiếng, liền tự mình bế quan trong động phủ.

Còn về Xích Tinh Tử, mượn được Thái Cực Đồ, tự nhiên mãn tâm hoan hỉ, cho rằng lúc này đã thành công!

Sau khi quay về thành Tây Kỳ, mọi người vội vàng đón lấy Xích Tinh Tử.

Lúc này Trương Tiểu Phàm cũng từ Thanh Vân Sơn trở về, thỉnh được Thanh Vân Môn Khai Sơn Tổ Sư Thanh Vân Tử, một đường đi cùng với Đạo Huyền Chân Nhân.

Hiện tại Xích Tinh Tử trở về, thấy Xích Tinh Tử vẻ mặt hỉ sắc, mọi người cũng đều có biểu tình hoan hỷ.

Chương 277

"Sư bá vẻ mặt hỉ sắc như vậy, chắc chắn chuyện này đã thành, Khương sư thúc định nhiên có cứu rồi!" Na Tra có tính khí nóng nảy, thấy Xích Tinh Tử về, cũng vui mừng theo.

Xích Tinh Tử cười nói: "Lần này ta từ Đại sư bá mượn được Thái Cực Đồ, ta ngược lại muốn xem, Dao Thiên Quân kia có thủ đoạn gì!" Lúc này Vạn Kiếm Nhất cũng trong lòng an định, danh tiếng của Thái Cực Đồ cũng đã từng nghe nói, Phủ Khai Thiên Thần chia thành ba, trong đó một kiện Tiên Thiên Chí Bảo chính là Thái Cực Đồ.

Ngay cả khi vừa mới đến Hồng Hoang Thế Giới, Vạn Kiếm Nhất đối với Thái Cực Đồ cũng vô cùng rõ ràng.

"Không biết tiên sư khi nào sẽ đi phá trận?" Vạn Kiếm Nhất trong lòng cũng sốt ruột, lo lắng có sự cố xảy ra, vì vậy rất muốn nhanh chóng cứu Khương Tử Nha.

Nói xong một lúc, Xích Tinh Tử lại bình tĩnh lại, mở miệng cười nói: "Chư vị chớ hoảng, hồn phách Khương sư đệ trong bảo hồ lô của ta, sẽ không có thất thoát, lần này phải đợi ba canh giờ, rồi lại đi phá trận!" Xích Tinh Tử vừa nói xong, mọi người cũng đều an phận lại, hiện tại là ban ngày, còn phải đợi mấy canh giờ nữa.

Lúc này Thanh Vân Tử cũng vừa đến, Vạn Kiếm Nhất dẫn Thanh Vân Tử, Đạo Huyền từng người giới thiệu, dù sao Vạn Kiếm Nhất tuy là thừa tướng Tây Kỳ, nhưng cũng là một thành viên của Thanh Vân Môn, vì vậy không thể lãnh đạm với vị tổ sư Thanh Vân Tử này.

Lúc này Đông Vương Công đang ngồi định trên Thiên Đình, đối với Trường Mi Chân Nhân bên cạnh nói: "Hiện tại quân đội Tây Kỳ bị ngăn trở, uy lực của Thập Tuyệt Trận không tầm thường, ngươi hãy

đi đến thành Tây Kỳ, giúp Vạn Kiếm Nhất phá trận là được!" Trường Mi Chân Nhân lĩnh mệnh, cùng với Liên Sơn Đại Sư bên cạnh, Bạch Mi Hòa Thượng của Phật môn, ba người cùng ngự tường vân hướng về Tây Kỳ.

Trường Mi Chân Nhân trên đường đi, suy nghĩ chuyện Phong Thần không phải là tranh đấu giữa các tiên nhân sao, vì sao lại phải mượn tay phàm nhân?

Những chuyện này Trường Mi Chân Nhân không hề biết, dù sao thời gian ở Hồng Hoang Thế Giới quá ngắn, y vẫn luôn trong quá trình tu hành, sự so kè giữa mấy vị Thánh Nhân, cũng sẽ không dễ dàng nói cho đệ tử nghe.

Vì vậy mâu thuẫn giữa mấy vị Thánh Nhân, kỳ nhân căn bản không rõ ràng, Phong Thần Lượng Kiếp, không chỉ là vấn đề thể diện, mà còn là tranh giành khí vận, tranh chấp Phật Đạo.

Đông Vương Công phái Trường Mi Chân Nhân đến chi viện Vạn Kiếm Nhất, đồng thời cũng để Vạn Kiếm Nhất vào lúc nửa đêm ba canh giờ, tiễn Xích Tinh Tử lần nữa ra trận, tiến về Lạc Hồn Trận đối phó Dao Thiên Quân.

Dao Thiên Quân lúc này đã sớm ở trong đại trận chờ đợi, vẫn xõa tóc cầm kiếm, đang ở tế đàn thi pháp, hy vọng có thể nhanh chóng chú chết Khương Tử Nha!

Song bảo hồ lô trong tay Xích Tinh Tử là một kiện linh bảo lợi hại, bảo vệ hồn phách Khương Tử Nha kín kẽ, Dao Thiên Quân cũng căn bản không có cách nào.

Lúc này Dao Thiên Quân trong đại trận liên tục thi triển pháp thuật, trong Lạc Hồn Trận cuồn cuộn tràn ngập sát khí ngút trời.

Thấy Xích Tinh Tử lần nữa xông vào trận, trong mắt Dao Thiên

Quân tràn đầy lửa giận, từ khi xuất đạo đến nay, chưa từng có ai dám coi thường mình, ba lần năm lượt cứ thế ra vào đại trận.

Các tiên Dao Thiên Quân thấy Xích Tinh Tử lại muốn đoạt đạo thảo nhân, trong mắt lửa giận hừng hực, lúc này Dao Thiên Quân cũng không đi bái đạo thảo nhân nữa, giơ tay đánh ra một đạo kiếm quang.

"Xích Tinh Tử, ngươi thật có đảm lượng, hôm nay ta sẽ khiến ngươi có đi mà không có về, hồn phi phách tán!" Dao Thiên Quân vung kiếm, hổ bộ long hành.

Lúc này Xích Tinh Tử biết lợi hại, sớm đã mở Thái Cực Đồ ra, thấy kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo uy lực vô cùng, vạn trượng kim quang chiếu rọi sơn hà đại địa, phân thanh trọc, định âm dương.

Xích Tinh Tử vừa chuyển Thái Cực Đồ, vầng quang đầy trời biến thành một chiếc cầu vàng, trực tiếp vươn vào trong đại trận.

Dao Thiên Quân vốn đã rời khỏi tế đàn, muốn cùng Xích Tinh Tử giao đấu, ai ngờ Xích Tinh Tử vừa đứng lên kim kiều, kim kiều liền cuộn lại, trực tiếp đưa Xích Tinh Tử lên tế đàn.

Xích Tinh Tử đắc ý đại cười, đưa tay tóm lấy đạo thảo nhân, lại lần nữa đứng trên kim kiều, xoay người muốn bỏ đi.

Thái Cực Đồ vô cùng huyền diệu, ra vào đại trận không hề vướng mắc, mặc cho Dao Thiên Quân trận pháp thần võ, nhưng cũng không thể giam cầm được Thái Cực Đồ.

Lúc này thấy Xích Tinh Tử sắp ngự Thái Cực Đồ chạy trốn, Dao Thiên Quân giơ tay ném một đấu hắc sa lên không trung.

Hắc sa kia chính là thần vật lần trước đã đánh bay Xích Tinh Tử, không kém Vạn Lý Lạc Hồn Sa của Hồng Vân Lão Tổ chút nào.

Xích Tinh Tử đại kinh thất sắc, biết hắc sa lợi hại, vội vàng dùng Thái Cực Đồ che chắn, đồng thời tung thân chạy trốn ra ngoài đại

trận.

Song Thái Cực Đồ là chí bảo của Thánh Nhân, Xích Tinh Tử căn bản chưa luyện hóa, lúc này bị hắc sa kia cuốn một cái, Xích Tinh Tử lại khó mà vận dụng được nó.

Điều khiến Xích Tinh Tử càng thêm chấn kinh, không có Thái Cực Đồ hộ thân, ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn.

Thấy vậy, Xích Tinh Tử hồn phi phách tán, vội vàng thi triển Tung Địa Kim Quang, chạy thoát ra ngoài Lạc Hồn Trận.

May mắn Xích Tinh Tử độn thuật ngũ tinh rất hành, chạy thoát đến trong đại quân Tây Kỳ, Vạn Kiếm Nhất vội vàng đón lấy.

Mọi người thấy Xích Tinh Tử hồn bất thủ xá, mặt mày như vàng đất, từng người trong lòng không khỏi đắn đo.

"Sư bá!

Lúc này thế nào rồi?" Na Tra sốt ruột, đi tiên phong hỏi.

Xích Tinh Tử lúc này mới ấp a ấp úng nói: "Hồn phách Khương sư đệ đã đoạt lại, nhưng Thái Cực Đồ lại rơi vào Lạc Hồn Trận, hiện giờ đã mất bảo bối của Đại sư bá, làm sao bây giờ đây!" Vạn Kiếm Nhất lúc này cũng không còn cách nào, không ngờ Xích Tinh Tử lại để Thái Cực Đồ bị mắc kẹt trong Lạc Hồn Trận.

Đó là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, là bảo bối trấn nhà của Thái Thanh Thánh Nhân, không thể để mất.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất với tư cách là thủ não đại quân, mở miệng nói: "Sự đã đến nước này, hãy cứu Quân sư tỉnh lại trước đã!" Hiện tại Thái Cực Đồ đã bị người ta lấy đi, ở đây cũng không có tác dụng.

Xích Tinh Tử cũng áp chế tâm thần, lấy đạo thảo nhân ra, bên

trong chính là nhị hồn thất phách của Khương Tử Nha.

Nguyên lai Dao Thiên Quân tụ hồn phách Khương Tử Nha vào trong đạo thảo nhân, nếu tam hồn thất phách Khương Tử Nha đều bị câu đi, thì hoàn toàn không còn cơ hội sống sót.

Lúc này Xích Tinh Tử đem toàn bộ hồn phách Khương Tử Nha thu vào hồ lô, một nhóm người đến phủ đệ Khương Tử Nha, lúc này Khương Tử Nha được mấy đồng tử trông nom, cũng không hề khí tuyệt.

Xích Tinh Tử thi pháp, đem những hồn phách tán lạc kia một lần nữa tổ hợp lại, cùng lúc đánh vào Nê Hoàn Cung của Khương Tử Nha.

Lúc này Khương Tử Nha trong khoảnh khắc đã thanh tỉnh, mở mắt ra, Khương Tử Nha nhìn thấy mọi người vây quanh, còn có sư huynh Xích Tinh Tử.

Khương Tử Nha hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Vừa tỉnh dậy, đã thấy mọi người vây quanh giường của ta?" Nguyên lai Khương Tử Nha căn bản không biết chuyện hồn du thiên ngoại, chỉ coi đó là một giấc mộng lớn mà thôi.

Xích Tinh Tử mới đem tất cả mọi chuyện lần nữa giảng giải một lần, Khương Tử Nha liền phiên nhiên tỉnh ngộ, nếu không có Xích Tinh Tử tương trợ, e rằng hiện tại Khương Tử Nha đã nhập vào Lục Đạo Luân Hồi.

Khương Tử Nha lúc này vội vàng cúi mình tạ ơn Xích Tinh Tử, "Nếu không có đạo huynh tương trợ, e rằng ta đã mệnh tang Hoàng Tuyền, đạo huynh hãy nhận ta một bái!" Xích Tinh Tử miễn cưỡng cười nói: "Sư đệ không cần khách khí, chúng ta là đồng môn chi nghị, tự đương thủ vọng tương trợ, hiện giờ lại mất Thái Cực Đồ, ta

ngược lại không biết làm sao hướng chưởng giáo Đại sư bá giao đại!" Lúc này Vạn Kiếm Nhất an ủi nói: "Tiên sư hà tất lo lắng, chúng ta chí thành thành, chỉ cần đoàn kết nhất trí, Thập Tuyệt Trận kia lại há có thể ngăn cản bước đường của chúng ta?

Trụ Vương vô đạo, sớm muộn gì cũng phải phúc diệt vạn lý giang sơn!" Xích Tinh Tử được Vạn Kiếm Nhất an ủi, cũng đành phải tạm thời buông lỏng tâm.

Mọi người đang nghị luận, bên ngoài có Dương Tiễn vội vàng tiến vào thông báo, "Hoàng Long Chân Nhân ở Ma Cô Động núi Nhị Tiên Sơn đã đến ngoài đại trướng!" Vạn Kiếm Nhất nghe lời vội vàng nói: "Mau thỉnh!" Mọi người vội vàng ra trung quân đại trướng, mấy ngày nay có không ít đạo hữu đến giúp đỡ, vì vậy Vạn Kiếm Nhất cũng không thể đãi man đối phương.

Vạn Kiếm Nhất nghênh đón Hoàng Long Chân Nhân, Vạn Kiếm Nhất cười nói: "Đạo huynh đại giá, có thất viễn nghênh!" Hoàng Long Chân Nhân nhìn Xích Tinh Tử, Khương Tử Nha đều ở đó, đây đều là sư huynh đệ đồng môn, cũng không khách khí, đối với Vạn Kiếm Nhất chắp tay thi lễ.

Hoàng Long Chân Nhân thấy Khương Tử Nha vô dạng, nói: "Chúng ta đang đến giúp Tây Kỳ phá Thập Tuyệt Trận, các sư huynh đệ khác lát nữa sẽ đến, ta đi trước một bước!" Vạn Kiếm Nhất nghe có Xiển Giáo tiên nhân đến trợ trận, liền an tâm không ít.

"Như vậy thì Thập Tuyệt Trận tất định bị phá không nghi ngờ!

Chương 278

Nhanh nhanh phân phó tiên đi, chú tạo tế đàn, nghênh tiếp chư vị tiên sư!" Vạn Kiếm Nhất vừa phân phó xong, không lâu sau có một tòa tế đàn được bố trí xong.

Tế đàn rộng lớn vô cùng, đủ để dung nạp trăm người, chuyên môn làm để nghênh tiếp chư vị đệ tử Xiển Giáo.

Thoáng chốc, lại có trận trận tường thụy chi khí truyền đến, mọi người từ bên cạnh nhìn đi, thấy nhiều tiên gia lần lượt đến.

Quảng Thành Tử ở Đào Nguyên Động núi Cửu Tiên Sơn.

Thái Ất Chân Nhân ở Kim Quang Động núi Càn Nguyên Sơn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn ở Vân Tiêu Động núi Ngũ Long Sơn.

Từ Hàng Đạo Nhân ở Lạc Già Động núi Phổ Đà Sơn.

Đạo Hạnh Thiên Tôn ở Ngọc Ốc Động núi Kim Đình Sơn.

Cụ Lưu Tôn ở Phi Vân Động núi Giáp Long Sơn.

Phổ Hiền Chân Nhân ở Bạch Hạc Động núi Cửu Cung Sơn.

Thanh Hư Đức Quân ở Tử Dương Động núi Thanh Phong Sơn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở Kim Hà Động núi Ngọc Tuyền Sơn.

Linh Bảo Đại Pháp Sư ở Nguyên Dương Động núi Không Động Sơn.

Mấy vị đệ tử Xiển Giáo vừa đến, cộng thêm Hoàng Long Chân Nhân, Xích Tinh Tử, lần này Xiển Giáo hầu như khuynh sào xuất.

Có nhiều Xiển Giáo Chân Tiên đến trợ trận như vậy, Vạn Kiếm

Nhất tự nhiên vô cùng cao hứng.

Dẫn mọi người ngồi định trên cao đài, Quảng Thành Tử hỏi: "Thừa tướng thượng thừa thiên mệnh, hạ ứng dân tâm, không biết khi nào có thể phá Thập Tuyệt Trận đây?" Vạn Kiếm Nhất nghe lời cau mày, tự nhiên không thể phá Thập Tuyệt Trận, dù sao Tây Kỳ một phương đã bị vây khốn lâu như vậy, nếu có biện pháp, thì chẳng phải đã phá trận từ sớm rồi sao?

Cần gì phải đợi viện quân?

Lúc này Vạn Kiếm Nhất nhìn các vị Kim Tiên, lại không biết nên nói gì.

Vạn Kiếm Nhất thấy các vị đều đang nhìn mình, cũng chỉ có thể cười nói: "Tại hạ tu hành còn nông cạn, pháp lực không đủ, lúc này phương pháp phá giải Thập Tuyệt Trận, phải trông cậy vào chư vị tiên sư!" Vạn Kiếm Nhất vừa nói xong, lại đẩy vấn đề ngược lại cho Quảng Thành Tử.

Nếu Quảng Thành Tử có bản lĩnh đó, e rằng đã phá giải Thập Tuyệt Trận từ sớm.

Nhưng hiện tại bị Vạn Kiếm Nhất nói vậy, trước mặt nhiều tu sĩ như thế, Quảng Thành Tử đại diện cho Xiển Giáo đã có hơn mười vị hữu đạo Chân Tiên.

Nếu nhiều người như vậy đều không thể phá trừ Thập Tuyệt Trận, thì chẳng phải sớm đã làm mất mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?

Như vậy, Quảng Thành Tử cũng chỉ có thể nói: "Khu khu Thập Tuyệt Trận, chỉ là kỹ xảo mạt của đệ tử Tiệt Giáo, đợi ta đi phá trận!" Quảng Thành Tử trước đó cùng tu sĩ Thiên Đình tranh giành vị trí Đế Sư, đã bị tu sĩ dưới trướng Đông Vương Công đánh chạy hai lần.

Mấy năm nay Quảng Thành Tử vẫn luôn tiềm tu đạo pháp, thực lực ngày càng cao thâm, ngay cả hiện tại chưa đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng Quảng Thành Tử là cường giả mạnh nhất trong cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong mắt Quảng Thành Tử, y có thể quét ngang cường giả đồng cấp.

Khu khu Thập Tuyệt Trận, khẳng định cũng không cản được bước chân của Quảng Thành Tử.

Xích Tinh Tử ở bên cạnh liên tục ra hiệu cho Quảng Thành Tử, nhưng chuyện đã đến nước này, Quảng Thành Tử cũng không còn đường lui.

Quảng Thành Tử thấy Xích Tinh Tử ra hiệu, trong lòng tuy có chút bồn chồn, nhưng cũng chỉ có thể cẩn thận.

Trương Tiểu Phàm, Thanh Vân Tử bên cạnh đều vẻ mặt tươi cười, muốn xem bản lĩnh của Quảng Thành Tử.

Nếu Thập Tuyệt Trận dễ phá đến vậy, thì sẽ không phải đợi nhiều tu sĩ Xiển Giáo đến.

"Quảng Thành Tử và thành viên Thiên Đình có chút hiềm khích, lần này khẳng định sẽ nhân cơ hội đàn áp phe Thiên Đình." Thanh Vân Tử khán trứ Quảng Thành Tử đương tiên tẩu hướng Thập Tuyệt Trận, tâm lý hữu kế giác.

Thanh Vân Tử dù sao cũng là thế hệ thiên kiêu, có thể trở thành Khai Sơn Tổ Sư của Thanh Vân Môn, chứng tỏ tư chất và thực lực không tầm thường.

Sau khi đến Hồng Hoang Thế Giới, Thanh Vân Tử cũng tốc độ đột phá nhanh chóng, ngay cả thời gian ngắn, nhưng cũng đã là cường giả Đại La Kim Tiên, nếu cho đủ thời gian, không phải không có khả năng

thành Chuẩn Thánh, thậm chí cảnh giới cao thâm hơn.

Một nhóm tu sĩ đến trước Thập Tuyệt Trận, trận đầu tiên chính là Thiên Tuyệt Trận, lúc này Quảng Thành Tử vừa thấy Thiên Tuyệt Trận, lập tức trong lòng không định.

Hiện tại chưa tiến vào trong đại trận, ở bên ngoài nhìn thấy lôi thanh cuồn cuộn, điện phong lôi cuồng, đầy trời ngân xà loạn vũ, bốn phía một mảnh oanh minh.

Quảng Thành Tử đang chần chừ không tiến, trên trời hạ xuống một đạo tường vân, "Đạo huynh khoan đã!" Người đó một thân tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một can Phương Thiên Họa Kích, chính là môn hạ Ngọc Hư, tên là Đặng Hoa, là người có danh trên Phong Thần Bảng.

Quảng Thành Tử vừa thấy Đặng Hoa đến, tự nhiên biết đó là sư huynh đệ nhà mình.

Đặng Hoa mở miệng nói: "Chư vị sư huynh, ta phụng sư mệnh, đến phá Thập Tuyệt Trận!" Đặng Hoa nói năng hùng hồn, lại không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sai y đến trước trận để chịu chết.

Quảng Thành Tử cũng không rõ sâu cạn, từng người đều hưng phấn.

"Nếu có sư đệ phụng mệnh, định có thể phá Thập Tuyệt Trận!" Quảng Thành Tử tự tin đại tăng, lúc này trong Thiên Tuyệt Trận, Thạch Trung Ngọc Quân cầm Kim Giản, hét lớn ngoài đại trận: "Môn hạ Ngọc Hư, ai dám hội Thiên Tuyệt Trận của ta!" Lúc này Đặng Hoa tiến lên, Phương Thiên Họa Kích chỉ vào Thạch Trung Ngọc Quân, gầm lên giận dữ: "Đừng có xương cuồng, ta Đặng Hoa đến hội!" Đặng Hoa ngự vân đầu, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, cùng Thạch Trung Ngọc Quân chiến đấu thành một chỗ.

Thạch Trung Ngọc Quân quát: "Kẻ nào?

Dám hội trận này của ta?" Đặng Hoa cười lạnh nói: "Ta chính là Đặng Hoa môn hạ Ngọc Hư, ngươi lại không nhận ra ta?

Hôm nay phụng sư mệnh, muốn phá Thiên Tuyệt Trận của ngươi!" Thạch Trung Ngọc Quân gầm gừ nói: "Không biết sống chết, hôm nay ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn!" Hai người trong nháy mắt đấu vào một chỗ, đánh đến phong sinh thủy khởi, Phương Thiên Họa Kích múa thành một đoàn hàn quang, Kim Giản kia cũng tựa một con giao long.

Đặng Hoa tuy võ nghệ không tầm thường, nhưng cũng không thể đánh hạ Tần Hoàn, Thạch Trung Ngọc Quân thấy dây dưa với Đặng Hoa không dứt, liền ném Kim Giản trong tay lên không trung, trong nháy mắt hóa thành một con Kim Long, tấn công Đặng Hoa.

Thạch Trung Ngọc Quân lúc này quay người bỏ đi, trực tiếp trở lại trong Thiên Tuyệt Trận.

Đặng Hoa thi triển Phương Thiên Họa Kích, đánh lui Kim Long kia, lúc này ngự tường vân, tam hoa ngũ khí cuồn cuộn dâng lên, hình thành một mảnh vân hà, bảo hộ Đặng Hoa bên trong.

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân tiến vào đại trận, tiên phong lên cao đài, tế đàn cao khoảng ba thước, hình lục giác, giữa đài có đặt một bàn án, trên án đặt hai ngọn minh đăng, ba khối lệnh bài.

Chờ Đặng Hoa tiến vào trong đại trận thì, Thạch Trung Ngọc Quân thi pháp xong, lay động một khối lệnh bài, ném lên không trung, nhất thời hóa thành vô cùng lôi thanh.

Lôi thanh vừa vang, có công hiệu tán hồn đoạt phách.

Chương 279

Đặng Hoa nhất thời bị lôi thanh chấn nhiếp, hồn hồn ngạc ngạc phản ứng không kịp, lúc này Tần Hoàn hạ trận, trực tiếp chém đầu Đặng Hoa, mang ra ngoài đại trận.

Thạch Trung Ngọc Quân cầm đầu lâu máu chảy đầm đìa, đại cười nói: "Ai dám hội Thiên Tuyệt Trận của ta!" Nhất thời ngay cả Quảng Thành Tử cũng trong lòng sợ hãi, không dám khinh suất tiến trận thử một lần.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất thấy Đặng Hoa đã chết, trong lòng cũng không còn tính toán gì nữa, nếu không thể phá trận, một phương bị giết thì ngược lại sẽ làm suy yếu sĩ khí của phe mình.

Vạn Kiếm Nhất ra lệnh quân rút lui, không còn cho Quảng Thành Tử mạo hiểm tiến trận nữa.

Quảng Thành Tử lúc này cũng bình tĩnh lại, không dám ý khí dụng sự, chỉ có thể nhân cơ hội bước xuống đài.

Mọi người quay về đại trướng, chờ đợi bàn bạc chuyện phá trận.

Lúc này đang khi mọi người bàn bạc, trên không trung một trận tường vân phiêu đãng, mọi người nghe thấy tiếng, nghe được một khúc thơ ngắn.

"Một trời tường thụy quang dao duệ, Mãn thiên tường vân phi bất triệt.

Lộc minh không nội cửu nghiệt thanh, Tử chi sắc tú thiên tằng diệp.

Trung môn hiện xuất chân nhân tướng, Cổ quái dung nhan nguyên tự biệt.

Thần vũ nghê hồng thấu hán tiêu, Yêu huyền bảo kiếm vô sinh diệt.

Linh Thứu Sơn hạ hào nhiên đăng, Thời phó Bàn Đào tăng thọ vực.” Mọi người vừa nghe, liền biết đó là Nhiên Đăng Đạo Nhân ở Viên Giác Động núi Linh Thứu Sơn đã đến.

Thân phận Nhiên Đăng Đạo Nhân đặc thù, lúc này một chúng môn nhân Xiển Giáo lần lượt tiến lên nghênh tiếp.

Nhiên Đăng là nhân vật cùng bối phận với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng lại bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy, lấy lễ đệ tử mà thị phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo, cũng phần lớn được Nhiên Đăng Đạo Nhân giáo đạo, dù sao Nhiên Đăng Đạo Nhân đạo pháp cao thâm, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại để y làm Phó Giáo Chủ, chuyện dạy đồ đệ tự nhiên do Nhiên Đăng gánh vác.

Vì vậy Nhiên Đăng trông có vẻ cùng bối phận với Thập Nhị Kim Tiên, nhưng các môn nhân Xiển Giáo này đều phải xưng hô một tiếng lão sư.

Quảng Thành Tử vừa đến, tham bái, Quảng Thành Tử hỏi: “Không biết lão sư cũng đã đến đây sao?” Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói: “Chư vị đạo hữu đã nhanh hơn ta một bước, ta cũng đến giúp Tây Kỳ phá Thập Tuyệt Trận!” Nhiên Đăng Đạo Nhân chính là phụng mệnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến đây phá trừ Thập Tuyệt Trận.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất mở miệng cười nói: “Chu Triều thượng thừa thiên mệnh, được chư vị tiên sư giúp đỡ, hà sầu không thể binh tiến Triều Ca!” Quảng Thành Tử cũng ở bên cạnh cười nói: “Hiện nay lão sư đã đến, chúng ta chính hảo có thể lại phá Thập Tuyệt Trận!” Vừa rồi Đặng Hoa chết trong đại trận, đã khiến đệ tử Xiển Giáo cảm thấy mất mặt, hiện tại có Nhiên Đăng Đạo Nhân chống lưng như vậy,

tự nhiên phải nhanh chóng tìm lại thể diện.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân cười nói: "Hạ chiến thư!

Ba ngày sau, đại phá Thập Tuyệt Trận!" Vạn Kiếm Nhất lúc này hân hỷ không thôi, Nhiên Đăng Đạo Nhân là cường giả cấp Chuẩn Thánh, Nhiên Đăng trong nội bộ Xiển Giáo là cấp Phó Giáo Chủ, thân phận địa vị, cũng chính là sự thể hiện trực tiếp của thực lực.

Nhìn mức độ trọng thị của các tiên Xiển Giáo đối với Nhiên Đăng Đạo Nhân, Vạn Kiếm Nhất cũng biết Nhiên Đăng Đạo Nhân tất định có chỗ hơn người.

Sau khi Vạn Kiếm Nhất phái người đi hạ chiến thư, trong trận doanh Triều Thương cũng một trận xôn xao.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân đã đến!" Văn Trọng nhìn chiến thư đối phương hạ, trong nháy mắt kinh hãi.

Văn Thái Sư truyền chiến thư cho mười vị Thiên Quân, bảo từng người xem xét.

Cuối cùng ngay cả Thân Công Báo cũng đã xem qua một lần, trong lòng cũng không yên.

Người có danh, cây có bóng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thành danh vào thời kỳ Hồng Hoang sơ kỳ, tuy rằng hiện tại cũng chỉ là một cường giả Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với các Đại La Kim Tiên trước mắt, y lại có đủ cảm giác ưu việt.

Không cần vung tay cũng có thể đánh chết, hoàn toàn nghiền ép không có bất kỳ vấn đề gì.

"Hừ, Nhiên Đăng Đạo Nhân lợi hại, nhưng Thập Tuyệt Trận của ta cũng không phải ăn chay, khi đó trong đại trận gặp nhau một phen, không biết thắng bại!" Thạch Trung Ngọc Quân hôm nay giết Đặng

Hoa, tự tin đại tăng, ngay cả khi gặp Nhiên Đăng Đạo Nhân, y thi vi Thiên Quân bố hạ Thập Tuyệt Trận, nhưng cũng không sợ Nhiên Đăng chút nào.

Mười vị Thiên Quân lúc này cũng không dám coi thường, lần lượt tiến vào trong đại trận, muốn sớm chuẩn bị, chống cự công kích của Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Lúc này Tây Kỳ một phương đang bàn bạc chuyện phá trận, trên không trung lại lần nữa hạ xuống từng đóa tường vân, chính là viện binh từ Thiên Đình.

Trường Mi Chân Nhân, Liên Sơn Đại Sư, cùng mấy vị cao thủ liên minh.

Điều này không chỉ vì phá Thập Tuyệt Trận, đồng thời cũng vì Vạn Kiếm Nhất mà chống lưng.

Đông Vương Công để Vạn Kiếm Nhất đến chủ trì Phong Thần, nhưng trong đại quân Chu Triều, ngược lại đệ tử Xiển Giáo đông đảo, nhân lực của Thiên Đình một phương vô cùng hạn chế.

Cũng là Trương Tiểu Phàm của Thanh Vân Môn, Lục Tuyết Kỳ, Lâm Kinh Vũ, Tề Kim Thiền của Nga Mi Sơn, Tề Linh Vân tỷ muội và mấy đệ tử.

Nhưng hiện tại Thanh Vân Tử, Đạo Huyền, Trường Mi Chân Nhân, Liên Sơn Đại Sư, Kim Đỉnh Đạo Nhân, sau khi các cao thủ này đến, thực lực của Thiên Đình một phương cũng đại tăng.

Trường Mi Chân Nhân là cường giả Chuẩn Thánh, thực lực không kém Nhiên Đăng Đạo Nhân chút nào, Trường Mi Chân Nhân ở Hồng Hoang Thế Giới thời gian ngắn ngủi, tiềm lực của y có thể nói là vô cùng lớn.

Liên Sơn Đại Sư, Kim Đỉnh Đạo Nhân, Thanh Vân Tử, từng

người cũng đều có thực lực không tệ, đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những cường giả dị thế giới này, trong hoàn cảnh linh khí khô kiệt bị áp chế quá lâu, vì vậy sau khi đến Hồng Hoang, đều sẽ có một sự đột phá mãnh tiến, trong thời gian ngắn không ngừng đột phá.

Lúc này thấy Trường Mi Chân Nhân dẫn theo một nhóm cường giả đến, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không khỏi phải nhìn thêm một cái.

Hiềm khích giữa Xiển Giáo và Thiên Đình, Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng rõ như ban ngày.

Nhưng hiện tại Thiên Đình thế đại, đừng nói một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả ba huynh đệ Tam Thanh liên thủ cũng không dám khinh suất đối phó Đông Vương Công, vì vậy Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên biết phải làm gì.

Sống nhiều năm như vậy, tuy rằng thực lực không phải đỉnh tiêm nhất, nhưng cách làm người xử thế lại vô cùng tinh thông.

"Chư vị đạo hữu đại giá quang lâm, lần này Thập Tuyệt Trận khó mà ngăn cản chúng ta nữa rồi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cúi mình thi lễ, trên mặt cũng tràn đầy nụ cười, căn bản không có chút nào vẻ không hợp với Thiên Đình.

Thái độ của Nhiên Đăng Đạo Nhân, tự nhiên cũng đại diện cho thái độ của Xiển Giáo.

Hiện tại Nhiên Đăng là lực chiến đấu cao nhất trong Xiển Giáo, thái độ của y tự nhiên có thể đại diện cho tất cả đệ tử Xiển Giáo.

Trường Mi Chân Nhân kiến Nhiên Đăng Đạo Nhân như thử thức tương, dã ôn ôn nhất tiếu, tác vi nga mi phái tổ sư gia, Trường Mi Chân Nhân khả hữu nhất sáo đích.

Kim Đỉnh Đạo Nhân tuy là Khai Sơn Tổ Sư, nhưng thực lực không bằng Trường Mi, vì vậy lần này mọi chuyện cũng lấy Trường Mi Chân Nhân làm chủ.

“Đạo huynh đến sớm vậy, chúng ta ngược lại đến muộn một bước, mong mọi người đừng trách cứ!” Trường Mi Chân Nhân chắp tay thi lễ, cũng vẻ mặt tươi cười.

Chương 280

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân tự nhiên sẽ không tìm chuyện không vui, Vạn Kiếm Nhất bên cạnh đã sắp xếp thuộc hạ bố trí chỗ ngồi, để đông đảo tu sĩ lần lượt nhập tọa.

Cứ như vậy, cường giả Tây Kỳ một phương xa xa vượt qua phe Văn Thái Sư, Văn Thái Sư thấy cường giả Tây Kỳ hết lớp này đến lớp khác đến, trong lòng cũng bắt đầu bất an.

"Thái sư, không bằng ta lại ra hải ngoại, thỉnh một số đồng đạo đến trợ trận?" Thân Công Báo trong phủ Văn Thái Sư, cẩn thận hỏi.

Dù sao hiện tại chuyện này liên quan đến tranh chấp giữa hai giáo, nếu một phe bại, thì không chỉ là chuyện của Triều Thương nữa, đối với thể diện của một đại giáo cũng không còn.

Lúc này Văn Thái Sư gật đầu nói: "Nhanh đi nhanh về, nếu có thể bàn cứu binh thì tốt nhất!" Thân Công Báo tuy là đệ tử Xiển Giáo, nhưng lại không hợp với Khương Tử Nha, vì vậy Khương Tử Nha giúp Vạn Kiếm Nhất, Thân Công Báo giúp Văn Thái Sư.

Thân Công Báo từ biệt Văn Thái Sư, liền tự mình đi Kim Ngao Đảo.

Bên kia ba ngày thời gian thoắt cái đã qua, hai phe nhân mã đối trận trước Thập Tuyệt Trận.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn theo nhân mã Xiển Giáo, Trường Mi Chân Nhân thì dẫn theo nhân mã Thiên Đình.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: "Đạo hữu, nhìn Thập Tuyệt Trận uy lực không tầm thường, nên phá trận thế nào đây?" Trường Mi Chân Nhân cười nói: "Nếu Ngọc Thanh Thánh Nhân có tính toán, xin Nhiên

Đăng đạo hữu tiên hành, chúng ta sẽ áp trận cho các cao đồ Xiển Giáo là được!" Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn cũng khách khí, thấy Trường Mi Chân Nhân khiêm nhượng, Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu tiến lên.

Chính tiếng chuông vàng Ngọc Khánh vang hai lần, dưới thành Tây Kỳ đất hiện tường vân, từ nay đại phá Thập Tuyệt Trận, Lôi Tổ anh minh vạn tái văn!

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân xuất trận hét lớn: "Môn hạ Xiển Giáo, không biết sống chết?

Hôm nay lại ai đến chịu chết?" Thạch Trung Ngọc Quân kiêu ngạo như vậy, một phương Xiển Giáo chúng nhân nhất thời đại nộ không thôi.

Nhiên Đăng Đạo Nhân mở miệng nói: "Văn Thù, cẩn thận, đi hội một hội Thạch Trung Ngọc Quân!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lĩnh mệnh, làm thơ xuất trận, "Dục thí phong mang cảm đạn lao, Vân Tiêu bảo hạp ngọc long hào, Thủ trung tử khí tam thiên trượng, Đỉnh thượng lăng vân bách xích cao!

Kim khuyết hiểu lâm đàm đạo đức, Ngọc kinh thì khu chủng bàn đào.

Phụng sư pháp chỉ ly tiên phủ, Dã hồng trần tẩu nhất tao!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đến trước trận, mở miệng nói: "Tần Hoàn, hôm nay cùng ta phân cao thấp!" Thạch Trung Ngọc Quân vừa nhìn thấy đó là Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, khi ở Côn Lôn Sơn đều từng quen biết, lúc này lại mỗi người vì chủ của mình.

Thạch Trung Ngọc Quân mắng: "Xiển Giáo sát Trương Quế Phương môn hạ Tiệt Giáo ta, Tứ Tướng Ma Gia đảo Cửu Long, thù này sao có thể không báo!" Trương Quế Phương vốn là thủ tướng Thanh Long Quan, chiến lực vô song, từng một mình độc đáng mười mấy mãnh tướng Tây Kỳ, đáng tiếc cuối cùng bị vây khốn tự sát để

báo ơn Trụ Vương.

Còn Tứ Tướng Ma Gia tuy là đệ tử Phật Môn phương Tây, nhưng lại là đệ tử Tiệt Giáo thân cận, vì vậy cũng bị Thạch Trung Ngọc Quân nói ra.

Lúc này Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nộ thiêu song mi, thần kiếm trong tay chỉ vào Thạch Trung Ngọc Quân, nói: "Tần Hoàn, Tiệt Giáo đa tạo sát nghiệt, ác khí nghênh thiên, gặp đại kiếp, cũng chính là sẽ thân tử đạo tiêu, hôm nay làm thương Đặng Hoa Xiển Giáo ta, chính là phải lấy một mạng đền một mạng!" Tần Hoàn giận đến cực điểm cười, "Ha ha ha, người khác sợ, ta Tần Hoàn lại không sợ, hôm nay đã đến chịu chết, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, vào Thiên Tuyệt Trận của ta, cho ngươi hồn phi phách tán!" Thạch Trung Ngọc Quân đại hống một tiếng, Kim Giản trong tay đảo ngược, hai mắt trợn tròn, thúc giục Mai Hoa Lộc dưới tọa, sát hướng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn giơ tay đánh ra một đóa bạch liên, thân hình vừa nhảy, đứng trên bạch liên, tiến lên giơ kiếm cản lại hai Kim Giản của Thạch Trung Ngọc Quân.

"Oanh Long!" Một tiếng cự hưởng, như tiếng sấm sét cảnh báo, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng là hữu đạo chân tu, võ nghệ cao cường, không kém Thạch Trung Ngọc Quân chút nào.

Thạch Trung Ngọc Quân thi triển hai Kim Giản, như hai con Kim Long xuyên vân vọng nguyệt, liên tục chiêu hô vào yếu hại toàn thân Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Tuy nhiên thần kiếm trong tay Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn không tầm thường, chiêu số cương chính vô biên, trung quy trung củ, cùng Thạch Trung Ngọc Quân đánh đến khó phân thắng bại.

Thạch Trung Ngọc Quân thấy không thể thủ thắng, thôi động Mai

Hoa Lộc dưới tọa, quay đầu lui về trong đại trận.

Trường Mi Chân Nhân bên cạnh ở ngoài trận nhìn rõ ràng, Tần Hoàn rốt cuộc kém Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn một chút, giao chiến lâu không thắng được, Thạch Trung Ngọc Quân tiêu hao rất lớn, vì vậy y muốn mượn lực Thiên Tuyệt Trận, đánh chết Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Trong mắt Trường Mi Chân Nhân, nếu Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cùng Thạch Trung Ngọc Quân tiếp tục triền đấu, định Thạch Trung Ngọc Quân sẽ bại.

Nhưng hiện tại Thạch Trung Ngọc Quân dựa vào lực đại trận, lại không biết thắng bại thế nào.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thúc giục bạch liên, tiến lên Thiên Tuyệt Trận tra xét.

Lúc này trong đại trận hàn vụ tràn ngập, bi phong xào xạc, từng luồng âm trầm chi khí bao phủ không tan, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trong lòng thầm nhủ, trước đại trận này đã giết chết Đặng Hoa, y cũng không dám khinh suất thử nghiệm.

Nhưng hôm nay Xiển Giáo chúng tiên đến đây, vì để phá trừ Thập Tuyệt Trận, vì vậy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn cũng không thể không chiến mà lui.

Lúc đó một trận ngọc cổ thanh hưởng truyền đến, chính là tín hiệu thúc giục Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tiến trận.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đem tâm một hoành, đỉnh đầu tam hoa ngũ khí phù hiện, chỉ thấy ba đóa kim liên to bằng đấu vật trong thụy khí phù phù trầm trầm.

Mọi người thấy vậy, không ai không vỗ tay khen ngợi, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn quả là hữu đạo chân tu!

Lúc này Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vừa chỉ vào liên hoa kia, nhất thời vô cùng thụy khí như châu liêm buông xuống, bảo hộ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn nghiêm nghiêm thực thực.

Đồng thời năm hạt sen trong liên đài hóa thành năm ngọn kim đẳng, phiêu phiêu diêu diêu, chỉ đường cho Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Thạch Trung Ngọc Quân thấy Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn thần dị, khinh thường nói: "Dù có kim đẳng chỉ đường, kim liên hộ thể, hôm nay ngươi cũng đừng hòng rời khỏi Thiên Tuyệt Trận!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lúc này tay cầm thần kiếm, cũng phản công nói: "Khu khu tiểu trận, làm sao có thể khốn trụ ta!" Thạch Trung Ngọc Quân trợn mắt giận dữ, không nói thêm nữa, trực tiếp thi pháp.

Chỉ thấy Thạch Trung Ngọc Quân cầm lấy lệnh bài trên tế đàn, thi triển thần thông bí thuật, đối với không trung lay động ba cái, rồi quăng lệnh bài lên không trung.

Nhất thời vô cùng lôi thanh oanh minh, từng đạo lôi đình tứ ngược khai, cả Thiên Tuyệt Trận trong một mảnh ô vân cuồn cuộn, phảng phất thiên phạt giáng lâm vậy.

Tuy nhiên Thiên Tuyệt Trận vốn vô vãng bất lợi, lúc này lôi thanh lại động, lại không thể chấn tán hồn phách của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Nguyên lai Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn vốn là hữu đạo chân tu, đối với lôi pháp có lực khắc chế thiên sinh.

Chính vì vậy Nhiên Đăng Đạo Nhân mới để Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn phá trận Thiên Tuyệt Trận đầu tiên, lúc này Thạch Trung Ngọc Quân thấy trận pháp vô hiệu, nhưng vẫn không tin.

Thạch Trung Ngọc Quân liều mạng thôi động pháp lực, lại lần nữa lay động lệnh bài, cuối cùng còn tế ra lệnh bài lợi hại nhất, tam lệnh tề xuất, lôi điện oanh minh.

Nhưng ba đóa kim liên trên đỉnh đầu Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bảo vệ vững chắc, mặc cho lôi điện gào thét tứ ngược, lại căn bản không thể làm gì Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chút nào.

Thấy Thạch Trung Ngọc Quân không thể làm thương mình, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trong lòng đại định, tiến lên cười nói: "Tần Hoàn, kỹ xảo điêu trùng của ngươi, căn bản không phải đối thủ của ta, hôm nay ta sẽ khiến ngươi mệnh tang Hoàng Tuyền!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đến trước trận, tế ra pháp bảo trong tay, chính là Độn Long Thung danh tiếng lẫy lừng.

Độn Long Thung cũng là một kiện thần vật, vốn là một cây trụ vàng óng ánh, dưới trụ có một tòa liên đài.

Trên trụ có ba chiếc kim hoàn, bảy ngọn minh đăng, lại khắc họa đồ án thần long uốn lượn.

Lúc này Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tế ra Độn Long Thung, trong nháy mắt khốn trụ Thạch Trung Ngọc Quân đang tự mình thi pháp.

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân mới biết Thiên Tuyệt Trận đối với Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn hoàn toàn vô dụng, lúc này muốn chạy trốn đã quá muộn rồi.

Thạch Trung Ngọc Quân trên Độn Long Thung giãy giụa kịch liệt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoảng, nhưng Độn Long Thung thiên sinh thần dị, Thạch Trung Ngọc Quân càng giãy giụa, ngược lại càng bị ba chiếc kim hoàn kia quấn chặt hơn.

Không lâu sau đó, Thạch Trung Ngọc Quân bị Độn Long Thung

trói chặt cứng, ngay cả động đậy cũng không thể.

Chương 281

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân vẫn trợn mắt giận dữ nhìn, không muốn khuất phục Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tiến lên lấy bảo kiếm, đối với Thạch Trung Ngọc Quân nói: "Các đệ tử Tiệt Giáo vô cớ sát lục, tạo nghiệp sâu nặng, hôm nay không thể lưu ngươi lại!" Thạch Trung Ngọc Quân gầm lên: "Muốn giết muốn quả, cứ tùy tôn tiện!" Thạch Trung Ngọc Quân đã bại, không muốn nghe những lời nhục nhã của Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, chỉ cầu một cái chết.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn lúc này hướng về Côn Lôn Sơn xa xa bái một cái, dù sao Tam Thanh hiện tại chưa triệt để phân khai, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tự tiện tàn sát đồng môn, cũng không hợp quy củ.

"Đệ tử hôm nay sẽ đại khai sát giới!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn bái Côn Lôn Sơn xong, thu kiếm lại, chém đầu Thạch Trung Ngọc Quân.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn tu hành nhiều năm, há lại là kẻ tâm từ thủ nhuyễn, sự huyết tinh trong tay, e rằng cũng không kém đệ tử Tiệt Giáo là bao.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn dĩ tự xưng đạo đức, vì vậy đệ tử của y cũng đa phần tự xưng là đạo đức chi sĩ.

Lúc này Thạch Trung Ngọc Quân vừa chết, Thiên Tuyệt Trận lập tức bị phá, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn mang theo thủ cấp của Thạch Trung Ngọc Quân, từ trong đại trận bước ra.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đã phá được Thiên Tuyệt Trận, lúc này từ trong đại trận đi ra, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ

cười. "Thiên Tôn quả nhiên hảo thủ đoạn!" Vạn Kiếm Nhất hoan hô một tiếng, đi đầu hướng Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chúc mừng.

Trường Mi Chân Nhân ở phía sau nhìn đến chân thực, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn chính là Xiển Giáo nhị đại đệ tử, thực lực cũng là một trong những kẻ nổi bật.

Hiện tại Xiển Giáo nhị đại đệ tử đối với Tiệt Giáo xuất thủ, vừa lên liền đánh giết đối phương, cứ như vậy, mâu thuẫn giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo rốt cuộc không thể nào hòa hoãn.

Trước đó hai giáo chi gian còn có chỗ khắc chế, nhưng hiện tại đã triệt để xé rách da mặt.

Ngày sau Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ triệt để trở mặt, cũng sẽ là chuyện không thể tránh khỏi.

Trường Mi Chân Nhân có thể làm cho Nga Mi phái đại hưng, tâm cơ tự nhiên cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Hiện tại những chuyện này Trường Mi Chân Nhân nhìn đến nhất thanh nhị sở, làm bộ đứng ngoài quan sát, không hề có ý tứ muốn nhúng tay tranh đoạt công lao.

Lúc này Xiển Giáo một phương dương mi thổ khí, còn Tiệt Giáo đệ tử lại phẫn nộ không thể tả.

Thạch Trung Ngọc bị giết, Văn Thái Sư đang cưỡi trên Mặc Kỳ Lân giận tím mặt, thôi động Mặc Kỳ Lân, cuốn theo một trận hắc vân, lao thẳng về phía Xiển Giáo.

Thạch Trung Ngọc chính là do Văn Thái Sư mời đến trợ trận, hiện tại Thạch Trung Ngọc bị giết, Văn Thái Sư làm sao có thể tâm bình khí hòa.

Bất luận là tình đồng môn hay là đạo nghĩa, người ta đến giúp mình rồi bỏ mạng, Văn Thái Sư tự nhiên không thể ngồi yên không lý

đến. "Xiển Giáo ác đồ, thương tổn đạo hữu tính mệnh của ta, hôm nay định phải để cho ngươi thân tử đạo tiêu!" Văn Thái Sư trong tay Thư Hùng Song Tiên huy vũ, đái động một trận phong lôi chi âm, đánh thẳng vào Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Lúc này một bên đã sớm có Hoàng Long Chân Nhân tiến lên, cưỡi Tiên Hạc, một kiếm đỡ lấy song tiên của Văn Thái Sư. "Văn Trọng!

Lần này chúng ta đều y theo lời hẹn trước đấu pháp, Thạch Trung Ngọc kia giết sư đệ Đặng Hoa của ta, hôm nay hợp cai vẫn lạc tại đây, như kim Thập Tuyệt Trận đã phá một, còn có chín trận!

Chớ có sính cường đấu ngoan!" Hoàng Long Chân Nhân thực lực không tầm thường, tuy rằng không có pháp bảo lợi hại, nhưng đối đầu với Tiệt Giáo tam đại đệ tử như Văn Trọng, vẫn có nhất chiến chi lực.

Lúc này Văn Thái Sư đang muốn tranh biện, chỉ nghe trong Liệt Địa Trận vang lên một tiếng chuông, Triệu Giang cưỡi Mai Hoa Lộc vừa đi ra vừa hát: "Diệu diệu diệu trung diệu, huyền huyền huyền cánh huyền!

Động ngôn câu diễn đạo, mặc ngữ chuyển thần tiên.

Tại chưởng như châu dị, đương không tự nguyệt viên.

Công thành quy vật ngoại, trực nhập Đại La Thiên." Triệu Thiên Sư thôi động Mai Hoa Lộc tiến lên, thấy mọi người nhìn lại, mới mở miệng nói: "Xiển Giáo chúng nhân nếu muốn đấu pháp, vậy thì vào Liệt Địa Trận của ta đi một chuyến, làm tổn thương Tần sư huynh, ta hôm nay muốn thay Tần sư huynh báo thù!" Triệu Thiên Sư khiêu chiến như vậy, Xiển Giáo một phương lại không có động tĩnh.

Cho dù hiện tại Thiên Tuyệt Trận bị phá, nhưng còn lại chín trận vẫn là mỗi cái đều lợi hại phi thường, bởi vậy cho dù là Thập Nhị

Kim Tiên, cũng đều không nguyện khinh dễ nếm thử.

Lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân liếc mắt nhìn mọi người, nhìn về phía Hàn Độc Long: "Hàn Độc Long, ngươi đi chiếu cố Liệt Địa Trận một chút!" Hàn Độc Long là Xiển Giáo tam đại đệ tử, môn hạ của Đạo Hạnh Thiên Tôn, lúc này Nhiên Đăng Đạo Nhân để một cái tam đại đệ tử tiến trận, đây không phải rõ ràng muốn đưa đi chịu chết sao?

Trước mặt đông đảo nhị đại đệ tử đều không dám đi phá trận, khu khu tam đại đệ tử, càng không đủ nhìn.

Một bên Quán Khẩu Nhị Lang Dương Tiễn đang muốn tiến lên, lại bị sư tôn nhà mình dùng ánh mắt ngăn lại.

Dương Tiễn Bát Cửu Huyền Công lợi hại, nhưng Liệt Địa Trận kia cũng không tầm thường, nếu để Dương Tiễn tiến trận, không biết sinh tử thế nào.

Dương Tiễn bình thường tính khí hợp với Hàn Độc Long, bởi vậy nhìn thấy rõ ràng là để Hàn Độc Long đi chịu chết, Dương Tiễn tự nhiên trong lòng không phục.

Đáng tiếc lúc này ngay cả sư tôn của Hàn Độc Long là Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đối với đệ tử của mình mặc kệ không hỏi, thật không biết làm sư tôn trong lòng đang nghĩ gì, lại muốn để đại đệ tử của mình đi chịu chết.

Lúc này Dương Tiễn đang muốn mở miệng thỉnh mệnh tiến lên, Hàn Độc Long đã đứng ra.

Hàn Độc Long mắt thấy tam quân trận tiền, cho dù liều mạng, cũng không thể làm yếu danh đầu Xiển Giáo, quyết tâm liều mạng, hắn không có lựa chọn. "Đệ tử lĩnh mệnh!

Triệu Giang hưu muốn xương cuồng!

Để tiểu gia chiếu cố ngươi!" Hàn Độc Long đại khiếu một tiếng,

đằng vân cưỡi gió, lộn mình rơi vào trước Liệt Địa Trận.

Lúc này Triệu Giang cười ha ha: "Người tới là ai, báo thượng tính danh!

Triệu Giang thủ hạ không chém vô danh chi bối!" Triệu Giang coi thường Hàn Độc Long như vậy, chọc cho hắn giận đến mắt mạo hỏa quang, nộ hống nói: "Ngã nãi Kim Đình Sơn Ngọc Ốc Động, Đạo Hạnh Thiên Tôn môn hạ đệ tử, Hàn Độc Long!

Hôm nay đến phá Liệt Địa Trận của ngươi!" Triệu Giang lúc này lại trào phúng nói: "Khu khu tam đại đệ tử, bất quá là đến để chịu chết, ngươi cho rằng sư tôn ngươi là muốn để ngươi lập công sao?" Lời của Triệu Giang ác độc vô cùng, làm cho Đạo Hạnh Thiên Tôn ở một bên sắc mặt tu hồng một mảnh, nhưng lại không dám ngôn ngữ.

Liệt Địa Trận kia, hắn cũng không có chút nắm chắc nào.

Đại trận tựa hồ phải có một vị sinh linh huyết tế về sau, mới có thể thành công phá điệu, bởi vậy Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng chỉ có thể ở trong lòng thay đồ đệ mặc ai. "Hết thảy đều là mệnh số, Độc Long đừng trách vi sư tâm ngoan, lên Phong Thần Bảng, chưa chắc không phải là một cái tiền đồ tốt!" Đạo Hạnh Thiên Tôn ở trong lòng mặc niệm, thủy chung đều không dám đứng ra nói giúp đồ đệ câu nào.

Dương Tiễn lúc này nhìn tràng diện trước ba quân, nhiệt huyết sôi trào cùng tâm nguyện vì dân thỉnh mệnh của hắn lúc này lại có một tia dao động.

Đối mặt với việc đệ tử bị sư phụ phái đi chịu chết, Dương Tiễn thật sự có chút khó có thể lý giải.

Chẳng lẽ không phải cho dù có thiên nan vạn hiểm, sư đồ đều nên đĩnh thân tương hộ sao?

Chương 282

Vì sao hết thảy thoạt nhìn lại càng giống như có âm mưu?

Dương Tiễn tâm tư trầm trầm, ngay cả người thầy luôn được hắn tôn kính là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cũng một bộ dáng bo bo giữ mình, làm cho tâm trí Dương Tiễn chịu xung kích rất lớn.

Trường Mi Chân Nhân ở một bên nhìn, cũng không đi quản những chuyện nhàn sự này, những chuyện xấu xa giữa Tam Giáo, Trường Mi Chân Nhân thật sự nhìn không lọt mắt.

Nếu đệ tử của hắn mệnh trung chú định có kiếp nạn, Trường Mi Chân Nhân cũng sẽ toàn lực tương trợ, cho dù biết rõ khả năng tại kiếp nạn khó thoát, nhưng cũng phải dốc hết toàn lực hộ trì.

Không giống như Xiển Giáo, trực tiếp để đệ tử đi chịu chết.

Về điểm này, ngược lại Tiệt Giáo càng thêm đoàn kết một chút, cũng làm cho Trường Mi Chân Nhân càng thêm coi thường Xiển Giáo.

Bất quá mỗi người có quan điểm riêng, Tiệt Giáo đệ tử ý khí dụng sự, từng cái chết trong đại kiếp, cũng chính bởi vì nghĩa khí, cho nên phàm sự đều không thể hoàn toàn phân ra đúng sai.

Lúc này Hàn Độc Long cùng Triệu Thiên Quân đã giao chiến, Dương Tiễn rốt cuộc không còn tâm tư quan sát.

Quả nhiên, Hàn Độc Long không qua được mấy hiệp, bị Triệu Giang lừa vào trong đại trận, rất nhanh bị chém thủ cấp, nhất mệnh quy tây.

Dương Tiễn nhìn hảo hữu thân tử, lúc này trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong đại trận chết Hàn Độc Long, Nhiên Đăng mới để Cụ Lưu

Tôn tiến lên, lần nữa khiêu chiến, quả nhiên lại phá được một trận.

Trường Mi Chân Nhân nhìn ở trong mắt, trong lòng lại tràn đầy khinh thường, dùng tính mệnh đệ tử nhà mình huyết tế, sau đó mới có thể phá trận, thủ đoạn loại này thực sự đáng khinh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bằng vào thủ đoạn này, quả nhiên liên tục phá Thập Tuyệt Trận, Xiển Giáo một phương tam đại đệ tử cũng chết đi hơn mười vị.

Trường Mi Chân Nhân cũng từng xuất thủ, hỗ trợ phá vài trận.

Mắt thấy Thập Tuyệt Trận bị phá, Xiển Giáo đệ tử phản hồi Côn Luân Sơn, Trường Mi Chân Nhân cũng mang theo đệ tử môn nhân về Thiên Đình phục mệnh.

Đông Vương Công lúc này sớm đã biết tình huống trong Thập Tuyệt Trận, nói với Trường Mi Chân Nhân: "Chuyến đi tranh đoạt Địa Tiên Giới lần này, ngươi thấy thế nào?" Trường Mi Chân Nhân lắc đầu nói: "Tâm tư của Bệ hạ, Trường Mi đã hiểu, Tam Giáo chi gian các hữu trường đoản, minh tranh ám đấu, lại chính là thời tiết tốt để chúng ta hoạch lợi đại hảo!" Trường Mi Chân Nhân xác thực thông minh, Đông Vương Công cười nói: "Hiện nay đại kiếp nhất chí, trong lượng kiếp đồng dạng cũng là cơ hội, ngươi có thể tham dự vào đó, làm cho tu vi nâng cao một bước!" Đông Vương Công đề điểm Trường Mi Chân Nhân, lúc này Trường Mi Chân Nhân hai mắt sáng lên, tu vi nâng cao một bước, vậy chẳng phải là có hy vọng đột phá Thánh cảnh?

Hiện tại Trường Mi Chân Nhân tu hành chính là Pháp Tắc chi lực, đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới cũng là dựa vào Pháp Tắc, không phải Trảm Thi thành Chuẩn Thánh.

Năm đó ở trong Tây Kỳ, Nhiên Đăng Đạo Nhân đối với Trường Mi Chân Nhân lễ số có thừa, cũng chính bởi vì Trường Mi Chân Nhân

thực lực phi phàm, cho dù đối đầu với lão bài Hồng Hoang cường giả như Nhiên Đăng, cũng căn bản không sợ hãi chút nào!

Dùng Pháp Tắc chi lực thành Chuẩn Thánh, so với Trảm Thi thành Chuẩn Thánh còn lợi hại hơn!

Đương nhiên, trong đó cũng có độ khó cực lớn, so với Trảm Thi thành Chuẩn Thánh còn muốn khó càng thêm khó.

Trảm Thi chứng đạo đã không dễ, lấy Pháp Tắc chi lực chứng đạo, hiện tại cũng chỉ có một mình Đông Vương Công làm được.

Trường Mi Chân Nhân đối với Đông Vương Công cúi đầu thi lễ, thập phần cảm kích Đông Vương Công đề tỉnh.

Đông Vương Công cùng Trường Mi Chân Nhân nói chuyện một hồi, Trường Mi Chân Nhân từ biệt Đông Vương Công, lần nữa trở về Nga Mi Sơn.

Lúc này Tây Vương Mẫu vẫn luôn bế quan, đoạn thời gian này nàng cảm giác Tam Thi khiêu động, tựa hồ có khả năng thành đạo.

Bởi vậy trong Phong Thần đại kiếp, Tây Vương Mẫu vẫn luôn tiềm tâm tu hành, không hỏi thế sự Hồng Hoang.

Những năm này thực lực của chúng Thánh đều nước lên thì thuyền lên, Đông Vương Công hiện tại đã mở ra tế bào Thần Tàng quanh thân, tu vi đột phá Thánh Cảnh thất trọng thiên, có thể xa xa dẫn trước tất cả Thánh Nhân.

Đông Vương Công nhục thân và Nguyên Thần song song thành Thánh, bởi vậy sức chiến đấu khủng bố, đủ để nghiền ép Thiên Đạo Lục Thánh.

Tây Vương Mẫu những năm này cũng không bế quan tại Hồng Hoang thế giới, mà lựa chọn ở trong Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới.

Tại Thục Sơn cũng có một tòa Dao Trì Tiên Phủ, là một chỗ phong thủy bảo địa.

Hiện tại Tây Vương Mẫu ẩn tàng tại Thục Sơn thế giới tu hành, muốn chứng đạo thành Thánh, vậy chỉ có rời khỏi Hồng Hoang thế giới.

Dù sao Hồng Hoang Thiên Đạo thập phần cường đại, Thiên Đạo quy định đắc Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ có sáu vị, bởi vậy những người khác muốn thành Thánh, không những phải đối mặt với khó khăn khi đột phá, đồng thời còn phải kinh thụ Thiên Đạo khảo nghiệm.

Chính vì thế, Đông Vương Công lựa chọn để Tây Vương Mẫu ngộ đạo tại thế giới khác.

Kinh qua một đoạn thời gian, tu vi Tây Vương Mẫu lần nữa tăng lên, Tam Thi của nàng quả nhiên dần dần bắt đầu dung hợp.

Dưới tình huống không có Hồng Hoang Thiên Đạo can dự, tốc độ tiến bộ của Tây Vương Mẫu thập phần khả quan.

Đông Vương Công đi tới Tru Tiên thế giới, lúc này Tây Vương Mẫu cũng đã đình chỉ tu hành, Tam Thi của nàng chấn động không thôi, đang trong thời kỳ tương hỗ giao dung, bởi vậy căn bản không cần bế quan tu hành.

Tây Vương Mẫu khổ tu bao nhiêu năm, không có lựa chọn sử dụng Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng mượn nhờ thế giới khác để độ thành Thánh quan tạp.

Đây cũng có thể coi là hành động "thâu thiên hoán nhật", nếu để Tây Vương Mẫu tiếp tục ở lại Hồng Hoang thế giới, e rằng Hồng Hoang Thiên Đạo áp chế không chỗ nào không có, Tây Vương Mẫu cũng không có khả năng nhanh như vậy xuất hiện Tam Thi dung hợp.

Hiện tại trong cả Hồng Hoang, cho dù là Tam Thanh lão tổ, Tam Thi cũng đều không có dung hợp.

Lấy cảnh giới của Thánh Nhân chí tôn đều không thể làm được Tam Thi dung hợp, không những do Thiên Đạo áp chế, e rằng còn có tác dụng của một tia Hồng Mông Tử Khí kia.

Vì để mấy vị Thánh Nhân bị Thiên Đạo lao lao chưởng khống, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không cho phép bọn họ thực lực đột phi mãnh tiến, siêu việt cảnh giới Thiên Đạo. "Thái Chân, hiện tại cảm giác thế nào?" Đông Vương Công tại Tru Tiên thế giới, bên trong Dao Trì hỏi thăm tình huống của Tây Vương Mẫu.

Nếu Tây Vương Mẫu có thể chứng đạo thành Thánh, vậy sau này đối với Đông Vương Công trợ giúp sẽ càng lớn.

Dù sao hai người là đạo lữ, cảm ngộ trong tu hành có thể hoàn toàn cộng hưởng.

Tây Vương Mẫu lúc này đang đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn ráng chiều, nhìn xuống vạn lý sơn xuyên đại địa, vãn hà đem dung nhan như ngọc của nàng tôn lên càng thêm mỹ lệ.

Tây Vương Mẫu trong gió nhẹ cười nói: "Bệ hạ, sau khi tới Tru Tiên thế giới, gông xiềng trên người ta phảng phất bị từng cái đánh mở, hiện tại không những Tam Thi không bị trói buộc, tốc độ dung hợp tựa hồ cũng thập phần khả quan." Đông Vương Công cười nói: "Đã như vậy, nàng cứ trốn ở phương thế giới này ngộ đạo, chuyện Hồng Hoang có ta ở đó là tốt rồi." Tây Vương Mẫu gật đầu, lấy thực lực tuyệt thế của Đông Vương Công, đủ để đối kháng cục diện hiện tại, mục tiêu quan trọng nhất của nàng lúc này là nhanh chóng chứng đạo, sau đó cùng Đông Vương Công đồng tu đại đạo.

Tuy hiện tại Tây Vương Mẫu cự ly Thánh Cảnh chỉ có một bước chi dao, nhưng chênh lệch trong đó, lạc soa về cảnh giới, đều giống

như trời và đất.

Chính lúc Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu giao đàm, Đông Vương Công bỗng nhiên sắc mặt vui vẻ, cười nói: "Xem ra cơ hội chứng đạo thực sự đến rồi!" Tây Vương Mẫu nhìn biểu tình của Đông Vương Công, cũng bị cảm nhiễm, nháy mắt cười hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thành cơ hội của ta?" Đông Vương Công chỉ vào Kiến Mộc nói: "Lại có một thế giới mới xuất hiện đồng đạo, ta mang nàng đi phương thế giới kia, định có thể chứng đạo thành công!" Đông Vương Công và Kiến Mộc vốn là nhất thể, tác dụng của Tiên Thiên Linh Căn thập phần to lớn.

Hiện tại Đông Vương Công tuy rằng rời khỏi Hồng Hoang thế giới, nhưng đạt tới Tru Tiên thế giới, đồng dạng có thể cùng Kiến Mộc sản sinh liên hệ.

Vừa rồi trên Thông Thiên Kiến Mộc có một tia ba động, đó là một cái thời không thông đạo mới xuất hiện.

Chương 283

Tây Vương Mẫu lúc này mặt đầy hoan hỉ, phải xuyên qua giữa hai cái thế giới, nàng mới có thể có tân thể ngộ, gia tốc Tam Thi dung hợp.

Nếu có thể lần nữa tiến vào một thế giới mới, Pháp Tắc chi lực bất đồng ở đó thế tất sẽ giúp nàng tiến hành Tam Thi dung hợp nhanh hơn. "Chúng ta mau đi xem một chút, đối với thế giới mới, ta ngược lại tràn đầy kỳ đãi!" Tây Vương Mẫu hiếm khi thúc giục Đông Vương Công, nàng vốn ung dung điển nhã, gặp chuyện không loạn, có khí chất mẫu nghi thiên hạ, hiện tại vì chứng đạo, Tây Vương Mẫu cũng có một tia cấp thiết chi tâm. "Tốt, chúng ta đi xem đến tột cùng!" Đông Vương Công thân thủ ôm lấy eo thon của Tây Vương Mẫu, hai người nháy mắt vượt qua thời không, trực tiếp trở về Hồng Hoang thế giới.

Đông Vương Công căn cứ theo thể ngộ trước đó, mang theo Tây Vương Mẫu đi tới trước một nhánh cây khổng lồ.

Kiến Mộc phân ra một nhánh, giống như một phương tân thế giới.

Đông Vương Công đạp chân vào trong đó, nhánh cây thô tráng vô biên kia giống như đại địa hậu trọng, vô số thổ thạch rơi vào trên nhánh cây, giống như mặt đất chân chính, các loại tiểu thảo, đại thụ, tại trong bùn đất sinh căn nảy mầm, hoàn toàn coi nơi này là đại địa.

Tây Vương Mẫu đi theo bước chân Đông Vương Công, nhìn thấy các loại thực vật, động vật, thậm chí có dã thú hung mãnh đang săn mồi. "Một cành nha của Kiến Mộc, đối với những sinh linh nhỏ bé này mà nói chính là cả thế giới, bọn chúng lại không biết mình đang thân xử tại một góc chi địa." Đông Vương Công cười nói, cho dù thân

xử kỳ trung, nếu không biết trước đây chỉ là một cành cây khổng lồ, cũng sẽ coi nơi này là một phương thế giới. "Sinh mệnh nhỏ bé không cách nào khuy tham bản nguyên của cả thế giới, đây là mệnh của bọn chúng, là bi ai, cũng là may mắn." Tây Vương Mẫu có cảm phát, lời của nàng tràn đầy đạo vận, làm cho người ta thâm tư.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một đường tiến lên, nhìn thấy những ngọn núi lớn, đôi tích trên cành Kiến Mộc.

Bất quá Đông Vương Công cũng không hiếu kỳ, dù sao Kiến Mộc quá lớn, tùy tiện một cái cành đều giống như một tòa tiên đảo huyền phù tại hải ngoại, có núi lớn cũng không đủ kỳ lạ.

Cuối cùng hai người tới trước một cái sơn động, không gian ba động của dị thế giới xuất hiện ngay trong sơn động này. "Thời không thông đạo kia tựa hồ vừa mới mở ra, còn chưa triệt để hình thành." Đông Vương Công đi trước một bước, Tây Vương Mẫu theo sát phía sau.

Trong sơn động, một chút thực vật phát ra huỳnh quang chiếu sáng xung quanh, quang mang nhàn nhạt ánh chiếu nơi này tĩnh mịch mỹ lệ.

Đông Vương Công an tĩnh đi tới, sơn động khúc chiết u thâm, có cảm giác thông u, con đường hẹp chỉ dung nạp ba năm người thông hành cao thấp không đều.

Chuyển qua ba năm cái khúc quanh, Đông Vương Công phát hiện ra vị trí.

Sơn động phía trước thập phần khai khoát, nơi này càng giống một cái động phủ lớn, khung đỉnh cao chừng ba trượng, bên trong phương viên ba mươi trượng lớn nhỏ.

Bốn phía đều là một số thực vật dạng rêu phát sáng, nhưng nơi này cũng không ẩm ướt, trong không gian phong bế cũng có từng tia

gió lưu thông. "Không ngờ nơi này lại có một hồ nước!" Tây Vương Mẫu nhìn hồ nước như minh châu kia, trong mắt tràn đầy vẻ thưởng thức.

Nữ tính đối với sự vật mỹ hảo luôn lưu luyến quên về, ngay cả Tây Vương Mẫu cảnh giới Á Thánh cũng như thế. "Chúng ta đi thôi, thông đạo, chính là ở trong hồ nước này!" Đông Vương Công mang theo Tây Vương Mẫu, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, hai người tung mình nhảy vào trong hồ.

Theo đà lặn xuống, quả nhiên có điểm điểm tinh quang như tinh thần hội tụ ở sâu trong nước.

Nơi đó vẫn là một vùng thủy vực, nhưng lại có vô số tinh quang thắp sáng.

Đông Vương Công cất bước tiến lên, cùng Tây Vương Mẫu một bước khóa nhập kỳ trung.

Giống như xuyên qua một tầng màn nước, khi lần nữa xuất hiện, đã tới một phương thế giới mới.

Tuy rằng hai người vẫn ở dưới đáy nước, ai cũng không nhìn thấy bất kỳ địa phương nào bất đồng, nhưng Tây Vương Mẫu có thể khẳng định, đã tới tân thế giới.

Pháp Tắc chi lực nơi này, Thiên Đạo áp chế, đều cùng Hồng Hoang hoàn toàn bất đồng. "Đi ra ngoài nhìn xem!" Đông Vương Công lạp lấy Tây Vương Mẫu, hai người giống như phàm nhân phu thê bình thường, dắt tay nhau từ trong nước đi ra.

Cảnh tượng bên ngoài rốt cuộc ánh vào trong mắt, nhất thời làm cho Tây Vương Mẫu vui vẻ. "Nơi này có thật nhiều hoa đào!

Không biết đây lại là thế giới phương nào!" Tây Vương Mẫu bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn, nhìn quen các loại tiên giới mỹ cảnh,

ngược lại rừng đào nhân gian làm cho người ta tai mắt đổi mới. "Trong rừng đào hương khí đập vào mũi, linh khí cũng sung túc, những cây đào này, cũng nhất định không phải phẩm chủng phàm tục." Đông Vương Công tâm tình không tệ, thấy Tây Vương Mẫu vui vẻ, hắn cũng đi theo cao hứng. "Yêu nghiệt phương nào!

Cám dám thiện sấm Thanh Khâu cấm địa của ta!" Tại lúc này, một tiếng kiều sất truyền đến, quát bảo ngưng lại Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Đông Vương Công mày nhíu lại, quý vi Thiên Đế, khi nào dám có người gọi hắn là yêu nghiệt?

Lúc này Tây Vương Mẫu đang có nhã hứng, lại bị sinh linh xuất hiện quấy rầy.

Đông Vương Công nhìn lại, chỉ thấy một vị nữ tiên cực mỹ huyền phù giữa không trung, vẻ mặt băng lãnh, đối với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu a xích.

Tại dưới Thiên Nguyên Thần Đồng thuật của Đông Vương Công, nữ tiên này bất quá chỉ là một con Cửu Vĩ Yêu Hồ đắc đạo, thực lực cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên cảnh giới. "Lớn mật!

Thiên Đế Thiên Hậu tại đây, cũng dám xuất ngôn vô trạng!" Đông Vương Công lông mày nhướn lên, thân thủ chính là một cái tát, nữ tiên kia tuy rằng mỹ lệ, thuộc về cực phẩm, nhưng so với Tây Vương Mẫu lại giống như vân nê, căn bản không đáng nhắc tới.

Đông Vương Công lúc này cũng không có tâm tư thương hương tiếc ngọc, không có xuất thủ trực tiếp mạt sát đã là vì không muốn quấy rầy nhã hứng của Tây Vương Mẫu. "Bốp!" Nữ tiên kia muốn tránh né, lại không ngờ bị Đông Vương Công một cái tát phiến ngã trên mặt đất, ngay cả pháp lực đều không thể vận chuyển.

Nhất thời gian, nữ tiên kia một trương ngọc kiểm thông hồng một mảnh. "Ngươi...!" Nữ tiên kinh nộ giao gia, nhưng bị Đông Vương Công một chưởng đánh ngã, nơi nào không biết được chênh lệch giữa hai bên, căn bản không dám nói thêm nữa. "Bạch Thiển Thượng Thần!" Lúc này trong rừng đào lại chạy ra mấy cái sinh linh, đều là thủ hộ giả của rừng đào, thấy Bạch Thiển Thượng Thần ngã xuống trần nê, nhất thời từng cái đại nộ. "Hai kẻ kia, dám đối với Bạch Thiển Thượng Thần xuất thủ!

Giản trực muốn chết!" Thủ hộ giả nộ hống xuất thanh, hướng về phía Đông Vương Công lao tới, muốn duy hộ tôn nghiêm của Cửu Vĩ Hồ nhất tộc. "Muốn chết!" Đông Vương Công trong mắt bắn ra hai đạo thần quang, mặt đầy sát khí.

Chương 284

Đông Vương Công vốn hảo tâm hảo ý mang theo Tây Vương Mẫu tới đây, lại không ngờ bị những thứ không biết sống chết này quấy rầy hứng thú.

Lúc này Đông Vương Công trên mặt sát khí đằng đằng, trong mắt thần mang ngoại xạ, quét nhìn đám sinh linh kia, nhất thời gian những kẻ xông lên bị ánh mắt Đông Vương Công chạm vào, nháy mắt tạc liệt ra.

Chút thực lực ấy, ngay cả ánh mắt của Đông Vương Công cũng thừa thụ không nổi, lại dám mở miệng ngậm miệng đối với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bất kính.

Đông Vương Công hiện tại là Thánh Cảnh thất trọng thiên, một cái ánh mắt, đủ để diệt sát Đại La Kim Tiên cường giả, những sinh linh này, không đủ nhìn.

Trong rừng đào náo ra động tĩnh lớn như vậy, hiển nhiên kinh động đến sinh linh bên ngoài.

Bạch Thiển Thượng Thần lúc này hoa dung thất sắc, giãy dụa muốn đứng dậy.

Nhưng Đông Vương Công căn bản không có cho Bạch Thiển cơ hội, cho dù đối phương mỹ diễm vô biên, Đông Vương Công cũng căn bản sẽ không để vào mắt. "Bốp!" Lại một cái tát, trực tiếp đem Bạch Thiển lần nữa phiến phiên tại địa, lần này là má trái. "Tiện tỳ, ai cho phép ngươi đứng dậy, cho ta quỳ xong!" Ánh mắt Đông Vương Công áp bách Bạch Thiển, làm nàng trong lòng run rẩy, loại uy áp kia căn bản không thể nào thừa thụ được.

Bạch Thiển bất tri bất giác cung kính quỳ trên mặt đất, một trương

ngọc kiểm đều chôn ở trong bùn đất, không dám có chút nào để kháng và bất kính chi tâm.

Lúc này đông đảo tiên gia nghe tin chạy tới, thấy Bạch Thiển Thượng Thần quỳ phục dưới đất, từng cái đều chấn kinh không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong đó một cái thanh niên anh tuấn trên mặt hiện ra vẻ sững sờ, sau đó là vô cùng phẫn nộ. "Bạch Thiển Thượng Thần, là ai dám như thế chiết nhục ngươi?" Nhưng Bạch Thiển lúc này căn bản không có trả lời, giống như choáng váng quỳ ở nơi đó, không biết đang nghĩ gì.

Mắt thấy Bạch Thiển bị Đông Vương Công chấn nhiếp, nhất thời gian hồn bất thủ xá, thanh niên kia nộ trừng Đông Vương Công. "Trừng cái gì mà trừng!

Ngươi lại là ai?

Cũng dám kiêu ngạo như vậy?" Đông Vương Công chán ghét nhìn thanh niên kia, đồng dạng lại là một cái tát phiến tới. "Bốp!" Thanh thúy hưởng thanh truyền đến, thanh niên căn bản không có cơ hội phản ứng, càng không cần nói tránh né. "Dạ Hoa Thiên Quân!" Thấy Dạ Hoa Thiên Quân bị một cái tát phiến vào mặt, đông đảo tiên nhân xung quanh căn bản không dám tin tưởng.

Đường đường Thiên Quân, chính là Đại La Kim Tiên cảnh giới tu sĩ, vậy mà bị một cái tát đánh ngã, ngay cả dư địa để kháng đều không có.

Lúc này Dạ Hoa bị Đông Vương Công một chưởng đánh ngã, Bạch Thiển Thượng Thần rốt cuộc thanh tỉnh. "Dạ Hoa!" Hai người vốn là phu thê liền tâm, Dạ Hoa bị đánh, Bạch Thiển lập tức có phản ứng. "Đại đảm yêu nghiệt, dám đối với Thiên Quân xuất thủ, muốn chết!" Một đám thần tướng không dám đam các nữa, chủ tử của bọn họ đều bị đánh, tự nhiên không thể ở một bên giương mắt nhìn.

Đông Vương Công lúc này trong lòng cũng nổi lửa, đại thủ vung lên, những sinh linh xông tới kia toàn bộ trực tiếp bị mạt sát, hôi phi yên diệt.

Dạ Hoa vốn trong lòng phi thường phẫn nộ, nhưng hiện tại thấy Đông Vương Công giơ tay nhấc chân gian diệt sát vô số cường giả, trong lòng hắn lại khó có một tia ý nghĩ phản kháng nào, chạy trốn, là ý niệm duy nhất của Dạ Hoa.

Nhiên Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu căn bản không để ý tới hai người, để bọn hắn an tĩnh quỳ ở nơi đó.

Khu khu hai cái Khí Vận Chi Tử, Đông Vương Công muốn giết cũng bất quá là chuyện phất phất tay.

Chỉ bất quá bọn hắn chỉ là ngôn ngữ mạo phạm, cũng không có thực sự đối với Đông Vương Công xuất thủ, bởi vậy Đông Vương Công đảo cũng sẽ không giết bọn hắn. "Hai người các ngươi quỳ ở nơi này bồi tội, lúc nào ta bảo đứng lên mới được đứng, coi như là một cái trừng phạt!" Đông Vương Công nhìn cũng không thèm nhìn một cái, không cho rằng hai kẻ này có đảm lượng ngỗ nghịch. "Là ai muốn trừng phạt nữ nhi của Bạch Chỉ Đế Quân ta?" Một đạo uy nghiêm thanh âm truyền đến, hư không chi trung một trận động đãng, ngay sau đó một vị đạo giả tiên phong đạo cốt phù hiện ra.

Chính là tộc trưởng đời trước của Cửu Vĩ Hồ nhất tộc Thanh Khâu, Bạch Chỉ Đế Quân. "Là ta, thì thế nào?" Đông Vương Công không chút khách khí phản vấn.

Bạch Chỉ Đế Quân thực lực xác thực mạnh, tại thế giới này ít nhất là tuyệt đỉnh cường giả, nhưng ở trong mắt Đông Vương Công, liên cái rắm cũng không bằng.

Khu khu Chuẩn Thánh, hà dĩ ngôn dũng?

Bạch Chỉ Đế Quân cảnh giới càng cao, cho nên cũng càng có thể thể hội sự khủng bố của Đông Vương Công, đối mặt với ánh mắt Đông Vương Công, căn bản vô lực phản kháng.

Bạch Chỉ Đế Quân lúc này cảm giác, giống như một phàm nhân tay không tấc sắt, đối mặt một đầu vạn trượng cự long đang phẫn nộ.

Đối phương một cái hô hấp, đều có thể trở thành phong bạo trí mệnh.

Loại cảm giác này, Bạch Chỉ Đế Quân chấp chưởng Thanh Khâu mấy chục vạn năm chưa từng thể nghiệm qua. "Quản tốt cái miệng của ngươi, miễn cho ta nhất không cẩn thận làm thịt ngươi!" Đông Vương Công vẫn bình đạm như cũ, lời nói ra, giống như mạn bất kinh tâm, chỉ là tùy ý nói một câu. "Ngươi...!" Bạch Chỉ Đế Quân kia lại cung kính quỳ trên mặt đất, tràng diện này, làm cho Bạch Thiển Thượng Thần và Dạ Hoa đang quỳ một bên kinh ngạc một trận.

Hai người bọn họ thực lực bất tế, nhưng không ngờ Bạch Chỉ Đế Quân cũng căn bản không dám để kháng Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu tiếp tục du lịch, nhu cầu tìm kiếm địa phương linh khí sung túc.

Dù sao Tây Vương Mẫu là muốn ngộ đạo, nếu Tam Thi của nàng tại nơi này triệt để dung hợp làm một, vậy nhất định có thể thành Thánh vị, đến lúc đó cần hải lượng linh khí cung cấp.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một đường du lãm phong cảnh nơi này, tìm theo cảm giác hướng về nơi linh khí sung túc mà đi.

Một đường thượng Tây Vương Mẫu tâm tình du duyệt, từng cỗ khí tức thần dị từ trên người Tây Vương Mẫu tán phát ra.

Đông Vương Công có thể cảm thụ được, Tây Vương Mẫu sắp đột phá, Tam Thi dung hợp, đột phá Thánh Nhân chi cảnh!

Không mượn nhờ Hồng Mông Tử Khí, tại thế giới khác chứng đạo Thánh Cảnh!

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, an tĩnh đi theo phía sau nàng, giống như một người chồng bình phàm cùng thê tử ở bên ngoài du sơn ngoạn thủy.

Tây Vương Mẫu một thân khí tức bành trướng như triều, từng cỗ linh khí hóa thành linh phong chui vào trong thân thể nàng.

Chương 285

Đáng tiếc thế giới này chung quy kém một bậc, linh khí cũng không nồng đậm, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng chỉ có thể tìm kiếm địa phương ưu tú nhất.

Lúc này Đông Vương Công đem thần thức toàn khai, trên đường đi chỉ cần có ai muốn tới gần, Đông Vương Công trực tiếp đem đối phương mạt sát điệu.

Tây Vương Mẫu chứng đạo sự quan trọng đại, Đông Vương Công không có khả năng cho phép có người khác quấy rầy.

Cũng may Bạch Chỉ Đế Quân, Bạch Thiển Thượng Thần và Dạ Hoa đều bị phạt quỳ tại trong rừng đào, hứa đa sinh linh đều đi nơi đó xem xét, mới may mắn thoát một kiếp.

Lúc này cất bước, bọn họ đã tới mật địa của Thanh Khâu nhất tộc, nơi này linh khí sảo vi nồng đậm một chút, thủ vệ khắc họa Tụ Linh Trận các loại.

Đông Vương Công trực tiếp vung tay phá đi tất cả trận pháp, sau đó lại trong nháy mắt bố hạ Tụ Linh Thần Trận và một ít trận pháp phụ trợ.

Thấy Tây Vương Mẫu an tọa trong đó tu hành ngộ đạo, Đông Vương Công đứng tại biên duyên đại trận, hộ pháp cho nàng.

Trong cả Thanh Khâu linh khí giống như trăm sông đổ về biển, bị điên cuồng hấp nạp, sau đó liên tục không ngừng chú nhập vào thân thể Tây Vương Mẫu.

Đông Vương Công tại biên duyên đại trận an tĩnh nhìn hết thảy, Tây Vương Mẫu nỗ lực bao nhiêu năm, rốt cuộc bước ra một bước

quan trọng.

Nếu không phải Đông Vương Công đã triệt để cường đại, Tây Vương Mẫu cũng không có khả năng làm được điểm này.

Hiện tại Đông Vương Công chưởng khống khí vận trong cả Hồng Hoang, bởi vậy Tây Vương Mẫu cũng đồng dạng khí vận gia thân, hiện tại Đông Vương Công không ngừng khai phát ra thế giới mới, xuyên qua trong đó.

Tây Vương Mẫu tại tân thế giới không ngừng thể ngộ pháp tắc mới, không cần chịu Thiên Đạo áp chế và ảnh hưởng.

Chủng chủng bang trợ điệp gia lại, mới làm cho Tây Vương Mẫu thành công khóa xuất một bước này.

Hiện nay ngay cả trong Hồng Hoang thế giới thiên cơ cũng biến huyễn, tân Thiên Đạo Thánh Nhân sắp sửa dựng dục ra. "Trong Hồng Hoang, khí vận trường long, linh khí dự trữ trong cả thế giới càng ngày càng nhiều, bởi vậy có thể cung cấp Thánh Nhân cũng sẽ càng ngày càng nhiều, mới có tân Thánh Nhân dựng dục trong đó." Đông Vương Công thần tư phi dương, nghĩ tới chuyện Thánh Nhân mới đản sinh sẽ là ai?

Thiên Đạo nếu vì cân bằng, vậy nhất định sẽ để cho những cường giả mới gia nhập Hồng Hoang thế giới thành Thánh, như vậy mới có lực lượng cùng Thiên Đạo Lục Thánh cũ chống lại.

Như vậy, thế lực mới gia nhập sẽ không bị Hồng Hoang bản thổ cường giả áp chế.

Hiện tại trong Hồng Hoang tuy rằng có đại lượng tu sĩ từ thế giới khác, nhưng đỉnh cấp cường giả, những người đứng trên đỉnh kim tự tháp, vẫn như cũ toàn bộ là Hồng Hoang thế giới bản thổ sinh linh.

Chính lúc Đông Vương Công đang suy nghĩ, bỗng nhiên ngẩng

đầu, nhìn về phía cửu thiên.

Tại nơi đó, có một đạo khí tức cấp tốc tới gần, đối phương hiển nhiên cảm ứng được tình huống nơi này, nhưng vẫn nghĩa vô phản cố đi tới.

Đông Vương Công mày nhíu lại, đi đầu bay ra khỏi đại trận, hướng về phía đối phương nghênh đón.

Lần này cường giả thực lực càng thêm hùng hậu, so với Bạch Chỉ trước đó càng mạnh, nhưng ở trong mắt Đông Vương Công, cũng chỉ là một con kiến càng hơi cường tráng một chút mà thôi. "Dừng bước!" Đông Vương Công đứng tại vân đoan, đạm nhiên mở miệng ngăn cản bước chân đối phương.

Người kia một thân hoàng giả chi khí, có thể nói là mệnh cách cửu ngũ chí tôn, nhưng hiện tại gặp Đông Vương Công, cũng chỉ có thể sinh sinh dừng bước.

Người tới thân cao chín thước, thể thái hùng vĩ, tuy rằng một đầu ngân phát, nhưng khí thế hùng hồn, giống như núi cao vĩ ngạn. "Đạo hữu, tại hạ Cửu Thiên Chí Tôn, nhân xưng Thiên Quân, không biết đạo hữu từ đâu tới, nơi này lại vì chuyện gì?" Thiên Quân giáng lâm, chính là ông nội của Dạ Hoa, như kim giữa cả thiên địa, thực lực mạnh nhất, nhưng đối mặt Đông Vương Công, lại không dám có một tia đại ý.

Đông Vương Công ngay cả Thánh Cảnh cường giả đều có thể tùy ý nắn bóp, một cái tu sĩ không thành Thánh, căn bản sẽ không để vào mắt. "Phu nhân nhà ta đang ở phía dưới chứng đạo, Thánh vị quan hệ trọng đại, không được tới gần." Đông Vương Công ngữ khí bình bình đạm đạm, nhưng trong lời nói lại có một cỗ hương vị không dung nghi ngờ.

Thiên Quân ánh mắt thần quang biến động, thập phần chấn kinh,

có sinh linh tại nơi này chứng đạo!

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu khí tức đều không thuộc về thế giới này, điểm ấy Thiên Quân thập phần xác định, bởi vậy có loại cường giả này giáng lâm, Thiên Quân mới có thể cảm thấy thập phần chấn kinh.

Thiên Quân nhìn Đông Vương Công, hắn hiện tại thực lực cũng xử tại Chuẩn Thánh đại viên mãn cảnh giới, có thể nói là trạng thái Á Thánh, bởi vậy Thiên Quân đảo phi thường muốn quan ma một phen.

Hắn tu hành công pháp, lộ kính cùng Tây Vương Mẫu hoàn toàn bất đồng, nếu có thể nhìn xem trường cảnh Tây Vương Mẫu chứng đạo, không chừng có thể cho hắn gợi ý cực lớn, để hắn sấn cơ hội này đột phá Thánh Nhân chi cảnh.

Thiên Quân lúc này trong lòng hỏa nhiệt, tuy rằng cụ phạ Đông Vương Công, nhưng vẫn ngạnh lấy da đầu nói: "Không dám giấu diếm đạo hữu, ta bị khốn tại Chuẩn Thánh cảnh giới mấy chục vạn năm, vẫn luôn không cách nào đột phá, khẩn cầu đạo hữu, có thể để cho ta ở một bên quan ma một phen như thế nào?" Đông Vương Công trực tiếp lắc đầu, sự quan Tây Vương Mẫu chứng đạo, việc này một chút mã hổ không được. "Ngươi nếu muốn quan khán, tại nơi xa là được, không thể tới gần đại trận, nếu có dị động, ta không ngại tùy tay đem ngươi mạt sát!" Đông Vương Công cảnh cáo đối phương, đồng ý cho đối phương ở xa quan khán đã là nhân từ, nếu đối phương dám can đảm tới gần đại trận, Đông Vương Công sẽ không chút do dự diệt sát hết thảy kẻ đến gần.

Lúc này Thiên Quân vô nại, chỉ có thể gật đầu bồi cười: "Vậy đa tạ đạo hữu, ta ở nơi xa quan khán là được!" Thiên Quân cười thi lễ, sau đó lui về đầu ngọn núi phía xa, tại nơi đó lẳng lặng cảm ngộ động tĩnh bên này.

Đông Vương Công cũng không để ý tới vị Thiên Quân này nữa, khu khu một cái Chuẩn Thánh cường giả, không đáng để hắn tiểu tâm đề phòng.

Tại một phương thế giới này, tác vi tam giới chúa tể giả, thực lực xưng bá một giới, tại trước mặt Đông Vương Công lại không có một tia quyền lên tiếng.

Lúc này Tây Vương Mẫu tình huống tựa hồ đã đến thời khắc quan trọng, vô cùng linh khí điên cuồng dũng động.

Từng trận linh khí phong bạo tịch quyển bát phương, cuối cùng đều bị Tây Vương Mẫu toàn bộ hấp thu sạch sẽ.

Giữa thiên địa, từng cỗ huyền diệu Pháp Tắc chi lực truyền đệ, trong cơ thể Tây Vương Mẫu, Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã Thi, Tam Thi tương hỗ dung hợp, ba loại ý niệm tương hỗ giao hối.

Vô biên dị tượng xuất hiện, từng con linh điểu thần dị hư ảnh tại giữa không trung phù hiện ra, vui vẻ bay lượn, minh khiếu, đem xung quanh sấn thác thành một mảnh tường thụy.

Lúc này trong rừng đào, Bạch Chỉ Đế Quân, Bạch Thiển Thượng Thần, còn có Thiên Đế Dạ Hoa, ba người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh.

Bao nhiêu năm chưa từng thấy qua cảnh tượng bực này, dị tượng giữa thiên địa kia, căn bản không thể nào tưởng tượng. "Rốt cuộc là dạng cảnh giới gì, tại lúc đột phá lại dẫn tới thiên địa cảm ứng cự đại như thế!" Bạch Thiển Thượng Thần trong mắt thần thải liên liên, tại khi đối mặt Bạch Chỉ Đế Quân, đối mặt Cửu Thiên Thần Đế, cũng đều chưa từng có loại cảm giác này.

Dẫn phát thiên địa dị tượng bực này, định nhiên là tu sĩ phi thường cường hãn, điểm ấy không những Bạch Thiển nhận định như vậy, Dạ

Hoa cũng thâm hữu cảm xúc.

Lúc này không những những cường giả này chấn kinh, sinh linh ở xa nhìn thấy loại dị tượng này, cũng đồng dạng chấn kinh vô cùng, thậm chí có tu sĩ quỳ trên mặt đất cầu nguyện, đối với Tây Vương Mẫu úy cụ không thôi.

Loại lực lượng kia, căn bản không phải sinh linh bình thường có thể tưởng tượng, sự kính sợ phát ra từ sâu trong nội tâm, căn bản vô lực phản kháng.

Lúc này Đông Vương Công mật thiết quan chú Tây Vương Mẫu, hiện tại đã đến thời khắc quan trọng nhất, Tây Vương Mẫu toàn thân khí tức cấp tốc phàn thăng, giống như một phàm thể đang hướng về sinh mệnh tầng thứ mới thăng hoa. "Rốt cuộc sắp triệt để dung hợp!" Đông Vương Công trên mặt lộ ra một tia tiếu ý, cảm thụ được khí tức Tây Vương Mẫu biến hóa, tại giờ khắc này Tây Vương Mẫu rốt cuộc muốn thành Thánh!

Chương 286

Tây Vương Mẫu trên người khí tức càng ngày càng cường đại, từng cỗ khí thế chỉ có ở Thánh Cảnh cường giả tán phát ra.

Đông Vương Công mặt đầy tiếu ý, phía xa Thiên Quân và Bạch Chỉ thì một mặt chấn kinh cùng thần sắc hướng tới.

Biệt đích tu sĩ tiếp xúc không đến cái cảnh giới này, nhưng làm Thiên Quân và Bạch Chỉ Đế Quân, bọn họ thập phần rõ ràng loại khí tức cường đại này đại biểu cho cái gì.

Chân chính siêu phàm nhập thánh, chân chính bất hủ bất diệt!

Lúc này trong mắt chúng sinh đều khát vọng vô cùng, Tây Vương Mẫu hiện tại đã triệt để thành Thánh Nhân chí tôn.

Từng cỗ Thái Âm chi lực hội tụ, Pháp Tắc lực lượng hiển hóa, tại sau lưng Tây Vương Mẫu, từng đạo quang vựng tinh thần ngũ thải ban lan như trù đái, bạn tùy tại sau lưng nàng.

Tây Vương Mẫu trên người lúc này không những có Thái Âm chi khí, còn có Thuần Dương chi khí, âm dương tương tế tạo hóa đại đạo.

Những thứ này đều là khi cùng Đông Vương Công song tu mà lĩnh ngộ, lúc này trở nên càng thêm thâm thiết, đối với chủng chủng Pháp Tắc chi lực, Tây Vương Mẫu cũng có thể càng thêm thông thạo chưởng khống.

Mắt thấy Tây Vương Mẫu thành công khóa nhập Thánh Cảnh, hiện tại thực lực là lúc không ổn định nhất, bởi vậy Đông Vương Công cũng không có quấy rầy, để Tây Vương Mẫu ở trong thánh địa Cửu Vĩ Hồ tộc ổn cố tu vi.

Chính tại lúc này, trên cửu thiên bỗng nhiên hội tụ vô biên ô vân, dẫn tới Thiên Phạt chi lôi!

Tây Vương Mẫu vốn không phải sinh linh của thế giới này, lại mượn nhờ linh khí và pháp tắc của phương thế giới này chứng đạo thành Thánh.

Đối với thế giới này mà nói, giống như một kẻ trộm, trộm thành công về sau không những không điệu thấp, còn cao điệu vơ vét khắp nơi.

Hiện tại Tây Vương Mẫu thành công đột phá, tự nhiên muốn dẫn tới Thiên Đạo trừng phạt và khảo nghiệm.

Nhiên Đông Vương Công lúc này lại nhíu mày, lặng lẽ không nói, vì thê tử chứng đạo, hiện tại Thiên Đạo muốn khảo nghiệm Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công tự nhiên không làm.

Mắt thấy Tây Vương Mẫu thành công, lúc này Đông Vương Công trực tiếp bay lên cửu thiên, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, đối với vô biên lôi vân kia nộ kích mà đi.

Lúc này sinh linh trong thiên hạ sớm đã bị vô biên lôi phạt chi vân hấp dẫn, hiện tại mọi người thấy Đông Vương Công nghịch thiên mà lên, một mình đối kháng thiên uy.

Nhất thời gian hứa đa sinh linh đều mãn tâm chấn kinh, đồng thời có nồng đậm khinh thường.

Không có kiến thức qua thủ đoạn của Đông Vương Công, tự nhiên sẽ không cho rằng Đông Vương Công có thể cùng thiên uy chống lại. "Kẻ kia là tu sĩ phương nào, tung nhiên cường đại, nhưng cũng không có khả năng cùng thiên lôi chống lại a?" "Hừ, tự đại cuồng vọng chi bối từ trước đến nay đều không thiếu, thêm một cái, cổ kế cũng là đi chịu chết!" "Sinh tử, e rằng rất nhanh sẽ có đáp án!"

Đông đảo tu sĩ nghị luận phân phân, hiển nhiên đều không coi trọng Đông Vương Công, tại bọn hắn xem ra sinh linh căn bản không thể cùng thiên địa tương hỗ chống lại.

Lúc này Thiên Quân, Bạch Chỉ, Bạch Thiển Thượng Thần thì trong lòng ẩn ẩn có chút kỳ đãi.

Cận cự ly tiếp xúc Đông Vương Công, càng thêm rõ ràng chỗ khủng bố của Đông Vương Công, bởi vậy cho dù Đông Vương Công đối kháng thiên uy, tại bọn hắn xem ra càng đáng để chấn hám.

Lúc này Đông Vương Công tay cầm Phương Thiên Họa Kích, vô biên phong vũ đều bị dẫn động.

Phô thiên cái địa lôi đình chi vân che khuất cả thiên mạc, phảng phất thế giới tận thế, chỉ có hi hi lạp lạp quang mang xuyên qua hậu hậu ô vân lọt xuống, làm cho người ta biết hiện tại vẫn là ban ngày.

Một số sinh linh nhỏ bé run lẩy bẩy, tại trước mặt thiên uy căn bản vô lực phản kháng, cho dù hiện tại muốn giết chết bọn chúng, cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Kẻ yếu, căn bản không có quyền lợi.

Đông Vương Công thì bất đồng, đối mặt thiên uy, lại nhưng có vô biên tự tin.

Lúc này Đông Vương Công oanh nhiên tiến lên, Phương Thiên Họa Kích trong tay mang theo một trận lưu quang thôi xán, giống như kim loại khi ma sát cao tốc với không khí, mang theo loại hỏa hoa đặc hữu. "Oanh!" Đông Vương Công trường kích kinh thiên, Phương Thiên Họa Kích kia trong khoảnh khắc hóa thành vạn trượng trường đoản, phảng phất một lưỡi dao phá trời, từ trên đại địa trực sáp tiêu hán!

Vô biên lôi vân nháy mắt bị đâm ra một cái lỗ thủng lớn, vô số

quang minh giống như nước biển thuận theo cái lỗ thủng kia trải xuống, chiếu sáng thân tư hùng vĩ của Đông Vương Công.

Lúc này vạn đạo lôi đình tề tề rơi xuống, lít nha lít nhít, giống như hạt mưa rơi vào trên Phương Thiên Họa Kích khổng lồ, phảng phất muốn trừng phạt cái tồn tại dám can đảm khiêu khích này.

Nhưng Phương Thiên Họa Kích nãi là tuyệt thế thần binh, Thiên Phạt chi lôi cũng chỉ có thể va chạm ra một trận oanh minh chi âm, lại căn bản không thể làm gì được kiện thần binh này.

Lúc này Đông Vương Công lại không xong, lần nữa vũ động Phương Thiên Họa Kích, một chiêu lực phách chi thế, nháy mắt đem mãn thiên lôi vân bổ ra làm hai nửa.

Nhật nguyệt tinh thần chi quang trọng tân bao phủ đại địa, hết thảy phảng phất lần nữa khôi phục quang minh.

Nhiên lôi vân kia vẫn không chịu tán đi, có thế đầu lần nữa tụ hợp lại một chỗ.

Vân đóa vốn vô hình, tụ tán do tâm, biến huyễn vô thường.

Lúc này Đông Vương Công lần nữa xuất thủ, Phương Thiên Họa Kích tung hoành phách khảm, tại trong vô biên lôi đình giống như thần long xuyên vân vọng nguyệt.

Từng lần tiến công, Đông Vương Công đem lôi phạt chi vân triệt để kích toái, biến thành vô số mảnh vỡ, tứ phân ngũ liệt, triệt để tiêu tán sạch sẽ.

Lúc này một đạo ý thức hốt nhiên giáng lâm, đối với Đông Vương Công hãn nhiên phát động công kích.

Đông Vương Công lấy sức một mình giảo toái kế hoạch của Thiên Ý trừng phạt Tây Vương Mẫu, lúc này tập kích Đông Vương Công chính là Thiên Đạo ý thức của phương thế giới này.

Thiên Đạo ý thức thể cũng thập phần cường hãn, có thực lực giống như Thánh Cảnh cường giả, tuy rằng so với Hồng Hoang thế giới kém xa, nhưng so với Tru Tiên thế giới, Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, kia lại cường hãn hơn quá nhiều.

Đông Vương Công lúc này nhìn một cỗ công kích vô hình xông tới kia, tùy tay vũ động Phương Thiên Họa Kích, một lần công kích khinh tùng bị Đông Vương Công hóa giải điệu.

Thánh Cảnh cường giả thì như thế nào?

Tại trong tay Đông Vương Công vẫn là không đủ nhìn!

Nhưng đối phương lại tịnh vị thối tán, ngược lại tiếp nhị liên tam đối với Đông Vương Công phát động công kích. "Oanh!

Oanh!" Thiên địa chi gian kịch liệt chấn chiến, không gian bích luỹ của phương thế giới này hiển nhiên không có vững chắc như Hồng Hoang thế giới.

Lúc này Đông Vương Công trong lòng nộ hỏa thiêu đốt, lần nữa đỡ được tất cả công kích, sau đó phấn lực một kích bổ về phía hư không. "Đông!" Cả phiến hư không triệt để bạo tạc, không gian bích luỹ trực tiếp sụp đổ.

Đông Vương Công một kích, đem cả thế giới suýt chút nữa một bổ làm hai, trên bầu trời một đạo vạn trượng liệt khẩu nháy mắt bị xé rách ra.

Chương 287

Một kích này, đem phương thế giới này xé rách thành hai nửa, nếu không phải Đông Vương Công lưu thủ, chỉ sợ cả thế giới đều sẽ triệt để phân liệt.

Đông Vương Công đối với Thiên Đạo phản kích, đối phương tiếp nhị liên tam tiến công, hiển nhiên đã chọc giận hắn.

Lúc này không gian bích luỹ bị đánh vỡ, trong khuyết khẩu vạn trượng khoan khoát kia, vô số hỗn độn loạn lưu dũng nhập, đem xung quanh hết thảy hữu hình chi vật triệt để giảo thành phấn toái.

Thấy phương thế giới bị phá phách, Đông Vương Công lại không có dừng lại, đã Thiên Đạo xuất thủ, Đông Vương Công không có ý định buông tha cái Thiên Đạo ý chí này!

Đông Vương Công đằng vân mà lên, nghịch thượng cửu trọng thiên, muốn đem trời cấp chọc thủng.

Vừa rồi Đông Vương Công chí cường một kích, đem cái thế giới này đều đánh nứt, một đạo liệt ngân kia không biết diên thân tới tận đâu, nhập nhãn chi xử đều là một mảnh hủy diệt cảnh tượng.

Tứ phân ngũ liệt thế giới, khắp nơi tứ ngược hỗn độn loạn lưu.

Lúc này Đông Vương Công nghịch thiên thượng, truy trục theo một cỗ khí tức vừa rồi phát động công kích.

Trước đó Thiên Đạo ý chí phát động tiến công, muốn đem Tây Vương Mẫu ách sát tại đây.

Đông Vương Công hai mắt thần mang như điện, thôi động Thiên Nguyên Thần Đồng thuật, chiếu triệt cửu thiên thập địa, truy trục cái Thiên Đạo ý thức kết hợp thể kia. "Chạy đi đâu!

Dám đối với Đông Vương Công ta xuất thủ, phải có dũng khí gánh chịu hậu quả!" Đông Vương Công khinh thường nhìn phía trước, nơi đó hư vô một mảnh, nhưng tại Đông Vương Công xem ra, phía trước lại có một đạo thân ảnh mơ hồ.

Đối phương trốn không thể trốn, căn bản tránh không khỏi một đôi thần nhãn khuy tham của Đông Vương Công.

Chính vì thế, Thiên Đạo ý chí kết hợp thể mới dừng lại, tại thiên địa biên duyên địa đái, cùng Đông Vương Công đối trì.

Lúc này trên đại địa, Thiên Quân chấn kinh nhìn Đông Vương Công tùy tay một kích đánh ra vết nứt, loại uy thế túc dĩ hủy diệt thiên địa kia, làm cho Thiên Quân thập phần may mắn trước đó không có lỗ mãng hành sự.

Quỳ tại trong rừng đào Bạch Chỉ Đế Quân, Bạch Thiển Thượng Thần và Dạ Hoa, từng cái trong lòng ba đào hung dũng, thầm nghĩ may mắn, Đông Vương Công thật sự tha cho bọn hắn một mạng, không có cùng bọn hắn so đo.

Đông Vương Công thực lực cường giả cỡ này, tùy tay có thể đem bọn hắn mạt sát, căn bản không phí chút sức lực nào.

Có lẽ trong mắt Đông Vương Công, bọn hắn thật sự đều không xứng để Đông Vương Công động ngón tay.

Cự đại phản soa làm cho bọn hắn cửu cửu không cách nào bình tĩnh, muốn nhìn một chút kẻ ám trung đối với Đông Vương Công xuất thủ là ai.

Nhưng Đông Vương Công để bọn hắn quỳ ở nơi này, không có Đông Vương Công chỉ lệnh, ai cũng không dám thiện tự ly khai.

Cuối cùng Bạch Chỉ Đế Quân lắc lắc đầu, vẫn là quỳ đi, miễn cho chọc giận Đông Vương Công, triệt để làm bọn hắn hôi phi yên diệt.

"Ngươi là ai?" Thiên Đạo ý chí bỗng nhiên đối với Đông Vương Công dò hỏi.

Sự tình đến nước này, ngay cả Đông Vương Công là ai cũng không biết, đối phương đến từ nơi nào, vì sao cường đại như vậy, hết thảy đều hoàn toàn không biết gì cả.

Đông Vương Công nhìn đối phương, mở miệng nói: "Ta là ai tịnh không quan trọng, bởi vì điều đó đối với ngươi đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi!" Lời của Đông Vương Công tràn đầy tự tin, làm cho Thiên Đạo ý chí cũng không khỏi lui lại hai bước, bởi vì từ trên người Đông Vương Công cảm thụ được khí tức nguy hiểm.

Đó là lực lượng cường đại túc dĩ đem nó ma diệt, hủy đi cả Thiên Đạo.

Thiên Đạo cảnh giới cũng có mạnh có yếu, trong thế giới Tam Sinh Tam Thế này, Thiên Đạo lực lượng chỉ tương đương với một vị vừa mới tiến nhập Thánh Cảnh cường giả, sung kỳ lượng cũng là Thánh Cảnh nhất trọng thiên.

Đông Vương Công hoàn toàn tự tin mạt sát đối phương, cho dù đối phương mượn nhờ sức mạnh của cả thế giới, cũng không thể cùng Đông Vương Công chống lại.

Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân có sự khác biệt, nếu Hồng Hoang Lục Thánh ở đây, tại nơi này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, bởi vì sau khi rời khỏi Hồng Hoang, thực lực sẽ đại đả chiết khấu, căn bản không cách nào cùng bản thổ Thánh Cảnh cường giả chống lại.

Đông Vương Công thì bất đồng, Đại Đạo vô xử bất tại, thân xử hà địa, đều đồng dạng cường đại, lực lượng căn bản sẽ không chịu hạn chế.

Lúc này Thiên Đạo ý chí hiển nhiên ý thức được nguy hiểm giáng lâm, trầm mặc một sát na, mới mở miệng nói: "Ngươi có tin tưởng ma diệt ta sao?

Ta chính là ý chí hóa thân của cả thế giới này!" Đông Vương Công khinh thường nói: "Ta có lẽ không thể triệt để giết chết ngươi, nhưng ta có thể trực tiếp hủy diệt cái thế giới này, thế giới này bị hủy diệt, ngươi còn sẽ tồn tại sao?" Đắc tội Đông Vương Công, vậy phải có giác ngộ bị diệt sát, Đông Vương Công sẽ không tiếc hết thảy đại giới, đem phương Thiên Đạo này đánh giết.

Bởi vì nó không nên đối với Tây Vương Mẫu xuất thủ, tại thời khắc quan trọng khi Tây Vương Mẫu chứng đạo.

Nếu Tây Vương Mẫu chứng đạo thì Thiên Đạo không có xuất thủ, cũng chẳng qua chỉ là một bộ phận khí vận và đại lượng linh khí bị Tây Vương Mẫu mang đi.

Nhưng hiện tại Thiên Đạo đã xuất thủ, vậy tất tu phải trả cái giá thảm thống.

Thiên Đạo vốn chỉ duy hộ lợi ích bản thân, làm cho cả thế giới không chịu thương hại, hoặc là hai cái hại thì chọn cái nhẹ hơn.

Bất quá phương thế giới Thiên Đạo này tịnh không rõ ràng sự cường đại của Đông Vương Công, vọng tưởng ngăn cản Tây Vương Mẫu chứng đạo, không nghi ngờ chút nào đã chạm vào vảy ngược của Đông Vương Công. "Ngươi đến từ phương nào, vì sao lại có thực lực cường đại như thế?" Thiên Đạo ý chí vẫn không nguyện buông tha, nhưng Đông Vương Công không trả lời nữa.

Phương Thiên Họa Kích lần nữa trán phóng ra vô lượng thần mang, Đông Vương Công nắm chặt cán kích, hai mắt khóa chặt đối phương, mãnh liệt một kích hãn nhiên đánh ra. "Oanh long!" Thạch phá thiên kinh, thần lôi tạc hưởng.

Đông Vương Công một kích giống như diệt thế, cả thiên mạc đều triệt để tạc liệt khai.

Nếu không phải lần này chiến đấu tại biên duyên thế giới, chỉ sợ cả thế giới đều muốn bị đánh bạo.

Lúc này đại lượng sơn thạch băng liệt, cao sơn sụp đổ, sâm lâm hủy diệt.

Thiên Đạo ý chí điều động vô cùng thiên địa vĩ lực, vọng đồ cùng Đông Vương Công chống lại. "Hống!" Đại địa thượng bỗng nhiên truyền đến một tiếng ai minh cự đại.

Một con long mạch thốn thốn băng đoạn, vô cùng không khí từ trong long mạch kia tán dật ra, sau đó tiêu tán trong vô hình.

Vừa rồi Thiên Đạo ý chí mượn nhờ thiên địa chi lực, điều động sức mạnh long mạch để chống lại Đông Vương Công.

Nhiên Đông Vương Công thần uy thao thiên, không những đem Thiên Đạo ý chí kích toái, đồng thời đem long mạch giữa thiên địa kia cũng triệt để băng hủy điệu.

Thiên Đạo ý chí lần nữa hội tụ, trong cảm xúc của nó rốt cuộc xuất hiện một tia ba động khủng cụ, vô vi, vô cụ Thiên Đạo, tại giờ khắc này cũng có cảm xúc ba động.

Đối mặt với việc bị hủy diệt, nó cũng không thể làm ra vẻ không sao cả.

Chương 288

Nhiên Đông Vương Công cũng mặc kệ nhiều như vậy, lần nữa tiến lên truy đuổi, Phương Thiên Họa Kích trong tay cũng lần nữa thiểm diệu xuất thần quang.

Lúc này từ trên đại địa nhìn lên, sẽ phát hiện trong thiên mạc có hai đạo liệt ngân cự đại, giống như đem cả thế giới phân liệt ra vậy.

Điều thứ nhất là do Đông Vương Công tại Thanh Khâu chi địa đánh nứt, điều thứ hai là do một kích vừa rồi của Đông Vương Công lưu lại.

Hiện tại Thiên Đạo lần nữa đào độn, Đông Vương Công phấn lực công ra công kích thứ ba.

Nhâm bằng Thiên Đạo ý chí kia trốn tránh như thế nào, sau khi bị Đông Vương Công khóa định, căn bản không cách nào đào khai chiêu số của Đông Vương Công.

Phương Thiên Họa Kích thần mang kinh thiên, đối với Thiên Đạo ý chí phía trước, hãn nhiên lần nữa phát động tiến công. "Oanh long!" Cả thế giới đều đang kịch liệt chiến đấu, các nơi trong thế giới đều giống như phát sinh địa chấn khủng bố.

Trong thế giới Tam Sinh Tam Thế, tất cả sinh linh đều sợ hãi cảm thụ được thế giới rung chuyển, phảng phất cả thế giới đều muốn tại giờ khắc này bạo tạc vậy.

Lúc này những tu sĩ tu vi cao thâm, mục lực cực viễn, lại nhìn thấy thần uy của Đông Vương Công tại trên cửu thiên! "Oanh!" Đông Vương Công hãn nhiên phát động đợt công kích thứ ba, trên toàn bộ thiên mạc lại một lần nữa nứt toác ra một vết rách khủng khiếp.

Lần này, ngay cả phàm nhân cũng nhìn thấy rõ ràng, vết nứt khổng lồ kia tựa như cả thế giới thực sự bị xé toạc ra vậy.

Vết nứt quá lớn, giống như cái miệng của một con cự thú khủng bố đang há ra, muốn thôn phệ cả thế giới này.

Đòn tấn công của Đông Vương Công đã triệt để đánh tan nát ý chí Thiên Đạo.

Nhiên lúc này, ý chí Thiên Đạo kia lại mở miệng đầy khiêu khích: "Vĩnh viễn cũng đừng hòng triệt để tiêu diệt ta!" Thiên Đạo ý chí tuy rằng không cách nào phản kháng, bị Đông Vương Công đuổi đánh, nhưng lại không nguyện nhận thua.

Dù sao chỉ cần phương thiên địa này còn tồn tại, nó sẽ không thực sự bị tiêu diệt.

Tại ý chí Thiên Đạo xem ra, Đông Vương Công sẽ không thực sự hủy diệt phương thế giới này, bởi vì hủy diệt một phương thế giới, đối với bất kỳ tu sĩ nào, đều là một nghiệp lực cực đại.

Đông Vương Công lúc này lại cười, xác thực không cách nào triệt để ma diệt đối phương, bởi vì thiên địa bất diệt, ý chí Thiên Đạo sẽ lại một lần nữa sinh ra.

Nhưng Đông Vương Công cũng không phải là không có biện pháp, hắn liền lấy ra Càn Khôn Đỉnh, đồng thời còn có Hỗn Độn Chung.

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo đồng thời xuất hiện, một cỗ khí tức Hỗn Độn cường đại cái áp thiên địa.

Đông Vương Công dùng Càn Khôn Đỉnh hấp sả ý chí Thiên Đạo vào trong, thu vào nội bộ đỉnh!

Đông Vương Công thế mà lại đem Thiên Đạo tù cấm trong Càn Khôn Đỉnh! "Không!

Sao lại có pháp bảo lợi hại như thế!" Ý chí Thiên Đạo rốt cục hoảng loạn rồi.

Hiện tại nó đã hiểu rõ, Đông Vương Công muốn dùng Càn Khôn Đỉnh tù cấm nó, sau đó đánh vào trong Hỗn Độn Chung, mượn nhờ sức mạnh của Hỗn Độn Chung, thông qua thời gian vô tận, từng chút từng chút ma diệt nó!

Thiên Đạo bị thu vào trong Càn Khôn Đỉnh, cùng lúc đó quy tắc của cả thế giới trong nháy mắt bị đảo lộn.

Dù sao ý chí Thiên Đạo chính là hóa thân của quy tắc thế giới, hiện tại nó bị Đông Vương Công tù cấm, phương thế giới này liền không có trật tự và quản lý. "Ý chí Thiên Đạo cũ đã bị gạt bỏ, Thiên Đạo mới sẽ ứng vận mà sinh!" Đông Vương Công đứng trên chín tầng trời, thực lực còn khủng bố hơn cả Thiên Đạo, do đó hắn vừa mở kim khẩu, thiên địa hỗn loạn liền khôi phục lại thanh tịnh.

Hết thảy những thứ bất thần đều nhao nhao bị trấn áp.

Trên trời dưới đất, mọi thứ lại trở nên có trật tự. "Thiên Quân ở đâu!

Tốc kiến ngã!" Thanh âm uy nghiêm của Đông Vương Công truyền vang bát phương.

Thiên Quân, kẻ vẫn luôn quan chú đại chiến, giật mình kinh hãi, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Đông Vương Công. "Không biết Thượng tiên có gì phân phó?" Thiên Quân sống cả trăm vạn năm, trước đó tuy rằng không nhìn thấy Đông Vương Công đang chiến đấu với ai, nhưng lại có thể nghe được sự giao lưu giữa bọn họ.

Vừa rồi Đông Vương Công thu lấy ý chí Thiên Đạo, thế giới một mảnh hỗn loạn, lúc đó Thiên Quân đã có một chút suy đoán.

Đông Vương Công nhìn thái độ ti cung khuất tất của Thiên Quân,

đảo cũng phi thường hài lòng.

Đối với những kẻ không thức thời vụ, Đông Vương Công đều dùng vũ lực chém giết, còn những kẻ nguyện ý quy thuận, Đông Vương Công ngược lại nguyện ý cho một con đường sống. "Ngươi cũng nhìn ra rồi, thực lực của ta viễn siêu sinh linh nơi này.

Ta đến từ thế giới Hồng Hoang, tịnh không phải sinh linh giới này." Đông Vương Công đạm nhiên giải thích.

Thiên Quân nghe vậy thì không ngừng gật đầu.

Phương thế giới này tuy rằng không tệ, nhưng không cách nào bồi dục ra một tôn Thánh Nhân, nhân thử Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu chỉ có thể đến từ thế giới khác.

Nghe đến đó, Thiên Quân lập tức kích động.

Đã Đông Vương Công có thể từ thế giới của hắn đột phá Thánh cảnh thành công, vậy chẳng phải nếu hắn có thể tiến vào thế giới Hồng Hoang của Đông Vương Công, hắn cũng đồng dạng có hi vọng lớn đột phá Thánh cảnh hay sao?

Thiên Quân bị khốn tại trạng thái Á Thánh đã mấy chục vạn năm, những năm này trì trệ không thể đột phá, cũng không phải bởi vì tư chất không đủ, mà là do thượng hạn của cái thế giới này chỉ có cấp bậc Á Thánh.

Phương thế giới này căn bản cung cấp không nổi Thánh Nhân!

Những thứ này phù hiện trong não hải Thiên Quân, khiến thái độ của hắn đối với Đông Vương Công càng thêm cung kính.

Dù sao đây cũng là một con đường phi thường có hi vọng, chỉ cần có thể đi theo Đông Vương Công đến thế giới kia, hắn có khả năng lập tức đột phá Thánh cảnh! "Mục đích ta đến đây chính là vì đoạt được một số thứ.

Vừa rồi ý chí Thiên Đạo kia từ trung gian quấy rối, hiện tại đã bị ta trực tiếp gạt bỏ.

Thiên Đạo mới đản sinh khẳng định cần một đoạn thời gian rất dài, nhân thử cần người chưởng quản thiên địa nơi này, cẩn thận ứng phó một đoạn thời gian." Đông Vương Công tịnh không có ẩn giấu.

Chương 289

Thiên Đình nơi này vốn là chưởng quản giả của Tam Giới, có chức trách quản lý.

Hiện tại Đông Vương Công vừa yêu cầu, Thiên Quân liền lập tức miệng đầy đáp ứng. "Tiên sư cứ việc yên tâm, ngã đẳng vốn có chức trách tại đây, ngày sau định nhiên hảo sinh quản lý Tam Giới, khiến thiên hạ thái bình như xưa." Thiên Quân siểm nịnh hướng Đông Vương Công cam đoan, không hề có chút do dự.

Đông Vương Công hài lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Hồng Hoang Thế Giới cường đại vô cùng, đến lúc đó ngươi có thể cùng ta quay về, không chừng có cơ hội trợ ngươi trực tiếp đột phá Thánh cảnh." Lời này của Đông Vương Công khiến trong đôi mắt Thiên Quân bắn ra khát vọng cùng cảm kích nồng đậm, vội vàng đối với Đông Vương Công cúi đầu thi lễ: "Đa tạ Tiên sư tài bồi, ngày sau Dạ Kiêu ta tất định thề chết đi theo Tiên sư." Đông Vương Công lúc này lại nói: "Ta nãi là Hồng Hoang Thế Giới Đại Thiên Tôn, ta biết ngươi ở nơi này là Đông Hoa Đế Quân, bất quá đến Hồng Hoang Thế Giới, ngươi sẽ rõ ràng, nơi này chỉ là một góc nhỏ, căn bản không thể so sánh với Hồng Hoang Thế Giới!" Thiên Quân đối với những gì Đông Vương Công nói tịnh không phản đối.

Cảnh giới của hắn cao thâm, những năm này cũng từng có hạnh khuy tham thiên cơ, nhân thử những thứ này trong lòng hắn đều nhất thanh nhị sở.

Tỷ như chuyện không thể đột phá là do Thiên Đạo hạn chế, hắn cũng vô năng vi lực.

Chính vào lúc Đông Vương Công cùng Thiên Quân Dạ Kiêu giao

đàm, Tây Vương Mẫu phi thân tới.

Đông Vương Công nhìn khí tức bành phái như triều của Tây Vương Mẫu, so với Hồng Hoang Lục Thánh chứng đạo còn cường hãn hơn quá nhiều. "Thái Chân, thực lực của nàng, e rằng đủ để cùng Lục Thánh hiện tại kháng hành rồi!" Tây Vương Mẫu tuy trì trệ vô số vạn năm mới chứng đạo, nhưng vừa mới chứng đạo đã có thể cùng Thiên Đạo Lục Thánh kháng hành, phần thực lực này xác thực phi thường cường hãn.

Tây Vương Mẫu hưng phấn cười nói: "Ta khổ tu bấy nhiêu năm, lại có chàng ở bên hiệp trợ, tổng không uổng phí bao nhiêu tân khổ!" Lúc này Thiên Quân Dạ Kiêu lại giật mình, nguyên bản tưởng rằng Đông Vương Công là chí cường giả của Hồng Hoang Thế Giới, không ngờ nghe ý tứ này, tựa hồ trong Hồng Hoang có ít nhất sáu vị cường giả Thánh cảnh!

Tin tức này làm cho Thiên Quân Dạ Kiêu đối với việc thành Thánh càng có thêm nhiều tín tâm và nắm chắc!

Tây Vương Mẫu khổ tu vô số năm tháng, rốt cục thành công tiến nhập cảnh giới Thánh Nhân.

Tuy rằng không phải chứng đạo trong Hồng Hoang, nhưng một thân pháp lực lại không kém chút nào.

Tây Vương Mẫu lấy lực lượng Pháp Tắc chứng đạo, nhân thử cũng sẽ không chịu sự hạn chế của ý chí Thiên Đạo, thực lực tại bất kỳ địa phương nào cũng sẽ thập phần cường hãn.

Lúc này, Thái Âm Pháp Tắc trong cơ thể Tây Vương Mẫu đã lĩnh ngộ thập phần thấu triệt, bên cạnh còn có Thuần Dương Pháp Tắc, Tạo Hóa Pháp Tắc, Vân Vũ Pháp Tắc...

Các loại Pháp Tắc giao ánh sinh huy, đem Tây Vương Mẫu sấn

thác đến huyền diệu vô biên.

Đông Vương Công nhìn về phía nàng, hiện tại Tây Vương Mẫu không đơn thuần là thực lực và cảnh giới tăng lên, mà dung nhan tuyệt thế kia giờ khắc này cũng trở nên càng thêm mỹ lệ động nhân. "Bệ hạ, như hôm nay ta đã thuận lợi đột phá, hai chúng ta đều rời khỏi Thiên Đình đã lâu, chỉ sợ trong Hồng Hoang có rất nhiều sự tình đang chờ chúng ta xử lý.

Hiện tại chi bằng chúng ta về trước đi?" Tây Vương Mẫu tâm tư tinh tế, trước đó ngoại xuất cùng Đông Vương Công luôn luân phiên hành động, dù sao Tam Giới cũng cần hai người quản lý.

Tuy rằng không có đại sự, nhưng những thứ quyết định tính vẫn cần hai người gật đầu đồng ý mới có thể tiếp tục thực thi.

Đông Vương Công gật đầu, quay sang Thiên Quân nói: "Nơi này cũng cần ngươi xử lý, mau đi phân phó tốt các sự tình, trước khi ta rời đi hãy đến hội hợp với ta!" "Bệ hạ yên tâm, ta đi làm ngay!" Thiên Quân Dạ Kiêu vội vàng xoay người rời đi, sinh sợ chậm trễ một lát ba khắc, Đông Vương Công sẽ bỏ hắn lại mặc kệ.

Đông Vương Công lại đối với Tây Vương Mẫu nói: "Chúng ta đi Thanh Khâu Hồ Tộc xem một chút, nơi đó có hai Khí Vận Chi Tử không tệ, vừa vặn mang về Hồng Hoang Thế Giới." Tây Vương Mẫu cùng Đông Vương Công giá vân đến trong rừng đào, chính là nơi trước đó Đông Vương Công từng đến.

Lúc này Bạch Chỉ Thiên Tôn, Bạch Thiển Thượng Thần, còn có Dạ Hoa Thần Quân đều đang quỳ trong rừng đào.

Thấy Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu giá lâm, trên mặt ba người càng hiển lộ vẻ cung kính. "Thiên Tôn!

Trước đó chúng ta không biết Thiên Tôn đại giá, mạo phạm Thiên

Tôn, xin Thiên Tôn giáng tội!" Bạch Chỉ đã sống vô số năm tháng, suy đoán Đông Vương Công sẽ không giết bọn hắn, nhân thử phản càng thêm cung kính.

Đông Vương Công cười nói: "Nếu trước đó ta muốn giết, các ngươi đã sớm hôi phi yên diệt rồi.

Hiện tại ta muốn phản hồi thế giới cũ của ta, nơi đó có thiên địa rộng lớn hơn, Thiên Quân Dạ Kiêu cũng sẽ đi cùng ta!" Đông Vương Công nói thẳng không kiêng kỵ, bất quá lại không có mở miệng mời ba vị này.

Lúc này Bạch Chỉ tâm tư chuyển nhanh, hắn cùng Thiên Quân Dạ Kiêu vốn quen biết, quan hệ không tệ, nếu không cũng sẽ không để nữ nhi gả cho tôn tử của Thiên Quân Dạ Kiêu. "Thiên Tôn, ngã cũng muốn đi theo Thiên Tôn!" Bạch Chỉ chưa kịp mở miệng cầu tình, nữ nhi của hắn là Bạch Thiển đã vẻ mặt kỳ phán ai cầu.

Bạch Thiển bị khốn tại cảnh giới Thượng Thần mấy vạn năm, vẫn luôn không cách nào đột phá.

Những năm này nàng tìm kiếm vô số biện pháp, nhưng do thiên địa hạn chế, muốn tiến thêm một bước quả thực khó càng thêm khó.

Hôm nay thấy thủ đoạn thông thiên của Đông Vương Công, lại nghe hắn ẩn ước đàm luận về thế giới kia, những điều này đều khiến Bạch Thiển Thượng Thần tâm động không thôi.

Đông Vương Công nhìn Bạch Thiển cười nói: "Trước đó ta trừng phạt ngươi quỳ tại rừng đào, trong lòng không có chút oán hận nào sao?

Hiện tại lại cầu ta?" Bạch Thiển bị Đông Vương Công hỏi đến sững sờ.

Lúc này gò má nàng đã tiêu sưng, dung nhan tuyệt mỹ tái hiện.

Bị hỏi như vậy, trong ánh mắt Bạch Thiển Thượng Thần thoáng qua một tia hoảng loạn, tâm tư điện chuyển, sau đó lại một lần nữa ngẩng đầu, nhìn thẳng Đông Vương Công. "Không dám khi man Thiên Tôn, trước đó tiểu tiên xác thực cũng từng sinh ra nộ hỏa, nhưng sau khi biết được thực lực và hung khâm của Thiên Tôn, tiểu tiên lại không dám tái sinh oán ngôn, chỉ có thể cảm tạ ơn tha thứ của Thiên Tôn." "Tiểu tiên lấy thân phận sâu kiến mạo phạm Thiên Tôn, cho dù bị Thiên Tôn gạt bỏ cũng chết không đáng tiếc, nhưng Thiên Tôn lại chỉ trừng phạt chúng ta, võng khai nhất diện, cho chúng ta cơ hội chuộc tội, nhân thử tiểu tiên không dám oán thán!" Tâm tư của Bạch Thiển đảo khiến Đông Vương Công cảm thấy hứng thú.

Một con sâu kiến chọc giận Thánh Nhân, bị Thánh Nhân gạt bỏ dường như là chuyện quá đỗi bình thường, thử hỏi ai sẽ đi để ý một con sâu kiến chứ?

Đông Vương Công cười nói: "Thực lực ngươi quá yếu, đến Hồng Hoang Thế Giới, khả năng sẽ không còn là Thượng Thần cao cao tại thượng nữa, ngay cả một tiểu nhân vật không tên tuổi cũng có thể gạt bỏ ngươi, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ." Lời này của Đông Vương Công tịnh không phải hù dọa đối phương.

Bạch Thiển tại thế giới Tam Sinh Tam Thế có thể xưng bá một phương, nhưng nếu đến Hồng Hoang Thế Giới, thì cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

Thái Ất Kim Tiên tại Hồng Hoang thật sự không tính là gì.

Nhiên lúc này Bạch Thiển ngược lại càng thêm hưng phấn.

Tại Thanh Khâu chi địa làm một phương cường giả, muốn hướng lên phía trước tiến một bước đều phi thường khó khăn.

Nếu như trong Hồng Hoang biến địa đều là chủng loại Thái Ất Kim Tiên này, vậy thì việc tăng lên tương đối khẳng định sẽ nhẹ

nhõm hơn.

Lúc này Bạch Thiển nghe ra Đông Vương Công tịnh không phải không nguyện ý mang nàng theo, hưng phấn hai mắt tỏa sáng, trên khuôn mặt điềm mỹ tràn đầy tiếu dung. "Thiên Tôn, chỉ cần mang ta đi Hồng Hoang Thế Giới, ta nhất định gia bội nỗ lực tu hành, tuyệt không phụ hậu ái của Thiên Tôn!" Bạch Thiển phi thường muốn tăng thực lực lên, bởi vì trong lòng nàng có thứ muốn thủ hộ.

Năm đó sinh ly tử biệt với Dạ Hoa, không có ai giống như nàng đối với sự cường đại lại tràn đầy khát vọng.

Đông Vương Công gật đầu, nhìn về phía Bạch Chỉ Thiên Quân và Dạ Hoa: "Các ngươi cũng có ý tứ này sao?" Bạch Chỉ và Dạ Hoa vội vàng gật đầu, bọn họ đều khát vọng đột phá thực lực.

Chương 290

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau cười một tiếng, tự nhiên sẽ không cảm thấy người nhiều thì mang không đi.

Những người này đều là Khí Vận Chi Tử của nơi đây, mang đi thì Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng sẽ nhận được lượng lớn khí vận gia thành. "Có thể cùng ta đi tới Hồng Hoang Thế Giới, tương lai sinh linh nơi này cũng có thể đại bộ phận thiên di đến Hồng Hoang.

Bất quá nơi này dù sao cũng cần tiếp tục duy trì và vận chuyển.

Hiện tại các ngươi đi giao đại, thỏa thiện an bài tốt sự tình nơi này, sau đó cùng Thiên Quân Dạ Kiêu cùng nhau theo ta đi tới Hồng Hoang Thế Giới!" Đông Vương Công trực tiếp đáp ứng.

Thiên Đạo nơi này bị hắn tù cấm, vị lai khẳng định thiên cơ bất hiển, có khả năng sẽ xuất hiện đại loạn.

Dù sao không có Thiên Đạo ám trung ảnh hưởng, một số thứ phụ diện sẽ tấn tốc trưởng thành.

Bất quá những sự tình này hiện tại đều không phải thứ Đông Vương Công muốn lo lắng, chỉ cần để những cao tầng này an đốn tốt hết thảy, về phần chuyện khác, đợi sau này thực lực cường đại rồi, lại quay về là đủ để quét ngang tất cả.

Đông Vương Công phân phó xuống, Bạch Thiển lập tức hành động nhanh chóng.

Đối với tương lai sung mãn hướng vãng, nhân thử bọn họ đều không nguyện ý ở đây lề mề chậm chạp.

Đương khi lại một lần nữa trở về, Đông Vương Công đã chuẩn bị tốt hết thảy, mang theo mọi người trực tiếp tiềm nhập trong nước, rời

khỏi phương thế giới này.

Đông Vương Công mang theo Thiên Quân Dạ Kiêu, Bạch Chỉ Đế Quân, Bạch Thiển Thượng Thần, Dạ Hoa Thượng Thần, tổng cộng bốn người.

Về phần những người khác, Đông Vương Công hiện tại tịnh không có mang theo nhiều, dù sao thế giới Tam Sinh Tam Thế cũng cần một số cường giả duy trì trật tự hiện tại.

Không có Thiên Đạo bả khống, vậy chỉ có dựa vào các đại thế lực như Thiên Đình và Thanh Khâu cưỡng hành ước thúc.

Sau khi về đến Hồng Hoang Thế Giới, bốn vị cường giả trong nháy mắt bị chấn kinh.

Cũng giống như cường giả các thế giới khác khi đến Hồng Hoang, bọn họ đồng dạng phi thường chấn kinh.

Linh khí nơi này nồng đậm như nước, khiến bọn họ giản trực không dám tin tưởng. "Linh khí nồng đậm như thế, định nhiên có thể dựng dục ra vô hạn cường giả!" Thiên Quân Dạ Kiêu chấn kinh, hân hỉ như điên nhìn hết thảy xung quanh.

Một phương tân thế giới, khi tiến vào liền làm cho hắn cảm nhận được vô cùng khả năng.

Lúc này bọn họ giống như từng hạt giống khô cằn, giờ khắc này phảng phất đón nhận xuân vũ tẩy lễ.

Mọi người bắt đầu tứ ý hấp thu linh khí chung quanh, nhiên cước bộ không ngừng, khẩn cân sau lưng Đông Vương Công, rời khỏi Thủy Phủ, bước ra khỏi sơn động. "Đó là... một cái cây lớn?" Rời khỏi sơn động, Bạch Chỉ Đế Quân nhìn cảnh tượng xanh um tươi tốt tứ phía, mới hốt nhiên phát hiện một cây đại thụ cự đại.

Bốn vị tu sĩ ngoại lai chiêm ngưỡng thân tư hùng vĩ của Kiến

Mộc.

Đông Vương Công trực tiếp mang theo bọn họ rời đi, tiến về trong Thiên Đình.

Thiên Giới, linh khí nơi này càng thêm nồng đậm, so với trên Kiến Mộc còn cường hãn hơn gấp mười lần không chỉ.

Đây chính là nơi phồn thịnh nhất trong Tam Giới, khí vận của cả Hồng Hoang đều gia trì tại đây.

Lúc này Thiên Quân Dạ Kiêu, Bạch Thiển Thượng Thần đều đã tê dại rồi.

Những sự tình nhìn thấy hôm nay quá mức phỉ di sở tư, khiến bọn họ chấn kinh đến mức không gì sánh kịp. "Ngày sau các ngươi có thể tại Hồng Hoang tứ xứ hành tẩu, bất quá không được làm chuyện phản bội Thiên Đình là được!" Đông Vương Công đạm nhiên cáo giới, tịnh không có khắc ý đi đề tỉnh.

Nhóm người Bạch Thiển từng cái duy duy nặc nặc, tự nhiên không dám có ý kiến phản đối.

Sau khi an bài chỗ ở cho mấy người, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu liền phiêu nhiên rời đi.

Tây Vương Mẫu hiện tại là Thánh Nhân chí tôn, sau khi về Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đạo lập tức sinh ra cảm ứng.

Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa hiện thân, trực tiếp xuất hiện trong Thiên Đình.

Lúc này Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đều đang ở đó.

Nhìn thấy Hồng Quân Đạo Tổ, trên mặt Đông Vương Công tràn đầy tiếu ý. "Tại thế giới khác chứng đạo thành công rồi?" Hồng Quân Đạo Tổ thập phần kinh ngạc, không ngờ Đông Vương Công lại có thể

nghĩ ra biện pháp đặc biệt như vậy.

Hồng Hoang Thế Giới không cho phép khinh dịch chứng đạo, nhân thử Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu liền đi dị thế giới chứng đạo.

Tuy rằng thủ xảo, nhưng lại tịnh không có vi phạm quy tắc.

Hiện tại Tây Vương Mẫu đã chứng đạo, hết thảy tồn tại tức là đạo lý, hiện tại nói gì cũng đã muộn. "Đạo Tổ, ngã lại một lần nữa phát hiện ra tân thế giới, Thiên Đạo nơi đó thập phần cường đại, nhân thử tại nơi đó thành công chứng đạo." Đông Vương Công nói thẳng không kiêng kỵ, những thứ này căn bản không giấu được Đạo Tổ, dĩ tu vi hiện tại của Đạo Tổ, sự tình gì cũng có thể tham tra ra một ít manh mối.

Đạo Tổ lúc này nhìn Tây Vương Mẫu, gật đầu nói: "Tây Vương Mẫu, ngươi có thể chứng đạo thành công, cũng là đáng mừng!

Những năm này ngươi luôn kiên trì tu hành, hiện tại rốt cục được toại nguyện!" Tây Vương Mẫu cười nói: "Phải đa tạ Đạo Tổ đề điểm, năm đó nếu không phải Đạo Tổ truyền xuống đạo pháp, tu sĩ chúng ta đến nay cũng khó có thành tựu, hết thảy đều là Đạo Tổ ân tứ." Tam Thi Chi Đạo của Hồng Quân Đạo Tổ chính là con đường chứng đạo mà tu sĩ hiện tại đang đi.

Tây Vương Mẫu sở dĩ có thể chứng đạo, cũng là vì đi theo con đường này.

Tam Thi Chi Đạo so với Dĩ Lực Chứng Đạo xác thực đơn giản hơn, là một đường tắt không tệ, đối với tu sĩ đều là một tin mừng.

Đạo Tổ đánh giá Tây Vương Mẫu một phen, mới lại đối với Đông Vương Công nói: "Tân thế giới đối với Hồng Hoang thập phần trọng yếu, mỗi một cái tân thế giới khai khải, đều sẽ khiến khí vận Hồng

Hoang đại tăng." Đông Vương Công tự nhiên minh bạch sự tình này, gật đầu nói: "Xác thực như thế, tân thế giới phát hiện, những Khí Vận Chi Tử kia gia nhập, khiến ta cũng nhận được lượng lớn chỗ tốt." Đông Vương Công cho dù cường đại đến đâu, cũng là một thành viên của Hồng Hoang Thế Giới.

Sự cường đại của hắn đồng dạng làm tăng tổng lượng khí vận của Hồng Hoang, nhân thử Hồng Hoang Thiên Đạo tịnh sẽ không ngăn cản hắn.

Hiện tại sự tình tìm kiếm thông đạo thế giới đều phải ngưỡng trượng Đông Vương Công, chính vì thế, hiện tại Đông Vương Công có thể nói là kẻ có khí vận xương long nhất trong cả Hồng Hoang. "Như thế rất tốt, chỉ cần thực lực ngươi cường đại, sau này mới có thể càng tốt hơn trong việc tìm kiếm thông đạo thế giới." Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu ra hiệu.

Chương 291

Hiện tại cả Hồng Hoang đều phải ngưỡng trượng Đông Vương Công, nhân thử Đạo Tổ đối với hắn cũng thập phần khách khí. "Đạo Tổ yên tâm, chỉ cần ta rút ra thời gian, định sẽ lại một lần nữa tìm kiếm thông đạo thế giới!" Đông Vương Công trực tiếp thừa nặc, dù sao tìm kiếm tân thế giới đối với hắn cũng có trợ giúp lớn, đảo không ngại cho Hồng Quân Đạo Tổ một cái mặt mũi. "Đã như thế, ta không quấy rầy các ngươi tu hành nữa!" Hồng Quân Đạo Tổ từ biệt Đông Vương Công, lại một lần nữa biến mất.

Đông Vương Công cảm thụ ba động xung quanh.

Trận pháp trong Thiên Đình thập phần huyền diệu, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ đến căn bản không dẫn động bất kỳ ba động nào.

Giống như một trận gió vô hình xuyên việt.

Ngay cả khi Đạo Tổ rời đi, Đông Vương Công trơ mắt nhìn xem, nhưng vẫn không cảm thụ được gì.

Đạo pháp của Hồng Quân Đạo Tổ đã triệt để dung nhập vào tự nhiên.

Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu nhìn nhau, đều thấy được sự nhiệt liệt trong mắt đối phương.

Thành Thánh Nhân chí tôn chỉ là mới bắt đầu mà thôi, con đường sau này còn phải đi xa hơn. "Chúng ta lập tức song tu!" Đông Vương Công vẻ mặt đầy tiếu ý, lôi kéo Tây Vương Mẫu về phía nơi bế quan.

Tây Vương Mẫu trên mặt một mảnh thẹn thùng, nhưng tịnh không có cự tuyệt.

Thành Thánh cảnh về sau, đối với Đại Đạo có thể ngộ sâu hơn,

chính là thời cơ tốt nhất để cùng Đông Vương Công giao lưu.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu sau khi trở về lập tức lựa chọn bế quan.

Lúc này Thiên Đạo Lục Thánh cũng tâm sinh cảm ứng.

Tây Vương Mẫu thành Thánh đối với bọn hắn cũng không phải là chuyện tốt. "Tây Vương Mẫu thành Thánh, ngày sau chúng ta lại có thêm một đối thủ cường đại, muốn đối phó Đông Vương Công cũng càng thêm khó khăn!" Tây Phương Nhị Thánh vẻ mặt bi khổ.

Những năm này trong Phong Thần Chi Chiến bọn hắn nhận được lượng lớn chỗ tốt, mắt thấy Phật Môn sắp quật khởi, tại thời khắc quan trọng này Tây Vương Mẫu lại chứng đạo thành Thánh!

Những năm Đông Vương Công rời đi, trong Hồng Hoang đã hoàn thành Phong Thần Chi Chiến, lượng kiếp lần này cũng lặng lẽ kết thúc.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lần nữa bế quan.

Lúc này khí vận chi lực của Đông Vương Công phi thường cường hãn, nhất là sự gia nhập của Bạch Thiển khiến khí vận của hắn đạt đến một độ cao mới.

Đông Vương Công lần này tịnh không có đối ngoại khai phóng thế giới Tam Sinh Tam Thế, dù sao Thiên Đạo trong đó vừa bị hắn hủy diệt, trật tự mới cần một đoạn thời gian để hình thành.

Thêm nữa lúc này Đông Vương Công bế quan, nhân thử ngay cả các thành viên Thiên Đình cũng chưa được cho phép tiến vào tân thế giới.

Bất quá tin tức Tây Vương Mẫu đột phá tịnh không giấu được mấy vị Thánh Nhân, Lục vị Thiên Đạo Thánh Nhân đã sớm tâm sinh cảm ứng.

Sau khi bế quan, thực lực Đông Vương Công lần nữa được tăng lên, trực tiếp đột phá Thánh cảnh Bát trọng thiên.

Tây Vương Mẫu cũng nhất dược tăng lên Thánh cảnh Tam trọng thiên.

Thực lực hai vợ chồng đủ để nghiền ép Thiên Đạo Lục Thánh.

Sau khi xuất quan, Đông Vương Công lại một lần nữa triệu kiến tất cả tu sĩ.

Các môn nhân đệ tử từng cái thập phần chấn kinh. "Sư tôn, tu vi của ngài lại đột phá?" Bạch Viên vẻ mặt không dám tin tưởng.

Hắn tại lúc giáo hóa Nhân Hoàng đã đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng những năm này vẫn luôn không thể tiến thêm một bước.

Đông Vương Công thân là Thánh Nhân lại liên tiếp đột phá.

Hiện tại đối mặt với Đông Vương Công, giống như đối mặt với một phiến hư vô Thiên Đạo, khiến người ta sinh ra một loại cảm giác vô lực thật sâu.

Bất quá Đông Vương Công lúc này cự ly Thiên Đạo cảnh giới vẫn còn kém như vậy một chút.

Đông Vương Công nhìn Bạch Viên, cười nói: "Lần này đa tạ Thiên Hậu thành công đột phá Thánh cảnh, nhân thử ta mới có thể đi theo cùng nhau đột phá.

Như hôm nay đỉnh nhất phương chúng ta đã có hai vị Thánh Nhân!" Lời này của Đông Vương Công khiến Bạch Viên chấn kinh không thôi.

Phải biết rằng Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đều không sử dụng Hồng Mông Tử Khí, không sử dụng công đức chi khí, phương thức chứng đạo như vậy cũng chính là gian nan nhất.

Hiện tại cả hai vị đều thành công, đối với các tu sĩ khác không nghi ngờ gì là sự cổ vũ lớn nhất.

Nhất thời đám người Bạch Viên, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng, Trường Mi Chân Nhân, Trương Tiểu Phàm... hai mắt đều tỏa sáng, đối với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hâm mộ không thôi. "Chỉ cần cần gia tu trì, ngày sau chứng đạo tịnh không phải vô vọng.

Ta và Thiên Hậu đều đã thành công chứng đạo, trong lòng các ngươi không cần nghi lự!" Đông Vương Công rèn sắt khi còn nóng, lần nữa cổ vũ đại gia.

Hiện tại Thiên Đạo Hồng Quân từng minh ngôn, trong Hồng Hoang sẽ có Thiên Đạo Thánh Nhân mới đản sinh.

Vô luận là ai chứng đạo thành Thánh, chỉ cần là người của Thiên Đình nhất phương, như vậy sẽ mang lại cho Đông Vương Công chỗ tốt cực lớn.

Không chỉ là quyền lên tiếng sau này, ngay cả khí vận cũng sẽ theo đó tăng lên không ít.

Một vị Thánh Nhân làm thuộc hạ đối với Đông Vương Công xác thực ý nghĩa phi phàm.

Lúc này Bạch Viên tiến lên một bước, nói: "Sư tôn, ta muốn từ đi chức vị Thiên Đình Binh Mã Đại Nguyên Soái.

Lần này ta muốn viễn tẩu Hỗn Độn, thể ngộ một phen Đại Đạo!" Đông Vương Công đối với yêu cầu của Bạch Viên tịnh không có hồi tuyệt.

Chức vị Binh Mã Đại Nguyên Soái cũng là sau khi Bạch Viên đột phá Chuẩn Thánh, Đông Vương Công mới gia phong.

Chương 292

"Nếu muốn ngoại xuất ngộ đạo, tùy thời đều có thể, chức vị Binh Mã Đại Nguyên Soái cứ giữ lại cho ngươi." Đông Vương Công trực tiếp đáp ứng.

Hiện tại Tam Giới tịnh không đại loạn, quan chức võ tướng đều hư thiết, căn bản không có nhiệm vụ. "Đa tạ sư tôn thành toàn!" Bạch Viên vội vàng tạ ơn, hài lòng lui sang một bên.

Thiên Quân Dạ Kiêu đến từ thế giới Tam Sinh Tam Thế nhìn một màn này, trong lòng chấn kinh không thôi.

Thực lực Bạch Viên so với Dạ Kiêu chỉ mạnh hơn chứ không yếu, nhưng cường giả như vậy cũng chỉ có thể làm thuộc hạ cho Đông Vương Công.

Trong tay Đông Vương Công quả nhiên nhân tài đông đúc.

Bạch Viên tu hành công pháp Khiếu Huyệt Thần Tàng do Đông Vương Công truyền thụ, nhân thử chỉ cần hắn tìm đủ tinh huyết, lĩnh ngộ một số pháp tắc chi lực là có thể thuận lợi đột phá.

Con đường chứng đạo này Đông Vương Công đã thành công, Bạch Viên chỉ cần kiên trì, sớm muộn cũng sẽ đi đến bước này.

Vạn Kiếm Nhất lúc này thấy không ai xuất liệt, liền nói: "Bệ hạ, như kim Phong Thần lượng kiếp đã kết thúc, các thần vị vốn có của Thiên Đình cố định bất biến, nhưng các thần vị mới chưa từng phân phong, xin Bệ hạ định đoạt!" Đông Vương Công vốn chỉ đi thế giới Tam Sinh Tam Thế một chuyến, không ngờ Phong Thần lượng kiếp đã kết thúc rồi.

Thời gian ngắn ngủi mấy chục năm quả thật thoáng qua liền mất.

"Việc Phong Thần các ngươi tự hành định đoạt là được.

Thần vị vốn có của Thiên Đình không thể biến động, những kẻ trong Phong Thần lượng kiếp tiến vào Phong Thần Bảng, cứ tùy tiện cho một số chức vị vô quan khẩn yếu là được!" Đông Vương Công không giấu diếm, trực tiếp nói rõ ý tứ, để Vạn Kiếm Nhất tùy ý thi vi.

Phong Thần Chi Chiến vốn là tranh chấp của Tam Giáo, hiện tại Xiển Giáo và Tiệt Giáo suy yếu, Tây Phương Phật Môn đại hưng, đồng thời còn có Thiên Đình nhất phương của Đông Vương Công cũng hoạch lợi phỉ thiển.

Những đệ tử Tam Giáo thân vẫn tiến vào Phong Thần Bảng tịnh không được thần vị tương ứng như nguyên tác, mà bị Đông Vương Công tùy ý phân phối vào những vị trí không quan trọng. "Bệ hạ, tân thế giới khai khải, chúng ta lần này khi nào có thể tiến về tân thế giới đây?" Cửu Anh đứng ra hỏi.

Hắn là lão thần được Đông Vương Công thập phần coi trọng, đối với sự tình này cũng thập phần chờ mong.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cười đánh giá mọi người.

Những tu sĩ này hiện tại đều là cường giả Chuẩn Thánh, tự nhiên hi vọng có thể tiến thêm một bước, bước vào Thánh Nhân chi cảnh.

Tây Vương Mẫu từ thế giới Tam Sinh Tam Thế chứng đạo thành công, không nghi ngờ gì đã cho mọi người một hi vọng mới.

Đông Vương Công cười nói: "Tân thế giới tồn tại một số vấn đề, hiện tại tịnh không phải thời cơ tốt nhất để tiến vào.

Một ngàn năm sau, ta sẽ mở ra thế giới Tam Sinh Tam Thế, đến lúc đó lại đi cũng không muộn!" Lời của Đông Vương Công tuy khiến mọi người phải chờ đợi, nhưng không ai dám xuất ngôn phản đối.

Một ngàn năm đối với bọn hắn tịnh không dài.

Hiện tại trật tự trong thế giới đó hỗn loạn, xác thực không thích hợp để sinh linh ngoại lai tiến vào, sẽ dẫn phát nhiều tình huống ý ngoại. "Sư tôn, tân thế giới kia thật sự đối với chứng đạo có trợ giúp nhất định sao?" Khổng Tuyên lúc này cũng hiếu kỳ tuân vấn.

Hắn tu hành không phải Khiếu Huyệt thần thông mà là thiên sinh Ngũ Sắc Thần Quang, trong lòng có chút lo lắng.

Đông Vương Công hiểu rõ lo lắng của Khổng Tuyên.

Hắn giải thích: "Thiên Hậu tu hành cũng tịnh không phải đạo pháp của ta, mà là Pháp Tắc thần thông.

Thiên Hậu trảm ra Tam Thi, cuối cùng lại đem Tam Thi hợp nhất mới chứng đạo thành công, nhân thử ngươi không cần lo lắng, cứ theo công pháp của mình tu hành là được!" Khổng Tuyên tư chất bất phàm, năm đó Đông Vương Công chỉ điểm một hai, không để hắn luyện hóa Ngũ Sắc Thần Quang thành pháp bảo, mà dung nhập tự thân làm căn cơ lĩnh ngộ Ngũ Hành Pháp Tắc.

Trải qua Phong Thần, thực lực Khổng Tuyên đột phi mãnh tiến, đã trảm ra Ác Thi.

Đông Vương Công an phủ mọi người xong, mới kiểm tra tình hình Thiên Đình.

Trường Mi Chân Nhân là người có thực lực tăng lên nhanh nhất trong số các dị giới nhân, đã đạt Chuẩn Thánh cảnh giới.

Ông ta không dựa vào Tam Thi hay công đức, mà dùng Luyện Tâm chi đạo, trực chỉ bản tâm.

Đông Vương Công không ngăn cản mọi người tu hành các công pháp khác nhau, ngược lại đề xướng tự đi con đường chứng đạo của riêng mình.

Bạch Viên và Cửu Anh muốn dùng nhục thân chứng đạo sẽ gian

nan hơn Đông Vương Công nhiều vì nguyên thần pháp tắc không mạnh bằng.

Vạn Kiếm Nhất sau khi chủ trì Phong Thần cũng nhận được lợi ích cực lớn, từ Địa Tiên nhảy vọt lên Thái Ất Kim Tiên.

Tuy nhiên so với Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử - những nhân vật ứng kiếp thì cũng không quá đột ngột.

Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ thì có vẻ hậu kình bất túc, so với những thiên kiêu thực sự muốn leo lên đỉnh cao đại đạo như Trường Mi hay Vạn Kiếm Nhất thì còn kém một bậc vì vướng bận nhi nữ tình trường.

Thuộc hạ của Đông Vương Công từng người thực lực đại tăng, khí vận tụ long về phía hắn.

Bạch Thiển Thượng Thần sau khi đến Hồng Hoang, tu hành Thiên Hồ tâm pháp ngày càng cao thâm, đối với Đông Vương Công càng thêm cung kính.

Bạch Chỉ và Dạ Hoa cũng tiến bộ vượt bậc.

Riêng Thiên Quân Dạ Kiêu thì vẫn luôn bế quan không ra.

Hắn vốn là Á Thánh, chỉ cách Thánh cảnh một bước, nay đến Hồng Hoang sân khấu rộng lớn hơn, đã có một tia hi vọng đột phá.

Đông Vương Công vừa xử lý xong sự vụ thì cảm ứng được Thông Thiên Giáo Chủ đang giá vân đến Nam Thiên Môn.

Hắn cùng Tây Vương Mẫu nhìn nhau cười, lập tức cho người nghênh tiếp.

Thông Thiên Giáo Chủ cưỡi Quỳ Ngưu vào Lăng Tiêu Bảo Điện, thái độ thập phần khách khí: "Bệ hạ nhật lý vạn cơ, bần đạo hôm nay quấy rầy rồi!" Sau Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo tan hoang,

Thông Thiên đã cùng hai vị huynh đệ quyết liệt.

Hắn bảo Đông Vương Công cứ gọi là Thông Thiên, không cần gọi Thượng Thanh Thánh Nhân nữa. "Thông Thiên đạo hữu không ở Kim Ngao Đảo tu hành, sao lại rảnh rỗi đến Thiên Đình của ta nhàn du?" Tây Vương Mẫu cười hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Chính là đến chúc mừng Tây Vương Mẫu đạo hữu.

Đạo hữu đột phá Thánh cảnh là đại sự của Hồng Hoang, ta sao có thể thiếu lễ số?" Đồng tử dâng lên một thanh Ngọc Như Ý cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm quà mừng.

Chương 293

Tây Vương Mẫu vui vẻ nhận lấy.

Sau ba tuần rượu, Thông Thiên mới nói rõ mục đích: "Nghe nói Bệ hạ gần đây lại tìm được một lối vào tân thế giới?" Đông Vương Công gật đầu: "Thông Thiên đạo hữu cũng có hứng thú đi vào một chuyến sao?" Thông Thiên cười khổ: "Phong Thần đại kiếp khiến Tiệt Giáo ta thập bất tồn nhất, ta xác thực muốn tìm kiếm một số sinh linh tư chất ưu lương để chấn hưng Tiệt Giáo!" Đông Vương Công đồng ý, hẹn ngàn năm sau khi Thiên Đạo của tân thế giới ổn định sẽ thông báo cho Thông Thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy Càn Khôn Đỉnh đang giam cầm ý chí Thiên Đạo, trong lòng chấn kinh thủ đoạn nghịch thiên của Đông Vương Công, hài lòng rời đi.

Tam Thanh phân gia là tin tốt cho Đông Vương Công.

Hắn vừa tiễn Thông Thiên đi thì trong Thiên Đình truyền đến dị động.

Linh khí vô tận điên cuồng hối tụ về một đại điện, tạo thành một cái linh khí tuyền qua. "Lại có cường giả sắp đột phá Thánh cảnh?" Trường Mi Chân Nhân chấn kinh thốt lên: "Không phải sinh linh bản thổ Hồng Hoang, là sinh linh của tân thế giới!" Sinh linh bản thổ chứng đạo sẽ không có Thiên Đạo khảo nghiệm lôi kiếp như vậy.

Trường Mi Chân Nhân vốn tưởng mình sẽ là người ngoại lai đầu tiên chứng đạo, nay bị người khác vượt trước, trong lòng có chút không cam tâm.

Nhưng nghĩ lại, người đột phá chỉ có thể là Thiên Quân Dạ Kiêu từ thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Liên Sơn Đại Sư, Kim Đỉnh Đạo Nhân, Thanh Vân Tử, Trương Tiểu Phàm...

đều quan chú một màn này.

Chỉ có Vạn Kiếm Nhất lạnh nhạt tiếp tục tu hành.

Tin tức Thiên Quân Dạ Kiêu chứng đạo chấn động cả Hồng Hoang.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa đi chưa xa cũng dừng lại quan sát, trong lòng càng thêm nhiệt thiết muốn thu đồ đệ từ tân thế giới.

Thiên Đạo dường như đang ưu ái bồi dưỡng cường giả từ thế giới mới để cân bằng lực lượng.

Do có ba thế giới sáp nhập, Hồng Hoang đang không ngừng mở rộng.

Tây Phương Nhị Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh Thánh Nhân cũng tụ tập lại, đều cảm thấy biện pháp để Tây Vương Mẫu sang tân thế giới chứng đạo là khả thi.

Thế giới Tam Sinh Tam Thế có Thiên Đạo đủ mạnh để thừa tải Thánh Nhân.

Nhiên Đăng Cổ Phật hối hận vì không đầu quân cho Đông Vương Công sớm hơn.

Các Thánh Nhân khác giờ đây đều cảm thấy khó mà kháng hành với Đông Vương Công, có lẽ nên mượn cơ hội này triệt để thần phục.

Bốn vị Thánh Nhân cùng lúc hướng về Thiên Đình, chính là đang muốn quan sát Thiên Quân Dạ Kiêu độ kiếp.

Đông Vương Công cảm ứng được một chút, chỉ đạm nhiên cười, không có bất kỳ biểu thị gì.

Phản ứng này so với Thông Thiên Giáo Chủ thì hoàn toàn khác

biệt, phân biệt đối đãi rõ ràng, chính là bởi vì bốn vị Thánh Nhân kia đang kết bè kết cánh, hiển nhiên cũng chẳng phải thật tâm đến chúc mừng Đông Vương Công, mà chỉ nhắm vào lợi ích!

Thông Thiên Giáo Chủ đi một mình, tuy rằng bị bốn Thánh kia bức bách, nhưng hắn cũng đã đưa ra quyết định vạch rõ giới hạn với bốn người bọn họ.

Giống như Nữ Oa Thánh Nhân kia, xưa nay vẫn độc lai độc vãng, không cùng các Thánh Nhân khác làm bạn, cũng đã hướng Đông Vương Công biểu minh thái độ. "Hiện nay trong tay Đông Vương Công lại xuất hiện thêm một vị Thánh Nhân, ngày sau chúng ta e rằng càng thêm không có quyền lên tiếng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhỏ giọng giao đàm cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân, nhưng thanh âm của hắn, vừa khéo có thể để cho Thái Thanh Thánh Nhân và Ngọc Thanh Thánh Nhân đi phía trước nghe thấy.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lắc đầu không thôi, mặt đầy vẻ bi khổ, theo sau Thái Thanh Thánh Nhân và Ngọc Thanh Thánh Nhân đi đến Thiên Đình.

Lúc này tại Nam Thiên Môn chỉ có Thần tướng thủ hộ, căn bản không có ai ra nghênh tiếp.

Điều này khiến sắc mặt Ngọc Thanh Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân đều có chút không nhịn được nữa.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn là người trọng sĩ diện nhất, hắn không cho rằng một phương cường giả đi tới mà Đông Vương Công lại không có bất kỳ cảm ứng gì. "Đại huynh!

Đông Vương Công khinh mạn với chúng ta như vậy, quả thực là không để mấy vị Thánh Nhân chúng ta vào trong mắt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói.

Thánh Nhân thủ nhãn thông thiên, năm xưa khi Thượng Thanh đi tới, tràng diện Đông Vương Công phái người nghênh tiếp thì bốn vị bọn hắn đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Hiện tại bốn vị Thánh Nhân cùng đến, Đông Vương Công lại căn bản không có bất kỳ sự chào hỏi nào.

Hai bên so sánh một chút, ý tứ của Đông Vương Công đã quá rõ ràng rồi!

Tuy nhiên, lần này Thái Thanh Thánh Nhân lại không nói gì, thậm chí ngay cả thái độ cũng không biểu lộ.

Đã đến Thiên Môn, tự nhiên phải đi vào.

Tướng thủ vệ Thiên Môn kia cũng là kẻ lanh lợi, thấy mấy vị Thánh Nhân đi tới thì nào dám ngăn cản Thánh giá.

Môn Thần vội vàng hành lễ, phái thuộc hạ dẫn mấy vị Thánh Nhân tiến vào Nam Thiên Môn.

Thấy mấy vị Thánh Nhân đi vào rồi, Môn Thần nhìn theo bóng lưng bọn họ, cuối cùng cũng không dám bình phẩm gì, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa những lời chưa nói.

Bốn vị Thánh Nhân đều trầm mặt, một đường đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện. "Bệ hạ, chúng ta không mời mà tới, quấy rầy nhiều, mong Bệ hạ lượng thứ!" Thái Thanh Thánh Nhân mở miệng trước tiên, trên mặt hắn không có chút vẻ không vui nào.

Đông Vương Công cười nói: "Mấy vị đạo hữu tới thật đúng lúc, cường giả ta chiêu mộ từ tân thế giới, lúc này đang muốn chứng đạo thành Thánh, chúng ta không bằng cùng nhau quan lễ, những chuyện khác chờ chút nữa hãy đàm luận!" Đông Vương Công đã nói như vậy, mấy vị Thánh Nhân kia cũng chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Tây Vương Mẫu nhìn sắc mặt mấy vị Thánh Nhân, gật đầu cười,

cũng xoay người chăm chú nhìn Dạ Kiêu độ kiếp.

Lúc này trong Thiên Đình tụ tập đầy tu sĩ các phương, đều muốn kiến thức tràng diện Thánh Nhân độ kiếp. "Không ngờ, lần này độ kiếp lại là cường giả trong thế giới thứ ba, không giống như trước, Thục Sơn thế giới, Tru Tiên thế giới đều bị áp chế!" "Sinh linh trong tân thế giới thực lực cũng không tương đồng, chỉ cần có thể chứng đạo thành Thánh, đó chính là sự khẳng định lớn nhất đối với hắn!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, rất nhiều tu sĩ đều đang nhỏ giọng nghị luận, vừa cảm thán khí vận của người khác, lại vừa hâm mộ thực lực của Dạ Kiêu Thiên Quân.

Theo thực lực Dạ Kiêu Thiên Quân không ngừng tăng lên, lôi đình hội tụ rốt cuộc cũng ngưng tụ đến cực hạn.

Lúc này Dạ Kiêu Thiên Quân phi thân lên chín tầng trời, thoát ly phạm vi Thiên Đình, cao cao ngồi xếp bằng trong tinh không.

Là ở phía trên Thiên Đình!

Chương 294

Không biết có phải Dạ Kiêu Thiên Quân vô ý làm vậy hay không, hay là sợ Thiên Đình bị kiếp lôi ảnh hưởng mới bay lên Cửu Thiên.

Lúc này vạn chúng chú mục, Thiên Quân Dạ Kiêu cao cư Cửu Thiên. "Oanh long long!" Tiếng sấm vô biên cuồn cuộn, thanh âm Thiên phạt kia khiến vô số sinh linh run lẩy bẩy.

Thánh Nhân lôi kiếp, cho dù cách xa vô tận cự ly, vẫn khiến các sinh linh phải phủ phục xuống đất.

Thần uy bực này, căn bản không dám nhìn thẳng!

Giữa thiên địa phảng phất như tận thế, không có tường thụy chi khí tương ứng, hoàn toàn bất đồng với Thiên Đạo Lục Thánh chứng đạo.

Ngược lại có chút tương tự với lúc Tây Vương Mẫu chứng đạo trong thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Hiện tại bất quá là Dạ Kiêu Thiên Quân đã tới Hồng Hoang, địa phương phản chuyển mà thôi.

Dù sao Hồng Hoang vốn là Thiên định Lục Thánh, bởi vậy sinh linh từ dị thế giới muốn chứng đạo thì cần phải tiếp thụ Thiên Đạo khảo nghiệm. "Là Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" Đông Vương Công lúc này suy tư trong lòng.

Dù sao Dạ Kiêu chứng đạo tốc độ quá nhanh, ở trong thế giới Tam Sinh Tam Thế trì trệ không cách nào đột phá, vừa tới Hồng Hoang không lâu liền bắt đầu chứng đạo.

Một đạo lôi đình hóa thành ngân long, từ trên chín tầng trời giận dữ đánh xuống.

Bầu trời đen kịt vốn bị mây đen che khuất, trong nháy mắt được thắp sáng trở lại!

Lôi đình tung hoành, nộ kích Dạ Kiêu Thiên Quân.

Lúc này Dạ Kiêu Thiên Quân trực tiếp tế ra một kiện pháp bảo, Đông Hoàng Chung!

Cái Đông Hoàng Chung này cùng Đông Hoàng Thái Nhất không có bất kỳ quan hệ gì, cũng cùng Hỗn Độn Chung trong tay Đông Vương Công hoàn toàn không có liên hệ.

Đông Hoàng Chung này nãi là một kiện pháp bảo trong Tam Sinh Tam Thế, nghe đồn do Chiến Thần Mặc Uyên luyện chế thành.

Nhưng hiện tại xem ra, đây là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo thập phần lợi hại, uy năng đủ để diệt thế kia, cũng không thể nào là do tiểu tiểu Chiến Thần Mặc Uyên có thể luyện chế ra được.

Dù sao ngay cả Mặc Uyên cũng không pháp diệt thế, luyện chế một kiện pháp khí lại làm sao có thể diệt thế?

Hiện tại thấy Thiên Quân dùng Đông Hoàng Chung đối kháng thiên kiếp, Đông Vương Công càng thêm xác nhận suy đoán của mình.

Đông Hoàng Chung này định nhiên là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo không nghi ngờ, thực lực phi thường cường đại! "Đang!" Một tiếng chuông vang, Đông Hoàng Chung kia vững vàng cản lại lôi long nộ kích.

Từng đạo lôi đình tứ tán, hóa thành đầy trời ngân xà loạn vũ.

Sau tiếng sấm đầu tiên, lôi điện còn lại giống như hạt mưa, rậm rạp chằng chịt trút xuống, chút nào không cho Thiên Quân một điểm cơ hội thở dốc.

Một trận lôi kích mãnh liệt, Đông Hoàng Chung kia tựa hồ cũng có

chút đạt tới cực hạn, trên mặt Thiên Quân Dạ Kiêu nổi lên một tia tái nhợt.

Dù sao vừa mới đột phá Thánh cảnh, dùng thực lực hiện tại đối kháng lôi đình cấp bậc Thánh Nhân, xác thực có chút cố hết sức. "Oanh long!" Ngay cơ hội Thiên Quân Dạ Kiêu phân thần, một đạo lôi đình lần thứ hai giận dữ bổ xuống, trực tiếp đánh bay Đông Hoàng Chung ra ngoài. "Không ổn!" Thiên Quân hét lớn một tiếng, trong lòng thầm kêu không hay.

Hiện tại trên người hắn chỉ có một kiện pháp bảo này, nếu như không có Đông Hoàng Chung che chở, hắn chỉ có thể dùng nhục thân ngạnh kháng thiên kiếp! "Oanh long!" Lôi đình nộ phách, nháy mắt đánh nát hộ thể thần quang của Thiên Quân Dạ Kiêu, sau đó đánh cho nhục thân hắn máu tươi đầm đìa.

Nhưng không đợi Dạ Kiêu Thiên Quân phản ứng, lại từng đạo thiên lôi càng thêm mãnh liệt giận dữ nện xuống!

Đây là tiết tấu muốn đánh chết Dạ Kiêu Thiên Quân a!

Lúc này ngay cả Dạ Kiêu Thiên Quân, trong lòng hắn cũng đồng dạng tràn ngập kính sợ cùng sợ hãi.

Đông Vương Công nhìn một màn trên chín tầng trời, suy đoán Thiên Đạo đang cố ý lập uy.

Thời gian qua tu sĩ phi nhập Hồng Hoang càng ngày càng nhiều, các nơi ở Hồng Hoang cũng đều xuất hiện một vài loạn cục.

Những tình huống này tịnh không phải hào vô quan hệ với đám tu sĩ mới tới.

Hiện tại sinh linh tân thế giới chứng đạo thành công, chính là thời cơ tốt nhất để Thiên Đạo lập uy. "Oanh long!" Lại một đạo kiếp lôi bổ xuống, Thiên Quân Dạ Kiêu vừa rồi bị kiếp lôi đánh cho thương

tích đầy mình, mới vừa vặn tụ tập được một điểm linh khí, nháy mắt lại bị kiếp lôi bổ tán. "A!" Dạ Kiêu Thiên Quân gầm thét liên liên, trong lòng thập phần uất ức.

Hắn vừa mới cảm thụ loại thiên địa vĩ lực này, hiện tại không cách nào thông thạo ứng dụng, nhưng thiên kiếp lại phảng phất như muốn cùng hắn đối đầu, muốn oanh sát hắn ngay thời khắc quan trọng này. "Oanh long!" Lôi đình cảnh báo, tiếng sấm vô cùng vô tận ầm ầm truyền đến.

Trên chín tầng trời điện vũ ngân xà, mây đen vô biên rủ xuống thấp, tựa hồ như muốn hàng lâm đại địa.

Thiên Quân Dạ Kiêu thần huyết vương vãi giữa trời, tình huống của hắn nhìn qua thê thảm vô cùng, Thúc Phát Tử Kim Thằng tại trong lôi kiếp bị đánh thành phấn vụn.

Đông Hoàng Chung kia cũng không cách nào chống cự thiên uy, lúc này ai minh từng trận, không dám cùng thiên lôi tương hỗ kháng hành. "Sát!" Dạ Kiêu Thiên Quân gầm thét, lúc này là thời khắc quan trọng để chứng đạo, hắn không nguyện vẫn lạc trong thiên kiếp.

Sau khi bị bức vào tuyệt cảnh, Dạ Kiêu Thiên Quân bộc phát ra tiềm lực vô song, từng luồng thiên địa chi lực bành trướng bị hắn nhanh chóng chưởng khống.

Thiên địa chi lực kia quán chú vào trong nhục thân Dạ Kiêu, nhanh chóng tu phục thân thể hắn, đồng thời giúp hắn cùng nhau đối kháng Thiên phạt.

Nhưng Thánh cảnh lôi phạt, cũng không phải Thánh Nhân phổ thông dám ngăn cản.

Thiên Đạo Lục Thánh lúc này đều đang nhìn tình huống nơi này, thiên kiếp chi uy kia khiến bọn họ đều một trận da đầu tê dại, không ai

dám tuỳ tiện sâm và vào trong đó.

Chương 295

Đông Vương Công thấy bộ dáng này của Dạ Kiêu Thiên Quân, cũng không có ý tứ muốn ra tay.

Hiện tại Dạ Kiêu Thiên Quân tuy rằng thập phần thê thảm, nhưng tiềm lực của hắn xác thực bị kích phát ra, hắn cũng đang trong thiên kiếp mà nhanh chóng cường đại lên.

Loại phương pháp chưởng khống thiên địa vĩ lực kia, vốn cần Dạ Kiêu Thiên Quân khổ tu mấy vạn năm mới có thể nắm giữ, nhưng tại quan đầu sinh tử này, hắn bị bức bách nhanh chóng lĩnh ngộ được tinh túy trong đó.

Lúc này nếu không phải Dạ Kiêu Thiên Quân chưởng khống được biện pháp điều động thiên địa vĩ lực, chỉ sợ sớm đã bị đánh thành một đống thịt nát rồi! "Oanh long long!" Cửu Thiên lôi pháp không ngừng, Dạ Kiêu Thiên Quân khổ khổ chi chống đỡ.

Lúc này thiên địa chung quanh đều phảng phất trầm tẩm trong biển lôi đình, sinh linh khác căn bản không cách nào nhìn thấy tình huống bên trong.

Chỉ có Đông Vương Công và mấy vị Thánh Nhân có thể dùng thần thông thấu thị nội ngoại, khi nhìn thấy Dạ Kiêu Thiên Quân thì đều một trận lắc đầu.

Lấy trạng thái lúc này của Dạ Kiêu Thiên Quân, căn bản không cách nào nghênh kích thiên kiếp.

Từng giọt Thánh huyết phiêu tán Cửu Thiên, những sinh linh vây xem kia từng cái trong lòng run lẩy bẩy, đều chấn kinh với thiên địa chi uy, nhất là những sinh linh dị thế giới, càng sợ hãi vô cùng.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân đối với Dạ Kiêu Thiên Quân cũng không còn một tia hâm mộ nào.

Loại lôi phạt bực này, hiện tại Trường Mi Chân Nhân căn bản không dám tưởng tượng.

Nếu như loại lôi phạt này hàng lâm trên người Trường Mi Chân Nhân, hắn ngay cả một kích cũng không thể chống lại.

Chính tại lúc này, trên chín tầng trời truyền đến một tiếng ai minh. "Đang!" Tiếng chuông minh cự đại vang vọng Cửu Thiên, một đạo hắc ảnh nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

Đó là linh bảo Đông Hoàng Chung của Thiên Quân Dạ Kiêu.

Lúc này Đông Hoàng Chung thần uy tán tận, uy năng tiêu tán, trên thân chuông vết rạn chằng chịt, hiển nhiên thừa nhận công kích cực đại, đã đến biên duyên phá tổn.

Lúc này Thiên Quân Dạ Kiêu cũng không còn dựa vào Đông Hoàng Chung, hiện tại Đông Hoàng Chung không cách nào cung cấp che chở cho hắn.

Từng đạo lôi đình nhanh chóng bổ xuống, Dạ Kiêu Thiên Quân trực tiếp bị đánh rơi vân đầu, hướng về phía đại địa trụy lạc.

Lôi đình vô cùng vô tận kia lại tịnh không tiêu tán, vẫn như cũ truy đuổi nhục thân Dạ Kiêu Thiên Quân, phảng phất muốn triệt để đánh hắn thành phấn vụn. "Dạ Kiêu Thiên Quân, vẫn lạc rồi sao?" Bạch Chỉ Thiên Tôn run rẩy nhìn qua đoàn quang mang trụy lạc kia, trong lòng sợ hãi cực điểm.

Một bên Bạch Thiển, Dạ Hoa, hai người cũng gắt gao dựa vào nhau, tâm tình khẩn trương tựa hồ đều tràn ra ngoài.

Nhưng ngay dưới lôi đình không ngừng nện xuống kia, Dạ Kiêu Thiên Quân lại lần nữa đứng lên, từng luồng khí tức càng thêm cường

đại tán phát ra, nghênh đón thiên lôi nghịch lưu mà lên. "Thiên Tộc Niết Bàn Tâm Kinh!" Bạch Chỉ Thiên Tôn hai mắt phóng quang, nàng đối với Thiên Tộc thập phần hiểu rõ, thấy Dạ Kiêu Thiên Quân cải tử hoàn sinh, Bạch Chỉ lập tức nhận ra thần công của Thiên Tộc. "Niết Bàn Tâm Kinh?" Trong đầu Dạ Hoa lóe lên một cái, hắn hiện tại không có tư cách tu hành loại vô thượng bảo điển này, bởi vậy tịnh không biết sự tồn tại của Niết Bàn Tâm Kinh.

Dạ Kiêu Thiên Quân nghịch lưu mà lên, lần thứ hai đánh nát lôi đình, Thiên Quân Dạ Kiêu sau khi cải tử hoàn sinh trở nên càng cường đại hơn, tại trong lôi kiếp nhanh chóng trưởng thành.

Vô số lôi đình oanh kích, nhưng lần này Dạ Kiêu Thiên Quân lại cản được!

Cho dù Thánh huyết bát sái, nhưng Dạ Kiêu Thiên Quân tử chiến không lùi, từng luồng khí thế cường đại tán phát ra.

Ngăn cản được lôi phạt, Dạ Kiêu Thiên Quân cũng tìm lại được tự tin cùng khí thế của mình! "Oanh long long!" Thần lôi vô tận, Dạ Kiêu Thiên Quân tuy rằng cường hãn, nhưng thương thế của hắn càng ngày càng nặng.

Cuối cùng lại lần nữa chống đỡ không nổi, thiên lôi thực sự quá mức cuồng bạo.

Tu sĩ chung quanh từng cái nhìn đến nơm nớp lo sợ, đều không nghĩ tới, thành tựu Thánh Nhân tôn vị, lại sẽ kinh lịch khảo nghiệm tàn khốc như vậy.

Tại thời khắc quan trọng nhất, hai cánh tay của Dạ Kiêu Thiên Quân đều bị đánh thành phấn vụn, nhục thân hắn tàn phá không chịu nổi, chỉ có một cái rưỡi chân chống đỡ đứng giữa không trung.

Lúc này lôi kiếp rốt cuộc cũng tiêu tán, chỉ còn lại một đạo lôi phạt

cuối cùng.

Nhưng đạo lôi đình cuối cùng này, cũng là lôi phạt cường đại nhất: Diệt Thánh Thần Lôi!

Thiên Đạo Lục Thánh đều tề tề cảm thụ được loại lực lượng kinh khủng kia, đó là sức mạnh đủ để đem bọn họ đều hủy diệt đi. "Bệ hạ, cứu ta!" Dạ Kiêu Thiên Quân lúc này mặt đầy vết máu, dùng độc nhãn nhìn về phía Đông Vương Công, cao giọng cầu khẩn Đông Vương Công cứu mạng.

Dạ Kiêu Thiên Quân không nguyện cứ như vậy vẫn lạc, hắn vừa mới chứng đạo thành Thánh, trong lòng tràn ngập không cam lòng.

Nhưng tại quan đầu khẩn yếu, người có năng lực ra tay tương trợ, chỉ có một mình Đông Vương Công.

Đối mặt đạo Diệt Thánh Thần Lôi cuối cùng này, Lục Thánh đều không dám tiến lên trở ngăn cản, bởi vì thực lực bọn hắn, không xứng nhúng tay việc này!

Mậu nhiên ra tay, chỉ sẽ đem bọn hắn cũng dẫn vào biên duyên hủy diệt!

Tại loại thời điểm này, cũng chỉ có Đông Vương Công có tư cách đi chửng cứu Thiên Quân Dạ Kiêu.

Tây Vương Mẫu có chút lo lắng, nhưng tịnh không mở miệng, thực lực Đông Vương Công cao thâm mạc trắc, nàng tin tưởng Đông Vương Công sẽ đưa ra một lựa chọn chính xác.

Tại lúc Thiên Quân Dạ Kiêu tuyệt vọng, đạo thiên lôi cuối cùng ầm ầm rơi xuống.

Ngay cả Dạ Kiêu Thiên Quân cũng không cho rằng Đông Vương Công có thể cản được một đạo thiên lôi này, dù sao loại lôi phạt này thực sự quá lợi hại.

Nhưng tại thời khắc cuối cùng, Đông Vương Công hãn nhiên ra tay, Càn Khôn Đỉnh trực tiếp huyền phù bán không, cản lại lôi kiếp đang rơi xuống kia! "Oanh!" Thiên lôi nộ kích, vào khoảnh khắc này, chỉ có Đông Vương Công dám đứng ra, bởi vì các Thánh Nhân khác căn bản không đủ tư cách!

Càn Khôn Đỉnh tại không trung phập phồng, kiếp lôi uy năng vô song kia, trực tiếp bị Càn Khôn Đỉnh thu vào trong đó. "Đang!" Một tiếng vang thật lớn, cho dù là Càn Khôn Đỉnh, tại sau khi thừa nhận kiếp lôi nhất kích, đồng dạng cũng kịch liệt chấn động.

Lúc này Đông Vương Công thu lấy đạo kiếp lôi cuối cùng, kiếp lôi kia tại trong Càn Khôn Đỉnh di mạn không tan, đối với Càn Khôn Đỉnh không ngừng oanh kích.

Chương 296

Lúc này ý chí Thiên Đạo bị tù cấm ở bên trong, liền trở thành mục tiêu của kiếp lôi kia.

Đông Vương Công bất quá là vô ý chi cử, lại giúp được một đại ân.

Kiếp lôi thần uy mạc trắc kia, ngay cả Thiên Đạo Lục Thánh đều không dám ra tay, lại bị Đông Vương Công tùy tay thu lấy.

Phản sai bực này, làm cho tất cả cường giả tại tràng đều một trận thác ngạc, Diệt Thánh Thần Lôi đủ để diệt Thánh kia, tại trong tay Đông Vương Công lại giống như một trận thanh phong vậy.

Chuẩn Đề Thánh Nhân vốn muốn xem Đông Vương Công bị thương dưới thần lôi, nhưng hiện thực phản sai quá lớn, làm cho hắn quả thực có chút không cách nào tiếp thụ.

Lúc này đạo lôi kiếp cuối cùng bị Đông Vương Công thu đi, tuy là dưới sự giúp đỡ của Đông Vương Công làm cho Dạ Kiêu Thiên Quân độ qua lôi kiếp, bất quá Thiên Đạo cũng chỉ là muốn khảo nghiệm đối phương mà thôi, tựa hồ ngay cả Thiên Đạo cũng cố ý để Đông Vương Công ra tay.

Hiện tại Dạ Kiêu Thiên Quân thành công độ kiếp, thương thế trên người nháy mắt khôi phục, khí thế cường đại đặc hữu của cường giả Thánh cảnh tán phát ra, khiến vô số sinh linh nhao nhao quỳ xuống đất cúng bái. "Chúc mừng đạo hữu thành công độ kiếp, từ nay về sau là Thánh Nhân chí tôn!" Đông Vương Công tiến lên chúc mừng Thiên Quân Dạ Kiêu.

Thiên Quân Dạ Kiêu lúc này vội vàng đáp lễ: "Đế quân quá cảm tạ, nếu như không phải người thời khắc cuối cùng ra tay tương trợ,

Dạ Kiêu ta sớm đã hồn phi phách tán, lần này có thể độ kiếp thành công, hoàn toàn là ngưỡng trượng Đế quân chi lực!" Dạ Kiêu Thánh Nhân biểu hiện thập phần khiêm tốn, đối với Đông Vương Công vẫn như cũ chấp đệ tử chi lễ.

Dạ Kiêu Thánh Nhân cũng phi thường có nhãn quang, lúc trước khi lôi kiếp giáng xuống thì mấy vị Thánh Nhân kia đều không dám tiến lên, loại uy thế kia căn bản không phải bọn họ có thể ngăn cản.

Đông Vương Công lại có thể dễ dàng thu phục thiên kiếp, chênh lệch trong đó có thể thấy được.

Hiện tại Dạ Kiêu Thánh Nhân sau khi đột phá, nháy mắt minh bạch chênh lệch giữa hắn và Đông Vương Công.

Con đường Thánh Nhân vị lai còn dài, có thể cùng Đông Vương Công tạo quan hệ tốt, sau này không thiếu được chỗ tốt.

Đông Vương Công lúc này cũng vui vẻ khi có thể có một vị Thánh Nhân làm thuộc hạ, dù sao một vị Thánh Nhân có thể mang lại chỗ tốt vô cùng lớn. "Chúc mừng Dạ Kiêu đạo hữu chứng đạo thành Thánh, sau này vô lượng lượng kiếp đều có thể an nhiên độ qua!" Chuẩn Đề Thánh Nhân là người đầu tiên chạy tới chúc mừng, hắn đối với việc lôi kéo cường giả luôn có một loại chấp mê.

Lúc này mấy vị Thánh Nhân khác cũng nhao nhao tiến lên, đối với Dạ Kiêu Thánh Nhân biểu thị ý chúc mừng.

Trở thành Thánh Nhân, đó là đứng ở đỉnh cao nhất của phương thế giới này, sau này có quyền lực ngồi ngang hàng với bọn họ. "Dạ Kiêu đạo hữu, vừa mới chứng đạo, hà tất không đi Hỗn Độn khai tịch một chỗ đạo trường, nơi đó càng thích hợp Thánh cảnh tu sĩ chúng ta tham huyền ngộ đạo!" Chuẩn Đề Thánh Nhân ân cần đề nghị, hiển nhiên muốn kiếm chút hảo cảm nơi Dạ Kiêu Thánh Nhân. "Đa tạ Chuẩn Đề đạo hữu nhắc nhở, bất quá hiện tại ta ở tại Thiên Đình phi

thường thuận tiện, ngày sau khi nào nhàn hạ, sẽ lại đi Hỗn Độn khai tịch đạo trường sau đi!" Dạ Kiêu Thánh Nhân trực tiếp nói lời cảm tạ, hời hợt bỏ qua việc này.

Đông Vương Công giúp Dạ Kiêu Thánh Nhân độ lôi kiếp, nếu như hiện tại Dạ Kiêu Thánh Nhân gấp gáp đi Hỗn Độn khai tịch đạo trường, vậy chẳng phải tỏ ra có chút muốn gấp gáp thoát ly Đông Vương Công sao?

Thân là Đại Thiên Tôn chấp chưởng thế giới Tam Sinh Tam Thế, Dạ Kiêu Thiên Quân sống mấy trăm vạn năm, những chuyện quanh co lòng vòng này, hắn tịnh không kém hơn Chuẩn Đề Thánh Nhân chút nào. "Như hôm nay Dạ Kiêu đạo hữu chứng đạo, chúng ta tại Dao Trì thiết yến, hoan tụ một phen!" Đông Vương Công trực tiếp an bài, mấy vị Thánh Nhân nhao nhao gật đầu đồng ý, mọi người cùng đi tới Dao Trì.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân cũng đều đã tới trong Thiên Đình.

Thông Thiên Thánh Nhân vốn đã rời khỏi Thiên Đình, nhưng vì biểu thị tôn trọng đối với Dạ Kiêu Thánh Nhân, sau khi tư sách một phen lại quay trở về.

Dạ Kiêu Thánh Nhân đột phá, Thánh cảnh cường giả trong toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ tới chúc mừng, nếu như đan đan thiếu đi Thông Thiên Thánh Nhân, Dạ Kiêu Thánh Nhân trong lòng sẽ nghĩ thế nào?

Khẳng định sẽ không có cái nhìn tốt đi!

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ rời khỏi Côn Lôn Sơn, mọi sự tình hiện tại đều phải cân nhắc rõ ràng.

Dù sao ai cũng không phải huynh đệ ruột thịt của hắn, tại thời khắc quan trọng nếu muốn người khác hỗ trợ, vậy phải sớm cùng đối

phương tạo quan hệ tốt.

Hiện tại Dạ Kiêu Thánh Nhân chứng đạo thành công, Bạch Chỉ Thiên Tôn, Bạch Thiển, Dạ Hoa ở một bên, ba người cũng đều một mặt thần sắc hưng phấn.

Đến từ cùng một thế giới, nguyên bản là người một nhà, hiện tại có thể có một tôn Thánh Nhân làm chỗ dựa, loại sự tình này sao có thể không cao hứng đây?

Tây Vương Mẫu an bài xuống, sớm có tiên tử dung mạo xinh đẹp bố trí tốt Dao Trì Tiên cảnh, các loại dưa và trái cây trân quý đều được bày lên, mỹ vị giai hào càng nhiều vô số kể.

Nhâm Thủy Bàn Đào, Hoàng Trung Lý, còn có Trấn Nguyên Tử đại tiên tặng Nhân Sâm Quả, có thể nói hiện tại trong Dao Trì tụ tập tất cả linh túy chi vật của toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Dạ Kiêu Thánh Nhân có thể chứng đạo, ý nghĩa cái này phi thường bất đồng, hắn nhưng là sinh linh tân thế giới Hồng Hoang.

Điều này đồng nghĩa với chứng thực sự thật sinh linh tân thế giới cũng có thể tại Hồng Hoang chứng đạo, đối với những tu sĩ thế giới khác một lòng truy đuổi đại đạo, đó là thiên đại dụ hoặc!

Tại thế giới của bọn hắn tu vi không cách nào tăng lên, chứng đạo càng không có hi vọng.

Vậy hà tất không ở Hồng Hoang thế giới thử một lần?

Dù sao đã có sinh linh tại Hồng Hoang thế giới chứng đạo thành công rồi, sẽ có càng nhiều tu sĩ thế lực tăng lên, liên liên đột phá, đây là sự thuyết phục lớn nhất đối với bọn hắn!

Giống như tu sĩ phi thăng thượng giới, từ thế giới của bọn hắn đến Hồng Hoang, cũng giống như phi thăng thượng giới vậy, chẳng qua phương pháp có chút bất đồng mà thôi.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân, dẫn theo một đám đệ tử Nga Mi phái tiến lên chúc mừng Dạ Kiêu Thánh Nhân.

Thanh Vân Tử kia cũng mang theo cường giả Tru Tiên thế giới nhao nhao tới chúc mừng, Dạ Kiêu Thánh Nhân tỏ ra thập phần điệu thấp, đối đãi ai cũng phi thường khách khí, nháy mắt khiến rất nhiều sinh linh nảy sinh hảo cảm cực lớn đối với hắn.

Thực lực cường hãn, lại bình dị gần gũi, cường giả ưu tú như vậy, ai không nguyện ý đi thân cận?

Sau một phen hoan yến, Dạ Kiêu Thánh Nhân không chỉ lấy được càng nhiều tin tức, đồng thời cũng kết giao càng nhiều tu sĩ.

Về phần Tây Phương nhị thánh, Dạ Kiêu Thánh Nhân sau khi biết được một số sự tình giữa bọn hắn và Đông Vương Công, hắn liền lễ phép vạch rõ giới hạn, đối với sự nhiệt tình của bọn hắn cũng tỏ ra thập phần khách sáo.

Đông Vương Công nhìn thấy những điều này, đối với biểu hiện của Dạ Kiêu Thánh Nhân cũng rất hài lòng.

Trên tiệc rượu, đông đảo tu sĩ đều chúc mừng Tây Vương Mẫu và Dạ Kiêu Thánh Nhân đột phá.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử đại tiên luôn ẩn tàng trong Vạn Thọ Sơn tu hành, lần này cũng xuất hiện tại Dao Trì.

Các phương tu sĩ tề tụ Thiên Đình, Tru Tiên thế giới, Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, tất cả cường giả hầu như đều tới.

Thịnh cảnh bực này, có thể nói trừ bỏ lúc trước Tử Tiêu Cung giảng đạo ra, rất hiếm khi lại xuất hiện.

Trên yến tịch, Thông Thiên Thánh Nhân vẫn luôn không nói chuyện cùng hai vị huynh đệ nhà mình, Tây Phương nhị thánh cũng như thế.

Chương 297

Thông Thiên Thánh Nhân phản đảo cùng Nữ Oa Nương Nương tỏ ra thập phần thân cận, hai vị Thánh Nhân hữu thuyết hữu tiếu, tỏ ra thập phần dung hợp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gần trong gang tấc cũng không chủ động mở miệng giao đàm cùng Thông Thiên Thánh Nhân, mấy người bọn hắn hãm hại Thông Thiên Giáo Chủ mất cả Tiệt Giáo đệ tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tịnh không cho rằng mình sai ở chỗ nào.

Tại Nguyên Thủy Thiên Tôn xem ra, Tiệt Giáo đệ tử đều là hạng phi mao đái giác, thấp sinh noãn hóa, căn bản không có tư cách vấn đỉnh đại đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ đem đạo pháp truyền thụ cho bọn hắn, cũng là một loại điếm ô đối với đại đạo.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy một số đệ tử ở trong Thiên Đình chỉ có thể làm tôi tớ, trong lòng hắn càng thêm không tư vị.

Thiên Đình cường giả như mây, những đệ tử kia của Thông Thiên Giáo Chủ thực lực bất tế, đỉnh đa cũng chỉ có thể làm một chút tôi tớ. "Sư tôn, đệ tử chúc ngài vạn thọ vô cương, khí vận trường tồn!" Triệu Công Minh kính rượu Thông Thiên Giáo Chủ.

Triệu Công Minh vốn là để nhất nhân Ngoại môn Tiệt Giáo, tu vi thực lực đều không phải tầm thường.

Nhưng sau khi lên Phong Thần Bảng, cái Đại La Kim Tiên này cũng chỉ có thể làm một tiểu quan tiếp đãi tân khách, lúc này có thể rót rượu cho Thông Thiên Giáo Chủ, đã là phi thường không tệ rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đối với Triệu Công Minh nói: "Đồ nhi, trong lòng có oán hận hay không?

Vi sư năm xưa không cho các ngươi tàn sát Xiển Giáo đệ tử, phản đảo cuối cùng khiến từng người các ngươi thân tử đạo tiêu." Năm xưa Phong Thần chi chiến, Tiệt Giáo chiếm ưu thế lớn, nhưng Tiệt Giáo đệ tử chỉ bắt sống đối phương, lại chưa từng trực tiếp giết chết, trong đó nếu như không có Thông Thiên Giáo Chủ chỉ điểm, chỉ sợ bọn họ sớm đã hạ sát thủ.

Lúc này Triệu Công Minh nghe vậy cười nói: "Sư tôn, năm xưa xác thực có chút oán hận, nhưng hiện tại, tất cả đều mây khói thoảng qua rồi, đệ tử chỉ nguyện sư tôn có thể tu vi đại tiến, công tham tạo hóa!" Năm xưa Tam Tiêu bị hại, Triệu Công Minh làm ngoại môn đại đệ tử, cũng lạc được cái thân tử đạo tiêu, trong lòng Triệu Công Minh xác thực có oán hận chi khí, nhưng những năm này nhìn Đông Vương Công thực lực đột phi mãnh tiến, sất sá phong vân, làm cho Triệu Công Minh nhìn thấu rồi, tất cả là vì thực lực bất tế, nếu như có được một nửa tu vi của Đông Vương Công, ai dám đánh giết hắn?

Ai có thể đánh giết hắn?

Giống như Đông Vương Công hiện tại, ngay cả mấy vị Thánh Nhân đều để hắn tùy ý nắn bóp, giữa thiên địa này, Đông Vương Công lại có gì phải sợ?

Những điều này Triệu Công Minh nhìn thấy, khiến oán hận trong lòng sớm đã tiêu tán, hiện tại một lòng tu hành, chỉ mong tăng lên thực lực.

Dù sao hiện tại Tam Tiêu, Tứ Đại Thánh Mẫu, những sư muội này đều tại Thiên Đình, có thể thường xuyên gặp mặt.

Đảo bất tương thức đám Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo kia, bọn

họ đã đi Tây Phương, từ nay về sau ngay cả sư môn cũng không dám nhận, quả thực là kỳ sỉ đại nhục!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này thấy đệ tử khoát đạt hơn mình, ha ha cười, ngửa đầu uống cạn chén rượu Triệu Công Minh kính. "Sau khi vi sư thực lực tăng lên, nhất định phải trợ giúp các ngươi thoát ly Phong Thần Bảng, làm lại thịnh cảnh Vạn Tiên Lai Triều!" Thông Thiên Giáo Chủ liên ẩm ba chén, khẽ vỗ vai Triệu Công Minh, đối với đệ tử đưa ra hứa hẹn.

Khóe mắt Triệu Công Minh hơi ươn ướt, vội vàng cáo lui, che giấu vị chua xót trong lòng.

Bên kia Tam Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, nhao nhao hướng Thông Thiên Giáo Chủ kính rượu, nhất thời làm cho Thông Thiên Giáo Chủ có loại cảm giác trở lại Kim Ngao Đảo tiêu dao.

Một khắc này Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí muốn lưu lại Thiên Đình, như vậy có thể cùng đệ tử hoan tụ một đường.

Sau một hồi tiệc rượu, đám người mới hài lòng nhao nhao tán đi.

Lúc này Thiên Đạo Lục Thánh tắc lưu lại, mọi người đều không đi, Thông Thiên Giáo Chủ cũng ngồi ở một bên cùng đệ tử nhà mình ôn chuyện. "Bệ hạ, tân thế giới đã mở ra, không biết khi nào chúng ta có thể tiến vào trong đó du lịch một phen đây?" Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp mở miệng tuân hỏi, lúc này vẻ mặt tươi cười, đầy thần sắc nhiệt tình hoan hỉ.

Đông Vương Công lúc này nhìn đám người, đem mỹ tửu trong tay uống một hơi cạn sạch, mới chậm rãi nói: "Trong tân thế giới Thiên Đạo bị ta câu thúc, e rằng phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa!" Lời nói của Đông Vương Công lấp lửng nước đôi, tịnh không giống như lời hứa hẹn đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nói chuyện, chỉ an tĩnh ngồi ở một bên.

Chuẩn Đề Thánh Nhân trước đó cảm ứng được khí tức Thiên Đạo tại Càn Khôn Đỉnh của Đông Vương Công, tự nhiên rõ ràng Đông Vương Công không lừa gạt.

Khả năng trật tự Thiên Đạo mới hình thành, cũng phải ngàn năm thời gian, hiện tại Đông Vương Công lấy cái này làm cớ thoái thác, Chuẩn Đề Thánh Nhân lại cũng không tiện ý tứ trực tiếp vạch trần.

Dù sao hiện tại xác thực Thiên Đạo không có hình thành, Đông Vương Công không chịu buông lỏng, hắn cũng không thể tiếp tục truy vấn.

Thông đạo nắm giữ trong tay Đông Vương Công, hắn không nguyện ý mở ra, không có ai có thể cưỡng bách.

Lúc này Dạ Kiêu Thánh Nhân ở một bên nhìn Chuẩn Đề, tuy rằng vừa mới tới Hồng Hoang thế giới, nhưng hắn cũng nghe được tin tức Đông Vương Công và Tây Phương nhị thánh bất hòa.

Hiện tại nhìn tràng cảnh này, Dạ Kiêu Thánh Nhân càng thêm xác định cách nhìn của mình.

Về phần tiểu bối, giống như Trường Mi Chân Nhân, Bạch Chỉ Thiên Tôn, những tu sĩ không có thành Thánh Nhân tôn vị, ở đây căn bản không có quyền lên tiếng.

Bạch Thiển và Dạ Hoa ở một bên yên lặng nhìn, hai người lẫn nhau trao đổi ánh mắt, hiển nhiên đều biết tràng cảnh xấu hổ trước mặt.

Đông Vương Công lúc này tắc mở miệng nói: "Chư vị yên tâm, tân thế giới chỉ cần chuẩn bị thỏa đáng, đến lúc đó khẳng định để chư vị được nhìn thấy đầu tiên, hiện tại thông đạo của hai thế giới kia, toàn

bộ mở ra, ai nguyện ý đi thì cứ đi!" Đông Vương Công hiếm thấy hào phóng một lần, nhưng hiện tại hai thế giới trước đều đã bị vô số tu sĩ du lãm nhiều lần, cũng không có gì béo bở.

Lời này vốn là vì hòa hoãn bầu không khí xấu hổ, dù sao hiện tại đám người đều là hướng Thiên Đình một phương biểu thị chúc mừng, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không để mọi người trên mặt mũi không qua được.

Chuẩn Đề đạo nhân lúc này cũng chỉ có thể mượn bậc thang đi xuống, dù sao tính khí Đông Vương Công ai cũng rõ ràng, không có người nào có thể cưỡng bách hắn làm gì.

Cuối cùng Lục Thánh nhao nhao rời đi, Nữ Oa Thánh Nhân kia cũng biểu thị tâm ý muốn tiến về tân thế giới.

Hiện tại Tây Vương Mẫu và Dạ Kiêu chứng đạo thành Thánh, hiển nhiên đối với mấy vị Thánh Nhân sản sinh ảnh hưởng rất lớn.

Ngày sau Thánh Nhân sẽ càng ngày càng nhiều, cạnh tranh áp lực cũng sẽ càng ngày càng lớn, bởi vậy không thể không sớm tăng lên thực lực, để cho bản thân có thể chiếm cứ ưu thế nhất định.

Dạ Kiêu Thánh Nhân đối với Đông Vương Công biểu thị trung thành, không nguyện rời khỏi Thiên Đình, minh xác biểu thị muốn tiếp tục truy tùy Đông Vương Công.

Dạ Kiêu Thánh Nhân sau khi đột phá, càng thêm rõ ràng ý thức được chênh lệch giữa hắn và Đông Vương Công.

Lúc đó Đông Vương Công ra tay giúp đỡ hắn độ kiếp, ân tình này ngang bằng tái tạo.

Hiện tại sau khi độ kiếp, Dạ Kiêu Thánh Nhân lấy thực lực Thánh cảnh cường giả, lại y nguyên không cách nào nhìn thấu Đông Vương Công.

Điều này làm cho Dạ Kiêu Thánh Nhân chấn kinh đồng thời, cũng đối với Đông Vương Công càng thêm chiết phục.

Đầu hiệu môn hạ Đông Vương Công, cũng chính là lựa chọn tốt nhất hiện tại của Dạ Kiêu Thánh Nhân. "Tốt, nếu Dạ Kiêu Thiên Quân lưu lại, hôm nay sách phong làm Đông Hoa Đế Quân, giống chức vị tại nguyên bản thế giới, tại trong Hồng Hoang, hiệp trợ ta và Thiên Hậu cùng nhau trị lý Tam Giới!" Đông Vương Công trực tiếp phân phong Thần vị.

Dù sao Dạ Kiêu Thánh Nhân đã đột phá Thánh cảnh, cường giả bực này không thể tùy ý an bài.

Chương 298

Đông Hoa Đế Quân, đây chính là đầu hàm chỉ kém Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu một chút, so với Tứ Cực Đại Đế kia đều phải hiển hách vô cùng.

Bất quá thực lực Dạ Kiêu Thánh Nhân bày ở nơi này, cho dù Hạo Thiên và Dao Trì những lão bài cường giả này, cũng không đưa ra lý do phản đối.

Một cường giả mới, một bước vượt qua tất cả bộ hạ trước đó của Đông Vương Công, tuy rằng nhìn như có chút khiến lão bộ hạ trong lòng không thoải mái, nhưng thực lực là tất cả.

Nếu như bọn hắn cũng có thể đột phá Thánh cảnh, vậy lấy được phong thưởng chỉ sẽ càng nhiều.

Trước đó Đông Vương Công suy đoán Dạ Kiêu Đế Quân lợi dụng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, nhưng hiện tại xem ra đối phương hiển nhiên là bằng vào chân tài thực học đột phá.

Cảm thụ tu vi bành trướng như thủy triều trên người Dạ Kiêu Đế Quân, Đông Vương Công cũng thay hắn cảm thấy cao hứng.

Có thể thành công đột phá Thánh cảnh, vốn chính là một loại khẳng định đối với Dạ Kiêu Đế Quân. "Ngày sau ai nếu có thể thành công đột phá, ta cũng sẽ đối với hắn ban thưởng cao quan hậu lộc, không nên lấy thực lực ra nói chuyện!" Đông Vương Công lúc này cũng không quên cổ vũ mọi người, bảo bọn hắn nắm chặt cơ hội tu hành.

Lúc này Dạ Kiêu Đế Quân được Đông Vương Công sách phong, trên người hắn đốn thời có vô cùng khí vận gia trì, từng luồng khí vận trong Thiên Đình phân lưu đến trên người Dạ Kiêu Đế Quân.

Đồng thời gian, một luồng khí vận độc hữu trên đỉnh đầu Dạ Kiêu Đế Quân cũng phân ly ra, tiến vào trong Thiên Đình, sau đó lại hội tụ lên người Đông Vương Công.

Loại khí vận hội tụ này thập phần huyền diệu, người được chỗ tốt nhiều nhất tắc là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Hai người tác vi Tam Giới tối cao thống trị giả, trong Hồng Hoang mỗi một sinh linh cường đại, hai người bọn hắn đều có thể chia sẻ chỗ tốt nhất định.

Đông Vương Công bên này tiễn bước đông đảo tu sĩ, lúc này cũng bắt đầu lần nữa bế quan.

Lần này Dạ Kiêu Đế Quân đột phá, tại thời khắc quan trọng sử dụng loại Niết Bàn Tâm Kinh kia, làm cho Đông Vương Công thập phần hiếu kỳ.

Hiện tại Đông Vương Công thôi trắc, Dạ Kiêu Đế Quân sở dĩ có thể nhanh chóng chứng đạo thành Thánh, khẳng định cùng Niết Bàn Tâm Kinh có quan hệ rất lớn. "Niết Bàn Tâm Kinh, đảo cùng Bất Tử Thạch Tâm chi lực ta lấy được trong Bất Tử Hỏa Sơn thập phần tương tự, chẳng lẽ giữa hai bên có liên hệ đặc thù hay sao?" Đông Vương Công tế tế thể ngộ, thực lực đạt tới cảnh giới này, chỉ cần nhìn lên một cái, đồ vật gì đều có thể nhanh chóng dung hội quán thông.

Từ đó lĩnh ngộ ra công pháp tu hành của đối phương, cũng không phải sự tình không thể nào.

Tại lúc Dạ Kiêu Thiên Quân đột phá Thánh cảnh, Đông Vương Công phát hiện chỗ bất phàm của Niết Bàn Tâm Kinh kia.

Năm xưa Đông Vương Công tại trong Bất Tử Hỏa Sơn lĩnh ngộ Phượng Hoàng Niết Bàn thần thông, cùng Niết Bàn Tâm Kinh có dị

khúc đồng công chi diệu.

Bất quá Niết Bàn Tâm Kinh hiển nhiên càng thêm hoàn thiện, dĩ nhiên là một hệ thống tu hành thành sáo lộ, tự nhiên không phải khu khu một môn thần thông thuật Phượng Hoàng Niết Bàn có thể so sánh.

Hiện tại Đông Vương Công tiềm tâm tu hành, tham ngộ Niết Bàn Tâm Kinh, rất nhanh đã có một số thu hoạch. "Niết Bàn Tâm Kinh, tịnh không phải chỉ có sau khi chết mới có thể sử dụng, tùy thời có thể tiến hành niết bàn.

Niết bàn một lần, thực lực sẽ tăng lên ba phần, bất quá Niết Bàn Tâm Kinh phát động lại cần khế cơ nhất định!" Đông Vương Công tế tế sủy ma, Niết Bàn Tâm Kinh xác thực phi thường cường đại, ngay cả Đông Vương Công đều thập phần hướng về.

Tâm kinh này nếu như tu luyện đại thành, ví dụ như Đông Vương Công hiện tại, tại lúc chiến đấu có thể đem thực lực lần nữa tăng lên ba thành, lấy cảnh giới Thánh cảnh Bát Trọng Thiên hiện tại, lại tăng lên ba phần, chỉ sợ nháy mắt liền có thể bước vào Hợp Đạo cảnh giới, cũng chính là Thiên Đạo chi cảnh! "Loại tâm pháp này, trong chiến đấu cũng có thể phát huy tác dụng cực đại, nhất là thời điểm thực lực không địch lại đối phương, có khả năng trở thành pháp bảo trí thắng!" Đông Vương Công hân hỉ không thôi, lúc này thôi diễn ra chỉnh bộ công pháp Niết Bàn Tâm Kinh, nếu như sau này có cơ hội thi triển ra, nhất định có thể làm cho Đông Vương Công đại hữu thu hoạch.

Giống như Dạ Kiêu Đế Quân trước đó, tại lúc độ kiếp không thể không thi triển Niết Bàn Tâm Kinh, cuối cùng tắc giúp hắn thành công độ qua một lần thiên kiếp.

Nếu như không có Niết Bàn Tâm Kinh trợ giúp, e rằng Dạ Kiêu Đế Quân cũng kháng không nổi đạo kiếp lôi cuối cùng hàng lạc, nếu như vậy Đông Vương Công cũng sẽ không ra tay tương trợ.

Đông Vương Công lần này bế quan ngàn năm thời gian, lần nữa tỉnh lại thì tu vi tuy rằng không có tăng lên bao nhiêu, nhưng Niết Bàn Tâm Kinh kia đã bị Đông Vương Công hoàn toàn nắm giữ. "Niết Bàn Tâm Kinh, chỉ có thể tại thời khắc đại chiến nguy cơ mới có thể bị xúc phát, bất quá so với loại Phượng Hoàng Niết Bàn phải tử vong sau đó mới có thể sử dụng, sự tăng lên này xác thực nhiều hơn một chút điều kiện khả khống." Đông Vương Công cảm thụ sức mạnh đặc thù thuộc về Niết Bàn Tâm Kinh trong cơ thể, đối với môn tâm kinh này phi thường cảm thấy hứng thú.

Chỉ cần Đông Vương Công có thể xúc phát một lần, sức mạnh của hắn sẽ trực tiếp tiến vào Thiên Đạo cảnh giới, đến lúc đó thể ngộ sự bất đồng của Thiên Đạo cảnh giới kia, cũng sẽ có lợi cho Đông Vương Công ngày sau đột phá.

Lúc này Đông Vương Công xuất quan, ngoại giới ngàn năm đã qua, thế giới Tam Sinh Tam Thế cũng đến thời gian đối ngoại mở ra.

Trước đó Đông Vương Công đối với thuộc hạ nói, chờ đợi ngàn năm, liền có thể để bọn hắn tiến vào bên trong thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Hiện tại ngàn năm chi kỳ đã đến, hầu như tất cả tu sĩ đều đã tới, không đơn giản là Ngọc Dương Tử, Cửu Anh, Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Trường Mi Chân Nhân, Kim Đỉnh Đạo Nhân, Liên Sơn Đại Sư, Thanh Vân Tử, Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ... những cường giả thế giới khác này cũng đều muốn tiến vào trong thế giới Tam Sinh Tam Thế du lịch một phen. "Xem ra đều bị kích thích rồi, nếu không cũng sẽ không gấp gáp muốn ngoại xuất du lịch như vậy." Đông Vương Công cười lắc đầu không thôi.

Tây Vương Mẫu và Dạ Kiêu Đế Quân song song đột phá, mang

đến hi vọng rất lớn cho các tu sĩ khác, bởi vậy bọn hắn đều muốn ngoại xuất du lịch một phen, nhìn xem một chút có thể có thu hoạch khác hay không.

Đông Vương Công cũng không ngăn cản, đem thông đạo liên thông Tam Sinh Tam Thế na di đến trong Thiên Đình, đặt cùng một chỗ với hai cái thông đạo trước đó.

Lúc này Đông Vương Công ra lệnh một tiếng, đông đảo cường giả đều nhao nhao dũng mãnh lao vào tân thế giới.

Một đám tu sĩ nhao nhao tiến vào tân thế giới, đều gấp gáp đi thể ngộ pháp tắc chi lực mới.

Lúc này Thông Thiên Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân, hai người cũng sớm đã tới trong Thiên Đình.

Đông Vương Công và hai vị Thánh Nhân đơn giản giao đàm sau đó, liền để bọn hắn tâm cấp hỏa liệu rời đi.

Thông Thiên Thánh Nhân gấp gáp thu đồ đệ, Nữ Oa Thánh Nhân tắc gấp gáp muốn nhanh một chút lĩnh ngộ pháp tắc, làm cho thực lực tăng lên.

Dù sao hiện tại Tây Vương Mẫu đều đã là Thánh cảnh Nhị Trọng Thiên cảnh giới, so với Nữ Oa Nương Nương chút nào không kém, làm cho Nữ Oa Nương Nương trong lòng có áp lực.

Tính cách xưa nay đều hiếu thắng, nàng không có khả năng sẽ để bản thân cư trú phía sau người khác.

Mấy vị cường giả nhao nhao tiến vào trong thế giới Tam Sinh Tam Thế, lúc này toàn bộ Thiên Đình lại chỉ còn lại Bạch Chỉ Thiên Tôn, Bạch Thiển Thượng Thần và Dạ Hoa ba người.

Lúc này Bạch Chỉ Thiên Tôn đối với Đông Vương Công thỉnh cầu: "Đế quân, ba người chúng ta cũng muốn đi thế giới khác du lịch một

phen, Thục Sơn thế giới, Tru Tiên thế giới kia, chúng ta đều chưa từng đi qua, xin Đế quân ứng doãn." Tân thế giới đối với tu sĩ có chỗ tốt rất lớn, điểm này hiện tại mọi người đều rõ ràng rành mạch.

Thục Sơn thế giới, Tru Tiên thế giới kia, đối với đám người Bạch Thiển chính là tân thế giới, bởi vậy bọn hắn cũng phi thường khát vọng đi tới du lịch.

Những năm này Bạch Chỉ Thiên Tôn thực lực không ngừng tăng lên, đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ cảnh giới, có thể đi thế giới khác căn bản sẽ không gặp nguy hiểm.

Chương 299

Ngay cả Bạch Thiển và Dạ Hoa, hai người cũng đều thành Đại La Kim Tiên thực lực, đủ để hoành hành Tru Tiên thế giới và Thục Sơn thế giới.

Đông Vương Công cũng sẽ không bên trọng bên khinh, trực tiếp cho đi, để ba vị Thiên mệnh chi tử tiến vào trong tân thế giới.

Như vậy, Thiên Đình một phương nháy mắt thiếu đi rất nhiều cường giả, trừ bỏ những người có công vụ quấn thân, nhất thời không cách nào rời đi, các tu sĩ khác hầu như đều chui vào trong thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Thiên Đình động tĩnh lớn như vậy, Tây Phương nhị thánh tự nhiên sớm có sở sát giác, nhưng Đông Vương Công không có ý tứ muốn để bọn hắn tiến vào tân thế giới, hai vị này cũng không có biện pháp ngạnh sấm. "Đại huynh, chúng ta hay là trực tiếp đi Thiên Đình, tìm Đông Vương Công đạo hữu, để hắn đồng ý chúng ta tiến vào tân thế giới?" Chuẩn Đề Thánh Nhân da mặt dày, vì đại đạo không tiếc bất cứ giá nào, vứt bỏ một chút mặt mũi đối với hắn không là gì cả.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này tắc một mặt thần sắc bi khổ: "Sư đệ, tu sĩ khác đã tiến vào trong thế giới Tam Sinh Tam Thế, chúng ta lúc này đi, cũng không có gì béo bở để mò!" Chuẩn Đề Thánh Nhân lại lắc đầu: "Đại huynh, trong thế giới Tam Sinh Tam Thế kia, pháp tắc chi lực so với Tru Tiên thế giới và Thục Sơn thế giới đều muốn hoàn thiện, chúng ta cho dù không vì thu đồ, tại nơi đó cũng có thể thể ngộ đại đạo." Chuẩn Đề Thánh Nhân một lòng trục đạo, vấn đề mặt mũi xưa nay đều không cân nhắc, lúc này Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không cách nào lại chối từ.

Dù sao Chuẩn Đề Thánh Nhân đều nói như vậy rồi, Tiếp Dẫn thân làm huynh trưởng, nếu lại trở ngại, vậy có vẻ quá tử yếu diện tử.

Tây Phương nhị thánh liên thủ, khi đạt tới Thiên Đình thì Đông Vương Công đã biết hành tung của bọn hắn.

Bất quá Tây Phương nhị thánh lần này tịnh không tiếp tục cùng Thái Thanh Thánh Nhân, Ngọc Thanh Thánh Nhân đi cùng, hai huynh đệ độc tự đi tới. "Bệ hạ, tân thế giới kia đã mở ra rồi, huynh đệ chúng ta kỳ phán đã lâu, xin Bệ hạ võng khai nhất diện, để huynh đệ hai người chúng ta đi một chuyến như thế nào?" Chuẩn Đề Thánh Nhân biểu hiện thập phần thành khẩn, tư thái đặt xuống rất thấp.

Đông Vương Công cười nói: "Hai vị sư huynh khách khí rồi, trước đó ta từng nói, tân thế giới chẳng qua trật tự hỗn loạn, hiện tại cơ bản bình định, hai vị sư huynh tùy thời có thể tiến xuất!" Lời nói của Đông Vương Công khiến hai vị Thánh Nhân hân hỉ không thôi, vội vàng hướng Đông Vương Công nói lời cảm tạ, sau đó hỏa cấp hỏa liệu tiến vào trong thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Lấy Thánh Nhân chí tôn, bị Đông Vương Công nắn bóp đến tình trạng này, Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng thật là da mặt đủ dày, nếu không sẽ không cầu Đông Vương Công.

Giống như Ngọc Thanh Thánh Nhân trên Côn Lôn Sơn kia, lúc này đang ngồi trong động phủ sinh hờn dỗi, nhưng muốn để Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu Đông Vương Công, hắn vạn vạn làm không được.

Bởi vậy cho dù không đi thế giới Tam Sinh Tam Thế, hắn cũng sẽ không thân tự chiết tiết cầu Đông Vương Công.

Về phần Thái Thanh Thánh Nhân kia, tâm tư của hắn tuy rằng cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không quá giống nhau, nhưng cũng không có ý tứ muốn cầu Đông Vương Công.

Mấy vị Thánh Nhân bị Đông Vương Công phân khai đối đãi, các tự thái độ bất nhất, cũng làm cho hỗ tương chi gian tâm sinh hiềm khích, không cách nào lại giống như trước đó hoàn toàn hợp tác.

Lại nói lúc này Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ tiến vào trong thế giới Tam Sinh Tam Thế, thế giới nơi này so với Tru Tiên thế giới nguyên bản thì đẳng cấp cao hơn nhiều.

Tuy rằng so ra kém Hồng Hoang, nhưng sinh linh bên trong đủ để uy hiếp sinh mệnh tu sĩ bọn hắn.

Nhất là giống như Trương Tiểu Phàm, khu khu Kim Tiên cảnh giới, không đủ để hoành hành thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Lúc này bọn hắn từ trong Thanh Khâu đi ra, tại trong thế giới Tam Sinh Tam Thế du đãng. "Là Vạn Năm Hỏa Tinh!" Lục Tuyết Kỳ kinh ngạc nhìn hỏa diễm tinh hoa trước mắt, đó là một loại tồn tại thần kỳ, không ngờ có thể tại nơi này phát hiện loại thiên địa linh túy này. "Lần này chúng ta muốn phát tài rồi!" Trương Tiểu Phàm đồng dạng một mặt kinh ngạc.

Vạn Năm Hỏa Tinh, thứ này khả ngộ bất khả cầu, có thể để bọn hắn gặp được, đó là tạo hóa!

Lâm Kinh Vũ lúc này tắc một mặt giới bị, ánh mắt không ngừng đánh giá tứ phía, phảng phất sát giác được điều gì không thích hợp. "Tiểu Phàm, không nên động thủ!" Lâm Kinh Vũ nhắc nhở một tiếng, Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đều dừng lại.

Bọn hắn cũng cảm thấy nơi này có một chút không thích hợp, Vạn Năm Hỏa Tinh thập phần trân tích, nhưng lại đại đại liệt liệt xuất hiện ở nơi này.

Nơi này tuy rằng cũng là phong thủy bảo địa, nhưng lại tịnh không phải địa phương Hỏa thuộc tính, lại làm sao có thể dựng dục ra Vạn

Năm Hỏa Tinh đây?

Lời giải thích của Lâm Kinh Vũ khiến Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ giật mình, nếu như không phải Lâm Kinh Vũ nhắc nhở, bọn hắn khả năng đã mắc lừa rồi. "Vạn Năm Hỏa Tinh, bảo bối khó được như vậy, lại xuất hiện ở nơi này, ta tuy rằng có chút vận khí, nhưng tu sĩ đi qua nơi này cũng không chỉ có mình ta, không nên là mọi người đều không có nhìn thấy a?" Lâm Kinh Vũ toàn thân khí thế tán phát ra, Kim Tiên cảnh giới tu vi bại lộ không nghi ngờ.

Lúc này một bên quả nhiên có một số hưởng động, một tiếng cười bén nhọn truyền vang ra. "A a a, tiểu đệ đệ không tệ nha, tuy rằng cạm bẫy của ta có chút đơn sơ, nhưng đã tiến vào rồi, phát hiện cũng có chút muộn rồi u!" Người mở miệng là một nữ tử mỹ diễm, bất quá trên người yêu khí tung hoành, hiển nhiên không phải hạng người lương thiện.

Nữ yêu này vừa xuất hiện, mặt khác lại có mấy sinh linh nhao nhao đi ra, đem ba người Lâm Kinh Vũ bao vây lại.

Những tu sĩ này hiển nhiên có chuẩn bị, trước đó mượn nhờ trận pháp che giấu tung tích, lại dùng Vạn Năm Hỏa Tinh dụ hoặc Trương Tiểu Phàm.

Hiện tại, hiển nhiên là muốn giết người diệt khẩu!

Thế giới tu hành xưa nay đều nguy cơ tứ phục, nơi nào cũng không có khả năng sẽ có tịnh thổ.

Trương Tiểu Phàm đã xuyên qua mấy cái thế giới, bởi vậy đối với những âm mưu quỷ kế này tương đối rõ ràng.

Thấy mấy tu sĩ này bao vây lại, Trương Tiểu Phàm cười một tiếng, gặp phải tràng diện bực này cũng không phải lần một lần hai.

Bọn hắn nhìn trúng linh bảo của người ta, khả năng người ta cũng

nhìn trúng nhục thân bọn hắn, bởi vậy cuối cùng ai sống ai chết, phải xem bản sự các tự.

Trương Tiểu Phàm Phật Đạo Ma tam tu, công pháp của hắn có thể nói là phi thường phức tạp, nhưng chỉ cần có thể tăng lên, uy lực cũng cự đại vô cùng.

Năm xưa Trương Tiểu Phàm tu hành Phật môn Đại Phạm Bàn Nhược, tuy rằng là công pháp Tru Tiên thế giới, nhưng uy lực lại tịnh không kém so với Phật môn kinh điển mà Hồng Hoang đại năng tu hành.

Nhất là tại Linh Sơn sau khi nghe hai vị Thánh Nhân giảng kinh, Trương Tiểu Phàm hoạch ích phỉ thiển, hiện tại Đại Phạm Bàn Nhược uy lực càng lúc càng lớn, đối với loại yêu tà khắc chế chi lực cũng càng thêm đột xuất.

Lúc này chung quanh sáu vị Kim Tiên, đem ba người Trương Tiểu Phàm đoàn đoàn vây quanh. "Ba cái tiểu gia hỏa da mịn thịt mềm, làm cho ta đều có chút không nỡ ra tay rồi!" Hoa Yêu trên mặt mang theo nụ cười vũ mị, yêu quái hút máu nuốt xương, hiện tại lại tỏ ra một mặt đồng tình, quả thực yêu tà vô cùng. "Không nỡ động thủ, vậy để ta!" Năm vị Kim Tiên còn lại nhao nhao tiến lên, trong tay các tự lượng ra pháp bảo, hướng Trương Tiểu Phàm tụ lại.

Sáu vị này đều là thực vật đắc đạo, không phải Hoa Yêu thì là Đẳng Mạn, Kinh Cức các loại yêu vật.

Bọn hắn trời sinh thị huyết, có thể sau khi hấp thu huyết dịch của cường giả, khoái tốc tăng lên thực lực.

Tu sĩ càng cường đại, đối với bọn hắn chỗ tốt càng lớn.

Loại thủ đoạn gần như trực tiếp lược đoạt tu vi đối phương này, xác thực phi thường nghịch thiên.

Bất quá lúc này vây công ba người Trương Tiểu Phàm, lại tịnh không phải cử chỉ sáng suốt.

Chương 300

Trương Tiểu Phàm tay cầm Tru Tiên Cổ Kiếm, Tru Tiên Cổ Kiếm này tuy rằng không phải một trong Tru Tiên Trận Đồ Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng uy lực Tru Tiên Cổ Kiếm cũng phi đồng tiểu khả.

Lúc này đối địch, tại dưới cảnh giới ngang nhau, Trương Tiểu Phàm không sợ bất kỳ kẻ nào.

Huống chi Lâm Kinh Vũ một bên tay nắm Trảm Long Kiếm, Lục Tuyết Kỳ tay cầm Thiên Gia Kiếm, ba người bọn hắn sức chiến đấu đều thập phần cường hãn, tịnh không phải Kim Tiên phổ thông có thể kháng hành. "Thật sự muốn động thủ?" Trương Tiểu Phàm tuân hỏi, hắn nhìn qua mộc nạp, nhưng nội tâm quả quyết vô cùng, một khi động thủ, tuyệt đối sẽ không nương tay. "Hắc hắc, máu của tiểu tử ngươi, ta muốn!" Đằng Yêu cười gằn một tiếng, lợi kiếm trong tay trực chỉ yết hầu yếu hại Trương Tiểu Phàm.

Lúc này Trương Tiểu Phàm cũng không thối lui, tay cầm Tru Tiên Cổ Kiếm, trong tối thôi động Đại Phạm Bàn Nhược, muốn dùng công pháp khắc chế yêu tà nhất để đối phó mấy vị tu sĩ trước mắt. "Oanh!" Kiếm của Đằng Yêu cùng Tru Tiên Cổ Kiếm kịch liệt va chạm vào nhau, từng đạo Phật quang gia trì trên Tru Tiên Cổ Kiếm, hai bên giao thủ mấy chục hiệp. "Răng rắc!" Một tiếng thúy hưởng, trường kiếm của Đằng Yêu nháy mắt hóa thành vô số mảnh vỡ, đồng thời Tru Tiên Cổ Kiếm đưa về phía trước, nháy mắt đem một cánh tay của Đằng Yêu chém đứt ngang vai.

Đằng Yêu thảm khiếu một tiếng, lúc này vô cùng Phật quang từ trên Tru Tiên Cổ Kiếm ầm ầm bộc phát, từng đạo phù chú nháy mắt

vây khốn Đằng Yêu, giống như một tấm lưới lớn bằng bùa chú kim sắc, trực tiếp toàn phương vị bao phủ lấy Đằng Yêu.

Tráng hán kia lúc này rốt cuộc không cách nào bảo trì hình người, thê lương thảm hống, đồng thời hóa thành một gốc đằng mạn lớn mấy chục trượng, tại trong lưới lớn bằng bùa chú kim sắc kia liều mạng giãy dụa.

Từng luồng khói xanh mang theo hôi thối phiêu tán ra, nháy mắt làm cho ba người Trương Tiểu Phàm sặc đến mức không cách nào hô hấp, bức bách bọn hắn không thể không phong bế lục thức, ngay cả lỗ chân lông toàn thân đều đóng lại. "Đợi đã!

Mau ra tay cứu lão Lục!" Hoa Yêu gầm thét một tiếng, trực tiếp hóa xuất nguyên hình, một gốc Thực Nhân Hoa cao thấp vài trượng há cái miệng lớn, hướng về phía ba người thôn phệ.

Trương Tiểu Phàm lúc này không lùi mà tiến tới, Tru Tiên Cổ Kiếm trong tay chấn động, Đại Phạm Bàn Nhược phù chú phía trên hóa thành một con kim sắc trường long, đối với Đằng Yêu trong lưới vàng kia giận dữ đánh tới. "Cứu ta!" Đằng Yêu kia vốn đang thống khổ thảm khiếu, nhưng sau khi nhìn thấy phù lục thần long, nháy mắt quên đi đau đớn, liều mạng giãy dụa muốn chạy trốn.

Nhưng giờ khắc này không có ai dám ngăn cản phù lục kim long, những yêu quái này đều từ phía trên cảm nhận được khắc chế chi lực cực mạnh, không có khả năng vì người khác mà để bản thân mạo hiểm. "Trảm Yêu!" Lúc này Lâm Kinh Vũ cũng rút kiếm, kiếm pháp của hắn dũng mãnh tiến tới, mang theo khí thế không thể ngăn cản, nháy mắt bức lui hai vị tu sĩ, tranh thủ cơ hội cho Trương Tiểu Phàm chém giết địch nhân. "Bốp!

Bốp bốp!" Đằng tiên của Hoa Yêu phấn lực quật, lại bị Thiên Gia Thần Kiếm của Lục Tuyết Kỳ toàn bộ ngăn lại, căn bản không cho

thời cơ đột phá. "Phốc!" Trương Tiểu Phàm một kiếm đâm vào trong đầu Đằng Yêu, trấp dịch màu xanh lục gay mũi nháy mắt vẩy ra khắp nơi.

Trương Tiểu Phàm vội vàng đẩy ra một bên, những sơn thạch bị trấp dịch màu xanh lục phun trúng, nháy mắt phát ra một trận thanh âm "xèo xèo", trực tiếp bị hủ thực ra từng trận khói trắng.

Kim sắc kiếm long xông vào thể nội Đằng Yêu, đem thân thể hắn va chạm đến tứ phân ngũ liệt.

Dưới Hàng Yêu Phù Lục hóa thành kiếm long, Đằng Yêu bị vây khốn căn bản không cách nào tránh né, rất nhanh ngã trên mặt đất, không còn một tia sinh cơ.

Tiện tay chém giết một đầu Đằng Yêu, Trương Tiểu Phàm cũng biết thực lực đối phương, đối với năm tên còn lại, hắn cũng không có ý định buông tha.

Lúc này Tru Tiên Cổ Kiếm và Thiên Gia Thần Kiếm tương hỗ phối hợp, nháy mắt lại lần nữa chém giết một vị yêu tu.

Sáu vị yêu tu, nháy mắt bị giết chết hai vị, chỉ còn lại bốn cái cuối cùng.

Mắt thấy ba người Trương Tiểu Phàm lợi hại, một phương bọn hắn căn bản không phải đối thủ, lập tức nghĩ đến chạy trốn.

Nhưng Trương Tiểu Phàm há lại sẽ buông tha bọn hắn: "Chạy trốn?

Hiện tại không phải có chút muộn rồi sao!" Trương Tiểu Phàm thi triển Thanh Vân Môn đạo pháp, Thái Cực Huyền Thanh Đạo uy lực vô song, tốc độ tuyệt luân, lúc này Trương Tiểu Phàm trực tiếp truy sát đối phương.

Lục Tuyết Kỳ ở một bên thân pháp càng nhanh, Thiên Gia Thần

Kiếm trong tay tung hoành, trực tiếp chém giết một vị yêu tu.

Lâm Kinh Vũ cũng liên tiếp ra tay, nháy mắt chém giết hai người trong đó.

Cuối cùng ba người Trương Tiểu Phàm vây lấy Hoa Yêu mỹ diễm duy nhất còn tồn hoạt kia, đối mặt ba đại cao thủ, Hoa Yêu lúc này cũng không còn một tia tính khí. "Ba vị đạo hữu, thực sự là hiểu lầm, tiểu nữ tử có mắt không thấy Thái Sơn, xin ba vị đạo hữu tha cho tiểu yêu một con đường sống!" Hoa Yêu mắt thấy không cách nào lực địch, khẩn thiết cầu xin tha thứ.

Trương Tiểu Phàm khẽ cười một tiếng: "Có thể a, trước tiên đem Vạn Năm Hỏa Tinh kia giao ra đây, ta đánh lâu như vậy, chẳng lẽ không nên thu chút chỗ tốt sao?" Trương Tiểu Phàm vừa nói như vậy, Hoa Yêu kia tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng mặt đầy bồi cười đem Vạn Năm Hỏa Tinh giao ra.

Trương Tiểu Phàm đem Vạn Năm Hỏa Tinh thu lại, cười nói: "Được rồi, ta không giết ngươi, xem ngươi cấp cho hai vị này cái gì, lấy ra mua mạng đi!" Lời nói của Trương Tiểu Phàm làm cho Hoa Yêu diện sắc cứng đờ, trong mắt tràn đầy thần sắc oán hận, nhưng lúc này lại cũng không dám phản bác.

Lâm Kinh Vũ vung một kiếm chém giết Hoa Yêu, khối Vạn Năm Hỏa Tinh kia cũng rơi vào tay ba người.

Tuy nhiên lần này ba người bọn Trương Tiểu Phàm cũng không đắc ý vênh váo, dù sao trong thế giới Tam Sinh Tam Thế này, Kim Tiên tương đối nhiều, cảnh ngộ của bọn họ cũng không phải tuyệt đối an toàn.

Tỷ như đại ma đầu Kình Thương, thực lực đủ để diệt sát Trương Tiểu Phàm, bất quá Kình Thương đã chết, cho dù còn sống thì hắn cũng không thể đụng vào.

Dù sao thế giới này to lớn như vậy, những cường giả kia cũng sẽ không chuyên môn tìm Trương Tiểu Phàm gây phiền toái, nơi này cũng không phải Tru Tiên thế giới, bởi vậy không có ai biết tung tích ba người bọn Trương Tiểu Phàm.

Trong toàn bộ thế giới Tam Sinh Tam Thế, hiện tại có đại lượng tu sĩ dũng mãnh lao vào, hoặc tìm kiếm cơ duyên, hoặc thu đồ đệ, đào bảo vật.

Phản chính các loại cường giả đều đang thử vận khí, xem liệu có thể có chỗ thu hoạch hay không.

Thế giới Tam Sinh Tam Thế một mảnh náo nhiệt, trong Hồng Hoang thế giới cũng phồn hoa vô cùng.

Từ sau Phong Thần đại chiến, Đông Vương Công chỉ lo tu hành, chuyện Đường Tăng tây hành thỉnh kinh, Phật pháp đông truyền, trong lúc bất tri bất giác đã sớm kết thúc.

Thời gian lúc này lại quay ngược về khoảng thời gian trước khi Đông Vương Công xuyên việt đến Hồng Hoang.

Lúc này Đông Vương Công trong lòng sinh ra cảm ứng, hắn cũng rất hiếu kỳ, lúc trước xuyên việt thời không nghịch phản Hồng Hoang, hiện tại thời gian tiến độ lại trở về nguyên điểm, Đông Vương Công liệu có thể gặp lại bản thân mình lúc ban đầu hay không?

Chính bởi vì phần hiếu kỳ này, khiến Đông Vương Công buông xuống tu hành, đi tới Địa Tiên Giới.

Hôm nay Địa Tiên Giới vẫn một mảnh phồn thịnh, hiện đại khoa kỹ cùng tiên đạo văn minh tương hỗ dung hợp, hình thành một loại tràng cảnh biệt dạng.

Do Đông Vương Công đã mở ra thế giới mới, bởi vậy linh khí Địa Tiên Giới cũng không khô kiệt, ngược lại hiện ra một mảnh phồn hoa

chi tượng.

Đông Vương Công đi tới nơi hắn từng quen thuộc, cha mẹ vẫn kiện khang, hắn cũng đang tuổi thanh xuân niên thiếu.

Chương 301

Đáng tiếc hiện tại Đông Vương Công nhìn lại nguyên bản chính mình, lại giống như hoàn toàn đang nhìn một người xa lạ.

Phảng phất như có một sinh linh khác đã thay thế vai diễn phàm nhân ban đầu của Đông Vương Công.

Cá nhân kia, lại cùng hắn giống nhau như đúc.

Nhật lạc tây sơn, dư huy mãn thiên, ngay lúc Đông Vương Công tế tế tham tra, người thanh niên kia tựa hồ tâm có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ráng chiều đầy trời, lộ ra một nụ cười xán lạn.

Nhất tần nhất tiếu, đều cùng Đông Vương Công lúc ban đầu giống nhau như đúc, lúc ban đầu, hắn cũng từng có một màn tràng cảnh như vậy.

Những ký ức kia tuy rằng mơ hồ, nhưng sau khi thành Thánh Nhân, Đông Vương Công lại có thể nhớ được rõ ràng rành mạch.

Năm đó, hắn cũng từng nhìn về phía ráng chiều ngoài cửa sổ, lộ ra nụ cười đồng dạng.

Đông Vương Công nhìn một nhà ba người kia, cuối cùng nhìn hắn thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con, vội vội vàng vàng đi hết cả đời.

Một người bình thường, cũng không có bước lên tiên đồ, cuối cùng hóa thành một nắm trần thổ, tái nhập Lục Đạo Luân Hồi.

Đông Vương Công nhìn chính mình đã từng đi hết một đời, trong lòng hắn không biết nên có cảm tưởng gì.

Nhìn cha mẹ đã từng cực khổ, hóa thành trần thổ vô thanh, Đông Vương Công trong lòng đạm nhiên, không biết nên nói cái gì.

Có lẽ đã chứng kiến quá nhiều sinh ly tử biệt, cũng có lẽ trong tình huống biết rõ có Lục Đạo Luân Hồi, biết được lẫn nhau cũng sẽ không thật sự hoàn toàn biến mất, bởi vậy mất đi kính sợ chi tâm.

Đông Vương Công nhất thời cũng phân không rõ ràng, nhìn hắn đi hết một đời, sinh mệnh chi hỏa lần thứ hai kéo dài, lúc này mới trở về trong Thiên Đình.

Đông Vương Công tĩnh tọa trên bảo tọa, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, xem mây tụ mây tan. "Vậy, quá khứ của ta, tương lai của ta là gì?" Đông Vương Công nỉ non tự nói, tĩnh tâm thể ngộ, nhìn đoạn nhân sinh ngắn ngủi đã từng đi qua kia, trong lòng Đông Vương Công cảm xúc rất nhiều, phảng phất như ngộ thấu điều gì, đối với sự vật sự việc, nhìn lại càng thêm thấu triệt.

Sinh cùng tử, luân hồi không chỉ.

Thiện cùng ác, tồn hồ nhất tâm.

Quá khứ cùng tương lai, cũng bất quá chỉ ở một ý niệm.

Đông Vương Công lúc này bỗng nhiên minh ngộ, trên người hắn trong nháy mắt thanh quang trận trận, có biệt dạng tường thụy chi khí ứng vận sinh ra.

Thực lực Đông Vương Công tại khắc này chậm rãi tăng lên, lần thứ hai làm ra đột phá.

Lúc này hai đạo thanh khí từ trong cơ thể Đông Vương Công phân ly ra, sau đó ở bên cạnh Đông Vương Công nhanh chóng ngưng tụ thành hai cái nhân hình.

Hai đạo nhân hình nhanh chóng cụ hiện, rất nhanh liền có thể từ trong thanh khí phân biệt ra, chính là bộ dáng Đông Vương Công.

Trong thân thể Đông Vương Công bay ra hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trực tiếp cùng hai đạo nhân hình dung hợp lại một

chỗ.

Đông Vương Công tại khắc này, trực tiếp chém ra Vị Lai Thi và Hiện Tại Thi!

Đến lúc này, Đông Vương Công đã liên tục chém ra Lục Thi!

Thiện Thi, Ác Thi, Tự Ngã Thi, Hiện Tại Thi, Quá Khứ Thi, Vị Lai Thi.

Lục Thi toàn bộ chém ra, hôm nay chỉ cần tiến thêm một bước, đem Lục Thi hợp nhất, thực lực Đông Vương Công sẽ càng tiến thêm một bước.

Lúc này sau khi chém ra Lục Thi, ý niệm Đông Vương Công càng thêm thông đạt, đối với những cái đã từng, hoặc là tương lai, trong lòng rốt cuộc không còn quải ngại.

Đã từng cùng tương lai, đều bị Đông Vương Công chém ra, như thế Lục Thi tận khử, ý niệm Đông Vương Công mới triệt để đạt tới sự thông đạt không tiền khoáng hậu.

Hiện tại Đông Vương Công thu hồi Lục Thi, tu vi của hắn trong nháy mắt trực tiếp làm ra đột phá, Lục Thi tận trảm, Đông Vương Công trực tiếp nhảy một cái phá nhập Thánh Cảnh Cửu Trọng Thiên!

Đông Vương Công cảm thụ được Pháp Tắc chi lực lưu chuyển trong cơ thể, trong mắt Đông Vương Công, hiện tại hắn mới là một người Trục Đạo Giả chân chính! "Phương pháp Hồng Quân Đạo Tổ khai tịch, xác thực có chỗ dùng rất lớn, đem chấp niệm của bản thân chém ra, tương đương với đem những ý niệm phương hại tu hành toàn bộ khu trục, như vậy tự nhiên có thể tìm hiểu Đại Đạo tốt hơn!" Đông Vương Công cảm thụ được biến hóa của bản thân, đối với Đại Đạo cũng có thể ngộ sâu sắc hơn.

Lục Thi tận trảm, thực lực Đông Vương Công lần thứ hai đột

phá, đây đối với Đông Vương Công là chuyện tốt lớn nhất.

Lúc này ý niệm Đông Vương Công vừa động, ẩn ước cảm nhận được một tia hô hoán trong Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Nhiều năm như vậy, Đông Vương Công vẫn chưa đi Địa Phủ gặp mặt Hậu Thổ Thánh Nhân, thứ nhất tự nhiên là vì xác thực phồn mang, thứ hai là vì trong lòng đối với Hậu Thổ Thánh Nhân có thẹn.

Hiện tại cảm nhận được Hậu Thổ Thánh Nhân triệu hoán, Đông Vương Công đệ nhất thời gian xuất hiện tại trong Địa Phủ. "Hậu Thổ!" Đông Vương Công vẻ mặt đầy ý cười, nhìn về phía Hậu Thổ Tổ Vu, trong mắt tràn đầy thần sắc hoan hỉ.

Thái độ của Hậu Thổ Thánh Nhân đối với Đông Vương Công ngược lại trước sau như một, tuy rằng cùng Đông Vương Công đã lâu không gặp, nhưng người trục đạo vốn sẽ không quá mức để ý nhi nữ tình trường. "Đế Quân, lần này ta muốn đem linh hồn Vị Lai của ngài lưu lại, để hắn ở trong Địa Phủ bầu bạn với ta, không biết ý Đế Quân như thế nào?" Hậu Thổ Thánh Nhân mở miệng, muốn lưu lại một đạo linh hồn tương lai của Đông Vương Công.

Đông Vương Công nghe vậy trước tiên là sửng sốt, lại cười nói: "Linh hồn kia cùng ta hào vô qua ca, ta cùng hắn bất quá là hai cái cá thể phân ly, Thánh Nhân muốn lưu lại hắn, chỉ cần hắn đồng ý là được." Đông Vương Công đã buông xuống quá khứ cùng tương lai của mình, mới thành công chém ra Hiện Tại Thi cùng Vị Lai Thi.

Chính vì vậy, hắn mới đối với cái đã từng kia không chút lưu luyến.

Lại thêm những năm này Đông Vương Công xác thực không có bồi bạn Hậu Thổ Thánh Nhân, bởi vậy cảm thấy đối với Hậu Thổ Thánh Nhân cũng có một tia khiếm khuyết, đối phương muốn lưu lại một cái hắn khác, kia cũng là sự tình không thể chỉ trích.

Hậu Thổ Thánh Nhân cùng Đông Vương Công nói rõ việc này, cũng là để Đông Vương Công cùng quá khứ làm một cái cáo biệt, dù sao không vào Lục Đạo Luân Hồi, ngốc tại trong Hoàng Tuyền Địa Phủ cũng không phải chuyện xấu.

Đông Vương Công cùng Hậu Thổ Thánh Nhân lại nhàn phiếm một trận, sau đó mới lần thứ hai cáo từ rời đi, cũng không có cùng Hậu Thổ Thánh Nhân ở chung quá nhiều.

Hiện tại Tây Vương Mẫu cũng đã thành Thánh, nếu như Đông Vương Công cùng Hậu Thổ Thánh Nhân phát sinh điểm gì, chỉ sợ cũng không gạt được Tây Vương Mẫu, bởi vậy Đông Vương Công phi thường cẩn thận.

Đông Vương Công chém ra Lục Thi, hiện tại thực lực cự ly đột phá Thiên Đạo Cảnh giới chỉ còn một bước ngắn.

Lúc này trong thế giới Tam Sinh Tam Thế, do Thiên Đạo nguyên bản bị Đông Vương Công thu đi, hiện tại Thiên Đạo mới chưa triệt để trưởng thành, bởi vậy những tu sĩ kia ở trong đó có thể vô câu vô thúc.

Không chỉ đối với Đại Đạo thể ngộ càng thêm khắc sâu, đồng thời cũng kiến thức được Thiên Đạo hình thành và trưởng thành.

Đối với những tu sĩ cao giai kia, đây không thể nghi ngờ là một tràng tạo hóa to lớn.

Chương 302

Sau cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi một tu sĩ muốn tăng lên đều cần đối với Đại Đạo có lý giải khắc sâu.

Lần này tại trong thế giới mới, các tu sĩ đều đại hoạch phong thu.

Đầu tiên là Trường Mi Chân Nhân, tại thế giới Tam Sinh Tam Thế liên liên đắc kỳ ngộ, không chỉ tìm được rất nhiều thiên tài địa bảo, còn tại mật địa Thiên Tộc lĩnh ngộ một ít thiên địa pháp tắc.

Trường Mi Chân Nhân thực lực vô song, không có Dạ Kiêu Thiên Quân áp chế, có thể đi lại tự như.

Vừa xuất mật địa, nơi này vốn là phần mộ Thiên Tộc, trong đó có vô cùng diệu dụng, bên trong mai táng cũng đa số là tiền hiền Thiên Tộc.

Trường Mi Chân Nhân tại cơ duyên xảo hợp phát hiện nơi này, cuối cùng trộm tiềm nhập vào trong đó, cũng lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc.

Khi Trường Mi Chân Nhân bị phát hiện, thực lực đã tăng lên tới Á Thánh cảnh giới, cho dù tứ đại Thiên Tộc cao thủ cũng không dám làm gì Trường Mi Chân Nhân.

Dù sao một cái cường giả Á Thánh, đủ để nghiền ép tất cả mọi người.

Cuối cùng Trường Mi Chân Nhân cảm tạ một phen Thiên Tộc chi bối, lúc này mới phiêu nhiên rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đi tới trong Thiên Tộc, sự xuất hiện của hắn lần thứ hai làm cho Thiên Tộc giới bị.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ biểu minh cùng Đông Vương Công

trước đó đến từ cùng một thế giới, lại triển hiện thực lực Thánh Nhân, tứ đại Thiên Tộc phân phân quỳ bái.

Những Thiên Tộc này cũng không phải kẻ ngốc, tương phản tại ngày thường câu tâm đấu giác, từng cái đều tai thính mắt tinh, tâm tư linh hoạt.

Lúc này vị Thiên Đế kia cẩn thận hỏi: "Thánh Nhân, không biết Dạ Kiêu Thiên Quân của chúng ta, như hôm nay tình huống như thế nào rồi?" Lần trước Đông Vương Công tại thế giới Tam Sinh Tam Thế náo ra động tĩnh thật lớn, ngay cả ý chí Thiên Đạo cũng bị Đông Vương Công cuối cùng thu đi mất.

Tình huống này mọi người đều có mắt cùng nhìn thấy, bất quá đối với sự vật không biết, trong lòng mọi người đều tràn đầy sợ hãi, thẳng đến hiện tại Bạch Thiển cũng không có truyền về bất kỳ tin tức gì, cũng không từng quay trở lại, bởi vậy khiến rất nhiều tu sĩ đều ẩn ẩn có chút lo lắng.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ hữu tâm thu đồ đệ, cười nói: "Vị Dạ Kiêu Thiên Quân kia, hiện tại đã đột phá gông cùm xiềng xích, trở thành cường giả Thánh Cảnh, như hôm nay tại trong Hồng Hoang Thiên Đình, chính là thuộc hạ của Đông Hoa Đế Quân!".

Lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ làm cho mọi người trong nháy mắt đại kinh, đồng thời trong mắt cũng lộ ra vô tận khát vọng.

Dạ Kiêu Thiên Quân (Đông Hoa Đế Quân của thế giới này) tại thế giới Tam Sinh Tam Thế vốn bị vây khốn mấy trăm vạn năm đều không thể đột phá, nhưng hiện tại vừa mới rời đi nơi này, đi Hồng Hoang thế giới mới bao lâu?

Vậy mà đã đột phá Thánh Cảnh!

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này vung tay lên, một mặt huyền kính

xuất hiện trước mặt mọi người, trong đó có thân ảnh ba người Bạch Thiển, Dạ Hoa, Bạch Chỉ.

Đông đảo Thần Tộc nhìn thấy ba người bình yên vô sự, tu vi từng cái đột phi mãnh tiến, làm cho các tu sĩ càng thêm tin tưởng.

Cuối cùng hình ảnh trong kính chuyển một cái, xuất hiện thân ảnh Dạ Kiêu Thánh Nhân.

Lúc này Dạ Kiêu Thánh Nhân đang xử lý sự tình, thân cư Đông Hoa Thần Điện, cảm ứng được Thông Thiên Thánh Nhân khuy tham, Dạ Kiêu Thánh Nhân ngẩng đầu. "Thông Thiên đạo hữu, từ khi chia tay vẫn khỏe chứ!" Dạ Kiêu Thánh Nhân trong nháy mắt minh bạch dụng ý của Thông Thiên đạo nhân, tại thời điểm thành Thánh gặp Thông Thiên Thánh Nhân, bởi vậy cũng không ngại cùng Thông Thiên Thánh Nhân làm tốt quan hệ.

Lúc này Thông Thiên Thánh Nhân gật đầu thi lễ, lẫn nhau nhàn phiếm, để đông đảo sinh linh Thiên Tộc ở một bên bái kiến Dạ Kiêu Thánh Nhân. "Tẫn khả dĩ đi theo Thông Thiên đạo hữu tới Hồng Hoang, nơi đó thế giới càng thêm rộng lớn bao la, ta hiện tại đã đột phá Thánh Cảnh, các ngươi cũng đồng dạng có hi vọng chứng đạo thành công.

Chờ sự tình nơi này an bài tốt về sau, ta cũng sẽ phản hồi quê hương, đem môn nhân đệ tử chúng ta dẫn độ vào trong Hồng Hoang!" Dạ Kiêu Thánh Nhân khản khản nhi đàm, làm cho nghi lự trong lòng chúng sinh triệt để biến mất không thấy.

Lúc này Thông Thiên Thánh Nhân triệt bỏ huyền kính chi thuật, đối với mọi người nói: "Thực lực của ta tịnh không phải Hồng Hoang đệ nhất, nhưng cũng không phải ai cũng có thể cùng ta đánh đồng, các ngươi nếu có nguyện ý truy tùy ta, ta cũng nhìn trúng, vậy thì tùy ta cùng nhau đi Hồng Hoang tu hành!" Thông Thiên Thánh Nhân hữu

giáo vô loại, yêu cầu đối với đệ tử cũng không cao, chỉ cần có thể lọt vào mắt xanh, đều không khó bái nhập môn hạ Thông Thiên Thánh Nhân. "Thánh Nhân ở trên, ta nguyện ý bái Thánh Nhân vi sư, mong Thánh Nhân thùy liên!" Một vị nữ cường giả Phượng Hoàng nhất tộc đi đầu bái đảo, vị nữ cường giả này thực lực Đại La Kim Tiên cảnh giới, so với Bạch Chỉ lúc trước cũng không hoàng đa nhượng.

Trong Thiên Tộc, tứ đại Thiên Tộc đều ẩn tàng một ít nhân vật không xuất thế.

Hiện tại nhìn thấy Thông Thiên Thánh Nhân thu đồ đệ, từng cái đều tiến lên bái sư.

Trong những người này thế nhưng có tới mấy cái Đại La Kim Tiên, nếu như Thông Thiên Thánh Nhân đem họ thu làm môn đồ, bất quá lập tức khôi phục khí thế Vạn Tiên Lai Triều, ít nhất cũng sẽ làm cho Tiệt Giáo lần thứ hai trở nên sinh cơ bừng bừng.

Tứ đại Thần Tộc, đây chính là một cỗ sức mạnh cực kỳ cường đại trong thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Lúc này trên mặt Thông Thiên Thánh Nhân cũng lộ ra nụ cười hài lòng, thu đồ đệ nhiều như vậy, khí vận và thực lực đều sẽ nhanh chóng khôi phục một ít. "Các ngươi đã có lòng, ta tạm thời thu làm ký danh đệ tử, bất quá ngày sau phải cẩn thủ môn quy, ngày sau tự có sư huynh giáo thụ một ít cấm kỵ của bản môn, đến Hồng Hoang cũng không cần lo lắng, nếu ai dám chủ động trêu chọc, trực tiếp giết là được!

Tiền trảm hậu tấu, không cần quá phận lo lắng!" Lời nói của Thông Thiên bá khí vô biên, từng đệ tử vội vàng gật đầu lĩnh mệnh.

Cũng chỉ có Thông Thiên Thánh Nhân trong lòng rõ ràng, chịu thiệt thòi, hiện tại mới nhớ lâu!

Thông Thiên Giáo Chủ đem tứ đại Thần Tộc hốt gọn một ổ, đem sinh linh tư chất không tệ trong đó toàn bộ thu nhập Tiệt Giáo môn hạ, như vậy khí thế Tiệt Giáo trong nháy mắt đại tăng, đại có dấu hiệu khôi phục thánh cảnh Vạn Tiên Lai Triều.

Nếu như không phải Đông Vương Công liên tục đả thông ba cái thế giới, chỉ sợ Tiệt Giáo sẽ giống như trong lịch sử, vĩnh viễn không có nhan sắc.

Hiện tại Thông Thiên Thánh Nhân chỉ cần tiếp được thế giới Tam Sinh Tam Thế, nhất cử liền có năng lực khôi phục.

Lúc này người có tính toán giống như Thông Thiên Giáo Chủ, còn có Trấn Nguyên Tử đại tiên, hiện tại Trấn Nguyên Tử đại tiên cũng rộng mở môn lộ, đại tứ thu đồ đệ.

Dù sao mấy vị Thánh Nhân đều là lập đại giáo, truyền đạo pháp, mới cuối cùng thành Thánh.

Trấn Nguyên Tử tuy rằng không có Hồng Mông Tử Khí, không phải đệ tử Đạo Tổ Hồng Quân khâm điểm, nhưng cũng là hạng người có đại phúc nguyên.

Những năm này Trấn Nguyên Tử vẫn luôn thập phần điệu thấp, không ngừng cần tu khổ luyện, đáng tiếc sau khi đạt tới trạng thái Á Thánh, rốt cuộc khó có thể tiến thêm một bước.

Bất quá hiện tại Tây Vương Mẫu chứng đạo, Dạ Kiêu Thiên Quân chứng đạo, sự thành công của bọn họ lần thứ hai kích phát đấu chí của Trấn Nguyên Tử đại tiên. "Người khác đều có thể chứng đạo thành công, ta đồng dạng cũng được!" Trấn Nguyên Tử mạn bộ trong Thanh Khâu, lúc này phía sau đi theo rất nhiều đệ tử, những người này đều là môn đồ Đông Vương Công mới chiêu thu, tư chất bất phàm, tại thế giới Tam Sinh Tam Thế đều có thể coi là hạt giống tốt.

Cho dù mang đến Hồng Hoang, cũng tốt hơn tư chất Nhân Tộc hiện tại rất nhiều.

Tuy hiện tại Hồng Hoang thế giới linh khí sung dụ, cũng không có xuất hiện tích tượng khô kiệt, nhưng tư chất Nhân Tộc thực sự không dám khen tặng.

Cũng không phải trong Nhân Tộc không có tư chất tốt, chỉ là quá ít, Nhân Tộc tiên thiên nhục thân quá yếu, tuổi thọ lại ngắn.

Nếu như không có đầy đủ tư chất, căn bản không có tất yếu bồi dưỡng.

Chương 303

Dù sao còn chưa có trưởng thành, tuổi thọ đã gần đất xa trời, vậy thì có ý nghĩa gì?

Tu sĩ một cái chớp mắt đều là trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm, nhân loại thọ mệnh khu khu trăm năm, có lẽ bế quan gặp một cái tiểu bình cảnh, chờ xuất quan rồi, cũng là thời điểm dầu hết đèn tắt, xác thực không quá thích hợp tu tiên.

Lúc này đệ tử Trấn Nguyên Tử thu nhận, đại đa số là Hồ Tộc Thanh Khâu, tiên thiên bất phàm tuổi thọ miên trường, cho dù tư chất kém một chút, chỉ cần sống được lâu, thực lực tự nhiên cũng sẽ chậm rãi tích lũy.

Trấn Nguyên Tử thu đồ đệ, cũng không phải là vì để cho bọn họ đột phá chứng đạo, càng nhiều là vì tráng đại khí vận, làm cho Ngũ Trang Quán một phương càng thêm tràn đầy sinh cơ.

Chỉ có khí vận lớn mạnh, Trấn Nguyên Tử mới có cơ hội đột phá Thánh Cảnh, trở thành cường giả Thánh Cảnh, điểm này Đông Vương Công hiện tại đã ý thức được, bởi vậy mới có thể tại tân thế giới đại tứ thu đồ đệ.

Người ôm ý tưởng giống như Đông Vương Công cũng không thiếu, Côn Bằng Lão Tổ kia cũng như vậy, sau khi thoát ly Chiêu Yêu Phiên, tại địa phận Bắc Minh Hải một lần nữa lập Yêu Sư Cung.

Đông Vương Công đã thành tựu Thiên Đế tôn vị, bởi vậy cũng không có đi quản Côn Bằng, hiện tại Côn Bằng Lão Tổ cũng là Á Thánh cường giả, đều có cơ hội đột phá Thánh Nhân cảnh giới.

Những tu sĩ lão bài Hồng Hoang này, trong tình huống Hồng Hoang linh khí không khô kiệt, thế lực từng người đột phi mãnh tiến,

lại bị chắn ở trước cửa Thánh Cảnh, bảo bọn họ làm sao cam tâm?

Hiện tại lại bị Tây Vương Mẫu cùng Dạ Kiêu hai vị đột phá kích thích một lần, mọi người muốn không điên cuồng cũng không được!

Như hôm nay thế giới Tam Sinh Tam Thế khắp nơi đều là tu sĩ, bọn họ minh bạch hết thảy.

Mọi người đều muốn đạt được một ít cơ duyên, để cho bản thân nhanh chóng chứng đạo thành Thánh.

Lúc này Thông Thiên Giáo Chủ thu tứ đại Thần Tộc, Trấn Nguyên Tử mang đi Thanh Khâu nhất tộc, Nữ Oa Thánh Nhân cũng tại trong thánh địa thu mấy cái đệ tử tư chất không tệ.

Bất quá Nữ Oa Nương Nương lần này cũng không phải là vì thu đồ đệ, thực lực của nàng bất tục, đã chứng đạo thành công, nếu như muốn tiếp tục lĩnh ngộ tăng lên, vậy cần phải có thể hội sâu hơn đối với Pháp Tắc chi lực.

Bởi vậy Nữ Oa Thánh Nhân lần này, càng nhiều là vì tiến hành thể ngộ đối với tân thế giới, để thuận tiện tăng lên cảnh giới mới.

Hiện tại Đông Vương Công nhất mã đương tiên, thực lực viễn siêu Thánh Cảnh đồng lứa, Tây Vương Mẫu cùng Dạ Kiêu Thiên Quân cũng phân phân chứng đạo, Nữ Oa Nương Nương làm Thiên Đạo Thánh Nhân chứng đạo sớm nhất, tự nhiên sợ hãi bị hậu nhân siêu việt.

Nhất là những cường giả đến từ thế giới khác kia, bọn họ chỉ có thể coi là hậu bối tử đệ, nếu như bị một cái tiểu bối siêu việt, Nữ Oa Nương Nương cũng không biết nên giải thích thế nào.

Thế giới ý chí Tam Sinh Tam Thế đang trong quá trình sơ bộ hoàn thiện, bởi vậy nơi này có thể là địa phương tốt nhất để tu sĩ thể ngộ đạo pháp.

Nhất là loại tồn tại như Nữ Oa Thánh Nhân, cần thiết nhất chính là thể ngộ Thiên Đạo.

Đông đảo tu sĩ tại thế giới Tam Sinh Tam Thế tìm kiếm cơ duyên, những cường giả thu đồ đệ kia mang theo đệ tử trở về trong Hồng Hoang thế giới.

Nhất là Thông Thiên Giáo Chủ, mang theo một đám đệ tử hướng Đông Vương Công trí tạ.

Khi Đông Vương Công nhìn thấy phía sau Thông Thiên Giáo Chủ có nhiều đệ tử như vậy, cũng lắc đầu cười khổ. "Thông Thiên đạo hữu, ngươi đây là đem toàn tộc người ta chiêu thu hết rồi sao?" Lời nói của Đông Vương Công làm cho Thông Thiên Giáo Chủ cười ha ha, xác thực là đem toàn bộ Thiên Tộc chiêu thu, chỉ có một ít tư chất quá kém, và thực lực không đủ, Thông Thiên Giáo Chủ lưu lại, chờ sau khi trưởng thành, có thể lại gia nhập vào trong Tiệt Giáo. "Bệ hạ, nếu như thế ta xin về Kim Ngao Đảo trước, ngày sau có rảnh, thỉnh bệ hạ đến Kim Ngao Đảo của ta ngồi một chút, Thông Thiên tất định thâm tình khoản đãi!" Thông Thiên Thánh Nhân đối với Đông Vương Công thập phần khách khí, sau khi cùng Đông Vương Công giao đàm, lúc này mới mang theo vô số đệ tử phản hồi Kim Ngao Đảo. "Thông Thiên Thánh Nhân lần này khủng hoảng muốn trọng chấn Tiệt Giáo, như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia không biết lại muốn tức thành dạng gì!" Đông Vương Công cười lắc đầu, nghĩ đến tràng diện Nguyên Thủy Thiên Tôn ăn quả đắng, trong lòng mạc danh cao hứng một ít.

Lúc này Đông Vương Công đang nhàn tọa, nơi Vạn Kiếm Nhất bế quan bỗng nhiên vang lên một trận thanh âm long ngâm.

Đông Vương Công thần nhãn đảo qua, lập tức cười: "Vạn Kiếm Nhất lần thứ hai đột phá, quả nhiên không hổ là nhân tài bị ta nhìn

trúng a!" Đông Vương Công lúc trước từ Tru Tiên thế giới mang về Vạn Kiếm Nhất, hiện tại xem ra, lựa chọn lúc trước xác thực không sai.

Vạn Kiếm Nhất tâm tư kiên định, hung hoài khoát đạt, lúc này liên phiên đột phá, lần thứ hai từ Thái Ất Kim Tiên chi cảnh, trực tiếp tiến nhập Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Vạn Kiếm Nhất tại thời điểm vừa mới tới Hồng Hoang, thế nhưng ngay cả Địa Tiên chi vị cũng không có chứng, hiện tại lại nhất cử tiến nhập Đại La Kim Tiên chi cảnh. "Như hôm nay thực lực của Tam Anh Nhị Vân thế giới Thục Sơn, cũng không pháp so sánh cùng Vạn Kiếm Nhất đi!" Đông Vương Công nhìn Vạn Kiếm Nhất, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

Lúc này ngay cả Lý Anh Quỳnh cũng không phải là Thái Ất Kim Tiên, Vạn Kiếm Nhất đến từ Tru Tiên thế giới, so với Lý Anh Quỳnh muộn hơn vô số năm tháng, nhưng hiện tại Vạn Kiếm Nhất lại nghênh đầu đuổi kịp, phản siêu đối phương.

Hiện tại Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ cũng bất quá là Kim Tiên cảnh giới, so với Vạn Kiếm Nhất càng thêm có nhiều điểm không bằng.

Từ sau khi Đông Vương Công mở ra thông đạo thế giới mới, vô luận là Hồng Hoang thế giới hay tân thế giới, song phương đều chiếm được chỗ tốt to lớn.

Có lẽ đây là tác dụng của hỗ tương giao lưu, hỗ tương bổ sung.

Sinh linh tân thế giới tiến vào Hồng Hoang, Hồng Hoang khí vận chi lực đại tăng, các nơi trên thế giới đều có cảnh tượng phồn hoa phát sinh.

Trong những tân thế giới kia, thực lực tu sĩ tăng lên càng cao, cũng

làm cho thế giới của bọn họ trở nên càng thêm hoàn thiện, Pháp Tắc chi lực đầy đủ kết hợp, ý chí Thiên Đạo đại tăng, đẳng cấp thế giới theo đó điên cuồng tăng lên.

Tuy rằng những tân thế giới kia so với Hồng Hoang vẫn nhưng nhiên có nhiều chỗ không bằng, nhưng sự tăng lên cũng phi thường rõ ràng.

Giống như Thục Sơn Kiếm Tiên thế giới, nguyên bản tu sĩ cao cấp nhất cũng chỉ có thể đạt tới cấp bậc Kim Tiên, hiện tại, Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể dựng dục.

Loại tăng lên này, có thể dùng mắt thường nhìn thấy sự lớn mạnh, bởi vậy Thiên Đạo thế giới Thục Sơn Kiếm Hiệp căn bản sẽ không đi ngăn trở hai cái thế giới hỗ tương giao dung, thậm chí sẽ chủ động sáng tạo điều kiện, để tu sĩ hai thế giới tương hỗ giao lưu.

Tại sau khi tất cả tu sĩ đều quay trở lại Hồng Hoang, trong thế giới Tam Sinh Tam Thế có một lượng lớn tu sĩ đi theo sinh linh Hồng Hoang tới đây.

Như vậy, tổng thể khí vận Hồng Hoang thế giới lần thứ hai đạt được sự tăng lên to lớn, làm Tam Giới chi chủ, Đông Vương Công chiếm được chỗ tốt cũng là nhiều nhất.

Mỗi một sinh linh đến, đều sẽ vì Đông Vương Công cung cấp một bộ phận khí vận chi lực.

Như hôm nay nhân tài ưu tú trong ba cái thế giới đều đến trong Hồng Hoang thế giới, chỗ tốt Đông Vương Công chiếm được đã thập phần khả quan.

Khí vận Kim Long trên đỉnh đầu Đông Vương Công đã sớm tiến nhập Thánh Cảnh, như hôm nay Kim Long kia tựa hồ có tư bản hướng tới cảnh giới cao hơn tiến hóa.

Nhất thiết đều là chỗ tốt do đả thông tân thế giới mang lại, bởi vậy Đông Vương Công đối với tân thế giới cũng tràn đầy chờ mong.

Bất quá tân thế giới cũng không phải dễ dàng có thể mở ra như vậy, cho dù là Đông Vương Công, cũng phải cẩn thận từng li từng tí đi thăm dò, sau đó mới có thể phát hiện vị trí cụ thể của tân thế giới.

Lần này thế giới Tam Sinh Tam Thế mở ra, vì tu sĩ thắp sáng một ngọn đèn sáng, làm cho con đường tu hành không còn di mạn.

Sự chứng đạo của Tây Vương Mẫu cùng Dạ Kiêu Thiên Quân, tắc làm cho tất cả tu sĩ đều kiên định không dời, chỉ cần nỗ lực, tương lai nhất định có hi vọng.

Bất quá Đông Vương Công cũng sẽ không đi chọc thủng những thứ này, thế lực tu sĩ dưới tay càng mạnh, khí vận chi lực cung cấp cho hắn càng mạnh, bởi vậy Đông Vương Công ngược lại vui lòng nhìn mọi người nỗ lực tu hành.

Từ thế giới Tam Sinh Tam Thế trở về, Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ chiếm được lợi ích không thể nghi ngờ là to lớn, cũng làm cho hắn càng thêm khẳng định sự chính xác khi hướng Đông Vương Công kỳ hảo.

Chương 304

Lúc trước Đông Vương Công đối với Thông Thiên Giáo Chủ không có bao nhiêu phản cảm, Đông Vương Công cũng chỉ đối với hành vi ôm đoàn của Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh có chút bất mãn, bởi vậy khi Thông Thiên Giáo Chủ hướng về hắn, Đông Vương Công hân nhiên tiếp nhận.

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ mang theo mấy vạn đệ tử trực tiếp trở về Kim Ngao Đảo, lập tức phân phó xuống, để đệ tử tìm kiếm chỗ ở đặt chân.

Rất nhanh, trên Kim Ngao Đảo lại là một mảnh cảnh tượng sinh cơ bừng bừng.

Thông Thiên Giáo Chủ đem đệ tử chia làm đệ tử thân truyền, nội môn đệ tử, ngoại môn đệ tử và ký danh đệ tử.

Căn cứ thực lực cùng tư chất bất đồng, cùng với mức độ yêu thích của Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên phân chia đẳng cấp bất đồng.

Nội môn đệ tử tương đương với thành viên hạch tâm trong Tiệt Giáo tương lai, ngoại môn đệ tử thì hơi thứ một ít, bất quá đồng dạng đều được Thông Thiên Giáo Chủ coi trọng, ký danh đệ tử, tắc là tồn tại ở vòng ngoài cùng.

Có thể làm ký danh đệ tử, Thông Thiên Giáo Chủ tuy rằng thích, nhưng có khả năng do nguyên nhân nào đó, cũng không phi thường coi trọng, bởi vậy chỉ đem tên ghi lại mà thôi, cũng coi như một thành viên Tiệt Giáo.

Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ thu đồ đệ, tại đệ nhất thời gian lựa chọn khai đàn giảng đạo.

Nhất thời trên Kim Ngao Đảo một mảnh phồn hoa cảnh tượng, vô số sinh linh phân phân đi tới Kim Ngao Đảo thính giảng.

Càng có một ít Nhân Tộc nghe được phong thanh, không xa vạn dặm, viễn độ trọng dương, muốn tới Kim Ngao Đảo thính giảng.

Nhiên Thánh Nhân đại đạo, cũng không phải ai cũng có cơ hội nghe, khác biệt với Tây Phương Nhị Thánh giảng đạo năm đó, Thông Thiên Giáo Chủ thực tâm muốn đem đạo thống, giáo nghĩa của mình truyền bá xuống.

Bởi vậy cũng không có đại tứ tuyên dương việc này, chỉ lưu truyền trong các đệ tử của hắn.

Về phần tin tức lọt ra bên ngoài, có khả năng là do đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ truyền bá ra ngoài, muốn vì sư tôn đánh ra một ít danh tiếng.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn viễn tại Côn Luân Sơn, tại đệ nhất thời gian đã biết được sự tình của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhìn Thông Thiên Giáo Chủ trong nháy mắt lại kéo được một đám đệ tử lớn như vậy, lửa giận trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lần thứ hai bị châm ngòi. "Tam đệ tử tâm bất cải, cứ muốn giáo hóa những kẻ phi mao đái giác (lông lá sừng sẹo) này, chẳng lẽ một trận chiến Phong Thần, hắn còn không minh bạch Đại Đạo Thiên Tâm?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng phẫn nộ không thôi, hắn chưa bao giờ cho rằng mình sai, cho dù hãm hại Tiệt Giáo thượng vạn đệ tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại cũng chỉ cho rằng mình đúng.

Xuất thân không tốt, không có tư cách truy trục Đại Đạo, đây vẫn luôn là tiêu chuẩn Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng để phân chia tộc quần của mình với người khác.

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ lần thứ hai chấn hưng Tiệt Giáo,

Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không cách nào chấn hưng.

Tân thế giới Nguyên Thủy Thiên Tôn đi không được, lại không chịu hướng Đông Vương Công cúi đầu, bởi vậy chỉ có thể thủ Côn Luân Sơn.

Về phần Thái Thanh Lão Tử, tại Thủ Dương Sơn không hỏi thế sự, chuyên tâm giáo đạo Nhân Tộc.

Điều này ngược lại làm cho Thái Thanh Thánh Nhân chiếm được khí vận chi lực, Nhân Tộc cũng dần dần tiếp nạp thân phận Nhân Giáo Giáo Chủ của Thái Thanh Thánh Nhân.

Bất quá hiện tại trên thế giới phát triển quá nhanh, tu đạo cũng không phải là lối thoát duy nhất, khoa kỹ văn minh cũng nhanh chóng quật khởi, mang lại hi vọng lớn cho nhân loại.

Theo khoa kỹ văn minh tiến thêm một bước phát triển, nhân loại có tuổi thọ miên trường, chỗ tiên thiên bất túc, được cấp tốc di bổ trở lại.

Loại khoa kỹ văn minh này, bị nhân loại xưng là Tế Bào Văn Minh, nhân loại thông qua đối với tự thân tế bào không ngừng hoàn thiện, di bổ khuyết hãm trong tế bào, từ đó duy trì tế bào suy lão và tử vong, như vậy, đạt được mục đích kéo dài tuổi thọ.

Có cái phương pháp này trợ giúp về sau, nhân loại trong tình huống tuổi thọ gia tăng, được hải lượng linh khí tẩm bổ, nhân loại rốt cục có thời gian dài hơn để truy tìm Đại Đạo, lúc này cũng có một nhóm lớn nhân loại bước lên tiên đồ.

Trong toàn bộ Hồng Hoang khí vận cũng vì vậy trở nên càng thêm nồng hậu, khí vận chi lực gia tăng, đồng thời cũng làm cho Hồng Hoang linh khí biến đắc càng thêm nồng nặc, loại tình huống hỗ bổ

này, làm cho Hồng Hoang thế giới trên chỉnh thể hướng tới lộ tuyến lương tính phát triển càng đi càng xa.

Lúc này Đông Vương Công nhìn lại có một cổ khí vận chi lực gia trì trong Thiên Đình, trong lòng biết nhất định lại có cường giả từ thế giới Tam Sinh Tam Thế mang tu sĩ về.

Tứ đại Thiên Tộc thành viên toàn bộ gia nhập phe Tiệt Giáo, Hồ Tộc Thanh Khâu tắc gia nhập dưới trướng Đông Vương Công, như vậy, toàn bộ thế giới Tam Sinh Tam Thế, tương đương với bị Thông Thiên Giáo Chủ cùng Trấn Nguyên Tử đại tiên hai người chia cắt.

Về phần Nữ Oa Thánh Nhân, cũng từ trong đó đạt được mấy cái đệ tử tư chất không tệ.

Cửu Anh cùng Khổng Tuyên cũng từng người có sở thu hoạch, Trường Mi Chân Nhân lại xuất kỳ không có chiêu thu đệ tử, bất quá một thân khí thế Á Thánh tản phát ra, cũng làm cho người ta hâm mộ không thôi.

Công pháp Trường Mi Chân Nhân tu luyện tên là 《Cửu Thiên Huyền Kinh》, công pháp này nãi là dung luyện bách gia chi trưởng, toản nghiên ra một loại công pháp.

Pháp này cùng công pháp của người khác hoàn toàn bất đồng, có thể thải tập sở trường của trăm nhà, cũng chỉ có Trường Mi Chân Nhân thân xử hậu thế, chỉnh hợp tất cả giáo phái, thống lĩnh chứng đạo mới có thể hối tụ.

Hiện tại cho dù Trường Mi Chân Nhân là Á Thánh cường giả, nhưng vẫn tu hành nghiên cứu công pháp.

Về phần Thiền Kinh của Phật Môn, Huyệt Khiếu Thần Tàng chi thuật của Đông Vương Công, Trường Mi Chân Nhân đều chỉ tham khảo một phen, cũng không có buông tha công pháp nguyên bản,

chuyển sang tu hành Đại Đạo của người khác.

Điểm này ngược lại làm cho Đông Vương Công thập phần vui mừng, dù sao Đại Đạo của người khác có lợi hại hơn nữa, đều không bằng tự mình toản nghiên ra.

Chỉ có Đạo do đích thân mình khai tịch ra, mới là thích hợp nhất, cũng là Đạo có thể đi xa nhất.

Trường Mi Chân Nhân sau khi trở lại Hồng Hoang, sự tình thực lực tăng lên lập tức bị Đông Vương Công phát hiện, nhìn thực lực Á Thánh cảnh giới của Trường Mi Chân Nhân, Đông Vương Công rất vui mừng.

Trường Mi Chân Nhân tư chất vô song, có thể nói là đệ nhất nhân trong đám sinh linh tân thế giới, nếu như không phải Dạ Kiêu Thiên Quân suất tiên đột phá, Trường Mi Chân Nhân chính là đệ nhất nhân trong số bọn họ.

Bất quá cho dù hiện tại Trường Mi Chân Nhân chưa có chứng đạo, Đông Vương Công đối với hắn đồng dạng tràn đầy lòng tin, trong mắt Đông Vương Công, Trường Mi Chân Nhân vô luận là tư chất, hay thiên định cơ duyên, kia đều là nhân tuyển thượng thừa nhất.

Nếu như ngay cả loại thiên mệnh chi tử như Trường Mi Chân Nhân đều không thể chứng đạo, vậy thì thật sự không có ai có thể chứng đạo thành Thánh.

Đông Vương Công nhìn Trường Mi Chân Nhân, tu vi của hắn hiện tại đã đến biên duyên đột phá, nếu như có thể tiến thêm một bước, liền có thể triệt để đạp nhập Thánh Cảnh.

Thời điểm đó khí vận Đông Vương Công có thể đạt được cũng sẽ lần thứ hai phát sinh chất biến, đối với Đông Vương Công ý nghĩa trọng đại.

Trước đó Tây Vương Mẫu cùng Dạ Kiêu Thiên Quân đột phá Thánh Cảnh, Đông Vương Công sau đó rất nhanh có sở thu hoạch, sau đó tiến nhập Thánh Cảnh Cửu Trọng Thiên.

Quan hệ trong đó, nếu như không có hai vị Thánh Nhân đột phá, làm cho Đông Vương Công khí vận gia tăng, Đông Vương Công khả năng không cách nào chém ra Hiện Tại Thi cùng Vị Lai Thi, thực lực cũng không cách nào đột phá Thánh Cảnh Cửu Trọng Thiên.

Loại nhân quả quan hệ này, có lẽ tại thời điểm thực lực thấp kém cảm thụ không được, nhưng đến cảnh giới này của Đông Vương Công, lại nắm giữ Tạo Hóa Pháp Tắc, bởi vậy đồ vật gì cũng đều có thể nhìn thập phần thấu triệt.

Hiện tại nếu như thủ hạ Đông Vương Công có thể lại nhiều thêm một vị Thánh Cảnh cường giả, không chừng Đông Vương Công có thể trực tiếp khóa việt Thánh Cảnh, nhất cử tiến nhập trong Thiên Đạo Cảnh giới. "Hồng Quân Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo đã lâu, không biết hiện tại là cảnh giới gì!" Đông Vương Công vẫn luôn không từng buông lỏng, bởi vì Hồng Hoang đệ nhất nhân vẫn luôn là Hồng Quân Đạo Tổ, Đông Vương Công cho dù có thể nghiền ép cùng thế hệ, nhưng lại chưa từng dính dính tự hỉ, bởi vì mục tiêu của Đông Vương Công là tiền bối càng thêm cường đại.

Hồng Quân Đạo Tổ có thể nói là tu đạo trước tất cả sinh linh Hồng Hoang hiện tại, cùng Ma Tổ La Hầu giống nhau, đều là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, bởi vậy sớm hơn Đông Vương Công một bước.

Tư chất cùng cơ duyên của Hồng Quân Đạo Tổ, đó đều là vô dữ luân bỉ.

Chương 305

Bất quá cho dù như thế, Đông Vương Công muốn siêu việt Hồng Quân Đạo Tổ, đây là một cái tiểu mục tiêu.

Hiện tại xem ra, cái mục tiêu này của Đông Vương Công tuy rằng có chút không quá hiện thực, nhưng Đông Vương Công chưa từng buông tha, vẫn luôn đang nỗ lực truy đuổi. "Trường Mi, ngươi tu hành chính là Kiếm Đạo?" Đông Vương Công mở miệng tuân vấn, đối với công pháp Trường Mi Chân Nhân có chút giải khai.

Thục Sơn thế giới đều là Kiếm Hiệp, Trường Mi Chân Nhân càng là một đời thu tập mười mấy thanh thần kiếm, đệ tử môn hạ, cũng đều lấy phi kiếm trứ danh.

Ngay cả pháp bảo chứng đạo của Trường Mi Chân Nhân, Thanh Tác, Tử Hành, kia đều là phi kiếm hữu danh.

Ngoài ra Thất Tu Kiếm, cũng là bảy thanh vô hình phi kiếm, càng có Trường Mi Chân Nhân đích thân luyện chế thành.

Tuy rằng hiện tại xem ra Kiếm Đạo năm đó của Trường Mi Chân Nhân, hay pháp bảo phi kiếm, đều hiển đắc có chút vụng về, nhưng này đó đều là Trường Mi Chân Nhân từ không tới có, từng bước một lĩnh ngộ ra.

Trường Mi Chân Nhân lúc này thấy Đông Vương Công tuân vấn, trên mặt cũng lộ ra một ít thần sắc tự hào. "Không dám giấu giếm Đế Quân, Trường Mi cả đời tu Kiếm Đạo, những cái khác cũng sẽ không, bất quá nếu luận Kiếm Đạo, Trường Mi có một ít tâm đắc!" Trường Mi Chân Nhân cười cười, lần này tại thế giới Tam Sinh Tam Thế, đại hoạch phong thu, như hôm nay sắp sửa đột phá, cũng chính muốn mượn nhờ Phi Kiếm chi Đạo làm ra đột phá.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Kiếm Đạo, không đơn giản là luyện kiếm, đồng thời cũng là luyện tâm, theo ta thấy, kiếm tâm của Kiếm Đạo mới là quan trọng nhất, thậm chí so với kiếm trong tay, kiếm trong lòng càng thêm trọng yếu, chỉ cần kiếm tâm ngưng luyện, mới có thể bổ ra tất cả, vô vãng bất lợi!" Lời nói của Đông Vương Công bình bình đạm đạm, Trường Mi Chân Nhân lại nghe được thập phần chăm chú, đạo lý này Trường Mi Chân Nhân vẫn luôn thập phần rõ ràng, nhưng lại chậm chạp không cách nào đột phá Thánh Cảnh.

Trước đó Nhân Kiếm Hợp Nhất, trong lòng có kiếm trong tay cũng có kiếm, vô kiếm thắng hữu kiếm, những cảnh giới này Trường Mi Chân Nhân đều đã lĩnh ngộ.

Hiện tại Đông Vương Công nói tới Kiếm Tâm, bất quá là một loại lịch luyện tâm tính, nhưng lời này bị Đông Vương Công nói ra, Trường Mi Chân Nhân lại nghiêm túc tự hỏi.

Kiếm tâm của Trường Mi Chân Nhân vốn đã thập phần kiên định, nhiên lại chưa từng tìm được khế cơ đột phá.

Như hôm nay Đông Vương Công lần thứ hai nhắc tới điểm này, làm cho trong lòng Trường Mi Chân Nhân nhất động, giống như có cảm ngộ.

Dù sao cảnh giới của Đông Vương Công quá mức cao thâm, nhất ngôn nhất ngữ, đều có thiên địa pháp tắc đi theo, mỗi một câu nói, tựa hồ đều là đại đạo chi âm.

Chính vì vậy, Trường Mi Chân Nhân mới hốt nhiên có sở cảm ngộ.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân không cố thượng lễ số, hốt nhiên nhắm mắt tĩnh ngộ tại trong đại điện.

Từng tia kiếm khí tung hoành, sơ thủy thời chỉ có một đạo, ngay

sau đó biến thành hai đạo, ba đạo, cuối cùng đầy trời đều là kiếm khí du tẩu.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, phảng phất biến thành thế giới của kiếm khí, đầy trời đều là các loại kiếm khí.

Có tế kiếm nhỏ như sợi tóc, có tiểu kiếm quyển cuộn tròn thành kiếm hoàn, có cự kiếm ngàn trượng hoành không.

Các loại kiếm khí hóa thành từng thanh kiếm hình các thức các dạng, di mạn trong không trung.

Đông Vương Công nhìn Trường Mi Chân Nhân ngộ đạo trong Lăng Tiêu Bảo Điện, tùy tay đánh ra một đạo trận pháp, đem Lăng Tiêu Bảo Điện cùng ngoại giới cách ly, lẳng lặng đứng ở một bên nhìn xem.

Đông Vương Công muốn nghiên cứu, quá trình chứng đạo của người khác.

Trường Mi Chân Nhân ngộ đạo, trong chu thiên toàn bộ đều là kiếm khí, các loại kiếm khí vô hình toàn bộ ngưng thành thực vật.

Vô số phi kiếm dạng thức bất đồng lớn nhỏ lăng không phi vũ, tế kiếm như ngân châm, cự kiếm dài hoành thiên.

Đông Vương Công ở một bên nhìn Trường Mi Chân Nhân ngộ đạo, lúc này đầy trời phi kiếm hốt nhiên động, bắt đầu tương hỗ công kích, giống như muốn đem đối phương hủy diệt.

Nhất thời trong toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện, vô số kiếm khí tung hoành, khắp nơi đều là một mảnh thế giới kiếm khí.

Đông Vương Công đạm nhiên đứng đó, kiếm khí chung quanh lại thương không được mảy may. "Lấy kiếm dưỡng cổ (nuôi độc trùng), để chúng tương hỗ tranh sát, tế luyện ra phi kiếm mạnh nhất sao?" Đông Vương Công cười, Trường Mi Chân Nhân không có ngộ thấu,

hiện tại nhưng nhiên chấp nhất vào kiếm, không đem lực chú ý đặt ở trên "Đạo".

Bất quá cũng là bình thường, dù sao Trường Mi Chân Nhân một đời luyện kiếm, để hắn hiện tại buông tha truy cầu trước đó, cải biến quan điểm của mình, kia xác thực khó khăn.

Trường Mi Chân Nhân lúc này vận kiếm nhập thần, triển khai Kiếm Chi Lãnh Địa, khu động vô số thần kiếm tương hỗ tranh sát, phương thế giới này là Kiếm Vực do Trường Mi Chân Nhân ngưng luyện ra.

Loại thần thông này, cùng Pháp Tắc chi lực thập phần tương tự, có thể nói là cùng một nguồn gốc, bất quá biểu hiện hình thức bất đồng mà thôi.

Cũng cho Đông Vương Công một ít khải phát, tại trong Hồng Hoang, lại chưa từng thấy có cường giả sử dụng Kiếm Vực.

Đem Pháp Tắc chi lực ngưng tụ thành một mảnh tràng vực cố định, có thể khốn địch, giết địch, tại trong phiến tràng vực này, người sở hữu Pháp Tắc sẽ được tăng lên to lớn.

Giống như sáng tạo địa lợi điều kiện, tiên thiên chiếm cứ ưu thế cực lớn.

Đông Vương Công liên liên gật đầu, phương thức tu hành của Trường Mi Chân Nhân xác thực đặc biệt.

Rất nhanh trong một mảnh Kiếm Vực xuất hiện biến hóa, vô số thần kiếm băng hoại, bị những thần kiếm cường đại khác chém nát.

Những thần kiếm toái liệt kia, bị những thần kiếm cường đại hấp thu, dung hợp, trở thành một bộ phận của thần kiếm, lần thứ hai tráng đại những thần kiếm kia.

Dần dần, mật mật ma ma thần kiếm trong Kiếm Vực điêu linh

sạch sẽ, chỉ còn lại có ba thanh thần kiếm cuối cùng.

Ba thanh thần kiếm, một thanh tản phát ra tử sắc thần quang, một thanh thanh quang rạng rỡ, một thanh cuối cùng tắc là vô hình vô chất, là kiếm trong suốt.

Ba thanh thần kiếm phân biệt đại biểu cho ba cái thời kỳ đỉnh thịnh nhất của Trường Mi Chân Nhân, cũng mô phỏng ba loại kiếm khí Trường Mi Chân Nhân đắc ý nhất.

Cuối cùng ba thanh thần kiếm lần thứ hai tranh sát, ba kiện thần binh đều phi thường bất phàm, uy lực đủ để so được với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bởi vậy mỗi một kiếm đâm ra, đều là một mảnh kinh thiên động địa.

Nếu như không phải Đông Vương Công đã sớm bố hạ cấm chế, chỉ sợ Lăng Tiêu Bảo Điện đều phải bị Trường Mi Chân Nhân đập nát. "Oanh long long!" Giữa không trung long hổ tranh bá, ba thanh thần kiếm châm phong tương đối.

Tiếng nổ vang thật lớn chấn triệt cửu thiên, ba thanh thần kiếm một bộ dáng liều mạng.

Nhiên đến cuối cùng, ba thanh thần kiếm oanh nhiên bạo toái, ba loại kiếm quang kia toàn bộ mẫn diệt, giữa không trung không còn một tia kiếm khí!

Thần kiếm phá diệt sạch sẽ, trong cả phiến Kiếm Vực trở nên không có vật gì, chỉ có lưu phong nhẹ nhàng thổi qua.

Đông Vương Công cảm thụ được ý cảnh trong đó, lúc này phảng phất hóa thân thành Trường Mi Chân Nhân, thể ngộ Đạo của Trường Mi Chân Nhân. "Vô kiếm thắng hữu kiếm!" Đông Vương Công đáy lòng nỉ non, nhìn Đạo của Trường Mi Chân Nhân, Đông Vương Công đều lĩnh ngộ được một ít Kiếm Đạo.

Chương 306

Trước đó trong tay Đông Vương Công có Cảnh Dương Kiếm, trong kiếm cũng mang theo Kiếm Chi Đạo, Đông Vương Công từng tu hành một đoạn thời gian.

Hiện tại dùng Kiếm Đạo của Trường Mi Chân Nhân ấn chứng, ngược lại làm cho Đông Vương Công cũng nhiều hơn một tia minh ngộ.

Đại Đạo tương thông, dĩ tầm mắt cao chiêm viễn chúc của Đông Vương Công, lại quay đầu lĩnh ngộ pháp tắc khác, xác thực muốn dễ dàng hơn.

Bất quá muốn triệt để ngộ thấu một đạo pháp tắc, cũng tịnh không phải sự tình dễ dàng.

Trước đó Hồng Quân Đạo Tổ từng đem Tạo Hóa Ngọc Điệp giao cho Đông Vương Công, khủng hoảng thâm ý trong đó cũng là vì muốn cho Đông Vương Công nắm giữ Tam Thiên Đại Đạo.

Như hôm nay Đông Vương Công mượn cơ hội Trường Mi Chân Nhân ngộ đạo, xảo hợp cũng làm cho chính mình lĩnh ngộ Kiếm Đạo.

Trường Mi Chân Nhân lúc này hốt nhiên nhất động, thân ảnh của hắn xuất hiện trong Kiếm Vực, Trường Mi Chân Nhân toàn thân kiếm khí trùng thiên, phảng phất chính là một thanh tuyệt thế hảo kiếm!

Vô cùng kiếm khí uẩn hàm tại trong nhục thân Trường Mi Chân Nhân, sinh linh khác nhìn lên một cái, phảng phất đều sẽ có một loại cảm giác bị đâm bị thương.

Trường Mi Chân Nhân đem chính mình luyện thành một thanh kiếm, dĩ thân vi kiếm, so với cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất, càng

thêm huyền diệu.

Kiếm tức là ta, ta tức là kiếm!

Nhân Kiếm Hợp Nhất, còn có kiếm để tìm, còn cần kiếm, nhưng đem tự thân luyện thành kiếm, vậy thì không cần kiếm, ta chính là kiếm!

Đông Vương Công tế tế thể ngộ, cho dù con đường vấn đạo của Trường Mi Chân Nhân, những cái khảm khảm, mầy mò, cùng tỏa chiết kia, đều phi thường hữu dụng.

Sai lầm cùng thất bại, cũng chính là con đường tất kinh thông tới thành công.

Hiện tại Trường Mi Chân Nhân đi trên con đường tất yếu này, Đông Vương Công cũng từ góc độ của một người bàng quan kiểm tra.

Chính cái gọi là người trong cuộc mơ hồ người bàng quan tỉnh táo, Đông Vương Công lúc này nhìn ra sai lầm của Trường Mi, nhưng lại không đi nhắc nhở, ngược lại đem chính mình hoán đổi tại vị trí Trường Mi Chân Nhân, sau đó tìm cách phá cục, tìm cách đốn ngộ.

Nhiên tại lúc Đông Vương Công khổ khổ tư tác, Trường Mi Chân Nhân kia lại có sở thu hoạch.

Loại cảnh giới "Ngã tức kiếm" kia oanh nhiên phá toái, hết thảy lần thứ hai quy về hư vô, lần này, ngay cả Kiếm Vực đều trực tiếp phá toái.

Đông Vương Công hồi thần, lúc này Trường Mi Chân Nhân phiêu nhiên đứng thẳng, từ trong ngộ đạo thanh tỉnh lại. "Đế Quân, Trường Mi ngộ đạo, đa tạ Đế Quân thủ hộ!" Trường Mi Chân Nhân đối với Đông Vương Công thi lễ thật sâu, trên mặt tràn đầy hưng phấn và cảm kích.

Đông Vương Công lúc này tắc là đầu đầy sương mù, chính mình

còn không có lĩnh ngộ, không có tìm được biện pháp phá cục, Trường Mi Chân Nhân vậy mà đã ngộ đạo? "Trường Mi, chúc mừng!

Đã ngộ đạo, mau đi đột phá đi!" Trên mặt Đông Vương Công hiện ra một tia vui vẻ, vô luận như thế nào, chỉ cần Trường Mi có thể đột phá Thánh Cảnh, chỗ tốt Đông Vương Công đạt được sẽ vô cùng lớn!

Trường Mi Chân Nhân lúc này cũng không tha đạp, sự quan chứng đạo, lúc này chính là thời cơ đại hảo để Trường Mi Chân Nhân đột phá.

Trường Mi Chân Nhân phi thân đi, trở lại trong Nga Mi Sơn, đem đại trận Nga Mi Sơn mở ra. "Nga Mi đệ tử thính lệnh, phong sơn một ngàn năm, vi sư muốn tại Nga Mi Sơn chứng đạo!" Trường Mi Chân Nhân một tiếng truyền lệnh, Tiên Thiên Nhất Khí Vi Trần Trận oanh nhiên vận chuyển.

Lúc này toàn bộ trên Nga Mi Sơn đều đã một trận ngốc lăng, ngay sau đó hoan hô một mảnh.

Càn Khôn Chính Khí Diệu Nhất Chân Nhân Tề Sấu Minh, hiện tại là chưởng giáo danh nghĩa của Nga Mi Phái, lúc này Tề Sấu Minh vẻ mặt hưng phấn thần sắc, lập tức phân phó xuống, để đệ tử phong bế Nga Mi Sơn. "Sư tổ muốn chứng đạo!" Lý Anh Quỳnh trước kinh sau vui, nàng có thể nói là đệ nhất nhân trong đám đồng lứa, nhưng hiện tại Lý Anh Quỳnh cự ly chứng đạo còn có mười vạn tám ngàn dặm.

Hiện tại Trường Mi Chân Nhân chứng đạo Côn Luân Sơn, không chỉ sẽ làm cho nàng có thêm một tôn chỗ dựa, còn sẽ cấp nàng kinh nghiệm chứng đạo.

Trên Nga Mi Sơn, mọi người một mảnh hoan hỉ, Tam Anh Nhị Vân, Tam Tiên Nhị Lão, trên trên dưới dưới đều hoan hô không ngừng.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân bế quan, ngoài cửa vô số đệ tử thủ hộ.

Sự quan Trường Mi Chân Nhân ngộ đạo, Nga Mi Phái không có một người nào dám buông lỏng.

Tại thời điểm Trường Mi Chân Nhân bế quan, không cho phép có bất luận kẻ nào quấy rầy Trường Mi Chân Nhân.

Đông Vương Công lúc này tắc nhìn về phương hướng Nga Mi Sơn, Trường Mi Chân Nhân tọa hạ đệ tử đông đảo, trong đó không thiếu hạng người thiên tư bất phàm.

Bất quá Trường Mi Chân Nhân đối với Đông Vương Công thập phần trung thành, lấy tâm tư Trường Mi Chân Nhân, hẳn là nhìn rõ ràng khinh trọng, sẽ không chọn sai đội ngũ của mình.

Trong tay Đông Vương Công nhất động, một thanh thần kiếm xuất hiện trong tay Đông Vương Công, thanh thần kiếm này cổ phác vô hoa, căn bản không có chỗ đặc biệt, giống như một thanh kiếm phổ thông nhất.

Lúc này Đông Vương Công, suất tiên một bước nắm giữ Kiếm Đạo Pháp Tắc, nếu như Trường Mi Chân Nhân có thể nắm giữ Kiếm Chi Pháp Tắc, tất nhiên có thể thành Thánh.

Hiện tại tiểu kiếm trong tay Đông Vương Công, là do Đông Vương Công dùng Kiếm Đạo Pháp Tắc ngưng luyện thành.

Loại thể ngộ đối với Kiếm Đạo này, cũng không phải Đông Vương Công không muốn giáo thụ cho Trường Mi Chân Nhân, bởi vì cho dù Đông Vương Công truyền thụ cho Trường Mi Chân Nhân, hắn cũng không nhất định có thể ngộ đạo.

Chính vì vậy, Đông Vương Công chỉ có thể từ một bên đề điểm, cũng không có toàn bộ hòa bàn thác xuất (nói ra hết).

Ngộ đạo, chung quy vẫn phải dựa vào chính mình.

Tỷ như mấy cái đệ tử của Đông Vương Công, Đông Vương Công đem Đại Đạo truyền thụ cho bọn họ, nhưng sau đó Đông Vương Công cũng không có quản giáo nữa, hoàn toàn đều dựa vào bọn họ đi lĩnh ngộ.

Đông Vương Công huy thủ vũ động đoản kiếm trong tay, kiếm này thập phần phổ thông, giống như một thanh kiếm phôi không có triệt để thành hình, ngay cả chuôi kiếm cũng không có, phong mang nội liễm, hào vô phong duệ chi ý. "Kiếm tâm cường đại, liền có thể phá toái tất cả!" Đông Vương Công trước đó đã cáo tri Trường Mi Chân Nhân như vậy, chỉ cần nội tâm đầy đủ cường đại, cho dù cầm một thanh tàn kiếm không có lưỡi, cũng có thể phá toái tất cả!

Lúc này Trường Mi Chân Nhân đã lĩnh ngộ loại cảnh giới này, được Đông Vương Công chỉ điểm, từ trong cảnh giới "Ngã tức kiếm" lần thứ hai tăng lên.

Hiện tại Trường Mi Chân Nhân, đang thể hội Kiếm Tâm mà Đông Vương Công nói.

Kiếm Đạo cũng không phải không thể chứng đạo, chỉ bất quá tiền kỳ lấy kiếm nhập đạo, hậu kỳ phải thoát kiếm chứng đạo.

Chỉ có loại minh ngộ này, mới có thể triệt để đột phá gông cùm xiềng xích, thành công bước vào Thánh Cảnh.

Thánh Nhân chi cảnh, giảng cứu tịnh không phải ngoại vật, hoàn toàn là bản tâm tự ngã.

Chương 307

Bất quá không nhập Thánh Cảnh, ai cũng không biết quyết khiếu (mẹo) này, hiện tại Đông Vương Công đề điểm Trường Mi Chân Nhân, chính là một điểm quan trọng nhất.

Trên Nga Mi Sơn, lúc này vô cùng kiếm khí hoành không, từng thanh phi kiếm trên Nga Mi Sơn chịu hấp dẫn, chủ động bay lên bầu trời, bị Trường Mi Chân Nhân hấp dẫn.

Vạn thanh phi kiếm lăng không phi vũ, như cùng đầy trời chim chóc triều bái phượng hoàng.

Ngũ quang thập sắc, quang thải chiếu nhân.

Trong chư thiên, các tu sĩ đều bị động tĩnh trên Nga Mi Sơn hấp dẫn, nhìn thấy một màn dị tượng này.

Tuy rằng rất nhiều tu sĩ đều chưa từng thấy tràng diện như vậy, nhưng những tu sĩ đỉnh tiêm kia vẫn nhìn ra được một ít tình huống. "Trường Mi Chân Nhân kia, cũng muốn chứng đạo!" Thái Thanh Thánh Nhân tại trong Bát Cảnh Cung mở hai mắt, trong mắt cổ tỉnh vô ba, nhưng trong lòng lại sớm đã ba lan phập phồng.

Cường giả trong tay Đông Vương Công liên liên chứng đạo, đối với những Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng không phải chuyện tốt.

Hiện tại Tam Thanh bất hòa, tại những ngày tháng sau này càng thêm không có quyền lên tiếng, phải biết rằng hướng đi của Đông Vương Công bàng quan cường thế, sau khi cường đại, người khác căn bản không thể phản đối chủ trương của hắn.

Tất cả đều phải lấy ý chí Đông Vương Công làm chủ, làm cho thân là Thiên Đạo Thánh Nhân như Thái Thanh Thiên Tôn thập phần

không cam lòng.

Tại nguyên bản quỹ tích, Tam Thanh mới là chúa tể giả của Hồng Hoang thế giới, nhưng hiện tại nửa đường giết ra một cái Đông Vương Công, đem những lợi ích nguyên bản thuộc về bọn họ, toàn bộ bá chiếm đi.

Thiên thiên hiện tại Thiên Đạo muốn dựa vào Đông Vương Công, Tam Thanh cũng không có biện pháp.

Hiện tại nhìn thấy Trường Mi Chân Nhân sắp sửa chứng đạo, Thái Thanh Thánh Nhân trong lòng ngũ vị trần tạp.

Đông Vương Công vũ dực tiệm phong (lông cánh đã đầy đủ), sau này Hồng Hoang thế giới đều phải nghe Đông Vương Công hiệu lệnh!

Đông Vương Công thân là Tam Giới chi chủ, theo hắn thấy, Tam Giới nghe theo mệnh lệnh của hắn không có gì không thỏa đáng.

Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, giai vi vương thần!

Thân là Thiên Đế, liền cai quản Tam Giới.

Thiên Đạo Lục Thánh thì lại như thế nào, cũng muốn phủ thủ xưng thần!

Như hôm nay trong Lục Thánh, Nữ Oa Nương Nương thần phục Đông Vương Công, Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại cũng không ngừng hướng Đông Vương Công kỳ hảo.

Chỉ còn lại có bốn vị Thánh Nhân còn lại, Đông Vương Công hiện tại cũng không có thời gian đi để ý tới, chỉ cần Tứ Thánh không làm loạn, Đông Vương Công vẫn là nhân từ.

Hiện tại quan trọng nhất là để cho Trường Mi Chân Nhân chứng đạo, sau đó Đông Vương Công tìm kiếm thế giới lần thứ hai đột phá,

tiến nhập trong Thiên Đạo Cảnh giới.

Về phần khi nào có thể đuổi kịp Hồng Quân Đạo Tổ, thậm chí siêu việt Hồng Quân Đạo Tổ, đó là chuyện sau này.

Trên Nga Mi Sơn, cảnh tượng vạn kiếm triêu thánh rất nhanh biến mất không thấy, Trường Mi Chân Nhân từ nơi bế quan nhất phi trùng thiên, hiện tại đã đạt tới đỉnh phong cảnh giới, hoàn toàn có tin tưởng đột phá Thánh Cảnh!

Đồng dạng là Thánh Cảnh Thiên Kiếp, nhưng Trường Mi Chân Nhân một thân hạo nhiên chi khí, lòng tin mười phần, căn bản hào vô đảm khiếp chi ý.

Kiếm Tu, cường đại nhất là một trái tim!

Kiếm tâm cường đại, liền có thể sở hướng vô địch!

Hiện tại Trường Mi Chân Nhân, hiển nhiên đang trầm tẩm tại trong loại trạng thái này. "Thực lực Trường Mi hoặc là cùng Dạ Kiêu Thánh Nhân lúc trước không sai biệt lắm, nhưng khí thế nhất vãng vô tiền kia, lại viễn thắng Dạ Kiêu lúc trước, tất nhiên lần độ kiếp này, sẽ làm cho Trường Mi Chân Nhân đạt được sự tăng lên lớn hơn nữa đi!" Đông Vương Công mục quang như đuốc, động sát tất cả, đã sớm phát hiện sự bất đồng của Trường Mi Chân Nhân.

Đối mặt thiên phạt, Thánh Nhân Lôi Kiếp, Trường Mi Chân Nhân khí thế như hồng.

Bất quá lúc này quanh thân Trường Mi Chân Nhân không có một tia kiếm khí, giống như một người trục đạo giả phổ thông, căn bản trong tay vô kiếm, lại dám khiêu chiến thiên uy.

Ta không có kiếm, chỉ có một trái tim sở hướng phi mỹ (không gì cản nổi)!

Trạng thái của Trường Mi Chân Nhân, làm cho rất nhiều tu sĩ tần

lâm đột phá tâm có sở ngộ, đều nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Trường Mi Chân Nhân.

Đối mặt thiên uy, ngang nhiên đứng thẳng, Kiếm Tu vô kiếm, lại thắng thần binh tại thủ.

Ở một bên, Liên Sơn đại sư, Kim Đỉnh thượng nhân, đều thập phần quen thuộc Trường Mi, lúc này cũng thay Trường Mi Chân Nhân cảm thấy cao hứng. "Thiên kiếp tới rồi!" Trương Tiểu Phàm tà tà dựa vào trên một cây tiểu thụ, cùng Lâm Kinh Vũ cùng nhau nhìn tình huống nơi Nga Mi Sơn.

Ở một bên Lục Tuyết Kỳ nghe vậy ngẩng đầu, trên khuôn mặt mỹ lệ cũng tràn đầy thần sắc hướng về.

Ba vị đều là thiên chi kiêu tử, tận cùng của Đại Đạo kia, bọn họ cũng phi thường khát vọng có thể đi tới một chút. "Oanh long long!" Lôi đình tàn sát bừa bãi, Thánh Nhân Lôi Kiếp oanh nhiên rơi xuống!

Các phương cường giả đều đang quan chú Trường Mi Chân Nhân độ kiếp, lần này Trường Mi Chân Nhân chứng đạo mang lại cho mọi người sự trùng kích càng lớn hơn. "Tây Vương Mẫu và Dạ Kiêu Thánh Nhân vừa mới chứng đạo, Trường Mi Chân Nhân hiện tại cũng đột phá Thánh cảnh.

Chẳng lẽ thiên cơ đã biến, hiện tại là thời tiết tốt để chứng đạo hay sao?" Trấn Nguyên Tử Đại Tiên tọa trấn tại Ngũ Trang Quán, từ sau khi Hồng Vân Lão Tổ thân vẫn, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên không còn hỏi đến chuyện Hồng Hoang, cũng ít giao lưu cùng các tu sĩ khác, trở nên có chút u buồn ít nói.

Lúc này, những tu sĩ có ý nghĩ giống Trấn Nguyên Tử cũng không ít, như Côn Bằng Lão Tổ, Nhiên Đăng Lão Tổ, đều tâm tư chuyển động không thôi, có loại cảm giác nóng lòng muốn thử.

Trước đó trong Hồng Hoang một ngày xuất hiện năm vị Thánh Nhân, thịnh huống đó khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Hôm nay Tây Vương Mẫu cùng ba vị chứng đạo thời gian cũng tương soa vô kỷ (không kém bao nhiêu), vì vậy lại khiến mọi người liên tưởng đến tình huống năm xưa.

Trường Mi Chân Nhân lúc này lăng không mà đứng, hạo nhiên chi khí kích động cửu thiên, rõ ràng mang tư thế thắng khoán đã định. "Đạo pháp của Trường Mi Chân Nhân, cùng Thái Thanh chi đạo của ta, có rất nhiều chỗ tương tự a?" Thái Thanh Thánh Nhân đoan tọa tại Bát Cảnh Cung, trên mặt lộ vẻ trầm tư.

Trường Mi Chân Nhân tuy rằng tu hành Kiếm đạo, nhưng hạo nhiên chi khí cùng thanh tịnh chi tâm trong Kiếm đạo kia lại cùng Thái Thanh Thánh Nhân như đúc một khuôn.

Việc này tịnh phi xảo hợp, trong quỹ tích nguyên bản, Trường Mi Chân Nhân xác thực nên là đệ tử Thái Thanh nhất mạch.

Bất quá vận mệnh xảo hợp, khiến cho trong một thế này, môn hạ Thái Thanh Thánh Nhân tịnh không xuất hiện nhiệm vụ gì, cũng không có Nga Mi phái xuất hiện.

Chương 308

Có lẽ chính là cái dị thời không này xuất hiện Trường Mi Chân Nhân, thay thế vị trí đệ tử của Thái Thanh Thánh Nhân.

Công pháp tu hành của Trường Mi Chân Nhân y nguyên là Thái Thanh nhất mạch lưu truyền xuống, trong đó tự nhiên bao hàm những thứ mà Thái Thanh nhất mạch sở trường.

Lúc này Thái Thanh Thánh Nhân tỉ mỉ quan ma, từ trong đó đảo cũng có chút cảm ngộ, loại đạo pháp thập phần tương tự với đại đạo của mình xác thực dễ dàng khiến người ta dung hội quán thông. "Oanh long long!" Tại thời điểm tâm tư các phương cường giả phân phân chuyển động, lôi kiếp của Trường Mi Chân Nhân bắt đầu tiến vào giai đoạn cao trào. "Oanh!" Một đạo thanh khí trùng thiên, trong nháy mắt đem lôi đình va chạm thành phấn vụn.

Vô số điện mang bắn ra tứ phía, đầy trời phảng phất hạ xuống một trận mưa lôi điện.

Trường Mi Chân Nhân khí thế không thể cản, như một con cá ngược dòng, đỉnh lấy lôi đình tứ phía mà lao thẳng lên. "Oanh long!" Lôi đình hóa thành một con điện long, ở trong tầng mây lắc đầu vẫy đuôi, giận dữ lao xuống. "Hống!" Lôi điện chi long tựa hồ có linh trí nhất định, nộ thanh gào thét, trương nanh múa vuốt lao thẳng về phía Trường Mi Chân Nhân.

Đông Vương Công đoan tọa tại Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn dáng vẻ Trường Mi Chân Nhân độ kiếp, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Phần tâm bất bại này chính là quyết tâm mà một vị cường giả nên có.

Cũng chỉ có sở hữu phần quyết tâm này mới có cơ hội leo lên đỉnh

cao hiểm trở hơn.

Biểu hiện của Trường Mi Chân Nhân so với Dạ Kiêu Đế Quân càng làm cho Đông Vương Công coi trọng.

Tây Vương Mẫu ở một bên nhìn xem, mày liễu nhíu lại, từ trong thiên kiếp kia cảm nhận được áp lực cực lớn.

Tức tiện hiện tại nàng đã thành Thánh, nhưng lôi kiếp kia đối với nàng vẫn nhưng có uy hiếp nhất định.

Hiện tại Tây Vương Mẫu đảo có chút lo lắng, Trường Mi Chân Nhân có thể an toàn độ lôi kiếp sao?

Năm xưa chuyện Dạ Kiêu Thánh Nhân độ kiếp, đó chính là cửu tử nhất sinh, nếu không phải Đông Vương Công thời khắc cuối cùng cường thế xuất thủ, chỉ sợ Dạ Kiêu Thánh Nhân cũng chỉ có đường chết.

Thiên Đạo đối với những Thánh Nhân từ thế giới khác độ kiếp tựa hồ có chút hà khắc nghiêm ngặt.

Nhưng Tây Vương Mẫu hiện tại cũng không có biện pháp, lấy thực lực của nàng, nếu sáp thủ Thánh Nhân độ kiếp, chẳng những không có cách nào giúp đối phương, ngược lại sẽ dẫn lửa thiêu thân, khiến lôi kiếp trở nên càng thêm cường đại.

Đối với người độ kiếp và người sáp thủ đều không có bất kỳ chỗ tốt nào, cũng chỉ có tượng như Đông Vương Công loại tuyệt thế cường giả này mới có tư cách sáp thủ chuyện thiên kiếp.

Lôi đình trên cửu thiên quá mức cuồng bạo, rất nhiều tu sĩ chung quanh đều phủ phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Nhưng cho dù thiên uy như ngục, tu sĩ đều sợ hãi muốn chết, nhưng hướng đạo chi tâm chưa từng bị đánh gãy.

Biết rõ trên núi có hổ, thiên hướng hổ sơn hành.

Chứng đạo chi lộ vốn tràn đầy gian nan hiểm trở, nếu như không có một trái tim vô úy, vậy căn bản không có khả năng chứng đạo thành công.

Trường Mi Chân Nhân vô úy vô cụ, mang theo lưỡng tụ thanh phong, ngạo lập trên cửu thiên, cùng đầy trời lôi đình chống lại.

Nhất thời vô số cường giả Nga Mi phái đều nhìn đến ngẩn ngơ, Tổ sư như vô địch cường giả, hoành quán vạn cổ, lấy tư thái vô địch đối kháng thiên phạt.

Bất luận một đạo lôi đình nào đánh xuống, Trường Mi Chân Nhân đều có thể thong dong hóa sinh ra từng đạo kiếm khí, đem đầy trời lôi đình chém tan.

Kiếm tu vốn sở trường công kích, đến cảnh giới như Trường Mi Chân Nhân, lực chiến đấu của hắn càng là cường hãn vô cùng. "Tốt!

Chỉ cần Trường Mi có thể chứng đạo thành công, khí vận chi lực của ta tất định sẽ lại lần nữa đại tăng, đến lúc đó mượn cơ hội đột phá Thiên Đạo chi cảnh tựa hồ cũng tịnh không phải không có khả năng!" Đông Vương Công tại thiên cung thời thời khắc khắc chú thị Trường Mi Chân Nhân.

Như hôm nay lại thêm Trường Mi Chân Nhân, Đông Vương Công một phương đã có thể có được vài vị Thánh Nhân.

Nếu lại tăng thêm mấy vị Nhân tộc Nhân Hoàng, vậy số lượng cường giả Thánh vị trong tay Đông Vương Công đã phi thường khả quan rồi.

Lôi đình trên cửu thiên hóa thành Thần Long, Chân Hoàng, Mãnh Hổ, Kỳ Lân, các loại hình thái thần thú, từ bốn phương tám hướng, lấy những thần thuật bất đồng tề tề trấn áp Trường Mi Chân Nhân.

"Kiếm trảm càn khôn!" Trường Mi Chân Nhân nộ hống, trong tay vô cùng kiếm khí tung hoành, hóa thành vạn thiên thần binh, nộ kích bát phương. "Hống!

Hống!" Thần thú nộ hống, tuy là lôi đình hóa thân nhưng lại có thần thông khác biệt.

Nhưng thiên uy vô địch, Trường Mi Chân Nhân lại càng thêm hung hãn, nhất kiếm đánh bát phương, trong nháy mắt trảm toái vô số lôi đình, khiến không trung đều một trận động đến bất an.

Lúc này lôi đình kia chẳng những không có thối lui, ngược lại trở nên càng thêm điên cuồng.

Thiên địa chi uy xưa nay đều không dung miệt thị, huống chi Thiên Đạo đối với Trường Mi Chân Nhân cũng là vì muốn lập uy.

Thử thời lôi phạt hiển đắc càng thêm mãnh liệt, Trường Mi Chân Nhân cũng dần dần trở nên hết sức, cật lực.

Bất quá khí độ của Trường Mi Chân Nhân lại càng phát ra sắc bén, tức tiện pháp lực tiêu hao cự đại, thân thể đều có chút thở dốc, nhưng ai cũng nhìn ra được, Trường Mi Chân Nhân lúc này giống như một thanh bảo kiếm trải qua mài giũa, hàn quang tứ xạ. "Trường Mi Chân Nhân tại trong đại kiếp đã đột phá, minh ngộ rồi!" Dạ Kiêu Thánh Nhân thâm hữu thể hội, năm xưa hắn ở trong đại kiếp cũng rơi vào cảnh địa tương tự, vì vậy thập phần rõ ràng trạng thái hiện tại của Trường Mi Chân Nhân.

Đại kiếp là một lần khảo nghiệm, đồng thời cũng là một hồi tạo hóa cùng cơ duyên.

Tại thời điểm người độ kiếp bị bức vào tử địa, thế tất sẽ dẫn tới một hồi bạo phát.

Tiềm lực bị vô hạn áp súc ép ra, dưới uy hiếp tử vong bị buộc

phải làm ra đột phá.

Phá kén thành bướm, tiếu ngạo cửu thiên!

Nhưng đối mặt thiên kiếp, càng nhiều là tử vong cùng hủy diệt.

Lúc này tình huống Trường Mi Chân Nhân bất diệu, nhưng tâm vô tạp niệm, toàn bộ tâm thần đều đang cùng thiên kiếp chống lại!

Thiên kiếp lợi hại, nhưng kiếm tâm của Trường Mi Chân Nhân đồng dạng không thể dao động.

Chương 309

Đông Vương Công âm thầm đề điểm Trường Mi Chân Nhân, đối phương cũng khắc ghi trong tâm, lúc này Trường Mi Chân Nhân độ kiếp, dùng kiếm tâm không thể lay động đối kháng thiên lôi.

Cho dù thiên lôi kia có lợi hại hơn nữa, Trường Mi Chân Nhân vẫn một mực tiến lên.

Vô cùng thiên uy giáng xuống, cuối cùng Trường Mi Chân Nhân biến thể lân thương.

Tại trước mặt thiên địa chi uy, đâu có khả năng để một người sơ nhập Thánh cảnh thong dong ứng đối, Thiên Đạo lập uy, không thể nào không để Trường Mi Chân Nhân bị thương.

Nhưng cuối cùng thiên kiếp lặng lẽ tán đi, đột ngột dừng lại.

Thiên Đạo ý tại khảo nghiệm Trường Mi Chân Nhân, tịnh phi muốn mạt sát đối phương.

Thiên kiếp vừa tán, Trường Mi Chân Nhân trong nháy mắt khôi phục, những thương thế kia trực tiếp tiêu thất sạch sẽ.

Vô cùng linh khí đảo quán nhập vào cơ thể Trường Mi Chân Nhân, tu vi nước lên thì thuyền lên, trực tiếp đột phá Thánh cảnh, đạt tới Thánh cảnh nhất trọng thiên cảnh giới.

Trường Mi Chân Nhân độ kiếp tràng diện, so với Dạ Kiêu Thánh Nhân khí phái hơn nhiều.

Trường Mi Chân Nhân trong lòng không sợ, vì vậy thiên kiếp cũng chỉ có thể lặng lẽ thối lui.

Nhất thời vô biên tường thụy chi khí phiêu đãng tứ phương, hạo nhiên chi khí di mạn vạn lý, pháp tướng chân thân của Trường Mi

Chân Nhân hiển hóa trên cửu thiên, đối với hồng hoang chúng sinh ôm quyền thi lễ.

Trường Mi Chân Nhân tức tiện chứng đạo thành Thánh, cũng không quên cùng các phương cường giả tạo quan hệ tốt, xác thực hiểu được đạo đối nhân xử thế.

Làm xong những việc này, Trường Mi Chân Nhân hô khiếu một tiếng, vô số kiếm tiên trên Nga Mi sơn nhao nhao ngự kiếm phi thiên, đi theo Trường Mi Chân Nhân cùng hướng về Thiên Cung bay đi.

Rất nhiều tu sĩ đang muốn đến Nga Mi sơn chúc mừng Trường Mi Chân Nhân, nhưng lúc này Trường Mi Chân Nhân lại bay tới Thiên Đình, khiến đông đảo tu sĩ đến chúc mừng không thể không đổi hướng đi tới Thiên Đình, tại Thiên Đình chúc hạ Trường Mi Chân Nhân.

Đông Vương Công sớm đã tại Lăng Tiêu Bảo Điện nhìn thấy một màn này, Trường Mi Chân Nhân sau khi chứng đạo, trước tiên lựa chọn triều bái Đông Vương Công.

Cho dù biết rõ đối phương cố ý lấy lòng, nhưng trong lòng Đông Vương Công thập phần hài lòng.

Một vị Thánh Nhân đối với mình biểu thị tôn kính, đổi lại là ai, e rằng trong lòng đều sẽ cao hứng a.

Lúc này Trường Mi Chân Nhân chứng đạo thành công, Đông Vương Công lập tức cười đứng dậy, từ trên bảo tọa đi xuống, cùng Tây Vương Mẫu đi ra nghênh tiếp Trường Mi Chân Nhân.

Trường Mi Chân Nhân mang theo vô số Thục Sơn kiếm tiên, ngự kiếm phi thiên, ngũ quang thập sắc kiếm khí như một dải lụa màu, hoành quán thiên địa chi gian, đem Thiên Cung cùng Nga Mi sơn liên tiếp cùng một chỗ. "Bệ hạ!

Trường Mi chứng đạo thành công, đa tạ bệ hạ kim khẩu đề điểm, nếu không có ơn của bệ hạ, Trường Mi e rằng còn phải khổ tu vạn năm!" Trường Mi Chân Nhân khom người hạ bái, lễ số chu toàn, Đông Vương Công tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi Trường Mi Chân Nhân.

Đông Vương Công đưa tay hư đỡ, đem Trường Mi Chân Nhân nâng dậy, mở miệng cười nói: "Trường Mi đạo hữu, chứng đạo thành Thánh, ngày sau đương lấy Thánh Nhân chí tôn giáo hóa chúng sinh.

Ta tuy rằng điểm hóa ngươi, nhưng cũng là do ngươi ngộ tính cao tuyệt, tạo hóa!" Đông Vương Công cùng Trường Mi Chân Nhân nhìn nhau cười to, không hề khách sáo.

Nhất thời trong Thiên Đình hỉ khí dương dương, đệ tử do Trường Mi Chân Nhân mang đến cũng từng cái mặt mày hớn hở, Trường Mi chứng đạo thành công, đối với bọn hắn cũng là chuyện tốt bằng trời.

Lúc này những tu sĩ đến cung hạ Trường Mi Chân Nhân chứng đạo cũng lần lượt đi tới Thiên Đình.

Thiên Đạo Lục Thánh, Hỏa Vân Động Nhân Tộc Tam Hoàng, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, còn có Côn Bằng Lão Tổ.

Những cường giả này nhao nhao hiện thân, Trường Mi Chân Nhân dù sao cũng là một vị Thánh Nhân, ngày sau chú định không thể khinh thường đối phương.

Dạ Kiêu Thánh Nhân cũng vẻ mặt vui mừng, hắn cùng Trường Mi Chân Nhân đều đến từ thế giới mới, tương đối với cư dân bản địa Hồng Hoang, quan hệ giữa bọn hắn ngược lại càng gần thêm một tầng.

Hiện tại tu sĩ thế giới mới liên tục xuất hiện hai vị Thánh Nhân, cũng làm cho bọn hắn tại Hồng Hoang đứng vững gót chân.

Trường Mi Chân Nhân hướng Đông Vương Công trí tạ, những tu sĩ đến chúc hạ Trường Mi Chân Nhân kia cũng đều nhìn ra thái độ của Trường Mi Chân Nhân.

Hiển nhiên, Trường Mi Chân Nhân là đứng ở một bên Đông Vương Công, nếu không cũng sẽ không ngay trước tiên đi tới chỗ Đông Vương Công, hướng Đông Vương Công biểu thị lòng biết ơn.

Thiên Đạo Lục Thánh hiện tại cũng không còn đoàn kết nhất trí, trước sau đi tới, đều hướng Trường Mi Chân Nhân nhất nhất biểu thị ý chúc mừng.

Mỗi một vị Thánh Nhân đều thập phần cường đại, đáng giá để kết giao.

Đông Vương Công đảo không có ngăn cản cơ hội Trường Mi Chân Nhân cùng bọn họ kết giao, dù sao thái độ của Trường Mi Chân Nhân đã thập phần rõ ràng, Đông Vương Công căn bản không cần lo lắng. "Trường Mi đạo hữu, công pháp ngươi tu hành thập phần đặc thù, cùng Thái Thanh nhất mạch của ta có dị khúc đồng công chi diệu, đến lúc rảnh rỗi, cung nghênh ngươi đến Thủ Dương Sơn của ta, chúng ta tọa đàm luận đạo!" Thái Thanh Thánh Nhân rốt cuộc không nhịn được, hướng Trường Mi Thánh Nhân biểu đạt ý tứ của mình.

Tại thời điểm Trường Mi Chân Nhân độ kiếp, Thái Thanh Thánh Nhân cảm nhận được một ít chỗ bất đồng, chỉ bất quá ngay cả hắn cũng không biết là gì.

Một bên Đông Vương Công cười không nói, Trường Mi Chân Nhân nếu muốn luận, đó thật đúng là đệ tử Nhân Giáo nhất mạch.

Bất quá hiện tại thiên cơ biến hoán, Trường Mi Chân Nhân có thể bác thải bách gia chi trường (học cái hay của trăm nhà), dung nạp vạn pháp trong một lò, cuối cùng sáng tạo ra con đường tu hành độc chúc về mình. "Thái Thanh đạo hữu khách khí, ngày khác Trường Mi nhất

định đăng môn bái phỏng!" Trường Mi Chân Nhân thành Thánh, có tư cách cùng những cường giả đỉnh tiêm này bình bối luận giao, bởi vậy mấy vị Thánh Nhân cũng đối với Trường Mi Chân Nhân phân phân biểu thị thiện ý của mình. "Trường Mi đạo hữu, chúng ta đều đến từ thế giới mới, trên công pháp hơn phân nửa có chỗ bất đồng, ngày sau chúng ta cần phải đi lại nhiều, cho nhau tham khảo a!" Dạ Kiêu Thánh Nhân cũng đứng ra, hai người cùng thuộc về Đông Vương Công nhất mạch, bởi vậy nói chuyện cũng không cần cố kỵ quá nhiều.

Trường Mi Chân Nhân cười nói: "Dạ Kiêu đạo hữu, trụ sở của ta gần ngay gang tấc, tùy thời có thể đến Nga Mi sơn của ta, ta tất quét dọn giường chiếu đón chào." "Ha ha ha!" Mấy vị Thánh Nhân ngôn đàm chi gian pha trò tùy ý, đảo làm cho Trấn Nguyên Tử cùng Côn Bằng Lão Tổ ở một bên chưa thành Thánh đầy mắt đều là hâm mộ.

Những lão bài cường giả như bọn hắn, có thể nói được trời cao ưu ái, xuất sinh tại Hồng Hoang thế giới, nhưng hiện tại ngược lại bị những tu sĩ thế giới mới này đi trước một bước, phản siêu rồi.

Việc này không đơn giản làm cho Côn Bằng cùng Trấn Nguyên Tử trong lòng không cam, đồng thời cảm thấy thập phần xấu hổ.

Bị một tên tiểu bối siêu việt, đây không chỉ là vấn đề thực lực nữa. "Chúng ta cũng muốn nỗ lực, nếu không, ngay cả tư cách hướng người ta chúc hạ cũng không có!" Trương Tiểu Phàm ở một góc, đối với Lâm Kinh Vũ cùng Lục Tuyết Kỳ nói.

Ba tên khu khu Kim Tiên, xác thực không có tư cách hướng Thánh Nhân biểu thị chúc hạ, lấy thực lực hiện tại của bọn hắn, làm một người bàng quan, cũng đều là vì thân phận đặc thù, bởi vậy mới được cho phép ở lại nơi này.

Cách đó không xa Bạch Thiển cùng Dạ Hoa, hai người tuy rằng đã tăng lên tới Đại La Kim Tiên chi cảnh, nhưng so với Thánh Nhân, y

nguyên không đủ tư cách đi kết giao.

Trường Mi Chân Nhân nhất triều thành Thánh, phong quang vô hạn.

Ngàn vạn năm khổ tu, tại giờ khắc này rốt cục đạt được hồi báo.

Chương 310

Chúng sinh triêu bái, tứ hải quy phụ, thịnh cảnh bực này, cũng chỉ có Thánh Nhân chí tôn mới có thể hưởng thụ.

Nhưng lúc này Trường Mi Chân Nhân tịnh không có đắc ý vong hình, mà nhìn về phía Đông Vương Công đang ngồi trên Cửu Long Bảo Tọa.

Cho dù hiện tại Trường Mi Chân Nhân chứng đạo thành Thánh, nhưng ở trước mặt ngài, Đông Vương Công y nguyên thâm bất khả trắc.

Đối mặt Đông Vương Công, như cùng đối mặt vực sâu không đáy, vĩnh viễn không biết ngài tột cùng có bao nhiêu cường đại.

Thánh Nhân chí tôn, tại trước mặt Đông Vương Công, cũng chỉ có thể run lẩy bẩy.

Đám người triêu bái một phen xong, lúc này mới các tự tán đi.

Trường Mi Chân Nhân vừa mới đột phá Thánh cảnh, hiện tại cũng cần củng cố tu vi của mình.

Cùng Đông Vương Công cáo biệt xong, Trường Mi Chân Nhân lần nữa mang theo vô số kiếm hiệp trở về Nga Mi sơn, tự đi bế quan củng cố tu vi.

Đông Vương Công mục tống mọi người rời đi, nhìn thấy từng luồng khí vận kim sắc từ trên thân Trường Mi Thánh Nhân lưu thảng ra, sau đó hội tụ trên đỉnh đầu Đông Vương Công.

Khí vận thần long của Đông Vương Công sau khi thôn phệ luồng khí vận này, ngửa mặt lên trời gào thét không thôi, sau đó kim long vạn trượng chân thân lần nữa bành trướng.

Khí vận kim long liên tục thôn phệ ba luồng khí vận kim sắc của Thánh Nhân, hiện tại rốt cục đạt tới cực hạn, bắt đầu tăng lên thêm một bước.

Khí vận kim long trước đó là Thánh cảnh thực lực, hiện tại thân thể to lớn lần nữa bành trướng, ba ngàn trượng, năm ngàn trượng, loại tốc độ tăng đại này thực sự khoa trương vô cùng.

Cuối cùng khí vận kim long nhất cử gia tăng đến chín vạn trượng độ dài!

Chín vạn trượng, một cái trình độ khủng bố bực nào, khí vận kim long kia hoành quán trường thiên, tại trong Thiên Cung cao tường vạn lý.

Một cái xoay người, liền có thể kéo theo vô cùng vận khí.

Bất quá khí vận chi lực tuy rằng hóa thành vạn trượng kim long, nhưng tu sĩ khác cũng căn bản nhìn không thấy kim long tồn tại.

Chỉ có những cường giả Thánh cảnh thực lực cường đại kia mới có thể cảm nhận được khí tức Đông Vương Công biến hóa.

Hoặc hứa sẽ phát hiện, khí thế Đông Vương Công càng túc, uy thế càng nồng hơn, nhưng muốn nhìn thấy khí vận thần long của Đông Vương Công, lại vô pháp làm được mảy may.

Không có chưởng ác Khí vận pháp tắc, thực lực lại so với Đông Vương Công yếu nhỏ, căn bản vô pháp khuy tham khí vận của Đông Vương Công!

Ngược lại là Đông Vương Công, hiện tại thực lực cao tuyệt, mỗi một tu sĩ trong Hồng Hoang, ngài đều có thể nhìn đến nhất thanh nhị sở, khí vận đối phương như thế nào, hình thái tốt xấu, toàn bộ đều thu hết vào mắt.

Đông Vương Công đánh giá khí vận kim long, lúc này kim long kia

đã sản sinh dị biến, nguyên bản hình thái ngũ trảo kim long (rồng vàng năm móng), hiện tại từ phần bụng lần nữa duỗi ra một cái kim trảo sắc bén.

Lục trảo kim long! "Không sai, khí vận kim long thật sự tiến hóa ra lục trảo, xem ra Cửu Trảo Kim Long trong truyền thuyết, cũng có hi vọng sẽ xuất hiện a!" Đông Vương Công nhìn xem khí vận kim long biến hóa, lúc này trong lòng cũng tràn đầy kỳ đãi.

Khí vận kim long tột cùng có thể trưởng thành đến địa bộ nào, điểm này Đông Vương Công cũng không rõ ràng, bất quá tâm lý minh bạch, theo khí vận chi lực không ngừng gia tăng, khí vận kim long sẽ một mực cường hóa xuống.

Tương lai tức tiện trở thành Cửu Trảo Kim Long, cũng tịnh không phải không có khả năng. "Hiện tại ta chưởng khống khí vận của cả Hồng Hoang tam giới, khí vận kim long mới chỉ có lục trảo, xem ra ta phải mở ra càng nhiều thế giới mới, thu long càng nhiều cường giả, như vậy mới có thể đem khí vận nâng cao thêm một bước!" Đông Vương Công trong lòng làm ra quyết định, đối với tương lai cũng càng thêm minh xác phương hướng nỗ lực.

Thẳng đến khi khí vận thần long không còn biến hóa, Đông Vương Công mới thu hồi pháp tướng, trở về bế quan chi địa.

Lần này Trường Mi Chân Nhân chứng đạo, không đơn giản làm cho khí vận Đông Vương Công đại tăng, đồng thời Đông Vương Công cũng từ đó ngộ ra một ít đồ vật.

Đá của núi khác có thể dùng để mài ngọc, câu nói này xác thực có đạo lý.

Tượng như Đông Vương Công bực này đại thần thông giả, xúc loại bàng thông cũng không phải là việc khó.

Đông Vương Công tại một lần quan ma này, thành công lĩnh ngộ Kiếm chi pháp tắc, khí vận pháp tắc chi lực tựa hồ cũng có một ít tăng lên.

Tiến vào bế quan chi địa, Đông Vương Công bắt đầu sủy ma thu hoạch lần này.

Đầu tiên là Kiếm đạo pháp tắc, lần này Đông Vương Công toàn trình quan ma Trường Mi Chân Nhân chứng đạo đắc trình, từ trong đó thể ngộ được từng tia từng tia Kiếm đạo chân ý.

Hiện tại Đông Vương Công đối với Kiếm đạo lĩnh ngộ, có thể nói không kém hơn một cái kiếm tu như Trường Mi Chân Nhân.

Đông Vương Công đem pháp tắc của mình dung nhập vào trong Kiếm đạo pháp tắc, khiến cho Kiếm đạo pháp tắc của ngài trở nên càng thêm tê lợi.

Đông Vương Công hiện tại cảnh giới quá cao, nếu cùng Trường Mi Chân Nhân tỷ thí Kiếm đạo pháp tắc, đối phương e rằng một chiêu cũng tiếp không nổi, đây là dưới tiền đề Đông Vương Công chỉ dùng Kiếm đạo pháp tắc.

Cảnh giới nghiền ép, đối với đại đạo thể ngộ, Đông Vương Công đều hoàn thắng những Thánh Nhân đê giai kia.

Thánh cảnh cửu trọng thiên cảnh giới, cũng không phải chuyện đùa, đó là từng đạo hồng câu không thể vượt qua.

Hiện tại nếu để Thiên Đạo Lục Thánh cùng Đông Vương Công chống lại, chỉ sợ Đông Vương Công một cái phất tay liền có thể đem toàn bộ bọn hắn đuổi đi rồi.

Đông Vương Công đem Kiếm đạo pháp tắc của mình lần nữa ôn dưỡng một phen, thể ngộ chân ý trong đó, lúc này từng thanh khí kiếm tự động hình thành, trong mỗi một đạo khí kiếm đều ẩn chứa một

luồng đạo chân.

Những khí kiếm này của Đông Vương Công so với kiếm ý mà Trường Mi Chân Nhân ngưng tụ, muốn cường hãn gấp bội không chỉ.

Nhưng lúc này Đông Vương Công tịnh không có quá mức quan chú Kiếm đạo pháp tắc, Kiếm đạo pháp tắc tuy rằng lợi hại, nhưng Đông Vương Công cũng không có ý định chuyển thành kiếm tu.

Đông Vương Công hiện tại nắm giữ Thuần Dương pháp tắc, Thái Âm pháp tắc, Tạo Hóa pháp tắc, Khí Vận pháp tắc, những pháp tắc này đều thập phần cường đại.

Hiện tại theo khí vận chi lực lại một lần nữa tăng lên, Đông Vương Công cảm thấy là thời điểm ngưng tụ Lục Thi, để Lục Thi hợp nhất rồi!

Bấy nhiêu năm, Đông Vương Công sau khi chứng đạo vẫn bất di dư lực trảm ra Lục Thi, đây không chỉ là vì thường thí xem con đường này có thể đi thông hay không, đồng thời cũng là vì để cho mình tại trên đại đạo có thể đi được xa hơn.

Như hôm nay Đông Vương Công khí vận gia thân, cảm ứng được một tia khế cơ kia, lúc này chính là thời cơ thường thí đem Lục Thi hợp nhất.

Đông Vương Công điều chỉnh tốt trạng thái, pháp tắc chi lực thể ngộ bị tạm thời để qua một bên.

Sáu loại chấp niệm tại giờ khắc này lặng lẽ phù hiện: Thiện thi, Ác thi, Tự ngã thi, Quá khứ thi, Tương lai thi, Hiện tại thi.

Lục Thi phân phân bàn tọa tại địa, cùng Đông Vương Công xa xa tương đối.

Chương 311

Sáu loại chấp niệm này nãi là Đông Vương Công căn cứ vào Trảm Tam Thi chi pháp của Đạo Tổ Hồng Quân, kết hợp một ít lý giải của mình, từ đó sáng tạo ra phương pháp chứng đạo mới. "Tam Thi hợp nhất đều phi thường khó khăn, ta muốn Lục Thi hợp nhất, tương lai cũng khẳng định khó khăn trùng trùng, bất quá ta hiện tại là Thánh cảnh cửu trọng thiên cảnh giới, vô luận tu vi, nhãn giới, so với tu sĩ tức tương thành Thánh, đó đều không thể đồng nhật nhi ngữ." Đông Vương Công nỉ non tự ngữ, đối với đạo của mình, đồng dạng tràn đầy lòng tin.

Chỉ cần Lục Thi hợp nhất, tức tiện không thể đột phá Thiên Đạo cảnh giới, cũng nhất định sẽ làm cho thực lực Đông Vương Công đại tăng.

Đông Vương Công tại trong Thiên Đình bế quan không ra, tu sĩ trong Hồng Hoang cũng đang nỗ lực tu hành.

Trường Mi Chân Nhân chứng đạo thành công, tại hạn độ lớn nhất kích thích tất cả tu sĩ.

Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng, Cửu Anh, Ngọc Dương Tử, đều là hạng người có hi vọng chứng đạo, hiện tại từng cái đều mão túc kình (dồn hết sức), muốn trở thành hạng người tiếp theo chứng đạo thành Thánh.

Bạch Viên càng là viễn tẩu tinh không thâm xử, không biết lúc này đang ở nơi nào ngộ đạo.

Đông Vương Công hiện tại cũng không có thời gian đi quản người khác, ngài hiện tại đắm chìm trong đạo cảnh của mình, đang bận rộn sự tình Lục Thi dung hợp.

Sáu loại chấp niệm bất đồng, thời điểm bóc tách ra thập phần khó khăn, hiện tại lại muốn đem chúng dung hợp lại một chỗ, tương đối càng thêm khó khăn. "Con đường chứng đạo này, nếu như không phải hạng người có đại nghị lực, thật đúng là vô pháp đi thông a!" Đông Vương Công thường thí nhiều loại phương pháp, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Lục Thi hợp nhất, xác thực phi thường khó khăn.

Bất quá Đông Vương Công tịnh không có phóng khí, từ vừa mới bắt đầu ngài đã biết Lục Thi hợp nhất sẽ phi thường khó khăn.

Dù sao tu sĩ khác ngay cả trảm ra Tam Thi đều phi thường gian nan, Đông Vương Công trảm ra chính là Lục Thi, muốn đem Lục Thi hợp nhất, độ khó trong đó có thể nghĩ mà biết.

Đông Vương Công lúc này tại bế quan chi địa trầm tư, muốn đem sáu loại chấp niệm dung hợp lại một chỗ.

Sử dụng pháp lực cưỡng ép dung hợp, mắt thấy sáu loại chấp niệm hỗ tương dung tại một chỗ, trên mặt Đông Vương Công rốt cục xuất hiện một tia tiếu ý.

Nhưng không đợi Đông Vương Công cao hứng, Lục Thi kia oanh nhiên một tiếng lần nữa phân liệt ra, Lục Thi vô pháp tương dung, lại một lần nữa lẫn nhau tách ra. "Thuộc tính căn bản bất đồng, căn bản vô pháp tương hỗ dung hợp!" Đông Vương Công hiện tại có cảm giác trực tiếp nhất, Lục Thi hỗ tương bài xích, vô pháp dung hợp.

Nhưng Đông Vương Công tịnh không định từ bỏ, Lục Thi hợp nhất, có khả năng làm cho tu vi đại tăng, thậm chí trực tiếp đột phá hiện tại Thánh Nhân cảnh giới, đạt tới Thiên Đạo chi cảnh.

Đông Vương Công lúc này lánh tịch hề kính (tìm lối tắt khác), đem Càn Khôn Đỉnh lấy ra, kiện bạn sinh linh bảo này thập phần đặc biệt,

chẳng những có thể dung luyện vạn vật, phản hậu vi tiên, hiện tại bị Đông Vương Công bồi dục thành Công Đức Chí Bảo, uy lực cùng tác dụng so với Hỗn Độn Chung còn hơn một bậc.

Lúc này Đông Vương Công trực tiếp đem Càn Khôn Đỉnh mở ra, chuẩn bị dùng Càn Khôn Đỉnh dung luyện Lục Thi!

Loại phương pháp này xác thực ly kỳ độc đặc, cũng chỉ có Đông Vương Công đẳng đại thần thông giả, mới dám dùng biện pháp như vậy.

Nếu là hạng người bình thường sơ nhập Thánh cảnh, ai dám đem Tam Thi dung luyện như vậy?

Bất quá Đông Vương Công nghệ cao nhân đảm đại, Càn Khôn Đỉnh vốn diệu dụng vô cùng, ngay cả Thiên Đạo ý chí đều có thể dung luyện, Lục Thi cũng bất quá là chấp niệm của Đông Vương Công, hẳn là đủ để bị luyện hóa.

Lúc này Đông Vương Công đem Lục Thi phân biệt để vào trong Càn Khôn Đỉnh, sau đó lấy pháp tắc chi lực làm hỏa diễm, lấy thiên địa linh khí làm nhiên liệu.

Dùng Càn Khôn Đỉnh làm môi giới, đội hình hào hoa bực này dùng để tế luyện Lục Thi.

Lục loại chấp niệm nhưng nhiên là một bộ phận của Đông Vương Công, lúc này Đông Vương Công đem chúng luyện hóa trong một lò, ngay cả Đông Vương Công đều cảm thụ được từng đợt khó chịu.

Đem một bộ phận thân thể dung hóa đi, sau đó để chúng trọng tân dung hợp lại một chỗ, đây vốn là một quá trình thoát thai hoán cốt.

Đông Vương Công không ngừng thôi động pháp tắc chi hỏa, trong tay ngài, Thuần Dương pháp tắc, Thái Âm pháp tắc, Tạo Hóa pháp tắc, mấy loại pháp tắc chi lực không ngừng biến huyễn, luân phiên

luyện hóa Lục Thi.

Lục Thi tại trong Càn Khôn Đỉnh bị tế luyện, trên thân Đông Vương Công có loại cảm giác thập phần khó chịu, phảng phất có thứ gì đó đang bị trục tiệm bóc tách.

Sáu loại chấp niệm của Đông Vương Công đang bị Càn Khôn Đỉnh luyện hóa, thần diệu vô biên Càn Khôn Đỉnh, chẳng những có thể luyện hóa thiên tài địa bảo, đồng dạng có thể luyện hóa Thiên Đạo ý chí cùng sáu loại chấp niệm của Đông Vương Công.

Pháp tắc chi hỏa tại trong Càn Khôn Đỉnh thiêu đốt, linh khí không ngừng hội tụ vào trong đỉnh.

Theo thời gian trôi qua, Lục Thi bên trong Càn Khôn Đỉnh toàn bộ dung hóa, phảng phất phản Hậu Thiên vi Tiên Thiên đồng dạng, giống như đem những linh bảo Hậu Thiên kia luyện chế thành Tiên Thiên tương đồng.

Lúc này Đông Vương Công mới phát hiện, Lục Thi vậy mà cũng bị từ Hậu Thiên phản hồi Tiên Thiên cảnh giới. "Đem Lục Thi phản vi Tiên Thiên?

Đó chẳng phải là lúc ta chưa có hóa hình sao?" Đông Vương Công lúc này hưng phấn nhìn xem trong Càn Khôn Đỉnh, lần này sai lệch lại hóa hay, phản đem sáu loại chấp niệm phản hồi thành luồng hạo nhiên chi khí lúc chưa hóa hình.

Đông Vương Công chú thị luồng hạo nhiên chi khí cường đại kia, phát hiện trong đó không có bất kỳ ý niệm gì, phảng phất là một luồng năng lượng thiên địa tinh thuần nhất.

Đông Vương Công tại lúc chưa có hóa hình, xác thực chỉ là một luồng năng lượng tinh thuần.

Tiên thiên hạo nhiên chi khí của Đông Vương Công, cùng một

luồng hung trung chính khí sau khi Bàn Cổ đại thần vẫn lạc dung hợp, mới có Đông Vương Công hóa hình.

Hiện tại Đông Vương Công đem sáu loại chấp niệm luyện hóa, mới hốt nhiên minh bạch, sáu loại chấp niệm này, đồng dạng cũng là tiên thiên nhất cổ khí.

Nếu như không có luồng hạo nhiên chi khí này, vậy cũng không có Đông Vương Công, càng sẽ không có cái gọi là Lục Thi.

Đông Vương Công suy nghĩ trước sau, đem luồng khí sau khi Lục Thi dung hóa kia lần nữa nạp vào trong thân thể mình.

Sáu loại chấp niệm trước đó lẫn nhau bất dung, nhưng hiện tại bị luyện hóa thành Tiên Thiên bản nguyên, lại không phân lẫn nhau, khẩn mật dung hợp tại một chỗ. "Như vậy, Lục Thi cũng coi như dung hợp duy nhất rồi a!" Đông Vương Công đem luồng tiên thiên chi khí kia trọng tân nạp nhập trong thân thể, làm cho Đông Vương Công không ngờ chính là, sáu loại chấp niệm sau khi dung hợp tại một chỗ, không có đối với ngài tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì.

Giống như hấp thu một luồng linh khí đồng dạng, mảy may không có biến hóa. "Sáu loại chấp niệm, cũng là sau khi ta sản sinh linh trí, một đường tu hành mới sản sinh ý niệm, biến thành chấp niệm, quy căn kết để (suy cho cùng), Lục Thi căn bản không có địa phương đặc biệt, vô phi là y phụ vào ý niệm của ta mà thôi." Đông Vương Công đem Lục Thi trọng tân dung nhập trong thân thể, ý niệm của ngài trở nên vô cùng thông đạt.

Những chấp niệm kia bị phản hồi Tiên Thiên cảnh giới, một lần nữa biến thành một đoàn năng lượng tinh thuần nhất, chẳng những sẽ không ảnh hưởng Đông Vương Công tu hành, ngược lại làm cho Đông Vương Công càng thêm minh bạch hết thảy.

Lục Thi dung hợp thành công, tuy rằng Đông Vương Công đi

giống như một con đường tắt, nhưng hiện tại xác thực đã đem Lục Thi dung hợp rồi.

Lúc này Đông Vương Công, một thân thanh khí phiêu đãng, thực lực tiết tiết phàn thăng.

Đông Vương Công trước đó đã đột phá Thánh cảnh cửu trọng thiên, lúc này tu vi lần nữa khoái tốc tăng trưởng.

Chương 312

Từng luồng đại đạo khí tức từ trên thân Đông Vương Công tán phát ra, theo thực lực không ngừng tăng lên, khí thế trên thân Đông Vương Công cũng càng ngày càng cường đại, khí vận của ngài cũng trở nên càng thêm ngưng luyện.

Nhưng thẳng đến khi Đông Vương Công đình chỉ tăng lên, lại cũng không có năng lực triệt để đột phá Thánh cảnh cửu trọng thiên.

Hiện tại tu vi Đông Vương Công dừng lại tại Thánh Nhân chi cảnh! "Muốn đột phá, xem ra xác thực không có dễ dàng như vậy!" Đông Vương Công vi vi gật đầu, vô sở vị đứng lên, lần này không có đột phá, vậy thì chờ lần sau.

Đông Vương Công dung hợp Lục Thi, tuy rằng cảnh giới không có đột phá, nhưng thực lực lại gia tăng không ít.

Vốn là Thiên Đạo cửu trọng thiên tu vi, lúc này đạt tới Thánh cảnh đại viên mãn cảnh giới, tiến thêm một bước, liền có thể khuy phá Thánh cảnh, tiến nhập Thiên Đạo cảnh giới mới, cũng chính là Hợp Đạo cảnh của Hồng Quân Đạo Tổ năm xưa.

Đông Vương Công Lục Thi hợp nhất, ý niệm thông đạt vô cùng, lúc này vô số pháp tắc chi lực bị Đông Vương Công nhìn một cái liền biết.

Giống như Đông Vương Công lâm vào ngộ đạo chi cảnh, đạo pháp bình nhật lý vô pháp tham ngộ, hiện tại phân phân dung hội quán thông.

Những pháp tắc chưa từng bị Đông Vương Công nắm giữ, ví dụ như Quang chi pháp tắc, Sinh Mệnh pháp tắc, những pháp tắc này cùng pháp tắc chi lực của Đông Vương Công có chút tương tự, hiện

tại đều bị nhất nhất nắm giữ.

Đông Vương Công sau khi nắm giữ những pháp tắc này, thực lực cũng lần nữa tăng cường. "Lục Thi dung hợp, sáu loại chấp niệm bị dung luyện, linh thức của ta trở nên thuần tịnh vô hạ, tự nhiên càng thêm tiếp cận đại đạo rồi!" Đông Vương Công gật đầu không thôi, nắm lấy cơ hội, tấn tốc lĩnh ngộ pháp tắc chi lực.

Chuyển nhãn chi gian lại là ngàn năm thời gian, hết thảy trong Hồng Hoang đều chiếu thường vận hành.

Có loại đại thần thông giả như Đông Vương Công trấn áp tam giới, bất luận tu sĩ nào dám gây sự đều phải cân nhắc phân lượng của mình.

Đông Vương Công thực lực quá mạnh, sát phạt quả đoán, tiên huyết trong tay không biết có bao nhiêu, bởi vậy dưới tiền đề không có thực lực đối kháng Đông Vương Công, ai cũng không dám hồ tác phi vi.

Đương nhiên cũng bao quát Thiên Đạo Lục Thánh, đồng dạng phải cố kỵ Đông Vương Công ba phần.

Lúc này Đông Vương Công bế quan mấy ngàn năm, rốt cục lần nữa xuất quan.

Khí tức trên thân Đông Vương Công trở nên càng thêm cường đại, lần này mượn nhờ cơ hội Trường Mi Chân Nhân chứng đạo, Đông Vương Công dung luyện Lục Thi làm một thể, đồng thời sấn cơ nắm giữ rất nhiều pháp tắc chi lực. "Chín loại pháp tắc chi lực hoàn toàn mới, không tệ!" Đông Vương Công cười nhìn pháp tắc chi lực trong tay, nơi đó có chín khỏa viên cầu, đều là tân pháp tắc Đông Vương Công vừa mới nắm giữ.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành pháp tắc, Phong Vũ Lôi Điện

tứ chủng pháp tắc.

Những pháp tắc này đều là pháp tắc chi lực Đông Vương Công trước đó từng thiệp cập một chút, sấn thời cơ này rốt cục đem những pháp tắc này triệt để dung hội quán thông.

Cơ sở pháp tắc tuy rằng dễ dàng thượng thủ, nhưng lại khó mà tinh thông, bởi vậy hiếm có tu sĩ nào có thể mượn nhờ Ngũ Hành pháp tắc cơ sở nhất để chứng đạo, việc này cũng chính hảo nói rõ trình độ khó khăn khi tu hành năm loại pháp tắc này.

Hiện tại Đông Vương Công đem năm loại pháp tắc toàn bộ chưởng khống, đồng thời lại học được Phong Vũ Lôi Điện bốn loại pháp tắc, như vậy, cơ sở pháp tắc mà Đông Vương Công nắm giữ đã thập phần khả quan.

Đông Vương Công chuyển tay một cái, đoàn quang cầu các màu kia hốt nhiên dung hợp tại một chỗ.

Ngũ Hành pháp tắc, Phong Vũ Lôi Điện pháp tắc, chín loại pháp tắc tương hỗ dung hợp lại cùng nhau.

Cơ sở pháp tắc, ưu thế lớn nhất chính là cơ sở, có thể cùng các pháp tắc khác tương hỗ phối hợp, các loại cơ sở pháp tắc chi gian cũng có thể tương hỗ dung hợp, lúc thi triển ra, uy lực cũng phi thường khả quan.

Đông Vương Công đem chín loại pháp tắc dung hối tại một chỗ, từng luồng khí tức cường đại từ trong tay Đông Vương Công tán dật ra.

Nơi đó phảng phất có một phương thế giới, giữa cái nhấc tay liền bị Đông Vương Công đánh ra. "Xuất thủ dùng sức mạnh thế giới trấn áp, chín loại pháp tắc, hẳn là hình thành nên pháp tắc chi lực bản nguyên nhất của thế giới!" Đông Vương Công nhìn xem uy lực một

kích này, trong lòng thập phần khẳng định.

Lúc này thực lực Đông Vương Công đã đạt tới Thánh cảnh đỉnh phong trạng thái, đáng tiếc vẫn luôn không có cảm giác muốn đột phá.

Hiện tại Đông Vương Công lại đem tinh huyết thu thập trong tay lấy ra, những tinh huyết này là thu thập trong một đoạn thời gian, đều là huyệt dịch của một ít cường giả Chuẩn Thánh, ngoài ra cũng có huyết tinh của một ít sinh linh Đại La Kim Tiên cường hãn.

Đông Vương Công muốn luyện hóa Tế Bào Thần Tàng, việc này cần đại lượng tinh huyết, hiện tại ngài muốn dùng những tinh huyết này đem thực lực lần nữa tăng lên.

Vì đột phá, Đông Vương Công nguyện ý không ngừng thường thí biện pháp mới.

Càn Khôn Đỉnh bị Đông Vương Công lấy ra, kiện bạn sinh linh bảo này đối với Đông Vương Công thập phần trọng yếu, con đường tu hành của ngài cũng một mực y trượng vào Càn Khôn Đỉnh.

Đông Vương Công lúc này đem toàn bộ tinh huyết thu thập mấy vạn năm để vào trong đó, sau đó dùng Càn Khôn Đỉnh dung luyện.

Vô cùng huyết tinh bị luyện hóa, dưới văn võ chi hỏa phản vi tinh thuần Tiên Thiên nguyên khí.

Càn Khôn Đỉnh phản hậu vi tiên, xác thực diệu dụng vô cùng.

Những huyết tinh này hóa thành Long Hổ hư ảnh, Huyền Vũ Phượng Hoàng, hướng về trong thân thể Đông Vương Công hội tụ.

Đông Vương Công trong nhục thân ngũ thức toàn khai, tế tế thể ngộ biến hóa trong thân thể, dẫn đạo từng luồng nguyên khí tinh thuần tiến vào trong tế bào.

Từng cái Tế Bào Thần Tàng bị mở ra, những bản nguyên chi khí

tinh thuần nhất kia hóa thành điểm điểm lượng quang giống như tinh thần, trữ tồn tại trong Tế Bào Thần Tàng.

Đông Vương Công đối với thao tác này sớm đã tập quán, tấn tốc thao tác, từng luồng bản nguyên chi khí bị hấp thu, Tế Bào Thần Tàng của Đông Vương Công phân phân mở ra.

Rất nhanh lại có ba trăm cái Thần Tàng mở ra, thực lực Đông Vương Công cũng lần nữa tăng lên.

Chỉ bất quá hiện tại Đông Vương Công thập phần cường đại, những tăng lên này tương đối tịnh không rõ ràng.

Nhưng Đông Vương Công lại có thể minh hiển cảm thụ được, thực lực xác thực tăng lên. "Đáng tiếc tinh huyết quá ít, căn bản không đủ để ta luyện hóa càng nhiều Tế Bào Thần Tàng." Đông Vương Công tốc độ rất nhanh, loại sự tình này làm nhiều lần, thục môn thục lộ, căn bản không có phiền phức.

Đông Vương Công hiện tại thực lực viễn siêu trước kia, bởi vậy làm việc gì cũng thuận tiện.

Giống như hiện tại, Đông Vương Công sau khi luyện hóa Tế Bào Thần Tàng, bắt đầu lại một lần nữa khai tịch Tiểu Thiên Thế Giới trong tế bào.

Trước đó Đông Vương Công từng khai tịch ra Thần Hải Đại Thế Giới, Ngũ Tạng Lục Phủ và ba trăm sáu mươi lăm cái Khiếu Huyệt Trung Thiên Thế Giới.

Hiện tại Đông Vương Công muốn tiến thêm một bước khai tịch ra Tiểu Thiên Thế Giới trong tế bào. "Tế Bào Thần Tàng có mười hai ức chín ngàn sáu trăm vạn cái, tinh huyết hiện tại của ta không đủ để hoàn toàn khai tịch ra những Tế Bào Thần Tàng này, bất quá muốn khai tịch ra Tiểu Thiên Thế Giới lại không có vấn đề gì." Đông

Vương Công chuẩn bị sấn cơ khai tịch một bộ phận Tiểu Thiên Thế Giới, đem những Tế Bào Thần Tàng đã khai tịch ra trước đó, toàn bộ mở ra cánh cửa Tiểu Thiên Thế Giới, cùng Trung Thiên Thế Giới, Đại Thiên Thế Giới trong cơ thể luyện thành một mảnh.

Chương 313

Trước mắt Thần Hải Thế Giới trong cơ thể Đông Vương Công còn chưa tiến hóa đến tầng thứ Đại Thiên Thế Giới, đỉnh đa chỉ là một cái Trung Thiên Thế Giới.

Ba trăm sáu mươi lăm cái Khiếu Huyệt Thế Giới hiện tại cũng chưa tiến giai thành Trung Thiên Thế Giới, bất quá hiện tại Đông Vương Công đã định ra kế hoạch, chỉ cần thời gian cho phép, những thế giới trong cơ thể này chung quy sẽ thành hình.

Đến lúc đó, trong cơ thể Đông Vương Công có vô số cái sức mạnh thế giới gia trì, thực lực cũng sẽ trở nên cực kỳ khủng bố, so với cảnh giới hiện tại, cũng sẽ triệt để siêu việt.

Hiện tại Đông Vương Công muốn làm là từng bước một đem tất cả Tế Bào Thần Tàng khai tịch, sau đó bồi dục ra tất cả thế giới, để chúng ổn bộ trưởng thành.

Đông Vương Công nội thị nhục thân, hiện tại muốn khai tịch ra tế bào thế giới.

Lúc này Tế Bào Thần Tàng trong cơ thể Đông Vương Công đã khai phá được khoảng hai ngàn cái, tiếp theo là đem trong những Tế Bào Thần Tàng này, khai tịch ra nội bộ Tiểu Thiên Thế Giới.

Trước đó Đông Vương Công từng tại trong Tế Bào Thần Tàng trong cơ thể khai tịch Tiểu Thiên Thế Giới, bởi vậy hiện tại bất quá là khoách sung số lượng mà thôi, tịnh không có độ khó.

Đông Vương Công đem tinh thần sức mạnh của mình chia làm mấy ngàn phần nhỏ, sau đó mỗi một tia sức mạnh tiến vào trong một cái Tế Bào Thần Tàng.

Sức mạnh trong Thần Tàng bị Đông Vương Công khiên dẫn ra, sau đó Đông Vương Công điều động pháp tắc chi lực, lấy Phương Thiên Họa Kích khai tịch không gian.

Mấy ngàn cái tiểu thế giới đồng thời khai tịch, bực này thần thông cũng chỉ có Đông Vương Công có thể làm được.

Đông Vương Công nhất tâm khống chế mấy ngàn thế giới khai tịch, tức tiện là Tiểu Thiên Thế Giới nhỏ nhất, cũng là một công trình cự đại.

Nhưng Đông Vương Công hồn nhiên vô cụ, thực lực bá tuyệt thiên địa, những thứ này đối với ngài hào vô áp lực.

Thân là một cái cái thế cường giả, Đông Vương Công không có gì phải lo lắng.

Hơn ngàn cái tiểu thế giới vừa khai tịch, nhất thời trong tất cả tế bào điện thiểm lôi minh, những hỗn độn chi lực dẫn độ từ hư vô kia, trong nháy mắt sung xích tại trong mỗi một cái Tế Bào Thần Tàng.

Những nguyên điểm kia, bắt đầu bành trướng thành một phương thế giới mới, cùng Giới Tử Tu Di chi pháp có dị khúc đồng công chi diệu.

Đông Vương Công lấy Phương Thiên Họa Kích hình chiếu vào trong các cái tế bào thế giới, sau đó lấy vô thượng pháp lực trấn áp hỗn loạn Địa Hỏa Thủy Phong.

Bình định hỗn loạn, chế tạo thiên địa, thanh trọc phân ly, thiên địa sơ thủy.

Đông Vương Công vũ động Phương Thiên Họa Kích, trong mấy ngàn cái tiểu thế giới kia, thế giới bản nguyên hỗn loạn cuồng bạo trực tiếp bị trấn áp. "Trấn áp!" Đông Vương Công nộ quát một tiếng, pháp tắc chi lực trong nháy mắt tiến vào trong Tiểu Thiên Thế Giới,

những thiên địa bản nguyên kia phân phân ổn định lại.

Tượng như dòng nước vẩn đục không chịu nổi, lúc này bị cố định tại trong đầm nước, vô pháp lại nổi lên gợn sóng, từ từ trở nên thanh triệt.

Ba ngàn tiểu thế giới, mỗi một cái đều trở nên bình ổn, từ từ quy về yên tĩnh.

Lúc này lôi đình đang tứ ngược, hỗn độn cuồng bạo đang trùng kích, nhưng Đông Vương Công một lực để đáng (ngăn cản) ba ngàn thế giới tiến công.

Mặc kệ ngoại giới điên cuồng vô cùng, nội bộ ba ngàn tiểu thế giới lại một mảnh an tĩnh.

Tuy rằng hắc ám vô quang, nhưng lại ninh tĩnh an tường.

Đông Vương Công như Sáng Thế Chi Thần, thủ hộ tại trong tất cả thế giới, tĩnh tĩnh chờ đợi thế giới thành hình.

Lúc này trong nội bộ thế giới của Đông Vương Công, mười hai con pháp tắc thần long hốt nhiên du động, từ trung tâm Thần Hải Thế Giới, quán xuyên ba ngàn thế giới, tại trong mỗi một cái Tiểu Thiên Thế Giới phù hiện.

Có những pháp tắc thần long này, các thế giới bắt đầu khoái tốc ổn định lại.

Đông Vương Công điều động pháp tắc thần long, để chúng tại trong Tiểu Thiên Thế Giới qua lại du động, gia nhanh những thế giới này thành hình.

Lúc này Đông Vương Công lại vận chuyển chín loại pháp tắc chi lực mới nhất chưởng nắm, lúc này chín loại pháp tắc chi lực lần nữa hóa thành pháp tắc chi long, tại trong ba ngàn tiểu thế giới qua lại xuyên toa. "Có những pháp tắc thần long này trợ giúp, tiểu thiên thế

giới của ta có thể khoái tốc hình thành!" Đông Vương Công nhìn xem thế giới từ từ có sồ hình, lúc này mới không còn quản lý.

Ba ngàn tiểu thế giới thành công khai tịch ra, đối với thực lực Đông Vương Công cũng là một cái đại đề thăng.

Trong nhục thân gia tăng ba ngàn tiểu thế giới, khi đối chiến có thể phát huy ra sức mạnh cũng sẽ gia tăng rất nhiều.

Bên ngoài tiểu thiên thế giới tân sinh, phong vân bình tĩnh, từng tầng màng bảo hộ tự động hình thành, giống như tầng mây bên ngoài thế giới, bảo hộ lấy nội bộ thế giới.

Đông Vương Công rời khỏi không gian nội bộ, trực tiếp xuất hiện tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lần này Đông Vương Công bế quan, thời gian đã mấy ngàn năm lâu.

Thời gian dài như vậy Đông Vương Công đều không có lộ diện, đảo muốn nhìn xem trong Thiên Đình có biến hóa gì hay không.

Bất quá Đông Vương Công hiển nhiên đa lự, tức tiện ngài một mực không xuất hiện, cũng không có ai dám trêu chọc Thiên Đình chi chủ hiện tại.

Có Tây Vương Mẫu, Dạ Kiêu Thánh Nhân, Trường Mi Chân Nhân, ba vị Thánh cảnh cường giả tọa trấn Thiên Đình, xác thực là một luồng sức mạnh thập phần cường đại.

Đông Vương Công triệu tập quần thần, tuân vấn sự tình trong Tam Giới đoạn thời gian này.

Lúc này đám người phân phân hối báo, trong Tam Giới tịnh không có đại sự phát sinh.

Cửu Anh lúc này đứng ra nói: "Khải tấu bệ hạ, Ma tộc kia có tích

tượng tử hôi phục nhiên (tro tàn lại cháy), địa phương Tây Phương có nhiều nơi bị dư nghiệt thế lực Ma tộc công kích, vưu kỳ là đối với Phật môn đệ tử, tổn thất cực đại." Cửu Anh hối báo tin tức này làm cho Đông Vương Công cười, Ma tộc vốn bàn cứ tại Tây Phương, năm xưa Ma Tổ La Hầu thanh thế thao thiên, Ma tộc càng là xưng bá nhất thời.

Về sau tuy rằng Ma Tổ La Hầu bị giết, nhưng Ma tộc đại quân lại tịnh không có hoàn toàn bị diệt, rất nhiều ma vật phân phân tiềm tàng các nơi, từ đó ẩn nặc.

Hiện tại những ma vật này dám đối với Tây Phương Giáo xuất thủ, hiển nhiên là có tư bản cùng Tây Phương Giáo chống lại. "Tây Phương Giáo hai vị Thánh Nhân đều không có xuất thủ quản lý, chúng ta không cần sáp thủ!" Đông Vương Công trực tiếp đưa ra ý kiến của mình, Tây Phương Chuẩn Đề Thánh Nhân cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân xưa nay cùng Đông Vương Công bất hòa, bởi vậy Đông Vương Công cũng sẽ không chủ động đi trợ giúp.

Hiện tại Ma tộc ở tình huống biết rõ Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân mà vẫn công nhiên đối với Tây Phương Giáo xuất thủ, nguyên nhân trong đó, Đông Vương Công đảo có thể sai trắc một hai. "Tây Phương Giáo hai vị Thánh Nhân, lúc này đi nơi nào?" Đông Vương Công tuân vấn hướng đi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân. "Hồi bẩm bệ hạ, hai vị Thánh Nhân đang tại thế giới mới bố đạo, tựa hồ có ý muốn dẫn độ một bộ phận phàm nhân tiến vào Tây Phương Giáo!" Huyền Tiêu lúc này đứng ra hối báo, hắn hiện tại là Thiên Đình Tình Báo Đại Tổng Quản, tất cả tình báo đều quy hắn chưởng quản.

Tại không lâu trước đó, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cùng Chuẩn Đề Thánh Nhân cùng đi Tru Tiên thế giới, trong Tru Tiên thế giới chính tà hai phái lâm lập, trong phàm tục cũng đa có lương tài mỹ ngọc.

Chính vì vậy, hai vị Thánh Nhân mới muốn từ trong Tru Tiên thế giới tìm kiếm một ít đệ tử có thiên phú, dẫn độ vào Phật môn.

Chương 314

Đáng tiếc tại thời điểm này, Tây Phương lại phát sinh động loạn, Đông Vương Công lại chọn thái độ tọa thị bất lý. "Được rồi, sự tình hôm nay ta đã biết, còn có vấn đề gì không?" Đông Vương Công tịnh không định sáp thủ chuyện Tây Phương, đảo muốn nhìn xem trong Tây Phương Ma tộc kia, có kế hoạch kinh người gì.

Đông đảo tu sĩ lúc này bế khẩu bất ngôn, hiển nhiên không có đại sự, Đông Vương Công phất tay một cái, cho mọi người lui ra. "Tây Phương Nhị Thánh không ở Hồng Hoang thế giới, thời điểm này vừa vặn xảy ra chuyện, xem ra Ma tộc kia, cũng là cố ý tại thời gian điểm này, tìm Tây Phương Giáo gây phiền phức!" Đông Vương Công trong lòng ẩn ẩn có chút sai trắc, gần đây mấy năm, do thế giới mới mở ra, tiến vào Hồng Hoang cũng không chỉ những thiên chi kiêu tử kia, nhân vật phản diện cũng đều tiến vào Hồng Hoang.

Điều này cũng làm cho thế lực Ma tộc, tại trình độ rất lớn đạt được tráng đại. "Chẳng lẽ, trong Ma tộc, cũng có cường giả tức tương đột phá Thánh cảnh?" Đông Vương Công ám tự sủy trắc, hiện tại thiên cơ biến huyễn, ai cũng đoán không ra thiên ý.

Nhiều cường giả từ thế giới mới đến như vậy, nhân vật chính phái có hai cái chứng đạo thành Thánh, những tà ma ngoại đạo kia, hẳn là cũng có cơ hội chứng đạo thành Thánh mới đúng.

Ma, tịnh không phải tu hành công pháp không được, cũng tịnh phi tư chất thấp kém, chỉ bất quá các tự sở tu pháp tắc bất đồng mà thôi.

Như cùng năm xưa Ma Tổ La Hầu, cùng Thiên Mệnh Chi Tử Hồng Quân tương tranh, trong tay hai người đều dính vô cùng tiên huyết, pháp tắc của Ma Tổ La Hầu cũng tịnh không kém hơn Đạo Tổ

Hồng Quân.

Như hôm nay thiên cơ biến động, Ma tộc một phương tịnh phi không có cơ hội chứng đạo thành Thánh.

Bất quá Đông Vương Công suy nghĩ trước sau, tịnh không rõ ràng ai sẽ càng dễ dàng chứng đạo hơn một chút.

Dù sao người Ma tộc tàng đầu lộ vĩ, căn bản không kinh thường lộ diện bên ngoài, tức tiện có sự tình, cũng đều là ám trung hạ thủ, hành tung thập phần ẩn tế.

Những người Ma môn từ thế giới mới tiến vào Hồng Hoang kia, đồng dạng cũng có loại phong cách hành sự điệu thấp này.

Nếu nhìn từ lâu dài, tác phong của người Ma môn, ngược lại càng lợi cho sinh tồn, so với tác phong danh môn chính phái, đảo càng phù hợp quy tắc sinh tồn của Hồng Hoang thế giới.

Tại trong Hồng Hoang thế giới, căn bản không có sự khác biệt giữa danh môn chính phái và tà ma ngoại đạo, lẫn nhau chi gian vô phi là vì chứng đạo, bởi vậy không có sự khu phân về bản chất.

Đông Vương Công lúc này cũng đoán không ra tột cùng ai có khả năng sẽ chứng đạo thành Thánh, bởi vậy cũng đem sự kiện này để qua một bên. "Vô luận là ai chứng đạo thành Thánh, đều bất quá là bại tướng dưới tay ta mà thôi, Ma môn, xuất hiện một Thánh Nhân thức thời là tốt nhất, nếu như không thức thời, ta cũng không ngại trừ ma vệ đạo!" Đông Vương Công tư khảo một trận xong, cuối cùng không có lại đi so đo.

Tây Phương Chuẩn Đề Thánh Nhân cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân đều cùng Đông Vương Công không quá đối phó, Đông Vương Công đảo vui vẻ nhìn đối phương nếm chút khổ sở.

Dù sao người Ma môn kia, cũng chính là nhìn trúng điểm này, bởi

vậy mới có thể tứ vô kỵ đạn tiến công Phật giáo.

Đông Vương Công lúc này tại Lăng Tiêu Bảo Điện ngộ đạo, đạo pháp của ngài phi thường cao thâm, chỉ cần thể ngộ pháp tắc tức khả.

Hồng Quân Đạo Tổ ban cho Tạo Hóa Ngọc Điệp, hiện tại có thể giúp Đông Vương Công đại ân.

Đông Vương Công thậm chí sai trắc, nếu như muốn đột phá Thánh cảnh, tiến nhập Thiên Đạo cảnh giới, khả năng thật sự cần ngộ thấu ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Bất quá Đông Vương Công tịnh không định thật sự đi con đường này, từ đầu đến cuối đều lấy nhục thân của mình làm chủ, Đông Vương Công cũng một mực bằng vào nhục thân sức mạnh đánh vỡ hết thảy, không ngừng tăng lên.

Tức tiện hiện tại Khiếu Huyệt Thần Tàng khai phát tương đối chậm, nhưng Đông Vương Công chưa từng từ bỏ, Thần Tàng chi đạo có không gian tăng lên rất lớn.

Như hôm nay mười hai ức chín ngàn sáu trăm vạn Tế Bào Thần Tàng mới vừa khai phát, Đông Vương Công nếu như không ngừng khai phát tiếp, thực lực nhục thân của ngài tất định sẽ tấn tốc tăng lên.

Chỉ bất quá hiện tại Đông Vương Công khuyết thiếu tinh huyết cường giả, tác vi Tam Giới Chi Chủ, tổng không thể xuất thủ tàn sát một ít cường giả đi?

Đó cũng đều là nguồn gốc của khí vận chi lực.

Tiến vào Thánh cảnh về sau, khí vận chi lực thập phần trọng yếu, bởi vậy Đông Vương Công cũng không có khả năng vô cớ giết chết những sinh linh cung cấp khí vận cho mình. "Đi Vô Biên Huyết Hải a, trong đó có đại lượng tinh huyết cường giả, đều là Ma Thần thời kỳ Hỗn Độn, cùng với cường giả vẫn lạc những năm này, tuy rằng từ

trong đó phân ly ra tương đối phiền phức, nhưng hiện tại cũng không có biện pháp nào khác." Đông Vương Công cũng là bị bức vô nại, cần tinh huyết, nhưng càng cần khí vận, bởi vậy không thể không tìm kiếm một ít biện pháp khác thu hoạch tinh huyết. "Tinh huyết trong Vô Biên Huyết Hải tán loạn, quá mức phức tạp, huyết của vô số sinh linh hỗn tạp một chỗ, quả thực không phải chủ ý tốt." Đông Vương Công trực tiếp tiến về Huyết Hải, tịnh không nhất định phải dùng tinh huyết trong Huyết Hải, hiện tại bất quá là đi nơi đó nhìn một chút.

Có thể dùng thì dùng, không thể dùng thì thôi.

Đông Vương Công thân ảnh lóe lên, trực tiếp xuất hiện tại bầu trời Huyết Hải.

Nhìn xem Vô Biên Huyết Hải vô biên vô tận kia, Đông Vương Công phi thường động tâm, nếu như nơi này đều là huyết tinh của cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, vậy Đông Vương Công có thể hào vô cố kỵ sử dụng.

Nhưng trong đó tuyệt đại đa số là huyết của kẻ yếu, cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không có khả năng có nhiều như vậy, huyết dịch của cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, đều sẽ bị tu sĩ khác thu thập sau khi chết.

Cường giả chi huyết, cũng không chỉ đối với Đông Vương Công có chỗ dùng, có một ít tu sĩ tu hành Huyết chi pháp tắc, hoặc là Huyết dịch thần thông, đối với cường giả chi huyết đồng dạng phi thường thèm thuồng.

Vô Biên Huyết Hải sở dĩ không ai cảm động, đệ nhất là do Đông Vương Công vẫn luôn phái Ngọc Dương Tử canh giữ, tu sĩ bình thường cũng không dám lén lén lút lút đánh chủ ý.

Đệ nhị tắc là vì huyết dịch trong Vô Biên Huyết Hải quá tạp loạn, trong đó cường giả huyết dịch là có, nhưng càng nhiều là huyết dịch

của kẻ yếu, quang việc đem phân ly ra, sẽ hao phí một bộ phận lớn thời gian.

Nếu như không phải loại tu sĩ có yêu cầu cực cao đối với huyết dịch như Đông Vương Công, căn bản không có tâm tư phân ly huyết tinh trong Huyết Hải.

Đông Vương Công tới Vô Biên Huyết Hải xong, Ngọc Dương Tử rất nhanh cảm ứng được Đông Vương Công đến, Ngọc Dương Tử vội vàng tiến lên bái kiến Đông Vương Công. "Ngọc Dương Tử, ngươi khi nào đột phá Á Thánh cảnh giới?" Đông Vương Công thập phần hiếu kỳ, không nghĩ tới Ngọc Dương Tử đã đạt tới Á Thánh cảnh giới.

Năm xưa Tam Hoàng trị thế, Ngọc Dương Tử khi đó còn không phải là một cái Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tiếp được Nhân tộc khí vận, mới đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, hiện tại Ngọc Dương Tử lại là Á Thánh cường giả rồi!

Ngọc Dương Tử hưng phấn nhìn xem Đông Vương Công, có thể được Sư tôn hiếm khi tuân vấn a, há không phải một loại kinh ngạc sao? "Sư tôn, đệ tử trấn thủ Vô Biên Huyết Hải, bởi vậy tại lúc rảnh rỗi từ trong Huyết Hải đề luyện tinh huyết, khai phát Thần Tàng, bởi vậy mới có thể không ngừng tăng lên thực lực, đạt tới Á Thánh cảnh giới!" Ngọc Dương Tử không có chút nào giấu giếm, đem tình huống toàn bộ nói ra.

Đông Vương Công nhìn xem nhục thân Ngọc Dương Tử, hiện tại thực lực Ngọc Dương Tử xác thực cường hãn vô cùng, chí ít tại đồng vi Á Thánh cảnh giới, đủ để nghiền ép đại đa số tu sĩ.

Ngọc Dương Tử là hoàn toàn đi theo Thần Tàng chi đạo mà Đông Vương Công truyền thụ, sức mạnh nhục thân của hắn phi thường khả quan.

Đông Vương Công vốn định luyện hóa tinh huyết trong Huyết Hải, hiện tại Ngọc Dương Tử đã đi con đường này, Đông Vương Công không đến mức cùng đệ tử đi tranh giành.

Đối với Ngọc Dương Tử chỉ điểm một phen xong, cổ vũ Ngọc Dương Tử tiếp tục luyện hóa Thần Tàng, như vậy, sớm muộn sẽ hậu tích bạc phát, cuối cùng đột phá trong Thánh cảnh.

Ngọc Dương Tử đối với lời nói của Đông Vương Công thâm tín bất nghi, vẫn luôn lấy Đông Vương Công làm tấm gương.

Hiện tại kiến thức được Đông Vương Công cường đại, Ngọc Dương Tử trong lòng càng thêm tràn đầy đấu chí.

Chương 315

Đông Vương Công nhìn Hoàng Tuyền Địa Phủ cách đó không xa, cuối cùng không bước vào trong mà quay người trở về Thiên Đình.

Lúc này Tây Vương Mẫu đang ở nơi tu luyện, Côn Luân Kính trong tay loé lên, hình ảnh bên trong hoá thành một mảnh hư vô.

Tây Vương Mẫu vẫn luôn âm thầm quan sát Đông Vương Công, biết không thể giấu được y, do đó đổi mục tiêu sang Hậu Thổ Thánh Nhân.

Chỉ cần phía Hậu Thổ Thánh Nhân không có tình huống gì, Đông Vương Công cũng sẽ không có tình huống gì.

Không thể không nói, Tây Vương Mẫu vẫn là một người phụ nữ, dù là Thánh Nhân chí tôn, nhưng lại không thiếu những đặc tính của phụ nữ.

Đông Vương Công vừa mới trở về Thiên Đình, Kim Sí Đại Bàng đã tiến vào trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Sư tôn!

Trong Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới xuất hiện một số ma vật, chiếm cứ quá nửa Thục Sơn thế giới, hiện tại sinh linh đang ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng, xin sư tôn hạ lệnh, lập tức tiễu trừ tà ma!" Kim Sí Đại Bàng được Đông Vương Công sắc phong làm Tam Giới Tuần Tra Sứ, sở hữu tốc độ của đại bàng, do đó làm tuần tra sứ là vô cùng thích hợp.

Chức quyền của tuần tra sứ rất lớn, chỉ là không thường xuyên ở trong Thiên Đình mà thôi.

Hiện tại thế giới mới mở ra, Kim Sí Đại Bàng tự nhiên tiếp quản

tình hình trị an của ba thế giới mới.

Lần này Kim Sí Đại Bàng đang tuần tra trong Thục Sơn thế giới thì phát hiện một nơi tà ma đang nhanh chóng lớn mạnh, tà ma thủ hạ có vô số thuộc hạ, thực lực cũng vô cùng cường hãn.

Kim Sí Đại Bàng bất đắc dĩ, chỉ có thể trở về Hồng Hoang thế giới, thượng báo cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Đại Bàng, ngươi cũng đã có thực lực Chuẩn Thánh cảnh giới, chút chuyện này, cũng phải bẩm báo cho vi sư sao?" Kim Sí Đại Bàng nghe vậy, ngượng ngùng nói: "Sư tôn, tên tà ma kia vô cùng giảo hoạt, trong tay cũng có vô số tiểu lâu la, nếu kinh động hắn, không thể một lưới bắt hết, chỉ sợ sẽ lưu lại hoạ đoan, do đó đệ tử mới không dám hành động thiếu suy nghĩ!" Đông Vương Công lúc này gật đầu không thôi, Kim Sí Đại Bàng đã trưởng thành, không còn là đứa nhóc chỉ biết trốn sau lưng Khổng Tuyên nữa.

"Đại Bàng, ngươi làm không tệ, lần này vi sư sẽ cùng ngươi đi xem rốt cuộc là tình huống gì!" Đông Vương Công đứng dậy, cùng Kim Sí Đại Bàng rời khỏi Thiên Cung, tiến đến Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới.

Hai bóng người nhoáng lên, trực tiếp xuất hiện trong Thục Sơn thế giới.

Hiện tại Đông Vương Công, có đủ thực lực phá khai hư không, trực tiếp tiến hành na di.

Trước kia Đông Vương Công phải mượn nhờ thế giới thông đạo, hiện tại chỉ cần xác định vị trí của một phương thế giới, là có thể trực tiếp mang theo một bộ phận nhỏ sinh linh trực tiếp na di.

Kim Sí Đại Bàng kinh ngạc nhìn Đông Vương Công, hoàn toàn không ngờ tới, sư tôn của mình đã cường đại đến mức độ này.

Xuyên qua hư không thì dễ, nhưng vượt qua bích luỹ giữa các vị diện, trực tiếp na di đến một thế giới vị diện khác, phần thần thông này, không phải là thứ mà Kim Sí Đại Bàng hiện tại có thể tưởng tượng.

"Sư tôn, tên tà ma kia ở ngọn núi nguyên bản cách đây không xa." Kim Sí Đại Bàng hướng Đông Vương Công báo cáo vị trí, lúc này Đông Vương Công thần thức quét qua, toàn bộ tình hình Thục Sơn thế giới đều xuất hiện trong thần thức của y.

Tình huống xác thực tương tự như Kim Sí Đại Bàng nói, ma vật không phải ai khác, chính là U Tuyền Huyết Ma từng gây họa loạn Thục Sơn thế giới.

Chỉ là hiện tại U Tuyền Huyết Ma vô cùng cường đại, không còn là huyết ma lúc ban đầu.

Những năm nay Thục Sơn thế giới không ngừng tăng cường, sức mạnh thế giới gia tăng, hoàn cảnh của toàn bộ Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới cũng được đề thăng rất lớn.

U Tuyền Huyết Ma, có thể nói xuất thân vô cùng tương tự với Minh Hà Lão Tổ, chỉ là thân phận của U Tuyền Huyết Ma căn bản không thể so sánh với Minh Hà Lão Tổ.

Lúc này do sự biến hoá của Thục Sơn thế giới, U Tuyền Huyết Ma giảo hoạt cũng nhận được lợi ích rất lớn.

Ban đầu trước đại kiếp Thục Sơn, Đông Vương Công mang theo Trường Mi Chân Nhân rời khỏi Thục Sơn thế giới, U Tuyền Huyết Ma lúc đó chưa xuất thế, vẫn ẩn nấp tu hành dưới lòng đất Thục Sơn.

Mấy năm nay cường giả Thục Sơn đều tu hành ở Hồng Hoang thế giới, mới khiến U Tuyền Huyết Ma có thời gian trỗi dậy.

Thiếu đi sự kiềm chế của Trường Mi Chân Nhân, U Tuyền Huyết

Ma trưởng thành vô cùng nhanh chóng, tà ma thủ hạ cũng ùn ùn kéo tới.

Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng đến trước Huyết Quật, bây giờ cả ngọn Nga Mi Sơn đều đã bị Huyết Ma hoá thành Huyết Quật.

Linh sơn phúc địa từng tồn tại đã không còn, chỉ để lại một Huyết Quật dữ tợn.

Tà sùng yêu vật bay lượn đầy trời, khí tanh hôi lan toả khắp nơi, hoàn cảnh nơi đây quả thực không tốt chút nào.

"Kẻ nào không sợ chết, Huyết Quật là trọng địa, cũng là nơi các ngươi có thể đến sao?" Đúng lúc Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng đang quan sát xung quanh, một tên tà ma bay tới, nhe răng trợn mắt chất vấn hai người Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này đang quan sát bốn phía, căn bản không để ý đến đối phương, loại nhược giả này, không đáng để Đông Vương Công liếc mắt một cái.

Tên tà ma này, thực lực cũng căn bản không nhìn ra tu vi của Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng, dù sao một vị là Chuẩn Thánh cường giả và một vị là Thánh Cảnh cường giả, căn bản không phải một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé có thể nhìn thấu.

"Muốn chết!

Sư tôn nhà ta là Tam Giới Đại Thiên Tôn, há là tà vật các ngươi có thể biết!" Kim Sí Đại Bàng giận dữ nhìn đối phương, Đông Vương Công chưa mở miệng, hắn cũng không tiện tự tác chủ trương.

"Ha ha ha, Tam Giới Đại Thiên Tôn?

Lão tổ nhà ta mới là chúa tể trong Huyết Quật này!

Tam Giới Đại Thiên Tôn cái gì, lão tổ nhà ta mới là Tam Giới Đại Thiên Tôn!" Tà vật không biết sống chết, buông lời ngông cuồng.

Lúc này Kim Sí Đại Bàng thấy đối phương sỉ nhục Đông Vương Công, tức giận gầm lên một tiếng, một móng vuốt vàng của đại bàng thò ra, trực tiếp tóm chết đối phương thành phấn vụn, ngay cả nguyên thần cũng nổ thành bột mịn.

"Thật là đáng ghét!" Kim Sí Đại Bàng vẫn chưa hết giận, trong mắt loé lên kim quang, hiển nhiên lửa giận ngút trời.

"Chỉ là một con kiến hôi, Đại Bàng không cần nổi giận!" Đông Vương Công lúc này ngược lại cười, cũng không để tâm, những kẻ yếu này, căn bản không biết thiên uy của Thánh Nhân.

Lúc này Đông Vương Công cũng đã nhìn ra một vài chi tiết về U Tuyền Huyết Ma, đúng như Kim Sí Đại Bàng đã nói, U Tuyền Huyết Ma vô cùng giảo hoạt, có thể mượn bất kỳ giọt máu nào để độn tẩu, rất giống với thần thông Huyết Thần Tử của Minh Hà Lão Tổ.

Chỉ là Huyết Ma nếu độn tẩu, thực lực không thể khôi phục, chỉ có thể tu luyện lại từ đầu, so với Minh Hà Lão Tổ, kém không chỉ một hai điểm.

Minh Hà Lão Tổ có thể trực tiếp khôi phục tu vi, U Tuyền Huyết Ma lại không có bản lĩnh đó.

"U Tuyền Huyết Ma là một Chuẩn Thánh cường giả, huyết dịch của hắn sớm đã phân bố ở các nơi trong toàn bộ Thục Sơn thế giới, muốn triệt để chém giết, quả thực không dễ lắm." Đông Vương Công thân là Thánh Cảnh cường giả, một tà vật nhỏ bé của Thục Sơn thế giới không thể thoát khỏi pháp nhãn của y.

Chỉ là Đông Vương Công đối với U Tuyền Huyết Ma lại không có chút phản cảm nào, chính cái gọi là chính tà thuận nghịch, đều là thiên

ý, cũng không phải là thứ không thể tồn tại.

Đông Vương Công lúc này nhàn nhạt nói với thiên địa: "U Tuyền Huyết Ma, ra đây gặp ta!" Đông Vương Công đứng trên không trung Nga Mi Sơn, sớm đã nhìn thấy U Tuyền Huyết Ma kia.

Chương 316

Lúc này U Tuyền Huyết Ma đang tu hành trong Huyết Quật, sở dĩ có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật, thực lực còn cao cường hơn trong vận mệnh, tất cả đều phải cảm tạ Đông Vương Công.

Nếu không phải Đông Vương Công thay đổi vận mệnh của Thục Sơn Phái, thay đổi cục diện của toàn bộ Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, U Tuyền Huyết Ma đã sớm bị đám Trường Mi Chân Nhân thu thập rồi.

Hiện tại U Tuyền Huyết Ma sống rất thoải mái, là bởi vì đám đệ tử Nga Mi Phái đều đã đến Hồng Hoang thế giới, không có bất kỳ cường giả nào có thể chế tài U Tuyền Huyết Ma, mới có cơ hội xưng vương xưng bá.

Đông Vương Công hiện tại dùng pháp lực chân ngôn hô hoán U Tuyền Huyết Ma, dù hắn có trốn trong nơi bế quan tu hành, có vô số trận pháp thủ hộ, nhưng một tiếng gọi của Đông Vương Công, lập tức như sấm sét nổ vang.

Tiếng gọi trực thấu tâm thần, suýt chút nữa khiến U Tuyền Huyết Ma tu luyện chệch chân khí.

“Ai!

Dám kinh nhiễu lão tổ!” U Tuyền Huyết Ma gầm lên một tiếng, đang định phát tác, lại vô tình phát hiện Đông Vương Công và Kim Sí Đại Bàng đang đứng trên cửu thiên.

Tuy Đông Vương Công không cố ý ẩn giấu tu vi, nhưng U Tuyền Huyết Ma lại căn bản không nhìn ra sâu cạn của y, thứ mà hắn có thể cảm nhận, chỉ có bốn chữ đạo pháp tự nhiên.

Nhưng thực lực Chuẩn Thánh cảnh giới của Kim Sí Đại Bàng lại khiến U Tuyền Huyết Ma nhìn rõ mồn một, thái độ cung kính của Kim Sí Đại Bàng đối với Đông Vương Công, cũng thu hết vào mắt.

Có thể khiến một Chuẩn Thánh cường giả cung kính như vậy, thực lực của Đông Vương Công không thể nào quá yếu, lại thêm việc căn bản không nhìn thấu thực lực đối phương, U Tuyền Huyết Ma quả thực trong lòng không có chút tự tin nào.

Không nhìn thấu được cường giả, điều đó có nghĩa là đối phương vượt xa mình!

Đối phương dám tìm đến đây, lớn tiếng la hét, càng cho thấy kẻ đến không thiện.

U Tuyền Huyết Ma tuy rằng căm hận Đông Vương Công ngắt quãng tu hành của mình, khiến hắn suýt chút nữa tẩu hỏa nhập ma, nhưng thực lực không bằng người, U Tuyền Huyết Ma dù trong lòng có giận, cũng chỉ có thể gắng gượng đè nén lửa giận.

"Người nào ở trong Huyết Quật của ta?" U Tuyền Huyết Ma giả vờ không biết, bay lên, nhất thời vô số tà ma trong toàn bộ Huyết Quật lần lượt hiện thân.

U Tuyền Huyết Ma lúc này hóa thân thành một nam tử cao chín thước, một thân trường bào màu mực, dáng vẻ lại rất tuấn tú, sống mũi cao thẳng, hốc mắt sâu thẳm, có vài phần thâm trầm và ưu uất.

"Huyết ma to gan, sư tôn nhà ta là Tam Giới Đại Chí Tôn, thấy sư tôn nhà ta, còn không mau quỳ lạy!" Kim Sí Đại Bàng đi đầu quát lớn một tiếng, Đông Vương Công thân chinh đến đây, tự nhiên không thể để U Tuyền Huyết Ma vũ nhục y.

Lúc này sau lưng U Tuyền Huyết Ma, bốn vị tà ma cường đại tương tự cũng lần lượt đứng ra.

“Lão tổ, mấy ngày trước, tên này đã lén lút dò xét, còn giết chết tử đệ của ta!” Ẩn Huyết Ma đứng ra chỉ nhận Kim Sí Đại Bàng, Ẩn Huyết Ma giỏi nhất là ẩn nấp thân ảnh trong huyết dịch.

Bất luận là huyết dịch trong cơ thể sinh linh, hay máu bẩn trên đại địa, chỉ cần Ẩn Huyết Ma có thể cảm ứng được, là có thể lập tức ẩn độn vào trong đó.

Ban đầu Kim Sí Đại Bàng dò xét Huyết Quật, Ẩn Huyết Ma đã âm thầm phát hiện tung tích của Kim Sí Đại Bàng.

Lúc đó với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Kim Sí Đại Bàng mà còn không phát hiện ra tung tích của Ẩn Huyết Ma, có thể thấy công pháp ẩn nấp của đối phương vô cùng huyền diệu.

U Tuyền Huyết Ma lạnh lùng nhìn Kim Sí Đại Bàng.

“Tam Giới Chí Tôn?

Thiên đình trên thượng giới kia, sớm đã bị ta đồ sát sạch sẽ, đâu ra Tam Giới Chí Tôn?

Ha ha ha!” U Tuyền Huyết Ma trước đó từng công chiếm Thiên Đình, những tu sĩ cường đại nơi đó sớm đã bay đến Hồng Hoang thế giới, hiện tại lưu lại chỉ là một số tiểu bối không yếu không mạnh.

Sau khi U Tuyền Huyết Ma công chiếm Thiên Đình, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ những tu sĩ này, trở thành động lực cường đại.

Đông Vương Công nhìn đối phương, biết U Tuyền Huyết Ma không phải là hậu sinh vãn bối, có thể tu hành đến Chuẩn Thánh cảnh giới, cũng chính là vì Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới đang trong thời kỳ trống vắng.

Lượng lớn thiên địa linh khí hội tụ, nhưng không có tu sĩ cao cấp sử dụng, dưới tiền đề linh khí nồng đậm, mới khiến U Tuyền Huyết Ma thuận lợi đột phá, trở thành Chuẩn Thánh cảnh giới.

Chỉ là U Tuyền Huyết Ma dù sao cũng không có kiến thức, tuy cũng nghe nói về Hồng Hoang thế giới, nhưng lại không biết tình hình nơi đó.

"U Tuyền Huyết Ma, mau chóng bó tay chịu trói, nếu không, ngươi tuyệt đối sẽ hối hận!" Kim Sí Đại Bàng lại một lần nữa quát lớn đối phương, Đông Vương Công thì vẫn luôn không mở miệng.

U Tuyền Huyết Ma chỉ là một vãn bối, không đáng để Đông Vương Công mở miệng.

"Tiểu tử, thật ngông cuồng, lão tổ nhà ta ở đây, há có thể dung ngươi kiêu ngạo!" Ẩn Huyết Ma ỷ có U Tuyền Huyết Ma ở đây, một lòng muốn lập công, do đó lời lẽ đối với Kim Sí Đại Bàng rất bất kính.

Kim Sí Đại Bàng cũng không phải người hiền lành, hiện tại bị Ẩn Huyết Ma khiêu khích, trong mắt hàn quang loé lên, một móng vuốt vàng của kim bằng trong nháy mắt xé rách hư không, trực tiếp giáng xuống đỉnh đầu Ẩn Huyết Ma.

Thực lực của Kim Sí Đại Bàng còn mạnh hơn U Tuyền Huyết Ma ba phần, sao lại có thể sợ hãi đối phương!

Ẩn Huyết Ma không biết sống chết, ba lần bốn lượt khiêu khích Kim Sí Đại Bàng, Kim Sí Đại Bàng dù có tính tình tốt đến đâu, cũng sẽ nhịn không được mà ra tay.

"Hừ!

Trước mặt ta, cũng muốn làm hại thuộc hạ của ta!" U Tuyền Huyết Ma hừ lạnh một tiếng, xưng bá Thục Sơn thế giới mấy ngàn năm, chưa từng có ai khiến hắn phải cúi đầu.

Lần này, U Tuyền Huyết Ma cũng không định chịu thua!

Kim Sí Đại Bàng ra tay, Ẩn Huyết Ma kia căn bản không kịp phản

ứng, chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không thể nào là đối thủ của Kim Sí Đại Bàng.

Lúc này Ẩn Huyết Ma mồ hôi lạnh chảy ròng, không ngờ Kim Sí Đại Bàng lại cường đại như vậy, vừa ra tay phong vân biến sắc, tốc độ nhanh như tia chớp, căn bản không thể né tránh.

Kim Sí Đại Bàng xé rách hư không, dùng Đại Bàng Bác Long Thuật chém giết Ẩn Huyết Ma.

U Tuyền Huyết Ma tự nhiên sẽ không để Kim Sí Đại Bàng được như ý, đây là địa bàn của hắn, sau lưng còn có vô số tiểu đệ đang nhìn!

Nếu cứ để Kim Sí Đại Bàng giết thuộc hạ của mình như vậy, sau này U Tuyền Huyết Ma còn mặt mũi nào nữa?

Chính vì vậy, hiện tại U Tuyền Huyết Ma cũng không thể không ra tay, vì tôn nghiêm, vì con đường sống sau này, đều phải bảo vệ Ẩn Huyết Ma.

"Lão tổ cứu ta!" Ẩn Huyết Ma không chống đỡ nổi, kinh hãi khiếp vía, hoảng loạn kêu gào.

U Tuyền Huyết Ma trong mắt hàn quang bạo xạ, thôi động toàn thân pháp lực, vô cùng huyết lãng ngập trời, muốn cứu viện Ẩn Huyết Ma.

Nhưng bí thuật của Kim Sí Đại Bàng há là thứ mà U Tuyền Huyết Ma có thể chống đỡ, móng vuốt sắc bén màu vàng kim kia trực tiếp xé rách hư không.

Hoàn toàn không để ý đến công kích của U Tuyền Huyết Ma, một vuốt tóm lên nhục thân của Ẩn Huyết Ma.

Chương 317

Trực tiếp tóm nát Ẩn Huyết Ma, nhục thân của hắn tứ phân ngũ liệt, hoá thành bột mịn, Ẩn Huyết Ma nhân cơ hội để nguyên thần đào thoát, coi như may mắn giữ lại được tính mạng.

Nhưng Kim Sí Đại Bàng lại không có ý định dừng tay, đã huỷ nhục thân đối phương, sao có thể cho đối phương cơ hội sống sót!

Kim Sí Đại Bàng, không phải kẻ hiền lành!

Đông Vương Công thấy Kim Sí Đại Bàng một kích đánh giết Ẩn Huyết Ma, cũng không để ý.

Dù sao cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên, dám khiêu khích đệ tử của y, chết không có gì đáng tiếc.

Chỉ là hiện tại nhục thân Ẩn Huyết Ma bị huỷ, Hoàng Tuyền Huyết Ma không bảo vệ được tiểu đệ của mình, sắc mặt lập tức trở nên dữ tợn.

Nhất là hiện tại Kim Sí Đại Bàng còn muốn tiếp tục chém giết nguyên thần của Ẩn Huyết Ma, khiến U Tuyền Huyết Ma triệt để phẫn nộ.

"Hống!" U Tuyền Huyết Ma gầm lên một tiếng, triệt để bộc phát, không còn cố kỵ, hiện tại chỉ có thể cứu thuộc hạ trước rồi tính sau!

Vô cùng biển máu giăng ngang trời, từng đạo huyết lãng hoá thành nộ kiếm, ma đao, đồng loạt tấn công về phía Kim Sí Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng lại mặc kệ, ỷ vào thần thông, cứng rắn chống đỡ công kích của U Tuyền Huyết Ma, thề phải chém giết Ẩn Huyết Ma.

Ẩn Huyết Ma vừa may mắn thoát được nguyên thần, lúc này đang kinh hãi sợ hãi, thấy Kim Sí Đại Bàng lại một lần nữa tấn công, Ẩn

Huyết Ma sợ đến không thể di chuyển, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Dưới lực lượng pháp tắc của Kim Sí Đại Bàng, Ẩn Huyết Ma chỉ có nước chờ chết!

"Ầm ầm!" Sấm sét vang dội, móng vuốt sắc bén của Kim Sí Đại Bàng xuyên phá hư không, xé rách tất cả, trong nháy mắt lại một lần nữa đánh nát nguyên thần của Ẩn Huyết Ma.

Nhìn những mảnh vỡ nguyên thần nát vụn, U Tuyền Huyết Ma tức giận vô cùng, hai lần ra tay cứu trợ thuộc hạ, nhưng cuối cùng đều bị Kim Sí Đại Bàng cường thế chém giết.

Đối mặt với vô số thuộc hạ, đây không phải là đang vả mặt hắn sao?

Nhưng U Tuyền Huyết Ma lại không có cách nào, hắn nhận ra thực lực không bằng người, ít nhất là về mặt công kích, còn xa mới bằng được Kim Sí Đại Bàng.

"Đại Bàng, ra tay diệt hắn!" Đông Vương Công lúc này cũng không quan sát nữa, U Tuyền Huyết Ma chẳng qua là một kẻ đắc đạo dị loại.

U Tuyền Chi Địa, tương tự như Huyết Hải trong Hồng Hoang, địa thế nơi đó cực thấp, là một biển máu ẩn dưới lòng đất, Huyết Ma là do huyết khí và các loại cảm xúc tiêu cực trong U Tuyền Huyết Hải thai nghén thành.

Chính vì vậy sau khi U Tuyền Huyết Ma hóa hình, bắt đầu tàn sát sinh linh một cách vô tư lự, không ngừng đề thăng thực lực.

Đúng lúc trong khoảng thời gian đó, Đông Vương Công đưa Thục Sơn Nhất Phái đến Hồng Hoang thế giới, các tu sĩ khác cũng đã vơ vét sạch cường giả của Thục Sơn thế giới, khiến cho U Tuyền Huyết Ma

về sau mới có cơ hội trỗi dậy.

Lúc này thấy Đông Vương Công lên tiếng, bảo Kim Sí Đại Bàng chém giết, hàn quang trong mắt U Tuyền Huyết Ma càng thêm thịnh.

Dù thực lực không bằng, nhưng hắn cũng tự tin mình có một số thủ đoạn bảo mệnh, không thể nào bó tay chịu trói như vậy.

"Tiểu đệ, bố trận!

Hôm nay ta lại muốn cùng các ngươi chơi đùa một phen!" Lần này U Tuyền Huyết Ma không lùi mà tiến, nhục thân của hắn trong nháy mắt hoá thành một biển máu ngập trời, cùng với Huyết Quật chi địa phía sau, vô số huyết chi yêu ma, trực tiếp liên kết thành một thể.

Vô cùng huyết lãng che trời lấp đất, xung quanh trong nháy mắt tiến vào một thế giới màu đỏ dữ tợn, khắp nơi đều là máu tanh nồng nặc.

Ánh sáng máu mờ ảo, nhuốm màu lên tất cả.

Lúc này Kim Sí Đại Bàng nhận được mệnh lệnh của Đông Vương Công, cũng không chần chừ, hoá ra chân thân, dùng nguyên hình Kim Sí Đại Bàng đối kháng với U Tuyền Huyết Ma.

Kim Sí Đại Bàng có ý muốn biểu hiện trước mặt Đông Vương Công, do đó ra tay cũng không hề lưu tình.

Chân thân đại bàng vạn trượng xuyên qua mây, cất lên một tiếng kêu cao vút, âm thanh như thiên kiếm, xuyên thấu cả toà huyết trận.

"Ầm!" Công kích của Kim Sí Đại Bàng mộc mạc không hoa mỹ, dùng nhục thân tấn công đại trận.

Đôi cánh thiên bằng như thiên đao quét ngang, chém về phía huyết trận của U Tuyền Huyết Ma.

U Tuyền Huyết Ma biết lợi hại, lập tức điều động vô cùng huyết

lãng, mãnh liệt va chạm với công kích của Kim Sí Đại Bàng.

Những huyết lãng này không phải do nước máu bình thường hình thành, bên trong có vô cùng lực ăn mòn, khí dâm tà.

Nếu là kim loại bình thường, trong nháy mắt sẽ bị ăn mòn sạch sẽ, dù là một ngọn núi lớn, cũng có thể bị hòa tan triệt để.

Chính vì vậy, U Tuyền Huyết Ma lòng tin tràn đầy, theo hắn thấy, nước máu đủ để hòa tan nhục thân của Kim Sí Đại Bàng.

Nhưng sự thật lại không phải như vậy, nhục thân của Kim Sí Đại Bàng vô song, hắn tu hành Khiếu Huyệt Thần Tàng chi đạo do Đông Vương Công truyền thụ, lại thêm âm dương nhị khí của bản thân tôi luyện, một thân bản lĩnh sớm đã xuất thần nhập hóa.

Đừng nói là chút máu bẩn, dù là hỏa diễm lợi hại hơn trăm lần, Kim Sí Đại Bàng cũng không hề sợ hãi.

Nhục thân hiện tại của Kim Sí Đại Bàng, sớm đã là thân thể siêu phàm, còn kiên cố hơn cả tiên thiên linh bảo, uy lực tự nhiên vô cùng vô tận.

"Ầm!" Kim Sí Đại Bàng một kích đánh tan biển máu, huyết trận của U Tuyền Huyết Ma cũng ầm ầm vỡ nát, vô số ma vật trong nháy mắt chết la liệt.

Kim Sí Đại Bàng khinh thường nhìn Huyết Ma mặt đầy kinh hoảng, "Một thân bản lĩnh của ta đều nằm ở nhục thân, nếu dễ dàng bị phá chân thân như vậy, mấy vạn năm tu hành thật sự là uổng phí!" U Tuyền Huyết Ma lúc này vẫn không cam lòng, tuy tu hành ngày tháng ngắn ngủi, nhưng tư chất lại không hề kém, sinh ra đã có khí vận gia thân, hà cớ gì lại gặp một thất bại!

"Không thể nào, Thương Sơn Huyết Hà của ta, sao có thể không chịu nổi một kích như vậy!" U Tuyền Huyết Ma ở Thục Sơn thế giới

xưng vương xưng bá, từ trước đến nay đều mắt cao hơn đầu, căn bản không muốn tin vào thất bại.

"Hừ, chỉ là một Trung Thiên thế giới, cũng dám đối với cường giả Hồng Hoang thế giới của ta làm càn, thật là vô tri!" Kim Sí Đại Bàng lại một lần nữa dang cánh bay cao, tấn công U Tuyền Huyết Ma.

Hiện tại không có sự giúp đỡ của các huyết ma khác, Kim Sí Đại Bàng chuẩn bị trực tiếp giết chết U Tuyền Huyết Ma.

U Tuyền Huyết Ma cảm nhận được uy hiếp của tử vong, huyết quang trong hai mắt đại thịnh.

"Muốn giết ta U Tuyền Huyết Ma, ngươi chưa đủ tư cách!" U Tuyền Huyết Ma điên cuồng cười lớn, Kim Sí Đại Bàng tuy lợi hại, nhưng U Tuyền Huyết Ma lại không hề sợ hãi.

Thủ đoạn bảo mệnh, há là thứ đối phương có thể biết, chỉ là Đông Vương Công vẫn luôn không ra tay, khiến U Tuyền Huyết Ma vô cùng kiêng kỵ.

Người mà Kim Sí Đại Bàng gọi là sư tôn, tuy đối phương không ra tay, nhưng U Tuyền Huyết Ma lại mơ hồ có chút bất an.

U Tuyền Huyết Ma không muốn ham chiến, muốn dựa vào thần thông độn tẩu.

Chương 318

Rốt cuộc một Kim Sí Đại Bàng đã không thể chống đỡ, huống chi phía sau rõ ràng còn có một Đông Vương Công càng kinh khủng hơn.

Loại chiến đấu mà dù thắng cũng không có lợi ích gì, U Tuyền Huyết Ma thật sự không muốn liều mạng.

Nhưng lúc này U Tuyền Huyết Ma muốn đi, Kim Sí Đại Bàng lại không để hắn được như ý.

Kim Sí Đại Bàng sở hữu tốc độ cực nhanh, hai cánh liên tục vẫy động, một đôi móng vuốt sắc bén như khoáng thế thần binh, liên tục tấn công U Tuyền Huyết Ma.

Dù ma công của U Tuyền Huyết Ma thâm hậu, nhưng trong chốc lát cũng căn bản không thể thoát thân.

Nhục thân của Kim Sí Đại Bàng vô song, đôi vuốt, đôi cánh, mỏ bằng của hắn, đều là vũ khí sắc bén nhất.

Sau nhiều lần giao thủ, Kim Sí Đại Bàng mãnh liệt mổ một phát, U Tuyền Huyết Ma kia không để ý, trong nháy mắt bị Kim Sí Đại Bàng một kích mổ nát nhục thân, âm dương nhị khí lưu chuyển, khiến U Tuyền Huyết Ma không còn cơ hội phục hồi.

Chỉ là lúc này nhục thân bị huỷ, U Tuyền Huyết Ma lập tức mượn cơ thể vỡ nát để đào thoát.

"Sư tôn!

Tên Huyết Ma kia chạy rồi!" Kim Sí Đại Bàng bất đắc dĩ, vội vàng hướng Đông Vương Công cầu cứu.

Kim Sí Đại Bàng một kích đánh nát nhục thân của U Tuyền Huyết Ma, lúc này U Tuyền Huyết Ma nhân cơ hội đào tẩu, tuy chiến đấu lực

không được, nhưng thủ đoạn bảo mệnh lại vô cùng lợi hại.

Kim Sí Đại Bàng cảm ứng được U Tuyền Huyết Ma đang chạy trốn, nhưng lại bất lực, căn bản không giữ được đối phương.

Lúc này Đông Vương Công gật đầu, đại thủ vung lên, Càn Khôn Đỉnh trong nháy mắt phóng đại, trên cửu thiên, lớn như một ngọn núi, bao trùm tất cả mọi thứ xung quanh.

Cái bóng khổng lồ kia, trong nháy mắt che khuất tất cả, đồng thời cũng để lại một bóng ma trong lòng U Tuyền Huyết Ma.

U Tuyền Huyết Ma vốn định phát động thần thông độn tẩu, nhưng hiện tại dù liên tục thôi động, thần thông thuật ngày thường vô cùng lợi hại, lúc này lại căn bản không có chút phản ứng nào.

Phảng phất như đã mất đi linh tính, mặc cho U Tuyền Huyết Ma thi triển, lại căn bản không có chút hiệu quả nào.

"Làm sao có thể!

Thần thông của ta mất hiệu lực rồi!" U Tuyền Huyết Ma không tin, kinh khủng nhìn tình hình bên ngoài, từ lúc Đông Vương Công ra tay, không gian nơi đây phảng phất như bị giam cầm, bất kỳ thần thông nào cũng không có tác dụng.

Suy đoán này khiến U Tuyền Huyết Ma triệt để hoảng loạn, Đông Vương Công rốt cuộc cường đại đến mức nào, ngay cả một phương không gian cũng có thể triệt để chưởng khống.

Đông Vương Công giống như thiên thần trong truyền thuyết, nắm giữ tất cả, sinh linh trong đó căn bản không thể phản kháng.

"Hắc hắc, sớm đã bảo ngươi quy hàng, ngươi cứ khăng khăng không theo, bây giờ mới biết sợ sao?" Kim Sí Đại Bàng nhìn U Tuyền Huyết Ma bị buộc phải hiện thân lần nữa, trong mắt đầy vẻ trào phúng.

U Tuyền Huyết Ma không biết sống chết, còn vọng tưởng giãy giụa trong tay Đông Vương Công, đúng là tìm chết!

"Thiên tôn!

Đừng giết ta, ta có thể vì Thiên tôn hiệu lực!" Lúc này thấy Đông Vương Công giơ tay, bộ dạng hời hợt, chuẩn bị xoá sổ mình, U Tuyền Huyết Ma trong nháy mắt quỳ rạp trên đất.

Vì để sống sót, U Tuyền Huyết Ma đến cả mạng cũng không cần, chút mặt mũi, có đáng là gì.

"Vì ta hiệu lực?

Ngươi cũng phải có tư cách!" Đông Vương Công đầy hứng thú dừng lại, muốn xem thử, U Tuyền Huyết Ma chuẩn bị vì mình hiệu lực như thế nào.

Thực lực của Đông Vương Công cường đại vô cùng, ai muốn có thể vì Đông Vương Công hiệu lực, quả thực cần có năng lực nhất định.

Hiện tại phe Thiên Đình đã có mấy vị Thánh Nhân, các Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên càng nhiều hơn, do đó Đông Vương Công không thể nào tuỳ tiện lưu lại tính mạng của U Tuyền Huyết Ma.

Rốt cuộc hắn đã lạm sát vô tội trong Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, khẳng định sẽ khiến khí vận của Thục Sơn thế giới giảm xuống, đối với Hồng Hoang, đối với Đông Vương Công, đều có tổn thất nhất định.

"Thiên tôn, ta vốn là một vũng máu bẩn trong thế giới này đắc đạo, những năm nay tuy tu vi ngày càng cao thâm, nhưng vẫn đối với khí huyết là mẫn cảm nhất.

Vừa gặp mặt, ta liền cảm ứng được, Thiên tôn tất nhiên cũng là bậc có nhục thân cường hãn." U Tuyền Huyết Ma nói, len lén quan sát

Đông Vương Công, thấy Đông Vương Công có vẻ hứng thú, U Tuyền Huyết Ma mới tiếp tục.

"Ta am hiểu huyết dịch chi đạo, có thể đem huyết dịch của những kẻ yếu, cô đọng thành tinh huyết của cường giả, như vậy, có thể đem tinh huyết trân quý của cường giả cung cấp cho Thiên tôn, để Thiên tôn sử dụng!" U Tuyền Huyết Ma nói xong, mặt đầy mong đợi nhìn Đông Vương Công, hắn muốn từ trong tay Đông Vương Công giữ lại một mạng.

Không thể không nói, U Tuyền Huyết Ma quả thực bất phàm, thần thông này cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn có thể nhanh chóng trỗi dậy.

Đem huyết mạch của kẻ yếu cô đọng, đề thăng thành tinh huyết của cường giả cấp cao, thủ đoạn này quả thực không tồi, cũng có thể giúp được Đông Vương Công.

Ngay cả Kim Sí Đại Bàng ở bên cạnh, lúc này cũng hai mắt sáng rực.

Môn thần thông này, quả thực là được chế tạo riêng cho thần tàng chi pháp của Đông Vương Công!

Nếu phe của Đông Vương Công nắm giữ được loại thần thông này, chẳng phải là sẽ bách chiến bách thắng sao?

Có thể nhanh chóng trỗi dậy!

Tiếc là loại thần thông này là thiên phú thần thông của U Tuyền Huyết Ma, căn bản không thể bị người ngoài học được.

Như vậy, Đông Vương Công chỉ có thể lưu lại tính mạng của U Tuyền Huyết Ma, để hắn vì Đông Vương Công thu thập, cô đọng tinh huyết.

Tinh huyết của tu sĩ cao cấp quả thực ngày càng khó có được, thần

thông của U Tuyền Huyết Ma có thể nói là một trận mưa đúng lúc.

"Cô đọng ra huyết dịch của một vị Đại La Kim Tiên cường giả cần bao lâu?" Đông Vương Công thản nhiên hỏi, dù trong lòng phấn khích, nhưng trên mặt vẫn không hề biến sắc.

U Tuyền Huyết Ma không nhìn ra biểu cảm trên mặt Đông Vương Công, trong lòng cũng lo lắng, không biết nên phán đoán thế nào.

"Khởi bẩm Thiên tôn, cô đọng huyết tinh của một vị Đại La Kim Tiên, cần năm trăm năm, nếu thực lực của ta đề thăng một chút, tốc độ sẽ còn nhanh hơn!" U Tuyền Huyết Ma tuy có thể cảm ứng được nhục thân của Đông Vương Công cường hãn, tu hành có khí huyết chi thuật, nhưng tình huống cụ thể lại không rõ ràng, càng không thể nào biết được nhu cầu khí huyết của Đông Vương Công.

"Vậy còn huyết tinh của Chuẩn Thánh thì sao?" Đông Vương Công lại hỏi, trong lòng thực ra đã có chút động lòng, nhưng U Tuyền Huyết Ma chung quy là kẻ gian trá, Đông Vương Công đối với U Tuyền Huyết Ma cũng chỉ xem như một công cụ mà thôi.

Nếu đối phương thành thật, Đông Vương Công không ngại cho hắn một cơ hội, nhưng nếu giở trò lười biếng, Đông Vương Công cũng sẽ không nương tay.

Đông Vương Công mặt không biểu cảm, U Tuyền Huyết Ma cũng không biết sâu cạn.

Chương 319

"Thiên tôn, huyết tinh của Chuẩn Thánh vô cùng trân quý, cô đọng ra một vị, cần thời gian ba ngàn năm!" U Tuyền Huyết Ma cẩn thận nói, vừa không thể nói ra cực hạn của mình, nhưng lại không thể để Đông Vương Công cảm thấy vô dụng, do đó chỉ có thể thăm dò đưa ra một khoảng thời gian.

Đông Vương Công gật đầu, đối với khoảng thời gian này khá hài lòng, một vị Chuẩn Thánh cường giả, cần vô tận năm tháng mới có thể bồi dưỡng ra được.

Một thân tinh huyết, lại có thể ở chỗ U Tuyền Huyết Ma tốn ba ngàn năm thời gian để luyện, quả thực là một chuyện rất hời.

"Thời gian một vạn năm, luyện ra tinh huyết của bốn vị cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh, nếu có thể, ta tạm lưu ngươi một mạng, nếu không được, trực tiếp hôi phi yên diệt!" Đông Vương Công nhàn nhạt nhìn U Tuyền Huyết Ma, trên mặt không có chút do dự nào, cũng không nhìn ra thất vọng hay phấn khích.

"Cẩn tuân lệnh của Thiên tôn, ta nhất định sẽ giúp Thiên tôn hoàn thành!" U Tuyền Huyết Ma vội vàng khấu bái, lập tức đáp ứng.

Chuẩn Thánh cường giả thì thế nào, trước mặt tử vong ai cũng bình đẳng.

Không có thực lực phản kháng, chỉ có thể tuân theo ý chỉ của cường giả.

Đông Vương Công lúc này gật đầu, có thể phát hiện ra năng lực thiên phú đặc thù này của U Tuyền Huyết Ma, quả thực là một niềm vui bất ngờ.

“Thân tự đi chém giết những tà ma quấy phá kia, sau đó đem nơi đây khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, rồi theo ta đến Hồng Hoang thế giới.

Nơi đó có đủ huyết dịch cho ngươi sử dụng!” Đông Vương Công cười một tiếng, nhìn về phía U Tuyền Huyết Ma.

Từ đây U Tuyền Huyết Ma bước lên một con đường luyện huyết, không biết một lần luyện này, là vô tận năm tháng khổ sai!

Đông Vương Công cũng từ tay U Tuyền Huyết Ma, nhận được lợi ích to lớn, khiến hắn trỗi dậy, lại nhanh thêm một bước.

U Tuyền Huyết Ma không chút do dự đem toàn bộ thuộc hạ chém giết, đồng thời thu thập huyết dịch của chúng, chuẩn bị cho việc luyện tinh huyết cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công mang theo Kim Sí Đại Bàng trở về Hồng Hoang thế giới, U Tuyền Huyết Ma kia sau khi chứng kiến cảnh tượng thịnh vượng của Hồng Hoang thế giới, triệt để kinh ngạc.

“So với Hồng Hoang thế giới, Thục Sơn thế giới giống như một cái thôn nhỏ rách nát!” U Tuyền Huyết Ma cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, cái cảm giác linh khí chủ động chui vào trong cơ thể, quả thực là điều mà mỗi tu sĩ đều mơ ước!

Lượng lớn thiên địa linh khí xung quanh, những tu sĩ cao cấp bay lượn khắp nơi, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cường giả, ở đây cũng không hiếm thấy.

Điều này khiến cho sự kiêu ngạo ban đầu của U Tuyền Huyết Ma tan thành mây khói, ở Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, hắn là Chuẩn Thánh cường giả duy nhất, đến nơi đây, phát hiện mình thật sự chẳng là gì.

U Tuyền Huyết Ma đối với Đông Vương Công không còn dám có

một tia phản kháng nào, phải biết danh xưng Thiên tôn này là người chấp chưởng Tam Giới.

Những tu sĩ cao cấp có thể thấy khắp nơi này, đều do Đông Vương Công chưởng khống, vậy thực lực của y rốt cuộc đã đến cảnh giới nào?

U Tuyền Huyết Ma không biết, cũng không dám suy đoán lung tung.

Đông Vương Công trực tiếp đưa U Tuyền Huyết Ma đến một nơi bế quan, tiện tay khắc họa trận pháp xung quanh, vô cùng huyết dịch từ bốn phương tám hướng hội tụ, trực tiếp tập trung tại đây.

Sau đó Đông Vương Công lại dùng Giới Tử Tu Di chi trận, tạo ra một khu vực rộng lớn ở đây, cung cấp cho U Tuyền Huyết Ma tu hành và cư trú.

"Một vạn năm, bốn vị Chuẩn Thánh cường giả tinh huyết, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng!" Đông Vương Công để lại U Tuyền Huyết Ma, thậm chí ngay cả người trông coi cũng không cần, một bộ dáng mặc kệ tự do.

Đến lúc này, U Tuyền Huyết Ma căn bản không còn tâm tư chạy trốn, sau khi chứng kiến thực lực của Đông Vương Công, hắn cảm thấy căn bản không có cơ hội chạy trốn, cũng căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Đông Vương Công!

Hiện tại trong lòng U Tuyền Huyết Ma chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Đông Vương Công giao, lấy lòng Đông Vương Công, y cũng sẽ cho mình một vài cơ hội sống sót.

"Một vạn năm bốn vị Chuẩn Thánh cường giả tinh huyết, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, ta có thể có thêm thời gian tu hành!" U Tuyền Huyết Ma lúc này không những không oán trách Đông

Vương Công hà khắc, ngược lại còn một vẻ mặt hưng phấn, nghĩ đến việc nhanh chóng đề thăng thực lực.

Đúng như U Tuyền Huyết Ma suy đoán, ở Hồng Hoang quả thực có nhiều cơ hội hơn so với ở Thục Sơn thế giới, chỉ cần có thể nắm bắt cơ hội, là có thể tiếp tục đề thăng.

Hiện tại Đông Vương Công xem ra đã giam lỏng U Tuyền Huyết Ma, kỳ thực cũng cho hắn một môi trường sinh tồn ổn định.

Trước đó đã thấy quá nhiều cường giả, khiến U Tuyền Huyết Ma biết được sự cường đại của Hồng Hoang, hiện tại triệt để quyết định vì Đông Vương Công hiệu lao.

Lúc này Đông Vương Công sau khi bình định Thục Sơn thế giới, đối với U Tuyền Huyết Ma khá kỳ vọng.

"Nếu năng lực của U Tuyền Huyết Ma có thể thực hiện được, vậy hắn chính là một cỗ máy chế tạo tinh huyết không ngừng, thực lực của ta cũng sẽ không ngừng đề thăng!" Đông Vương Công tính toán, hiện tại hắn có một tỷ hai trăm chín mươi sáu triệu tế bào thần tàng, những thứ này cần vô cùng cường giả tinh huyết.

Có U Tuyền Huyết Ma giúp đỡ, ngược lại giúp Đông Vương Công tiết kiệm không ít công sức.

Đông Vương Công lại một lần nữa chìm vào bế quan, muốn lại một lần nữa ngộ đạo.

Con đường tu hành chưa bao giờ có thời gian để lơi lỏng, phải không ngừng leo lên những đỉnh cao mới.

Nếu không một khi tâm cầu đạo sinh ra ý lười biếng, sẽ khiến tu hành đình trệ không tiến.

Chớp mắt đã vạn năm trôi qua, khí vận của Hồng Hoang thế giới ngày càng thịnh vượng, khí vận gia trì mà Đông Vương Công nhận

được cũng trở nên càng thêm khổng lồ.

Trong thời gian vạn năm, Đông Vương Công lại lĩnh ngộ thêm mấy loại pháp tắc chi lực, mục tiêu hàng đầu hiện tại của y là tham ngộ ba ngàn pháp tắc.

Chỉ có lĩnh ngộ toàn bộ ba ngàn pháp tắc, mới có thể giúp Đông Vương Công đặt một nền tảng vững chắc.

Khi Đông Vương Công lại một lần nữa xuất quan, U Tuyền Huyết Ma đã đợi trong đại điện.

Đông Vương Công thần thức quét qua, trong nháy mắt đã hiểu, trong thời gian một vạn năm, U Tuyền Huyết Ma đã hoàn thành đúng hạn nhiệm vụ mà Đông Vương Công giao phó.

"Đế quân, thuộc hạ không phụ sự mong đợi, đã luyện chế được tinh huyết của bốn vị Chuẩn Thánh cường giả!" U Tuyền Huyết Ma thấy Đông Vương Công xuất hiện, lập tức tiến lên mời công, đem bốn cái bình ngọc giao cho Đông Vương Công.

Đông Vương Công nhận lấy bình ngọc, kiểm tra từng cái một, trong bình ngọc, quả nhiên đều là huyết dịch của cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh.

Những huyết dịch này không phải đến từ một Chuẩn Thánh nào, mà là do huyết dịch của vô số tu sĩ sơ cấp cô đọng thành.

Huyết dịch của tu sĩ sơ cấp mà Đông Vương Công thu thập, cũng là từ các nơi của Hồng Hoang dẫn độ đến, đó là những vũng máu vô chủ do tranh đấu khắp nơi trong Hồng Hoang vô số năm tháng qua, được Đông Vương Công thu thập lại.

"Làm tốt lắm, món tiên thiên linh bảo này ban cho ngươi, có lẽ có thể giúp ngươi luyện hóa huyết dịch tiết kiệm một chút sức lực, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn một chút!" Đông Vương Công xem xét tinh

huyết, vô cùng hài lòng, tiện tay thưởng cho U Tuyền Huyết Ma một món tiên thiên linh bảo là Luyện Huyết Đan Lô.

"Thượng phẩm tiên thiên linh bảo!" U Tuyền Huyết Ma kinh ngạc, trong mắt đầy vẻ kích động, ở Hồng Hoang thế giới vạn năm, hắn cũng biết một vài thứ.

Trước kia ở Thục Sơn thế giới, U Tuyền Huyết Ma ngay cả một món tiên thiên linh bảo cũng không có, dù sao hắn sinh ra quá muộn, nhiều tiên thiên linh bảo sớm đã bị vơ vét sạch, đâu đến lượt U Tuyền Huyết Ma.

Hiện tại thấy Đông Vương Công ra tay là một món tiên thiên linh bảo, còn là thượng phẩm, khiến U Tuyền Huyết Ma vô cùng kích động.

Chương 320

"Đa tạ Đế quân ban thưởng, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết sức mình, vì Đế quân luyện chế thêm nhiều tinh huyết hơn!" U Tuyền Huyết Ma bày tỏ lòng trung thành, đối với phần thưởng của Đông Vương Công, hiển nhiên khiến hắn bất ngờ và thụ sủng nhược kinh.

Đông Vương Công tuỳ ý phất tay, chỉ là một món thượng phẩm linh bảo, đối với Đông Vương Công quả thực không đáng nhắc đến.

"Chỉ cần sau này ngươi biểu hiện tốt, dốc sức luyện hoá tinh huyết, những phần thưởng này, chỉ sẽ ngày càng nhiều, ngày càng tốt!" Đông Vương Công dặn dò một phen, mới để U Tuyền Huyết Ma lui xuống tiếp tục luyện chế tinh huyết, còn Đông Vương Công thì cầm bốn cái bình ngọc lại một lần nữa trở về nơi tu hành.

Tinh huyết do U Tuyền Huyết Ma luyện chế quả thực là tinh huyết của cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng có thể sử dụng được hay không, hoặc sau khi sử dụng có thể khai tịch thần tàng hay không, những điều này đều cần Đông Vương Công thử nghiệm một phen mới biết được.

Hiện tại Đông Vương Công trở về Dưỡng Tâm Điện bế quan, trực tiếp lấy Càn Khôn Đỉnh ra, tiện tay đổ một bình ngọc vào trong đó, bắt đầu lần tế luyện đầu tiên.

Tinh huyết mà U Tuyền Huyết Ma thu thập không có gì đặc biệt, nhanh chóng bị Đông Vương Công luyện hoá, sau đó mở ra một tế bào thần tàng mới.

Cảm nhận được năng lượng truyền ra từ trong tế bào thần tàng, Đông Vương Công trong lòng vô cùng vui mừng.

"Thần thông của U Tuyền Huyết Ma quả nhiên hữu dụng, sau này ta đã có một con đường cung cấp máu liên tục không ngừng!" Sau khi

Đông Vương Công xác định huyết dịch do U Tuyền Huyết Ma cung cấp có thể sử dụng, trong lòng cũng rất hài lòng.

Bốn bình tinh huyết toàn bộ được luyện hóa, tế bào thần tàng của Đông Vương Công lại mở thêm được bốn cái.

Đây tương đương với tinh huyết của bốn vị Chuẩn Thánh cường giả.

Đông Vương Công không để U Tuyền Huyết Ma luyện chế huyết tinh cảnh giới Đại La Kim Tiên, thứ nhất là lo lắng huyết tinh Đại La Kim Tiên luyện chế ra tác dụng không được.

Thứ hai là vì Đông Vương Công cũng là người theo đuổi sự hoàn mỹ, thà tốn thêm một chút thời gian, cũng muốn cố gắng hết sức để thực lực vững chắc hơn.

Dù thời gian tính bằng vạn năm, nhưng Đông Vương Công cũng không có ý định dao động.

Tinh huyết Đại La Kim Tiên một vị cần năm trăm năm, Chuẩn Thánh cường giả một vị cần ba ngàn năm.

Đông Vương Công trong lòng hiểu rõ, tự nhiên sẽ không chỉ dựa vào U Tuyền Huyết Ma, muốn nhanh chóng luyện hóa tế bào thần tàng, cần có nhiều nguồn tinh huyết hơn.

Sau khi dùng hết bốn bình tinh huyết, Đông Vương Công trực tiếp rời khỏi nơi bế quan, hiện tại tâm tình không tồi, muốn ra ngoài đi dạo.

Tu hành bế quan quanh năm, khiến Đông Vương Công cũng không rõ ngoại giới hiện tại phát triển ra sao.

Mấy năm nay, trong Địa Tiên Giới đã xảy ra biến hóa to lớn, nhưng tu sĩ tiến vào hàng ngũ tu hành từ Địa Tiên Giới lại ngày càng ít.

Không phải vì vấn đề linh khí, hiện tại nhân loại đối mặt với quá nhiều cám dỗ, hiếm có nhân tộc nào có thể thật sự ngồi xuống, tu hành những điển tịch thần bí khô khan đó.

Đương nhiên, những tiên nhân cao cao tại thượng kia cũng sẽ không chủ động đi giúp đỡ tu hành, chỉ có những đứa trẻ may mắn có tư chất cực cao, mới được tu sĩ coi trọng, đem đi khỏi xã hội nhân loại, giúp bước vào tiên đồ.

Đông Vương Công nhìn khắp non sông đại địa, đối với nhân tộc hiện tại quả thực có chút thất vọng.

Chỉ có tu sĩ cao cấp ra đời, mới có thể mang lại khí vận to lớn cho Đông Vương Công.

Nếu chỉ tăng về số lượng, lợi ích mà Đông Vương Công nhận được thực sự rất hữu hạn.

"Địa Tiên Giới không thể cung cấp lực lượng khí vận tốt nữa, vậy chỉ có thể tìm từ các thế giới khác!" Đông Vương Công cũng không để tâm, ba thế giới đã khai thông hiện tại đều rất tốt, tu sĩ trong đó so với Địa Tiên Giới còn mạnh hơn không ít.

Dù điều kiện của thế giới mới có hơi kém, nhưng tâm cầu đạo của tu sĩ lại càng thêm kiên định hơn.

Huống hồ Đông Vương Công có thể mở ra các thế giới khác, cũng là một phương pháp không tồi.

Đúng lúc Đông Vương Công đang nghiên cứu, trên Thông Thiên Kiến Mộc lại một lần nữa có biến hóa mới, một phương thế giới mới đã mở ra!

Đông Vương Công trên mặt lộ ra nụ cười, mấy vạn năm trôi qua, cuối cùng cũng có manh mối về thế giới thứ tư.

Xem ra sau này, Đông Vương Công phải nghiên cứu nhiều hơn,

tìm kiếm thế giới mới mới được.

Đông Vương Công bay lên Thông Thiên Kiến Mộc, lần dị động này của Kiến Mộc, thực ra là ở trong bộ rễ, chứ không phải trên thân cây.

"Rễ cây Kiến Mộc cắm rễ vào các thế giới khác nhau, có thể từ rễ cây truyền đến dị động, hiển nhiên là khe nứt thế giới mới không còn nghi ngờ gì nữa!" Đông Vương Công ở trên Kiến Mộc, dung nhập vào kiến mộc, dùng Mộc Độn chi thuật di chuyển, nhanh chóng thâm nhập vào lòng đất Hồng Hoang, sau đó dựa vào cảm ứng, trực tiếp đến nơi thần bí kia.

Bộ rễ của Kiến Mộc vô cùng phát triển, trong thế giới cắm rễ rất sâu, ngay cả trong địa tâm, cũng có rễ của Kiến Mộc tồn tại.

Nhiệt độ cao trong địa tâm đó, không thể làm gì được Kiến Mộc, nó vẫn có thể từ đó hấp thu chất dinh dưỡng cần thiết.

Thông Thiên Kiến Mộc đã bị Đông Vương Công hoàn toàn luyện hóa, lúc này Kiến Mộc chính là một bộ phận của Đông Vương Công.

Đông Vương Công tìm thấy vị trí của bộ rễ đó, một cái rễ cây to lớn vô cùng, xuyên thấu hư không, trực tiếp xé rách ra từng vết nứt trong hư vô, cắm chặt vào dòng chảy hỗn loạn của không gian, thẳng đến một phương thế giới khác ở cuối con đường.

Đông Vương Công men theo bộ rễ đó di chuyển, chậm rãi tiến về phía trước, dường như đang thể ngộ một phương thế giới.

Rất nhanh, Đông Vương Công đã đến bên ngoài một phương thế giới khác.

Cảm nhận được sự tồn tại của bích luỹ thế giới, cùng với lời triệu hoán của một phương thế giới mới!

"Nơi đây lại có khí vận vô cùng!" Đông Vương Công cảm nhận

khí tức của thế giới mới, mặt đầy ý cười, hiển nhiên rất vui vẻ.

Khí vận, đệ tử, những thứ này đối với Đông Vương Công đều là lợi ích.

Hiện tại khí vận tổng hòa trong Hồng Hoang tuy rất cường đại, nhưng dường như không thể chống đỡ cho Đông Vương Công siêu việt Thiên Đạo, trở thành cường giả cảnh giới Thiên Đạo.

Giống như trước kia Tây Vương Mẫu không thể đột phá Thánh Cảnh, Hồng Hoang thế giới hiện tại, cũng không ủng hộ Đông Vương Công đột phá Thiên Đạo cảnh giới, do đó sinh ra lực áp chế cực lớn đối với y.

Thế giới bên ngoài, căn bản không thể đạt đến độ cao của Hồng Hoang thế giới, do đó càng không thể nào chống đỡ cho Đông Vương Công đột phá.

Giống như Tây Vương Mẫu mượn nhờ lỗ hổng pháp tắc ở thế giới khác để đột phá, đối với Đông Vương Công không khả thi.

Rốt cuộc ngay cả Hồng Hoang thế giới cũng không ủng hộ Đông Vương Công đột phá Thiên Đạo cảnh giới, các thế giới khác làm sao có thể chống đỡ cho sự ra đời của một vị Thiên Đạo cường giả?

Nhưng tất cả những điều này đối với Đông Vương Công đều không phải vấn đề, chỉ cần Đông Vương Công không ngừng tích lũy khí vận cho Hồng Hoang thế giới, khi khí vận của Hồng Hoang thế giới đạt đến một số lượng nhất định, y có thể nhân cơ hội đột phá, một bước tiến vào Thiên Đạo cảnh giới!

"Không biết lại là phương thế giới nào?

Khiến trong lòng ta cũng có chút mong đợi!" Đông Vương Công nhìn bích luỹ thế giới trước mắt, trong lòng cũng tràn đầy hướng tới.

Chương 321

Thế giới mới, không chỉ là khí vận, mà còn là hy vọng và cơ duyên mới.

Bích luỹ thế giới kia cũng không thể ngăn cản Đông Vương Công, sự cường đại của Đông Vương Công sớm đã siêu việt phàm tục, há là một tầng bích luỹ thế giới có thể chống đỡ được?

Đông Vương Công nhẹ nhàng từ trong Kiến Mộc dung nhập vào phương thế giới kia, nhưng hoàn cảnh xung quanh khiến Đông Vương Công ngẩn người.

"Đây là, dưới lòng đất?" Cảm nhận khí tức đất bùn nồng đậm xung quanh, Đông Vương Công ngạc nhiên cười, với cảnh giới của y, đất bùn xung quanh tự nhiên không thể ảnh hưởng, chỉ là cách xuất hiện này, quả thực vô cùng đặc biệt.

Đông Vương Công toàn thân thanh quang trận trận, đất bùn xung quanh tản ra, không dám cản trở bước chân của y, sau khi Đông Vương Công rời đi, những lớp đất bùn đó lại lấp đầy lòng đất, phảng phất như chưa có gì xảy ra.

"Xung quanh sao lại có nhiều thi thể như vậy?

Được chôn dưới lòng đất, chẳng lẽ nơi đây là một khu mộ địa?" Đông Vương Công nhíu mày, chậm rãi từ dưới lòng đất đi ra.

Những cây tuyết phong trắng khổng lồ lay động bốn phương, từng mảng hoa mộc miên bay theo gió.

Diện tích xung quanh rất lớn, tầm mắt nhìn thấy toàn bộ đều là mộ phần.

Đông Vương Công cẩn thận xem xét, dù là mộ địa, y cũng không

sợ hãi, với thực lực đủ để hoành hành chư thiên vạn giới.

Linh khí ở đây thưa thớt như vậy, căn bản không thể có tồn tại nào uy hiếp được Đông Vương Công.

"Mộ của Tây phương chiến đấu thiên sứ Mễ Già Lặc!" "Mộ của Thập Nhị Dực Sí Thiên Sứ Tát Lạp Phất!" "Mộ của Đại ác ma Nãi Hưu Tư!" "Mộ của Ma thần Lâm Vũ!" "Mộ của Kim Cương Vương Thích Không!" Một mảnh lăng mộ của thần và ma, nơi mai táng của các cường giả thế giới Tây phương và Đông phương.

Đông Vương Công quan sát tình hình xung quanh, trong lòng đã có tính toán.

Nơi đây là mộ địa của thần và ma, nơi cuối cùng của các thần linh Tây phương và Đông phương.

Nơi đây, chính là Thần Ma Lăng Viên!

Thế giới Thần Mộ!

Xuyên qua vũ trụ hồng hoang, ngưng luyện thiên địa huyền hoàng, dẫu có thoát khỏi lục đạo luân hồi, cũng khó thoát khỏi thiên địa động đãng. .....

Thần đã chết, ma đã diệt, ta vẫn còn sống!

Đông Vương Công cảm nhận mọi thứ xung quanh, Thần Nam không ở đây, đối phương có lẽ vừa mới rời đi, hoặc đã rời đi mấy chục năm.

Đông Vương Công đi qua từng nơi, những ma thần được chôn cất ở đây có lẽ đều vô cùng cường đại, nhưng trong mắt Đông Vương Công lại không đáng nhắc đến.

Thánh Cảnh cửu trọng thiên, tùy thời đều có thể đột phá Thiên Đạo cảnh giới, cho Đông Vương Công vốn liếng để tự cao.

Đông Vương Công thong thả bước đi, nhìn thấy người giữ mộ già nua lưng còng ở cổng Thần Ma Lăng Viên bị động tĩnh do Đông Vương Công gây ra thu hút.

Nhưng lão không dám mạo muội tiến lên, vì khí độ của Đông Vương Công bất phàm, khiến người giữ mộ không nhìn ra sâu cạn, không dám tùy tiện.

"Người giữ mộ?" Đông Vương Công thản nhiên hỏi.

"Tiền bối, không biết ngài đại giá quang lâm, mong tiền bối thứ tội, vãn bối chính là người giữ mộ lăng viên." Người giữ mộ lão nhân cung kính hành lễ, tuy nhìn tuổi tác lớn hơn, nhưng lại xưng vãn bối với Đông Vương Công.

"Không cần khách khí, ta cũng vừa mới đến, phương thế giới này hiện đã suy bại, ta đến từ một phương thế giới khác, nơi đó cường giả vô số, vượt xa phương thế giới này, ngươi có bằng lòng theo ta đi không?" Đông Vương Công dường như rất coi trọng người giữ mộ lão nhân, trực tiếp lên tiếng mời đối phương.

Người giữ mộ lão nhân vẻ mặt ngưng trọng, lão ở đây, cũng có sứ mệnh của mình, nhưng với thân phận và khí độ của Đông Vương Công, không thể nào nói dối lừa gạt, khiến người giữ mộ lão nhân vô cùng rối rắm.

Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời phong vân cuồn cuộn, toàn bộ Thần Ma Lăng Viên cũng một trận chấn động bất an.

Các loại dị tượng lần lượt xuất hiện, những dị tượng chỉ xuất hiện vào ban đêm, lúc này lại đột nhiên xuất hiện!

Thần linh gầm thét, ma vương gào khóc, tiếng hô giết, tiếng chửi mắng, các loại âm thanh không dứt bên tai.

"Im lặng!" Đông Vương Công có chút không kiên nhẫn, khẽ quát

một tiếng, lập tức cả lăng viên đều yên tĩnh trở lại.

Thậm chí có sự run rẩy truyền đến từ trong linh hồn, những ấn ký tinh thần của cường giả không thể xua tan, vào khoảnh khắc này lại có cảm giác muốn thần phục trước cường giả.

Một lời của Đông Vương Công, ngay cả những ấn ký hư vô phiêu miểu kia cũng sinh ra lòng kính sợ.

Người giữ mộ lão nhân kinh hãi không thôi, thủy chung không nhìn thấu được sâu cạn của Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công ngẩng đầu, vừa rồi còn nắng gắt chói chang, trong khoảnh khắc đã mây đen giăng kín, bốn bề gió lạnh vi vu, một cảnh tượng trời đất u ám.

"Thiên đạo, không ra gặp ta, lẽ nào muốn bị chém giết sao?" Đông Vương Công không hề khách khí, trực tiếp lên tiếng uy hiếp đối phương.

Trong thế giới Thần Mộ, ý thức Thiên đạo tương đối mạnh mẽ, thậm chí còn trực tiếp phân liệt ra Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên, v.v.

Nhưng những thứ đó đều là phân thần của Thiên đạo, lúc này cũng đã bị Độc Cô Bại Thiên chém giết, chỉ còn lại bản thân Thiên đạo vẫn tồn tại.

Lúc này Đông Vương Công một tiếng hô hoán, ý chí Thiên đạo kia không thể không hiện thân tương kiến.

Thiên đạo ở đây dù có chút thủ đoạn, nhưng thực lực cũng căn bản không đáng xem, trong tay Đông Vương Công, căn bản không thể gây ra chút sóng gió nào.

"Tiên tôn, ti chức bái kiến Tiên tôn!" Thiên đạo quỳ lạy trên đất, ở phương thế giới này nó là vô địch, nhưng trước mặt Đông Vương

Công lại không đáng nhắc đến.

Thấy đối phương biết điều như vậy, Đông Vương Công cũng không tiện phát tác, nhàn nhạt gật đầu.

"Nếu đã biết ta đến, đừng giở những trò vô bổ đó nữa, ta đã mở thông đạo giữa Hồng Hoang thế giới và nơi đây, nếu có hứng thú, có thể đến Hồng Hoang thế giới xem trước!" Đông Vương Công không giấu giếm, đem toàn bộ tình hình nói cho Thiên đạo, để nó tự quyết định.

"Đa tạ Tiên tôn!" Thiên đạo tâm thần kích động, nó vẫn luôn tìm kiếm phương pháp để trở nên cường đại, do đó tu sĩ ở phương thế giới này đều phải nghịch thiên hành sự, muốn chinh thảo Thiên đạo.

Độc Cô Bại Thiên, Thần Chiến, Thần Nam kia, đều mang trên mình sứ mệnh đó.

Thiên đạo muốn không ngừng lớn mạnh, lại phải phòng bị tu sĩ, do đó không ngừng xuất hiện những kiếp nạn diệt thế, tu sĩ thì phải phản kháng, muốn triệt để đập nát Thiên đạo, thoát khỏi vận mệnh này.

Hiện tại Đông Vương Công đã chỉ cho Thiên đạo một con đường sáng, do đó dù thế nào, Thiên đạo cũng phải đi xem cho rõ.

Chương 322

Về phần Độc Cô Bại Thiên, Đông Vương Công cũng khá coi trọng, dám cùng Thiên đạo kháng tranh, không tiếc sáng tạo ra công pháp như luân hồi chuyển thế, điểm này, ít nhất có thể chứng minh tâm chí của hắn kiên định.

Người giữ mộ lão nhân thấy ngay cả Thiên đạo cũng quỳ lạy Đông Vương Công không ngớt, trong lòng sớm đã sóng cả cuồn cuộn.

Lai lịch của người giữ mộ lão nhân rất thần bí, người khác không biết, nhưng trong lòng lão lại rõ.

Thực lực của Thiên đạo mạnh đến đâu, người giữ mộ lão nhân biết rõ, nhưng ngay cả Thiên đạo cũng đối với Đông Vương Công cung kính như vậy, vậy những lời mà Đông Vương Công nói, hẳn là đều có thể tin tưởng.

Lúc này Đông Vương Công nhìn người giữ mộ lão nhân, lai lịch của người giữ mộ lão nhân bất phàm, là do khí linh của Diệt Thế Ma Bàn tu hành thành.

Thân phận thần bí này, quả thực là một biến số.

Chỉ là Diệt Thế Ma Bàn không phải là Hỗn Độn Ma Bàn trong Hồng Hoang thế giới, Hỗn Độn Ma Bàn kia được xưng là Hỗn Độn Chí Bảo, tiếc là Đông Vương Công cũng chưa từng thấy, tất cả đều chỉ là truyền thuyết.

Người giữ mộ lão nhân lúc này cung kính bái lạy Đông Vương Công một cái, "Tiên tôn, tiểu lão nhi có mắt không tròng, nguyện ý đi theo Tiên tôn!" Người giữ mộ lão nhân không ngốc, thực lực của Đông Vương Công cường hãn vô cùng, Đông Vương Công đã nói rõ mình đến từ dị giới, hiện tại ngay cả Thiên đạo cũng không còn quản

lý chuyện của phương thế giới này, việc đám người kia nghịch thiên cũng không còn ý nghĩa.

Hiện tại sứ mệnh đã không còn, người giữ mộ lão nhân cũng không cần thiết phải tiếp tục kế hoạch diệt thiên.

Đông Vương Công cười một tiếng, những kẻ này và Thiên đạo không có thù oán gì, chẳng qua là mọi người đều bất tử, đều muốn trở nên cường đại, do đó hình thành quan hệ cạnh tranh lẫn nhau.

Đông Vương Công hiện tại thu phục người giữ mộ lão nhân, là để lão đi thuyết phục Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên, sau đó cùng nhau trở về Hồng Hoang thế giới tu hành.

Thần Chiến có thể nói là Độc Cô Bại Thiên, chỉ là hai người tuy hai mà một, tuy một mà hai, do không ngừng luân hồi chuyển thế, tự ngã linh hồn tiến hóa, do đó lại giống như một nhân cách độc lập.

Đông Vương Công mang theo người giữ mộ lão nhân, trực tiếp tìm đến Thần Chiến.

Với cảnh giới hiện tại của Đông Vương Công, ở phương thế giới này tìm một người là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sau khi gặp Thần Chiến, Đông Vương Công cũng không chần chừ, trực tiếp để người giữ mộ lão nhân nói cho đối phương biết lai lịch và mục đích của mình.

"Thiên đạo đã đến Hồng Hoang thế giới?

Nếu thật như Thiên tôn nói, vậy Hồng Hoang thế giới quả thực là nơi ta hướng tới, ta tự nhiên vô cùng bằng lòng đi đến!" Thần Chiến và người giữ mộ lão nhân vốn là bạn bè, vui vẻ đáp ứng, muốn theo Đông Vương Công đi đến Hồng Hoang thế giới.

Mâu thuẫn lớn nhất trong thế giới Thần Mộ là giữa Thiên Đạo và tu sĩ.

Hiện tại Thiên Đạo đã đi tới thế giới Hồng Hoang, các tu sĩ còn lại tự nhiên sẽ không còn chấp niệm diệt thiên nữa.

Tu hành cũng không phải chỉ vì cường đại, hiện tại không còn ai đi ngăn trở đạo lộ của bọn hắn, thế giới Hồng Hoang so với thế giới Thần Mộ phải tốt hơn gấp vô số lần.

Từ trong lời miêu tả của Đông Vương Công, Thần Chiến đều tâm trì thần vãng, muốn đi thế giới Hồng Hoang nhìn một chút.

Nếu quả thật giống như Đông Vương Công nói, bọn hắn đều nguyện ý tại thế giới Hồng Hoang tu hành.

Thần Chiến cuối cùng tìm được Độc Cô Bại Thiên, kẻ độc sáng tạo ra Cửu Chuyển Thần Thông, một nhân vật ngoan cường.

Sau khi nghe Đông Vương Công nói hết thảy, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng.

Chuyển thế chín lần, là vì phá diệt Thiên Đạo.

Nhưng hiện tại mâu thuẫn giữa Thiên Đạo và tu sĩ đã không còn, lại diệt thiên thì hào vô ý nghĩa.

Điều này làm cho Độc Cô Bại Thiên có loại cảm giác như một quyền đánh vào không khí, thập phần khó chịu. "Hành nghịch thiên chi cử, chẳng qua là muốn tăng cao tu vi.

Hiện tại thế giới Hồng Hoang càng thêm thích hợp, lại có gì phải do dự!" Đông Vương Công đạm nhiên mở miệng, mỗi tiếng mỗi lời đều có đại đạo chi âm di mạn.

Độc Cô Bại Thiên nghe Đông Vương Công nói một câu, mao tắc đốn khai: "Thiên Tôn, Độc Cô Bại Thiên đảo sai rồi.

Thiên Tôn một câu nói, để cho ta được ích lợi không nhỏ, ta nguyện ý đi theo Thiên Tôn cùng đi Hồng Hoang tu hành!" Độc Cô Bại

Thiên ôm quyền hành lễ, lúc này tâm kết biến mất, tự nhiên sẽ không còn lo lắng.

Rất nhanh, Thần Nam cũng tới, Tử Kim Thần Long, Long Bảo Bảo, ba cái liên thủ.

Đông Vương Công dùng đại pháp lực đem Nhân Vương chuyển thế Vũ Hinh trực tiếp câu tới, Thiên Kiếp Vô Tình Tiên Tử kia vốn lộ vẻ kinh hoảng.

Nàng đang ở trong Tuyệt Tình Thần Điện tu hành, lại bị Đông Vương Công dùng đại pháp lực trực tiếp câu cấm, thậm chí ngay cả dư địa phản kháng đều không có, làm cho Vô Tình Tiên Tử kinh hãi muốn chết.

Tuy nhiên khi nhìn thấy Thần Nam một khắc kia, trong đôi mắt nàng rõ ràng lóe lên một tia sáng ngời.

Thần Nam cũng nháy mắt ngây ngẩn cả người, từ trước tới giờ không nghĩ tới sẽ dùng phương thức này cùng nàng lần nữa gặp mặt.

Đông Vương Công không có công phu đi xem bọn hắn nhận nhau, trực tiếp lần nữa động thủ, Cương Thi Vũ Hinh, Thần Hi, cũng đều bị câu cấm tới.

Lúc này Đông Vương Công cũng không giải thích nhiều, mang theo mấy người trực tiếp xuyên qua hư không mà đi, trở về thế giới Hồng Hoang.

Với thực lực của Đông Vương Công, vượt qua hai giới cũng bất quá là chuyện nhấc tay.

Xuất hiện tại Hồng Hoang Thiên Đình, Độc Cô Bại Thiên lập tức chấn kinh, linh khí nơi này nồng đậm, có thể xưng là thần cảnh! "So với bất kỳ địa phương nào trong thế giới của ta đều phải cường đại hơn a!" Thần Chiến cả đời theo đuổi siêu thoát, đối với võ đạo có sự

si mê đặc biệt, hiện tại cảm thụ pháp tắc chi lực vô chỗ không ở trong Hồng Hoang, phanh nhiên tâm động, phảng phất như lần thứ hai nở rộ quang minh.

Lúc này Thần Nam cũng từ trong cuộc gặp gỡ với Vũ Hinh bị hấp dẫn, không có nhận nhau, nhưng chỉ cần biết đối phương an hảo, Thần Nam đã tâm mãn ý túc rồi.

Hiện tại Thần Nam không có cùng Chiêm Đài Tiên Tử lục cụ phân thân kết hợp, bởi vậy trong lòng vẫn chỉ có địa vị của Vũ Hinh. "Nơi này linh khí nồng nàn.

Thân là Tam Giới Chí Tôn, ta lại có khả năng khi phiến các ngươi sao!" Đông Vương Công thản nhiên cười, không đáng dùng lời nói dối để lừa gạt. "Thiên Tôn, chúng ta kiến thức thiển bạc, trước đó trách oan Thiên Tôn, thỉnh Thiên Tôn chuộc tội!" Thần Chiến biết nói chuyện, Đông Vương Công cũng không có ý tứ quái tội. "Hảo sinh tu hành là được.

Thế giới Hồng Hoang, trong tam giới đều là nơi ta chưởng khống.

Chương 323

Các ngươi tại Hồng Hoang tu hành, cũng có thể vì Hồng Hoang mang đến khí vận, coi như là chuyện song phương cùng có lợi." Đông Vương Công trực tiếp nói rõ hết thảy, nếu như không có chỗ tốt, hắn cũng sẽ không ba ba chạy đi thế giới Thần Mộ thu người.

Những tên này đều là tồn tại dám mưu sát ông trời, cho dù thực lực không mạnh nhất, nhưng tâm tư lại kín đáo vô cùng, bởi vậy Đông Vương Công cũng không để bọn hắn hiểu lầm.

Trong tay nắm giữ những cường giả này, có thể từ trong thế giới Thần Mộ mang đến tu sĩ khác.

Thế giới Thần Mộ kia cũng phi thường lớn, trong đó tu sĩ vô số, cường giả càng là không thiếu.

Vô luận danh môn chính phái hay tà ma ngoại đạo, chỉ cần tiến vào thế giới Hồng Hoang, là có thể vì thế giới Hồng Hoang cung cấp một phần khí vận, đây là điều Đông Vương Công vui lòng nhìn thấy nhất.

Đông Vương Công để thuộc hạ sắp xếp cho Độc Cô Bại Thiên an bài chỗ ở, toàn bộ trong Thiên Đình lại lần nữa náo nhiệt.

Biết được Đông Vương Công lần nữa phát hiện thế giới mới, Tây Vương Mẫu là người đầu tiên đi tới bên cạnh Đông Vương Công. "Bệ hạ, lại khai mở thế giới mới?" Tây Vương Mẫu vẻ mặt hưng phấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thần sắc vui vẻ.

Đông Vương Công nhìn nàng có chút tâm động, lạp lạp tay Tây Vương Mẫu nói: "Thiên Hậu sao lại biết nhanh như vậy?

Thế giới kia không tệ, non xanh nước biếc, là một cái địa phương tốt." Tây Vương Mẫu mím môi cười: "Bệ hạ có chỗ không biết, tu vi

của ta lập tức muốn đột phá, bởi vậy ta muốn đi thế giới mới nhìn một chút, nếu như có thể nhân cơ hội đột phá, vậy thì tốt quá!" Đông Vương Công lúc này trong lòng kinh ngạc, vội vàng đánh giá Tây Vương Mẫu.

Không ngờ Tây Vương Mẫu thành Thánh không lâu, tu vi lại muốn đột phá. "Ha ha, Thiên Hậu thật lợi hại.

Thiên đình Lục Thánh kia thành Thánh vị không biết bao nhiêu năm, lại vẫn luôn trì trệ không cách nào đột phá, hiện tại ngược lại Thiên Hậu có cơ duyên, đi trước một bước!" Đông Vương Công không tiếc lời khen ngợi, hắn cùng Tây Vương Mẫu nhất thể đồng tâm, Tây Vương Mẫu tu vi gia tăng, đối với Đông Vương Công cũng là chuyện tốt.

Chỉ có Tây Vương Mẫu không ngừng tăng lên, mới có thể mang đến cho Đông Vương Công càng nhiều lợi ích.

Phu thê vốn là một thể, Tây Vương Mẫu thực lực tăng lên về sau, khí vận cũng tất nhiên sẽ càng thêm ngưng luyện. "Thiên Đạo của thế giới phương kia đã tới thế giới Hồng Hoang, không biết hiện tại thế nào rồi.

Thiên Hậu nếu như muốn đi, mang theo đệ tử đi cùng, cũng dễ chiếu ứng một phen." Đông Vương Công gật đầu đáp ứng, Tây Vương Mẫu muốn đi thế giới mới đột phá, đây chính là chuyện tốt.

Tây Vương Mẫu hiện tại nhất tâm tu hành, muốn sớm ngày đột phá Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên cảnh giới.

Lúc này trong Thiên Đình, Cửu Anh cũng từng cái chạy tới.

Bọn hắn đương nhiên nhận được tin tức thế giới mới mở ra, muốn cùng đi thế giới mới nhìn một chút.

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy một nhóm lớn cường giả dũng mãnh

tới, vốn tưởng rằng bằng vào thực lực của mình có thể tại trong Thiên Đình chiếm cứ một chỗ cắm dùi, hiện tại Độc Cô Bại Thiên không khỏi tự chủ lui về phía sau đứng một chút.

Thần Chiến cũng vẻ mặt chấn kinh, bất quá rất nhanh liền đầy mặt hưng phấn cùng chiến ý.

Đối với loại người đấu chí ngang dương này, gặp phải đối thủ càng mạnh, sẽ bộc phát ra sức chiến đấu càng cường đại.

Đông Vương Công giao đại mọi người một trận, trực tiếp để bọn hắn tiến về thế giới Thần Mộ. "Các ngươi cũng lui xuống riêng phần mình tu hành đi!" Đông Vương Công đuổi Thần Chiến đi, chính mình tắc trở về nơi tu hành.

Ngay tại lúc Đông Vương Công đuổi Thần Chiến cùng Độc Cô Bại Thiên xuống tu hành, Thiên Đạo của thế giới Thần Mộ lại xuất hiện tại trong Thiên Đình.

Hai phe nhân mã tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện gặp mặt, nhất thời song phương đều sửng sốt.

Thần Mộ Thiên Đạo có thể nói là đã cùng Độc Cô Bại Thiên tranh đấu vô số năm, hiện tại bỗng nhiên băng thích tiền hiềm, lẫn nhau buông xuống cừu oán, xác thực có chút cảm giác không quá thích ứng.

Trước đó Đông Vương Công để Thiên Đạo đi gặp Hồng Quân Đạo Tổ, lúc này cùng Hồng Quân Đạo Tổ giao đàm xong, Thiên Đạo đã biết con đường tương lai nên đi như thế nào, bởi vậy không còn tâm tư tranh đấu với Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên nhìn thấy Thiên Đạo về sau, trong lòng hắn thập phần phức tạp.

Có thể nói vì chiến thắng Thiên Đạo, hắn bỏ ra quá nhiều, thậm chí ngay cả chính mình đều cửu chuyển thành thần, có được nghịch

thiên chi lực.

Thiên Đạo là địch nhân, đồng dạng cũng là động lực tiến bộ của hắn.

Hiện tại lần nữa gặp nhau, song phương nhìn nhau không nói gì.

Đông Vương Công phất tay để bọn hắn rời đi, đơn độc lưu lại Thiên Đạo. "Như thế nào?

Cùng Hồng Quân Đạo Tổ nói chuyện một chút, khả đối với sau này có mục tiêu minh xác?" Đông Vương Công thấy Độc Cô Bại Thiên cùng Thần Chiến rời đi về sau, mới dò hỏi Thiên Đạo.

Thần Mộ Thiên Đạo thấy Đông Vương Công hỏi thăm, lập tức cung kính hướng Đông Vương Công hành lễ.

Dù sao có thể tới thế giới Hồng Hoang, Đông Vương Công chính là người dẫn đường, lại thêm thực lực Đông Vương Công thâm bất khả trắc, cho dù là Thần Mộ Thiên Đạo, cũng muốn đối với Đông Vương Công khách khách khí khí.

Đông Vương Công tự nhiên hân nhiên tiếp nhận.

Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo thập phần đặc thù, cũng không phải giống như Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đạo, vô vi nhi trị, chỉ vì thế giới Hồng Hoang phát triển.

Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo có ý thức mãnh liệt, có thể coi là một tu sĩ.

Những năm này Thần Mộ Thiên Đạo cũng chính là vì cường đại cùng sinh tồn, mới một mực chế tạo một ít kiếp nạn, chủ động diệt sát tu sĩ cường đại của Thần Mộ Thế Giới, cuối cùng dẫn phát chúng nhân đi lên con đường chiến thiên.

Tại Đông Vương Công xem ra, Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo,

chính là một tu sĩ hoàn toàn.

Giống như Thủ Mộ Lão Nhân kia, là khí linh trong Linh Bảo đắc đạo, Thiên Đạo có thể coi là từ trong thiên địa ý chí của Thần Mộ Thế Giới đắc đạo. "Đa tạ Bệ hạ chỉ dẫn, nếu không phải có Bệ hạ dắt mối chỉ đường, ta còn khốn đốn tại một góc, không biết nên đi phát triển tráng đại như thế nào.

Hiện tại thấy được sự liêu khoát cùng hùng vĩ của thế giới Hồng Hoang, trong lòng ta đã hạ kế hoạch!" Thần Mộ Thiên Đạo hiển nhiên thập phần hiểu được nhân tình thế cố, ngôn ngữ đắc thể cung kính, làm cho Đông Vương Công hài lòng. "Ngươi tu thành linh trí, cũng là tạo hóa của ngươi.

Về sau chưởng khống một phương thế giới, tiềm lực của ngươi rất lớn!" Đông Vương Công không tiếc tán thưởng.

Chương 324

Thiên Đạo có thể tu thành linh thức giống như sinh linh, xác thực tương đối hiếm thấy, cho dù là thế giới Hồng Hoang, cũng sẽ không có chủ động ý chí.

Từ một điểm này nhìn lại, Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đạo so với Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo còn có nhiều chỗ không bằng.

Đông Vương Công cùng Thần Mộ Thiên Đạo giao lưu một hồi, báo cho đối phương không nên lại đi áp bức đồ sát tu sĩ, để tu sĩ tự do phát triển là được.

Thần Mộ Thiên Đạo đương nhiên không dám cự tuyệt, hân nhiên thừa nặc, sau đó vội vàng trở về trong thế giới Thần Mộ.

Đối phương hiển nhiên đại hoạch được mùa, muốn trở về thăng cấp, bởi vậy Đông Vương Công cũng không có giao lưu nhiều.

Sau khi Thần Mộ Thiên Đạo rời đi, trong Thiên Đình, trụ sở của Thần Nam lại náo nhiệt.

Tử Kim Thần Long cùng Long Bảo Bảo quấn lấy Thần Nam không buông, để hắn kể một chút chuyện tình cùng Vũ Hinh.

Lúc này Thiên Giới Vô Tình Tiên Tử, Cương Thi Vũ Hinh, Tiểu Thần Hi, ba người cũng tụ tập tại trong viện tử của Thần Nam.

Từ lúc nhìn thấy Thần Nam một khắc kia, Vô Tình Tiên Tử băng phong tuyệt tình chi cảnh phá diệt, sinh ra cảm giác nội tâm rung động, bởi vậy nàng cũng muốn biết, mình cùng người nam tử phổ thông này, tột cùng có gút mắc gì không muốn người biết.

Vốn dĩ tại thời gian tuyến của thế giới Thần Mộ, Thần Nam tại lúc gặp Vũ Hinh, đã cùng Chiêm Đài Tiên Tử có da thịt thân mật, có

hài tử.

Bởi vậy cho dù cuối cùng Vũ Hinh khôi phục tất cả ký ức, cũng chỉ có thể trở thành người tương vong.

Bất quá hiện tại, bọn hắn đều đến thế giới Hồng Hoang.

Thần Nam cùng Chiêm Đài Tuyền sáu đại phân thân tuy rằng có chút gút mắc, nhưng lẫn nhau cũng không có xâm nhập giao lưu.

Thần Nam nội tâm, vẫn như cũ thuộc về Vũ Hinh tiên tử.

Lúc này Thần Nam êm tai nói tới, đem chuyện tình một vạn năm trước lần nữa giảng thuật một lần.

Vũ Hinh tiên tử nghe đến rơi lệ.

Ngay cả Tử Kim Thần Long từ trước đến nay hay hô to gọi nhỏ, lúc này cũng một mặt ngưng trọng chi sắc. "Chiêm Đài Tuyền thật xấu xa!" Long Bảo Bảo nãi thanh nãi khí nói xong, một cái miệng nhỏ cong lên lão cao, hận không thể cắn Chiêm Đài Tuyền hai cái. "Tốt nhất đừng để cho ta gặp phải, đụng trên tay ta, nhất định tìm một trăm tráng hán hầu hạ nàng!" Tử Kim Thần Long tà tà cười, biểu tình trong mắt làm cho Thần Nam một trận im lặng. "Vì cái gì muốn tìm một trăm nam nhân hầu hạ?

Nàng hư hỏng như vậy!" Long Bảo Bảo tò mò nhìn Tử Kim Thần Long, đối với lời nói của đại ca này không lý giải nổi.

Thần Nam xấu hổ đem Long Bảo Bảo ôm vào trong ngực, tiểu gia hỏa này đều sắp bị dạy hư.

Lúc này một bên Vũ Hinh tiên tử lại lệ rơi đầy mặt, nhớ tới đủ loại chuyện cũ.

Vạn năm trước đó, vị thiên chi kiêu tử kia bị Chiêm Đài Tuyền gieo xuống linh khí thần bí, từ đây nhất quyết bất chấn.

Nhìn thấy bộ dáng lạc mịch đồi phế kia của hắn, Vũ Hinh lấy dũng khí đi vào sinh hoạt của hắn.

Tuy nhiên tại lúc một lần nữa phấn chấn, lại gặp phải kiếp nạn.

Vũ Hinh không biết sau khi mình trọng thương, Thần Nam tâm hôi ý lãnh, cùng Đông Phương Trường Minh luận võ thân vẫn, lại bị Thần Chiến cùng Độc Cô Bại Thiên mượn nhờ Thần Ma Lăng Viên phục sinh.

Trong đó khúc chiết, có thể nói là thiên tân vạn khổ.

Lúc này ba cái phân thân của Vũ Hinh tiên tử đều trán phóng ra hào quang sáng chói, đang ở lẫn nhau dung hợp.

Thần Nam không dám tin tưởng nhìn một màn trước mắt, vốn cho rằng hiện tại cũng rất tốt, không dám lại đi xa vọng.

Nhưng không nghĩ tới, chỉ trong nháy mắt, Vũ Hinh lần nữa xuất hiện tại trước mặt hắn.

Vẫn là cô gái ôn uyển, thiện lương, thanh thuần kia! "Vũ Hinh!

Thật là ngươi!" Thần Nam vẻ mặt chấn kinh, nhìn xem ba cái phân thân biến mất, nữ tử trước mắt này, nhất cử nhất động, chính là người hắn hồn khiên mộng oanh!

Thần Nam rốt cuộc không lo được cái gì khác, một phen đem Vũ Hinh tiên tử ôm vào trong ngực.

Vạn năm tương thủ, vạn năm phân ly, sinh cùng tử củ triền không dứt, yêu cùng hận luân hồi không chỉ.

Lần nữa nhìn thấy lẫn nhau, bọn hắn đều không nguyện phân ly. "Ta!

Lúc ban đầu đều trách ta quá ngốc, vì cái gì, ngô!" Vũ Hinh tiên tử nói còn chưa dứt lời, đã bị Thần Nam thật sâu hôn lấy.

Tử Kim Thần Long lão kiểm đỏ lên, trực tiếp đem Long Bảo Bảo ấn tại trong ngực. "Đại bĩ tử, ngươi làm gì!" Long Bảo Bảo vẻ mặt không phục phản kháng, muốn nhìn xem tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đông Vương Công lúc này tại nơi bế quan, nhìn xem một đạo pháp tắc chi lực trong tay.

Cửu Chuyển Thần Quyết, thần thông thuật của Độc Cô Bại Thiên.

Cửu Chuyển Thần Quyết xác thực phi thường cường đại, mỗi một chuyển về sau, tự thân thực lực sẽ so với trước đó cường đại gấp mấy lần.

Thành quả lấy được ở kiếp trước, cũng sẽ tích lũy, điệp gia ở trên tu vi hiện tại.

Cứ như vậy, tương đương với kéo dài thời gian tu hành gấp chín lần, có thể nói là phi thường nghịch thiên.

Chính là dựa vào Cửu Chuyển Thần Quyết, Độc Cô Bại Thiên mới có lực lượng chống lại Thiên Đạo. "Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo, cũng bất quá là cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi.

Chương 325

Cửu Chuyển Thần Quyết phát huy đến cực hạn, cũng là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bất quá đây lại cũng là một loại pháp tắc chi lực hoàn toàn mới, Luân Hồi Pháp Tắc!" Đông Vương Công nhìn thần thông thuật trong tay, lấy tu vi của hắn, sau khi kiến thức công pháp của Độc Cô Bại Thiên, rất nhanh đã có sở cảm ngộ, từ đó nhanh chóng lĩnh ngộ ra Luân Hồi Pháp Tắc.

Luân Hồi chi lực vẫn luôn nắm giữ ở trong tay Hậu Thổ Thánh Nhân, loại sức mạnh này rất khó bị chưởng khống.

Bất quá hiện tại Đông Vương Công cảm thụ sức mạnh của Độc Cô Bại Thiên, cũng thành công nắm giữ loại pháp tắc này. "Luân Hồi chi lực, có lẽ ta cũng có thể mượn nhờ loại pháp tắc này, đem pháp lực trong cơ thể ta luân hồi, từ đó đạt tới mục đích đột phá!" Đông Vương Công hưng phấn thầm nghĩ, đối với việc đột phá cảnh giới hiện tại thập phần tâm nhiệt, vừa có thu hoạch mới, liền sẽ hướng trên cảnh giới ra tay.

Luân Hồi chi pháp kia vốn là Độc Cô Bại Thiên độc môn bí sáng, nhưng lại bị Đông Vương Công tuỳ tiện học được, từ đó thôi diễn ra con đường mới.

Đem tu vi thực lực của chính mình đánh vào trong Luân Hồi Pháp Tắc, thay thế tiến hành luân hồi, thủ đoạn này đảo cũng thập phần cao minh.

Tuy rằng cùng Cửu Chuyển Thần Quyết không có liên hệ quá lớn, nhưng trên căn bản lại là tương đồng.

Lúc này Đông Vương Công tại nơi bế quan, lợi dụng dẫn dắt từ

chỗ Độc Cô Bại Thiên, bắt đầu luân hồi pháp lực của mình.

Đông Vương Công đem một bộ phận pháp lực áp súc cùng một chỗ, sau đó đánh vào trong Luân Hồi Pháp Tắc.

Luân Hồi Pháp Tắc thập phần thần bí, giống như một đạo luân bàn, sau khi bị Đông Vương Công hoàn toàn nắm giữ, vẫn luôn lấy hình thức Lục Đạo Luân Bàn tồn tại.

Hiện tại Đông Vương Công đem pháp lực của mình đánh vào trong Lục Đạo Luân Bàn, theo pháp lực của hắn không ngừng quán chú vào Lục Đạo Luân Bàn, những pháp lực kia quả nhiên có biến hóa. "Những pháp lực này, tựa hồ bị Lục Đạo Luân Bàn áp súc đồng dạng, trở nên càng thêm ngưng luyện!" Đông Vương Công cảm thụ được biến hóa trong thân thể, trước đó chưa từng có gặp được tình huống như vậy.

Đông Vương Công đột phá tu vi đại bộ phận đều dựa vào lĩnh ngộ đối với pháp tắc, đối với nhục thân sức mạnh gia tăng, chưa từng có dùng qua phương pháp đem linh khí trong thân thể áp súc như thế này.

Bất quá lúc này theo linh khí trong cơ thể Đông Vương Công bị áp súc, Đông Vương Công có thể rõ ràng cảm giác được, thực lực cũng đang trở nên mạnh mẽ.

Do linh khí bị áp súc, vốn dĩ thân thể đã tràn đầy, hiện tại lại không ra địa phương, có thể dung nạp hạ càng nhiều linh khí.

Cứ như vậy, không đơn giản là mật độ linh khí của Đông Vương Công gia tăng, chiêu thức uy lực càng lớn, đồng thời tổng lượng linh khí dự trữ cũng trở nên càng thêm kinh người!

Trong thân thể Đông Vương Công thế nhưng là có một cái Thần Tàng Chi Hải, nơi đó hiện tại tuy rằng liên thông một mảnh thế giới, nhưng trải qua Đông Vương Công vô số năm nỗ lực, linh khí bên

trong thập phần khủng bố.

Sớm trước đó Đông Vương Công đã không cách nào lại chứa đựng càng nhiều linh khí, bởi vậy đây cũng là một cái bình cảnh của Đông Vương Công.

Hiện tại Đông Vương Công chịu dẫn dắt, đem linh khí ở những địa phương khác trong thân thể, cũng đều nhất nhất áp súc.

Theo việc sử dụng Lục Đạo Luân Bàn, Đông Vương Công chuẩn bị đem linh khí trong cơ thể hoàn toàn áp súc một lần.

Xuân đi thu đến, Đông Vương Công đem mình phong bế tại trong đại điện, vừa mới bắt đầu vận tác thập phần chậm chạp, theo thời gian trôi qua, thủ pháp của Đông Vương Công càng ngày càng thuần thục.

Một ngàn năm về sau, Đông Vương Công rốt cục triệt để đem linh khí trong cơ thể nùng súc một lần.

Những linh khí này trải qua Lục Đạo Luân Bàn về sau, trở nên càng thêm không giống bình thường, trong đó phảng phất có tạp chất bị khư trừ, biến thành linh khí càng thêm thuần tịnh vô hạ.

Trước đó trong cơ thể Đông Vương Công lưu chuyển đều là linh khí, hiện tại trong kinh mạch thì toàn bộ đều là linh dịch do linh khí nùng súc mà thành.

Linh dịch xuất hiện làm cho thực lực Đông Vương Công nháy mắt đại tăng, sức chiến đấu của hắn chí ít tăng lên ba thành tả hữu.

Cảm thụ được sức mạnh bành trướng như triều trong cơ thể, Đông Vương Công vui vẻ cười.

Trải qua vô số lần thất bại, Đông Vương Công rốt cục lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác đột phá.

Linh khí sau khi bị áp súc, thực lực Đông Vương Công cường hãn quá nhiều, cũng thành công vì chính mình cung cấp một cái cơ hội.

Lúc này Đông Vương Công cổ động toàn thân linh khí dịch thể, giống như nộ lãng trùng kích đê bá đồng dạng, ầm vang hưởng động.

Lần này Đông Vương Công tại tịnh hóa áp súc linh khí xong, đồng thời cũng đối với nhục thân của mình tiến hành áp súc, hiện tại nhục thân sức mạnh của Đông Vương Công cũng trở nên càng thêm cường đại.

So với trước đó, sức mạnh của Đông Vương Công có sự gia tăng trên diện rộng.

Chính do sức mạnh cùng linh khí song trọng bộc phát, mới cho Đông Vương Công một cái khế cơ.

Hiện tại Đông Vương Công khu động sức mạnh của mình, không ngừng xung đột. "Oanh long long!" Như cùng nộ lôi cảnh tỉnh, trong cơ thể Đông Vương Công một mảnh kình đào hải lãng, trong Thần Hải thế giới khai tịch ra càng là phiên giang đảo hải.

Linh khí nước biển kia triệt để bạo động, phảng phất như phương thế giới này phát sinh địa chấn cấp bậc diệt thế đồng dạng, hoảng động, hủy diệt, nộ lãng trùng tiêu.

Tuy nhiên Đông Vương Công lại không chút sứt mẻ, tiếp tục khu động sức mạnh của mình, không ngừng trùng kích lực cản một tầng giam cầm mình đi tới kia. "Đông!

Đông!" Như cùng thiên cổ nổ vang, Đông Vương Công tụ tập toàn bộ sức mạnh, rốt cục nhất cử đột phá bình cảnh, thành công đột phá cảnh giới Thánh Cảnh Cửu Trọng Thiên! "Thánh Cảnh bích chướng, cũng bất quá như thế!" Đông Vương Công sướng khoái cười to, nhất cử đột phá Thánh Cảnh, trực tiếp bước vào cảnh giới Thiên Đạo

(Hợp Đạo)!

Khốn thủ Thánh Cảnh vô số năm tháng, một khi đột phá, Đông Vương Công làm sao có thể không cao hứng!

Lúc này theo Đông Vương Công đột phá, thân thể hắn cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Vô cùng linh khí lần nữa điên cuồng đảo quyển, nhao nhao dũng nhập vào trong nhục thân Đông Vương Công.

Đông Vương Công đem những linh khí này toàn bộ hấp thu, nhưng trong cơ thể hắn vẫn như cũ một mảnh hư không.

Đông Vương Công há miệng khẽ hút, nháy mắt đem linh khí phương viên vạn dặm chung quanh thôn phệ nhất không.

Linh khí trong Thiên Đình vốn nồng nàn như nước, trực tiếp trở nên không có một vật.

Linh khí vân đóa phiêu tán tứ phía, cũng tại khắc này toàn bộ bị Đông Vương Công nuốt mất. "Chuyện gì xảy ra?

Chương 326

Ta cảm giác không thấy linh khí tồn tại nữa?" Độc Cô Bại Thiên một trận kinh ngạc.

Một khắc trước còn tẩm bổ tại trong linh khí nồng nàn, hiện tại giống như cá bơi thoát ly mặt nước, có loại cảm giác trần trụi.

Đông Vương Công một ngụm nuốt linh khí tích toàn vô số năm tháng của cả cái Thiên Đình, nhưng trong thân thể của hắn lại vẫn trống rỗng.

Loại cảm giác này giống như bụng đói kêu vang, làm cho Đông Vương Công thập phần khó chịu.

Lúc này Đông Vương Công cũng không nói nhiều, trực tiếp rời đi Thiên Đình, nhoáng một cái đã đến chân núi Bất Chu Sơn.

Nơi này là trung tâm thế giới Hồng Hoang, cho dù Bất Chu Sơn sụp đổ, nhưng linh khí vẫn như cũ sung phái.

Đông Vương Công đến chân núi Bất Chu Sơn, lần nữa há miệng khẽ hút, trực tiếp đem linh khí chung quanh Bất Chu Sơn trăm vạn dặm thôn phệ nhất không. "Đã xảy ra chuyện gì?

Vì cái gì linh khí bỗng nhiên giống như khô kiệt?" "Chẳng lẽ lại phát sinh Lượng Kiếp?

Loại thiên địa kịch biến này đã rất lâu không có phát sinh!" Dưới chân núi Bất Chu Sơn, rất nhiều tu sĩ hoảng sợ bất an.

Những năm này trong thế giới Hồng Hoang linh khí vẫn luôn nồng nàn, căn bản không có xuất hiện tình huống như vậy.

Chính vì vậy, rất nhiều sinh linh phụ cận mới có thể hoảng loạn không chịu nổi.

Nhưng lúc này kẻ đầu têu gây ra sự kiện này, Đông Vương Công, đã lần nữa chuyển di địa phương. "Bất Chu Sơn linh khí cũng không đủ, vậy chỉ có thể đi Côn Luân Sơn!" Đông Vương Công đảo có nhãn quang.

Bất Chu Sơn nguyên bản là đầu nguồn long mạch của thế giới Hồng Hoang, hiện tại không có linh khí, liền tìm tới một cái long mạch tổ đình khác, Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn đồng dạng linh khí như triều, Đông Vương Công trực tiếp khóa giới mà đến.

Côn Luân Sơn tuy rằng là địa bàn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đông Vương Công cũng vẫn luôn không có chủ động quấy rầy, nhưng hiện tại Đông Vương Công có thể không lo được nhiều như vậy.

Thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ không bị Đông Vương Công để vào mắt.

Tại đỉnh Côn Luân, Đông Vương Công ngạo nhiên đứng thẳng, nhìn thoáng qua Ngọc Hư Cung một bên, trực tiếp há miệng lần nữa khẽ hút.

Côn Luân Sơn linh khí nháy mắt hóa thành một con rồng trắng, hướng về phía trong miệng Đông Vương Công chủ động chui vào.

Cho dù là trong Ngọc Hư Cung, linh khí bị Cố Linh Trận thủ hộ, lúc này cũng hoàn toàn không chịu khống chế, nháy mắt tiến vào trong thân thể Đông Vương Công.

Đông Vương Công sau khi hấp thu linh khí Côn Luân Sơn, mới thoáng có một ít cảm giác. "Côn Luân không hổ là đệ nhất long mạch của Hồng Hoang hiện nay, linh khí quả nhiên sung túc.

Bất quá hiện tại ta còn thiếu linh khí a!" Đông Vương Công cảm

thán một phen, lần nữa phi thân mà đi.

Tuy rằng dễ chịu một chút, nhưng cự ly bão hòa, còn kém không chỉ một điểm.

Trong Ngọc Hư Cung, từ lúc Đông Vương Công giáng lâm Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có cảm ứng.

Vốn đang do dự có nên hay không xuất hiện nghênh đón Đông Vương Công, dù sao hiện tại thực lực Đông Vương Công quá mức cường đại, căn bản không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình có thể chống lại.

Lại thêm hiện tại Thái Thanh Thánh Nhân cùng Thông Thiên Thánh Nhân đều dời khỏi Côn Luân Sơn, thời điểm này Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể không buông xuống Thánh Nhân giá tử.

Nhưng không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn giãy dụa xong, Đông Vương Công đã lược đoạt linh khí của cả tòa Côn Luân Sơn, sau đó nghênh ngang rời đi nơi này. "Đông Vương Công!

Quả thực khinh người quá đáng!

Đem linh khí cả tòa Côn Luân Sơn của ta đều lược đoạt nhất không!" Sau khi Đông Vương Công rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn tại trong Ngọc Hư Cung nghiến răng nghiến lợi giận mắng, lại không dám lớn tiếng, sinh sợ bị Đông Vương Công nghe thấy đồng dạng.

Đông Vương Công cười to không thôi, lần này có thể đem linh khí trong Ngọc Hư Cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn lược đoạt sạch sẽ, vừa nghĩ tới bộ mặt kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng Đông Vương Công liền nhịn không được buồn cười.

Rời đi Côn Luân Sơn về sau, Đông Vương Công lại đến Thủ Dương Sơn.

Không sai, Đông Vương Công là cố ý.

Hiện tại hắn cấp nhu linh khí, sau khi đột phá cảnh giới Hợp Đạo, trong thân thể Đông Vương Công có nhu cầu đại lượng.

Bất quá linh khí trong Hồng Hoang có hạn, tốc độ tư sinh cũng không có khả năng nháy mắt tăng lên, bởi vậy Đông Vương Công chỉ có thể đi đến các linh sơn bảo địa khác nhau, đem linh khí nơi đó hấp thu.

Linh khí trong thế giới Hồng Hoang chỗ nào nhiều nhất, Đông Vương Công liền đến chỗ đó.

Đến Thủ Dương Sơn, hắn hai lời không nói, trực tiếp lược đoạt.

Nơi này chính là tộc địa Nhân tộc, chung quanh toàn là Nhân tộc thánh hiền chi sĩ.

Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử hôm nay vừa vặn đang mở đàn giảng đạo, cảm ứng được Đông Vương Công thì cũng không tiện trực tiếp dừng lại, bởi vậy chỉ có thể tiếp tục giảng đạo.

Đông Vương Công cũng không có ý tứ chào hỏi, trực tiếp há mồm nuốt, đem linh khí phương viên trăm vạn dặm của Thủ Dương Sơn thôn phệ sạch sẽ, sau đó giá vân đầu, lần nữa biến mất không thấy.

Thái Thanh Thánh Nhân đang giảng đạo sững sờ, ngay cả thanh âm giảng đạo đều dừng một chút.

Cử chỉ của Đông Vương Công hiển nhiên làm cho Thái Thanh Thánh Nhân thập phần chấn kinh.

Nửa ngày hồi thần lại, nhìn thấy các đệ tử từng cái nhìn chằm chằm, Thái Thanh Thánh Nhân mới tiếp tục giảng đạo.

Đông Vương Công trong một ngày dạo qua Côn Luân Sơn, Thủ Dương Sơn, sau đó lại đi Tây Phương Linh Sơn.

Cuối cùng Đông Vương Công dừng lại, tại các nơi trong Hồng

Hoang không ngừng thôn phệ linh khí, làm cho trình độ nồng đậm của linh khí cả thế giới Hồng Hoang đều hạ thấp mấy cái cấp bậc.

Mãi đến lúc này, linh khí trong cơ thể Đông Vương Công mới bổ sung được một ít, hắn cũng dừng lại cử động tiếp tục tứ xứ lược đoạt điên cuồng.

Chương 327

"Thảo nào Hồng Hoang Thiên Đạo không nguyện ý để cường giả cảnh giới Hợp Đạo đản sinh.

Đơn giản là tu sĩ như ta, nếu như xuất hiện nhiều mấy cái, chỉ sợ linh khí thế giới Hồng Hoang cũng phải triệt để khô kiệt!" Đông Vương Công một trận lắc đầu, trở về trong Thiên Đình.

Lúc này linh khí trong Thiên Đình còn chưa khôi phục, Đông Vương Công tắc lần nữa bắt đầu bế quan.

Một cái cường giả cảnh giới Hợp Đạo, làm cho nồng độ linh khí của cả thế giới Hồng Hoang đều rõ ràng hạ thấp, nếu muốn thật sự nhiều thêm mấy cái, thật sự là nuôi không sống.

Hiện tại Đông Vương Công cũng có thể lý giải hoàn cảnh của Thiên Đạo thế giới Thần Mộ rồi.

Trước đó thế giới Thần Mộ lớn như vậy, linh khí đều bị những tu sĩ cao cấp khác hấp thu, Thiên Đạo còn có thể hấp thu cái gì?

Cho nên Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo kia mới có thể định kỳ thanh lý tu sĩ chung quanh, để bọn hắn đi chết, sau đó lá rụng về cội, phản bộ thế giới.

Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đạo không có ý chí cá nhân, cho nên làm không được một điểm này, nhưng lại có thể tiềm di mặc hóa cải biến một chút.

Cho nên từ căn bản, Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đạo, cùng Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo, thủ đoạn đều là giống nhau.

Bất quá Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đạo hiện tại dùng đại pháp lực trấn áp hết thảy, để rất nhiều tu sĩ căn bản không cách nào đột phá

Thánh Cảnh, càng không có biện pháp đột phá cảnh giới Hợp Đạo.

Mục đích của nó, tự nhiên là phòng ngừa linh khí thế giới khô kiệt.

Dù sao Đông Vương Công một mình tu hành muốn hao phí đại lượng linh khí, đây là tiết tấu muốn ăn chết thế giới Hồng Hoang a!

Nhưng như hôm nay Đông Vương Công đã thành công đột phá, hắn cũng rõ ràng tình huống này, ngày sau tự nhiên sẽ ôn nhu một điểm, miễn cho dẫn đến Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đạo bất mãn cùng kỵ đạn.

Trong hư không, Hồng Quân Đạo Tổ kia lần nữa mở ra song mâu, nhìn về phía phương hướng Thiên Đình.

Hiện tại Đông Vương Công thập phần cường đại, thậm chí có tư cách uy hiếp Thiên Đạo bình hành.

Đáng tiếc hiện tại thế giới Hồng Hoang nếu như muốn mở ra thế giới mới, còn phải cậy vào Đông Vương Công, bởi vậy Hồng Quân Đạo Tổ cũng bắt Đông Vương Công không có biện pháp, chỉ có thể âm thầm đề điểm.

Đông Vương Công một phen lược đoạt, đem Côn Luân Sơn, Thủ Dương Sơn, Linh Sơn, ba tòa sơn đầu trong vòng trăm vạn dặm toàn bộ hút sạch.

Nguyên bản linh khí nồng nàn như nước kia, khắp nơi có thể thấy được linh khí vân hà, hiện tại sớm đã không còn sót lại chút gì! "Linh khí nơi này của ta, so với đất nghèo Tây Phương còn muốn bần tích hơn a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng phát khổ, nhưng lại vô năng vi lực.

Không phải đối thủ của Đông Vương Công, ngay cả phát lao tao đều phải chú ý một điểm, căn bản không có khả năng tìm Đông

Vương Công đòi lại mặt mũi.

Tây Phương hai vị Thánh Nhân cũng khóc tang mặt, gặp phải cường đạo như Đông Vương Công, thật sự là không có chỗ nói lý.

Lần này Đông Vương Công cũng là cố ý chiếu cố mấy cái địa phương này, bởi vậy mới có thể triệt để đem linh khí quanh đạo trường toàn bộ hút khô.

Linh khí Đông Vương Công cần để đột phá xác thực phi thường khủng bố, chẳng những những người khác giật mình, ngay cả bản thân Đông Vương Công cũng không nghĩ tới, chỉ là đột phá cảnh giới Hợp Đạo, lại cần tiêu hao hải lượng như thế. "Thảo nào thế giới Hồng Hoang vẫn luôn không cho phép Thánh Nhân đột phá.

Nếu muốn nhiều thêm mấy cái tu sĩ cảnh giới Hợp Đạo, chỉ sợ thế giới Hồng Hoang lập tức sẽ khô cạn xuống!" Đông Vương Công nhìn linh khí nồng đậm trình độ trong Hồng Hoang hạ thấp mấy cái đẳng cấp.

Phải biết những năm này đả thông mấy cái thế giới mới, linh khí thế giới Hồng Hoang vốn đã tăng lên không ít, thậm chí viễn siêu thuở khai thiên.

Nhưng hiện tại, trình độ nồng đậm của linh khí nháy mắt hạ thấp, trực tiếp hàng đến trình độ gần như linh khí khô kiệt.

Bất quá may mắn là những linh mạch bản nguyên kia cũng không bị động dao, chỉ cần về sau không xuất hiện cao thủ cảnh giới Hợp Đạo như Đông Vương Công nữa, chỉ cần hưu dưỡng sinh tức vài chục vạn năm, linh khí liền có thể chậm rãi khôi phục.

Lúc này người dẫn đầu ý thức được Đông Vương Công đột phá, là Thái Thanh Thánh Nhân. "Đông Vương Công đạo hữu nháo ra động tĩnh lớn như vậy, thôn phệ hải lượng linh khí, tột cùng là đang làm gì?

Cần tiêu hao lớn như vậy, chẳng lẽ... hắn đột phá?" Ý niệm này làm cho Thái Thanh Thánh Nhân đại kinh, càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Bởi vì trước đó linh khí ba động thực sự quá mức cường đại, cho dù là Thiên Đạo Lục Thánh cộng lại, cũng không có khả năng dẫn tới ba lan lớn như vậy, nhưng Đông Vương Công lại nhẹ nhõm nhấc lên linh khí cuồng triều.

Càng khủng bố hơn chính là, những linh khí này bị Đông Vương Công hấp thu về sau, hoàn toàn không có việc gì, một bộ dáng ăn được hạ!

Như thế hải lượng linh khí thôn thổ, nếu như Đông Vương Công không có đột phá mà nói, Thái Thanh Thánh Nhân thực sự tìm không thấy lý do thích hợp. "Đông Vương Công, dễ dàng như vậy liền đột phá?" Thái Thanh Thánh Nhân trong lòng một mảnh khổ sáp.

Những năm này hắn ngày đêm cần tu khổ luyện, vốn cho rằng hiện tại đột phá Thánh Cảnh Tứ Trọng Thiên, rốt cục có thể dương mi thổ khí.

Nhưng ai biết được, Đông Vương Công nhất cử đột phá Thánh Cảnh Cửu Trọng Thiên, thành công tiến vào cảnh giới Hợp Đạo!

Lạc sai to lớn, đả kích trầm trọng, làm cho Thái Thanh Thánh Nhân nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Ngay tại lúc Thái Thanh Thánh Nhân thất hồn lạc phách, Côn Luân Sơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Linh Sơn Phật Môn Nhị Thánh, ba vị cùng đến Thủ Dương Sơn tụ họp. "Đại sư huynh, Đông Vương Công đạo hữu kia, lại làm ra cử động kinh người gì?" Chuẩn Đề đạo nhân là người quan tâm cái này nhất, đi đầu hỏi.

Thái Thanh Thánh Nhân nhìn thoáng qua Tiếp Dẫn Thánh Nhân

một bên, gật đầu nói: "Nếu như ta đoán không sai, Đông Vương Công đạo hữu, khả năng đã đột phá cảnh giới Hợp Đạo!" "Cái gì?

Khả năng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hô, biểu tình trên mặt phong vân sắc biến, hiển nhiên nhất thời căn bản không cách nào tiếp nhận.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại sắc mặt trầm xuống, Thái Thanh Thánh Nhân sai trắc, cùng ý nghĩ của Tiếp Dẫn Thánh Nhân hoàn toàn nhất trí. "Tiếp Dẫn sư đệ, ngươi tất nhiên cũng có sở cảm ứng a?" Thái Thanh Thánh Nhân nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn đạo nhân bất đắc dĩ gật đầu, một mặt bi khổ chi sắc. "Đông Vương Công đạo hữu công tham tạo hóa, phúc vận vô song.

Hắn có thể đột phá, nãi là phúc khí của Hồng Hoang Tam Giới!" Tiếp Dẫn đạo nhân lời nói thập phần khách khí, từng chữ châm chước, sinh sợ đắc tội Đông Vương Công.

Chương 328

Hiện tại cho dù Đông Vương Công không ở nơi này, nhưng lấy tạo hóa của Đông Vương Công, tùy tiện liền có thể nghe được bọn hắn đang nghị luận cái gì.

Thấy Thái Thanh Thánh Nhân cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân đều chắc chắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn một tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng cũng bị dập tắt.

Tuy rằng không nguyện tin tưởng, nhưng lại không thể không đối mặt sự thật Đông Vương Công đột phá cảnh giới Hợp Đạo!

Đông Vương Công nếu như thật sự đột phá cảnh giới Hợp Đạo, về sau lại cũng không có một tia năng lực phản kháng Đông Vương Công nữa. "Vậy há chẳng phải nói, Đông Vương Công đạo hữu, là cùng Hồng Quân Đạo Tổ cùng một cấp độ cường giả?" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt chấn kinh.

Cùng sư tôn của hắn một cái tầng diện, về sau gặp mặt, nên xưng hô như thế nào?

Cũng không thể hô sư thúc a?

Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng một trận khó chịu.

Tuy rằng da mặt dày, nhưng lòng háo thắng cũng mạnh, hiện tại bị Đông Vương Công xa xa ném đi, không có cách nào đuổi kịp loại kia, làm cho Chuẩn Đề Thánh Nhân nhất thời tâm lý không dễ chịu. "Thiên mệnh tại Đông Vương Công đạo hữu, quý vi Tam Giới Chi Chủ, lại là cao thủ cảnh giới Hợp Đạo.

Hồng Hoang thế giới về sau, đều sẽ càng ngày càng tốt!" Thái Thanh Thánh Nhân không còn để xúc, không thể không thần phục với

Đông Vương Công.

Đã vô lực phản kháng, sao không cố gắng hưởng thụ?

Trong đó có bao nhiêu chua xót bi thống, đều không cách nào ngôn biểu. "Chúng ta về sau hành sự, điệu thấp một chút thì tốt hơn, miễn cho bị Đông Vương Công đạo hữu hiểu lầm, dẫn tới sự tình không vui." Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không dám lại phản kháng Đông Vương Công, ngôn ngữ chi gian lộ ra thập phần cẩn thận.

Cao thủ cảnh giới Hợp Đạo, đó chính là tồn tại cùng cấp bậc với Hồng Quân Đạo Tổ.

Không cách nào phản kháng Hồng Quân Đạo Tổ, chẳng khác nào không cách nào phản kháng Đông Vương Công!

Chênh lệch thực lực to lớn, làm cho bọn hắn trong lòng nơm nớp lo sợ.

Thế giới Hồng Hoang, hết thảy lấy thực lực vi tôn, không có tuyệt đối thực lực, hết thảy những cái khác đều là vọng đàm!

Tứ vị Thánh Nhân tại trong Thủ Dương Sơn nghị luận một phen về sau, mới lần nữa trở về đạo trường các nơi.

Thái Thanh Thánh Nhân nhìn nhìn phương hướng Đông Hải, lần này Thông Thiên Giáo Chủ thủy chung không có đến, Thái Thanh Thánh Nhân trong lòng cũng có chút không dễ chịu.

Lúc trước ba huynh đệ nhất thể đồng tâm, cho dù đối mặt khó khăn, cũng có thể đồng tiến đồng thối.

Nhưng từ sau Phong Thần nhất chiến, ba huynh đệ phân gia, lẫn nhau ở giữa thiếu đi lại, hoàn toàn giống như người xa lạ. "Lúc đó không để ý huynh đệ tình cảm, rốt cuộc là sai rồi sao?" Thái Thanh Thánh Nhân nhìn xem phương hướng Đông Hải, lắc đầu than thở một tiếng, bất đắc dĩ trở về trong động phủ lần nữa tu hành.

Lần này Đông Vương Công đột phá, thực lực nháy mắt đột phi mãnh tiến.

Sau khi tiến vào cảnh giới Hợp Đạo, linh khí trong cơ thể Đông Vương Công toàn bộ nùng súc thành linh dịch, trong kinh mạch, tứ chi bách hài đều là linh dịch lao nhanh, tẩm bổ nhục thân của hắn. "Nhục thân sức mạnh của ta, tựa hồ cũng sắp đột phá!" Đông Vương Công hưng phấn cảm thụ được thân thể của mình.

Tuy rằng không có khai tịch tế bào thần tàng mới, nhưng nhục thân sức mạnh đã chiếm được cường hóa cực đại!

Đông Vương Công cảnh giới đột phá, tự nhiên sẽ vì nhục thân mang đến cường hóa cực đại.

Cho dù hiện tại không có lại mở ra thần tàng mới, nhưng nhục thân sức mạnh cũng tăng lên gấp mấy lần không chỉ.

Hợp Đạo chi cảnh, đó là viễn siêu Thánh Cảnh cường giả trước đó, vô luận pháp tắc chi lực, nhục thân sức mạnh, đều không thể đánh đồng.

Đông Vương Công tinh tế thể ngộ biến hóa của mình, lấy tốc độ nhanh nhất nắm giữ sức mạnh hiện tại.

Đông Vương Công tựa hồ có điều lo lắng, bởi vậy không thể không mau chóng tăng lên.

Khi lần nữa từ trong bế quan xuất hiện, ý cảnh do đột phá cảnh giới Hợp Đạo mang đến đã bị Đông Vương Công triệt để nắm giữ.

Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn lên, cảm ứng được khí tức của Hồng Quân Đạo Tổ. "Tới nhanh như vậy sao?" Đông Vương Công trong lòng cười một tiếng.

Trước mặt hư không một trận nhộn nhạo, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện tại trước mặt Đông Vương Công. "Đạo Tổ!" Đông

Vương Công nhìn Hồng Quân Đạo Tổ trước mặt, hắn cùng Đạo Tổ ở giữa không có mâu thuẫn, hoặc là nói hiện tại hắn là quan hệ hợp tác.

Trước đó Đông Vương Công mở ra mấy phương thế giới mới, Hồng Quân Đạo Tổ đặc ý đem Tạo Hóa Ngọc Điệp tặng cho.

Cũng là bởi vì Đông Vương Công đối với thiên địa Hồng Hoang có cống hiến cực lớn, Thiên Đạo vô tư, tự nhiên muốn ban thưởng.

Đông Vương Công công lao quá lớn, dẫn đến Thiên Đạo cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đem Tạo Hóa Ngọc Điệp tặng cho.

Đây cũng trở thành khế cơ lớn nhất để Đông Vương Công tiến giai.

Đông Vương Công trước đó không ngừng chưởng khống pháp tắc mới, chính là nhận lấy dẫn dắt của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cuối cùng thực lực Đông Vương Công không ngừng tăng lên, tại sau khi từ trên thân Độc Cô Bại Thiên học được Luân Hồi Pháp Tắc, mới nhất cử đột phá cảnh giới Hợp Đạo. "Đông Vương Công đạo hữu, về sau ta và ngươi lấy đạo hữu tương xứng.

Ngươi đột phá cảnh giới Hợp Đạo, cùng ta thực lực tương đương, không cần lại xưng ta là Đạo Tổ!" Hồng Quân Đạo Tổ thập phần khách khí.

Lúc trước hợp thân Thiên Đạo, tuy là vận mệnh an bài, nhưng cũng là Hồng Quân Đạo Tổ tâm tồn tâm tư phan đăng đại đạo cao phong.

Hợp thân Thiên Đạo, thế tất sẽ để cho hắn càng nhanh lĩnh ngộ đạo pháp.

Hiện tại Đông Vương Công nghênh đầu đuổi kịp, đảo làm cho Hồng Quân Đạo Tổ ngoài ý muốn.

Chương 329

Như hôm nay Đông Vương Công cùng Hồng Quân Đạo Tổ có thực lực bình khởi bình tọa, cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ cũng không nguyện thác đại.

Đông Vương Công đảo không để ý, chẳng qua là một cái xưng hô mà thôi, không có gì lớn. "Không biết Hồng Quân đạo hữu đến đây, là vì chuyện gì?

Sẽ không phải chỉ là chúc mừng ta đột phá a?" Đông Vương Công cười một tiếng, hiện tại đạt tới độ cao Thiên Đạo, nhất thời tâm tình không tệ.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng cười.

Sau khi tiến vào cảnh giới Thiên Đạo, hắn vẫn luôn một mình tu hành, ngay cả một người có thể cùng ngồi đàm đạo đều không có, hết thảy đều là cô độc tìm tòi.

Hiện tại Đông Vương Công thành công đột phá, đơn giản đối với bản thân Hồng Quân Đạo Tổ mà nói, đó là chuyện phi thường không tệ. "Đông Vương Công đạo hữu, thứ nhất xác thực là khánh hạ ngươi đột phá cảnh giới Hợp Đạo." "Mặt khác một điểm, ngươi chắc hẳn cũng thấy được, tu sĩ cảnh giới Hợp Đạo như ta và ngươi, một cái hô hấp ở giữa liền có thể đối với thế giới Hồng Hoang sinh ra ảnh hưởng cực lớn.

Cho nên thỉnh đạo hữu ngày sau cẩn thận, nếu không thế giới Hồng Hoang nếu xảy ra sai sót, chúng ta đều không có chỗ tốt." Lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ đảo không giả.

Hắn cùng Đông Vương Công nếu như toàn lực hấp thu linh khí, chỉ sợ nháy mắt có thể làm cho linh khí thế giới Hồng Hoang khô kiệt,

đến lúc đó linh khí mới không theo kịp tiêu hao, thế tất sẽ tiến một bước làm tổn hại linh mạch.

Đến lúc kia, linh mạch vừa hủy, cả cái Hồng Hoang đều sẽ nhanh chóng khô kiệt xuống.

Đông Vương Công gật đầu nói: "Hồng Quân đạo hữu không cần lo lắng, trước đó ta đã kiến thức qua.

Thế giới Hồng Hoang tuy rằng cường đại, nhưng không đủ để chèo chống tu sĩ cảnh giới Hợp Đạo như ta, ta tự nhiên sẽ cẩn thận." Thế giới Hồng Hoang giống như một cái bể cá lớn, nếu như bên trong chỉ có một ít cá nhỏ, vậy thì không sao cả.

Nhưng thiên thiên bên trong có Đông Vương Công cùng Hồng Quân Đạo Tổ loại cấp bậc cá lớn này, nếu như hai cái không quan tâm hết thảy, vậy có khả năng trực tiếp ngay cả bể cá đều bị đập nát vụn, mọi người đều xong đời.

Chính vì vậy, khi Đông Vương Công có phần thực lực này về sau, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không thể không hạ thấp tư thái.

Sức mạnh là hết thảy!

Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, kỳ thật Thiên Đạo cũng không nguyện ý để Đông Vương Công đột phá, nhưng Đông Vương Công đối với Hồng Hoang công lao quá lớn.

Cái thế giới mới thứ nhất phát hiện lúc, Đạo Tổ Hồng Quân tặng Tạo Hóa Ngọc Điệp, như hôm nay lại khai thông ba cái thế giới mới, làm bổ thường, Thiên Đạo cũng chỉ có thể đối với Đông Vương Công buông lỏng hạn chế, cho phép hắn cuối cùng đột phá.

Đông Vương Công cũng nắm lấy khế cơ đột phá, nhất cử lĩnh ngộ Luân Hồi Pháp Tắc, thành công làm ra đột phá.

Hai cái cao thủ cảnh giới Hợp Đạo tại một bên nhàn thoại, rất

nhanh lại kéo lên sự tình tu đạo.

Lúc trước Hồng Quân Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, là vì ngộ đạo.

Nhiều năm như vậy, tại cảnh giới Thiên Đạo đã đi ra rất xa.

Nếu như cơ duyên phù hợp, có thể thoát ly cảnh giới Hợp Đạo, thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc, từ đó tiến vào cảnh giới mới.

Loại siêu thoát này, là siêu thoát ra ngoài Thiên Đạo, cùng Thiên Đạo Lục Thánh kia rốt cuộc không cùng một tính chất, Hồng Quân Đạo Tổ cũng có thể triệt để xóa đi cái bóng Thiên Đạo trên người.

Bất quá hiện tại thời cơ cũng không thành thục, thế giới Hồng Hoang cũng chèo chống không nổi một cái cao thủ siêu việt cảnh giới Hợp Đạo.

Thật muốn Đạo Tổ chứng đạo thành công, chỉ sợ một giây sau thế giới này phải bị no bạo.

Cảnh giới Hợp Đạo, Thập Nhị Trọng Thiên.

Hiện tại Đông Vương Công xử tại Hợp Đạo Nhất Trọng Thiên, Đạo Tổ Hồng Quân tu vi như thế nào, không có nói, Đông Vương Công cũng không có hỏi.

Tu vi của người khác dù mạnh, đó đều là của người khác.

Cùng với hâm mộ người khác, không bằng vùi đầu nỗ lực đuổi kịp.

Đông Vương Công từ trong ngôn đàm với Đạo Tổ nhận được sự giúp đỡ rất lớn, đối với cảnh giới Hợp Đạo cũng đã có giải khai ở tầng thứ sâu hơn.

Hai người cùng một chỗ luận đạo trăm năm, Đông Vương Công cũng đem một ít kiến giải cùng Hồng Quân Đạo Tổ chia sẻ.

Hai người vừa thảo luận, thẳng đến trăm năm về sau, Hồng Quân

Đạo Tổ mới lách mình rời đi.

Lần này gặp mặt, tuy rằng không tính là luận đạo, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ hiển nhiên đang hướng Đông Vương Công kỳ hảo, cho Đông Vương Công truyền thụ đồ vật, để Đông Vương Công được ích lợi không nhỏ.

Đông Vương Công bên này vừa mới tiễn đưa Hồng Quân Đạo Tổ, Tây Vương Mẫu từng cái từ thế giới Thần Mộ chiết phản hồi.

Tây Vương Mẫu mặt mày hớn hở, sau lưng đi theo mấy cái tiên tử, chính là Chiêm Đài Tiên Tử kia cùng mấy cái phân thân.

Về phần Cửu Anh, cũng đều từng cái có chỗ thu hoạch, mang về một ít gương mặt lạ lẫm.

Hiện tại mọi người đều biết tầm quan trọng của khí vận, bởi vậy tại thế giới mới phát hiện một ít đệ tử thích hợp, đều sẽ không chút do dự thu về môn hạ.

Hiện tại thế giới Hồng Hoang linh khí sung phái, căn bản không cần lo lắng vấn đề phương diện linh khí.

Đông Vương Công thấy mọi người tích cực như vậy, trong lòng thập phần cao hứng.

Những sinh linh này cũng đều là khí vận a!

Thêm một cái sinh linh gia nhập Hồng Hoang, Đông Vương Công liền có thể nhiều hơn một tia khí vận gia thành.

Đông Vương Công cùng mọi người cười cười nói nói, Tây Vương Mẫu đều đem thu hoạch của mình nhất nhất lấy ra.

Tại thế giới Thần Mộ một chuyến, thu hoạch đồ vật thực sự không ít.

Thế giới Thần Mộ tương đối lớn, tồn tại tuế nguyệt cũng phi

thường cửu viễn, cùng thế giới Hồng Hoang đều có liều mạng.

Bởi vậy chúng nhân thu hoạch cũng tương đối nhiều, trong thế giới Thần Mộ có Bách Tộc, trong các tộc đều có một ít cường giả đản sinh, đảo làm cho chúng nhân thu được đệ tử không tệ.

Đông Vương Công cười mà không nói, không có đem sự tình đột phá nói ra, nhưng Tây Vương Mẫu rất nhanh đã phát hiện không đúng. "Bệ hạ!

Chương 330

Tu vi của người đột phá?" Tây Vương Mẫu phi thường nhạy cảm phát giác được Đông Vương Công khác biệt.

Đông Vương Công lúc này giống như Thiên Đạo, cho Tây Vương Mẫu một loại cảm giác hư vô phiêu miểu.

Đông đảo tu sĩ nghe vậy kinh hãi.

Đông Vương Công trước đó là Thánh Cảnh cường giả, nếu như lần nữa đột phá, chẳng phải là cảnh giới Hợp Đạo?

Đó thế nhưng là tu sĩ cùng một cấp bậc với Hồng Quân Đạo Tổ, tại trong Hồng Hoang tuyệt đối là đỉnh tiêm tồn tại!

Cửu Anh từng cái chấn kinh không thôi, Đông Vương Công nếu như thật trở thành tu sĩ Hợp Đạo Kỳ, vậy nhưng là viễn viễn bỏ xa Thiên Đạo Lục Thánh!

Điều này ý vị như thế nào, mọi người đều nhất thanh nhị sở.

Tuyệt đối quyền lên tiếng, tuyệt đối lợi ích!

Đông Vương Công đảo không có giấu diếm, nhẹ nhàng gật đầu, thừa nhận sự thật này. "Chúc mừng Bệ hạ.

Vốn cho rằng thu hoạch của ta lớn, không nghĩ tới Bệ hạ mới là người hoạch ích lớn nhất!" Tây Vương Mẫu mím môi cười, thay phu quân cảm thấy cao hứng.

Dù sao Đông Vương Công cường đại, cùng nàng thực lực đột phá không có gì khác biệt, phu thê nhất thể đồng tâm, không phân lẫn nhau. "Chúc mừng Sư tôn, hạ hỉ Sư tôn!" Kim Sí Đại Bàng cùng Khổng Tuyên cũng vẻ mặt vui mừng, thay sư tôn của mình cảm thấy cao hứng.

Các tu sĩ khác càng là nhao nhao hạ hỉ, trên mặt một mảnh hưng phấn, trong lòng cũng càng phát ra cung kính đối với Đông Vương Công, tâm tư thần phục Đông Vương Công rốt cuộc không cách nào dao động.

Rất nhiều tu sĩ thậm chí may mắn, hạnh hảo trước đó lựa chọn đi theo Đông Vương Công, nếu đi theo người khác, chỉ sợ hiện tại đều muốn lạnh run.

Một bên Chiêm Đài Tuyền lạnh lùng nhìn xem hết thảy trước mặt, tâm tư thâm trầm, hỉ nộ không hình vu sắc, sự tình gì đều muốn trải qua một phen tính toán.

Lần này có thể đi theo Tây Vương Mẫu trở về, cũng trở thành thủ hạ của Tây Vương Mẫu, cũng là trải qua một phen nghe ngóng về sau mới làm ra quyết định.

Trước đó Đông Vương Công mang đi Tuyệt Tình Tiên Tử Vũ Hinh cùng Độc Cô Bại Thiên, tại sau khi Thần Mộ Thế Giới Thiên Đạo trở về, lập tức đem sự tình Hồng Hoang tuyên dương ra ngoài.

Điều này làm cho rất nhiều tu sĩ lập tức biết tất cả mọi chuyện về Hồng Hoang.

Đông Vương Công một phương được Hồng Hoang Thiên Đạo tôn sùng nhất, tự nhiên trở thành đệ nhất lựa chọn của Chiêm Đài Tuyền.

Tại dưới tình huống biết được Tây Vương Mẫu là Thiên Đình Vương Hậu, nàng ngay lập tức hướng Tây Vương Mẫu biểu đạt truy tùy chi ý.

Tây Vương Mẫu thấy Chiêm Đài Tuyền tư chất bất phàm, linh lung dịch thấu, bởi vậy cũng hài lòng thu nhận.

Hiện tại kiến thức Đông Vương Công cường đại, Chiêm Đài Tuyền trong lòng không biết lại đang có tính toán gì.

Đông Vương Công cùng mọi người lẫn nhau hạ hỉ về sau, đông đảo tu sĩ mới nhao nhao rời đi, đi về trụ sở riêng phần mình tiêu hóa sở đắc lần này.

Trường Mi Chân Nhân từ trong thế giới Thần Mộ trở về, tại dưới tình huống nhìn thấy Đông Vương Công cường đại, tâm tư nguyên bản có chút buông lỏng lần nữa căng thẳng.

Đối mặt với sự cường đại của Đông Vương Công, Trường Mi Chân Nhân cảm thấy mình thật sự cái gì cũng không phải. "Ta so với Thiên Đạo Lục Thánh còn có nhiều chỗ không bằng, so với Đế Quân càng là thiên sai địa biệt.

Ngày sau xem ra ta phải bế quan khổ tu, tranh thủ sớm ngày để thực lực lần nữa đột phá!" Trường Mi Chân Nhân hạ quyết tâm, tại trong Nga Mi Sơn trực tiếp bế quan, rốt cuộc không đi hỏi sự tình môn phái.

Lúc này thời cách mấy vạn năm, viễn tẩu Hỗn Độn - Bạch Viên rốt cục lần nữa trở về Thiên Đình.

Tại lúc Đông Vương Công đang nghỉ ngơi ở Dao Trì, Bạch Viên giá lấy một đạo kim quang, nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Đông Vương Công. "Sư tôn, đồ nhi đi ra ngoài vạn năm, chưa thể thị phụng tại tả hữu Sư tôn, thỉnh Sư tôn thứ tội!" Bạch Viên tại trên mặt đất phanh phanh dập đầu chín cái, giữa lông mày thậm chí cung kính.

Đông Vương Công nâng mắt đánh giá, Bạch Viên lúc này đã đột phá tu vi, thực lực tăng lên tới Thánh Nhân cảnh giới!

Đông Vương Công đại hỉ không thôi, đích thân đỡ Bạch Viên dậy. "Đồ nhi, ngươi cũng đột phá Thánh Cảnh, vi sư lại làm sao sẽ trách ngươi đây!

Tốt, tốt!" Đông Vương Công cười to liên liên.

Giáo thụ đồ đệ, rốt cục có một cái trở thành Thánh Nhân Chí Tôn, có thể chứng minh con đường tu hành của Đông Vương Công hào vô vấn đề.

Đông Vương Công thay Bạch Viên cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng vì chính mình cảm thấy tự hào.

Có thể dạy dỗ ra một vị Thánh Nhân, đây chính là khẳng định đối với hắn! "Sư tôn, đây là công lao của ngườii.

Ta tại trong Hỗn Độn du lịch, cuối cùng tìm được phương pháp đột phá của Sư mẫu.

Ta lại đi thế giới mới, tại trong thế giới mới mới thuận lợi đột phá!" Bạch Viên vẻ mặt hưng phấn, vò đầu bứt tai, nói đến chỗ cao hứng có chút vui mừng khôn xiết, vừa nhảy vừa nhót.

Đông Vương Công lúc này tâm tình đại hảo.

Bạch Viên tư chất vốn là không tệ, tâm tư linh thấu, có thể là người thứ nhất đột phá Thánh Cảnh, cũng chính là vì hướng đạo chi tâm kiên định, bởi vậy mới có thể thành công.

Đông Vương Công cười nói: "Đây là tạo hóa của ngươi.

Cần tu khổ luyện, nhất tâm hướng đạo tự nhiên có thể dũng mãnh tinh tiến.

Bất quá về sau đạo lộ còn dài, cần phải tiếp tục nỗ lực tiến lên!" Đông Vương Công đối với Bạch Viên rất hài lòng, cho dù Bạch Viên thành Thánh Cảnh cường giả, đối với Đông Vương Công vẫn như cũ tất cung tất kính.

Tác vi đệ tử, Bạch Viên xác thực không tệ.

Bạch Viên tư chất cũng không phải tốt nhất, thậm chí có thể nói so với Khổng Tuyên còn có nhiều chỗ không bằng, nhưng Bạch Viên

lựa chọn đi theo bước chân Đông Vương Công.

Chương 331

Cái lựa chọn chính xác này, làm cho hắn được lợi vô cùng.

Bạch Viên tại trên thiên phú luyện thể cũng phi bỉ tầm thường, đối với thiên phú Thủy thuộc tính trời sinh, căn bản không có tu luyện, vẫn luôn đi lộ tuyến của Đông Vương Công.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Bạch Viên mới có thể tại trong mấy cái đệ tử của Đông Vương Công trổ hết tài năng, cái thứ nhất thành tựu Thánh Nhân đạo quả.

Này có thể so với rất nhiều Hồng Hoang đại năng đều muốn cường hãn hơn rất nhiều.

Những Tiên Thiên Đại Thần trong Hồng Hoang kia, khổ khổ tu hành vạn vạn năm, lại căn bản không cách nào bước ra một bước cuối cùng này.

Không đơn giản là bởi vì cơ duyên cùng thực lực của bọn hắn không đủ, đồng thời cũng là bởi vì không có giống như Bạch Viên lựa chọn đúng con đường.

Chính sở vị lựa chọn lớn hơn nỗ lực, câu nói này dùng ở chỗ này phi thường thích hợp.

Bạch Viên lựa chọn con đường chính xác, nghĩa vô phản cố đi theo Đông Vương Công, bởi vậy đi ở phía trước mọi người.

Bạch Viên cùng Đông Vương Công nói chuyện thật vui, mãi cho đến đêm khuya Bạch Viên mới rời đi thần điện của Đông Vương Công, một mình trở về chỗ ở.

Biết được Bạch Viên đột phá về sau, mấy cái đệ tử của Đông Vương Công đều nhao nhao tiến đến khánh hạ, đã hâm mộ, lại thất

lạc.

Bạch Viên đều thuận lợi đột phá, bọn hắn lại không có tìm được lộ kính đột phá, làm cho thân là đồng môn sư huynh đệ bọn hắn, làm sao có thể không nóng nảy.

Tin tức Đông Vương Công đột phá vừa mới truyền ra, việc Bạch Viên thành Thánh cũng lập tức lan truyền khắp chốn.

Bạch Viên thân là đệ tử của Đông Vương Công mà cũng có thể thành Thánh, khiến cho các đại năng Hồng Hoang không khỏi chấn kinh.

Tại Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vốn dĩ ngài và Đông Vương Công là đạo hữu ngang hàng, nhưng hiện tại Đông Vương Công đã đột phá cảnh giới Hợp Đạo, ngay cả đệ tử của hắn cũng đã thành Thánh Nhân.

Một Chuẩn Thánh như ngài, sau này liệu còn tư cách xưng hô đạo hữu với Đông Vương Công chăng?

Hoặc giả, Trấn Nguyên Tử ngài có tư cách xưng hô đạo hữu với đệ tử của Đông Vương Công hay không?

Không thành Thánh, chung quy vẫn là sâu kiến!

Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đối với tin tức này cảm thấy chấn động, đồng thời trong lòng cũng tràn ngập sự thất lạc.

"Bần đạo từ thuở Hồng Hoang sơ khai đã bắt đầu tham huyền ngộ đạo, một mạch tu hành cho đến nay đã trải qua vô lượng lượng kiếp, đạt được nghiệp vị Địa Tiên Chi Tổ, nhưng lại trì trệ không cách nào chứng đạo!

Chẳng lẽ, Trấn Nguyên Tử ta thật sự vô duyên với đại đạo sao?"

Trấn Nguyên Tử ngửa mặt hỏi trời xanh, trong lòng lạc lõng và đồi phế.

Kể từ sau khi Hồng Vân Lão Tổ thân vẫn, con đường tu hành của ngài chìm trong một màu xám xịt.

Lúc này không chỉ có Trấn Nguyên Tử, mà tại Bắc Minh Hải, Côn Bằng Lão Tổ cũng một mặt ngỡ ngàng.

Ngay cả đồ đệ của Đông Vương Công cũng thành Thánh rồi, vậy mà hắn vẫn không có biện pháp nào để thành Thánh!

"Đáng hận!

Ta bao năm tu hành, chẳng lẽ đều tu lên thân chó rồi sao?" Côn Bằng Lão Tổ vẻ mặt dữ tợn, đạo tâm cơ hồ bất ổn, trong lòng tràn ngập oán hận và những cảm xúc tiêu cực.

Thiên Đạo bất công, nhưng Thiên Đạo lại chí công vô tư.

Mệnh đã như thế, oán được ai!

Thầy trò Đông Vương Công liên tiếp đột phá, cộng thêm việc Tây Vương Mẫu và Trường Mi Chân Nhân chứng đạo trước đó, khiến cho cả thế giới Hồng Hoang đều sôi sục.

Danh vọng của Đông Vương Công trong khoảnh khắc này lại được nâng lên một tầm cao mới.

Một môn phái năm vị Thánh Nhân, uy thế bực này, ai người có thể địch?

Tại Địa Phủ, Hậu Thổ Thánh Nhân lúc này cũng đã dập tắt tâm tư so kè với Đông Vương Công.

"Có lẽ ta thật sự nên thay Đông Vương Công thủ hộ Địa Phủ, một lòng hướng đạo, lại đâu ra nhiều nhi nữ thường tình như vậy." Hậu Thổ Thánh Nhân vẫn luôn có chút oán trách vì Đông Vương Công

dành quá ít thời gian cho nàng.

Nhưng hiện tại nhìn Đông Vương Công liên tiếp đột phá, trực tiếp bước vào cảnh giới Hợp Đạo, sự chấn hám trong lòng Hậu Thổ Tổ Vu đã vượt qua cả oán niệm.

Nếu Đông Vương Công không tân khổ tu hành, sao có thể không ngừng đột phá như vậy?

Phải biết rằng từ khi Hậu Thổ thành Thánh đến nay, thực lực mới chỉ tăng lên Thánh Cảnh ngũ trọng thiên!

Còn Đông Vương Công đã là cao thủ Hợp Đạo cảnh giới, chênh lệch trong đó, tựa như lạch trời!

Không có bỏ ra thì không có thu hoạch, Đông Vương Công ở sau lưng người khác đã trải qua bao nhiêu gian tân, có lẽ chỉ có chính hắn mới rõ.

Hiện tại Hậu Thổ Thánh Nhân sau khi chứng kiến thực lực tuyệt đối của Đông Vương Công, ngược lại có chút thấu hiểu hắn, cũng không còn muốn dây dưa những chuyện nhỏ nhặt kia, tâm tư trở nên thông đạt hơn không ít.

Sự tình của nhất mạch Đông Vương Công gây ra một trận oanh động trong Hồng Hoang, kích thích tất cả tu sĩ lần nữa bắt đầu điên cuồng bế quan.

Lần này tu sĩ Hồng Hoang đều thu hoạch lớn từ Thần Mộ thế giới, kéo theo một làn sóng tu luyện cuồng nhiệt, rất nhiều tu sĩ nhao nhao đột phá.

Tu vi đột phá xong, ngược lại càng kích thích mọi người điên cuồng hơn.

Ai mà không muốn nâng cao thực lực?

Ai không muốn sớm ngày thành Thánh?

Hiện tại đã có hy vọng, do đó những tu sĩ vừa đột phá cảnh giới kia, ai nấy tu luyện đều vô cùng liều mạng.

Hồng Hoang phồn hoa, khí vận mà Đông Vương Công hội tụ cũng tăng lên rất nhiều, chất lượng cũng ngày càng tốt hơn.

Nhìn thấy tình huống này, trong lòng Đông Vương Công quả thực vui vẻ không thôi.

"Thế giới Hồng Hoang càng phồn hoa, ta đạt được càng nhiều chỗ tốt, xem ra sau này phải thường xuyên kích thích các tu sĩ khác!" Đông Vương Công cười nhìn vân vân chúng sinh, rồi lại tiếp tục bế quan.

Chương 332

Lúc này, khoảng cách từ khi Thần Mộ thế giới mở ra đã được vài ngàn năm.

Các cường giả trong Thần Mộ thế giới hiện tại cũng nhao nhao đột phá tu vi, trong đó Độc Cô Bại Thiên và Thần Chiến là dũng mãnh nhất.

Hai vị vốn là Mệnh Vận Chi Tử, sau khi đến thế giới Hồng Hoang, một đường quá quan trảm tướng, trực tiếp thăng lên cảnh giới Á Thánh.

Tốc độ tiến bộ hung mãnh bực này khiến nhiều tu sĩ lão làng đều phải kinh hãi.

Một người khác tiến bộ nhanh nhất là Thần Nam.

Thân là chuyển thế chi thân từ thối hồn của Độc Cô Tiểu Bại, lại dung hợp với tàn hồn của một thiên kiêu khác, tạo thành một Thần Nam phục sinh, thiên phú của hắn cũng thập phần kinh người.

Thần Nam lĩnh ngộ được một môn thần thông thuật kỳ lạ, đặt tên là Chuyển Sinh Chi Thuật.

Thuật này rất giống với Cửu Chuyển Thần Quyết của Độc Cô Bại Thiên nhưng lại có vài điểm khác biệt.

Thần Nam dựa vào Chuyển Sinh Chi Thuật, cũng một đường đột phi mãnh tiến, trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Phải biết rằng Thần Nam trước đó chỉ là một phàm nhân, ngay cả Địa Tiên cũng chưa tu thành, hiện tại trong vòng vài ngàn năm đã thành Đại La Kim Tiên, phần thực lực này có thể nói là thập phần khủng bố.

Tiến cảnh của Thần Nam so với Thần Chiến cũng không hề kém cạnh, càng vượt xa các cường giả đồng trang lứa.

Thần Nam và Vũ Hinh đã kết làm đạo lữ, cư trú trong thần điện.

Lúc này Tử Kim Thần Long lén lút tìm đến Thần Nam.

"Có chuyện gì mà thần thần bí bí vậy?" Thần Nam vẻ mặt ngơ ngác, hiện tại cuộc sống của hắn rất mỹ mãn.

Bình ngày ngoại trừ tu hành, Thần Nam rất ít khi ra ngoài, luôn dành thời gian bồi bạn với người thân.

"Ngươi có biết không, Chiêm Đài Tuyền cũng đã rời khỏi Thiên Đình!" Tử Kim Thần Long cẩn thận nói, đối với Chiêm Đài Tuyền, hắn trong lòng vẫn còn oán hận.

Vạn năm trước ả dám đối xử với Thần Nam như vậy, khiến cho Tử Kim Thần Long thân là tử đảng của Thần Nam cảm thấy vô cùng bất bình.

"Không phải rất bình thường sao?

Trong Thần Mộ thế giới, Chiêm Đài Tuyền cũng là thiên chi kiêu nữ, được các cường giả khác chọn trúng cũng là lẽ tự nhiên thôi!" Thần Nam vẻ mặt bình thản nói, kỳ thật hắn đã sớm dự liệu sẽ có ngày này.

Chiêm Đài Tuyền dù sao ở vạn năm trước cũng là thiên chi kiêu nữ, trải qua gần hai vạn năm, ai biết được nàng ta đã cường đại đến mức nào.

Sau khi đến Hồng Hoang, mọi người đều đột phi mãnh tiến, Thần Nam càng không rõ tình huống của đối phương.

"Chẳng lẽ ngươi không báo thù?

Ả đánh ngươi rơi xuống thần đàn, Vũ Hinh suýt chút nữa tử vong,

hết thảy không phải đều do tâm địa ác độc của Chiêm Đài Tuyền sao?

Hiện tại chẳng lẽ ngươi đều quên hết?" Tử Kim Thần Long bày ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, dường như cảm thấy vô cùng nóng nảy.

"Bĩ Tử Long nói đúng!

Ta muốn báo thù!" Long Bảo Bảo không biết xuất hiện từ lúc nào, nắm chặt nắm đấm nhỏ béo múp míp, vẻ mặt phẫn nộ hét lên.

Đáng tiếc bộ dáng nãi thanh nãi khí kia thực sự không có chút uy hiếp nào.

"Đi ra chỗ khác chơi!" Tử Kim Thần Long trực tiếp gạt Long Bảo Bảo sang một bên, nghiêm túc nhìn chằm chằm Thần Nam.

Thần Nam vốn không phải kẻ chịu thiệt, sau khi suy nghĩ một chút mới gật đầu.

"Ngươi nói cũng phải, ta thật sự cũng có chút hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Không biết khi ta tung một cước vào mông Chiêm Đài Tuyền, nàng ta sẽ có phản ứng gì nhỉ?" Thần Nam và Tử Kim Thần Long nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên nụ cười đắc ý.

Hiện tại Thần Nam đã là tu sĩ Đại La Kim Tiên, thực lực có thể nói là lần nữa vượt qua các cường giả đồng trang lứa trong Thần Mộ thế giới.

Thiên tài thiếu niên từng hào quang vạn trượng, nay vẫn phong hoa tuyệt đại, ngạo lập trên đỉnh chúng thần!

"Tối nay chúng ta đi tập kích Chiêm Đài Tuyền!" Thần Nam nở nụ cười gian trá.

Hắn biết Chiêm Đài Tuyền đã dọn ra khỏi Thiên Đình, cư trú tại

một động thiên phúc địa ở nhân gian.

Nơi đó tuy ẩn bí, nhưng đã sớm bị Bĩ Tử Long điều tra rõ ràng rành mạch.

Thần Nam và Bĩ Tử Long quả là tuyệt phối, tính cách hai kẻ này thập phần tương tự, chỉ là lão bĩ tử (rồng côn đồ) kia càng thêm bôn phóng một chút.

"Ta cũng muốn đi, ta muốn đi đá vào mông mụ đàn bà xấu xa đó!" Long Bảo Bảo nãi thanh nãi khí nói.

Lúc này Long Bảo Bảo đã đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn giữ nguyên bộ dáng của thời kỳ ấu thơ, tí xíu cũng không có sự uy vũ của thần long.

Nhìn Long Bảo Bảo béo múp míp, Thần Nam cũng một trận vô ngữ, tên này đều đã là Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn giữ cái đức hạnh niên thiếu vô tri.

"Ngươi đi thì có tích sự gì, đừng để Chiêm Đài Tuyền bắt lấy làm sủng vật!" Bĩ Tử Long không đồng ý, tiến công địa bàn của Chiêm Đài Tuyền không phải là chuyện an toàn.

Vạn nhất xuất hiện ý ngoại, chỉ sợ Long Bảo Bảo ngay cả chạy trốn cũng khó khăn, đến lúc đó thật sự bị khốn trụ, bọn hắn lại phải xả mạng đi cứu Long Bảo Bảo.

"Không được!

Không cho ta đi, ta sẽ đi mách Thiên Tôn!" Long Bảo Bảo lập tức không chịu, chuyện vui như vậy sao có thể thiếu nó chứ?

Long Bảo Bảo vừa nói thế, Bĩ Tử Long quả nhiên hết cách.

Thần Nam và Chiêm Đài Tuyền hiện tại đều là thực lực thuộc phe Thiên Đình, Đông Vương Công trước sau luôn chủ trương đoàn kết

nhất trí.

Điều này nhìn từ phong cách hành sự ngày thường của Đông Vương Công là thấy rõ.

Nếu Thần Nam chủ động gây phiền toái cho Chiêm Đài Tuyền, để Đông Vương Công biết được, Thần Nam và Tử Kim Thần Long đều lo lắng sẽ bị Đông Vương Công xử lý.

Chương 333

“Không phải chúng ta không mang ngươi theo, ngươi tưởng Chiêm Đài Tuyền, người đàn bà ác độc đó dễ đối phó sao?

Ta cũng là lo lắng cho an nguy của ngươi a!” Thần Nam bất đắc dĩ phải đứng ra an ủi Long Bảo Bảo, lấy ra một cái đùi gà nướng vàng óng.

Đây chính là đùi của một con gà trống cấp bậc Kim Tiên, bị Thần Nam nướng thành món đùi gà mật trấp.

Long Bảo Bảo nháy mắt hai mắt phát sáng, nước miếng chảy ròng ròng.

Đôi cánh thịt nhỏ vỗ vỗ, lao về phía đùi gà trên tay Thần Nam.

Thần Nam cười âm hiểm, đem đùi gà mạnh mẽ giấu ra sau lưng, khiến Long Bảo Bảo vồ hụt.

Lúc này đôi mắt to của Long Bảo Bảo ngập nước, nhìn Thần Nam với vẻ thập phần ủy khuất.

“Ngươi có đem chuyện ta tập kích Chiêm Đài Tuyền mách cho Thiên Tôn không hả?” Thần Nam tuần tuần thiện dụ, bày ra bộ dáng kẻ lừa đảo đang dụ dỗ thiếu niên vô tri.

Long Bảo Bảo lúc này vội lắc đầu quầy quậy, khuôn mặt phấn nộn lắc lư với một biên độ khoa trương.

Thần Nam thấy tốt liền thu, đem đùi gà ban thưởng cho Long Bảo Bảo.

Long Bảo Bảo hoan hô một tiếng, "ngao ô ngao ô" ôm lấy đùi gà đại cật.

Tên nhóc ham ăn này, quả nhiên chỉ cần một cái đùi gà là có thể mua chuộc.

Nhưng ngay khi Thần Nam đang đắc ý, thanh âm hàm hồ không rõ của Long Bảo Bảo lại vang lên: "Ta có thể không mách Thiên Tôn, nhưng mà, nhất định phải mang ta đi cùng!" Long Bảo Bảo vừa gặm đùi gà ngấu nghiến, vừa nói như sợ Thần Nam đổi ý cướp lại đùi gà.

Bĩ Tử Long bất đắc dĩ, cuối cùng đành thỏa hiệp với Thần Nam, chuẩn bị mang theo Long Bảo Bảo cùng hành động.

Mọi sự tình đều tiến hành trong bóng tối, tuy rằng Đông Vương Công có sở sát giác, nhưng căn bản không hề để ý tới.

Cảnh giới hiện tại của Đông Vương Công là Hợp Đạo cảnh, trong cả thiên địa này, hiếm có chuyện gì có thể qua mắt hắn.

Nếu chuyện gì Đông Vương Công cũng phải đi quản, chỉ sợ sẽ bị hoạt hoạt mệt chết.

Do đó đối với chín mươi chín phần trăm sự việc, Đông Vương Công căn bản không đi quan tâm, hoàn toàn để chúng tự hành phát triển.

Điều Đông Vương Công để ý, chỉ có tu hành và đột phá.

Sau khi bộ ba Thần Nam thương lượng xong, Vũ Hinh Tiên Tử lại tìm đến chỗ ở của Thần Nam.

"Muốn đi tìm Chiêm Đài Tuyền gây phiền toái sao?" Vũ Hinh Tiên Tử nhìn bộ dạng toàn phó vũ trang của Thần Nam, trực tiếp đoán ra ý đồ của hắn.

"Ách, ta thật sự lộ liễu thế sao?" Bĩ Tử Long hỏi Long Bảo Bảo bên cạnh.

Long Bảo Bảo vội vàng lắc đầu, phủ định như trống bỏi.

“Chủ ý này không tồi, Chiêm Đài Tuyền kia xác thực cần phải thu thập, ta cùng đi với các ngươi!” Lời nói của Vũ Hinh Tiên Tử làm Thần Nam ngẩn ra, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bộ ba.

“Không không không!

Vũ Hinh, đánh đánh giết giết, đều là chuyện của đám đàn ông chúng ta, nàng xinh đẹp như vậy, cứ ở nhà đợi ta đi!” Bĩ Tử Long vội vàng cười làm lành, mưu toan ngăn cản hành động của Vũ Hinh Tiên Tử.

“Chiêm Đài Tuyền kia vạn năm trước hại Thần Nam cơ hồ thân vẫn, hiện tại thực lực Thần Nam đại tăng, chính là thời cơ tốt để báo thù, ta sao có thể bỏ lỡ chuyện này!” Vũ Hinh Tiên Tử mảy may không có vẻ thiện lương và thuần chân ngày thường, phảng phất chỉ cần là chuyện liên quan đến Thần Nam, nàng liền giống như một con mèo mẹ hộ con.

Thần Nam cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, thực sự không chịu nổi sự nhuyễn ma ngạnh phao của Vũ Hinh.

“Được rồi, lần này bốn người chúng ta cùng hành động, nhưng nhất thiết đều phải nghe ta chỉ huy.” Thần Nam đưa ra thỏa hiệp, nhưng cũng đề xuất điều kiện.

Vũ Hinh Tiên Tử và Long Bảo Bảo đều gật đầu lia lịa, chỉ cần được đi theo thì đó không phải vấn đề!

Nửa đêm canh ba, trăng sáng treo cao, bên ngoài một chỗ linh sơn phúc địa, bốn đạo thân ảnh lén lén lút lút tấn tốc tiến lên.

Lúc thì lao nhanh, lúc thì đứng lại, y hệt như u linh quỷ mị.

Nơi này chính là đất tu hành của Chiêm Đài Tuyền.

Từ sau khi bái Tây Vương Mẫu làm sư, nàng chủ động đề xuất rời khỏi Thiên Đình, tìm đến một chỗ động thiên phúc địa này để tiềm

tu.

Đi cùng nàng còn có những kẻ truy tùy Chiêm Đài Tuyền và một số tu sĩ ái mộ nàng.

Do đó hiện tại trong động thiên phúc địa này, lực lượng phòng ngự phi thường hùng hậu.

Còn về bốn đạo thân ảnh đen sì kia, chính là bốn người Thần Nam.

Nửa đêm canh ba tiềm phục đến đây, chính là vì muốn báo phục Chiêm Đài Tuyền một phen!

Nhưng nhìn trên đầu núi đèn đuốc sáng trưng, tu sĩ tuần tra vãng lai tiền phó hậu kế, trong linh sơn lại có trận pháp thủ hộ.

Muốn hỗn nhập vào trong, quả thực là chuyện không thể nào.

"Hiện tại làm sao đây?

Chỗ này đề phòng sâm nghiêm như thế, chúng ta căn bản không có cơ hội lẻn vào a!" Bĩ Tử Long vẻ mặt buồn bực nhìn Thần Nam.

Lần này sự tình xem ra đã bại lộ, kế hoạch bạo đánh Chiêm Đài Tuyền tự hồ tịnh không thuận lợi như vậy.

Thần Nam nhìn tình huống trước mặt, cũng không ngờ trong tay Chiêm Đài Tuyền lại có thế lực lớn đến thế.

"Bất luận như thế nào, lần này cũng phải lấy lại danh dự!" Thần Nam dẫn theo Bĩ Tử Long và Long Bảo Bảo, phía sau là Vũ Hinh Tiên Tử, một nhóm trực tiếp đi tới nơi tu hành của Chiêm Đài Tuyền.

Nhìn đám tu sĩ tuần tra qua lại bên ngoài, bọn này đều là thế lực một phương của Chiêm Đài Tuyền.

Thần Nam trực tiếp mở ra Nội Thiên Địa, Nội Thiên Địa này thập phần tương tự với thế giới nội bộ của Đông Vương Công.

Những tu sĩ kia bất tri bất giác tiến nhập vào trong thế giới của Thần Nam, khi phát hiện không đúng thì đã bị Thần Nam và Bĩ Tử Long bao vây.

Chương 334

“Người nào?

Dám thiện sấm Chiêm Đài thánh địa của ta!” Thủ lĩnh đội tuần tra cao giọng quát chỉ, đối với Thần Nam thập phần đề phòng.

“Người nào?

Ông nội các ngươi đến rồi, còn không mau mau nghênh tiếp?” Bĩ Tử Long vẻ mặt côn đồ, ngôn ngữ cực kỳ khinh miệt.

“Tên ăn mày, thiện sấm thánh địa, giết không tha!” Đội tuần tra lập tức tiến lên, hành sự man hoành, thường xuyên một lời không hợp liền diệt tính mạng người khác.

Hiện tại Thần Nam kiêu trương như vậy, đội tuần tra căn bản không có ý định bỏ qua.

Trường thương của đội tuần tra sáng như tuyết, thi triển hợp kích chi thuật, mười hai vị Kim Tiên liên kết thành một khối, lấy hình thế sát trận công hướng về phía Thần Nam.

“Xùy, mấy tên Kim Tiên cũng dám ở trước mặt đại gia giương oai, quả thực vô pháp vô thiên rồi!” Bĩ Tử Long khinh thường liếc mắt một cái, trong long trảo không biết từ lúc nào đã có thêm một cây côn nhị khúc.

“Bành!

Bành!

Bành!” Bĩ Tử Long quét ngang một cái, đội viên tuần tra nháy mắt ngã rạp một đất, căn bản vô pháp kháng hành với Bĩ Tử Long.

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên, Bĩ Tử Long đối phó mười mấy

tên Kim Tiên dễ như trở bàn tay.

Thần Nam một đường giết vào bên trong, bất động thanh sắc, đem tất cả trạm gác ngầm trên đường toàn bộ đánh ngã.

"Nơi này là thần điện của Chiêm Đài Tuyền!" Bĩ Tử Long thạo đường nhất, nhìn thấy trên thần điện kim quang xán lạn, một cái liền nhận ra chỗ ở của Chiêm Đài Tuyền.

Thần Nam ngước mắt nhìn lên, thần điện nầy là do một khối mỹ ngọc khổng lồ chỉnh thể điêu khắc thành, do điêu khắc từ mỹ ngọc nên chỉnh thể tinh oánh dịch thấu, quang thải chiếu nhân.

Khi Thần Nam đến, đại điện đang rộng mở, bên trong có tiếng cười nói đạm đạm truyền ra.

Thần Nam nhìn vào, thầm nghĩ lần này không thể đánh lén được rồi, Chiêm Đài Tuyền kia rõ ràng chưa nghỉ ngơi, thậm chí lúc này đang cùng người khác giao đàm.

"Mấy vị đã đến rồi, vậy thì vào ngồi một chút đi!" Thanh âm ôn nhu từ bên trong truyền ra, thanh âm có chút xa lạ lại có chút quen thuộc, chính là Chiêm Đài Tuyền.

Đem sáu cỗ phân thân dung hợp làm một thể, đây mới là Chiêm Đài Tuyền chân chính.

Sau khi đến thế giới Hồng Hoang, thực lực Chiêm Đài Tuyền cũng đột phi mãnh tiến.

Nàng vì tu hành bất tiếc hết thảy đại giới, hiện tại có thể có sở đột phá cũng là lẽ tự nhiên.

Những kẻ có tâm tư kiên định như thế, chính là sinh linh thích hợp tu hành nhất.

"Làm sao ả biết chúng ta đến rồi!" Bĩ Tử Long vẻ mặt xấu hổ, kế

hoạch đánh lén là do hắn đưa ra, nhưng hiện tại xem ra kế hoạch rõ ràng đã bị Chiêm Đài Tuyền thức phá.

"Sợ cái gì!

Chúng ta và Thần Nam thực lực đều không bình thường, cùng nhau đi vào đánh mụ đàn bà xấu xa kia!" Long Bảo Bảo uy vũ bất phàm nói, mảy may không để Chiêm Đài Tuyền vào mắt.

"Đi, chúng ta vào!" Thần Nam đi đầu, dẫn theo Vũ Hinh Tiên Tử tiến vào trong đại điện.

Lúc này trong thần điện không chỉ có Chiêm Đài Tuyền, bên cạnh nàng còn có một vị tiên tử mỹ lệ không kém.

Thần Nam không nhận ra đối phương, người này rõ ràng không phải cường giả của Thần Mộ thế giới, nhưng từ khí tức kiều diễm trên người đối phương, có thể nhìn ra mỹ nữ này thực lực bất phàm.

Nếu Trương Tiểu Phàm ở đây, nhất định sẽ trực tiếp nhận ra, nữ tử này không phải ai khác, chính là đệ tử của Tam Diệu Phu Nhân ở Hợp Hoan Cốc, Diệu Công Tử - Kim Bình Nhi.

Nhưng hiện tại Diệu Công Tử thực lực đã là Đại La Kim Tiên cảnh giới, viễn viễn siêu việt Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ.

Không biết Kim Bình Nhi đã gặp kỳ ngộ gì mà có thể đột phi mãnh tiến như thế.

Chiêm Đài Tuyền nhìn cố nhân ngày xưa là Thần Nam, rồi chuyển đầu nhìn sang Vũ Hinh Tiên Tử.

"Không biết ta nên xưng hô là Tuyệt Tình Tiên Tử đây?

Hay gọi là Nhân Vương?" "Không quản gọi là gì, hôm nay ngươi đều phải vì sự tình năm đó mà trả giá đắt!" Vũ Hinh Tiên Tử đạm nhiên nhìn Chiêm Đài Tuyền, khẽ mở chu môi đáp.

Vũ Hinh Tiên Tử thực lực cường hãn, cho dù bình nhật tâm địa thiện lương, nhưng gặp người bị bắt nạt cũng luôn dũng cảm đứng ra.

"Vậy sao?

Xem ra hôm nay có người muốn bắt nạt tỷ tỷ nhà ta rồi?" Kim Bình Nhi cười một tiếng, khoan thai tiến lên, liên bộ khẽ lay, bày ra một bộ dáng kiều nhược.

"Tốt nhất ngươi đừng có nhúng tay vào, ta cũng không bảo đảm sẽ không đánh phụ nữ đâu nhé!" Bĩ Tử Long nhìn thân thể Kim Bình Nhi, thầm lo lắng đối phương liệu có chịu nổi một móng vuốt của hắn hay không.

"Một con thần long!

Nếu là ở trong Tru Tiên thế giới của ta, có thể đã sớm trấn áp tất cả rồi, nhưng ở Hồng Hoang thế giới sao, đành phải cuộn mình lại thôi." Kim Bình Nhi cười nói tự nhiên, một bộ dáng không hề bị lay động, khẩu khí không nhỏ, cho dù đối mặt cường địch vẫn vân đạm phong khinh.

"Bình Nhi muội muội, không cần nhúng tay vào việc này, mấy kẻ này cũng là cố nhân của ta, giữa ta và hắn xác thực cần liễu kết nhân quả!" Chiêm Đài Tuyền hiện tại là tu sĩ Đại La Kim Tiên, cũng biết tầm quan trọng của nhân quả, do đó sự tình này tất phải làm một trận.

"Chiêm Đài Tuyền, ngươi nói là cố nhân, ta khả không có dạng cố nhân như ngươi!" Ngôn ngữ của Thần Nam cực kỳ lãnh mạc.

Năm xưa cơ hồ bị Chiêm Đài Tuyền hại chết, cùng Vũ Hinh sinh ly tử biệt, có thể nói đều là do Chiêm Đài Tuyền gây ra.

Lúc này thị nữ bên cạnh vội vội vàng vàng báo cáo với Chiêm Đài Tuyền: Đội tuần tra vòng ngoài đã bị Thần Nam xử lý toàn bộ!

“Hừ!

Ngươi làm chuyện tốt lắm, dám bắt hết thuộc hạ của ta!

Vạn năm trước ta đối với ngươi xuất thủ, hiện tại chúng ta hãy phân cao thấp lần nữa.” Chiêm Đài Tuyền bồi dưỡng thế lực một phương cũng tốn không ít tâm tư, nay bị Thần Nam một lần diệt sạch tuyệt đại bộ phận, làm sao Chiêm Đài Tuyền không giận!

Lúc này Thần Nam cũng không khách khí, trực tiếp triển khai Nghịch Long Thất Bộ, thân ảnh nhoáng lên đã đến sau lưng Chiêm Đài Tuyền.

Chương 335

Đại Long Đao tán phát ra thần quang rực rỡ, Thần Nam triều lấy hậu bối Chiêm Đài Tuyền mà chém.

Tử Kim Thần Long huy vũ côn nhị khúc, Long Bảo Bảo thì ở bên cạnh nắm quyền đầu, nãi thanh nãi khí huy vũ nắm đấm về phía Chiêm Đài Tuyền.

Vũ Hinh Tiên Tử đồng thời tiến lên, đem Chiêm Đài Tuyền vây chặt ở giữa.

Nhất thời cho dù Chiêm Đài Tuyền thực lực cường hãn, nhưng bị Thần Nam vây trụ, y nhiên hiển đến thập phần nguy hiểm.

Sau lưng Thần Nam, Hậu Nghệ Cung không ngừng tán phát thần quang, đồng thời Đại Long Đao đại khai đại hợp, uy lực vô song.

Chiêm Đài Tuyền vốn là một đạo phân thân của Thất Tuyệt Thánh Nữ, hiện tại cùng sáu đạo phân thân khác hợp làm một thể, không những thực lực tăng gia không ít, ngay cả bản thân cảnh giới cũng ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá.

Nhưng lúc này Chiêm Đài Tuyền độc tự đối kháng Thần Nam, Tử Kim Thần Long và Vũ Hinh Tiên Tử - ba vị Đại La Kim Tiên, hiển đến thập phần bị động.

Đông Vương Công vô ý liếc nhìn trận chiến giữa Thần Nam và Chiêm Đài Tuyền, hắn đối với Thần Nam vẫn luôn tương đối xem trọng.

Thần Mộ thế giới thập phần thần bí, Thần Nam thân là Khí Vận Chi Tử của Thần Mộ thế giới, địa vị tương lai tự nhiên bất khả hạn lượng.

Lần này Đông Vương Công ám trung quan sát, phát hiện binh hồn sau lưng Thần Nam xác thực phi thường không tồi.

Loại binh hồn kia giống như một loại pháp tắc không hoàn chỉnh, tuy rằng tàn khuyết bất toàn, nhưng uy lực lại thập phần cường đại.

"Nếu Thần Nam có thể đem những pháp tắc này chưởng ác, con đường sau này sẽ càng thêm bằng phẳng!" Đông Vương Công nhìn Thần Nam đang tranh đấu cùng Chiêm Đài Tuyền, lúc này thiên phú chiến đấu của Thần Nam thật khủng bố, trong cùng giai chỉ sợ hiếm có địch thủ.

Đương nhiên, cũng là vì rất nhiều tu sĩ cường đại đã đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới.

"Trong đám đồng lứa, Thần Nam hẳn là đệ nhất nhân, mạnh hơn đám tiểu bối ở Tru Tiên thế giới và Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới nhiều!" Đông Vương Công cảm khái.

Trương Tiểu Phàm ở Tru Tiên thế giới hiện tại cũng chỉ là Kim Tiên cảnh giới.

Tam Anh Nhị Vân ở Thục Sơn thế giới, kẻ mạnh nhất là Lý Anh Quỳnh cũng chỉ mới Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Tương so chi hạ, Thần Nam vừa đến Hồng Hoang thế giới đã là cao thủ Đại La Kim Tiên rồi.

Có lẽ cũng liên quan đến việc trầm thụy vạn năm, dù sao nếu tính thật ra, Thần Nam cũng là lão quái vật sống cả vạn năm.

"Hoạt mộ!" (Mộ sống) - Đây là cách tu sĩ xưng hô với Thần Nam, dù sao thân thể Thần Nam xác thực đặc thù, được Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên phục sinh trong mộ địa.

Lúc này Thần Nam đại chiến Chiêm Đài Tuyền, Chiêm Đài Tuyền tuy thực lực bất tục, nhưng cũng khó địch lại sự vây công của ba vị

cường giả.

Rất nhanh Chiêm Đài Tuyền lâm vào bị động, chiêu thức huyền diệu, pháp tắc lăng lệ, nhưng lại bị Thần Nam đánh cho giật gấu vá vai.

"Tỷ tỷ, ta trợ tỷ!" Diệu Công Tử cười duyên, di chuyển gót ngọc tiến lên, trong tay một đạo điện quang màu tím lưu chuyển.

"Tiểu nương bì, thật không sợ chết sao?" Tử Kim Thần Long nổi giận, hắn ghét nhất là kẻ khác xen vào chuyện bao đồng.

Kim Bình Nhi cũng không não nộ, cười ngọt ngào một tiếng, chặn lại Tử Kim Thần Long.

"Long Vương gia, tiểu nữ tử bất tài, muốn lĩnh giáo bản sự của ngài." Kim Bình Nhi cười nói doanh doanh, làm Tử Kim Thần Long nổi hết cả da gà.

"Long Bảo Bảo, còn làm gì đó, mau đánh nhau a!" Tử Kim Thần Long gào lên một tiếng, đi đầu hướng về phía Kim Bình Nhi lao tới.

Kim Bình Nhi thực lực bất phàm, hiện tại cũng là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, Tử Mang Nhận trong tay uy lực càng thêm cường đại, cùng côn nhị khúc của Tử Kim Thần Long khó phân cao thấp.

Nhất thời song phương đánh đến nan giải nan phân.

Nhưng bên phía Thần Nam và Vũ Hinh Tiên Tử lại đang áp đảo Chiêm Đài Tuyền, khiến nàng khó có cơ hội thở dốc.

"Oanh long!" Thần Nam mắt thấy không thể bắt được Chiêm Đài Tuyền, liền vung đao chém thẳng vào thần điện của nàng, trực tiếp phách nát nó.

Thần điện này là một khối linh ngọc khổng lồ hoàn chỉnh điêu khắc thành, tuy không phải bảo vật hiếm có nhưng lại thắng ở sự tinh

xảo vô cùng.

Chiêm Đài Tuyền đối với tòa ngọc điện này cũng thập phần chung ái, vậy mà hiện tại lại bị Thần Nam trực tiếp đập nát, khiến Chiêm Đài Tuyền trong nháy mắt triệt để phẫn nộ.

Thần Nam thấy chiêu này hữu hiệu, đập phá càng thêm vui vẻ.

"Ngươi càng để ý, ta càng muốn đập cho nát bấy!" Thần Nam vung Đại Long Đao không ngừng chém xuống, nhanh chóng phá hoại cả tòa ngọc điện cùng quần thể kiến trúc xung quanh.

"Thần Nam, tên ăn mày kia!

Hủy cung điện của ta, ta muốn băm vằm ngươi ra muôn mảnh!" Chiêm Đài Tuyền gầm lên liên hồi, không còn màng đến hình tượng tiên tử mỹ lệ nữa.

"Hừ, vạn năm trước chỉ dựa vào một cái suy đoán mà ngươi có thể ra tay với Thần Nam không oán không cừu, hiện tại hủy cung điện của ngươi thì đã tính là gì!" Vũ Hinh Tiên Tử ngôn từ sắc bén, không hề nể mặt Chiêm Đài Tuyền chút nào.

Cho dù hai người từng là tiên tử ở Thiên Giới, nhưng giữa họ tịnh không có giao tình.

Thậm chí hiện tại sau khi Vũ Hinh Tiên Tử minh bạch mọi chuyện, nàng đối với Chiêm Đài Tuyền thập phần khinh thường.

"Oanh long!" Thần Nam triệt để đánh nổ cả tòa cung điện, khiến mấy người đang ở bên trong không thể không chạy ra ngoài.

"Oa!

Trời sập rồi!" Long Bảo Bảo hoan hô một tiếng, đi đầu vỗ cánh bay ra.

"Thần Nam!" Chiêm Đài Tuyền nghiến nát răng ngà, tiên pháp

trong tay không ngừng công kích, muốn chém giết Thần Nam để giải mối hận trong lòng!

Thần Nam vạn năm trước thực lực đã không thua kém Chiêm Đài Tuyền, hiện tại sau khi đến Hồng Hoang thế giới hắn đột phi mãnh tiến, càng không kém Chiêm Đài Tuyền mảy may.

Do đó Chiêm Đài Tuyền dù có não nộ đến đâu cũng không làm gì được Thần Nam.

Lúc này Thần Nam đập nát thần điện của Chiêm Đài Tuyền xong cũng không vội đi tìm nàng liều mạng, ngược lại tứ xứ phá hoại.

Thung lũng xinh đẹp xung quanh bị san bằng, những ngọn núi cao vút bị chém ngang lưng, nơi nào Thần Nam đi qua đều là một mảnh cảnh tượng hủy diệt.

Bĩ Tử Long và Long Bảo Bảo cũng hưng phấn hành động theo, Bĩ Tử Long một côn quất nát một tòa cung điện, đánh cho tu sĩ bên trong kêu la oai oái.

Chương 336

Long Bảo Bảo thì trong miệng phun lửa, biến hết thảy trước mắt thành biển lửa, còn đang khoái chí đuổi theo một con khổng tước, lửa từ miệng không ngừng phun ra.

Nhìn bộ dạng chảy nước miếng của Long Bảo Bảo, nhìn con khổng tước với ánh mắt phát sáng, hiển nhiên là đang nghĩ đến chuyện mỹ diệu gì đó.

Con khổng tước này vốn là vật Chiêm Đài Tuyền mới có được gần đây, nhưng hiện tại lại vẻ mặt kinh khủng, liều mạng muốn đào ly nơi này.

Thần Nam và Tử Kim Thần Long đại tư phá hoại, đem căn cứ một phương của Chiêm Đài Tuyền trong nháy mắt biến thành rách nát không chịu nổi.

Ở đây không có cường giả nào có thể cản bước chân Thần Nam, ngay cả Diệu Công Tử cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Đây đâu phải là tu sĩ Đại La Kim Tiên, phân minh là một đám thổ phỉ cường đạo!

Cuối cùng Thần Nam đem nơi này phá hoại sạch trơn, triệt để hủy diệt tâm huyết của Chiêm Đài Tuyền.

Ngay khi Thần Nam chuẩn bị bạo đánh Chiêm Đài Tuyền, trong hư không có trận trận gợn sóng ba động, có cường giả Chuẩn Thánh giáng lâm nơi này.

"Không ổn, chúng ta mau rút!" Tử Kim Thần Long là kẻ cơ linh nhất, vừa thấy sự tình không đúng, lập tức kéo Long Bảo Bảo và Thần Nam bỏ chạy.

“Muốn đi?

Ở trước mặt Lão Tổ, đâu phải do các ngươi quyết định!” Một vị ma môn cự phách, tu vi Chuẩn Thánh xuất hiện.

Tuy Thần Nam không nhận ra đối phương, nhưng cường giả này rõ ràng là nhân vật phe Chiêm Đài Tuyền.

Thần Nam vội vàng thi triển thần thông thuật, xé rách hư không mang theo Vũ Hinh Tiên Tử cùng hai người kia đào tẩu.

“Oanh long long!” Hư không một trận phá toái, một kích mãnh liệt của người kia đánh vào khoảng không.

Thần Nam trước khi đối phương ra tay đã thành công mang theo Bĩ Tử Long đào tẩu!

“Chạy thật nhanh, lần sau gặp Lão Tổ, nhất định sẽ băm vằm các ngươi muôn mảnh!” Người đến chính là Bạch Cốt Thần Quân của Lư Sơn Thần Ma Động.

Từ sau khi đến thế giới Hồng Hoang, hắn ám trung qua lại với phe ma tộc.

Dù sao hắn vốn là người trong ma môn, cho dù hiện tại đột phá đến Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng bản chất vẫn là ma đầu.

Bất quá Bạch Cốt Thần Quân và Diệu Công Tử đi cùng một chỗ, đúng là thập phần hi kỳ.

Thần Nam đập phá thần điện của Chiêm Đài Tuyền rồi thuận lợi đào tẩu, sau khi về Thiên Đình tự nhiên là một trận hưng phấn nghị luận.

Lúc này Đông Vương Công lại tiếp tục bế quan tu hành, thực lực không ngừng đề thăng, từ chỗ Hồng Quân Đạo Tổ hắn cũng đạt được không ít khải phát, do đó không còn hỏi đến chuyện Hồng Hoang.

Sự tình đều giao cho thuộc hạ đi làm, ngay cả Hạo Thiên Thượng Đế cũng được Đông Vương Công trao cho quyền thế cực lớn, có thể coi là trọng thần số một dưới trướng Đông Vương Công.

Hạo Thiên có tài năng quản lý, cũng nguyện ý thay Đông Vương Công phân ưu, nguyện ý thể hiện trước mặt Đông Vương Công.

Đông Vương Công bận rộn tu hành, tự nhiên đem quyền thế hư vọng hạ phóng, đỡ làm trễ nải thời gian tu hành.

Lúc này Chiêm Đài Tuyền đại chiến một trận với Thần Nam, Thần Nam tuy bị Bạch Cốt Thần Quân kinh thối, nhưng Chiêm Đài Tuyền lại tức đến đầy bụng hỏa khí, khó mà bình phục tâm tình.

"Chiêm Đài tiên tử hà tất phải tức giận, lần sau gặp lại trực tiếp chém giết là được, hiện tại đại sự quan trọng hơn!" Bạch Cốt Thần Quân nói, Kim Bình Nhi bên cạnh cũng gật đầu.

"Tỷ tỷ, chi bằng chúng ta cùng đi Tây Phương thế giới, đợi xong việc lần này, sớm muộn gì cũng cho Thần Nam biết sự lợi hại!" Kim Bình Nhi cười một tiếng, đối với Thần Nam và Bĩ Tử Long nàng cũng hận đến nghiến răng.

Chiêm Đài Tuyền lúc này cũng không có biện pháp, nàng không thể là đối thủ của Thần Nam, Tây Vương Mẫu đối với những chuyện này cũng sẽ không nhúng tay.

Dù sao Chiêm Đài Tuyền tuy danh nghĩa là thuộc hạ của Tây Vương Mẫu, nhưng Tây Vương Mẫu tịnh không quản lý thuộc hạ, hoàn toàn phóng nhiệm tự lưu.

Thái độ của Đông Vương Công đối đãi với Thần Nam cũng như vậy, tất cả chỉ vì nhu cầu khí vận, chỉ cần mọi người không gây chuyện, đối với ai cũng đều có lợi.

Do đó trong chuyện này Tây Vương Mẫu sẽ không giúp Chiêm Đài

Tuyền, chính vì thế trong lòng Chiêm Đài Tuyền mới sinh ra bất mãn.

"Chúng ta đi Tây Phương thế giới một chuyến trước đã!" Chiêm Đài Tuyền gật đầu đáp ứng, điều chỉnh tốt tâm thái, đi theo Bạch Cốt Thần Quân hướng về phía Tây.

Còn về một đống hỗn độn ở đây, Chiêm Đài Tuyền cũng không còn tâm tư đi quản lý nữa.

Tại Tây Phương thế giới, Phật Môn nhị thánh một lòng phát triển Phật Giáo.

Sau khi Đông Vương Công mở ra tân thế giới cho bọn họ, Tây Phương Nhị Thánh thường xuyên du tẩu trong tân thế giới.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đi khắp các phương, đồng thời với việc ngộ đạo là đại tứ tuyên dương Phật Môn chi pháp, khiến cho rất nhiều tu sĩ trong thiên hạ đều bị Phật Môn độ hóa.

Cao đoan tu sĩ của Phật Môn tuy không tăng thêm bao nhiêu, nhưng đê giai tu sĩ trong tình huống này lại đột phi mãnh tiến, cũng làm cho khí vận của Tây Phương Giáo trở nên càng thêm miên trường.

Nếm được ngon ngọt, Tây Phương Nhị Thánh đối với chuyện truyền đạo tự nhiên càng thêm nhiệt trung.

Hiện tại cơ bản hễ có thời gian, hai người sẽ du lịch tứ phương, khai đàn bố đạo, đem giáo nghĩa Tây Phương truyền bá đến các ngõ ngách.

Cũng chính vì như thế, hiện tại thực lực Tây Phương thế giới trống rỗng.

Những Như Lai, Nhiên Đăng Cổ Phật căn bản không trấn trụ được tràng diện.

Nếu là Tây Phương thế giới nghèo nàn trước kia thì còn có thể bảo đảm vạn vô nhất thất.

Nhưng hiện tại Tây Phương thế giới dần dần bắt đầu khôi phục, những năm này tu sĩ từ tân thế giới dũng nhập vào, có không ít ma môn tu sĩ tụ tập tại nơi đó.

Hiện tại ba người Bạch Cốt Thần Quân và Kim Bình Nhi chính là đến một chỗ mật địa trong Tây Phương thế giới.

Nơi đây tụ tập vô số cường giả, trong đó không thiếu cấp bậc Chuẩn Thánh, do đó Chiêm Đài Tuyền và Kim Bình Nhi ở đây căn bản không tính là gì.

Nếu Đông Vương Công biết đến nơi này, khẳng định có thể nhận ra vài vị chí cường giả trong đó, nhưng hiện tại Đông Vương Công đang bế quan, đối với những chuyện này cũng không nguyện phí nhiều tâm tư.

Lúc này tụ tập ở đây đại đa số là ma môn tu sĩ, bọn họ hiển nhiên không phải đến để tán gẫu giải khuây, còn về việc mật mưu chuyện gì, cũng chỉ có tu sĩ tham dự trong đó mới minh bạch.

Tại Tây Phương Linh Sơn, Như Lai hiện tại đang là Phật Môn Chưởng Giáo.

Chương 337

Bên cạnh, Phục Hổ La Hán vội vã đi vào Đại Hùng Bảo Điện, đối với Phật Tổ ngồi trên thượng thủ hành lễ.

"Phật Tổ, Tây Phương chi địa gần đây tung tích Ma Tộc không dứt, đệ tử Phật Môn ra ngoài thường xuyên bị thương vong, lần này Ma Tộc xuất hiện hiển nhiên là đang nhắm vào chúng ta!

Nếu không giải quyết vấn đề này, e rằng sẽ sinh ra sự đoan lớn hơn nữa!" Phục Hổ La Hán vẻ mặt đầy lo âu.

Tuy hiện tại hắn đã là tu sĩ Đại La Kim Tiên, nhưng lần trước rời khỏi Linh Sơn suýt chút nữa đã bỏ mạng bên ngoài.

Còn Hàng Long La Hán cùng đi ra ngoài hàng yêu, đã không còn cơ hội xuất hiện nữa, triệt để quy khứ về Phật Quốc.

Còn về việc Hàng Long La Hán có đắc vĩnh sinh hay không, Phục Hổ La Hán căn bản không biết.

Như Lai Phật Tổ ngồi trên đài sen, trên mặt một phiến đạm định nhưng trong lòng đã sớm khổ sáp không thôi.

Hai vị giáo chủ trì trệ chưa về Hồng Hoang, nặc đại Phật Môn đều do một mình hắn chống đỡ.

Gần đây Ma Tộc ở Tây Phương càng ngày càng kiêu trương, hầu như khiến Như Lai Phật Tổ sắp ngồi không yên.

Bên ngoài chỉ cần phát hiện đệ tử Phật Môn, lập tức sẽ có rất nhiều Ma Tộc chúng nhân ra tay chém giết, khiến đệ tử trong Linh Sơn căn bản không dám ra ngoài lịch luyện.

Cho dù có cơ duyên, muốn thu thập dược liệu, cũng đều chỉ có thể co rút trong Linh Sơn.

Như Lai Phật Tổ lúc này nhìn sang Quan Thế Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát và Địa Tạng Vương Bồ Tát bên cạnh.

Bọn họ đều là đệ tử Đạo Môn, cuối cùng quy y Phật Môn, nhưng hiện tại xem ra, nhập Phật Môn xưng tông làm tổ cũng tịnh không phải chuyện tốt.

"Chuyện Ma Tộc ta đã biết, đây là kiếp số thiên định, các ngươi cố thủ Linh Sơn là được, cáo giới môn hạ đệ tử không nên tùy ý ra ngoài, thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ cho Ma Tộc kia biết tay!" Như Lai Phật Tổ chỉ có thể an ủi mọi người, dù sao với sức mạnh của mình hắn, không đủ để lôi cả thế lực Ma Tộc ra ánh sáng.

Huống hồ chuyện này cũng tịnh không đơn giản như bề ngoài, nếu để Ma Tộc thật sự đứng ra, chỉ sợ đến lúc đó sẽ không còn khắc chế nữa mà trực tiếp đánh lên Linh Sơn.

Ma Tộc và Tây Phương Giáo kỳ thực tịnh không có ân oán quá lớn, cớ sao lại cứ bám lấy Tây Phương Giáo không buông, phi phải đánh giết người trong Phật Môn?

Như Lai Phật Tổ cũng nghĩ không thông, năm xưa người chém giết Ma Tổ La Hầu là Hồng Quân Đạo Tổ a, Ma Tộc chi bối cho dù muốn báo thù, không phải nên đi tìm đệ tử Đạo Môn sao?

Lúc này Như Lai Phật Tổ an ủi chúng đa đệ tử Phật Môn một phen.

Phục Hổ La Hán mắt thấy không có hiệu quả, cũng không dám tùy ý nói thêm.

Một đoạn thời gian gần đây đệ tử Phật Môn tử thương vô số, căn bản không dám ra ngoài, ngay cả rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cũng không rõ.

Như Lai Phật Tổ không cho mọi người hỏi, do đó ai cũng không

dám nói nhiều.

Nhiên Đăng Cổ Phật ở một bên bế mục bất ngôn, một bộ dáng trí thân sự ngoại, ai cũng không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

"Hết thảy, chỉ có thể đợi hai vị Thánh Nhân trở về hãy nói!" Như Lai Phật Tổ nhắm mắt lại, thần du vật ngoại.

Tây Phương Nhị Thánh trì trệ không về, Ma Tộc tần phồn tao nhiễu nơi thanh tu Linh Sơn, thậm chí ra tay đánh giết đệ tử Phật Môn, chuyện này tự nhiên không qua mắt được phe Thiên Đình.

Hiện tại sự tình càng náo càng lớn, tổn thất của Phật Môn cũng càng thêm thảm trọng.

Như Lai Phật Tổ không biết nên liên hệ với hai vị giáo chủ thế nào, lại không thể cầu cứu Thiên Đế, nhất thời cục thế Phật Môn trở nên thập phần bị động.

Như Lai Phật Tổ vốn là Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt Giáo khí đạo nhập thích, có thể nói trong Đạo Môn Hồng Hoang không còn ai sẽ giúp hắn.

Chính vì thế, từ đầu đến cuối hắn chưa từng hướng về phía Đạo Môn cầu trợ.

Dù sao Đông Vương Công cũng là đệ tử Đạo Tổ, sao có thể giúp một kẻ phản đồ chứ?

Lúc này tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên lại tìm đến Đông Vương Công.

Hạo Thiên thân là một trong Thiên Đình Tứ Ngự, hiện tại quyền lợi rất lớn, được Đông Vương Công xem trọng, do đó để hắn quản lý nhiều hơn một chút, thay mình làm việc.

"Bệ hạ, gần đây Tây Phương Linh Sơn chi địa không thái bình, tử

đệ Phật Môn tần tần bị liệp sát, tựa hồ là Ma Tộc dư nghiệt đang tứ ý gây hại!" Hạo Thiên đem tình huống nguyên nguyên bản bản thuật lại một lần, đợi Đông Vương Công định đoạt.

Chuyện này tương đối lớn, do đó Hạo Thiên cũng không thể tự ý làm chủ, tại buổi tảo triều hướng Đông Vương Công trần thuật sự việc.

Chuyện giữa Đông Vương Công và Tây Phương Nhị Thánh, Hạo Thiên không thể nào không biết.

Cửu Anh đứng ở một bên, quan chức tuy không lớn bằng Hạo Thiên, nhưng thực quyền lại viễn siêu đối phương, thân là dòng chính thực lực của Đông Vương Công, trình độ tín nhiệm tự nhiên cũng cao hơn nhiều.

Lúc này Cửu Anh nhìn Hạo Thiên, trong lòng lại không cho là đúng.

Tây Phương Nhị Thánh nhiều lần gây phiền toái cho Đông Vương Công, theo Cửu Anh thấy, hiện tại hoàn toàn có thể không cần để ý đến chuyện của Tây Phương.

Nhưng Đông Vương Công thân là Thiên Đế, chấp chưởng Tam Giới, tất cả khí vận đều liên quan đến ngài.

Cho dù là khí vận Tây Phương thế giới, chỉ cần Phật Môn xương thịnh, khí vận Đông Vương Công nhận được sẽ đại tăng.

Ma Tộc nếu xương thịnh, Đông Vương Công đồng dạng có thể từ trên người bọn họ đạt được khí vận.

Dã vô luận ai thắng ai bại, đối với Đông Vương Công đều không có tổn thất.

Chỉ cần đừng để bọn họ làm ra chuyện hủy thiên diệt địa, lại biến Tây Phương thế giới thành phế tích, thì hết thảy đều không phải là

vấn đề!

Đông Vương Công gật đầu nói: "Việc này ta đã biết.

Tây Phương Nhị Thánh hiện tại ở nơi nào?

Chút chuyện nhỏ này, bất quá là nhân quả giữa Tây Phương Giáo và Ma Tộc, hai vị Thánh Nhân kia hoàn toàn có thể xử lý!" Ý tứ của Đông Vương Công rất rõ ràng: Bất quá là ân oán giữa Phật Giáo và Ma Tộc, Tây Phương có hai vị Thánh Nhân, cũng không đến lượt ta thay họ xử lý chứ?

"Khải tấu Bệ hạ, Tây Phương Nhị Thánh vẫn luôn chưa về, trước đó từng đi tới tân thế giới truyền đạo, do đó tịnh không biết chuyện ở Linh Sơn!" Hạo Thiên lúc này cũng nghe ra ý tứ của Đông Vương Công, nhưng hiện tại đã mở miệng rồi, không có đường lui, chỉ có thể tiếp tục nói.

"Ân, hai vị Thánh Nhân Tây Phương một lòng vì đại giáo phát triển, đây cũng là chuyện tốt, dù sao hiện tại Hồng Hoang chúng ta cần càng nhiều khí vận chi lực.

Bất quá chuyện này tạm thời cứ để đó, trước tiên để Tây Phương Giáo tự xử lý đi!" Đông Vương Công không định nhúng tay vào, chuyện Ma Tộc và Phật Giáo không phải chuyện nhỏ, lần này có thể sấn cơ mượn chuyện này gõ đầu hai vị Thánh Nhân kia một chút.

Chương 338

Thái độ Đông Vương Công đã rõ ràng, Hạo Thiên cũng không có gì để nói thêm.

Lúc này không còn ai bẩm báo, Đông Vương Công trực tiếp bãi triều, lại quay về bế quan.

"Hai vị Thánh Nhân Tây Phương đi phát triển đại giáo, để ta thay họ chùi đít, tính toán cũng hay thật!" Đông Vương Công cười nhạt, nhắm mắt trầm tư.

Lần này sự tình căn bản không đơn giản như bề ngoài, toàn bộ sự việc tựa hồ có đại âm mưu.

Trước đó Ma Tộc từng nhiều lần tiến công Phật Môn, tựa hồ đang tiến hành một loại thăm dò.

Không chỉ là thăm dò hai vị Thánh Nhân Tây Phương, mà càng giống như đang thăm dò Đông Vương Công.

Dù sao hiện tại Đông Vương Công là Tam Giới Chi Chủ, mọi việc đều nằm trong phạm vi quản hạt của hắn.

Thực lực Đông Vương Công quá mức cường đại, căn bản không phải ai cũng dám đắc tội.

Một vị tu sĩ cảnh giới Hợp Đạo, đó là tồn tại cường đại hơn vạn lần so với tất cả Thánh Nhân hiện tại cộng lại!

"Chẳng lẽ trong Ma Tộc có sức mạnh có thể kháng hành với Phật Môn sao?" Ý niệm trong lòng Đông Vương Công lóe lên rồi lại trầm tịch xuống.

Tu sĩ phe Thiên Đình ngày đêm tiềm tu, dưới sự gia trì của khí vận Tam Giới, tiến độ tu hành hoàn toàn siêu việt các tu sĩ khác.

Cư trú trong Thiên Đình, linh khí nơi này có thể nói là nồng nàn nhất Hồng Hoang, do đó đạt được chỗ tốt kể mãi không hết.

Ngay khi phe Thiên Đình đang an tĩnh lớn mạnh, Tây Phương lại lần nữa bạo phát chiến đoan.

Ma Tộc tiến công tịnh không vì Phật Môn thoái thủ mà đình chỉ, ngược lại trở nên càng thêm tứ vô kỵ đạn.

Phẳng phất chính vì thái độ của Phật Môn khiến Ma Tộc càng phát xương cuồng.

Cách đây không lâu, đại quân Ma Tộc chính thức phát động vây công Linh Sơn.

Như Lai Phật Tổ bất đắc dĩ phải khẩn cấp khởi động Hộ Sơn Đại Trận.

Trước đại trận do Thánh Nhân bố hạ, Phật Môn mới kham kham giữ được phiến tịnh thổ cuối cùng.

Tuy nhiên cho đến tận bây giờ, Tây Phương Nhị Thánh vẫn trì trệ không lộ diện, giống như hoàn toàn không biết chuyện này.

Theo đạo lý, bọn họ và Tây Phương Giáo không thể nào không có liên hệ, thậm chí chỉ cần bên này có chuyện, bọn họ đều sẽ biết tin tức ngay lập tức.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, hai vị Thánh Nhân lại trì trệ không xuất hiện.

Do đó chuyện này hai vị Thánh Nhân không phải là không nhận được tin tức, mà khả năng là sau khi nhận được tin tức lại không thể kịp thời phản hồi.

Còn về việc vì sao không thể kịp thời phản hồi, vậy chỉ có một khả năng: Bị sự tình gì đó cầm chân rồi!

Nếu không thì với sự coi trọng của Chuẩn Đề Thánh Nhân đối với Tây Phương Giáo, e rằng hắn sẽ ngay lập tức chạy về Linh Sơn.

Nhưng hiện tại Linh Sơn bị vây công, Ma Tộc bên ngoài tấn công mãnh liệt, nhất thời huyết nhiễm Phật thổ, đại chiến tử thương thảm liệt.

Mấy vị Thánh Nhân ở Đông Phương thế giới đối với việc này thái độ bất nhất.

Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo bế môn bất xuất, một bộ dáng chuyện gì cũng không biết; còn về đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân năm xưa, Thông Thiên cũng hoàn toàn không đề cập tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo thì vẻ mặt đầy tiếu ý.

Tây Phương Giáo cuốn đi mấy vị đệ tử của hắn, thậm chí cả Phó Giáo Chủ Nhiên Đăng cũng phản đào sang Phật Môn.

Hiện tại Phật Môn gặp nạn, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên phi thường thư sướng.

"Hai vị đạo hữu Tây Phương Giáo nợ người trong thiên hạ quá nhiều, hiện tại xem ra cũng đến lúc phải trả một cái giá lớn!" Tâm tình Nguyên Thủy Thiên Tôn đại hảo, nhịn không được triệu tập chúng đa đệ tử, khai đàn giảng đạo.

Thái Thanh Thánh Nhân lúc này cũng nhìn tình huống Tây Phương Giáo, nhưng cũng không nói gì.

Từ sau khi Đông Vương Công tiến vào cảnh giới Hợp Đạo, Thái Thanh Thánh Nhân rất ít khi xuất diện giao lưu cùng Tây Phương Nhị Thánh.

Lần này Tây Phương Giáo bị Ma Tộc vây công, nhất thời cả vùng phụ cận Linh Sơn đều lâm vào chiến loạn.

Tây Phương Nhị Thánh trì trệ chưa về khiến tình huống phía Linh Sơn càng thêm tiêu chước.

Ma Tộc tiến công càng phát xương quyết, vô số cường giả trong tân thế giới cũng hiện thân, cùng Ma Tộc Hồng Hoang nhất loạt vây công Linh Sơn.

Về nguyên nhân, lúc này các tu sĩ cũng nhìn ra được một chút.

Tây Phương Phật Môn thoát thân từ Đạo Môn, nhưng Tây Phương Nhị Thánh cuối cùng lại sáng lập Phật Giáo, hoàn toàn thoát ly đạo thống Đạo Môn.

Như vậy khiến cho Phật - Đạo lưỡng môn trong Hồng Hoang tịnh không đoàn kết như một.

Trong Phong Thần Chi Chiến, Phật Môn nhị thánh lại nhúng tay vào, hãm hại đệ tử Đạo Giáo, thậm chí dẫn độ họ sang Phật Môn.

Điều này làm cho quan hệ giữa Đạo Môn và Phật Môn càng thêm cứng nhắc, do đó hiện tại Phật Môn gặp nạn, phe Đạo Giáo không một ai nguyện ý giúp đỡ.

Quan trọng nhất là Đông Vương Công vẫn luôn bất hòa với Tây Phương Giáo, hai vị Thánh Nhân kia cũng đa phương tính kế Đông Vương Công, chuyện này tịnh không bí mật, các tu sĩ lão làng ở Hồng Hoang đều biết rõ ràng rành mạch.

Chính vì những nguyên nhân này, Ma Tộc chúng nhân mới dám tìm Linh Sơn gây phiền toái.

Dù sao Ma Tộc ám trung phát triển bao nhiêu năm, thực lực thập phần cường đại.

Sau khi tân thế giới không ngừng mở ra, những kẻ trong ma đạo cũng nhao nhao dũng nhập vào Hồng Hoang.

Như vậy thế lực Ma Tộc trở nên càng thêm cường đại, theo việc không ngừng có cao thủ ma giáo gia nhập, cuối cùng khiến Ma Tộc triệt để có thực lực kháng tranh cùng Phật Môn.

Cách đây không lâu, hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo du lịch Tru Tiên thế giới, bị hai vị cường giả cùng là Thánh Cảnh chặn đường.

Vốn dĩ Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhận được tin tức từ môn hạ đệ tử, đang sốt ruột muốn về Hồng Hoang xem thế nào.

Chương 339

Nhưng khi xuyên qua hư không, họ lại lạc vào một không gian thần bí.

Thiên Ma Giới!

Sau khi Hắc Tâm Lão Nhân thành Thánh, hắn độc tự luyện hóa ra một phương giới vực thần kỳ.

Nơi này giống như vùng đất bị vĩnh hằng phóng trục, đản sinh giữa hư không vô tận, không biết rốt cuộc nằm ở đâu.

Khi Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân chuẩn bị rời khỏi Tru Tiên thế giới thì bị khốn tại trong Thiên Ma Giới này.

Hắc Tâm Lão Nhân là một vị cường giả của Tru Tiên thế giới, từng là nhân kiệt duy nhất thống trị tất cả thế lực ma giáo.

Mọi người đều tưởng hắn đã chết, ai ngờ khi tân thế giới mở ra, Hắc Tâm Lão Nhân lại độc tự đến thế giới Hồng Hoang, tiềm tâm tu hành, cuối cùng lại quay về Tru Tiên thế giới, và tại đó thành công chứng đạo thành Thánh.

Do Hắc Tâm Lão Nhân vẫn luôn không tiến nhập vào thế giới Hồng Hoang, do đó ngay cả Đông Vương Công cũng chưa từng biết chuyện Hắc Tâm Lão Nhân thành Thánh.

Vị cường giả còn lại tự nhiên là Huyết Thần Tử đến từ Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới - Đặng Ẩn!

Đặng Ẩn là sư đệ của Trường Mi Chân Nhân, thiên phú của hắn so với Trường Mi Chân Nhân cũng không kém chút nào, đặc biệt Huyết Thần Kinh hắn tu hành lại càng là một loại bí pháp uy lực cường đại.

Những năm này Đặng Ẩn vẫn luôn ẩn nhẫn bất phát, trước tiên theo Trường Mi Chân Nhân tiến nhập thế lực Thiên Đình, sau đó khổ tu đạo pháp, cuối cùng thành công đột phá.

Hắn cũng là sau khi trở lại Tru Tiên thế giới, mượn nhờ sức mạnh của tân thế giới mới thành công đột phá.

Cách làm này, ngược lại là chịu sự khải phát từ Tây Vương Mẫu.

Sở dĩ hắn không dám tiến nhập thế giới Hồng Hoang là vì sợ hãi Đông Vương Công ra tay với hắn.

Thủ đoạn của Đông Vương Công quá mức lợi hại, thực lực cảnh giới Hợp Đạo đủ để mạt sát bất kỳ cường giả Thánh Cảnh nào.

Chính vì thế, hai người này liên hợp với Ma Tộc, muốn ở nơi này chặn Tây Phương Nhị Thánh lại, sau đó để Ma Môn chúng nhân công hạ Linh Sơn, đoạt lấy một nơi tu hành cho người trong Ma Môn.

Thế giới Hồng Hoang những năm này ngày càng cường thịnh, nhưng những ngọn núi tốt đều đã bị các cường giả chiếm cứ.

Do đó người đến sau rất khó tìm được đất tu hành đủ tốt.

Người trong Ma Môn tịnh không phải số ít, cấp thiết nhu cầu một khối địa bàn.

Sau khi suy tính tường tận, hai vị Ma Giáo Thánh Nhân đặt mục tiêu vào Linh Sơn.

Linh Sơn vốn là địa bàn năm xưa của Ma Tổ, hiện tại lấy lại cũng là hợp tình hợp lý.

Trong Thiên Ma Giới, Chuẩn Đề Thánh Nhân tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân nghiêm trận dĩ đãi.

Dưới chân Tiếp Dẫn Thánh Nhân, một phương đài sen vàng chuyển động không thôi, đem hắn và Chuẩn Đề Thánh Nhân hộ trì

nghiêm nghiêm thực thực.

Vô số đóa sen vàng từ hư không phiêu lạc xuống, xua tan bóng tối đen như mực xung quanh ra bên ngoài.

Hai kẻ cường giả đối diện cũng không vội vàng tiến công, cứ thế kiềm chế Tây Phương Nhị Thánh, khiến họ căn bản không có biện pháp rời đi.

Muốn chém giết cường giả Thánh Cảnh, trừ phi có thực lực viễn siêu đối phương, nhưng nếu không có phần thực lực đó, căn bản giết không nổi.

Giống như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hiện tại, hai người đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, sau khi rời khỏi thế giới Hồng Hoang, thực lực giảm đi rất nhiều, căn bản không thể so sánh với khi ở trong Hồng Hoang.

Nhưng cho dù như thế, Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn cũng căn bản giết không được họ.

"Hai vị đạo hữu, đã ở trong Thiên Ma Giới rồi thì đừng vội rời đi nữa, chúng ta ở đây nhàn liêu, đợi thời cơ đến, ta nhất định sẽ thả các ngươi đi!" Hắc Tâm Lão Nhân thập phần đạm định nói, đối với Tây Phương Nhị Thánh tịnh không có địch ý, giống như bằng hữu lâu năm giao lưu vậy.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân mở miệng hỏi: "Hai vị đạo hữu, chúc mừng các ngươi tiến nhập Thánh Cảnh.

Bất quá nếu ta đoán không lầm thì các ngươi hẳn là đến từ tân thế giới, chúng ta không oán không cừu, lại vì sao phải chặn đường hai người chúng ta?" Tiếp Dẫn Thánh Nhân tuy cùng Chuẩn Đề Thánh Nhân thụ địch vô số, nhưng tịnh không đắc tội hai vị cường giả tân thế giới này, do đó Tiếp Dẫn Thánh Nhân đoán định giữa họ hẳn là có

hiểu lầm.

Thân phận Hắc Tâm Lão Nhân ẩn bí, nhưng lai lịch của Đặng Ẩn thì Chuẩn Đề Thánh Nhân lại biết rõ ràng rành mạch.

Năm xưa khi Đông Vương Công dẫn Trường Mi Chân Nhân và Đặng Ẩn nhập Hồng Hoang, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đều từng đến xem.

Dù sao đó là tân thế giới đầu tiên liên thông với Hồng Hoang, đương thời mọi người đều thập phần hiếu kỳ.

Không những hiếu kỳ với tân thế giới, mà đối với những kẻ ngoại lai như Đặng Ẩn cũng thập phần hứng thú.

Chính vì thế, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đối với Đặng Ẩn ký ức hãy còn mới mẻ.

"Tây Phương Linh Sơn là một nơi tốt, ma tu chúng ta vừa vặn cần một địa bàn, cho nên thỉnh hai vị đạo hữu nhượng lại Linh Sơn bảo địa, để ma tu chúng ta lập túc!" Đặng Ẩn đạm đạm cười, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Lúc này ánh mắt Chuẩn Đề Thánh Nhân híp lại: "Vây công Linh Sơn là thuộc hạ của các ngươi?" Hắc Tâm Lão Nhân lúc này gật đầu cười: "Chúng ta chỉ là hợp tác mà thôi, tịnh không có phân chia thuộc hạ, mọi người chí đồng đạo hợp, nhân thử mới nhất tề mưu hoạch chuyện này." Hắc Tâm Lão Nhân ở Tru Tiên thế giới có thể chỉnh hợp tất cả thế lực Ma Giáo, đến Hồng Hoang cũng đồng dạng có thủ đoạn đó.

Bất quá ma tu vốn bị chính đạo đả áp, cho dù trong Hồng Hoang sự phân chia chính tà thập phần mơ hồ, nhưng ma tu tương đối thiểu số lại phi thường đoàn kết.

Chuẩn Đề Thánh Nhân biết rõ mục đích của Hắc Tâm Lão Nhân,

trong lòng thập phần chấn kinh.

Trước đó Ma tộc đã nhiều lần công kích Linh Sơn, ban đầu mọi người đều không để trong lòng, chỉ cho rằng Ma tộc tro tàn lại cháy.

Nhưng hiện tại xem ra, Ma tộc chỉ là thăm dò, mãi cho đến hiện tại mới lượng ra nanh vuốt sắc bén! "Thật sự cho rằng có thể khốn trụ được ngã sao?" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhất cải vẻ bi khổ ngày thường, trên mặt hàn quang lấp loáng, quang huy xán lạn như kiêu dương từ trên thân trán phóng ra.

Đặng Ẩn ẩn tàng trong huyết vụ, lắc đầu nói: "Ngã đương nhiên ngăn không được hai vị đạo hữu, bất quá nếu muốn cưỡng ép rời đi, chỉ sợ thành công thì cũng đã là chuyện của số vạn năm sau rồi.

Đến lúc đó hết thảy trần ai lạc định, rời đi cũng vu sự vô bổ!" Lời của Đặng Ẩn khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân sững sờ, xác thực không có biện pháp nhanh chóng đánh bại đối phương, Thiên Ma Giới thập phần thần bí.

Nếu quả thật phá khai hư không trở về Hồng Hoang thế giới, xác thực cần thời gian rất dài.

Đến lúc đó Linh Sơn luân hãm, Phật môn rỗng tuếch, tức tiện đuổi về Hồng Hoang thế giới thì hết thảy cũng đã quá muộn.

Tiếp Dẫn đạo nhân lắc đầu: "Tính toán thiên cơ, lại thiếu đi một chút.

Chương 340

Hiện tại Hồng Hoang tam giới đều tại trong sự chưởng khống của Đông Vương Công đạo hữu, các ngươi hồ tác phi vi, Đông Vương Công đạo hữu sẽ đáp ứng sao?" Tiếp Dẫn đạo nhân vừa nói, Chuẩn Đề thuấn gian vui mừng ra mặt.

Chính như Tiếp Dẫn sở ngôn, Đông Vương Công hiện tại mới là Hồng Hoang thế giới chưởng khống giả, hết thảy đều phải kinh qua Đông Vương Công ứng doãn mới được thi hành.

Tựa như Linh Sơn, nếu Đông Vương Công không đồng ý, ai cũng không thể từ trong tay Phật môn cướp đi.

Hồng Hoang chi trung sở hữu hết thảy, đều phải kinh qua vị Tam Giới Chí Tôn này thủ khẳng, nếu không được, hết thảy đều phải bỏ qua.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân hiển nhiên muốn dùng Đông Vương Công để áp chế Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn.

Bất quá Đặng Ẩn cùng Hắc Tâm Lão Nhân nhìn nhau cười một tiếng, hiển nhiên không để trong lòng. "Thiên Tôn nếu như không đồng ý, hiện tại sẽ xuất hiện chuyện Ma tộc vây công Linh Sơn sao?

Hai người chúng ta lựa chọn tại nơi này kiềm chế các ngươi, thứ nhất là vì chế tạo thời cơ đột nhiên, thứ hai tắc là tại nơi này ngăn cản, sẽ giảm thiểu ảnh hưởng tới lợi ích của Thiên Tôn xuống mức thấp nhất!" Hắc Tâm Lão Nhân khản khản nhi đàm, năng lực hợp tung liên hoành, chỉnh hợp Ma môn, tâm cơ tự nhiên không tầm thường.

Lần này lựa chọn tại Tru Tiên thế giới ngăn cản Tây Phương Nhị Thánh, đem bọn họ vây khốn trong Thiên Ma Giới, chính là vì không để cho tình huống ngoài ý muốn phát sinh.

Tại loại địa phương này phát sinh tranh đấu sẽ không phá hoại hoàn cảnh hiện tại của Hồng Hoang thế giới, đối với sự phát triển của Hồng Hoang cũng không có bất kỳ cái gì bất lợi.

Nhân thử Đông Vương Công sẽ không quá để ý chuyện này, đem Tây Phương Nhị Thánh vây khốn tại Thiên Ma Giới cũng là lựa chọn thích hợp nhất.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đều bị mưu kế của Hắc Tâm Lão Nhân làm cho chấn kinh, đối phương có thể thành tựu Thánh Nhân đạo quả, quả nhiên cũng là có nguyên nhân.

Nhãn kiến đối phương không có khả năng khinh dịch phóng thích hai người, lại mưu tính đã lâu, Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này cũng không thể không liều chết đánh cược một lần.

Linh Sơn nãi là tâm huyết nhiều năm của hai huynh đệ, nếu như bị Ma tộc công chiếm, công lao bao năm qua của hai huynh đệ sẽ tan thành mây khói! "Đại huynh, sự đã đến nước này, chỉ có thể cùng bọn hắn liều mạng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân trong tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ tỏa ra kim quang xán lạn, vô số thần thánh quang huy chiếu rọi chu thân.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng hiện ra pháp tướng chân thân, ngàn tay phù hiện, các trì thần binh, bộ dáng uy nghiêm vô cùng. "Đạo hữu, hai vị đã chuẩn bị xong, chúng ta liền bồi tiếp chơi đùa một chút đi!" Hắc Tâm Lão Nhân khinh thường cười một tiếng.

Hai người bọn họ đều lấy Pháp Tắc chi lực chứng đạo, tuy rằng tại dị thế giới chứng đạo thành công, nhưng chiến đấu lực lại không kém chút nào.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, sau khi rời khỏi Hồng Hoang, thực lực sẽ bị giảm bớt đi nhiều, so với Hắc Tâm Lão Nhân ngược lại cũng không có bao nhiêu ưu thế.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phân phân triển lộ chân thân, vô cùng Pháp Tắc chi lực lưu chuyển, chỉnh phiến thiên địa tựa hồ đều bị điều động, hướng về phía Hắc Tâm Lão Nhân cái áp mà đến.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân không khỏi nhíu mày, nếu là tại Hồng Hoang thế giới, Tiếp Dẫn Thánh Nhân khẽ động liền lập tức có thể công kích đối phương.

Nhưng hiện tại ở Tru Tiên thế giới, đặc biệt là tại Thiên Ma Giới, phản ứng của thiên địa chi lực tựa hồ chậm lại, có chút dấu hiệu vận chuyển không thuận.

Tuy rằng một điểm chênh lệch thập phần vi nhược, nhưng Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại cảm tri nhất thanh nhị sở. "Bành!" Công kích của Tiếp Dẫn Thánh Nhân bị Hắc Tâm Lão Nhân ngăn trở, đối phương giơ tay nhấc chân chi gian đạo vận lưu chuyển.

Nơi này dù sao cũng là Thiên Ma Giới của Hắc Tâm Lão Nhân, tự nhiên chiếm cứ thiên thời địa lợi.

Một bên, Chuẩn Đề Thánh Nhân huy động Thất Bảo Diệu Thụ, Gia Trì Thần Xử tại sau lưng thần quang đại tác, lại có bảo tán, kim cung, thần kiếm, các loại phật bảo bạn tùy thân bàng, cùng Đặng Ẩn thuấn gian chiến tại một chỗ.

Đặng Ẩn tại Thục Sơn thế giới ban sơ tu luyện Huyết Ảnh Thần Quang, Huyết Thần Kinh kia chính là một loại pháp môn cực kỳ lợi hại, lúc này Đặng Ẩn thành Thánh, Huyết Ảnh Thần Quang càng là uy lực vô cùng.

Hạnh hảo Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề Thánh Nhân lợi hại, chỉ cần là người trong tam giới, ngũ hành chi nội, đều sẽ bị Thất Bảo Diệu Thụ khắc chế, như vậy Chuẩn Đề Thánh Nhân mới kham kham cùng Đặng Ẩn đánh ngang tay.

Bốn vị Thánh Nhân ngươi tới ta đi, nhưng ai cũng không làm gì được đối phương.

Một hồi so tài nếu muốn phân ra cao thấp, chỉ sợ phải trải qua một đoạn thời gian.

Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn tịnh không tồn tâm giết địch, chỉ triền đấu, chỉ cần khốn trụ đối phương nhị thánh là được.

Nhất thời gian tứ thánh các triển thần thông, tại trong hư vô đánh đến nan giải nan phân.

Trong khi đó tại Linh Sơn, Ma tộc chi bối điên cuồng tiến công.

Vây công Linh Sơn đa nhật, hiện tại tu sĩ tử thương bất kế kỳ số.

Phật môn đệ tử tuy nhiều, nhưng cũng không kinh qua nổi tiêu hao như vậy.

Đến lúc này, Phật môn trong đó ngũ bách La Hán đã chết hơn một nửa, Hộ Pháp Già Lam, Phi Thiên Nữ Thần, Dạ Xoa càng là chết thì chết, thương thì thương.

Linh Sơn chi trung huyết lưu thành hà.

Như Lai Phật Tổ mang theo vài vị Bồ Tát, La Hán, thân tự chủ trì Vạn Phật Triều Tông Đại Trận.

Nhiên nhi tịnh không thể ngăn cản Phật môn một phương bại vong.

Nhãn kiến sự tình cực kỳ nguy hiểm, hai vị Thánh Nhân giáo chủ lại trì trì chưa từng hiện thân, khiến cho sinh linh Phật môn không khỏi trong lòng đoán mò.

Lúc này Linh Sơn ngập ngập khả nguy, nếu không phải bình nhật hai vị Thánh Nhân ân cần dạy bảo, chỉ sợ hiện tại trong Phật môn đã bắt đầu xuất hiện tình huống phản đào rồi.

Nhiên Đăng Cổ Phật lúc này trên cà sa toàn bộ đều là vết máu, trong lòng ám tự nói thầm, lúc trước không nên gia nhập Phật môn! "Nếu không phải vì chứng đạo, ngã lại hà tất gia nhập Phật môn.

Không nghĩ tới hiện tại Phật môn bị Ma tộc vây công, hai vị Thánh Nhân lại không thấy tung tích!" Nhiên Đăng Cổ Phật lắc đầu than thở.

Lúc trước gia nhập Phật môn là bởi vì Phật môn có hai vị Thánh Nhân, nhưng hiện tại xem ra, tức tiện có hai vị Thánh Nhân cũng không có tác dụng quá lớn.

Nhiên Đăng Cổ Phật lúc trước muốn gia nhập phe Thiên Đình, đáng tiếc đương thời Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đều không tại.

Trong Phong Thần chi chiến, Nhiên Đăng Cổ Phật chỉ có thể phản bội Xiển Giáo, gia nhập vào Phật môn.

Đáng tiếc hiện tại đã phản đạo gia nhập Phật, nếu lần nữa phản Phật nhập Đạo, e rằng không còn cơ hội rồi.

Chương 341

"Trấn thủ Linh Sơn, ngã đột phá vòng vây ra ngoài, tiến về Thiên Đình tìm cầu bang trợ!" Nhiên Đăng Cổ Phật toàn thân đẫm máu, không thể ngồi chờ chết, nếu quả thật để Ma tộc công phá Linh Sơn, chỉ sợ Phật môn tử đệ sẽ bị đại tứ sát lục.

Đến lúc đó Tây Phương Nhị Thánh trở về cũng không có biện pháp giao đại.

Như Lai Phật Tổ gật đầu không thôi, hiện tại tình huống nguy cấp, không có thời gian cân nhắc quá nhiều. "Nhiên Đăng Phật Tổ tốc đi tốc về, ngã đái lĩnh phật tử trấn thủ Linh Sơn, hy vọng Thiên Tôn Bệ hạ có thể giúp ngã thoát ly khổ hải!" Như Lai Phật Tổ vẻ mặt tật khổ.

Lúc trước tại Tiệt Giáo ý khí phong phát biết bao, nhưng hiện tại bị bách gia nhập Phật môn, lại rơi vào tình cảnh này.

Một khi Linh Sơn bị công phá, có thể tưởng tượng, kẻ đứng mũi chịu sào như Như Lai khẳng định sẽ không có kết quả tốt.

Hiện tại hai vị Thánh Nhân đều không có xuất hiện, Như Lai trong lòng rõ ràng, e rằng hai vị Thánh Nhân sẽ không kịp thời đuổi về.

Lần này Linh Sơn kiếp nạn, chỉ sợ cũng là kiếp số Phật môn đáng phải chịu.

Dù sao lúc trước Tây Phương Nhị Thánh vì Phật môn mà quá ư bất trạch thủ đoạn, nhân thử hiện tại mới rơi vào hạ tràng không người giúp đỡ.

Đương nhật Tiệt Giáo, Xiển Giáo đều bị Phật môn tính kế, ngay cả đệ tử của Nữ Oa nương nương cũng khó bảo toàn tự thân, hiện tại Phật môn gặp kiếp nạn, tự nhiên không ai nguyện ý bang trợ.

Đồng vi Hồng Quân môn hạ, Thiên Địa Lục Thánh còn không nguyện xuất thủ, Đông Vương Công tự nhiên cũng không có khả năng là người đầu tiên đứng ra hỗ trợ.

Bất quá Đông Vương Công thân vi Tam Giới Chí Tôn, sở hữu sự tình đều nên quản lý, cho nên việc này rốt cuộc vẫn phải xem Đông Vương Công có nguyện ý hỗ trợ hay không.

Tây Phương Nhị Thánh những năm gần đây tuy rằng có sở thu liễm, nhưng trong mắt Đông Vương Công vẫn nhưng nhiên không có hảo cảm độ.

Nhiên Đăng Cổ Phật làm một tu sĩ cùng thời kỳ với Đông Vương Công, trong lòng rất rõ ràng quan hệ giữa Tây Phương Nhị Thánh và Đông Vương Công. "Nếu ngã cứ như vậy trực tiếp đi tìm Thiên Đế, chỉ sợ sẽ bị lập tức cự tuyệt.

Chi bằng trước đi tìm Hạo Thiên Đại Đế, để y mang theo ngã cùng hướng Đông Vương Công cầu tình!" Nhiên Đăng Cổ Phật tự hỏi một phen, trực tiếp đi tới cung điện của Hạo Thiên.

Hiện tại Hạo Thiên thân vi Tứ Ngự chi nhất, quyền thế cũng phi bỉ tầm thường.

Nhưng Nhiên Đăng Cổ Phật vừa mới tới Hạo Thiên Thần Điện, Hạo Thiên đã tại trong thần điện chờ đợi Nhiên Đăng Cổ Phật. "Nhiên Đăng Phật Tổ, như kim Tây Phương đại loạn, sao lại tới Thần điện của ngã?" Hạo Thiên Thượng Đế ngược lại bày ra một bộ mặt tươi cười.

Từ sau khi Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, y mất đi chỗ dựa, nhân thử hành sự thập phần cẩn thận.

Lần này chuyện Tây Phương Linh Sơn Hạo Thiên biết nhất thanh nhị sở, bất quá Nhiên Đăng Phật Tổ cầu thượng môn, Hạo Thiên tự

nhiên có tính toán của mình. "Hạo Thiên Thượng Đế, Nhiên Đăng không mời mà đến, thỉnh Hạo Thiên thứ tội!" Nhiên Đăng lễ số thập phần chu toàn, có việc cầu người, đương nhiên muốn hạ thấp tư thái một chút. "Ha ha, Phật Tổ khách khí rồi, Đạo môn Phật môn vốn là người một nhà, đều là Đạo Tổ môn hạ đệ tử, có thể tới Thiên Đình gặp ngã, đó cũng là phúc khí của Hạo Thiên ngã!" Lời của Hạo Thiên khiến Nhiên Đăng Cổ Phật một trận an ủi, hiện tại hoặc hứa cũng chỉ có Hạo Thiên, cái vị Đạo Tổ đồng tử này, mới có thể chính thị Phật Đạo lưỡng môn chi tranh.

Tất lại vô luận như thế nào, Phật môn cao tăng và Đạo môn Thánh Nhân đều là Đạo Tổ môn sinh, vô luận khí vận lưu chuyển đều tại trong tay Đạo Tổ, đối với Đạo Tổ tịnh không có bất kỳ tổn thất nào. "Không biết Nhiên Đăng đạo hữu tới đây sở vi hà sự?" Nhiên Đăng Cổ Phật cũng là kẻ da mặt dày, vì mạng sống đều có thể vứt bỏ hết thảy. "Hạo Thiên đạo hữu, không dối gạt ngài, Tây Phương Linh Sơn chi địa huyết lưu thành hà, nhưng hai vị giáo chủ thần du Tru Tiên thế giới, một mực không có hồi quy.

Linh Sơn ngập ngập khả nguy, nhân thử Nhiên Đăng mới viễn đạo mà đến, thỉnh Thiên Đình phát binh, tiễu diệt Ma tộc phản loạn!" Nhiên Đăng nói xong, đối với Hạo Thiên Thượng Đế thi lễ thật sâu, hiển đến thập phần chính thức.

Hạo Thiên bị Nhiên Đăng thi lễ làm cho đả động, bản thân y vốn tham đồ hư danh.

Lúc này Nhiên Đăng Cổ Phật không những là Đạo Tổ đệ tử, càng là Phật môn cao tăng, có thể coi là cấp bậc Phật Tổ.

Hiện tại Nhiên Đăng đối với Hạo Thiên khách khí như vậy, đại đại thỏa mãn hư vinh chi tâm của Hạo Thiên.

Nhưng Tây Phương chi sự liên quan rất lớn, mấy vị Thánh Nhân

đều đang khoanh tay đứng nhìn, Hạo Thiên khu khu Tứ Ngự chi nhất, so với Thánh Nhân còn thua kém nhiều, tự nhiên không dám thiện tác chủ trương.

Bất quá Hạo Thiên lúc này cũng muốn đối với Tây Phương Giáo bán cái nhân tình, dù sao Tây Phương Giáo nhất môn nhị thánh, nếu cùng bọn họ tạo quan hệ tốt, sau này có sự tình cũng sẽ thêm phần chiếu ứng. "Nhiên Đăng đạo hữu, việc này không phải ngã không giúp, hiện tại tình huống ngài tất nhiên cũng rõ ràng, nếu như không có Thiên Đế Chí Tôn pháp chỉ, ai cũng không có biện pháp phát binh." Hạo Thiên nói thật, hiện tại không có người nguyện ý bang trợ Tây Phương Phật môn, tức tiện Hạo Thiên hỗ trợ, nhưng cũng phải nhìn ý tứ của Đông Vương Công.

Nhiên Đăng Cổ Phật vẻ mặt xấu hổ, lúc trước Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đem Đạo môn chúng nhân từng người đắc tội đến chết, hiện tại cục diện xác thực phi thường khó giải quyết. "Hạo Thiên đạo hữu, chỉ cần khẳng vi ngã cầu tình là được, đến lúc gặp Thiên Đế Bệ hạ, ngã tự sẽ hướng Thiên Đế cầu tình!" Nhiên Đăng Cổ Phật hiện tại không dám xa vọng quá nhiều, đại gia đối với Phật môn thất vọng chí cực, nhân thử Nhiên Đăng chỉ cầu có thể diện kiến Đông Vương Công, sau đó thỉnh cầu Đông Vương Công phát binh tương trợ.

Linh Sơn nguy cơ tuy rằng nhìn như khẩn cấp, thực tắc chỉ cần một vị Thánh Nhân xuất thủ, lập tức có thể hóa giải.

Nhưng hiện tại Thiên Đạo Lục Thánh, bốn người đều khoanh tay đứng nhìn, tân thế giới Thánh Nhân và Phật môn lại không có giao tình.

Nhân thử Nhiên Đăng cũng chỉ có thể cầu Đông Vương Công vị Tam Giới Chí Tôn này, tức tiện biết hy vọng mong manh, nhưng cũng muốn thử một lần.

Nhiên Đăng xưa nay không phải là người dễ dàng buông tha, lúc trước bái nhập Nguyên Thủy Thiên Tôn môn hạ, hiện tại lại gia nhập Phật môn, vì chính là con đường chứng đạo.

Tức tiện trên đường thiên tân vạn khổ, nhưng Nhiên Đăng chưa từng thối lui, vì chứng đạo, có thể buông tha hết thảy!

Hiện tại Nhiên Đăng Cổ Phật không có đường lui, không thể nhìn Phật môn sụp đổ.

Nếu Phật môn thật sự diệt vong, sau này Nhiên Đăng Cổ Phật cũng sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, không còn chỗ để về.

Hạo Thiên suy nghĩ trước sau, cuối cùng gật đầu.

Tại cái thời khắc nguy cơ này, nếu có thể bang trợ Phật môn, sau này chỉ cần Phật môn bất diệt, sẽ cảm niệm ân tình của y. "Nhiên Đăng đạo hữu, ngã vốn đều là Đạo Tổ môn hạ, lần này Tây Phương Linh Sơn nguy cấp, ngã ngược lại cũng nên giúp một tay.

Cũng được, tùy ngã cùng đi gặp một lần Bệ hạ, khẩn thỉnh Bệ hạ xuất binh tương trợ!" Hạo Thiên đáp ứng, mang theo Nhiên Đăng Cổ Phật một đường vãng Lăng Tiêu Bảo Điện. "Đa tạ Hạo Thiên đạo hữu, nhật hậu Phật môn tất có hậu báo!" Nhiên Đăng vội vàng đi theo Hạo Thiên.

Hạo Thiên Thượng Đế và Nhiên Đăng một đường tới Lăng Tiêu Bảo Điện, nhưng Đông Vương Công lại tịnh không có tại nơi này.

Chương 342

Sau một phen tuân vấn, mới biết được Đông Vương Công nguyên lai một mực đang bế quan, căn bản không có xuất hiện. "Nhiên Đăng đạo hữu, lần này Bệ hạ chính hảo bế quan, xem ra thiên ý muốn Phật môn kinh qua kiếp nạn này a!" Hạo Thiên lắc đầu than thở, không có mệnh lệnh của Đông Vương Công, thật sự vô pháp điều động thế lực Thiên Đình.

Đừng nói Tây Vương Mẫu, kỳ dư mấy vị Thánh Nhân tọa trấn Thiên Đình, thật sự xảy ra chuyện, Hạo Thiên căn bản không nắm giữ thực quyền.

Bạch Viên Thánh Nhân, Trường Mi Thánh Nhân, Dạ Kiêu Thánh Nhân, đây đều là ẩn tàng đại thần trong Thiên Đình, tuy rằng chức vị bất hiển, nhưng thật sự xảy ra chuyện, bọn họ đều sẽ trực tiếp đứng ra.

Hiện tại Đông Vương Công không muốn hỏi đến sự tình Tây Phương, nhân thử hiện tại mấy vị Thánh Nhân cũng đều riêng phần mình tiềm tu, không ai nguyện ý ra mặt. "Chi bằng chúng ta đi chỗ Thiên Hậu nương nương cầu tình?" Nhiên Đăng hiện tại thật sự gấp, vẻ mặt đều là thần sắc khẩn trương.

Hạo Thiên cười khổ lắc đầu, người chân chính chưởng quyền Thiên Đình là Đông Vương Công.

Tây Vương Mẫu là đạo lữ của Đông Vương Công, không có Đông Vương Công ứng doãn, Tây Vương Mẫu không có khả năng tùy ý xuất thủ.

Tây Vương Mẫu cũng là một vị Thánh Nhân, nếu như nguyện ý xuất thủ, đã sớm bang trợ Phật môn, thẳng đến hiện tại đều không có

xuất thủ, vậy chứng minh Tây Vương Mẫu cũng không nguyện bang trợ Tây Phương Giáo.

Thấy Hạo Thiên lắc đầu, Nhiên Đăng Cổ Phật cũng không có biện pháp, chỉ có thể tại trong Thiên Đình chờ đợi.

Dù sao Đông Vương Công đang bế quan tu hành, ai cũng không dám tùy ý quấy rầy.

Lúc này Đông Vương Công từ trong tu hành tỉnh lại, từ lúc Nhiên Đăng Cổ Phật đến Thiên Đình, Đông Vương Công đã có sở phát giác.

Ký nhiên vô pháp tu hành, Đông Vương Công cũng sẽ không giả bộ tu hành để tị nhi bất kiến.

Dĩ thực lực của Đông Vương Công, không có việc gì có thể làm cho hắn cố ý trốn tránh.

Thử thời Nhiên Đăng Cổ Phật đã tới Thiên Đình một đoạn thời gian, Đông Vương Công rốt cục xuất quan.

Nhiên Đăng Cổ Phật một mực thủ tại bên cạnh, nhận được tin tức Đông Vương Công xuất quan, đệ nhất thời gian vọt vào Lăng Tiêu Bảo Điện. "Bệ hạ, Nhiên Đăng mạo muội quấy rầy, thỉnh Bệ hạ chớ trách!" Nhiên Đăng Cổ Phật thi một cái phật lễ, hiển đến thập phần cung kính.

Đông Vương Công tại trên bảo tọa gật gật đầu, cùng Nhiên Đăng chào hỏi. "Bệ hạ, đoạn thời gian này Tây Phương Ma tộc không ngừng tiến công Phật môn trọng địa, trí sử Tây Phương sinh linh đồ thán, thỉnh Bệ hạ định đoạt!" Hạo Thiên Thượng Đế đương tiên đứng ra, đem sự tình Tây Phương thế giới cáo tri Đông Vương Công. "Tây Phương hai vị Thánh Nhân ở đâu?

Hai vị Thánh Nhân tọa trấn Tây Phương, chẳng lẽ còn có ai dám động đến Linh Sơn tịnh thổ?" Đông Vương Công phản vấn.

Tây Phương hai vị Thánh Nhân túc dĩ bình định bạn loạn, tất lại thẳng đến hiện tại trong chiến trường đều không có xuất hiện Thánh Cảnh cường giả.

Đối phó một ít Chuẩn Thánh, Tây Phương Giáo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dư sức bãi bình, nhưng hiện tại hai vị giáo chủ trì trì không có hiện thân, khiến cho Ma tộc tu sĩ hiêu trương vô cùng.

Nhiên Đăng Cổ Phật lúc này xấu hổ nói: "Không dám giấu diếm Bệ hạ, hai vị giáo chủ trì trì chưa về, mới khiến cho Ma tộc cuồng đồ xương quyết.

Nhân thử Nhiên Đăng khẩn cầu Bệ hạ binh phát Linh Sơn, cứu Tây Phương sinh linh trong nước sôi lửa bỏng!" Một bên Hạo Thiên nhìn Đông Vương Công, ngược lại muốn để Đông Vương Công phát binh, nhưng hiện tại xem ra Đông Vương Công tựa hồ tịnh không có ý tứ thay đổi chủ ý.

Đông Vương Công cười nhìn Nhiên Đăng Cổ Phật, nhất thời gian khiến Nhiên Đăng trong lòng thấp thỏm lo âu, chẳng lẽ sai lầm rồi sao? "Nhiên Đăng, ngươi cũng không cần cầu ta, Tây Phương Linh Sơn đã phá, ngươi sớm chút trở về Linh Sơn đi, miễn cho Tây Phương Giáo triệt để diệt vong." Nhiên Đăng Cổ Phật văn ngôn kinh hãi, không biết làm sao nhìn về phía Hạo Thiên.

Hạo Thiên đồng dạng vẻ mặt mộng nhiên, vội vàng vung tay lên, Huyền Kính phổ chiếu, bên trong lộ ra tràng cảnh Tây Phương Linh Sơn.

Như Lai huyết chiến bát phương, cà sa thượng chỗ nào cũng nhuốm máu.

Phật đà nhất nộ, phục thi bách vạn!

Cả Linh Sơn đâu còn dáng vẻ Phật môn tịnh thổ, giản trực là Tu

La địa ngục.

Như Lai Phật Tổ tay cầm một thanh thần kiếm, trên kiếm thần huyết đầm đìa.

Bốn vị Đại Bồ Tát đồng dạng nộ mục nhi thị, bên người ngã xuống vô số thi thể.

Đông đảo Phật môn đệ tử đều đứng tại trong thi sơn huyết hải, chân đạp thi thể, thân nhiễm tiên huyết.

Nhiên Đăng Cổ Phật mới tới Thiên Đình một chuyến, Vạn Phật Triều Tông Đại Trận của Tây Phương Phật môn đã bị công phá! "Thiên thượng nhất thiên, địa thượng nhất niên.

Nhiên Đăng đạo hữu, mau trở về đi!" Hạo Thiên cũng vội vàng khuyên giải, hiện tại phát binh tiến về Linh Sơn đã quá muộn.

Nhiên Đăng và Hạo Thiên phân phân hướng Đông Vương Công cáo lui, một người phản hồi thần điện, một người chiết phản về Tây Phương Linh Sơn.

Đông Vương Công mục tống hai người rời đi.

Tại lúc bế quan hắn đã tra khán tình huống Tây Phương Giáo.

Dù sao thời gian lưu tốc trong Thiên Đình và Địa Tiên Giới bất đồng, nơi này tuy rằng chỉ qua khu khu mấy ngày, nhưng Linh Sơn lại bị cường công mấy năm.

Tùy theo Phật môn đệ tử tử thương thảm trọng, Vạn Phật Triều Tông Đại Trận kia cũng không còn bất kỳ tác dụng gì. "Tây Phương Nhị Thánh hiện tại đều không có xuất hiện, xem ra thật sự bị Thánh Cảnh cường giả ngăn cản rồi.

Có Thánh Cảnh cường giả đột phá mà Hồng Hoang chi trung không có một điểm động tĩnh, vậy là tại tân thế giới đột phá!" Đông

Vương Công phân tích một phen, cùng thực tình cơ hồ giống nhau như đúc, hân nhiên cười một tiếng.

Phương pháp chứng đạo mà hắn cùng Tây Vương Mẫu sáng tạo ra, xem ra đã bị tu sĩ học được.

Bất quá Đông Vương Công cũng không để ý, chỉ cần Hồng Hoang chi trung Thánh Nhân càng nhiều, Khí Vận chi lực hắn chưởng ác sẽ càng nhiều.

Chí vu Tây Phương Giáo hưng diệt, phân phân hợp hợp đều là sự tình bình thường, hưng suy giao thế, âm dương hỗ hoán, như vậy mới là kế sách lâu dài.

Tây Vương Mẫu lúc này nghe tin tới, hiển nhiên cũng đã sớm biết sự tình Nhiên Đăng Cổ Phật.

Chương 343

"Bệ hạ, Tây Phương Linh Sơn bị công phá, hai vị giáo chủ trì trì không thấy, chẳng lẽ Phật môn cứ như vậy diệt vong sao?" "Thiên Hậu, Tây Phương hai vị giáo chủ chỉ cần còn sống, Tây Phương Phật môn sẽ không diệt vong.

Chỉ bất quá Phật giáo thịnh cực tất suy, hiện tại cũng là lúc để Phật môn lạc mịch một trận." Đông Vương Công trong lòng rõ ràng, hai vị giáo chủ chỉ cần bất tử, Tây Phương Phật môn tất định có cơ hội.

Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, vốn là hình thái của đại đạo tự nhiên, cũng là quy luật phát triển của vạn sự vạn vật, nhân thử Đông Vương Công ngược lại không có ý tứ muốn nhúng tay.

Tây Vương Mẫu nhãn kiến Đông Vương Công đã có quyết sách, cũng không lại khuyên, chỉ gật đầu, ngồi tại bên cạnh Đông Vương Công.

Trước mặt một phương họa diện từ từ triển khai, bên trong chính là thảm trạng trong Linh Sơn.

Vô số phật tử thân tử, bị Ma tộc sát hại.

Lúc này Ma tộc tu sĩ tứ ngược bát phương, truy đuổi những người may mắn còn sống sót.

Như Lai cùng mấy vị Bồ Tát một đường trùng sát đi ra, đột phá trùng vây, từ Linh Sơn đào tẩu, mang theo đầy người thương tích hướng Đông Phương thế giới chạy trốn.

Nhiên Đăng Cổ Phật lúc này chính hảo chiết phản Linh Sơn, đi ngang qua nơi đây, cùng Như Lai hợp lại một chỗ.

Hai phương đơn giản giao đàm, lập tức hướng Đông Phương bỏ chạy.

Linh Sơn bị công phá, khắp nơi đều là Ma tộc sinh linh, Phật môn đệ tử bị chém giết vô số, Tây Phương không còn đất cắm dùi cho Phật môn.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn tràng cảnh Tây Phương, hai người lại không cho là đúng.

Tây Phương Giáo suy lạc, Ma môn quật khởi, như vậy tổng thể khí vận không có biến hóa, đối với Đông Vương Công cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng.

Chỉ bất quá là Phật giáo và Ma giáo hưng suy mà thôi, Đông Vương Công trí chi bất lý, ngược lại để Phật môn ám trung ăn một điểm thiệt thòi.

Đây cũng là Đông Vương Công đối với Tây Phương Nhị Thánh sự gõ đầu, bọn họ luôn luôn đối đầu với Đông Vương Công, tuy rằng không có minh mục trương đảm, nhưng ám địa tiểu động tác Đông Vương Công lại há có thể không biết?

Hiện tại Linh Sơn bị công phá, Ma tộc tấn tốc chiếm lĩnh Linh Sơn, ngược lại để Như Lai đẳng mấy cái nhân vật hạch tâm đào thoát.

Trong Linh Sơn, lúc này Ma tộc đem nơi này quét dọn sạch sẽ, trên chiến trường khôi phục ngay ngắn trật tự.

Đại điện kim bích huy hoàng ngang nhiên sừng sững tại đầu núi, bất quá chủ nhân trong đó lại đổi thành Ma tu.

Chiêm Đài Tuyền và vài vị Chuẩn Thánh cảnh giới cường giả lúc này ngồi tại trong đại điện, đối với kết quả hiện tại rất hài lòng. "Hai vị Thánh Nhân Chí Tôn không biết khi nào giá lâm Linh Sơn?" Kẻ mở miệng không phải người khác, chính là một vị cường giả từ Thục

Sơn thế giới, Trường Địch Động Cáp Cáp Lão Tổ.

Cáp Cáp Lão Tổ này chính là nhân vật cùng cấp bậc với Trường Mi Chân Nhân, ngay cả đệ tử của Trường Mi Chân Nhân là Hiểu Nguyệt Thiền Sư, sau khi phản bội sư môn cũng gia nhập môn hạ Cáp Cáp Lão Tổ.

Lúc này Cáp Cáp Lão Tổ cùng Ma tộc chi bối hợp lại một chỗ, cũng là sự tình đã sớm dự mưu tốt. "Lão Tổ vô nhu lo lắng, hai vị Chí Tôn tự nhiên ngăn cản được Phật môn nhị thánh, nếu không phải vậy chúng ta tiêu diệt Linh Sơn, Tây Phương Nhị Thánh kia sao có thể một mực không xuất hiện chứ?" Vi thủ là một hồng bào nhân ảnh nói, hắn một mực ẩn tàng trong huyết bào, căn bản nhìn không rõ tình huống bên trong. "Tây Phương Nhị Thánh nãi là Thiên Đạo Thánh Nhân, tại thế giới ngoài Hồng Hoang căn bản ngăn không được hai vị Chí Tôn, nhưng đến lúc về Hồng Hoang, chỉ sợ cũng sẽ phiền phức!" Cáp Cáp Lão Tổ cũng không phải nhân vật bình thường, tâm tư đồng dạng thập phần chẩn mật.

Nhưng huyết bào nhân ảnh kia lại khinh thường cười một tiếng, hiển nhiên chưa từng đem Tây Phương Nhị Thánh để vào mắt. "Lão Tổ có chỗ không biết, Hồng Hoang thế giới tuy rằng cường đại, nhưng cũng không kinh qua nổi mấy vị Thánh Nhân tại trong thế giới tranh sát.

Nếu như đến lúc đó Tây Phương Nhị Thánh dám tại Hồng Hoang xuất thủ đại chiến, chỉ sợ thật sự là lúc diệt vong!" Hồng Hoang thế giới kinh qua bao nhiêu năm phát triển, tuy rằng biến đến vững chắc vô cùng, nhưng nơi này y nhiên không chịu nổi khoáng thế đại chiến.

Nếu như mấy vị Thánh Nhân không màng sống chết chiến đấu, vậy thì xong đời.

Đến lúc đó thân vi Tam Giới Chí Tôn - Đông Vương Công sẽ là

người đầu tiên xuất thủ, đem Thánh Nhân gây chuyện trực tiếp mạt sát.

Những kiềm chế này đều là Ma tu sớm đã tính toán kỹ, đến lúc đó tức tiện Tây Phương Nhị Thánh về Hồng Hoang thế giới, Ma môn có hai vị Thánh Nhân tọa trấn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không dám gióng trống khua chiêng công đánh Linh Sơn.

Nếu như một không cẩn thận làm bị thương địa mạch sơn xuyên, gây ra Phật Ma chi tranh, chỉ sợ Đông Vương Công sẽ đứng ra trừng phạt chúng nhân.

Ma giáo chúng nhân bàn tính, hiển nhiên biết rõ mâu thuẫn giữa Đông Vương Công và Tây Phương Nhị Thánh, nhân thử mới dám lợi dụng điểm này kiềm chế đối phương.

Cáp Cáp Lão Tổ lúc này không nói thêm gì nữa, bất quá trong lòng lại ẩn ẩn có chút lo lắng.

Ma giáo tuy rằng vì kiềm chế Tây Phương Nhị Thánh, nhưng trong đó cũng đem Đông Vương Công tính toán vào.

Danh đầu và thủ đoạn của Đông Vương Công, đại gia đều biết rõ ràng, ngay cả Thánh Nhân cũng đối với hắn kỵ đạn phi thường.

Ma môn mượn thế Đông Vương Công, chẳng lẽ không phải cũng là đang đùa với lửa sao?

Vô phi là hiện tại Đông Vương Công chưởng khống tam giới, vì thu tập Khí Vận, không có khả năng đại tứ sát lục sinh linh.

Bất quá những vấn đề này đều không phải là chuyện một khu khu Chuẩn Thánh nên suy xét, dù sao Đông Vương Công tức tiện muốn quái tội, cũng sẽ chỉ quái tội mấy vị Thánh Nhân mưu hoa.

Cáp Cáp Lão Tổ một cái Chuẩn Thánh, tại trong mắt Đông Vương Công bất quá như sâu kiến, đối phương khẳng định sẽ không đem hắn

để vào mắt, điểm này Cáp Cáp Lão Tổ cũng thập phần rõ ràng.

Hiểu rõ những điều này xong, đông đảo Ma tộc tu sĩ không hề cố kỵ, bắt đầu củng cố phòng ngự Linh Sơn, phòng chỉ Phật môn liều chết phản phác.

Đến lúc đó chỉ cần hai vị Thánh Nhân Chí Tôn trở về Hồng Hoang, hết thảy đều sẽ trần ai lạc định.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn Ma tộc tu sĩ đại hưng thổ mộc, không khỏi cười nói: "Ma tộc ngược lại tâm cơ thâm trọng, hai vị Thánh Nhân kia dám liên ta cũng tính kế ở bên trong." Tây Vương Mẫu gật đầu không thôi, kiện sự tình này tuy rằng nhìn như Đông Vương Công không có trực tiếp xuất thủ, nhưng Ma giáo hai vị Thánh Nhân lại đem tác dụng của Đông Vương Công phát huy đến mức lớn nhất.

Dùng Đông Vương Công áp chế hai vị Tây Phương Thánh Nhân, nếu như bộc phát đại chiến, Đông Vương Công không thể không chủ động nhúng tay vào.

Bất quá dĩ tính cách của Đông Vương Công, nếu quả thật đến một bước kia, hắn cũng không ngại đem hai vị Ma môn Thánh Nhân cũng nhất tịnh thu thập.

Dù sao Đông Vương Công cũng không phải người tốt lành gì, ai cũng dám lợi dụng hắn, sau này Đông Vương Công cũng không cần giữ mặt mũi nữa. "Ma môn hai vị Thánh Nhân chứng đạo, lại không trước tiên triều bái ta, lại đi tính kế Tây Phương Giáo, đương chân vô sở bất dụng kỳ cực!" Tây Vương Mẫu lắc đầu không thôi.

Ma tu tuy rằng tu hành dũng mãnh vô úy, thậm chí vì truy trục đại đạo bất tích hết thảy đại giới, nhưng chung quy có chút thiên kích.

Bất quá hiện tại đối phương ký nhiên thành Thánh, vậy chứng

minh Ma tu tịnh phi một điểm không đúng, trong Ma tu cũng có một tia chứng đạo chi cơ.

Chương 344

"Thiên hạ vạn linh, tồn tại tức thị đạo lý.

Ma môn cũng đáng hưng, bất quá lần này tính kế Phật môn, dĩ tính cách của Chuẩn Đề Thánh Nhân, chỉ sợ ngày sau Ma môn cũng phải ngày phòng đêm phòng!" Đông Vương Công không sợ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhưng Ma môn tu sĩ lại không nhất định.

Chỉ cần rời khỏi phạm vi Thánh Nhân khán hộ, chỉ sợ lập tức sẽ bị Chuẩn Đề Thánh Nhân để mắt tới.

Đến lúc đó dĩ uy Thánh Nhân chém giết phổ thông Ma tộc tu sĩ, đó còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lúc này Tây Phương Phật môn đệ tử lưu lạc bên ngoài, không chỗ có thể đi, cuối cùng mấy vị đại thần phân phân tiến nhập trong nhân loại.

Tựa như lúc trước Phong Thần chi chiến, tam giáo phân phân tiến nhập Nhân tộc, như kim Phật môn đệ tử cũng hiệu pháp đương thời, chủ động dung nhập Nhân tộc.

Nhất thời gian Như Lai và mấy vị Bồ Tát thân tự tại nhân gian truyền bá giáo nghĩa, ngược lại vì Phật môn tại trong phổ thông Nhân tộc đánh xuống cơ sở nhất định.

Phật giáo trước đây tại Nhân tộc rất được hoan nghênh, hiện tại mấy vị đại thần thân tự hiện thân truyền giáo, tức tiện thủ pháp dùng có chút ẩn tế, nhưng đồng dạng nhanh chóng thu nạp một lượng lớn tín đồ.

Khi Tây Phương Nhị Thánh từ Thiên Ma Giới đi ra, Linh Sơn thế giới sớm đã thành đại bản doanh của Ma tộc.

Nhìn tràng diện trước mắt, Chuẩn Đề Thánh Nhân nộ hỏa trung thiêu, hận không thể hiện tại đánh lên Linh Sơn, nhưng lại bị Tiếp Dẫn Thánh Nhân gắt gao giữ chặt. "Trước đi tìm kiếm đệ tử thất lạc đi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này ngược lại lãnh tĩnh xuống.

Đại giáo bị diệt, đệ tử tử thương vô số, Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng bất an, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đồng dạng mãn tâm nộ hỏa.

Hai người đi tới Đông Phương chi địa, tại trong mang mang nhân hải du lịch, những đệ tử Phật môn thất tán kia chịu chỉ dẫn, lần nữa hội tụ bên người hai vị Thánh Nhân. "Sư tôn!" Như Lai, Tứ vị Bồ Tát, Nhiên Đăng Cổ Phật phân phân bái kiến Tây Phương Nhị Thánh.

Những ngày này lưu ly thất sở, lúc này nhìn thấy giáo chủ, các tự đều có một bụng ủy khuất.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân gắng gượng tinh thần: "Vô nhu bi thương, hưng suy ly hợp giai vi thiên số sử nhiên, chúng ta chỉ cần cố thủ bản tâm là được." Chuẩn Đề Thánh Nhân lúc này cũng an phủ chúng nhân: "Chuyện của Phật môn có ngã và sư huynh xử lý, các ngươi an tâm tu hành, giáo hóa thương sinh." Hai vị Thánh Nhân mang theo đông đảo môn đồ đi tới Lạc Già Sơn.

Lạc Già Sơn là đạo trường của Quan Thế Âm Bồ Tát, cùng Phổ Đà Sơn liền thành một khối, cũng là một chỗ thánh địa của Phật môn.

Lúc này Linh Sơn bị chiếm, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời cư ngụ tại Lạc Già Sơn, chờ đợi hai vị Thánh Nhân xử lý sự tình Ma tộc.

Sau khi an đốn môn hạ đệ tử, Tây Phương Nhị Thánh trong lòng nhưng nhiên nộ ý khó bình. "Đạo huynh, chúng ta đánh lên Linh Sơn, để đám đệ tử trong Ma môn kia cũng biết sự lợi hại của chúng ta!" Chuẩn Đề Thánh Nhân mắt thấy Phật môn chi trung tử thương vô số, chỉ còn lại có Như Lai đẳng mấy cái đệ tử, tâm huyết bao năm của sư huynh đệ hai người toàn bộ ngâm nước nóng, khiến cho Chuẩn Đề

Thánh Nhân trong lòng thập phần khó chịu.

Phật Tổ cũng có nộ hỏa, Chuẩn Đề Thánh Nhân sát tâm đại động, tức tiện biết rõ cách làm này nguy hiểm, nhưng Chuẩn Đề Thánh Nhân y nhiên muốn giết người tiết hận.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này cũng vô pháp lại khuyên, nhìn môn hạ tử thương hầu như không còn, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đồng dạng tâm lý khó chịu.

Hai vị giáo chủ thương lượng một phen, giá vân đầu đi tới Tây Phương Linh Sơn.

Nhiên nhi không đợi bọn họ xuất thủ, Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn đã giá vân, ngăn cản đường đi của hai vị.

Kế hoạch diệt sát Ma môn đệ tử trong Linh Sơn của Chuẩn Đề Thánh Nhân trực tiếp ngâm nước nóng, một khang nộ hỏa không chỗ phát tiết, Chuẩn Đề chuẩn bị đối với hai vị Ma tộc Thánh Nhân xuất thủ.

Lúc trước đi tân thế giới, khiến cho thân vi Thiên Đạo Thánh Nhân là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chịu kiềm chế cực lớn.

Hiện tại về Hồng Hoang thế giới, hai cái Thiên Đạo Thánh Nhân có thể phát huy ra chiến đấu lực chí ít tăng lên ba thành tả hữu.

Nếu như hiện tại so tài một phen, thắng bại thật sự chưa biết chừng. "Sư đệ!

Không nên vọng động!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân vội vàng giữ chặt Chuẩn Đề.

Hai người bọn họ vốn cùng Đông Vương Công bất hòa, nếu như thời điểm này đại động can qua, cùng Ma môn hai vị Thánh Nhân tại trong Hồng Hoang tranh đấu, có khả năng để Đông Vương Công trực tiếp bắt lấy nhược điểm.

Nếu như Đông Vương Công lấy sự tình này ra nói chuyện, hai người bọn họ cũng có miệng khó trả lời. "Tức chết ngã cũng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nộ hống một tiếng, trong mắt thần quang tứ xạ, sát ý nùng đậm. "Hai vị đạo hữu hà tất đại động can qua, ngã ngẫu nhiên chiếm cứ Linh Sơn, các ngươi hãy đi tìm kiếm một chỗ địa phương tốt khác đi!" Hắc Tâm Lão Nhân vẻ mặt mang cười, phảng phất kiện sự tình này nhỏ nhặt không đáng kể.

Nếu như động thiên phúc địa dễ tìm như vậy, bọn họ cũng sẽ không khổ tâm tích lự thưởng đoạt địa bàn Linh Sơn của Phật môn. "Hừ!

Nhị vị ngược lại hảo tính kế, hôm nay ngã liền muốn đi trong Thiên Đình, thỉnh Tam Giới Chí Tôn vì Tây Phương Phật môn ngã làm chủ!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nộ cực, không hề cố kỵ thể diện, muốn đi cầu Đông Vương Công xuất thủ xử lý việc này.

Hắc Tâm Lão Nhân trong lòng kinh hãi, nếu quả thật để Chuẩn Đề trước mặt Đông Vương Công thêm mắm thêm muối, sự tình kia thật sự bất diệu. "Được a, ký nhiên như thử, chúng ta cùng đi Lăng Tiêu Bảo Điện, để Thiên Tôn xử lý kiện sự tình này!" Hắc Tâm Lão Nhân một bộ vân đạm phong khinh.

Nếu như Đông Vương Công muốn bang trợ Tây Phương Nhị Thánh, đâu có chờ tới bây giờ.

Lời Chuẩn Đề Thánh Nhân đã nói ra khỏi miệng, hiện tại lại vô pháp triệt để cùng Ma môn nhị thánh tại nơi này khai chiến, chỉ có thể tiến về Thiên Đình.

Đông Vương Công lúc này cùng Tây Vương Mẫu nhìn bốn vị Thánh Nhân tranh chấp, đương bọn họ tới Thiên Đình, Đông Vương Công đã tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện chờ. "Bệ hạ!

Ngài phải vì Phật môn ngã làm chủ a!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vừa

thấy Đông Vương Công, lập tức khóc gọi, vẻ mặt bi thống, hiển đến thập phần đáng thương. "Bệ hạ, Ma môn thừa dịp ngã và sư huynh ngoại xuất giáo hóa thương sinh, để Ma tộc tu sĩ công nhập Linh Sơn, đại tứ đồ sát Phật môn đệ tử ngã.

Thao thiên đại tội như thế, Bệ hạ nhất định không thể khinh tha!" Chuẩn Đề Thánh Nhân khóc sướt mướt, chút nào không chú ý Thánh Nhân nhan diện, phảng phất như một kẻ cực độ yếu nhược cần Đông Vương Công bảo hộ.

Đông Vương Công lúc này nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, đối với da mặt dày của Chuẩn Đề đã sớm kiến thức.

Lúc trước đại gia tại Tử Tiêu Cung thính giảng, Chuẩn Đề chính là dựa vào da mặt dày của mình cướp được thánh vị.

Chương 345

Hắc Tâm Lão Nhân không có khả năng để Chuẩn Đề tại nơi này biểu diễn, lập tức đứng ra ngăn trở đối phương. "Bệ hạ, không nên nghe tin Chuẩn Đề đạo hữu nhất diện chi từ.

Lúc trước Linh Sơn vốn là địa bàn của Ma tộc, chỉ bất quá sau khi Ma Tổ La Hầu bại vong, Tây Phương hai vị đạo hữu mới thừa thế chiếm cứ Linh Sơn.

Nếu thật muốn nói, nãi là Tây Phương hai vị đạo hữu cướp địa bàn của Ma tộc, hiện tại chỉ bất quá là Ma tộc từ trong tay Phật môn lấy lại đồ vật nguyên bản thuộc về mình." Hắc Tâm Lão Nhân đã sớm hiểu rõ lịch sử Phật môn, nhân thử đối với chuyện Linh Sơn cũng nhất thanh nhị sở.

Hiện tại Hắc Tâm Lão Nhân đem lời này nói ra, lập tức khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân á khẩu không trả lời được.

Phật Ma đạo chi tranh, nói cho cùng tịnh phi phân biệt thiện ác, chỉ là đạo pháp bất đồng mà thôi.

Bất quá Ma Tổ La Hầu bại vong về sau, Ma tộc đại quân do vì tứ xứ khiêu chiến gây chuyện, nhân thử bị Hồng Hoang vạn tộc ghét bỏ, sở dĩ mới bị tứ xứ truy sát, cuối cùng không thể không trốn đi. "Hừ, nói cho cùng là do đệ tử thực lực bất tế, bị Ma tộc đại quân đánh phá Linh Sơn, hiện tại còn có mặt mũi cầu Thiên Tôn xuất thủ!" Đặng Ẩn cũng đứng ra, xuất ngôn châm chọc Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Nếu như Phật môn đệ tử cường hãn vô cùng, Linh Sơn tự nhiên sẽ không bị công phá. "Đại đảm cuồng đồ!

Có dám cùng Chuẩn Đề ngã trong hỗn độn tư sát một trận?

Hôm nay Chuẩn Đề ngã đảo muốn để ngươi biết trời cao đất rộng!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nộ hống liên liên.

Từ khi gặp Ma môn nhị thánh bắt đầu, hắn khắp nơi bị đối phương tính kế, loại cảm giác này khiến Chuẩn Đề thực tại vô pháp nhẫn thụ. "Vô tri, Chuẩn Đề ngươi thân vi Thiên Đạo Thánh Nhân, chẳng lẽ cho rằng có thể vô địch rồi sao?

Ngã Đặng Ẩn dĩ Huyết Chi Pháp Tắc chứng đạo, so với Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ mạnh không yếu, muốn giết ngã, si tâm vọng tưởng!" Đặng Ẩn chút nào không cấp Chuẩn Đề mặt mũi.

Nếu không phải tại Hồng Hoang thế giới, lại có Đông Vương Công tôn đại thần này ở một bên nhìn, Đặng Ẩn ngược lại muốn cùng Chuẩn Đề luận một cái cao thấp.

Nhãn kiến song phương kiếm bạt nỗ trương, Đông Vương Công không cho là đúng khoát tay áo. "Đều an tĩnh một chút, kiện sự tình này ngã đã biết!" Đông Vương Công một câu, khiến tứ thánh phân phân thuấn gian dừng lại.

Đông Vương Công thân vi Hợp Đạo cảnh giới tu sĩ, tại Hồng Hoang chi trung sở hữu tuyệt đối quyền uy.

Lúc này Thiên Tôn vừa mở miệng, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Đặng Ẩn đều nghe lời an tĩnh xuống.

Đây chính là chỗ tốt của thực lực, có tuyệt đối thực lực, ngay cả Thánh Nhân cũng phải phủ thủ xưng thần.

Đông Vương Công nhìn bốn vị Thánh Nhân, khai khẩu nói: "Chuyện của các ngươi trong lòng ngã đều biết.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, các ngươi cũng không cần bất phục, ngã xác thực bởi vì trước đó cùng các ngươi có ân oán, nhân thử mới không có xuất thủ." Đông Vương Công trực tiếp nói rõ, bởi vì đối với

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bất mãn, nhân thử mới không có quản sự tình Tây Phương.

Lời này khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân kinh hãi, xem ra sự tình không ổn a!

Đông Vương Công nói thẳng như vậy, thật là không nể mặt mũi, nhưng hai vị Thánh Nhân lại không có biện pháp.

Tức tiện biết Thiên Tôn cố ý không giúp, nhưng cũng không dám nói một cái chữ "Không".

Lúc này Đông Vương Công lại nhìn về phía Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn: "Hai người các ngươi đem uy nghiêm của ngã cũng tính kế vào, dĩ ngã áp chế Tây Phương Nhị Thánh, ngược lại thật sự lớn mật!" Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn vội vàng thỉnh tội, tức tiện tâm tư lại nhiều, tại trước mặt tuyệt đối thực lực căn bản không dùng được.

Đông Vương Công hoàn toàn có năng lực trực tiếp mạt sát bọn họ, nhân thử bọn họ không dám có bất kỳ tâm lý may mắn nào. "Bốn vị Thánh Nhân tương tranh, vốn dĩ Tây Phương phân phân hợp hợp đều là bình thường, nãi là thiên đạo tự nhiên chi sự, Hồng Hoang chi trung cũng chưa từng thiếu khuyết tranh sát.

Bất quá hiện tại ký nhiên đều đã tới, ngã cấp cho các ngươi một cái cơ hội!" Chuẩn Đề Thánh Nhân văn ngôn, nhìn về phía Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đại gia đều không biết Thiên Tôn cứu cánh muốn giải quyết vấn đề này như thế nào.

Tây Phương Nhị Thánh trước đó đắc tội Đông Vương Công, trong lòng hiểu rõ.

Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn hiện tại mượn uy thế Đông Vương Công, cũng làm cho Đông Vương Công không thể không trừng

phạt.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Ngã không thiên không lệch, thủ hạ ngã có ba vị Thánh Nhân, các ngươi có thể các tự phái ra một người, khiêu chiến bất kỳ một vị Thánh Nhân nào, nếu ai thắng, liền chiếm cứ Linh Sơn.

Nếu ai thua, vậy thì đừng có lại đi tranh đoạt Linh Sơn!" Cái chủ ý này không tính là tốt, nhưng bốn vị Thánh Nhân ai cũng không dám phản đối.

Dù sao chuyện của bọn họ cuối cùng muốn dĩ thực lực nói chuyện, Hồng Hoang thế giới mạnh được yếu thua, xưa nay chưa từng cải biến.

Lần này nếu như Tây Phương Nhị Thánh thực lực đủ mạnh, cũng không có khả năng mất Linh Sơn bảo địa. "Y Đế Quân sở ngôn, ngã nguyện ý thính tòng Đế Quân an bài!" Minh tri vô pháp cự tuyệt, Hắc Tâm Lão Nhân người đầu tiên đứng ra đồng ý kiến nghị của Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công nhìn về phía một bên Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không thể không gật đầu đồng ý.

Vốn dĩ Linh Sơn đã quy nhập dưới trướng Ma tộc, hiện tại tương đương với bình bạch cấp cho hai huynh đệ bọn họ một cái cơ hội.

Chỉ cần có thể chiến thắng Thánh Nhân dưới trướng Đông Vương Công, liền có cơ hội đoạt lại Tây Phương Linh Sơn.

Thân vi Thiên Đạo Thánh Nhân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tại Hồng Hoang thế giới chiếm cứ ưu thế rất lớn.

Nếu như ngay cả bọn họ đều vô pháp chiến thắng Thánh Nhân

dưới trướng Đông Vương Công, vậy Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn càng không có khả năng là đối thủ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân tại trong lòng bàn toán một trận, cảm thấy cũng nhiều hơn một đường sinh cơ, không có lý do không đáp ứng.

Nhãn kiến bốn vị Thánh Nhân phân phân gật đầu, lúc này trong Lăng Tiêu Bảo Điện trực tiếp phù hiện ra thân ảnh ba vị Thánh Nhân khác: Dạ Kiêu Thánh Nhân, Trường Mi Chân Nhân, Bạch Viên Thánh Nhân.

Ba người này đều là vừa mới chứng đạo thành Thánh, nhân thử đối đầu Tây Phương Nhị Thánh, hai người bọn họ coi như chiếm hết tiên cơ. "Bệ hạ, chúng ta hai vị mới tấn thăng thành Thánh, sở dĩ lần này để hai vị Tây Phương đạo hữu trước tiến hành lựa chọn đi!" Hắc Tâm Lão Nhân hướng Đông Vương Công thỉnh cầu, làm việc tổng hội nhanh người một bước, lần này lại hữu ý tính kế Chuẩn Đề hai người một lần.

Nếu như để Chuẩn Đề chọn trước, nếu hắn chiến thắng đối phương, vậy Hắc Tâm Lão Nhân cũng có thể nhìn ra một ít chiêu số và thực lực của đối thủ.

Chương 346

Đến lúc đó đi theo lựa chọn tương đồng đối thủ, nhiên hậu dĩ phương pháp tương đồng khắc chế, như vậy tỷ lệ thắng sẽ đại tăng.

Tức tiện Chuẩn Đề đạo nhân bại, Hắc Tâm Lão Nhân cũng có thể từ trong đó đạt được kinh nghiệm, nhiên hậu tìm một ít chiêu số khắc chế.

Nhân thử để Tây Phương Nhị Thánh trước xuất chiến, đối với Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn hai người có trăm lợi mà không có một hại.

Trước đó Đông Vương Công tịnh không có nói không thể chọn cùng một cái đối thủ, nhân thử Hắc Tâm Lão Nhân trực tiếp nắm lấy một điểm lỗ hổng này.

Hiện tại Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng không có biện pháp phản bác, chỉ cần Đông Vương Công gật đầu, sự tình vô pháp lại cải biến.

Loại áp chế tuyệt đối này khiến Chuẩn Đề Thánh Nhân trong lòng thập phần não nộ, nhưng trên mặt lại một phiến bình tĩnh.

Cảm nộ bất cảm ngôn, đây chính là chân thật tâm tình của Chuẩn Đề Thánh Nhân hiện tại.

Trước đó đắc tội Đông Vương Công, hiện tại ký tiện Đông Vương Công muốn nắn bóp, hắn cũng hào vô phản kháng chi lực, chỉ có thể bị động phục tòng. "Hai vị, ý hạ như thế nào?" Đông Vương Công nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân, quy tắc là do Đông Vương Công định ra, do không được bọn họ không đồng ý. "Bệ hạ, hết thảy dĩ ngài vi chuẩn, hai huynh đệ ngã không có bất kỳ ý kiến gì." Tiếp Dẫn Thánh Nhân khai khẩu, không có quyền lợi phản kháng, chỉ có thể bị động tiếp thụ.

Đông Vương Công cười một tiếng, gật đầu: "Ba vị tiến lên, trước để hai vị giáo chủ chọn lựa, nhiên hậu chúng ta vào trong hỗn độn chiến đấu một trận!" Dĩ phương thức so sánh chiến lực để giải quyết vấn đề Linh Sơn, nhìn như trò đùa, thực tắc tối vi phù hợp quy củ Hồng Hoang thế giới.

Tỷ như Đông Vương Công, hiện tại mấy vị Thánh Nhân kính trọng hắn như thế, vô phi là bởi vì Đông Vương Công cường đại.

Nếu như Đông Vương Công hiện tại chỉ là một cái khu khu Thánh Nhân, hoặc giả một cái Á Thánh, thí vấn cái nào Thánh Nhân sẽ cung kính đối đãi Đông Vương Công như vậy?

Sẽ dĩ Đông Vương Công mã thủ thị chiêm?

Sẽ thính tòng Đông Vương Công mệnh lệnh?

Nhìn thấu hết thảy, Đông Vương Công cũng dĩ biện pháp thực tế nhất để giải quyết vấn đề tranh đoan.

Chuẩn Đề Thánh Nhân lúc này cùng Tiếp Dẫn thương lượng, diện đối việc chọn lựa một vị Thánh Nhân chiến đấu, hai người trong lòng đều không nắm chắc. "Đạo huynh, pháp lực của huynh viễn thắng với ngã, sự tình quyết đấu giao cấp cho huynh!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt trịnh trọng nói.

Chuẩn Đề Thánh Nhân xác thực không có pháp tắc tinh thâm như Tiếp Dẫn Thánh Nhân, hiện tại Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã đột phá Thánh Cảnh tứ trọng thiên, Chuẩn Đề bất quá mới Thánh Cảnh tam trọng thiên.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu đáp ứng, sự quan Tây Phương Linh Sơn chi tranh, hắn cũng không dám có bất kỳ mã hổ nào.

Chỉ là diện đối ba vị Thánh Nhân thủ hạ Đông Vương Công, Tiếp Dẫn nhất thời gian cũng khó quyết định.

Bạch Viên thành Thánh muộn nhất, nhưng lại là đệ tử Đông Vương Công, truyền văn Bạch Viên tu hành chính là khiếu huyệt thần tàng bí pháp.

Nhìn một chút tu vi của Đông Vương Công, Tiếp Dẫn không cho rằng Bạch Viên là một kẻ dễ chọc.

Hiện tại Bạch Viên một thân khí huyết phi đẳng, như đồng giao mãng chập phục trong nhục thân, tùy thời đều có khả năng bộc phát ra chiến đấu lực cực cường.

Điều này khiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân người đầu tiên bài trừ Bạch Viên, thành Thánh muộn nhất tịnh không đại biểu thực lực yếu nhất.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại nhìn về phía Trường Mi Chân Nhân và Dạ Kiêu Thánh Nhân, hai người đều là chí cường giả chứng đạo trong tân thế giới.

Dạ Kiêu Thánh Nhân có Niết Bàn Tâm Kinh, Trường Mi Chân Nhân có Vô Địch Kiếm Tâm.

Lúc trước Dạ Kiêu Thánh Nhân tuy rằng tại trong đại kiếp cơ hồ lạc bại, nhưng Niết Bàn thần thông kia khiến người ta ký ức hãy còn mới mẻ.

Trường Mi Chân Nhân càng là tay không tấc sắt, dĩ một khỏa Vô Địch Kiếm Tâm, trực tiếp tồi hủy thiên kiếp, thuận lợi tấn thăng Thánh Cảnh.

Suy nghĩ trước sau, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhất thời gian cũng không nắm chắc.

Ba vị Thánh Nhân thủ hạ Đông Vương Công đều có đại pháp lực, người nào cũng không phải quả hồng mềm. "Dạ Kiêu Thánh Nhân, bần tăng muốn cùng ngài luận bàn một phen, vọng đạo hữu thủ hạ lưu tình!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân cuối cùng lựa chọn Dạ Kiêu Thánh

Nhân.

Không có biện pháp, ba cái Thánh Nhân đều không phải kẻ yếu, chỉ có thể kiên trì chọn một cái.

Dạ Kiêu Thánh Nhân ngược lại không cho là đúng, tuy rằng đương sơ lúc độ kiếp xém chút vẫn lạc, nhưng những năm này Dạ Kiêu Thánh Nhân dũng mãnh tinh tiến, tu vi ngày càng cao thâm.

Tức tiện tại tràng số vị Thánh Nhân, Dạ Kiêu cũng không cho rằng hắn sẽ thua ai. "Ký nhiên Tiếp Dẫn Thánh Nhân hữu thỉnh, Dạ Kiêu định nhiên toàn lực dĩ phó." Dạ Kiêu Thánh Nhân thản nhiên cười một tiếng, nhìn về phía Đông Vương Công. "Hảo, ký nhiên Tiếp Dẫn Thánh Nhân đã chọn xong, chúng ta đi trong hỗn độn!" Đông Vương Công đại thủ vung lên, mấy vị Thánh Nhân hào vô sát giác thì, cảnh tượng chung quanh đã đại biến.

Chuẩn Đề nhìn lại, đã thấy mình đang ở trong hỗn độn.

Mấy vị Thánh Nhân đại kinh, bọn họ đều là Thánh Nhân cảnh giới, nhiên nhi Đông Vương Công tùy thủ liền đem bọn họ đưa tới trong hỗn độn.

Tức tiện là Thánh Nhân cảnh giới, tại trong tay Đông Vương Công cũng hào vô phản kháng chi lực, chỉ cần Đông Vương Công nguyện ý, tùy thời có thể đem bọn họ đưa tới bất kỳ địa phương nào.

Mấy vị Thánh Nhân đều không nói nhiều, thực lực của Đông Vương Công cứu cánh có bao nhiêu khủng bố, không ai nguyện ý đi thử một chút. "Bắt đầu đi!" Tới địa điểm đã định, Đông Vương Công đem hỗn độn xung quanh cấm chế trụ, thuấn gian hình thành một phiến quyết đấu không gian cực lớn.

Thánh Nhân thực lực quá mạnh, tức tiện tại trong hỗn độn cũng cần cẩn thận một chút.

Đông Vương Công đem nơi này phong cấm, cũng là vì phòng chỉ ý ngoại phát sinh. "Tiếp Dẫn đạo hữu, thỉnh!" Dạ Kiêu Thánh Nhân khí tức trên thân thuấn gian di mạn, ký nhiên là quyết đấu, vậy thì phải toàn lực dĩ phó.

Đây không chỉ là biện pháp Đông Vương Công thiết kế để giải quyết vấn đề, cũng là thời cơ tốt cho mấy vị ma luyện tu vi.

Thành tựu Thánh Nhân Chí Tôn về sau, bọn họ căn bản không có cơ hội xuất thủ.

Dù sao Hồng Hoang thế giới quá yếu ớt, không kinh qua nổi cường giả cấp bậc Thánh Nhân tranh đấu.

Chương 347

Hiện tại sự quan tối chung quy chúc quyền Linh Sơn, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng sẽ không mã hổ đối đãi.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân trực tiếp bộc phát ra chiến đấu lực mạnh nhất, muốn tốc chiến tốc thắng.

Thánh Nhân tu vi đều quá đáng sợ, nếu như không thể xuất kỳ bất ý trực tiếp bắt lấy đối phương, muốn đánh bại một vị Thánh Nhân, chỉ sợ cần một đoạn thời gian rất dài. "Dạ Kiêu đạo hữu, cẩn thận!" Tiếp Dẫn vừa ra tay liền mang theo lôi đình vạn quân chi thế, sau lưng thiên thủ như lai pháp tướng trình hiện.

Lục trượng kim thân tán phát ra kim quang xán lạn, vô số thần long tại sau lưng Tiếp Dẫn Thánh Nhân bàn toàn gào thét, một bộ vạn long triều tông chi tượng.

Kim long tán phát ra vô lượng thần quang, cùng kim quang trên người Tiếp Dẫn Thánh Nhân dao tương hô ứng.

Nhất thời gian chung quanh toàn bộ hãm nhập trong kim sắc hải dương, phảng phất nơi này vốn là một phiến kim sắc phật quốc! "Hai cái tiểu tử này, từ Long tộc đào đi không ít cường giả a!" Đông Vương Công lắc đầu cười một tiếng, năm đó bởi vì sự tình Long tộc, Đông Vương Công và Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng đại đả xuất thủ.

Hiện tại thân vi Tam Giới Chí Tôn, Đông Vương Công cũng nhìn rõ ràng tiền vốn của phe Phật môn.

Lúc này Tiếp Dẫn Thánh Nhân không dư lực, xuất thủ tối cường nhất kích.

Vạn điều kim long tề tề gào thét, đi theo Tiếp Dẫn công hướng Dạ

Kiêu Thánh Nhân.

Đồng thời Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng huy động ngàn cánh tay, ngàn món pháp khí nhất đồng thi triển thần uy, vô số pháp tắc chi lực liền thành một khối, như đồng pháp tắc chi võng, hướng về phía Dạ Kiêu Thánh Nhân chụp xuống.

Pháp tắc chi lực tương hỗ dung hợp, bỉ thử tương phụ tương thành, uy lực càng thắng thời điểm đơn nhất.

Diện đối vô số thần long gào thét, thiên thủ như lai tiến công, Dạ Kiêu Thánh Nhân lúc này nghiêm trận dĩ đãi.

Hắn tương pháp tắc chi lực đồng dạng thôi phát đến cực hạn, chuẩn bị cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân chính diện kháng hành! "Đạo huynh cùng ngã đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, tại trong phạm vi Hồng Hoang thế giới, sức mạnh thế giới ngã có thể điều động vô cùng cường đại, nếu ngạnh bính, đạo huynh thắng bại rất lớn!" Chuẩn Đề Thánh Nhân tại một bên nhìn đến nóng mắt vô cùng, chỉ cần đánh bại Dạ Kiêu Thánh Nhân, vậy thì có thể yên tâm hơn một chút.

Tại trước mặt Đông Vương Công, Dạ Kiêu Thánh Nhân không dám tùy ý phóng thủy, tất định sẽ toàn lực dĩ phó.

Lúc này Dạ Kiêu Thánh Nhân dám cùng Tiếp Dẫn chính diện kháng hành, khẳng định cũng là có vài phần nắm chắc.

Hai vị cường giả đệ nhất chiêu đều khuynh tẫn toàn lực, có thể thấy được cũng không có tồn tại tâm lý may mắn.

Nhất thời gian hỗn độn chi địa thuấn gian cuồng bạo, không gian bị Đông Vương Công cấm cố kia, pháp tắc lưu chuyển bất hưu, chỉnh phiến khu vực như đồng kính diện vỡ vụn, hóa thành vô số mẫn diệt hôi tẫn.

Thánh Nhân chi uy, hủy thiên diệt địa! "Oanh long!" Cự đại lôi

đình thiểm diệu, đó là hai đại Chí Tôn đang giao thủ.

Tại trong một thuấn gian giao thủ ngàn vạn lần, Dạ Kiêu Thánh Nhân ngăn trở Tiếp Dẫn thiên thủ tề công.

Các loại pháp tắc chi lực lưu chuyển, hoàn nhiễu tại thân chu Dạ Kiêu Thánh Nhân.

Song phương nhất xúc tức phân, phảng phất chỉ tiếp xúc một tia, nhưng tu sĩ tại tràng đều nhìn nhất thanh nhị sở, tại một thuấn gian kia bọn họ đã giao thủ vô số lần.

Nhìn thấy Dạ Kiêu Thánh Nhân hậu triệt, Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhãn thần thuấn gian sáng lên, mi vũ chi gian có một tia hỉ sắc không nhịn được.

Dạ Kiêu Thánh Nhân bị thương!

Chí cường nhất kích, trực tiếp đem Dạ Kiêu Thánh Nhân đả thương, có thể nói là chiếm cứ tuyệt đối ưu thế!

Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng mi khai nhãn tiếu, hai người bọn họ thành Thánh thời gian viễn siêu Dạ Kiêu Thánh Nhân, tại Hồng Hoang lại có Thiên Đạo gia trì, có thể toàn lực nhất kích đả thương Dạ Kiêu Thánh Nhân cũng là tình huống bình thường. "Tiếp Dẫn đạo hữu quả nhiên cường hãn, bất quá muốn chiến thắng ngã, không có dễ dàng như vậy!" Dạ Kiêu Thánh Nhân ngạo nhiên đứng tại trong hư vô, trường phát phiêu đãng, chung quanh có lăng lệ cuồng phong hô khiếu.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này nhíu mày, hân hỉ trước đó đãng nhiên vô tồn.

Mấy vị Thánh Nhân phân phân nhìn về phía Dạ Kiêu, ngay cả Đông Vương Công cũng nghiêm túc nhìn lại.

Dạ Kiêu Thánh Nhân khí tức trên thân tại khắc này tấn tốc tăng cường, diện đối Tiếp Dẫn Thánh Nhân tiến công, Dạ Kiêu hiển nhiên

cảm thụ được áp lực cực lớn.

Hiện tại hắn triệt để bộc phát! "Niết Bàn!" Dạ Kiêu Thánh Nhân toàn thân lưu quang dị thải, hắc sắc hỏa diễm hùng hùng nhiên thiêu.

Dạ Kiêu Thánh Nhân toàn thân đều bị loại kỳ dị hỏa diễm này bao vây, đồng thời gian khí thế đang tấn mãnh phàn thăng. "Đây là...

Niết Bàn chi lực!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân tại lúc Dạ Kiêu độ kiếp từng hữu hạnh nhìn thấy, lúc này lần nữa gặp lại, trong lòng lập tức chấn kinh.

Tùy theo Niết Bàn chi lực khuếch tán, Dạ Kiêu Thánh Nhân cảnh giới lần nữa đột phá, trực tiếp tiến nhập Thánh Cảnh tam trọng thiên!

Tại trong chiến đấu, trực tiếp đột phá!

Đối mặt với tình huống của Dạ Kiêu Thánh Nhân, các vị Thánh Nhân còn lại đều kinh hãi.

Vốn tưởng rằng Đông Vương Công tìm ba người tới để giải quyết chuyện Linh Sơn, nào ngờ Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại trở thành đá mài dao cho Dạ Kiêu! "Không thể để hắn tiếp tục thăng cấp!" Tiếp Dẫn không màng đến nhiều thứ nữa, chỉ có thể cưỡng ép cắt ngang Dạ Kiêu Thánh Nhân.

Nếu lại để Dạ Kiêu cường hóa tiếp, Tiếp Dẫn Thánh Nhân thật sự sẽ chẳng còn chút cơ hội chiến thắng nào. "Ha ha ha!

Tiếp Dẫn đạo hữu đừng vội, tiếp theo phải cẩn thận đấy!" Dạ Kiêu cười lớn, lần nữa lao tới mãnh liệt.

Lần này, thực lực, tốc độ, khí thế của Dạ Kiêu đều cường thịnh hơn trước ba phần. "Bành!" Hai vị Thánh Nhân lần nữa va chạm kịch liệt, không ngừng điều động Pháp Tắc chi lực, năng lượng thiên địa vô cùng tận bạo phát.

Chương 348

"Oanh oanh!" Không gian Hỗn Độn bị xé rách, năng lượng hỗn loạn vô tận mẫn diệt trong đó.

Ngay cả trong Hồng Hoang cũng một trận chấn động bất an, các tinh thần ở gần Hỗn Độn rung lắc, phảng phất như gặp phải va chạm kịch liệt.

Đông Vương Công thấy sự tình có chút không ổn, trong lúc hai người chiến đấu liền lần nữa thi triển na di, mang theo đám người và chiến trường tiếp tục thâm nhập vào sâu trong Hỗn Độn.

Hiện tại Tiếp Dẫn Thánh Nhân không còn tâm trí đâu để kinh ngạc, toàn lực ứng phó, đối kháng với Dạ Kiêu Thánh Nhân.

Sau khi Dạ Kiêu phát động năng lực Niết Bàn, thực lực đã ngang bằng với Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Tuy cảnh giới thấp hơn một tầng thứ, nhưng trong chiến đấu tịnh không hề rơi vào hạ phong.

Pháp Tắc chi lực mà Dạ Kiêu tu hành thập phần thần bí, ngoài chủng năng lực cường đại của Niết Bàn Tâm Kinh, còn có chỗ thần dị khác.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân càng đánh càng kinh hãi, bởi vì hắn phát hiện Dạ Kiêu Thánh Nhân đang trưởng thành nhanh chóng, dần dần hoàn toàn có thể cùng hắn chống lại!

Loại tình huống này, giống như lúc ban đầu Dạ Kiêu Thánh Nhân đột phá Thánh Cảnh, lợi dụng thần thông Niết Bàn, trực tiếp từ vừa mới đột phá khóa nhập Thánh Cảnh nhị trọng thiên.

Hiện tại lại là cục diện tương tự, chỉ bất quá đối thủ từ Thiên

Đạo biến thành Tiếp Dẫn Thánh Nhân!

Cũng chỉ có Tiếp Dẫn đang đại chiến với Dạ Kiêu lúc này mới có thể lĩnh hội loại cảm giác bất lực và khủng bố đó.

Đối thủ ngay dưới mí mắt không ngừng tăng cường, loại cường đại lên từng chút một có thể thấy rõ ràng này khiến Tiếp Dẫn sinh ra một cỗ cảm giác vô lực.

Bởi vì chỉ cần không thể miểu sát đối phương, thì Dạ Kiêu Thánh Nhân có thể không ngừng tăng cao thực lực! "Tam Thiên Phật Quốc, phổ chiếu chúng sinh!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân triệt để bạo phát, ngay cả sát chiêu ẩn giấu cũng tế xuất!

Tiếp Dẫn Thánh Nhân thiên tư cực cao, độc sang Chưởng Trung Phật Giới, lúc này vô số Phật Quốc từ trong hư vô dần dần hiển hóa.

Trong những Phật Quốc này có vô số tín đồ, đều là sứ giả của Phật.

Hiện tại Tam Thiên Phật Quốc phù hiện, lực lượng của vô số tín đồ gia trì lên thân Tiếp Dẫn Thánh Nhân, thực lực của hắn cũng bắt đầu liên tục leo thang!

Hai vị Thánh Nhân dường như đều đã xuất ra bản lĩnh thật sự, tràng diện trong nháy mắt trở nên giằng co.

Ngay cả Hắc Tâm Lão Nhân lúc này nhìn cũng trong lòng kinh nghi bất định, vô luận là Tiếp Dẫn hay Dạ Kiêu đều thập phần cường hãn, thậm chí có thể nói là mạnh đến mức nằm ngoài dự liệu.

Đông Vương Công hứng thú nhìn sự biến hóa của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, hiện tại xem ra Tiếp Dẫn đã tiếp xúc với Tín Ngưỡng Chi Đạo.

Những tín đồ trong vô số Phật Quốc kia chính là suối nguồn sức mạnh của Tiếp Dẫn.

Tuy rằng thực lực của những tín đồ này thấp kém, nhưng chỉ cần số lượng đủ nhiều, đó cũng là một cỗ sức mạnh cực kỳ đáng sợ!

Tín Ngưỡng Chi Lực, cùng Khí Vận có chút tương tự, nhưng lại có điểm cực đại bất đồng.

Tín Ngưỡng Chi Lực có thể trực tiếp biến thành sức mạnh cường đại, nhưng lại không cách nào ảnh hưởng vận mệnh của người sở hữu.

Khí Vận Chi Lực không có công kích lực trực tiếp, nhưng lại có ảnh hưởng to lớn đối với tương lai của một tu sĩ.

Hiện tại Tam Thiên Phật Quốc gia trì tại thân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân lần nữa bạo phát ra sức mạnh vô song. "Lần này, đạo huynh hẳn là thắng rồi chứ!" Chuẩn Đề đạo nhân nhìn mà trong lòng thon thót, thấy Tiếp Dẫn bạo phát ra thực lực ngang với Thánh Cảnh ngũ trọng thiên, nếu vẫn không thể thủ thắng, vậy thì thật sự không có khả năng chiến thắng Dạ Kiêu Thánh Nhân. "Rắc rắc!" Lôi đình gào thét, trong hư không điện thiểm lôi minh, một cảnh tượng như diệt thế.

Dạ Kiêu Thánh Nhân lúc này giống như một con thuyền nhỏ phiêu dao trên mặt biển mưa gió, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị kình đào hải lãng kia dập tắt.

Nhưng ngay khi dần lộ đồi thế, Dạ Kiêu Thánh Nhân lại rống to một tiếng: "Niết Bàn!" "Có thể lần nữa Niết Bàn?" Chuẩn Đề Thánh Nhân là người đầu tiên nhảy dựng lên.

Dạ Kiêu Thánh Nhân vừa mới thi triển thần thông Niết Bàn, ngay sau đó lại dùng thêm một lần! "Đông!

Đông!" Tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy trong vô cùng Pháp Tắc kia, thân ảnh Dạ Kiêu Thánh Nhân lần nữa phù hiện.

Vô số sóng to gió lớn cũng không cách nào che lấp thân ảnh hắn.

Ngọn lửa màu đen hừng hực thiêu đốt chiếu sáng cả một vùng Hỗn Độn.

Nhất thời phảng phất như bóng tối bị xua tan, ngọn lửa đen quỷ dị kia sung mãn cả không gian. "Dạ Kiêu đạo hữu có thể Niết Bàn mấy lần?" Hắc Tâm Lão Nhân nhìn khí thế lần nữa không ngừng bạt cao, càng ngày càng cường đại của Dạ Kiêu Thánh Nhân, trong lòng không nắm chắc. "Vô luận Dạ Kiêu Thánh Nhân có thể lại thi triển Niết Bàn hay không, lần này Tiếp Dẫn đạo hữu thắng không nổi!" Đặng Ẩn nhìn chiến đấu trong tràng, trong lòng đã có đáp án.

Đặng Ẩn và Trường Mi Chân Nhân liếc nhìn nhau, hai người vốn là sư huynh đệ đồng môn, lần này lại đứng ở cục diện đối chiến.

Tuy rằng không phải đối lập sinh tử, nhưng chung quy cũng là mỗi người thờ một chủ.

Lúc này thực lực Dạ Kiêu Thánh Nhân lần nữa leo thang, lần nữa đột phá, trực tiếp tiến nhập cảnh giới Thánh Cảnh tứ trọng thiên!

Như vậy, tuy rằng Dạ Kiêu Thánh Nhân không thể chiến thắng Tiếp Dẫn, nhưng Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không thể đánh bại Dạ Kiêu.

Nếu tiếp tục chiến đấu, ai cũng không biết Dạ Kiêu Thánh Nhân có tiếp tục Niết Bàn hay không.

Mắt thấy không còn cơ hội thắng, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng vẻ mặt ủ rũ. "Dạ Kiêu đạo hữu, thần thông của ngươi quả nhiên thần diệu, lần này, Tiếp Dẫn không bằng!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân lắc đầu không thôi, trận chiến lần này khiến Dạ Kiêu Thánh Nhân thừa cơ liên tục đột phá hai tầng cảnh giới, tốc độ tiến bộ này không thể bảo là không nhanh.

Dạ Kiêu Thánh Nhân lúc này ý vẫn chưa tận, Niết Bàn Tâm Kinh

tuy rằng thần diệu, nhưng lại chỉ có thể thi triển trong nghịch cảnh chiến đấu.

Nhiên sau khi thành tựu cảnh giới Thánh Nhân, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, càng đừng nói là đột phá trong chiến đấu.

Hiện tại cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân tranh đấu, để hắn bắt được cơ hội, một lần đột phá hai tầng cảnh giới, không thể không nói là một cái thiên đại cơ duyên.

Chương 349

"Còn phải đa tạ Tiếp Dẫn đạo hữu!" Dạ Kiêu Thánh Nhân thấy Tiếp Dẫn không nguyện lại ra tay, cười hướng Tiếp Dẫn nói lời cảm tạ.

Có thể liên tiếp đột phá, xác thực là mượn nhờ sức mạnh của Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Mắt thấy Tiếp Dẫn nhận thua, Dạ Kiêu Thánh Nhân lại nhìn về phía Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn.

Hai người này cũng sẽ cùng Tam Thánh so tài, hiện tại Dạ Kiêu lại muốn tái chiến một trận.

Bất quá lần này Hắc Tâm Lão Nhân nhìn ánh mắt nóng rực của Dạ Kiêu Thánh Nhân, cười khổ lắc đầu.

Dạ Kiêu Thánh Nhân đang thuận tay, ai dám tùy tiện tìm hắn khiêu chiến.

Đặng Ẩn lúc này nhìn về phía Dạ Kiêu, cũng không biết Dạ Kiêu Thánh Nhân còn có thể lần nữa thi triển Niết Bàn Tâm Kinh hay không.

Nhưng cho dù Dạ Kiêu Thánh Nhân không thể dùng lại môn thần thông này, hiện tại với tu vi Thánh Cảnh tứ trọng thiên, hắn đồng dạng thực lực phi thường cường hãn, so với hai vị Thánh Nhân kia chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Vì vậy, Đặng Ẩn hai người chỉ có thể lựa chọn Bạch Viên và Trường Mi Chân Nhân, quyết không đối đầu với Dạ Kiêu Thánh Nhân nữa. "Ha ha, hai vị đạo hữu, cùng ta Bạch Viên nhất chiến như thế nào?

Ta nhất định sẽ hạ thủ nhẹ một chút!" Bạch Viên chủ động tiến lên, những năm này hắn cũng không có cơ hội động thủ, tay sớm đã ngứa ngáy, bởi vậy khát vọng một trận chiến.

Đặng Ẩn và Hắc Tâm Lão Nhân thương thảo một hồi, cuối cùng quyết định để Đặng Ẩn xuất chiến.

Đặng Ẩn tu hành Huyết Thần Kinh quỷ dị vô cùng, cho dù không địch lại đối thủ, cũng sẽ tiên thiên lập ở thế bất bại.

Huyết Ảnh Thần Quang kia càng là uy lực cự đại, phòng bất thắng phòng.

Trước khi chưa thành Thánh, Đặng Ẩn bằng vào Huyết Ảnh Thần Quang tung hoành Thục Sơn thế giới, thần quang chỉ cần bổ nhào vào người, trong nháy mắt có thể khiến đối phương hôi phi yên diệt, ngay cả Nguyên Thần cũng không cách nào bảo tồn.

Đặng Ẩn nhìn Bạch Viên, cuối cùng từ bỏ ý niệm dụ người so tài cùng con khỉ này.

Thực lực của Đông Vương Công mọi người đều rõ như ban ngày, bởi vậy Đặng Ẩn đối với Bạch Viên, trong sâu thẳm nội tâm đã sớm có một phần kiêng kị. "Sư huynh, những năm này huynh đệ ta tuy rằng tụ ít ly nhiều, nhưng ta muốn cùng huynh so tài một phen!" Đặng Ẩn nhìn Trường Mi Chân Nhân, trong mắt một phiến nhiệt liệt chi ý.

Năm xưa hai người có thể cùng nhau bái sư, cũng chứng minh tư chất, phúc duyên của cả hai đều thập phần tương tự.

Chỉ bất quá về sau Đặng Ẩn bị ma nữ dụ hoặc, từ đó đi lên tà lộ, mới bị trục xuất sư môn.

Trường Mi Chân Nhân đối với sư đệ này kỳ thực yêu thương có thừa.

Trong Thục Sơn thế giới nguyên bản, Trường Mi Chân Nhân vẫn

luôn không nhẫn tâm giết chết Đặng Ẩn, bởi vậy nhiều lần thả Đặng Ẩn rời đi.

Cuối cùng Trường Mi Chân Nhân phi thăng Thiên Giới, mới không thể không giết chết Đặng Ẩn.

Bất quá hiện tại theo sự xuất hiện của Đông Vương Công, hết thảy đều thay đổi.

Sư huynh đệ hiện tại gặp mặt, Trường Mi Chân Nhân cũng muốn xem một chút thực lực của Đặng Ẩn. "Sư đệ, thành tựu Thánh Nhân đạo quả, đáng mừng đáng lo, nhưng lần này phụng mệnh Thiên Tôn, vi huynh sẽ không thủ hạ lưu tình!" Đặng Ẩn nghe vậy cười to: "Sư huynh, Cửu Thiên Huyền Kinh của huynh ảo diệu vô cùng, Huyết Ảnh Thần Quang của ta đồng dạng uy lực kinh thiên, hôm nay huynh đệ ta so tài một phen!" Đặng Ẩn nói xong, thu hồi nụ cười, trong nháy mắt hóa thành một đạo huyết quang, biến mất trong Hỗn Độn.

Cùng thời gian, vô cùng huyết lãng nộ trùng, đem phiến chiến trường này đều bao phủ trong biển máu.

Đối mặt với Huyết Hải vô xứ bất tại, Trường Mi Chân Nhân tránh cũng không thể tránh, dứt khoát cũng không đi quản, mặc cho Huyết Hải kia bao trùm.

Biểu hiện tự tin như vậy của Trường Mi Chân Nhân ngược lại khiến Đặng Ẩn đang ẩn tàng có chút chần chờ bất định.

Chiêu số của hắn vốn lấy đánh lén và quỷ dị làm sở trường.

Trường Mi Chân Nhân dĩ bất biến ứng vạn biến, cứ đứng ở đó, nhìn như hào vô phòng bị, nhưng lại có loại cảm giác đạo pháp thiên thành, hồn nhiên vô lậu.

Nhìn Trường Mi Chân Nhân tùy ý đứng trong Huyết Hải, giống như một thanh lợi kiếm, vô luận tiến công từ đâu, đều sẽ phải đối mặt

với lưỡi kiếm sắc bén nhất!

Loại cảm giác vô giải khả kích này, khiến mấy vị Thánh Nhân vây xem đều không khỏi sinh lòng chiết phục.

Trường Mi Chân Nhân tay không tấc sắt, lại trên khí thế chiếm hết tiên cơ, khiến đối thủ của hắn tiên thiên yếu đi ba phần. "Huyết Lãng Thao Thiên!" Đặng Ẩn mắt thấy không cách nào cường công, điều chuyển nước Huyết Hải, bố trí xuống một tòa đại trận, chuẩn bị lấy lực lượng đại trận tiêu ma nhuệ khí của Trường Mi Chân Nhân!

Biện pháp này có thể nói là phi thường không tệ, là cử động ổn thỏa nhất trước mắt.

Bất quá lúc này Trường Mi Chân Nhân cũng sẽ không dễ dàng bị khốn trụ, ánh mắt quét nhìn bát phương.

Huyết trận của Đặng Ẩn uy lực cự đại, nếu thật bị vây trong đó, chỉ sợ tiếp theo sẽ lâm vào cục diện bị động.

Trường Mi Chân Nhân lúc này hóa tác một đạo kiếm khí, cả thân hình đều dung nhập vào trong đó.

Kiếm khí phong duệ vô biên, đối với huyết trận kia một trận đâm mạnh.

Lúc này trong huyết trận có đủ loại huyết long, độc hổ, ma giao, các loại hung thú quay cuồng không thôi.

Nhiên Trường Mi Chân Nhân một kiếm hoành tảo, không ai có thể cản. "Phốc!" Ma vật trong nháy mắt bị giảo sát, lần nữa hóa thành huyết thủy rơi vào trong đại trận.

Kiếm khí vô song, trực tiếp một kích xé rách đại trận, Trường Mi Chân Nhân từ trong huyết trận kia độn ra ngoài.

Đại trận tuy rằng uy lực bất phàm, nhưng Trường Mi Chân Nhân

lấy điểm phá diện, huyết trận căn bản không giữ được hắn.

Lúc này Đặng Ẩn hóa tác một đạo huyết quang, du tẩu bát phương, Trường Mi Chân Nhân căn bản không cách nào nhìn ra chân thân của Đặng Ẩn.

Huyết Ảnh Thần Quang vốn huyền diệu vô cùng, lại thêm chung quanh Huyết Hải yểm hộ, trừ phi giống như Đông Vương Công sở hữu thần kỳ đồng thuật, hoặc là nắm giữ Khí Vận Pháp Tắc, lấy Khí Vận Chi Lực tỏa định đối phương.

Nhiên lúc này Trường Mi Chân Nhân tuy rằng công kích vô song, nhưng đối với Đặng Ẩn đang ẩn độn lại bó tay hết cách.

Chương 350

"Côn Luân Kính!" Trường Mi Chân Nhân nộ quát một tiếng, dùng tới kiện pháp bảo khác ngoài phi kiếm.

Côn Luân Kính này tịnh không phải Côn Luân Kính của Tây Vương Mẫu, mà đến từ Thục Sơn thế giới, đồng dạng là chí bảo dựng dục trong núi Côn Luân.

Trường Mi Chân Nhân lúc này thôi động Côn Luân Kính, trên mặt kính khắc họa tam sơn ngũ nhạc, có đại giang đại hà, một chùm kim quang từ trên mặt kính chiếu xạ ra, đem Hỗn Độn chung quanh chiếu rọi một mảnh quang minh.

Trường Mi Chân Nhân đi theo Côn Luân Kính, đem tất cả địa phương chung quanh toàn bộ tra xét một lần, bức bách Đặng Ẩn không chỗ ẩn thân.

Lúc này Đặng Ẩn không còn ẩn tàng, hóa tác một đạo huyết quang, mạnh mẽ tập kích Trường Mi Chân Nhân.

Trường Mi Chân Nhân mạnh mẽ dương kiếm khí trong tay về phía trước, đồng thời rút thân lui lại.

Huyết quang tập kích tới kia trong nháy mắt bị chia làm hai, nhưng lại hào vô ảnh hưởng, hai đạo huyết quang tiếp tục cấp tốc đánh tới.

Trường Mi Chân Nhân lúc này chu thân lần nữa nhoáng lên, bản thân cũng hóa thành một đạo kiếm khí, đối với huyết quang mãnh liệt xông vào.

Huyết Ảnh Thần Quang vô hình vô chất, không có thủ đoạn khắc chế thì không cách nào đánh lui, chỉ cần nhục thân bị huyết quang dính vào, lập tức sẽ bị hấp thực toàn thân tu vi đến trống rỗng, không còn

một tia chiến lực.

Cũng may Trường Mi Chân Nhân luyện kiếm tâm, lấy bản thân làm kiếm, đối với huyết quang của Đặng Ẩn trực tiếp va chạm, có kiếm khí hộ thể, ti hào không chịu ảnh hưởng. "Bành!

Bành!" Hai đạo quang ảnh trong nháy mắt va chạm vào nhau, một đạo ngân lượng sáng chói, một đạo tinh hồng âm úc.

Kiếm quang kia đem Huyết Ảnh Thần Quang của Đặng Ẩn cắt chém chi ly phá toái, Đặng Ẩn lại không cách nào triêm nhiễm nhục thân Trường Mi Chân Nhân.

Hai huynh đệ biết rõ gốc gác lẫn nhau, tự nhiên đều rõ ràng phương pháp ứng đối chiêu số của đối phương.

Lúc này Đặng Ẩn nhìn như lang bái vô cùng, nhưng lại cũng hào phát vô thương, những Huyết Ảnh bị Trường Mi Chân Nhân kích tán kia, chỉ cần Đặng Ẩn nhoáng lên một cái là có thể lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Loại thần thông thuật này uy lực to lớn, phòng bất thắng phòng, lúc này nhìn thế trận của Trường Mi Chân Nhân, dường như cũng bị Đặng Ẩn hoàn toàn ngăn lại, không có biện pháp thủ thắng.

Hai vị Thánh Nhân chiến đấu thập phần kịch liệt, đầy trời huyết ảnh phi vũ, vô số kiếm khí tung hoành. "Lần này thắng bại xem ra cũng không tốt nói!" Hắc Tâm Lão Nhân trong mắt mang theo thần sắc hưng phấn, nếu Đặng Ẩn không cách nào chiến thắng Trường Mi Chân Nhân, như vậy lần này biện pháp Đông Vương Công đưa ra coi như không có chỗ dùng.

Tây Phương Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không có chiến thắng Dạ Kiêu Thánh Nhân, vậy vấn đề Linh Sơn chỉ có thể không giải quyết được gì.

Hiện tại Ma tộc đã đứng vững gót chân, Đông Vương Công định nhiên sẽ không trong tình huống này bắt Ma tộc triệt thoái khỏi Linh Sơn.

Ngay tại lúc Hắc Tâm Lão Nhân trầm tư, tranh đấu trong tràng lại biến đổi.

Chỉ thấy Trường Mi Chân Nhân toàn thân tán phát ra vô cùng kiếm khí, đem Huyết Ảnh Thần Quang của Đặng Ẩn cắt chém thành phấn vụn.

Ngay lúc Đặng Ẩn muốn lần nữa hợp nhất, vô cùng kiếm khí trên người Trường Mi Chân Nhân hình thành một cái Kiếm Lung (lồng kiếm) cự đại, trực tiếp đem Đặng Ẩn vây khốn trong đó.

Huyết sắc thần quang am hiểu nhất là biến hóa, nhưng gặp phải loại Kiếm Lung này, lại hoàn toàn không có biện pháp.

Mắt thấy Đặng Ẩn bị nhốt trong Kiếm Lung, rốt cuộc không còn một tia cơ hội thắng. "Sư huynh quả nhiên lợi hại, sư đệ thua!" Đặng Ẩn cũng không kiểu tình, tại Thục Sơn thế giới cùng Trường Mi đấu vô số năm, từ trước đến nay đều chưa từng thắng, hiện tại cho dù thành Thánh, vẫn đấu không lại Trường Mi Chân Nhân. "Pháp tắc của sư đệ đồng dạng huyền diệu, chỉ bất quá mỗi người am hiểu lĩnh vực khác nhau, tịnh không kém hơn ta!" Trường Mi Chân Nhân thu hồi thần thông, Kiếm Lung kia trong nháy mắt biến mất, thân ảnh Đặng Ẩn cũng lần nữa phù hiện ra.

Mắt thấy song phương đều chưa từng thủ thắng, vậy vấn đề Linh Sơn cũng không cần tiếp tục giải quyết nữa.

Đông Vương Công lúc này mở miệng nói: "Linh Sơn quy thuộc Ma môn, hoặc giả là thiên ý sai khiến, chính sở vị phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cũng không cần tranh giành nữa." Phật môn suy lạc, đã thành sự thực, Đông Vương Công một búa

định âm, Tiếp Dẫn cho dù thân là Thánh Nhân cũng không có tư cách phản bác quyết định của Đông Vương Công.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai sư huynh đệ vẻ mặt như đưa đám, Đông Vương Công phất tay nói: "Sự đã đến nước này, các ngươi tự tản đi thôi, sau này còn có tranh đoan thì tự hành giải quyết!" Hồng Hoang thế giới xưa nay chưa bao giờ thiếu âm mưu quỷ kế, chỉ bất quá Phật môn Nhị Thánh lần này thua một thành mà thôi.

Tứ Thánh phân phân thi lễ, lúc này mới mỗi người rời đi.

Đông Vương Công lúc này cũng mang theo ba tên thủ hạ trở về Thiên Đình.

Đặng Ẩn trước đó từng đi theo Đông Vương Công tiến vào Thiên Đình, nhưng cuối cùng lại lựa chọn rời đi, gia nhập Ma môn.

Đông Vương Công trước đó từng nói, sẽ không can dự nhiều vào sự đi ở của tu sĩ, chỉ cần không cùng Thiên Đình làm địch, Đông Vương Công đều sẽ không quản nhiều.

Hiện tại Đặng Ẩn thành Thánh, cùng Hắc Tâm Lão Nhân cưỡng chiếm Phật môn Linh Sơn, sự tình này Đông Vương Công đảo cũng không có ý kiến.

Dù sao Tây Phương Nhị Thánh vẫn luôn không hòa thuận với Đông Vương Công, Linh Sơn bị cướp, Đông Vương Công cũng không có khả năng toàn tâm trợ giúp. "Đại chiến lần này, cảm giác như thế nào?" Đông Vương Công tuân vấn ba vị Thánh Nhân.

Bạch Viên không nói, hắn cũng không có thu hoạch gì.

Dạ Kiêu Thánh Nhân cười nói: "Đa tạ Đế Quân, nếu không ta cũng sẽ không liên phiên đột phá hai tầng cảnh giới, việc này giúp ta tỉnh đi mấy vạn năm khổ tu!" Dạ Kiêu hưng phấn, lần này thu hoạch lớn nhất, liên phá hai tầng cảnh giới, có thể nói là phi thường không tệ.

"Phải chúc mừng Dạ Kiêu đạo hữu, ta cùng sư đệ đánh một trận cũng có thu hoạch, nhưng so với Dạ Kiêu đạo hữu lại kém rất nhiều a!" Trường Mi Chân Nhân cười hướng Dạ Kiêu Thánh Nhân chúc mừng, hai người những năm này thường xuyên đi lại, quan hệ lẫn nhau cũng phi thường thục lạc.

Đông Vương Công cười nói: "Nếu có thể trong nghịch cảnh ngộ đạo, ngày sau có thể thường xuyên tiến vào Hỗn Độn, mỗi người tùy ý tỷ thí, chỉ cần không ảnh hưởng Hồng Hoang thế giới là được!" Đông Vương Công tịnh không phải không cho phép tu sĩ tranh đấu, ngược lại cổ vũ loại phương thức giao lưu này, chỉ bất quá Hồng Hoang thế giới chịu không nổi Thánh Nhân tỷ thí, bởi vậy yêu cầu mọi người rời khỏi Hồng Hoang, vào trong Hỗn Độn chiến đấu.

Niết Bàn Tâm Kinh của Dạ Kiêu Thánh Nhân thập phần bất phàm, trong chiến đấu chỉ cần không bị trực tiếp chém giết thì có thể nhanh chóng làm ra đột phá.

Loại thần thông này có thể nói là phi thường nghịch thiên.

Đặt ở trong đám tu sĩ đồng giai, tương đương với tồn tại vô địch.

Trừ phi giống như Đông Vương Công, loại cao thủ vượt qua Dạ Kiêu quá nhiều, huy thủ chi gian liền có thể chém giết hắn, căn bản sẽ không cho hắn cơ hội trưởng thành.

Mấy vị Thánh Nhân phân phân hướng Đông Vương Công thỉnh giáo, đem một ít vấn đề không hiểu ngày thường đưa ra, nhờ Đông Vương Công hỗ trợ giải đáp.

Song phương một phen giao lưu, Đông Vương Công tự nhiên biết gì nói nấy, đề điểm Tam Thánh, luôn có thể dùng ngôn ngữ đơn giản khiến đối phương trong nháy mắt minh ngộ.

Khi Tam Thánh rời khỏi Thiên Đình, trên người bọn họ đều có

thanh huy lay động, hiển nhiên có chỗ thu hoạch, khả năng mượn nhờ cơ hội lần này đột phá cảnh giới hiện tại.

Chương 351

Có thể thành tựu Thánh Nhân đạo quả, tư chất và ngộ tính của bọn họ đều là nhân tuyển vạn dặm mới tìm được một, dưới sự chỉ điểm của Đông Vương Công, tự nhiên đều có thể nhẹ nhàng lĩnh ngộ. "Ta cũng nên đi U Tuyền Huyết Ma nơi đó xem một chút!" Đông Vương Công tiễn đưa Tam Thánh, trực tiếp đi tới Huyết Thần Điện.

Lúc này U Tuyền Huyết Ma vẫn đang giúp đỡ Đông Vương Công tế luyện tinh huyết.

Những năm này U Tuyền Huyết Ma tuy rằng thời gian tu luyện ngắn, nhưng ngưng tụ Huyết Tinh đối với hắn cũng là một loại phương pháp đả ngao tu vi.

Dưới sự tẩm bổ của linh khí nồng đậm tại Hồng Hoang, U Tuyền Huyết Ma hiện tại cũng thành công đột phá, khóa nhập cảnh giới Á Thánh.

Bất quá Đông Vương Công tịnh không có để U Tuyền Huyết Ma tăng lên tốc độ ngưng tụ Huyết Tinh, một vạn năm ba giọt tinh huyết Chuẩn Thánh.

Khi Đông Vương Công tới Huyết Thần Điện, U Tuyền Huyết Ma đang bận rộn.

Thấy Đông Vương Công đến, U Tuyền Huyết Ma lập tức đem việc trong tay giao cho đệ tử một bên, vội vàng tiến lên nghênh đón. "Đế Quân, đã lâu không gặp, rốt cuộc người đã tới!" U Tuyền Huyết Ma những năm này trở nên thập phần điệu thấp, từ sau khi biết chênh lệch với Đông Vương Công, mỗi ngày đều nghiêm túc tế luyện tinh huyết, khẩn cầu được Đông Vương Công thưởng thức. "Hôm nay không có việc gì, Huyết Tinh luyện thế nào rồi?" Đông Vương Công

tịnh không phải mỗi một vạn năm đến một lần, có thời điểm mấy vạn năm mới đến, dù sao thời gian Đông Vương Công bế quan không xác định, có lúc một lần bế quan là vài vạn năm.

Lần này mấy vạn năm chưa tới Huyết Thần Điện, tất nhiên tinh huyết do U Tuyền Huyết Ma luyện chế đã có không ít.

Lúc này U Tuyền Huyết Ma lập tức lấy ra mấy cái bình ngọc, bên trong đều chứa tinh huyết cảnh giới Chuẩn Thánh. "Làm không tệ!" Đông Vương Công thu hồi bình ngọc, đối với U Tuyền Huyết Ma rất hài lòng. "Chỉ cần không làm trễ nải Đế Quân tu hành là tốt!" U Tuyền Huyết Ma bồi tiếu kiểm, một bộ biểu tình siểm nịnh. "Tốt, sau này cứ dựa theo tốc độ này ngưng luyện là được, thời gian còn lại mau chóng tu hành, chờ người đột phá Thánh Cảnh, ta sẽ lại tăng thêm thời gian cho ngươi!" Đông Vương Công lưu lại một câu, xoay người rời khỏi Huyết Thần Điện.

Như hôm nay Đông Vương Công trong tay lần nữa tích toàn được không ít tinh huyết Chuẩn Thánh, chuẩn bị thừa cơ toàn bộ luyện hóa, đồng thời giúp đỡ tăng lên tu vi.

Sau khi tiến nhập Hợp Đạo cảnh giới, Đông Vương Công vẫn luôn ở Hợp Đạo nhất trọng thiên, không lâu trước đó cảm ứng được khế cơ đột phá, lúc này vừa vặn mượn nhờ tinh huyết trong tay, cường hóa nhục thân, đồng thời nhất cử đột phá cảnh giới hiện tại!

Đông Vương Công trở về trong thần điện, nhìn rất nhiều bình ngọc bên người.

Những năm này Đông Vương Công đã mở ra không ít tế bào Thần Tàng.

Nếu lần nữa mở ra một ít Thần Tàng, vậy có thể hình thành quy mô nhất định.

Lần này Đông Vương Công trực tiếp đem toàn bộ tinh huyết thả vào trong Càn Khôn Đỉnh, trong chốc lát bên trong Càn Khôn Đỉnh biến thành một phiến biển máu.

Vô cùng huyết lãng quay cuồng, các loại khí huyết huyễn hóa thành trân cầm mãnh thú, gào thét quay cuồng trong Càn Khôn Đỉnh.

Nếu không phải Càn Khôn Đỉnh nãi là Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ sợ nhiều tinh huyết Chuẩn Thánh như vậy căn bản không cách nào dung nạp.

Dung luyện vạn huyết vào một lò, thần thông bực này, cũng chỉ có loại cao thủ cảnh giới Hợp Đạo như Đông Vương Công mới dám thao tác như vậy.

Trong Càn Khôn Đỉnh một trận điện thiểm lôi minh, các loại dị tượng phân phân phù hiện.

Đông Vương Công thôi động Văn Võ Chi Hỏa, không ngừng thiêu đốt tinh huyết trong Càn Khôn Đỉnh, những tạp chất, độc tố kia đều bị bóc tách ra, chỉ còn lại huyết dịch tinh hoa tinh thuần nhất.

Lúc này Đông Vương Công mở Càn Khôn Đỉnh ra, vô số tinh huyết trong nháy mắt bị dẫn độ vào trong tế bào Thần Tàng của Đông Vương Công.

Rắc rắc rắc!

Hư không sinh điện, ngân xà cuồng vũ, nhiên những lôi đình kia khi đến gần Đông Vương Công lại tự hành mẫn diệt.

Thánh Nhân cảnh giới Hợp Đạo, há lại lôi đình dám tùy ý đụng chạm!

Lôi đình tán đi, tất cả tinh huyết đều các tự dựa theo khiếu huyệt ẩn tàng trong đó.

Đông Vương Công dùng Pháp Tắc chi lực dẫn độ, đem những Thần Tàng này nhất nhất mở ra, tinh huyết cùng Thần Tàng triệt để dung làm một thể, những sức mạnh tinh thuần kia giống như kích hoạt Thần Tàng, bắt đầu phản bổ nhục thân Đông Vương Công.

Lấy tinh huyết cường hóa Thần Tàng, sau đó lại lấy tinh hoa trong Thần Tàng tẩm bổ nhục thân, có thể nói là một cái tuần hoàn lương tính phi thường không tệ.

Lần này Đông Vương Công lần nữa mở ra mấy trăm cái Thần Tàng.

Trong nhục thân của hắn, tế bào Thần Tàng tổng cộng đã mở ra 720 cái.

Lúc này trong thiên mạc Hồng Hoang, một phiến tinh đồ thần bí rạng rỡ sinh huy, phiến tinh đồ kia tịnh không nằm ở tinh vực mọi người quen thuộc, càng giống như ám tinh, căn bản khiến người ta không cách nào sát giác.

Chỉ là lúc này bị nhục thân Đông Vương Công khiên dẫn, mới tán phát ra quang huy thần bí.

Phiến tinh đồ này cùng tế bào Thần Tàng trong cơ thể Đông Vương Công diêu tương hô ứng, giống như Đông Vương Công dựa theo phiến tinh đồ này khai tịch tế bào Thần Tàng vậy. "Không ngờ cái gọi là Tiên Thiên Đạo Thể, thật sự ẩn tàng nhiều bí mật như vậy!" Đông Vương Công lắc đầu không thôi.

Tất cả tu sĩ đều rõ ràng nhục thân Nhân tộc là Tiên Thiên Đạo Thể, bởi vậy vô luận chủng tộc gì, chỉ cần thực lực đạt tới, đều nguyện ý hóa thành hình người.

Hiện tại theo thực lực Đông Vương Công không ngừng tăng lên, đối với điểm này càng thêm thâm tín bất nghi.

Như hôm nay Đông Vương Công khai tịch ra tế bào Thần Tàng, cùng tinh đồ ẩn tàng trong thiên mạc diêu tương hô ứng. "Thân thể của ta, giống như một phương thiên mạc, ba trăm sáu mươi lăm đại Thần Tàng, như cùng ba trăm sáu mươi lăm khỏa đại tinh trên bầu trời!" Thiên Cương Địa Sát, Nam Bắc Song Đấu, những tinh thần này tận giai ẩn tàng trong nhân thể.

Những tế bào Thần Tàng kia, cũng cùng ám tinh trong tinh không nhất nhất chiếu ứng.

Thân thể Đông Vương Công hiện tại giống như một cái đại thiên thế giới, da của hắn giống như tầng vận khí bảo hộ bên ngoài thế giới này, nội bộ tắc là cấu giá và chống đỡ của phương thế giới này.

Loại minh ngộ này khiến Đông Vương Công phúc chí tâm linh, trong nháy mắt phảng phất thể hội được một loại đạo cảnh đặc thù.

Đem tự thân xem như một cái đại thế giới hoàn chỉnh, mỗi một bộ vị trong thân thể đại biểu cho một loại đồ vật bất đồng.

Loại cảm giác huyền diệu này khiến Đông Vương Công trầm túy trong đó, không ngừng suy nghĩ, không ngừng đi hoàn thiện.

Chương 352

"Oanh!" Lúc này Đông Vương Công toàn thân một trận quang mang đại tác, oanh nhiên bạo phát, tại một khắc này đột phá!

Hợp Đạo cảnh giới nhị trọng thiên!

Đông Vương Công từ sau khi đạp nhập cảnh giới Hợp Đạo, đã lâu không có lại đột phá.

Không ngờ lần này, lại để cho hắn lần nữa đột phá, thành công khóa nhập Hợp Đạo nhị trọng thiên cảnh giới.

Đông Vương Công cảm thụ được sức mạnh bành phái như triều trong cơ thể, đối với cảm giác sau khi đột phá phi thường hài lòng.

Lần đột phá này, thực lực so với thời điểm nhất trọng thiên cường hoành hơn gấp mười không chỉ.

Cảnh giới Hợp Đạo, một tầng một trọng thiên, hoàn toàn không có khả năng so sánh.

Hiện tại Đông Vương Công thành công đột phá, nếu để hắn gặp phải tu sĩ Hợp Đạo nhất trọng thiên, chỉ sợ nhấc tay chi gian liền có thể đem đối phương phong ấn. "Thực lực gấp mười lần nhất trọng thiên, không biết Hồng Quân Đạo Tổ hiện tại lại là cảnh giới gì?" Đông Vương Công trước đó có năng lực trấn áp bất kỳ cường giả đồng lứa nào, nhưng sau khi tiến nhập cảnh giới Hợp Đạo, loại ưu thế này bắt đầu giảm yếu.

Hợp Đạo cảnh, tu sĩ ở tầng thứ này đều là thiên kiêu trong thiên kiêu, căn bản không có một kẻ yếu.

Tại cảnh giới trước đó có thể đều là tồn tại nghiền ép đồng lứa, sau khi tiến nhập Hợp Đạo cảnh, sự so tài giữa họ tự nhiên càng thêm

kịch liệt một chút.

Đông Vương Công cảm thụ một phen sự cường đại của bản thân, không còn trầm mê trong đó, dù sao con đường tu đạo còn có tầng thứ cao thâm hơn, Đông Vương Công cũng không thể cố bộ tự phong.

Biết được tình huống hiện tại xong, hắn lập tức lần nữa thôi diễn.

Từ lần trước phát hiện Thần Mộ thế giới đến nay, trong khoảng thời gian ngắn Kiến Mộc vẫn luôn không có bất kỳ phản ứng gì.

Liên thông tân thế giới, đối với Thông Thiên Kiến Mộc cũng là một chuyện tốt.

Dù sao thế giới liên thông càng nhiều, dưỡng phân Kiến Mộc có thể hấp thu cũng càng nhiều.

Hiện tại mấy cái tân thế giới đã liên thông đều có thể khiến Kiến Mộc hấp thu lượng lớn năng lượng từ đó.

Khi Đông Vương Công tra xét từng cái một, thật sự để hắn phát hiện được một ít điểm bất đồng.

Lần này Kiến Mộc tịnh không có liên thông thế giới mới, nhưng rễ cây vô sở bất năng kia lại đang hướng về một cái phương hướng không ngừng thân triển.

Giống như thực vật sẽ hướng về phía mặt trời sinh trưởng, Kiến Mộc cũng luôn luôn đem hệ rễ vươn về phía nơi có thể hấp thu dinh dưỡng.

Như hôm nay phương hướng Kiến Mộc thân triển, hẳn là nơi ở của một cái tân thế giới.

Đông Vương Công khẳng định thôi trắc, dù sao chỉ có trong tân thế giới mới có dưỡng phân để Kiến Mộc hấp thu, trong hư không, Kiến Mộc căn bản không lấy được bất kỳ vật gì.

Địa Phong Thủy Hỏa cuồng bạo kia, Kiến Mộc hiện tại không cách nào hấp thu lợi dụng, chỉ có thể hấp thu những năng lượng ổn định.

Đông Vương Công nhìn một chỗ hệ rễ kia, một khắc sau trực tiếp xuất hiện tại đó, sau đó thuận theo hệ rễ đi về phía trước.

Nơi này là một phiến hư vô, Đông Vương Công thuận theo hệ rễ Kiến Mộc đi tới, nhưng nơi này nhưng nhiên là trong Hỗn Độn, căn bản không nhìn thấy bóng dáng bất kỳ tân thế giới nào.

Trước đó Đông Vương Công phát hiện đều là thế giới được rễ cây Kiến Mộc liên thông, lần này, phương thế giới này hiển nhiên còn chưa bị liên thông.

Trong hư không là bóng tối vô tận và bạo loạn, loại thế giới bản nguyên cuồng bạo kia, ngay cả Đông Vương Công hiện tại cũng không cách nào luyện hóa.

Đông Vương Công thân xử trong hư vô, hiện tại Thông Thiên Kiến Mộc cũng không cách nào giúp hắn tìm kiếm phương hướng chính xác, Đông Vương Công chỉ có thể y kháo chính mình tiền hành.

Mò mẫm trong bóng tối, hướng về phương hướng bất đồng tiến phát.

Thiên Nguyên Thần Đồng thuật chiếu rọi trường không, không ngừng tìm kiếm trong Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn không có phương hướng và thời gian, điên đảo hết thảy, hỗn loạn vô tự, nếu không phải đại thần thông giả, một khi lạc lối trong đó, liền tương đương với vĩnh hằng phóng trục.

Cho dù có thể bất tử, cũng phải bị vây khốn vĩnh cửu trong một phiến hư vô chi địa.

Đông Vương Công không ngừng tìm kiếm, thậm chí không tiếc

tiêu hao pháp lực, đem Thiên Nguyên Thần Đồng thuật thôi phát đến cực hạn.

Ngay lúc Đông Vương Công bất đắc dĩ, bỗng nhiên nhìn thấy một phiến sinh mệnh khí tức. "Tìm được rồi!" Trên mặt Đông Vương Công lộ một phiến hưng phấn, vội vàng tiến lên, đi theo Thiên Nguyên Thần Đồng thuật phát hiện tình huống dị thường, Đông Vương Công trực tiếp phi thân tới. "Oanh!" Theo Đông Vương Công không ngừng tới gần, hắn nhìn thấy một khỏa tinh thể cự đại. "Là, một ngôi sao?" Đông Vương Công cuối cùng hàng lâm tại nơi này, khỏa tinh thần này cự đại vô cùng, nhưng đồng dạng thập phần hoang lương, dường như không có bất kỳ sinh mệnh lực nào.

Đông Vương Công nhanh chóng tra xét toàn bộ tinh thể, cước bộ đạp một cái, thân ảnh biến mất.

Khi xuất hiện lại, Đông Vương Công đã đi tới trước một phiến tàn viên đoạn bích. "Nơi này trước đó hẳn là có quần thể kiến trúc, chỉ bất quá cuối cùng đã bị phá diệt!" Đông Vương Công nhìn vết tích trước mặt, gió cát che lấp hết thảy, nhưng lại tịnh không triệt để xóa đi tất cả dấu vết.

Những ngói vỡ tường đổ kia, hiển nhiên là đồ vật do con người chế tạo.

Đông Vương Công tín bộ tiền hành, mạn bộ trong đầy trời gió cát.

Cuối cùng Đông Vương Công lần nữa dừng lại, trước mặt là một tòa điện đường dường như mới vừa sụp đổ, cách đó không xa một gốc cổ thụ khô héo hầu như không còn gì. "Một gốc linh căn, tuy rằng chỉ là Hậu Thiên, nhưng có thể tồn hoạt ở nơi này đã là thập phần không dễ dàng!" Nhìn cây Bồ Đề trước mắt, Đông Vương Công cười.

Lần nữa xoay người, nhìn thấy tấm bia đá tàn khuyết kia, phía trên viết hai chữ cổ: "Huỳnh Hoặc"! "Cổ tinh Huỳnh Hoặc, thế giới có cái

tên này, hẳn là một cái tiếp cận với Hồng Hoang thế giới đi!" Đông Vương Công hưng phấn, chỉ cần là địa phương tương tự với Hồng Hoang thế giới, vậy rất dễ dàng để Đông Vương Công thi vi.

Lần nữa đánh giá chung quanh, mùi máu tươi cách đó không xa hấp dẫn sự chú ý của hắn. "Hống!" Ngay khi Đông Vương Công nghe ngóng, một tiếng rống to từ dưới đất truyền đến.

Chương 353

"Sinh linh nơi này, xem ra sát khí rất nặng a, bất quá gặp ta mà còn dám khiêu khích, há không phải là đang tìm chết?" Đông Vương Công khinh thường nhìn thoáng qua, những sinh linh bị trấn áp dưới lòng đất này, hiển nhiên là chủ nhân trước đó không cách nào giết chết chúng, bởi vậy mới có thể trấn áp tại nơi này.

Nhưng những kẻ được gọi là cường giả này, trong mắt Đông Vương Công căn bản không chịu nổi một kích. "Mười tám tầng địa ngục, rốt cuộc không bao giờ còn nhốt được ta nữa!" Một tiếng gào thét hưng phấn truyền đến, toàn bộ Huỳnh Hoặc Cổ Tinh đều nổi lên đầy trời gió cát.

Phong lãng vốn đã kịch liệt, lúc này lại càng trở nên cuồng bạo hơn.

Hoàng sa che trời, cuồng phong gào thét, Đông Vương Công đứng tại một góc, bình tĩnh nhìn hết thảy chung quanh. "Nơi này, có sinh linh?

Vừa vặn có thể để lão tổ ta giải giải thèm, ha ha ha!" Trong hắc phong, một đạo tiếng cười tứ ý xương cuồng truyền đến, đối phương hiển nhiên xem Đông Vương Công là con mồi.

Lúc này trên người Đông Vương Công không có bất kỳ linh khí ba động nào, nhìn qua giống như một phàm nhân bình thường nhất. "Bị nhốt quá lâu, não cũng không dùng tốt nữa sao?" Một đạo thanh âm khác truyền đến, giống như đang nhắc nhở cái sinh linh lúc trước.

Huỳnh Hoặc Cổ Tinh thốn thảo bất sinh, hoàn cảnh nơi này đặc thù, không có bản sự nhất định, ai có thể dễ dàng đi tới nơi này? "Hừ, ta đường đường Yêu Tộc Đại Thánh, có gì phải lo lắng, hoành thụ bất

quá là một cái sinh linh, trước nuốt rồi nói sau!" Trong cơn bão tố hắc ám, sinh linh xương cuồng kia rốt cuộc kìm nén không được, mãnh liệt xông về phía Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công cũng nhìn rõ ràng đối phương, là một con cá sấu thần! "Dám ra tay với ta, nhiều năm như vậy đây là kẻ đầu tiên!" Đông Vương Công cười, đã lâu không có sinh linh nào dám ra tay với Đông Vương Công như vậy. "Là sinh linh phương nào, tới Huỳnh Hoặc Cổ Tinh, chính là tự dâng tới cửa!" Đông Vương Công lúc này căn bản không có động thủ, nhìn đối phương đang ở nơi đó hô to gọi nhỏ.

Mây đen hướng về phía Đông Vương Công bổ nhào tới, lúc này Đông Vương Công mới nhìn rõ ràng sinh linh bên trong. "Oanh long!" Hắc ảnh kia muốn nuốt chửng Đông Vương Công, nhưng ngay khi bổ nhào tới, từng đạo lôi đình tự động từ trên chín tầng trời đánh xuống, kinh động hắc ảnh kia nhanh chóng bỏ chạy về phía sau. "Cá sấu?

Chủng sinh vật này, cũng dám ở trước mặt Đông Vương Công ta khiêu khích." Đông Vương Công cười nhìn đối phương, con cá sấu này có chút thực lực, bất quá hiện tại vẫn chưa hóa hình, nhưng nhiên dùng chân thân cá sấu ngàn trượng thị chúng. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao chưa tới gần, đã có thiên địa dị tượng hộ đạo!" Con cá sấu kinh khủng nhìn Đông Vương Công, những Đại Đế trong truyền thuyết kia, cũng không có khả năng có loại uy thế này!

Bởi vì Đông Vương Công căn bản không có bất kỳ động tác gì, giống như Thiên Đạo đang hộ trì, bất kỳ sinh linh nào dám thương hại Đông Vương Công, đều sẽ chịu thiên địa cộng đồng đả kích. "Tiền bối, ta chờ vô tri, mong tiền bối chuộc tội!" Ở một nơi khác, một con Long Tước bay múa, hướng về phía Đông Vương Công vội vàng vái chào bồi tội, vẻ mặt hoàng khủng.

Lúc này con cá sấu kia cũng ý thức được không đúng, mặc kệ Đông Vương Công là ai, vừa rồi hắn dám đối với Đông Vương Công lộ ra răng nanh, đối phương không có khả năng tha thứ!

Nghĩ tới điểm này, cá sấu vội vàng điều chuyển phương hướng, muốn thừa cơ đào độn. "Đối với ta ra tay, vậy thì đi chết đi!" Đông Vương Công nói ra chữ Chết, thiên địa chung quanh trong nháy mắt tối sầm lại, khi thiên địa khôi phục tươi sáng, con cá sấu kia ầm ầm rơi xuống, sinh cơ sớm đã đoạn tuyệt.

Ngôn xuất pháp tùy, nhất ngữ tru sát!

Cảnh giới bực này, cũng chỉ có sau khi siêu việt Thánh Cảnh, khóa nhập cảnh giới Hợp Đạo mới có thể làm được.

Long Tước ở một bên nhìn đến đảm chiến tâm kinh, toàn thân run lẩy bẩy, ngay cả ý niệm bỏ chạy cũng không dám dâng lên. "Con cá sấu kia không biết sống chết, dám động thủ với Bản Thiên Tôn, chết có dư tội!" Đông Vương Công đánh giá Long Tước trước mặt, tịnh không phải cố ý sát sinh, chỉ là khu khu một con cá sấu bất quá Thái Ất Kim Tiên, căn bản không đáng để Đông Vương Công ra tay.

Một vị Yêu Tộc Đại Thánh, trong mắt Đông Vương Công vẫn như cũ là tồn tại như sâu kiến. "Ngươi là ai?

Lại vì sao ở tại vùng đất hoang vu này?" Đông Vương Công tuân vấn Long Tước, hiện tại không quá rõ ràng địa phương nơi này, cần phải nghe ngóng rõ ràng tình huống. "Đa tạ tiền bối bất sát chi ân, con cá sấu kia, vốn là một vị Yêu Tộc Đại Thánh, người xưng Ngạc Tổ, bất quá tác ác đa đoan, vi họa một phương, như hôm nay chết có dư tội!" Long Tước vội vàng giải thích, Đông Vương Công đã hỏi, hắn không dám không trả lời.

Đông Vương Công nghe lời Long Tước nói, con cá sấu kia hào xưng Ngạc Tổ, Yêu Tộc Đại Thánh, bất quá thực lực lại kém quá

nhiều.

Phương thế giới này thập phần đặc thù, dường như tịnh không có cái gọi là Thiên Đạo ý chí tồn tại, như vậy, làm việc ngược lại muốn phiền toái hơn rồi.

Long Tước thấy Đông Vương Công ti hào không có phản ứng, chỉ có thể tiếp tục giải thích. "Ta là sinh linh Long Tước nhất tộc, may mắn tu hành đến cảnh giới Đại Thánh, ta là bị Thích Già Ma Ni nhốt ở nơi này." Long Tước không dám hư ngôn, đem sự tình một năm một mười nói ra. "Bắc Đẩu Tinh Vực, Huỳnh Hoặc Cổ Tinh?" Đông Vương Công có chút rõ ràng rồi, nơi này hẳn là cái gọi là Già Thiên thế giới!

Già Thiên thế giới, đại thế tranh vanh, bất quá tầng thứ nơi này tịnh không cao, cùng một ít Tiên Hiệp thế giới đều không cách nào so sánh. "Tiền bối, người đến từ tinh vực phương nào?" Long Tước thập phần cung kính hỏi thăm Đông Vương Công, ở trong tộc quần hắn có thể là cường giả cấp bậc Lão Tổ, nhưng ở trước mặt Đông Vương Công, ti hào không dám thác đại. "Ta đến từ Hồng Hoang thế giới, nơi đó linh khí nồng đậm như nước, cùng nơi này hoàn toàn bất đồng." Đông Vương Công đơn giản giảng thuật hiện trạng Hồng Hoang thế giới, khiến Long Tước thập phần hướng vãng. "Tiền bối, ta nguyện ý truy tùy người tiến về Hồng Hoang thế giới, thỉnh tiền bối thu lưu!" Long Tước vội vàng quỳ xuống, bị phong cấm tại Huỳnh Hoặc Cổ Tinh vô số năm, hắn đối với tộc nhân đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì, hiện tại một khi thoát khốn, ngược lại muốn tiếp tục truy tầm đại đạo.

Đông Vương Công biểu hiện ra thực lực quá mức cường đại, ngay cả cường giả cấp bậc Đại Thánh cũng không chịu nổi một kích, thậm chí đều không đáng để đối phương ra tay.

Đối với Long Tước, đây tuyệt đối là một tràng cơ duyên to lớn! "Nếu muốn truy tùy với ta cũng có thể, hiện tại ta muốn ở phương thế giới này du lịch, ngươi dẫn đường cho ta là được!" Được Đông Vương Công khẳng định, Long Tước lập tức hưng phấn. "Tiền bối thỉnh yên tâm, ta nhất định biết gì nói nấy!" "Tốt, tại Hồng Hoang, ta chấp chưởng Tam Giới Thiên Đế, sau này xưng hô ta là Thiên Tôn là được." Long Tước vì Đông Vương Công giảng giải, mang theo Đông Vương Công đi lại trên Huỳnh Hoặc Cổ Tinh.

Trong mười tám tầng địa ngục kia nguyên bản có giam giữ kỳ ma thần, bất quá hiện tại chết thì chết, trốn thì trốn, như hôm nay sớm đã không còn một ai.

Cuối cùng đi qua ngôi tự miếu rách nát kia, lại đi về phía Ngũ Sắc Tế Đàn.

Chương 354

"Nơi này là thời viễn cổ một ít cường giả Đế cấp xuyên qua không gian lưu lại tế đàn, từ những tế đàn này tìm kiếm cổ lộ, hoành độ hư không." Long Tước nhất nhất giảng giải, những tân mật này đều chỉ có chí cường giả trong Già Thiên thế giới mới có thể biết được.

Đông Vương Công gật đầu, thứ này, giống như lưu lại ấn ký trong hư không, trước đó Đông Vương Công ở trong Hỗn Độn cũng từng làm sự tình tương tự.

Dù sao Hỗn Độn quá mức cự đại, muốn không lạc lối trong đó, vậy chỉ có thể tìm kiếm một ít địa phương thích hợp, sau đó làm hạ ấn ký. "Đi, chúng ta đi lên xem một chút!" Đông Vương Công mang theo Long Tước đạp túc trong đó, lấy thần thức quét mắt một vòng, phát hiện tế đàn hoàn hảo không tổn hao gì.

Hiển nhiên những cường giả Đế cấp kia cũng lo lắng ấn ký lưu lại bị phá hoại, bởi vậy ở phía trên cũng hạ một ít công phu.

Đông Vương Công phát hiện trong đó có một ít vết tích, đều tương tự với thủ đoạn của cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bất quá những vết tích này viễn viễn không bằng Đạo Văn, hẳn là một ít thủ đoạn tương tự như trận pháp.

Loại thủ pháp này cao minh, có thể là sản vật sinh ra từ một loại phương thức tu hành hoàn toàn mới.

Đông Vương Công cảm thấy hứng thú, đối với cảm ngộ thiên địa, ai cũng không dám nói viễn thắng người khác.

Thứ này, tịnh không phải do thực lực cao thấp quyết định, mà là đối với lý giải về Đạo.

Tế đàn hoàn hảo không tổn hao gì, vậy là có thể tiến hành sử dụng, phát động truyền tống.

Trước đó Long Tước từng ở nơi này thấy một đám phàm nhân xuyên qua mà đi, bởi vậy ngược lại không lo lắng tế đàn sẽ xuất hiện ý ngoại.

Đông Vương Công trực tiếp quán chú pháp lực vào trong tế đàn, ngay sau đó cả tòa Ngũ Sắc Tế Đàn sáng lên.

Chung quanh từng đạo đồ án phù hiện, tại giữa không trung ngân câu thiết họa, cuối cùng tạo thành hình dạng một cái Bát Quái.

Loại Bát Quái này mười phần giản lậu, căn bản không cách nào so sánh cùng Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy Đại Thần.

Bất quá trong đó một tia khí tức không gian thần thông di mạn, hiển nhiên liên thông với một chỗ không gian nào đó.

Đông Vương Công cũng không nói gì, mặc cho tế đàn khởi động, vô luận truyền tống đến vị trí nào, đều không có gì phải lo lắng.

Dù cho tại trong hư không, không gian bạo tạc, những thứ này đối với Đông Vương Công cũng cấu không thành uy hiếp.

Một trận lượng quang sáng chói thăng đằng, hư không bắt đầu xuất hiện chấn chiến, cả tòa tế đàn triệt để sáng lên. "Oanh long!" Tinh Không Cổ Lộ bị lần nữa khởi động, bất quá Đông Vương Công lại cảm thấy có chút chậm.

Tại trong hư không bị một tia sức mạnh khiên dẫn, dựa theo lộ tuyến đã định đi tới.

Loại tốc độ này thực tại quá chậm, so với độn tốc của Đông Vương Công kém xa tít tắp.

Cảnh giới Hợp Đạo, chuyển thuấn chi gian liền có thể trực tiếp

hàng lâm tại một phương tân thế giới, nơi nào sẽ giống như hiện tại, phiêu đãng trong hư không.

Ngay khi Đông Vương Công thoáng qua những ý niệm này, truyền tống rốt cuộc kết thúc, hắn nhìn thấy một chỗ tinh cầu xanh thẳm.

Đông Vương Công mang theo Long Tước hàng lâm, nơi này có từng tòa núi hoang, cẩn thận nhìn lên, vừa vặn chín tòa!

Long Tước nhìn thấy trên mỗi ngọn núi đều có một ít cây nhỏ thần thái dịch dịch, chung quanh linh tuyền đinh đông. "Nơi này, là Hoang Cổ Cấm Địa!" Nhìn rõ ràng dị tượng chung quanh, Long Tước một trận run rẩy, một khi tiến vào Hoang Cổ Cấm Địa, nơi này có thể xưng là tuyệt địa!

Đông Vương Công nhìn bộ dáng hoảng trương của Long Tước, tiện tay vung lên, một đạo quang mô đem Long Tước hộ trì. "Nơi này không có gì đáng sợ, chẳng qua là một ít thời gian lưu tốc bị cải biến, ta coi là thần thông chi lực hiệu suất thấp, không cần lại lo lắng!" Đông Vương Công tiện tay đánh tan loại thần thông ảnh hưởng sinh mệnh lực kia, khiến nó không cách nào sinh ra ảnh hưởng đối với Long Tước.

Lúc này Long Tước cảm thụ một phen, sinh mệnh lực của hắn quả nhiên không có lại trôi qua, hết thảy phảng phất đều chưa từng phát sinh.

Nhấc tay chi gian làm cho một phiến Hoang Cổ Cấm Địa mất đi hiệu dụng, phần thần thông này làm cho Long Tước thật sâu chiết phục.

Sự cường đại của Đông Vương Công hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, Long Tước không khỏi cảm thấy khánh hạnh vì đã lựa chọn đi theo Đông Vương Công. "Thiên Tôn, trên những ngọn núi kia có ít linh quả, ta đi hái nếm thử trước!" Long Tước phi thân đi, trong

lòng hắn rõ ràng, những linh quả này cũng không phàm.

Tại Đông Hoang thịnh truyền những linh quả này nãi là Bất Tử Dược, có công hiệu cải tử hồi sinh.

Long Tước đem linh quả trên ngọn núi gần nhất hái xuống, ngửi thấy khí tức hương điềm dụ nhân kia, nhịn không được nuốt nước miếng, cuối cùng lại không dám thật sự ăn, muốn dâng lên cung phụng cho Đông Vương Công trước.

Đông Vương Công tiện tay cầm một cái, một ngụm cắn xuống, xác thực thanh thúy ngon miệng. "Những linh quả này đối với ta vô dụng, đã có lòng, ngươi giữ lại phục dụng đi!" Những thứ này đối với Đông Vương Công cũng chỉ là giải quyết ham muốn ăn uống, không có tác dụng lớn, so với Tiên Thiên Linh Căn trong tay hắn, cái này còn kém xa lắm.

Long Tước trong lòng hoan hỉ không thôi, những Thánh Dược này đối với Đông Vương Công không đáng nhắc tới, nhưng đối với hắn là bảo bối không thể nhiều lời.

Lúc này Long Tước không chịu ảnh hưởng của Hoang Cổ Cấm Địa, dưới sự hưng phấn, đem linh quả trên chín ngọn Thánh Sơn toàn bộ hái sạch. "Cổ vãng kim lai bao nhiêu đại năng vẫn mệnh tại Hoang Cổ Cấm Địa, chưa từng có ai có thể đăng lên chín ngọn Thánh Sơn hái thần dược, không ngờ lần này lại toàn bộ tiện nghi cho ta!" Long Tước nhìn Đông Vương Công cách đó không xa, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Nếu không phải vì gặp được Đông Vương Công, hiện tại hắn lại có khả năng bình an vô sự đứng trong Hoang Cổ Cấm Địa sao?

Lại có khả năng đem thần dược trên chín ngọn Thánh Sơn toàn bộ hái xuống sao!

Ngay khi Long Tước đang hưng phấn, dưới vực sâu của chín ngọn Thánh Sơn kia, bỗng nhiên phát ra một tiếng nộ hống.

Tiếng vang kia chấn thiên, tứ dã rung động không thôi. "Trong vực sâu rốt cuộc có cái gì?" Long Tước đại kinh, hắn chưa bao giờ tiếp xúc với vực sâu Hoang Cổ Cấm Địa, ngày thường tuy rằng đều có một ít nghe đồn, nhưng ai cũng không biết thật giả. "Thiên Tôn, Hoang Cổ Cấm Địa tịnh không phải thiện địa, trong vực sâu kia càng không biết có đồ vật gì tồn tại, chúng ta mau rời đi thôi!" Long Tước hai chân đánh chiến, thân là Yêu Tộc Đại Thánh, lại không có đảm lượng cùng sinh vật trong Hoang Cổ Cấm Địa chiến đấu.

Đều là bởi vì danh đầu của Sinh Mệnh Cấm Khu quá vang dội, nhiều cường giả, Chí Tôn như vậy, lại ngay cả đăng lên Thánh Sơn đều làm không được, hắn lại lấy gì cùng quái vật trong vực sâu kia chống lại? "Dường như ngươi rất sợ hãi đối phương, bất quá hôm nay có ta ở đây, ai cũng đừng hòng đả thương ngươi một phân một hào." Đông Vương Công không có ý tứ thối lui, ngược lại đối với sinh linh trong vực sâu kia cảm thấy hứng thú.

Chương 355

"Hống!

Hống!" Trong vực sâu lần nữa truyền đến từng tiếng nộ hống, đối phương hiển nhiên ý thức được Long Tước trộm đi Cửu Chu Thần Dược.

Lúc này quần sơn chấn động bất an, từng trận tiếng vang chói tai do xiềng xích ma sát với sơn thể truyền đến.

Ngay sau đó lại là một trận tiếng vang di động dồn dập, có một sinh linh đang cấp tốc tới gần.

Long Tước bất an lùi về phía sau, tận lượng để chính mình đứng sau lưng Đông Vương Công, như vậy mới có thể hoàn hảo được Đông Vương Công che chở. "Oanh!" Một đạo thân ảnh từ trong vực sâu nhảy lên, sau đó nặng nề nện trên đỉnh núi.

Một cái sinh vật hình người toàn thân bị trói buộc bởi xiềng xích, toàn thân khí huyết như rồng, quang mang kim xán xán thấu thể ra, một cỗ khí tức cường đại đập vào mặt.

Thân ảnh này vừa xuất hiện, Long Tước lập tức đại kinh. "Là, Đại Thành Kỳ Thánh Thể!" Long Tước cảm thụ được khí huyết cường đại như rồng của đối phương, một mắt liền nhận ra thân phận người này.

Thân là Yêu Tộc Đại Thánh, Long Tước thành danh đã lâu, bí văn gì cũng đều lược biết một hai.

Đại Thành Kỳ Thánh Thể vừa xuất hiện, sau lưng hắn đi theo năm vị cường giả, ánh mắt mộc nạp, giống như khôi lỗi bị giật dây, một bộ dáng hào vô thần trí.

Những người này đều là Hoang Nô!

Năm vị cường giả cái thế từng danh chấn Đông Hoang!

Đại Thành Kỳ Thánh Thể kia nhìn Đông Vương Công, rõ ràng né tránh ánh mắt, sau đó lại nhìn về phía Đại Thánh Long Tước. "Dược, cho ta!" Thánh Thể dường như xảy ra một ít vấn đề, ngôn ngữ đều có chút chậm chạp.

Long Tước nghe vậy, kinh khủng nhìn đối phương, nhưng thủy chung không có đem Thánh Dược lấy ra.

Những thứ này quá mức trân quý, chỉ cần tới tay, ai cũng không có khả năng lại bỏ được lấy ra.

Càng huống chi những thứ này đều là của Đông Vương Công, muốn tặng cho hắn, có Đông Vương Công ở đây, Long Tước trong lòng ít nhiều có chút hy vọng. "Một cái sinh linh hành tương mộc (sắp chết), ngọn lửa trí tuệ đều sắp tắt, muốn những linh quả này có ích gì?" Đông Vương Công nhìn Đại Thành Kỳ Thánh Thể kia hỏi.

Đối phương hiển nhiên thập phần kiêng kị Đông Vương Công, cho dù đầu óc có chút vấn đề, nhưng sâu trong nội tâm lại không dám đối với Đông Vương Công bất kính.

Nhìn chằm chằm Đông Vương Công hồi lâu, Đại Thành Kỳ Thánh Thể mới đứt quãng mở miệng: "Dược, tục mệnh!" Thánh Thể hiển nhiên tịnh không muốn chết, cho dù khí huyết khô kiệt, nhưng y nhiên muốn sống sót. "Đạo, không thể đoạn!" Thánh Thể tại một khắc này, trong ánh mắt bạo phát ra một trận tinh quang, phảng phất như có đồ vật trọng yếu bị nhắc tới.

Đạo, lại là một kẻ trục đạo chi bối.

Đông Vương Công lắc đầu không thôi, thiên hạ sinh linh hà kỳ nhiều, trong đó kẻ si mê trục đạo càng là không đếm xuể. "Cũng được,

gặp ta, cũng là một tràng cơ duyên, ta giúp ngươi tục mệnh!" Đông Vương Công nhấc tay đánh ra một đạo Tạo Hóa Pháp Tắc, Thánh Thể kinh khủng muốn né tránh, dù sao cùng Đông Vương Công vốn không quen biết, đối phương sao lại vô duyên vô cớ giúp mình?

Không có lợi ích, ai sẽ ba ba đi giúp đỡ người khác?

Càng huống chi là đại sự tục mệnh!

Nhiên thủ đoạn của Đông Vương Công há lại ai cũng có thể tránh thoát, Thánh Thể kia không có dời đi, Tạo Hóa Pháp Tắc xông vào trong thân thể Thánh Thể.

Cảm thụ được Pháp Tắc chi lực tác dụng, kinh hoảng trong mắt Thánh Thể hóa thành chấn kinh, rất nhanh lại biến thành một phiến cảm kích.

Tạo Hóa Pháp Tắc, tạo hóa chi lực vô cùng vô tận.

Nhục thân Thánh Thể dưới tác động của Pháp Tắc chi lực nhanh chóng cải biến, thân thể vốn giống như gỗ mục kia, hiện tại một lần nữa trán phóng ra sinh cơ.

Cảm thụ được sức mạnh lần nữa trọng sinh trong nhục thân, Đại Thành Kỳ Thánh Thể tại chấn kinh và hưng phấn đồng thời, đối với Đông Vương Công tràn ngập cảm kích chi tình.

Chưa từng gặp mặt, Đông Vương Công lại ban cho hắn một tràng tạo hóa, làm cho Thánh Thể vốn sắp dầu hết đèn tắt, lại một lần nữa có hy vọng sống sót.

Hoang Cổ Cấm Địa, nơi này là Sinh Mệnh Cấm Khu.

Đại Thành Kỳ Thánh Thể trấn thủ tại nơi này, chỉ là vì tục mệnh.

Bởi vậy khi Long Tước hái Cửu Tòa Thánh Sơn thượng Thánh Dược, hắn mới không thể không đứng ra.

Tại thời điểm đối mặt Đông Vương Công cường đại, hắn cũng bắt buộc phải xuất ngôn ngăn cản Long Tước.

Nhưng không ngờ, lần này Đông Vương Công từ căn bản làm cho hắn thoát thai hoán cốt, đạt được tân sinh!

Đông Vương Công và Long Tước ở một bên nhìn xem, Đại Thành Kỳ Thánh Thể kia toàn thân khí huyết càng thêm bành phái.

Tiếng sóng vỗ bờ, từ trong nhục thân đối phương truyền đến.

Chung quanh kim quang vạn trượng, thần huy dịch dịch, một vầng mặt trời từ trong hư không phù hiện.

Nơi đó dường như có một phương thế giới, mặt trời hoành không, thải vân phi vũ, trên đại hải, húc nhật đông thăng.

Bực dị tượng này khiến Long Tước chấn kinh.

Bắc Đẩu Tinh Vực tu sĩ tu luyện Luân Hải, Thần Kiều, Tứ Cực, Bỉ Ngạn, Tiên Đài.

Những cảnh giới này thập phần thần diệu, dị tượng trong đó càng đại biểu cho một loại thiên phú và thể chất cực kỳ cường đại.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy nhục thân dị tượng của một cái Đại Thành Kỳ Thánh Thể, làm cho Long Tước thân là cấp bậc Đại Thánh chấn kinh không thôi.

Loại dị tượng này vẫn luôn kéo dài, tiếng triều dâng triều xuống kia, phảng phất như đặt mình trong một phiến đại hải.

Húc nhật đông thăng, ba đào liên thiên, dị tượng kéo dài thật lâu, cho đến khi Thánh Thể lần nữa thanh tỉnh.

Chương 356

Lúc này Đại Thành Kỳ Thánh Thể rốt cuộc không còn một tia đồi bại chi tượng, toàn thân khí huyết quay cuồng gào thét, trong đôi mắt thần quang quắc thước. "Cảm tạ tiền bối tái tạo chi ân, ta đương chân vô dĩ vi báo!" Thánh Thể trong nháy mắt quỳ trên mặt đất, hướng về phía Đông Vương Công dập đầu bình bịch.

Có thể đạt được tân sinh, toàn bộ đều là tạo hóa của Đông Vương Công!

“Thiên Tôn, thánh dược...” Long Tước thấy Đông Vương Công đã cứu thân thể kia, lúc này cũng chủ động lấy thần dược ra.

Hiện tại thấy Đông Vương Công không có ý định đối địch với Thánh Thể, vì vậy Long Tước cũng biết nên xử lý thế nào.

Lúc này thân thể kia vội vàng nói: “Thiên Tôn ban cho ta một tràng tạo hóa, những thánh dược này đối với ta không còn tác dụng, ta tự nhiên sẽ không đòi hỏi nữa.”.

Đông Vương Công gật đầu, Long Tước mới đem chín loại thần dược toàn bộ thu lại.

Có những thần dược này trong tay, Long Tước thậm chí đều muốn trùng kích cảnh giới Đại Đế rồi!

Đây chính là chín loại thánh dược a, từ cổ chí kim, chưa từng có ai có thể đạt được nhiều thánh dược như vậy!

“Ngươi tên là gì?” Đông Vương Công nhìn về phía Thánh Thể kia, xuất thủ chửng cứu đối phương, cũng là nhìn trúng tư chất của đối phương, vì vậy mới mở miệng dò hỏi.

“Hồi Thiên Tôn, ta tên là Hoang, xưng ta là Hoang tức là được!”

Thánh Thể không nguyện nhắc lại danh tính dĩ vãng, bị khốn tại Hoang Cổ Cấm Địa bên trong vô số năm tháng.

Tuy nhiên những năm này bị vây khốn, nhưng cũng triệt để cùng ngoại giới cách tuyệt.

Hiện tại nhiều năm trôi qua như vậy, ngoại giới sớm đã vật đổi sao dời, danh tính của hắn, gọi là Hoang xác thực rất thích hợp.

"Đã trọng sinh, không cần lại khốn thủ ở nơi này, ta đến từ Hồng Hoang thế giới, ngày sau hãy truy tùy ta cùng đi Hồng Hoang đi!" Đông Vương Công mục đích tới đây chính là chiêu thu cường giả, hiện tại cứu được Hoang một mạng, đương nhiên muốn đem hắn mang đi.

"Tuân mệnh, ngày sau chỉ cần Thiên Tôn sai phái, Hoang tất định phó thang đạo hỏa!" Hoang đối với Đông Vương Công hành lễ, lộ ra thập phần thành khẩn.

Đông Vương Công cường đại là không thể nghi ngờ, có thể giơ tay liền đem một vị cường giả cấp bậc Đại Đế chửng cứu, phần thực lực này viễn siêu bất cứ kẻ nào!

Ngoan Nhân Đại Đế, Vô Thủy Đại Đế, so với Đông Vương Công, xác thực kém quá xa.

"Nơi đây đã vô sự, chúng ta đi nơi khác đi dạo!" Đông Vương Công đi đầu một bước lăng không, Hoang và Long Tước đi sát đằng sau.

Về phần mấy vị Hoang Nô, Hoang không có đi hỏi.

Bởi vì trong vực sâu kia, có một vị cường giả tồn tại.

Ngoan Nhân Đại Đế, vì truy tìm thân ảnh đã mất đi kia, không nguyện thành tiên, chỉ ở trong hồng trần chờ đợi một đóa hoa tương tự nở rộ.

Tại thời khắc nhìn thấy Đông Vương Công, trong lòng Ngoan Nhân Đại Đế thập phần chấn kinh.

Nhưng tâm tư nàng kiên định, vì chờ đợi, nguyện ý buông tha cơ duyên lần này.

Có lẽ tại vô số năm về sau, nàng cũng sẽ truy tùy bước chân của tiền nhân, đi tới Hồng Hoang thế giới, nhưng hiện tại, tịnh không phải lúc nàng nguyện ý rời đi.

Đông Vương Công đương nhiên cũng nhìn thấy đối phương, bất quá đã đối phương không nguyện rời đi, Đông Vương Công cũng không có khả năng chủ động đi cầu.

Hắn cùng Đông Vương Công vừa ly khai, đối với ai đều là một tràng tạo hóa.

Hợp Đạo cảnh giới tu sĩ, đủ để giáo hóa tất cả tu sĩ ở đây rồi.

Đông Vương Công ba người trực tiếp bay ra khỏi Hoang Cổ Cấm Địa, một màn này làm cho tu sĩ chung quanh nhao nhao chấn kinh.

"Có ba vị cường giả từ Hoang Cổ Cấm Địa đi ra!" "Mau hồi báo sư môn, mấy vị kia, mau đuổi theo nhìn xem!" Nhất thời Đông Hoang chi địa dấy lên một trận sóng to gió lớn, vô số tu sĩ bôn tẩu tương cáo.

Thực tại những năm này chưa từng có người nào có thể từ Hoang Cổ Cấm Địa đi ra, vì vậy mới dẫn tới chấn động như vậy.

Đông Hoang chi địa một trận động đãng, Đông Vương Công ba người lúc này đã đi xa.

Tại Hoang dẫn dắt, bọn hắn tới Đông Hoang Cơ gia.

Cơ gia đồng dạng là một cái đại thế gia, tại viễn cổ thời kỳ xuất hiện một vị Đại Đế, tên là Hư Không Đại Đế.

Tuy nhiên hiện tại Hư Không Đại Đế sinh tử bất tri, ai cũng không

thể khẳng định.

Có người nói hắn chết rồi, bị mai táng tại thần bí chi địa, nhưng cũng có người nói hắn còn sống.

Nhưng vô luận như thế nào, vị Đại Đế đã từng kia, đều vì Nhân tộc làm ra cống hiến cực đại, vì vậy cho dù là Cơ gia, tại Đông Hoang đồng dạng rất được hoan nghênh.

Khi Đông Vương Công tới Cơ gia, tu sĩ ở đây lập tức chấn kinh.

Đông Hoang tin tức truyền bá rất chậm, bọn hắn tịnh không biết Đông Vương Công là từ Hoang Cổ Cấm Địa đi ra.

Lúc này nhìn thấy thực lực của Hoang, Cơ gia như lâm đại địch.

Đông Vương Công cảnh giới nhìn không ra, Long Tước là một vị Đại Thánh cấp bậc cường giả.

Duy độc Hoang, Đại Đế cảnh giới thực lực, để người Cơ gia kiêng kị không thôi.

Một vị Đại Đế, một vị Đại Đế mà mọi người đều không nhận thức, bỗng nhiên đi tới gia tộc bọn hắn.

Sẽ phát sinh sự tình gì đây?

"Không biết Đại Đế giá lâm, Cơ gia có thất viễn nghênh, thỉnh Đại Đế thứ tội!" Cơ gia Gia chủ vội vàng hướng Hoang thỉnh tội, một vị Đại Đế, không thể trêu chọc.

Cho dù hiện tại Cơ gia có Hư Không Kính trong tay, nhưng cũng không dám cùng một vị Đại Đế tùy ý tranh đấu.

Hoang chút nào không có để ý tới Cơ gia Gia chủ, xoay người cung kính đối với Đông Vương Công nói: "Thiên Tôn, nơi này là Cơ gia, ngã sẽ đem ý tứ của Ngài chuyển đạt cho bọn hắn!".

Đông Vương Công gật đầu, ra hiệu Hoang tùy ý xử lý, hắn thì tại

Cơ gia tộc địa du lãm.

Long Tước bồi tại bên người Đông Vương Công, cẩn thận hầu hạ, sinh sợ ai chọc cho Đông Vương Công không cao hứng.

Chương 357

Cơ gia Gia chủ nhìn thấy một vị Đại Đế đối với Đông Vương Công cung cẩn như thế, trong lòng nhảy dựng, hắn nhìn lầm rồi.

Cũng thực tại bởi vì uy thế của Đại Đế, làm cho trong lòng hắn chấn kinh, loạn phương thốn, mới không thể nhìn rõ ràng chủ thứ.

Hoang cùng Đông Vương Công đến, không cần thông tri, Cơ gia tất cả cao thủ toàn bộ tụ tập lại nơi này, ngay cả những lão cổ đổng đang bế quan tu hành, cũng đều phá quan mà ra.

"Nhà ta Thiên Tôn đến từ Hồng Hoang thế giới, nơi đó là chí cao vô thượng Tiên Vực, lần này Thiên Tôn cứu tính mệnh của ta, nếu như Cơ gia có người nguyện ý tiến về, có thể tùy Thiên Tôn cùng nhau đi tới Hồng Hoang thế giới!" Hoang đem tất cả tình huống cáo tri đám người, cuối cùng hướng đại gia phát ra mời chào.

"Hồng Hoang thế giới?

Nơi đó thật sự giống như trong truyền thuyết tốt đẹp như vậy sao?" "Tiên Vực!

Bao nhiêu Đại Đế thân vẫn đạo tiêu, thật sự có Tiên Vực sao?" Đám người một trận nghị luận ầm ĩ, đại đa số đều không quá tin tưởng.

Nhưng nhìn thấy một vị Đại Đế đứng ra du thuyết, bọn hắn lại nhịn không được muốn thử một lần.

Như hôm nay thời không thông đạo tịnh chưa khai mở, Đông Vương Công cũng không thể mang đi quá nhiều người.

Hiện tại tốt nhất là tìm được Diệp Phàm và Bàng Bác, những sinh linh đến từ Trái Đất này, tiềm lực cực đại.

Nếu như có thể đem bọn hắn đưa vào Hồng Hoang thế giới, đến lúc đó Hồng Hoang khí vận khẳng định sẽ trên diện rộng gia tăng.

Nhưng hiện tại xem ra, Diệp Phàm và Bàng Bác hiển nhiên không ở nơi này.

"Ta nguyện ý tùy Thiên Tôn tiến về Hồng Hoang thế giới!" Một vị nam tử phổ thông đứng ra, một bộ tướng mạo bình phàm, nhìn qua giống như một bình dân phổ thông nhất.

Bất quá Hoang đối với vị nam tử này lại nhìn nhiều mấy lần, từ trên thân đối phương cảm nhận được một cỗ sức mạnh bất đồng.

Hư Không Kinh, cảm giác tu thành đại thành!

Cái người bình phàm này, chính là nhi tử của Hư Không Đại Đế, Cơ Tử.

Đem Hư Không Kinh tu luyện hữu thành, vì vậy nhìn qua mới lộ ra hư vô phiêu miểu, phảng phất nhìn một chút liền sẽ quên đi, đó chính là ảo diệu của Hư Không Kinh.

"Tiểu Tổ, không thể lỗ mãng a, Hồng Hoang thế giới là không biết, hãy để bọn ta tiến đến dò đường, nếu có nguy hiểm, cũng có thể để Tiểu Tổ hạnh miễn, nếu thật là phồn hoa vô cùng Tiên Vực, Tiểu Tổ lại đi cũng không muộn!" Mấy vị trưởng lão nhao nhao đứng ra, nguyện ý vì Tiểu Tổ dò đường.

Cơ Tử thân phận đặc thù, nãi là nhi tử duy nhất còn sống của Hư Không Đại Đế, bọn hắn tự nhiên không dám để hắn khinh dịch phạm hiểm.

Cơ Tử lại lắc đầu: "Ta trầm thụy vô số năm, hiện tại tỉnh lại, chính là muốn mượn cơ hội trùng kích Đại Đế chi cảnh, nếu như ngay cả điểm dũng khí ấy đều không có, thật sự uổng phí phụ thân đem ta hộ trì đến hiện tại rồi!".

Năm đó Hư Không Đại Đế đem Cơ Tử phong cấm tại Thần Nguyên bên trong, là vì để cho hắn tại tương lai có thể chứng đạo thành công.

Hiện tại xem ra, tranh vanh đại thế xuất hiện, đi theo Đông Vương Công, đồng dạng là một lựa chọn phi thường không tệ.

Số vị Đại Đế đều từng dự đoán hiện tại cái đại thế này, vì vậy những Đế Tử thiên tư bất phàm đều bị phong ấn tại Thần Nguyên, tại một đời này nhao nhao giải phong xuất thế, vì chính là đuổi kịp thiên địa cự biến, thời cơ tốt này.

Đối mặt với lời nói của Cơ Tử, đám người một trận im lặng, Cơ Tử tuy rằng nhìn như tính cách bình đạm, nhưng lời của hắn bình thường không ai dám cự tuyệt.

"Tiểu Tổ, đã muốn tiến về, ta cũng đi theo cùng đi!" Mấy vị trưởng lão đứng ra, đều đã sống một bó tuổi, đối với truy cầu Đại Đạo, chỉ còn lại một lần đánh cược cuối cùng.

Nếu như thật có thể đột phá, vậy thì có thể tiếp tục truy trục đại đạo, nếu như thất bại, cũng chẳng qua là chết sớm hơn một chút mà thôi.

Cơ Tử nhìn về phía Hoang.

"Đều có thể đi, Thiên Tôn pháp lực vô biên, tự nhiên có thể mang theo các ngươi cùng nhau tiến về." Hoang trực tiếp mở miệng, mấy vị trưởng lão này đồng dạng là Đại Thánh cấp bậc, tại trong mắt Hoang, là nhân tài không tệ.

Lúc này Đông Vương Công tín bộ đi tới: "Hiện tại tinh không chi lộ chưa có khai mở, nếu như về sau lưỡng giới liên thông, những người khác cũng đều có thể tùy thời đi Hồng Hoang thế giới, đến đi tự như, không có ai sẽ hạn chế!".

Đông Vương Công vung tay lên, tình huống Hồng Hoang thế giới tại trước mặt mọi người triển khai, lập tức làm cho mọi người có loại cảm giác thân lâm kỳ cảnh.

Những tu sĩ cường đại vô cùng kia, hải lượng linh khí sung mãn trong thiên địa, đủ loại tích tượng, làm cho Đông Hoang Cơ gia chấn kinh không thôi.

"Ở nơi đó Đại Đế cường giả, tại Hồng Hoang cũng không phải nhân vật phi thường phổ thông, muốn tiến thêm một bước, còn phải dựa vào nỗ lực tu hành!" Đông Vương Công thực sự cầu thị, làm cho đông đảo tu sĩ lần nữa nghị luận.

"Truyền văn tranh vanh đại thế xem ra thật sự muốn mở ra, bất quá chẳng lẽ điểm cuối của Tinh Không Cổ Lộ, lại là ở trong Hồng Hoang thế giới sao?" "Tinh Không Cổ Lộ tận đầu không ai biết được, ta cũng chỉ từ trong gia tộc di lưu lại đôi câu vài lời suy đoán, ai biết được tột cùng là ở nơi nào!" Cơ gia có Đại Đế trấn áp, vì vậy sự tình biết được muốn nhiều hơn một chút.

Đông Vương Công cuối cùng lại hướng bọn họ dò hỏi hạ lạc của Diệp Phàm, nhưng cuối cùng cũng không có tin tức.

Lúc này Diệp Phàm đã ly khai Bắc Đẩu tinh vực, không biết đi tới nơi nào, Đông Vương Công trước đó dùng thần thức tảo thị toàn bộ thế giới, xác thực cũng không có phát hiện thân ảnh của hắn.

"Đã như vậy, chúng ta đi thế gia tiếp theo!" Đông Vương Công mang theo Cơ Tử, trực tiếp tiến về Đông Hoang đại tộc quần tiếp theo.

Hiện tại hai cái thế giới không có triệt để liên thông, Đông Vương Công cũng chỉ có thể trước mang một bộ phận cường giả trở về, trong lòng thầm nghĩ không có tìm được Diệp Phàm cũng không sao.

Chỉ cần về sau hắn tiến về Hồng Hoang thế giới, hết thảy khí vận đều phải quy về trên đầu Đông Vương Công.

Đương bọn hắn đi tới Khương gia, nơi này đồng dạng cùng Cơ gia một dạng như lâm đại địch.

Đương Hoang lần nữa giảng thuật ý đồ của Đông Vương Công về sau, Khương Thái Hư cùng Khương gia tất cả cường giả nhao nhao chấn kinh.

Lại thêm có nhi tử của Hư Không Đại Đế là Cơ Tử đi theo, Khương Thái Hư trực tiếp bị thuyết phục.

"Thiên Tôn, nếu như Hồng Hoang thế giới thần diệu như thế, Khương Thái Hư ta nguyện ý truy tùy Thiên Tôn tiến về Hồng Hoang thế giới!" Khương Thái Hư tu vi cao thâm, chưởng ác một trong Cửu Bí, nhưng lại chỉ bất quá khu khu Thần Vương, căn bản so ra kém cao thủ như Cơ Tử.

Đông Vương Công coi trọng tự nhiên là tiềm lực của bọn hắn, tịnh không phải thực lực hiện tại.

"Các ngươi có thể hiện tại theo ta tiến về Hồng Hoang thế giới, ngày sau thế giới thông đạo mở ra, có thể lại dẫn độ những sinh linh khác tiến vào!" Đông Vương Công đem tình huống tương lai cáo tri đại gia, lần này không thể tìm được Diệp Phàm, làm cho Đông Vương Công nhiều ít có chút thất vọng.

Khí vận chi tử của thế giới này, lợi hại nhất chính là Diệp Phàm, nhưng hắn đã rời đi Bắc Đẩu, vậy chỉ có thể chờ hắn lần nữa trở về rồi hãy nói.

"Lần này chúng ta lập tức phản hồi Hồng Hoang thế giới, ngày sau nếu muốn trở về, lại thông qua thông đạo chiết phản là được." Đông Vương Công mang theo đám người ly khai, hiện tại hắn phát hiện

điểm bất đồng của nơi này.

Phương thế giới này tựa hồ liên thông những sinh mệnh cổ tinh bất đồng, trong đó cũng có đại lượng tu sĩ tồn tại.

Có thể nói nơi này phi thường phồn thịnh, nếu như đến lúc đó thế giới thông đạo mở ra, Đông Vương Công có thể để Hồng Hoang tu sĩ tiến vào trong đó, sau đó duyên theo Tinh Không Cổ Lộ, đem tu sĩ bên trong toàn bộ mang đi.

Chương 358

Như vậy, chẳng những có thể đại đại gia tăng Hồng Hoang thế giới khí vận, cũng có thể vì Hồng Hoang cung cấp càng nhiều cường giả.

Một cái thời đại phồn thịnh, thiếu không được những cường giả tuyệt đỉnh, nhưng càng thiếu không được vô số bình phàm chi bối.

Đông Vương Công mở ra một con đường, mang theo những tu sĩ bên người trực tiếp hoành độ hư không.

Nhìn thấy một màn trước mắt, tràng cảnh tiến vào trong hỗn độn làm cho đám người tâm kinh không thôi.

Khương Thái Hư nhìn xem hỗn độn loạn lưu cuồng bạo trước mắt, trong lòng nghi lự tẫn tiêu.

Có cường giả thực lực như thế, căn bản không có tất yếu đi lừa gạt bọn hắn những tu sĩ này.

Bởi vì lừa gạt không đạt được bất luận chỗ tốt gì, vậy vì sao phải làm chứ?

Ngay cả Hoang lúc này cũng nhìn đến trợn mắt hốc mồm, dĩ thực lực của hắn còn chưa đủ để hoành độ hư không.

Tại trong thời không hỗn loạn bực này, tùy thời đều có khả năng vẫn lạc.

Đông Vương Công rất nhanh tìm được rễ cây Kiến Mộc lúc trước, tiến vào trong rễ cây, nháy mắt làm cho đám người an toàn rất nhiều.

Từ trong rễ cây Kiến Mộc xuyên qua, Đông Vương Công bắt đầu giải thích cho bọn hắn: "Kiến Mộc căn hệ liên thông Hồng Hoang thế giới, đem hai cái thế giới liên thông, có thể đi lại tự như.".

Lời của Đông Vương Công làm cho đám người hưng phấn không thôi, hiện tại thông đạo không có hình thành, chỉ có thể đi theo Đông Vương Công tiến lên.

Đến lúc đó hai cái thế giới liên thông, bọn hắn có thể tùy thời trở về Bắc Đẩu tinh vực.

"Thiên Tôn, đến lúc đó ta sẽ không giáng lâm tại Hoang Cổ Cấm Địa chứ?" Long Tước thập phần lo lắng hỏi, hắn cùng Đông Vương Công giáng lâm chi thời, chính là xuất hiện tại Hoang Cổ Cấm Địa.

"Lần sau trở về, cho dù là Hoang Cổ Cấm Địa, cũng không cần lại có lo lắng nữa!" Đông Vương Công có lòng tin, chỉ cần tới Hồng Hoang thế giới, những tu sĩ bị áp chế này đều sẽ đột phi mãnh tiến.

Hoang Cổ Cấm Địa bất quá là pháp tắc cấp bậc Đại La Kim Tiên có khả năng tạo ra, Long Tước tại Hồng Hoang tiến thêm một bước, tự nhiên không cần lo lắng nữa.

Đông Vương Công mang theo đại gia nháy mắt tới Hồng Hoang thế giới, dĩ thủ đoạn của Đông Vương Công, trên đường đi tự nhiên hào vô ba lan.

Sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, ánh mắt của mấy vị cường giả nháy mắt thay đổi.

Đông Vương Công miêu tả tình huống nơi này, so với thực tế còn muốn phú nhiêu hơn, đắm chìm tại trong hải lượng linh khí kia, cho dù cường giả cấp bậc Đại Đế cũng tràn đầy chấn kinh.

"Hồng Hoang thế giới, quả nhiên là một mảnh bảo địa, nơi này hết thảy, so với Bắc Đẩu muốn cường hãn quá nhiều!" "Đúng nha, không ngờ thế gian thật sự có Tiên Vực, tình huống nơi này so với Bắc Đẩu chúng ta, không biết phải hoàn mỹ gấp bao nhiêu lần!" Cảm thụ được hết thảy chung quanh, tất cả tu sĩ nhao nhao chấn kinh.

“Ta đưa các ngươi đi Thiên Đình, nơi đó là hạch tâm Hồng Hoang Tam Giới, hoàn cảnh so với nơi này còn muốn tốt hơn một chút!” Đông Vương Công cười cười tường vân, mang theo đại gia vãng Thiên Đình bay đi.

Do thông đạo liên thông Già Thiên thế giới chưa hình thành, vì vậy Đông Vương Công cũng không thể đem con đường kia na di.

Dù sao hiện tại rễ cây Kiến Mộc đang sinh trưởng, nếu tùy ý di động, khả năng sẽ làm cho nó mất phương hướng.

Chỉ có chờ thông đạo triệt để thành hình, Đông Vương Công lại dùng thần thông đem thông đạo di tới Thiên Đình, như vậy mới có thể vạn vô nhất thất.

“Thiên Đình so với Hồng Hoang hoàn cảnh còn tốt hơn!” Cơ Tử mẫn duệ sát giác được một cái tin tức trong lời nói của Đông Vương Công.

Tình huống trong Hồng Hoang đã làm cho hắn chấn kinh, vân khí ngưng kết thành mây tía, linh vật vô xứ bất tại.

Đủ loại tích tượng đều không phải Bắc Đẩu tinh vực có thể so sánh, nếu như tu sĩ tại Hồng Hoang tu hành, cùng một sinh linh, khẳng định tại Hồng Hoang thành tựu tốt hơn!

“Trách không được Thiên Tôn nói Đại Đế tại nơi này cũng không phải hi tùng bình thường, nơi này chỉ sợ cường giả siêu việt Đại Đế sẽ nhiều vô số kể đi!” Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư trong mắt thần quang trạm trạm, hắn cũng là một người kiên định hướng đạo, lần này tới Hồng Hoang thế giới, có thể là một bước ngoặt cự đại trên con đường tu luyện.

Sau khi tới Thiên Đình, linh khí nơi này xác thực so với trong Hồng Hoang càng thêm nồng đậm, ở chỗ này, phảng phất tẩm bổ

trong linh khí dịch thể.

Loại cảm giác linh khí không ngừng chui vào trong thân thể kia, làm cho mỗi một tu sĩ tại tràng đều vô cùng chấn kinh.

Nhất là mấy lão giả sắp dầu hết đèn tắt, vốn dĩ sắp tọa hóa, lúc này lại lần nữa nhìn thấy hi vọng sống sót.

Trong ánh mắt tràn đầy thần sắc cảm kích, sự hoài nghi trước đó đối với Đông Vương Công làm cho bọn hắn thật sâu nội cứu.

Đông Vương Công ban tặng tạo hóa, để bọn hắn thu hoạch được tân sinh!

"Chờ thế giới thông đạo mở ra, nhất định phải để Cơ gia ta cử tộc dời đến Hồng Hoang thế giới!" Cường giả hai đại thế gia tại thời khắc này đồng thời làm ra lựa chọn, đều bị Hồng Hoang thế giới thật sâu chiết phục.

Ở chỗ này, tu vi khẳng định sẽ nước lên thì thuyền lên, thành tựu tương lai cũng sẽ bất khả hạn lượng!

Lúc này lại đem so với Bắc Đẩu tinh vực, nơi đó quả thực là một sơn thôn rách nát.

"Các ngươi từng người lui xuống tu hành, sau khi đem thông đạo mở ra, các ngươi có thể tự do đi lại, bất quá có một điểm, không được làm chuyện tổn hại lợi ích Thiên Đình." Đông Vương Công không có quản thúc nhiều, chỉ đem lựa chọn của hắn nói ra.

"Cẩn tuân Thiên Tôn pháp lệnh, chúng ta định sẽ nỗ lực tu hành, hồi báo Thiên Tôn đề huề chi ân!" Tất cả tu sĩ nhao nhao đối với Đông Vương Công cảm tạ không thôi, phát ra từ nội tâm thần phục.

Để thuộc hạ dẫn dắt đại gia tìm kiếm chỗ ở, Đông Vương Công một mình về tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này Tây Vương Mẫu nghe tin chạy đến, mặt mũi tràn đầy ý cười: "Bệ hạ, lại mở ra thế giới thông đạo mới sao?".

Đông Vương Công bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tân thế giới không có mở ra, ta chỉ là thuận theo chỉ dẫn tiến vào tân thế giới, bất quá dùng không được bao nhiêu thời gian, thế giới thông đạo mới sẽ triệt để hình thành.".

"Như vậy, không lâu về sau Hồng Hoang khí vận sẽ lần nữa bạo trướng, chỗ tốt ta đạt được cũng sẽ đại đại gia tăng rồi!" Trên mặt Tây Vương Mẫu tràn đầy nụ cười vui mừng, những năm này nàng một mực nỗ lực tu hành, lại thêm khí vận gia thân, hiện tại Tây Vương Mẫu đã là Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên cảnh giới.

Phần thực lực này, đi tại hàng đầu trong mấy vị Thánh Nhân, chỉ có Thái Thanh Thánh Nhân mới có thể cùng Tây Vương Mẫu so sánh.

Bất quá Tây Vương Mẫu khí vận viễn siêu Thái Thanh Thánh Nhân, tương lai tu vi của nàng siêu việt Thái Thanh Thánh Nhân, thậm chí đem hắn viễn viễn bỏ lại đằng sau, đều không phải vấn đề lớn.

Khí vận, đối với cường giả Thánh Cảnh trở lên, đó là tư nguyên ắt không thể thiếu.

Nếu như không có tư nguyên, muốn tại trong Thánh Cảnh tiến giai, đó là thập phần khó khăn.

"Thiên Hậu, nhiều năm như vậy, tu vi của nàng dũng mãnh tinh tiến, xem ra phu thê chúng ta, lại muốn song tu rồi!" Nhìn xem Thiên Hậu mỹ lệ hào phóng, Đông Vương Công trong lòng một mảnh hạnh phúc, lôi kéo Thiên Hậu, cười nhìn đôi mắt xinh đẹp của nàng.

"Bệ hạ, đoạn thời gian này xác thực ta nhất tâm chỉ lo tu hành, đảo là vắng vẻ Bệ hạ!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Vương Mẫu tràn đầy thẹn thùng, cho dù thành Thánh Cảnh Chí Tôn, nhưng Đông

Vương Công vẫn y nguyên là người nàng để ý nhất trong lòng.

Chương 359

Đông Vương Công ha ha cười to, lôi kéo Tây Vương Mẫu về tới cung điện của nàng.

Lần này đi tới Già Thiên thế giới, tuy nhiên thế giới thông đạo không có mở ra, nhưng mấy cái tu sĩ Đông Vương Công mang về đều không tệ, có thể mang đến đại lượng khí vận chi lực, làm cho Đông Vương Công thập phần hài lòng.

Chỉ cần về sau khai thông Già Thiên thế giới thông đạo, đến lúc đó tu sĩ cả Bắc Đẩu tinh vực đều sẽ bị hấp dẫn.

Thậm chí tất cả sinh linh trên Tinh Không Cổ Lộ, đều sẽ bị Đông Vương Công xem như tử dân của mình.

Hiện tại Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu về trong thần điện, hai cái tự nhiên lại một phen xâm nhập tham thảo.

Thân là đạo lữ tiên thiên khế hợp nhất, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu cùng một chỗ song tu, chỗ tốt hai người có thể đạt được xác thực rất lớn.

Loại thể ngộ đối với Đạo kia, giống như hai người cùng một chỗ nghiên cứu, nhưng lẫn nhau đều có thể hoàn toàn hoạch đắc thành quả nghiên cứu của đối phương.

Loại hiệu suất này thập phần tấn tốc, so với một người tu luyện không chỉ nhanh gấp đôi đơn giản như vậy.

Do hai người thể ngộ bất đồng, tại sau khi đạt được thể ngộ của đối phương, thậm chí có thể xúc phát một ít chỗ không hiểu, làm cho chướng ngại tiêu trừ, thậm chí đạt được càng nhiều thu hoạch.

Tượng là giao lưu, nhưng lại so với giao lưu cùng luận đạo muốn

xâm nhập gấp một vạn lần, lẫn nhau đạt được cũng càng nhiều, càng chân thiết.

Tại lúc Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu đắm chìm trong loại cảm giác mỹ diệu này, Già Thiên thế giới thông đạo lặng yên mở ra.

Chờ Đông Vương Công vừa xuất quan, mặt đầy gió xuân đối với Tây Vương Mẫu nói: "Già Thiên thế giới thông đạo kia đã mở ra, hiện tại nàng có thể mang theo nhân thủ Thiên Đình chúng ta tiến vào, bất quá chú ý mấy người này, tốt nhất đều mang về.".

Đông Vương Công bàn giao, Tây Vương Mẫu hân nhiên đáp ứng, cùng Đông Vương Công y y tích biệt, mang theo mấy vị cường giả nghe tin chạy đến, cùng nhau tiến vào tân thế giới thông đạo.

Lần này Đông Vương Công không có đối ngoại thanh trương, dù sao Già Thiên thế giới rất lớn, liên thông các tinh thần có sinh mệnh.

Muốn đem những địa phương này toàn bộ du lịch một lần, xác thực cần một ít thời gian.

Lần trước do thế giới thông đạo chưa thể mở ra, Đông Vương Công không mang được quá nhiều tu sĩ, vì vậy mới không có đi ra ngoài, chỉ tại Bắc Đẩu tinh vực hoạt động, vì hiện tại tiến vào làm một ít trải đường.

Sự tình Đông Vương Công tiến về Đông Hoang tự nhiên bị Khương gia cùng Cơ gia truyền bá ra ngoài, dù sao bọn hắn cùng rất nhiều thế gia cổ lão, thánh địa, đều có liên hệ mật thiết không thể phân chia.

Diệp Phàm cùng Thạch Trung Ngọc, Cơ Tử Nguyệt lần nữa về tới Đông Hoang, sau khi nghe tin tức về Hồng Hoang thế giới, Diệp Phàm lập tức quyết định lưu lại, không còn bước lên Tinh Không Cổ Lộ.

Diệp Phàm đem một ít người quen, bằng hữu, toàn bộ triệu tập lại.

Hồng Hoang thế giới, thân là người Địa Cầu, Diệp Phàm thập phần tinh tường đó là một cái thế giới như thế nào!

Bàng Bác, Chu Nghị, Trương Tử Lăng, trừ những đồng học đã chết đi kia, những người khác đều được gọi tới.

"Hồng Hoang thế giới!" Chu Nghị thật lâu không nói gì, đến từ Địa Cầu, ai không có nghe nói qua Hồng Hoang thế giới!

Đối với độ tin cậy trong đó, bọn hắn đều đã đến Bắc Đẩu tinh vực, kiến thức các loại tu luyện chi sĩ, còn có cái gì đáng giá hoài nghi?

Vì vậy so với nguyên trụ dân tại Bắc Đẩu tinh vực, bọn hắn càng thêm khát vọng đi Hồng Hoang thế giới!

Nơi đó thế nhưng là chí cao tồn tại trong thần thoại!

"Đáng tiếc hậu thế Địa Cầu linh khí khô kiệt, hiện tại đi Hồng Hoang thế giới, thật sự giống như Thiên Tôn nói ưu tú như vậy sao?" Bàng Bác luôn gan lớn tâm tế, bọn hắn đều đến từ Địa Cầu, biết tình huống của Địa Cầu.

Năm đó lúc rời đi, Địa Cầu khô kiệt, không có bất luận linh khí gì, căn bản không có khả năng xuất hiện loại Thánh Cảnh thời thượng cổ kia.

Lời của Bàng Bác làm cho trong lòng mọi người hỏa nhiệt thoáng hạ thấp, bọn hắn trong lòng đều tinh tường dáng vẻ của Địa Cầu, vì vậy từng người lo lắng.

"Đến lúc đó đi nhìn một cái liền biết, vị Thiên Tôn kia cũng đã nói, chỉ cần thế giới thông đạo mở ra, chúng ta có thể đi ở tự do!" Diệp Phàm đứng ra, hắn từng đạp lên Tinh Không Cổ Lộ, biết loại thông

đạo này xác thực có khả năng tồn tại.

Đã có thể đi tự nhiên có thể trở về, không có cái gì phải do dự.

Đương Tây Vương Mẫu giáng lâm, lần này Đông Hoang triệt để chấn kinh.

Bởi vì Tây Vương Mẫu đồng hành có mấy vị trưởng lão, đều là trưởng lão của Đông Hoang Cơ gia cùng Khương gia.

"Đại Đế!

Tam trưởng lão thành Đại Đế Chí Tôn!" "Lão Tổ!

Lão Tổ đột phá, Cơ gia ta, rốt cục lại xuất hiện một vị Đại Đế!" Đối mặt tu sĩ giáng lâm Đông Hoang, Khương gia cùng Cơ gia triệt để điên cuồng!

Mấy vị trưởng lão lúc rời đi ai nấy đều già nua, gần như sắp muốn tọa hóa.

Nhưng hiện tại nguyên một đám khí huyết như rồng, tu vi càng là trực tiếp đột phá Đại Đế cảnh giới!

Diệp Phàm nhìn xem mấy vị trưởng lão trong đó, hắn dữ mấy vị này đều có một ít tiếp xúc, trước đó thậm chí thỉnh giáo qua một ít vấn đề tu hành.

Lúc ấy những trưởng lão này sắp dầu hết đèn tắt, nhưng hiện tại lại khô mộc phùng xuân, trực tiếp đột phá Đại Đế cảnh giới!

Việc này làm cho đại gia chấn kinh đồng thời, trong lòng sớm đã nghi lự tẫn tiêu.

"Tiểu Tổ có lệnh, Cơ gia cử tộc dời vào Hồng Hoang thế giới, các ngươi lập tức xuống dưới chỉnh bị!" Cơ gia Đại Đế mở miệng, Cơ Tử tại trước khi động thân đã thông tri bọn hắn, để bọn hắn dẫn đầu toàn bộ gia tộc tiến về Hồng Hoang thế giới.

Cơ gia mấy vị trưởng lão nghe lời ấy, trong lòng giật mình, hai vị trưởng lão này đã trở thành Đại Đế, nhưng vẫn để bọn hắn xưng hô Cơ Tử là Tiểu Tổ.

Xưng hô là chuyện nhỏ, nhưng hàm nghĩa phi phàm, có thể để Đại Đế xưng là Tiểu Tổ, trừ thân phận, còn phải có tuyệt đối thực lực!

Chẳng lẽ, Cơ Tử thực lực viễn siêu Đại Đế?

Mới để cho bọn hắn thần phục như thế?

Cái suy đoán này làm cho mấy vị trưởng lão trong lòng chấn kinh, động tác trong tay cũng lần nữa gia nhanh thêm ba phần, thậm chí có chút không thể chờ đợi.

Bị khốn tại cái cảnh giới này vô số năm tháng, ai không muốn sớm một ngày đột phá!

Nhìn thấy đồng bạn trước đó không bằng mình đều thành công đột phá, trong lòng bọn hắn càng thêm kích động.

Chương 360

Lúc này Diệp Phàm cùng Bàng Bác thì đang nhíu mày tự khảo vấn đề, tần tần trộm dò xét Tây Vương Mẫu.

Rất nhanh hai người đối mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự chấn kinh trong mắt lẫn nhau.

Giống!

Xác thực rất giống!

Diệp Phàm cùng Bàng Bác đều thích nghiên cứu văn hiến cổ điển hi kỳ cổ quái, đối với nhân vật trong thần thoại tự nhiên thập phần quen thuộc.

Tây Vương Mẫu vừa xuất hiện, hai cái liền cảm thấy quen mắt, lại hồi tưởng bức họa đã từng thấy, gần như có thể khẳng định thân phận của đối phương!

Diệp Phàm trong lòng hiện tại có thể khẳng định, tuyệt đối là nhân vật trong thần thoại, thực lực của Tây Vương Mẫu, xác thực so với mấy vị Đại Đế bên người càng thêm khủng bố!

Nếu như mấy vị Đại Đế cấp cho Diệp Phàm cảm giác giống như một dòng sông lớn, vậy đối mặt Tây Vương Mẫu cảm giác, chính là giống như đối mặt biển cả vô biên vô tận!

Lúc này Thánh Hoàng Tử ở một bên cũng nhìn ra một ít đoan nghê, hắn một cái tính khí con khỉ, trực tiếp sán lại cười nói.

"Tiên tử..." Nhưng Thánh Hoàng Tử chưa nói xong, trực tiếp bị Đại Đế ở một bên nghiêm từ quát tháo.

"To gan!

Thiên Hậu nương nương, há là Tiên tử ngươi có thể gọi?" Mấy vị trưởng lão cấp bậc Đại Đế vội vàng hướng Tây Vương Mẫu bồi tội, tuy nhiên nhìn như quát tháo Thánh Hoàng Tử, thực ra là sợ hãi chọc giận Tây Vương Mẫu, cấp hắn mang đến tai họa, là đang duy hộ hắn.

Tây Vương Mẫu hào phóng cười một tiếng, hoa nhan như ngọc, phong thần tuấn tú, tự nhiên nhìn qua giống như nhị bát thiếu nữ, ai cũng sẽ cho rằng nàng chỉ là một cái thiếu nữ mà thôi.

Bị con khỉ ngộ nhận là trẻ tuổi, Tây Vương Mẫu ngược lại trong lòng vui vẻ.

"Hầu nhi thật sinh thú vị, không trách, ngươi cũng chớ có lo lắng!" Tây Vương Mẫu nhìn về phía Thánh Hoàng Tử, "Hầu nhi, có vấn đề gì, đều có thể hỏi ta!".

Thánh Hoàng Tử tuy nhiên kiêu túng, nhưng lại biết tiến thối, đối mặt cường giả như uyên tự hải, cũng không dám nói bậy.

"Thiên Hậu nương nương thứ tội, tiểu tử muốn hỏi, Hồng Hoang thế giới kia, tột cùng có bao nhiêu lớn?

Đông Hoang tu sĩ chúng ta nhiều như lông trâu, Hồng Hoang có thể toàn bộ dung hạ hay không?" Thánh Hoàng Tử tâm tư linh lung, hắn muốn đem bằng hữu của mình toàn bộ đưa vào Hồng Hoang thế giới, vì vậy hỏi thăm trước.

Dù sao Khương gia cùng Cơ gia đều cử tộc dời đi, đến lúc đó người ta nếu không cần người nữa, chẳng phải là chạy không một chuyến?

Tây Vương Mẫu lúc này cười nói: "Hồng Hoang thế giới vô biên vô tế, cho dù cả Bắc Đẩu tinh vực toàn bộ dung nhập trong đó, cũng bất quá là thương hải nhất túc (một giọt nước trong biển cả), căn bản không có đạo lý dung không được.".

Tây Vương Mẫu lời nói cũng không giả, thực lực loại cảnh giới này, trong một hạt cát đều có thể khai tịch ra một phương thế giới.

Nếu thật sự dung không được, nháy mắt có thể khai tịch ra vô số phụ thuộc thế giới liên thông với Hồng Hoang, đến lúc đó đem tu sĩ an bài đi vào, vấn đề gì đều hoàn toàn giải quyết.

Nhân cơ hội Tây Vương Mẫu cùng mọi người giao đàm, hai đại thế gia đã toàn bộ chuẩn bị xong.

Vì có thể sớm đi vào Hồng Hoang thế giới, bọn hắn có thể bỏ đi đại lượng đồ vật.

Cuối cùng Diệp Phàm cùng Bàng Bác đi tới Hồng Hoang thế giới, Tây Vương Mẫu tiếp tục du lịch Bắc Đẩu tinh vực.

Cửu Anh với tư cách người phụ trách, đem tất cả tu sĩ đưa vào trong Thiên Đình.

"Đại Yêu Thần Cửu Anh!" "Không ngờ, ta có thể nhìn thấy Cửu Anh!" "Hắn hiện tại là cảnh giới gì?

Cảm giác như thế khủng bố, so với Đại Đế đều càng thắng một bậc!" Diệp Phàm nghị luận ầm ĩ, trên đường đi cùng Khương gia, Cơ gia hai đại gia tộc cùng nhau tiến về Hồng Hoang.

Những bạn học cũ này lần nữa náo nhiệt hẳn lên, lẫn nhau đàm luận những sự tình dĩ vãng.

Cửu biệt lại trùng phùng, tiến về địa phương càng có hi vọng, tâm tình mọi người hiển nhiên đều không tệ.

Bất quá cũng có một ít sự tình làm cho người thổn thức không thôi, trong đó mấy cái đồng học đã chết đi, rốt cuộc không cách nào gặp lại.

Ví dụ như, Lý Tiểu Mạn.

Sau khi tiến vào thế giới thông đạo, đại gia đều an tĩnh lại, tại trong hỗn độn xuyên qua, xác thực có chút nguy hiểm, ai cũng không dám phớt lờ.

"Không cần khẩn trương, Thông Thiên Kiến Mộc liên thông thế giới thông đạo, kiên cố vô cùng!" Cửu Anh nhìn xem bộ dáng lo lắng của mọi người, xuất ngôn nhắc nhở đại gia.

Thông Thiên Kiến Mộc thần diệu vô song, đã liên thông hai cái thế giới, vậy thông đạo là vạn vô nhất thất.

Như Cửu Anh nói, không bao lâu bọn hắn đã tới Hồng Hoang thế giới.

Cửu Anh mang theo đám người tới Thiên Đình, những tu sĩ này lại một trận cảm thán.

Khương gia cùng Cơ gia tu sĩ quá nhiều, bị gia tộc cường giả từng người tại Hồng Hoang an trí, chỉ có thực lực đạt tới Đại La Kim Tiên trở lên, mới có tư cách nhập chủ Thiên Đình.

Bất quá Diệp Phàm cùng Bàng Bác lại trực tiếp được giữ lại trong Thiên Cung, đây là đãi ngộ đặc biệt Đông Vương Công đối với bọn hắn.

"Thiên Tôn, không biết vì sao đem ta lưu tại trong Thiên Đình?" Diệp Phàm dò hỏi, thực lực hắn tuy nhiên không tệ, nhưng so với những thế gia cường giả kia thì còn thua kém nhiều, Diệp Phàm viễn viễn chưa đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, thế mà có thể phá lệ ở tại trong Thiên Cung.

"Là tạo hóa, cũng là duyên phận giữa chúng ta, trước kia thì chưa hẳn, bất quá hiện tại Hồng Hoang thế giới sớm đã đại biến, sự tình tương lai đều đã cải biến, ngày sau ngươi tự sẽ biết." Đông Vương Công không nói nhiều, trong lòng hắn tinh tường lai lịch Diệp Phàm là

được rồi, không cần thiết sự tình gì đều nói rõ.

Dù sao Diệp Phàm thực lực quá yếu, không có tư cách để Đông Vương Công lãng phí nước bọt.

Thân là Khí vận chi tử, Diệp Phàm cũng thập phần tinh tường cái gì nên hỏi, cái gì không nên.

Nghe khẩu khí Đông Vương Công về sau, hắn cũng không hỏi lại nhiều.

Lưu tại trong Thiên Đình đối với hắn là chuyện tốt, nơi này linh khí so với Hồng Hoang thế giới càng thêm sung phái, tùy thời có thể thấy được cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nếu như có vấn đề tu hành, cũng có thể tùy thời dò hỏi những tiền bối này.

Huống hồ cùng những cao thủ này quan hệ đánh tốt, về sau có sự tình gì cũng có thể cầu hỗ trợ.

Tại Diệp Phàm xem ra, bọn hắn đều có thể quy mô lớn dời đến Hồng Hoang, vậy Bắc Đẩu tinh vực những đối đầu kia, khả năng cũng sẽ giáng lâm Hồng Hoang thế giới.

Chương 361

Tiên nhân nhất bộ, đến lúc đó đối phó những đối đầu kia, cũng có thể nhiều một ít thủ đoạn.

Đông Vương Công để thủ hạ an bài Diệp Phàm xuống dưới tu hành, mình thì không có hỏi nhiều đối phương.

Hiện tại trong Hồng Hoang có rất nhiều Khí vận chi tử, về sau Hồng Hoang thế giới khẳng định sẽ phi thường phồn hoa, đến lúc đó quần hùng tịnh khởi, đó mới là một cái thời đại tranh vanh!

Một vị Bách Thánh tịnh lập, Đông Vương Công đối với vị lai tràn đầy hướng vãng.

Lúc này Diệp Phàm trở về chỗ ở, cùng Bàng Bác, Thánh Hoàng Tử, Hắc Hoàng mấy cái ở cùng một chỗ.

Cơ gia nhân cùng Khương gia nhân thì đi tới Hồng Hoang đại địa, trong Thiên Đình chỉ có mấy cái cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên, cũng chính là tu sĩ Bắc Đẩu tinh vực cái gọi là cảnh giới Đại Đế.

"Tại trong Hồng Hoang, Đại Đế thật sự không tính là gì!" Diệp Phàm cảm thụ Đông Vương Công cường đại về sau, trong lòng nhiệt huyết bành trướng, hắn đồng dạng muốn trở thành cường giả như thế.

"Thiên Đình Chi Chủ, không phải hắn là Hạo Thiên sao?

Đông Vương Công là ai?" Bàng Bác thập phần khó hiểu, cùng Diệp Phàm thảo luận.

"Chuyện này cùng ta không có quan hệ, về sau tốt nhất không nên tùy tiện nghị luận, thủ đoạn của Thánh Nhân, ngươi hắn là tinh tường!" Diệp Phàm xuất khẩu nhắc nhở Bàng Bác, Bàng Bác ý niệm

xoay chuyển, lập tức trong lòng lộp bộp nhảy một cái.

Chỉ sợ khi niệm ra tên Đông Vương Công, đối phương sẽ có sở sát giác.

Bàng Bác xấu hổ gãi gãi đầu, không hỏi lại.

Một bên Thánh Hoàng Tử cùng Hắc Hoàng mắt to trừng mắt nhỏ, nhưng nhìn bộ dáng Diệp Phàm, ai cũng không dám dò hỏi.

Dù sao mới đến, không phải là lúc nghe ngóng những chuyện này.

"Nơi này linh khí nồng đậm vô cùng, chúng ta mau chóng tu hành, ngày sau Thiên Hoàng Tử nếu dám đến, chúng ta đem hắn đánh nổ!" Hắc Hoàng một mặt gian tiếu, mấy cái nhao nhao gật đầu không thôi, từng cái nhắm mắt tu hành.

Diệp Phàm thể chất đặc thù, nhưng Hồng Hoang khắp nơi linh khí nồng đậm như nước, là tư nguyên tốt nhất.

Như vậy phản lại làm cho Diệp Phàm tu hành càng thêm thuận tiện, thể chất hắn tại hoàn cảnh loại này đạt được lợi dụng lớn nhất.

Vô hạn tư nguyên tùy ý sử dụng, chỉ cần thân thể hắn chứa đựng được, tùy tiện đi hấp thu linh khí.

Tây Vương Mẫu cuối cùng từ Bắc Đẩu tinh vực quay lại, lại một lần nữa mang về rất nhiều tu sĩ tư chất bất phàm.

Những tu sĩ này gia nhập Hồng Hoang về sau, toàn bộ Hồng Hoang khí vận rõ ràng lần nữa gia tăng không ít.

Một lần du lịch này, làm cho Tây Vương Mẫu được lợi ích không nhỏ, nghiên cứu một phen công pháp của tu sĩ Bắc Đẩu, từ đó nhận lấy khải phát, làm cho tu hành của nàng lần nữa có hi vọng đột phá.

"Thiên Hậu mau đi bế quan, những sự tình khác ta tới xử lý!" Kiến Tây Vương Mẫu trên thân thanh quang chân chân, rõ ràng đối phương

lại có tích tượng đột phá, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không làm trễ nải đối phương.

Lần này Tây Vương Mẫu đi khắp Đông Hoang, Tây Mạc, Nam Lĩnh, vân vân địa phương, đem đại bộ phận tu sĩ tư chất bất phàm toàn bộ mang về.

Thiên Đình khí vận trở nên càng ngày càng xương thịnh, ẩn ẩn trở thành đại thế lực không thể lay động nhất trong Hồng Hoang Tam Giới.

Ngay cả Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Ma Môn Nhị Thánh, đều muốn nhìn sắc mặt Đông Vương Công hành sự.

Lúc này Đông Vương Công lần nữa liên thông tân thế giới, mấy vị Thánh Nhân nghe tin, nhao nhao tham bái Đông Vương Công.

"Bệ hạ, tân thế giới mở ra, chúng ta khi nào có thể đi tân thế giới du lịch một phen đây?" Mấy vị Thánh Nhân nhao nhao dò hỏi, trong ánh mắt tràn đầy nhiệt thiết chi ý.

Tuy nhiên từ tân thế giới mang nhân tài, đồng dạng muốn phân xuất khí vận cho Đông Vương Công, nhưng ít ra bọn hắn cũng có thể thu hoạch được một đại bộ phận khí vận.

Nếu như không đi thu nạp nhân tài tư chất bất phàm, vậy tương lai sẽ ngay cả canh cũng vớt không được!

"Tùy thời đều có thể đi, bất quá chỉ cần không làm loạn là được!" Đông Vương Công tịnh không có làm khó, ngược lại đại khai phương tiện chi môn, để mấy vị Thánh Nhân cùng nhau tiến vào tân thế giới.

Nữ Oa nương nương đi tại cuối cùng, eo nhỏ uốn éo, ánh mắt nhìn về phía Đông Vương Công, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Theo đám người ly khai, Nữ Oa nương nương cũng cùng nhau

tiến vào thế giới thông đạo.

Năm đó Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân đầu tiên đảo hướng về phía Đông Vương Công, lúc ấy vì Phục Hy có thể chuyển thế thành Nhân tộc Thánh Hoàng, bất đắc dĩ mới hướng Đông Vương Công thỏa hiệp.

Bất quá hiện tại Nữ Oa nương nương hối hận rồi.

Hối hận năm đó vì sao không có triệt để đảo hướng Đông Vương Công, thậm chí đảo hướng trong ngực Đông Vương Công.

Những năm này Đông Vương Công tu vi nhật tiệm cao thâm, quyền hành uy thế càng thêm xương long, nếu như có thể ôm lấy cái đùi lớn này, Nữ Oa nương nương hiện tại cũng sẽ không thế vi như vậy.

Thậm chí tại trong tất cả Thánh Nhân, nàng gần như thành người thấu minh.

Không có huynh trưởng Phục Hy chiếu ứng, Nữ Oa Thánh Nhân những năm này đều độc tự cư trú tại Oa Hoàng Cung.

Tam Thanh huynh đệ ba cái, Tây Phương Nhị Thánh hai cái, Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu là phu thê.

Bất quản là ai, đều so với nàng mạnh hơn quá nhiều.

Nữ Oa Thánh Nhân cô thân một mình, cho dù có sự tình cũng không có một người thương lượng.

Những năm này Nữ Oa nương nương nhất tâm khổ tu, muốn tận nhanh cường đại lên.

Nhưng sau khi tiến vào Thánh Cảnh, muốn đột phá thực tại quá khó, tu hành đến bây giờ cũng bất quá Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên.

Năm đó Thiên Đạo Lục Thánh, chỉ có Thái Thanh Thánh Nhân đột

phá Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân Thánh Cảnh Tứ Trọng Thiên, còn lại ba cái, đều là Thánh Cảnh Tam Trọng Thiên.

Ngược lại Tây Vương Mẫu kẻ đến sau mà vượt lên trước, đã là Thánh Cảnh Ngũ Trọng Thiên tu vi.

Tại Nữ Oa Thánh Nhân xem ra, Tây Vương Mẫu là đạt được Đông Vương Công đại lực giúp đỡ, nếu như không có Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu khả năng ngay cả Thánh Cảnh đều không cách nào đột phá.

"Nếu như ta là đạo lữ của Đông Vương Công, nói không chừng, hiện tại tu vi của ta cũng thập phần khủng bố rồi!" Nữ Oa Thánh Nhân hồ loạn suy nghĩ, bỗng nhiên ý thức được ý nghĩ này thực tại quá hoang đường, nhất thời trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thông hồng.

Mấy vị Thánh Nhân đi Già Thiên thế giới bên trong du lịch, lúc này trong Hồng Hoang thế giới, lại có một vị Thánh Nhân chứng đạo thành công rồi!

Chương 362

Hồng Hoang bên trong, đỉnh một ngọn núi lớn, vô cùng lôi đình mật bố, một vị cường giả Thánh Cảnh đang tại nơi này độ kiếp!

"Có người chứng đạo thành Thánh?" Diệp Phàm chấn kinh không thôi, nhất thời có chút tiêu hóa không được tin tức này.

"Thiên Đạo Thánh Nhân là sáu vị, thế nhưng hiện tại Hồng Hoang thế giới có nhiều Thánh Nhân như vậy!" Bàng Bác cũng trừng lớn mắt.

Những năm này, hắn đối với Hồng Hoang thế giới đã có sơ bộ hiểu rõ.

Nguyên bản thiên định Lục Thánh, hiện tại sớm đã không phải rồi!

Như hôm nay thường xuyên có tân Thánh Nhân chứng đạo thành công, tuy nhiên không thuộc về Hồng Hoang nguyên trụ dân, hoặc giả tại thế giới khác chứng đạo thành công, nhưng hiện tại bọn hắn đều đích đích xác xác sinh hoạt tại trong Hồng Hoang.

"Hiện tại lại có Thánh Nhân chứng đạo, vậy chúng ta, há không phải cũng đồng dạng có hi vọng?" Thánh Hoàng Tử một mặt hưng phấn, trên mặt khỉ tràn đầy thần sắc kích động.

Những năm này, mấy cái tu vi đột phi mãnh tiến, từng cái đều là Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Tuy nhiên cự ly thành Thánh còn có thiên địa chi dao, nhưng Thánh Hoàng Tử trong lòng lại sớm đã tràn đầy hi vọng!

"Không biết là ai đang chứng đạo, thật làm cho người ta chờ mong, ta còn chưa có thấy qua Thánh Cảnh cường giả lôi kiếp đâu!" Hắc Hoàng cũng trừng lớn mắt chó, bốn cái lén lút trốn khỏi Thiên

Đình, một đường đi tới vị trí thập phần tới gần, muốn nhìn tột cùng.

"Đó là Kim Sí Đại Bàng, đệ tử của Thiên Tôn, không ngờ, hắn cũng muốn chứng đạo thành Thánh!" Cách đó không xa, có tu sĩ nghị luận ầm ĩ, hiển nhiên đối với Hồng Hoang cường giả thập phần quen thuộc.

"Truyền văn Kim Sí Đại Bàng nãi là huyết mạch của Phượng Tổ, năm đó cùng Khổng Tước cùng một chỗ bị Đông Vương Công thu quy môn hạ." "A, Khổng Tước kia thiên tư càng thắng một bậc, thiên sinh Ngũ Sắc Thần Quang, Đại Bằng đồng dạng hàm hữu Âm Dương Nhị Khí, không ngờ hiện tại Kim Sí Đại Bàng đi đầu một bước chứng đạo!" "Ai, không biết ta khi nào mới có thể chứng đạo a!" Đông đảo tu sĩ nghị luận ầm ĩ, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc hâm mộ.

Diệp Phàm cùng Bàng Bác nghe được nhất thanh nhị sở, không ngờ Khổng Tước Đại Minh Vương Khổng Tuyên cũng thành đệ tử của Đông Vương Công, Kim Sí Đại Bàng thì thực lực càng mạnh, lập tức muốn trở thành Thánh Cảnh cường giả rồi!

"Hồng Hoang này, xác thực không giống bình thường!" Diệp Phàm trong lòng cảm khái, nhìn xem đầy trời lôi kiếp, trong lòng đồng dạng kích động không thôi.

Trên đầu núi phía xa, một vị nam tử ngạo nhiên đứng thẳng, nhìn xem Kim Sí Đại Bàng trên chín tầng trời kia, trong mắt tràn đầy thần sắc vui mừng.

Nam tử này không phải người khác, chính là Khổng Tuyên.

Tuy nhiên bị đệ đệ siêu việt, làm cho trong lòng hắn có chút không tư vị, nhưng từ nội tâm chỗ sâu, vẫn là cao hứng thay đệ đệ.

Lúc xuất sinh Phượng Hoàng nhất tộc xuống dốc, những năm này huynh đệ hai người nương tựa lẫn nhau, tại dưới sự quản giáo của

Đông Vương Công tấn tốc trưởng thành.

Hiện tại Kim Sí Đại Bàng sắp chứng đạo, cũng làm cho Khổng Tuyên trong lòng nhiều một tia hi vọng.

Đông Vương Công lúc này cũng đang quan chú Kim Sí Đại Bàng: "Sau Thiên Đạo Lục Thánh, sinh linh Hồng Hoang đầu tiên, tại dưới Hồng Hoang Thiên Đạo độ kiếp chứng đạo, hiện tại Hồng Hoang, thật sự bất đồng rồi!".

Đông Vương Công từ trong Kim Sí Đại Bàng độ kiếp, cảm ứng được thiên địa quy tắc biến hóa.

Trước đó thiên định Lục Thánh, vì vậy cho dù ngay cả Tây Vương Mẫu cũng chỉ có thể tại trong tân thế giới chứng đạo.

Về sau tân thế giới sinh linh có thể tại Hồng Hoang chứng đạo, đây là một cái cải biến cự đại.

Cho nên Trường Mi Chân Nhân, Dạ Kiêu Thánh Nhân, lần lượt tại Hồng Hoang thế giới chứng đạo thành công.

Về phần Hắc Tâm Lão Nhân cùng Đặng Ẩn, vì né tránh Tây Phương Nhị Thánh, vì vậy mới tại tân thế giới bí mật chứng đạo.

Hiện tại Kim Sí Đại Bàng tại trong Hồng Hoang chứng đạo, muốn độ thiên kiếp.

Điều này nói rõ, hiện tại Hồng Hoang thế giới, cho phép bất luận cái gì sinh linh chứng đạo, chỉ cần thực lực đầy đủ, có thể kinh thụ thiên kiếp khảo nghiệm, liền có thể bước vào Thánh Nhân cảnh giới.

Đông Vương Công cảm thụ được hết thảy, phát hiện như hôm nay Thiên Đạo trở nên càng thêm cường hãn rất nhiều, ngay cả Hồng Hoang thế giới, cũng trở nên càng thêm kiên cố.

"Oanh long!" Lúc này lôi kiếp trên chín tầng trời oanh nhiên rơi

xuống, uấn nhưỡng đến cực hạn, hướng về phía Kim Sí Đại Bàng đánh tới.

Kim Sí Đại Bàng hiển hóa chân thân, tịnh không có bất luận khinh thị gì, vừa lên liền là trạng thái chân thân mạnh nhất.

Kim Sí Đại Bàng triển sí vạn lý, dĩ tốc độ cực nhanh bay thẳng chân trời.

Lôi vân tung hoành, điện quang thiểm diệu, Kim Sí Đại Bàng nghênh nan nhi thượng.

"Răng rắc!" Đại Bằng cùng lôi đình mãnh liệt va chạm.

Lôi đình nháy mắt hóa thành hư không, Kim Sí Đại Bàng lại hào phát vô thương.

Thánh Cảnh lôi kiếp, không cách nào thương hại Kim Sí Đại Bàng.

"Oanh long long!" Kiếp vân triệt để gào thét, phảng phất bị khiêu khích.

Tuy nhiên Kim Sí Đại Bàng lăng nhiên không sợ, trực tiếp dữ lôi đình kháng hành.

"Kim Sí Đại Bàng như thế cường hãn, dĩ nhục thân ngạnh kháng lôi kiếp!" "Kim Sí Đại Bàng là đệ tử Thiên Tôn, có bực thực lực này, đảo cũng không đủ làm lạ!" Đông đảo tu sĩ nghị luận ầm ĩ, năm đó Bạch Viên tại trong hỗn độn chứng đạo, ai cũng không có nhìn thấy dị tượng lúc ấy.

Hiện tại Kim Sí Đại Bàng độ kiếp, đại gia đều đến xem xét.

"Không ngờ, đệ tử của Đông Vương Công, lại có một cái chứng đạo đắc quả!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt âm trầm bất định, hắn thu đồ luôn luôn nghiêm khắc, xuất thân không đủ, tư chất không đủ, đều chẳng thèm ngó tới, nhưng đệ tử của hắn lại không có một

cái chứng đạo đắc quả.

Việc này làm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thập phần khó chịu.

Kim Sí Đại Bàng cao bay trên chín tầng trời, đối mặt vô biên kiếp vân, lại một bộ dáng đấu chí lăng vân.

Thân là đệ tử Đông Vương Công, Kim Sí Đại Bàng trong lòng cũng có một cỗ ngạo khí.

Bạch Viên sư huynh đi đầu chứng đạo, những năm này Kim Sí Đại Bàng trong lòng cũng một mực mão túc kình.

Siêu việt ca ca Khổng Tuyên của hắn!

Đây vẫn luôn là một cái tín niệm trong lòng Kim Sí Đại Bàng, từ khi bắt đầu sinh ra, quang mang của Khổng Tuyên quá mức chói mắt, đến mức tất cả mọi người đều xem nhẹ sự ưu tú của Kim Sí Đại Bàng.

Thân cụ Âm Dương Nhị Khí, có thể nói căn nguyên so với những đại thần thông giả kia căn bản không kém một tia.

Nhưng tại trong vận mệnh trường hà nguyên bản, Kim Sí Đại Bàng lại hào vô tác vi, thậm chí tại Tây Du bên trong trở thành một trong Sư Đà Lĩnh Tam Yêu, chiếm núi làm vua, hoàn toàn quên mất hướng đạo chi tâm ban đầu.

Chương 363

Bất quá hiện tại Đông Vương Công cường thế quật khởi, thu Kim Sí Đại Bàng cùng Khổng Tuyên, làm cho vận mệnh hai huynh đệ hoàn toàn cải biến.

Hiện tại Kim Sí Đại Bàng đột phá Thánh Cảnh, tại trong lôi kiếp, đủ loại kinh lịch dĩ vãng toàn bộ phù hiện, tựa hồ đang hồi cố cả đời mình.

Vì chấp niệm trong lòng, ngày đêm không ngừng tu hành, thậm chí không tiếc buông tha Tiên Thiên Âm Dương Nhị Khí, đem Âm Dương Nhị Khí luyện hóa thành một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Âm Dương Nhị Khí Bình.

Làm như vậy, hoàn toàn là vì có thể toàn tâm toàn ý tu hành đạo Khiếu Huyệt Thần Tàng mà Đông Vương Công truyền thụ cho hắn.

Hiện tại xem ra, Kim Sí Đại Bàng lựa chọn là chính xác, chẳng những thực lực đại tăng, thành công vượt qua Khổng Tuyên tu hành Ngũ Hành Chân Ý, lập tức muốn chứng đạo thành Thánh!

Lúc này đối mặt Thánh Cảnh thiên kiếp, nhục thân Kim Sí Đại Bàng tán phát ra vô cùng kim quang, mỗi một cái lông vũ đều phảng phất do hoàng kim đúc nóng mà thành, kim quang xán lạn kia đâm đến sinh linh nhục nhãn sinh đau.

Thiểm điện trong lôi kiếp cùng kim quang trên người Kim Sí Đại Bàng hình thành sự đối lập tươi sáng, lôi đình gào thét, Đại Bằng giương cánh.

Đông Vương Công ngồi tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện, từ trên chín tầng trời quan sát thương sinh, tràng diện Kim Sí Đại Bàng độ kiếp tự nhiên nhìn một cái là rõ mồn một.

Nhìn thấy Kim Sí Đại Bàng giương cánh cao bay trong lôi đình kia, Đông Vương Công thập phần vui mừng gật đầu.

Trong mấy cái đệ tử, Kim Sí Đại Bàng tư chất không phải tốt nhất, niên kỷ lại là nhỏ nhất.

Nhưng hiện tại, Kim Sí Đại Bàng nhất cử chứng đạo, dữ sự tân khổ tu hành ngày thường mật thiết không thể phân chia.

Nếu như không có sự trả giá cự đại, Kim Sí Đại Bàng căn bản không có khả năng đi đầu một bước.

Lúc này lôi kiếp rơi xuống, đôi cánh màu vàng của Kim Sí Đại Bàng triển khai, giống như cự mạc che khuất thiên địa, loại thanh uy kia, quả thực bất khả cổ lượng.

Đông Vương Công thân thân cảm thụ được, một cỗ lại một cỗ khí vận chi lực đang hướng về phía hắn hội tụ.

Đó là Thánh Nhân khí vận bị phân nhuận đến trên đầu Đông Vương Công, Kim Sí Đại Bàng tuy vẫn đang độ kiếp, nhưng thực lực đã là Thánh Cảnh cường giả!

"Oanh long long!" Vô biên lôi đình gào thét, đối với mỗi một tu sĩ sắp thành Thánh tiến hành khảo nghiệm, Đông Vương Công đối với Kim Sí Đại Bàng tràn đầy lòng tin.

Lôi đình quay cuồng, Kim Sí Đại Bàng tê hống trường không, phảng phất hai vị cường giả đang oanh nhiên đối quyết.

Trong Hồng Hoang vô số sinh linh ngưỡng vọng, giữa vân lôi kia, Kim Sí Đại Bàng tứ ý tung hoành.

Thần uy vô địch kia làm cho tất cả sinh linh kinh cụ, nhưng lại không thể làm gì được Kim Sí Đại Bàng.

Cuối cùng gào thét lôi đình tán đi, Kim Sí Đại Bàng an nhiên độ

qua lôi kiếp.

Kim Bằng to lớn thừa phong vạn lý, bay lượn tại chân trời.

Thần uy của Thánh Nhân Chí Tôn gia trì tại thân, làm cho Kim Sí Đại Bàng lộ ra lẫm nhiên bất khả xâm phạm.

Hồng Hoang sinh linh nhao nhao quỳ bái, đối với Kim Sí Đại Bàng hành lễ.

Ngay cả Khổng Tuyên, lúc này trong lòng cũng tràn đầy kính sợ đối với Thánh Nhân, Khổng Tuyên đồng dạng đối với Kim Sí Đại Bàng khom lưng cúi đầu, hành lễ ra mắt.

Kim Sí Đại Bàng tại không trung bay lượn một hồi, hoan minh một tiếng, bay về phía Lăng Tiêu Bảo Điện trên Cửu Trọng Thiên.

"Sư tôn, hôm nay ta đột phá, từ nay về sau, ta cũng là Thánh Nhân chi thân!" Kim Sí Đại Bàng giống như một đứa bé, chờ sư phó khen ngợi.

Đông Vương Công lão hoài đại úy, nhìn xem Kim Sí Đại Bàng trong đôi mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Đại Bằng, không tệ, những năm này cần tu khổ luyện, là đệ tử phi thường ưu tú dưới trướng vi sư!" "Ha ha, cám ơn sư tôn khen ngợi, Đại Bằng về sau sẽ tiếp tục nỗ lực tu hành, tranh thủ không cấp sư tôn mất mặt!" Đồ nhi giống như đứa bé, Đông Vương Công cũng đem hắn xem như hài nhi đối đãi.

Hai thầy trò tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện sướng đàm tu hành, căn bản không giống hai vị Thánh Cảnh cường giả.

Tây Vương Mẫu ở một bên nhìn xem cười tươi như hoa, bỗng nhiên nghĩ tới nữ nhi Long Cát Công Chúa của mình.

Một đời này Long Cát Công Chúa tuy nhiên cũng tham dự Phong

Thần chi chiến, nhưng ai cũng không dám đối với Long Cát Công Chúa xuất thủ, dù sao cũng là huyết mạch của Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu.

Ai nếu muốn động Long Cát Công Chúa, vậy phải điêm lượng một chút phân lượng của mình.

Như hôm nay thấy mấy vị đệ tử của Đông Vương Công nhao nhao thành Thánh, nữ nhi của Tây Vương Mẫu, Long Cát Công Chúa hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh cường giả, bất quá nàng đi cũng đồng dạng là Tam Thi chi đạo.

Cùng Tây Vương Mẫu tương tự, Tây Vương Mẫu hiện tại ngược lại hi vọng nữ nhi nhà mình cũng có thể tranh khí một chút, sớm ngày đột phá Thánh Cảnh.

Từ Phong Thần chi chiến bắt đầu, đến hiện tại cũng có vô số năm tháng, Long Cát Công Chúa trên đường đi có Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu che chở, trong tu hành cũng thân tự chỉ điểm.

Theo lý sớm nên có hi vọng đột phá, nhưng hiện tại Long Cát Công Chúa lại không thể trảm ra đệ tam thi.

Biết rõ việc này cưỡng cầu không được, Tây Vương Mẫu cũng chỉ có thể lắc đầu than thở một tiếng, không còn cân nhắc, chỉ cần Long Cát Công Chúa bình an vô sự là được.

Có Đông Vương Công cùng Tây Vương Mẫu che chở, nữ nhi của nàng xác thực cũng không cần phải có vũ lực quá cường đại.

Kim Sí Đại Bàng tại trong Lăng Tiêu Bảo Điện thỉnh giáo một ít vấn đề liên quan tới tu hành, sau đó vội vàng ly khai, lần nữa trở về củng cố tu vi đi.

Như hôm nay đột phá Thánh Cảnh, tại sau khi biết được vẫn còn có vô cùng cảnh giới tu hành phía sau, Kim Sí Đại Bàng nháy mắt tràn

đầy đấu chí, hắn muốn tiếp tục nỗ lực, tranh thủ giống như Đông Vương Công, trở thành tu sĩ cường đại nhất thế gian.

Kim Sí Đại Bàng rời đi, Đông Vương Công thì nhìn xem vô cùng khí vận chi lực bên người.

Từ sau khi Kim Sí Đại Bàng chứng đạo thành Thánh, khí vận chi lực bên người Đông Vương Công lần nữa đột phi mãnh tiến.

Có khí vận của mấy vị Thánh Cảnh cường giả, hiện tại Đông Vương Công khí vận chi lực rốt cục giống như đạt đến một cái điểm tới hạn.

Tại thời khắc này, Khí Vận Kim Long sáu móng kia, lại một lần nữa thuế biến.

Trong mây mù vô hình, Khí Vận Kim Long thân thể không ngừng thư triển, yêu thân vốn thô tráng vô cùng kia, lần nữa tăng thô gấp đôi không chỉ!

Độ dài cùng trình độ thô tráng kia, đủ để cho người ta chấn kinh.

Kim sắc khí vận chi lực tản ra, tại toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện bên trong kích đãng bàn toàn.

Chính tại lúc Kim Long tiến hóa, dưới bụng lần nữa duỗi ra một cái long trảo.

Chương 364

Khí Vận Kim Long, mượn nhờ một lần tăng lên này, từ lục trảo Kim Long, thành công tiến giai thành hình thái Thất Trảo Kim Long.

Nhìn xem khí tức cường đại tán phát ra trên người Khí Vận Kim Long, Đông Vương Công có thể khẳng định, Kim Long sắp muốn đột phá Thiên Đạo Cảnh!

Hiện nay, Thiên Đình là một phương thánh cảnh, cường giả túc trực có tới năm vị, Thiên Đạo cảnh giới Đông Vương Công lại càng là chúa tể Tam Giới.

Thực lực của Thiên Đình so với tất cả Thánh Nhân của Hồng Hoang thế giới cộng lại đều cường đại hơn nhiều, lại thêm Nữ Oa nương nương và Thông Thiên Giáo Chủ giao hảo với Đông Vương Công, địa vị của Thiên Đình căn bản không ai có thể lay chuyển.

Đông Vương Công tọa ủng vô hạn tư nguyên và khí vận, hiện tại đã đạt cảnh giới Hợp Đạo nhị trọng thiên.

Nếu muốn tiếp tục leo lên cảnh giới cao thâm hơn, hắn cần tiếp tục thu thập vô cùng khí vận chi lực.

Nếu chỉ đơn thuần dựa vào tu hành để thăng tiến, sẽ giống như Thiên Đạo Lục Thánh kia, hiện tại đều bị vây khốn ở Thánh Cảnh ngũ trọng thiên tả hữu.

Sau khi bước vào Thánh Cảnh, khí vận đối với một vị cường giả là vô cùng quan trọng.

Cũng không phải các tu sĩ khác không biết tác dụng của khí vận, chỉ là có Đông Vương Công cường đại ở phía trước độc chiếm khí vận, bọn họ cũng chỉ có thể đi theo phía sau nhặt nhạnh chút ít rơi rớt.

Giống như Tây Phương Nhị Thánh và Côn Luân Sơn Nhị Thanh, công khai đối đầu với Đông Vương Công, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Đông Vương Công tọa ủng Tam Giới, thực lực căn bản không người nào có thể lay chuyển.

Tương lai sẽ có càng nhiều thế giới dung hợp với Hồng Hoang, đến lúc đó vạn giới tranh hùng, chỉ có kẻ tuyệt đối cường đại mới có thể sinh tồn.

Hiện tại trong Hồng Hoang xuất hiện tình huống các cường giả Thánh Cảnh không ngừng đột phá, về sau thế tất sẽ có càng nhiều Thánh Nhân xuất hiện.

Đến lúc đó, Thánh Nhân cũng không còn là tồn tại cao cao tại thượng nữa, thậm chí có khả năng trở nên phổ biến như Đại La Kim Tiên hiện tại.

Nếu thật sự đến lúc ấy, cả Hồng Hoang thế giới cũng khẳng định sẽ tiến hóa lên tầng thứ cao thâm hơn.

Sau khi Kim Sí Đại Bàng chứng đạo, trong Hồng Hoang lại một lần nữa sôi trào.

Các tu sĩ lão bài của Hồng Hoang, cùng những thiên chi kiêu tử của tân thế giới, đều dốc hết sức lực, muốn trở thành người tiếp theo chứng đạo thành Thánh.

Trong Hỏa Vân Động, Tam vị Nhân Hoàng lắc đầu than thở không thôi, nhìn nhau đều thấy được vẻ bất lực trong mắt đối phương.

Cảnh giới này, tiền thế kim sinh bọn họ đều nhìn rất thấu triệt.

Hiện nay thành tựu ngôi vị Nhân Tộc Thánh Hoàng, nhìn như tiêu dao vô hạn, thực chất lại quá mức ỷ lại vào Nhân Tộc.

Chỉ khi Nhân Tộc không ngừng lớn mạnh, thực lực của bọn họ mới được đảm bảo.

Nếu muốn tự thân tu luyện để thăng tiến thực lực, kia gần như là chuyện không thể nào.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới phát triển thập phần nhanh chóng, cục diện vạn thế tranh hùng khẳng định sẽ xuất hiện, đến lúc đó, một cái danh vị Nhân Hoàng khu khu xác thực không tính là gì.

Dù sao Tam vị Nhân Hoàng thực lực cũng chỉ ở Thánh Cảnh sơ kỳ, căn bản không có không gian tiến bộ.

Cao nhất cũng chỉ thành tựu đến đó, tương lai nếu vạn Thánh cùng xuất hiện, vinh quang hiện tại nhất định sẽ không còn. "Hai vị đạo huynh, hiện tại Nhân Tộc Tam Hoàng chúng ta cũng không tính là cường giả gì, nếu thêm một đoạn thời gian nữa, e rằng chúng ta thật sự sẽ không còn địa vị!" Hiên Viên Hoàng Đế lắc đầu than thở, hiện nay rất nhiều Nhân Tộc cường giả đã phân phân đột phá.

Vị Trường Mi Chân Nhân kia là Nhân Tộc Thánh Cảnh cường giả đầu tiên, huống chi ngày sau còn có vô hạn khả năng, muốn sở hữu thực lực viễn siêu Nhân Tộc Tam Hoàng cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhân Hoàng cảnh giới không cách nào tăng lên, thực lực ngược lại sẽ càng ngày càng không bằng những Nhân Tộc cường giả tuyệt đỉnh kia, địa vị sau này cũng sẽ vô cùng xấu hổ.

Tuy là Nhân Tộc Thánh Hoàng, nhưng thực lực quá yếu thì cũng không nắm được quá nhiều quyền lợi.

Nhân Tộc trường thịnh bất suy, bọn họ làm Nhân Hoàng cũng chỉ có thể trường cửu sinh tồn mà thôi, tịnh không có không gian quá lớn để vận tác. "Năm đó vị trí Nhân Hoàng đắt giá biết bao, mọi người đều tranh đến vỡ đầu, hiện tại xem ra, đúng là phong thủy luân chuyển

a!" Phục Hy Thánh Hoàng cũng đồng dạng vẻ mặt khổ sở, năm đó ngài chính là Chuẩn Thánh cường giả, nếu không thân vẫn chuyển thế, cũng không phải là không có hy vọng tự mình bước vào Thánh Cảnh.

Hiện tại nhìn thấy tu vi của rất nhiều Nhân Tộc không ngừng tăng lên, đại có khả năng siêu việt các cường giả dĩ vãng để trùng kích Thánh Cảnh, khiến Phục Hy Thánh Hoàng trong lòng một trận thất lạc.

Không nhắc tới chuyện Tam Hoàng trong lòng lo lắng, lúc này trong Hồng Hoang, các Thánh Nhân đều phân phân hướng Kim Sí Đại Bàng chúc mừng.

Là một tân Thánh Nhân, sau lưng Kim Sí Đại Bàng lại có Đông Vương Công chống lưng, các vị Thánh Nhân khác đều phi thường nguyện ý giao hảo với hắn.

Hiện nay Hồng Hoang Thánh Nhân càng ngày càng nhiều, ai nếu không có các Thánh Nhân khác giúp đỡ, khi phát sinh tranh chấp đều không dám tùy tiện ra tay.

Dù sao hiện tại Thánh Nhân đã có hơn mười vị, sau này khẳng định sẽ còn nhiều hơn, đến lúc thật sự xảy ra chiến đấu giữa các Thánh Cảnh, thêm một người bạn Thánh Nhân cũng đồng nghĩa với việc thêm một phần trợ lực.

Hồng Hoang một phái tường hòa, nhưng trong các thế giới khác lại bắt đầu xuất hiện bạo loạn ở các mức độ khác nhau.

Kể từ khi tân thế giới mở ra, rất nhiều cường giả của tân thế giới đã tiến nhập Hồng Hoang, khiến cho bản thân thế giới đó mất đi lực lượng phòng ngự.

Rất nhiều ẩn họa bất an ầm ầm bộc phát, tạo ra ảnh hưởng to lớn

trong các tân thế giới.

Giống như trước đó U Tuyền Huyết Ma trong Thục Sơn Kiếm Hiệp thế giới, sau khi sinh ra, do đệ tử Thục Sơn đã toàn bộ tiến nhập Hồng Hoang, nên hắn mới có thể trong nháy mắt trở nên lớn mạnh.

Hiện tại trong các tân thế giới, tại thế giới Tam Sinh Tam Thế, sau khi Kình Thương thân tử đạo tiêu, nhi tử của hắn là Ly Cảnh cũng bị thân thủ giết chết.

Ma Quân Kình Thương chết đi vạn vạn năm sau, hậu nhân của Ly Cảnh lại một lần nữa công nhiên phản loạn.

Dực Tộc Chi Vương thừa thế quật khởi, nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Lúc này, Thiên Địa Tuần Tra Sứ mới nhậm chức vội vàng chạy về Thiên Đình, hướng Đông Vương Công báo cáo tình huống cụ thể.

Kim Sí Đại Bàng đã thành Thánh, tự nhiên không thể tiếp tục làm Tuần Tra Sứ, do đó chức vị này được phân phái cho sinh linh khác. "Tu Xà, thế giới Tam Sinh Tam Thế kia, đại khái có bao nhiêu Dực Tộc phản loạn?" Đông Vương Công sau khi biết tin, ngay lập tức chuẩn bị phát binh tiến vào thế giới Tam Sinh Tam Thế trấn áp Dực Tộc. "Bệ hạ, Dực Tộc cường giả có tới trăm vạn, bất quá Đại La Kim Tiên trở lên không đủ trăm người!" Tu Xà hiển nhiên đã sớm tra rõ tình huống, nên mới dám về Thiên Đình báo cáo. "Bệ hạ, Cửu Anh nguyện đi tới thế giới Tam Sinh Tam Thế, bình định Dực Tộc phản loạn!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, quần thần nhao nhao thỉnh mệnh.

Chương 365

Những năm này Hồng Hoang thế giới thái bình vô cùng, ai cũng không có cơ hội lập công.

Hiện tại hậu nhân Ly Cảnh của Dực Tộc làm loạn, đây chính là thời cơ tốt nhất!

Chỉ cần bắt được kẻ cầm đầu Dực Tộc, đối với Thiên Đình chính là một đại công.

Dạ Kiêu Thánh Nhân lúc này cũng ngồi một bên, nghe thấy thế giới cũ của mình phát sinh phản loạn, lại là Dực Tộc.

Dực Tộc, hay còn gọi là Quỷ Tộc, trong tộc đa phần là những kẻ hiếu chiến.

Ma Quân Kình Thương chính là nhân vật đại biểu trong số đó.

Không ngờ sau khi Ly Cảnh chết, hậu nhân của hắn lại dám tiếp tục tác loạn.

Đông Vương Công lúc này gật đầu nói: "Cửu Anh, Trẫm mệnh ngươi mang theo trăm vạn thiên binh, tàn sát toàn bộ Dực Tộc, cường giả Đại La Kim Tiên trở lên áp giải về Thiên Đình hành hình!" Đông Vương Công một tiếng lệnh hạ, Cửu Anh lập tức lĩnh mệnh. "Cửu Anh tuân chỉ, tất không để Thiên Tôn thất vọng!" Cửu Anh lĩnh tướng lệnh, điểm đủ trăm vạn thiên binh, một đường sát phạt hướng về thế giới Tam Sinh Tam Thế.

Lúc này mãn triều văn võ không ai không kinh sợ, Dực Tộc phản loạn, Đông Vương Công mở miệng liền muốn diệt tộc.

Tuy là vì giết gà dọa khỉ, nhưng phần sát phạt quyết đoán ngoan lạt này vẫn khiến đông đảo tu sĩ chấn kinh.

Đặc biệt là rất nhiều cường giả đến từ tân thế giới, tuy có nghe nói về thủ đoạn của Đông Vương Công, nhưng chung quy chưa từng tận mắt chứng kiến uy nghiêm của Thiên Đế.

Hiện nay Đông Vương Công một lệnh định đoạt tính mạng trăm vạn sinh linh, một cỗ sát phạt chi khí kích động cửu thiên.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện ai cũng không dám lên tiếng, Dạ Kiêu Thiên Quân kia tuy rằng lo lắng cho Dực Tộc, dù sao nơi đó cũng là thế giới hắn từng sinh sống, nhưng hiện tại cũng không dám xuất diện cầu tình.

Thánh Nhân thì thế nào?

Căn bản không dám ở trước mặt Đông Vương Công làm càn.

Trăm vạn thiên binh hạo hạo đãng đãng khai mở hướng về tân thế giới, trận thế lớn như vậy khiến mọi sinh linh đều nhìn thấy rõ ràng.

Đối với loại phản loạn này, căn bản không đáng để cường giả cấp bậc Thánh Nhân ra tay.

Huống hồ nếu chuyện gì cũng để Thánh Nhân làm, vậy nuôi nhiều thuộc hạ như thế có tác dụng gì?

Cửu Anh dẫn theo thiên binh xuất phát, trong Lăng Tiêu Bảo Điện xuất hiện một tấm huyền kính, bên trong chính là hình ảnh Cửu Anh xuất chinh.

Tại thế giới Tam Sinh Tam Thế, Dực Tộc đã càn quét toàn bộ Thiên Giới, bá chiếm tất cả linh sơn, chèn ép các tộc quần khác đến mức không thể sinh tồn.

Nếu chỉ đơn giản như vậy, Đông Vương Công sẽ không dễ dàng phái binh tiêu diệt.

Nhưng Dực Tộc cường giả sau khi chiếm lĩnh thiên địa lại lạm sát

vô tội, tùy ý lấy tính mạng sinh linh khác làm trò vui, hoàn toàn là tác phong của ma đầu.

Cửu Anh suất lĩnh đại quân hàng lâm phương thế giới này, khí thế của hàng trăm vạn thiên binh lập tức thu hút sự chú ý của Dực Tộc.

Lúc này Tộc trưởng Dực Tộc tên là Ly Tâm, sau khi biết được Hồng Hoang Thiên Đình muốn thảo phạt, lập tức tổ chức lượng lớn nhân thủ phản kháng.

Dực Tộc số lượng đông đảo, chiến sĩ có thể chiến đấu vô cùng nhiều, dưới sự điều động của Tộc trưởng Ly Tâm, một đội quân nhanh chóng tập kết hoàn tất.

Cửu Anh nhận mệnh lệnh của Đông Vương Công, chính là muốn đánh giết toàn bộ Dực Tộc, căn bản không cho đối phương cơ hội hòa đàm.

Trăm vạn thiên binh một trận xung sát, đây đều là cường giả cảnh giới Kim Tiên trở lên, trong khi Dực Tộc tuy số lượng lớn nhưng lại không có nổi trăm vạn Kim Tiên.

Thực lực chênh lệch quá xa, trang bị của Thiên Đình lại thập phần tinh lương, căn bản không phải thứ sinh linh Dực Tộc có thể so sánh.

Một tràng đại chiến diễn ra, Dực Tộc bị chém giết vô số, cả Thiên Giới máu chảy thành sông.

Vô tận huyết thủy từ trên trời giáng xuống, nhuộm đỏ cả đại địa, mưa rơi xuống cũng là máu của Dực Tộc.

Đồ lục Dực Tộc, Cửu Anh không hề nương tay.

Những năm qua số cường giả hắn chém giết e rằng cũng không ít hơn cả cái Dực Tộc này. "Tất cả cường giả Đại La Kim Tiên trở lên, toàn bộ áp giải về Thiên Đình, chờ Thiên Đế phát lạc!" Cửu Anh bắt lấy Ly Tâm, đem toàn bộ cao thủ Dực Tộc một lưới bắt hết.

Ly Tâm nhìn tộc quần trong sớm tối bị diệt, huy hoàng ngày xưa triệt để hủy diệt, trong mắt tràn đầy vẻ thống khổ tuyệt vọng.

Năm đó quyết định họa loạn Tam Giới, lại không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

Cửu Anh đại quân khải hoàn, mang theo tù binh và bảo vật vơ vét từ bảo khố Dực Tộc, một đường trở về Hồng Hoang thế giới.

Trong Thiên Đình, Dạ Hoa và Bạch Thiển thản nhiên nhìn hết thảy trước mắt.

Mảnh đất từng nuôi dưỡng bọn họ hiện tại bị Dực Tộc làm thành cái dạng này, nay Thiên Đế phái đại quân vây tiễu, cũng là Dực Tộc tội hữu ứng đắc.

Dạ Hoa lúc này đã là cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh, hắn và Bạch Thiển trước đó cũng từng thỉnh mệnh muốn đích thân đi vây tiễu Dực Tộc.

Không bao lâu sau, Cửu Anh trở lại Thiên Đình, hàng trăm vị Đại La Kim Tiên bị áp giải vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lúc này xung quanh có mấy vị Thánh Nhân hiện thân, Thiên Đế Thiên Hậu đích thân thẩm vấn, Tứ Ngự phân liệt hai bên.

Cảm nhận được vô thượng thần uy của các cường giả xung quanh, sức mạnh cường đại như vực sâu biển lớn kia khiến các cường giả Dực Tộc triệt để sợ vỡ mật.

Vốn tưởng rằng thực lực Chuẩn Thánh đã thập phần cường hãn, nhưng đến Thiên Đình mới biết ý nghĩ của mình buồn cười đến mức nào.

Trong Thiên Đình Chuẩn Thánh vô số, Thánh Cảnh cường giả cũng không thiếu. "Bệ hạ, tội nhân Ly Tâm thật tâm hối cải, ta nguyện lấy cái chết tạ tội, xin Bệ hạ tha cho tộc nhân ta một mạng, để Dực

Tộc ta được duy trì huyết mạch!" Ly Tâm gặp Đông Vương Công, không còn chút ngạo khí hoàng giả nào, cả tộc quần bị đồ lục, ngay cả huyết mạch của hắn cũng sắp đoạn tuyệt.

Đến lúc này, Ly Tâm cũng chỉ có thể hoảng sợ cầu xin. "Dực Tộc họa loạn một phương thế giới, sớm biết có ngày hôm nay thì đừng làm.

Chương 366

Dực Tộc, không cần thiết phải tồn tại trên thế gian nữa!" Đông Vương Công thiết huyết vô tình, bao nhiêu tộc quần trong Hồng Hoang thế giới sinh sinh diệt diệt, một cái Dực Tộc căn bản không gợi lên được lòng đồng cảm của hắn. "Bệ hạ tha mạng a!" Vô số Dực Tộc cường giả kinh khủng tuyệt vọng, lớn tiếng hô cứu, hướng Đông Vương Công cầu xin. "Toàn bộ áp giải lên Trảm Tiên Đài, chịu nỗi khổ chín trăm năm phong đao tuyết kiếm rồi chết!" Thiên Đế một tiếng lệnh hạ, vô số Kim Giáp thị vệ tiến lên, đem gần trăm tên Đại La Kim Tiên toàn bộ áp giải lên Trảm Tiên Đài.

Tiếng khóc la vang lên một mảng, những cường giả này sớm đã loạn phương thốn.

Trên Trảm Tiên Đài, quan hành hình nghiến răng phát động lệnh tiễn, vô số hình phạt trong nháy mắt bị kích hoạt.

Từng đạo cương phong như những lưỡi thiên đao sắc bén nhất, thổi về phía các tử tù.

Cương phong vừa qua, trong nháy mắt tạo nên một màn huyết tinh.

Huyết nhục của các cường giả Dực Tộc bị thổi tan, trong phong đao hóa thành huyết mạt, phiêu tán giữa thiên địa.

Lúc này bọn họ toàn bộ bị phong cấm pháp lực, không thể dùng thần thông hộ thể, chỉ có thể dùng nhục thân ngạnh kháng.

Bị từng tia phong lực thổi qua, phảng phất như dao sắc rạch da, lại từ trong ngũ tạng lục phủ thổi ra.

Hình phạt lăng lệ như vậy lại khiến tử tù không thể lập tức chết

đi.

Thân là tu sĩ cao giai, sinh mệnh lực thập phần ngoan cường, bởi vậy khi tao ngộ khốc hình vẫn giữ được sự sống dai dẳng, hoàn toàn thể nghiệm tất cả thống khổ cùng tuyệt vọng.

Phong đao tuyết kiếm, đủ loại khốc hình tàn khốc, đối với những tử tù Dực Tộc này là hình phạt căn bản khó có thể nhẫn thụ.

Đông Vương Công vì muốn giết gà dọa khỉ, cố ý sử dụng loại hình phạt tàn khốc kéo dài chín trăm năm này, chứ không trực tiếp chém đầu giết chết đối phương.

Rất nhiều cường giả đứng xem một bên đều kinh hồn bạt vía, nghe tiếng thảm kêu tê tâm liệt phế kia, một vài tu sĩ trong lòng có chút ý đồ xấu cũng sớm dập tắt tâm tư.

Đối mặt với cảnh tượng trước mắt, ai cũng không muốn trở thành người chịu hình tiếp theo.

Mục đích của Đông Vương Công là chấn nhiếp tất cả sinh linh, hiện tại nhìn thấy hiệu quả, trong lòng cũng buông lỏng.

Hiện nay rất nhiều tân thế giới đều đang phát sinh động loạn, tuy rằng thế đầu không lớn như thế giới Tam Sinh Tam Thế, nhưng cũng cần Thiên Đình phái binh trấn áp.

Sau khi xử lý xong sự kiện Dực Tộc, Đông Vương Công liên tiếp ban bố tướng lệnh, phái ra từng cường giả, binh chia làm mấy đường, bắt đầu tiến công các thế giới khác nhau.

Các cường giả lần lượt tiến vào tân thế giới, những động loạn kia nhanh chóng bị trấn áp.

Rất nhiều nơi nghe tin Thiên Đình xuất binh thảo phạt, cường giả thậm chí chủ động thỉnh hàng, căn bản không dám đối kháng với Thiên Đình.

Chiêu bài "giết gà dọa khỉ" của Đông Vương Công hiển nhiên đã chấn nhiếp được các tu sĩ, thu được thành hiệu phi thường tốt.

Trong Tam Giới lại một lần nữa bình định, mọi dị động đều bị trấn áp.

Đông Vương Công hạ lệnh chém giết một số tu sĩ cường đại trong đó, để bọn hắn chịu hết khốc hình mà chết trên Trảm Tiên Đài.

Các phương tân thế giới không còn dám đối địch với Đông Vương Công, những kẻ tà đạo chuẩn bị vi họa một phương cũng trở nên an phận.

Tại Tây Phương Linh Sơn, Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn ngồi trong thánh điện.

Tuy là Ma Đạo, nhưng đại điện lại kim bích huy hoàng, không có một tia bóng dáng ma đạo nào.

Sau khi trở thành Thánh Nhân chí tôn, Ma cùng Đạo xác thực không còn quá nhiều khác biệt.

Vô phi chỉ là phương thức chứng đạo bất đồng mà thôi, về bản chất đều là con đường để chứng đạo.

Đặng Ẩn nhìn động loạn ở các tân thế giới trước mặt bị bình định, trên mặt hiện lên một vẻ sầu lo: "Đạo huynh, Ma Môn tu hành đều tiến hành trong giết chóc, hiện tại Thiên Tôn không cho phép giết chóc quy mô lớn, tu sĩ Ma Môn chúng ta chẳng phải sẽ bị giảm chậm tốc độ tu hành sao?" Hắc Tâm Lão Nhân đương nhiên hiểu ý tứ của Đặng Ẩn.

Năm đó hắn chứng đạo, một đường đi tới không biết đã dính bao nhiêu huyết tinh. "Không cần lo lắng, ý tứ của Thiên Tôn Bệ hạ rất rõ ràng, chỉ cần không làm quá phận là được.

Những kẻ yếu kia cũng giống như trâu dê, ai cũng sẽ không thật

sự quan tâm đến sống chết của chúng, chỉ cần tu sĩ Ma Môn chúng ta không đi diệt tuyệt triệt để, lưu lại một đường sinh cơ, mọi thứ đều có thể tiếp tục tiến hành!

Thiên Tôn cần là khí vận, cũng không phải là vạn tộc hưng thịnh, bảo thuộc hạ lưu tâm một chút, đừng làm trái ý tứ của Thiên Tôn là được!" Hắc Tâm Lão Nhân hiển nhiên rất hiểu tâm ý Đông Vương Công, từ lúc chứng đạo đã luôn suy đoán tâm tư của vị Thiên Tôn này.

Hiện tại xem ra, Hắc Tâm Lão Nhân xác thực nắm được mấu chốt trong suy nghĩ của Thánh Nhân.

Đông Vương Công không phải thật sự quan tâm đến sống chết của kẻ yếu, sinh sinh diệt diệt cũng là quy luật tự nhiên.

Chỉ cần những kẻ yếu kia không bị diệt tuyệt hoàn toàn, Đông Vương Công đương nhiên sẽ không quản hết mọi chuyện.

Đánh đánh giết giết, chính là trạng thái bình thường của Hồng Hoang thế giới, không có lý do gì để ngăn cản.

Sở dĩ Đông Vương Công trấn áp những động loạn ở tân thế giới kia là vì sát lục quá nhiều, thậm chí tàn sát vô cớ, xúc phạm đến lợi ích của Thiên Đình, nên hắn mới phái các lộ cường giả phát binh tiêu diệt hoàn toàn.

Đặng Ẩn thân là Huyết Thần Tử, công pháp tu hành lấy máu của sinh linh làm môi giới.

Tuy hiện tại Đặng Ẩn đã tiến giai Thánh Cảnh, thứ cần thiết không còn là máu của phàm nhân mà là lĩnh ngộ sâu sắc về Huyết Chi Pháp Tắc, nhưng đệ tử môn nhân của hắn vẫn phải đi theo con đường cũ.

Không có hải lượng tinh huyết, đệ tử của Đặng Ẩn không thể nào nhanh chóng tăng tu vi.

Hiện tại được Hắc Tâm Lão Nhân nhắc nhở, Đặng Ẩn trong nháy mắt liền hiểu rõ. "Ý của đạo huynh là chúng ta chia nhỏ ra, diệt sát một số tu sĩ, sau đó lại để chúng tu dưỡng một thời gian, giống như nuôi dưỡng trâu dê trong nhà vậy?" Hắc Tâm Lão Nhân hài lòng gật đầu, Đặng Ẩn tư chất bất phàm, tâm tư linh lung, làm đạo hữu quả thực vô cùng thích hợp. "Tu sĩ cũng giống như trâu dê, nếu một lần giết quá nhiều dẫn đến diệt chủng, vậy sau này muốn giết nữa cũng không còn.

Chúng ta chỉ cần lưu lại một số, ngày sau mới có nguồn cung liên tục, lấy mãi không hết!" Ma Môn Nhị Thánh bàn bạc một hồi, triệu tập đệ tử và hạ thuộc Ma Môn, giao phó một phen rồi mới cho bọn hắn tản đi.

Pháp chỉ của Thiên Đế không ai dám làm trái, Hắc Tâm Lão Nhân rất rõ ràng, nếu đụng chạm đến lợi ích của Đông Vương Công, sẽ chết chẳng khác gì đám tu sĩ cấp thấp kia.

Trước đó Ma Môn Nhị Thánh từng có ý đồ, nhưng trước khi kịp động thủ, các tân thế giới lại bộc phát động loạn lớn nhỏ, cuối cùng lại bị Đông Vương Công trấn áp.

Chương 367

Những biến hóa này khiến Tây Phương Nhị Thánh (Ma Môn) càng hiểu rõ định vị của mình, hiện tại bọn họ căn bản không phải đối thủ của Đông Vương Công.

Ở trước mặt Thiên Tôn, chỉ có thể thu liễm móng vuốt.

Hắc Tâm Lão Nhân thâm thông đạo tiến thoái, nắm bắt mọi thứ lô hỏa thuần thanh, cũng chính nhờ vậy mà Ma Môn mới có thể khu trục Phật Giáo, thành công chiếm cứ Linh Sơn bảo địa.

Ma Môn một lòng muốn thông qua sát lục để lớn mạnh.

Phật Giáo một bên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân lại đối với chuyện của Ma Môn canh cánh trong lòng.

Năm đó Linh Sơn bị công hãm, Chuẩn Đề Thánh Nhân vẫn hoài hận trong tâm.

Nay thấy Đông Vương Công liên tiếp ban hạ pháp lệnh, trong Lạc Già Sơn, Chuẩn Đề Thánh Nhân lại một lần nữa cáo giới môn hạ đệ tử: "Chỉ cần gặp kẻ Ma Môn làm điều phi pháp, lập tức chém giết, thế thiên hành đạo!" Phật Ma thế bất lưỡng lập, tu sĩ Ma Môn đã muốn thông qua sát lục để lớn mạnh, vậy Phật Môn sẽ trảm yêu trừ ma, duy hộ chính nghĩa thiên địa.

Có Giáo chủ đích thân hạ lệnh, đệ tử Phật Giáo tự nhiên lấy việc chém giết tu sĩ Ma Môn làm kỷ nhiệm, từ đó mở ra một chương mới cho Phật Môn trừ ma.

Lúc này tại Thiên Đình, Đông Vương Công liên tiếp phát động hào lệnh, phản loạn ở mấy tân thế giới đều đã được bình định.

Cửu Anh mang về bảo vật cũng không ít, trong đó thiên tài địa bảo

vô số.

Thiên Đế đại thủ nhất huy, đem những bảo vật này toàn bộ ban thưởng xuống, khen thưởng cho các tu sĩ tác chiến anh dũng, lập hạ hách hách chiến công.

Ngoài ra, Cửu Anh còn mang về mấy cường giả Chuẩn Thánh thực lực bất phàm, Đông Vương Công thu thập tinh huyết của bọn họ để tự mình sử dụng, phần còn lại giao cho Cửu Anh an bài.

Dù sao trong dòng chính của Đông Vương Công, Cửu Anh cũng tu hành Thần Tàng chi đạo, nếu có thể đạt được lượng lớn tinh huyết cường giả, không chừng hiện tại cũng có thể bước vào Thánh Cảnh.

Ngọc Dương Tử chịu ảnh hưởng của tư chất tiên thiên nên vẫn trì trệ không thể chứng đạo, còn Cửu Anh thì do trước đó tu hành Pháp Tắc chi đạo nên hiện tại chịu ảnh hưởng, không thể thuận lợi đột phá.

Đông Vương Công bồi dưỡng Ngọc Dương Tử và Cửu Anh rất rõ ràng, nhưng hai người có thể chứng đạo hay không còn phải xem tạo hóa của chính họ.

Bạch Viên và Kim Sí Đại Bàng đã chứng đạo, Khổng Tuyên tu hành Ngũ Hành chi đạo, không tu luyện Thần Tàng chi thuật của Đông Vương Công nên cũng không dùng đến những tinh huyết này.

Khổng Tuyên vẫn luôn kiên trì con đường của mình, cho dù hiện tại bị đệ đệ Kim Sí Đại Bàng vượt qua, vẫn miệt mài tu hành Ngũ Hành Pháp Tắc.

Hiện tại Khổng Tuyên đã tu hành vô số năm tháng, thực lực cũng đạt đến trạng thái Á Thánh, nếu cải tu đại đạo khác thì sẽ được không bù mất.

Bất quá đạo tâm của Khổng Tuyên thập phần kiên định, điểm này từ lúc được Đông Vương Công thu làm đồ đệ, vẫn luôn kiên trì tu

hành Ngũ Hành Pháp Tắc là có thể nhìn ra.

Hiện tại tuy bị vượt qua, nhưng Khổng Tuyên trong lòng vẫn kiên tín vào lựa chọn của mình, muốn từ trong Ngũ Hành Pháp Tắc đi ra một con đường đại đạo, dù sao đây cũng là Pháp Tắc mà mẫu thân để lại cho hắn!

Động loạn ở các phương thế giới nhanh chóng được bình định, cả Hồng Hoang và tân thế giới đều khôi phục lại trật tự.

Có Đông Vương Công thống lĩnh Tam Giới, ai cũng không dám làm càn.

Tây Phương Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Nhị Thánh theo kế hoạch phái đệ tử Phật Môn ra ngoài, khắp nơi đối kháng với Ma Môn.

Thủ đoạn của Nhị Thánh quả thực vô cùng hữu hiệu.

Dù sao rất nhiều tu sĩ Ma Môn đều là hạng lạm sát vô cớ, động một chút là lấy tinh huyết và nhục thân tu sĩ để tu hành, không hề kiêng nể.

Loại thủ đoạn tu hành này vốn đã tư không kiến quán, nhưng dưới sự cố ý bôi đen và khắc ý khoa trương của đệ tử Phật Môn, rất nhiều tu sĩ đối với Ma Môn sợ như sợ cọp.

Từng tu sĩ nhân loại nhao nhao đoàn kết, hình thành liên minh Trừ Ma Vệ Đạo, một luồng phong khí trừ ma nhanh chóng hưng thịnh trong cộng đồng tu sĩ nhân loại.

Lúc này rất nhiều Nhân Tộc tư tưởng đã bị Phật Môn cảm nhiễm, lại thêm việc trước đó Đông Vương Công phái binh công đánh ma tu ở tân thế giới, những sự việc trùng hợp này khiến danh tiếng Ma Môn tụt dốc không phanh.

Ma Môn Nhị Thánh dù trong lòng não hận, nhưng chung quy vẫn kém một chiêu.

Lúc này Hồng Hoang thế giới phát triển dũng mãnh, trong thế giới Già Thiên lại một lần nữa truyền đến tin tức tốt.

Đông Vương Công tại Lăng Tiêu Bảo Điện triệu tập quần thần. "Bệ hạ, Tinh Không Cổ Lộ đã mở ra, bọn thần nguyện ý đi tới Tinh Không Cổ Lộ thám hiểm một phen!" Diệp Phàm, Thánh Hoàng Tử, Bàng Bác mấy người đứng ra thỉnh mệnh.

Bọn họ vốn đến từ Bắc Đẩu Tinh Vực, nơi đó vẫn còn một số bằng hữu cũ chưa đến Hồng Hoang thế giới.

Diệp Phàm cũng muốn nhân cơ hội này trở về Bắc Đẩu Tinh Vực, tốt nhất là có thể dẫn độ những bằng hữu kia tới Hồng Hoang.

Dù sao Bắc Đẩu Tinh Vực dân số quá đông, tu sĩ nhiều như lông trâu, trước kia rất nhiều tu sĩ không biết chuyện về Hồng Hoang thế giới.

Hiện tại qua nhiều năm phát triển, Hồng Hoang thế giới cũng không còn bí ẩn, các tu sĩ đều phi thường hướng về nơi này.

Đông Vương Công nhìn tu sĩ trong đại điện, Diệp Phàm đã là Chuẩn Thánh cường giả, tốc độ tu hành quả thực phi thường tốt.

Thân là bậc thiên kiêu, cơ duyên và căn nguyên của hắn đều xứng đáng được gọi là ưu tú. "Diệp Phàm, mấy người các ngươi đủ để trấn áp Tinh Không Cổ Lộ, lần này hãy cùng những tu sĩ muốn đi Bắc Đẩu Tinh Vực cùng đi đi!" Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư, Hư Không Đại Đế chi tử của Khương gia đều đối với Bắc Đẩu Tinh Vực có tình cảm, lần này vừa vặn để bọn họ trở về một chuyến.

Đông Vương Công cũng không đặc ý chỉ định ai đi hoàn thành việc này, chỉ cần có tu sĩ mới gia nhập Hồng Hoang, khí vận chi lực của cả thế giới đều sẽ tăng lên đáng kể.

Do đó đối với Đông Vương Công, ai đi cũng như nhau, chỉ cần có

thể mang tu sĩ trên Tinh Không Cổ Lộ về là được.

Diệp Phàm hân nhiên tiến vãng, có thể trở về Bắc Đẩu Tinh Vực, hắn thập phần nguyện ý. "Rốt cuộc có thể về lại Bắc Đẩu Tinh Vực, nơi đó có thể coi là quê hương thứ hai của ta!" Bàng Bác có chút thương cảm, sau khi tới Hồng Hoang mới biết Địa Tiên Giới nơi này từng là Trái Đất.

Bất quá khi trở về, mọi thứ đều đã sớm theo thời gian phiêu tán.

Năm tháng đã xóa nhòa thời đại bọn họ từng sinh tồn, người thân, bạn bè trên Trái Đất cũng đã sớm biến mất, những gì còn lại thậm chí không có lấy một chút dấu vết quen thuộc.

Do đó đối với Bắc Đẩu Tinh Vực, Diệp Phàm bọn họ đều muốn trở về nhìn xem, xem thử cảnh còn người mất hay không. "Đi thôi, muốn thành vô địch chi tư thì chú định phải tịch mịch, dù sao người có thể đăng lên Thánh Cảnh cũng chỉ có lác đác vài người." Diệp Phàm và Bàng Bác nhìn nhau cười, bạn bè của bọn họ rất nhiều đều đã như hoa điêu linh, bất quá may mắn vẫn còn có nhau, có thể cùng nhau hồi tưởng lại những khoảng thời gian tươi đẹp năm xưa.

Tại Thiên Đình, Tinh Không Cổ Lộ vừa mới mở ra, Diệp Phàm chân trước vừa rời đi, nơi Kiến Mộc lại phát sinh biến hóa.

Chương 368

Một thông đạo thế giới mới lại được khai mở!

Đông Vương Công cảm ứng được biến hóa của Kiến Mộc, trên mặt nháy mắt nở nụ cười. "Lần này đúng là song hỷ lâm môn, Tinh Không Cổ Lộ ở Bắc Đẩu Tinh Vực mở ra, nơi này lại có thêm một phương tân thế giới thông đạo hình thành!" Tây Vương Mẫu nghe vậy cười nói: "Chẳng phải là Bệ hạ hồng phúc tề thiên sao?

Có tân thế giới, khí vận của Hồng Hoang chúng ta thế tất sẽ lại tăng cường không ít!" "Thiên Hậu, nàng tọa trấn Tam Giới, ta đi tân thế giới xem thử một chút, lần này không biết lại liên thông đến địa phương nào!" Đông Vương Công hân hỉ không thôi, lập tức quyết định rời khỏi Thiên Cung, chân thân hàng lâm trên Thông Thiên Kiến Mộc.

Thông Thiên Kiến Mộc hiện tại trở nên càng lúc càng khổng lồ, theo đà liên thông không ngừng của các tân thế giới, dưỡng phân mà Kiến Mộc hấp thu được từ đó tăng lên nhanh chóng.

Dưới sự trợ giúp của nguồn dưỡng liệu sung túc, Kiến Mộc sinh trưởng thập phần kinh người, thân cây vốn đã thô tráng nay càng thêm bàng đại.

Nếu không phải Đông Vương Công là chủ nhân của Kiến Mộc, cũng khó mà thể hội được những biến hóa tinh vi này.

Kiến Mộc quá lớn, ai cũng không thể nhìn thấy toàn mạo, chỉ có chủ nhân như Đông Vương Công mới có thể hoàn toàn sát giác những điểm khác biệt. "Những năm này dưỡng phân của tân thế giới đều bị Kiến Mộc hấp thu, ngược lại làm cho Kiến Mộc được hưởng lợi ích to lớn a!" Đông Vương Công vốn định đi xem tân thế giới, nhưng hiện

tại lại phát hiện ra điểm khác thường của Kiến Mộc.

Kiến Mộc thông qua việc hấp thu dưỡng phân từ tân thế giới, hiện tại cũng bắt đầu trở nên thần diệu.

Đông Vương Công nhìn thấy trên cành cây có một loại quả thất sắc, bất quá hiển nhiên là chưa thành thục.

Quả cây tỏa ra từng luồng quang thải thần bí khó lường, bên trong không biết ẩn chứa thần vật gì. "Loại quả này hẳn là sau khi hấp thu dưỡng phân khác biệt của các thế giới mới cuối cùng hình thành, nhưng hiện tại xem ra dường như vẫn chưa chín a!" Đông Vương Công nhìn thất sắc quả, nhan sắc lúc này còn khiếm khuyết một chút, khoảng cách đến lúc chín hiển nhiên cần thêm một đoạn thời gian.

Trong quả thất sắc lộ ra một loại khí tức thần bí, dường như có từng luồng Đại Đạo khí tức lưu chuyển, không biết rốt cuộc ẩn chứa vật thần diệu gì.

Đông Vương Công tỉ mỉ nghiên cứu một hồi, thấy quả không thể chín trong thời gian ngắn, cũng chỉ đành men theo rễ của Thông Thiên Kiến Mộc, tiến vào tân thế giới.

Lần này không gian thông đạo được hình thành trực tiếp, nên Đông Vương Công không cần phải tìm kiếm trong hư không.

Bước qua Thời Không Chi Môn, thân ảnh Đông Vương Công trực tiếp xuất hiện tại tân thế giới.

Hàng lâm phương thế giới này, mày Đông Vương Công nháy mắt nhíu lại, hoàn cảnh nơi đây cùng Đông Vương Công không hợp nhau. "Bần tích như vậy, chẳng lẽ nơi này không phải là thế giới của thần tiên?" Đông Vương Công âm thầm đánh giá, cũng chỉ có thế giới như vậy mới có linh khí hi bạc, khiến hắn cảm thấy thập phần không thích ứng.

Nơi này có thể so với Trái Đất lúc linh khí khô kiệt còn tồi tệ hơn. "Rốt cuộc là thế giới nào đây?

Cảm thụ không được một tia linh khí tồn tại." Đông Vương Công hiếu kỳ đạp vào vùng đất mới, tứ phía đánh giá.

Đập vào mắt là một tòa thổ thành thập phần thấp bé, loại tiểu thành này Đông Vương Công đã lâu không gặp.

Ô Thản Thành, đó là tên của tòa thành này.

Thành như tên gọi, không có gì đặc biệt, bình bình đạm đạm, không hề có chút ý vị đại khí bàng bạc nào.

Đông Vương Công kiến thức qua đủ loại tiên cảnh thần vực, ngược lại tòa thành trì nhỏ bé màu đất xám này lại mang đến cho hắn một loại cảm giác khác lạ.

Hắn đi trên vân đoạn, lượn quanh một vòng, thu hết thảy vào đáy mắt.

Trong mấy tòa trạch viện có một số tu sĩ tụ tập, hiển nhiên là từng cái gia tộc đang huấn luyện đệ tử.

Bọn họ phân bố tại các nơi trong thành phố, thủ đoạn và phương pháp không giống nhau, nhưng điểm duy nhất tương đồng là đều rất yếu! "Ngược lại trong chiếc nhẫn kia đang ngủ say một đạo linh hồn, xem như là tồn tại mạnh nhất nơi này!" Đông Vương Công thần thức vừa quét qua liền có thể nhìn thấu đại thiên thế giới, nhưng mọi sinh linh ở đây lại hào vô tri giác.

Trong đại viện treo biển "Tiêu Phủ" kia, lúc này đang tiến hành một cuộc trắc thí, trong đó có một thiếu niên khí vận trùng thiên.

Sự tồn tại của Khí Vận Chi Tử người khác không phát hiện được, nhưng Đông Vương Công lại nhìn thấy rõ ràng.

Hợp Đạo cảnh giới lại nắm giữ Khí Vận Pháp Tắc, thứ Đông Vương Công có thể nhìn thấy vãng vãng nhiều hơn sinh linh khác quá nhiều.

Thiếu niên được khí vận gia thân kia đang cúi đầu ủ rũ, nhưng trên mặt lại miễn cưỡng làm ra một bộ dáng bất cần.

Một thiếu nữ thanh tân bồi ở bên cạnh, hiển nhiên là muốn khuyên giải đối phương.

Thiếu niên chính là Tiêu Viêm, còn thiếu nữ kia là Tiêu Huân Nhi.

Hai người có thể nói đều là Khí Vận Chi Tử của thế giới Đấu Phá Thương Khung này, bất quá hiện tại đều chỉ là phàm nhân.

Cho dù tương lai có thể tu hành đến đỉnh phong của thế giới này, cũng không có khả năng giống như Thánh Nhân trong Hồng Hoang thế giới.

Nơi này thế giới hạn chế thành tựu tương lai của bọn họ.

Bởi vì cảnh giới cao nhất ở đây so với Hồng Hoang thế giới căn bản không đáng nhắc tới.

Có thể nói Tiêu Viêm ở đây hoàn toàn bị mai một, bảo châu mông trần.

Màn đêm buông xuống, Tiêu Viêm một mình đi tới hậu sơn.

Từ một thiên tài rơi xuống làm phế vật, sự tuột dốc lớn như vậy đối với một thiếu niên xác thực vô cùng khó chấp nhận.

Cho dù Tiêu Viêm vốn không phải người của thế giới này, cũng không trẻ tuổi như vẻ bề ngoài, nhưng sự việc đối với hắn vẫn là một đả kích không thể tiếp thu.

Hiện tại Tiêu Viêm đang ở trên đỉnh núi buồn bực, Dược Trần kia hiển nhiên còn chưa thức tỉnh.

Đông Vương Công đứng trên vân đoan quan sát, phát giác Dược Trần sắp sửa thức tỉnh nên tịnh không trực tiếp hiện thân.

Lúc này Dược Trần sau khi hấp thu ba năm đấu khí, rốt cuộc cũng triệt để thức tỉnh.

Dược Trần cùng Tiêu Viêm ở trên đỉnh núi thẳng thắn với nhau, đem lai lịch của mình và nguyên nhân sự tình mấy năm gần đây của Tiêu Viêm kể hết ra.

Chương 369

Sau khi minh bạch đầu đuôi câu chuyện, Tiêu Viêm dở khóc dở cười.

Vốn là thiên tài nhưng chỉ một sớm thay đổi, chịu đủ trào phúng và giày vò, quả thực khổ không thể tả.

Tuy nhiên hiện tại Dược Trần đã nói rõ tất cả, Tiêu Viêm cũng không cách nào trách cứ đối phương.

Hai người giao đàm một hồi, Tiêu Viêm biết thiên phú của mình sẽ khôi phục, âm úc trong lòng quét sạch sành sanh.

Chỉ cần có đủ thiên phú, sau này chiếu dạng có thể vấn đỉnh thiên hạ.

Đối với tương lai, Tiêu Viêm tràn đầy lòng tin.

Ngay khi Tiêu Viêm và Dược Trần đang kế hoạch bước tiếp theo, Đông Vương Công từ trên trời giáng xuống. "Là ai?" Thẳng đến khi Đông Vương Công xuất hiện trước mặt, Tiêu Viêm mới kinh tỉnh lớn tiếng cảnh giác.

Tiêu Viêm cảm thấy do mình nói chuyện với Dược Trần quá mức chuyên chú nên mới không phát hiện ra Đông Vương Công.

Nhưng Dược Trần lúc này trong lòng lại chấn kinh không thôi, tu vi của hắn viễn siêu Tiêu Viêm, cho dù chỉ là hồn thể nhưng cảm tri đối với xung quanh vẫn thập phần mẫn duệ.

Vừa rồi cho đến khi biết Đông Vương Công xuất hiện trước mặt, thậm chí ánh vào trong mắt, Dược Trần mới cảm ứng được sự tồn tại của hắn. "Tiêu Viêm, đừng kinh hoảng, ta đến từ Hồng Hoang thế giới!" Đông Vương Công đạm nhiên nói một câu, trong nháy mắt

khiến Tiêu Viêm sững sờ tại chỗ.

Lời của Đông Vương Công còn khiến Tiêu Viêm chấn kinh hơn cả việc biết được sự tồn tại của Dược Trần.

Hồng Hoang thế giới!

Là một người xuyên việt, Tiêu Viêm so với tất cả mọi người ở thế giới này đều rõ ràng hơn cái tên đó đại biểu cho điều gì. "Ta nãi Hồng Hoang Tam Giới chi chủ Đông Vương Công, các ngươi có thể gọi ta là Đế Tôn!" Lời của Đông Vương Công khiến Dược Trần lại giật mình lần nữa, bất quá trong lòng cũng nhanh chóng thích nhiên, với cảnh giới cao thâm của Đông Vương Công, có thể phát hiện sự tồn tại của hắn hẳn là căn bản không thành vấn đề.

Dược Trần dứt khoát không ẩn tàng nữa, trực tiếp hiện thân ra ngoài. "Vãn bối Dược Trần, bái kiến Đế Tôn!" Dược Trần cung kính thi lễ, đối với thực lực của Đông Vương Công không hề hoài nghi, cảnh giới này hắn có thể thể hội được.

Dược Trần hiện tại là Cửu Chuyển Đấu Tôn cảnh giới, nhưng trước mặt Đông Vương Công lại căn bản không đáng nhắc tới.

Sự chênh lệch khổng lồ kia khiến Dược Trần đối với Đông Vương Công phi thường cung kính.

Đông Vương Công đạm nhiên gật đầu, tùy tay điểm một cái, một đạo Tạo Hóa Chi Quang rót vào trong linh hồn Dược Trần.

Dược Trần trong nháy mắt giống như ăn đại bổ đan dược, hai mắt trừng tròn, vẻ mặt kinh hỷ điên cuồng.

Từng đạo quang mang hội tụ, từ từ đem nhục thân Dược Trần tu phục.

Dưới sự chú thị của Tiêu Viêm, Dược Trần một lần nữa hoạch đắc nhục thân!

Cảm thụ thân thể vô cùng khế hợp này, trong mắt Dược Trần tràn đầy vẻ cảm kích. "Đa tạ Đế Tôn tái tạo chi ơn!" Dược Trần vội vàng phục địa khấu đầu, thần thông tạo hóa bực này, chỉ nhấc tay liền tu phục nhục thân, khiến Dược Trần cảm kích khôn cùng.

Tiêu Viêm tận mắt chứng kiến hết thảy, lại nhớ tới đủ loại truyền thuyết về Đông Vương Công trong thần thoại, sự tồn tại của Hồng Hoang thế giới không còn khiến hắn hoài nghi nữa. "Đế Tôn, chẳng lẽ ngài cũng đến từ Trái Đất?" Đến lúc này, Tiêu Viêm không còn nghi vấn, chỉ muốn chứng minh Đông Vương Công có phải cũng đến từ Trái Đất hay không.

Bởi vì đối phương quá mức quen thuộc, lại nói ra dáng vẻ của Hồng Hoang thế giới, hiển nhiên cũng có nắm chắc sẽ đả động được hắn.

Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu, chuyện này không cần thiết phải giấu diếm, việc hắn đến từ Trái Đất cũng không phải bí mật.

Trong thế giới Già Thiên kia, đám người Diệp Phàm, Bàng Bác và mấy chục bạn học đều đến từ Trái Đất.

Tiêu Viêm trong lòng bỗng nhiên trào dâng cảm xúc tha hương ngộ cố tri, khoảnh khắc thấy Đông Vương Công gật đầu, hắn liền muốn lập tức đi theo Đông Vương Công đến Hồng Hoang thế giới.

Hồng Hoang thế giới chính là một thế giới thần thoại, vị diện tầng thứ so với thế giới Đấu Phá cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Dược Trần lúc này cũng không có hoài nghi, chỉ riêng việc Đông Vương Công giúp hắn tái tạo nhục thân đã khiến hắn cảm kích bất tận. "Hồng Hoang thế giới cường giả vô số, các ngươi đi đến đó chỉ là lót đáy, nhưng ở nơi đó cũng đồng dạng có thể leo lên cảnh giới cao hơn, các ngươi phải lựa chọn cho kỹ!" Đông Vương Công trực ngôn bất húy, lời này phần nhiều là nói cho Dược Trần, dù sao sự hiểu biết

của Tiêu Viêm về Hồng Hoang thế giới khẳng định viễn siêu Dược Trần.

Dược Trần nghe xong, trong lòng trong nháy mắt giằng co.

Đầu tiên là không nỡ xa người thân ở thế giới này, thứ hai là đối với Hồng Hoang thế giới chưa có một nhận thức hoàn chỉnh.

Cho dù Đông Vương Công nói Hồng Hoang thế giới có vạn vàn chỗ tốt, nhưng Dược Trần dù sao chưa tận mắt nhìn thấy, cũng không thể tưởng tượng ra sự huyền diệu trong đó.

Ngược lại Tiêu Viêm lúc này liền một lời đáp ứng. "Đế Tôn, Tiêu Viêm nguyện ý đi, bất quá, Đế Tôn có thể cho ta mang theo một số thân hữu cùng đi không?" Tiêu Viêm vẻ mặt kỳ đãi, đối với Hồng Hoang thế giới hoàn toàn không có hoài nghi, thậm chí có thể nói là tràn đầy hướng vãng.

Đông Vương Công cười nói: "Tiêu Viêm, nếu ngươi có thể thuyết phục bọn họ, tự nhiên có thể mang theo." Hiện tại dù sao thông đạo cũng vừa mới mở, đối với thế giới thần thoại hư vô phiêu miểu kia, thổ dân ở đây khẳng định khó mà tiếp nhận.

Nơi này dù sao cũng không giống mấy thế giới trước đó vốn đã có tu sĩ tiên đạo nên dễ dàng chấp nhận sự tồn tại như Hồng Hoang.

Thế giới Đấu Phá chỉ là một thế giới lấy Đấu Khí làm chủ, e rằng chưa từng tưởng tượng ra tồn tại Tiên Nhân như Đông Vương Công.

Bất quá đã Tiêu Viêm nguyện ý xuất lực, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Dược Trần hiện tại đã có thân thể, cũng không cần ỷ lại vào Tiêu Viêm nữa.

Nay Đông Vương Công cho hắn tới Hồng Hoang thế giới, đối với Dược Trần cũng là một cơ duyên trọng đại.

Thấy ngay cả Tiêu Viêm - một tên tiểu tử Đấu Khí Tam Đoạn - đều hưng phấn như vậy, Dược Trần thân là Cửu Chuyển Đấu Tôn, trong lòng không còn chần chờ. "Đế Tôn, Dược Trần nguyện ý đi theo Đế Tôn!

Chương 370

Ta có một đệ tử phản xuất môn phái, thậm chí hại nhục thân ta hủy diệt, suýt nữa thân vẫn, cho nên ta muốn đích thân thanh lý môn hộ!" Dược Trần cuối cùng nói ra vấn đề của mình, rời khỏi phương thế giới này không phải không thể, nhưng thả cho tên nghiệt đồ kia tiếp tục tiêu dao khiến Dược Trần không cách nào thích hoài.

Hàn Phong, cái tên đại đệ tử Dược Trần từng đắc ý nhất, vì Cốt Linh Lãnh Hỏa mà dám làm ra cử động phệ sư!

Đông Vương Công mày nhíu lại, trong nháy mắt minh bạch sự tình của Dược Trần.

Tác vi một người thầy, Đông Vương Công ghét nhất cũng là loại nghịch đồ như vậy, toàn tâm toàn ý bồi dưỡng, cuối cùng lại bị đệ tử phản phệ. "Không cần phiền phức, ta đích thân bắt hắn tới, giao cho ngươi xử trí!" Đông Vương Công nói xong, thân thủ hướng về phía trước một trảo, hư không dấy lên một trận gợn sóng.

Phảng phất như thò tay xuống nước bắt cá, Đông Vương Công năm ngón tay thu lại, một đạo thân ảnh bị hắn chộp trong tay.

Dược Trần vội vàng nhìn lại, thân ảnh kia chính là đại đệ tử Hàn Phong!

Lúc này Hàn Phong cũng đồng dạng vẻ mặt kinh ngạc, hắn vốn đang trốn ở Hắc Giác Vực tu hành, ai ngờ khoảnh khắc tiếp theo lại trực tiếp xuất hiện tại ngọn núi nhỏ ở hậu sơn Tiêu gia.

Khoảnh khắc nhìn thấy Dược Trần, trong lòng Hàn Phong nháy mắt hoảng loạn, đại khái biết được nguyên nhân sự tình, nhưng lại không hiểu ai có thể lăng không hư nhiếp hắn tới đây.

Thủ đoạn bực này hiển nhiên vượt xa Hàn Phong.

Hàn Phong cũng không phải kẻ ngốc, nếu không cũng không thể dùng cảnh giới Đấu Hoàng mưu hại Dược Trần tôn sư Cửu Chuyển.

Nhìn Đông Vương Công điềm nhiên như không đứng một bên, Hàn Phong tuy nhìn không thấu thâm sâu của đối phương, nhưng phi thường minh trí không dám vọng động. "Trọng tố nhục thân?!" Trong mắt Hàn Phong tràn đầy chấn kinh, cảm giác chuyện gặp phải hôm nay thực sự quá mức kinh kỳ, khiến hắn không biết phải xử lý thế nào.

Trước đang ở trong đại điện, mạc danh kỳ diệu bị bắt tới đây, sau đó nhìn thấy Dược Trần hoàn hảo vô khuyết!

Nhục thân của hắn rõ ràng đã bị chính tay mình hủy diệt rồi cơ mà! "Nghiệt đồ, uổng cho ta đãi ngươi như thân sinh cốt nhục, đem tất cả mọi thứ truyền thụ cho ngươi, ngươi lại làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo này!" Trong mắt Dược Trần tràn đầy thất vọng và bi thống, ngược lại sát ý nồng liệt và oán hận trước đó lại biến mất không thấy.

Tân tân khổ khổ bồi dưỡng nhiều năm, lại nuôi ra một con bạch nhãn lang như vậy, khiến Dược Trần bị đả kích nặng nề. "Khẩu khẩu thanh thanh nói đem tất cả cho ta, vậy Cốt Linh Lãnh Hỏa, vì sao hiện tại vẫn còn ở trong tay ngươi?" Hàn Phong lúc này cười ngược lại, trên mặt đầy vẻ tham lam.

Trước kia tu vi của hắn chỉ bộ bất tiền, liền nghĩ đoạt lấy Cốt Linh Lãnh Hỏa từ tay Dược Trần để xúc tiến tu vi tiến thêm một bước.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Hàn Phong thiết kế hại chết Dược Trần.

Dược Trần lúc này giận quá, lớn tiếng gào thét: "Nếu ta đem Cốt Linh Lãnh Hỏa cho ngươi, chỉ sợ hiện tại ta ngay cả cơ hội phục sinh cũng không còn!

Hạnh hảo năm đó ta lưu lại một tay, nếu không thật sự chết thế nào cũng không biết!" "Sư tôn, xem ra người vẫn luôn đề phòng ta a!" Hàn Phong vẻ mặt cười âm trầm, càng giống một kẻ thắng lợi, hào không có dáng vẻ thân xử nguy cục. "Súc sinh, hôm nay ngươi không biết hối cải, ta liền thanh lý môn hộ, miễn cho ở trước mặt Thiên Tôn mất mặt xấu hổ!" Dược Trần nộ hỏa trùng thiên, vốn định đem Cốt Linh Lãnh Hỏa truyền thừa cho Hàn Phong, nhưng Hàn Phong đợi không kịp, ra tay cướp đoạt, kết quả lại giúp Dược Trần nhìn thấu tâm tính của hắn.

Lúc này Dược Trần mang theo hận ý, muốn tự tay hủy diệt đệ tử bồi dục bao năm!

Hàn Phong khu khu Đấu Hoàng, căn bản không thể là đối thủ của Cược Trần Cửu Chuyển Đấu Tôn. "Oanh long!" Dị hỏa trong tay Dược Trần hừng hực bùng cháy, Hàn Phong căn bản không cách nào để kháng, trong nháy mắt bị Dược Trần tùy tay chém giết, trực tiếp thiêu thành một đống tro tàn.

Nhưng lúc này trong lòng Dược Trần không có một tia cảm giác sướng khoái, ngược lại cảm thấy phiền muộn vô cùng.

Đông Vương Công tận mắt chứng kiến hết thảy, mở miệng nói: "Vì một tên nghịch đồ như vậy, có gì đáng để thương tâm.

Giết là xong, nhất liễu bách liễu!" Dược Trần vội vàng thu thập cảm xúc, không dám lại lộ vẻ bi thương. "Đế Tôn nói phải, Dược Trần không còn tâm sự, sau này nguyện ý đi theo Đế Tôn!" Đông Vương Công thu phục Dược Trần, đạm đạm gật đầu, chỉ chờ tình huống bên phía Tiêu Viêm.

Hiện tại Tiêu Viêm về Tiêu gia, thiên phú của hắn lại lần nữa khôi phục, bất quá cũng không cách nào thuyết phục người Tiêu gia.

Tiêu Viêm muốn mang đi, vô phi cũng chỉ có Tiêu Huân Nhi.

Dù sao hiện tại thiên phú Tiêu Viêm đã khôi phục, nhưng thực lực vẫn là Đấu Khí Tam Đoạn, ai cũng không thể chứng minh hắn đã hồi phục thực lực thiên tài.

Cho dù thật sự khôi phục, cảnh giới của hắn quá thấp, cũng căn bản không cách nào thuyết phục các tu sĩ khác trong gia tộc Tiêu gia.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên giống như Đông Vương Công suy đoán, Tiêu Viêm mang theo Tiêu Huân Nhi một mình đi tới.

Nhìn vẻ mặt thất lạc của Tiêu Viêm, Đông Vương Công đã sớm đoán được kết cục này. "Ta đưa các ngươi về Hồng Hoang thế giới, nơi đó có tu sĩ Thiên Đình của ta tiếp ứng, ta cần tiếp tục du lịch một chút!" Đông Vương Công thân thủ điểm một cái, một đạo thân ảnh giống hệt hắn hiện ra, đạo thân ảnh này chính là do Đông Vương Công ngộ thấu Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi diệu pháp mà hiển hóa ra.

Tiêu Viêm và Dược Trần gật đầu đồng ý, đi theo thân ảnh Đông Vương Công biến mất.

Tiễn bước Tiêu Viêm và Dược Trần, Đông Vương Công đối với thế giới Đấu Phá Thương Khung này ngược lại cảm thấy phi thường hứng thú, tứ xứ du lịch, đồng thời cũng bắt đầu lưu ý đến những Dị Hỏa kia.

Đông Vương Công dừng lại tại một chỗ sơn mạch, linh khí trong phiến sơn mạch này tương đối sung phái, có thể nói là nơi linh khí sung phái nhất trong thế giới này mà Đông Vương Công phát hiện cho tới nay.

Nơi đây là một khu rừng rậm liên miên bất tuyệt, trong đó ma thú qua lại không dứt.

Nếu là tu sĩ bản địa, nhất định sẽ biết tên nơi này, Ma Thú Sơn Mạch.

Đông Vương Công đi lại trong sơn mạch, nhìn những ma thú xuất hiện nơi đây.

Những sinh linh thần kỳ này không quá giống sinh linh của Hồng Hoang thế giới, cấu tạo trong cơ thể chúng càng giống những tu sĩ chưa thành tiên đạo, trong cơ thể có một loại tinh hoa tập hợp thể tương tự kim đan.

Đó là ma thú tinh hạch, nơi chứa đựng một thân tinh hoa của ma thú.

Ngay khi Đông Vương Công đang du lãm, một đầu thú vương khủng bố trong sơn mạch bỗng nhiên chạy ra.

Đông Vương Công trong lúc vô ý thức đã sấm nhập lãnh địa của đối phương.

Đầu thú vương này hiển nhiên không biết sự khủng bố của Đông Vương Công, bởi vì từ trên người hắn không cảm nhận được bất kỳ đấu khí nào.

Chương 371

Thiên Độc Hạt Long Thú, là vương giả một phương, vốn dĩ loại ma thú cấp bậc như Thiên Độc Hạt Long Thú rất ít khi sinh tồn cố định ở một nơi.

Dù sao trí tuệ của nó viễn siêu đồng loại, không khác gì nhân tộc, nên Thiên Độc Hạt Long Thú thường du lịch các nơi.

Bất quá lần này ngẫu nhiên trở về Ma Thú Sơn Mạch, lại ngoài ý muốn gặp được Đông Vương Công ở đây.

Thiên Độc Hạt Long Thú nhìn thấy Đông Vương Công thì trong lòng ngẩn ra một chút, nhưng tịnh không để hắn vào mắt. "Nhân loại, ngươi không nên đạp túc nơi này!" Thiên Độc Hạt Long Thú kiêu trương nhìn Đông Vương Công, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Một nhân loại bình thường dám tới đây, tuy có chút kỳ lạ, nhưng không phải thứ Thiên Độc Hạt Long Thú muốn nghiên cứu.

Hiện tại nó chỉ muốn đuổi người này đi, hoặc là trực tiếp giết chết, để hắn trở thành một phần của khu rừng ma thú này.

Đông Vương Công hứng thú nhìn Thiên Độc Hạt Long Thú, tinh thể trong cơ thể đầu ma thú này càng lớn, dường như đã vượt qua tầng thứ ma thú phổ thông. "Nhân loại, mau chóng thối lui khỏi Ma Thú Sơn Mạch!" Thiên Độc Hạt Long Thú bị Đông Vương Công nhìn đến trong lòng phát mao.

Nhân loại này tứ vô kỵ đạn đánh giá một thú vương, bộ dáng điềm định kia khiến Thiên Độc Hạt Long Thú trong lòng ẩn ẩn có một tia bất an.

Sự bất an này khiến nó dần dần táo bạo, dường như ở chung với

Đông Vương Công càng lâu thì càng không cách nào bình tĩnh. "Ma thú?

Vậy mà có thể miệng nói tiếng người, trí tuệ không khác gì nhân loại, quả nhiên tạo vật thần kỳ!" Đông Vương Công hưng phấn, dã thú biết nói chuyện hắn không phải chưa từng gặp, nhưng ma thú và dã thú Hồng Hoang lại không giống nhau, cấu tạo thân thể đặc thù, hiển nhiên là một loại sinh linh hoàn toàn mới. "Nhân loại, ta nói rồi, mau chóng lui ra, nếu không, ngươi sẽ hối hận vì chuyện hôm nay!" Thiên Độc Hạt Long Thú thập phần khắc chế, chính nó cũng không rõ vì sao đối với một nhân loại nhìn như trói gà không chặt lại không trực tiếp xông lên, mà lại giống như bây giờ đứng nói đạo lý với đối phương!

Đông Vương Công nhíu mày: "Tiểu gia hỏa, ta cảnh cáo ngươi, cho đến hiện tại, chưa có ai dám đuổi ta đi!" Ánh mắt Đông Vương Công có chút khinh thường, địa vị của hắn cao đến mức nào, một ma thú vương giả nho nhỏ trong mắt hắn cũng chỉ là một sủng vật khả ái mà thôi, căn bản không đáng để Đông Vương Công phát nộ.

Nhưng nếu Thiên Độc Hạt Long Thú cứ mãi không biết điều, Đông Vương Công cũng sẽ không ngại tùy tay mạt sát đối phương. "Hống!" Thiên Độc Hạt Long Thú gầm nhẹ, tiếng hô khiếu phảng phất như đã bị kìm nén từ lâu.

Một tiếng gầm này kinh động ma thú trong nửa khu rừng đều run rẩy, phảng phất như chịu sự uy hiếp của vương giả, toàn bộ nằm rạp trên mặt đất.

Những ma thú ở xa bắt đầu tứ tán bỏ chạy, muốn tận khả năng tránh xa nơi Thiên Độc Hạt Long Thú đang đứng.

Mấy vị vương giả khác nghe tin cũng nghe thấy tiếng gầm của Thiên Độc Hạt Long Thú.

Nhưng khi mấy vị ma thú vương giả tới nơi, nhìn thấy lại là một mảnh ninh tĩnh.

Chỉ có Đông Vương Công đứng tại chỗ cũ, còn Thiên Độc Hạt Long Thú đã biến mất không thấy.

Xung quanh phảng phất như căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì, cỏ xanh biếc, trời xanh mây trắng, không hề có bất kỳ thứ gì bị phá hoại.

Những ma thú vương giả này trước đó rõ ràng cảm ứng được khí tức của Thiên Độc Hạt Long Thú, nhưng trong sát na khí tức đó đã biến mất.

Ai cũng sẽ không cho rằng Thiên Độc Hạt Long Thú bỏ chạy, nhưng khí tức đối phương xác thực biến mất, vậy chỉ có một khả năng: Nó có thể đã bị giết!

Nhưng ai có thể dễ dàng chém giết một vị ma thú vương giả như vậy?

Xung quanh không có bất kỳ dấu vết chiến đấu nào!

Mấy vị thú vương nhìn nhau, trí tuệ của bọn chúng đều không tệ, có thể suy đoán đại khái chuyện gì đã xảy ra.

Có vết xe đổ của Thiên Độc Hạt Long Thú, bọn chúng đều không dám tùy ý kiêu trương nữa.

Trong đó một vị thú vương cẩn thận tiến lên, cung kính dò hỏi Đông Vương Công: "Tiền bối, không biết Thiên Độc Hạt Long Vương kia, có phải đã bị ngài giết rồi không?" Đông Vương Công nhìn mấy con ma thú vừa tới, gật đầu nói: "Ngươi nói tên thú vương vừa rồi sao?

Nó đối với ta bất kính, bị ta tùy tay mạt sát rồi." Mấy tên thú vương sợ tới mức mãnh nhiên lùi lại, ai cũng không dám tới gần Đông

Vương Công. "Tiền bối, Thiên Độc Hạt Long Vương xưa nay cuồng vọng, đắc tội tiền bối là tội hữu ứng đắc!

Chỉ là, không biết tiền bối đến từ nơi nào?" Mấy vị thú vương dè dặt, ai cũng không dám đắc tội Đông Vương Công.

Dù sao nơi này chỉ có một mình Đông Vương Công, Thiên Độc Hạt Long Thú bằng không tiêu thất, khẳng định có quan hệ với hắn. "Ta đến từ Hồng Hoang thế giới." Đông Vương Công đơn giản nói rõ, đồng thời trong nháy mắt hiển hóa tình huống của Hồng Hoang thế giới cho mấy vị thú vương quan ma.

Hắn cố ý tái hiện cảnh tượng chém giết Thiên Độc Hạt Long Thú trước đó, khiến sự hoài nghi trong lòng mấy vị thú vương tan biến sạch sẽ. "Hồng Hoang thế giới!" Mấy vị thú vương trong lòng sinh ra hướng vãng, nhưng đối với thế giới chưa biết này cũng đồng dạng tràn ngập hoài nghi và sợ hãi. "Tiền bối, ta nguyện ý đi theo ngài đến Hồng Hoang thế giới!" Một vị thú vương đứng ra, nó bị vây khốn tại cảnh giới hiện tại quá lâu rồi, bởi vậy nguyện ý buông tay đánh cược một lần.

Mỗi một tu sĩ đều khát vọng cường đại, bất quá có lẽ bị đủ loại sự tình cản trở, cuối cùng đều không thể đạt tới đỉnh phong cao nhất.

Hiện tại lời của Đông Vương Công đối với mấy vị thú vương là một cơ hội, chỉ cần nắm bắt được lần cơ hội này, có thể nhanh chóng thăng tiến lần nữa.

Đông Vương Công đánh giá mấy vị thú vương, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Với những thú vương còn giữ thái độ hoài nghi, Đông Vương Công cũng không cưỡng cầu.

Quan trọng nhất là Khí Vận Chi Tử Tiêu Viêm đã gia nhập Thiên

Đình, những tu sĩ khác đối với Đông Vương Công bất quá chỉ là phụ gia phẩm mà thôi.

Tại Ma Thú Sơn Mạch, sau khi thu phục được Thú Vương, Đông Vương Công liền đưa chúng vào bên trong nội bộ thế giới.

Lúc này lại tiếp tục du lịch tứ phương, Đông Vương Công rất nhanh đã đến địa bàn của Xà Vương Mỹ Đỗ Toa (Medusa).

Sa mạc Tháp Qua Nhĩ, phóng mắt nhìn lại đều là những cồn cát vô tận, hoàng sa che trời, xà hạt nuốt thiên.

Đông Vương Công cảm nhận nhiệt lực truyền tới từ trong cát sỏi dưới chân, dạng hoang mạc này thế mà cũng có thể dựng dục ra vô cùng sinh linh.

Trong biển cát mênh mông kia, nhìn về phía tường thành Gia Mã Đế Quốc, vô số xà nhân đang xuyên qua trong đó.

Chương 372

Du tẩu trên sa mạc, những vết tích nông cạn rất nhanh bị cát vàng che lấp, căn bản không cách nào phát hiện ra tung tích.

Đông Vương Công tản bộ, thị vệ Xà nhân lại không cách nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Tựa như một trận gió, hắn lướt qua bên cạnh những thị vệ đang ẩn nấp trong các góc tối âm lãnh, lại không có một ai đứng ra ngăn cản Đông Vương Công.

Hắn xuyên qua tầng tầng thủ vệ, xuất hiện tại trong đại điện, cung điện của Xà nhân nữ vương.

Mỹ nhân dung nhan lạnh lùng kia, lúc này đang bàn cứ trên vương tọa.

Thân trên là người, trên gương mặt tiếu lệ kia diễm lệ vô cùng, từng tia lãnh ý khiến nàng nhìn qua biệt hữu nhất phiên phong vị.

Thân dưới là đuôi rắn uốn lượn, khiến người ta miên man bất định.

Đông Vương Công lẳng lặng đánh giá, nhưng Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương kia dường như căn bản không nhìn thấy Đông Vương Công.

Mãi đến khi Đông Vương Công lần nữa bước về phía trước, chủ động hiện thân, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương mới kinh hoảng phát hiện trong đại điện nhiều hơn một nhân loại.

“Là ai?

Vì sao sấm nhập thần điện của ta?” Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cưỡng ép để bản thân trấn định lại, muốn giả bộ như không có việc gì, nhưng sự hoảng loạn trong ánh mắt đã bộc lộ tất cả.

“Ta?

Ta là Hồng Hoang Thế Giới Thiên Đế, lần này buông xuống nơi đây, là vì muốn dẫn độ ngươi đến Hồng Hoang Thế Giới!” Lời nói của Đông Vương Công làm cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương kinh nghi bất định, nàng chưa từng nghe nói về Hồng Hoang Thế Giới, hiện tại nàng cũng không muốn rời khỏi sa mạc Tháp Qua Nhĩ.

Nơi này có thứ nàng muốn, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

“Thiên Đế bệ hạ, ngã không thể rời khỏi nơi này, ở đây có tộc nhân của ta và hết thảy những gì ta muốn thủ hộ, cho nên ta chỉ có thể cự tuyệt hảo ý của ngài!” Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương tương đối tỉnh táo, thấy Đông Vương Công có thể không tiếng động xuất hiện, nàng đã sớm từ bỏ tâm tư chống cự.

Bực cao thủ cảnh giới này, nếu đối phương vừa rồi không chủ động hiện thân mà ra tay đánh lén, e rằng Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Chính vì vậy, sau khi thấy Đông Vương Công không có ác ý, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương không những không kêu cứu, thậm chí ngay cả hành vi Đông Vương Công tự tiện xông vào thần điện cũng không dám quái tội.

Không có thực lực, vậy thì không cách nào phản kháng, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Điều này cũng làm cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương càng thêm kiên định, nhất định phải đạt được Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

Đông Vương Công hiển nhiên nhìn thấu tâm tư của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương, một đoàn Dị Hỏa xuất hiện trong tay hắn.

“Thứ ngươi muốn, có phải là loại hỏa diễm này?” Thứ trong tay Đông Vương Công, chính là Thanh Liên Địa Tâm Hỏa!

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương hai mắt híp lại, hiện tại triệt để không cách nào giữ vững bình tĩnh.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đối với Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương mà nói, vẫn luôn là thứ mộng tưởng tha thiết, nhưng thực lực nàng không đủ, chần chừ mãi không thể đắc thủ.

Hiện tại Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cận kề ngay trước mắt, nhìn ánh mắt Đông Vương Công, tựa hồ căn bản khinh thường loại Dị Hỏa xếp hạng trước mười này!

"Thiên Đế bệ hạ, ta xác thực cần loại hỏa diễm này!" Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương buông xuống giá tử, chân thành mở miệng.

Bởi vì nàng có thể cảm nhận được, Đông Vương Công đối với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa căn bản không có hứng thú.

Nếu như đối phương muốn, vậy sẽ không lấy ra hiển bãi trước mặt nàng rồi.

Quả nhiên như Mỹ Đỗ Toa dự đoán, Đông Vương Công trực tiếp ném Thanh Liên Địa Tâm Hỏa qua.

Bộ dáng kia như vứt một kiện phế vật, không hề có chút trân quý nào.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương vội vàng khẩn trương chộp lấy đoàn Dị Hỏa, nhìn bảo bối ngày nhớ đêm mong đã tới tay, nàng gần như không kìm được sự rụt rè.

"Đa tạ Thiên Đế bệ hạ, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đối với ta thập phần trọng yếu, bởi vậy ta nhất định phải nhận lấy!" Đã nhận chỗ tốt của người ta, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cũng không tiện che giấu, trịnh trọng hướng về phía Đông Vương Công gửi lời cảm ơn.

"Thứ bậc này đối với ta hào vô dụng chỗ, trong Hồng Hoang có thần vật thắng hỏa diễm này gấp ngàn vạn lần, nếu ngươi đi Hồng

Hoang Thế Giới, nhất định sẽ không hối hận!" Đông Vương Công nói xong, đem thần thông thi triển ra, từng bức họa diện về Hồng Hoang triển hiện, tại trước mặt Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương hình thành một bức tranh cảnh tượng ba lan tráng khoát.

Loại tình huống này làm cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương quả thực không dám tin, cảm nhận hết thảy trong cảnh tượng kia, phảng phất như thân lâm kỳ cảnh.

Loại pháp tắc chi lực huyền ảo kia, so với chút Dị Hỏa trong tay, làm cho nhiệt tình của Mỹ Đỗ Toa đối với Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong nháy mắt tiêu tán không ít.

"Đi Hồng Hoang Thế Giới, ngươi có thể tùy thời trở về, cũng không phải giam cầm ngươi, sự tự do của ngươi vẫn giống hệt như ở nơi này." Đông Vương Công tuần tuần thiện dụ, đem sự tình giảng giải rõ ràng cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương.

Mỹ Đỗ Toa trong lòng rung động, nếu như trước đó chỉ là chấn kinh vì sự cường đại của Đông Vương Công, thì hiện tại đối với vị diện kia đã tràn ngập hướng vãng.

Có ai nguyện ý vĩnh viễn sinh tồn trong sa mạc vô biên này?

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cũng muốn dẫn đầu tộc nhân tìm kiếm một mảnh nhạc thổ phồn hoa.

Nhưng dù sao thực lực có hạn, bộ lạc Xà nhân lại to lớn vô cùng, tùy tiện dời đi có khả năng dao động căn bản của tộc đàn.

Nếu như không có địa phương thích hợp, nàng không có khả năng tuỳ tiện rời khỏi tộc địa truyền thừa nhiều đời.

"Thiên Đế bệ hạ, ta muốn trước tiên dung hợp Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Nếu như ta dung hợp thành công, ta nguyện ý tiến về Hồng Hoang

Thế Giới.

Đến lúc đó, ta có thể mang theo tộc nhân của ta không?" Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương vẻ mặt hướng vãng, nhưng hết thảy đều phải đợi dung hợp xong Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hãy nói.

Dù sao dung hợp Dị Hỏa có đại nguy hiểm, nếu như thất bại, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương có khả năng trực tiếp thân vẫn, vậy thì hết thảy đều không cần bàn nữa.

Đông Vương Công lúc này cười một tiếng, có hắn ở đây, tự nhiên sẽ không để Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương dung hợp thất bại, về phần mang theo tộc nhân, cũng không có gì là không thể.

"Tận quản thi triển, có ta ở đây, hết thảy đều sẽ vô ngại." Lời nói của Đông Vương Công làm cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương trong nháy mắt yên tâm, có một cao thủ nhìn không thấu thâm thiển như Đông Vương Công ở đây, cơ hội thành công xác thực sẽ lớn hơn.

Về phần Đông Vương Công có đáng tin hay không, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương sẽ không ngốc nghếch đi hoài nghi, dù sao đối phương nếu muốn hại nàng, căn bản không cần tốn công như thế, trực tiếp ra tay gạt bỏ là được rồi.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương lúc này trực tiếp nuốt Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, nàng đối với mình có chút lòng tin, huống hồ còn có Đông Vương Công ở bên cạnh nhìn xem.

Chương 373

Tại Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương nhìn lại, nếu như xuất hiện ngoài ý muốn, Đông Vương Công khẳng định sẽ ra tay tương trợ.

Lúc này Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương trực tiếp nuốt xuống Thanh Liên Địa Tâm Hỏa, hỏa diễm kịch liệt kia trong nháy mắt dung nhập vào huyết mạch của nàng, hóa thành hùng hùng liệt diễm thiêu đốt toàn thân.

Từng luồng thống khổ tê tâm liệt phế truyền đến, làm cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cũng nhịn không được thảm khiếu thành tiếng.

Trên gương mặt nhỏ nhắn vốn lạnh băng kia, lúc này tràn đầy thần sắc thống khổ.

Nỗi khổ liệt hỏa phần thân, nhưng nàng muốn giá ngự Dị Hỏa, tại trước khi bị thiêu đốt thành tro bụi, phải triệt để chưởng khống, dung hợp!

Nếu không, chờ đợi nàng chỉ có con đường chết!

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đối với hết thảy thập phần rõ ràng, bởi vậy gắt gao cắn chặt hàm răng, liều mạng điều động Đấu Khí trong cơ thể, muốn khống chế lại Thanh Liên Địa Tâm Hỏa.

Nhưng Dị Hỏa kia lại càng thêm cuồng bạo, căn bản không nguyện bị trói buộc, bởi vậy ra sức phản kháng.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương vốn đã khổ không thể tả, lúc này càng hoàn toàn đắm chìm trong loại thống khổ phân cân đoạn cốt kia.

Vốn dĩ phải mấy chục năm sau, khi thực lực Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương tiến thêm một bước, mới có thể thành công thôn phệ Thanh Liên Địa Tâm Hỏa và tiến giai Thất Thải Thôn Thiên Mãng cảnh giới.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công đến sớm mấy chục năm, Tiêu Viêm hiện tại chỉ là một đứa bé, thực lực Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cũng kém một chút.

Hiện tại nàng cưỡng ép thôn phệ Dị Hỏa, quả nhiên không có hy vọng thành công.

Cảm nhận được hỏa diễm đang bôn đằng trong thân thể, lại có Đấu Khí và sinh mệnh lực đang cấp tốc hao hết, trong lòng Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương thập phần không cam lòng!

Nàng những năm này chưa từng buông lỏng, vẫn luôn yên lặng khổ tu, không đơn thuần là vì muốn cường đại, đồng thời cũng muốn dẫn dắt tộc đàn đi hướng huy hoàng.

Đáng tiếc, tại thời khắc sinh tử di lưu, nàng phát hiện mình tựa hồ đã sai.

Nếu như cam tâm bình phàm, vẫn luôn an phận thủ thường ở mảnh sa mạc này, có lẽ hết thảy đều sẽ khác với hiện tại, nàng sẽ an ổn trải qua cuộc sống bình an ngày qua ngày.

Nhưng cái loại ngày tháng như nước đọng kia, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đã sớm chán ghét!

Trong lòng nàng tràn đầy phẫn nộ, oán hận mình vì sao không thể chuẩn bị đầy đủ hơn một chút.

Đông Vương Công nhìn Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đang bị thiêu đốt trong liệt diễm, cảm thụ được sự không cam tâm nồng liệt của đối phương.

Vì để có thể đưa Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đến Hồng Hoang Thế Giới, Đông Vương Công không thể không ra tay, dù sao một cỗ thi thể không có khả năng sinh ra khí vận.

Sự kháng tranh vận mệnh của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương cũng làm

cho Đông Vương Công nguyện ý ra tay tương trợ.

Tại thời khắc nàng triệt để tuyệt vọng, cũng chưa từng cúi đầu trước vận mệnh.

Lúc này Đông Vương Công thân thủ điểm một cái, một đạo lục quang từ đầu ngón tay nở rộ, quang mang kia hóa thành một dây leo xanh biếc, trên đó nở ra vô số chi diệp hoa đóa, từ từ kéo dài, cuối cùng leo lên thân thể Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương.

Dây leo màu xanh trong nháy mắt bò đầy thân thể mềm mại của Mỹ Đỗ Toa, đem nàng quấn quanh trong một mảnh màu xanh.

Không những da thịt, mà lục phủ ngũ tạng, huyết dịch, xương cốt, thậm chí linh hồn của nàng đều bị dây leo quấn quanh.

Sinh mệnh lực vô chỗ không ở kia trong nháy mắt tiêu ma tất cả tổn thương.

Sinh mệnh lực vốn đang tiêu tán của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương lần nữa khôi phục, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cuồng bạo kia cũng trở nên nhu hòa.

Sức mạnh cuồng bạo trước đó tiêu tán sạch, còn lại chỉ là hỏa diễm chi lực tinh thuần nhất.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương không kịp kinh ngạc, vội vàng khống chế đoàn hỏa diễm kia, đem nó luyện hóa, dung hợp, triệt để hòa làm một thể với mình.

Theo Thanh Liên Địa Tâm Hỏa bị luyện hóa, cái đuôi rắn tế trường của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương trong nháy mắt hóa thành hai chân dài bạch ngọc vô hạ.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương nhẹ nhàng mở hai mắt ra, tràn đầy vui vẻ cùng cảm kích chi tình.

Đông Vương Công thì như không có việc gì đứng ở bên cạnh, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Đông Vương Công.

"Thiên Đế bệ hạ, Mỹ Đỗ Toa nguyện ý bái ngài làm sư, hy vọng Thiên Đế bệ hạ thành toàn!" Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương tâm tư linh động, vừa rồi Đông Vương Công ra tay cứu nàng, làm nàng lần nữa nhìn Đông Vương Công với con mắt khác.

Có thể nhấc tay ở giữa cứu nàng một mạng, lại sắp đi tới Hồng Hoang Thế Giới, vì sao không ôm lấy cái đùi lớn này chứ?

Bái Đông Vương Công làm sư, không thể nghi ngờ là một lựa chọn tốt nhất.

Đối với tâm tư của Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương, Đông Vương Công biết rõ ràng, bất quá đối phương tư chất không tệ, tính cách kiên nhận, xác thực là một mầm mống tốt.

Đông Vương Công hân nhiên gật đầu: "Đã muốn bái ta làm sư, về sau không cần gọi Thiên Tôn nữa, gọi ta là Sư tôn tức khắc!" Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương trong lòng cuồng hỉ, có thể có Sư tôn cường đại như thế, thật sự là cầu còn không được.

"Sư tôn tại thượng, thụ đồ nhi nhất bái!" Mỹ Đỗ Toa vội vàng hành lễ, Đông Vương Công cũng hân nhiên tiếp nhận.

Mãi cho đến lúc này, trong thần điện truyền ra động tĩnh lớn như vậy, những thủ vệ ở cửa thần điện kia mới có sở sát giác.

Trước đó tiếng Nữ Vương thảm khiếu nghe được rõ ràng, bởi vậy hiện tại Xà nhân thị vệ dũng mãnh lao vào như thủy triều.

Khi nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương đang quỳ trên mặt đất, lại nhìn đôi chân tu tráng của Nữ Vương, đám thị vệ đều không biết nên làm thế nào.

"Làm càn!

Còn không mau chóng lui ra, Sư tôn của ta ở đây, há có thể vô lễ!" Nữ Vương vội vàng quát lớn thị vệ, tại dưới sự ra hiệu của Đông Vương Công, nàng mới đứng dậy, vẻ mặt áy náy nhìn Đông Vương Công.

Thị vệ trưởng vội vàng hướng Đông Vương Công xin lỗi, Đông Vương Công thì không thèm để ý, thân là Thiên Tôn, sao có thể cùng đồ đệ thuộc hạ so đo mấy chuyện này.

"Sư tôn, ta đi chuẩn bị một phen, để cử tộc Xà nhân toàn bộ đi theo Sư tôn tiến về Hồng Hoang Thế Giới!" Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương lúc này vẻ mặt kích động, kiến thức sự cường đại của Đông Vương Công, lại bái hắn làm sư, Mỹ Đỗ Toa đối với Hồng Hoang Thế Giới đã triệt để tin tưởng.

Đối với thế giới cường đại như thế, tự nhiên trong lòng hướng vãng.

Nếu như có thể mang theo tộc đàn đi nơi đó, vậy bộ lạc Xà nhân của nàng nhất định có thể lần nữa tráng đại.

Cho tới nay, Mỹ Đỗ Toa luôn muốn tráng đại tộc đàn, cũng muốn leo lên cảnh giới cao hơn.

Chương 374

Đi Hồng Hoang Thế Giới, sau khi kiến thức sự cường đại của tu sĩ Hồng Hoang, khẳng định sẽ lần nữa bị kích phát tâm tranh cường.

Mỹ Đỗ Toa thân là Xà nhân Nữ vương, mệnh lệnh của nàng không có ai dám làm trái.

Rất nhanh, toàn bộ bộ lạc Xà nhân đều tụ tập tại nơi này.

Đông Vương Công trực tiếp vung tay lên, trong nháy mắt đem tất cả bộ lạc Xà nhân thu vào bên trong nội bộ thế giới của hắn.

Thần thông bực này lại làm cho Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương chấn kinh.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Các tu sĩ khác đã sớm đi trước một bước đến Hồng Hoang Thế Giới, hiện tại vi sư cũng mang ngươi rời khỏi nơi này!" "Cẩn tuân pháp lệnh của Sư tôn!" Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương sau khi biết được có tu sĩ khác cũng đến Hồng Hoang Thế Giới, tâm lý ngược lại dễ chịu hơn không ít.

Dù sao nơi đó là một địa phương hoàn toàn xa lạ, nếu như có sinh linh cùng một thế giới, ít nhiều sẽ làm cho nàng cảm thấy không còn cô đơn như vậy.

Đông Vương Công giá khởi một trận tường vân, trong chuyển di chớp mắt mang theo Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương tiến vào trong thời không thông đạo. ...

Ngọc Dương Tử chứng đạo thành Thánh, Đông Vương Công tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Bạch Viên, Kim Sí Đại Bàng, Khổng Tuyên, Nữ Oa và các đệ tử nhao nhao đến chúc mừng.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương và Hồ tộc Đồ Lăng đều đang bế quan, bởi

vậy hai vị sư muội này cũng không có tới.

"Đại sư huynh những năm này ngày đêm khổ tu, hiện tại tổng coi là có thu hoạch, chúc mừng chúc mừng a!" Bạch Viên tính tình nhảy thoát, lời nói tuy là chúc mừng, nhưng lại cũng bộc lộ khuyết điểm tư chất không tốt lắm của Ngọc Dương Tử.

Bất quá Ngọc Dương Tử hiểu rõ tính tình Bạch Viên, cũng sẽ không trách cứ, chỉ gật đầu cười to không thôi.

Bây giờ Đông Vương Công nhất môn tứ Thánh, xác thực phi thường đáng mừng.

Tại lúc Ngọc Dương Tử hoan tụ, trong Hồng Hoang lại có một đạo quang hoa trùng thiên.

Trong Thiên Đình đám người vội vàng nhìn lại, Bạch Viên lúc này cười nháo: "Ha ha, hôm nay lại có tu sĩ chứng đạo thành Thánh, chẳng lẽ bây giờ Thánh Cảnh dễ dàng đột phá như vậy sao?" Bạch Viên nói thế, làm Khổng Tuyên ở một bên có chút im lặng.

Hắn những năm này chưa từng dám lười biếng, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa từng chứng đạo thành Thánh, ngay cả một tia môn lộ cũng không tìm được.

Điều này làm cho Khổng Tuyên có chút thẹn thùng, cho dù tự tin đến đâu, các sư huynh đệ đều nhao nhao chứng đạo thành Thánh, vì sao hắn không thể đột phá?

Là hắn không ưu tú sao?

Những sự thật này thời thời khắc khắc đều đang gõ vào lòng hắn, làm cho Khổng Tuyên cảm thấy bội phần áp lực.

Áp lực của hắn tuy rằng khác với Đại sư huynh, nhưng hoàn cảnh vị trí lại thập phần tương tự, bởi vậy cũng đồng bệnh tương liên.

Hiện tại mọi người đều nhìn về phía Thánh Nhân mới chứng đạo trong Hồng Hoang, Ngọc Dương Tử lại thấy được một tia lạc lõng ẩn giấu trên mặt Khổng Tuyên.

Ngọc Dương Tử đi đến bên cạnh Khổng Tuyên, vỗ vỗ bờ vai hậu thực của hắn.

"Sư đệ, ngươi từ trước đến nay đều không kém, sở dĩ không có chứng đạo, cũng không phải bởi vì thiên phú và thực lực của ngươi không được, là cơ duyên của ngươi chưa tới, chỉ cần thời cơ chín muồi, ngươi cũng có thể nhất phi trùng thiên!" Khổng Tuyên được Đại sư huynh cổ vũ như vậy, trong ánh mắt hiện lên một tia kiên định.

Trước đó Ngọc Dương Tử cũng đồng dạng thừa nhận áp lực cực lớn, có thể cảm nhận được tâm tình của Khổng Tuyên, bởi vậy phen an ủi này làm cho Khổng Tuyên rất thụ dụng.

Đông Vương Công nhìn hai đệ tử giao lưu, vui mừng cười một tiếng, nhìn về phía trong Hồng Hoang đại địa.

Lúc này chỉ thấy trong Ngũ Trang Quán, một cỗ ngũ thải thần hoa bay thẳng lên chín tầng mây, đầy trời tinh hà động đãng không thôi.

Chính là Trấn Nguyên Tử đại tiên chứng đạo thành Thánh!

Trấn Nguyên Tử thân là Địa Tiên Chi Tổ, tại Vạn Thọ Sơn ẩn nhẫn tu hành, từ thời kỳ Vu Yêu bắt đầu bế quan, mãi cho đến hiện tại, rốt cục thành công chứng đạo thành Thánh.

Tu sĩ có đại nghị lực bực này cũng có, nhưng người có loại nghị lực có thể còn sống đến bây giờ, lại không nhiều!

Ba ngàn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung năm xưa, năm đó đều là Tiên Thiên Đại Thần, thế nhưng hiện tại còn tồn thế lại có mấy người?

Đại đa số đều hóa thành trần thổ, hoặc chết trong Lượng Kiếp,

hoặc chết trong tranh đấu, thật sự là trăm không còn một.

Bây giờ Trấn Nguyên Tử đại tiên có thể thành tựu Thánh Nhân tôn vị, có thể nói là đã ngao xuất đầu.

Trên Vạn Thọ Sơn lúc này kim hoa một mảnh, vô cùng thánh uy gia trì tại trên nhục thân Trấn Nguyên Tử, làm cho hắn nhìn qua trang nghiêm vô cùng.

Trấn Nguyên Tử đối với chư thiên vũ nội đoàn đoàn thi lễ, mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử may mắn đột phá Thánh vị, chư vị đạo hữu có thể tùy thời tới Vạn Thọ Sơn của ta luận đạo!" Những năm này Trấn Nguyên Tử ít có ra ngoài, tại Vạn Thọ Sơn đóng cửa tu đạo, giáo hóa đệ tử.

Hiện tại chứng đạo đồng dạng là lấy công đức chi lực đột phá, mặc dù không sánh bằng những người lấy pháp tắc chi lực chứng đạo, nhưng Trấn Nguyên Tử lại trảm ra Tam Thi, điểm này so với Thiên Đạo Lục Thánh đều phải cao hơn một chút.

Trấn Nguyên Tử những năm này sớm đã trảm ra Tam Thi, vẫn luôn muốn đem Tam Thi dung làm một thể, nhưng cũng không cách nào thành công.

Tại sau lần Ngọc Dương Tử chứng đạo, do có quá nhiều tu sĩ chứng đạo thành Thánh, mang lại cho Trấn Nguyên Tử áp lực cực lớn.

Điều này cũng vô hình trung thúc giục Trấn Nguyên Tử không thể không từ bỏ ý định Tam Thi hợp nhất, từ đó lợi dụng công đức chi khí tích toản những năm này, nhất cử chứng đạo thành Thánh.

Bây giờ trong Hồng Hoang Thánh Nhân quá nhiều, nếu không chứng đạo thành Thánh, có khả năng sẽ bị đào thải.

Thậm chí bị tu sĩ khác để mắt tới, đánh giết, cướp đoạt cơ nghiệp

Vạn Thọ Sơn!

Trong Hồng Hoang cường giả quá nhiều, các loại tranh đoạt và sát lục cũng không có đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy.

Những thủ đoạn ẩn tàng trong bóng tối kia, cũng thường thường là tử cục mà kẻ yếu phòng không thắng phòng.

Trấn Nguyên Tử sau khi chứng đạo, cũng không có quên hết thảy chuyện xưa.

Những năm này ẩn nhẫn, rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vạn Thọ Sơn nhất mạch đệ tử trong lòng đều hưng phấn, bảy mươi hai cao đồ của Trấn Nguyên Tử cũng từng cái cười trục nhan khai.

Lúc này Trấn Nguyên Tử lần nữa phong bế sơn môn, trở lại trong hậu sơn, Nhân Sâm Quả Thụ y nguyên sinh cơ bừng bừng, cành lá du lượng vươn về phía thiên địa.

Chương 375

Tại bên cạnh Nhân Sâm Quả Thụ kia, có một tấm bia mộ nhỏ lập ở đó, phía trên viết: "Hiền đệ Hồng Vân Lão Tổ chi mộ".

Đây là y quan trủng của Hồng Vân Lão Tổ, năm đó Hồng Vân Lão Tổ chết không có chỗ chôn, ngay cả thi thể đều không thể lưu lại một mảnh.

Trấn Nguyên Tử sau khi Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, cố ý kiến tạo y quan trủng, ngày đêm tế điện Hồng Vân Lão Tổ.

Lúc này Trấn Nguyên Tử ngồi tịch địa bên cạnh Nhân Sâm Quả Thụ, lưng tựa vào thân cây, nhìn mộ phần của Hồng Vân Lão Tổ bên cạnh.

"Hiền đệ, vi huynh hôm nay chứng đạo thành Thánh, đáng tiếc Yêu tộc chi bối kia toàn bộ bị diệt sát, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, đều đã chết, chỉ còn lại Côn Bằng còn sống.

Ngày khác, ngã tất định thân thủ chém giết Côn Bằng!" Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh, nhưng Hồng Vân Lão Tổ lại vĩnh viễn không nhìn thấy, điều này làm cho trong lòng Trấn Nguyên Tử bội phần thất lạc.

Trong Thiên Đình, Đông Vương Công thấy Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh, hân nhiên cười một tiếng, đối với Tây Vương Mẫu nói: "Ta đi Ngũ Trang Quán một chuyến, nàng cùng ta đồng hành đi!" Tây Vương Mẫu vừa mới đột phá Thánh Cảnh lục trọng thiên, trong thời gian ngắn sẽ không bế quan tu hành nữa, gật đầu cười nói: "Bệ hạ tương mời, thần thiếp tự nhiên nguyện ý." Thiên Đế và Thiên Hậu lên pháp giá, một đường đi tới Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử đã sớm tâm sinh cảm ứng, vội vàng để Thanh

Phong Minh Nguyệt mở hộ sơn đại trận, tất cả đệ tử phân liệt hai ban, hạo hạo đãng đãng tại ngoài sơn môn nghênh đón Đông Vương Công đại giá.

"Không biết Thiên Đế, Thiên Hậu đại giá quang lâm, Trấn Nguyên Tử có thất viễn nghênh, xin Bệ hạ, Nương nương thứ tội!" Trấn Nguyên Tử cho dù thành Thánh, nhưng đối với Đông Vương Công y nguyên phi thường cung kính.

Những năm này Đông Vương Công đối với hắn cũng có nhiều trợ giúp, lấy thực lực của Đông Vương Công, ai cũng không dám lãnh đạm.

"Đạo hữu không cần đa lễ!" Đông Vương Công phất phất tay, dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Tử tiến vào trong Vạn Thọ Sơn, một đường đi tới trong đạo quan.

Trấn Nguyên Tử dâng lên nước trà, lại không biết Đông Vương Công đến đây có ý gì.

Đông Vương Công nếm thử linh tuyền Vạn Thọ Sơn, cười lấy ra một vật, trong nháy mắt làm cho Trấn Nguyên Tử giật nảy cả mình. ...

Chính như Đông Vương Công đã nói, thời không thông đạo mở ra, có thể tùy thời trở về thế giới Mã Phá Thương Khung (Đấu Phá Thương Khung).

Lần này có Tây Vương Mẫu dẫn đầu, ngựa quen đường cũ về tới thế giới của nàng.

Tiêu Viêm và Tiêu Huân Nhi là người đầu tiên chạy về gia tộc riêng, đều muốn đem gia tộc của mình cùng đi đến Hồng Hoang Thế Giới.

Tiêu Viêm là tử đệ Tiêu gia, Tiêu Huân Nhi lại là hậu nhân Cổ tộc.

Trước đó trăm năm, không có ai tin tưởng lời bọn họ nói, nhưng

hiện tại Tiêu Viêm và Tiêu Huân Nhi lần nữa hiện thân, tình huống lại biến đổi.

Khi Tiêu Viêm lần nữa trở về, gia tộc của hắn đại biến, cả Tiêu gia phi hoàng đằng đạt.

Thân phận Đế tộc nổi lên mặt nước, phụ thân Tiêu Viêm là Tiêu Chiến cũng đạt tới Đấu Hoàng cảnh giới.

Vẻn vẹn mấy trăm năm, tuy rằng trên người Tiêu Chiến lưu lại dấu vết tuế nguyệt, nhưng chung quy không có đem hắn mang đi.

Khi lần nữa nhìn thấy Tiêu Viêm, người Tiêu gia một trận chấn kinh.

Vốn dĩ Tiêu Chiến còn đang than thở, nếu như Tiêu Viêm không rời đi, hiện tại sợ rằng lấy thiên phú của hắn, cũng đủ để tiến giai Đấu Hoàng chi liệt.

Dù sao ngay cả Tiêu Chiến đều đạt tới Đấu Hoàng cảnh giới, Tiêu Viêm thế nhưng là đệ nhất thiên tài Tiêu gia, có khả năng ngay cả hắn cũng so ra kém.

Hiện tại nhìn nhi tử lần nữa xuất hiện trước mặt, trong mắt Tiêu Chiến tràn đầy thần sắc chấn kinh.

Bởi vì thực lực Tiêu Viêm, một cái Đấu Hoàng như hắn căn bản nhìn không thấu!

"Nhi tử, con đã về!" Tiêu Chiến rất nhanh xem nhẹ thực lực của nhi tử, từ nhỏ hắn thương yêu nhất đứa con út này, lúc này cũng hoàn toàn là phản ứng của một người cha bình thường.

"Tam đệ, thật là đệ!" Tiêu Đỉnh và Tiêu Lệ nhao nhao hiện ra hỉ sắc, huynh đệ bọn họ thế nhưng là phân ly mấy trăm năm.

"Lão đa, đại ca, nhị ca!" Tiêu Viêm vẻ mặt hưng phấn, mấy trăm

năm phân ly, phần thân tình này không hề nhạt đi, ngược lại giống như một vò rượu lâu năm, càng phát thuần hậu.

Bên ngoài Tiêu gia, nhìn xem hết thảy những thứ này là Diệp Phàm và Bàng Bác, hai người một mặt cười khổ.

Cùng là người xuyên việt, Tiêu Viêm có cha mẹ người thân có thể đoàn tụ, hai người bọn họ khi trở về Địa Cầu, người trong nhà ngay cả tro cốt đều tìm không thấy.

Điều này làm cho bọn họ lại nhớ tới chuyện xưa, cho dù hiện tại là Chuẩn Thánh cường giả, cũng không tránh khỏi có chút thương cảm.

Diệp Phàm, Bàng Bác và Tiêu Viêm quen biết tại Hồng Hoang, từ sau khi biết được mọi người đều đến từ Địa Cầu, trước đó liền có một cỗ thân cận của người đồng hương.

Lúc này Tiêu Chiến và Tiêu Viêm nhàn thoại một trận, mới nhìn về phía thực lực của Tiêu Viêm.

"Tiêu Viêm, cái Hồng Hoang Thế Giới kia, quả thật có cường đại như lời đồn?" Đại ca Tiêu Đỉnh kích động nhất, nhịn không được hỏi thăm.

Tiêu Viêm lúc này cười một tiếng, mở miệng nói: "Đại ca, tu vi của đệ hiện tại, hoàn toàn siêu việt Đấu Đế, lúc trước chuyến đi Hồng Hoang Thế Giới, lão đa bởi vì muốn quản lý chuyện gia tộc, cho nên không thể thành hành, hiện tại, hẳn là không có vấn đề đi?" Tiêu Viêm nói xong, đem một thân thực lực triển hiện ra, sức mạnh đủ để cái áp hết thảy kia trong nháy mắt kinh động tất cả cường giả Tiêu gia.

Đường đường Đại La Kim Tiên cảnh giới, đạt được trong vòng mấy trăm năm Tiêu Viêm rời đi, loại tốc độ tu hành này thực sự quá mức kinh người!

“Cái này...” Tiêu gia ba cha con từng cái chấn kinh không thôi, đều không có nghĩ đến, Tiêu Viêm lúc này biến thành cường hãn như thế, ngay cả Tiêu Chiến đã trở thành Đấu Hoàng, cũng căn bản không cách nào cùng Tiêu Viêm đánh đồng!

Lúc này Diệp Phàm cũng mặt đầy ý cười đi vào, Bàng Bác đại đại liệt liệt nói: “Tiêu Viêm, lần này e rằng người nhà ngươi đều phải hối hận rồi!” Bàng Bác nói xong, đem một thân thực lực cũng triển hiện ra, loại ba động lực lượng kinh khủng so với Tiêu Viêm còn mạnh hơn kia, trong nháy mắt làm cho mấy vị trưởng lão râu tóc bạc trắng càng thêm im lặng.

“Bàng Bác ca, ngươi làm như vậy sẽ khiến người nhà của ta gặp khó khăn a!” Tiêu Viêm vẻ mặt cười khổ, hắn biết tính cách Bàng Bác, cũng không có ác ý.

Lúc này một vị trưởng lão Tiêu gia nơm nớp lo sợ hỏi thăm Bàng Bác: “Tiền, tiền bối, xin hỏi tu vi của ngài, đạt tới cảnh giới gì?” Tiêu Viêm ngạch Đại La Kim Tiên tu vi đã làm cho bọn họ chấn kinh, đối mặt với Bàng Bác, tu vi của hắn so với Tiêu Viêm còn cường thịnh gấp trăm lần, làm cho chúng vị trưởng lão kinh hãi không thôi.

Bàng Bác toét miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu: “Ha ha ha, lão ca ca, tu vi của ta so với Tiêu Viêm chỉ mạnh hơn một chút mà thôi, bất quá ở trong Hồng Hoang, tu sĩ siêu việt ta nhiều như cá diếc sang sông!” Bàng Bác bị trưởng lão xưng là tiền bối, niên kỷ của hắn hiện tại cũng xác thực siêu việt đối phương, bất quá Bàng Bác y nguyên cảm giác có chút không có ý tứ.

Diệp Phàm ở một bên nhìn thẳng lắc đầu, đều là Chuẩn Thánh cường giả, Bàng Bác tính cách vẫn nhảy thoát như vậy.

Có lẽ cũng chính phần chân tính tình này, làm cho Bàng Bác có thể một đường dũng mãnh tinh tiến, đi thẳng vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

Người Tiêu gia thấy Bàng Bác và Diệp Phàm so với Tiêu Viêm càng thêm cường đại, lại cùng Tiêu Viêm trở thành bằng hữu, đối với Hồng Hoang Thế Giới không còn hoài nghi, Tiêu Chiến càng lập tức quyết định, để cả gia tộc dời đến Hồng Hoang Thế Giới.

Về phần thế giới Mã Phá Thương Khung, chỉ lưu lại một ít huyết mạch Tiêu gia là được.

Sau khi người Tiêu gia bị thuyết phục, Tiêu Chiến lập tức liên hệ Cổ tộc vẫn luôn giao hảo với Tiêu gia.

Chương 376

"Tình huống bên Cổ tộc thế nào?

Huân Nhi một mình có thể thuyết phục cả gia tộc không?" Tiêu Chiến rất chú trọng nghĩa khí, huống hồ to như vậy gia tộc tiến vào Hồng Hoang Thế Giới, cũng xác thực cần một cái chiếu ứng.

Cổ tộc thực lực cường đại, chính là nhân tuyển không thể tốt hơn, nếu để bọn hắn đi cùng, xác thực tương đối phù hợp.

"Lão đa, Huân Nhi đã trở về, đồng hành còn có mấy vị đạo hữu thực lực đồng dạng cường đại vô cùng, thuyết phục Cổ bá bá, hẳn là không có vấn đề." Tiêu Viêm đối với năng lực Tiêu Huân Nhi có lòng tin, lại thêm mấy vị cường giả cùng đi với Tiêu Huân Nhi, thuyết phục Cổ tộc, căn bản không cần lo lắng.

Trong Ma Thú Sơn Mạch, Thú Vương lúc trước rời đi lần nữa xuất hiện, bây giờ thực lực viễn siêu đồng bối Thú Vương, có thể nói một mình nó có thể quét ngang toàn bộ Ma Thú Sơn Mạch.

Thái Hư Cổ Long, Thiên Yêu Hoàng, những thứ này căn bản không phải đối thủ của hắn.

Lúc này trong Ma Thú Sơn Mạch, rất nhiều Thú Vương năm đó chấn kinh không thôi.

"Bạch Vương, là ngươi?" Cảm nhận được khí tức quen thuộc, nhưng lại cường đại hơn vô số lần kia, mấy vị Thú Vương đều không dám tin tưởng.

Năm đó bọn hắn cùng Bạch Vương gặp gỡ Đông Vương Công, nhưng bọn hắn lại không bỏ xuống được địa bàn của mình, bởi vậy bỏ lỡ một đoạn cơ duyên tày trời.

“Là ta, các lão hỏa kế, năm đó bỏ lỡ cơ duyên, hôm nay có nguyện ý lần nữa cùng ta đi xông pha Hồng Hoang Thế Giới hay không?” Bạch Vương vẻ mặt ý cười, nhớ tới Đông Vương Công năm đó, trong lòng thập phần cảm kích, nếu như không phải năm đó làm ra lựa chọn chính xác, hiện tại hắn lại có khả năng có được phong quang bực này?

“Nguyện ý, nguyện ý!

Năm đó đều là chúng ta có mắt không tròng, không biết Thiên Đế đại năng, bây giờ Bạch Vương vinh quy, chúng ta ngày sau đều nguyện ý lấy Bạch Vương vi tôn, đi theo sau lưng Bạch Vương!” Những Thú Vương này đều không ngốc, nhao nhao hướng Bạch Vương biểu thị ý tứ hiệu trung. ...

Tiêu Viêm tại tứ xứ triệu tập nhân mã, muốn đem bọn họ đều đưa vào Hồng Hoang Thế Giới, hành động này trong lúc vô tình xúc động lợi ích của một cường giả.

Hồn Thiên Đế!

Hiện tại Hồn Thiên Đế không phải là Đấu Đế cảnh giới, chỉ là Đấu Thánh.

Những năm này vì để có thể tấn thăng Đấu Đế, hắn trong bóng tối bố trí tầng tầng thủ đoạn, là vì có một ngày có thể tấn thăng Đấu Đế cảnh giới.

Nhưng hiện tại Tiêu Viêm từ phương thế giới này đại lượng thu tập cao thủ, chuẩn bị đưa vào Hồng Hoang Thế Giới, lại không phải điều Hồn Thiên Đế nguyện ý nhìn thấy.

Những năm này Hồn Thiên Đế tứ xứ sát lục, là vì thu tập chúng sinh hồn lực, vì tấn thăng Đấu Đế làm chuẩn bị.

Nếu như hiện tại những người này đều bị Tiêu Viêm mang đi, kế hoạch của hắn sẽ triệt để bị đánh loạn, mấy chục năm mưu đồ cũng

sẽ nhất chiêu thất bại.

Bởi vậy, Hồn Thiên Đế tuyệt đối sẽ không cho phép những sinh linh này tiến vào Hồng Hoang Thế Giới, càng không cho phép bọn họ rời đi nơi cư trú hiện tại.

Tại Hồn Thiên Đế nhìn lại, những nhân loại này đều là tài sản riêng của hắn, ai cũng đừng hòng cướp đi từ trong tay hắn.

Hiện tại Tiêu Viêm dẫn người đi, Hồn Thiên Đế lập tức đứng ra.

Hồn Thiên Đế đã chém giết vô số Dược tộc, Thạch tộc và Hồn tộc tu sĩ, vì tấn thăng Đấu Đế, ai muốn phá hoại kế hoạch của hắn, chính là cùng hắn là địch.

Tại sau khi Tiêu Viêm và Diệp Phàm thuyết phục các đại tộc, Hồn Thiên Đế rốt cuộc ngồi không yên.

Viễn Cổ Bát Tộc, bây giờ bị Hồn Thiên Đế chém giết hai tộc, ngay cả tử đệ Hồn tộc hắn cũng không buông tha.

Đại bộ phận hậu duệ của Dược tộc và Thạch tộc bị Hồn Thiên Đế cơ hồ toàn bộ chém giết, vì dã tâm hắn không tiếc hết thảy đại giới.

Hiện tại Tiêu Viêm vô ý phát hiện kế hoạch của Hồn Thiên Đế, có thể nói là phi thường ngoài ý muốn.

Tại trong quỹ tích vận mệnh nguyên bản, Tiêu Viêm cuối cùng cùng Hồn Thiên Đế tranh đấu, không tiếc bỏ qua nhục thân đem Hồn Thiên Đế phong ấn.

Bây giờ Tiêu Viêm vận mệnh cải biến, nhưng hai người vẫn xảo hợp đụng vào nhau.

Chú định là túc mệnh chi địch, cho dù Tiêu Viêm vận mệnh canh cải, lại y nguyên không cách nào thoát khỏi đối phương.

Bất quá lần tương ngộ này, thực lực Tiêu Viêm lại viễn thắng Hồn Thiên Đế.

Dù sao Hồn Thiên Đế không có tấn thăng Đấu Đế, cự ly trạng thái đỉnh phong ít nhất phải trưởng thành một đoạn thời gian, Tiêu Viêm lại không giống vậy.

Hắn so với lúc trước càng thêm cường đại, bên người càng có cường nhân bực này như Diệp Phàm và Bàng Bác, bởi vậy lần này Hồn Thiên Đế chú định phải bi kịch.

Hồn Thiên Đế lúc này đứng tại giữa không trung, nhìn Tiêu Viêm đối diện.

Lần này Tiêu Viêm đái động quá nhiều tu sĩ, trong đó một bộ phận lớn đều là mục tiêu của Hồn Thiên Đế, chỉ bất quá hiện tại thời cơ chưa thành thục, bởi vậy hắn chưa từng ra tay với bọn họ.

"Tiêu Viêm?" Nhìn hậu bối tuổi trẻ Tiêu gia này, nguyên bản hắn hẳn là nhận biết, nhưng hiện tại lại chưa từng quen biết.

Tiêu Viêm sau khi minh bạch thủ đoạn và mục đích của Hồn Thiên Đế, đối với Hồn Thiên Đế càng không có chút hảo cảm nào.

"Ta là Tiêu Viêm, làm sao?

Ngươi muốn đem người Tiêu gia ta cũng giết sao?" Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn đối phương, thực sự không cách nào tưởng tượng, một nam tử một thân bạch y, nhìn qua ôn văn nhĩ nhã như Hồn Thiên Đế, lại là cuồng ma tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt.

Hồn Thiên Đế sững sờ, dù sao hắn hiện tại còn chưa động thủ với Tiêu gia, làm sao Tiêu Viêm biết được kế hoạch của hắn.

Hồn Thiên Đế cười nói: "Tiêu Viêm, bất quản ngươi biết kế hoạch của ta như thế nào, hôm nay, ngươi đều phải chết, bao quát những người bên cạnh ngươi!" Tiêu Viêm sững sờ, người bên cạnh

hắn?

Diệp Phàm, Bàng Bác, Hắc Hoàng và Thánh Hoàng Tử.

Bốn người này đều không dễ chọc, cuồng không biên giới, Hồn Thiên Đế thế mà muốn để bọn hắn chết!

"Cái tên cẩu thí Thiên Đế này, lớn lên nhân mô cẩu dạng, lời nói ngược lại rất xung, không sợ gió lớn cắt lưỡi sao?" Hắc Hoàng là kẻ đầu tiên không làm, đung đưa bốn cái chân, chậm rãi đi lên phía trước.

Đoạn thời gian này sinh hoạt thực sự quá tốt, thân là một con chó chú trọng nhan trị, Hắc Hoàng cảm thấy nên giảm béo.

Hắc Hoàng vừa mở miệng, Hồn Thiên Đế lập tức nhìn về phía đối phương.

Trước đó Hồn Thiên Đế đều không cảm nhận được khí tức trên thân Hắc Hoàng, nhưng bây giờ Hắc Hoàng có thể miệng nói tiếng người, chí ít phải đạt cửu giai ma thú cấp độ mới có thể làm được.

Chương 377

Nhưng hiện tại Hắc Hoàng căn bản không có một tia khí tức ma thú!

Loại tình huống này, rõ ràng là do Hồn Thiên Đế nhìn không thấu tu vi Hắc Hoàng dẫn đến!

Ý thức được điểm này, Hồn Thiên Đế trong nháy mắt cẩn thận, bởi vì hắn phát hiện, hắn nhìn không thấu tu vi của một con chó!

Lúc này nhìn lại Bàng Bác và Diệp Phàm, những người này khi biết rõ hắn là cửu tinh Đấu Thánh cường giả, từng cái lại y nguyên một bộ tư thái bình tĩnh.

E rằng đây chính là cái gọi là có chỗ dựa mà không sợ!

"Thế nào?

Hiện tại không cuồng nữa sao?

Loại cặn bã như ngươi, ta có thể một hơi phun chết, ngươi tin hay không?" Hắc Hoàng thấy Hồn Thiên Đế sắc mặt đại biến, hiển nhiên minh bạch đối phương hắn là phát giác được thực lực của mình.

Đối mặt với lời nói không nể mặt mũi chút nào của Hắc Hoàng, Hồn Thiên Đế âm trầm một gương mặt, ngay cả tâm tư phản kích cũng không dám sinh ra.

Chính như Hắc Hoàng nói, một hơi có thể lấy mạng Hồn Thiên Đế, lời này một chút cũng không khoa trương.

"Hắc Hoàng, thời điểm nào ngươi lại thích hành hạ kẻ yếu như vậy?

Trực tiếp làm thịt, miễn cho ở trước mặt chúng ta vướng mắt!"

Bàng Bác đại đại liệt liệt nói, hắn những năm này sớm đã không còn là thiếu niên ngây ngô năm đó, cho dù thân thể vẫn giữ bộ dáng mười mấy tuổi, nhưng lại là lão đông tây sống trên vạn năm.

Thấy đám người động sát cơ, Hồn Thiên Đế sau khi biết rõ tình huống, lại không có mở miệng nói chuyện, tâm lý vẫn luôn tính toán làm sao sống sót.

Nhưng Diệp Phàm cứ tùy ý đứng đấy như vậy, ngay cả giá thế muốn bắt hắn cũng không làm, ngược lại làm cho Hồn Thiên Đế căn bản không biết nên thoát thân như thế nào.

"Thật phiền phức!" Hắc Hoàng cô nông một tiếng, há miệng hướng Hồn Thiên Đế nuốt đi, cái miệng chó kia trong nháy mắt hóa thành một đạo hư ảnh, một lần nuốt phảng phất ngay cả thiên địa đều đủ để nuốt vào.

Hồn Thiên Đế đối mặt với một kích đột như kỳ lai của Hắc Hoàng, vốn đã nghĩ xong sách lược ứng đối, nhưng đến trước mắt lại căn bản không cách nào thi triển.

Hắc Hoàng một kích nhìn như tùy ý, thực tắc tấn tiệp vô cùng, trong miệng chó mang theo từng tia pháp tắc chi lực, đem không gian chung quanh Hồn Thiên Đế toàn bộ giam cầm, làm cho hắn không cách nào thuận lợi tránh né.

Tại người ngoài nhìn lại, Hồn Thiên Đế tựa hồ ngay cả tránh né đều không có, cứ như vậy bị Hắc Hoàng trực tiếp một ngụm nuốt mất.

Diệp Phàm ngược lại không thèm để ý, trái lại thành viên Hồn tộc ở một bên, thấy tộc trưởng bị một con chó nuốt, từng cái chấn kinh không thôi.

Đường đường Cửu Tinh Đấu Thánh, ngay cả thi cốt đều không

thể lưu lại, con chó mực lớn trước mặt này, tột cùng cường đại đến mức nào!

Về phần báo thù cho tộc trưởng, Hồn tộc chi bối không có một ai có loại tâm tư này, thậm chí hận không thể để Hồn Thiên Đế chết sớm một chút.

Giết Hồn Thiên Đế, các thành viên Hồn tộc khác liền giải tán lập tức, Tiêu Viêm cũng không có truy sát, tiếp tục bắt đầu lôi kéo các gia tộc khác.

Tiêu Viêm và Diệp Phàm tại thế giới Mã Phá Thương Khung du thuyết các đại gia tộc, cuối cùng trước mặt thực lực cường đại, rất nhiều tu sĩ nhao nhao biểu thị phi thường nguyện ý tiến về Hồng Hoang Thế Giới.

Những đệ tử có tư chất được trọng điểm an bài, sau đó mọi người cùng nhau đi theo cường giả Hồng Hoang Thế Giới trở về.

Hồng Hoang Thế Giới, khí tức nguyên bản đỉnh thịnh càng thêm hưng vượng, Đông Vương Công đang bế quan bỗng nhiên kinh tỉnh.

Trên Kiến Mộc đã xảy ra biến hóa trọng đại!

Trong Thiên Đình, Đông Vương Công từ trong bế quan tỉnh lại, mở hai mắt ra, nhìn về phương hướng Kiến Mộc.

Lấy tu vi Đông Vương Công hiện tại, bất luận cái gì biến hóa trong Hồng Hoang Thế Giới hắn đều có thể nhìn thấu, nhưng ngay vừa rồi, trên Kiến Mộc có một khỏa quả tử thành thục, Đông Vương Công lại nhìn không thấu hết thảy trong đó.

"Kỳ quái!" Thân ảnh Đông Vương Công trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, khi lần nữa xuất hiện thì đã đến trên Kiến Mộc.

Nhìn quả tử tỏa ra thất sắc quang mang chiếu rọi chư thiên trước mặt, trong lòng Đông Vương Công một trận kinh nghi bất định.

Một mai quả tử ẩn chứa một loại Đại Đạo Pháp Tắc!

Có thể xưng là "Đạo Quả"!

Thần vật bực này, Đông Vương Công căn bản không dám tin tưởng, lại có thể từ trên Kiến Mộc sinh trưởng ra.

Một mai quả tử ít nhất sinh trưởng mấy chục vạn năm, từ lúc Đông Vương Công đem Kiến Mộc lấy ra chống trời, hiện tại ít nhất cũng trăm vạn năm đi?

Thế nhưng quả tử lại vừa mới thành thục một khỏa.

Bất quá quả tử này cũng không phải ngay từ đầu đã có, là sau khi Đông Vương Công mở ra mấy cái tân thế giới, mới có quả tử xanh chát.

Từ kết quả đến hiện tại hoàn toàn thành thục, trong đó kinh lịch mấy chục vạn năm thời gian.

"Cũng có thể là quả tử thành thục cũng không chỉ có hạn chế thời gian, hẳn là có quan hệ với việc mở ra tân thế giới!" Đông Vương Công thôi diễn một phen, trong lòng lập tức minh bạch một chút.

Quả tử sinh trưởng, là từ trong các tân thế giới hấp thu chất dinh dưỡng, khi mở ra tân thế giới càng nhiều, Kiến Mộc có thể từ trong tân thế giới hấp thu chất dinh dưỡng càng nhiều.

Sau khi tân thế giới mở ra số lượng nhất định, Kiến Mộc hấp thu đủ chất dinh dưỡng, mới đem quả tử bồi dục thành thục.

Đông Vương Công nhìn quả tử thất sắc ban lan kia, trong lòng cũng phi thường hưng phấn.

Quả tử ẩn chứa Đại Đạo Pháp Tắc, xác thực phi thường trân quý.

Đông Vương Công trực tiếp hái xuống quả thực thất sắc đã thành thục, cẩn thận xem xét, từng luồng Đại Đạo khí tức tràn ngập ra, nhẹ

nhàng khẽ ngửi, có loại cảm giác sắp ngộ đạo.

"Thế Giới Quả!" Đông Vương Công cẩn thận phát hiện trên quả tử có văn tự, là thần bí Đạo văn!

Hai chữ "Thế Giới" được vân lộ trên quả tử chồng chất thành, giống như mọc ra hai chữ vậy.

Bất quá loại Đạo văn này, cũng chỉ có cao thủ Thiên Đạo Cảnh Giới như Đông Vương Công mới có thể xem hiểu.

Nếu đổi lại là Thánh Nhân khác, đỉnh đa từ trong đó cảm nhận được từng luồng Đại Đạo khí tức, căn bản không cách nào phân biệt loại Đại Đạo văn tự này.

Lúc này một mai quả tử thành thục, sáu cái quả tử khác lại nhưng một bộ dáng xanh chát, xem ra muốn chờ thành thục còn cần một đoạn thời gian.

Chương 378

Đông Vương Công thu hồi quả tử, lần nữa trở lại trong Thiên Đình.

Một mai Thế Giới Quả tương đương trân quý, Đại Đạo Pháp Tắc ẩn chứa trong đó, cho dù là Đông Vương Công cũng có sự giúp đỡ cực lớn.

Hiện tại Đông Vương Công đã ngộ thấu ba ngàn Thiên Đạo Pháp Tắc, tiếp đó phải tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc.

Thế Giới Quả có thể nói là phi thường kịp thời, nếu như có thể liên tục không ngừng đạt được Thế Giới Quả, Đại Đạo Pháp Tắc của Đông Vương Công tất định sẽ tấn tốc tăng lên.

Lúc này Đông Vương Công đem trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, tại trong thần điện bắt đầu phục dụng linh quả.

Thế Giới Quả hương vị phi thường không tệ, Đông Vương Công đặt ở trong miệng nhấm nuốt hai cái, một cỗ cảm giác cam điềm trong nháy mắt lưu thảng.

Đồng thời từng luồng Đại Đạo khí tức tràn ngập, làm cho Đông Vương Công không tự chủ được híp mắt lại.

Một cỗ khí tức Đạo nồng đậm tại trong cơ thể Đông Vương Công khuếch tán, hắn tĩnh tâm thể ngộ.

Đại Đạo Pháp Tắc kia phảng phất như đang lưu thảng trong thân thể Đông Vương Công, làm cho hắn chân thiết thể hội được sự huyền diệu trong đó.

Đông Vương Công đắm chìm trong đó, đem một loại Đại Đạo Pháp Tắc lao lao thể ngộ.

“Tinh Thần Pháp Tắc!” Trên mặt Đông Vương Công hiện ra một tia hỉ sắc, thứ hắn thể ngộ chính là Tinh Thần Pháp Tắc, Pháp Tắc chi lực ẩn chứa trong một khỏa Thế Giới Quả này, chính là đầy trời Tinh Thần chi đạo.

Chưởng ác Tinh Thần Pháp Tắc, có thể lĩnh ngộ ức vạn tinh thần sinh diệt chi lý, đồng thời cũng có thể chưởng khống sức mạnh đầy trời tinh hà.

Đây là Đại Đạo lợi hại hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận rất nhiều, sức mạnh trong đó là Thiên Đạo Pháp Tắc không cách nào so sánh.

Cho dù là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng chỉ bất quá ẩn chứa Thiên Đạo Tinh Thần Pháp Tắc.

Hiện tại Đông Vương Công sau khi chưởng ác Tinh Thần Đại Đạo Pháp Tắc, tùy thủ liền có thể bố hạ trận pháp lợi hại hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đây có thể nói là một chỗ tốt cực lớn khi chưởng ác Tinh Thần Pháp Tắc, ngoài ra hiện tại Đông Vương Công có thể tùy thời điều động tất cả Tinh Thần chi lực, để chúng gia trì tại trên thân, tăng lên sức chiến đấu bản thân.

Cũng có thể triệu hoán tất cả viễn cổ tinh thần, để chúng vì hắn chiến đấu, trở thành một đại trợ lực của Đông Vương Công.

Khác với việc điều động thiên địa chi lực, đây là hoàn toàn chưởng khống!

Đem sức mạnh tinh thần nắm trong tay, có thể tứ ý sử dụng, thậm chí chủ động hủy diệt loại sức mạnh này.

Tinh Thần Đại Đạo Pháp Tắc, loại pháp tắc sức mạnh này thập phần cường đại, có thể so với rất nhiều thần thông thuật đều phải lợi

hại gấp trăm lần.

Đông Vương Công từ trong tu hành tỉnh lại, lần nữa mở hai mắt ra, Tinh Thần Đại Đạo Pháp Tắc kia đã bị hắn toàn bộ chưởng khống.

Có Đại Đạo Pháp Tắc mới, thực lực Đông Vương Công lần nữa tăng lên, lúc này đầy trời tinh huy hội tụ trên người Đông Vương Công.

Tựa như tất cả tinh thần đều đang triều bái Vương giả, lộ ra thập phần trang trọng hoành đại.

Chu thiên tinh thần rạng rỡ sinh huy, vô cùng tinh thần chi quang như nước, Đông Vương Công tắm rửa trong tinh quang, nhục thân của hắn lộ ra thần thánh cường đại.

Từng luồng Tinh Thần chi lực quán chú vào trong nhục thân, những tinh quang này đang cấp tốc cường hóa nhục thân Đông Vương Công.

Chưởng khống Tinh Thần Đại Đạo Pháp Tắc, những tinh quang này tùy thời đều sẽ bị Đông Vương Công khiên dẫn.

Cũng không cần Đông Vương Công tự chủ thi triển pháp tắc, đây là một loại bị động tiếp nhận tinh quang chiếu rọi.

Có Tinh Thần chi quang không ngừng quán chú, Đông Vương Công chẳng khác nào mỗi thời mỗi khắc đều đang được tinh quang cường hóa, nhục thân của hắn cũng sẽ không ngừng cường đại.

Vốn dĩ nhục thân Đông Vương Công cực kỳ khủng bố, muốn tiến thêm một bước khó như lên trời, hiện tại có đầy trời tinh thần tương trợ, có thể giúp hắn tiết kiệm một bộ phận lớn thời gian.

"Thời gian đối với ta không có bao nhiêu tác dụng, nhưng lại có thể vì ta không ngừng biến cường cung cấp động lực, cho nên, ta muốn mau chóng cường đại, chí ít phải cường đại trước người khác!"

Đông Vương Công cảm thụ chu thiên tinh thần trợ giúp đối với mình, đối với điểm này ngược lại phi thường hài lòng.

Chưởng ác Tinh Thần Đại Đạo Pháp Tắc, loại thu hoạch ngoài ý muốn này hoàn toàn là kinh hỉ.

Đơn giản thi triển thủ đoạn, đem tinh thần chi quang kinh người kia che giấu, Đông Vương Công cũng không thích quá mức rêu rao.

Thôn phệ Thế Giới Quả, ngoài ý muốn chưởng ác Tinh Thần Đại Đạo Pháp Tắc, làm cho Đông Vương Công trong lòng cao hứng một trận.

Tây Vương Mẫu mang theo tu sĩ thế giới Mã Phá Thương Khung trở về, tu vi của bọn họ đều tương đối thấp, so với mấy cái Tiên Hiệp thế giới trước đó kém xa, bởi vậy nhất định phải chiếu cố một phen.

Đem những tu sĩ này an bài tốt xong, Tây Vương Mẫu mới chiết phản hồi lại trong Thiên Đình.

Lần này Mã Phá Thương Khung thế giới chi hành, làm cho nàng đại hoạch phong thu, bây giờ Khí Vận chi lực của Tây Vương Mẫu chỉ kém hơn Đông Vương Công một chút, tại trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, trừ Đông Vương Công ra thì Khí Vận chi lực của nàng là cường thịnh nhất.

Lúc này Tây Vương Mẫu sau khi thu mấy cái đệ tử, cũng lần nữa phát giác được thời cơ đột phá.

Trở lại trong thiên cung, Tây Vương Mẫu lập tức bắt đầu bế quan.

Điều này làm cho Đông Vương Công, người vốn định cùng Tây Vương Mẫu chia sẻ tâm đắc, vô hụt, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng.

Tại lúc Đông Vương Công chuẩn bị rời đi, Nữ Oa Thánh Nhân – người đã từng cùng Đông Vương Công cùng nhau tiến về tân thế giới,

lại tìm tới Đông Vương Công.

"Nữ Oa Thánh Nhân, không biết có chuyện gì tìm ta?" Những năm này quan hệ giữa Nữ Oa Thánh Nhân và Thiên Đình không tệ, nhưng nàng rất ít tiếp xúc riêng tư với Đông Vương Công.

Dù sao Đông Vương Công quý vi Thiên Đế, chưởng quản tam giới đại tiểu sự nghi, bởi vậy ngày bình thường đều tương đối bận rộn.

Nữ Oa nương nương là Thánh Nhân chí tôn, cũng không có khả năng tổng tìm đến Đông Vương Công.

"Bệ hạ, ta cũng không có đại sự, chỉ là có chút vấn đề trên việc tu hành, muốn hướng Bệ hạ thỉnh giáo một phen." "Nương nương cứ việc nói, chỉ cần ta có thể giúp, định nhiên tri vô bất ngôn!" Đông Vương Công đối với Nữ Oa nương nương tương đối có hảo cảm, nàng thế nhưng là người đầu tiên ngả về phía Thiên Đình trong số Thiên Đạo Thánh Nhân.

Có thể nói lúc Đông Vương Công chưa triệt để cường đại, chính nhờ có Nữ Oa Thánh Nhân gia nhập, mới làm cho Đông Vương Công có thể cùng năm Thánh Nhân khác chống lại.

Nếu như năm đó Thiên Đạo Lục Thánh liên thủ, e rằng kế hoạch của Đông Vương Công đều không thể thuận lợi thực thi.

Nữ Oa Thánh Nhân đem những vấn đề trong tu hành ngày thường từng cái nói ra, những năm này không có Hồng Quân Đạo Tổ giải hoặc, Nữ Oa cũng ít cùng tu sĩ khác luận đạo, bởi vậy rất nhiều vấn đề đều vẫn luôn tích tụ trong lòng.

Lúc này Đông Vương Công nghe Nữ Oa Thánh Nhân nói, nghiêm túc giảng giải cho đối phương.

Chương 379

Lấy tu vi Thiên Đạo Cảnh Giới của Đông Vương Công hiện tại, hoàn toàn có tư cách dạy bảo Nữ Oa Thánh Nhân.

Ba ngàn Thiên Đạo Pháp Tắc toàn bộ bị Đông Vương Công tu hành quán thông, trong lúc giơ tay nhấc chân đều có dấu vết của Đạo, bởi vậy một phen giải hoặc, trong nháy mắt làm cho Nữ Oa Thánh Nhân ý niệm thông đạt.

Những năm này Tây Vương Mẫu có thể tại trên việc tu hành nhất mã đương tiên, trong đó cũng thiếu không được công lao của vị phu quân này.

Nữ Oa Thánh Nhân thụ Đông Vương Công giáo hối, tại nơi tu hành trong nháy mắt lĩnh ngộ rất nhiều diệu pháp, tu vi vốn trì trệ không tiến kia, tại lúc này nhất cử làm ra đột phá, bước vào Thánh Cảnh ngũ trọng thiên tu vi!

Có thể nói là trực truy Thái Thanh Thánh Nhân, cùng Thái Thanh và Tây Vương Mẫu đứng ở cùng một cấp độ.

Cảm nhận được Nữ Oa Thánh Nhân đột phá, Đông Vương Công cũng cười hướng Nữ Oa nương nương chúc mừng.

Nữ Oa Thánh Nhân lúc này trong lòng vui vẻ, nhìn về phía Đông Vương Công ánh mắt càng thêm kiên định.

Lúc này Nữ Oa Thánh Nhân khom người nói: "Bệ hạ, Nữ Oa vẫn luôn ngưỡng mộ thiên uy của Bệ hạ, hôm nay lại được Bệ hạ chỉ điểm, tu vi liên liên đột phá, bởi vậy Nữ Oa muốn bái Bệ hạ làm sư, hy vọng Bệ hạ đừng cự tuyệt!" Nữ Oa Thánh Nhân tại trước đó đã sớm làm xong dự định, vốn là muốn hiến thân cho Đông Vương Công, trở thành nữ nhân của hắn.

Bất quá nàng cùng Đông Vương Công tiếp xúc quá ít, nếu như để nàng chủ động hiến thân, Nữ Oa nương nương thực sự không bỏ xuống được mặt mũi.

Dù sao Đông Vương Công thực lực viễn siêu đồng bối, trở thành nữ nhân của Đông Vương Công, đối với Nữ Oa Thánh Nhân mà nói cũng không có gì không thể tiếp nhận.

Nhưng Đông Vương Công những năm này căn bản không có cùng nữ nhân khác tiếp xúc, làm cho Nữ Oa nương nương trong lòng mâu thuẫn, nếu như bị Đông Vương Công cự tuyệt, vậy sau này làm sao gặp người?

Chính vì vậy Nữ Oa nương nương mới nghĩ đến chuyện bái sư, môn hạ đệ tử của Đông Vương Công đã xuất hiện hai vị Thánh Nhân, mấy vị đệ tử còn lại cũng đều có khả năng đột phá.

Lấy thực lực Đông Vương Công hiện tại, hoàn toàn có thể dạy bảo nàng.

"Cái này..." Đông Vương Công do dự, sự tình quá mức đột nhiên, làm cho hắn cũng có chút cử kỳ bất định.

Thu Nữ Oa nương nương làm đồ đệ, khẳng định sẽ mang lại cho Đông Vương Công khí vận gia thành cực lớn, đồng thời khi đối mặt với các Thánh Nhân khác, bối phận lại cao hơn một bậc.

Bất quá Nữ Oa Thánh Nhân dù sao trước đó cũng cùng hắn cùng nhau nghe giảng, điều này làm cho Đông Vương Công phải cân nhắc nhiều chuyện.

Ví dụ như phản ứng của Hồng Quân Đạo Tổ, tâm tư của các Thánh Nhân khác, cùng với phản ứng của Tây Vương Mẫu.

Thấy Đông Vương Công do dự không quyết, lúc này Nữ Oa Thánh Nhân lại nói: "Chính cái gọi là đạt giả vi sư, Bệ hạ là tu sĩ Thiên Đạo

Cảnh Giới, hoàn toàn có thể làm thầy của Thánh Nhân chúng ta.

Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, đã lâu không xuất thế, lần này Nữ Oa thành tâm bái sư, xin Bệ hạ đừng cự tuyệt một mảnh khổ tâm của Nữ Oa." Nữ Oa nương nương lại ba khuyến cáo, Đông Vương Công lúc này cũng không do dự nữa, sái nhiên cười một tiếng, gật đầu đáp ứng.

Nữ Oa phong tư vô song, ngộ tính không kém, lại là hạng người có thiên định đại khí vận, thu làm đồ đệ, xác thực không có chỗ nào không tốt.

"Đã như vậy, Nữ Oa về sau cứ làm đệ tử của ta, có vấn đề trên tu hành, tùy thời có thể hỏi ta!" "Đa tạ Sư tôn thành toàn, Nữ Oa khấu tạ Sư tôn!" Nữ Oa Thánh Nhân bái sư, sau tam bái cửu khấu, một cỗ khí vận trong người nàng phân ly ra, trực tiếp dung nhập vào trong khí vận của Đông Vương Công.

Đồng thời Khí Vận chi lực trong Thiên Đình cũng đại biến, sau đó nhao nhao cùng khí vận của Nữ Oa Thánh Nhân liên thành một mảnh.

Nữ Oa Thánh Nhân gia nhập Thiên Đình, có thể nói là một tình huống phi thường ngoài ý muốn.

Về sau Nữ Oa thành đệ tử của Đông Vương Công, quyền lợi và địa vị của Thiên Đình nhất phương càng thêm củng cố, không ai có thể rung chuyển.

Đông Vương Công thu đồ Nữ Oa, sau khi rời đi liền chuẩn bị một tràng bái sư yến hạo đại, mời rất nhiều đại thần thông giả trong Tam giới cùng đến chung vui.

Đông Vương Công làm như vậy, không chỉ là nghi thức nhu cầu, mà còn là đang hướng cường giả Tam giới tuyên cáo việc này, để bọn hắn biết uy tín của hắn.

Cách làm này, ngược lại thành công chấn nhiếp rất nhiều Thánh

Nhân, làm cho bọn hắn trong lòng không thể không cân nhắc phong cách hành sự sau này.

"Nữ Oa sư muội, thế mà bái nhập môn hạ Đông Vương Công!" Thái Thanh Thánh Nhân ngồi ở một bên, cùng các đạo hữu khác sướng ẩm mỹ tửu, trong lòng lại động ý niệm, không biết đang có tính toán gì.

Mấy vị Thánh Nhân khác đến chúc mừng cũng đầy mặt vui vẻ, chẳng qua tia chấn động ẩn tàng dưới đáy mắt bọn họ, lại che giấu không được.

Nữ Oa Thánh Nhân dùng công đức chi lực chứng đạo, thành tựu thấp nhất, tương lai muốn đột phá cũng là khó khăn nhất.

Tình huống này thập phần tương tự với Nhân Tộc Tam Hoàng, lấy khí vận Nhân tộc dung hợp cùng công đức bản thân, mới thành tựu Thánh Hoàng chi vị.

Bất quá hiện tại xem ra, ba vị Thánh Hoàng tu vi vô pháp tiến thêm, thật sự không bằng Nhân tộc bình thường tiêu dao khoái hoạt.

Nữ Oa Thánh Nhân năm xưa tạo nhân có công, tuy rằng không trảm ra Tam Thi, nhưng cũng nương nhờ tạo nhân công đức nhất cử chứng đạo thành Thánh.

Những năm gần đây, tu vi của nàng trong Lục Thánh vẫn luôn đứng cuối, cho dù là người đầu tiên trong Lục Thánh chứng đạo, nhưng thực lực lại vô pháp tranh phong cùng năm vị còn lại.

Nhưng hiện tại, Nữ Oa Thánh Nhân bái Đông Vương Công làm sư, trực tiếp đột phá Thánh Cảnh ngũ trọng thiên, thực lực trực truy Thái Thanh Thánh Nhân, đem Nguyên Thủy Thiên Tôn đều bỏ lại phía sau.

Loại biến hóa này, khiến trong lòng mấy vị Thánh Nhân tư vị khó

tả.

Nữ Oa Nương Nương ôm được đại thụ Đông Vương Công, chỉ sợ sau này cũng sẽ không cùng bọn họ làm bạn nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này trong lòng cũng có nộ hỏa.

Nữ Oa Thánh Nhân vốn cùng hắn là đồng môn sư huynh muội, mọi người cũng đều lấy bình bối luận giao.

Nhưng hiện tại Nữ Oa bái nhập môn hạ Đông Vương Công, Đông Vương Công thành sư phụ của Nữ Oa, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn là sư huynh của Nữ Oa, chẳng phải hắn cũng phải xưng hô Đông Vương Công một tiếng tiền bối sao?

Tuy rằng Đông Vương Công có thực lực, nhưng trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không nguyện thừa nhận, càng không nguyện xưng hô Đông Vương Công là tiền bối!

Bất quá đáng tiếc, lần này không có ai đi trưng cầu ý kiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Oa bái Đông Vương Công làm sư, yến tiệc lần này cũng không phải bố cáo Tam Giới về việc đó.

Trước kia Nữ Oa Thánh Nhân tu vi thấp nhất, trong các vị Thánh Nhân cũng là người dễ bị xem nhẹ và bỏ qua nhất.

Lại thêm hiện tại các tu sĩ khác thi nhau chứng đạo thành Thánh, địa vị của Nữ Oa Nương Nương cũng ngày càng thấp.

Nhưng hôm nay Nữ Oa Nương Nương trực tiếp đột phá Thánh Cảnh ngũ trọng thiên, thực lực thuộc hàng thượng du trong tất cả Thánh Nhân, chỉ sợ ngày sau ai cũng không dám xem thường Nữ Oa Nương Nương nữa.

Lần này Nhân Tộc Tam Hoàng cũng theo chiếu lệnh đến chúc

mừng.

Phục Hy Thánh Hoàng và Nữ Oa Nương Nương quan hệ phỉ thiển, càng thân tự hướng Nữ Oa Nương Nương kính rượu.

Chương 380

"Nữ Oa Thánh Nhân năng bái Thiên Tôn làm sư, nãi là may mắn của Tam Giới!" "Phục Hy Thánh Hoàng quá khen, Nữ Oa bất thắng hoan hỉ, Thánh Hoàng nhất định phải lưu lại thêm vài ngày, ngắm nhìn mỹ cảnh của Thiên Đình!" Huynh muội hai người từng thân thiết, lúc này gặp lại, lại có một loại khách sáo nói không nên lời.

Phục Hy không còn là Yêu Hoàng năm xưa, hiện tại tuy rằng đã khôi phục hết thảy ký ức, nhưng lại như kính hoa thủy nguyệt, có cảm giác không chân thực, khiến hắn vẫn luôn vô pháp chấp nhận quá khứ.

Đông đảo cường giả nhao nhao hướng Nữ Oa Nương Nương đạo hỉ.

Tây Phương Nhị Thánh, Ma Môn Nhị Thánh đều nhìn tình huống trong sân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt trầm mặc, biểu tình của hắn lại bị mấy vị Thánh Nhân nhìn ở trong mắt.

Đông Vương Công cao tọa trên vân sàng, thân có chúng tiên củng vệ, một bộ dáng cao cao tại thượng.

Như kim Nữ Oa tu vi siêu việt chúng thánh, cùng Thái Thanh Thánh Nhân giống nhau như đúc, bởi vậy cho dù là các Thánh Nhân khác, ai cũng không dám xem thường Nữ Oa Thánh Nhân nữa.

Đông đảo cường giả tại Thiên Đình yến ẩm một phen xong, mới lần lượt cáo từ rời đi.

Nữ Oa Thánh Nhân tắc trụ lại Thiên Đình.

Nàng như kim là đệ tử của Đông Vương Công, trước kia trong

Thiên Đình cũng có cung điện chuyên môn kiến tạo cho nàng, trụ lại nơi này cũng là hợp tình hợp lý.

Khi Tây Vương Mẫu từ nơi bế quan đi ra thì bái sư nghi thức của Nữ Oa Nương Nương đã kết thúc.

Lần này bế quan khiến tu vi Tây Vương Mẫu lần nữa tăng mạnh, thành công bước vào Thánh Cảnh lục trọng thiên.

Tại tất cả Thánh Nhân đương thời, nàng chân chính trở thành Đệ Nhất Thánh Nhân.

Đương nhiên, Thiên Đạo Cảnh giới như Đông Vương Công và Hồng Quân Đạo Tổ không tính, thực lực bọn họ viễn siêu Thánh Nhân cảnh giới, căn bản không có khả năng so sánh.

Thấy Tây Vương Mẫu thành công đột phá, Đông Vương Công cũng phi thường khai tâm.

Những năm gần đây hắn có thể đối với Tây Vương Mẫu chiếu cố rất nhiều, hiện tại Tây Vương Mẫu có thể hậu lai cư thượng, cũng là chuyện tình khó được.

"Nữ Oa muội muội bái chàng làm sư?

Đảo cũng không sao, chúng ta các luận các, cũng không sợ loạn bối phận!" Tây Vương Mẫu ngược lại nhìn rất thoáng, bất quá tâm lý cũng có chút đam ưu.

Nữ Oa Nương Nương thiên tư quốc sắc, lại là Yêu tộc mỹ diễm, đệ tử như vậy Tây Vương Mẫu thực tại có chút không an tâm.

Bất quá ngẫm lại cảnh giới và thực lực hiện tại của Đông Vương Công, khu khu nữ sắc lại có khả năng dụ hoặc được Đông Vương Công sao.

Trong lúc phu thê hai người tham thảo tu hành, tại Vô Biên Huyết

Hải, một đạo kim hà trực trùng Lăng Tiêu Bảo Điện.

"A, Ngọc Dương Tử đột phá Thánh Cảnh!" Tây Vương Mẫu trên mặt nở nụ cười, nhìn về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này cũng gật đầu không thôi, Ngọc Dương Tử những năm này vẫn luôn trấn thủ Vô Biên Huyết Hải, hiện tại rốt cục đột phá.

Nhìn vô biên kim sắc hà quang kia, Đông Vương Công trong lòng lại có chút thất lạc.

Ngọc Dương Tử đột phá, nhưng lại là mượn nhờ công đức chi lực chứng đạo.

Vô biên kim quang kia chính là công đức chi khí.

Những năm gần đây Ngọc Dương Tử trấn thủ Vô Biên Huyết Hải, thân là A Tu La Giáo Giáo chủ, tích toàn khí vận và công đức tự nhiên không ít.

Nhìn sư đệ môn hạ nhao nhao chứng đạo, Ngọc Dương Tử hiển nhiên thừa thụ áp lực rất lớn.

Bất quá thiên tư xác thực có hạn, muốn đột phá Thánh Cảnh cũng thiên nan vạn nan.

Năm xưa Đông Vương Công để Ngọc Dương Tử làm A Tu La Giáo Giáo chủ, chính là để hắn thu thập khí vận và công đức.

Nếu quả thật vô pháp lấy lực chứng đạo, vậy thì mượn nhờ công đức chi lực thành Thánh.

Hiện tại xem ra, Ngọc Dương Tử đã đi bước này.

Tuy rằng Đông Vương Công trong lòng có chút thất lạc, nhưng cũng thay Ngọc Dương Tử cảm thấy cao hứng.

Dù sao có thể lấy công đức chi lực chứng đạo cũng không tệ,

Thiên Đạo Lục Thánh năm xưa cũng đều là lấy công đức chứng đạo.

Ngọc Dương Tử dùng công đức chứng đạo, tự nhiên sẽ không có thiên kiếp hàng lâm.

Trên người kim quang chiếu rọi vạn trượng, một cái kiếm hư ảnh màu vàng hoành tuyên chư thiên.

Kiếm hư ảnh kia nhất dược, trong nháy mắt từ U Minh Huyết Hải bay tới Thiên Đình.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn, bái kiến Sư nương!" Ngọc Dương Tử quỳ tại trong đại điện, hướng Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hành lễ.

"Đồ nhi mau đứng lên, những năm này vất vả, hôm nay chứng đạo, đáng mừng đáng chúc!" Đông Vương Công hân úy đỡ Ngọc Dương Tử dậy.

Những năm này Ngọc Dương Tử xử xử cung thuận, Đông Vương Công cũng đối với hắn thập phần hỉ ái.

Cái đệ tử này tư chất không phải tuyệt đỉnh, nhưng Đông Vương Công lại thập phần ái hộ.

Đệ tử càng giống như hài tử của mình, nhìn hắn có sở thành, cho dù không hoàn mỹ, nhưng Đông Vương Công trong lòng y nguyên cao hứng.

"Đều là Sư phụ và Sư nương đối với ngã giáo đạo hữu phương, hiện tại chứng đạo thành Thánh, cũng là nước chảy thành sông!" Ngọc Dương Tử trên mặt tràn đầy hoan hỉ, năng chứng đạo thành Thánh, đối với hắn cũng là một kiện đại sự, khúc mắc trong lòng giải khai, cũng không còn áp lực nữa.

Thân là đại đệ tử tọa hạ của Đông Vương Công, áp lực mà Ngọc Dương Tử thừa thụ trước kia cũng không nhỏ.

Ngọc Dương Tử chứng đạo thành Thánh, Đông Vương Công tự nhiên hoan hỉ không thôi.

Bạch Viên, Kim Sí Đại Bàng, Khổng Tuyên, Nữ Oa, những đệ tử này nhao nhao tiến lên khánh hạ.

Medusa Nữ Vương và Hồ tộc Đồ Lăng đều đang bế quan, bởi vậy hai cái sư muội này đảo không có tới.

"Đại sư huynh những năm này ngày đêm khổ tu, hiện tại tổng coi như có thu hoạch, chúc mừng chúc mừng a!" Bạch Viên tính tình khiêu thoát, lời nói tuy là chúc mừng nhưng lại cũng bộc lộ khuyết điểm tư chất không tốt của Ngọc Dương Tử.

Chương 381

Bất quá Ngọc Dương Tử rõ ràng tính tình Bạch Viên, cũng sẽ không trách cứ, chỉ gật đầu cười to không thôi.

Như kim Đông Vương Công một môn tứ Thánh, xác thực phi thường đáng mừng.

Tại lúc Ngọc Dương Tử hoan tụ, trong Hồng Hoang lại có một đạo quang hoa trùng thiên.

Chúng nhân trong Thiên Đình cấp mang nhìn lại, Bạch Viên lúc này cũng ngừng cười nháo.

"Ha ha, hôm nay lại có tu sĩ chứng đạo thành Thánh, chẳng lẽ hiện tại Thánh Cảnh dễ dàng đột phá như vậy sao?" Bạch Viên nói một câu, khiến Khổng Tuyên ở bên cạnh có chút vô ngữ.

Những năm này hắn chưa từng dám giải đãi, nhưng mãi đến hiện tại vẫn chưa từng chứng đạo thành Thánh, ngay cả một tia môn lộ cũng không có tìm được.

Điều này làm cho Khổng Tuyên có chút hãn nhan, cho dù lại tự tin, nhưng các sư huynh đệ đều nhao nhao chứng đạo thành Thánh, vì sao mình lại không thể đột phá?

Là chính mình không ưu tú sao?

Sự thật này vô thời vô khắc đều đang gõ vào tâm can hắn, khiến Khổng Tuyên bội cảm áp bách.

Áp lực của hắn tuy rằng cùng Đại sư huynh bất đồng, nhưng hoàn cảnh sở xử lại thập phần tương tự, bởi vậy cũng là đồng bệnh tương liên.

Hiện tại mọi người đều nhìn về phía tân Thánh Nhân chứng đạo

trong Hồng Hoang, Ngọc Dương Tử lại nhìn thấy một tia lạc mịch ẩn tàng trên mặt Khổng Tuyên.

Hắn đi đến bên cạnh Khổng Tuyên, vỗ vỗ bờ vai hậu thực của sư đệ.

"Sư đệ, từ trước tới giờ ngươi đều không kém, sở dĩ không có chứng đạo, tịnh không phải vì thiên phú và thực lực của ngươi không được, là cơ duyên chưa tới, chỉ cần thời cơ thành thục, ngươi cũng có thể nhất phi trùng thiên!" Khổng Tuyên được Đại sư huynh cổ vũ, trong ánh mắt hiện lên một tia kiên định.

Trước kia Ngọc Dương Tử đồng dạng thừa thụ cự đại áp lực, có thể lĩnh hội tâm tình Khổng Tuyên, bởi vậy một phen an ủi đảo làm cho Khổng Tuyên thụ dụng.

Đông Vương Công nhìn hai cái đệ tử chi gian giao lưu, hân úy cười một tiếng, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa.

Lúc này chỉ thấy trong Ngũ Trang Quán, một cỗ ngũ thải thần hoa trực trùng tiêu hán, đầy trời tinh hà động đãng không thôi.

Chính là Trấn Nguyên Tử đại tiên chứng đạo thành Thánh!

Trấn Nguyên Tử thân là Địa Tiên Chi Tổ, tại Vạn Thọ Sơn ẩn nhẫn tu hành, từ thời kỳ Vu Yêu bắt đầu bế quan, mãi cho đến hiện tại, rốt cục thành công chứng đạo thành Thánh.

Tu sĩ có đại nghị lực bực này cũng có, nhưng có loại nghị lực này lại năng tồn hoạt đến hiện tại, lại không nhiều!

Ba ngàn khách hồng trần trong Tử Tiêu Cung năm xưa đều là Tiên Thiên Đại Thần, khả hiện tại tồn thế lại có được mấy cái?

Đại đa số đều hóa thành trần thổ, hoặc chết trong lượng kiếp, hoặc chết trong tranh đấu, thật sự là trăm không còn một.

Như kim Trấn Nguyên Tử đại tiên năng thành tựu Thánh Nhân tôn vị, có thể nói là đã ngao xuất đầu.

Vạn Thọ Sơn lúc này hà hoa một mảnh, vô cùng thánh uy gia trì tại trên nhục thân Trấn Nguyên Tử, làm cho hắn thoạt nhìn trang nghiêm vô cùng.

Trấn Nguyên Tử đối với chư thiên vũ nội đoàn đoàn thi lễ, mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử may mắn đột phá Thánh vị, chư vị đạo hữu có thể tùy thời tới Vạn Thọ Sơn cùng ngã đàm kinh luận đạo!" Những năm này Trấn Nguyên Tử ít khi ra ngoài, tại Vạn Thọ Sơn bế môn tu đạo, giáo hóa đệ tử.

Hiện tại chứng đạo đồng dạng là dùng công đức chi lực đột phá.

Tuy rằng so không được những kẻ lấy pháp tắc chi lực chứng đạo, nhưng Trấn Nguyên Tử dù sao cũng đã trảm ra Tam Thi, điểm này so với Thiên Đạo Lục Thánh còn muốn cao hơn một chút.

Trấn Nguyên Tử những năm này sớm đã trảm ra Tam Thi, vẫn luôn muốn đem Tam Thi dung vi nhất thể, nhưng cũng vô pháp thành công.

Lần này sau khi Ngọc Dương Tử chứng đạo, do có quá nhiều tu sĩ chứng đạo thành Thánh, cấp cho Trấn Nguyên Tử áp lực cực lớn.

Cũng trong vô hình thúc đẩy Trấn Nguyên Tử không thể không buông tha dự định Tam Thi hợp nhất, từ đó lợi dụng công đức chi khí tích toàn bao năm qua, nhất cử chứng đạo thành Thánh.

Như kim Hồng Hoang Thánh Nhân quá nhiều, nếu không chứng đạo thành Thánh, có khả năng sẽ bị đào thải.

Thậm chí bị tu sĩ khác để mắt tới, đánh giết, thưởng đoạt cơ nghiệp Vạn Thọ Sơn!

Hồng Hoang cường giả quá nhiều, các loại tranh thưởng và sát lục

tịnh không có đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy.

Những thủ đoạn ẩn tàng trong bóng tối, thường thường chính là tử cục khiến kẻ yếu phòng bất thắng phòng.

Trấn Nguyên Tử sau khi chứng đạo cũng không có quên hết thảy quá khứ.

Những năm ẩn nhẫn, rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vạn Thọ Sơn nhất mạch đệ tử đều trong lòng hưng phấn, bảy mươi hai cao đồ của Trấn Nguyên Tử cũng từng cái tiếu trục nhan khai.

Lúc này Trấn Nguyên Tử lần nữa phong bế sơn môn, trở lại hậu sơn.

Nhân Sâm Quả Thụ y nguyên sinh cơ bừng bừng, cành lá du lượng thân triển hướng thiên địa.

Tại bên cạnh Nhân Sâm Quả Thụ, một cái mộ bia nho nhỏ lập tại nơi đó, bên trên viết: "Hiền đệ Hồng Vân Lão Tổ chi mộ".

Đây là y quan trủng của Hồng Vân Lão Tổ.

Năm xưa Hồng Vân Lão Tổ chết không có chỗ chôn, ngay cả thi thể đều không thể lưu lại một mảnh.

Trấn Nguyên Tử sau khi Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc đã khắc ý kiến tạo y quan trủng này, ngày đêm tế điện.

Lúc này Trấn Nguyên Tử tịch địa mà ngồi bên cạnh Nhân Sâm Quả Thụ, lưng tựa vào thân cây, nhìn mộ phần của Hồng Vân Lão Tổ.

"Hiền đệ, vi huynh hôm nay chứng đạo thành Thánh.

Đáng tiếc Yêu tộc chi bối kia toàn bộ bị diệt sát, Yêu Hoàng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều đã chết, chỉ còn lại Côn Bằng còn sống.

Ngày sau, ngã tất định thân thủ trảm sát Côn Bằng!" Trấn Nguyên Tử chứng đạo thành Thánh, nhưng Hồng Vân Lão Tổ lại rốt cuộc không nhìn thấy được, điều này làm cho Trấn Nguyên Tử trong lòng bội cảm thất lạc.

Trong Thiên Đình, Đông Vương Công thấy Trấn Nguyên Tử chứng đạo, hân nhiên cười một tiếng, đối với Tây Vương Mẫu nói: "Ngã muốn đi Ngũ Trang Quán một chuyến, nàng cùng ngã đồng hành đi!" Tây Vương Mẫu vừa mới đột phá Thánh Cảnh lục trọng thiên, đoản thời gian nội sẽ không lại bế quan tu hành, gật đầu cười nói: "Bệ hạ tương yêu, thần thiếp tự nhiên nguyện ý." Thiên Đế và Thiên Hậu lên pháp giá, một đường đi tới Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử sớm đã tâm sinh cảm ứng, cấp mang để Thanh Phong, Minh Nguyệt mở ra hộ sơn đại trận, tất cả đệ tử phân liệt hai bên, hạo hạo đãng đãng tại ngoài sơn môn nghênh tiếp Đông Vương Công đại giá.

Chương 382

"Không biết Thiên Đế, Thiên Hậu đại giá quang lâm, Trấn Nguyên Tử có thất viễn nghênh, thỉnh Bệ hạ, Nương nương thứ tội!" Trấn Nguyên Tử cho dù thành Thánh, nhưng đối với Đông Vương Công y nguyên phi thường cung kính.

Những năm này Đông Vương Công đối với hắn cũng có trợ giúp rất nhiều, hơn nữa lấy thực lực của Đông Vương Công, ai cũng không dám đãi mạn.

"Đạo hữu không cần đa lễ!" Đông Vương Công phất phất tay, dưới sự dẫn dắt của Trấn Nguyên Tử tiến vào Vạn Thọ Sơn, một đường đi vào trong đạo quan.

Trấn Nguyên Tử phụng thượng trà nước, lại không biết ý định của Đông Vương Công.

Đông Vương Công nếm thử linh tuyền Vạn Thọ Sơn, cười lấy ra một vật, trong nháy mắt làm cho Trấn Nguyên Tử đại cật nhất kinh.

Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô!

Đông Vương Công lấy ra bảo bối này, chính là chiêu bài bảo bối năm xưa của Hồng Vân Lão Tổ.

Vừa nhìn thấy hồ lô, Trấn Nguyên Tử trong nháy mắt kích động nhảy dựng lên.

Hắn từ trên hồ lô cảm ứng được một tia khí tức quen thuộc, liên hệ huyết mạch tương liên.

Năm đó, nhất định là Đông Vương Công xuất thủ bảo trụ hồ lô này, còn có nguyên thần Hồng Vân Lão Tổ!

Trấn Nguyên Tử kích động nhìn về phía Đông Vương Công, tiên

đối Đông Vương Công bái ba bái, mới tiếp nhận Hồng Vân bảo hồ lô.

Cửu Cửu Tán Phách Hồng Hồ Lô tại trong những năm này đã tự động tu phục như lúc ban đầu.

Khi Trấn Nguyên Tử mở ra hồ lô, bên trong có một đạo hồn phách phiêu hốt bất định, tựa hồ tiến nhập trạng thái trầm thụy.

Hồn phách kia chính là một luỹ tàn hồn của Hồng Vân Lão Tổ!

Trấn Nguyên Tử kích động vô dĩ phục gia, thậm chí đều không biết nên cảm tạ Đông Vương Công như thế nào, chỉ biết kích động tiến lên, nắm lấy tay Đông Vương Công.

"Đạo hữu, năm đó ngã cũng là cơ duyên xảo hợp mới được một tia tàn hồn của Hồng Vân đạo hữu.

Những năm này chấp niệm khó tiêu, cũng chính sự tình của Hồng Vân đạo hữu đang khích lệ đạo hữu vẫn luôn nỗ lực tu hành.

Như kim chứng đạo thành Thánh, hồn phách Hồng Vân đạo hữu cũng có thể giao cho đạo hữu rồi!" Đông Vương Công biết tình huống Hồng Vân, bao năm qua đều vô pháp tu phục, cũng chỉ có thể tái nhập luân hồi, giống như Phục Hy năm xưa, chuyển thế trọng tu.

Dù sao Hồng Vân Lão Tổ lúc trước tự bạo nguyên thần, thương thế thực tại quá nặng.

"Đa tạ Thiên Tôn!

Đa tạ Thiên Tôn!

Nhược phi Thiên Tôn bảo hạ Hồng Vân hiền đệ, chỉ sợ Hồng Vân sớm đã hôi phi yên diệt!" Trấn Nguyên Tử bất thắng cảm kích.

Năng bảo trụ Hồng Vân một mạng, cho dù phải chuyển thế trọng tu, nhưng cũng tốt hơn vạn lần so với hồn phi phách tán.

Hiện tại Trấn Nguyên Tử thành Thánh, Hồng Vân nếu chuyển thế,

hoàn toàn có thể dưới sự che chở của Trấn Nguyên Tử an toàn trưởng thành.

"Kỳ nhiên như thế, ngã cùng Thiên Hậu cũng đã uống trà của đạo hữu, mau mang theo Hồng Vân đạo hữu tiến đến Lục Đạo Luân Hồi đi!" Đông Vương Công muốn đứng dậy cáo từ, bất quá Trấn Nguyên Tử lại giữ chặt Đông Vương Công.

"Thiên Tôn, ngày sau Trấn Nguyên Tử nguyện ý gia nhập Thiên Đình, vì Thiên Tôn và Thiên Hậu hiệu lực.

Từ nay về sau Hồng Hoang tái vô Vạn Thọ Sơn, chỉ có Thiên Đình Lăng Tiêu Bảo Điện!" Trấn Nguyên Tử đối với Đông Vương Công bái tạ, đồng thời biểu lộ lòng trung thành.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn nhau cười một tiếng, chuyến này không có đi không.

"Đi trước đi, ngày sau chúng ta còn nhiều thời gian hoan tụ." Đông Vương Công giá tường vân, cùng Tây Vương Mẫu trực tiếp ly khai Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng trực tiếp xuất sơn, một đường đi tới U Minh Địa Phủ.

Chuyện của Hồng Vân Lão Tổ vẫn luôn là tâm kết của Trấn Nguyên Tử.

Cũng chính vì cảnh cảnh vu hoài, hắn mới nỗ lực tu hành, một khắc không dám giải đãi, rốt cục đắc thường sở nguyện.

Hiện tại phát hiện Hồng Vân Lão Tổ còn có một đường sinh cơ, Trấn Nguyên Tử đương nhiên hưng phấn vô cùng.

Khi Trấn Nguyên Tử tới Địa Phủ, Hậu Thổ Thánh Nhân đang ở nơi đó chờ đợi Trấn Nguyên Tử, hoặc là nói chờ đợi Đông Vương Công.

Bất quá nhìn một bộ dáng thất lạc của nàng, hiển nhiên biết Đông Vương Công sẽ không tới U Minh Địa Phủ.

Những năm này tuy rằng Hậu Thổ Thánh Nhân tìm được Đông Vương Công trên Địa Cầu, tịnh lưu hắn lại bên người, nhưng lại nhậm nhiên vô pháp từ trên người hắn đắc được bất luận cái gì an ủi.

Minh biết Đông Vương Công sẽ không đến, nhưng Hậu Thổ Thánh Nhân trong lòng nhưng nhiên vẫn có một tia xa vọng.

Lúc đầu bản ý là muốn cùng Đông Vương Công triệt để đoạn tuyệt vãng lai, nhưng hiện tại xem ra, nàng làm không được.

Thấy Hậu Thổ Thánh Nhân tại Phong Đô đại điện chờ đợi, Trấn Nguyên Tử cấp mang hướng Hậu Thổ Thánh Nhân thi lễ.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, chúc mừng chứng đạo thành Thánh.

Đáng tiếc ngã không thể ly khai Hoàng Tuyền Địa Phủ, không có biện pháp tới Vạn Thọ Sơn hướng đạo hữu hạ hỉ." "Hậu Thổ đạo hữu không cần khách khí, có được Hậu Thổ đạo hữu một câu hạ hỉ, bần đạo cảm kích bất tận!

Lần này vì chuyện của Hồng Vân hiền đệ, còn phải làm phiền Hậu Thổ đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử đem tàn hồn Hồng Vân Lão Tổ giao cho Hậu Thổ Thánh Nhân.

Hậu Thổ thân là chưởng quản giả Lục Đạo Luân Hồi, chuyện này đối với nàng cũng không phải đại sự, tự nhiên nguyện ý cấp cho Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân một cái tình mặt.

"Đạo hữu sảo đẳng, ngã trợ Hồng Vân Lão Tổ chuyển thế!" Hậu Thổ Thánh Nhân đi tới trước Lục Đạo Luân Hồi, đem một luỹ tàn hồn của Hồng Vân Lão Tổ phóng nhập trong đó.

Lục Đạo Luân Hồi nãi là một kiện vô thượng thánh khí, những năm này Hậu Thổ Thánh Nhân chưởng quản Lục Đạo, tích toàn đại

lượng công đức chi khí, tịnh đem những công đức này lại chú nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ Thánh Nhân làm như vậy khiến Vu tộc thụ ích vô cùng.

Vu tộc sau khi tiêu ma hết công đức chi lực mà Bàn Cổ đại thần di lưu, lại được Hậu Thổ Thánh Nhân kiếm lấy công đức chi lực cho bọn hắn.

Cứ như vậy, Vu tộc ngược lại dần dần có cơ hội khôi phục.

Chương 383

Những Vu tộc di lưu tại Địa Phủ cũng bắt đầu tiệm tiệm khôi phục.

Trải qua những năm phát triển này, Vu tộc khôi phục một ít nguyên khí, không còn thê thảm như lúc Vu Yêu đại chiến vừa mới hạ màn.

Những cái này đều là công lao của Hậu Thổ Thánh Nhân, nếu không có nàng, Vu tộc không có khả năng lần nữa khôi phục.

Hiện tại Vu tộc có tư bản lần nữa cường đại, Hậu Thổ Thánh Nhân đối với thành quả này cũng phi thường hài lòng.

Lúc này tàn hồn Hồng Vân Lão Tổ tại trong Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế rất nhanh đã có kết quả.

Chân linh của Hồng Vân Lão Tổ hóa thành một đạo linh quang, từ trong Lục Đạo Luân Hồi tẩu thoát.

Hậu Thổ Thánh Nhân đối với Trấn Nguyên Tử nói: "Đạo hữu còn không mau đi, Hồng Vân Lão Tổ đã chuyển thế trọng sinh!" Trấn Nguyên Tử lúc này cũng cố không được lễ tiết, hóa thành một đạo quang, trực tiếp rời khỏi Địa Phủ.

Khi tái xuất hiện, hắn đã tới một ngọn núi bạch vân du du.

Nơi này vân hà hoàn nhiễu, linh khí vô biên.

Khi Trấn Nguyên Tử tới nơi này, trong vân đầu hốt nhiên hóa thành một cái đạo đồng.

Chính là Phúc Lộc Chân Tiên - Vân Trung Tử.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy Vân Trung Tử, vốn nên tại Vu Yêu đại

chiến sau đó hóa hình, nhưng Vân Trung Tử lại vẫn luôn trì hoãn không biết bao nhiêu vạn năm mới sản sinh linh trí.

Trấn Nguyên Tử trên dưới đánh giá, trong lòng thập phần hoan hỉ, đối Vân Trung Tử nói: "Ngã nãi là Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử đại tiên, như kim chứng đạo thành Thánh, ngươi có nguyện ý bái ngã làm sư?" Vân Trung Tử vốn là Phúc Lộc Chân Tiên, vừa mới hóa hình, tuy rằng không biết lai lịch Trấn Nguyên Tử, nhưng vừa nghe đối phương nãi là Thánh Nhân chí tôn, lập tức dập đầu bái kiến.

"Tiểu tử Vân Trung Tử, mông Thánh Nhân không bỏ, nguyện ý bái tại môn hạ Thánh Nhân!" Vân Trung Tử trời sinh thông linh, đối với Trấn Nguyên Tử đại tiên tam bái cửu khấu, hành bái sư chi lễ.

Trấn Nguyên Tử tâm hoài đại úy, Hồng Vân Lão Tổ tuy rằng mất đi ký ức tiền thế, nhưng kiếp này phúc duyên vô biên, là thiên chi hạnh.

Trấn Nguyên Tử chiêu hô Vân Trung Tử, mang theo hắn lập tức phản hồi Vạn Thọ Sơn, đối Vân Trung Tử tế tâm giáo đạo, so với nguyên bản tại môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn càng được chiếu liêu hơn.

Lại thêm Vân Trung Tử vốn thiên phú dị bẩm, tu vi của hắn càng ngày càng cao thâm, rất được Trấn Nguyên Tử hoan tâm.

Hồng Hoang trong lúc khí vận thao thiên, các phương cường giả phân phân chứng đạo thành Thánh, nhất thời gian khiến Hồng Hoang cũng dẫn tới một cái đại thời đại huy hoàng.

Lúc này, từ trong Tinh Không Cổ Lộ của Già Thiên thế giới, lại có hai vị Thiên Mệnh Chi Tử hàng lâm Hồng Hoang thế giới.

Một vị là Vô Thủy Đại Đế, một vị là Ngoan Nhân Đại Đế.

Hai vị Đại Đế đều từng tại Bắc Đẩu Tinh Vực trấn áp nhất thời, như kim tới Hồng Hoang thế giới, hiển nhiên là muốn tìm kiếm đột phá tiến thêm một bước.

Vô Thủy Đại Đế, từng dùng một quyển Vô Thủy Kinh trấn áp vạn cổ, ép tới các cường giả khác không ngóc đầu lên được.

Càng tại Bắc Đẩu Tinh Vực truyền ra hách hách uy danh, có thanh dự "Tiên lộ tận cùng ai là đỉnh, vừa gặp Vô Thủy đạo thành không".

Từng có lúc chúng nhân đều tưởng rằng Vô Thủy Đại Đế vẫn lạc, nhưng hiện tại xem ra, Vô Thủy Đại Đế y nguyên kiện tại.

Khi Hắc Hoàng nhìn thấy Vô Thủy Đại Đế, tuy rằng không còn cần ngưỡng vọng đối phương, nhưng trong lòng lại y nguyên vô pháp quên được loại tình hoài năm đó.

"Hắc Hoàng?" Vô Thủy Đại Đế hân úy nhìn Hắc Hoàng.

Cố nhân năm đó đều sớm đã hóa thành trần ai, cũng chỉ có con chó này vẫn luôn sống lay lắt.

Hiện tại gặp lại cố giao, Vô Thủy Đại Đế vẻ mặt thỏa mãn.

"Là ta, Hắc Hoàng!" Nhất hạng cổ linh tinh quái như Hắc Hoàng lúc này cũng có chút từ cùng, chỉ an tĩnh cùng Vô Thủy Đại Đế đối thị.

Diệc sư diệc hữu, nhiều năm trước từng cùng nhau làm bạn, như kim trùng phùng, lẫn nhau trong lòng đều vô hạn cảm khái.

"Ta cứ ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại người nữa, không ngờ sinh chi niên năng đoàn tụ!" Hắc Hoàng cùng Vô Thủy Đại Đế nhàn liêu, Diệp Phàm, Bàng Bác, Thánh Hoàng Tử tác bồi.

Đại hắc cẩu không biết từ nơi nào lấy ra rượu ngon, mấy người uống đến bất diệc nhạc hồ.

"Thực lực của ngươi viễn siêu ta, nếu là tại Bắc Đẩu Tinh Vực,

đã siêu việt Đế cấp tồn tại rồi!" Vô Thủy Đại Đế trong lòng cảm khái.

Hồng Hoang thế giới quả nhiên tạo hóa thần kỳ, nếu như có thể sớm một chút phát hiện thông đạo giữa Hồng Hoang thế giới và Bắc Đẩu Tinh Vực, những tích niên cố giao kia có lẽ sẽ không hóa thành trần ai.

Mấy người sướng đàm cổ kim, ai cũng không có đề cập chuyện tu hành.

Lần này Hắc Hoàng hiển nhiên rất vui vẻ, bao nhiêu năm qua hắn vẫn luôn có một cái tâm kết, tưởng rằng Vô Thủy Đại Đế đã chết, nhưng hiện tại gặp lại đối phương, tâm kết này rốt cục giải khai.

Năm đó Hắc Hoàng chỉ là một con chó lưu lạc bình thường, Vô Thủy Đại Đế tại lúc lâm tử đã cứu nó, vô nghi cấp cho nó một cơ hội trọng hoạt.

Những năm này Hắc Hoàng có thể lấy tư chất bình phàm, một đường tu hành lên Chuẩn Thánh cảnh giới, xem ra lúc trước Vô Thủy Đại Đế cũng nhìn ra được một ít điểm sáng trên người Hắc Hoàng.

Hiện tại Hắc Hoàng thực lực nghịch thiên, có thể xưng bá một phương, bất quá quan hệ giữa hắn và Vô Thủy Đại Đế vẫn như năm xưa.

"Kỳ nhiên đã tới, vậy thì an tâm ở lại đi, sau này sẽ từ từ phát hiện kỳ diệu chi xử của Hồng Hoang thế giới!" Diệp Phàm vãn lưu Vô Thủy Đại Đế tại nơi cư trú do tu sĩ Bắc Đẩu Tinh Vực kiến lập.

Đây là do mấy cái cổ lão gia tộc cùng một ít thánh địa có quan hệ không tệ với Diệp Phàm liên hợp lại.

Dù sao Hồng Hoang thế giới quá lớn, cường giả quá nhiều, nếu không đoàn kết rất dễ bị người khác khi phụ.

Tại một ít tân thế giới khác, những cường giả kia cũng đều làm

như vậy.

Mọi người đều đến từ cùng một địa phương, khi đối mặt uy hiếp từ bên ngoài, tự nhiên càng dễ dàng đoàn kết lại một chỗ.

Vô Thủy Đại Đế không có cự tuyệt hảo ý này.

Có thể một đường trở thành Đại Đế, trấn áp Bắc Đẩu Tinh Vực một cái thời đại, dựa vào cũng không đơn giản chỉ là thực lực, còn có trí tuệ và thủ đoạn.

Tại sau khi Vô Thủy Đại Đế tới Hồng Hoang, Ngoan Nhân Đại Đế cũng tới.

Nàng vẫn luôn tìm kiếm đóa hoa tương tự kia nở rộ, nhưng bao nhiêu năm lại chưa từng gặp được.

Chương 384

Mãi đến khi Diệp Phàm hàng lâm, làm cho Ngoan Nhân Đại Đế nhãn tiền sáng lên, tưởng rằng đã tìm được.

Bất quá sau đó Diệp Phàm ly khai Bắc Đẩu Tinh Vực, truy tùy Đông Vương Công tới Hồng Hoang thế giới.

Ngoan Nhân Đại Đế sau khi quyền hành một phen, cuối cùng buông tha Bắc Đẩu Tinh Vực.

Lúc trước Đông Vương Công hàng lâm Hoang Cổ Cấm Địa, Ngoan Nhân Đại Đế tị nhi bất kiến, chính là vì muốn tiếp tục tìm kiếm, hoàn thành chấp niệm.

Hiện tại xem ra, Ngoan Nhân Đại Đế có lẽ đã buông xuống.

Nàng biết Diệp Phàm không phải ca ca của nàng, dù sao đương thời khi Diệp Phàm trụy lạc Hoang Cổ Cấm Địa, Ngoan Nhân Đại Đế đã nhìn ra một chút.

Bất quá vạn vạn năm chờ đợi, cho dù chỉ là lớn lên tương tự, cũng đủ để cấp cho Ngoan Nhân Đại Đế vô hạn an ủi.

Lần này tới Hồng Hoang thế giới, Ngoan Nhân Đại Đế là vì pháp trong lòng, đi theo Diệp Phàm.

Tuy rằng minh biết đó không phải người nàng muốn tìm, nhưng thì đã sao?

Chờ đợi bao nhiêu năm như vậy, có lẽ đến lúc cấp cho mình một cái kết quả.

Khi Ngoan Nhân Đại Đế tới trú địa của Diệp Phàm, tu sĩ chung quanh đều nhao nhao thối lui.

Ngoan Nhân Đại Đế hung danh tại ngoại, ai dám khinh dịch chiêu nhạ.

Bất quá Diệp Phàm lại thái nhiên tự nhược, không nói đến cái khác, thực lực của Diệp Phàm và Bàng Bác hiện tại cũng đủ để trấn áp Ngoan Nhân Đại Đế.

"Tiểu tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, vì sao mọi người lại muốn tị nhi viễn chi?" Bàng Bác nói ra tâm lý tả chiếu chân thực nhất.

Về phần Thánh Hoàng Tử, hoàn toàn vô thị, thực lực hắn đủ cường đại, cho dù là Ngoan Nhân Đại Đế thì như thế nào?

Hắn chỉ nghe một ít nghe đồn, tịnh không có thực sự sinh tồn tại thời đại của Ngoan Nhân Đại Đế, thời điểm đó hắn bị lão cha Đấu Chiến Thánh Hoàng phong ấn trong nguyên thạch.

"Ngã vì ngươi mà đến!" Ngoan Nhân Đại Đế minh ngôn.

Quá khứ đủ loại của nàng không ai biết rõ, nhưng Diệp Phàm lại thông qua Tiểu Niếp Niếp có thể cảm tri một ít tình huống của Ngoan Nhân Đại Đế.

Tiểu Niếp Niếp chính là chuyển thế chi thân của Ngoan Nhân Đại Đế, bởi vậy giữa họ có thiên ti vạn lũ liên hệ.

Như kim Ngoan Nhân Đại Đế nói rõ hết thảy, Diệp Phàm cũng trong nháy mắt minh bạch.

Một đường đi tới, sự tình nhìn như xảo hợp, thực tắc Diệp Phàm trong lòng đều minh ký, hiện tại xem ra, cái gọi là xảo hợp, khủng phạ chính là vị Đại Đế từng tại trong bóng tối chiếu phất hắn.

Nếu không có người hộ đạo cường đại như vậy, chỉ sợ thiên tài như hắn cũng dễ dàng vẫn lạc.

Diệp Phàm đáp ứng thỉnh cầu lưu lại của Ngoan Nhân Đại Đế,

tịnh thân tự chuẩn bị phòng gian cho nàng.

Chỉ bất quá ánh mắt tràn ngập ôn nhu của Ngoan Nhân Đại Đế làm cho Diệp Phàm có chút thủ túc vô thố.

Ngoan Nhân Đại Đế mỹ diễm vô biên, lại đối với Diệp Phàm chiếu cố rất nhiều.

Tuy rằng Cơ Tử Nguyệt tâm lý chua chua, nhưng lại không có gan đi tìm Ngoan Nhân Đại Đế lý luận.

Cho dù hiện tại thực lực tịnh không yếu hơn Ngoan Nhân Đại Đế, nhưng từ nhỏ nghe truyền thuyết về người ta mà lớn lên, loại tư tưởng thâm căn cố đế kia làm cho nàng không có dũng khí đi tìm Ngoan Nhân Đại Đế tranh phong ghen tuông.

Cuối cùng vô nại, Cơ Tử Nguyệt chỉ có thể lựa chọn tự mình tiếp thụ, tự mình điều tiết.

Huống hồ giữa Diệp Phàm và Ngoan Nhân Đại Đế cũng không có gì, chỉ bất quá Ngoan Nhân tại Bắc Đẩu Tinh Vực âm thầm bang trợ Diệp Phàm, Diệp Phàm tâm tồn cảm kích, tại nơi này an bài cho Ngoan Nhân Đại Đế một cái chỗ ở, cận thử nhi dĩ.

Diệp Phàm và Bàng Bác an đốn Ngoan Nhân Đại Đế và Vô Thủy Đại Đế xong, những ngày tháng bình tĩnh tịnh không có kéo dài quá lâu, đã có cừu gia tìm tới trước sơn môn.

Nơi ở mà Diệp Phàm kiến lập nằm trên một tòa danh sơn, nơi này gọi là Càn Nguyên Sơn, phương viên vạn dặm đều là một mảnh sơn mạch quần liên miên phập phồng, có thể nói là một khối động thiên phúc địa không tệ.

Nhiên lúc này sơn môn đại trận lại đang kịch liệt hoảng động, hiển nhiên có ngoại địch đang công đánh thủ hộ đại trận.

“Bà nội nó, ai dám công đánh trận pháp do Cẩu gia ta bố hạ!” Hắc

Hoàng cái thứ nhất thoán ra ngoài.

Đại trận này hắn tiêu tốn không ít tâm tư kiến lập, tự nhiên không thể để người khác tùy ý đánh vỡ.

Hắc Hoàng vừa mới ra ngoài, Diệp Phàm cũng đi theo.

Trong Càn Nguyên Sơn trụ rất nhiều tu sĩ, toàn bộ đều đến từ Bắc Đẩu Tinh Vực, đều là giao hảo với Diệp Phàm.

Hắc Hoàng tới trận tiền xem xét, lập tức nhe răng cười.

"Ngã tưởng là kẻ nào không có mắt, nguyên lai là ngươi a!

Thiên Hoàng Tử!" Diệp Phàm nhìn ra bên ngoài, không phải Thiên Hoàng Tử thì là ai.

Hiện tại Thiên Hoàng Tử cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi, so với Diệp Phàm cũng không kém chút nào.

Hắn vốn là Thiên Mệnh Chi Tử, thời gian ở Hồng Hoang cũng không ngắn, có được tu vi này cũng là bình thường.

Nguyên bản tại Bắc Đẩu Tinh Vực lúc này hắn hẳn là đã chết, bất quá như kim vận mệnh quỹ tích biến động, hắn cũng đi theo tới Hồng Hoang thế giới, tu vi so với trước kia càng thêm khủng bố rất nhiều.

Đáng lẽ phải chết, hiện tại Thiên Hoàng Tử lại lần nữa xuất hiện tại Hồng Hoang thế giới, thực lực viễn siêu trước kia.

Lần này đánh tới sơn môn Diệp Phàm, hiển nhiên không phải tới uống trà ôn chuyện.

"Thiên Hoàng Tử, ngươi từ Bắc Đẩu Tinh Vực đuổi tới nơi này, chẳng lẽ không sợ ngã đem ngươi giết sao?" Diệp Phàm đứng ra.

Năm đó Thiên Hoàng Tử phía sau có người hộ đạo, thời điểm đó Diệp Phàm đều không phải đối thủ, bởi vậy không dám cùng Thiên Hoàng Tử chính diện kháng hành.

Nhưng hiện tại mấy người bọn hắn đều triệt để trưởng thành, những kẻ hộ đạo năm xưa, tại trong mắt bọn hắn không tính là gì.

Thiên Hoàng Tử nếu không biết tiến thoái, Diệp Phàm cũng không để ý xuất thủ tể hắn!

Chương 385

Diệp Phàm một phương cường giả phân phân hiện thân, trừ mấy vị Đại Đế đang bế quan, cơ hồ tất cả cường giả đều tới nơi này.

Thiên Hoàng Tử dám can đảm tạp sơn môn, hiển nhiên cũng có chuẩn bị.

"Diệp Phàm, ngươi trốn ở trong Hồng Hoang thế giới, đảo làm cho ngã tìm thật khổ a!

Sớm biết ngươi rúc ở nơi này, ngã sớm nên đem các ngươi một lưới bắt hết!" Thiên Hoàng Tử nhưng nhiên một bộ dáng ngạo khí lăng vân.

Từng lực áp đồng bối, ngay cả Diệp Phàm cũng không phải đối thủ của hắn, bởi vậy hắn vẫn luôn vô thị Diệp Phàm và Hắc Hoàng.

Bất quá như kim Diệp Phàm thực lực đại bất tương đồng, tốc độ trưởng thành viễn siêu tu sĩ khác, lần nữa đối mặt Thiên Hoàng Tử, Diệp Phàm tái vô liệt thế.

"Thiên Hoàng Tử, phó xú đức hạnh này của ngươi vẫn không đổi.

Bất quá lần này, ứng cai cũng là lần cuối cùng ngươi ở trước mặt ngã kiêu ngạo!" Diệp Phàm và Bàng Bác đều cười.

Những năm này tiến bộ quá nhanh, ngay cả chính bọn hắn đều cảm thấy chấn kinh.

Năng tại thời điểm này đối thượng Thiên Hoàng Tử, chính là thời cơ tốt nhất tiêu diệt đối phương.

"Loại người cuồng vọng như vậy, sống cũng là lãng phí không khí, để chúng ta sớm điểm tống hắn lên đường đi!" Bàng Bác cũng ở một bên đổ thêm dầu vào lửa.

Mấy người hiển nhiên thập phần khinh tùng, tịnh không có đem Thiên Hoàng Tử để vào mắt.

Thánh Hoàng Tử hi cáp đại tiếu, đem thiết côn múa thành một đoàn gió, khát vọng một trận chiến.

Lúc này bên người Thiên Hoàng Tử, Kỳ Lân Tử, Hoàng Hư Đạo phân phân thượng tiền, những Đế tử này đều thập phần bất phàm.

Như kim đều từng cái đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới tu vi, cho dù so với Diệp Phàm kém một chút, nhưng tịnh phi không có lực đánh một trận.

Sau lưng còn có lão bài tu sĩ, những tu sĩ này về sau không có tiềm lực, nhưng hiện tại sức mạnh Chuẩn Thánh cảnh giới đủ để trấn áp tràng diện.

"Kỳ nhiên đã tới, vậy ngã sẽ hảo hảo chiêu đãi một phen!" Diệp Phàm toét miệng cười một tiếng, người thứ nhất xông lên.

"Gâu gâu!" Hắc Hoàng hoan khoái kêu to mấy tiếng, cũng sát ra ngoài.

Phía sau Cơ Tử, Thạch Trung Ngọc, Cơ Tử Nguyệt, Khương Thái Hư cũng từng cái thi triển thần thông.

Đến từ cùng một địa phương thì như thế nào?

Muốn đánh giết một phương, Diệp Phàm đương nhiên sẽ không khinh dịch buông tha.

Bản thân chi gian có mâu thuẫn, lần này gặp mặt ai cũng không có ý tứ muốn buông tha đối phương.

Thiên Hoàng Tử mang theo Kỳ Lân Tử nộ sát tới, Diệp Phàm và Hắc Hoàng cũng các triển thần thông, thệ muốn cùng đối phương phân ra thắng bại.

Một trận đại chiến tại trước Càn Nguyên Sơn đánh đến nan giải nan phân, vô số tu sĩ phân phân đem mục quang tụ tập tại nơi này.

Đông Vương Công tịnh không có cấm chế tranh đấu trong Tam Giới, dù sao loại tư cừu này căn bản không có biện pháp đi thâm nhập xử lý.

Cho dù nhân số Thiên Đình có nhiều hơn nữa, cũng không có khả năng đem loại sự tình này đều quản lý tại nội.

Cũng chính vì Đông Vương Công không cấm chỉ, mới khiến cho tu sĩ dám ở trong Hồng Hoang hỗ tương tranh sát.

Lúc này không chỉ Đông Vương Công quan chú trận chiến nơi này, một ít thế lực khác cũng đều yên lặng chú thị.

Bọn họ đều tùy thời hướng tới kiếm chút chỗ tốt, dù sao mọi người ai cũng không nhận thức ai, Diệp Phàm và Thiên Hoàng Tử nếu lưỡng bại câu thương, vậy xác thực là một cơ hội tốt để đả thu phong.

Trên Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng đang nhìn hình ảnh trước mắt.

Như kim bọn họ cũng đều là tu sĩ Chuẩn Thánh cảnh giới, muốn đột phá Thánh Cảnh, vậy cần hải lượng tư nguyên và cự đại khí vận.

Hiện tại nhìn sự tranh sát trong sân, từng cái đều đang mưu hoa tâm sự của mình.

Tại một ngọn núi khác, Thục Sơn Nga Mi Phái nhất môn đều vây quanh Trường Mi Chân Nhân tọa hạ, cũng đang quan chú tình huống phát triển của đại chiến lần này, hiển nhiên cũng có chút cách nhìn.

Về phần Tây Phương Giáo và Ma Môn Nhị Thánh, đối với loại sự tình này là để tâm nhất.

Hồng Hoang các nơi đều đang quan chú lần chiến đấu giữa nhiều vị Chuẩn Thánh này.

Diệp Phàm và Bàng Bác hai người tâm tri đỗ minh, nếu như không triển hiện ra một ít thủ đoạn phi thường, chỉ sợ đều sẽ bị thế lực khác coi thường.

Thật đến thời điểm đó, các cường giả khác phong ủng tới, muốn thưởng đoạt tư nguyên trong tay bọn hắn, vậy hết thảy liền không xong.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trong tay Diệp Phàm chính là tồn tại tương đương với Tiên Thiên Hồng Mông chi vật, có thể luyện chế Hỗn Độn Linh Bảo dược liệu, thập phần nghịch thiên.

Chỉ bất quá hứa đa tu sĩ trong Hồng Hoang thế giới đều không biết sự tồn tại của thứ này, Diệp Phàm cũng vẫn luôn có ý ẩn tàng, bởi vậy mới không có dẫn tới phiền toái khác.

Hiện tại song phương cường giả giao thủ, vô số pháp tắc chi lực trong nháy mắt bạo phát ra, tại dưới chân Càn Nguyên Sơn trực tiếp dấy lên một trận năng lượng ba động kịch liệt.

Thanh âm hủy thiên diệt địa kia, chấn động thiên địa một trận hoảng động, vô số hư không tầng tầng than tháp, chung quanh một mảnh tích tượng như tận thế.

Chuẩn Thánh cảnh giới tranh đấu, nếu đặt tại Hồng Hoang thế giới trước kia, định nhiên có thể tạo thành phá hoại cự đại.

Nhưng tại Hồng Hoang thế giới hiện tại, loại cấp biệt chiến đấu này lại rất nhanh có thể khôi phục sau khi kết thúc.

Hồng Hoang thế giới biến hóa phi thường minh hiển, hiện tại sức mạnh thế giới tăng cường, ngay cả độ kiên cố của thế giới bích luỹ và năng lực tự thân khôi phục đều được đề thăng hiển hách.

Như kim tuy rằng không thể nói Thánh Cảnh cường giả vô pháp phá hoại Hồng Hoang, nhưng ít nhất Chuẩn Thánh cường giả vô pháp lại làm dao động căn bản của Hồng Hoang thế giới.

Diệp Phàm lúc này thi triển Đấu Chiến Thánh Pháp, Hành Tự Bí hoàn toàn triển khai, đem tốc độ đề thăng tới cực hạn, trong mắt chúng nhân thậm chí hóa thành một đạo quang, trực tiếp xuất hiện tại sau lưng Thiên Hoàng Tử.

Thiên Hoàng Tử tu hành Bất Diệt Thiên Công, môn công pháp này đồng dạng cường đại vô cùng, tại cảm thụ được Diệp Phàm tập trung khí cơ, lập tức làm ra phản kích.

Nhiên lúc này Diệp Phàm lần nữa thi triển Cửu Bí, đem Đấu Chiến Thánh Pháp vận dụng lô hỏa thuần thanh, Giai Tự Bí hóa thành vô hình, chín lần sức mạnh gia trì tại trên nhục thân Diệp Phàm.

Chương 386

Tại lúc này huy động Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, không sử dụng pháp tắc khác, chỉ dùng Giai Tự Bí mãnh kích Thiên Hoàng Tử.

Giai Tự Bí có thể trong nháy mắt điệp gia chín lần công kích, nhưng tỉ lệ xúc phát lại phi thường nhỏ.

Diệp Phàm sau khi tiến nhập Chuẩn Thánh cảnh giới, phát hiện Cửu Bí có thể đại biểu cho chín loại chiến đấu pháp tắc bất đồng, bởi vậy đối với chín loại pháp tắc đều triển khai nghiên cứu thâm nhập.

Bất quá hiện tại tỉ lệ Diệp Phàm xúc phát Giai Tự Bí nhưng nhiên rất thấp, chỉ có thể thông qua không ngừng khoái tốc mãnh công, gia tăng tỉ lệ xúc phát.

Hạnh hảo Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh đủ kiên ngạnh, có thể cùng bất luận thần binh nào va chạm.

Thiên Hoàng Tử và Diệp Phàm trong nháy mắt giao thủ, hai bên kỳ cổ tương đương.

Diệp Phàm mãnh lực tạp kích, Thiên Hoàng Tử cũng toàn lực kháng hành.

Hai kẻ nhục thân cường hãn trong nháy mắt tại bán không trung đấu mấy trăm chiêu, chung quanh đều bị chấn động xuất một vòng lại một vòng không khí lãng triều, tại trong hư không thành ba văn trạng tán dật ra.

"Oanh oanh oanh!" Chu vi tu sĩ đều viễn viễn tị khai, không nguyện cùng hai kẻ như mãnh thú này dựa vào quá gần.

"Diệp Phàm, những năm này đi qua, ngươi không có một điểm trường tiến, thực lực y nguyên yếu đến đáng thương!" Thiên Hoàng

Tử nhất thời gian không bắt được Diệp Phàm, bắt đầu ở trên ngôn ngữ đả kích đối phương.

Diệp Phàm cũng ti hào không nhượng, cười nói: "Thiên Hoàng Tử, những năm này ngươi tu luyện lên thân chó rồi sao?

Ngay cả ngã đều vô pháp bắt lấy, cũng dám ở chỗ này khiếu hiêu, sớm điểm cút về đi, miễn cho ở chỗ này mất mặt xấu hổ!" "Diệp Phàm, ngươi nói sai rồi, hắn là tu luyện lên thân heo, làm sao biết tu luyện lên thân chó được chứ!" Hắc Hoàng tại một bên cũng không quên điều khản Thiên Hoàng Tử, cùng Diệp Phàm kẻ xướng người hoạ, đem Thiên Hoàng Tử tức đến thất khiếu sinh yên.

Ngay tại lúc Diệp Phàm nói chuyện, trong tay có một cỗ nhiệt lưu kịch liệt dũng động.

Trong mắt Diệp Phàm nháy mắt hiện lên một tia hí hước tiếu ý, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trong tay trực tiếp đối với Thiên Hoàng Tử nện xuống.

Thiên Hoàng Tử lúc này đang tự khí muộn, căn bản không có sát giác bất đối.

Dù sao Diệp Phàm vẫn luôn tiến công như vậy, ngay cả chiêu số đều không có cải biến.

Nhiên khi công kích lạc tại trên thân, Thiên Hoàng Tử trong nháy mắt sắc biến.

"Đương!" Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trong nháy mắt đem Thiên Hoàng Tử tạp bay ra ngoài, chỉnh cái thân tử giống như đạn pháo, hỏa tốc hướng mặt đất rơi xuống.

"Phốc!" Một ngụm thần huyết phún sái, cục diện vốn là thế quân lực địch, lại trong một nháy mắt để Thiên Hoàng Tử thân thụ trọng thương.

Diệp Phàm xúc phát Giai Tự Bí, nắm lấy cơ hội này tung người, Hành Tự Bí thi triển, lần nữa huy động Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, đối với Thiên Hoàng Tử đang bị thương lại bồi thêm một kích!

"Oanh long!" Thiên Hoàng Tử căn bản vô lực chiêu giá, trực tiếp bị một kích cấp tạp tiến xuống lòng đất.

Trên mặt đất lưu lại một cái hố động hình người, mặt đất chung quanh hướng tứ diện bát phương mạn diên ra những vết nứt cự đại như mạng nhện, trực tiếp diên thân ra nơi cực xa.

Nhiên Diệp Phàm vẫn chưa xong, thủ trì Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, đối với cái hố động trên mặt đất muốn lần nữa nện xuống.

Nếu để Diệp Phàm thi triển như thế, chỉ sợ Thiên Hoàng Tử đang trọng thương sẽ lần nữa bị trọng sang.

Kỳ Lân Tử cấp mang huy động Đế binh trong tay, muốn cứu viện Thiên Hoàng Tử.

Đáng tiếc đối thủ của hắn lại tịnh không nguyện ý cấp cho hắn cơ hội này.

Thánh Hoàng Tử huy vũ thiết bổng trong tay, một kích nện vào đầu vai Kỳ Lân Tử.

"Bành!" Chiến đấu chi gian phân thần, trong nháy mắt làm cho Kỳ Lân Tử lân giáp thoát lạc, trên bờ vai huyết ngân luy luy.

"Cùng ngã chiến đấu còn dám phân tâm chiếu cố người khác, ngươi là đang tìm cái chết!" Thánh Hoàng Tử lãnh quát một tiếng, trong lòng nộ hỏa thượng dũng, lực đạo trên tay không biết lại gia đại mấy phần.

Kỳ Lân Tử bị Thánh Hoàng Tử đánh cho có chút chiêu giá không nổi, liên liên hậu triệt, vết thương trên vai bị mạn mạn tê liệt, rốt cuộc không dám phân tâm nữa.

Lúc này Thiên Hoàng Tử bị Diệp Phàm tạp tiến xuống lòng đất, tại địa để thâm xử nộ hống một tiếng, trong nháy mắt phát lực, muốn lần nữa nhất phi trùng thiên.

Đại địa vỡ vụn chung quanh tứ phân ngũ liệt, bùn đất và đá vụn đều bị khí tức Thiên Hoàng Tử kích đãng ra.

Hắn nộ hống liên liên, trên thân thể tán phát ra huyền sắc quang mang, đó là tích tượng Bất Diệt Thiên Công đang được thôi động.

Nhiên Diệp Phàm lúc này từ trên trời giáng xuống, chính diện nghênh đón Thiên Hoàng Tử đang xông lên.

"Hống hống!

Cấp ngã xuống đi!" Diệp Phàm lại một đỉnh nện xuống.

Thiên Hoàng Tử tuy rằng thân thụ trọng thương, nhưng lại y nguyên không phục, lấy trọng thương chi khu lần nữa cùng Diệp Phàm ngạnh bính.

Lúc này Diệp Phàm tự nhiên cầu chi bất đắc, lực đạo hạ thủ đều lần nữa gia đại không ít.

"Oanh long!" Thiên Hoàng Tử quả nhiên bất địch Diệp Phàm, lần nữa bị trực tiếp trấn áp, thuận theo cái hố lớn trước đó, lại một lần nữa bị nện xuống.

"Diệp Phàm, ngã dữ ngươi bất tử bất hưu!" Thiên Hoàng Tử tại dưới lòng đất nộ hống, nhiên lần này lại không có tái xuất hiện.

Sấn lúc Diệp Phàm công kích, hắn mượn nhờ độn thổ chi pháp, từ phía dưới tiễu nhiên độn tẩu.

"Đồ đảm tiểu phạ tử, thâu thâu đào tẩu!

Ngã xem ngươi sau này làm sao thống lĩnh vạn tộc!" Diệp Phàm thấy Thiên Hoàng Tử ẩn đi thân ảnh, cũng không có ý tứ truy cản.

Hiện tại đều không biết lão sào đối phương ở nơi nào, nơi đó có bao nhiêu cường giả, cứ như vậy xác thực không thích hợp truy kích.

Nhãn khán Thiên Hoàng Tử cầm đầu đều bị Diệp Phàm đánh thành trọng thương, hiện tại Thiên Hoàng Tử vừa chạy, tu sĩ khác lập tức phong dũng đào thoát, trong nháy mắt tiêu tán nhất không.

Những cường giả này đều là Chuẩn Thánh tu vi, muốn giết tịnh không dễ dàng, trừ phi giống như Diệp Phàm có cường lực thủ đoạn, có thể tại trong một nháy mắt đem đối phương trọng sang.

Nếu không, đánh bại một cái Chuẩn Thánh dễ dàng, nhưng muốn triệt để diệt sát đối phương, lại là thiên nan vạn nan.

Diệp Phàm lúc này nhìn về phía Hắc Hoàng, tiễu nhiên vấn đạo: "Thế nào rồi?" Hắc Hoàng âm hiểm cười một tiếng, đắc ý nói: "Yên tâm đi, ngã tại trên người hắn bố hạ đạo văn, chỉ cần phản hồi trú địa, ngã có thể biết được địa điểm cụ thể, cùng với tình huống cụ thể!" Lời của Hắc Hoàng làm cho Bàng Bác và Thánh Hoàng Tử đều cười, cả đám đều là vẻ mặt gian trá.

Chương 387

Lần này bị Thiên Hoàng Tử vô cớ công kích, làm cho Diệp Phàm căn bản không có biện pháp nuốt xuống khẩu khí này.

Hạnh hảo Hắc Hoàng tinh thông trận pháp chi đạo, tiến nhập Chuẩn Thánh chi cảnh sau đó, trận pháp nhất đạo càng gia cường hãn, tại trong chiến đấu đều có thể lưu lại một ít ngân tích trên người đối thủ.

Hiện tại Hắc Hoàng muốn lợi dụng thủ cước đã làm trên người đối thủ để tham tri lão sào sở tại, cùng với một ít tình huống khác.

Diệp Phàm gật đầu cười một tiếng.

Bọn họ trước nay đều không phải người chịu thiệt, bị Thiên Hoàng Tử đánh, tự nhiên muốn báo phục trở về.

Lúc này tại Thiên Đình, Đông Vương Công thu hồi ánh mắt.

Tranh đấu bực này tại trong Hồng Hoang tịnh không ít.

Tùy theo sinh linh Hồng Hoang thế giới không ngừng gia tăng, mâu thuẫn trong đó cũng tất tương hội càng ngày càng nhiều.

Bất quá hiện tại Hồng Hoang thế giới thập phần cường hãn, cho dù một ít Chuẩn Thánh đồng thời chiến đấu, cũng tạo thành không được quá lớn ảnh hưởng đối với Hồng Hoang.

Tranh đấu thường xuyên phát sinh, Đông Vương Công cũng không đi để ý nhiều.

Diệp Phàm và Hắc Hoàng kế hoạch tiến công Thiên Hoàng Tử, Thiên Hoàng Tử cũng đang kế hoạch phòng thủ phản kích.

Nhất thời gian chỉnh cái Hồng Hoang đều ám lưu dũng động.

Lúc này tại Thiên Đình lại lần nữa phát sinh một kiện đại sự.

Vạn Kiếm Nhất chứng đạo!

Vạn Kiếm Nhất là một Khí Vận Chi Tử mà Đông Vương Công coi trọng, đến từ Tru Tiên thế giới, thực lực vẫn luôn không bằng đồng bối.

Nhưng hiện tại, Vạn Kiếm Nhất nhất cử chứng đạo thành Thánh!

Tru Tiên thế giới, trừ Hắc Tâm Lão Nhân chứng đạo thành công ra, Vạn Kiếm Nhất là kẻ thứ hai chứng đạo thành công.

Trước kia trong các tân thế giới cường giả chứng đạo đều là tiền bối cao nhân, Vạn Kiếm Nhất có thể nói là đương đại đệ tử đầu tiên chứng đạo thành công.

Vạn Kiếm Nhất có thể coi là sư bá của Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ, bất quá tu hành cũng chỉ có mấy chục năm thời gian.

Lần này chứng đạo thành công, chính là biểu minh tư chất cường hãn siêu việt tất cả mọi người.

Vạn Kiếm Nhất tại Thiên Đình độ lôi kiếp, hiển đắc thập phần điệu thấp.

Thánh Cảnh lôi kiếp kia ti hào không làm gì được hắn, một trận độ kiếp bình an vô sự.

Các phương Thánh Nhân sau khi nghe tin tức, chỉ có mấy cái thân cận Thánh Nhân tiến đến hạ hỉ.

Dù sao hiện tại thành Thánh không còn là sự tình mới mẻ, cho nên mọi người cũng không còn long trọng đối đãi như trước kia.

Vạn Kiếm Nhất tại Thiên Đình bái kiến Đông Vương Công xong, bắt đầu bế quan ổn cố tu hành.

Lúc này trên Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều vẻ mặt hâm mộ.

Vưu kỳ là Lâm Kinh Vũ, hắn có thể coi là nửa cái đệ tử của Vạn Kiếm Nhất, công pháp sở tu, thần kiếm trong tay đều đắc từ Vạn Kiếm Nhất truyền thừa.

"Như kim sư bá chứng đạo thành công, ngã cũng muốn nỗ lực!" Lục Tuyết Kỳ nhìn Trương Tiểu Phàm.

Hiện tại nàng đã cùng Tiểu Phàm biểu minh tâm tích, quan hệ hai người cũng thập phần vi diệu.

"Hồng Hoang chi trung hứa đa cường giả phân phân chứng đạo thành công, Thanh Vân Môn chúng ta có một cái đỉnh thiên chi trụ, ngày sau thế hệ này, phải xem chúng ta rồi!" Lâm Kinh Vũ đấu chí cao ngang, sư tôn hắn chứng đạo thành công, cấp cho hắn động lực rất lớn.

Lúc này trong Lạc Già Sơn, Nhiên Đăng Cổ Phật dạng đang diện lâm lựa chọn.

Nhìn từng cái Hồng Hoang tu sĩ chứng đạo, thậm chí những tiểu bối của tân thế giới đều thành công đột phá, hướng đạo chi tâm của hắn lần nữa chịu khảo nghiệm cực đại.

Trước kia Trấn Nguyên Tử mượn nhờ công đức chi lực chứng đạo thành công, đương thời Nhiên Đăng Cổ Phật đã phi thường tâm động.

Hắn cùng Trấn Nguyên Tử là đạo hữu cùng một thời đại, tình huống cũng thập phần tương tự, đều từng tại Tử Tiêu Cung thính giảng, đồng dạng không có được Đạo Tổ thu nhập môn tường.

Tuy rằng Nhiên Đăng không có tham dự lần thứ nhất Tử Tiêu Cung giảng đạo, nhưng đệ nhất giảng đối với hắn ảnh hưởng cũng là

nhỏ nhất.

Hiện tại xem ra ngay cả Vạn Kiếm Nhất đều chứng đạo thành công, trái tim to lớn của Nhiên Đăng Cổ Phật rốt cuộc không thể an tĩnh.

Năm đó Vạn Kiếm Nhất từ Tru Tiên thế giới tới, khi đó hắn chỉ là một người trẻ tuổi, có thể coi như một hài đồng trong mắt Nhiên Đăng.

Nhiên hiện tại Vạn Kiếm Nhất chứng đạo thành công, Nhiên Đăng Cổ Phật lại y nguyên trì trì vô pháp chứng đạo.

Tình huống như vậy làm cho Nhiên Đăng Cổ Phật triệt để vô pháp tiếp thụ.

Tại Vạn Kiếm Nhất chứng đạo không lâu, Nhiên Đăng Cổ Phật tâm tư phiền táo vô cùng.

Nhiên Đăng hiện tại đã trảm ra Tam Thi, nhưng giống như Trấn Nguyên Tử, trì trì đều vô pháp đem Tam Thi hợp nhất.

Lúc này trong Lạc Già Sơn, Nhiên Đăng Cổ Phật nhìn kim luân trước mắt.

Đây là công đức chi khí mà Nhiên Đăng Cổ Phật tích toàn trong những năm này.

Hắn vẫn luôn không nỡ sử dụng, tịnh đem công đức chi khí tụ tập thành một cái Công Đức Kim Luân.

Kim luân diệu dụng vô cùng, từng bang trợ Nhiên Đăng Cổ Phật hoàn thành rất nhiều sự tình, nhưng hiện tại hắn chuẩn bị đem Công Đức Kim Luân hủy đi, dùng để sấn cơ đột phá Thánh Cảnh.

Trì trì vô pháp đem Tam Thi hợp nhất, Nhiên Đăng Cổ Phật cũng đã tiêu hao hết tất cả kiên nhẫn.

“Công đức chi lực thành Thánh, cũng tịnh phi không có tiền đồ.

Hai vị Giáo chủ dĩ công đức chi lực chứng đạo, ngã xem ra cũng phải đi lên con đường này rồi!” Nhiên Đăng Cổ Phật lẩm bẩm tự ngữ.

Chương 388

Hắn tịnh không cho rằng mình kém hơn hai vị Phật Môn Giáo chủ, nhưng hiện tại xem ra, hắn cũng tịnh không mạnh hơn hai vị Phật Môn Giáo chủ bao nhiêu.

Hai vị Giáo chủ tối chung không có Tam Thi hợp nhất, cũng là y kháo công đức chi lực chứng đạo.

Nếu nhìn từ điểm này, Nhiên Đăng Cổ Phật trảm ra Tam Thi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngay cả bản ngã thi đều chưa từng trảm xuất, thành tựu của Nhiên Đăng so với hai vị Giáo chủ ngược lại sẽ còn cao hơn một chút.

Nghĩ như vậy, Nhiên Đăng trong lòng đảo dễ chịu hơn rất nhiều.

"Ca sát!" Công Đức Kim Luân bị Nhiên Đăng Phật Tổ hủy đi, vô lượng công đức chi khí kia trong nháy mắt bị hấp nạp vào trong thân thể Nhiên Đăng.

Một cỗ cổ công đức kim quang từ trong thân thể Nhiên Đăng Cổ Phật thấu xạ ra, chiếu diệu ra một bộ cảnh tượng cử hà phi thăng.

Hai vị Giáo chủ lúc này đang tại Lạc Già Sơn giảng kinh, cảm thụ được một cỗ cổ phật quang trùng thiên, lập tức biết được biến hóa trong Phật Môn.

"Đạo huynh, Phật Môn ta có hưng thịnh chi tượng, Nhiên Đăng Cổ Phật hẳn là sắp thành Thánh rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt hoan hỉ, cũng cố không được môn hạ hứa đa đệ tử, thân cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân ly khai pháp đàn.

"Nhiên Đăng Cổ Phật nếu thành Thánh, Phật Giáo ta một môn tam Thánh, xác thực là thời khắc đỉnh phong huy hoàng nhất!" Tiếp Dẫn

Thánh Nhân song nhãn phóng quang, nhìn về phía Tây Phương Linh Sơn chi địa.

Nếu quả thật một môn tam Thánh, đảo có thể bức bách Ma Môn Nhị Thánh nhượng xuất Linh Sơn.

Dĩ tam Thánh chi lực, Ma Môn Nhị Thánh khó có thể cùng Phật Giáo kháng hành!

Hai vị Thánh Nhân các tự tâm tư cấp chuyển.

Khi bọn hắn giá lâm, Nhiên Đăng Cổ Phật đã chứng đạo hoàn tất.

Dĩ công đức chi lực thành Thánh, sẽ không chịu Thiên Đạo khảo nghiệm, trực tiếp có thể tấn thăng Thánh Cảnh.

"Nhiên Đăng đạo hữu, chúc mừng!

Khổ tu vạn vạn năm, rốt cục chứng đắc đạo quả, khả hỉ khả hạ!" "Đa tạ hai vị Giáo chủ, nếu không có các ngài chỉ điểm, Nhiên Đăng cũng khó có thể chứng đạo thành công!" Nhiên Đăng Cổ Phật cho dù thành Thánh, y nguyên biết rõ vị trí của mình.

Như kim Hồng Hoang đa vị Thánh Nhân cùng tồn tại, một cái đơn độc Thánh Nhân, là không có bất luận ưu thế gì!

Nhiên Đăng Cổ Phật chứng đạo thành công, đối với hai vị giáo chủ y nhiên thập phần cung kính, nhượng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề yên tâm không ít.

Rốt cuộc Nhiên Đăng trước kia là Xiển Giáo Phó giáo chủ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tại Phong Thần chi chiến đã sử dụng một chút thủ đoạn mới đem Nhiên Đăng lôi kéo nhập Phật Môn.

Hiện tại Nhiên Đăng Cổ Phật thành Thánh, chuyện đi hay ở ai cũng không cách nào hạn chế.

Thái độ của Nhiên Đăng nhượng hai vị giáo chủ mãn ý, hiện tại

Phật Môn có thể nói là nhất môn tam Thánh, như vậy so với Côn Luân Sơn Tam Thanh năm đó cũng không kém phân hào.

Huống hồ hiện tại Tam Thanh bất hòa, phân gia, nếu trừ bỏ Đông Vương Công Thiên Đình ra, trong Tam Giới đương chúc thế lực của Phật Môn là lớn nhất.

Đáng tiếc hiện tại Phật Môn ngay cả một khối địa bàn ra hồn đều không có, ngay cả Linh Sơn chi địa cũng đều bị Ma Môn nhị Thánh cướp đi.

"Đạo huynh, Phật Môn ta nhất môn tam Thánh, thực lực đại tăng, ngã xem là thời điểm đi Linh Sơn tranh đoạt một phen, bức bách Ma Môn nhị Thánh kia tương Linh Sơn bảo địa quy trả cho chúng ta!" Chuẩn Đề đạo nhân thập phần nhiệt thiết nói.

Linh Sơn bảo địa, đó chính là nơi phồn thịnh nhất Tây Phương, so với Côn Luân Sơn đều không kém bao nhiêu.

"Sư đệ, chỉ sợ chúng ta đi rồi, bọn hắn cũng sẽ không tương Linh Sơn nhường ra!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân lắc đầu thở dài.

Miếng thịt béo đã nuốt xuống, ai sẽ nguyện ý khinh dịch nhả ra chứ?

Huống hồ Tây Phương Ma Môn nhị Thánh kia hữu thị vô khủng, Đông Vương Công đã minh ngôn trong Hồng Hoang không cho phép cường giả cảnh giới Thánh Nhân tranh đấu, tức tiện nhất môn tam Thánh, nhưng cũng không có biện pháp cường công Linh Sơn.

"Đạo huynh, sự tại nhân vi, chúng ta đi thử một lần liền biết, tức tiện không thành công cũng sẽ không tổn thất cái gì!" Chuẩn Đề Thánh Nhân chưa bao giờ lo lắng vấn đề mặt mũi, tại hắn xem ra tức tiện không thể từ trong tay Ma Môn nhị Thánh đòi lại Linh Sơn, cũng có thể thám thính hư thực của đối phương.

Tiếp Dẫn lược suy tư, cũng đáp ứng xuống, về phần Nhiên Đăng Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không tại cái thời điểm này cự tuyệt đề nghị của nhị Thánh.

Vì vậy Phật Môn ba vị Thánh Nhân liền rời khỏi Lạc Già Sơn, vãng Tây Phương Linh Sơn mà đi.

Trong Lạc Già Sơn, Như Lai Phật Tổ vẻ mặt ngốc lăng, tu vi của hắn bị khốn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng đã có một đoạn thời gian rất dài rồi, nhưng cho tới hiện tại đều không có biện pháp đột phá.

Tác vi Tiệt Giáo Đại sư huynh từng lừng lẫy một thời, như kim Như Lai Phật Tổ lại tâm mộ Đạo Môn.

Năm đó nhập Phật Môn hoàn toàn là xuất vu bất đắc dĩ.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Đa Bảo Đạo Nhân hướng Đạo Môn Đại sư huynh Thái Thanh Thánh Nhân xuất kiếm, tức tiện Thông Thiên Thánh Nhân cũng bảo không được hắn.

Như kim Nhiên Đăng Cổ Phật chứng đạo thành Thánh, Như Lai Phật Tổ lại căn bản tìm không thấy lộ chứng đạo.

Chỉ sợ sau này trong Phật Môn, trừ bỏ hai vị giáo chủ ra, ngay cả Nhiên Đăng Cổ Phật đều phải cao hơn Như Lai Phật Tổ một cái đầu.

Như Lai Phật Tổ cùng mấy vị Bồ Tát đều vẻ mặt hâm mộ, cự ly thành Thánh còn có một đoạn đường phải đi, trong lòng sốt ruột cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Tiếp Dẫn ba vị Thánh Nhân giá lâm Linh Sơn, Ma Môn nhị Thánh sớm đã biết được.

Hắc Tâm Lão Nhân thất khiếu linh lung, sớm đã biết Nhiên Đăng Cổ Phật chứng đạo chi thời sẽ có khả năng này.

Lúc này thấy ba vị Thánh Nhân tề chí, Đặng Ẩn nhìn về phía Hắc Tâm Lão Nhân, trong ánh mắt tràn ngập khâm phục.

Hắc Tâm Lão Nhân đem tâm tư của Phật Môn nhị Thánh đoán đến thấu triệt, ngay cả sự nóng vội của bọn hắn đều không có di lậu.

"Ba vị đạo hữu viễn đạo mà đến, hữu thất viễn nghênh a!" Hắc Tâm Lão Nhân mãn diện xuân phong, ti hào nhìn không ra cùng Phật Môn chi gian có thâm cừu đại hận.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng vẻ mặt bình tĩnh, tại Hắc Tâm Lão Nhân đái lĩnh hạ, nhất lộ tiến vào trong Linh Sơn Đại Hùng Bảo Điện.

Nhìn Phật Môn cựu địa tịch nhật, như kim phản nhi càng thêm hưng thịnh, trong lòng Chuẩn Đề một trận hỏa đại.

Ma Môn nhị Thánh cường chiếm Linh Sơn phúc địa, kinh doanh đến hữu mô hữu dạng, nhượng Chuẩn Đề làm sao chịu được.

Tiến vào Đại Hùng Bảo Điện, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng không nói nhảm nữa, nhìn nhìn chung quanh Ma Giáo giáo chúng, những Chuẩn Thánh thực lực bất phàm, Đại La Kim Tiên kia, từng cái đều nghiêm trận dĩ đãi.

"Hai vị đạo hữu, lai ý của ngã tất hẳn các ngươi cũng biết rồi.

Chương 389

Linh Sơn bản là đất của Phật Môn ta, như kim Nhiên Đăng Cổ Phật chứng đạo thành Thánh, Linh Sơn cũng là thời điểm hồi quy Phật Giáo ngã!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân đặc ý điểm danh, hiện tại phe mình có ba vị Thánh Nhân, hoàn toàn có thể áp chế Ma Môn nhị Thánh.

Hắc Tâm Lão Nhân cười gật gật đầu, lúc này mới mở miệng nói: "Đảo phải chúc mừng Nhiên Đăng đạo hữu rồi, bất quá đến vội vàng như vậy, chỉ sợ Nhiên Đăng đạo hữu sau khi đột phá, ngay cả tu vi đều không kịp củng cố a!" Lời của Hắc Tâm Lão Nhân làm sắc mặt Phật Môn tam Thánh biến đổi, Chuẩn Đề Thánh Nhân sắc mặt càng là khó coi đến cực điểm, nhất tâm nghĩ đòi lại Linh Sơn, lại ngay cả thời gian củng cố tu vi cho Nhiên Đăng Thánh Nhân đều không có cấp xuất.

Thậm chí Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Thánh Nhân đều không có hỏi việc này, hiện tại xem ra đối với một vị Thánh Nhân xác thực là đãi mạn rồi.

"Đa tạ Hắc Tâm đạo hữu quan tâm, bất quá ngã cùng hai vị giáo chủ giống nhau, nhất tâm nghĩ thu hồi Linh Sơn.

Củng cố tu vi, có thể chờ sau khi thu hồi Linh Sơn lại củng cố cũng không muộn!" Nhiên Đăng Cổ Phật sao lại để cho quỷ kế của Hắc Tâm Lão Nhân đắc sính, Phật Môn tam Thánh chỉ có đoàn kết nhất trí mới có ngày xuất đầu, nếu quả như vì thế mà tâm sinh hiềm khích, kia thật là được không bù mất.

Chuẩn Đề Thánh Nhân áy náy nhìn Nhiên Đăng, lời nói của Nhiên Đăng làm cho Tây Phương nhị Thánh đối với hắn cũng càng thêm ỷ trọng.

Hắc Tâm Lão Nhân muốn khiêu khích quan hệ giữa tam Thánh, nhưng hiện tại xem ra chút kỹ lưỡng này căn bản không có dụng xử.

Lúc này Đặng Ẩn mở miệng: "Mấy vị đạo hữu, năm đó tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Thiên Tôn bệ hạ minh ngôn, hiện tại Linh Sơn quy Ma Môn ngã chiếm cứ.

Nan đạo chư vị muốn vi phạm ý tứ của Thiên Tôn sao?" Đặng Ẩn đốt đốt bức nhân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại không dám nói muốn vi phạm ý tứ của Đông Vương Công.

Nhưng như kim Phật Môn thực lực viễn siêu Ma Môn, Linh Sơn cũng là năm đó Ma Môn dùng thủ đoạn ti bỉ đoạt được, nhân thử tại Phật Môn nhị Thánh xem ra, hiện tại ứng cai bả Linh Sơn quy trả lại cho bọn hắn.

Đáng tiếc là không dám tại Hồng Hoang Thế Giới động thủ, nếu quả như có thể mà nói, hai vị Thánh Nhân kiềm chế trụ Ma Môn nhị Thánh, nhượng Nhiên Đăng Thánh Nhân xuất thủ, thuấn gian liền năng bả Linh Sơn đoạt lại.

Tam Thánh á khẩu vô ngôn, đương nhật tại dưới sự kiến chứng của Đông Vương Công, bọn hắn tham dự đổ ước, nhưng cuối cùng ai cũng không có chiến thắng thuộc hạ của Đông Vương Công, nhân thử thất bại, Linh Sơn cũng nhân thử mới triệt để lạc nhập vào tay Ma Môn.

Hiện tại Phật Môn tam Thánh muốn đem Linh Sơn đòi lại, hiển nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân trước đó đã có chuẩn bị tâm lý, hiện tại nhìn cái kết cục này, tâm lý đảo không có bao nhiêu thất lạc.

Bất quá đối với tình huống Ma Môn, đảo lại nhìn càng rõ ràng hơn một chút.

Hứa đa ma đầu của Tân Thế Giới tự hồ đều đã gia nhập vào trong Ma Môn, quan trọng nhất là Hắc Tâm Lão Nhân năng tương bọn hắn hoàn toàn giá ngự trụ.

Nhược Diệp Phàm tại nơi này sẽ phát hiện, phe cánh Thiên Hoàng Tử kia cũng cùng trong Ma Môn có một ít liên hệ.

Ma Môn nhị Thánh ti hào không nể mặt mũi, lấy Đông Vương Công ra áp chế Phật Môn ba vị Thánh Nhân.

Chuẩn Đề Thánh Nhân nộ thị đối phương, bản dĩ vi phe mình ba vị Thánh Nhân thì đối phương cũng phải yếu thế một chút.

Nhưng không nghĩ tới Ma Môn nhị Thánh dầu muối không ăn, căn bản không bả bọn hắn để vào mắt.

"Hừ, sẽ không thật sự cho rằng Thiên Đế bệ hạ sẽ vì các ngươi mà xuất đầu a?

Ngã ba vị Thánh Nhân trực tiếp có thể mạt sát Ma Giáo tử đệ, tốt nhất hãy tự điêm lượng cho ngã!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này cũng nộ rồi, tùy thủ vung lên, Đại Hùng Bảo Điện trực tiếp hóa thành tro bụi, tứ xứ điện đường vốn kim bích huy hoàng căn bản thừa thụ không nổi uy áp Thánh Nhân.

Đông Vương Công xác thực không cho phép tranh đấu, nhưng không có nói không thể hủy hoại đồ vật của đối phương, diệt sát đệ tử đối phương.

Ký nhiên Ma Môn nhị Thánh hiêu trương như thế, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng nộ hỏa hùng hùng, không nguyện tái tố nhẫn nhượng.

"Đương chân ti bỉ!" Hắc Tâm Lão Nhân không nghĩ tới Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại năng bất chấp kiểm diện Thánh Nhân, đối Linh Sơn hạ thủ, đối Ma Môn đệ tử hạ thủ.

“Cáp cáp cáp, đạo huynh nói đúng, Phật quốc trong tay ngã chính hảo thiếu tám trăm vạn La Hầu, những Ma Môn tu sĩ này dữ ngã Phật hữu duyên, chính hảo độ hóa!” Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng nắm bắt tiết tấu, tùy thủ vung lên, trong đại điện vốn đang đứng đông đảo đệ tử thuấn gian bị thu tiến vào trong Chưởng Trung Phật Quốc của Chuẩn Đề.

Những đệ tử này dưới Phật quang phổ chiếu, rất nhanh liền quy y ngã Phật, bị Phật quang độ hóa, thành Phật Môn đệ tử kiền thành nhất.

“Chuẩn Đề ngốc lư, ngươi dám!” Đặng Ẩn thực tại chịu không nổi hành vi không biết xấu hổ như vậy của Chuẩn Đề, thuấn gian xuất thủ, muốn tương Phật quang của Chuẩn Đề Thánh Nhân đánh tan.

Nhiên nhi một bên Nhiên Đăng Cổ Phật đánh một cái kê thủ, thân thủ vỗ ra một chưởng để trụ Đặng Ẩn.

“Hảo hảo hảo!

Nhiên Đăng đạo hữu, hôm nay cũng để cho ngã kiến thức thần thông đạo pháp của ngươi!” Đặng Ẩn nộ cực, cũng bất cố cấm kỵ, trực tiếp hợp thân nhất phác, hóa tác một đạo huyết quang hướng Nhiên Đăng Cổ Phật sát tới.

Nhược là tại trước khi Nhiên Đăng chứng đạo, một cái vồ này năng trực tiếp tương Nhiên Đăng Cổ Phật hóa thành một vũng huyết vụ.

Nhưng hiện tại Nhiên Đăng chứng đạo thành Thánh, bản thể hắn lại là một ngọn thần đăng tại Linh Thứu Sơn đắc đạo.

Lúc này Huyết Ảnh Thần Quang của Đặng Ẩn tuy nhiên lợi hại, lại chính hảo gặp phải khắc tinh.

Chỉ thấy đỉnh đầu Nhiên Đăng hiện ra một ngọn minh đăng trán phóng thần huy, vô cùng đăng diễm tương xung quanh chiếu rọi một mảnh sáng ngời, Huyết Ảnh Thần Quang của Đặng Ẩn làm thế nào cũng cận thân không được.

Đặng Ẩn tại dưới ánh đèn của Nhiên Đăng Cổ Phật lai hồi xuyên toa, nhưng căn bản không có khả năng đột phá.

Bất đãn không thể công kích Nhiên Đăng Thánh Nhân, phản nhi bị thiêu đến cơ phu sinh đau.

Ngọn lửa có năng lực gây thương tổn cho Thánh Nhân tự nhiên không phải tầm thường.

Nhiên Đăng Cổ Phật và Đặng Ẩn Thánh Nhân đánh đến nan giải nan phân, bên kia Hắc Tâm Lão Nhân lại bị Tiếp Dẫn Thánh Nhân lao lao ngăn trở.

Hắc Tâm Lão Nhân tuy nhiên mưu kế vô song, nhưng luận chân thực lực lại kém Tiếp Dẫn Thánh Nhân một bậc, mạc nói đánh bại Tiếp Dẫn Thánh Nhân, muốn từ trong tay hắn tẩu thoát đều phi thường khó khăn.

Sấn cơ hội này, Chuẩn Đề Thánh Nhân liên liên súy động Thất Bảo Diệu Thụ, vô cùng Phật quang chiếu rọi chỉnh cái Linh Sơn.

Phảng phất như muốn đem toàn bộ Ma tộc chi bối ở Linh Sơn đều độ hóa vào trong Phật Môn, hành vi cường đạo bực này nhượng Hắc Tâm Lão Nhân nộ hống liên liên.

Trước đó căn bản không nghĩ tới Chuẩn Đề sẽ không cần thể diện như vậy, sau khi triệt để kích nộ Phật Môn nhị Thánh, Chuẩn Đề muốn một mẻ hốt gọn Ma Môn.

Nhãn khán từng cái đệ tử bị Chuẩn Đề độ hóa, quy y Phật Môn, thành đệ tử kiền thành nhất của Chuẩn Đề, đồng thời gian từng cỗ

từng cỗ tín niệm chi lực từ trên người những đệ tử này phát xuất, thuấn gian nhượng Chuẩn Đề trở nên càng thêm cường đại.

Tiếp Dẫn và Nhiên Đăng ngăn trở hai vị Ma Môn Thánh Nhân, Chuẩn Đề phóng khai thủ cước triển khai độ hóa, Linh Sơn vốn có vô cùng sinh linh.

Rất nhanh Chưởng Trung Phật Quốc của Chuẩn Đề Thánh Nhân đã đầy, hắn bất đắc bất lập khắc tái thứ mở ra một cái Phật quốc khác.

Chuẩn Đề Thánh Nhân hào xưng có ba ngàn Phật quốc, ba ngàn nãi là hư chỉ, ý vi vô cùng vô tận.

Nhãn khán Chuẩn Đề Thánh Nhân liên liên mở ra Phật quốc, tương từng cái Ma Môn đệ tử ưu tú dẫn độ vào trong, triệt để trở thành nguồn suối tín ngưỡng chi lực cho hắn.

Chương 390

Điều này nhượng Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn căn bản vô pháp tiếp thụ, nhưng lúc này bọn hắn bị Nhiên Đăng và Tiếp Dẫn lao lao ngăn trở, căn bản vô lực trở chỉ Chuẩn Đề.

"Chuẩn Đề, ngươi quá vô sỉ rồi, đường đường là Thánh Nhân chí tôn lại năng đối với một ít tiểu bối đệ tử hạ thủ!" Hắc Tâm Lão Nhân nộ mạ không thôi, muốn từ trên ngôn ngữ nhượng Chuẩn Đề Thánh Nhân đình thủ.

Nhiên nhi Chuẩn Đề Thánh Nhân dầu muối không ăn, ti hào không có ý tứ đình thủ.

"Hừ, ngã có tái vô sỉ cũng so không được hai vị.

Sấn lúc ngã cùng sư huynh ngoại xuất, tương ngã vi khốn tại Tân Thế Giới, nhượng Ma Môn tử đệ tiến công Linh Sơn ngã, đồ sát bao nhiêu đệ tử của ngã, hôm nay lần này nhượng các ngươi cũng nếm thử khổ quả!" Cái miệng của Chuẩn Đề Thánh Nhân chưa bao giờ thua ai, một bên mại lực độ hóa Ma Môn tu sĩ, một bên cùng Hắc Tâm Lão Nhân đấu võ mồm.

Nhãn khán đệ tử bị Chuẩn Đề Thánh Nhân thu tẩu càng ngày càng nhiều, tái cứ tiếp tục như vậy chỉnh cái Ma Môn đều phải bị Chuẩn Đề cướp sạch.

Thử thì Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn bị bức vô nại, trực tiếp bạo phát xuất toàn bộ chiến lực Thánh Nhân, không tái lưu thủ, thệ tử nhất bác.

"Oanh long!" Vô cùng Thánh vị tương chỉnh cái Linh Sơn đều chấn đắc động đãng bất an, vô số sơn đầu phân phân đảo tháp, không gian bích luỹ thốn thốn toái liệt, từng đạo hư không loạn lưu trùng

tiến vào trong Hồng Hoang, tứ ý phá hoại hết thảy chung quanh.

Chuẩn Đề đảo lại phi thường thông minh, thấy hai vị Thánh Nhân bị triệt để kích nộ, thử thì thuấn gian thu liễu Chưởng Trung Phật Quốc, trong đó có đại lượng đệ tử.

Lần này không chỉ bẻ gãy nhuệ khí Ma Môn, càng nhượng thực lực Chuẩn Đề Thánh Nhân tăng trưởng một ít.

"Hai vị đã muốn động thủ, chúng ta vãng trong Hỗn Độn tố nhất tràng!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân hào bất khách khí, không dám tại Hồng Hoang khai chiến, nhưng trong Hỗn Độn lại không chịu ảnh hưởng.

Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn cũng nộ cực, trực tiếp phi nhập Hỗn Độn, muốn cùng Phật Môn tam Thánh giác lượng một phen.

Đối phương tam Thánh thì lại như thế nào, hai người bọn hắn tức giận đến không chịu được, tức tiện thực lực huyền thù cũng phải đấu thượng nhất tràng.

Chuẩn Đề Thánh Nhân và Nhiên Đăng Thánh Nhân tự nhiên phi thường nguyện ý, chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, loại cơ hội thống đả đối phương này không có khả năng khinh dịch buông tha.

Năm vị Thánh Nhân ti hào không nhượng, trực tiếp tiến nhập trong Hỗn Độn.

Lúc này chúng đa cường giả quan chú trường động loạn này phân phân thu hồi mục quang, trong Hỗn Độn vô pháp khuy tham, cũng không có biện pháp khác.

Đông Vương Công tự nhiên cũng quan chú trường chiến đấu này, hắn khả không muốn nhượng Hồng Hoang Thế Giới tại cái thời điểm này xuất hiện ý ngoại.

Rốt cuộc Hồng Hoang Thế Giới năng trưởng thành đến địa bộ này, đó là Đông Vương Công phó xuất không ít tâm huyết, nhãn khán Hồng

Hoang Thế Giới khả năng sẽ tái thứ đề thăng, Đông Vương Công tự nhiên muốn tiểu tâm ứng phó một ít.

Tây Phương tam Thánh và Ma Môn nhị Thánh toàn bộ tiến nhập trong Hỗn Độn, Đặng Ẩn và Hắc Tâm Lão Nhân cũng là khí cực rồi, yếu bất nhiên cũng không có khả năng cùng đối phương liều mạng như vậy.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, trên Côn Luân Sơn, Thái Thanh Thánh Nhân nhìn một màn này, trong lòng không biết nên cảm thấy thế nào.

Như kim Hồng Hoang Thế Giới đại bất tương đồng, nhược Thánh Nhân không hỗ tương bang trợ, hữu khả năng sẽ bị các Thánh Nhân khác khi phụ.

Tượng kim nhật Phật Ma chi tranh, Phật Môn có ba vị Thánh Nhân, có thể tứ ý đả kích Ma Môn.

Ma Môn bởi vì chỉ có Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn, nhân thử chỉ có thể bị động ai đả, thậm chí ngay cả lực hoàn thủ đều không có.

Nhược sư huynh của Đặng Ẩn là Trường Mi Chân Nhân nguyện ý bang mang, vậy sự tình lần này khẳng định lại là một cái kết cục khác.

Nhưng hiển nhiên, Đặng Ẩn tái thứ gia nhập Ma Môn, tình nghị giữa hắn và Trường Mi Chân Nhân đã đi đến tận cùng.

"Nếu quả như loại sự tình này rơi vào trên đầu Tam Thanh ngã, không biết hai vị đệ đệ khả hội tái thứ liên thủ sao?" Lão Tử trong lòng có một tia khiểm ý.

Tam Thanh không đơn giản là sư huynh đệ, càng là thân huynh đệ.

Nhưng do vu nhật tích nguyệt lụy một ít mâu thuẫn, hiện tại Tam Thanh chi gian căn bản không qua lại.

Bình nhật cũng chỉ có Thái Thanh Thánh Nhân và Ngọc Thanh Thánh Nhân chi gian có tẩu động, vị kia di cư ra Kim Ngao Đảo Thông Thiên Giáo Chủ tái dã không có bước vào Côn Luân Sơn nửa bước.

Từng kinh ba vị huynh đệ nhất thể, đó là bực nào phong quang vô hạn, nhưng tự tòng cùng Đông Vương Công vi địch chi hậu, hiện tại ngay cả huynh đệ chi gian đều không qua lại.

Thái Thanh Thánh Nhân bế mục tu hành, không tái khứ khảo lự những sự tình phiền lòng này.

Thái Thanh Thánh Nhân tu vi cao thâm, tại trong sở hữu Thánh Nhân đều là tồn tại bạt tiêm, nhân thử đảo không có ai dám khinh dịch chiêu nhạ.

Năm vị Thánh Nhân kia tại trong Hỗn Độn đánh đến kinh thiên động địa, tức tiện ly khai Hồng Hoang Thế Giới, nhưng trong Hồng Hoang vẫn có hứa đa tu sĩ cảm thụ được chỉnh cái thế giới rung động.

Loại tranh đấu cảnh giới Thánh Nhân này túc dĩ liên Hồng Hoang Thế Giới đều triệt để đánh nát, nhân thử tức tiện tại Hỗn Độn giao chiến, một ít cường giả trong Hồng Hoang vẫn năng cảm thụ được dư ba.

Không biết tối chung thắng phụ như thế nào, Ma Môn nhị Thánh tại sau khi đại chiến nhất tràng trực tiếp về tới Linh Sơn, Phật Môn tam Thánh tắc đồng dạng về tới Lạc Già Sơn.

Chỉ bất quá nhìn Phật Môn Chuẩn Đề Thánh Nhân kia vẻ mặt hỉ khí dương dương, khẳng định không có tại trong chiến đấu chịu thiệt.

Lần này đoạt nhiều Phật Môn đệ tử như vậy, nhượng Chuẩn Đề Thánh Nhân thập phần vui vẻ.

"Đạo huynh, lần này thu được nhiều tín đồ như vậy, Tín Ngưỡng Pháp Tắc của ngã tái thứ có tiến bộ, tin tưởng không bao lâu nữa thực

lực của ngã có thể tái thứ được đề thăng rồi!" Chuẩn Đề Thánh Nhân đại tiếu, trong lòng thập phần sướng khoái.

Từ trong Ma Môn lần này độ hóa không ít tu sĩ, những tu sĩ này tư chất và thực lực đều phi thường bất thác, năng nhập Bảo Điện, bản thân thân phận và thực lực tương đương.

Có những tín đồ ưu tú này tồn tại, năng vi Chuẩn Đề Thánh Nhân cung cấp ưu lương tín ngưỡng, tự nhiên đối với sự giúp đỡ của hắn phi thường lớn.

"Sư đệ, chỉ cần thực lực bất đoạn tăng cường, tái cộng thêm ngã cùng Nhiên Đăng đạo hữu, chúng ta ba vị lần sau đối thượng Ma Môn nhị Thánh, bọn hắn chỉ hội bại càng thảm!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng vẻ mặt khinh tùng, lần này tuy nhiên không thể tương Linh Sơn lấy lại, nhưng Ma Môn tổn thất lại cũng không nhỏ.

Nếu quả như Tiếp Dẫn đa thượng mấy lần, chỉ sợ Tây Phương Ma Môn kia cũng sẽ triệt để bị bàn không.

"Việc này còn phải xem Đông Vương Công đạo hữu xử trí thế nào, bất quá chúng ta không có chủ động tại trong Hồng Hoang tranh đấu, cũng là Ma Môn nhị Thánh xuất thủ trước, vu tình vu lý ngã đều không có lỗi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân tâm tư thập phần tinh tế, trong lòng tối kỵ đạn nhưng nhiên là Đông Vương Công.

Mãi cho đến hiện tại Đông Vương Công đều không có xuất thủ, tất nhiên đối với loại sự tình này, Đông Vương Công cũng lười đi quản.

Kết cục này cũng nhượng Phật Môn tam Thánh sảo sảo phóng tâm hạ lai.

Chỉ cần Đông Vương Công không phản đối, vậy Ma Môn Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Giống như lần trước ném mất Linh Sơn, đến cùng vẫn là bởi vì thực lực bất tế.

Thương thảo một trận, các tự về Lạc Già Sơn động phủ tu hành.

Chương 391

Kiện sự tình này đương nhiên sẽ không cứ như vậy xong, Ma Môn nhị Thánh tại sau khi về Linh Sơn lập khắc bắt đầu thương nghị đối sách.

Đáng tiếc hiện tại trong Hồng Hoang Thánh Nhân nhiều như vậy, cùng bọn hắn giao hảo lại không có mấy cái, phản đảo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhị Thánh nhân mạch càng tốt hơn một chút.

Rốt cuộc đều là tu sĩ Hồng Hoang Thế Giới, cùng Thiên Đạo Lục Thánh chi gian có tình phân sư huynh đệ tại đó.

Bất quá những Thánh Nhân này từng cái đều tại trong bóng tối có động tác, ân oán giữa bọn họ cũng đều hi tùng bình thường.

Đông Vương Công đảo lại vui vẻ nhìn những việc này, rốt cuộc trong Hồng Hoang Thánh Nhân nhược liên hợp tại nhất thể, thiết bản một khối mà nói, kia mới là lúc Đông Vương Công phải tâm hoảng.

Hiện tại các vị Thánh Nhân tranh đấu bất hưu, Đông Vương Công đối với Ma Môn nhị Thánh cũng mãn ý, tuy nhiên không có biện pháp trực tiếp bang trợ đối phương, nhưng âm thầm làm chút tay chân đảo cũng không phải không có.

"Hồng Hoang Thế Giới không thể quá bình tĩnh, nhật hậu Thánh Nhân càng ngày càng nhiều, nếu quả như đều đồng một lòng, kia liền không tốt a!" Đông Vương Công thân vi Tam Giới Chí Tôn, hiện tại phải khảo lự sự tình tọa sơn quan hổ đấu mới năng từ trong hoạch lợi, nhân thử Đông Vương Công đảo hy vọng giữa các Thánh Nhân có thể nảy sinh một ít mâu thuẫn.

Hiện tại Thiên Đình nhất phương số lượng Thánh Nhân tối đa, thực lực cũng là Tam Giới tối cường, nhưng Đông Vương Công y

nhiên muốn phòng phạm vu vị nhiên.

Tất cánh chỉ có Hồng Hoang Thánh Nhân bất đoạn tăng đa, vạn tộc bất đoạn phồn thịnh, Hồng Hoang Thế Giới mới năng được đề thăng, Đông Vương Công cũng có thể từ trong đó đắc được lợi ích càng lớn.

Tùy theo Thánh Nhân tăng gia, sức mạnh của bọn họ cũng tất định sẽ bất đoạn tăng gia, đến thời điểm đó sẽ là một cỗ sức mạnh phi thường khả phạ.

Tức tiện đối với Đông Vương Công vô pháp tạo thành uy hiếp, nhưng đối với thuộc hạ của Đông Vương Công, đối với chỉnh cái Hồng Hoang Thế Giới, đều là ẩn hoạn.

Năm đó Hồng Hoang Thiên Đạo chỉ doãn hứa Thiên Đạo Lục Thánh tồn tại, là bởi vì Thiên Đạo Lục Thánh dữ Hồng Hoang nhất thể, chỉ có Thiên Đạo xương thịnh, Lục Thánh mới năng bất đoạn cường đại.

Bọn hắn không có khả năng tố xuất sự tình vi bối lợi ích Thiên Đạo, hoàn toàn bị Thiên Đạo chưởng khống sức mạnh.

Trừ bỏ Thiên Đạo Lục Thánh dĩ ngoại, những tu sĩ khác muốn chứng đạo đều phải kinh lịch khảo nghiệm thập phần gian cự.

Hiện tại Hồng Hoang Thế Giới bất đoạn biến cường, thương tích mà thiên địa sở năng thừa thụ cũng bất đoạn đề thăng.

Hiện tại Hồng Hoang Thánh Nhân đối với chỉnh cái Hồng Hoang tương đương vu Chuẩn Thánh chi vu Hồng Hoang lúc trước.

Tức tiện năng đối Hồng Hoang tạo thành ảnh hưởng, cũng không đến mức thuấn gian hủy diệt chỉnh cái thế giới.

Đông Vương Công hiện tại muốn làm là nhượng khả năng tính đối với Hồng Hoang tạo thành ảnh hưởng tái thứ hàng đê một ít.

Rốt cuộc Hồng Hoang và Đông Vương Công hiện tại có thể nói là tức tức tương quan, chỉ cần Hồng Hoang Thế Giới an ổn, Đông Vương Công mới năng đắc được nguyên nguyên bất đoạn khí vận, mới năng kế tục vãng cao xử phàn đăng.

Đông Vương Công cao tọa Cửu Thiên chi thượng, tổng quản Tam Giới nhất thiết, bất kỳ phong xuy thảo động nào tại Hồng Hoang đều đào không thoát pháp nhãn của hắn.

Các Thánh Nhân chi gian tẩu động, Đông Vương Công đều trực tiếp vô thị điệu, những Thánh Nhân này hiện tại vô pháp uy hiếp hắn.

Ma Môn nhị Thánh tẩu phóng sở hữu Tân Thế Giới Thánh Nhân, đều là đến từ Tân Thế Giới, nhân thử đại gia có thể đứng tại cùng một cái trận doanh, đối phó Hồng Hoang Thế Giới lão bài tu sĩ cũng càng thêm dung dịch thuyết phục một ít.

Bất quá kết quả tịnh bất thái lý tưởng, không có ai nguyện ý khinh dịch đắc tội Tây Phương Phật Môn, rốt cuộc hiện tại Phật Môn có ba vị Thánh Nhân, Phật Môn tam Thánh tại trong Hồng Hoang cũng có quan hệ võng cường đại.

Những Thánh Nhân này tại sau khi ủy uyển biểu đạt ý tứ, cũng đối Ma Môn nhị Thánh biểu kỳ thiện ý.

Tối chung Hắc Tâm Lão Nhân vẻ mặt thất lạc về tới Linh Sơn, từ vừa bắt đầu hắn đã dự trắc được kết cục này, nhưng khi đối diện hiện thực nhưng nhiên có chút vô nại.

"Không có lợi ích xung đột chân chính, ai cũng sẽ không khinh dịch đắc tội một tôn Thánh Nhân!" Hắc Tâm Lão Nhân đối Đặng Ẩn nói, hiển nhiên phát hiện vấn đề quan kiện sở tại.

"Hừ, sư huynh kia của ngã cũng tuyển trạch tụ thủ bàng quan, uổng cho đồng môn chi nghị!" Đặng Ẩn cũng mãn tâm nộ hỏa, hắn

từng đi vãng Thục Sơn, Trường Mi Chân Nhân đối với hắn thập phần khách khí, nhưng vừa nhắc tới sự tình Tây Phương Phật Môn, Trường Mi Chân Nhân liền lấy Đông Vương Công làm cớ, biểu kỳ vô pháp thi dĩ viên thủ.

"Những Thánh Nhân này đều tự quét tuyết trước cửa, ai sẽ đi quản sự tử hoạt của tu sĩ khác!" "Đợi bọn hắn ngộ phiền toái liền sẽ biết thái độ hiện tại đối với ngã ngu xuẩn bao nhiêu!" Hắc Tâm Lão Nhân bình phục tâm tình, không nguyện củ triền sự việc này nữa.

Ký nhiên bên ngoài vô pháp mượn lực, hắn chuẩn bị từ trong Ma Môn đột phá.

Tại trong Ma Môn đệ tử bồi dục xuất một vị Thánh Nhân!

Hiện tại Hồng Hoang Thánh Nhân tần tần chứng đạo thành công, tại Hắc Tâm Lão Nhân xem ra, nếu quả như muốn tạo một vị Thánh Nhân tự hồ tịnh không phải sự tình khó khăn.

Hắc Tâm Lão Nhân chuẩn bị Tạo Thánh!

Ý tưởng này nhượng Đặng Ẩn giác đắc có chút bất khả tư nghị, khả hiện tại xem ra tự hồ cũng chỉ có một con đường này để đi.

Tây Phương Ma Môn đệ tử bắt đầu phân phân đê điều, trốn tại Linh Sơn, không tái ngoại xuất lịch luyện, tuyển trạch bế quan tu hành.

Ý tứ của hai vị Thánh Nhân Ma Môn không có ai dám vi nghịch.

Chiêm Đài Tiên Tử đồng dạng tại trong hàng liệt này, tức tiện là Chuẩn Thánh cường giả nhưng tại trước mặt Thánh Nhân thực lực nhưng nhiên không đáng nhắc tới.

Hai vị Thánh Nhân tùy thủ đều có thể phong sát nàng, nhân thử Chiêm Đài Tiên Tử thập phần thức thú, tịnh không có ngỗ nghịch ý tứ của Thánh Nhân.

Tại trong đoạn thời gian Tây Phương Phật Môn trầm tịch xuống, Diệp Phàm và Hắc Hoàng đã làm tốt chuẩn bị.

Trước đó Hắc Hoàng tại trên người Thiên Hoàng Tử động tay chân, chuẩn xác tìm được doanh địa của Thiên Hoàng Tử, thậm chí ngay cả bên trong có bao nhiêu cao thủ, khi nào ngoại xuất, Diệp Phàm đều biết nhất thanh nhị sở.

"Hắc Hoàng, lần này toàn dựa vào ngươi!" Diệp Phàm vẻ mặt cười xấu xa nhìn Hắc Hoàng, Bàng Bác cũng một tay đáp tại vai Hắc Hoàng, nụ cười trên mặt thập phần ổi tỏa.

"Phóng tâm đi, khu khu một cái Thiên Hoàng Tử, bổn hoàng thân tự xuất mã, bảo quản nhượng hắn sướng phiên thiên!" Hắc Hoàng đại bao đại lãm, bả bản tính bạo lộ vô di.

Một đám người lúc này đang ở nơi không xa bên ngoài trú địa Thiên Hoàng Tử, ẩn tàng một đoạn thời gian rất dài.

Kỳ gian Hắc Hoàng tương vô số trận pháp khắc họa tại sơn cốc dùng để ẩn thân, chỉ cần Hắc Hoàng nguyện ý, nơi này tùy thời đều có thể thuấn gian đại biến.

Tất cả đều là chuẩn bị cho Thiên Hoàng Tử!

Thiên Hoàng Tử lúc này ngốc tại trên Thiên Sơn, tòa sơn đầu này đảo không tệ, linh khí sung phái, địa bàn khoan khoát, thích hợp tác vi một cái căn cứ địa.

Tại lúc Thiên Hoàng Tử bế quan, thủ hộ đại trận hốt nhiên chấn động, bên ngoài có tu sĩ đang không ngừng công kích đại trận.

"Là ai!

Yêu nghiệt to gan, dám động đại trận của Thiên Hoàng Tử ngã!" Thiên Hoàng Tử nộ hống một tiếng, phi thân ra ngoài, vô số cường giả lập khắc khẩn khẩn cân tùy.

Chương 392

Một đám người ong ong kéo đến, bên ngoài đại trận, Diệp Phàm, Bàng Bác, Thánh Hoàng Tử bất đoạn tạp kích đại trận.

"Diệp Phàm, mấy cái các ngươi dám tìm ngã gây phiền toái?

Chính hảo, lần này tương các ngươi toàn bộ giết, miễn cho tại trước mặt ngã nhảy nhót!" Thiên Hoàng Tử thập phần hiêu trương, căn bản không có bả Thánh Hoàng Tử và Diệp Phàm để vào mắt.

"Cáp cáp cáp, Thiên Hoàng Tử, tử lâm đầu còn dám hiêu trương như vậy?

Ngươi khẩu khẩu thanh thanh đều muốn giết ngã, hiện tại ngã không phải vẫn sống rất tốt sao?" "Lần sau lúc chém gió, nhớ mang theo não tử hảo a?" Thánh Hoàng Tử và Bàng Bác mỗi người một câu, bả Thiên Hoàng Tử chọc tức đến có chút chiêu giá không nổi.

"Nha tiêm chủy lợi gia hỏa, các ngươi đều nên đi chết!

Hôm nay đảo đỡ mất công ta đi lôi các ngươi từ trong hang chuột ra!" Thiên Hoàng Tử âm trầm cười, cùng cường giả thân sau thuấn gian sát xuất.

Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử giao hoán một ánh mắt, nhiên hậu phân phân chiến đấu.

Hắc Hoàng vẫn luôn không có xuất hiện tại chiến trường, nó trốn tại trong hạp cốc không biết đang cổ đảo cái gì.

Thử thì chiến đấu trực tiếp nhất diện đảo, rốt cuộc Thiên Hoàng Tử nhất phương chiếm cứ tuyệt đối nhân số ưu thế.

Tức tiện Diệp Phàm chuyên môn thiêu tuyển lúc Thiên Hoàng Tử nhất phương ít người, nhưng nơi này khả là địa bàn của người ta,

phòng thủ nhân số tự nhiên sẽ không quá ít.

Hai bên giao thủ, Diệp Phàm thuấn gian cảm giác áp lực cự đại, tại sau khi mấy người hỗ tương chiêu hô, lập khắc vừa đánh vừa lui.

Thiên Hoàng Tử lúc này ý khí phong phát, thấy Diệp Phàm có giá thế đào bào, càng là bất y bất nhiêu, muốn bả đám Diệp Phàm toàn bộ lưu lại.

Kỳ Lân Tử lúc này tắc vẻ mặt nghi hoặc, Diệp Phàm không phải loại người lỗ mãng.

Tuy nhiên không biết hắn làm sao phát hiện trú địa nhất phương, nhưng tại Kỳ Lân Tử xem ra Diệp Phàm khẳng định là sau khi tìm hiểu rõ tình huống mới quyết định đến tiến công.

"Thiên Hoàng Tử, tiểu tâm có trá!" Kỳ Lân Tử cấp mang đề tỉnh Thiên Hoàng Tử, tuy nhiên đều là Đế Tử, nhưng mấy vị Đế Tử ẩn ẩn dĩ Thiên Hoàng Tử vi chủ.

"Hừ, có âm mưu lại thế nào, dĩ mấy cái khu khu Chuẩn Thánh, năng nại hà chúng ta nhiều cao thủ như vậy sao?" Thiên Hoàng Tử hồn bất tại ý, mấy chục cái Chuẩn Thánh nhất tề truy sát nhóm Diệp Phàm.

Thử thì Diệp Phàm bị đánh đến hiểm tượng hoàn sinh, này khả không phải diễn kỹ tốt, là thật sự ngộ đáo nguy hiểm.

Ngay cả Kỳ Lân Tử đều vô pháp phản bác, bởi vì Diệp Phàm thật sự tùy thời khả năng vẫn lạc, cơ hội tốt như vậy, tức tiện Diệp Phàm thật sự đang bán cái gì đó, cũng phi thường đáng giá phóng thủ nhất bác!

Diệp Phàm mang theo Thiên Hoàng Tử vừa đánh vừa chạy, rất nhanh đã tới sơn cốc hắn ngốc lúc trước.

Thiên Hoàng Tử và Kỳ Lân Tử đuổi đến chính hoan, lúc này vừa

tiến sơn cốc, Thiên Hoàng Tử lập khắc sát giác không thích hợp.

Trước đó vẫn luôn đào bào như Diệp Phàm mấy người, thử thì cũng từng cái dừng bước, phản nhi vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Thiên Hoàng Tử nhất phương.

"Không tốt, quả nhiên có âm mưu!" Diệp Phàm tương Thiên Hoàng Tử nhất phương dẫn tới trong hạp cốc, tại sau khi tiến nhập hạp cốc, một tòa trận pháp thuấn gian khởi động, tương Thiên Hoàng Tử trực tiếp vây khốn tại bên trong.

Diệp Phàm tắc tòng dung ly khai hạp cốc, chung quanh từng trận từng trận sức mạnh cuồng bạo dũng động không thôi, minh hiển là trước đó có tu sĩ tại nơi này bố hạ trận pháp cực bất ổn định.

"Thiên Hoàng Tử, cũng chỉ có kẻ ngốc cuồng ngạo như ngươi mới có thể bị ngã đơn giản lừa vào trong đại trận như vậy!

Cáp cáp cáp, thật không biết ngươi làm sao lớn lên được!" Hắc Hoàng tại vân đoan xuất hiện, vẻ mặt nụ cười đắc ý.

"Hừ, khu khu trận pháp cũng muốn khốn trụ Thiên Hoàng Tử ngã, đúng là si tâm vọng tưởng!" Thiên Hoàng Tử lâm nguy bất loạn, nhìn về phía tứ chu, trận pháp kia tuy nhiên có chút huyền diệu, nhưng căn bản vô pháp khốn trụ Thiên Hoàng Tử nhất phương.

"Tự tác thông minh, ai nói muốn dùng trận pháp khốn trụ ngươi rồi?

Ngã là muốn dùng trận pháp tạc chết ngươi!" Hắc Hoàng đắc ý đại tiếu, lần này mưu kế và trận pháp đều là kiệt tác của Hắc Hoàng, thử thì đảo có một ít thành tựu cảm.

Diệp Phàm nhìn Thiên Hoàng Tử bị vây khốn: "Thiên Hoàng Tử, nhất lộ tẩu hảo!" Lần này Hắc Hoàng bố trí rất lâu, thiết kế đại trận túc dĩ hủy diệt Chuẩn Thánh, vì chính là nhất cử tương Thiên Hoàng

Tử trảm sát.

Rốt cuộc loại kế mưu này cũng chỉ có thời điểm lần đầu tiên mới có thể sinh hiệu, nếu quả như mắc lừa một lần, Thiên Hoàng Tử tuyệt đối sẽ không ngốc hồ hồ phạm sai lầm lần thứ hai.

"Chư vị, cản khẩn phá trận!" Thiên Hoàng Tử mặt ngoài cùng Diệp Phàm đối mạ, âm thầm lại truyền âm cấp cường giả thân biên, nhượng bọn họ toàn lực phá trận đào tẩu.

Nhiên nhi Diệp Phàm lại há có thể cấp bọn hắn cơ hội này, cùng Hắc Hoàng giao hoán một ánh mắt, Hắc Hoàng lập khắc vẻ mặt gian trá dẫn bạo đại trận.

"Oanh long!

Oanh long!" Trận pháp thuấn gian bị phá, bất quá là bị nổ tung, tịnh phi Thiên Hoàng Tử nhất phương phá đi.

Ngoài khốn trận mai phục vô số liên hoàn bạo tạc đại trận, thử thì Hắc Hoàng vừa dẫn bạo, thuấn gian liên thiên một mảnh kịch liệt chấn đãng.

Chỉnh cái thiên địa đều đang rung chuyển, hạp cốc chung quanh triệt để bị nổ thành vực sâu.

Các loại pháp tắc chi lực trực tiếp băng phôi, hộ thể pháp tắc của mấy vị cường giả kia bị nổ nát bấy.

Bạo tạc liên hoàn hưởng, tịnh phi sau một lần bạo tạc liền đình hiết.

Hắc Hoàng cái tên này âm hiểm trình độ vãng vãng đều sẽ vượt qua nhận tri hạ hạn của người khác.

Lạc vào trong tay nó, Thiên Hoàng Tử không chết cũng phải thoát tầng da!

“Oanh long!

Oanh oanh!” Bạo tạc nhưng nhiên đang trì tục, tràng diện bạo tạc kia ngay cả Diệp Phàm và Bàng Bác đều có chút đảm chiến tâm kinh.

Hắc Hoàng lần này hạ phân lượng bao lớn a, giản trực ti hào không cho con đường sống!

Bất quá Diệp Phàm trong lòng lại kêu hay không thôi, nếu quả như năng nhất thứ tính trảm sát Thiên Hoàng Tử, sau này cũng sẽ giảm thiểu ma phiền.

“Hảo!

Nổ chết nha, xem hắn còn hiêu trương!” Nhìn trung tâm bạo tạc, mấy cái Chuẩn Thánh bị oanh đến đông đảo tây oai.

Ngay cả đứng đều đứng không vững, toàn thân huyết lâm lâm, hộ thể thần quang sớm đã phá toái, thậm chí có mấy kẻ thân tử đều tàn khuyết bất toàn.

Chương 393

Thiên Hoàng Tử nhất phương khuyết ca bạc thiếu thối, Hắc Hoàng trên một trương mặt chó nụ cười càng gia xán lạn.

Đại bạo tạc nhưng nhiên đang tiếp tục, không gian đều bắt đầu mẫn diệt, nhất thiết tồn tại đều bị hủy diệt nhất không.

Thâm xử trong đó Thiên Hoàng Tử càng là khổ bất kham ngôn, nếu quả như không phải có thần thông hộ thể, hắn thủ tiên sẽ băng phôi nhục thân.

"Cáp cáp cáp, lần này là hữu tử vô sinh!" Hắc Hoàng thập phần tự tín, trận pháp do nó thân tự bố hạ, nhượng chính nó đi vào đều hại phạ, càng hà huống Thiên Hoàng Tử bị vây khốn tại trong đó.

Bạo tạc trì tục một trận thời gian, chung vu bắt đầu tiệm tiệm suy yếu xuống.

Diệp Phàm lập khắc cảnh giới, vây quanh ở chung quanh, tị miễn có lọt lưới chi cá.

Nhiên nhi trung gian đại bạo tạc không có một đạo thân ảnh nào năng sấn cơ ly khai, đương yên trần tán tận, Diệp Phàm nhìn thấy trên mặt đất hoành thất thụ bát đều là thi thể.

Chỉ có Thiên Hoàng Tử và Kỳ Lân Tử mấy cái Đế Tử là còn có một ít khí tức, kỳ dư tu sĩ trực tiếp bị nổ chết, ngay cả Chuẩn Thánh chi khu đều bị tạc đến tứ phân ngũ liệt.

Nhìn Thiên Hoàng Tử lang bái bất kham kia, Hắc Hoàng trên mặt triệt để cười.

"Mạng của các ngươi so với ô quy còn cứng hơn a!" Hắc Hoàng chú mạ nhượng Thiên Hoàng Tử sắc mặt càng gia khó coi, khí não tái

thứ thổ xuất một ngụm thần huyết, nhưng lại ngay cả đào tẩu đều làm không được.

"Giết bọn hắn, vĩnh tuyệt hậu hoạn!" Diệp Phàm phi thân thượng tiền, những kẻ này đều là Đế Tử, tiềm lực vô hạn, chỉ có triệt để giết, mới năng vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Nhiên nhi Diệp Phàm hàng lâm chi thời, lánh một đạo thân ảnh thuấn gian xuất hiện, ngăn trở Diệp Phàm tiến công.

"Chiêm Đài Tuyền!" Diệp Phàm song nhãn nhất lăng, nhìn về phía Chiêm Đài Tuyền (Chiêm Đài Tiên Tử), cái tu sĩ này cùng hắn không có giao tập, nhưng hiện tại lại xuất thủ trở chỉ hắn diệt sát Thiên Hoàng Tử.

"Diệp Phàm đạo hữu, thứ tội đảo loạn, Thiên Hoàng Tử không thể bị giết chết!" Chiêm Đài Tuyền hiện thân vì để trở chỉ Thiên Hoàng Tử bị giết, hành động của nàng cũng đã nói rõ hết thảy.

"Cái rắm, ngươi mạ nó!" Hắc Hoàng đệ nhất cái không làm, xử tâm tích lự, nhãn khán sắp thành công rồi, nhưng hiện tại lại bị Chiêm Đài Tuyền bán lộ sát xuất cấp lan hạ.

"Chiêm Đài Tuyền, chúng ta vốn không quen biết, nhưng hy vọng ngươi không cần sáp thủ sự tình của ngã." Diệp Phàm thượng tiền một bước, tương Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh tế xuất.

Hiện tại đến loại địa bộ này, hắn không có khả năng thối súc, cũng vô cụ bất kỳ Chuẩn Thánh cường giả nào.

Nhưng tình huống của Chiêm Đài Tuyền hắn tịnh không hiểu rõ, nhân thử Diệp Phàm cũng thập phần cẩn thận.

Rốt cuộc Chiêm Đài Tuyền trước đó không có khả năng cùng Thiên Hoàng Tử có bất kỳ giao tập nào, khả hiện tại Chiêm Đài Tuyền xuất diện bảo hạ Thiên Hoàng Tử, như vậy chi gian khẳng định có

liên hệ tồn tại.

“Diệp Phàm đạo hữu, chúng ta xác thực vô oán vô cừu, bất quá Thiên Hoàng Tử là nhân vật được Ma Môn nhị Thánh nhìn trúng, các ngươi muốn giết sao?” Chiêm Đài Tuyền trên mặt mang cười, dĩ Tây Phương Ma Môn nhị Thánh áp Diệp Phàm, hy vọng Diệp Phàm năng cú thối tẩu.

Nhiên nhi Diệp Phàm và Hắc Hoàng đối thị một cái, sát cơ trong lòng bỉ thử lại càng thịnh ba phần.

Thiên Hoàng Tử bị Ma Môn nhị Thánh nhìn trúng, kia càng không thể để hắn sống sót!

Nhược Thiên Hoàng Tử triệt để quật khởi, kia sau này Diệp Phàm còn có đường sống?

Chỉ có thể hạ ngoan thủ, triệt để trảm sát Thiên Hoàng Tử!

Nếu quả như Thiên Hoàng Tử không có bị Thánh Nhân nhìn trúng, kia đảo vô sở vị, nhưng bị Ma Môn nhị Thánh nhìn trúng, kia liền không giống nhau.

“Giết!” Diệp Phàm, Bàng Bác, Hắc Hoàng, Thánh Hoàng Tử, bốn vị tề tề sát tới.

Vì để năng trảm sát Thiên Hoàng Tử, bọn hắn bất tích hết thảy đại giới.

Không thể nhượng Thiên Hoàng Tử sống sót, càng không thể nhượng hắn trưởng thành!

“Hừ, hảo đảm!” Chiêm Đài Tuyền song nhãn híp lại, không nghĩ tới Diệp Phàm quả đoạn như thế, tại sau khi nghe danh đầu Thánh Nhân, phản nhi bốn người nhất thể, nhất tề phác sát tới.

“Oanh long!” Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh đương tiên sát tới, thuấn

gian tương Chiêm Đài Tuyền chấn phi xuất khứ.

"Trước làm thịt Thiên Hoàng Tử!" Thánh Hoàng Tử một tiếng rống, huy động Thiên Quân Bổng, đâu đầu tạp xuống.

Thánh Hoàng Tử và Thiên Hoàng Tử khả là thế cừu, có cơ hội này tự nhiên là tuyển trạch trảm sát đối phương bất nhị.

"Hỗn đản!" Thiên Hoàng Tử nộ hống, thiên phú dị bẩm, xuất sinh có vô hạn tư nguyên, có vô số cường giả thủ hộ.

Nhiên nhi lần này hộ đạo chi bối thân bàng toàn bộ bị nổ chết, bản thân hắn cũng hãm nhập tuyệt địa.

"Oanh long!" Tại cơ hội ngàn cân treo sợi tóc, Thiên Hoàng Tử trên người một đạo linh quang tốc biến, ngăn trở Thánh Hoàng Tử toàn lực nhất kích.

Bất quá đạo linh quang kia cũng tại một thuấn gian bị đánh nát, một trận thanh hưởng đồ sứ toái liệt truyền đến, Thiên Hoàng Tử trên người một kiện ngọc bội ứng thanh toái liệt.

Nhìn ngọc bội điệt lạc trong trần ai kia, Thiên Hoàng Tử trên mặt một trận nhục đau, ngọc bội đó thập phần trân quý, tại thời khắc mấu chốt cứu hắn một mạng.

Nếu quả như ngọc bội không có bị đánh nát, chỉ cần ôn dưỡng một đoạn thời gian, có thể tái thứ trở thành hộ thân phù cho Thiên Hoàng Tử.

Nhưng nhìn ngọc tiết toái đầy đất kia, ngay cả linh quang đều triệt để tiêu tán, ngọc bội tái dã không có khả năng tu phục.

Lúc này Thánh Hoàng Tử sửng sốt, nhất kích vị năng thành công, lập khắc lại một bổng tạp xuống.

"Ngã đảo muốn nhìn xem, ngươi còn có bao nhiêu thủ đoạn bảo

mệnh!" Thánh Hoàng Tử tái thứ xuất kích, lần này so với trước đó hiển đắc càng gia uy mãnh ba phần.

"Oanh long!" Thiên Hoàng Tử trực tiếp bị tạp phi xuất khứ, hộ thể thần quang miễn cưỡng thôi động căn bản hào vô dụng xử.

Thân tử vốn thương thế cực trọng, tại một khắc này như đồng bao tải rách nát, tại dưới lực đạo cự đại bị tạp phi xuất khứ.

Thiên Hoàng Tử yểm yểm nhất tức, nhưng chung quy vẫn còn sống.

Đa phiên bảo mệnh thủ đoạn liên liên bị phá, lại tại trong đại bạo tạc chịu thương thế cực trọng, hiện tại căn bản hào vô lực hoàn thủ!

Chiêm Đài Tuyền liễu mi dựng ngược, thân tự xuất thủ chửng cứu Thiên Hoàng Tử, nhưng lại bị Diệp Phàm ngăn cản, nhượng Chiêm Đài Tuyền căn bản vô pháp tiếp thụ.

Đáng tiếc hiện tại nàng căn bản vô pháp bãi thoát Diệp Phàm, Cửu Chủng Pháp Tắc chi lực của Diệp Phàm thập phần huyền diệu, tốc độ nhanh như điện, tức tiện Chiêm Đài Tuyền cũng vọng trần mạc cập.

Nhiên nhi tại lúc Thánh Hoàng Tử chuẩn bị kết thúc tính mệnh Thiên Hoàng Tử, cửu thiên chi thượng hư không chấn động, một đạo uy áp Thánh Nhân từ trên trời giáng xuống.

Chương 394

Cường giả chung quanh đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, đều thanh tích cảm ứng được.

Đạo uy áp Thánh Nhân kia là tới chửng cứu Thiên Hoàng Tử, hiển nhiên là Tây Phương Ma Môn nhị Thánh chi nhất!

Phái khiển Chiêm Đài Tuyền đến chửng cứu Thiên Hoàng Tử, hiện tại thấy Thiên Hoàng Tử sắp chết, bất đắc bất xuất thủ trấn áp Thánh Hoàng Tử.

Thiên Hoàng Tử khả là nhân tuyển Ma Môn kế hoạch bồi dục Thánh Nhân đã chọn trúng.

Tại bọn hắn xem ra, thực lực, ngộ tính, căn nguyên và thân phận của Thiên Hoàng Tử đều thập phần phù hợp yêu cầu, là nhân tuyển tuyển trạch vô nghi tối vi hoàn mỹ.

Nhưng hiện tại, tức tiện Thánh Nhân xuất thủ rồi, sát ý trong mắt Thánh Hoàng Tử y nhiên nùng liệt như đao, thử thì Diệp Phàm cũng mãn tâm sát ý.

Khả chỉ là khu khu Chuẩn Thánh, căn bản không thể cùng Thánh Nhân kháng hành.

Thánh Nhân một đầu ngón tay đều dĩ tương bọn hắn mạt sát.

"Giết!" Nhiên nhi tại lúc này, Diệp Phàm bạo hát một tiếng, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trong tay oanh nhiên trùng thượng thiên tế, dữ khí tức Thánh Nhân kia đối oanh tại nhất khối.

Thử thì Thánh Hoàng Tử nhất vãng vô tiền, tương khí thế Đấu Chiến Thánh Vương triển lộ vô di!

Diệp Phàm để đáng thánh uy, Thánh Hoàng Tử trảm sát Thiên

Hoàng Tử!

Hai người bọn hắn liên thủ, muốn nghịch lại ý chí Thánh Nhân!

Tác vi bực này nhượng hứa đa cường giả chung quanh đều phân phân chấn kinh, không nghĩ tới Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử to gan như thế.

Tại sau khi Thánh Nhân cường giả xuất thủ, còn dám hiêu trương như vậy!

Ý chí trên không trung kia minh hiển nhanh hơn ba phần, hiển nhiên bị cử chỉ của Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử chọc giận.

Thánh Nhân chi uy bất khả xâm phạm, Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử dám ngỗ nghịch ý tứ Thánh Nhân.

Vưu kỳ là Diệp Phàm dám đối Thánh Nhân xuất thủ!

"Oanh long!" Diệp Phàm Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh tuy nhiên lợi hại, nhưng tại trong nhất kích trực tiếp bị trọng thương, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh càng bị kích phi xuất khứ, kỷ hồ đương tràng toái liệt!

Trực tiếp diện đối Thánh Nhân nhất kích, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh năng bảo tồn xuống, đã nói rõ bất phàm chi xử của nó.

Đồng thời gian Thánh Hoàng Tử cũng thổ huyết phi thối, có Diệp Phàm thủ đương kỳ trùng, tình huống của Thánh Hoàng Tử đảo dễ chịu một ít, bất quá đồng dạng toàn thân tiên huyết lâm li, nhục thân kỷ hồ toái liệt.

Thánh Nhân chi uy, tức tiện là dư ba cũng không phải Chuẩn Thánh cường giả năng cú để đáng.

Nhiên nhi lúc này chung quanh lại một mảnh tịch tĩnh, bởi vì Thiên Hoàng Tử bị giết rồi!

Một vị Thánh Nhân xuất thủ, nhưng lại nhưng nhiên không thể

bảo hạ Thiên Hoàng Tử!

Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử thành công trảm sát Thiên Hoàng Tử, thử thì hai người bọn hắn trọng thương, nhưng nụ cười trên mặt lại phi thường xán lạn.

"Mau đi!" Hắc Hoàng là cơ linh nhất, nhãn khán Diệp Phàm ngỗ nghịch Thánh Nhân, tại sau khi Thánh Nhân xuất thủ vẫn trảm sát Thiên Hoàng Tử.

Như vậy thế tất phải chọc giận Thánh Nhân, nhược Thánh Nhân tái thứ xuất thủ, bọn hắn đều phải giao đại tại nơi này!

Hắc Tâm Lão Nhân lúc này lại phi thường khí phẫn, nhân tuyển Thiên Hoàng Tử được hắn nhìn trúng, cương tài khả là hắn thân tự xuất thủ tí hộ đối phương.

Nhưng lại bị Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử phá hoại, hiện tại Thiên Hoàng Tử thân tử, nhượng Hắc Tâm Lão Nhân bất đắc bất trọng tân tuyển trạch mục tiêu.

Bất quá tại trước đó, hắn muốn tương Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử trảm sát!

Dám can đảm đối Thánh Nhân xuất thủ Chuẩn Thánh, nhượng bọn hắn trưởng thành, kia tương hội hậu hoạn vô cùng.

Hắc Hoàng tùy thân mang theo trận đài, pháp lực vừa thôi động, một đạo không gian xuyên toa thông đạo bị mở ra.

Nhiên nhi không đợi bọn hắn tiến nhập trong đó, trận đài kia thuấn gian băng hủy, thông đạo cũng trực tiếp băng tháp, chỉnh phiến không gian đều bị toàn bộ cấm cố.

Trước đó Hắc Tâm Lão Nhân tí hộ Thiên Hoàng Tử thời điểm chỉ là tùy thủ nhất kích, tịnh không có toàn lực xuất thủ, bởi vì tại hắn xem ra hiện trường không có ai dám đối hắn xuất thủ, càng không có

ai năng ngỗ nghịch ý tứ của hắn, cưỡng ép trảm sát Thiên Hoàng Tử.

Nhưng hiện tại bị Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử đánh mặt, Hắc Tâm Lão Nhân thử thì khả là toàn lực nhất kích, vụ tất yếu tương nhóm Diệp Phàm đương tràng trảm sát!

Bất đãn muốn vi Thiên Hoàng Tử báo thù, cũng không chỉ vi phát tiết mối hận trong lòng, càng là vi mạt sát nhóm Diệp Phàm, tương bọn hắn ách sát tại trong nôi, nhượng bọn hắn không có cơ hội trưởng thành!

Nhiên nhi, Hắc Tâm Lão Nhân muốn giết Diệp Phàm, nhưng lại có người không nhượng Hắc Tâm Lão Nhân thuận tâm thuận ý.

Tại lúc Hắc Tâm Lão Nhân xuất thủ, một đạo kim quang xuyên toa, thuấn gian ngăn trở công kích của Hắc Tâm Lão Nhân.

Đồng dạng là một vị Thánh Nhân xuất thủ, nhượng Hắc Tâm Lão Nhân căn bản vô pháp đắc sính.

"Hắc Tâm đạo hữu, đối phó mấy cái khu khu hậu bối, ngươi cũng năng hạ được cái mặt mũi này xuất thủ?" Một tiếng trêu tức truyền đến, Chuẩn Đề Thánh Nhân từ trong hư vô đi ra, Thất Bảo Diệu Thụ cầm nơi tay tán phát xuất đạm đạm quang mang, hiển đắc thần thánh vô cùng.

Năng nhượng Hắc Tâm Lão Nhân giác đắc biệt khuất, chính là lạc thú lớn nhất hiện tại của Chuẩn Đề Thánh Nhân!

Diệp Phàm đắc tội Hắc Tâm Lão Nhân, Hắc Tâm Lão Nhân muốn trảm sát Diệp Phàm, Chuẩn Đề thiên thiên muốn bảo hạ nhóm Diệp Phàm!

Nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân từ trong hư không đi ra, sắc mặt Hắc Tâm Lão Nhân triệt để âm trầm xuống.

"Chuẩn Đề đạo hữu, sự tình hôm nay, ngươi tốt nhất không cần

sáp thủ!" Hắc Tâm Lão Nhân muốn trừ điệu Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử, khả không đơn giản là vấn đề mặt mũi, càng là bởi vì kỵ đạn tiềm lực của Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử.

"Nga?

Hắc Tâm đạo hữu, là đang cầu ngã sao?

Đáng tiếc a, mấy cái tiểu hữu này dữ ngã Phật hữu duyên, ngã không có khả năng nhượng bọn hắn chịu thương hại, yếu bất nhiên, đối với Phật Môn ngã cũng là một loại tổn thất!" Chuẩn Đề Thánh Nhân tín thệ đán đán.

Một lần này đến là vì cấp Hắc Tâm Lão Nhân thiêm đổ, làm sao khả năng bị mấy câu nói dọa lui.

Nhãn khán Chuẩn Đề Thánh Nhân mềm cứng không ăn, Hắc Tâm Lão Nhân trong lòng nộ hỏa hùng hùng, tái dã bất cố cập, chuyển thân bắt đầu công kích.

Chương 395

Bất quá Hắc Tâm Lão Nhân chỉ tại giết chết Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử, khả không phải vì đánh bại Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Có Đông Vương Công cáo giới tại tiền, ai cũng không dám khinh dịch vi phạm hào lệnh của Tam Giới Chí Tôn.

Chuẩn Đề Thánh Nhân trên mặt mang cười, lần này là thật sự vui vẻ.

Tức tiện vì Diệp Phàm mà muốn đắc tội Hắc Tâm Lão Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng ti hào không có thu thủ ý tứ mà đánh.

Phản chính đã đắc tội đối phương, cũng là cục diện bất tử bất hưu, đảo không có gì hảo cố kỵ.

"Còn không mau đi!

Tại nơi này các ngươi không bang được gì!" Chuẩn Đề Thánh Nhân thôi xúc Diệp Phàm, Thánh Nhân chi gian chiến đấu, một điểm dư ba túc dĩ tương bọn hắn đánh đến hôi phi yên diệt.

"Đa tạ Thánh Nhân, Diệp Phàm ngày sau định thân tự đăng môn bái phóng!" Diệp Phàm và Thánh Hoàng Tử cấp mang nói tạ, Hắc Hoàng tái thứ mở ra thời không thông đạo, một đám người ngư quán nhi nhập.

Thiên Hoàng Tử bị đánh giết, mục đích của Diệp Phàm đã đạt được.

Hiện tại từ dưới tay Thánh Nhân tẩu thoát, có thể nói là phi thường hạnh vận rồi!

"Ngươi dám!" Hắc Tâm Lão Nhân nộ hống liên liên, bất đoạn xuất thủ, muốn tương Diệp Phàm lưu lại.

Nhưng Chuẩn Đề Thánh Nhân nhất lực tương Hắc Tâm Lão Nhân ngăn lại, nhượng hắn căn bản không có cơ hội trảm sát Diệp Phàm.

"Oanh long!" Hư không chấn động không thôi, Diệp Phàm sấn cơ ly khứ, hư không chi môn tái thứ tiêu thất, Diệp Phàm tiêu thất đến không thấy tăm hơi.

Đông Phương đại địa, Diệp Phàm trở về trú địa, lần này tử lý đào sinh, có thể nói là phi thường hạnh vận.

Bất quá kinh lịch lần này cũng nhượng Diệp Phàm kiến thức cự đại soa cự cùng Thánh Nhân, không thành Thánh, thủy chung không có tư bản lập túc tại thế giới này.

Tuy nhiên thực lực viễn siêu Đại Đế, tại Già Thiên thế giới kia cũng là siêu cấp cường giả, nhưng tại Hồng Hoang Thế Giới, chút tu sĩ này có chút không đủ nhìn.

Chí ít tại trước mặt Thánh Nhân, thậm chí đều không trị đắc toàn lực nhất kích.

"Chúng ta tất tu phải tẫn khoái cường đại, bị Tây Phương mấy vị Thánh Nhân nhớ thương, nhật hậu khủng phạ chúng ta xuất môn đều sẽ thập phần nguy hiểm!" Diệp Phàm trong lòng tịnh không đạp thực, thực lực mới là căn bản của hết thảy, không có thực lực, tại sau khi đắc tội những cường giả kia, thật sự ngay cả ngủ cũng không yên.

Loại cảm giác này thập phần khó chịu, nhượng Diệp Phàm căn bản vô pháp tiếp thụ.

Khí vận chi tử, vẫn luôn dĩ lai tịnh phi không có ngộ đáo nguy cơ, nhưng loại đối thủ căn bản vô pháp để kháng này nhượng hắn cảm thụ được áp lực và khẩn bách cảm cực mạnh.

"Chúng ta tất tu trốn, chí ít phải tại trước khi thành Thánh không thể đi ra tiêu sái nữa!" Hắc Hoàng đồng dạng cảm thụ được nguy cơ,

hắn không cho rằng Chuẩn Đề Thánh Nhân sẽ vô thời vô khắc bảo hộ bọn hắn, chỉ cần nhượng Hắc Tâm Lão Nhân tìm được cơ hội, sẽ thuấn gian tương Diệp Phàm nhất hỏa trảm sát.

Diệp Phàm thân sau không có Thánh Nhân chi trì, như vậy chỉ có thể y kháo chính mình.

"Không bằng chúng ta ly khai Hồng Hoang Thế Giới, về Bắc Đẩu Tinh Vực lịch luyện, đẳng chúng ta thành Thánh chi thời tái phản hồi Hồng Hoang Thế Giới cũng không muộn!" Thánh Hoàng Tử đề nghị, đây cũng là chiến lược triệt thối, chí ít hiện tại Hồng Hoang Thế Giới không có biện pháp ngốc nữa.

"Đúng, chúng ta có thể tạm thời ly khai, Bắc Đẩu Tinh Vực kia Tinh Thần Cổ Lộ chi trung có vô hạn khả năng, hiện tại cửa ải thứ nhất cương cương sơ bộ khai khải, chính là thời điểm chúng ta đi tham tác!" Bàng Bác cũng đứng ra, khứu giác của hắn đồng dạng linh mẫn, một khi cảm giác nguy cơ giáng lâm, cũng là người thủ tiên chạy trốn.

Phản chính lại không phải không có chạy qua, hiện tại đào tẩu cũng không phải sự tình mất mặt.

Ma Môn hai vị Thánh Nhân, Diệp Phàm xác thực không có thực lực cùng đối phương kháng hành, ly khai Hồng Hoang Thế Giới tự hồ mới là tuyển trạch chính xác nhất.

Diệp Phàm thương thảo một trận, tối chung nhất trí quyết định ly khai Hồng Hoang Thế Giới.

Đánh không lại thì trốn không được sao?

Ly khai Hồng Hoang Thế Giới tuy nhiên không thể nhất định an toàn, nhưng tổng so với ngốc tại Hồng Hoang Thế Giới muốn an toàn hứa đa.

Diệp Phàm đi tới Thiên Đình, lập khắc tá trợ thời không thông đạo ly khai Hồng Hoang Thế Giới, một khắc đều không nguyện ý dừng lại, hại phạ bị Tây Phương Ma Môn nhị Thánh cấp đổ trụ cửa nhà.

Tây Phương Linh Sơn, Hắc Tâm Lão Nhân rất nhanh đắc được tin tức, rốt cuộc Diệp Phàm chỉ là Chuẩn Thánh, tại trong mắt Thánh Nhân căn bản vô sở độn hình.

"Đạo huynh, Diệp Phàm mấy vị kia đã ly khai Hồng Hoang Thế Giới, cùng đạo huynh sai trắc giống nhau, úy cụ Thánh Nhân chi lực, không dám ngốc tại trong Hồng Hoang Thế Giới." Đặng Ẩn nhìn Hắc Tâm Lão Nhân, đối với vị đạo hữu này khả là phi thường bội phục, sự tình vãng vãng năng bị Hắc Tâm Lão Nhân sai trắc đến nhất thanh nhị sở, phần tâm cơ này so với thực lực càng gia nhượng nhân giác đắc khả phạ.

"Hừ, ly khai Hồng Hoang đảo có thể đào một kiếp.

Hai người chúng ta hiện tại không có biện pháp thoát thân, chỉ có thể tại Linh Sơn khiên chế Phật Môn tam Thánh, vậy nhượng đệ tử môn hạ đi trảm sát bọn hắn đi!" Hắc Tâm Lão Nhân nhược ly khai Linh Sơn, chỉ sợ hạ nhất khắc Phật Môn tam Thánh sẽ liên thủ tương Linh Sơn tái thứ bá chiếm.

Rốt cuộc một mình Đặng Ẩn căn bản vô pháp để đáng Phật Môn tam Thánh, nếu quả như bị Phật Môn tam Thánh tìm thượng môn, ba cái Thánh Nhân có đầy đủ thủ đoạn tương Đặng Ẩn hạn chế, nhiên hậu ngạnh sinh sinh đoạt tẩu Linh Sơn.

Chính nhân thử, Hắc Tâm Lão Nhân căn bản vô pháp ly khai Hồng Hoang Thế Giới, chỉ có thể phái khiển Ma Môn tử đệ tiến nhập Bắc Đẩu Tinh Vực đi tìm Diệp Phàm gây phiền toái.

Nhiên nhi Diệp Phàm bản là tu sĩ Bắc Đẩu Tinh Vực, tái cộng thêm thân phận khí vận chi tử, mậu nhiên tiến nhập Bắc Đẩu Tinh

Vực truy sát Diệp Phàm xác thực không phải một cái tuyển trạch tốt.

Nhưng Hắc Tâm Lão Nhân không có khả năng cứ như thế buông tha Diệp Phàm, chỉ có thể như vậy thường thí.

Lúc này Diệp Phàm ly khai, Ma Môn đệ tử cũng tiễu nhiên cân tùy Diệp Phàm tiến nhập trong Bắc Đẩu Tinh Vực.

Đông Vương Công tại trong Thiên Đình cũng phát hiện Bắc Đẩu Tinh Vực biến hóa.

Trước đó Tinh Thần Cổ Lộ khai khải một lần, bất quá lần đó giống như là đang dự nhiệt, tịnh không có triệt để mở ra.

Lần này, thiên cơ biến động chi hạ, Tinh Không Cổ Lộ triệt để khai khải, Đông Vương Công sấn cơ hội này đảo muốn tiến nhập trong đó tra khán một phen.

Tại sau khi Diệp Phàm cơ duyên xảo hợp phản hồi, Đông Vương Công cũng tái thứ ly khai Thiên Đình, đồng dạng tiến nhập trong Tinh Không Cổ Lộ.

Cảm nhận được Tinh Không Cổ Lộ có biến động, Đông Vương Công ngay lập tức đi tới bên trong Bắc Đẩu Tinh Vực.

Thông qua không gian thông đạo hàng lâm, tại Già Thiên Thế Giới, Diệp Phàm cùng chúng nhân Ma Môn đều đã rời đi, ẩn tàng tại Tinh Không Cổ Lộ, lần nữa triển khai sát lục cùng truy đuổi.

Đông Vương Công cũng không đi tìm kiếm cổ lộ, thân ảnh nhoáng lên một cái, hư không rung động từng trận gợn sóng, khi xuất hiện lần nữa đã đi tới Tử Vi Tinh Vực.

Tu vi Đông Vương Công viễn siêu những Đại Đế kia, chỉ cần là nơi đã biết trong chư thiên hoàn vũ đều có thể tùy thời hàng lâm, căn bản không cần mượn nhờ tế đàn cùng Tinh Không Cổ Lộ.

Tử Vi Tinh Vực cũng phi thường to lớn, sinh linh trong đó cũng không yếu hơn Bắc Đẩu Tinh Vực, là một phương thế giới mới tinh, cùng Bắc Đẩu Tinh Vực thập phần tương tự.

Chương 396

Trước đó khi Tinh Không Cổ Lộ mở ra, lúc ấy Đông Vương Công cũng không đến, hiện tại là lần đầu tiên đặt chân lên Tử Vi Tinh Vực.

Nơi đây vốn là một chốn phồn hoa, tại quỹ tích nguyên bản, Diệp Phàm cũng sẽ hàng lâm nơi này, cùng Kim Ô nhất tộc đại chiến, tranh đấu cùng Thái Thanh truyền nhân.

Bất quá bây giờ vận mệnh Diệp Phàm đã cải biến, không có cùng thập thái tử của Kim Ô tộc tranh sát, càng không có tại Thái Thanh Cung tìm kiếm con đường trở về Bắc Đẩu Tinh Vực.

Đông Vương Công đến Tử Vi Tinh Vực, như một trận gió mát, căn bản không có gây nên bất kỳ gợn sóng nào.

Lần này đến tịnh không phải vì dẫn độ sinh linh, Đông Vương Công cảm giác được một số thứ không giống bình thường.

Loại cảm giác kia tựa hồ có quan hệ cùng thế giới tiến hóa, hiện tại Hồng Hoang Thế Giới đang ở biên duyên tiến hóa, bởi vậy Đông Vương Công muốn tìm hiểu rõ ràng trước một bước.

Thế giới tiến giai, cứu cánh cần thiết điều kiện gì.

Trước mắt bên trong Bắc Đẩu Tinh Vực, tại Tinh Không Cổ Lộ kia, tựa hồ có thế giới sắp tiến giai!

Đông Vương Công hàng lâm tại Tử Vi Tinh Vực, nhìn thoáng qua Kim Ô nhất tộc đang như mặt trời ban trưa.

Tịnh không phải huyết mạch Hồng Hoang Kim Ô, nhưng cũng thập phần cường đại, những Kim Ô này có đặc chất giống hệt Hồng Hoang Kim Ô.

Bất quá Đông Vương Công kiên định đây không phải hậu duệ của

Đế Tuấn, bởi vì Đế Tuấn vẫn lạc, Thái Nhất thân tử, mười vị Kim Ô thái tử chỉ có Thập thái tử còn sống.

Thập thái tử không có hậu duệ, bởi vậy những Kim Ô này không thể nào là dòng dõi Đế Tuấn.

Chí vu có phải là huyết mạch Kim Ô của Đế Tuấn và Thái Nhất di lạc trong hỗn độn, cuối cùng tại nơi này thai nghén ra Kim Ô mới hay không, hết thảy cũng chưa biết chừng.

Đông Vương Công cũng không quan tâm những thứ này, đặt chân lên Tử Vi Tinh Vực tịnh không phải vì bọn hắn.

Lúc này trong tinh vực có một nơi gọi là Nguyên Khư chi địa, nơi này từng là một di tích thượng cổ cực lớn, rất nhiều thương nhân tại đây giao dịch thần vật.

Ví dụ như tài liệu Đại Đế luyện khí, các loại thần dược, Bất Tử Chân Linh, thậm chí khoáng thế thần binh đều có.

Những thứ này đối với tu sĩ bình thường thập phần quý giá, mỗi một kiện vật phẩm đều không thể bị hốt thị.

Đông Vương Công lúc này hành tẩu tại Nguyên Khư, ngược lại nhìn thấy rất nhiều đồ vật thú vị, nhưng những thứ này không đáng để hắn xuất thủ.

Một đường tiến lên, xuyên việt Nguyên Khư, ngao du trong phế tích tứ phía.

Cuối cùng Đông Vương Công dừng chân tại một ngọn núi, nơi này vết chân hiếm thấy, bốn phía vẫn là một mảnh địa mạo nguyên thủy, hiển nhiên cũng không có sinh linh đặt chân.

Tại ngọn núi này, Đông Vương Công cảm nhận được từng tia dấu vết của đạo.

Trên núi, quả nhiên thấy giữa đám rêu xanh lốm đốm trên một ngọn đồi, có từng đạo văn lộ phù hiện.

Những văn lộ bị rêu xanh, dây leo che giấu kia, chính là dấu vết của đạo. "Thiên nhiên hình thành đạo văn, tịnh không phải do ai tự tay khắc họa!" Đông Vương Công có chút vui mừng, loại thiên nhiên đạo văn này thần bí nhất, nếu có thể xem hiểu sẽ thụ dụng vô cùng. "Không tệ, ta có thể tại nơi này nhìn thấy Tiên Thiên Đạo Văn, là tạo hóa chi lực a!" Đông Vương Công yên lặng quan khán, lấy tu vi của hắn tham ngộ đạo văn, tự nhiên không tốn chút sức lực.

Già Thiên Thế Giới thập phần thần bí, nơi này không có cái gọi là Thiên Đạo, nhưng lại có đạo văn thần bí tồn tại.

Tại mảnh đất hoang vu này, Đông Vương Công phát hiện một chỗ đạo văn, khiến hắn ngạc nhiên.

Tại lúc Đông Vương Công tham ngộ, bỗng nhiên phát hiện bên ngoài tựa hồ có thứ gì đó tồn tại.

Giống như có sinh linh đang nhìn trộm trong bóng tối, cắt ngang con đường tham ngộ của Đông Vương Công.

Trước đó Đông Vương Công một mực đắm chìm trong cảm ngộ, toàn bộ tâm tư đều đặt trên đạo văn kia.

Hiện tại trạng thái ngộ đạo bị cắt ngang, thần thức Đông Vương Công quét qua, trong nháy mắt phát hiện một sinh linh ẩn tàng bên cạnh.

Nơi này nãi là nơi có Tiên Thiên Đạo Văn, tự nhiên sẽ có một số sinh linh nhờ đó mà ngộ đạo, từ trên đạo văn đoạt được một chút cơ duyên cũng không phải chuyện lớn.

Sinh linh ẩn tàng trong bóng tối kia, chính là loại tu sĩ may mắn đó, từ trên đạo văn lĩnh ngộ được một ít pháp tắc, từ đó bước lên con

đường tu hành.

Hiện tại thấy Đông Vương Công ngộ đạo ở đây, sinh linh vẫn luôn thủ hộ nơi này lập tức nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Đạo văn thập phần quan trọng, có thể nói là cơ duyên trời ban, bởi vậy sinh linh thủ hộ nơi này không muốn để tu sĩ khác phá hoại.

Thấy Đông Vương Công chỉ ngộ đạo tại chỗ, sinh linh kia vẫn luôn ẩn tàng trong bóng tối, tịnh không có ý tứ xuất thủ.

Đạo văn thần bí khó lường, nãi là thiên địa linh tú thai nghén mà thành, tịnh không phải nhân vi.

Như hôm nay đạo văn phù hiện, pháp tắc trong đó cũng bị Đông Vương Công tham ngộ thấu triệt.

Đây là một loại Không Gian Pháp Tắc giỏi về ẩn nấp, có thể nói là tương tự với Hành Tự Bí trong Cửu Bí.

Hành Tự Bí kia thi triển đến trạng thái đỉnh phong, có thể vượt qua không gian, chỉ xích thiên nhai, một bước bước qua vô số tinh thần.

Đông Vương Công trước đó liền nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, bất quá đó là Thiên Đạo pháp tắc, bây giờ tại ngọn núi vô danh nhìn thấy Tiên Thiên Đạo Văn, khiến Đông Vương Công cảm thụ rất sâu.

Đại Đạo Không Gian Pháp Tắc vốn vẫn luôn không cách nào lĩnh ngộ, dưới cơ duyên lần này cũng đã có thêm vài phần thể ngộ.

Pháp tắc chi lực, trọng tại lĩnh ngộ, lấy thiên phú và khí vận của Đông Vương Công, khi ngộ đạo văn thần bí, liền mở ra cánh cửa tu hành Đại Đạo Không Gian Pháp Tắc. "Trốn ở nơi đó làm gì?

Còn không mau đi ra!" Đông Vương Công ra lệnh một tiếng, sinh linh trốn tránh kia do dự một hồi, mới hiện thân.

Trong Tiên Thiên Đạo Văn, Không Gian Pháp Tắc am hiểu nhất là ẩn tàng, sinh linh kia hiển nhiên cũng lĩnh ngộ được pháp tắc trong đó, mới có thể đem bản thân ẩn tàng trong hư không.

Nếu như không phải Đông Vương Công trước đó đang ngộ đạo, trực tiếp có thể phát hiện đối phương, bất quá hiện tại sau khi nhìn thấy đối phương, Đông Vương Công có chút kinh ngạc.

Là một con vượn, một con khỉ bình thường.

Chương 397

Không có bất kỳ thiên phú và căn nguyên gì, nhưng thực lực hiện tại lại tương đương với cấp bậc một Kim Tiên.

Bằng vào đạo văn trên núi, có thể tu hành đến cảnh giới Kim Tiên, cũng trách không được có thể ẩn nấp. "Tiền bối, Hoàng Viên vô tâm mạo phạm, xin tiền bối tha mạng!" Con vượn lông vàng quỳ rạp trên đất vái chào, vẻ mặt hoảng hốt.

Động tác của Hoàng Viên ngược lại làm cho Đông Vương Công sững sờ, hắn thật sự thoạt nhìn đầy sát khí vậy sao?

Một chỗ sơn phong thập phần linh tú, Đông Vương Công nhìn Hoàng Viên kia, không khỏi cười. "Ta nãi là Hồng Hoang Tam Giới Đại Thiên Tôn, ngươi là một con vượn, không cần sợ ta, ta cũng sẽ không tùy ý lấy tính mệnh của ngươi." Con vượn kia tuy rằng bình thường, nhưng hiện tại đã thông linh tính, tu thành thần thông, tự nhiên không còn là vật phàm tục.

Thấy Đông Vương Công không có ác ý, Hoàng Viên mới hơi yên tâm.

Canh giữ Tiên Thiên Đạo Văn vô số năm tháng, chưa bao giờ thấy tu sĩ cường đại như Đông Vương Công.

Cố nhiên bởi vì nơi này vết chân hiếm thấy, cao thủ mà Hoàng Viên kiến thức quá ít, nhưng đồng thời cũng bởi vì thực lực Hoàng Viên không đủ, Đông Vương Công lại quá mức cường đại.

Sau khi tham ngộ một phen trước ngọn núi vô danh, Đông Vương Công bỗng nhiên nổi lên hứng thú, đối với Cửu Bí của Già Thiên Thế Giới muốn xâm nhập tìm hiểu.

Cửu Bí, hoặc giả đều là từ loại đạo văn tương tự này mà tham ngộ ra, cái hắn muốn không phải bí pháp Cửu Bí do người khác truyền thụ, mà là Tiên Thiên Đạo Văn kia.

Những Đấu Chiến Thánh Pháp đó đối với Đông Vương Công hào vô tác dụng, ngược lại những Tiên Thiên Đạo Văn kia, trong đó uẩn hàm đại đạo chí lý, có thể trợ giúp Đông Vương Công ngộ đạo.

Đông Vương Công tại Tử Vi Tinh Vực bàn hoàn một trận, đem mỗi một tấc sơn hà nơi này đi khắp, sau khi phát hiện không có đạo văn nào khác, Đông Vương Công mới đến Bắc Đẩu Tinh Vực.

Đạo văn trên hoang sơn thần bí vô cùng, tịnh không phải một trong Cửu Bí, bởi vậy Đông Vương Công suy đoán, Bắc Đẩu Tinh Vực khả năng tịnh không chỉ có Cửu Bí, chỉ bất quá có Tiên Thiên Đạo Văn khả năng không hiển hiện ở thế gian.

Cũng có lẽ tịnh không am hiểu chiến đấu, bởi vậy không nhận được đủ coi trọng.

Bất quá hiện tại vô luận là tình huống nào, Đông Vương Công đều sẽ không bỏ qua, hắn muốn du lịch lại một lần, nhìn xem những tồn tại kia.

Đông Vương Công đi đầu trở về bên trong Tử Sơn, bằng vào cảm ứng đối với Tiên Thiên Đạo Văn, trực tiếp tìm được đạo văn trong đó.

Tử Sơn thập phần nguy hiểm, đối với sinh linh khác không thể nghi ngờ là tử địa, nhưng Đông Vương Công lại bình yên vô sự tiến vào trong đó.

Rất nhanh tìm được đạo văn, là tại một chỗ trên vách núi, chung quanh có rất nhiều bạch cốt tán loạn chồng chất một bên.

Một cỗ khí tức âm lãnh từ chung quanh truyền đến, những bạch cốt kia hiển nhiên đã tồn tại thời gian rất dài, một trận gió nhẹ thổi

qua, xương cốt nháy mắt hóa thành cốt phấn theo gió bay đi.

Đông Vương Công không thèm để ý, dạo bước tiến lên, hết thảy chung quanh đều không thể ngăn cản bước chân hắn tiến tới.

Cảm thụ đạo văn trên thạch bích kia, chính là thứ Đông Vương Công cần.

Trong Tử Sơn, Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư từng tới, Diệp Phàm cùng Hắc Hoàng cũng từng tới, bí mật nơi này Đông Vương Công cũng không để ý, cái hắn muốn nhìn là Tiên Thiên Đạo Văn. "Đấu Tự Bí văn lộ!" Đông Vương Công tế tế xem xét, năm đó Khương Thái Hư tại nơi này đem Đấu Tự Bí truyền thụ cho Diệp Phàm, như hôm nay Đông Vương Công đến đây, cũng rất nhanh lĩnh ngộ pháp tắc trong đó.

Bất quá mục đích của Đông Vương Công không phải pháp tắc chi lực, mà là Tiên Thiên Đạo Văn mở ra cánh cửa Đại Đạo.

Đấu Tự Bí, có thể mô phỏng các loại chiến đấu thần thông, thôi diễn vô thượng bí pháp, có thể học tập tuyệt chiêu của tu sĩ khác, là thủ đoạn có một không hai.

Đông Vương Công tế tế thể ngộ, rất nhanh nắm giữ tinh túy trong đó.

Một cỗ khí tức đại đạo huyền diệu lưu chuyển, trên thân Đông Vương Công truyền ra một loại vận vị không thể nắm bắt.

Đông Vương Công lần nữa đắm chìm trong cảm ngộ, lại một cánh cửa Đại Đạo bị mở ra.

Thật nhanh, Đông Vương Công từ trong cảm ngộ tỉnh lại, đối với đại đạo uẩn hàm trong Đấu Tự Bí đã có hiểu biết.

Rời khỏi Tử Sơn, Đông Vương Công đi thẳng tới Thái Huyền Sơn Chuyết Phong.

Mãi đến khi Đông Vương Công rời đi, trong Tử Sơn kia mới truyền đến một trận tiếng hít thở thô trọng, hiển nhiên trong Tử Sơn vẫn còn có sinh linh tồn tại.

Đông Vương Công không có đi trêu chọc đối phương, đối phương cũng hiển nhiên không dám đối với Đông Vương Công xuất thủ.

Trong lúc Đông Vương Công ngộ đạo, vô ý tản mát ra một cỗ khí tức đại đạo, làm cho sinh linh trong bóng tối kia kiêng kị vô cùng, căn bản không dám có ý nghĩ khác.

Thái Huyền Sơn lúc này, tuy rằng không có một mảnh phồn hoa như ngày xưa, nhưng y nguyên có khí độ danh môn đại phái.

Trước đó rất nhiều đệ tử đều đi theo Diệp Phàm tới Hồng Hoang Thế Giới, hiện tại trưởng lão trên mấy ngọn núi lần nữa chiêu thu không ít đệ tử mới, đem các ngọn núi phân bố ra.

Khi Đông Vương Công đến Chuyết Phong, nơi này không còn hoang vu như ngày xưa, dù sao tin tức Chuyết Phong có Cửu Bí truyền ra, tu sĩ đều phi thường ngưỡng mộ.

Tức liền ở chỗ này không có bất kỳ thu hoạch gì, nhưng vẫn không nguyện ý rời đi, rất nhiều đệ tử bái nhập Chuyết Phong nhất mạch, vì chính là một trong Cửu Bí.

Đông Vương Công hàng lâm trên ngọn núi, nơi này tịnh không có Tiên Thiên Đạo Văn, nhưng lại có một loại khí tức của Đạo đang lưu chuyển. "Đại Đạo khí tức, hóa thành văn lộ vô hình, dung nhập vào hư không nơi này." Đông Vương Công cảm thán, ngay cả hắn cũng không thể không cảm thán, loại tạo hóa thần kỳ này làm cho Đại Đạo văn lộ dung nhập hư không, ngay cả Đông Vương Công hiện tại cũng không cách nào làm được.

Hắn ngồi xếp bằng trên núi ngộ đạo, giống như một đệ tử bình

thường nhất, đệ tử Chuyết Phong chung quanh phi thường dễ dàng đem Đông Vương Công xem nhẹ.

Dù cho nhìn thấy Đông Vương Công, cũng căn bản sẽ không để ý, phảng phất hắn vốn dĩ ở chỗ này, vẫn luôn ở chỗ này, căn bản không có gì đáng để ý.

Đạo pháp tự nhiên, đạo pháp của Đông Vương Công dung làm một thể đang hiển hóa, để hắn dung nhập trong đó, phảng phất như nhìn thấy một hòn đá trên núi, căn bản không đáng quan chú.

Lần này Đông Vương Công tĩnh tọa thất thất tứ thập cửu nhật, cuối cùng lần nữa rời đi, đạo văn trong Chuyết Phong đã bị hoàn toàn tham ngộ.

Chuyết Phong đạo văn quá mức thần bí, bởi vậy Đông Vương Công tiêu hao thời gian gấp mấy chục lần so với ở Tử Sơn.

Bất quá Đông Vương Công có điều thu hoạch, thập phần hài lòng.

Giai Tự Bí, gấp chín lần sức chiến đấu điệp gia, đối với sinh linh khác hoặc giả cường đại, nhưng đối với Đông Vương Công lại không có ý nghĩa gì.

Ngược lại loại cảm ngộ đại đạo kia, đối với Đông Vương Công trợ giúp còn lớn hơn một chút.

Chương 398

Cuối cùng Đông Vương Công lại đến Trung Châu, tại ngọn núi vô danh của Thái gia lần nữa phát hiện đạo văn.

Tại nơi này lần nữa bắt đầu tham ngộ, Binh Tự Bí bị Đông Vương Công chưởng khống.

Tiếp đó không ngừng du tẩu, cuối cùng thậm chí lần nữa rời khỏi Bắc Đẩu Tinh Vực, đem các loại bí thuật cùng đạo văn toàn bộ nắm giữ.

Lúc này Đông Vương Công xuất hiện tại Tinh Không Cổ Lộ, đứng trên một tòa tinh cầu khô tịch.

Tại nơi này Đông Vương Công tìm được loại đạo văn thứ chín, hắn phi thường hoài nghi, bởi vì tinh cầu khô tịch này tịnh không phải sinh mệnh nguyên tinh, bên trong căn bản không có bất kỳ sinh linh nào.

Cả tinh cầu hoang vu một mảnh, đạo văn kia nằm ở vị trí chính trung ương tinh cầu.

Đông Vương Công sau khi nắm giữ bí mật trên tinh cầu này, tịnh không có kịp thời rời đi.

Tại trên tinh cầu hoang vu này, hắn cảm nhận được một số tồn tại kỳ đặc.

Quỷ hồn, hoặc giả tử thi, không có sinh mệnh, nhưng cùng tử vật lại có chỗ bất đồng, tại nơi này hắn nhìn thấy một tòa đại thành.

Điều này làm cho Đông Vương Công có chút hứng thú, muốn đi xem một chút.

Hành tẩu trên tinh cầu âm ám, khắp nơi đều hoang vu một mảnh,

nơi này không có tinh thần chi quang, không có nhật nguyệt chiếu rọi.

Trên tinh cầu khô tịch, căn bản không có bất kỳ sinh cơ cùng quang minh nào, lọt vào trong tầm mắt chỗ nào cũng là sương trắng xám xịt, có loại khí tức tử khí trầm trầm.

Trong không khí có một cỗ mùi nấm mốc khô ráo tản ra, làm cho người ta cảm thấy thập phần khó chịu.

Đông Vương Công nhìn thấy một đội giáp sĩ, áo giáp đầy đủ, đao phủ tùy thân, đang giống như hành quân, hướng về phía vụ ải màu xám tiến lên.

Xuyên thấu qua sương mù vô tận, phía trước có một tòa thành trì cực lớn sừng sững trên ngọn núi bạch cốt, nhìn qua khủng bố thần bí. "Âm binh?" Đông Vương Công tại Địa Phủ đã kiến thức qua những Âm binh kia, nhưng cùng đám trước mặt này lại có chỗ bất đồng.

Trong Hồng Hoang, Âm binh ở Địa Phủ đại đa số là quỷ hồn, hoặc giả Vu tộc chiến sĩ bị phú dư hình thái đặc thù.

Nơi này Âm binh, lại là một bộ khu xác trống rỗng, trong cơ thể không có bất kỳ linh hồn ba động nào, không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, có thể nói mới là tử vật chân chính.

Từ bên người Đông Vương Công đi qua, lại giống như đều không nhìn thấy, hoàn toàn coi thường Đông Vương Công.

Những Âm binh này có mục đích minh xác, là vì để đến được tòa bạch cốt cự thành kia, hết thảy sự tình dọc đường đều không thể ngăn cản bọn hắn, trừ phi chết. "Âm binh số lượng không nhiều, giống như từ nơi khác hội tụ đến, một đội chỉ có hơn mười cái, thực lực cũng hi tùng bình thường." Đông Vương Công quan sát một trận, đại khái có không ít Âm binh từ nơi này đi qua, cuối cùng ẩn nấp trong vụ khí màu xám, tiến vào bên trong tòa Bạch Cốt đại thành kia. "Có ý tứ,

chẳng lẽ trong Tinh Không Cổ Lộ, thật sự cũng có một cái Địa Phủ hay sao?" Đông Vương Công đối với Già Thiên Thế Giới tịnh không đặc biệt hiểu rõ, hoàn cảnh nơi này phức tạp, tại Đông Vương Công xem ra, hồn phách Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ tiến vào bên trong Hồng Hoang Thế Giới, tại Địa Phủ của Hồng Hoang tiến hành luân hồi.

Nhưng hiện tại xem ra, một phương thế giới nơi này, tựa hồ cũng có tồn tại tương tự như Hoàng Tuyền Địa Phủ.

Nếu nơi này thật sự có Địa Phủ tồn tại, Đông Vương Công ngược lại muốn đi xem một chút.

Từng đội Âm binh từ bên người đi qua, Đông Vương Công tùy tay bắt lấy một cái, đem thần thức tham nhập trong đó, cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại cũng chưa từng phát hiện gì.

Đông Vương Công tùy tay hủy đi đối phương, vũ khí áo giáp của Âm binh kia, thân thể, đều nhao nhao hóa thành một trận bụi đất, cuối cùng triệt để biến mất trong thiên địa.

Liên tiếp động tác, lại bắt mấy con Âm binh, nhao nhao nếm thử, đáng tiếc kết quả đều như nhau.

Trong linh đài của những Âm binh này chỉ có một đạo chấp niệm, cái gì khác đều không có. "Giống như một luồng chấp niệm ký thác tại khu thể sớm đã hủ bại, căn bản ngay cả âm hồn cũng không tính là." Thế nhưng những Âm binh này lại có tự giác, từ những tinh cầu bất đồng, cuối cùng hội tụ trong tòa Bạch Cốt đại thành này.

Vị lai muốn tiếp tục bước lên lộ đồ mới, tòa đại thành này chỉ bất quá là một cái lạc cước điểm.

Đông Vương Công không tin tà, nhấc bước tiến lên, tiếp tục đi về phía đại thành.

Trong lúc đó Đông Vương Công lại bắt lấy mấy cái Âm binh, cuối cùng tại trong cơ thể một Âm binh phát hiện một cái tiểu nhân màu đen.

Tiểu nhân kia giống như chất liệu ngọc thạch, thông thể có hắc quang lấp lóe.

Bất quá tại trong mắt Đông Vương Công lại là một vật hậu thiên, rõ ràng là do tu sĩ khác luyện chế thành, dùng để khống chế Âm binh.

Đông Vương Công đơn giản nhìn qua, liền tri hiểu nguyên lý trong đó, thậm chí suy đoán ra đồ vật mới.

Điều này làm cho Đông Vương Công càng ngày càng cảm thấy hứng thú, trong vật hậu thiên, uẩn hàm một số đạo và lý, lộ ra bất phàm.

Đông Vương Công đi đến trước Bạch Cốt đại thành kia, khí tức nơi này càng thêm băng lãnh, nếu là tu sĩ khác, chỉ sợ chút âm khí này đều đủ để khiến cường giả dừng bước.

Bất quá chút khí tức ấy trong mắt Đông Vương Công lại không đáng nhắc tới, mảy may không chịu ảnh hưởng.

Dạo bước đến trước đại môn, thành lâu cao ước mười trượng kia, lộ ra thập phần to lớn, phối hợp với khí tức âm trầm trên thiên mạc, xác thực giống U Tuyền Địa Phủ.

Tứ phía vô số quỷ tốt canh giữ, nhưng Đông Vương Công lại căn bản không để ý, ngẩng đầu nhìn lại, trên tường thành loang lổ khắc họa tên. "Bạch Cốt Thành!" Tên ngược lại phi thường thiếp thiết, cùng ngoại tại quỷ khí âm sâm thập phần xứng đôi.

Đông Vương Công đẩy cửa thành ra, những quỷ tốt muốn ngăn cản kia còn chưa vọt lên, lập tức nhao nhao tan rã, hóa thành trần yên tán tận.

Những quỷ tốt này căn bản thừa thụ không nổi khí tràng của Đông Vương Công, dám đối với Đông Vương Công phát ra sát ý, đó là sai lầm lớn nhất. "Dừng bước!

Bạch Cốt Thành, không hoan nghênh sinh giả!" Một vị quỷ vật bộ dáng tướng quân xuất hiện, cưỡi trên ngựa cao to, áo giáp tươi sáng, ngay cả mã thất dưới trướng, đều tinh hãn hơn quỷ tốt bình thường rất nhiều.

Vị tướng quân này thanh âm khàn khàn, lời nói đứt quãng, phảng phất ngàn năm chưa từng mở miệng, lúc này lộ ra thập phần trúc trắc và chậm chạp, có loại ảo giác quên mất cách nói chuyện truyền đến. "Tử vong, tại nơi này chế tạo thành trì, lại là vì cái gì?" Đông Vương Công tuân vấn, vô cụ bất kỳ sinh linh nào, khu khu quỷ vật căn bản đối với hắn không có chút uy hiếp nào.

Quỷ tướng quân kia tựa hồ cũng cảm nhận được khí tức cường đại của Đông Vương Công, thân là vong linh, có khứu giác cường đại hơn người sống, nhất là đối với sinh giả.

Chương 399

"Ta, phụ trách trấn thủ Bạch Cốt Thành, thâu tống sĩ tốt!" Bạch Cốt tướng quân tận khả năng trả lời Đông Vương Công, nhưng có một số vấn đề, lại không nguyện tiết lộ.

Đông Vương Công cảm giác được đối phương giãy dụa, cái Bạch Cốt tướng quân này hiển nhiên sở hữu linh hồn càng thêm hoàn chỉnh. "Nói ra hết thảy ngươi biết, bằng không mà nói, hết thảy nơi này đều sẽ hủy diệt!" Đông Vương Công không còn khách khí, chỉ để lộ ra từng tia khí tức, cả tòa Bạch Cốt Thành đều chấn động, có cảm giác sắp sụp đổ.

Đông Vương Công nãi là Tiên Thiên Thuần Dương Chi Thể, một tia khí tức, không phải Bạch Cốt Thành âm khí nồng nặc này có thể thừa thụ được.

Bạch Cốt tướng quân kia rõ ràng cảm nhận được uy hiếp, không còn mở miệng, đối phương thậm chí làm ra tính toán triệt thoái.

Nhiên Đông Vương Công cảm thụ động cơ của đối phương, một ánh mắt, trong nháy mắt giam cầm đối phương, khiến hắn căn bản không cách nào hành động.

Đang lúc này, từ một phương diện khác, lại một vị Bạch Cốt tướng quân tung ngựa, tay cầm đao binh, thúc giục mã thất dưới háng, trùng sát hướng Đông Vương Công.

Đông Vương Công đạm nhiên phất tay, trực tiếp đem sĩ tốt sau lưng Bạch Cốt tướng quân kia toàn bộ gạt bỏ, sau đó đưa tay tìm tòi, công kích của đối phương hoàn toàn mẫn diệt, Bạch Cốt tướng quân kia cũng bị Đông Vương Công cầm tại trong tay.

Ngay cả tự sát đều làm không được, chỉ có thể mặc cho Đông

Vương Công lục soát ký ức.

Hai cái Bạch Cốt tướng quân thực lực tịnh không cao cường, đỉnh đa là cảnh giới Kim Tiên, tại trong tay Đông Vương Công muốn giãy dụa là không thể nào.

Nhưng trừ bỏ phát ra một số thanh âm xương cốt ma sát vang động bên ngoài, cái gì cũng làm không được.

Đông Vương Công xem xét thần hồn hai cái Bạch Cốt tướng quân, nhiên trong linh đài tuy rằng hơi hoàn chỉnh, nhưng đồng dạng tàn phá không chịu nổi, chỉ có một số đoạn ngắn đứt quãng.

Ngay cả mình là ai cũng không biết, càng không biết đến từ nơi nào, đi tới chỗ nào.

Tại trong hồn phách hai Bạch Cốt tướng quân, trong đó một đạo chấp niệm thập phần xông ra, đó là trấn thủ Bạch Cốt Thành, thâu tống binh lực đi về phía trước.

Chí vu đi đến nơi nào, ngay cả bọn hắn cũng không biết.

Nhìn thấy những thứ này, Đông Vương Công trong lòng cũng minh bạch một ít.

Những Âm binh này, hẳn là bị một số tu sĩ thực lực hơi cường đại luyện chế ra, sau đó lợi dụng, từ các nơi thu thập những Âm binh kia, rồi đem toàn bộ hội tụ, thâu tống đến một cái địa phương nào đó.

Chí vu tu sĩ kia là ai, lại có mục đích gì, cứu cánh có phải là thành viên trong Địa Phủ hay không, những cái này đều không được biết.

Hai cái Bạch Cốt tướng quân rất nhanh nhao nhao hóa thành tro bụi, đồng dạng tiêu tán không còn.

Thần hồn Bạch Cốt tướng quân bị Đông Vương Công nhìn trộm, giống như đụng chạm cơ quan, sinh mệnh của hắn cuối cùng đi tới

điểm cuối.

Người sau lưng kia hiển nhiên cẩn thận, cân nhắc đến loại tình huống bị cường giả phát hiện này, bởi vậy sớm làm tốt biện pháp ứng đối. "Hồ ly giảo hoạt!" Đông Vương Công phủi trần sa trên tay, hết thảy nơi này yên tiêu vân tán.

Hai vị tướng quân đặt tại Già Thiên Thế Giới cũng là tồn tại phi thường cường hãn, nhưng lại y nguyên chẳng qua là một con cờ nho nhỏ.

Trấn thủ Bạch Cốt Thành, là trách nhiệm duy nhất của hắn.

Nhìn không gian sương mù cực lớn chung quanh, những thứ này căn bản che giấu không được tầm mắt Đông Vương Công.

Trận pháp tầng tầng bố trí chung quanh kia, lại cũng căn bản vây không được bước chân Đông Vương Công.

Thực lực bực này của Đông Vương Công, thậm chí có thể không phá hoại bất kỳ cái gì, đi lại tự như xuyên qua tại bất kỳ địa phương nào.

Giống như một hạt bụi, một cỗ khí lưu, tùy ý đều có thể phiêu đãng đi, không có gì có thể ngăn cản bước chân hắn.

Đông Vương Công đến kinh động đến cả tòa Bạch Cốt Thành, tin tức bị sinh giả xâm nhập làm cho toàn bộ Bạch Cốt Thành chấn động.

Vô số Âm binh nhao nhao động viên, dưới sự dẫn dắt của tướng quân xuất hiện trong vụ ải.

Những tướng quân này tịnh không có khinh cử vọng động, tại trước mặt hắn có một tồn tại càng thêm cường đại.

Đó là một hình người toàn thân đầy lông tóc màu đen, đối phương hiển nhiên có thể thống ngự tất cả quỷ tốt.

Tại bên cạnh hắn, tức liền tất cả quỷ vật xao động bất an, nhưng lại không có một cái nào dám khinh cử vọng động. "Là ai, vì sao thiện sấm Bạch Cốt Thành của ta?" Hắc ảnh quái vật lông đỏ tê thanh lệ hống, thanh âm hắn đồng dạng khàn khàn vô cùng, phảng phất như sa luân đang ma sát với mặt đất. "Ta đến từ Hồng Hoang Thế Giới, ngươi lại tại nơi này kiến tạo thành trì, tụ long Âm binh, mục đích lại là gì?" Đông Vương Công trực tiếp tuân vấn, không có chút ý tứ ẩn giấu nào.

Bạch Cốt Thành này hắn muốn tham bí mật, nếu như ngậm miệng không nói, đối phương hiển nhiên cũng sẽ không đem sự tình nói cho Đông Vương Công.

Thấy Đông Vương Công hỏi thăm sự tình, hồng mao kia hiển nhiên dừng lại một chút, giống như đang tự khảo.

Sinh linh hồng mao hắc ảnh này trí tuệ cao hơn, linh hồn cũng càng thêm hoàn thiện, bất quá Đông Vương Công tịnh không có lại tuỳ tiện ra tay.

Trước đó Bạch Cốt tướng quân tự động diệt vong, hắn ngược lại lo lắng tên gia hỏa hồng mao này sẽ chết càng đột ngột hơn.

Thông qua Thiên Nguyên Thần Đồng thuật, Đông Vương Công có thể rõ ràng nhìn thấy, quái vật hồng mao kia là một nhân loại, bỏ qua một thân hồng mao và khí tức âm trầm kia, tướng mạo hắn thập phần không tệ.

Bất quá hiện tại chỉ có thể được gọi là một quái vật, thân tài còng xuống kia, hồng mao thật dài khắp nơi, nhìn dữ tợn khủng bố, cực kỳ buồn nôn. "Ta, là ai?" Hồng mao nhân ảnh lẩm bẩm, hiển nhiên cũng thiếu khuyết một bộ phận linh hồn, ngay cả mình là ai cũng nhớ không rõ ràng, cần chậm rãi hồi ức.

Đang lúc này, hồng mao nhân ảnh kia bỗng nhiên thần sắc biến

đổi, ngẩng đầu dò xét Đông Vương Công. "Sinh giả, rời khỏi nơi này, nơi này là quốc độ âm hồn!" Thanh âm khàn khàn kia vang lên, Đông Vương Công rõ ràng cảm nhận được biến hóa của hồng mao nhân, linh hồn trước đó một trận run rẩy, giống như bị chiếm cứ, ngay sau đó đối với Đông Vương Công xuất thủ.

Cả tòa Bạch Cốt Thành đều chấn động, vô số Âm binh nhao nhao phác sát, phối hợp với hồng mao nhân kia, từng cái trận pháp khởi động, vô số sát chiêu phù hiện.

Vật kiến trúc chung quanh nhao nhao sụp đổ, thậm chí ngay cả tường thành cực lớn đều bắt đầu xuất hiện vết rạn.

Nhiên Đông Vương Công mảy may không sợ, nhẹ nhàng phất tay, hết thảy yên tiêu vân tán, công kích của hồng mao nhân kia cũng ầm vang rơi vào khoảng không.

Đối phương lúc này lại hào không ngừng nghỉ, phảng phất là quái vật không có lý trí, không biết sợ hãi, chỉ biết đối với Đông Vương Công xuất thủ.

Chương 400

Thiên địa chi gian hiển nhiên bị khắc họa một số văn lộ kỳ quái, làm cho hồng mao nhân tại nơi này có thể phát huy ra sức chiến đấu siêu thường.

Nhiên hết thảy căn bản uy hiếp không được Đông Vương Công, mặc cho đối phương thi triển, hắn đều có thể dễ dàng ứng đối.

Nếu như không phải vì tham tầm bí mật, Đông Vương Công căn bản sẽ không ở chỗ này lãng phí thời gian.

Không thể tuỳ tiện giết chết đối phương, chỉ có thể chậm rãi quan sát.

Sức mạnh mà hồng mao nhân kia điều động càng ngày càng cường đại, giống như nắm giữ một loại thuật thần kỳ nào đó, có thể giúp hắn lợi dụng sức mạnh cả thiên địa chung quanh.

Tạo nghệ bực này, có thể nói là thập phần không tệ, nhưng gặp phải đối thủ là Đông Vương Công, mới là đáng buồn nhất. "Oanh oanh!" Hồng mao nhân triệu hoán vô số tinh thần, trên những tinh thần kia hiển nhiên sớm đã khắc họa trận pháp, bởi vậy mới có thể trong nháy mắt bị thôi động.

Những tinh thần này tản mát ra quang mang kịch liệt, đem bầu trời nguyên bản hôn ám chiếu rọi sáng choang.

Tinh thần đến từ sâu trong tinh không, lại tại nháy mắt tiếp theo hàng lâm tại trên viên tinh cầu tử tịch này.

Hiện tại mãnh liệt va chạm, tựa hồ muốn đem Đông Vương Công triệt để chém giết tại đây.

Đông Vương Công sừng sững trong Bạch Cốt Thành, vẫn luôn

không có di động, công kích kia cũng căn bản không cách nào chạm đến Đông Vương Công.

Lúc này hắn vừa nhấc tay, tinh thần uy thế thao thiên, khí thế hung hung kia trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt.

Vốn cho rằng là một kích chí tại tất đắc, lại bị Đông Vương Công dễ dàng hóa giải mất. "Phốc!" Hồng mao nhân phun ra một ngụm hắc huyết, huyệt dịch kia giống như khô cạn đã lâu, vẫn luôn tồn tại trong cơ thể vậy.

Hồng mao trong nháy mắt từng khúc đứt gãy, sau đó lộ ra bên trong một nam tử phong thần tuấn lãng.

Giống như một người bình thường, bất quá trong cơ thể một mảnh tử tịch, hiển nhiên chỉ là một con rối.

Hiện tại giác tỉnh, hắn là ý thức tàn tồn trong cơ thể.

Lúc còn sống đủ cường đại, mới tại sau khi chết hơi bảo tồn được một chút ý thức, không có giống những Âm binh kia triệt để luân vi khôi lỗi.

Đông Vương Công nhìn đối phương, hắn có thể cảm thụ được biến hóa của đối phương. "Ngươi là ai?" Đông Vương Công mở miệng hỏi, đối phương rõ ràng sững sờ, không nghĩ tới hắn còn có cơ hội thanh tỉnh!

Gặp một cường giả cái thế! "Giết ta, cầu xin, cầu xin ngươi!" Quái nhân đầy người hồng mao lộ ra thập phần thống khổ, trong ánh mắt hắn có ý tứ sợ hãi cùng tuyệt vọng, câu trả lời của hắn cũng làm cho Đông Vương Công ngoài ý muốn. "Nói cho ta biết, cái ta muốn biết, sau đó ta có thể cứu ngươi, hoặc là giết ngươi!" Đông Vương Công đạm nhiên mở miệng, sự tình hắn quyết định không có ai có thể cải biến.

Hồng mao quái nhân phản ứng có chút chậm chạp, phảng phất đang suy tư lời nói của Đông Vương Công, dừng lại hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng. "Ta là ai?

Vận mệnh, chú định, không cách nào cải biến, hết thảy giai là định số!" Đông Vương Công hiển nhiên nghe ra được, hồng mao quái nhân tức liền linh hồn kiện toàn, nhưng so với Bạch Cốt tướng quân kia cũng tốt hơn không được bao nhiêu.

Có lẽ linh hồn hắn sớm đã vãng sinh, cũng có lẽ bị tù cấm trong thân thể quá lâu, lấy đến nỗi hiện tại ngay cả mình là ai cũng quên mất.

Dù sao sau khi tử vong, ký ức lúc còn sống sẽ nhanh chóng tiêu thất, tịnh không có nguyên thần giống như tu sĩ Hồng Hoang, căn bản không cách nào bảo trì thanh tỉnh lâu dài.

Tình huống của hồng mao quái nhân, giống như một loại mà Đông Vương Công suy đoán. "Ta, Bắc Đẩu, Nguyên Thiên Thần Thuật..." Người này muốn biểu đạt, nhưng đứt quãng, căn bản không rõ ràng.

Hiển nhiên hắn có thể cảm giác được Đông Vương Công cường đại, bởi vậy phi thường khát vọng có thể đạt được Đông Vương Công trợ giúp, hoặc là muốn để Đông Vương Công đem hắn giết, giúp hắn giải thoát.

Đông Vương Công có thể cảm thụ được sự cấp thiết trong ngôn ngữ đối phương, hắn tựa hồ đang sợ hãi, nhưng sợ hãi cái gì ngay cả hắn có lẽ cũng không biết.

Linh hồn hắn khiếm khuyết quá mức nghiêm trọng, thậm chí sắp di vong tất cả mọi thứ, ngay cả mình đến từ nơi nào cũng không quá rõ ràng. "Bắc Đẩu, Nguyên Thiên Thần Thuật?" Đông Vương Công suy nghĩ, đang nhanh chóng suy đoán. "Nguyên Thiên Sư nhất mạch truyền nhân?

Hoặc là, Nguyên Thiên Sư tổ sư gia?" Đông Vương Công nhìn đối phương, lấy thực lực hồng mao quái nhân, đủ để quét ngang Bắc Đẩu Tinh Vực, ngay cả Thánh Nhân đều có thể chém giết.

Tuy rằng tại trong tay Đông Vương Công biểu hiện thập phần không chịu nổi, nhưng tịnh không chứng minh thực lực hắn kém cỏi, mà là đối thủ hắn lựa chọn quá cường đại.

Trong đôi mắt hồng mao quái nhân hiện lên một tia lượng quang, hiển nhiên một số lời nói xúc động đến hắn.

Nhiên tại một khắc Đông Vương Công nhen nhóm hi vọng, hồng mao quái nhân kia bỗng nhiên nộ hống một tiếng, đôi mắt hắn lần nữa biến thành tuyết hồng một mảnh.

Hồng sắc trường mao ngoài cơ thể điên cuồng sinh trưởng, biến thành bộ dáng cơ hồ tha lạp trên mặt đất, nhìn qua thập phần khủng bố. "Hống!" Quái nhân nghi là Nguyên Thiên Sư nộ hống một tiếng, giống như dã thú lần nữa đối với Đông Vương Công triển khai công thế.

Lần này trận pháp trước đó đều bị phá hoại, chỉ có thể lâm thời bố trí trận văn, Đông Vương Công cố ý quan sát, phát hiện đối phương xác thực sử dụng thủ pháp của Nguyên Thiên Sư nhất mạch.

Đối phương động tác thuần thục, tức liền qua vô số năm tháng, nhưng một thân thực lực lại không có chút nào giảm yếu.

Loại đại thế mượn từ thiên địa kia, nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác hung mãnh.

Thủ đoạn của quái nhân không tệ, uy lực bố trí rất lớn, có thể khinh dịch điều động thần lực trong thiên địa chung quanh.

Thủ đoạn bực này, có thể nói tại Bắc Đẩu Tinh Vực Nguyên Thiên Sư nhất mạch cũng đủ để xưng hùng.

Đông Vương Công lúc này có thể khẳng định, đối phương khẳng định là Nguyên Thiên Sư nhất mạch truyền nhân, hoặc là tổ sư chi loại.

Lấy thực lực Bắc Đẩu Tinh Vực, loại cảnh giới này của Nguyên Thiên Sư, xác thực có thể xưng là tổ sư gia.

Chương 401

Tại Bắc Đẩu Tinh Vực vẫn luôn có lưu truyền, Nguyên Thiên Sư nhất mạch chí cường giả, tại vãn niên đều sẽ chịu nguyền rủa, tao ngộ bất tường hàng lâm, cuối cùng thần bí biến mất, chết không có chỗ chôn.

Hết thảy đều không phải bí mật, kết hợp tình huống quái nhân trước mắt này, cùng với dáng vẻ bức thiết cầu chết, thời gian của hắn khẳng định không dễ chịu, thậm chí ngay cả chết đều làm không được.

Lúc này quái nhân không cách nào khống chế thân thể của mình nữa, giống như biến thành một tồn tại khác, thật giống như linh hồn bị thế hoán.

Trong mắt hắn không có thần thái trước đó, tròng mắt huyết hồng sắc kia tràn đầy phẫn nộ, hướng về phía Đông Vương Công đánh tới. "Bành!" Đông Vương Công xuất thủ, đem đối phương giam cầm lại, khiến hắn không cách nào nhảy lên nhảy xuống nữa, tất cả trận văn chung quanh nhao nhao phá toái, rốt cuộc không có một tia thần quang lấp lóe.

Hết thảy đều bị Đông Vương Công trấn áp, ngay cả thần hồn quái nhân kia, tựa hồ cũng đang bị Đông Vương Công áp bách, để cho nó chậm rãi thoát ly thân thể vị Nguyên Thiên Sư, để linh hồn nguyên bản dần dần phục tô.

Đông Vương Công thủ đoạn thông thiên, sự tình gì đều có thể hoàn thành.

Bất quá thân thể Nguyên Thiên Sư không biết đã chết đi bao nhiêu vạn năm, cũng tịnh không phải tồn tại bất hủ, bởi vậy thân thể và linh

hồn hắn có thể thừa thụ sức mạnh phi thường hữu hạn.

Điều này làm cho Đông Vương Công nhíu mày, nếu như Đông Vương Công cưỡng ép bóc ra linh hồn xâm nhập thể nội Nguyên Thiên Sư kia, như vậy khả năng ngay cả Nguyên Thiên Sư cũng sẽ triệt để bị giết chết. "Dung hợp thời gian quá lâu, có thể nói là hoàn toàn dung làm một thể, căn bản không có biện pháp triệt để tách ra." Đông Vương Công nhìn đối phương, thể nội Nguyên Thiên Sư kia xác thực có ý thức thể mới tồn tại, hai cái giống như song sinh tử, lẫn nhau nương tựa lẫn nhau.

Nếu như trong đó một cái rời đi, cái khác cũng không cách nào đơn độc tồn tại.

Nếu Đông Vương Công phát hiện sớm một chút, như vậy còn có biện pháp đem hắn cứu vớt, nhưng hiện tại xem ra, hết thảy đều đã chậm.

Khi linh hồn ngoại lai kia thức tỉnh thì là quái vật, khi linh hồn nguyên bản chiếm cứ thượng phong thì là nguyên chủ. "Phốc!" Tại lúc Đông Vương Công nhìn trộm, thân thể hồng mao quái nhân bắt đầu toái liệt, Đông Vương Công hiển nhiên có đụng chạm cấm kỵ, khiến cho Nguyên Thiên Sư bắt đầu hình thức tự hủy.

Lúc này Nguyên Thiên Sư kia lần nữa tỉnh lại, có lẽ sinh mệnh triệt để đi hướng cuối cùng, tại quan đầu cuối cùng lại một lần nữa khôi phục ý thức. "Cám ơn...

Ta là Đệ Tứ...

Nguyên Thiên Sư..." "Một đời của ta... sớm đã chú định... bất tường!" Quái nhân quả nhiên là Nguyên Thiên Sư, Đệ Tứ Nguyên Thiên Sư.

Tại lúc sắp chết, một thân hồng mao kia rốt cục toàn bộ thiêu đốt,

thân thể hắn lần nữa khôi phục mô dạng nhân loại.

Gương mặt anh tuấn kia hóa thành điểm điểm tinh quang, tại trong không gian triệt để tiêu tán.

Thân thể hắn tồn tại quá lâu, hiện tại không có cỗ sức mạnh thần bí kia chèo chống, rốt cục bắt đầu từng khúc hủy diệt.

Lúc này Đông Vương Công lại tại trên thân Nguyên Thiên Sư, phát hiện một cái phù ấn kỳ quái.

Hoặc là nói tàn khuyết không đầy đủ, nửa cái phù ấn.

Đó là Luân Hồi Ấn, nửa cái Luân Hồi Ấn.

Cũng chính bởi vì trên thân Đệ Tứ Nguyên Thiên Sư chỉ có nửa cái Luân Hồi Ấn, cho nên mới có thể ngẫu nhiên thức tỉnh.

Bất quá lần này Đệ Tứ Nguyên Thiên Sư gặp Đông Vương Công, cho nên bị Đông Vương Công đụng chạm Luân Hồi Ấn, bởi vậy sau khi Luân Hồi Ấn băng toái, sinh mệnh hắn cũng rốt cục đạt được giải thoát, không cần lại vô hưu chỉ bị tù cấm tại nơi này.

Loại vĩnh sinh khác loại này, hắn căn bản không cần.

Đông Vương Công khi phát hiện nửa cái Luân Hồi Ấn, cũng làm cho hắn có một số thu hoạch.

Luân Hồi Ấn, quan luân hồi, mịch trường sinh, cầu bất hủ.

Có Luân Hồi Ấn tại thân, có thể nói Đệ Tứ Nguyên Thiên Sư xác thực có chút giống như sở hữu bất hủ chi lực, nhưng cái đó, không còn là hắn đã từng.

Đó càng giống một con rối dây, từ trong nhục thân hắn một lần nữa tư sinh ra ý thức thể, không còn là Đệ Tứ Nguyên Thiên Sư.

Hết thảy khiến người ta rùng mình, nhục thân bất hủ, nhưng tinh thần bị người khác thay thế, loại sống sót này, hoặc giả thật sự không

có ý nghĩa.

Đông Vương Công đem hết thảy nhìn ở trong mắt, cẩn thận đánh giá Luân Hồi Thần Ấn kia.

Thần ấn bất phàm, trong đó bao hàm có luân hồi pháp tắc chi lực.

Bất quá lại là hậu thiên đạo văn, tức liền đối với Đông Vương Công có chút trợ giúp, lại thập phần hữu hạn, căn bản không có khả năng để hắn mở ra cánh cửa đại đạo pháp tắc mới.

Đông Vương Công có chút tiếc nuối, trên đường đi tìm kiếm mười loại đạo văn, những đạo văn này trợ giúp hắn mở ra mười loại đại đạo pháp tắc tu hành chi môn, có thể nói là thu hoạch không nhỏ.

Nhưng luân hồi pháp tắc trước mắt, lại tịnh không có giống như trong kỳ vọng.

Nửa cái Luân Hồi Ấn rất nhanh tiêu tán không còn, triệt để băng toái.

Tại lúc Luân Hồi Ấn tiêu tán, viên tinh cầu hoang vu này cũng đi đến vận mệnh cuối cùng.

Bạch Cốt Thành triệt để sụp đổ, cả khỏa tinh cầu từ nội bộ bắt đầu toái liệt ra, rất nhanh toàn bộ hóa thành vũ trụ trần ai. "Ngay cả trong những tinh thần này đều bị sớm bố hạ trận pháp và văn lộ, đối phương xác thực là một kẻ tâm tư kín đáo!" Đông Vương Công ngược lại cũng không thèm để ý, sinh linh cường đại hơn nữa, tại trước mặt hắn cũng không chịu nổi một kích.

Dù sao Bắc Đẩu Tinh Vực chỉ là một cái tầng diện, khả năng cũng chỉ cùng một cái cường giả Hợp Đạo cảnh giới giác lực.

Một khỏa tinh cầu hoang vu hủy diệt, trong vũ trụ vô ngân có hàng ngàn hàng vạn tinh cầu như thế sinh tồn, bởi vậy ai cũng không thể nào chú ý tới một khỏa hoang tinh khô héo.

Đông Vương Công đứng trong hư không, lược vi tư tác một lát, cuối cùng quyết định lần nữa đi lên Tinh Không Cổ Lộ, muốn đi tiền lộ xem một chút.

Nếu như có đạo văn khác tồn tại, vậy đối với Đông Vương Công là trợ giúp lớn nhất, nơi này có thế giới sắp tiến giai, cũng là mục đích ban đầu của Đông Vương Công.

Bởi vậy nhất định phải tiếp tục tìm kiếm, không chỉ có đạo văn, đồng thời cũng muốn tìm kiếm khế cơ thế giới tiến giai kia.

Chương 402

Đông Vương Công lần nữa vượt qua hư không, đi đến bên trong Tinh Không Cổ Lộ, đệ ngũ thập thành, nơi này có một chỗ Song Tử Tinh.

Lúc này Đông Vương Công hàng lâm trên Song Tử Tinh, Song Tử Tinh này vẫn luôn do Thương gia cầm giữ, nơi này từng truyền văn có Bá Thể đem Thánh Thể đánh bại.

Từng cũng có cường giả Thiên Sinh Bá Thể vượt qua hư không, muốn ở chỗ này cùng Thánh Thể Diệp Phàm đối chiến.

Bất quá bây giờ Diệp Phàm ly khai, đi đến trong Hồng Hoang Thế Giới, Bá Thể cường giả kia hiện tại cũng tại Hồng Hoang tu hành, bởi vậy một trận đại chiến không có biện pháp tái hiện.

Hiện tại Đông Vương Công hàng lâm Song Tử Tinh, tại nơi này lần nữa cảm nhận được khí tức Luân Hồi Ấn.

Song Tử Tinh có thể nói là một cái địa phương trọng yếu trên Tinh Không Cổ Lộ, đệ ngũ thập thành.

Bất quá hết thảy đều không phải thứ Đông Vương Công quan chú, sau khi hàng lâm Song Tử Tinh, nhìn chung quanh một vòng, những phồn hoa trong phàm tục kia đối với hắn mà nói căn bản không đáng nhắc tới.

Tu sĩ nơi này cũng căn bản không đủ nhìn, cuối cùng tại một khỏa sinh mệnh nguyên tinh chung quanh Song Tử Tinh tìm được khí tức Luân Hồi Ấn. "Đáng tiếc, cái Luân Hồi Ấn này tuy rằng tương đối hoàn chỉnh, nhưng lại y nguyên là vật hậu thiên, căn bản không có bất kỳ giá trị gì!" Đông Vương Công tùy tay hủy đi sinh linh bên người, đồng dạng là một sinh linh bị Luân Hồi Ấn phục sinh, thập phần

cường đại, nhưng vẫn khó thoát vận mệnh bị hủy diệt.

Cuối cùng Đông Vương Công tại trên Song Tử Tinh gặp Bá Thể truyền nhân, Bá Thể truyền nhân kia tại tiền lộ quay trở về, không biết vì sự tình gì hồi phản Nhân Tộc Cổ Lộ.

Đông Vương Công tại Song Tử Tinh gặp hắn, là một người trẻ tuổi thập phần kiêu ngạo, tại trên Tinh Không Cổ Lộ chém giết vô số cường giả đồng lứa, là tuyển thủ cấp bậc hạt giống.

Nhiên thành tựu chú định hữu hạn, bởi vì ngốc tại Già Thiên Thế Giới, cuối cùng cũng không cách nào trở thành Thánh Nhân Chí Tôn.

Vốn phải là đụng mặt Diệp Phàm, Cơ Tử Nguyệt, Thạch Trung Ngọc, nhưng bọn họ lại đạt tới Hồng Hoang Thế Giới, trở thành cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh.

Con đường khác biệt, cuối cùng sẽ thành tựu những con người khác biệt.

Có đôi khi không thể không thừa nhận, lựa chọn quan trọng hơn nỗ lực.

Đại Thành Bá Thể tại Tinh Không Cổ Lộ dũng mãnh tinh tiến, bỏ lỡ tin tức liên quan tới Hồng Hoang Thế Giới, vẫn luôn tranh phong trong cổ lộ.

Dù sao những thiên kiêu này đều thập phần tự tin, tin tưởng dùng phương thức của mình đồng dạng có thể đi ra một con đường lớn.

Lại thêm trong Tinh Không Cổ Lộ tin tức liên quan tới Hồng Hoang tịnh không nhiều, rất nhiều tu sĩ đều cho rằng nơi đó hoặc giả là tồn tại tương tự Tinh Không Cổ Lộ.

Bởi vậy không có khả năng bên trọng bên khinh, bỏ qua đạo lộ hiện tại, chuyển đi Hồng Hoang Thế Giới xông pha.

Cũng chỉ có giống như Diệp Phàm và Bàng Bác, loại người vốn là khách đến từ Địa Cầu, càng thêm rõ ràng Hồng Hoang Thế Giới cứu cánh ý vị như thế nào.

Đông Vương Công tại phương thế giới này lưu lại, tìm thăm các nơi cổ tích, tứ xứ tìm kiếm đạo văn có khả năng tồn tại kia.

Lúc này Diệp Phàm cùng Hắc Hoàng tắc gặp một số phiền toái, bị Ma Môn nhị thánh phái khiển truy sát Diệp Phàm, đó cũng không chỉ đơn giản là cường giả Hồng Hoang Thế Giới, thậm chí đệ tử Ma Môn trong các tân thế giới khác, cũng đều nhao nhao gia nhập vào hàng ngũ truy sát Diệp Phàm.

Thiên Hoàng Tử bị giết, người hộ đạo của Thiên Hoàng Tử kia, cam nguyện vì mọi người dẫn đường, vừa tiến vào Già Thiên Thế Giới, liền tìm kiếm tung tích Diệp Phàm, những cường giả này muốn vì Thiên Hoàng Tử báo thù.

Diệp Phàm bị bức bất đắc dĩ, cùng Hắc Hoàng vừa đánh vừa lui, trên đường đi chỗ nào cũng lưu lại máu và xương, chiến thắng vô số cường địch, chém giết những kẻ truy sát kia, tịnh tại trong chiến đấu nhanh chóng trưởng thành.

Đông Vương Công tại trên Tinh Không Cổ Lộ đào thoán, Diệp Phàm cuối cùng cũng bị bức bất đắc dĩ, chỉ có thể trốn đến trên Tinh Không Cổ Lộ.

Bất quá thực lực không đủ, những kẻ truy sát kia thật sự quá nhiều, căn bản làm cho hắn ứng phó không nổi.

Bốn vị Chuẩn Thánh, người ta lại có mấy chục vị Chuẩn Thánh, căn bản không có biện pháp đánh a.

Bất quá bàn về tử lý đào sinh, Hắc Hoàng luôn sẽ tại quan đầu nguy cơ tế ra trận đài, trợ giúp thành công hoành độ hư không, từng

lần một đào xuất thăng thiên.

Dưới cơ hội như vậy, thực lực bốn người Diệp Phàm nhanh chóng tăng lên, mỗi một lần thành công đào thoát, đều giống như kinh lịch một lần thuế biến.

Thực lực Diệp Phàm là xông ra nhất, tại Bắc Đẩu Tinh Vực không lâu sau đó, lập tức đột phá trạng thái Á Thánh.

Mắt thấy cự ly Thánh Cảnh chỉ có một bước ngắn, Diệp Phàm trong lòng sớm đã vui lật trời.

Đối với Thánh Cảnh, Diệp Phàm tràn ngập hướng về, bất quá muốn cuối cùng đột phá, khả năng tịnh không có dễ dàng giống như trong tưởng tượng.

Nếu không phải vậy, nhiều tu sĩ Hồng Hoang như thế, cũng không thể nào đều bị gắt gao vây ở dưới Thánh Cảnh, vẫn luôn không cách nào đột phá.

Cường giả tồn tại trong Già Thiên Thế Giới, đều đang đi trên Tinh Không Cổ Lộ, hi vọng có thể tìm tòi ra con đường thành tiên.

Bất quá hiện tại Đông Vương Công hàng lâm phiến thế giới này, Hồng Hoang thông đạo xuất hiện vì bọn họ mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới.

Những năm này theo lượng lớn tu sĩ dũng mãnh vào trong Hồng Hoang Thế Giới, thực lực cũng xác thực đang nhanh chóng tăng lên.

Khi lần nữa phản hồi Bắc Đẩu Tinh Vực, trên các sinh mệnh nguyên tinh đều truyền ra tin tức liên quan tới Hồng Hoang Thế Giới.

Bởi vậy đại lượng cường giả bắt đầu tiến vào Hồng Hoang Thế Giới, buông tha Tinh Không Cổ Lộ hư vô mờ mịt kia.

Dù sao Tinh Không Cổ Lộ có thần kỳ nữa, vậy cũng căn bản nhìn

không thấy đồ vật thực tế, tại trong đó muốn kinh lịch từng lần sinh tử bác sát.

Tương đối dưới, ngược lại là Hồng Hoang Thế Giới sở hữu càng nhiều tài nguyên và cơ hội.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ nhao nhao quay đầu, tụ tập trên Táng Đế Tinh, đều muốn thông qua Táng Đế Tinh tiến vào Hồng Hoang Thế Giới.

Năm đó truyền thuyết, Táng Đế Tinh là đất thành tiên, hiện tại xem ra, cũng hứa chỉ chính là Hồng Hoang Thế Giới a.

Tu sĩ không rõ nội tình, tại Hồng Hoang đạt được chỗ tốt cực lớn, thành chân chính Tiên, hiện tại nhao nhao cảm khái.

Cách nói này, xem ra xác thực phi thường phù hợp tình huống hiện thực.

Như hôm nay Diệp Phàm bị bức tiến vào trong Tinh Không Cổ Lộ, Ma Môn chúng nhân truy sát lại một khắc chưa từng dừng lại.

Chiêm Thái Tuyền cũng gia nhập trong cuộc truy sát, đối với sự tình ngày đó Diệp Phàm không nể mặt canh cánh trong lòng.

Tức liền hiện tại đã thành Chuẩn Thánh cường giả, nhưng tâm hung của Chiêm Thái Tuyền vẫn cùng trước đó như đúc.

Vì một cái uy hiếp không xác định, có thể hướng thiếu niên Thần Nam ra tay, như hôm nay Diệp Phàm công khai quét mặt mũi hắn, Chiêm Thái Tuyền càng không khả năng tuỳ tiện buông tha.

Chương 403

"Chiêm Thái Tuyền tiến vào bên trong Bắc Đẩu Tinh Vực!" Bên người Thần Nam, Bĩ Tử Long và Long Bảo Bảo thuật lại từng đầu tình báo.

Tu sĩ Thần Mộ Thế Giới sau khi tiến vào Hồng Hoang, đồng dạng tụ tập lại một chỗ, dưới sự dẫn dắt của Độc Cô Bại Thiên cùng Thần Trạm, cường giả Thần Mộ Thế Giới thập phần đoàn kết.

Dù sao năm đó hết thảy đều là chiến hữu đối kháng Thiên Đạo, tuy rằng cuối cùng sự tình không giải quyết được gì, nhưng liên hệ giữa bọn họ phi thường khẩn mật.

Nếu như trong đó tái xuất hiện một hai vị Thánh Nhân, như vậy cũng sẽ trở thành một thế lực lớn tại Hồng Hoang Thế Giới. "Xác định?

Chiêm Thái Tuyền rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào Bắc Đẩu Tinh Vực?" Thần Nam hưng phấn nhìn về phía Bĩ Tử Long, trong mắt có quang mang nguy hiểm lấp lóe.

Vũ Hân ở một bên vẻ mặt bất an, cảm giác được ba cái gia hỏa này lại muốn không an phận.

Bất quá vậy thì thế nào, chỉ cần Thần Nam đi, nàng đều sẽ đi theo. "Nghe nói Chiêm Thái Tuyền đang truy sát Diệp Phàm cùng Hắc Hoàng, chỉ vì ngăn cản Diệp Phàm chém giết Thiên Hoàng Tử, cuối cùng Diệp Phàm không nể mặt!" Bĩ Tử Long vẻ mặt bỉ thị nói, trong ngôn ngữ đối với Chiêm Thái Tuyền thập phần khinh thường. "Khả năng chỉ là nguyên nhân bề ngoài, Chiêm Thái Tuyền tâm tư kín đáo, không có chỗ tốt khẳng định sẽ không tuỳ tiện xuất thủ." Vũ Hân lại phát biểu ý kiến bất đồng, nàng cùng Chiêm Thái Tuyền cùng một chỗ

sinh hoạt quá nhiều năm, tuy rằng lẫn nhau căn bản không gặp mặt, nhưng cùng là Thánh Nữ Thiên Giới, đối với lẫn nhau đều biết rõ ràng.

Lúc này Thần Trạm từ ngoài điện đi tới: "Vũ Hân nói đúng, Chiêm Thái Tuyền kia cũng sẽ không bắn tên không đích, làm cái gì đều tâm cơ thâm trầm, mưu định sau đó mới động." Thần Trạm đối với Chiêm Thái Tuyền đánh giá rất cao, hiển nhiên cũng hiểu rõ đối phương.

Tại vạn năm thời gian Thần Nam vẫn lạc, Thần Trạm cũng không có nhàn rỗi, năm đó nghiên cứu tất cả mọi chuyện, cũng sớm phát hiện Chiêm Thái Tuyền không thích hợp. "Chiêm Thái Tuyền khẳng định có lợi để đồ, ngày đó Tây Phương Phật Môn Tam Thánh đánh lên Linh Sơn, nghe văn Ma Môn không có lực chống đỡ, từ sau đó Hắc Tâm Lão Nhân chuẩn bị bồi dưỡng thêm một vị Thánh Nhân xuất thế." "Thiên Hoàng Tử vốn là nhân tuyển của bọn hắn, đáng tiếc tiểu tử kia bị Diệp Phàm giết, hiện tại ta đoán chừng, Chiêm Thái Tuyền có khả năng là nhân tuyển của đối phương, cũng chính bởi vì vậy mới gấp gáp biểu hiện, muốn chém giết Diệp Phàm lập công." Thần Trạm êm tai nói, thực lực hắn bất phàm, sự tình biết được cũng càng nhiều.

Thần Nam nhìn lão cha, Thần Trạm năm đó thế nhưng là tồn tại dám nghịch thiên phạt tiên, trên thế giới này không có sự tình gì hắn không dám làm.

Thần Trạm thập phần tự tin, cũng là một đại cuồng nhân. "Nếu như để Chiêm Thái Tuyền thành Thánh, vậy đối với chúng ta căn bản không có bất kỳ chỗ tốt nào, ta thấy, chúng ta tốt nhất là thừa dịp lúc này phá hoại chuyện này, hoặc là trực tiếp chém giết Chiêm Thái Tuyền!" Bĩ Tử Long lắc đầu hoảng não, hắn cũng không am hiểu điều tra, chém giết một hai cái sinh linh, cũng là chuyện nhấc tay. "Nhưng Chiêm Thái Tuyền đã là nhân tuyển Tây Phương Ma Môn Nhị Thánh coi trọng, vậy khẳng định có một số hậu thủ, tức liền chúng ta chém

giết hắn, đến lúc đó dẫn xuất Nhị Thánh, chúng ta không phải cũng muốn bắt đầu đào vong rồi sao?" Thần Nam ngược lại muốn báo thù, nhưng nhất định phải vì mọi người cân nhắc, dù sao hiện tại không phải một mình hắn, bên người có người nhà, có bằng hữu, Vũ Hân đều ở bên cạnh, càng là sau lưng có tất cả cường giả Thần Mộ Thế Giới.

Lúc này Thần Trạm lại cười: "Chỉ quản buông tay đi làm, ta cùng Độc Cô Bại Thiên sắp đột phá, đến lúc đó hai chúng ta thành Thánh, tức liền Ma Môn Nhị Thánh đích thân tới cửa, cũng ăn không được quả ngon!" Thần Trạm lòng tin bạo rạp, hiện tại tuy rằng không có chứng đạo, nhưng lại dám bễ nghễ cường giả Thánh Cảnh, hắn cũng không cuồng vọng tự đại, mà là nguyên tự tin tâm đối với chính mình.

Cường giả Thần Mộ Thế Giới hàng lâm Hồng Hoang, trong đó không có một ai chứng đạo thành Thánh, hiện tại nghe Thần Trạm đích thân nói có khả năng chứng đạo, làm cho Thần Nam cùng Vũ Hân đều thập phần phấn chấn. "Lão cha, thật sự muốn chứng đạo rồi sao?" Thần Nam vẻ mặt kinh ngạc, thực lực cường giả Thánh Cảnh bọn hắn đều thập phần rõ ràng, muốn bước ra cửa ải kia, có thể nói so trong tưởng tượng càng thêm khó khăn.

Thần Trạm sái nhiên cười một tiếng, đối với chuyện này hắn nắm chắc, nếu không phải vậy cũng sẽ không ở trước mặt nhi tử khoác lác. "Buông tay đi làm là được, mấy ngày nữa, ta muốn thành công đột phá!" Thần Trạm rời khỏi thần điện, hắn chỉ sẽ làm hậu thuẫn kiên cố nhất cho Thần Nam, chí vu Thần Nam lựa chọn như thế nào, làm cái gì, đó là chuyện của hắn.

Vạn vạn năm trước, Thần Nam có thể trở thành nhân vật thiên kiêu của Thần Mộ Thế Giới, hiện tại Thần Trạm tin tưởng, nhi tử của hắn sẽ y nguyên chói mắt thôi xán.

Thần Trạm sau khi rời đi, Thần Nam lại bắt đầu thương lượng. "Chúng ta có muốn hay không tiến vào trong Bắc Đẩu Tinh Vực?" "Khẳng định phải đi!

Chiêm Thái Tuyền kia rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới, có thể nói là thời cơ tốt nhất, bỏ lỡ lần này, chúng ta khó tìm lại cơ hội chém giết hắn!" Chiêm Thái Tuyền cơ hồ bị nội định là đối tượng bồi dưỡng, nếu như chờ Chiêm Thái Tuyền chứng đạo thành Thánh, về sau tức liền Thần Nam đều chứng đạo, cũng khó lại giết chết một vị Thánh Nhân.

Sau khi thương thảo đơn giản, Thần Nam lập tức quyết định rời đi, vừa tiến vào Bắc Đẩu Tinh Vực liền muốn chém giết Chiêm Đài Tuyền!

Bất luận kết quả ra sao, ít nhất hắn đã đưa ra lựa chọn, bước ra một bước.

Thần Nam tiến vào Bắc Đẩu Tinh Vực, chính thức đạp lên con đường truy sát Chiêm Đài Tuyền.

Về phía Phật Môn, Đại Nhật Như Lai, Quan Thế Âm Bồ Tát cũng đều lần lượt tiến vào Già Thiên thế giới.

Ma Môn muốn chém giết Diệp Phàm, ý tứ của Phật Môn Tam Thánh càng rõ ràng hơn: muốn bảo vệ Diệp Phàm, đồng thời thuận tay chém giết một số đệ tử Ma Môn. "Trừ ma vệ đạo là bổn phận của ta!" Chuẩn Đề Thánh Nhân trịnh trọng dặn dò trước khi đệ tử rời đi. "Phật cũng có nộ, tịnh hóa hết thảy tà ác thế gian!" Đại Nhật Như Lai dẫn dắt đông đảo đệ tử, lao thẳng vào Bắc Đẩu Tinh Vực, khiến Tinh Không Cổ Lộ lần nữa trở nên náo nhiệt.

Diệp Phàm và Hắc Hoàng, theo một cách khác biệt, lại đi hết một lượt Tinh Không Cổ Lộ.

Sự trùng hợp mang tính lịch sử này quả thật là sự an bài của vận mệnh, ai cũng không thể đào thoát.

Đông Vương Công vốn đang du lịch trên Tinh Không Cổ Lộ, ai ngờ trong Hồng Hoang thế giới lại truyền đến tin tức. "Hai vị Thánh Nhân cùng lúc chứng đạo sao?" Đông Vương Công cảm nhận được sự biến hóa của khí vận Hồng Hoang.

Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên song song chứng đạo, đang độ kiếp trong Hồng Hoang, thanh thế vô cùng to lớn.

Độc Cô Bại Thiên và Thần Chiến đều là khí vận chi tử, thiên phú dị bẩm, thân mang khí vận, nay thành Thánh cũng không phải chuyện ngoài ý muốn.

Đông Vương Công chỉ trong một ý niệm liền hồi quy Hồng Hoang thế giới.

Lần này ra ngoài đã giúp hắn lĩnh ngộ được vài loại Đại Đạo pháp tắc, cũng coi như có chút thu hoạch.

Lúc này trong Hồng Hoang, các phương cường giả đều đang quan chú việc Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên độ kiếp.

Hai người này cùng đến từ Thần Mộ thế giới, ngay từ đầu đã liên thủ với nhau.

Hiện tại lại song song chứng đạo, khiến người ta không thể không tin rằng sau khi chứng đạo, Hồng Hoang thế giới sẽ lại xuất hiện thêm một thế lực lớn.

Có Thánh Nhân tọa trấn mới có thể thực sự tễ thân vào tầng lớp đỉnh cao của Hồng Hoang thế giới.

Trong Phật Môn, Tam Thánh cùng quan sát tình huống độ kiếp trên không trung. "Sư huynh, nếu hai người này chứng đạo, chỉ sợ trong Hồng Hoang lại có thêm vài cường giả nữa!" Chuẩn Đề Thánh Nhân

mặt mang nụ cười, Thánh Nhân trong Hồng Hoang càng nhiều, biến số càng lớn. "Hồng Hoang thế giới những năm nay vẫn luôn không ngừng trưởng thành, Tây Phương chi địa của chúng ta khôi phục cũng gần xong, sau này Thánh Nhân chú định sẽ cuồn cuộn không dứt, cả Hồng Hoang thế giới cũng sẽ càng ngày càng khó trị lý!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân thực lực cao cường, sớm đã nhìn thấu sự biến hóa của thế giới.

Chương 404

Nhiên Đăng Thánh Nhân trong lòng chấn kinh không thôi, tuy nhiên cũng có chút sát giác, nhưng lại tịnh không nhìn được rõ ràng như vậy.

Hồng Hoang thế giới không ngừng tăng cường, điều đó có nghĩa là sẽ có càng nhiều Thánh Nhân được Thiên Đạo cho phép chứng đạo.

Nếu Nhiên Đăng Cổ Phật sớm biết tin tức này, cũng sẽ không gấp gáp dùng công đức chi lực để chứng đạo như vậy.

Nhưng hiện tại hối hận cũng đã muộn, chứng đạo thành công thì không thể nào thối lui về cảnh giới ban đầu để chứng đạo lại lần nữa. "Cục diện Hồng Hoang càng phức tạp, sẽ càng đem lại nhiều phiền phức và áp lực cho Đông Vương Công đạo hữu!" Chuẩn Đề Thánh Nhân cười nói, trong lòng thập phần đắc ý, phảng phất chỉ cần có thể gây phiền phức cho Đông Vương Công là hắn sẽ vui vẻ. "Hồng Hoang Thánh Nhân đang không ngừng gia tăng, thực lực của Đông Vương Công đạo hữu cũng đang tăng cường.

Hiện tại thực lực Thiên Đình đủ để trấn áp Tam Giới, nếu đổi lại là một người khác chấp chưởng Thiên Đình, e rằng Thiên Đình hiện tại chỉ là một cái vỏ rỗng!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn lôi kiếp phía chân trời, nói ra lời trong lòng.

Chính như trong dòng sông vận mệnh của kiếp trước, Hạo Thiên kia thân là Tam Giới Chi Chủ, nhưng quyền thế lại bị Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh toàn bộ giá không.

Thân là Tam Giới Chi Chủ cũng chẳng khác gì một con rối.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công chấp chưởng Tam Giới, các Thánh Nhân khác ngay cả quyền lên tiếng cũng không có, càng đừng

nói đến chuyện muốn giá không Đông Vương Công.

Chỉ sợ kẻ nào dám vươn tay ra, lập tức sẽ bị Đông Vương Công tóm lấy, đến cả móng vuốt cũng bị chặt bỏ.

Ít nhất hiện tại Phật Môn Tam Thánh không có gan dạ để so găng với Đông Vương Công, cũng chỉ dám làm chút động tác nhỏ dưới mí mắt hắn mà thôi.

Lúc này Đông Vương Công đã trở về Thiên Đình.

Tây Vương Mẫu và Bạch Viên đều đang quan chú chuyện này.

Dù sao nếu Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên chứng đạo thành Thánh, Hồng Hoang sẽ lại có thêm hai vị Thánh Nhân.

Hai người bọn họ liên hợp kiến lập một phương thế lực, xác thực sẽ khiến hình thế Hồng Hoang trở nên phức tạp hơn.

Nhưng Đông Vương Công đối với việc này lại không để ý lắm, chỉ nhìn thoáng qua sấm sét gào thét đầy trời kia.

Hiện nay Hồng Hoang thế giới đã đủ lớn mạnh, cho dù có thêm nhiều Thánh Nhân xuất hiện cũng không thể nào đánh vỡ Hồng Hoang thế giới.

Ít nhất Đông Vương Công sẽ ra tay, và sau lưng Đông Vương Công còn có Thiên Đạo Hồng Quân, cũng sẽ không cho phép có kẻ phá hoại sự phồn hoa của Hồng Hoang.

Hồng Hoang thiên địa khó khăn lắm mới phát triển đến hiện tại dưới sự trị lý của Đông Vương Công, mắt thấy sắp tiến thêm một bước, do đó ai cũng không nguyện ý để chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Trên không trung lôi đình gào thét không dứt.

Một ngày hai Thánh cùng lúc độ kiếp, thịnh cảnh bực này chưa

từng xuất hiện trong Hồng Hoang.

Năm xưa một ngày Ngũ Thánh, nhưng đó đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, căn bản không có lôi kiếp khảo nghiệm.

Các vị Thánh Nhân trước đó cũng đều tách ra độ kiếp, hiện tại Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên lại đồng thời độ kiếp.

Dường như cũng đang nghiệm chứng việc khả năng thừa thụ của Hồng Hoang thế giới đã được đề thăng cực đại.

Nhưng mặc kệ thế nào, Đông Vương Công đã về Hồng Hoang thế giới, có hắn trấn tọa Tam Giới, hết thảy đều có thể tương an vô sự.

Trên chín tầng trời lôi đình gào thét.

Độc Cô Bại Thiên thi triển Nghịch Thiên Cửu Chuyển, ngăn cản vô tận lôi đình.

Thần Chiến càng mãnh liệt hơn, trực tiếp thi triển thần thông, đánh nổ toàn bộ lôi đình.

Những lôi đình kia căn bản không rơi được xuống người hắn, càng đừng nói đến việc khiến hắn trọng thương.

Hai vị này đều là mãnh nhân.

Tình huống độ kiếp này khiến Dạ Kiêu Thánh Nhân một trận vô ngữ.

Khi xưa hắn độ kiếp chính là cửu tử nhất sinh, đến cả Niết Bàn Tâm Kinh cũng phải thi triển ra.

Nhưng cũng không thể trách, dù sao đó cũng là chuyện mấy chục vạn năm trước, Hồng Hoang thế giới khi ấy chưa đạt đến địa bộ này, độ khó độ kiếp tự nhiên phi thường lớn.

Hiện tại một ngày hai cái Thánh Nhân độ kiếp đều không thành vấn đề, cường độ khảo nghiệm tự nhiên đã hạ thấp không ít.

Lúc này trong Hồng Hoang hầu như tất cả cường giả Thánh Cảnh đều đang quan chú tình huống nơi đây.

Độc Cô Bại Thiên và Thần Chiến tuy gặp chút nguy hiểm nhưng hữu kinh vô hiểm, cuối cùng bình an độ kiếp thành công.

Sau khi độ kiếp, hai vị Thánh Nhân nhìn nhau một cái, song song bay về phía Thiên Đình. "Năm xưa Thiên Đế bệ hạ dẫn dắt ta nhập Hồng Hoang thế giới, ân tạo hóa này, chúng ta không dám có một tia quên lãng, cho nên thỉnh Thiên Tôn nhận của hai người chúng ta một lạy!" Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên cả đời không lạy thiên địa, hiện tại lại đối với Đông Vương Công thập phần cung kính.

Biểu hiện này khiến Đông Vương Công hài lòng.

Đông Vương Công trước nay vẫn luôn kiên trì việc tiến vào khi thông đạo thế giới mở ra, mục đích là để dẫn độ những khí vận chi tử này.

Khi đối phương ở vào khốn cảnh, ban cho một chút trợ giúp, còn hơn là khi đối phương đã phát đạt mới cho thật nhiều chỗ tốt, như vậy mới khiến đối phương cảm ân.

Nhìn từ tình huống hiện tại, cách làm của Đông Vương Công tự hồ không tệ.

Mấy vị khí vận chi tử đối với Đông Vương Công đều thập phần cảm kích, cũng đều nguyện ý cùng Đông Vương Công đứng trên cùng một lập trường.

Đương sơ Dạ Kiêu Thánh Nhân, Trường Mi Thánh Nhân, hiện tại Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên, có thể nói đều là do Đông Vương Công tiếp dẫn về Hồng Hoang thế giới.

Hiện tại những khí vận chi tử này phân phân thành Thánh, đối với Đông Vương Công vẫn y nhiên thập phần cung kính, chứng minh cách

làm của Đông Vương Công đã có tác dụng nhất định.

Trong Hồng Hoang, việc hai vị Thánh Nhân xuất hiện tịnh không gây ra tao động quá lớn.

Sau khi giao đàm cùng Đông Vương Công, Độc Cô Bại Thiên và Thần Chiến ai nấy trở về, an tĩnh ở tại căn cứ địa của các cường giả Thần Mộ thế giới.

Chương 405

Có Đông Vương Công trấn tọa, căn bản không ai dám nhảy ra gây sự.

Ngược lại trong Già Thiên thế giới, hiện tại đã náo loạn cả lên, các phương cường giả phân phân hội tụ về đây, đấu đá lẫn nhau.

Trong Tinh Không Cổ Lộ, Diệp Phàm và Hắc Hoàng chạy đến Nhân Loại Đệ Ngũ Thập Thành, tại đây bị Chiêm Đài Tuyền dẫn đầu đám người Ma Môn vây chặn.

Diệp Phàm dựa lưng vào Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, lúc này đại đỉnh biến thành cao bằng một người, hiển đến thập phần bất phàm.

Dọc đường bị Chiêm Đài Tuyền tứ xứ truy sát, hiện tại ngay cả Diệp Phàm cũng đã mất kiên nhẫn.

Thay vì bị Ma Môn vây chặn tại Đệ Ngũ Thập Thành, chi bằng ở đây chờ đối phương đến. "Diệp Phàm, lần này không biết Ma Môn sẽ đến bao nhiêu người a!" Bàng Bác nhìn thoáng qua đại thành chung quanh.

Hiện tại bọn họ chờ trong thành, đối diện với Chiêm Đài Tuyền, bên cạnh ả còn có rất nhiều cường giả.

Nhưng đây chỉ là một bộ phận đệ tử Ma Môn, còn có càng nhiều truy sát giả đang cuồn cuộn không ngừng tiếp cận nơi này, đều muốn tham dự liệp sát Diệp Phàm.

Một tòa đại thành sừng sững đã lâu, trên tinh cầu này có thể xưng là một tòa cổ thành.

Tường thành chung quanh loang lổ vết tích năm tháng, một số trận pháp cổ lão cường đại được khắc họa bên trên.

Trong tòa cổ thành này vốn có cường giả phụ trách canh giữ, nếu Đông Vương Công không mở ra thông đạo thế giới, đó sẽ là những cường giả đỉnh cấp.

Nhưng hiện tại xem ra, sau khi có con đường thông vãng Hồng Hoang thế giới, cường giả thủ hộ thành trì nơi đây thực lực căn bản không đáng nhắc tới.

Những tu sĩ vốn sẽ có chút giao tập với Diệp Phàm kia, hiện tại chỉ có thể ngưỡng vọng Diệp Phàm.

Lúc này trong Đệ Ngũ Thập Thành, Diệp Phàm và Bàng Bác nhìn thấy cường giả cuồn cuộn không ngừng kéo đến.

Bất quá Diệp Phàm lại tịnh không sốt ruột, trước đó đã tiếp xúc với đệ tử Phật Môn, đối phương biểu thị sẽ cấp dư một số bang trợ tại đây.

Mâu thuẫn giữa Phật Môn và Ma Môn ai ai cũng biết, những người này muốn đối phó đệ tử Ma Môn, trong mắt Diệp Phàm chính là vừa vặn có thể lợi dụng. "Chiêm Đài Tuyền, ta và ngươi không oán không cừu, từ Hồng Hoang thế giới truy sát đến đây, chẳng lẽ không sợ bị ta phản kích chém giết tại đây sao?" Diệp Phàm đối với Chiêm Đài Tuyền thập phần phản cảm.

Nữ nhân này vô duyên vô cớ một đường truy sát, nếu không phải vì đối phương có quá nhiều tay chân, Diệp Phàm khẳng định sẽ là người đầu tiên xử lý ả.

Chiêm Đài Tuyền lúc này lại cười, đạm nhiên nhìn Diệp Phàm: "Nếu ngươi thực sự có thủ đoạn chém giết ta, Chiêm Đài Tuyền ta chết cũng không hối tiếc, chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó!" Chiêm Đài Tuyền rất tự tin, biết rõ Phật Môn khẳng định có một số hậu thủ, nhưng vì để thành công được Hắc Tâm Lão Nhân để mắt tới, trở thành Thánh Nhân tiếp theo được Ma Môn bồi dục, Chiêm Đài Tuyền

bắt buộc phải làm ra một chút thành tích.

Nếu chém giết được Diệp Phàm, Chiêm Đài Tuyền có lòng tin vượt qua những người cạnh tranh khác, ví dụ như Diệu Công Tử, Kim Bình Nhi.

Đúng lúc này, giọng nói âm dương quái khí của Bĩ Tử Long từ một quán trà vang lên: "Chiêm Đài Tuyền, người khác giết không chết ngươi, ta cùng Thần Nam thử xem sao?

Bảo quản khiến ngươi không chết cũng bị lột tầng da!" Bĩ Tử Long vẻ mặt cười xấu xa nhìn về phía Chiêm Đài Tuyền, đôi mắt rồng quét dọc quét ngang, đánh giá không ngừng, khiến Chiêm Đài Tuyền trong nháy mắt nộ hỏa trung thiêu.

Chiêm Đài Tuyền thân là Thánh Nữ, ai dám càn rỡ vô kỵ đánh giá thân thể nàng như vậy?

Lại thêm thủ đoạn ngoan độc, do đó những tu sĩ ngưỡng mộ đều thảo hảo với nàng, căn bản không ai dám vô lễ dường ấy. "Lột da nàng rồi, vậy thì trần như nhộng sao?" Long Bảo Bảo lúc này vẻ mặt ngây thơ hỏi.

Lời của nó lọt vào tai Chiêm Đài Tuyền, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức đỏ bừng vì thẹn thùng và giận dữ. "Ha ha ha, nói không sai, Long Bảo Bảo, xem ra đi theo Bản đại gia, ngươi cũng học được không ít thứ nha!" Tử Kim Thần Long ở đó tự biên tự diễn, lửa giận của Chiêm Đài Tuyền lại càng lúc càng thịnh.

Thần Nam cũng không mở miệng, cùng Vũ Hân ngồi trong quán trà, nhìn Chiêm Đài Tuyền và đám đông đệ tử Ma Môn giữa không trung.

Kim Bình Nhi tùy ý đứng trong đám người, giống như một người qua đường bình thường, phảng phất mọi chuyện đều không có bất cứ

quan hệ gì với nàng.

Đôi mắt nàng phi thường sáng, giống như ngôi sao trong màn đêm, khiến người ta nhìn vào liền có cảm giác yêu thích.

Nhưng Kim Bình Nhi lúc này lại chuyên tâm uống trà, phảng phất từ Hồng Hoang thế giới chạy xa xôi đến đây chỉ là để uống trà vậy.

Lần này Ma Môn bồi dục Thánh Nhân mới, Chiêm Đài Tuyền và Kim Bình Nhi đều phi thường khát vọng đoạt được danh ngạch.

Nếu có thể thành tựu Thánh Nhân chi vị, đó chính là một bước lên trời!

Chính vì thế, lần liệp sát Diệp Phàm này, không chỉ Chiêm Đài Tuyền đến đây, những đệ tử có hy vọng khác cũng đều phân phân bước lên Tinh Không Cổ Lộ. "A Di Đà Phật!" Khi đệ tử Ma Môn đến đông đủ, từ xa vang lên một tiếng Phật hiệu.

Đại Nhật Như Lai mang theo một đám cao tăng Phật Môn cũng đã đuổi tới hiện trường. "Chuyện gì thế này?

Những cường giả này khí huyết trong cơ thể như rồng, còn đáng sợ hơn cả Đại Đế.

Chẳng lẽ đều là Đế Vương cổ vãng kim lai?" "Không thể nào, những Đại Đế kia sớm đã thệ thế, đây đều là cường giả Hồng Hoang thế giới!" "Thực lực cường hãn như thế, xem ra Hồng Hoang thế giới kia thật sự giống như trong truyền thuyết!" "Truyền văn Hồng Hoang và Táng Đế Tinh tương liên, có tiền bối đại năng từng dự ngôn Táng Đế Tinh là nơi thành tiên, hiện tại xem ra hết thảy đều đã ứng nghiệm." "Haizz, đáng tiếc thực lực ta không đủ, căn bản không cách nào hoành độ hư không, càng không thể nghịch chuyển Tinh Thần Cổ Lộ để đi tới Táng Đế Tinh." Tu sĩ trong Đệ Ngũ Thập Thành từng trận than thở.

Thực lực quá yếu, tư chất cũng không được, căn bản không có biện pháp đi tới Táng Đế Tinh, nhân thử cũng vô duyên kiến thức chân dung của Hồng Hoang thế giới.

Hiện tại lượng lớn cường giả Hồng Hoang giáng lâm trên Tinh Thần Cổ Lộ khiến nhân tộc thiên kiêu tự ti mặc cảm.

Thiên tư và thực lực của bọn họ so với những tu sĩ này căn bản không đáng nhắc tới!

Trong Già Thiên thế giới, một trận đại hỗn chiến sắp sửa bùng nổ.

Đông Vương Công tại Hồng Hoang nhìn hai vị Thánh Nhân độ kiếp thành công, lúc này lại lần nữa cảm thụ được một loại khí tức thế giới đột phá.

Loại khí tức này vẫn đến từ Già Thiên thế giới, hiển nhiên phương thế giới này sắp sửa tiến giai lần nữa! "Trước đó ta đi tra xét cũng không tìm được manh mối, ngược lại giúp ta lĩnh ngộ được rất nhiều Đại Đạo pháp tắc.

Hiện tại loại lực lượng tiến giai kia lại lần nữa bùng phát, xem ra xác thực có thế giới sắp tiến giai rồi!" Đông Vương Công không do dự nữa, trực tiếp xuất hiện trong Tinh Không Cổ Lộ.

Chương 406

Thế giới tiến giai đối với Đông Vương Công có ý nghĩa phi phàm.

Nếu nắm giữ được nguyên nhân và điều kiện thế giới tiến giai, có thể giúp Hồng Hoang thế giới tiến thêm một bước.

Đồng thời trong cơ thể Đông Vương Công còn có rất nhiều thế giới, nếu nắm giữ bí mật thế giới tiến giai, có thể khiến thế giới trong cơ thể cũng tấn tốc trưởng thành.

Đông Vương Công nếu đem toàn bộ thế giới trong cơ thể tiến hóa thành Tiểu Thiên Thế Giới, thậm chí Trung Thiên Thế Giới, thì chiến đấu lực tất sẽ bùng nổ lần nữa, đến lúc đó tu vi sẽ đạt tới cảnh giới nào, ai cũng không dám khẳng định.

Nhưng đây đều là chuyện sau này, hiện tại quan trọng nhất với Đông Vương Công là tìm ra nguyên nhân và điều kiện thế giới tiến giai, những cái khác chỉ có thể để sau hãy mày mò.

Khi đến Tinh Không Cổ Lộ, lần này Đông Vương Công vẫn giáng lâm tại Nhân Tộc Cổ Lộ Đệ Ngũ Thập Thành.

Hiện tại nơi đây tụ tập lượng lớn cường giả từ tứ diện bát phương, không chỉ Nhân Tộc mà còn có cường giả vạn tộc.

Một mặt là vì tranh chấp Phật - Ma, lấy Diệp Phàm và Bàng Bác làm dây dẫn lửa.

Mặt khác lấy Tinh Không Cổ Lộ làm khởi đầu, tuy Diệp Phàm rời khỏi Bắc Đẩu Tinh Vực nhưng Tinh Không Cổ Lộ vẫn chiếu thường mở ra, tu sĩ phân phân dũng nhập kỳ trung.

Đây đều là những kẻ mạnh nhất trong số các tu sĩ còn lại, ngoại trừ những cường giả như Diệp Phàm đã rời đi.

Thực lực của họ tại Bắc Đẩu Tinh Vực hoặc trong Tinh Không Cổ Lộ đều là tồn tại mạnh nhất, nhân thử hoàn toàn có tư cách tham dự vào Tinh Không Cổ Lộ.

Chỉ là cấp bậc và thực lực lần này có chút hạ thấp, còn lại thì giống hệt như xưa.

Hiện tại mọi người dưới cơ duyên xảo hợp tụ tập tại Nhân Tộc Đệ Ngũ Thập Thành, khiến Tinh Không Cổ Lộ giờ khắc này trở nên triệt để sôi trào.

Đông Vương Công lặng lẽ giáng lâm nơi này, truy trục theo khí tức thế giới tiến giai, tịnh không phải cố ý đến xem náo nhiệt. "Khí tức thế giới tiến giai kia, trên Song Tử Tinh lại hiển hiện thập phần nồng đậm!" Đông Vương Công hiếu kỳ.

Trước đó hắn tìm kiếm ở đây nhưng kết quả không phát hiện gì, do trong Hồng Hoang có Thánh Nhân chứng đạo nên mới rời đi.

Hiện tại lại một lần nữa đến đây, Đông Vương Công cho rằng đây là một sự trùng hợp.

Cảm thụ được loại lực lượng kia, lực lượng cần thiết cho một thế giới tiến giai, Đông Vương Công tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống, giống như một tu sĩ bình thường đến xem náo nhiệt, đứng trong đám người, hào không bắt mắt. "Đại chiến lần này, nghe nói là nhân tộc cường giả đi ra từ Bắc Đẩu Tinh Vực, tên là Diệp Phàm!" "Hắn đi tới Hồng Hoang, không biết vì nguyên nhân gì hiện tại lại quay trở về.

Bất quá thực lực đã viễn siêu Đại Đế, đạt tới địa bộ cực kỳ đáng sợ!" Hồng Trần Tiên, các tu sĩ nghe được cái tên trong truyền thuyết này, không ai không biết, nhưng Hồng Trần Tiên cũng không đủ để hình dung sự cường đại của Diệp Phàm. "Hiện tại bị truy sát, những kẻ truy sát kia thực lực càng mạnh, đủ để hoành tảo Tinh Không Cổ Lộ từng có!" Các tu sĩ phân phân chấn kinh.

Một trận đại chiến không tiền tuyệt hậu, còn cường hãn hơn cả những Cổ Đại Đế từng trấn áp thế gian.

Nhân thử tuy biết rõ có đại nguy hiểm, những tu sĩ này vẫn nguyện ý tiến lên tra xét một phen, không muốn bỏ lỡ đại trường diện cả đời khó gặp này.

Lúc này Diệp Phàm căn bản không ẩn tàng, cứ thế đứng giữa đường cái trong thành thị, người đi đường chung quanh sớm đã tránh xa, chừa ra một con đường thanh thạch rộng rãi.

Đối diện, Chiêm Đài Tuyền, Kỳ Lân Tử, Diệu Công Tử mang theo người trong Ma Môn vây chặn tứ phía thành trì.

Phe Diệp Phàm có Thần Nam, Bĩ Tử Long và Vũ Hân cũng đều có mặt. "Thần Nam đại ca, tình huống không đúng a, hình như người đối diện đông hơn một chút!" Long Bảo Bảo có chút bất an.

Tuy nó nhỏ nhưng không ngốc, đối diện đen kịt một đám toàn là Chuẩn Thánh.

Chỉ mấy người bọn họ, Chiêm Đài Tuyền lại là tử đối đầu, nếu không đỡ được thế công của Ma Môn, đến lúc đó Chiêm Đài Tuyền thuận tay xử lý nó cũng không phải là không thể.

Lúc này ngay cả Tử Kim Thần Long cũng có chút do dự.

Trước đó vừa mới hý lộng Chiêm Đài Tuyền, hiện tại nếu bỏ chạy thì có phải quá mất mặt không?

Ngay khi Tử Kim Thần Long đang thiên nhân giao chiến, từ xa truyền đến một tiếng Phật hiệu, Đại Nhật Như Lai chậm rãi nhập tràng, sau lưng là từng vòng quang vựng, mạc danh khiến Bĩ Tử Long cảm thấy yên tâm một trận. "Tốt quá rồi!

Ta đã bảo mà, Ma Môn cướp Linh Sơn của đám trọc kia, bọn hắn sao có thể khoanh tay đứng nhìn!" Bĩ Tử Long quét sạch vẻ buồn bực

trên mặt, hưng phấn gào lên.

Vũ Hân bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, vừa rồi nàng còn thấy rõ ràng vẻ thấp thỏm bất an trên mặt Bĩ Tử Long.

Đáng tiếc da mặt tên này quá dày, căn bản vô thị cái liếc mắt của Vũ Hân, vẫn tiêu sái vô cùng mà châm chọc đối phương.

Đại Nhật Như Lai giống như thần thánh hành tẩu tại nhân gian, nơi đi qua Phật quang phổ chiếu, khiến người ta trong lòng sinh ra ý muốn quy y.

Đây cũng là một loại thần thông bí pháp của Phật Môn, vô thời vô khắc đều có thể cảm hóa tín đồ, khiến họ trở thành một trong những đệ tử trung thực nhất của Phật Môn. "Mấy tên hòa thượng này cũng muốn quản chuyện Ma Môn ta sao?" Diệu Công Tử cười khẽ, trên mặt tràn đầy xuân quang, khiến rất nhiều tu sĩ bên cạnh tim đập nhanh, hận không thể lao lên cắn một cái.

Nhưng Đại Nhật Như Lai là cao nhân bực nào, tiếu nhan như hoa kia tơ hào không mê hoặc được hắn chút nào. "Thi chủ, ta bỉnh thừa pháp chỉ của Giáo Chủ mà đến, Ma Môn chúng sinh nên bớt tạo sát nghiệt, miễn cho đọa nhập luân hồi, chịu nỗi khổ vạn kiếp!" Đại Nhật Như Lai hàm tiếu niêm hoa, Phật quang tự nhiên phổ chiếu, muốn độ hóa cả Diệu Công Tử.

Kim Bình Nhi hơi lùi lại phía sau, rời khỏi phạm vi Phật quang, ý cười trên mặt không giảm nhưng không mở miệng nữa.

Chiêm Đài Tuyền lúc này tiến lên, nhìn Đại Nhật Như Lai nói: "Phật Tổ, năm xưa ngài cũng là đệ tử Đạo Môn.

Truyền văn khi còn ở Tiệt Giáo, ngài được Thông Thiên Thánh Nhân khí trọng, nay làm Phật Tổ, chẳng lẽ đã quên chuyện thiên hạ Đạo Môn vốn là người một nhà rồi sao?" Chiêm Đài Tuyền tuy gia

nhập Ma Môn, nhưng gốc gác của Ma Môn cũng là đạo sĩ.

Đại Nhật Như Lai khí Đạo nhập Thích, chuyện này bị Chiêm Đài Tuyền công nhiên nói ra, lập tức dẫn tới một trận nghị luận và tao động của tu sĩ chung quanh.

Phật Môn Tam Đại Sĩ sắc mặt tề tề biến đổi.

Một câu của Chiêm Đài Tuyền không chỉ mắng riêng Đại Nhật Như Lai.

Ba người bọn họ, bao gồm cả tọa kỵ dưới trướng, rồi cả Hoan Hỉ Phật Định Quang Tiên, những kẻ này đều là tu sĩ phản bội Đạo Môn mà đi!

Chương 407

Chiêm Đài Tuyền một câu nói đã quét sạch mặt mũi bọn họ, có thể nói là đắc tội tất cả.

Chính vì sự việc lần này không còn dư địa hòa hoãn, Chiêm Đài Tuyền mới bức thiết cần thành công.

Do đó nàng mới cố ý chọc giận mọi người, sau đó lại dùng pháp tướng đánh bại bọn họ.

Lúc này ngay cả Diệp Phàm và Bàng Bác cũng không thể không thừa nhận, Chiêm Đài Tuyền xác thực là một nữ nhân có tâm cơ.

Vì để đạt được mục đích, nàng sẽ tính toán hết thảy mọi thứ vào trong đó.

Chỉ được thành công, không được thất bại. "A Di Đà Phật!" Đại Nhật Như Lai lại lần nữa mở miệng, nụ cười trên mặt không giảm, dường như việc đối phương nói hắn phản bội sư môn không có bất kỳ ảnh hưởng gì. "Nữ thi chủ, thiên hạ Phật Đạo hai môn vốn là một nhà.

Năm xưa Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, Đạo Môn Tam Thánh và Phật Môn Nhị Thánh đều là đệ tử Đạo Tổ.

Cho dù hiện nay ta gia nhập Phật Môn, nhưng vẫn nằm trong Đạo Môn.

Về phần lời nữ thi chủ nói, bần tăng xác thực không dám gật bừa." Đại Nhật Như Lai miệng lưỡi trơn tru.

Trong Hồng Hoang, Tam Thanh và Tiếp Dẫn vốn là sư huynh đệ đồng môn, nói như vậy thì Đại Nhật Như Lai xác thực vẫn ở trong Đạo Môn.

Chỉ là từ môn hạ Tam Thanh chuyển sang môn hạ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng gốc rễ vẫn là phân chi của Đạo Tổ Hồng Quân.

Tuy cách nói này có chút cưỡng từ đoạt lý, nhưng lại không thể không thừa nhận đây xác thực là sự thật.

Nếu luận theo bối phận, Đại Nhật Như Lai thực ra cũng không tính là phản bội sư môn.

Chiêm Đài Tuyền nói xong cũng không giải thích nhiều, về phần có mấy phần hiệu quả thì phải xem tâm tính của mấy vị cao nhân Phật Môn.

Nhưng hiện tại xem ra, ngoại trừ Đại Nhật Như Lai, các vị Tam Đại Sĩ khác ai nấy sắc mặt âm trầm, ngay cả tọa kỵ dưới thân cũng nhe răng trợn mắt, lộ ra hung tướng.

Hiển nhiên bọn họ giận không nhẹ, muốn mau chóng tìm phe Chiêm Đài Tuyền để trút giận. "Như hôm nay Ma Môn tử đệ một đường truy sát Diệp Phàm tiểu hữu chịu thối lui, thì có thể tương an vô sự!" Đại Nhật Như Lai trực tiếp mở miệng, căn bản không cho đối phương cơ hội lảng sang chuyện khác. "Nga?

Nếu ta không lui thì sao?" Trong Ma Môn, mấy vị Ma Vương là bộ hạ cũ của Ma Tổ La Hầu mở miệng.

Bọn họ cũng đều vì muốn biểu hiện một phen để được hai vị Thánh Nhân nhìn trúng, nhân thử vô luận Đại Nhật Như Lai nói đến mức nào cũng không thể rời đi.

Phật Môn một phương ngay từ đầu đã đánh lá cờ trừ ma vệ đạo, về phần khuyên giải cũng chỉ là vấn đề mặt mũi mà thôi.

Thấy mấy vị Ma Vương xuất đầu, nụ cười trên mặt Đại Nhật Như Lai dần dần thu liễm. "Nếu đệ tử Ma Môn không lui, vậy chỉ có thể đắc tội!" Đại Nhật Như Lai tiến lên một bước, thân thể quả nhiên

như mặt trời rực rỡ sinh huy, hào quang lóa mắt.

Thứ ánh sáng kịch liệt kia khiến người ta căn bản không cách nào nhìn thẳng.

Dù cho những tu sĩ có đôi mắt như thần kim, khi nhìn vào Phật quang kia cũng cảm thấy chói mắt đau đớn.

Thần thông của Phật Môn, chỗ thần diệu trong đó tự nhiên không phải sinh linh khác có thể nhìn thấu. "Ha ha ha, đệ tử Phật Môn khẩu khí thật lớn.

Một môn Tam Thánh, xác thực không ai dám đắc tội.

Bất quá muốn giết sạch chúng ta, dựa vào mấy kẻ các ngươi thật sự không đủ!" Ma Vương trào phúng Đại Nhật Như Lai, căn bản không để hắn vào mắt. "Phật Tổ, cảm tạ ngài đến tương trợ, Diệp Phàm cảm kích vô cùng.

Đám người Ma Môn này tính tình quai trương, không cần phí lời với bọn chúng, lát nữa trực tiếp đánh chết là xong!" Diệp Phàm thấy Đại Nhật Như Lai đến giúp đỡ, còn mang theo đông đảo Phật Môn Đại Thánh, đây đều là nhân vật trong thần thoại, dù gặp lại lần nữa Diệp Phàm cũng cảm thấy tâm triều bành trướng.

Bàng Bác lúc này cũng tiến lại gần, muốn nhìn xem mấy cái u bướu vòng tròn trên đầu Đại Nhật Như Lai rốt cuộc là thứ gì. "A Di Đà Phật!

Mấy vị thi chủ khách khí rồi, trừ ma vệ đạo vốn là bổn phận của đệ tử Phật Môn ta!" Diệp Phàm và Đại Nhật Như Lai khách sáo một phen, lại cùng Thần Nam thương lượng đơn giản, song phương không trì hoãn nữa, trong nháy mắt bắt đầu đại chiến.

Diệp Phàm tay cầm Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, thân là khí vận chi tử, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh lúc này trở nên càng phát ra cường đại, thậm

chí sắp trưởng thành thành một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Căn nguyên của Diệp Phàm cực kỳ thâm hậu, Vạn Vật Mẫu Khí vốn là bản nguyên khí tức của thế giới Bắc Đẩu Tinh Vực, thuộc về tiên thiên chi vật.

Hắn ngày đêm ôn dưỡng tiên thiên chi vật này, lấy tâm thần làm dung lô, biến Vạn Vật Mẫu Khí ôn dưỡng thành Linh Bảo.

Theo thực lực đề thăng, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh cũng dần dần trưởng thành. "Không phải muốn giết ta sao?

Đứng ngây ra đó làm gì?" Diệp Phàm hướng về phía Chiêm Đài Tuyền khiêu khích.

Chiêm Đài Tuyền sắc mặt như thường, bàn tay ngọc thon dài vung lên, lập tức cùng vô số đệ tử Ma Môn ùa lên.

Lúc này tu sĩ hai bên căn bản không màng tất cả, tứ ý chiến đấu trên tinh cầu này.

Đại Nhật Như Lai trên thân kim quang vạn trượng, bàn tay lớn vung về phía trước, một đạo thủ chưởng khổng lồ giận dữ bổ xuống. "Oanh long" một tiếng nổ vang, giữa thiên địa xuất hiện một đạo vết nứt.

Trong thành trì khổng lồ tản mát ra ánh sáng thủ hộ mãnh liệt, nhưng quang mang kia nhanh chóng minh diệt, sau đó triệt để băng hoại.

Một tòa đại thành trực tiếp sụp đổ một nửa, phòng ốc và tu sĩ chung quanh càng là tử thương vô số.

Chương 408

Phật cũng có nộ hỏa, Đại Nhật Như Lai ra tay trực tiếp mạt sát vô số Ma tộc. "Đại Nhật Như Lai, đến so tài với ta, chém giết tiểu bối thì có bản sự gì!" Ma Vương nộ hống, phân phân vỗ cánh thịt sau lưng, sáu đại Ma Vương vây khốn Đại Nhật Như Lai.

Bên kia, Diệp Phàm một tay cầm đỉnh nộ nện về phía Chiêm Đài Tuyền.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh thần diệu phi phàm, dù là Chiêm Đài Tuyền cũng không nguyện ngạnh kháng.

Nàng phiêu thân lùi lại, hoành di vạn dặm, khiến Diệp Phàm một kích nện lên đại địa.

Tinh không chấn động, khu khu phàm tinh làm sao chịu nổi nhiều Chuẩn Thánh công kích như vậy.

Trong nháy mắt không gian phá toái, tinh cầu khổng lồ trực tiếp băng hủy, vô số sinh linh sinh sống tại đây trực tiếp tao ngộ tai bay vạ gió.

Đông Vương Công thấy tinh thần phá diệt, vung tay lên, thu lấy những phàm nhân không có sức tự vệ kia.

Lúc này những cường giả cấp bậc Chuẩn Thánh phân phân đại sát tứ phương, chiến đấu trên bầu trời, giao thủ trong hỗn độn.

Có tu sĩ bay sang tinh cầu phụ cận, một đường công kích, một đường chuyển di.

Cuộc chiến của hai bên ngay từ đầu đã toàn lực ứng phó, không hề bảo lưu hậu thủ.

Tinh thần chung quanh từng ngôi vỡ nát, những tu sĩ đến vây xem

kia cũng kinh hãi muốn chết, ai nấy bỏ chạy khỏi nơi đây.

Chiến đấu trong này quá mức khủng bố, dư ba cũng đủ giết chết bọn hắn ngàn trăm lần.

Diệp Phàm tay cầm thần đỉnh, bị hơn mười Chuẩn Thánh vây công, hiểm tượng hoàn sinh, tình cảnh kham ưu.

Đệ tử Ma Môn mục đích là giết chết Diệp Phàm, nhân thử dồn hết khí lực lên người hắn.

Chỉ cần giết được Diệp Phàm là có thể công thành thân thối, về phần những tu sĩ Phật Môn khác, sau này còn nhiều thời gian để đối phó! "Oanh long!" Diệp Phàm tay cầm thần đỉnh nộ nện, đánh bay toàn bộ tu sĩ chung quanh, ngay cả Chiêm Đài Tuyền cũng không thể không lui tránh ba xá.

Uy lực của Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh quá mạnh, căn bản không phải tu sĩ bình thường có thể ngăn cản. "Thần uy bực này, bảo bối kia còn lợi hại hơn cả Đại Đế Thần Binh a!" "Khu khu Đại Đế Thần Binh tính là gì, bảo bối trong tay Diệp Phàm chỉ sợ có thể một kích đánh nát Đại Đế Thần Binh!" Vô số tu sĩ Bắc Đẩu Tinh Vực nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn đồng thời cũng bắt đầu thổi phồng.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh của Diệp Phàm cũng xác thực phi phàm, thần đỉnh tung hoành tứ phương, ngạnh kháng hơn mười vị Chuẩn Thánh đỉnh tiêm mà bất bại.

Cũng chỉ có nhục thân cường hãn như Diệp Phàm mới có thể gánh được sự tiêu hao này, nếu đổi lại là tu sĩ khác, chỉ sợ chút linh khí trong cơ thể sớm đã bị Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh hút sạch rồi. "Oanh long!" Diệp Phàm tung hoành vô địch, đại có khí thế độc lĩnh thiên hạ, chung quanh căn bản không có tu sĩ nào dám lại gần. "Diệp Phàm không phải tu sĩ bình thường, thần uy vô địch, chỉ sợ nhiều Chuẩn Thánh hơn nữa cũng không phải đối thủ!" Một số tu sĩ Ma Môn chấn

kinh, thực lực không đủ không dám cùng Diệp Phàm kháng hành. "Diệp Phàm mạnh hơn nữa thì thế nào, Ma Môn ta cường giả vô số, định nhiên có thể bắt lấy Diệp Phàm!" Cũng có một bộ phận tu sĩ không phục, nhìn không quen tư thái vô địch của Diệp Phàm, muốn chém giết hắn tại đây để tránh hắn triệt để trưởng thành.

Hiện tại Diệp Phàm và Ma Môn đã là cục diện không chết không thôi, nếu như vậy mà cũng giết không chết Diệp Phàm, để hắn chạy thoát, chỉ sợ ngày sau khó mà giết được cường giả này nữa. "Mau nhìn, Ma Môn Tứ Tướng liên thủ tiến lên, bọn họ từng liên thủ chém giết cường giả Á Thánh!" "Chính là Ma Môn Tứ Tướng, lần này nhất định phải chém giết Diệp Phàm!" Tu sĩ Ma Môn phân phân đại khiếu, phi thường hưng phấn, phảng phất một khắc sau Diệp Phàm sẽ chết trong tay bọn họ vậy.

Ma Môn Tứ Tướng liên thủ cũng không giảng cứu gì, trực tiếp dùng thủ đoạn mạnh nhất. "Chúng ta cùng ra tay, triệt để trấn sát Diệp Phàm!" Ma Môn Tứ Tướng liên thủ cũng muốn tranh đoạt đầu công.

Bốn vị Ma Vương này am hiểu nhất là liên thủ giết địch, đối mặt một đối thủ thì bốn người cùng lên, đối mặt thiên quân vạn mã cũng là bốn người cùng lên.

Như nay bốn vị Ma Vương bùng phát toàn bộ thực lực, ma khí trong thân thể liên kết thành một mảnh, bốn thanh thần binh cũng tề tề huy vũ.

Từng đạo pháp tắc chi lực khóa chặt Diệp Phàm, muốn một kích tất sát. "Có Tứ Đại Ma Tướng ra tay, Diệp Phàm tại kiếp nạn đào!" Đệ tử Ma Môn phân phân nộ hống, hưng phấn vô cùng.

Chiến đấu đã lâu, truy sát thời gian dài như vậy, rốt cuộc sắp thấy Diệp Phàm đền tội!

Nhưng một khắc sau... "Oanh!" Diệp Phàm lần nữa bùng phát,

trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh phun ra vô tận quang hoa.

Tứ Đại Ma Tướng kia vừa mới giết tới trước mặt, trong nháy mắt bị một đỉnh nện trúng.

Trong tiếng nổ vang cự đại, bích lũy trực tiếp băng toái, đồng thời công kích của Tứ Vị Ma Tướng toàn bộ mẫn diệt, nhục thân của bọn hắn cũng trong một kích này trực tiếp bạo khai.

Bốn vị Ma Tướng, dưới một kích của Diệp Phàm toàn bộ bị nện thành thịt nát!

Những tu sĩ Ma Môn vừa rồi còn trào phúng Diệp Phàm, lúc này trong nháy mắt đều ngậm miệng, không dám nói Diệp Phàm một câu nào nữa. "Diệp Phàm, quá kiêu ngạo rồi, xem Miêu Cương Tam Động Chủ ta đến thu thập ngươi!" Lúc này một tiếng gầm vang lên, lại có ba vị Chuẩn Thánh lao ra, đến từ Tru Tiên thế giới, là Miêu Cương Tam Vị Động Chủ.

Tại Tru Tiên thế giới, Miêu Cương là tu sĩ cường đại nhất.

Hiện tại sau khi nhập Hồng Hoang thế giới, do tiến vào sớm hơn nên thực lực đã sớm đề thăng tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Mắt thấy lại có ba vị Chuẩn Thánh lao tới, dám xông lên sau khi Ma Môn Tứ Tướng chết, tự nhiên cũng có chút thủ đoạn. "Lại là ai?

Cũng dám ở trước mặt ta sính hung!" Diệp Phàm nhìn cũng không nhìn, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trong tay lại lần nữa vung lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tam Vị Động Chủ.

Nhất khí phá vạn pháp, nhất lực hàng thập hội! "Oanh long!" Thần thông và pháp tắc của ba vị Miêu Cương Động Chủ toàn bộ bị Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh triệt tiêu, công kích đủ để hủy thiên diệt địa kia lại căn bản không phải đối thủ của Diệp Phàm.

Diệp Phàm sau một kích ngăn cản công kích của đối phương,

chiêu thức không đổi, lại lần nữa nện mạnh về phía ba vị Chuẩn Thánh.

Chương 409

Chỉ một cú nện đơn giản, nhưng lại khiến ba vị Động Chủ không cách nào tránh né, dù bính tận toàn lực vẫn phát hiện mình vẫn nằm dưới sự bao phủ của đại đỉnh! "Bành!" Thạch phá thiên kinh!

Ba vị Miêu Cương Động Chủ chung quy không tránh được một kích này, cũng trong nháy mắt bị Diệp Phàm đánh chết.

Bảy vị Chuẩn Thánh, trong chuyển mắt toàn bộ táng sinh, ngay cả hồn phách cũng chưa từng đào thoát!

Chém giết Thất Thánh lập uy!

Chung quanh một mảnh lặng ngắt như tờ.

Trên chiến trường náo nhiệt, nơi Diệp Phàm đứng lại lâm vào sự yên tĩnh cực độ.

Nhưng trong một khắc sau...

Một đạo kiếm quang từ trong hư vô sinh ra, trực kích đầu lâu Diệp Phàm.

Lúc này Diệp Phàm lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh.

Chiêu số đánh giết đối thủ nhìn như uy mãnh, thực chất lại quá mức tiêu hao.

Cho dù là Diệp Phàm, sau khi đánh chết đối thủ cũng sẽ xuất hiện một khoảnh khắc sơ hở.

Chiêm Đài Tuyền chính là nhìn thấy Diệp Phàm hai lần ra tay, trong nháy mắt nắm lấy cơ hội này.

Nhất Kiếm Tây Lai, Xuyên Vân Phá Nguyệt!

Diệp Phàm lúc này căn bản vô lực phản kháng, chờ đợi phảng

phất chỉ có cái chết. "Mụ đàn bà thối, xem Long đại gia ta đây!" Ngay khi Chiêm Đài Tuyền tưởng rằng sắp một kích tất sát, thanh âm Bĩ Tử Long từ bên cạnh truyền đến.

Một cú Thần Long Bãi Vĩ, trong nháy mắt quất bay Chiêm Đài Tuyền ra ngoài.

Vừa rồi Chiêm Đài Tuyền quá mức tập trung tinh lực, vì chém giết Diệp Phàm mà không thể không toàn lực ứng phó.

Cũng chính vì thế nàng đã lơ là Tử Kim Thần Long vẫn luôn tiềm phục bên cạnh. "Bốp!" Thân thể mềm mại của Chiêm Đài Tuyền trong nháy mắt bị quất bay.

Thấy phá hỏng chuyện tốt của đối phương, Tử Kim Thần Long đắc ý cười to. "Hắc, hỏa kế, cảm tạ!" Hắc Hoàng lúc này mới xuyên toa tới.

Vừa rồi nó cũng thấy Diệp Phàm gặp nạn, đang định lên cứu viện, ai ngờ Tử Kim Thần Long còn nhanh hơn một chút.

Bộ dạng vô lại của Tử Kim Thần Long khiến Hắc Hoàng nhìn thấy có cảm giác như gặp được tri kỷ. "Chỉ cần có thể đánh mụ đàn bà này, bảo ta làm gì cũng được!" Bĩ Tử Long thở hổn hển, một miệng một câu "mụ đàn bà", chọc cho Chiêm Đài Tuyền tức giận còn khó chịu hơn cả bị thương trên người.

Chiêm Đài Tuyền những năm nay một lòng tiềm tu, tu sĩ ái mộ nàng tuy vô số nhưng nàng chưa từng để mắt đến ai.

Hiện tại bị Tử Kim Thần Long mở miệng gọi là mụ đàn bà, sắc mặt nàng tự nhiên khó coi.

Ngược lại Kim Bình Nhi ở bên cạnh khẽ cười duyên dáng, xuyên toa trong đám người, thỉnh thoảng ra tay giải quyết một số phiền toái.

Đại chiến không ngừng tiến hành, Diệp Phàm thân xử trong vòng

xoáy bão tố, một người đối kháng hơn mười vị Chuẩn Thánh mà bất bại.

Chiến lực cường hãn của Diệp Phàm khiến các Chuẩn Thánh đều phân phân chấn kinh.

Chiến đấu lực của hắn viễn siêu Thánh Nhân bình thường, cho người ta cảm giác không thể địch nổi.

Những kẻ truy sát kia khi thấy Diệp Phàm liên tục chém giết bảy vị Chuẩn Thánh cũng đều không dám khinh dị tiến lên nữa.

Ngay cả Ma Môn Tứ Tướng còn không đỡ nổi, ai dám tùy tiện thử nghiệm?

Đông Vương Công đứng nhìn ở một bên, Càn Khôn Đỉnh trong tay xoay chuyển không ngừng, thu thập thân thể và huyến dịch của những Chuẩn Thánh cường giả kia, toàn bộ tồn phóng vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Đây đều là Chuẩn Thánh cường giả, đều là hạng người thực lực cường hãn.

Phải biết những kẻ yếu không dám truy sát Diệp Phàm, chỉ có những kẻ xuất sắc trong Chuẩn Thánh mới tham dự vào trận đại chiến này.

Đông Vương Công vừa vặn có thể dùng đến tinh huyết của đám Chuẩn Thánh này.

Đều là chí cường giả một phương, đến từ các thế giới khác nhau, sau khi chết một thân tinh huyết tự nhiên bảo tồn đại bộ phận tinh hoa.

Đông Vương Công mặt mang nụ cười, lần này vốn vô tâm, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Những năm nay U Tuyền Huyết Ma giúp Đông Vương Công luyện chế tinh huyết, mỗi vạn năm đều có thể thu được huyến dịch của vài vị cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, nhân thử nhu cầu tinh huyết của Đông Vương Công mới sảo sảo hoãn giải được một chút.

Một trận đại chiến mới vừa bắt đầu đã có hơn mười vị Chuẩn Thánh vẫn lạc tại đây.

Đại chiến cường độ bực này trực tiếp dẫn nổ rất nhiều tinh cầu chung quanh.

Những tinh cầu khô tịch thì thôi, bị đánh nổ cũng không có tổn thất gì.

Nhưng có những sinh mệnh nguyên tinh, bên trong có vô số sinh linh, gia viên bị hủy diệt, đối mặt tai ương ngập đầu.

Nhìn những sinh linh phiêu đãng trong vũ trụ kia, nếu không ra tay chửng cứu, bọn họ sẽ trong nháy mắt bị hỗn độn thôn phệ.

Đông Vương Công trong cơ thể có vô số tiểu thế giới, hiện tại những thế giới này đã có thể sinh tồn, nhưng bên trong tịnh không có bất kỳ sinh linh nào.

Muốn diễn hóa sinh linh đản sinh hiển nhiên cần thời gian nhất định.

Lúc này hắn vung tay lên, thu lấy sinh linh trên từng cái sinh mệnh nguyên tinh, toàn bộ đưa vào trong thế giới nội thể.

Chương 410

Làm như vậy không những cứu vớt những sinh mệnh này, đồng thời cũng khiến thế giới trong cơ thể Đông Vương Công trở nên náo nhiệt.

Có những sinh linh này gia nhập, thế giới trong cơ thể Đông Vương Công thế tất sẽ gia nhanh tiến độ diễn hóa.

Thời gian tiến hóa thành Tiểu Thiên Thế Giới cũng khẳng định sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Vô số đệ tử Phật Môn phân phân hiện thân, đại chiến cùng đệ tử Ma Môn.

Hai đại giáo phái đều có tình uẩn phong hậu, cường giả dưới trướng vô số, hiện tại đại chiến bùng nổ, tràng diện nhất thời hiển đến thập phần nhiệt liệt.

Đông Vương Công lúc này cũng triệt để buông tay làm, không ngừng thu thập thi thể và tinh huyết của những Chuẩn Thánh cường giả kia, đồng thời thu thập sinh linh trên các sinh mệnh nguyên tinh.

Người chiến thắng lớn nhất lần này lại thành Đông Vương Công, điều này khiến hắn hưng phấn.

Đông Vương Công không ngừng di động, nhanh chóng thu lấy hết thảy những gì mình cần.

Trận đại chiến này cũng càng ngày càng kịch liệt.

Diệp Phàm triệt để bị chọc giận, buông tay buông chân chém giết.

Mỗi lần xuất kích đều là lấy mạng đổi mạng.

Diệp Phàm và Bàng Bác đều là hạng người nhục thân cường hãn,

lại thêm Hắc Hoàng, Cơ Tử, Cơ Tử Nguyệt, Thạch Trung Ngọc, Thánh Hoàng Tử.

Những thiên kiêu này tề tề ra tay, hầu như mỗi khắc đều có Chuẩn Thánh cường giả vẫn lạc.

Cũng là do Hồng Hoang thế giới hiện tại phát triển quá tốt mới có nhiều Chuẩn Thánh cường giả như vậy.

Nếu đặt vào thời kỳ Tam Tộc đại chiến, cả Hồng Hoang thế giới cũng chẳng có mấy Chuẩn Thánh, căn bản kinh không nổi sự vẫn lạc như thế này.

Hiện tại Đông Vương Công bận rộn đến vui vẻ vô cùng, thu hoạch không ít, có thể nói là không uổng chuyến này.

Ngay khi Đông Vương Công đang vui vẻ, phương thế giới này lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Loại khí tức tiến hóa kia truyền đến khiến tâm đầu Đông Vương Công chấn động. "Đến rồi!" Đông Vương Công dừng lại động tác trong tay, cảm thụ được từng luồng tạo hóa khí tức.

Đó là khí tức tạo hóa thế giới, một Đại Thiên Thế Giới mới rốt cuộc sắp sửa thành hình. "Khí tức này dường như thuộc về cả phiến thế giới này, tịnh không phải trên một tinh thần nào đó!" Đông Vương Công tế tế thể ngộ, cảm thụ thế giới biến thiên.

Một loại năng lượng bàng đại đang bùng phát.

Về phần trận chiến của đám Chuẩn Thánh kia, bất quá chỉ là một mồi lửa mà thôi.

Sức mạnh Chuẩn Thánh bùng phát căn bản không đủ để thôi động một cái Đại Thiên Thế Giới vận chuyển, sức mạnh của bọn hắn chỉ có thể làm một sợi dây dẫn nổ, giống như tụ tập rất nhiều Chuẩn Thánh lại một chỗ vậy.

Đông Vương Công cảm thụ hết thảy chung quanh, từng luồng từng luồng tạo hóa chi lực tinh thuần ập vào mặt. "Cả không gian nơi Tinh Không Cổ Lộ này dường như đều đang cùng nhau tiến hóa!" Đông Vương Công nhìn hết thảy.

Tinh thần trên Tinh Không Cổ Lộ giống như những ngôi sao trên thiên mạc của Hồng Hoang thế giới, đều đang xoay quanh thế giới trung tâm.

Trong Già Thiên thế giới, vô luận là Táng Đế Tinh, hay các sinh mệnh nguyên tinh, tinh cầu hoang vu trên Tinh Thần Cổ Lộ, đều có thể coi là một bộ phận của Đại Thiên Thế Giới.

Hiện tại cả vị diện từ Trung Thiên Thế Giới tấn thăng lên Đại Thiên Thế Giới, hết thảy mọi thứ trong đó đều đang biến hóa.

Trong từng tinh thần đều truyền ra những khí tức cường đại, những tinh thần này trở nên càng thêm kiên cố.

Nếu trải qua một thời gian nữa, chúng sẽ trở nên lớn hơn, cũng sẽ cứng rắn hơn.

Trước đó Chuẩn Thánh một kích có thể đánh nổ tinh cầu, nhưng hiện tại một kích đỉnh đa chỉ làm tinh cầu nứt vỡ, lại không cách nào trực tiếp hủy diệt.

Nếu để những tinh thần này tiếp tục phát triển, cho dù là cường giả Chuẩn Thánh cũng không thể một kích trọng thương.

Cảm thụ sự biến hóa của cả thế giới, trong lòng Đông Vương Công có chút thu hoạch. "Ngay cả không gian bích lũy cũng tăng cường, hẳn là Đại Thiên Thế Giới rồi!" Tịnh không có biến hóa quá rõ ràng, cũng chỉ có cường giả cảnh giới như Đông Vương Công mới có thể sát giác được sự cải biến của thế giới.

Lúc này từng luồng sức mạnh thế giới bị Đông Vương Công dẫn

nhập vào trong thế giới của mình.

Căn cứ vào thể ngộ, cộng thêm sức mạnh tiến hóa của thế giới chung quanh, hắn bắt đầu bắt tay vào việc để hạch tâm thế giới bắt đầu phát triển.

Sức mạnh tiến hóa thế giới kia bị Đông Vương Công dẫn dắt, sau đó chú nhập vào trong hạch tâm thế giới tại Thần Hải.

Từng luồng tạo hóa chi lực ập đến, loại sức mạnh tiến hóa thế giới này hiển nhiên cũng có trợ giúp đối với Đông Vương Công.

Hắn thi triển pháp tắc đã thể ngộ ra, phối hợp với sức mạnh thế giới, lặng lẽ cải biến thế giới của mình.

Thế giới trong cơ thể Đông Vương Công vẫn chưa trưởng thành đến tầng diện Tiểu Thiên Thế Giới, hiện tại bị tạo hóa chi khí bao phủ, cả hạch tâm thế giới lập tức bắt đầu tiến hóa.

Thế giới vốn đã đạt tới cực hạn, lúc này từ từ đột phá bình chướng, bắt đầu phát triển theo hướng Tiểu Thiên Thế Giới.

Thế giới tiến hóa cần thời gian dài dằng dặc, Đông Vương Công lần này có thể mượn gió đông mới khiến hạch tâm thế giới có hy vọng đột phá.

Tiểu Thiên Thế Giới của Đông Vương Công vốn đã đạt đến cực hạn, hiện tại diện tích thế giới lại lần nữa bắt đầu khoách trương.

Một phương thế giới biến thiên, viễn viễn không giống như trong tưởng tượng phải khua chiêng gõ trống.

Giống như thế giới nội bộ của Đông Vương Công, lúc này tuy biến hóa rất lớn nhưng lại vô thanh vô tức.

Biên giới chung quanh không ngừng mở rộng về phía hỗn độn, thế giới bích lũy bắt đầu trở nên càng thêm ổn định.

Hết thảy trở nên càng thêm trật tự, vạn vật trong thiên địa trở nên hợp lý.

Chương 411

"Diện tích không gian lớn hơn gấp đôi!" Đông Vương Công cảm thụ được, hạch tâm thế giới lần này đã thành công bước vào tầng diện Tiểu Thiên Thế Giới.

Tiếp theo là tiến hóa về hướng Trung Thiên Thế Giới.

Khi cái Tiểu Thiên Thế Giới này phát triển tới cực hạn sẽ gặp bình cảnh mới, sau khi đột phá mới có thể tiến hóa thành Trung Thiên Thế Giới.

Hết thảy đều hiển đến tỉnh nhiên hữu tự.

Hiện tại Tiểu Thiên Thế Giới mới vừa thành hình, sau đó sẽ tiếp tục tăng trưởng nhanh chóng một thời gian.

Mãi đến khi lần thế giới này dừng lại, lúc đó Tiểu Thiên Thế Giới mới triệt để định hình.

Hạch tâm thế giới tiến hóa lên tầng diện Tiểu Thiên Thế Giới, chỗ tốt Đông Vương Công nhận được cũng hiển nhi dịch kiến.

Thực lực lại lần nữa được đề thăng một tia, đây chính là sự đề thăng của sức mạnh nhục thân, không phải cái gọi là pháp tắc.

Hiện tại nhục thân Đông Vương Công cực kỳ cường hãn, có thể nói là đệ nhất nhân dùng nhục thân chứng đạo thành công.

Cũng là đệ nhất nhân Dĩ Lực Chứng Đạo thành công còn sống đến hiện tại!

Bàn Cổ đại thần có Dĩ Lực Chứng Đạo thành công hay không, ai cũng không biết, bởi vì thời điểm đó Đông Vương Công chưa hóa hình, căn bản không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại hạch tâm thế giới của Đông Vương Công thành công tiến giai, các tiểu thế giới khác trong cơ thể cũng theo đó vận chuyển.

Hết thảy giống như những vì sao xoay quanh mặt trời, những thế giới vốn tĩnh chỉ bất động trong thân thể Đông Vương Công giờ khắc này toàn bộ vận chuyển.

Tiểu Thiên Thế Giới ở vị trí trung ương hạch tâm phảng phất tràn đầy lực hấp dẫn, dẫn đạo tất cả Thần Tàng thế giới chung quanh bắt đầu vận chuyển. "Oanh long long!" Đông Vương Công phảng phất nghe thấy tiếng nổ vang trong cơ thể, nhục thân truyền đến một trận cảm giác thư thích.

Giống như thân thể lâu ngày không vận động, lúc này bắt đầu hoạt động vậy.

Cảm giác kia thập phần kỳ diệu, lại khiến người ta cảm thấy thoải mái. "Khai tịch thế giới bước đầu tiên, để những thế giới này vận chuyển, tiến hóa.

Tùy theo sinh linh vạn vật trong thế giới càng ngày càng nhiều, hết thảy mới thực sự bắt đầu." Đông Vương Công hân hỉ nhìn trong thân thể mình, chúng đa thế giới như tinh nguyệt lưu chuyển không ngừng, tự có một luồng thần kỳ chi lực quanh quẩn trong đó.

Có thế giới tản mát ra ánh sáng rực rỡ như minh tinh trên trời cao, có thế giới lại hôn ám nội liễm phảng phất tinh thể hoang vu trong hỗn độn.

Những thế giới này bất luận thế nào cũng đều đang chuyển động, phảng phất bánh xe thế giới đã bắt đầu lăn bánh, ai cũng không thể ngăn cản thế giới trong cơ thể Đông Vương Công vận chuyển nữa.

Chủng chủng huyền diệu cảnh tượng khiến Đông Vương Công kinh thán không thôi, hắn tại Tinh Không Cổ Lộ tham ngộ diệu lý thế

giới tiến giai.

Tuy lần này không thể biết rõ toàn bộ, nhưng thu hoạch của Đông Vương Công thập phần không tệ.

Không những nhận được một số gợi ý về thế giới tiến giai, còn thành công đưa hạch tâm thế giới tiến giai lên tầng thứ Tiểu Thiên Thế Giới.

Có thể nói vô số năm qua Đông Vương Công đều chưa từng có đột phá, hiện tại có thể tiến vào tầng diện Tiểu Thiên Thế Giới, hoàn toàn là nhờ thu hoạch lần này trên Tinh Không Cổ Lộ.

Hiện tại Đông Vương Công lại nhìn về phía đại chiến.

Diệp Phàm phản bại vi thắng, dưới sự giúp đỡ của đệ tử Phật Môn, không những đánh giết vô số tử đệ Ma Môn, còn đánh cho mấy tên hạch tâm cường giả trọng thương.

Tuy nhiên Diệp Phàm cũng tịnh không dễ chịu, ai nấy trên người vết máu loang lổ, mặt mũi mệt mỏi không chịu nổi.

Hiển nhiên trận tư sát này cả hai bên đều phải trả cái giá cực lớn.

Mâu thuẫn giữa bọn họ vốn không thể điều hòa, lại thêm ân oán giữa Ma Môn và Phật Môn, nhân thử mới có cuộc đại hỗn chiến lần này.

Bắc Đẩu Tinh Vực cũng chính là mượn nhờ cơ duyên lần này, khiến cả thế giới triệt để bước ra một bước, thành công tiến nhập tầng thứ Đại Thiên Thế Giới.

Đại Thiên Thế Giới mạnh hơn Trung Thiên Thế Giới vô số lần, nhưng trong tất cả Đại Thiên Thế Giới cũng có phân chia cao thấp.

Ví dụ như Bắc Đẩu Tinh Vực hiện tại, tuy cũng là Đại Thiên Thế Giới, nhưng so với Hồng Hoang thế giới thì Bắc Đẩu Tinh Vực còn

kém quá xa.

Lấy thực lực của Bắc Đẩu Tinh Vực, dù có Tinh Thần Cổ Lộ khổng lồ tồn tại, cũng căn bản không cách nào đánh đồng với Hồng Hoang thế giới.

Trận đại chiến trên Tinh Thần Cổ Lộ lần này, đệ tử Ma Môn tổn thất thảm trọng, quan trọng nhất là Diệp Phàm vẫn sống sót.

Diệp Phàm không những không bị vây giết, ngược lại còn triệt để trưởng thành.

Sau khi trải qua từng lần tử lý đào sinh, thực lực của hắn biến đến thập phần khủng bố.

Cường giả Á Thánh trong tay Diệp Phàm cũng căn bản không đáng nhắc tới, hiện tại đã có giá thế của Đệ Nhất Nhân dưới Thánh Nhân.

Tuy hiện tại Diệp Phàm chưa thành Thánh, nhưng cường giả bình thường đều không phải đối thủ của hắn.

Nếu người kia không ra tay, những tu sĩ khác căn bản không có cơ hội chém giết Diệp Phàm nữa.

Chính là phát hiện điểm này, Chiêm Đài Tuyền trọng thương đã suất tiên thối lui, không nguyện tiếp tục dây dưa.

Chiêm Đài Tuyền hành sự quả đoán, biết rõ sự tình không có kết quả, tự nhiên không nguyện ý lãng phí thời gian của mình nữa.

Chi bằng ngốc tại đây, không bằng đi giao đại với hai vị Ma Môn Thánh Nhân, để bọn họ coi trọng, xem nàng như Thánh Nhân tiếp theo mà bồi dưỡng.

Chiêm Đài Tuyền sau lưng có hai vị Thánh Nhân ủng hộ, lại thêm bản thân cũng là hạng người thiên tư trác tuyệt, nhân thử Chiêm Đài Tuyền có lòng tin.

Chỉ cần thành tựu Thánh Nhân Chí Tôn, tất định có thể nghiền ép Diệp Phàm.

Phản quan Diệp Phàm, cho dù thành Thánh, e rằng cũng không dám quay lại Hồng Hoang thế giới.

Dù sao hắn cũng chỉ là một Thánh Nhân, mà Ma Môn hiện tại có hai vị Thánh Nhân.

Đến lúc đó nếu bính nhau, hắn khó mà chống đỡ được hai vị Ma Môn Thánh Nhân.

Chương 412

Huống chi đến lúc đó, Ma Môn có khả năng Tam Thánh tề xuất.

Về phần thương thế của Chiêm Đài Tuyền, tịnh không phải do Diệp Phàm gây ra.

Là do tổ ba người Thần Nam vẫn luôn ẩn tàng bên cạnh.

Thần Nam và Bĩ Tử Long liên thủ, hầu như đã bức Chiêm Đài Tuyền vào tử địa.

Nhưng cuối cùng Chiêm Đài Tuyền lượng ra bài tẩy, dùng thủ đoạn bảo mệnh thoát thân, thành công đào được một kiếp.

Chiêm Đài Tuyền làm việc cẩn thận, lại thêm gia nhập Ma Môn nhiều năm như vậy, tịnh không giống Thiên Hoàng Tử không người chiếu liệu.

Nhân thử Chiêm Đài Tuyền có một số thủ đoạn bảo mệnh là bình thường.

Thần Nam tuy sớm có dự liệu, nhưng khi thực sự để Chiêm Đài Tuyền chạy thoát, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, nhưng lại không thể triệt để chém giết nàng, Thần Nam âm thầm hạ quyết tâm, lần sau nhất định phải nghiêm trị Chiêm Đài Tuyền!

Những chuyện này Đông Vương Công đều không quá để ý, sau khi lấy được lượng lớn tinh huyết, hắn trực tiếp trở về Hồng Hoang thế giới.

Chuyến đi tới Bắc Đẩu Tinh Vực lần này đã mang lại cho Đông Vương Công thu hoạch cực lớn.

Hắn không chỉ chứng kiến quá trình thế giới tiến hóa, lĩnh ngộ được những huyền bí trong đó, mà còn thu được một lượng lớn tinh huyết.

Đối với Đông Vương Công, đây quả là một vụ bội thu, nên sau khi trở về Thiên Đình, hắn lập tức bắt đầu bế quan.

Số tinh huyết kia đều đến từ các cường giả Chuẩn Thánh, có tác dụng rất lớn đối với Đông Vương Công.

Những tu sĩ có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thực lực tự nhiên không cần hoài nghi.

Có tinh huyết của những cường giả này làm nguyên dược liệu, tế bào thần tàng trong cơ thể Đông Vương Công lại có thể được thắp sáng thêm rất nhiều.

Hiện tại, Đông Vương Công đã thể ngộ được một số bí mật về sự biến hóa của thế giới, dưới tác dụng của tinh huyết, hắn bắt đầu luyện hóa một cách nhanh chóng.

Từng luồng tinh huyết bị Đông Vương Công dẫn nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh, sau đó dưới sự tôi luyện của văn võ chi hỏa hóa thành những tinh hoa thuần khiết nhất, rồi được Đông Vương Công trực tiếp hấp thu vào trong thân thể.

Hiện nay, Đông Vương Công đã mở ra hơn mười vạn khiếu huyệt, vô cùng quen thuộc với việc khai mở này.

Nếu có đủ tinh huyết, hắn hoàn toàn có thể hoàn thành việc khai mở trong thời gian ngắn.

Chỉ tiếc là tinh huyết của cường giả Chuẩn Thánh vốn trân quý vô cùng, ngay cả Đông Vương Công cũng sẽ không tùy tiện đi chém giết những Chuẩn Thánh kia chỉ để lấy tinh huyết.

Lần này có thể đạt được chừng ấy cũng hoàn toàn là niềm vui

ngoài ý muốn.

Lúc này, Đông Vương Công đem toàn bộ số tinh huyết kia luyện hóa, khí tức cường hãn trong cơ thể cuộn trào, khí thế như giang hà tuôn chảy, vô cùng hãi nhân.

Lại mở ra thêm một bộ phận tế bào thần tàng, nhục thân của Đông Vương Công bắt đầu từ từ được cường hóa.

Số tinh huyết này không đủ để duy trì việc đột phá toàn bộ, ở cảnh giới như Đông Vương Công, muốn tiến thêm một bước chỉ có thể dùng càng nhiều tinh huyết hơn nữa để tiến hành cường hóa.

Tuy nhiên, Đông Vương Công cũng không vội vàng.

Hiện tại thực lực của hắn đã vượt xa đồng lứa trong Hồng Hoang, chỉ cần kiên trì tu hành không ngừng nghỉ, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ mở ra toàn bộ tế bào thế giới.

Ngay khi Đông Vương Công khai mở tế bào thế giới, từng luồng khí tức huyền diệu lan tỏa ra. "Trong lúc bất tri bất giác đã mở ra hai mươi chín vạn sáu ngàn hai trăm cái khiếu huyệt, vừa vặn hợp với số Lưỡng Nguyên, ám hợp âm dương chí lý!" Lúc này, trong cơ thể Đông Vương Công âm dương giao hội, giống như nhật nguyệt kết hợp, ngày và đêm luân phiên.

Hơn hai mươi vạn khiếu huyệt cùng nhau chuyển động, thế giới bên trong cũng giống như nhật nguyệt tinh thần xoay chuyển không ngừng.

Tế bào thần tàng mở ra đến một số lượng nhất định quả nhiên đã dẫn đến những biến đổi về chất.

Cảm nhận được sự thay đổi của tế bào thần tàng, Đông Vương Công cảm thấy vô cùng hân hoan.

Những năm này hắn vẫn luôn khai mở tế bào thế giới, nhưng thu

hoạch lại rất vi diệu.

Cho dù thân thể có tăng cường đôi chút, nhưng đối với Đông Vương Công hiện tại thì sự trợ giúp đó quá nhỏ, gần như có thể bỏ qua không tính.

Phải biết rằng năm đó khi Đông Vương Công khai mở huyệt khiếu trong cơ thể, ba trăm sáu mươi lăm cái khiếu huyệt vừa mở, thực lực liền đột phi mãnh tiến, có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhưng hiện tại đã mở ra hơn hai mươi vạn tế bào thần tàng, thực lực của Đông Vương Công vẫn không nóng không lạnh.

Mãi đến nay, khi khai mở đủ số Lưỡng Nguyên, rốt cuộc mới dẫn đến biến hóa.

Âm dương giao thái, thiên địa tương hợp, trong thân thể Đông Vương Công như thể bầu trời vừa thay đổi.

Tu vi của hắn bắt đầu liên tục leo thang, giống như thủy triều dâng lên trong biển rộng, hung dũng bành trướng, không thể ngăn cản.

Tu vi Hợp Đạo Cảnh nhị trọng thiên của Đông Vương Công ngay khoảnh khắc này trực tiếp đột phá, bước vào Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên.

Không chỉ vậy, lúc này trong cơ thể Đông Vương Công vẫn sóng gió cuộn trào, thực lực vẫn đang không ngừng gia tăng. "Ầm ầm ầm!" Tiểu thiên thế giới trong cơ thể Đông Vương Công cũng nổ ra một trận điện thiểm lôi minh, tiểu thiên thế giới kia cũng chịu ảnh hưởng, bắt đầu diễn hóa nhanh chóng.

Tất cả thế giới trong cơ thể Đông Vương Công đều bắt đầu biến hóa, giống như phản ứng dây chuyền, vô cùng huyền diệu.

Theo sự biến hóa của những thế giới này, chúng lại phản hồi ngược lại cho Đông Vương Công, khiến thực lực của hắn càng thêm

cường đại.

Cứ như vậy, thực lực Đông Vương Công không ngừng đề thăng, phảng phất như bước vào một kỳ bùng nổ.

Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên!

Đông Vương Công trực tiếp đột phá, sau đó một đường thế như chẻ tre, tu vi không ngừng tăng lên, căn bản không có ý tứ dừng lại.

Mãi đến khi thực lực Đông Vương Công đạt tới đỉnh phong Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên mới không tiếp tục tăng lên nữa.

Chương 413

Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong, hiển nhiên lại là một đạo khảm, nếu không có tích lũy hùng hậu thì căn bản không cách nào tiếp tục đột phá. "Phù!" Đông Vương Công chậm rãi mở hai mắt, phun ra một ngụm thanh khí, lần đề thăng này khiến hắn thần thanh khí sảng.

Một lần trực tiếp đề thăng tới Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong, có thể nói là lần tiến bộ lớn nhất của Đông Vương Công trong những năm gần đây.

Kể từ khi bước vào cảnh giới Hợp Đạo, tu vi của hắn đã bị kẹt ở nhị trọng thiên rất nhiều vạn năm, vốn tưởng rằng muốn tái đột phá vẫn cần hơn mười vạn năm nữa.

Không ngờ lần này trực tiếp bước vào tam trọng thiên đỉnh phong, khoảng cách đến lần đột phá tiếp theo cũng chỉ còn một bước ngắn.

Rời khỏi cung điện bế quan, Đông Vương Công chủ động đi tìm Tây Vương Mẫu.

Gần đây Tây Vương Mẫu đang chuẩn bị Bàn Đào thịnh hội, do đó tịnh không có mặt trong tẩm cung.

Tại Dao Trì, Tây Vương Mẫu quả nhiên đang ở đây bố trí hội trường. "Thái Chân!" Đông Vương Công cười đi tới trước mặt Tây Vương Mẫu, thấy Long Cát Công Chúa cũng đang ở đó. "Phụ vương kim an!" Long Cát Công Chúa doanh doanh thi lễ, đối với Đông Vương Công nàng vô cùng sùng bái.

Phụ thân nàng không chỉ thực lực cường đại mà thủ đoạn cũng cứng rắn, thống lĩnh Tam Giới bao nhiêu năm qua, chưa từng có kẻ nào dám hồ tác phi vi. "Bệ hạ, sao người không bế quan nữa, sao lại

xuất quan nhanh vậy?" "Ha ha, bản Thiên Tôn phúc chí tâm linh, lần tu hành này trực tiếp đột phá rồi, trực tiếp tiến giai đến bình cảnh tiếp theo, trong thời gian ngắn e rằng không thể đề thăng thêm nữa." "Bệ hạ đột phá rồi?

Tiến vào Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên?" Tây Vương Mẫu chấn kinh không thôi.

Tu vi của nàng bị kẹt ở Thánh Cảnh lục trọng thiên, vậy mà Đông Vương Công lại tiếp tục đột phá.

Con đường tu hành vốn gian nan, càng về sau càng khó đột phá, nhưng hiện tại Đông Vương Công lại tái đột phá, khiến Tây Vương Mẫu nhất thời khó mà tin được. "Thái Chân, nàng cũng đừng nôn nóng.

Đây là cơ duyên của ta nên mới thuận lợi đột phá, chỉ cần cơ duyên tới, không chừng nàng cũng sẽ đột phi mãnh tiến, giống như năm đó đột phá Thánh Cảnh vậy," Đông Vương Công thản nhiên nói.

Năm xưa Tây Vương Mẫu bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng trì trệ không thể tinh tiến, nhưng khi một triều đột phá, lập tức vượt xa Thiên Đạo Lục Thánh, trở thành một trong những người mạnh nhất trong các Thánh Nhân.

Tây Vương Mẫu lắc đầu cười khổ, nàng sao không biết Đông Vương Công đang an ủi mình.

Bất quá chuyện tu hành xác thực không thể cưỡng cầu, gặp bình cảnh thì chỉ có thể an tâm từ từ tu hành.

Dao Trì thịnh hội, mỗi vạn năm cử hành một lần.

Cây Bàn Đào được Tây Vương Mẫu chia thành ba ngàn gốc, trong đó gốc tốt nhất chín ngàn năm mới chín, do đó Bàn Đào thịnh hội cũng được định là vạn năm một lần.

Thịnh hội này không vì mục đích gì khác ngoài việc để mọi người gặp mặt, giao lưu.

Nếu không, các lộ thần tiên đều ở tại động phủ của mình tu hành, giữa họ sẽ không có cơ hội giao lưu, lâu dần ắt sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Lần này Đông Vương Công cũng không vắng mặt, tâm tình hắn không tệ nên không tiếp tục bế quan.

Rất nhiều tu sĩ đều nhao nhao đến tham gia thịnh hội, đây có thể nói là cơ hội tốt để giao lưu với các tu sĩ khác.

Chính vì thế, tu sĩ ngũ hồ tứ hải đều nguyện ý đến, bất quá tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên không có tư cách này, Tây Vương Mẫu cũng sẽ không mời.

Không nhập cảnh giới Đại La Kim Tiên, căn bản không có tư cách tham gia Bàn Đào thịnh hội.

Lần này vì có Đông Vương Công tại tràng nên tràng diện có vẻ vô cùng sôi nổi.

Mấy đại đệ tử của Đông Vương Công nhao nhao đến bái kiến dưới trướng Tây Vương Mẫu.

Cũng có mấy vị Thánh Nhân tới dự, như Nữ Oa Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân, Bạch Mi Thánh Nhân (Trường Mi), Dạ Kiêu Thánh Nhân, Thần Nam và Độc Cô Bại Thiên, Hắc Tâm Lão Nhân của Ma Môn và Đặng Ẩn.

Những Thánh Nhân này nhao nhao đến dự, hiển nhiên mọi người đều rất coi trọng Tây Vương Mẫu, do đó đều nguyện ý đến cổ vũ.

Trước đây Đông Vương Công thường không tham gia Bàn Đào thịnh hội, dù sao hắn vừa phải quản lý Tam Giới, lại vừa phải khai thông tân thế giới, do đó không có quá nhiều thời gian dự tiệc.

Lần này chúng vị Thánh Nhân bất ngờ nhìn thấy Đông Vương Công, mọi người đều bày tỏ sự tôn kính.

Nữ Oa và mấy đệ tử của Đông Vương Công còn dò hỏi một số vấn đề tu hành, Đông Vương Công liền tại yến hội giảng giải cho mọi người, khiến các Thánh Nhân khác cũng từ đó mà thụ ích không ít.

Dù không phải đệ tử của Đông Vương Công, nhưng được lắng nghe hắn giảng thuật về tu hành cũng mang lại gợi mở rất lớn, đồng thời khiến mấy vị Thánh Nhân tâm tư dao động, thầm than vì sao mình không có một người sư phụ như vậy chỉ dẫn.

Một tràng yến hội giai đại hoan hỉ, lần giao lưu này có thể nói là phi thường thành công.

Chúng nhân nhao nhao trở về đạo trường của mình, Đông Vương Công cũng lần nữa đi tới bên cạnh Thông Thiên Kiến Mộc.

Lần này Kiến Mộc lại có chút dị động, Đông Vương Công hưng phấn tưởng rằng có thế giới mới khai thông.

Hắn tìm kiếm trên Kiến Mộc, lại phát hiện hóa ra là một quả Thế Giới Quả đã chín muồi! "Thế Giới Quả trước đó chưa chín, nhìn qua ít nhất phải mười vạn năm nữa mới thành thục, nhưng hiện tại trong thời gian ngắn đã chín rồi!" Đông Vương Công không ngờ lại có chuyện này, thất sắc Thế Giới Quả lại chín sớm hơn dự kiến. "Chẳng lẽ vì Bắc Đẩu Tinh Vực tấn thăng đại thiên thế giới nên mới khiến Thế Giới Quả chín sớm sao?" Đông Vương Công âm thầm suy đoán.

Gần đây không có thế giới mới khai thông, chỉ có Bắc Đẩu Tinh Vực thế giới tấn thăng đại thiên thế giới.

Đúng vào thời điểm này quả lại chín sớm, rất dễ khiến Đông Vương Công liên hệ với nhau.

Hái một quả Thế Giới Quả xuống, có thể đắc được một con

đường Đại Đạo.

Nuốt Thế Giới Quả, có thể nắm giữ thêm một đạo pháp tắc Đại Đạo.

Bất quá lần này Đông Vương Công tịnh không trực tiếp sử dụng, hắn thu lấy Thế Giới Quả rồi mang về Thiên Đình. "Bệ hạ, người đã về?" Tây Vương Mẫu đang thưởng hoa ở hậu viện, thấy Đông Vương Công có nhàn tình nhã trí cũng đi tới hậu hoa viên.

Chương 414

"Thái Chân, ở đây có một quả Thế Giới Quả.

Nàng hãy điều chỉnh trạng thái rồi nuốt nó, bên trong ẩn chứa một đạo pháp tắc Đại Đạo." Thái Chân giật mình, một quả trái cây uẩn hàm Đại Đạo pháp tắc, trong nháy mắt đôi mắt nàng sáng lên. "Bệ hạ, quả này trân quý như vậy, người hãy phục dụng đi.

Chỉ có người cường đại mới có thể giúp Thiên Đình ta lập ở thế bất bại!" Tây Vương Mẫu luyến tiếc không dám phục dụng, muốn để Đông Vương Công dùng để nâng cao tu vi.

Đông Vương Công cười, hắn sớm đoán được tràng diện này nên cũng sớm chuẩn bị lời lẽ: "Thái Chân, tu vi của ta đã đến hóa cảnh, muốn tái đề thăng tịnh không phải chỉ một quả Thế Giới Quả là có thể làm được.

Ngược lại, một quả Thế Giới Quả có thể khiến tu vi của nàng tái đề thăng." Thực lực Tây Vương Mẫu trong các Thánh Nhân đã thập phần cường hãn, nếu có thể tiến thêm một bước, tái đột phá thì sau này dù không có Đông Vương Công tọa trấn, Tây Vương Mẫu cũng có thể trấn áp tất cả cường giả Thánh Cảnh.

Tây Vương Mẫu thấy ánh mắt Đông Vương Công kiên định mới trịnh trọng gật đầu, quay về nơi bế quan bắt đầu luyện hóa Thế Giới Quả.

Chính như Đông Vương Công nói, trong Thế Giới Quả uẩn hàm Đại Đạo pháp tắc, chỉ cần luyện hóa là có thể nắm giữ.

Đối với tu sĩ sơ cấp, đây không nghi ngờ gì là một phương pháp đột phá cực tốt.

Lúc này Tây Vương Mẫu luyện hóa Thế Giới Quả, từng luồng khí tức Đại Đạo trong nháy mắt bao vây lấy nàng.

Đông Vương Công ở bên cạnh hộ pháp cho Tây Vương Mẫu, cảm nhận luồng khí tức Đại Đạo tản mát ra từ trên người nàng. "Đây là...

Sinh Mệnh Pháp Tắc?" Đông Vương Công chấn kinh.

Không ngờ lần này Thế Giới Quả lại uẩn hàm Sinh Mệnh Pháp Tắc.

Sinh Mệnh Pháp Tắc vẫn luôn vô cùng cường đại, nếu có thể nắm giữ Sinh Mệnh Đại Đạo thì cũng sẽ thụ ích vô cùng.

Tây Vương Mẫu lúc này hoàn toàn chìm đắm trong ngộ đạo, trong thân thể nàng truyền ra từng đạo sinh mệnh khí tức.

Luồng sinh mệnh khí tức cường đại kia như rồng như giao, quay cuồng không thôi, cuồn cuộn như sấm động.

Đông Vương Công cảm nhận ảo diệu trong đó, thấy tu vi của Tây Vương Mẫu bắt đầu bạo tăng.

Giống như cảnh tượng Đông Vương Công đột phá trước đó, Tây Vương Mẫu lúc này toàn thân khí thế bành trướng như triều dâng.

Xung quanh hiện ra đủ loại dị tượng, tu vi đã lâu không đột phá của Tây Vương Mẫu rốt cuộc lần nữa buông lỏng. "Một đạo pháp tắc Đại Đạo, đối với Thái Chân sự giúp đỡ khẳng định không phải chuyện đùa." Đông Vương Công trên mặt mang theo ý cười, đưa Thế Giới Quả cho Tây Vương Mẫu chính là vì muốn giúp nàng đột phá tu vi.

Nhìn sự biến hóa trên tu vi của Tây Vương Mẫu, Đông Vương Công gật đầu không thôi.

Lúc này Tây Vương Mẫu trực tiếp đột phá Thánh Cảnh lục trọng

thiên, bước vào Thánh Cảnh thất trọng thiên!

Luồng sinh mệnh khí tức cường đại kia bắt đầu nội liễm, hết thảy giống như nước chảy thành sông, căn bản không có bất kỳ trở ngại nào.

Bình cảnh trì trệ trước đó, hiện tại phảng phất như không đáng nhắc tới. "Ầm ầm ầm!" Từng đạo kinh lôi nổ vang, trong thất tràn ngập lôi đình chớp động, Tây Vương Mẫu thành công đột phá, giữa thiên địa đều xuất hiện dị tượng.

Nhìn hết thảy những điều này, Đông Vương Công rốt cuộc buông lỏng trong lòng.

Tây Vương Mẫu đột phá Thánh Cảnh thất trọng thiên, sau này cho dù các Thánh Nhân khác gặp nàng cũng không thể chống lại.

Như vậy khi Đông Vương Công rời khỏi Hồng Hoang thế giới, Tây Vương Mẫu cũng sẽ an toàn hơn.

Trên thế giới này, Tây Vương Mẫu có thể nói là điểm yếu duy nhất của Đông Vương Công, chỉ có trang bị cho nàng đủ cường đại thì Đông Vương Công mới trở nên vô giải khả kích.

Hiện nay Tây Vương Mẫu đột phá, thành công tiến vào Thánh Cảnh thất trọng thiên, tu vi này tại toàn bộ Hồng Hoang ngoại trừ Đông Vương Công ra thì chính là kẻ mạnh nhất.

Tây Vương Mẫu tỉnh lại từ trong tu hành, sau khi thực lực đề thăng, cả người nàng trông như hoàn toàn thay đổi. "Sinh Mệnh Đại Đạo, ta đã lĩnh ngộ được pháp tắc Sinh Mệnh Đại Đạo!" Tây Vương Mẫu hưng phấn không thôi.

Pháp tắc Sinh Mệnh Đại Đạo thần diệu vô cùng, trợ giúp rất lớn cho tu sĩ, không chỉ trong tu hành mà ngay cả bình thường cũng có tác dụng lớn. "Thái Chân, Sinh Mệnh Đại Đạo ích lợi vô cùng, sau này chỉ

cần không ngừng nỗ lực tu hành, nhất định có thể đề thăng lên tầng thứ cao thâm hơn!" Đông Vương Công tràn đầy lòng tin với Tây Vương Mẫu.

Chỉ cần nàng nỗ lực tu hành, cộng thêm sự giúp đỡ của hắn, tương lai khẳng định có thể thuận lợi đề thăng, thậm chí đột phá Hợp Đạo Cảnh cũng không phải không có khả năng.

Hiện tại khí vận Hồng Hoang toàn bộ thuộc về Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu và hắn là phu thê nhất thể, hai người hầu như hoàn toàn cộng hưởng khí vận, do đó Tây Vương Mẫu đột phá cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Bản thân tư chất của Tây Vương Mẫu không kém, so với Tam Thanh cũng không thua bao nhiêu.

Hiện tại kết hợp với Đông Vương Công, khuyết điểm cơ duyên không đủ của nàng cũng đã được bù đắp. "Bệ hạ, tu vi của ta hiện tại đã vượt xa các Thánh Nhân khác.

Thánh Cảnh thất trọng thiên túc dĩ trấn áp toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Ngày sau chỉ cần ta nỗ lực tu hành, định nhiên có thể giúp chàng trị lý Tam Giới!" Tây Vương Mẫu cũng tràn đầy lòng tin, hướng về tương lai đầy mong đợi.

Bây giờ có Đông Vương Công toàn lực giúp đỡ, nàng có hy vọng đột phá hơn bất kỳ tu sĩ nào.

Về phần Hợp Đạo Cảnh giới, Tây Vương Mẫu cũng bắt đầu có chút niệm tưởng.

Thiên Đạo thất trọng thiên, tái đột phá hai lần nữa là có thể tiến vào Hợp Đạo.

Tuy nhiên con đường này chú định dài đằng đẵng, nhưng hiện tại

rốt cuộc đã có chút hy vọng.

Trong Côn Luân Sơn, Thái Thanh Thánh Nhân (Lão Tử) đang bế quan tu hành.

Lần bế quan này phúc chí tâm linh, cảnh giới đã lâu chưa từng đột phá, tại lúc này đã đột phá rồi!

Chương 415

Thái Thanh Thánh Nhân trường khiếu xuất thanh, tiếng kêu vui sướng vang vọng trên Côn Luân Sơn cuồn cuộn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn cũng đang bế quan, nghe được thanh âm của đại huynh mới kinh tỉnh. "Đại huynh tu vi lại đột phá rồi!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia chấn kinh.

Tu vi Thái Thanh Lão Tử trước đó là Thánh Cảnh lục trọng thiên, nay tái đột phá, đó chính là Thánh Cảnh thất trọng thiên rồi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn bị kẹt ở Thánh Cảnh tứ trọng thiên, cứ như vậy chênh lệch với Thái Thanh Thánh Nhân càng ngày càng lớn.

Chính vì thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong khi vui mừng thay đại huynh, trong lòng cũng ẩn ẩn có chút lo lắng.

So với đại huynh, mình thật sự kém hơn nhiều sao?

Điều này khiến một kẻ luôn tự thị rất cao như Nguyên Thủy Thiên Tôn không khỏi rơi vào trầm tư.

Thái Thanh Thánh Nhân thuận lợi đột phá Thánh Cảnh thất trọng thiên, một trận trường khiếu xong cảm thấy tâm hung khai khoát, không còn trở ngại. "Ha ha ha, kim triêu đột phá, sau này Đại Đạo khả kỳ, Đại Đạo khả kỳ a!" Thái Thanh Thánh Nhân cười lớn ba tiếng, đè nén tâm trạng hưng phấn. "Trong Hồng Hoang, ngoại trừ Đông Vương Công đạo hữu ra, hẳn là tu vi của ta cao nhất!

Tây Phương Chuẩn Đề cũng phải kém ta một bậc!" Thái Thanh Thánh Nhân bễ nghễ tứ phương, trong lòng luôn có tính cách không phục thua.

Giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân là Đại sư huynh Đạo môn, Thái Thanh chưa bao giờ cho rằng mình kém hơn bất kỳ ai.

Cho dù so sánh với Đông Vương Công, Thái Thanh Thánh Nhân cũng chưa từng phục thua.

Hiện nay thuận lợi đột phá Thánh Cảnh thất trọng thiên, Thái Thanh nảy sinh tâm tư muốn đuổi kịp Đông Vương Công, tranh thủ vượt qua đối phương.

Bất quá Thái Thanh Thánh Nhân lại có chút tự đại rồi.

Không nói đến Đông Vương Công, hiện tại ngay cả Tây Vương Mẫu cũng đã thắng Thái Thanh một bậc.

Đông Vương Công lại càng đã đột phá trước đó, căn bản không phải Thái Thanh hiện tại có thể đánh đồng.

Đông Vương Công là Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên, Thái Thanh so với hắn đúng là khác biệt một trời một vực.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công cũng sẽ không tính toán với Thái Thanh, trong mắt hắn, Thái Thanh Thánh Nhân chẳng khác nào một con kiến hơi lớn một chút.

So đo với một con kiến thì có gì hay ho?

Không cùng một cảnh giới thì không có khả năng so sánh, muốn chém giết đối phương cũng chẳng tốn sức, không khác gì nghiền chết một con kiến.

Thái Thanh Thánh Nhân không biết Tây Vương Mẫu đã đột phá, càng không rõ thực lực hiện tại của Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công ở trong Thiên Đình cũng không có hứng thú đi quản tình hình của Thái Thanh.

Hiện tại Thánh Nhân trong Hồng Hoang có hơn mười người,

không thể nào đi soi xét từng người một.

Chỉ cần bọn họ không gây phiền phức cho hắn, Đông Vương Công cũng sẽ không tùy tiện động thủ.

Hồng Hoang thế giới cần hòa bình phát triển, chỉ khi thế giới không ngừng lớn mạnh, Đông Vương Công mới có thể đạt được lợi ích tối đa.

Thân là Tam Giới Chí Tôn, hắn là người liên hệ mật thiết nhất với toàn bộ Tam Giới.

Nếu Tam Giới động loạn hoặc bị phá hoại, khí vận của Đông Vương Công cũng sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn.

Lúc này Tây Vương Mẫu đột phá, Thái Thanh Thánh Nhân đột phá, trong đó dường như bao hàm ý nghĩa nào đó không ai biết.

Ngay khi Đông Vương Công đang bồi tiếp Tây Vương Mẫu, trên Thông Thiên Kiến Mộc lại xuất hiện tình huống dị thường. "Kiến Mộc có động tĩnh, lần này dường như có thế giới mới mở ra!" Đông Vương Công hưng phấn nhìn về phía Tây Vương Mẫu, gần đây đã một đoạn thời gian dài không có thế giới mới. "Bệ hạ cứ việc đi, trong này có ta trông coi là được!" Tây Vương Mẫu hân nhiên gật đầu, vô cùng tín nhiệm Đông Vương Công.

Ký nhiên Kiến Mộc lại truyền tin tức, vậy không chừng là một thế giới mới đã mở ra.

Đối với họ, tân thế giới khai mở tuyệt đối là một đại sự.

Chỉ có không ngừng khai phá thế giới mới, Hồng Hoang thế giới mới có thể không ngừng trưởng thành, lợi ích thu được cũng sẽ ngày càng nhiều.

Đông Vương Công gật đầu, thân ảnh dần dần biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trên Thông Thiên Kiến Mộc. "Quả nhiên là khí tức của

thế giới mới khai mở.

Không ngờ lần này lại mở ra một cách không tiếng động như vậy.

Xem ra trước đó tại Già Thiên Thế Giới, Thông Thiên Kiến Mộc nhất định đã nhận được không ít chỗ tốt!" Đông Vương Công chậm rãi tiến lên.

Sự tiến hóa của Già Thiên Thế Giới mang lại lợi ích vô cùng, không chỉ khiến hắn tăng mạnh tu vi mà ngay cả Kiến Mộc hiển nhiên cũng được trợ giúp.

Có thể mở ra thế giới mới nhanh như vậy, ngay cả động tĩnh cũng giảm nhỏ, đủ thấy Kiến Mộc hiện tại đã cường đại hơn không ít.

Đông Vương Công dừng lại trước một nhánh cây khổng lồ, nơi đó có một cái hốc cây, vừa vặn hình thành trên thân cây, tạo ra một cánh cửa cho phép một người thông hành.

Đông Vương Công tin bộ đạp vào trong đó, tiến nhập một phương thế giới mới.

Đấu chuyển tinh di, trong nháy mắt Đông Vương Công đã đi vào thời không thông đạo, thuận theo đó bước vào thế giới mới.

Nơi này trăng sáng treo cao, cảnh sắc trong núi thập phần ưu mỹ.

Thời không thông đạo xuất hiện trên một ngọn núi đầu.

Ngọn núi này không cao, không lạ, không tú, thập phần bình thường.

Chương 416

Một ngọn núi bình thường đến cực điểm, dường như có thể thấy ở bất cứ đâu.

Dưới ánh tinh quang điểm điểm, nơi này lại có vẻ yên tĩnh và mỹ lệ.

Đông Vương Công cảm nhận gió nhẹ mát lạnh xung quanh, đoán chừng là thời tiết tháng tư.

Bỗng nhiên, một trận tiếng đọc sách truyền đến.

Từ trong một hang động, giữa đêm khuya thanh vắng nơi hoang sơn dã lĩnh lại có tiếng đọc sách sang sảng.

Đông Vương Công cảm thấy hiếu kỳ, tản bộ đi tới. "Cửu khí ánh minh xuất tiêu gian, Thần cái đồng tử sinh tử yên.

Viết ngọc thư khả tinh nghiên, Vịnh chi vạn thăng tam thiên.

Thiên tai dĩ tiêu bách bệnh thuyên, Bất đạn hổ lang chi hung tàn, Diệc dĩ khước lão niên vĩnh diên." Đông Vương Công lắng tai nghe kỹ, là thiên "Nội Cảnh" của 《Hoàng Đình Kinh》.

Đêm khuya lại có người tụng Hoàng Đình Kinh, Đông Vương Công khóe miệng mang theo ý cười, vòng qua đầu núi, đi tới trước hang động.

Chỉ thấy trong động có một tia ánh sáng yếu ớt chiếu rọi, giống như đang chong đèn đọc sách ban đêm.

Đông Vương Công đi sâu vào trong, âm thanh bên trong càng thêm rõ ràng. "Thượng hữu hồn linh hạ quan nguyên, Tả vi thiếu dương hữu thái âm.

Hậu hữu mật hộ tiền sinh môn, Xuất nhật nhập nguyệt hô hấp tồn." "Tứ khí sở hợp liệt túc phân, Tử yên thượng hạ tam tố vân.

Quán khái ngũ hoa thực linh căn, Thất dịch động lưu trùng lư gian.

Huýnh tử bão hoàng nhập đan điền, U thất nội minh chiếu dương minh." Thanh âm có chút non nớt, nhưng nghe kỹ lại không phải là một hài đồng, mà dường như có ba người.

Bọn họ đọc rất chăm chú, lại không biết Đông Vương Công đã đi vào trong động phủ.

Lối đi rẽ hai lần, tình huống xung quanh lập tức đập vào mắt.

Trong động phủ thắp một ngọn nến sáp, ánh nến yếu ớt, trước án thư đâu có thư đồng nào, phân minh là ba con hồ ly đang đọc sách!

Ba con hồ ly lông tóc sáng bóng, cao không đến hai thước, hiển nhiên là ấu tể.

Tiếng tụng Hoàng Đình Kinh trong đêm chính là do ba con hồ ly này tạo ra.

Chúng học theo dáng vẻ thư sinh của con người, nằm sấp trên phiến đá xanh, hai tay nâng quyển sách, mượn ánh nến đọc sách.

Đông Vương Công cũng không để ý lắm, cổ quái tinh linh gì hắn chưa từng gặp, tự nhiên sẽ không kinh ngạc.

Bên cạnh còn có một con hồ ly già lông tóc hoa râm, đang ngồi một bên nhìn ba con hồ ly nhỏ, giống như lão giả giám sát con cháu đọc sách, thỉnh thoảng gật đầu tán thán.

Mãi đến khi Đông Vương Công đứng nhìn hồi lâu, lão hồ ly kia mới vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy Đông Vương Công.

Lão hồ ly giật nảy mình, trong mắt lóe lên tia sợ hãi.

Thính giác của nó vốn vô cùng mẫn cảm, lại không biết Đông

Vương Công đến trước mặt từ lúc nào mà không hay. "Các ngươi không cần lo lắng, ta du ngoạn sơn gian, nghe thấy tiếng đọc sách nửa đêm mới đến xem thử." Lão hồ ly vội vàng tiến lên vái chào, lòng đề phòng giảm đi đôi chút. "Tiền bối cao nhân đêm khuya ghé thăm, tiểu già có thất viễn nghênh!" Lão hồ ly vái chào bồi tội, trong mắt linh quang chớp động.

Đông Vương Công gật đầu cười nói: "Cụ già, ta nãi là Tam Giới Thiên Đế của Hồng Hoang thế giới, tổ tiên Hồ tộc là Thanh Khâu Đồ Sơn thị cũng là bộ hạ của ta." Lão hồ ly nghe vậy, duy duy nặc nặc đứng một bên, không biết nên mở miệng thế nào.

Tuy nó có chút linh tính, biết dạy dỗ vãn bối tu hành Hoàng Đình Kinh, nhưng lại ít giao thiệp với con người.

Trong phương thế giới này cũng có quỷ thần chi chúc, lão hồ ly từng gặp qua một ít, nhưng tu sĩ nhân loại thì tịnh không thấy nhiều.

Trước đó từng gặp một người, tự xưng là Hồng Dịch, con trai của đương triều Thái sư.

Lời nói của nhân loại kia thật sự không thể tin tưởng, đương triều Thái sư vinh diệu bực nào, con trai hắn sao lại chạy đến nơi hoang giao dã ngoại lúc nửa đêm, nói dối cũng không biết động não.

Còn về người tự xưng là Thiên Đế Bệ Hạ này, lão hồ ly lại không dám tùy ý suy đoán thật giả.

Ba con hồ ly nhỏ ngước nhìn Đông Vương Công, không biết lòng người hiểm ác, nhìn thấy người lạ vừa sợ hãi lại vừa tò mò.

Đông Vương Công đối với mấy con hồ ly nhỏ này lại cảm thấy hứng thú, chúng khá có linh tính, tại một phương thế giới này cũng thuộc loại dược liệu tu luyện không tệ.

Nếu cho sự dẫn dắt chính xác, tương lai khẳng định sẽ có thành

tựu.

Không chỉ dựa vào Hoàng Đình Kinh thì cũng chỉ có thể diên niên ích thọ, cố bản bồi nguyên mà thôi.

Đông Vương Công biết lão hồ ly kia khẳng định không tin.

Nửa đêm có người chạy vào nhà bảo là Tam Giới Thiên Đế, ai mà tin được?

Hắn cũng không vội, mở miệng nói: "Ta đưa các ngươi ra ngoài xem một chút!" Đông Vương Công vung tay lên, mấy người xuất hiện giữa không trung.

Ngọn núi mà họ đứng trước đó, giờ phút này đang lơ lửng giữa trời.

Động phủ thấu ra ánh sáng yếu ớt cùng với cả khối núi đá như bị nhổ tận gốc, huyền phù giữa không trung. "Thần tiên gia gia!" "Thần tiên gia gia!" Ba con hồ ly nhỏ chấn kinh hưng phấn hét lớn, trong mắt tràn đầy quang thải, hiển nhiên chưa từng thấy thủ đoạn nghịch thiên như vậy.

Lão hồ ly lúc này trong lòng cũng chấn động không thôi.

Nó từng có hạnh gặp qua mấy vị Yêu Vương, đó là những cường giả sất trá phong vân trong Đại Càn Vương Triều.

Nhưng so sánh ra, bọn họ cũng căn bản không làm được như Đông Vương Công, tiện tay nhấc cả ngọn núi lên nhẹ nhàng như vậy.

Chương 417

"Thiên Đế Bệ Hạ, tiểu lão nhi có mắt không tròng, không biết Thiên Đế Bệ Hạ hàng lâm, xin Bệ Hạ thứ tội!" Lão hồ ly vội vàng quỳ xuống, dập đầu vái chào Đông Vương Công, cầu xin tha thứ.

Đông Vương Công cười nhẹ, hư thác nâng dậy. "Căn cốt của ngươi không được, lại đã đến tuổi dầu hết đèn tắt.

Ta ban cho ngươi một tràng tạo hóa, có thể bảo đảm trường sinh bất lão, ngươi có nguyện ý không?" "Trường sinh bất lão?

Nguyện ý!

Nguyện ý!" Lão hồ ly nghe xong lập tức hưng phấn.

Tu chân liễu đạo, mục đích chẳng phải là vì trường sinh sao?

Lão hồ ly lúc dầu hết đèn tắt đã có chút tâm hôi ý lãnh, lại không ngờ Đông Vương Công có thể ban cho trường sinh bất lão.

Lão thiên ân vạn tạ, lần nữa khấu đầu không thôi.

Đông Vương Công lúc này đưa tay ra, một đạo pháp tắc chi lực tiến vào cơ thể lão hồ ly, khí huyết suy bại bất kham trong nháy mắt trở nên bành trướng.

Thân thể vốn già nua lúc này lại tán phát ra sinh cơ vô tận.

Lão hồ ly có thể gặp được Đông Vương Công cũng là tạo hóa.

Từng luồng sinh mệnh chi lực nhanh chóng cải tạo cơ thể lão hồ ly, hóa nhục thân của nó thành thần kỳ.

Ba con hồ ly nhỏ tò mò đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt sáng ngời như tinh nguyệt, lúc này trong lòng bớt đi sợ hãi, thêm vài phần kinh kỳ.

Thân thể lão hồ ly biến hóa nhanh chóng, rất nhanh lại dừng lại.

Lúc này lão hồ ly đã thành tựu Đại La Kim Tiên đạo quả, vung tay nhấc chân đều có uy lực vô cùng.

Lão hồ ly giờ đây lắc mình một cái, hóa thành một lão giả tinh thần kiện thạc.

Đại La Kim Tiên, đủ để đánh nổ cả thế giới này!

Bản lĩnh thần thông như vậy lại được Đông Vương Công tạo ra trong nháy mắt, khiến lão hồ ly trong lòng vạn phần kích động.

Đông Vương Công giơ tay tạo ra một vị Đại La Kim Tiên, khiến lão hồ ly triệt để tin phục hắn. "Ba hậu bối tử đệ của ngươi có chút thiên phú, có thể đến Hồng Hoang thế giới tu hành, thành tựu tương lai sẽ vượt xa ngươi!" Lão hồ ly liên liên gật đầu, đối với thực lực của ba hậu bối tử đệ tương lai sẽ còn lợi hại hơn mình thì vạn phần chấn kinh.

Về việc đi tới Hồng Hoang thế giới tu hành, hiện tại một Đại La Kim Tiên như lão hồ ly không còn một tia hoài nghi nào nữa. "Phương thế giới này có địa phương nào đặc biệt không?

Nói hết cho ta nghe." Mục đích của Đông Vương Công là tìm Khí Vận Chi Tử của thế giới này, sau đó đưa về Hồng Hoang.

Lão hồ ly tuy không đi lại trong nhân gian nhưng cũng hiểu biết đôi chút.

Thông qua lão hồ ly trần thuật, Đông Vương Công biết được tình huống đại khái.

Thế giới này là Dương Thần thế giới, nơi bọn họ đang ở thuộc về Đại Càn Vương Triều.

Khí vận chi tử của thế giới này là Hồng Dịch, cũng vừa mới rời

khỏi ngọn núi này.

Đông Vương Công lý giải chữ "vừa mới", hẳn là khoảng hơn mười năm trước.

Đúng vậy, xác thực chỉ là "vừa mới" mà thôi.

Thời gian hơn mười năm, Hồng Dịch đã sớm rời xa nơi này, thậm chí về đô thành Đại Càn Vương Triều, có giao tập với mấy vị Yêu Vương khác.

Hiện tại Đông Vương Công cũng không vội, con đường của Hồng Dịch chú định phải đối kháng với cả Đại Càn Vương Triều.

Phụ thân hắn là Hồng Huyền Cơ, có thể nói là đối thủ lớn nhất của Hồng Dịch.

Không giết chết Hồng Huyền Cơ, cổ kế hắn cũng không nguyện ý rời khỏi thế giới này.

Về phần Mộng Thần Cơ, bất luận cuối cùng có đắc tội Hồng Dịch hay không, giết hay không giết đều không sao cả.

Hai người bọn họ bắt đầu tịnh không có cừu hận, hết thảy đều do vận mệnh an bài.

Còn về Bát Đại Yêu Vương, thực lực cũng có một chút, thuận đường có thể thu nhận. "Chúng ta đi trước thu phục mấy vị Yêu Vương đã!" Đông Vương Công nói với lão hồ ly, đối phương liên liên gật đầu.

Về phần ba con hồ ly nhỏ, bị Đông Vương Công thu vào thế giới nội bộ, cảnh giới chúng quá thấp, chỉ có thể ở trong đó mới an toàn nhất. "Bệ hạ, chi bằng để ta đi bắt mấy vị Yêu Vương kia về, để bọn họ bái kiến Bệ hạ thì như thế nào?" Lão hồ ly thực lực viễn siêu mấy vị Yêu Vương kia, bọn họ ngay cả Địa Tiên cảnh giới cũng chưa tới, để Đông Vương Công đích thân đi tìm xác thực có chút không hợp tình

lý.

Nhưng Đông Vương Công lại không cho là vậy, mục đích của hắn là dẫn độ những cường giả này, cũng muốn đi dạo xem xét.

Về phần mặt mũi Thiên Đế, những thứ hư danh đó Đông Vương Công chưa từng để tâm.

Hết thảy đều phải dựa trên thực lực, nếu Đông Vương Công không có phần thực lực này, Bát Đại Yêu Vương cho dù đăng môn bái phỏng cũng sẽ không khách khí với hắn.

Hiện tại thực lực Đông Vương Công cường hãn vô cùng, đích thân đến nơi, mấy vị Yêu Vương chỉ sẽ càng thêm cung kính. "Chúng ta đi tứ xứ dạo chơi, hoang giao dã ngoại này để ta ở lại cũng không có ý nghĩa." Đông Vương Công trực tiếp cự tuyệt, dưới sự dẫn đường của lão hồ ly, hai người trực tiếp giá vân bay đi.

Lúc này phương Đông hửng sáng, khi đến Đại Càn Vương Triều thì trời đã dần sáng tỏ.

Trong đô thành Đại Càn bắt đầu náo nhiệt, một mảnh nhân thanh đỉnh phí.

Lão hồ ly cùng Đông Vương Công tiến vào hoàng thành, cảm nhận sự huyên náo của thế giới phàm nhân, Đông Vương Công trong lòng thập phần cảm khái.

Chương 418

Đã bao nhiêu năm không cảm nhận phồn hoa nhân thế, hiện tại nhìn phàm nhân hi hi nhương nhương, sinh mệnh ngắn ngủi như triều lộ, căn bản không chịu nổi bất kỳ sự tồi tàn nào.

Đông Vương Công và lão hồ ly cũng không vội, du đãng trong vương thành.

Hiện tại lão hồ ly đã hóa thành nhân hình, đây là lần đầu tiên nó đến đô thành Đại Càn.

Đến lúc chiều tà, Đông Vương Công và lão hồ ly an tọa trong một tòa viện lạc, Đông Vương Công hôm nay cao hứng nên mua lại tòa trạch viện này.

Hắn tự nhiên sẽ không cường đoạt vật phẩm của phàm nhân, chỉ lấy ra một ít linh vật sơ cấp nhất cũng đủ làm chủ nhân trạch viện hân hỉ nhược cuồng.

Trong lúc Đông Vương Công và lão hồ ly nhàn liêu, lại có người chủ động tìm tới cửa.

Đó là Tiểu Hoàng thúc của Đại Càn Vương Triều, Dương Thác.

Dương Thác là chú của đương kim Hoàng đế, được phong là Thần Uy Vương, tu hành theo hoàng gia điển tịch, hiện tại thực lực cũng bất quá chỉ là Võ Thánh.

Dương Thác chủ quản các sự nghi trong kinh thành, hôm nay nhận được tin tức trong hoàng thành có tu sĩ dùng bảo dược cực kỳ trân quý đổi lấy một tòa trạch viện.

Dương Thác sau khi xem qua bảo dược kia thì không dám xuất thủ thưởng đoạt, trực tiếp thân tự vi phục tư phóng, đến trước trạch viện

của Đông Vương Công bái hội. "Đại Càn Vương Triều Tiểu Vương gia Dương Thác, tham bái tiền bối cao nhân, thỉnh tiền bối xuất diện nhất kiến!" Đông Vương Công nghe tiếng, gật đầu ra hiệu cho lão hồ ly.

Lão hồ ly vội vàng cung thân thi lễ, ra mở cửa lớn viện môn.

Thần Uy Vương Dương Thác cách một cánh cửa viện đã cảm ứng được khí huyết bành trướng như triều bên trong, tim đập thình thịch.

Hôm nay may mắn cẩn thận, nếu không đã bỏ lỡ cơ hội gặp mặt cao nhân bậc này. "Két!" Cửa gỗ lớn chậm rãi mở ra, Dương Thác nhìn thấy lão hồ ly, vội vàng cung thân hạ bái. "Dương Thác bái kiến tiền bối!" "Tiểu Vương gia, chủ nhân nhà ta đang ở trong viện, mời ngài vào!" Lão hồ ly khẽ cười.

Dương Thác thực lực cấp bậc Võ Thánh, đặt ở một ngày trước đó, đối với lão hồ ly thì Dương Thác là kẻ đáng kinh vi thiên nhân.

Nhưng hiện tại, Dương Thác gặp lão lại chỉ có thể miệng hô tiền bối.

Sự thay đổi về thực lực và thân phận này khiến lão hồ ly trong lòng thập phần thụ dụng.

Dương Thác trong lòng kinh hãi, tu sĩ trước mặt khí huyết như rồng, đứng bên cạnh đối phương cũng thấy chiến chiến căng căng, như lâm vực sâu.

Nhưng không ngờ, tu sĩ cường đại như vậy lại không phải chủ nhân trạch viện!

Vậy chủ nhân trạch viện kia lại cường đại đến mức độ nào?

Dương Thác không dám suy đoán, vội vàng đi vào trong viện, đồng thời len lén đánh giá Đông Vương Công. "Dương Thác có mắt không tròng, mong tiền bối chớ trách!" Nhận sai người, Dương Thác không

dám tin.

Đông Vương Công cười một tiếng: "Ngươi cũng tâm tư linh động, từ một viên đan dược mà có thể thôi trắc căn nguyên.

Ngồi đi, không cần căng thẳng như vậy." Đông Vương Công ra hiệu cho lão hồ ly ngồi xuống, cũng chỉ vào ghế đá trước mặt bảo Dương Thác.

Dương Thác không dám ngỗ nghịch, nhưng trong lòng vẫn luôn khẩn trương.

Có thể không khẩn trương sao?

Dương Thác tuy là cường giả Võ Thánh, cũng từng kiến thức qua tu sĩ cảnh giới Lôi Kiếp, Tạo Vật Chủ.

Nhưng dù là Lôi Kiếp, Tạo Vật, hay Dương Thần cảnh giới trong truyền thuyết, so với lão đầu bộc nhân kia cũng thua kém rất nhiều.

Về phần Đông Vương Công, Dương Thác căn bản không dám sủy trắc.

Dương Thác vốn là kẻ bát diện linh lung, tâm tư thông thấu, thậm chí trước đó đã nghĩ sẵn rất nhiều lời lẽ.

Nhưng khi thực sự gặp Đông Vương Công mới biết, trước mặt cường giả bực này, ngay cả tư cách và dũng khí mở miệng cũng không có!

Đông Vương Công cảm thấy buồn cười, tiểu tử này tâm tư tinh tế nhưng gặp hắn lại nín thinh.

Lão hồ ly được Đông Vương Công trực tiếp dùng pháp tắc đề thăng lên Đại La Kim Tiên, do đó chưa biết ẩn tàng khí tức.

Nhưng Đông Vương Công thì nhìn không khác gì một phàm nhân, hiện tại đi trên phố cũng không ai nghĩ hắn là tu sĩ.

Dù vậy, Dương Thác đối diện với Đông Vương Công cũng không dám có bất kỳ sự kiêu ngạo nào.

Đông Vương Công đối với Dương Thác khá hài lòng, người trẻ tuổi này biết tiến biết lui, cẩn thận, tỉ mỉ, quả là không tồi. "Dương Thác, ngươi bái hội ta có việc gì?" Đông Vương Công lần này không vội mở miệng, ngược lại hỏi Thần Uy Vương. "Không dám giấu diếm tiền bối, ta nhất tâm hướng đạo, những năm này tu hành võ đạo nhưng bị kẹt ở cảnh giới Võ Thánh đã nhiều năm, trì trệ không thể đột phá." Dương Thác nói, không quên len lén quan sát sắc mặt Đông Vương Công.

Tư thái sát ngôn quan sắc cẩn thận này hiển nhiên là một nguyên nhân giúp hắn làm được Thần Uy Vương của Đại Càn. "Do đó lần này đến, một là bái phỏng tiền bối, hai là muốn thỉnh cầu tiền bối chỉ điểm mê tân!" Dương Thác nói xong đứng dậy, thái độ thập phần cung kính. "Cũng tốt, tu vi của ngươi ta đã biết.

Chút gập ghềnh ấy như sương mù che phủ, chỉ cần liệt dương vừa xuất, sương mù ắt sẽ tan đi, tĩnh tâm đả ngao thân thể là được!" Đông Vương Công chỉ vài câu đơn giản đã khiến Thần Uy Vương trong nháy mắt lòng tin đại tăng, nhục thân hắn lúc này ẩn ẩn phù động, hiển nhiên là dấu hiệu tu vi sắp đột phá bình cảnh.

Sát giác được điều này, Dương Thác càng thêm chấn kinh và cuồng hỉ. "Đa tạ tiền bối chỉ điểm!" Dương Thác vội vàng tạ ơn.

Đông Vương Công gật đầu mỉm cười, bỗng lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài viện.

Lại có người đến!

Chương 419

Thấy động tác của Đông Vương Công, lão hồ ly và Thần Uy Vương cùng nhìn về phía sau. "Ta tưởng là ai, hóa ra Thần Uy Vương cũng ở đây!" Một thanh âm cuồng ngạo truyền đến, lúc này một thân ảnh uy vũ bất phàm tiến vào tầm mắt Đông Vương Công.

Thần Uy Vương nhìn Đông Vương Công, thấy đối phương không có ý mở miệng mới ngạnh trứ đầu bì bước lên. "Quán Quân Hầu, không được vô lễ, tiền bối đang ở đây, há có thể tạo thứ!" "Thần Uy Vương, từ khi nào ngươi quản được trên đầu Quán Quân Hầu ta?" Quán Quân Hầu diệu võ dương oai, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, căn bản không để Thần Uy Vương vào mắt.

Lúc này, một lão giả hắc y đi theo sau Quán Quân Hầu rảo bước tiến lên, kín đáo kéo nhẹ vạt áo hắn.

Hành động này khiến Quán Quân Hầu sững sờ, lời nói khựng lại, khí thế đốt đốt bức nhân cũng yếu đi vài phần.

Quán Quân Hầu quét mắt nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên người Đông Vương Công đang ngồi, trong mắt mang theo một tia khinh miệt.

Nhưng khi nhìn sang lão hồ ly, mắt hắn trong nháy mắt sáng lên. "Không biết có tiền bối cao nhân tại đây, Quán Quân Hầu thất lễ rồi!" Quán Quân Hầu vội vàng thay đổi thái độ, đối với lão hồ ly vẻ mặt cung kính.

Quán Quân Hầu diện như quan ngọc, môi hồng răng trắng, thân tư cân đối, trường phong thần như ngọc, xác thực là nhân trung long phượng.

Hắn thiên tư bất phàm, là kỳ tài vạn năm khó gặp.

Ngay cả một trong Bát Đại Yêu Vương cũng cam tâm làm ưng khuyển cho hắn, đủ thấy Quán Quân Hầu xác thực phi thường bất phàm.

Lúc này hắc y nhân đi theo sau Quán Quân Hầu trong mắt cũng lóe lên một tia tán thưởng.

Quán Quân Hầu biết co biết duỗi, đúng là tài liệu làm nên đại sự.

Hắc y nhân này không phải ai khác, chính là một trong Bát Đại Yêu Vương - Ưng Vương (Thiên Ưng Vương).

Thần Ưng Vương coi trọng Quán Quân Hầu nên cam nguyện truy tùy, trở thành người hộ đạo.

Lão hồ ly lúc này nhìn về phía Đông Vương Công.

Là Đông Vương Công đề bạt nó, hiện tại hắn chưa mở miệng, lão hồ ly nào dám lên tiếng.

Thần Uy Vương thấy Quán Quân Hầu cũng giống mình, đều nhận lầm người, trong lòng thầm than.

Lão hồ ly một thân khí huyết như rồng, khiến người ta liếc mắt liền nhận ra thực lực quá mạnh, căn bản không ai dám nói nhiều.

Chính vì thế mọi người đều hốt lược sự tồn tại của Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này mở miệng: "Quán Quân Hầu?" Quán Quân Hầu nhíu mày, một phàm nhân hào vô tu vi, nếu là bình thường hắn đâu thèm đáp lời. "Là ta Quán Quân Hầu đây, thì sao?" Quán Quân Hầu mười hai tuổi thành công danh, có tư bản để tự ngạo.

Những kẻ tu hành nhiều năm chưa chắc đã kiến công lập nghiệp được như hắn. "To gan!

Đối với Thiên Tôn cũng dám vô lễ như thế!" Lão hồ ly tim đập

chân run, vội vàng tiến lên ngăn cản Quán Quân Hầu.

Hắn không biết thâm thiển, dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với Đông Vương Công.

Quán Quân Hầu sững sờ, vẫn chưa hiểu rõ cao nhân chân chính lại là tên phàm nhân hào vô tu vi kia. "Thiên Tôn, Quán Quân Hầu không biết khinh trọng, mong Thiên Tôn thứ tội!" Lão hồ ly vội vàng mở miệng, không phải thay Quán Quân Hầu cầu tình mà là sợ Đông Vương Công phát nộ, họa lây đến mình thì khổ.

Đông Vương Công xua tay, nhìn Quán Quân Hầu và Thiên Ưng Vương đang ngơ ngác. "Các ngươi có thể đi được rồi, đừng làm phiền sự thanh tĩnh của ta!" Đông Vương Công cũng không tức giận.

Ở cảnh giới như hắn, tu hành vô số vạn năm, nếu vì một câu nói của người khác mà nổi giận thì uổng công tu hành rồi. "..." Thiên Ưng Vương cũng chưa phản ứng kịp, lúc này nhìn về phía Đông Vương Công, chỉ thấy đối phương một thân khí tức bình bình vô kỳ, nhưng hắn lại nhìn không thấu.

Thiên Ưng Vương kinh hãi.

Hắn là cường giả cảnh giới ba lần Lôi Kiếp, phổ thiên chi hạ, trừ phi tu vi cao thâm hơn hắn, còn lại ai mà hắn nhìn không thấu?

Nghĩ đến điểm này, lại nhìn thái độ của lão hồ ly đối với Đông Vương Công, trong lòng lập tức sợ hãi.

Quán Quân Hầu thông tuệ bực nào, cũng biết mình đã làm sai. "Tiền bối, đa tạ đắc tội, tại hạ có mắt không tròng, xin cáo lui!" Quán Quân Hầu chung quy tính tình cương ngạnh, biết nhầm lẫn liền lập tức xin lỗi, sau đó cung kính lui về phía sau.

Hắn sợ Đông Vương Công xuất thủ đánh giết, nếu thực sự đến bước đó, Quán Quân Hầu không có một tia cơ hội sống sót.

Bởi vì khi nhìn lão hồ ly, hắn đã có cảm giác như đối mặt với vực sâu không đáy, ở trong tay đối phương hắn không cho rằng mình có thể sống sót.

Đông Vương Công nhìn cũng không nhìn, để hai người rời đi.

Lúc này Đông Vương Công cười nói: "Người trẻ tuổi đều có chút huyết khí, rất bình thường.

Dương Thác, ngươi có thể tùy ta cùng đi Hồng Hoang thế giới, nơi đó mạnh hơn thế giới này vạn lần.

Thần tiên ở thế giới này, vào trong Hồng Hoang chỉ tương đương với phàm nhân bình thường nhất." Lời của Đông Vương Công không hề hư giả.

Dương Thác khi biết lão hồ ly một ngày trước chỉ là một sinh linh bình thường thì đã sớm tin tưởng lời Đông Vương Công.

Vì tu hành mà buông bỏ cẩm y ngọc thực hiện tại, Dương Thác không có chút do dự nào. "Thiên Tôn, Dương Thác nguyện ý truy tùy ngài đến Hồng Hoang thế giới!" Dương Thác vội vàng biểu thái, sinh sợ Đông Vương Công đổi ý.

Đông Vương Công đối với thái độ của Thần Uy Vương Dương Thác rất hài lòng.

Chương 420

So với Quán Quân Hầu, Đông Vương Công hiển nhiên thích nhân vật như Dương Thác hơn.

Quán Quân Hầu đúng là Khí Vận Chi Tử của Dương Thần thế giới, cùng với Hồng Dịch đều là một trong bốn thiên tài được Mộng Thần Cơ tuyển chọn.

Nhưng cuối cùng Quán Quân Hầu thân tử đạo tiêu, còn Thần Uy Vương Dương Thác lại trở thành hảo hữu của Hồng Dịch, thậm chí dưới sự giúp đỡ của Hồng Dịch mà thành tựu Dương Thần đạo quả.

Từ điểm này xem ra, Thần Uy Vương Dương Thác xác thực mạnh hơn Quán Quân Hầu không ít.

Ít nhất ở một số phương diện, Quán Quân Hầu viễn viễn không bằng Dương Thác.

Đông Vương Công gặp qua nhiều Khí Vận Chi Tử, nhưng người có thể thực sự trưởng thành lại lác đác không có mấy.

Khí vận chỉ là một phương diện, muốn thành đỉnh phong, tầng thứ xuất truyện còn cần những thứ khác.

Khí vận chỉ là một trong những điều kiện cơ sở nhất mà thôi.

Quán Quân Hầu thân cụ đại khí vận, được Đại Càn Hoàng đế thanh lãi, lại có Thần Ưng Vương hộ đạo, nhưng một ván bài tốt như vậy lại bị Hồng Dịch - một tiểu tử nghèo rớt mồng tơi, ngay cả cha ruột cũng không ưa - lật ngược thế cờ.

Đây không đơn thuần là vấn đề khí vận, mà còn là tâm cơ, thủ đoạn và cách đối nhân xử thế.

Quán Quân Hầu cuồng ngạo vô biên, tự cho là có thể chiết phục

tất cả mọi người, dù sao ngay cả một trong Bát Đại Yêu Vương là Thần Ưng Vương cũng cam nguyện hộ đạo, đủ thấy hắn mị lực phi phàm.

Mỹ nữ chủ động đầu hoài tống bão, các lộ cường giả nhao nhao hiệu trung, những sự tình này khiến tâm lý niên thiếu của Quán Quân Hầu khó tránh khỏi nảy sinh kiệt ngạo chi khí.

Về phần thất bại, e rằng cũng chính vì niên thiếu quá ưu tú.

Phản quan Hồng Dịch, thời niên thiếu bị gia tộc lãnh lạc, thậm chí triều bất bảo tịch, vì để sống sót mà nơi nơi cẩn tiểu thận vi, có thể nói là nhìn thấu nhân gian lãnh noãn.

Chính vì thế tâm tư hắn kiên định, làm người cũng thập phần đắc thể đê điều, cuối cùng nghịch tập thành công, diệt trừ vô số địch nhân.

Hết thảy tịnh không chỉ là xảo hợp, đương nhiên khí vận cũng chiếm một phần tỷ trọng lớn.

Thần Uy Vương Dương Thác quyết định truy tùy Đông Vương Công, đối với hắn là tạo hóa tày trời.

Ngay cả Thần Ưng Vương đối với lão hồ ly còn tất cung tất kính, chỉ cần có thể đạt tới tầng thứ của lão hồ ly, Thần Uy Vương đã tri túc rồi.

Trong mấy chục năm tu hành, Dương Thác chưa từng kiến thức qua cao thủ như lão hồ ly. "Trong thành còn có Yêu Vương nào không?

Trừ tên Thần Ưng Vương kia ra!" Đông Vương Công mở miệng hỏi.

Thần Ưng Vương cam nguyện làm ưng khuyển cho một tên phàm nhân tiểu tử, tâm tư của hắn cũng chỉ bằng cái bát mà thôi, đưa về Hồng Hoang thế giới cũng sẽ không có tiền đồ quá lớn. "Thiên Tôn,

Hồ tộc Nguyên Phi nương nương hiện tại đang ở trong cung, ta lập tức đi mời nàng đến bái kiến Thiên Tôn." Dương Thác chưởng quản tình báo kinh thành, minh ám hai đường đều có nhãn tuyến của hắn, do đó đối với sự tình Yêu Vương thập phần rõ ràng.

Lần này Đông Vương Công gật đầu, hắn không có hứng thú đi lại trong cung.

Dương Thác vội vàng thi lễ rồi lặng lẽ rời đi, đi tìm Hương Hồ Vương (Hương Phi/Nguyên Phi).

Lúc này Quán Quân Hầu rời khỏi tiểu viện của Đông Vương Công, trong lòng vẫn thấp thỏm.

Đông Vương Công uy thế vô song, dù lúc đó không tỏ thái độ gì nhưng cũng khiến phe Quán Quân Hầu lo lắng không thôi. "Hầu gia, chuyện hôm nay đúng là mầm tai họa a!" Thần Ưng Vương lo lắng, ngay cả hắn cũng không nhìn ra thâm thiển của Đông Vương Công.

Ngay cả thực lực của lão hồ ly cũng không phải một tu sĩ tứ tầng Lôi Kiếp như hắn có thể suy đoán. "Ưng Vương, hai vị cao thủ kia rốt cuộc là cảnh giới gì?" Quán Quân Hầu sắc mặt âm trầm.

Hắn từ khi sinh ra đến nay luôn thuận buồm xuôi gió, căn bản chưa gặp khó khăn gì quá lớn.

Cũng chính vì con đường quá bằng phẳng nên Quán Quân Hầu trong lòng thiếu đi sự kính sợ, có chút không biết trời cao đất rộng. "Vị tiền bối nhìn như cao nhân kia ta một chút cũng không nhìn ra.

Còn lão giả kia, tu vi như uyên hải, vô biên vô tế, nếu động sát tâm, chỉ sợ một lời là có thể định đoạt sinh tử của ta!" Thiên Ưng Vương ánh mắt độc lạt, sớm nhìn ra mình không phải đối thủ của lão hồ ly.

Quán Quân Hầu nghe vậy sắc mặt càng thêm âm trầm.

Cường địch bực này, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải. "Chi bằng chúng ta hiện tại rút lui?" Quán Quân Hầu ái tích cái mạng nhỏ của mình.

Ký nhiên đã chọc Đông Vương Công không vui, lại không có lực phản kháng, chi bằng tức khắc rời đi để tránh rước họa vào thân.

Thiên Ưng Vương lại lắc đầu.

Đắc tội Đông Vương Công, nếu bỏ chạy ngược lại càng dễ dẫn đến sự bất mãn của đối phương. "Cao thủ bực đó, nếu chọc giận đối phương e rằng chúng ta chạy trốn cũng vô dụng." Thiên Ưng Vương thực lực bất tục, tại phương thế giới này có thể coi là đỉnh tiêm cao thủ.

Nếu hắn muốn truy sát ai, dù đối phương có chạy đằng trời hắn cũng tự tin bắt về được.

Dĩ kỷ độ nhân, thực lực đối phương viễn siêu mình, Thiên Ưng Vương tự nhiên không dám tùy ý rời khỏi đô thành.

Quán Quân Hầu và Thiên Ưng Vương thương thảo một hồi, cuối cùng quyết định án binh bất động.

Dù sao Đông Vương Công cũng không trực tiếp ra tay, với thân phận của đối phương, hắn cũng sẽ không sau lưng hạ thủ.

Thần Uy Vương rời đi sau đó, Nguyên Phi nương nương lập tức đến bái kiến Đông Vương Công.

Thân là Bát Đại Yêu Vương, sau khi nghe Thần Uy Vương miêu tả, Nguyên Phi tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi đắc tội Đông Vương Công.

Có thể làm phi tử trong Đại Càn Vương Triều bao nhiêu năm vẫn bình an vô sự, thủ đoạn sát ngôn quan sắc tự nhiên không kém.

Chương 421

Thần Uy Vương vốn ổn trọng, tổng quản tình báo kinh thành, tự nhiên sẽ không dùng lời nói dối để lừa gạt Hương Hồ Vương.

Hương Hồ Vương đến viện lạc nơi Đông Vương Công ở, trước tiên cẩn thận quan sát một phen.

Từ biểu cảm của Đông Vương Công và lão hồ ly, Hương Hồ Vương chuẩn xác phán đoán ra thân phận của hai người. "Hương Hồ bái kiến hai vị tiền bối, không biết tiền bối đại giá, xin thứ tội!" Hương Phi doanh doanh nhất bái, định quỳ xuống đất.

Đông Vương Công đưa tay hư thoát, một luồng miên lực nâng đỡ song gối Hương Hồ Vương, khiến nàng căn bản không thể hạ bái. "Hương Hồ Vương, không cần đa lễ, ngồi đi!" Đông Vương Công đưa tay dẫn, để Hương Hồ Vương và Thần Uy Vương cùng ngồi xuống. "Dương Thác hẳn đã nói với ngươi, ta lần này từ Hồng Hoang thế giới đến là muốn dẫn độ mọi người tới đó.

Thế giới thông đạo nằm trong đại sơn, tùy thời có thể đi." Đông Vương Công khai môn kiến sơn, trực tiếp nói rõ ý định.

Hương Hồ Vương gật đầu không thôi, nàng tướng mạo điềm mỹ, thanh âm cũng phi thường từ tính. "Thiên Tôn, ta nguyện ý đến Hồng Hoang thế giới tu hành.

Tại phương thế giới kia, ắt hẳn sẽ dễ dàng đột phá hơn ở đây!" Hương Hồ Vương trên mặt mang theo ý cười.

Nàng bất quá chỉ là nhị trọng Lôi Kiếp cảnh giới, bị kẹt tại tầng này mãi không thể đột phá.

Hiện tại có Đông Vương Công dẫn độ đến Hồng Hoang, tự nhiên

nàng một trăm cái nguyện ý.

Huống hồ với thực lực của Đông Vương Công, căn bản không có lý do gì để lừa gạt nàng.

Nếu hắn có ác ý, trực tiếp ra tay là được, nàng ngay cả tư cách né tránh cũng không có.

Hương Hồ Vương là kẻ giỏi quan sát sắc mặt nhất, cũng là người đầu tiên nhận ra Đông Vương Công.

Chỉ từ một điểm này, nàng đã mạnh hơn Thần Uy Vương và Quán Quân Hầu một bậc.

Lúc này, thực lực của Đông Vương Công khiến Hương Hồ Vương nhìn thế nào cũng không thấu, ngay cả lão hồ ly tùy tùng bên cạnh, nàng cũng căn bản không nhìn rõ cảnh giới của đối phương.

Chính vì những nguyên nhân này, Hương Hồ Vương căn bản không dám tùy ý phỏng đoán.

Lão hồ ly kia dù sao cũng là một thành viên Hồ tộc, trước khi gặp Hương Hồ Vương, trong lòng cũng đã bắt đầu tính toán nói đỡ vài câu cho nàng.

Dù sao tại Đại Càn Vương Triều, Yêu tộc cũng khổ không thể tả.

Nếu không phải mấy vị Đại Yêu Hoàng cùng Nhân tộc chu toàn, chỉ sợ tất cả Yêu tộc đều đã bị tu sĩ triệt để tiêu diệt sạch sẽ rồi.

Ngay khi Đông Vương Công và Hương Hồ Vương đang giao đàm, môn ngoại lại lần nữa xao động.

"Nhanh nhanh!

Vây lại!" Một tiếng hô hoán thô lỗ truyền đến, tiếp theo là một trận tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng kim thiết giao kích, dường như có vô số binh lính đã vây chặt trạch viện của Đông Vương Công.

Chính vào lúc này, đại môn vang lên một tiếng "Quang đương" cực lớn, cánh cửa gỗ bị người dùng bạo lực đập nát, trực tiếp từ bên ngoài bay vào trong sân.

"Kẻ nào ở đó hồ nháo!" Lão hồ ly bạo quát một tiếng, dám xông vào viện lạc của Đông Vương Công, không phải muốn chết sao?

Bất quá lúc này Đông Vương Công lại phất tay, chế chỉ lão hồ ly.

Hắn khẽ híp mắt, đảo mắt muốn nhìn xem kẻ nào gan to bằng trời, dám ở trước mặt hắn kiêu ngạo như vậy.

"Vây lại cho ta!" Một tiếng đại hát trung khí mười phần vang lên, ngay sau đó hai đội giáp sĩ ùa vào, trong nháy mắt bao vây mấy người Đông Vương Công.

Thần Uy Vương không dám mở miệng, dù sao vừa rồi Đông Vương Công đã ngăn cản lão hồ ly, hiện tại Đông Vương Công chưa lên tiếng, Thần Uy Vương cũng không dám tùy ý lên tiếng.

Hương Hồ Vương càng ngậm miệng không nói, nàng không biết thực lực Đông Vương Công, chính là muốn nhìn xem lai lịch của hắn.

Hiện tại có người chủ động đụng vào họng súng, có khả năng sẽ thăm dò được đối phương.

Lúc này Đông Vương Công nhìn lại, chỉ thấy hai đội thị vệ xông vào do một viên hổ tướng cầm đầu, mày rậm mắt to, ánh mắt sáng quắc.

Đông Vương Công liếc mắt một cái, vẫn ngồi tại trước bàn không nhúc nhích.

Kẻ này chỉ là một tên thương đầu, về phần kẻ chủ mưu sau màn, khẳng định không phải vị tướng quân này.

Thần Uy Vương ngược lại nhận ra đối phương, sau khi nhìn rõ

người tới, trong lòng lập tức ai thán.

Đắc tội Đông Vương Công, ngay cả Quán Quân Hầu cũng không dám tùy ý tạo thứ.

Kẻ này đập cửa Đông Vương Công, bày ra giá thế tróc nã yếu phạm, có thể sẽ đẩy Đại Càn Vương Triều xuống vực sâu diệt tuyệt a.

Bất quá lúc này ai cũng không bảo vệ được kẻ này, Hoàng thành Cấm quân thống lĩnh —— Dương Khải.

Dương Khải là thuộc hạ trung thành của đương kim Đại Càn Vương Triều Hoàng đế Dương Bàn, thống lĩnh Hoàng thành Cấm quân, cũng là nhân vật thực quyền.

Lúc này Dương Khải kiêu ngạo bao vây Đông Vương Công, hiển nhiên là không có ý tốt.

"Toàn bộ vây lại cho ta!" Dương Khải tự nhiên nhìn thấy Thần Uy Vương Dương Thác và Nguyên Phi Hương Hồ Vương tại trường, nhưng chút nào không có ý tứ dừng lại.

Một canh giờ trước, Thần Uy Vương, Nguyên Phi, và người thần bí kia!

Đông Vương Công xuất hiện, hiển nhiên không chỉ Thần Uy Vương Dương Thác tra được tin tức, mà người chưởng quyền chân chính của Đại Càn Vương Triều, Dương Bàn, đồng dạng cũng thu được tình báo.

Lúc này thấy Dương Thác và Nguyên Phi đi trước một bước tiếp xúc với Đông Vương Công, mới bức bách Dương Bàn không thể không xuất thủ.

Về phần nguyên nhân, chính là gốc bảo dược mà Đông Vương Công dùng để trao đổi trạch viện.

Dương Bàn hiện nay đã độ qua bảy lần Lôi Kiếp, thực lực nhìn khắp thiên hạ nan phùng địch thủ.

Chương 422

Chính vì vậy, hắn mới có thể gióng trống khua chiêng, chuẩn bị nhất cử bắt lấy Đông Vương Công thần bí.

Còn về Dương Thác, sau khi đạt được tin tức lại không phải người đầu tiên thông báo, mà lại đi đến cung điện Nguyên Phi, dẫn dụ Nguyên Phi xuất cung.

Cách làm này khiến Dương Bàn thất vọng, cũng cảm thấy giữa Dương Thác và Nguyên Phi khẳng định có bí mật không thể cho ai biết.

Thân phận Hương Hồ Vương của Nguyên Phi cũng khiến Đại Càn Hoàng đế nhận định một điểm này.

Dù sao Hương Hồ Vương quốc sắc thiên hương, trong thiên hạ nam nhân nào mà không muốn thân cận?

"Là ai?

Thiện sấm phủ đệ của ta, có biết tội này đáng chết?" Đông Vương Công vẫn thái độ tự nhiên, nhàn nhạt mở miệng, lộ ra vẻ không ôn không hỏa.

Nhưng Dương Khải kia lại tịnh không phải là nhân vật lợi hại gì, hắn đối với Đại Càn Hoàng đế đủ trung tâm, lại có huyết mạch hoàng thất, mới có thể ngồi lên vị trí Cấm quân thống lĩnh.

Thực lực vô cùng bình thường, do đó ngay cả thực lực cường giả một bên cũng nhìn không ra.

Tại Dương Khải xem ra, Thần Uy Vương, Nguyên Phi và lão hồ ly kia đều cường hãn như nhau, phản đảo là Đông Vương Công lại giống như một phàm nhân.

Đối mặt Đông Vương Công chất vấn, Dương Khải thập phần khinh thường.

"Ta?

Ta nãi Hoàng thành Cận vệ quân!

Hôm nay đến đây, chính là muốn tru sát ngươi!" Dương Khải làm bộ mục hạ vô nhân, hắn nhìn thấy tại trường cũng chỉ có Đông Vương Công thực lực kém nhất, do đó chỉ có thể đem hắn ra nắn bóp một phen.

Về phần Thần Uy Vương Dương Thác, Dương Khải không có gan làm loạn.

"Lớn mật!

Cẩu nô tài, ngươi có biết đây là Tam Giới Chí Tôn Thiên Đế bệ hạ, cũng dám xuất ngôn vô trạng!" Dương Thác không dám trầm mặc nữa, Dương Khải không biết thâm nông, lại để cho hắn tiếp tục, chỉ sợ toàn bộ Đại Càn Vương Triều đều không đủ chôn cùng.

Dương Thác cũng là thúc thúc của đương kim Hoàng thượng Dương Bàn, không thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp nhà mình bị bại hoại.

Dương Thác trượng lấy gan lớn a xích đối phương, nhiên nhi lần này Dương Khải là phụng hoàng mệnh, cho dù đương kim Hoàng thúc tại đây, hắn cũng chút nào không có vẻ sợ hãi.

"Hoàng gia, lần này sợ là không thể theo ý ngài rồi, người đâu, toàn bộ bắt lại!

Kẻ nào dám phản kháng, giết không tha!" Dương Khải gầm lên một tiếng, sĩ tốt sau lưng nhao nhao tiến lên.

Lúc xuất phát, Dương Bàn bệ hạ đã thân khẩu giao đại.

Nhìn tình huống lúc đó, bệ hạ chút nào đều không có ý tứ nói đùa.

Dương Khải biết mình không phải đối thủ của Thần Uy Vương, nhưng hắn đại biểu cho cả Đại Càn Vương Triều.

Chỉ cần tại trường ai dám phản kháng, chính là cùng toàn bộ Đại Càn Vương Triều đối đầu!

Tội trách này, Dương Khải cảm thấy ai cũng gánh không nổi, đó là chuyện tày đình.

"Cẩu nô, ai dám tiến lên, đừng trách Bản vương hạ thủ vô tình!" Dương Thác đại bộ kim đao, một chưởng phách ra, trực tiếp chém giết một vị cấm quân.

Đường đường Võ Thánh, há lại là chút phàm tục chi binh có thể so sánh.

Dương Thác làm như vậy cũng là bị bức ép, nếu chọc giận Đông Vương Công, đó mới thật sự là tai ương ngập đầu.

Đông Vương Công lúc này vẫn luôn không biểu thái, đối với những phàm nhân này hắn không có bất kỳ hứng thú gì.

Trừ Khí Vận Chi Tử ra, Đông Vương Công không có tâm tư tiếp xúc với bất kỳ ai.

Do đó đám phàm nhân này nếu chọc giận hắn, hắn không ngại phất tay tiêu diệt bọn họ, hoặc là trực tiếp diệt luôn Đại Càn Vương Triều.

Đúng lúc này, ngoài cửa lớn lần nữa truyền đến một tiếng hô hoán: "Dừng tay, không thể đối với Hoàng thúc vô lễ!" Thanh âm truyền đến, Dương Thác lập tức nghe ra, chính là đương kim Hoàng thượng.

Hương Hồ Vương chớp chớp đôi mắt mê người, trong lòng hiển nhiên đang nhanh chóng tư khảo.

Có thể từ một con hồ ly tu thành một trong Bát Đại Yêu Vương, Hương Hồ Vương cũng không chỉ là một tiểu nữ tử nhu nhu nhược nhược.

Ngoài cửa lớn bước vào một nam tử uy vũ bất phàm, dáng người cao gầy, không giận tự uy.

Trên người nam tử có một cỗ hoàng giả chi khí, chính là người chưởng quyền Đại Càn Vương Triều, Dương Bàn bệ hạ.

Dương Bàn trên mặt mang theo biểu tình khinh tùng, nhưng khi nhìn thấy lão hồ ly, thần sắc khinh tùng kia lập tức ngưng trọng.

Hắn nhìn thấy lão hồ ly, Nguyên Phi và Thần Uy Vương đều đứng tại đó, thiên thiên Đông Vương Công lại ngồi.

Tràng diện này trong nháy mắt làm cho sắc mặt Dương Bàn đại biến.

Hắn vốn tưởng rằng đây chỉ là một tu sĩ có chút kỳ ngộ.

Đối phương cho dù thực lực cường đại đến đâu, tại Đại Càn Vương Triều cũng không lật nổi trời, nhưng khi Dương Bàn nhìn rõ tràng cảnh trước mắt, tâm lý hắn sớm đã rơi xuống đáy cốc.

"Đại Càn Vương Triều Hoàng đế?" Đông Vương Công chút nào không có thái độ nên có khi đối mặt một hoàng đế, ngược lại là Dương Bàn vẻ mặt khẩn trương nhìn Đông Vương Công.

"Tiền bối, vãn bối chính là Dương Bàn, không biết tiền bối giá lâm, có thất viễn nghênh." Dương Bàn thái độ đại biến, trong nháy mắt cung kính vô cùng, chút nào không còn thần thái khinh tùng trước đó.

"Mấy cái hư lễ này miễn đi, phái người đập cửa lớn của ta, hiện tại lại nói có thất viễn nghênh, ta thấy là ngươi muốn bắt ta đi?" Đông Vương Công ngữ khí đạm nhiên, giống như đang nói một chuyện nhỏ

nhặt không đáng kể.

Nhưng Dương Bàn lại trong nháy mắt quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt khẩn trương hướng Đông Vương Công giải thích: "Tiền bối, trong đó có chút hiểu lầm, nếu ta biết tiền bối tại đây, tuyệt đối không dám quấy nhiễu tiền bối thanh tu!" Dương Bàn trên mặt mồ hôi lạnh tuôn ra, xác thực là sợ hãi cực điểm.

Dương Khải ở một bên nhìn đến mục trừng khẩu ngốc, tình huống gì đây?

Hoàng thượng nhà mình lại quỳ xuống cho người ta?

Chương 423

Đây là người mà vừa rồi muốn bắt sao?

Dương Khải đầu óc xoay chuyển không kịp, Dương Bàn tiền cứ hậu cung, đều là bởi vì kiến thức được thực lực của Đông Vương Công.

Trước đó xác thực là muốn bắt Đông Vương Công, sau đó tra hỏi lai lịch bảo dược kia.

Nhưng hiện tại, cho hắn mười ngàn cái gan, hắn cũng không dám có ý nghĩ đó nữa.

Đông Vương Công thực lực quá mạnh, ngay cả lão hồ ly tùy tùng cũng đủ để tùy tay mạt sát Dương Bàn.

Minh bạch chênh lệch giữa đôi bên, Dương Bàn nào dám có giá tử Hoàng đế!

Đông Vương Công thực lực nhìn không ra thâm nông, nhưng lão hồ ly kia cũng đủ để mạt sát toàn bộ bọn họ.

Chỉ một tùy tùng đã trình độ này, nếu Đông Vương Công xuất thủ, vậy sẽ khủng bố đến mức nào?

Những tình huống này, Dương Bàn đều không dám nghĩ tới.

Hắn là một người có dã tâm, bởi vậy tiến thối chi đạo thập phần rõ ràng, thời điểm nên cúi đầu thì căn bản không hề coi mình là một Hoàng đế.

Cho dù bao nhiêu năm chưa từng quỳ lạy ai, nhưng lần này Dương Bàn lại làm đến triệt để.

Tự nhiên là vì sợ hãi, muốn sống sót, muốn biểu thái.

Dưới sự chú thị của Đông Vương Công, Dương Bàn căn bản ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có.

Đông Vương Công vô thú phất phất tay, ra hiệu Dương Bàn rời đi.

Vốn định mạt sát đám người này, nhưng hiện tại nhìn Dương Bàn khúm núm quỳ gối, hắn cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Giết hay không giết, đối với Đông Vương Công mà nói đối phương cũng chỉ là một con kiến, thấy đối phương giãy dụa cầu tồn, hắn cũng không có ý tứ phi phải giết chết.

Đến cảnh giới của Đông Vương Công, hết thảy đều trở nên không quan trọng như vậy.

Chỉ có thực lực mới là mục đích duy nhất hắn theo đuổi.

"Mang theo thuộc hạ của ngươi cút ra ngoài, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta." Đông Vương Công ngữ khí bình đạm, lại mang theo một cỗ sức mạnh không thể kháng cự.

"Đa tạ tiền bối tha mạng!" Dương Bàn vội vàng ứng thừa, mang theo chúng nhân đầu cũng không ngoảnh lại chạy trốn ra ngoài.

Về phần sự tình khác, Dương Bàn chút nào đều không có cân nhắc.

Thiên hạ bách tính trào phúng?

Vì sống sót, cái gì cũng có thể từ bỏ, thân là Hoàng đế, ai dám trào phúng?

Đông Vương Công đuổi Dương Bàn đi, không khí trong viện lại có chút ngưng trọng.

"Mấy người các ngươi, sau đó lập tức đi tìm mấy vị Yêu Vương khác, bảo bọn họ đến gặp ta, đem mục đích ta đến đây truyền ra ngoài." Đông Vương Công trực tiếp phân phó xuống, hắn đến đây là

để tìm kiếm Khí Vận Chi Tử, sau đó mang theo một nhóm đi tới Hồng Hoang Thế Giới.

Như ngày nay có mấy cường giả nguyện ý đi theo, Đông Vương Công tự nhiên muốn mượn tay bọn họ nhanh chóng làm xong việc này.

"Thiên Tôn yên tâm, ngã tức khắc đi làm!" "Ân, còn một số thiên tài tu sĩ khác, cũng có thể mang đến, để bọn họ cùng nhau đi tới Hồng Hoang." Đông Vương Công lại giao đại một phen, mới để Hương Hồ Vương và Thần Uy Vương rời đi.

Lần này tới Dương Thần thế giới, Đông Vương Công cảm hứng thú nhất không phải Hồng Dịch, mà là Mộng Thần Cơ.

Kẻ này từ đầu đến cuối đều ẩn tàng trong bóng tối, là cường giả mạc hậu hắc thủ lớn nhất.

Mộng Thần Cơ một lòng muốn điên phúc Đại Càn Vương Triều, ngay từ trước đó, chính là Dương Bàn đã hủy đi nhục thân của Mộng Thần Cơ, bấy lâu nay Mộng Thần Cơ đều muốn báo thù.

Hiện tại Đông Vương Công đến một phương thế giới này, mọi sự tình đều sẽ nhân hắn mà cải biến.

Tỷ như vận mệnh Bát Đại Yêu Vương, vận mệnh Hồng Dịch, đều sẽ vì Đông Vương Công mà thay đổi.

Chuyến đi Dương Thần thế giới lần này, sẽ để Đông Vương Công thu hoạch đại lượng khí vận.

Bất quá sau khi Đông Vương Công đến thế giới này, lại phát hiện trong thế giới này đồng dạng không có Thiên Đạo tồn tại.

Dương Thần thế giới do nhiều thế giới tổ thành, điểm này có chút tương tự Già Thiên thế giới.

Sau khi Hồng Dịch triệt để trưởng thành, các phụ thuộc vị diện bên ngoài Dương Thần thế giới từng nhiều lần tiến công, mưu đồ bắt lấy chủ vị diện này, bất quá cuối cùng đều bị Hồng Dịch cản lại.

Trong đó Hư Dịch của Thiên Ngoại Thiên Trung Ương Thế Giới, một cao thủ chín lần Lôi Kiếp, đã từng gây phiền toái cho Hồng Dịch, cuối cùng mới bị Hồng Dịch chém giết.

Đông Vương Công tại trong viện chờ đợi, rất nhanh đã có cuồn cuộn không dứt cường giả tìm tới.

Đều là nghe được tin tức của Đông Vương Công, sau khi bị Hương Hồ Vương và Dương Thác cáo tri, bọn họ một khắc không ngừng đến đây bái kiến.

Những cường giả này đều là hảo hữu của bọn họ, bởi vậy tiên phong đắc được tin tức.

Đương tiên đến là Ngân Sa Vương, Thiền Ngân Sa.

Nàng cùng Hương Hồ Vương đều là Nữ Yêu Vương, giữa hai người có liên hệ thân mật.

Ngân Sa Vương sau khi nhận được tin của Hương Hồ Vương, là người đầu tiên đến viện lạc của Đông Vương Công.

"Thiền Ngân Sa bái kiến Thiên Tôn!" Ngân Sa Vương thập phần cung kính, nàng sớm đã nghe Hương Hồ Vương đinh ninh, biết đây là một lần cơ hội.

Chính vì vậy Ngân Sa Vương trước tiên chạy đến, thái độ thập phần cung kính.

Đông Vương Công đối với vị nữ tu sĩ mạo mỹ như hoa này có chút hảo cảm, trên người Ngân Sa Vương không có loại ngạo khí và sát khí của Yêu Vương.

Đối với việc tu đạo tương lai có trợ giúp lớn, bởi vậy Đông Vương Công rất xem trọng nàng.

Sau Ngân Sa Vương, lại có mấy vị Yêu Vương đến bái kiến.

Chương 424

Khổng Tước Vương Hạnh Hiên, Thiên Xà Vương Tinh Mâu, Bạch Viên Vương Bạch Tử Nhạc.

Bọn họ đều vừa vặn ở gần đó, bởi vậy suất tiên nghe được phong thanh, từng cái đến đây tham bái.

Thái tử Dương Nguyên cũng kịp thời chạy đến, tuy rằng phụ hoàng Dương Bàn đắc tội Đông Vương Công, nhưng Dương Nguyên nguyện ý thử vận may.

Cách làm của hắn thành công, Đông Vương Công cũng tiếp nạp Dương Nguyên Thái tử.

Dù sao Dương Bàn là Dương Bàn, Đông Vương Công sẽ không vì Dương Bàn mà chán ghét người khác.

Một cái phàm nhân Hoàng đế, không có năng lượng lớn đến thế.

Thái sư Hồng Huyền Cơ cũng đi tới tiểu viện, thái độ khiêm ti, khiến Đông Vương Công hầu như cho rằng hắn bản chất là một người khiêm tốn.

Bất quá những điều này đều không phải thứ Đông Vương Công muốn suy xét, chỉ cần đem những tu sĩ này mang về Hồng Hoang Thế Giới, liền có thể làm cho Hồng Hoang tăng thêm không ít khí vận.

"Hồng Hoang Thế Giới cự đại vô cùng, nơi đó linh khí như triều, các ngươi không cần lo lắng, chờ tu vi tăng lên, có thể tùy thời trở về phương thế giới này." Đông Vương Công hướng mọi người giới thiệu, làm cho chúng nhân lại một lần nữa nhỏ giọng nghị luận.

Đối với tương lai ai cũng tràn ngập hy vọng, khi nhìn về phía Đông Vương Công, ánh mắt kia cũng tràn ngập kỳ đãi cùng cung kính.

Lão hồ ly tu vi đã là Thần Tiên trung nhân, lão thản ngôn bất quá Thiên Tôn tùy thủ điểm hóa một sinh linh, lập tức làm cho mọi người toàn bộ sôi trào.

Tu sĩ khổ tu cả đời, nhưng ngay cả cảnh giới như Võ Thánh, Quỷ Tiên đều không thể chạm tới.

Đông Vương Công tùy thủ điểm hóa một con hồ ly, cũng đều sở hữu cảnh giới viễn siêu Tiên nhân.

Phần tạo hóa này khiến mọi người hâm mộ, đồng thời cũng làm cho trong lòng tràn ngập khâm phục đối với Đông Vương Công.

Có Thần Tiên cường đại như vậy dẫn độ, tương lai của bọn hắn khẳng định một mảnh quang minh.

Không bao lâu, trong tiểu viện đã nhân mãn vi hoạn.

Sự tình Đông Vương Công bị đại tứ tuyên dương ra ngoài, Đại Càn Vương Triều Dương Bàn sau khi biết chuyện, bắt đầu để thân bằng hảo hữu nhao nhao đến đây bái hội Đông Vương Công.

Dù sao hắn đã đích thân thấy uy thế của Đông Vương Công, hắn không dám đến, không có nghĩa là không thể đem phần tiên duyên này nói cho người bên cạnh.

Nhất thời gian Đại Càn Vương Triều hoàng tộc tử đệ hầu như phong ủng chí, làm cho trạch viện Đông Vương Công càng thêm náo nhiệt.

"Không cần vội, hiện tại ta mang các ngươi đi Hồng Hoang Thế Giới, chờ tu hành trở về, liền có thể trường sinh bất diệt!" Đông Vương Công cáo giới mọi người, sau đó mới mang theo bọn họ rời khỏi Ngọc Kinh Thành, đi tới sơn gian thông đạo.

Hồng Huyền Cơ vẫn luôn an tĩnh đứng trong đám người, tâm tư thâm trầm, cho đến hiện tại cũng biểu hiện phi thường lãnh tĩnh.

Điểm này không thể không nói, hắn so với các tu sĩ khác đều càng có tâm cơ.

Ngay cả Đông Vương Công cũng không thể không thừa nhận, Hồng Huyền Cơ xác thực có tiền đồ.

Tâm trí, tính cách của hắn đều là thượng thượng chi tuyển, khí vận đồng dạng không kém.

Tác vi Khí Vận Chi Tử, hắn không kém bất kỳ ai.

Đông Vương Công mang theo mọi người rời đi, đi tới thông đạo trong núi.

Lúc này bên ngoài tiểu viện, nhìn Đông Vương Công cùng đông đảo tu sĩ rời đi, một đạo thân ảnh từ trong góc tối đứng ra.

Nhìn mọi người rời khỏi, trong ánh mắt mang theo một tia ngưng trọng.

Người này không phải ai khác, chính là Thái Thượng Đạo Tông chủ, Mộng Thần Cơ.

Mộng Thần Cơ sinh tính đa nghi, chưa từng gặp Đông Vương Công, bởi vậy trong lòng tồn nghi, cho dù các cường giả khác nhao nhao đến khuyến khích, Mộng Thần Cơ vẫn không tin tưởng hết thảy.

Hiện tại thấy Đông Vương Công mang theo mọi người rời đi, hắn một đường khẩn cân ở phía sau.

Đông Vương Công tự nhiên cảm thụ được phía sau có người đi theo, cố ý phóng chậm tốc độ, tránh cho đối phương bị tụt lại.

Nếu Đông Vương Công thi triển thần tốc, Mộng Thần Cơ căn bản không có cơ hội đuổi kịp.

Trong bóng tối đi theo tu sĩ cũng không chỉ một mình Mộng Thần Cơ, những tu sĩ này thực lực không đồng nhất, nhưng tâm lý phòng bị

lại thập phần cường đại.

Trong đó có một người, cũng là người Đông Vương Công khá để ý, đó là Hồng Dịch.

Vốn dĩ Hồng Dịch cũng muốn đến bái hội Đông Vương Công, nhưng khi biết Hồng Huyền Cơ ở bên trong, Hồng Dịch đành phải ngốc ở bên ngoài.

Hắn sợ hãi cùng Hồng Huyền Cơ tương ngộ, tất định sẽ có một người phải chết.

Tuy rằng là phụ tử, nhưng hiện tại đã như tử cừu, không có bất kỳ dư địa nào có thể hoãn hòa.

Hiện tại Hồng Dịch gắt gao đi theo phía sau, muốn đi xem bộ dáng của thời không thông đạo kia.

Mộng Thần Cơ cũng có tâm tư tương tự, muốn xem cho ra nhẽ.

Đông Vương Công cũng không nóng nảy, hắn hữu ý hướng mọi người triển hiện sự cường đại của Hồng Hoang Thế Giới, cố ý để bọn họ có thể theo kịp.

Giữa chốn hoang sơn, nơi đây cũng không có địa phương gì đặc biệt.

Đến gần, mọi người mới cảm nhận được, không gian trên ngọn núi kia vẫn luôn vặn vẹo.

Thời không thông đạo phi thường rõ ràng, từng cỗ không gian khí tức mãnh liệt từ bên trong truyền ra.

Về phần Không Gian Pháp Tắc, những tu sĩ này lại cảm thụ không được, tầng thứ quá thấp, căn bản không có tư cách tiếp xúc đồ vật trong Pháp Tắc.

Vô luận Đại Đạo hay Thiên Đạo, không có thực lực nhất định,

ngay cả tư cách tiếp xúc cũng sẽ không sở hữu.

Đông Vương Công đứng trên đỉnh núi nhìn mọi người: "Đây là thời không thông đạo, có thể tự do đi lại giữa hai thế giới." Chúng nhân nhao nhao nhìn lại, ai nấy đều hiếu kỳ, nhưng lại không biết tình huống bên trong rốt cuộc ra sao.

Bọn họ cũng không có khả năng nhìn minh bạch, không lĩnh ngộ Pháp Tắc chi lực, sao có thể nhìn thấu loại đồ vật như thời không thông đạo.

Chương 425

"Ta hiện tại mang các ngươi rời đi!" Đông Vương Công đại thủ vung lên, một đạo quang mạc đem tất cả cường giả bao vây lại, sau đó Đông Vương Công một bước bước ra, trực tiếp tiến vào trong thời không thông đạo.

Tất cả tu sĩ một trận kinh hô, không ngờ Đông Vương Công lại có thần thông như thế, tại lúc mọi người vô tri vô giác đã đưa họ vào trong thời không thông đạo.

Trong đó lão hồ ly là chấn hám nhất, thực lực hắn đã là Đại La Kim Tiên cảnh giới, đối với những thứ này thể hội càng thêm rõ ràng.

Vừa rồi, ngay cả hắn cũng không sát giác được động tác của Đông Vương Công, phảng phất chỉ là một cái phất tay, trực tiếp đem mọi người bao bọc tiến vào.

Nếu vừa rồi Đông Vương Công xuất thủ mạt sát, bọn họ ngay cả tư cách phản kháng cũng không có.

Đông Vương Công mang theo mọi người tiến vào trong thông đạo, thân ảnh trong nháy mắt biến mất không thấy.

Lúc này mấy tu sĩ đi theo phía sau nhao nhao hiện thân, tịnh không có ùa lên cùng lúc, mà là từng cái tiến lên tra khán.

Những tu sĩ này đều cảm thụ được khí tức của nhau, nhưng tịnh không có gặp mặt.

Mọi người đều có sự ăn ý phân biệt tiến lên quan sát, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hồng Dịch lúc này cũng tới gần, nhìn về phía thời không thông đạo kia, nhưng trừ việc cảm thụ được một cỗ không gian khí tức

mãnh liệt ra, cũng nhìn không ra cái gì.

Hồng Dịch đứng trước thông đạo rất lâu, cuối cùng cắn răng một cái, trực tiếp bước vào trong thời không thông đạo.

Đây là sự tình phi thường nguy hiểm, nếu không phải vì Kiến Mộc cấu kiến thời không thông đạo đủ ổn định, Hồng Dịch cứ thế tùy ý tiến vào, lấy thực lực của hắn, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị sức mạnh không gian giảo toái.

Hồng Dịch đơn độc tiến vào thời không thông đạo, cũng là gan lớn, khí vận cường, bởi vậy mới có thể bình an vô sự.

Vì báo thù cho mẫu thân, Hồng Dịch thật sự liều mạng.

Một bước bước vào, trong nháy mắt bị vô cùng không gian sức mạnh bao vây, sau đó hướng về phía Hồng Hoang Thế Giới.

Lúc này Hồng Dịch không biết, tất cả đều là Đông Vương Công ở trong tối giúp đỡ.

Nếu không có Đông Vương Công, lấy cảnh giới hiện tại của Hồng Dịch, căn bản vô pháp vượt qua thời không.

Cho dù không gian thông đạo hoàn hảo vô cùng, cũng căn bản không phải một kẻ khu khu phàm nhân có thể giá ngự.

Hồng Dịch lúc này không biết hậu quả nghiêm trọng, khi đến Hồng Hoang Thế Giới, đứng trên cánh cửa Kiến Mộc, mới ý thức được mình đã làm một chuyện to gan đến mức nào.

Nhìn Kiến Mộc to lớn phảng phất như thiên địa trước mắt, Hồng Dịch căn bản nan dĩ tưởng tượng.

"Ta trước đó cứ tưởng Trích Tinh Nã Nguyệt, Phiên Giang Đảo Hải là thủ đoạn thần tiên, hiện tại xem ra, ta thật là ếch ngồi đáy giếng a!" Hồng Dịch tự trào cười một tiếng, thấy được sự to lớn của

Thông Thiên Kiến Mộc, cảm thụ được linh khí nùng úc của Hồng Hoang Thế Giới, mới biết mình nhỏ bé bao nhiêu.

"Trước đó định nhiên là Thiên Tôn cảm ứng được khí tức của ta, mới xuất thủ đem ta dẫn độ vào đây!" Hồng Dịch cũng là hạng người tâm tư linh động, lúc này kiến thức sự huyền diệu của Hồng Hoang, làm sao có thể không minh bạch.

Lấy tu vi của hắn, căn bản không có khả năng lợi dụng thời không thông đạo hàng lâm loại cao cấp vị diện này.

Hồng Dịch bắt đầu men theo thân cây tìm kiếm lộ kính rời đi, hắn cũng không phải hầu tử, không thể cứ mãi ngốc trên một cái cây, cho dù cây này đủ lớn, lớn phảng phất như một thế giới hoàn chỉnh.

Hồng Dịch muốn đi ra ngoài nhìn xem, kiến thức sự ba lan tráng khoát của Hồng Hoang Thế Giới.

Đông Vương Công lúc đó mang theo mọi người về tới Thiên Đình, nhìn thoáng qua phương hướng Hồng Dịch, không có lại để ý tới đối phương.

Hồng Dịch là Khí Vận Chi Tử, nếu dễ dàng gặp nguy hiểm chết đi như vậy, thì cứ để hắn chết, cũng không có giá trị đáng để bồi dưỡng.

Dù sao Đông Vương Công muốn cũng không phải là cao thủ bình thường, mà là Thánh Nhân có thể chứng đạo thành thánh.

Chỉ có những tu sĩ có tư cách chứng đạo thành thánh, mới có tư cách được Đông Vương Công trọng thị.

Về phần những tu sĩ Đông Vương Công mang về, tỷ như Bát Đại Yêu Vương, đều là vì tăng gia Hồng Hoang khí vận, không phải dùng làm hạt giống bồi dục.

Hồng Dịch khí vận thao thiên, tác vi Dương Thần thế giới Khí Vận Chi Tử, là người duy nhất được Đông Vương Công coi trọng.

Giống như Mộng Thần Cơ, Dương Bàn, Hồng Huyền Cơ, những tu sĩ này tâm cơ quá nặng, ngược lại thiếu đi một chút dũng mãnh tinh tiến và nhuệ khí.

Lúc này Hồng Dịch đang tìm kiếm lộ kính rời khỏi Kiến Mộc, nhoáng cái đã mấy trăm năm.

Lấy khu khu phàm nhân chi thể, xác thực căn bản đi không ra Kiến Mộc.

Bất quá Hồng Dịch thiên tư bất phàm, lại thêm khí vận gia thân, tại trên Kiến Mộc cũng lĩnh ngộ được các loại thần thông diệu thuật, tu vi cảnh giới cũng nước lên thì thuyền lên, sắp thành tựu nghiệp vị.

Không nhắc tới Hồng Hoang Thế Giới, tại Dương Thần thế giới, Mộng Thần Cơ sau khi nhìn thấy Đông Vương Công rời đi, cũng đích thân đến xem xét.

Thời không thông đạo kia huyền diệu vô cùng, Mộng Thần Cơ nghiên cứu nửa ngày cũng nhìn không ra manh mối, chỉ cảm thấy thần diệu vạn phân, căn bản không thể trác ma thấu triệt.

Lúc này ngay cả Mộng Thần Cơ cũng một trận tâm động không thôi, tu hành chính là vì trường sinh bất tử.

Hiện tại cơ hội ngay trước mắt, hắn sớm đã phanh nhiên tâm động.

Bất quá Mộng Thần Cơ hiện tại đang tế luyện một kiện pháp bảo lợi hại, Cửu Hỏa Viêm Long, hiện tại chín con Viêm Long sắp triệt để thành hình, tự nhiên không thể vào lúc này rời đi.

Hơn nữa Mộng Thần Cơ còn một việc muốn làm, đó là Đại Càn Hoàng đế Dương Bàn đồng dạng không có rời khỏi Dương Thần thế giới.

Là tử đối đầu, Mộng Thần Cơ muốn nhân cơ hội chém giết

Dương Bàn.

Hiện tại Hồng Huyền Cơ rời đi, đi tới Hồng Hoang Thế Giới, hắn cùng Dương Bàn vốn mặc chung một cái quần, lúc này phân khai, chính là thời cơ đại hảo để Mộng Thần Cơ chém giết Dương Bàn.

Mấy chục năm trước Hồng Huyền Cơ và Dương Bàn liên thủ hủy đi Nhân Tiên chi thân của Mộng Thần Cơ, mối thù này, cho đến hiện tại Mộng Thần Cơ đều không quên.

Sở dĩ bồi dưỡng Quán Quân Hầu, bồi dưỡng mấy vị thiên tài tu sĩ khác, là vì quấy rối Đại Càn Vương Triều, nhân cơ hội hủy diệt giang sơn Dương gia.

Bất quá hiện tại xem ra, do Đông Vương Công xuất hiện, Hồng Huyền Cơ rời đi, chỉ còn Dương Bàn một mình, Mộng Thần Cơ ngược lại nắm chắc phần thắng chém giết đối phương.

"Chỉ cần Cửu Hỏa Viêm Long của ta vừa thành, chính là ngày giỗ của Dương Bàn!" Mộng Thần Cơ báo thù tâm thiết, huống hồ hiện tại Đông Vương Công đã rời đi, thời không thông đạo kia hắn cũng sẽ không đơn độc đi vào.

So với Hồng Dịch, hắn tự nhiên càng thêm ái tích cái mạng nhỏ của mình.

Chương 426

Đối với loại thông đạo chưa biết rõ này, hắn không có khả năng dĩ thân phạm hiểm.

Lúc này tại Đại Càn Hoàng đô, Dương Bàn đích thân tận mắt chứng kiến mọi người rời đi, cũng nhìn thấy thời không thông đạo kia.

Hiện tại ngay cả Dương Bàn cũng không thể không thừa nhận, năm đó xác thực đã làm một chuyện sai lầm tày đình, mới để lỡ mất một cơ duyên tuyệt hảo.

Bất quá Dương Bàn trong lòng còn một tia hy vọng, trông chờ có một ngày Hồng Huyền Cơ hồi quy Đại Càn Vương Triều, đến lúc đó có thể mang theo hắn cùng đi tới Hồng Hoang Thế Giới.

"Đương sơ đắc tội Thiên Tôn, thật là sai lầm đặc biệt!" Dương Bàn lắc đầu thán tức không thôi, nhưng sự đã đến nước này, cũng vô pháp đi di bổ, chỉ có thể tương thác tựu thác.

Lúc này Mộng Thần Cơ phản hồi Thái Thượng Đạo tông môn, bắt đầu tiềm tâm tu hành, tranh thủ sớm ngày tế luyện hoàn thành Cửu Hỏa Viêm Long, đến lúc đó có thể cùng Dương Bàn quyết nhất tử chiến.

Đại Càn Vương Triều hiện nay cao thủ hầu như bị toàn bộ điều đi sạch.

Đương triều Thái sư Hồng Huyền Cơ, Hương Hồ Vương Nguyên Phi, Thần Uy Vương Dương Thác, đều đã rời đi, có thể nói Đại Càn Vương Triều hiện tại một mảnh trống rỗng.

Tin tức này bị Mộng Thần Cơ lặng lẽ tán bá ra ngoài, mấy thế lực

địch đối xung quanh lập tức đối với Đại Càn Vương Triều triển khai công thế.

Mộng Thần Cơ muốn dùng nhân thủ kiềm chế Dương Bàn trước, sau đó chờ Cửu Hỏa Viêm Long luyện chế thành công, sẽ cấp cho Dương Bàn một kích trí mạng cuối cùng.

Nhất thời gian toàn bộ Dương Thần thế giới phong vân đại biến, cả vùng Thăng Long khói lửa tứ tung, cục thế Đại Càn Vương Triều trở nên ngập ngừng đáng nguy.

Mạc hậu thôi thủ Mộng Thần Cơ lúc này lại trốn đi, chuyên tâm luyện chế bảo bối.

Dương Bàn trong đoạn thời gian này bận đến tối tăm mặt mũi, từ sau khi Đông Vương Công đến, hắn bắt đầu trở nên gia sự bất thuận.

Đắc tội Đông Vương Công, trong lòng hắn hiển nhiên đã trồng xuống âm ảnh.

Hiện tại cục thế Đại Càn Vương Triều kham ưu, mất đi mấy đại trợ lực, Dương Bàn cũng căn bản lo liệu không xuể.

Toàn bộ Đại Càn Vương Triều đối mặt với các loại nguy cơ, làm cho hắn phân thân phạp thuật.

Tin tức các nơi bị công đánh phân phân tống nhập kinh thành, Quán Quân Hầu và Thần Uy Vương vốn dĩ lãnh quân tác chiến đều không có mặt.

Phản ứng của Đại Càn Vương Triều cũng làm cho những kẻ có dã tâm kia càng thêm xác định tính chân thực của tin tức.

Mất đi các lộ cường giả chống đỡ, Đại Càn Vương Triều chính là một miếng thịt béo, ai lại không muốn cắn một miếng?

Đối với những thứ này, Mộng Thần Cơ ngược lại tịnh không để

ý, phú quý quyền hành giữa phàm nhân đối với hắn chỉ là mây khói thoảng qua.

Chỉ cần có thể trừ bỏ Dương Bàn, chính là nguyện vọng lớn nhất của Mộng Thần Cơ.

Chính như Mộng Thần Cơ phỏng đoán, Đại Càn Vương Triều vì mất đi quá nhiều cường giả, lúc này căn bản để đáng không nổi sự xâm lược của ngoại tộc.

Dương Bàn bị bức vô nại, chỉ có thể không ngừng thu hẹp phòng tuyến.

Nhưng hắn lại không nguyện buông tha cơ nghiệp Dương gia, thề chết thủ vệ tại Ngọc Kinh Thành.

Đại Càn Vương Triều đồi thế đã hiển, rất nhiều thế lực xung quanh nhao nhao ngóc đầu dậy, đều muốn đem cơ nghiệp ngàn năm này lật đổ.

Dù sao những năm này Đại Càn Vương Triều đắc tội không ít người, chỉ có lật đổ Đại Càn, mới có thể tìm Dương Bàn báo thù.

Đại Càn Vương Triều độc mộc nan chi, sắp sửa giống như cây già mục nát ầm ầm sụp đổ.

Lúc này Mộng Thần Cơ cũng đã đem Cửu Hỏa Viêm Long triệt để luyện chế hoàn thành, chín con Viêm Long tương đương với chín vị cao thủ một lần Lôi Kiếp, chín con cùng xuất động, uy lực thập phần bất phàm.

Tại lúc Dương Bàn khổ não nhất, Mộng Thần Cơ lặng lẽ đến, từ sau lưng đối với Dương Bàn xuất thủ.

“Quả nhiên!

Đại Càn Vương Triều của ta cuối cùng hủy trong tay Mộng Thần

Cơ!" Dương Bàn trong mắt hàn quang tứ xạ, cùng Mộng Thần Cơ minh tranh ám đấu vô số năm, cuối cùng lại bại trong tay Mộng Thần Cơ, khiến Dương Bàn không cam lòng.

"Dương Bàn, ngươi tổng tự so mình với thượng cổ Tam Hoàng Ngũ Đế, muốn trọng hiện vinh quang năm đó, ta có thể nói cho ngươi biết, những ý tưởng đó của ngươi đều là si tâm vọng tưởng!" Mộng Thần Cơ thần sắc đạm nhiên, cho dù bức bách đối thủ vào tử lộ, trên mặt vẫn một mảnh yên tĩnh, chút nào không có khoái cảm báo thù nên có.

Phần tâm cơ thâm trầm này làm cho tâm tư Dương Bàn chìm thẳng xuống.

Chỗ đáng sợ nhất của Mộng Thần Cơ nằm ở tâm cơ của hắn, Dương Bàn ngược lại tịnh không để ý thực lực đối phương.

Bất quá hiện tại xem ra Mộng Thần Cơ một điểm cơ hội đều không cho, trước khi chém giết Dương Bàn, sẽ không để xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Thấy Mộng Thần Cơ cẩn thận như vậy, Dương Bàn liền từ bỏ ý định phản bại vi thắng.

Nhìn thoáng qua Cửu Hỏa Viêm Long sau lưng Mộng Thần Cơ, hắn chút nào không do dự rời khỏi Ngọc Kinh Thành, hướng về phía ngoại thành phi độn.

"Dương Bàn, rời khỏi Đại Càn Vương Triều, ngươi chỉ sẽ chết nhanh hơn!" Mộng Thần Cơ đuổi sát, chút nào không có ý tứ muốn tha cho đối phương.

Dương Bàn trong mắt lửa giận hừng hực, nhưng lại một khắc không ngừng, trực tiếp hướng về phía hoang giao dã ngoại bay đi.

Đại Càn Vương Triều hiện tại hội bất thành quân, nếu rời khỏi

Dương Bàn đái lĩnh, chỉ sợ trong một đêm sẽ bị đối thủ công phá hoàng thành.

Bất quá hiện tại Dương Bàn cũng không có biện pháp nào, vì có thể sống sót, không thể không xả bỏ một mảnh giang sơn đã đánh hạ.

Về phần Mộng Thần Cơ trào phúng, Dương Bàn không có tâm tư đi để ý tới.

So với tính mệnh, hiển nhiên hắn càng quý cái mạng nhỏ hơn.

"Thật sự cho rằng ngươi có thể đào tẩu sao?" Mộng Thần Cơ trên mặt mang theo lãnh ý, khu sử chín con Hỏa Long, trong nháy mắt phi phác, đem Dương Bàn giữa không trung ngăn lại.

Dương Bàn thân là cao thủ bảy lần Lôi Kiếp, thực lực tự nhiên viễn siêu Cửu Hỏa Viêm Long, nhưng những con Cửu Hỏa Viêm Long này hãn bất úy tử, chỉ cầu ngăn lại Dương Bàn, kéo dài một thời ba khắc là được.

Lúc này Dương Bàn trong mắt hàn quang sâm sâm, phất tay đánh ra một đạo thủ ấn, trực tiếp đem một con Cửu Hỏa Viêm Long cực lớn phác sát.

Mộng Thần Cơ sắc mặt không có chút thay đổi, dưới chân tốc độ càng nhanh, nhân cơ hội Dương Bàn xuất thủ, lần nữa kéo gần khoảng cách với đối phương.

Chân Không Đại Thủ Ấn là tuyệt học thành danh của Dương Bàn, như ngày nay đem Chân Không Đại Thủ Ấn luyện đến đại viên mãn cảnh giới, uy lực tự nhiên xuất thần nhập hóa.

Chương 427

"Oanh long!" Lại một con Hỏa Long bị đánh thành phấn toái, lúc này Mộng Thần Cơ đã đến trước mặt Dương Bàn, chênh lệch giữa đôi bên không còn nữa.

"Dương Bàn, Chân Không Đại Thủ Ấn của ngươi xác thực lợi hại, bất quá, hãy nếm thử thần thông Thái Thượng Đạo của ta!" Mộng Thần Cơ đạm nhiên một câu, lúc này trong thiên mạc từng đạo lôi đình sức mạnh hối tụ, nhanh chóng hóa thành Lôi Long, hướng về phía Dương Bàn gào thét.

Vốn dĩ trên bầu trời có mấy con Hỏa Long, hiện nay lại xuất hiện mấy con Lôi Long, giữa không trung lập tức triệt để luân vi chiến trường.

"Ca sát!" Từng đạo lôi đình gào thét, đem thủ hộ thần quang trên người Dương Bàn trực tiếp đánh nát.

Dương Bàn Chân Không Đại Thủ Ấn tần tần xuất kích, lần nữa giảo sát hai con Hỏa Long.

Hắn vừa đánh vừa lui, căn bản không cùng Mộng Thần Cơ trực tiếp đối kháng.

Hiện tại Mộng Thần Cơ triệu hoán vô số thần long trợ trận, lại không ngừng phát động công kích.

Nếu bị Mộng Thần Cơ đả thương, Dương Bàn thật sự hồi thiên phạp thuật.

"Mộng Thần Cơ, đường đường là cao thủ chín lần Lôi Kiếp, đối phó ta lại cẩn thận như vậy, thật sự là mất mặt xấu hổ!" Dương Bàn cười to, Mộng Thần Cơ cảnh giới viễn siêu hắn, nhưng khi đối phó

lại toàn lực ứng phó, căn bản không cho hắn một tia đường sống.

"Đừng giãy dụa nữa, túc mệnh của ngươi, trốn không thoát đâu!" "Túc mệnh?

Ta nếu tin mệnh, mấy chục năm trước đã bị giết chết, làm gì có Dương Bàn ngày hôm nay!" Hai người không ngừng giao phong, đồng thời dùng ngôn ngữ công kích đối phương.

Năm đó Mộng Thần Cơ muốn thao túng cả thiên hạ, không tiếc âm thầm thích sát hai vị Đại Càn Hoàng đế, Dương Bàn sau khi kế vị lại âm thầm thao tác, cùng Hồng Huyền Cơ phá đi cục diện của Mộng Thần Cơ.

Càng tại lúc Mộng Thần Cơ sơ hốt, đem Nhân Tiên chi thân của đối phương nhất cử hủy diệt.

"Ta đích thân tống ngươi lên đường!" Mộng Thần Cơ không hề lưu thủ, triệt để bạo phát, lúc này vô cùng hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, đem Mộng Thần Cơ sấn thác phảng phất như Hỏa Thần.

Dương Bàn sớm đã mệt mỏi bôn mệnh, một thân thực lực tiêu hao nghiêm trọng, lúc này sức chiến đấu càng thêm vô pháp cùng Mộng Thần Cơ kháng hành.

"Oanh long!" Một đạo lôi đình thiểm diệu, Dương Bàn cuối cùng không thể tránh thoát, một cánh tay phải bị Mộng Thần Cơ chém đứt tận gốc.

Dương Bàn nhân cơ hội mượn lực kéo ra khoảng cách, trên mặt một mảnh thương bạch chi sắc.

Mộng Thần Cơ chút nào không vì thế mà động lòng, lần nữa phi thân, muốn tiếp tục triền đấu Dương Bàn.

Dương Bàn liều mạng đào thoán, huyết dịch trên người tán lạc trường thiên, mái tóc dài được chải chuốt tinh trí cũng tán loạn một

đoàn, nhìn lang bái chi cực, căn bản không có phong phạm của một đại đế vương.

"Mộng Thần Cơ, muốn giết ta, không có dễ dàng như vậy!" Dương Bàn thi triển Huyết Độn Chi Thuật, không tiếc hết thảy đại giới cũng muốn đào tẩu.

Lúc này Mộng Thần Cơ cũng pháp lực toàn khai, tử tử truy đuổi Dương Bàn.

Đánh rắn không chết, phản thụ kỳ hại, lần này Mộng Thần Cơ không có khả năng phóng tẩu Dương Bàn.

Nhiên nhi trong lúc truy trục, thần sắc Mộng Thần Cơ bỗng nhiên biến đổi, trên mặt rốt cục nổi lên ba lan.

Nguyên lai Dương Bàn vẫn luôn hướng về một cái phương hướng đào thoán, đó là thời không thông đạo mà Đông Vương Công lưu lại!

Như ngày nay Mộng Thần Cơ phát hiện ra điểm này, nhưng đã muộn.

Dương Bàn độn tốc cực nhanh, vượt qua mấy cái đầu núi, đã đến trước mặt thông đạo.

Nếu Dương Bàn xông vào trong thông đạo, hắn liền có thể đào xuất thăng thiên!

Mộng Thần Cơ thiên tính vạn tính, đem các phương thế lực xung quanh đều tính ở bên trong, rốt cục thành công ban đảo Đại Càn Vương Triều, cũng triệt để đem Dương Bàn bức nhập tuyệt cảnh.

Nhưng hắn lại di lậu nhân tố Đông Vương Công, thực tại là vì Đông Vương Công quá mức cường đại, Đông Vương Công đến Dương Thần thế giới sau đó lại lập tức rời đi, mới làm cho Mộng Thần Cơ hốt lược.

Hiện tại Dương Bàn nghĩa vô phản cố hướng về thời không thông đạo kia, rõ ràng là muốn đánh cược một phen, muốn lợi dụng thời không thông đạo thoát khỏi ma chưởng của Mộng Thần Cơ!

Lúc này Mộng Thần Cơ cũng bắt đầu liều mạng truy đuổi, nhưng Dương Bàn lại đi trước một bước, đầu cũng không ngoảnh lại lao vào trong thời không thông đạo.

"Oanh long!" Từng đạo lôi đình đập vào trên thời không thông đạo, xung quanh điện thiểm lôi minh, thiên địa sắc biến.

Nhưng nơi đó nào còn thân ảnh Dương Bàn, sớm đã biến mất không thấy.

Mộng Thần Cơ lúc này mãn kiểm nộ dung, cho đến khắc này mới không thể không thừa nhận thất bại.

Di lậu nhân tố Đông Vương Công, cuối cùng không thể để Mộng Thần Cơ tự tay chém giết Dương Bàn.

Mộng Thần Cơ vốn luôn thận trọng, tại hắn xem ra, không có tự tay chém giết Dương Bàn, vậy đối phương chính là còn sống!

Hồng Dịch cũng từng từ thời không thông đạo này đi qua, về phần sinh tử, Mộng Thần Cơ không làm bất kỳ huyễn tưởng nào.

Mộng Thần Cơ trù trừ ở đó rất lâu, cuối cùng cũng không có bước vào trong đó.

Như ngày nay toàn bộ Đại Càn Vương Triều đều đại loạn, sự tình Mộng Thần Cơ vận trù vô số năm rốt cục muốn triệt để thành công.

Tuy rằng lần này là giả tá Đông Vương Công giúp đỡ, nhưng Mộng Thần Cơ hiện tại cũng thực hiện được một bước quan trọng nhất.

Hiện tại không ai có thể ngăn cản hắn nữa, bước tiếp theo của

Mộng Thần Cơ là chưởng khống toàn bộ thiên địa!

Cả Dương Thần thế giới, đều phải rơi vào trong tay Mộng Thần Cơ.

Bình nhật Mộng Thần Cơ cũng định nghĩa mình như vậy, Thiên địa chúa tể giả!

"Đại Càn Vương Triều đã diệt, hiện tại ta chưởng khống Dương Thần thế giới, vị tất không thể cùng Hồng Hoang Thế Giới tương đề tịnh luận!" Mộng Thần Cơ đồng dạng là một người có dã tâm, nếu thật sự để hắn triệt để chưởng khống toàn bộ Dương Thần thế giới, sở hữu khí vận gia thân, sự tồn tại của hắn, hoặc hứa cùng đương sơ Hồng Quân Đạo Tổ cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ bất quá đem Dương Thần thế giới cùng Hồng Hoang Thế Giới so sánh, chênh lệch có chút lớn mà thôi.

Ở các phương diện khác, Mộng Thần Cơ và Hồng Quân Đạo Tổ xác thực thập phần tương tự.

Mộng Thần Cơ hiện tại hủy đi Đại Càn Vương Triều, chỉ cần nâng đỡ một Hoàng đế mới, sau đó âm thầm thao túng, rất nhanh có thể đem thiên hạ nắm trong tay.

Huống hồ dĩ thực lực Thái Thượng Đạo, nâng đỡ một đế vương xuất thế tịnh không phải việc khó.

Chương 428

Hiện tại trong Dương Thần thế giới đại đa số tu sĩ đều đã rời đi, truy tùy Đông Vương Công đi tới Hồng Hoang Thế Giới tu hành, ngay cả Yêu tộc Bát Đại Yêu Vương cũng toàn bộ đi sạch.

Như ngày nay Yêu tộc càng không chịu nổi một kích, Mộng Thần Cơ nếu muốn diệt tộc, đó cũng là sự tình trở bàn tay.

Mộng Thần Cơ tại Dương Thần thế giới đại triển quyền cước, muốn triệt để khống chế toàn bộ thế giới.

Dương Bàn tại trong thời không thông đạo một đường tiến lên, rốt cục sau khi kinh lịch vạn bàn ma nan, thành công đi tới Hồng Hoang Thế Giới.

Khi Dương Bàn đến Hồng Hoang Thế Giới, thân thể gầy gò lân tuân, cả người phảng phất biến thành bộ khô lâu.

Hoàn toàn dựa vào ý chí lực kiên trì, đan dược trên người toàn bộ bị ăn sạch.

Nếu không phải là Bất Tử Chi Thân, thân vi Đại Càn Vương Triều Hoàng đế, cao thủ bảy lần Lôi Kiếp, trên người có đủ nhiều đan dược và bảo vật, chỉ sợ sớm đã chết đói giữa đường.

Dương Bàn từ trong thụ động đi ra, nhìn bầu trời úy lam bên ngoài.

Lúc này thiên địa linh khí điên cuồng dũng nhập vào nhục thân Dương Bàn, giống như một miếng bọt biển khô khốc, điên cuồng hấp thu linh khí giữa thiên địa.

Tiêu hao quá lớn, lúc này Dương Bàn thể nội được linh khí điên cuồng tư nhuận, thực lực cũng bắt đầu tầng tầng đột phá.

Từng mơ ước cảnh giới Dương Thần, trong nháy mắt bị đột phá.

Dương Bàn song mục đẫm lệ, bỏ ra cái giá lớn như vậy, mới có thể như thế khinh tùng đột phá tu vi.

Loại kinh lịch kia, Dương Bàn không nguyện tái trải qua lần thứ hai.

Trong thời không thông đạo là sự lạc mịch, tử tịch, vĩnh viễn không có tận cùng, không có cải biến, hết thảy phảng phất đều là hư vô.

Dương Bàn đại nạn không chết, lúc này tu vi tiết tiết phàn thăng.

Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên!

Một mạch phàn thăng đến Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, tu vi Dương Bàn mới dừng lại.

Phần thu hoạch này khiến hắn cuồng hỉ không thôi, cánh tay bị chặt đứt kia cũng lần nữa khôi phục.

Sau khi thành Thái Ất Kim Tiên, Dương Bàn cũng rõ ràng được nhiều sự tình, tỷ như tu hành cảnh giới và một số kiến thức cơ sở của Hồng Hoang Thế Giới.

Lúc này Dương Bàn đối với phương hướng Thiên Đình quỳ xuống đất ba bái, hắn không dám đi bái kiến Đông Vương Công, chỉ có thể dùng phương thức này triều bái Thiên Tôn.

"Năm đó Dương Bàn mạo phạm Thiên Đế, Thiên Đế có hiếu sinh chi đức, nhân thử không cùng Dương Bàn so đo, cho tới hôm nay, Dương Bàn mới biết năm đó mình đã làm sai chuyện lớn thế nào, Dương Bàn đặc biệt tại đây tạ tội với Thiên Đế!" Dương Bàn tam bái cửu khấu, mới lần nữa đứng dậy, tại phụ cận tìm một cái động huyệt, từ đây bế quan tu hành.

Sơ thứ đến Hồng Hoang Thế Giới, tuy thành Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, nhưng ai biết bên ngoài có phải còn có nhiều siêu cấp cường giả hơn, một ngón tay đều có thể nghiền chết hắn hay không?

Do đó ở lại chỗ này, không đi loạn tứ xứ mới là lựa chọn chính xác nhất.

Dương Bàn nhìn thoáng qua thời không thông đạo, nếu Mộng Thần Cơ từ trong đó đi ra, đảo chính hảo có thể nhân cơ hội đem đối phương chém giết, miễn cho Mộng Thần Cơ tại phương thế giới kia triệt để trưởng thành, đến lúc đó hậu hoạn vô cùng.

Dương Bàn và Mộng Thần Cơ đều là cao thủ không thể đa đắc, tâm tư trầm ổn nội liễm, tiếp thụ sự vật cũng phi thường nhanh.

Dương Bàn tử lý đào sinh xong, lập tức nghĩ ra biện pháp và thủ đoạn đối phó Mộng Thần Cơ, đây cũng là một trường xử lớn của hắn.

Đông Vương Công tại lúc Dương Bàn quỳ lạy đã rõ ràng hết thảy.

Hắn cũng không so đo, một đại cao thủ Hợp Đạo cảnh, cùng một con kiến hôi có gì đáng so tính?

Đối phương đã cung kính như vậy, hắn cũng không ngại tha cho đối phương một lần, phản chính đều là cấp hắn tăng gia khí vận, không cần thiết đuổi tận giết tuyệt.

Lần này những tu sĩ Đông Vương Công mang về từ Dương Thần thế giới, cũng bắt đầu nhanh chóng trưởng thành.

Dù sao những tu sĩ này đều là những kẻ nổi bật nhất một phương, tại Dương Thần thế giới do nguyên nhân vị diện mà vô pháp tấn tốc trưởng thành.

Hiện tại đến Hồng Hoang Thế Giới, không còn tầng trói buộc kia, tất cả đều bắt đầu điên cuồng trưởng thành.

Những tu sĩ này không ngừng đề thăng thực lực, khí vận Đông Vương Công thu được từ trên người bọn họ cũng càng ngày càng nhiều.

Tùy theo thực lực không ngừng tăng cường, bọn họ sẽ có thể vì Đông Vương Công cuồn cuộn không dứt cung cấp Khí Vận chi lực.

Tuy rằng mỗi một tu sĩ cung cấp không nhiều, nhưng nếu có vô số Khí Vận Chi Tử đều bị Đông Vương Công thu nạp, vậy tổng hòa Khí Vận chi lực cung cấp sẽ phi thường khả quan!

Tu sĩ Dương Thần thế giới đến Hồng Hoang, sau khi trưởng thành, Đông Vương Công sẽ điều khiển bọn họ ra khỏi Thiên Đình.

Chỉ có cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên mới có tư cách sinh hoạt tại Thiên Đình, đây là quy củ Đông Vương Công định ra.

Đương nhiên, tu sĩ nhậm chức tại Thiên Đình thì ngoại trừ, dù sao trong Thiên Đình còn có phó tùng, thiên binh các loại tồn tại, bọn họ đều tương đương với một bộ phận của Thiên Đình, tịnh không chịu điều kiện này ảnh hưởng.

Như ngày nay những tu sĩ này đã có một chút tự vệ chi lực, sau khi rời khỏi Thiên Đình, lập tức hiệu phỏng các tu sĩ Tân thế giới khác, chiếm cứ một ngọn núi, kiến lập nơi tu hành thuộc về mình.

Trong số tu sĩ Dương Thần thế giới, dĩ Hồng Huyền Cơ thực lực mạnh nhất, như ngày nay đã là Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Tại trong thời gian ngắn ngủi có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên, đủ để thấy được Hồng Huyền Cơ xác thực là một tu hành thiên tài.

Hồng Huyền Cơ sau khi thực lực đề thăng đến Đại La Kim Tiên, đối với sự tình năm đó đi theo Đông Vương Công đến Hồng Hoang phi thường tán thán.

Nếu không phải vì Đông Vương Công, hiện tại khủng phạ hắn còn đang làm Thái sư ở Đại Càn Vương Triều, suy nghĩ làm sao để đề thăng Dương Thần cảnh giới.

Hiện tại thành Đại La Kim Tiên, cảnh giới so với Dương Thần không biết cao hơn bao nhiêu lần, làm cho hắn làm sao có thể không cao hứng.

Các tu sĩ Dương Thần thế giới đều ủng thốc bên cạnh Hồng Huyền Cơ, dù sao hiện tại hắn là đệ nhất cao thủ trong nhóm bọn họ, sau này mọi người không thể không dựa vào Hồng Huyền Cơ.

Cho dù là Bát Đại Yêu Vương kia, hiện tại cũng bị Hồng Huyền Cơ ổn ổn thắng một bậc, đồng dạng phải nghe theo Hồng Huyền Cơ an bài.

Cường giả Dương Thần thế giới an đốn xong xuôi, tu sĩ Hồng Hoang Thế Giới cũng đều biết Đông Vương Công lại mở ra Tân thế giới.

Nhân thử từng cái tu sĩ lại đến trước mặt Đông Vương Công, khẩn cầu Đông Vương Công cho phép mọi người tiến vào Tân thế giới lịch luyện.

Chương 429

Đông Vương Công lúc này tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đi tới Tân thế giới lịch luyện có thể giúp mọi người đạt được càng nhiều chỗ tốt, đối với việc đề thăng thực lực cũng có trợ giúp cự đại, cũng chính vì vậy những tu sĩ này mới phong ủng chí.

Dưới sự dẫn dắt của Tây Vương Mẫu, một nhóm tu sĩ mới bắt đầu tiến vào Dương Thần thế giới, điều này cũng sẽ mang lại tu sĩ mới cho Hồng Hoang Thế Giới.

Đông Vương Công lúc này tọa trấn Thiên Đình, hắn đã đem mấy Khí Vận Chi Tử quan trọng nhất tìm về, những tu sĩ khác vô quan khẩn yếu.

Lần này có Tây Vương Mẫu dẫn dắt tu sĩ tiến vào Dương Thần thế giới, Đông Vương Công tương đối yên tâm.

Đương nhiên đồng hành còn có Nữ Oa Thánh Nhân, Bạch Viên, Kim Sí Đại Bàng, Ngọc Dương Tử.

Mấy vị này cũng đều muốn đi cảm thụ một phen, dù sao sau khi tiến vào Thánh Nhân cảnh giới, thực lực cũng bắt đầu từ từ ổn định lại, muốn tiến thêm một bước đề thăng, cần phải bỏ ra nỗ lực cự đại.

Không có cảm ngộ mới, sẽ dậm chân tại chỗ, do đó ngay cả mấy vị Thánh Nhân chú trọng thân thể tu hành, cũng không thể không tiến vào Tân thế giới thường thí, xem thử có thể có điều thu hoạch hay không.

Sau khi Tây Vương Mẫu dẫn người tiến vào Dương Thần thế giới, nơi Đông Vương Công lại lần nữa có người đột phá.

Tại lúc Đông Vương Công chuẩn bị bế quan, một cỗ khí tức

cường đại tịch quyển toàn bộ Thiên Đình.

Đông Vương Công nhìn lại, chỉ thấy trong động phủ Khổng Tuyên, khí tức cường đại kích đãng cửu tiêu, hiển nhiên là tích tượng sắp đột phá Thánh cảnh.

"Khổng Tuyên khổ tu vạn năm, rốt cục muốn đột phá!" Đông Vương Công trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn về phía Ngũ Sắc Thần Quang nơi xa.

Khổng Tuyên bị khốn tại Chuẩn Thánh cảnh giới vô số năm, vẫn luôn không từng buông bỏ, nỗ lực không ngừng tu hành, hiện tại một triều đột phá, cũng coi như đắc thường sở nguyện.

Lúc này linh khí giữa thiên địa bạo động không thôi, linh khí tứ hải bát hoang đều đảo quán tiến vào bế quan chi địa của Khổng Tuyên.

Dị tượng giữa thiên địa lập tức hấp dẫn vô số tu sĩ, những tu sĩ sơ thứ đến Hồng Hoang Thế Giới từ Dương Thần thế giới, khi nhìn thấy thiên địa biến hóa, từng cái chấn kinh vô cùng.

"Rốt cuộc là cường giả thế nào, mới có thể dẫn phát thiên địa biến hóa bực này?" Hồng Huyền Cơ chấn kinh không thôi, hắn chưa từng kiến thức qua thiên địa chi uy bực này, vưu kỳ là sau khi tiến vào Hồng Hoang Thế Giới, tùy theo thực lực không ngừng đề thăng, đối với thiên địa kính sợ càng thêm sâu sắc.

Hôm nay thấy Khổng Tuyên thành Thánh, hắn thấm thía thể hội được sự thiếu hụt về thực lực của mình.

So với Thánh Nhân, hắn cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Chút tự đắc vì đề thăng lên Đại La Kim Tiên cảnh giới trước đó, giờ khắc này cũng sớm đã đãng nhiên vô tồn.

Khổng Tuyên nãi là dùng Pháp Tắc chi lực chứng đạo, tu hành Ngũ Sắc Thần Quang huyền diệu vô cùng.

Lúc này muốn chứng đạo, tự nhiên phải tiếp thụ thiên địa khảo nghiệm.

"Khổng Tuyên kia, muốn chứng đạo!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn dị tượng trên không trung, trong lòng một mảnh cảm khái.

Đương sơ lúc Khổng Tuyên xuất thế, hắn đã sát giác kẻ này có duyên với Phật môn, nhưng Đông Vương Công lại cường thế đem Khổng Tuyên thu đi, làm cho Phật môn triệt để mất liên hệ với Khổng Tuyên.

"Ai, hạt giống tốt như vậy, lại thành đệ tử của Đông Vương Công đạo hữu, đối với Phật môn ta, thật là một tổn thất lớn a!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân đồng dạng vẻ mặt thán tức, nếu Khổng Tuyên nhập Phật môn, hiện tại sau khi thành Thánh, Phật môn chính là một môn tứ Thánh!

Như vậy, trừ bỏ Thiên Đình của Đông Vương Công, Phật môn chính là thế lực lớn thứ hai toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Đáng tiếc hiện tại hết thảy đều đã muộn, hai vị Thánh Nhân cũng chỉ có thể thán tức không thôi.

Trong Côn Luân Sơn, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng dạng một mặt âm trầm.

Những năm này uy thế của Đông Vương Công càng ngày càng nặng, sau khi Đông Vương Công tiến vào Hợp Đạo cảnh giới, có thể nói đã triệt để bỏ xa mấy vị Thánh Nhân khác.

Hiện tại càng ngày càng nhiều tu sĩ thành Thánh, Lục Thánh đương sơ không còn bất kỳ ưu thế nào, tu vi trì trệ không thể đột phá.

Hợp Đạo cảnh giới lại diêu bất khả cập, nếu bị tu sĩ hậu bối đuổi kịp, thậm chí siêu việt, vậy thật sự hào vô nhan diện sinh tồn tại Hồng Hoang Thế Giới nữa.

Khổng Tuyên tại trong mãn thiên lôi kiếp chấn cánh bay cao, ánh mắt vô số tu sĩ đều bị hấp dẫn.

Mãn thiên lôi đình thanh thế to lớn, nhưng lại vô pháp che lấp quang mang của Khổng Tuyên.

Lúc này Khổng Tuyên đem Ngũ Sắc Thần Quang sử khai, toàn thân đều là loại quang mang huyễn lạn đó, giữa thiên địa phảng phất đều bị sắc thái này tuyển nhiễm, khiến cho hết thảy sự vật đều ảm nhiên thất sắc.

“Nếu Khổng Tuyên sinh sớm một chút năm, Tam Tộc đại chiến hoặc hứa sẽ không phải kết quả này.” “Khổng Tuyên thần uy vô song, so với rất nhiều lão bài tu sĩ đều không hoàng đa nhượng a!” Hứa đa tu sĩ nghị luận phân phân, đối với Khổng Tuyên đều thập phần tán thưởng, hiển nhiên thực lực và thanh uy của Khổng Tuyên làm cho họ chiết phục.

Khổng Tuyên triển sí cao phi, đối kháng cùng thiên địa chi uy, khi vô cùng lôi đình rơi xuống, Khổng Tuyên chỉ đơn giản xoát một cái, trong nháy mắt đem mãn thiên lôi đình quét sạch sành sanh.

Thần uy bực này, xác thực thiên địa chi gian hiếm thấy, cũng không thể không khiến người bội phục.

Khổng Tuyên độ kiếp, hiển hiện vẻ nhẹ nhàng hoa lệ, mảy may không có tình huống hung hiểm như các tu sĩ khác độ kiếp.

Mãn thiên lôi kiếp giáng xuống, Khổng Tuyên lay động Ngũ Sắc Thần Quang, trong khoảnh khắc liền đem lôi đình quét sạch sành sanh.

Nhất thời đám người nhìn thấy mà bái phục không thôi, thứ lôi đình như diệt thế kia, căn bản không làm gì được Khổng Tuyên chút nào. "Tuy hiện tại thiên kiếp khó khăn đã hạ thấp không ít, nhưng có thể làm được đến mức này, cũng chỉ có Khổng Tuyên!" Đông Vương

Công ở trong Thiên Đình quan sát, gật đầu không thôi.

Hiện nay khảo nghiệm của thiên địa đối với Thánh Nhân đã hạ thấp một chút, nhưng muốn giống như Khổng Tuyên cử trọng nhược khinh (nâng nặng tựa nhẹ), cần phải có thực lực cực kỳ cường đại.

Khổng Tuyên hậu tích bạc phát, cuối cùng tìm ra con đường thuộc về mình, mới thành công đột phá.

Bất quá rốt cuộc là đi theo bước chân của Đông Vương Công nhanh chóng hơn một chút, hay là đi lên con đường thuộc về mình tốt hơn, giữa hai bên hiện tại vẫn chưa nhìn ra ưu liệt.

Trước mắt Khổng Tuyên đang nhẹ nhàng độ đại kiếp, khiến rất nhiều tu sĩ đều hâm mộ không thôi. "Khổng Tuyên có thể chứng đạo thành công, không hổ là bái Đông Vương Công làm thầy, nếu không có Thiên Đế bệ hạ vô địch khí vận che chở, những đệ tử này lại có thể từng người một đột phá sao!" "Thiên Đế nhất môn ngũ Thánh, so với Đạo Tổ môn hạ năm xưa cũng không kém cạnh gì a?" "Ân, Đạo Tổ năm đó mở ra Tử Tiêu Cung, thu vô số tiên thiên đại thần thông giả, mới bồi dưỡng được vài vị Thánh Nhân, Thiên Đế bệ hạ bây giờ cũng có mấy vị Thánh Nhân môn đồ, so với Đạo Tổ cũng không kém mảy may nào!" Chúng nhân nghị luận ầm ĩ, từ trên thân Khổng Tuyên lại nhìn về phía Đông Vương Công, hiển nhiên đối với đôi thầy trò này đều phi thường hâm mộ.

Trên bầu trời lôi đình không dứt, Khổng Tuyên lại từ dung ứng đối, mảy may không chịu kiềm chế.

Chỉ dùng một chiêu Ngũ Sắc Thần Quang, đã khiến lôi đình không thể làm gì được hắn.

Lôi kiếp kéo dài mấy ngày, tuy rằng thanh thế càng lúc càng lớn, uy lực cũng trở nên khủng bố vô cùng, nhưng cuối cùng Khổng Tuyên vẫn an nhiên độ qua, căn bản không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Lôi đình cuối cùng tan đi, trên thân Khổng Tuyên cũng có một cỗ thánh nhân chi uy tản phát ra.

Chương 430

Thành tựu Thánh Nhân chi vị, tự nhiên thân cư thiên địa pháp lực.

Khổng Tuyên sau khi độ kiếp thành công, bay cao lên chín tầng trời, trực tiếp trở về Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đông Vương Công ngồi ngay ngắn trên long ỷ, Khổng Tuyên vẻ mặt vui mừng, sải bước tiến vào. "Sư tôn, đệ tử rốt cục đột phá!" Trong mắt Khổng Tuyên có hỉ khí không che giấu được, tu hành vạn năm, rốt cục sau khi các sư huynh đệ chứng đạo, hắn cũng thành công đột phá Thánh Nhân chi cảnh.

Hiện nay gánh nặng trong lòng đã bỏ đi, Khổng Tuyên cả người hiển lộ vẻ ý khí phong phát, nhìn qua thần uy vô song, khí thế bức người.

Đông Vương Công gật đầu với Khổng Tuyên, đối với đứa đệ tử này hắn cũng gửi gắm kỳ vọng cao, tuy rằng Khổng Tuyên không giống như lão ngũ đi lên con đường Thể tu, nhưng ngày thường Đông Vương Công đối với hắn vẫn chiếu cố có thừa. "Khổng Tuyên, hôm nay một sớm đột phá, đã nở mày nở mặt, những năm này ngươi tu hành Ngũ Sắc thần thông, vi sư đều nhìn thấy sự trưởng thành của ngươi, bất quá sau này con đường tu đạo vẫn còn xa, các sư huynh đệ các ngươi, phải nâng đỡ lẫn nhau!" Đông Vương Công đối với Khổng Tuyên giáo huấn không ngừng, Khổng Tuyên cũng phi thường kính trọng Đông Vương Công.

Hiện nay Đông Vương Công thực lực đạt tới Hợp Đạo cảnh giới, đã là người duy nhất trong cả Hồng Hoang thế giới có tư cách dạy bảo Thánh Nhân tu sĩ. "Sư tôn, đệ tử nhất định sẽ không lười biếng, tranh thủ quang diệu sư môn!" Khổng Tuyên bái phục trên mặt đất,

đối với lời của Đông Vương Công luôn luôn nói gì nghe nấy. "Bây giờ đã đột phá Thánh cảnh, tu hành sau này cũng không cần bế quan khổ tu nữa, rút thời gian đi tới những tân thế giới kia dạo chơi một chút, hoặc giả đối với tu hành sau này có chút trợ giúp!" "Sư tôn, đệ tử nhất định có thời gian sẽ đi du lịch một phen." "Đi củng cố tu vi đi, chớ để lỡ thời thần!" Khổng Tuyên dập đầu ba cái với Đông Vương Công, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Từ sau khi Khổng Tuyên chứng đạo thành Thánh, khí vận của hắn đã thay đổi.

Cỗ khí vận chi lực màu vàng óng độc nhất của Thánh Nhân gia trì tại thân, trong đó có một luồng khí vận phân lưu về phía Đông Vương Công, làm cho khí vận vốn đã cường đại của hắn trở nên càng thêm hưng thịnh.

Cảm thụ được khí vận của mình lần nữa gia tăng, Đông Vương Công cũng bắt đầu bế quan tu hành.

Một vị Thánh Nhân mang lại khí vận chi lực gia thành cho Đông Vương Công, đủ để bù đắp vô số Chuẩn Thánh khí vận gia thành.

Dù sao khí vận chi lực của Thánh Nhân cảnh giới, so với Chuẩn Thánh cảnh giới cường đại hơn gấp vô số lần.

Trong đó biến hóa về chất lượng không phải số lượng có thể bù đắp, giống như sức mạnh của Thánh Nhân, căn bản không phải Chuẩn Thánh có thể ngăn cản được.

Lần này khí vận của Đông Vương Công lần nữa gia tăng, hắn chuẩn bị đem số tinh huyết Chuẩn Thánh thu thập được trong khoảng thời gian này luyện hóa lần nữa, thuận tiện khai tịch ra càng nhiều tế bào thần tàng cùng nội bộ thế giới.

Khổng Tuyên thành Thánh, lần này ảnh hưởng không chỉ đơn giản

là thế lực Thiên Đình.

Các tu sĩ khác cũng đều lần nữa điên cuồng, gần đây vô số tu sĩ nhao nhao đột phá, mang đến động lực cực lớn cho những tu sĩ chưa đột phá trong Hồng Hoang thế giới.

Trong Phật Môn, Đại Nhật Như Lai viễn tẩu Tây phương đại mạc, từ biệt ba vị Thánh Nhân, chuẩn bị một mình ra ngoài lịch luyện. "Một ngày không thành Thánh, liền một ngày không trở về Phật Môn!" Đại Nhật Như Lai lập hạ thệ ngôn, một bước một dấu chân, đi bộ đến Tây phương hoang mạc.

Trong Ma Môn, Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn lần nữa tụ tập lại một chỗ. "Đạo huynh, hết thảy chuẩn bị thế nào rồi?" Đặng Ẩn nhìn thoáng qua Chiêm Thái Tuyền bên cạnh, Hắc Tâm Lão Nhân cười một tiếng, gật đầu. "Chuẩn bị xong rồi, hiện tại có thể bắt đầu!" Trong đôi mắt Đặng Ẩn lộ ra một tia nhiệt thiết, Chiêm Thái Tuyền ở bên cạnh cũng tim đập nhanh hơn, đây chính là thời khắc quyết định vận mệnh.

Tuy rằng Chiêm Thái Tuyền thiên tư bất phàm, bằng vào nỗ lực của mình chiếu dạng có thể chứng đạo thành Thánh, nhưng như vậy còn muốn đợi thêm một đoạn thời gian dài.

Nếu như dưới sự giúp đỡ của hai vị Thánh Nhân chứng đạo, có thể tiết kiệm đại bộ phận thời gian, sau đó dùng thời gian này tiếp tục tăng thăng tu vi.

Thực lực như vậy so với đệ tử đồng lứa, sẽ viễn siêu một đoạn dài.

Hắc Tâm Lão Nhân đứng dậy, đi đầu hướng về một chỗ bế quan, Đặng Ẩn cùng Chiêm Thái Tuyền rảo bước đi theo, ba người hiển nhiên muốn cùng nhau bế quan.

Những tu sĩ này đều đang âm thầm hành động, riêng phần mình

chuẩn bị hậu thủ, đều muốn sớm một ngày đột phá tu vi.

Trong đám người thế giới Già Thiên, Diệp Phàm cũng bế quan.

Hắc Hoàng, Bàng Bác cùng Thánh Hoàng Tử cũng chuẩn bị đột phá.

Bị Ma Môn đệ tử truy sát, nếu như một mực không cách nào đột phá Thánh cảnh, tình cảnh của bọn hắn sẽ phi thường nguy hiểm.

Thậm chí sau khi Chiêm Thái Tuyền đột phá, bọn hắn có thể sẽ trực tiếp đối mặt với một vị Thánh Nhân truy sát.

Thật đến thời điểm đó, cũng không phải chuyện đùa, một khi không cẩn thận sẽ có nỗi lo tính mạng, đến lúc đó ai cũng không bảo vệ được!

Chính là ý thức được sự nghiêm trọng của sự tình, nên Diệp Phàm mới không thể không bế môn khổ tu.

Sau khi Khổng Tuyên đột phá, xác thực làm cho cả Hồng Hoang thế giới đều chịu ảnh hưởng lớn.

Các phương tu sĩ nhao nhao bế quan không ra, nhưng trong đó lại có một ngoại lệ.

Hồng Nghĩa (Hong Yi) từ thế giới Dương Thần, lần nữa xuất hiện tại Hồng Hoang.

Kể từ lần trước vượt qua thời không thông đạo đến Hồng Hoang thế giới về sau, Hồng Nghĩa liền tìm nơi ẩn tu.

Cách làm của hắn và Dương Bàn xuất kỳ nhất trí, đều lựa chọn điệu thấp tu hành.

Sau khi Khổng Tuyên đột phá Thánh cảnh, Hồng Nghĩa rời khỏi nơi tu hành, đi tới Càn Nguyên Sơn, tìm đám tu sĩ Đại Càn vương triều.

Chính xác mà nói, Hồng Nghĩa tìm Hồng Huyền Cơ.

Hắn cùng Hồng Huyền Cơ tuy là phụ tử, nhưng ân oán giữa hai người lại khó mà nói rõ.

Lúc này Hồng Nghĩa một mình đi tới Càn Nguyên Sơn, nơi này tu sĩ Đại Càn vương triều đều tụ tập cùng một chỗ. "Hồng Nghĩa?

Ngươi cũng tới Hồng Hoang thế giới?" Một tiếng hỏi thăm kinh ngạc truyền đến, đối phương rõ ràng là người quen của Hồng Nghĩa.

Hồng Nghĩa khinh thường nhìn về phía đối phương, người trước mặt này, là kẻ bình thường hắn ghét nhất.

Tức tiện hiện tại Hồng Nghĩa đã là Đại La Kim Tiên tu sĩ, nhưng vẫn phi thường chán ghét gã này.

Chương 431

Trưởng tử của Hồng Huyền Cơ, Hồng Hi!

Con trai của Triệu phu nhân!

Tại thế giới Dương Thần, Hồng Hi đối với Hồng Nghĩa nhiều lần làm nhục.

Giữa hai người căn bản không có tình nghĩa huynh đệ, đôi bên đều nhìn đối phương cực kỳ không thuận mắt.

Bất quá Hồng Hi lúc này cũng không dám đối với Hồng Nghĩa lộ ra bất kỳ cảm xúc bất mãn nào.

Hồng Hi sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, hiện tại là cao thủ Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, nhưng Hồng Nghĩa trước mặt lại là Đại La Kim Tiên.

Cảm thụ được pháp lực mênh mông như thủy triều của Hồng Nghĩa, lời nói ác độc theo thói quen của Hồng Hi sinh sinh dừng lại. "Mau đi thông báo Hồng Huyền Cơ, nếu chậm nhất thời ba khắc, ta cũng không bảo đảm sẽ không đập nát sơn môn các ngươi!" Hồng Nghĩa lạnh lùng nhìn Hồng Hi, bộ dáng kinh khủng của người ca ca này làm cho trong lòng hắn thư sướng.

Từ nhỏ đến lớn, Hồng Nghĩa tại Thái sư phủ căn bản không có ngày lành, từ trước đến nay đều bị những ca ca tỷ tỷ này khi dễ.

Bây giờ Hồng Hi nhìn thấy Hồng Nghĩa, thái độ di chỉ khí sử (sai khiến hống hách) kia đã biến mất, căn bản không dám phản kháng.

Sau khi Hồng Hi vội vàng rút lui vào trong đại trận, mới ác độc nói: "Hồng Nghĩa, ngươi dám đối với phụ thân đại nhân bất kính, ngươi cứ chờ đó cho ta!" Hồng Hi thấy khoảng cách giữa mình và

Hồng Nghĩa đủ xa, mới yên tâm thở hổn hển một hơi, sau đó như mũi tên bay đi tìm Hồng Huyền Cơ.

Hồng Nghĩa thì mặt không biểu tình đứng tại chân núi Càn Nguyên Sơn, dò xét tứ phía, trong lòng lại căn bản khinh thường một cố.

Đồ vật của Hồng Huyền Cơ, cho dù tốt hơn nữa, trong mắt Hồng Nghĩa cũng không đáng một xu!

Tại thời điểm Hồng Nghĩa chờ đợi, có một thanh âm kinh hỉ truyền đến. "Hồng Nghĩa, ngươi đã đến rồi?" Thanh âm là một vị thiếu nữ, đồng dạng là người nhà, nữ nhi của Hồng Huyền Cơ, Hồng Tuyết Kiều.

Hồng Nghĩa nhìn người tỷ tỷ này, trên mặt mới có một tia tiếu dung cùng noãn ý. "Tuyết Kiều tỷ, quả nhiên ngươi cũng ở nơi này." "Hồng Nghĩa, thực lực của ngươi...

Vậy mà cường hãn như thế!

Chúc mừng ngươi a!" Hồng Tuyết Kiều cùng Hồng Nghĩa quan hệ không tệ, cho nên thật lòng thay Hồng Nghĩa cảm thấy cao hứng. "Tuyết Kiều tỷ, ta tìm Hồng Huyền Cơ, một lát nữa nếu có sự tình gì, hi vọng ngươi không nên xuất hiện trở lan." Hồng Nghĩa tâm ý đã quyết, sẽ không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi, chẳng qua có một số người hắn không muốn thương hại.

Tỷ như Hồng Tuyết Kiều này, có lẽ là người duy nhất trong cả Hồng gia có thể khiến Hồng Nghĩa để ý.

Còn những người khác, nếu không phải trực tiếp chém giết ngay trước mặt, đã là Hồng Nghĩa trong lòng đại phát từ bi rồi. "Hồng Nghĩa, đã nhiều năm như vậy, lại cần gì phải đắm chìm trong vãng sự chứ?" Hồng Tuyết Kiều thập phần thấp thỏm, muốn khuyên bảo Hồng Nghĩa.

Dù sao một cái là phụ thân, một cái là đệ đệ, nhìn thấy cha con huyên náo đến tình trạng này, Hồng Tuyết Kiều cũng không biết nên khuyên như thế nào. "Tuyết Kiều tỷ, không cần nói nhiều.

Chuyện này không liên quan đến ngươi, giữa ta và hắn cần phải có một cái kết liễu, ngươi không cần nhúng tay." Thái độ Hồng Nghĩa lãnh ngạnh, mảy may không có cho Hồng Tuyết Kiều mặt mũi.

Nàng còn muốn khuyên nữa, lúc này trong Càn Nguyên Sơn một trận tiếng gió mây hô khiếu truyền đến, mấy vị cường giả nhao nhao đi tới.

Hồng Tuyết Kiều không thể không dừng lại, xoay người nhìn lại, người đến chính là phụ thân nàng, Hồng Huyền Cơ.

Lúc này Hồng Huyền Cơ bị vô số cường giả vây quanh ở giữa, pha có một loại giá thế chúng tinh củng nguyệt (sao vây quanh trăng).

Nhìn thấy Hồng Huyền Cơ được tiền hô hậu ủng, trong lòng Hồng Nghĩa dâng lên một trận buồn nôn. "Hồng Huyền Cơ, xem ra ngươi làm Thái sư thời gian lâu rồi, tới Hồng Hoang thế giới vẫn phách lối như vậy!" Hồng Nghĩa nhịn không được châm chọc đối phương, đối với Hồng Huyền Cơ căn bản không có một tia hảo cảm.

Hồng Huyền Cơ nhíu mày, nơi này có rất nhiều đồng đạo, để cho bọn hắn nhìn thấy con trai đối với phụ thân chào hỏi như vậy, trong lòng hắn tuy giận, nhưng lại không tiện trực tiếp mắng trả Hồng Nghĩa.

Dù sao hắn vừa mở miệng, Hồng Nghĩa khẳng định muốn cùng hắn tranh chấp, đến lúc đó ai cũng không được trong sạch.

Huống chi hiện tại Hồng Nghĩa tu vi cao thâm, đã đạt tới Đại La Kim Tiên cấp độ, so với hắn cũng không kém cạnh gì.

Cùng Hồng Nghĩa là địch, chẳng bằng đem Hồng Nghĩa thu phục,

để cho ta sử dụng!

Hồng Huyền Cơ tâm tư điện chuyển, đang lúc đánh giá, Hồng Hi ở một bên lại nhịn không được. "To gan nghịch tử!

Tại trước mặt phụ thân dám vô lễ như vậy!" Hồng Hi hồ giả hổ uy (cáo mượn oai hùm) mắng một câu, ngược lại thành công hấp dẫn sự chú ý của Hồng Nghĩa. "Hồng Huyền Cơ còn không có mở miệng, ngươi ngược lại sính năng rồi, vừa rồi lúc gặp riêng ta, sao không thấy ngươi phách lối như vậy?

Đồ chó cậy gần nhà!" Hồng Nghĩa quát mắng Hồng Hi, làm cho Hồng Hi tức giận đến đỏ bừng cả mặt, nhưng tu vi của hắn thực tại không được, căn bản không dám đi ra cùng Hồng Nghĩa liều mạng.

Thậm chí trước khi Hồng Huyền Cơ mở miệng, đối mặt Hồng Nghĩa hắn ngay cả lời nói hung ác cũng không dám thốt ra. "Hồng Nghĩa, nơi này là Hồng Hoang thế giới, không phải Đại Càn vương triều!" Hồng Huyền Cơ rốt cục mở miệng, ngữ khí bình thản vô cùng.

Mấy vị cường giả khác lúc này mới làm rõ được, nguyên lai là sự tình giữa hai cha con.

Nếu là như vậy, bọn họ cũng không tiện nhúng tay vào, dù sao người ta có thể là phụ tử, có sự tình gì cũng không phải người ngoài có thể tùy tiện đi dính vào.

Hồng Nghĩa lúc này nhìn Hồng Huyền Cơ, ánh mắt đồng dạng bình tĩnh, nhưng nơi sâu thẳm lại có một cỗ nộ hỏa áp chế không nổi. "Rời đi Đại Càn vương triều, những sự tình đã qua kia, liền một bút xóa bỏ sao?" Hồng Nghĩa hỏi thăm, ngữ khí có chút hùng hổ dọa người. "Rời đi Đại Càn vương triều, Hồng Huyền Cơ không phải là Hồng Huyền Cơ của ngày xưa nữa sao?

Ngươi làm những sự tình kia, tức tiện cả thế giới đều quên đi, ta

Hồng Nghĩa cũng sẽ không quên!" "Hồng Nghĩa, ngươi đường đường là một Đại La Kim Tiên, còn muốn rối rắm những chuyện cũ năm xưa sao?" Hồng Huyền Cơ lắc đầu không thôi, không nghĩ tới Hồng Nghĩa đã đến cảnh giới bực này, lại còn nắm lấy sự tình đã qua không buông!

Chương 432

Điều này làm cho Hồng Huyền Cơ đau đầu, tuy rằng không sợ Hồng Nghĩa, nhưng hắn cũng không muốn tùy tiện cùng một vị Đại La Kim Tiên là địch, dù sao Đại Càn vương triều mới vừa vặn kiến lập thế lực ở nơi này.

Năm đó Hồng Huyền Cơ vì tu hành, xác thực có chút không từ thủ đoạn, lợi dụng Thái Thượng Đạo Thánh nữ Mộng Băng Vân, cuối cùng dẫn đến Mộng Băng Vân tử vong, đối với Hồng Huyền Cơ lại làm sao không thống khổ.

Hắn cũng từng bỏ da tình cảm, chẳng qua về sau tình thế bắt buộc, không thể không làm ra lựa chọn.

Lúc này đối mặt Hồng Nghĩa chất vấn, những chuyện cũ năm xưa kia lần nữa cuộn trào.

Hồng Nghĩa nhìn Hồng Huyền Cơ, bỗng nhiên cười. "Đại La Kim Tiên thì thế nào, ngươi cũng biết, ta tu hành tịnh không phải là vì thành Tiên, tịnh không phải là vì trường sinh bất lão, ta chính là muốn đứng ở trước mặt ngươi hỏi một câu, năm đó ngươi vì sao lại tâm địa sắt đá như thế!" "Vì tu hành, vì Đại Càn vương triều, hoặc giả vì bí mật không thể cho ai biết, ngươi lại hại chết mẹ ta!" Hồng Nghĩa ngay trước mặt mọi người, đem những sự tình không chịu nổi kia toàn bộ giũ ra.

Mấy vị Yêu Vương, các lộ cường giả, đều nhao nhao cảm thấy thập phần xấu hổ, loại việc nhà này, ai lại có thể nói ra đúng cùng sai. "Hồng Nghĩa, vãng sự đã thành mây khói, sự tình năm đó tịnh không phải như ngươi tưởng tượng, hết thảy đều đã qua, nói thêm vô ích!" Hồng Huyền Cơ cũng không thể tiếp tục mất mặt xuống dưới, sự tình

năm đó xác thực có ẩn tình, hắn không nguyện ý trước mặt mọi người nói ra. "Đã nói nhiều vô ích, vậy thì dưới tay xem hư thực đi!

Để cho ta nhìn xem ngươi cái Đại Càn vương triều Thái sư này, sau khi trộm Thái Thượng Đạo tâm kinh, lại cường đại đến tình trạng nào!" Hồng Nghĩa không nguyện ý nói nhiều, hắn cũng không tới để cùng Hồng Huyền Cơ múa mép khua môi.

Lần này tới, chính là muốn chém giết Hồng Huyền Cơ, vì mẫu thân đại nhân báo thù!

Xung quanh đông đảo cường giả lập tức kinh hãi, một đôi cha con muốn binh đao gặp nhau! "Hồng Nghĩa, ngươi thật sự muốn cùng ta cha con tương tàn sao?

Sự tình năm đó, tịnh không phải như ngươi tưởng tượng!" Hồng Huyền Cơ vẫn không buông bỏ, tiếp tục tranh thủ. "Phụ tử?

A a, ta nếu như giống năm đó, hai bàn tay trắng, không có chút thực lực nào, ngươi sẽ cùng ta nói chuyện phụ tử?

Chỉ sợ ta vĩnh viễn đều là cái phế vật kia đi!" Lời của Hồng Nghĩa làm cho Hồng Huyền Cơ sững sờ, chính như Hồng Nghĩa nói, nếu như không có thực lực, hắn căn bản không có tư cách cùng Hồng Huyền Cơ ở chỗ này đối thoại.

Hồng Huyền Cơ đương nhiên sẽ coi hắn là cái phế vật trong Thái sư phủ kia, mà không phải là cao thủ hiện tại ngay cả hắn cũng muốn tranh thủ một phen.

Trong mắt Hồng Huyền Cơ, chỉ có người hữu dụng, không có địch nhân vĩnh hằng.

Nếu như Hồng Nghĩa nguyện ý cùng hắn băng thích tiền hiềm, hắn ngược lại không ngại trọng dụng Hồng Nghĩa, thậm chí cho hắn hết thảy.

Nhưng nếu Hồng Nghĩa chấp mê bất ngộ, vậy chỉ có thể trảm thảo trừ căn, vĩnh tuyệt hậu hoạn! "Đã sự tình đến nước này, ta ngược lại muốn nhìn xem, con trai của Hồng Huyền Cơ ta, rốt cuộc cường đại đến trình độ nào!" Hồng Huyền Cơ mắt thấy không còn đường lui, cũng chỉ có thể quyết tâm ra tay.

Tức tiện là con trai của kẻ địch, Hồng Huyền Cơ cũng không có ý định thả đi.

Không thể để cho ta sử dụng, vậy chỉ có thể triệt để hủy diệt đối phương, trảm thảo trừ căn!

Hồng Nghĩa lúc này sở tu tuyệt học là từ Bách Gia Chư Tử bên trong độc khai một chi, thành tựu Đạo của riêng mình.

Cũng chính vì Hồng Nghĩa tìm ra con đường thuộc về mình, cho nên mới có thể kẻ đến sau mà lên trước, trong thời gian ngắn ngủi thành tựu Đại La Kim Tiên tu vi.

Hồng Huyền Cơ lúc này sở tu 《 Chư Thiên Sinh Tử Luân 》, cũng là kết hợp các loại công pháp tu hành những năm đầu, dung luyện sở trường bách gia, cuối cùng hình thành nên.

Hai cha con thủ pháp thập phần tương tự, nếu không có cừu oán, có thể nói thật sự là cặp phụ tử xứng đôi nhất.

Bất quá hiện tại hai người châm phong tương đối, căn bản không có bất kỳ dư địa hòa hoãn nào.

Hồng Huyền Cơ thôi động Hoàng Thiên Thủy Long Giáp, đem sức mạnh 《 Chư Thiên Sinh Tử Luân 》 triển khai, hóa thành một cái Pháp Luân sinh tử bàng bạc đại khí, hướng về phía Hồng Nghĩa trấn áp tới.

Tu sĩ chung quanh hai mặt nhìn nhau, không có Hồng Huyền Cơ sai bảo, chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn.

Lúc này Hồng Nghĩa cũng không có lưu thủ, tuy rằng không có thủ đoạn như của hắn, nhưng 《 Dịch Đạo 》 nhất đồ thần bí khó lường, so với 《 Chư Thiên Sinh Tử Luân 》 chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Lúc này Hồng Nghĩa phi thân tiến lên, một thân khí chất nho nhã dần dần thu liễm, ngược lại có một cỗ túc sát chi khí (sát khí nghiêm nghị) dâng lên. "Oanh long!" Chư Thiên Sinh Tử Luân cùng khí tức của Hồng Nghĩa va chạm, tuyệt học của hai người trong nháy mắt va đập ra vô cùng hỏa hoa.

Chu thiên vũ nội một trận động đãng bất an, đại trận trên Càn Nguyên Sơn chủ động bị xúc phát, từng tầng quang mạc hình thành, hộ trì lấy hết thảy bên trong sơn thể.

Chiến đấu của cảnh giới Đại La Kim Tiên, dư ba đủ để giết chết những sinh linh yếu nhỏ khác.

Đám người nhao nhao thối lui, nhường lại địa phương cho Hồng Nghĩa cùng Hồng Huyền Cơ đối phụ tử này tranh sát. "Sinh tử luân chuyển, vạn vật tịch diệt!" Đối mặt với con trai mình, Hồng Huyền Cơ vừa ra tay đã là tất sát tuyệt học.

Hồng Huyền Cơ có thể nói là Khí vận chi tử của thời đại kia, Hồng Nghĩa thì là Thiên chi kiêu tử của thời đại này.

Phụ thân cùng nhi tử va chạm, chú định là một trận giao phong hấp dẫn ánh mắt mọi người. "Oanh!" Hồng Nghĩa đánh ra một đoàn Huyền Hoàng chi khí, đem 《 Dịch Đạo 》 hoàn toàn dung hối vào trong chiến đấu.

Hồng Huyền Cơ tức tiện bính tẫn toàn lực vận chuyển 《 Chư Thiên Sinh Tử Luân 》, nhưng lại căn bản ngăn không được Hồng Nghĩa tiến công.

Tại trận đấu sức này, Hồng Huyền Cơ căn bản chiếm không được

bất kỳ ưu thế nào.

Sinh Tử Luân từng khúc băng liệt, lần nữa hóa thành sinh tử nhị khí lưu chuyển về trong cơ thể Hồng Huyền Cơ. "Hồng Huyền Cơ, ngươi không phải là đối thủ của ta, không có Dương Bàn hỗ trợ, ngươi cái gì cũng không phải!" Hồng Nghĩa xuất ngôn châm chọc Hồng Huyền Cơ, không thể không nói Hồng Nghĩa đối với phụ thân mình phi thường hiểu rõ.

Hồng Huyền Cơ đối với Đại Càn vương triều trung tâm cảnh cảnh, đối với Dương Bàn càng là nói gì nghe nấy, hai cái quân thần hợp bích, xác thực phi thường ăn ý.

Bất quá bây giờ Hồng Huyền Cơ một mình chống lại Hồng Nghĩa, lại căn bản không phải là đối thủ của Hồng Nghĩa.

Hồng Nghĩa triển khai thần thông, giơ tay nhấc chân đều có hạo nhiên chi khí phun trào, thần uy như phiên giang đảo hải kia, đem Hồng Huyền Cơ đánh cho liên tục bại lui.

Chương 433

"Oanh long!" Lần nữa ngạnh bính một kích, Hồng Huyền Cơ trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, căn bản không phải đối thủ của Hồng Nghĩa, làm sao có thể ngăn cản được Hồng Nghĩa. "Chư vị đạo hữu, chúng ta liên thủ chém giết kẻ này!" Hồng Huyền Cơ mắt thấy không phải là đối thủ của Hồng Nghĩa, lập tức chào hỏi tu sĩ bên cạnh cùng nhau tiến lên, chỉ cần có thể chém giết Hồng Nghĩa, hắn cũng không ngại sử dụng thủ đoạn.

Lúc này mấy vị cường giả khác cũng không thể không ra tay, thực lực đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, tuy rằng so ra kém Hồng Nghĩa cùng Hồng Huyền Cơ phụ tử, nhưng dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, đều có thể giúp Hồng Huyền Cơ một ít việc. "Hồng Nghĩa đạo hữu, đắc tội!" Mấy vị Yêu Vương nhao nhao tiến lên, bọn hắn đều là Đại La Kim Tiên, hiện nay cũng cùng Hồng Huyền Cơ một chỗ kiến lập thế lực Đại Càn vương triều.

Nếu như hiện tại để Hồng Nghĩa chém giết Hồng Huyền Cơ, vậy chẳng khác nào đem thế lực đánh tan.

Chính vì vậy, mấy vị Yêu Vương không có khả năng tọa thị bất lý.

Mấy vị Yêu Vương đem Hồng Nghĩa vây lại, trong đó Nguyên Phi, Thiền Ngân Sa, mấy cái Yêu Vương đều đối với Hồng Nghĩa tịnh không có ác ý, nhưng mọi người các vì kỳ chủ, chỉ có thể bị ép ra tay.

Hồng Nghĩa sắc mặt hàn lẽo, trong tay không ngừng, một mình chống lại mấy vị cường giả, 《 Dịch Đạo 》 thần thông thi triển ra, đem tất cả Yêu Vương toàn bộ ngăn lại. "Mấy vị, thật sự muốn cùng ta Hồng Nghĩa là địch sao?" Hồng Nghĩa tung hoành trong đông đảo Yêu Vương, thực lực viễn siêu chúng cường giả, tức tiện dưới sự

vây công, Hồng Nghĩa vẫn du nhận hữu dư (thành thạo điêu luyện). "Hồng Nghĩa đạo hữu, chúng ta tân tân khổ khổ từ Đại Càn vương triều tới, kiến lập thế lực Càn Nguyên Sơn phi thường không dễ dàng, hiện tại tự nhiên không thể để cho nó tuỳ tiện hủy đi!" Nguyên Phi lắc đầu than thở, bản thân yếu nhỏ, so với rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang thế giới đều có chỗ không bằng, cho nên chính là muốn đoàn kết nhất trí mới có thể sinh tồn tiếp.

Hồng Nghĩa nghe vậy cười một tiếng, trong lòng sinh ra một kế, kế hoạch này nếu khả thi, so với chém giết Hồng Huyền Cơ sẽ càng làm cho hắn khó chịu hơn. "Các ngươi đều là tu sĩ Đại Càn vương triều, đối với làm người của Hồng Huyền Cơ cùng Dương Bàn tự nhiên rõ ràng, vì mục đích không từ thủ đoạn, nếu đi theo bọn hắn, không chừng sau này sẽ trở thành quân cờ của bọn hắn!" "Nếu là như vậy, tùy thời đều có khả năng bị vứt bỏ, nếu như hôm nay cùng ta liên thủ, ta có thể giúp các ngươi chém giết Hồng Huyền Cơ, ta thực lực cường hãn, chúng ta liên hợp một chỗ, tự nhiên càng thêm có lợi!" Trong lời nói của Hồng Nghĩa pha có ý khiêu khích dụ dỗ, mấy vị Yêu Vương nghe vậy quả nhiên trong tay chậm lại mấy phần, tại Đại Càn vương triều bọn hắn không ít lần bị Hồng Huyền Cơ cùng Dương Bàn đối phó.

Nếu không phải vì tại Hồng Hoang thế giới xác thực khó mà sinh tồn, lại làm sao có thể cùng Hồng Huyền Cơ dây dưa một chỗ.

Hồng Huyền Cơ xem xét thế đầu không đúng, vội vàng hô to: "Chư vị, mọi người không nên tin lời đồn của Hồng Nghĩa, hắn ngay cả phụ thân thân sinh đều có thể chém giết, tâm ngoan thủ lạt như thế, làm sao có thể cùng hắn làm bạn!" Nhiên Hồng Huyền Cơ làm người như thế nào mấy vị Yêu Vương đều thập phần rõ ràng, lúc này lại căn bản không vì đó mà thay đổi.

Hồng Nghĩa nhìn đúng thời cơ, phi thân đi lên, trong nháy mắt

chộp tới Hồng Huyền Cơ. "Hồng Nghĩa!

Ngươi thật muốn cùng ta quyết một trận tử chiến?" Hồng Huyền Cơ trốn ra khỏi Càn Nguyên Sơn, bên cạnh lúc này không người hỗ trợ, mắt thấy nguy cơ tới gần, ngược lại càng phát ra trầm tĩnh. "Giết ngươi, mới có thể giải mối hận trong lòng ta!" Hồng Nghĩa hào không lưu tình, trên tay thần quang không dứt, nhắm vào Hồng Huyền Cơ tử mệnh da tay.

Hồng Huyền Cơ bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể viễn độn mà đi.

Lúc này trong Càn Nguyên Sơn, Hồng Hi nhìn thấy Hồng Nghĩa sinh mãnh như vậy, ngay cả phụ thân Hồng Huyền Cơ đều không phải đối thủ, Hồng Hi lập tức lặng lẽ rời đi Càn Nguyên Sơn, không biết trốn hướng phương nào.

Hồng Nghĩa một đường truy sát Hồng Huyền Cơ, cuối cùng Hồng Huyền Cơ không tiếc tiêu hao tinh huyết, bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể thiêu đốt huyết độn tẩu.

Nhìn Hồng Huyền Cơ một đường đi xa, Hồng Nghĩa không có tiếp tục truy sát đối phương.

Ánh mắt hắn phức tạp, đối mặt với người từng là phụ thân, trong lòng ngũ vị trần tạp.

Bất quá vì tu hành của mình, hắn không muốn tự hủy căn cơ, bởi vậy mới mặc kệ hắn rời đi. "Mất đi căn cơ Càn Nguyên Sơn, Hồng Huyền Cơ không còn nanh vuốt, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn ngày sau tu hành thế nào!" Hồng Nghĩa quay người rời đi, trở về Càn Nguyên Sơn.

Hiện nay Hồng Nghĩa tu vi đang ở giai đoạn trưởng thành, chỉ cần thêm một đoạn thời gian thực lực sẽ càng thêm cường hãn, thậm chí tương lai trở thành Thánh Nhân chí tôn cũng không phải không có khả

năng.

Lúc này trong Càn Nguyên Sơn, mấy cường giả không hợp với Hồng Nghĩa nhao nhao thối lui, không có Hồng Huyền Cơ ở chỗ này, bọn hắn lưu lại không có bất kỳ cảm giác an toàn nào.

Tương đối với Hồng Huyền Cơ, các cường giả thế giới Dương Thần càng nguyện ý đi theo Hồng Nghĩa.

Dù sao Hồng Nghĩa càng thêm trẻ tuổi, thực lực cũng viễn siêu Hồng Huyền Cơ, thành tựu tương lai của hắn khẳng định xa không phải Hồng Huyền Cơ có thể so sánh.

Hồng Huyền Cơ làm người như thế nào rất nhiều tu sĩ đều rõ ràng, hắn cùng Dương Bàn những năm này tại Đại Càn vương triều làm ra những sự tình ai ai cũng biết.

Chính vì vậy, những tu sĩ này mới có thể lựa chọn phản bội Hồng Huyền Cơ, đứng cùng một chỗ với Hồng Nghĩa.

Hiện tại Hồng Nghĩa đem Hồng Huyền Cơ đuổi đi, lần nữa trở lại Càn Nguyên Sơn, mấy vị Yêu Vương đang ở chỗ này chờ đợi Hồng Nghĩa.

Nhìn thấy Hồng Nghĩa, các Yêu Vương lập tức vây lại. "Hồng Nghĩa đạo hữu, vừa rồi xác thực là tình thế bắt buộc, mong đạo hữu lượng thứ!" Bạch Viên Vương Bạch Tử Nhạc cười ha ha, hắn chướng mắt nhất chính là tác phong của Hồng Huyền Cơ, trước đó tại Càn Nguyên Sơn cũng từng nhiều lần cùng Hồng Cổ, Hiên An, Cát xảy ra xung đột.

Bất quá vì đặt chân tại Hồng Hoang, cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, dù sao ở đây nhân sinh không quen, khó khăn lắm mới có một ít bạn cũ.

Hiện tại Hồng Huyền Cơ bị đuổi đi, có thể nói Bạch Tử Nhạc là

người vui vẻ nhất, đối với Hồng Nghĩa, trong lòng hắn cũng tràn đầy hảo cảm. "Bạch Tử Nhạc, không nghĩ tới ngươi cũng ở nơi này!" Hồng Nghĩa cùng Bạch Tử Nhạc vốn có chút giao tình, còn có vị Nguyên Phi kia, đều từng gặp qua.

Nguyên Phi là Hoàng phi của Đại Càn vương triều, nhưng tịnh không thật sự cùng Dương Bàn đồng lòng, nếu không phải hình thức bắt buộc, căn bản không có khả năng gả cho Dương Bàn. "Hồng Nghĩa đạo hữu, thực lực ngươi cường hãn như thế, so với Hồng Huyền Cơ đều càng thêm lợi hại, xem ra ngươi mới thật sự là Thiên chi kiêu tử a!" Bạch Viên Vương nhìn Hồng Nghĩa, đối với Hồng Nghĩa bội phục không thôi.

Năm đó lúc quen biết, Hồng Nghĩa tu vi không bằng hắn, nhưng hiện tại trùng phùng, Hồng Nghĩa thực lực đã viễn viễn siêu việt hắn. "Đều là công lao của Thiên Đế bệ hạ, nếu như không phải Thiên Đế bệ hạ đem ta dẫn dắt tới Hồng Hoang thế giới, tu vi của ta lại có thể tăng trưởng nhanh như vậy!" Hồng Nghĩa đối với Đông Vương Công khen ngợi không thôi, hắn chính là thâm thụ sự giúp đỡ của Đông Vương Công. "Nếu như không phải Thiên Tôn dẫn độ, chúng ta hiện tại chỉ sợ còn đang tại Đại Càn vương triều, chờ đột phá Dương Thần cảnh giới đâu, lại có thể nào thành tựu Đại La Kim Tiên tu vi!" Mấy vị Yêu Hoàng cũng cảm thán không thôi, bọn hắn đều từng bị Nhân tộc tu sĩ áp bức đến không ngóc đầu lên được, thậm chí Hương Hồ Vương cũng không thể không ủy thân cho hoàng thất Đại Càn vương triều.

Hiện nay thành tựu Đại La Kim Tiên tu vi, tức tiện là cường giả cũng đều không dám lấy bộ dạng đó đối đãi bọn hắn. "Đã sơn đầu nơi này lập hạ, có Thiên Tôn làm chiếu ứng, tin tưởng khẳng định sẽ không có tu sĩ công đánh chúng ta, sau này chư vị cùng ta một chỗ kinh doanh Càn Nguyên Sơn, chúng ta cùng nhau tu hành!" Hồng Nghĩa

chuẩn bị đánh giết Dương Bàn cùng Hồng Huyền Cơ, vậy nhất định phải có một cỗ sức mạnh thuộc về mình.

Giống như tình huống hôm nay, nếu như có người giúp đỡ từ một bên ngăn chặn Hồng Huyền Cơ, như vậy Hồng Nghĩa đã có tuyệt đối thực lực đi chém giết đối phương. "Hồng Nghĩa đạo hữu, nơi này ngươi thực lực mạnh nhất, sau này chúng ta nghe theo ngươi chỉ huy, ý mọi người như thế nào?" Bạch Viên Vương lập tức đề nghị, hắn đối với Hồng Nghĩa tín phục, cho nên phi thường nguyện ý đi theo Hồng Nghĩa.

Hiện tại Hồng Nghĩa thực lực trong mọi người là mạnh nhất, thiên phú của hắn so với người khác cũng là tốt nhất.

Đi theo Hồng Nghĩa, so với đi theo Hồng Huyền Cơ càng có tiền đồ, điểm ấy mọi người đều nhìn thập phần rõ ràng, bởi vậy chúng nhân lập tức đồng ý.

Chương 434

Hiện nay Hồng Huyền Cơ bị đuổi đi, Hồng Nghĩa rõ ràng muốn so với Hồng Huyền Cơ càng cường đại hơn.

Đông đảo cao thủ thế giới Dương Thần sau khi suy tư một phen, đều quyết định lưu lại.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới, thực lực căn bản không đủ để đơn độc sinh tồn, cường giả trong Hồng Hoang nhiều lắm, nếu như không có thế lực phía sau chi trì, tu sĩ đơn độc khẳng định sẽ khắp nơi đều chịu xa lánh.

Hồng Hoang thế giới tuy rằng phồn hoa, nhưng thiên tài địa bảo dù sao cũng có hạn, muốn chiếm cứ những tài nguyên hữu hạn kia, cần phải có thực lực tương ứng. "Hồng Nghĩa, Hồng Huyền Cơ làm người tâm ngoan độc lạt, ta không nguyện cùng hắn làm bạn, nếu ngươi có thể thiện đãi chúng ta, ta cũng nguyện ý cùng ngươi một chỗ kinh doanh địa giới Càn Nguyên Sơn này!" Thiền Ngân Sa đứng ra biểu thái, Hồng Nghĩa mặt như quan ngọc, thân cao tám thước, xác thực là nhất biểu nhân tài, tăng thêm thực lực cao cường, tiềm lực vô hạn, Ngân Sa Vương tự nhiên đối với hắn tràn đầy hảo cảm. "Ngân Sa Vương cứ việc yên tâm, ta nếu như cùng Hồng Huyền Cơ có tính cách giống nhau, cũng sẽ không cùng hắn phản mục thành thù, ngày sau ta Hồng Nghĩa tất sẽ toàn tâm giúp đỡ mọi người, cùng nhau đem Càn Nguyên Sơn tráng đại!" Hồng Nghĩa đã chuẩn bị cùng Hồng Huyền Cơ đấu tới cùng, vậy cần phải lôi kéo một nhóm thuộc hạ, hiện tại Càn Nguyên Sơn hiển nhiên là thích hợp nhất.

Trong Càn Nguyên Sơn đông đảo cường giả nhao nhao biểu thị nguyện ý lưu lại, dù sao hình thế bắt buộc, nhất định phải đoàn kết

mới được.

Đông đảo tu sĩ đều tương đối coi trọng Hồng Nghĩa, hơn nữa rời đi Càn Nguyên Sơn cũng không có chỗ có thể đi, ngược lại lưu lại mới là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này Càn Nguyên Sơn bị Hồng Nghĩa chiếm cứ, tất cả tu sĩ cũng đều đi theo Hồng Nghĩa.

Hồng Huyền Cơ từ Càn Nguyên Sơn đào tẩu về sau, chỉ có Quán Quân Hầu Dương An, Thái tử Dương Nguyên, cùng Hồng Hi rải rác mấy cái tu sĩ đi theo.

Về phần những sinh linh khác, toàn bộ đều lưu lại Càn Nguyên Sơn, trở thành thế lực hiện tại của Hồng Nghĩa. "Hồng Nghĩa tiểu tử, ta sớm muộn gì cũng muốn chém giết ngươi!" Hồng Huyền Cơ nộ hỏa trùng thiên, thâm hận năm đó không có đem đứa con trai này trực tiếp giết chết, để hắn hiện tại trưởng thành, ngược lại trở thành đại địch của mình! "Thái sư không cần lo lắng, chỉ cần chúng ta tiềm tâm tu hành, về sau lại đi tìm Hồng Nghĩa gây phiền phức, bằng vào hắn không lật nổi sóng gió gì!" Quán Quân Hầu lúc này đứng ra, hôm nay tịnh không phải hắn không nguyện ý ra tay, mà là tại trước đó lúc ra ngoài đã chịu trọng thương, hiện tại vẫn luôn ở trong giai đoạn dưỡng thương, bởi vậy mới toạ sơn quan hổ đấu.

Về phần những cường giả bên cạnh kia, trừ Thần Ưng Vương là Đại La Kim Tiên ra, tu sĩ khác đều không chịu nổi một kích, đỉnh đa là Thái Ất Kim Tiên cảnh giới, căn bản không dám cùng Đại La Kim Tiên chống lại. "Có Quán Quân Hầu chi trì, ngày sau chúng ta khẳng định có thể tro tàn lại cháy, hiện tại trước tiên tìm một chỗ an nghỉ đi!" Hồng Huyền Cơ không có nhắc lại việc này, mang theo mọi người rời đi, tìm kiếm một chỗ sơn đầu, an bài xuống.

Hiện nay thực lực quá yếu nhỏ, Đại La Kim Tiên căn bản không

dám tại Hồng Hoang thế giới xông loạn.

Trừ phi tiến giai vi Chuẩn Thánh cường giả, như vậy mới có thể có sức tự vệ.

Lúc này Hồng Huyền Cơ đem mọi người an bài thỏa đáng, chính mình cũng bắt đầu bế quan.

Khổng Tuyên Thánh Nhân chứng đạo, Hồng Nghĩa tiến công, những điều này đều làm cho Hồng Huyền Cơ cảm thụ được sự thiếu sót của bản thân.

Khắp nơi bị chèn ép cùng kiềm chế, thân là Đại Càn triều Thái sư, Hồng Huyền Cơ từ trước tới nay chưa từng chịu khuất nhục như vậy.

Hắn cả đời thuận buồm xuôi gió, thiếu niên cập đệ (đỗ đạt), tiến nhập Đại La Phái, nghênh thú Thánh nữ, cả đời hạ kỳ phong quang.

Nhưng bây giờ lại bị con trai mình đánh bại, làm cho Hồng Huyền Cơ nhất thời căn bản không cách nào tiếp nhận.

Đông Vương Công đem tình huống của tu sĩ thế giới Dương Thần nhìn đến nhất thanh nhị sở, nhưng tịnh không có ý tứ ra tay can dự.

Ân oán giữa các tu sĩ, từ trước tới nay hắn đều sẽ không hoành gia can thiệp, đều là mặc kệ phát triển.

Lúc này Đông Vương Công tỉnh lại từ trong bế quan, lần này lại khai tịch không ít tiểu thiên thế giới, đồng thời gian tế bào thần tàng cũng lần nữa mở ra một bộ phận.

Trong cơ thể hắn có thể nói là chỗ nào cũng có bảo tàng, bất kỳ một cái tế bào nào cũng uẩn hàm vô cùng vĩ lực.

Thấy Hồng Nghĩa chiếm lĩnh Càn Nguyên Sơn, Đông Vương Công cũng không có bất kỳ biểu thị gì.

Từ nơi bế quan đi ra về sau, hắn phát hiện Tây Vương Mẫu đã mang theo tu sĩ ở lại thế giới Dương Thần, hiện tại đều chưa quay lại.

Lúc này ngoài cửa có Thiên binh tiến vào bẩm báo: "Bệ hạ, có tu sĩ tự xưng là Cửu Mệnh Thần Tượng nhất tộc, bệ hạ đệ tử Linh Nha Tiên, đến đây cầu kiến!" Nghe Thiên binh bẩm báo, Đông Vương Công mới nhớ tới, tại Đông Hải chi tân, trên Nguyên Dương Sơn còn chiếm cứ một chỗ động phủ.

Cửu Mệnh Thần Tượng nhất tộc đời đời thủ hộ ở nơi đó, những năm này Đông Vương Công vẫn luôn bận rộn khai tịch tân thế giới, ngược lại không có tiếp tục đi nơi đó đi lại. "Mau mời!" Đông Vương Công nghiêm mặt, Linh Nha Tiên năm đó bị thu làm ký danh đệ tử, xác thực cùng hắn có danh phận sư đồ.

Những năm này bận rộn tu hành, xác thực xem nhẹ người ký danh đệ tử này, vẫn luôn không có đem Linh Nha Tiên mang theo bên người, ngược lại lãnh lạc hắn.

Lúc này bên ngoài một cái Chuẩn Thánh tu vi cường hãn sải bước đi tới, sau khi tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện, thấy Đông Vương Công, đối phương lập tức quỳ bái. "Đệ tử Linh Nha Tiên, tham kiến Sư tôn, nguyện Sư tôn vạn thọ vô cương, phúc cùng trời đất!" Linh Nha Tiên dập đầu ba cái, sơn hô chúc hạ.

Đông Vương Công hài lòng gật đầu, Linh Nha Tiên hiện nay tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới, sở tu cũng là Khiếu Huyệt chi đạo mà Đông Vương Công truyền xuống, tương lai sau khi thành Thánh, uy lực khẳng định không thể khinh thường. "Linh Nha Tiên, vi sư những năm này bận rộn khai phát tân thế giới, ngược lại xem nhẹ ngươi, lần này ngươi tới Lăng Tiêu Bảo Điện, có phải gặp phiền toái gì không?" Đông Vương Công trực tiếp nói rõ, xác thực có chút lãnh lạc Linh Nha Tiên, cũng không cần che giấu. "Sư tôn nhật lý vạn cơ

(trăm công nghìn việc), lại muốn chưởng quản Tam Giới, đệ tử tại Nguyên Dương Sơn vẫn luôn tiềm tâm tu hành, ngược lại không dám tùy ý quấy rầy Sư tôn." Linh Nha Tiên vội vàng nói, đối với sự quan tâm của Đông Vương Công, trong lòng hắn hết sức cảm kích. "Những năm này rất nhiều tu sĩ đều nhao nhao chứng đạo thành Thánh, đệ tử bị khốn tại Chuẩn Thánh cảnh giới cũng mấy chục vạn năm, bởi vậy đệ tử khẩn thỉnh Sư tôn, đệ tử muốn tiến vào tân thế giới, tiến hành một phen lịch luyện!" Linh Nha Tiên so với Khổng Tuyên xuất thế sớm hơn không ít, nhưng hiện tại Kim Sí Đại Bàng cùng Khổng Tuyên đều chứng đạo thành Thánh, ngược lại là Linh Nha Tiên, bị khốn tại Chuẩn Thánh chi cảnh quá lâu.

Tuy rằng Linh Nha Tiên vẫn luôn thay thế Đông Vương Công trông coi Nguyên Dương Sơn, bởi vậy hiển lộ ra cùng Đông Vương Công có chút xa lạ, nhưng Đông Vương Công đã thu nhận hắn, vậy thì vẫn luôn coi hắn là đệ tử của mình mà đối đãi.

Hiện tại Linh Nha Tiên cầu tới cửa, Đông Vương Công cảm thấy xác thực có chút thua thiệt đệ tử này. "Đồ nhi, ngày sau tất cả tân thế giới ngươi đều có thể tùy ý xuất nhập, không cần hướng Sư tôn báo cáo, tộc nhân của ngươi cũng đều có thể tùy thời tiến xuất, tu hành thượng gặp vấn đề, tùy thời có thể tới Thiên Đình tìm ta!" Đông Vương Công chân thành nói với Linh Nha Tiên, đối với sự trung thành của đệ tử này, hắn cũng rất coi trọng.

Linh Nha Tiên vốn là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, cơ duyên xảo hợp phía dưới bị Đông Vương Công thu làm môn đồ, vẫn luôn tại Nguyên Dương Sơn trấn thủ một chỗ động phủ của Đông Vương Công.

Hiện nay Linh Nha Tiên được Đông Vương Công truyền thừa, tu hành Khiếu Huyệt chi đạo, không chỉ làm cho Cửu Mệnh Thần Tượng nhất tộc ngày càng lớn mạnh, bản thân hắn cũng từ trong đó được lợi

vô cùng.

Linh Nha Tiên bản thể là một đầu Bạch Tượng (Voi trắng), trời sinh chín đầu chín mạng, nãi là thiên sinh dị chủng, sau khi tu hành Khiếu Huyệt Thần Tàng chi pháp do Đông Vương Công truyền thụ, nhục thân vốn đã cường hãn lại trở nên càng thêm cường đại.

Trải qua nhiều năm gian khổ tu hành như vậy, hiện nay Linh Nha Tiên đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả, cũng chính là cái gọi là Á Thánh cảnh giới.

Cảnh giới này so với vận mệnh nguyên bản của hắn thì mạnh hơn nhiều, miễn đi vận mệnh bi thảm trở thành tọa kỵ cho Phật Môn Tam Đại Sĩ.

Hiện nay Linh Nha Tiên tu vi ngày càng cao thâm, đối với Thánh cảnh cũng tràn đầy hướng tới.

Lại nhìn thấy hậu bối Khổng Tuyên bái nhập môn hạ Đông Vương Công đều đã chứng đạo thành Thánh, Linh Nha Tiên rốt cục kìm nén không được tâm tư, đi tới Lăng Tiêu Bảo Điện bái kiến Đông Vương Công.

Chương 435

Hiện tại được sự khẳng định của Đông Vương Công, Linh Nha Tiên trong lòng nháy mắt đấu chí ngang cao, tin tưởng mình nhất định có thể chứng đạo thành công.

Dù sao hiện tại trong các đệ tử của Đông Vương Công, những người bái sư trước đó hầu như đều đã chứng đạo.

Linh Nha Tiên đồng dạng thân là đệ tử Đông Vương Công, từ trước tới nay không cho rằng mình kém hơn người khác.

Hiện tại Đông Vương Công đồng ý để Linh Nha Tiên tiến vào tân thế giới lịch luyện, không cần thông qua Đông Vương Công.

Linh Nha Tiên tạ ơn Đông Vương Công xong, lập tức rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, tiến vào trong thế giới mới.

Hiện nay Đông Vương Công chưởng quản Tam Giới, Nguyên Dương Sơn kia thân là một chỗ động phủ của Đông Vương Công, cả Hồng Hoang thế giới chỉ sợ cũng không có ai dám đi quấy rầy.

Tức tiện không có bất kỳ thủ vệ nào canh giữ, chỉ sợ cũng sẽ không bị chiếm cứ.

Trừ phi có kẻ không muốn sống, muốn thừa thụ nộ hỏa của Đông Vương Công.

Hiện nay Hồng Hoang thế giới liên thông với vạn giới, Thông Thiên Kiến Mộc làm trụ chống trời của thế giới, câu liên các vị diện, tại trong đó đóng vai trò chí quan trọng yếu.

Có thể nói nếu như không có Thông Thiên Kiến Mộc, muốn liên thông vạn giới hầu như là sự tình không thể nào.

Bất quá muốn tại trong vũ trụ mênh mông tìm kiếm những sinh

mệnh vị diện kia, một điểm này căn bản không cách nào làm được.

Cũng chỉ có tồn tại cường đại như Thông Thiên Kiến Mộc, trời sinh có năng lực bị dưỡng phân trong các thế giới khác hấp dẫn, bởi vậy mới có thể tìm được những vị diện ẩn tàng trong vũ trụ kia.

Sau khi liên thông những vị diện kia, kiến lập từng cái thông đạo ổn định, cũng là một điều kiện tiên quyết to lớn cho sự quật khởi của Hồng Hoang thế giới.

Tại kinh lịch nhiều tân thế giới liên thông như vậy, cả Hồng Hoang thế giới đều bắt đầu sự khuếch trương mới.

Lúc này Đông Vương Công cũng minh xác cảm thụ được, Hồng Hoang thế giới đang nhanh chóng biến lớn!

Biến hóa này, giống như Hồng Hoang thế giới đang ở trong hỗn độn vô biên diên thân tiến vào.

Những nơi nguyên bản thuộc về hỗn độn kia, Địa Thủy Hỏa Phong dần dần bình tĩnh, hóa thành từng mảnh không gian ổn định, sau đó bị nạp nhập vào trong Hồng Hoang thế giới.

Cửu Trọng Thiên Ngoại, vùng đất hỗn độn bên ngoài kia bị thôn phệ, dung nhập vào trong giới.

Trong đại hải, tận cùng của hải dương đồng dạng là vùng hư vô.

Lúc này hải vực nơi đó cũng đang mở rộng, sau đó vô cùng nước biển dũng nhập vào, đem nơi đó lần nữa hóa thành một bộ phận của hải dương.

Thiên địa tứ cực, các nơi đều đang biến hóa, đồng thời gian càng nhiều pháp tắc chi lực di mạn ra, cả Hồng Hoang thế giới đều đắm chìm trong cảnh giới như vậy.

Không gian giữa thiên địa biến hóa, tại trong cả Hồng Hoang thế

giới, còn có một số biến hóa cự đại khác cũng đang tấn mãnh phát sinh.

Linh khí giữa thiên địa điên cuồng dũng động, trong các Linh sơn phúc địa linh khí vốn đã nồng đậm như nước, hiện tại lại càng giống như giếng phun bạo phát.

Tịnh không phải bạo phát một trận, mà là ngày sau cũng sẽ đều duy trì trạng thái linh khí dũng động như vậy!

Những ngọn núi vốn đã phi thường nguy nga, lúc này lại càng hướng lên bầu trời lần nữa mãnh liệt đâm vào.

Những dòng sông lớn lao nhanh không ngừng, những rừng cây sâm thiên tủng lập.

Hết thảy tự hồ đều đang biến thành cự đại hóa, cả thế giới đều phảng phất như đang bành trướng!

Pháp tắc chi lực của Hồng Hoang thế giới bắt đầu không ngừng lưu chuyển, có sinh linh tại một số ngọn núi cao nhìn thấy ngọn núi tự động sinh trưởng, sơn thể từng khúc bạt cao.

Có địa phương có thạch thai dựng dục, hiển hóa trở thành Tiên Thiên Thần Thai Thánh.

Các loại sự tình thần kỳ tứ phía có thể thấy được, Hồng Hoang vạn tộc cũng lần nữa bắt đầu phồn thịnh.

Trong Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng Hoàng nhất tộc lần nữa quật khởi, bàn nhiễu tại không trung Bất Tử Hỏa Sơn, ngày đêm hoan minh, kéo dài ngàn ngày, tiếng kêu vui sướng của Phượng Hoàng ngày đêm không dứt.

Tứ hải chi địa, vô số Long tộc bay lượn trong đó, truy ba trợ lãng, tại giữa trời xanh biển biếc lao nhanh.

Dưới đại địa, rất nhiều Kỳ Lân nhao nhao xuất động, tại các nơi hiển thánh, khơi thông dòng sông, trị lý địa mạch, ổn định cục thế Hồng Hoang đại địa.

Một số tộc quần tân sinh đồng dạng sinh hoạt trên vũ đài Hồng Hoang thế giới, các ngóc ngách đều đang tiến hành biến hóa.

Trong Hồng Hoang thế giới pháp tắc chi lực khắp nơi hiển hóa, phồn hoa thịnh thế bực này, khiến thực lực vô số người tu hành cũng trong nháy mắt nước lên thì thuyền lên, đều nhao nhao làm ra đột phá!

Trong Thiên Đình, Vạn Kiếm Nhất cao thanh hô khiếu, một đạo kiếm quang động cửu tiêu, Vạn Kiếm Nhất cường thế đột phá Thánh cảnh!

Nhiên lôi kiếp vừa mới dẫn động, lại một tiếng hô khiếu truyền đến, lại một trận lôi kiếp đồng thời bạo phát ra.

Cửu Anh đột phá!

Trong Thiên Đình hai vị Chuẩn Thánh cùng nhau đột phá, đồng thời đạt tới Thánh Nhân cảnh giới, cùng nhau đối kháng thiên kiếp!

Cùng tình huống ngày đó Thần Trạm cùng Độc Cô Bại Thiên độ kiếp hà kỳ tương tự, nhất thời được truyền làm mỹ đàm.

Trong Tây phương đại mạc, bên trong vô tận biển cát.

Đại Nhật Như Lai tiềm tâm vấn đạo, đoan tọa trên cồn cát, mặc cho cát vàng che khuất hai mắt hắn. "A Di Đà Phật!" Đại Nhật Như Lai chân tâm triều bái, quỳ trên mặt đất tham bái, bái chính là Đại Đạo!

Bị sự thành kính làm cảm động, vì chứng đạo bỏ qua hết thảy, lúc này rốt cục minh bạch, Tự ngã thi trong nháy mắt trảm xuất, sau đó Tam thi hợp nhất, nhất khí a thành (liền một mạch).

Vạn trượng kim quang gia thân, Đại Nhật Như Lai lập địa thành Phật!

Trong Tây phương Linh Sơn, "Oanh!" một cỗ ngạo nhiên chi khí trùng phá vân tiêu, trong quang hoa thao thiên kia, một vị nữ tiên tuyệt thế độc lập. "Hai vị đạo hữu, trợ ta thành Thánh, ngày sau chúng ta sẽ nâng đỡ lẫn nhau, cộng mưu đại nghiệp!" Thanh âm lạnh băng của Chiêm Thái Tuyền truyền đến, giờ khắc này nàng đồng dạng thành công tiến giai, diện lâm Thánh cảnh khảo nghiệm.

Hắc Tâm Lão Nhân cùng Đặng Ẩn nhìn nhau cười một tiếng, lẫn nhau đều nhìn ra sự vui mừng trong mắt đối phương, nhiều năm nỗ lực như vậy, tổng coi như là có thu hoạch!

Chương 436

Hồng Hoang thế giới một ngày bốn Thánh, bốn vị Thánh Nhân nhao nhao dẫn động thiên địa dị tượng, ở trên chín tầng trời độ kiếp, thanh thế hạo đại vô cùng.

Thịnh huống bực này, làm cho các tu sĩ khác từng người một nhiệt huyết sôi trào, đặc biệt là những tu sĩ bị khốn tại Chuẩn Thánh cảnh giới.

Rất nhiều Chuẩn Thánh vốn đã từ bỏ hi vọng, lần nữa phát phấn đồ cường, muốn tranh thủ sớm ngày đột phá.

Hiện nay một ngày chi gian bốn vị Thánh Nhân chứng đạo thành công, cả Hồng Hoang thế giới cũng trong một ngày phát sinh biến hóa cực lớn.

Tu sĩ khác có lẽ không biết, nhưng Đông Vương Công lại trong lòng rõ ràng, Hồng Hoang thế giới đang phát sinh chất biến!

Kinh lịch vô số vạn năm tích lũy, hiện nay Hồng Hoang thế giới rốt cục đi tới điểm tới hạn, chuẩn bị hướng về cấp bậc mới tiến phát!

Những tình huống ở bề ngoài này làm cho mỗi một sinh linh trong Hồng Hoang đều nhìn đến nhất thanh nhị sở, còn biến hóa lớn hơn nhiều so với năm xưa Bắc Đẩu tinh vực tiến giai Đại thiên thế giới.

Từ Đại thiên thế giới đỉnh phong, tiến giai lên cấp bậc cao hơn, hiển nhiên là một loại thăng hoa cự đại.

Đông Vương Công tác vi Hợp Đạo cảnh giới cao thủ, đối với biến hóa giữa thiên địa càng thêm mẫn cảm. "Thế giới pháp tắc đang phát sinh biến hóa!" Đông Vương Công từ trong biến hóa của pháp tắc chi lực cảm thụ được, Tạo Hóa pháp tắc cũng bị xúc phát, theo thế giới

biến hóa bắt đầu tự hành thôi diễn.

Tạo hóa hết thảy, cải biến hết thảy, hiện tại Hồng Hoang thế giới đang biến hóa.

Trước đó Hồng Hoang thế giới là Đại thiên thế giới, lúc này tiến thêm một bước về sau, cấp bậc của Hồng Hoang thế giới đã siêu việt Đại thiên thế giới.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới đang ở tại một cảnh giới thập phân vi diệu, tầng diện siêu việt Đại thiên thế giới.

Nhưng hiện tại cái tầng diện đặc thù này, ngay cả Đông Vương Công cũng không cách nào giới định.

Hiện nay trong Hồng Hoang thế giới, pháp tắc đang hướng về phương diện Đại Đạo pháp tắc tới gần.

Cả thế giới cũng trở nên càng thêm cao thâm, siêu việt Đại thiên thế giới, tự hồ đang hướng về tầng thứ Hồng Mông thế giới phát triển.

Hết thảy đều hiển lộ ra ý vị có chút phản phác quy chân, rõ ràng nhất là pháp tắc chi lực, tự hồ khắp nơi đều có thể hiển hóa, so với trước kia tu sĩ khổ khổ thể ngộ, hiện tại lĩnh ngộ pháp tắc muốn dễ dàng hơn.

Đông Vương Công cảm thụ được cả thiên địa biến hóa, bản thân là Tam Giới Chí Tôn, bất kỳ biến hóa nhỏ nào trong thiên địa Tam Giới đều nằm trong chưởng khống của hắn. "Thế giới trở nên bất đồng, tự hồ hết thảy đều đang hướng về tầng diện càng thêm đơn giản phát triển!" Đông Vương Công tinh tế thể ngộ, cảm thụ được biến hóa trong đó, từ trong đó dòm ngó chân lý của Đại Đạo.

Vô luận thế giới phát triển như thế nào, Đại Đạo pháp tắc là chân lý vĩnh hằng bất biến.

Chỉ cần nắm được Đại Đạo pháp tắc, tức tiện thế giới này có biến hóa thế nào, những nơi căn bản, đều sẽ không phát sinh biến hóa.

Theo Hồng Hoang thế giới thành công tiến giai, tất cả sinh linh trong cả thiên địa đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thế giới trở nên càng thêm trỉnh nhiên hữu tự (ngăn nắp trật tự), thực lực sinh linh cùng cường độ nhục thân cũng đều trực tiếp tăng lên một đẳng cấp.

Cả thế giới đều đang không ngừng tiến hóa, bao quát tất cả sự và vật, sinh linh và thổ địa, hết thảy đều đang tiến hóa.

Cỗ khí tức huyền diệu kia không chỗ nào không có, so với Tinh Thần Cổ Lộ trong thế giới Già Thiên cường đại hơn gấp vô số lần.

Đông Vương Công đắm chìm trong đó, nhân cơ hội đem nội bộ thế giới toàn bộ mở ra, cùng Hồng Hoang thế giới dung làm một thể.

Lúc này Đông Vương Công, thể nội thế giới chính là một bộ phận của Hồng Hoang.

Lẫn nhau giao hòa, không phân ngươi ta.

Theo Hồng Hoang thế giới tiến hóa, từng luồng khí tức thần bí đồng thời từ từ tán dật vào trong nội bộ thế giới của Đông Vương Công.

Những khí tức thần bí này sau khi tiến vào cơ thể Đông Vương Công, tại trong thế giới thần tàng của Đông Vương Công lập tức di mạn ra.

Khí tức bản nguyên thế giới tiến hóa này, sau khi tiến vào nội bộ thế giới của Đông Vương Công, trong nháy mắt bị thế giới của Đông Vương Công hấp thu sạch sẽ.

Sau đó nội bộ thế giới của Đông Vương Công bắt đầu cùng nhau

tiến hóa, tuy rằng cỗ khí tức kia khi tiến vào bên trong thân thể Đông Vương Công đã bị suy yếu, nhưng những gì còn sót lại, vẫn làm cho hắn được lợi vô cùng. "Oanh long long!" Nội bộ thế giới của Đông Vương Công cùng nhau chấn động, lúc này hắn đem tất cả nội bộ thế giới toàn bộ mở ra.

Trung ương hạch tâm thế giới, ba trăm sáu mươi lăm đại khiếu huyệt thế giới, còn có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm tế bào thế giới đã khai phá ra kia.

Những thế giới này toàn bộ rộng mở, từng cái điên cuồng hấp thu Tạo Hóa khí tức.

Nghiêng trời lệch đất, vạn tượng đổi mới!

Lôi đình gào thét, phảng phất như khai thiên tích địa, làm cho Đông Vương Công được lợi vô cùng.

Nội bộ thế giới điên cuồng sinh trưởng, cũng không phải là thế giới đơn nhất, mà là tất cả nội bộ thế giới cùng nhau sinh trưởng.

Giống như một mảng rừng rậm, từ cây non bắt đầu, nảy mầm, sinh trưởng, nở hoa, sau đó trưởng thành sâm thiên cự thụ!

Đông Vương Công hưng phấn nhìn biến hóa trong thân thể, những thế giới này mỗi khi trưởng thành một chút, thực lực Đông Vương Công liền gia tăng một phần, dưới sự giúp đỡ của những Tạo Hóa khí tức này, nội bộ thế giới của Đông Vương Công đang tăng trưởng tấn mãnh.

Hạch tâm thế giới là thành thục nhất, hấp thu Tạo Hóa khí tức cũng là nhiều nhất.

Lúc này biến hóa của cả hạch tâm thế giới cũng là lớn nhất, không chỉ đơn giản là diện tích tăng trưởng vô số lần, từng đạo pháp tắc chi lực cũng tại trong hạch tâm thế giới diễn hóa thành hình.

Về phần những thế giới bên ngoài khác, lúc này cũng đều giống như măng mọc sau mưa, bắt đầu điên cuồng khát cầu trưởng thành.

Đông Vương Công đắm chìm trong đó, thậm chí đều cảm thấy không thể tự kiềm chế.

Mỗi một tia sức mạnh tăng trưởng, đều làm cho Đông Vương Công hưng phấn không thôi.

Loại tăng trưởng này thực tại quá mức kinh người, làm cho Đông Vương Công lưu luyến quên về.

Nhưng một ngày thời gian trôi qua, biến hóa của cả Hồng Hoang bắt đầu nhanh chóng giảm yếu, loại Tạo Hóa khí tức kia, cũng bắt đầu trở nên hi bạc.

Khí tức mà Đông Vương Công có thể hấp thu, cũng càng thêm thưa thớt.

Chương 437

Bất quá lúc này Đông Vương Công tịnh không có dừng lại, nội bộ thế giới hiện tại vẫn đang tăng trưởng, hắn muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng để cho hạch tâm thế giới tranh thủ tiến thêm một bước.

Mượn nhờ cơ hội lần này, để cho hạch tâm thế giới tiến giai thành Trung thiên thế giới, để ba trăm sáu mươi lăm cái thần tàng thế giới tiến giai thành Tiểu thiên thế giới.

Về phần những tế bào thế giới còn lại, tận lượng để cho chúng tiến hóa tiếp cận tầng diện Tiểu thiên thế giới.

Biến hóa của Hồng Hoang thế giới trở nên nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, một trận bạo phát này cũng triệt để kết thúc.

Lúc này bên trong thân thể Đông Vương Công, hết thảy cũng đều đi tới hồi kết, bất quá mục tiêu của Đông Vương Công cũng đã hoàn thành.

Trung ương hạch tâm Thần Hải thế giới, tại trong lần tiến hóa này trực tiếp tấn thăng thành Trung thiên thế giới.

Ba trăm sáu mươi lăm cái khiếu huyệt thần tàng thế giới, hiện tại cũng đều cùng nhau tiến hóa thành Tiểu thiên thế giới.

Tế bào thần tàng thế giới quá nhiều, bất quá cũng đều triệt để củng cố, toàn bộ đều tiếp cận tầng thứ Tiểu thiên thế giới, thậm chí trong đó mấy cái tương đối ưu tú, đã sắp trở thành Tiểu thiên thế giới!

Lúc này Đông Vương Công cảm thụ được nhục thân cường đại, hiện tại giơ tay nhấc chân đều có thể điều động sức mạnh của hơn mười vạn nội bộ thế giới.

Sức mạnh của nhiều thế giới như vậy, sau khi điệp gia lại một

chỗ, cỗ lực lượng kia hiển đến càng thêm khủng bố!

Tu vi hiện tại của Đông Vương Công, trực tiếp phát triển nhảy vọt, hiện tại trực tiếp tấn thăng Hợp Đạo ngũ trọng thiên!

Một lần vượt qua hai cái tầng diện!

Đây chính là Hợp Đạo cảnh a!

Tu hành tiến giai một lần đều cần mấy trăm vạn năm!

Đông Vương Công hiện tại chỉ mượn nhờ gió đông của việc Hồng Hoang thế giới tiến giai, trong vòng một ngày liên thăng hai tầng!

Từ Hợp Đạo Tam Trọng Thiên, tấn thăng Hợp Đạo Ngũ Trọng Thiên!

Trong một ngày ngắn ngủi lại phát sinh biến hóa lớn như vậy, khiến Đông Vương Công hưng phấn không thôi. "Đáng tiếc, nội bộ thế giới của ta và Hồng Hoang thế giới không thể kết nối hoàn mỹ, nếu không lần này hấp thu khí tức tạo hóa sẽ còn nhiều hơn, chỗ tốt ta nhận được cũng sẽ càng thêm to lớn!" Đông Vương Công lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối.

Tuy rằng có hơn mười vạn thế giới, nhưng so với Hồng Hoang thế giới thì vẫn không bằng.

Hiện nay, nội bộ thế giới của Đông Vương Công toàn bộ tiến hóa, thực lực cũng phi tốc đề thăng.

Sinh linh trong Hồng Hoang thế giới nhờ sự kiện lần này mà thụ ích vô cùng, trải qua một lần tiến hóa, đạo đồ sau này cũng sẽ bằng phẳng hơn một chút.

Đông Vương Công không chỉ tự thân gia tăng thực lực, nội bộ thế giới diễn hóa, mà đồng thời từ trong lần tiến hóa này, hắn lại một lần nữa cảm ngộ được loại khí tức thế giới tiến hóa kia.

Trước đó tại Già Thiên thế giới, khi thế giới trên Tinh Không Cổ Lộ tiến giai, Đông Vương Công đã nhìn ra một chút manh mối.

Lần này mượn nhờ cơ hội Hồng Hoang thế giới tiến giai, hắn càng thể hội sâu sắc hơn loại cảm giác đó.

Nếu có thể lần nữa thể hội sự huyền diệu của thế giới tiến giai, Đông Vương Công khẳng định có thể nắm giữ mấu chốt trong đó, sau đó nắm chắc thời cơ thế giới tiến giai.

Nếu thật sự đến lúc đó, việc tất cả thế giới trong cơ thể Đông Vương Công muốn tiến giai sẽ không còn là đại sự nữa.

Bất quá cơ hội thế giới tiến giai này, Đông Vương Công tu hành đã bao năm, Hồng Hoang thế giới mới là lần đầu tiên, các thế giới khác Đông Vương Công cũng chỉ gặp qua một lần.

Do đó có thể thấy loại cơ hội này là may mắn thiên đại, muốn nó đến liên tiếp thì đúng là si tâm vọng tưởng.

Lần này hoàn toàn là vận khí, dù sao Hồng Hoang thế giới đã tồn tại bao năm, rốt cục mới có một lần thời cơ tiến giai, có thể nói là nghìn năm có một.

Đông Vương Công không có quá nhiều xa vọng, sau khi trải qua hai lần tiến giai, hiện tại hắn đã đạt đến cảnh giới Hợp Đạo Ngũ Trọng Thiên.

Đối với khí tức thần bí của thế giới tiến giai kia, Đông Vương Công cũng đã có một chút hiểu biết.

Hiện tại Đông Vương Công thấy Hồng Hoang thế giới đã ổn định trở lại, không còn khả năng tiếp tục đột phá, hắn liền bắt đầu bế quan.

Đông Vương Công muốn thừa dịp loại cảm giác quen thuộc kia chưa hoàn toàn tiêu tán, thử nghiệm nghiên cứu chỗ huyền diệu trong đó.

Như hôm nay, toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều một mảnh phồn thịnh, Đông Vương Công cũng không lo lắng sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, trực tiếp bắt đầu tu hành.

Trong Thiên Đình trừ Đông Vương Công ra, còn có thật nhiều Thánh Nhân tọa trấn, ai muốn thừa cơ gây rối cũng phải cân nhắc xem mình có tư cách hay không.

Lúc này tại đất Tây Phương Linh Sơn, Chiêm Đài Tuyền đã chứng đạo thành Thánh, Ma Môn trong nháy mắt biến thành nhất môn tam Thánh.

Thực lực so với Phật Môn không hề kém cạnh, thậm chí xét về một số phương diện còn vượt qua Phật Môn.

Lúc này, Chiêm Đài Tuyền cùng Hắc Tâm Lão Nhân, Đặng Ẩn, ba vị Thánh Nhân đang tụ tập. "Như hôm nay chúng ta đã có ba vị Thánh Nhân, hiện tại là lúc trừ bỏ một ít thế lực đối đầu với chúng ta!" Hắc Tâm Lão Nhân sớm có tính toán, bồi dưỡng Chiêm Đài Tuyền chính là vì muốn rảnh tay đi đả kích thế lực thù địch.

Lần này mượn cơ hội thế giới tiến giai, Chiêm Đài Tuyền nhất cử đột phá, coi như đã hoàn thành kế hoạch bồi dục Thánh Nhân. "Bất quá hiện tại Phật Môn lại xuất hiện một vị Thánh Nhân, tên Như Lai kia đã chứng đạo, ngày sau thời gian của Ma Môn chúng ta vẫn không dễ chịu a!" Đặng Ẩn Thánh Nhân lắc đầu không thôi, trước đó chưa kịp cao hứng thì Tây Phương Như Lai cũng đã thành công chứng đạo thành Thánh.

Như vậy Phật Môn có bốn vị Thánh Nhân, so với Ma Môn vẫn mạnh hơn một đầu, không thể lơ là. "Hừ!

Phật đạo khí vận xương long, chúng ta vừa mới gia tăng một vị Thánh Nhân, nơi đó lập tức có Như Lai chứng đạo thành công!" Hắc Tâm Lão Nhân cũng phi thường bất đắc dĩ.

Hiện tại tam Thánh, đáng tiếc người ta Phật Môn là tứ Thánh, vẫn cường thế hơn, căn bản không cách nào thoát khỏi đối phương dây dưa. "Đã như vậy, chúng ta sau này cẩn thận làm việc là được, Phật Môn sớm muộn có một ngày phải bại dưới tay chúng ta!" Chiêm Đài Tuyền sát khí kinh người, từ trước đến nay đều thịnh khí lăng nhân, căn bản không sợ chư vị Thánh Nhân của Phật Môn. "Hiện tại chúng ta đi đối phó những thế lực thù địch kia trước.

Ta cảm thấy mấy người Thần Nam chung quy là tai họa, nếu không kịp thời trừ bỏ, tương lai Thần Nam chứng đạo, thế tất sẽ mang đến cho chúng ta càng nhiều uy hiếp!" Chiêm Đài Tuyền đối với Thần Nam vẫn luôn có sát tâm.

Chương 438

Năm xưa vì Thần Nam quá ưu tú, ả đã âm thầm động tay chân khiến Thần Nam không thể tu hành, thậm chí suýt chút nữa tử vong, tạo nên nửa đời trước bi thảm của Thần Nam.

Hiện tại Thần Nam tiến vào Hồng Hoang thế giới, Chiêm Đài Tuyền vẫn không có ý định buông tha đối phương.

Lần trước Thần Nam và Bĩ Tử Long đã bức Chiêm Đài Tuyền vào tử địa, cuối cùng tuy rằng may mắn đào thoát, nhưng hiện tại hận ý đối với Thần Nam vẫn không hề giảm bớt.

Hắc Tâm Lão Nhân lại lắc đầu, cũng không đồng ý chủ ý của Chiêm Đài Tuyền: "Hiện tại chúng ta cùng Phật Môn đã thành thế lực đối địch, Phật Môn tứ Thánh gây áp lực rất lớn cho chúng ta.

Nếu lại đắc tội Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên, tình cảnh của chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm!" Hắc Tâm Lão Nhân hiển nhiên nhìn xa hơn, đối với cục diện hiện tại có chút lo lắng.

Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên quyết không phải kẻ yếu, cảnh tượng độ kiếp ngày đó mọi người vẫn còn rõ mồn một.

Ngày đó song Thánh xuất hiện, như kiêu dương chói mắt nhất, quang hoa chiếu rọi Cửu Châu.

Nếu đắc tội Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên, để bọn họ liên thủ với Phật Môn tứ Thánh, vậy thì Ma Môn phỏng chừng thật sự không có đường sống.

Đến lúc đó Linh Sơn bảo địa e rằng cũng phải chắp tay dâng cho người. "Chúng ta không ra tay với Thần Nam, chẳng lẽ sẽ không đắc tội Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên sao?" Ân oán giữa Chiêm Đài

Tuyền và Thần Nam, Hắc Tâm Lão Nhân cũng phi thường rõ ràng.

Nhưng hiện tại không có biện pháp, cho dù biết rõ Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên sẽ ra tay với bọn họ, nhưng Ma Môn không có bất kỳ cách nào.

Lấy thực lực hiện tại, không có khả năng đồng thời đối lập với Phật Môn và Thần Chiến. "Chúng ta hiện tại cần thời gian, trong Ma Môn có rất nhiều cường giả đang tấn tốc trưởng thành, chỉ cần lại có tu sĩ chứng đạo thành Thánh, tình huống của chúng ta trong nháy mắt có thể xoay chuyển!" Hắc Tâm Lão Nhân ngôn chi tạc tạc, đối với tương lai tràn ngập hy vọng.

Thiên hạ chính đạo tu sĩ tuy nhiều nhưng lại không đoàn kết, thậm chí có thể nói là chia năm xẻ bảy, riêng phần mình vì chiến.

Ma Môn tu sĩ lại tương đối ít, làm quần thể yếu thế, bọn họ cần bão đoàn tại một chỗ.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng giúp Hắc Tâm Lão Nhân lúc trước có thể đoàn kết Ma Môn tu sĩ lại, thuận thế cầm xuống Phật Môn Linh Sơn.

Hiện tại Ma Môn đại kỳ đã thụ lập, mỗi ngày đều có tu sĩ đến đây đầu quân.

Có thể nói Ma Môn nhất định sẽ càng ngày càng cường đại, lại có Hắc Tâm Lão Nhân tọa trấn Linh Sơn, chỉ cần cho đủ thời gian thì có thể nhanh chóng lớn mạnh.

Chiêm Đài Tuyền cũng không phải người lỗ mãng làm việc, đối với tình huống hiện tại biết rõ như lòng bàn tay.

Chính như Hắc Tâm Lão Nhân nói, tình huống Ma Môn cũng không tốt.

Chiêm Đài Tuyền rõ ràng những điều này, nhưng trong lòng đối

với Thần Nam quá mức kiêng kị, bởi vậy mới có thể loạn phương thốn.

Hiện tại Hắc Tâm Lão Nhân đã nói như vậy, Chiêm Đài Tuyền chỉ đành từ bỏ ý định, muốn chém giết Thần Nam, nhất định phải bàn bạc kỹ hơn.

Hiện tại Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên đều là cường giả Thánh Cảnh, chém giết Thần Nam thế tất sẽ triệt để chọc giận hai vị Thánh Nhân này.

Như vậy, sự tình sẽ không đơn giản như mặt ngoài nữa.

Dính dáng đến cường giả Thánh Cảnh, đó là tồn tại cùng một cấp bậc, nhất định phải cân nhắc biến số có thể tồn tại.

Đến lúc đó nếu ngay cả Linh Sơn bảo địa đều mất đi, vậy thì lực ảnh hưởng của toàn bộ Ma Môn thế tất sẽ chịu ảnh hưởng lớn.

Chiêm Đài Tuyền và hai vị Thánh Nhân đều lãnh tĩnh lại, mật mưu kế hoạch, muốn nhanh chóng để Ma Môn thoát khỏi cục thế bị động trước mắt.

Hồng Hoang thế giới thành công tiến giai, một nhóm lớn tu sĩ từ đó đạt được chỗ tốt cực lớn.

Trong đó người đắc lợi ích lớn nhất vẫn là Đông Vương Công.

Đông Vương Công không chỉ thực lực tăng lên trên diện rộng, tất cả thế giới trong cơ thể toàn bộ tấn cấp, mà còn lĩnh ngộ được một tia huyền diệu khi thế giới tấn thăng.

Loại Thần Đạo này cũng không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ, chỉ có Đông Vương Công - loại cao thủ Hợp Đạo cảnh giới này mới có thể tại dưới cơ duyên xảo hợp có chỗ cảm ngộ.

Huống chi thế giới tiến giai vốn là nghìn năm có một, muốn ở

trong đó ngộ đạo lại càng khó càng thêm khó.

Chính vì vậy, ngoại trừ Đông Vương Công ra, các tu sĩ khác khó có thu hoạch gì.

Nhiều lắm là thực lực gia tăng, cảnh giới đề thăng, còn muốn lĩnh ngộ loại Đạo này thì căn bản không có khả năng.

Chí ít Hồng Quân Đạo Tổ trong mắt Đông Vương Công, dù hợp thân Thiên Đạo cũng chưa chắc có thể thể hội loại huyền diệu này.

Dù sao Đông Vương Công đã từng lĩnh ngộ một lần tình huống như vậy tại Già Thiên thế giới, dưới tiền đề có chuẩn bị trước mới lĩnh ngộ được một ít huyền diệu.

Hồng Quân Đạo Tổ hợp thân Thiên Đạo, không có khả năng đi ra ngoài thể ngộ Đại Đạo, trong tình huống như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ lại muốn kiêm cố thế giới biến hóa cùng nhiều yếu tố bất ngờ, bởi vậy khó có thời gian ngộ đạo.

Bất quá vô luận Hồng Quân Đạo Tổ đạt được bao nhiêu, Đông Vương Công lần này kiếm được đầy bồn đầy bát.

Sau lần thiên địa biến hóa này, Đông Vương Công hiện tại đang ở trong tu hành, tế tế thể ngộ, tranh thủ đem lợi ích tối đa hóa.

Cuối cùng, Tây Vương Mẫu từ tân thế giới trở về, lần này đồng dạng mang về một nhóm lớn tu sĩ.

Đây đều là những sinh linh tốt nhất trong Dương Thần thế giới, toàn bộ bị Tây Vương Mẫu mang về.

Bất quá còn chưa kịp cao hứng, mọi người liền chấn kinh. "Hồng Hoang thế giới dường như đã xảy ra biến hóa cực lớn!" Tây Vương Mẫu là người đầu tiên cảm ứng được, nàng tu vi cao nhất, bởi vậy cảm thụ cũng rõ ràng nhất. "Trời ơi, ta rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì?

Ta cảm giác toàn bộ thế giới giống như một vị diện cao cấp hơn, hoàn toàn không giống với thế giới lúc trước nữa rồi!" Bạch Viên chấn kinh, vò đầu bứt tai, cảm giác như bỏ lỡ cả thế giới.

Hiện tại Bạch Viên cũng là Thánh, cảm giác đồng dạng phi thường mẫn tuệ, cảm thấy thế giới biến hóa cực lớn, hắn cũng cảm thấy khả năng mình đã bỏ lỡ chỗ tốt tày đình.

Tuy nhiên không có ai có thể trả lời vấn đề này, Kim Sí Đại Bàng cùng mọi người hai mặt nhìn nhau, lần này bọn họ đều cùng nhau rời khỏi Hồng Hoang thế giới, những điều mọi người biết cũng nhiều như nhau. "Không ngờ chỉ một lần ra ngoài này, chúng ta phảng phất bỏ lỡ cơ duyên cực lớn!" Kim Sí Đại Bàng lắc đầu, cũng cảm thấy tiếc nuối.

Chương 439

"Chúng ta trở về hỏi một chút liền biết, ở đây suy đoán không có bất kỳ ý nghĩa gì!" Ngọc Dương Tử đi đầu nói, đối với được mất hắn nhìn mười phần thấu triệt, cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối.

Không có được cơ duyên kia là do phúc duyên không đủ, cho dù đạt được cũng chưa chắc là cái may của mình.

Đám người nghe Ngọc Dương Tử nói, đều cảm thấy Đại sư huynh nói có đạo lý, một đám người cũng không than thở nữa, nhao nhao trở về trong Thiên Đình.

Lúc này Đông Vương Công cảm thụ được mọi người trở về, từ nơi bế quan đi ra.

Vừa vặn gặp đám người trước điện, Đông Vương Công lập tức cười.

Bọn họ cùng nhau tới, chính là muốn hướng hắn nghe ngóng tình huống. "Bệ hạ, chúng thiếp rời đi một đoạn thời gian, Hồng Hoang thế giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tây Vương Mẫu trong lòng cấp thiết, trực tiếp dò hỏi Đông Vương Công.

Trở về nơi này về sau, càng ở lâu càng phát hiện thế giới này có chỗ cực lớn khác biệt.

Đông Vương Công nhìn mọi người đều một mặt chờ mong, trên mặt phản phất nụ cười: "Xác thực đã bỏ lỡ một tràng cơ duyên, bất quá cũng không có gì, lần này toàn bộ Hồng Hoang thế giới phát sinh một lần tiến giai, chắc hẳn các ngươi cũng đều cảm thụ được, hiện tại Hồng Hoang thế giới đã vượt qua tầng thứ Đại Thiên Thế Giới!" Đông Vương Công nói xong, chờ đợi mọi người tiêu hóa tin tức này. "Quả nhiên toàn bộ thế giới đều khác biệt!

Ta từ sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới liền lập tức phát hiện chỗ không giống, không ngờ toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều tiến giai!" Tây Vương Mẫu do tự không dám tin tưởng, không ngờ lại thăng cấp vào đúng lúc này. "Thế giới tấn cấp, đây chính là cơ duyên nghìn năm có một, nếu ta biết tin tức này thì ta khẳng định sẽ không rời khỏi Hồng Hoang thế giới!" Bạch Viên thượng thoán hạ khiêu, cảm thấy bỏ lỡ quá nhiều thứ.

Các tu sĩ khác cũng đều một bộ áo não thần sắc, vừa mới rời khỏi Hồng Hoang thế giới thì thế giới lại phát sinh thuế biến.

Không thể thể hội huyền diệu trong đó khiến mọi người cảm thấy vạn phần đáng tiếc. "Không nên quá lo lắng, thế giới tiến giai kỳ thật cũng không có tác dụng quá lớn, chỉ cần an tâm tu hành, tu vi của các ngươi cũng sẽ đề thăng!" Đông Vương Công chỉ đành an ủi mọi người như vậy, dù sao ngay cả hắn cũng không biết thế giới sẽ tiến giai lúc nào, có thể gặp được hoàn toàn là vận khí. "Sư tôn, chẳng lẽ ngay cả người cũng cảm thụ không được khí tức thế giới tiến giai sao?" Bạch Viên tiếc nuối, truy vấn.

Đông Vương Công lắc đầu, xác thực không biết thế giới sẽ tiến giai lúc nào, chỉ là trước khi thế giới tiến giai cảm thụ được một ít điềm báo mà thôi.

Nhưng thế giới lúc nào tiến giai, Thiên Đạo xác thực chưa cho bất kỳ cảm giác gì.

Đám người cuối cùng nhao nhao tán đi, xác thực đáng tiếc, chỉ vì tiến vào Dương Thần thế giới mà bỏ lỡ một thời cơ đại tốt.

Bất quá cơ duyên là như thế, ai cũng không có biện pháp.

Cơ duyên không đến, bỏ lỡ cơ hội, lại thống thiết tiếc nuối cũng không có biện pháp, hết thảy đều không thể cải biến.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu có chút thất lạc, lặng lẽ an ủi nàng: "Người khác bỏ lỡ cơ duyên lần này, nhưng nàng thì có biện pháp bổ cứu.

Ta đã nắm giữ một phần cơ duyên, chúng ta song tu, nàng cũng có thể được thể nghiệm!" Tây Vương Mẫu chột dạ nhìn thoáng qua chung quanh, thấy các đệ tử đều đã rời đi, trên mặt nàng lập tức phù hiện ra một vệt đỏ ửng.

Cùng Đông Vương Công nhất thể đồng tu, xác thực có thể thể hội pháp tắc huyền diệu mà Đông Vương Công nắm giữ.

Tuy rằng thẹn thùng, nhưng vì thể nghiệm loại đạo cảnh kia, Tây Vương Mẫu gật đầu đồng ý.

Tây Vương Mẫu từ Dương Thần thế giới trở về về sau, những tu sĩ mang theo kia đều được an bài xuống.

Bất quá lần này Mộng Thần Cơ vẫn không đến, hắn cũng không ngốc, không biết rõ Hồng Hoang thế giới thì không dám đến.

Trong đoạn thời gian đại lượng tu sĩ trở về Dương Thần thế giới, tu vi của bọn họ đều khiến Mộng Thần Cơ căn bản nhìn không thấu, thậm chí so với lão hồ ly năm xưa càng khiến hắn cảm thấy khủng bố.

Nhưng tu sĩ như vậy lại xuất hiện cả một đám lớn.

Tại Mộng Thần Cơ xem ra, lấy tu vi của hắn căn bản không có khả năng cùng những tu sĩ này so bì.

Nếu để hắn đối kháng với đám tu sĩ này, e rằng Mộng Thần Cơ căn bản không có cơ hội.

Cũng chính vì vậy, Mộng Thần Cơ đã bỏ lỡ tử đối đầu Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ.

Dương Bàn vì bị bức lên tuyệt lộ mới không thể không tiến vào thời không thông đạo.

Nếu để Dương Bàn trưởng thành, khi quay lại Dương Thần thế giới, ngày chết của Mộng Thần Cơ sẽ đến.

Nhưng nếu đi theo Tây Vương Mẫu tới Hồng Hoang thế giới, động tĩnh lớn như vậy khẳng định sẽ bị phát hiện sự tồn tại của Mộng Thần Cơ.

Đến lúc đó khó thoát cái chết, bởi vậy Mộng Thần Cơ lựa chọn ẩn nhẫn, quyết định tạm thời không đi Hồng Hoang thế giới.

Hắn muốn chờ, chờ đợi qua cơn sóng gió này, khi có tu sĩ đơn lẻ đến Dương Thần thế giới thì mới đi theo đối phương xuất phát.

Chính như Mộng Thần Cơ suy đoán, Dương Bàn hiện tại đang ở trong Hồng Hoang thế giới, trú đóng tại phụ cận thời không thông đạo kia, ngồi chờ Mộng Thần Cơ.

Tuy nhiên Tây Vương Mẫu quy lai, mang về một nhóm lớn tu sĩ, nhưng trong đóịnh không có bóng dáng Mộng Thần Cơ.

Bất quá Dương Bàn lại nhìn thấy một đối thủ khác, mắt thấy Mộng Thần Cơ không đến, hắn quyết định chém giết đối thủ này trước, sau đó lại tiếp tục chờ Mộng Thần Cơ.

Dương Bàn bàn tính không tệ, gần đây hắn đạt được một ít tin tức về Hồng Huyền Cơ, lần này rời đi vừa vặn muốn cùng Hồng Huyền Cơ lần nữa liên thủ.

Tuy rằng hiện tại không còn là quan hệ quân thần, nhưng có giao tình trước kia, Dương Bàn cho rằng Hồng Huyền Cơ nhất định sẽ cao hứng cùng hắn liên thủ.

Hiện tại Dương Bàn cũng đồng dạng thành Đại La Kim Tiên, hoàn toàn có tư cách cùng Hồng Huyền Cơ hợp tác.

Hồng Huyền Cơ hiện tại bị Hồng Nghĩa đuổi ra khỏi Càn Nguyên Sơn, đang tứ xứ tìm kiếm minh hữu, muốn thừa cơ phản công, đem Càn Nguyên Sơn đoạt lại.

Đến nỗi những tu sĩ dám can đảm phản bội kia, Hồng Huyền Cơ cũng không có ý định tha thứ!

Nhưng mà Dương Bàn một đường đi theo bước chân Tây Vương Mẫu, lại phát hiện những tu sĩ mới tới này đều bị đưa về trong Thiên Đình.

Cứ như vậy, kế hoạch thừa cơ ra tay của Dương Bàn bị đánh loạn.

Hiện tại cho hắn một trăm cái gan, hắn cũng không dám xông lên Thiên Đình.

Chương 440

Như hôm nay tu vi càng cao, càng thể hội được sự cường đại của Đông Vương Công ban đầu.

Loại cường giả cảnh giới kia vĩnh viễn chỉ có thể là đối tượng để ngưỡng vọng.

Đến nỗi ngỗ nghịch, Dương Bàn chưa bao giờ động loại ý niệm này.

Lúc này phát hiện kế hoạch không có biện pháp thực thi, những tu sĩ kia thực lực nhỏ yếu, đến Hồng Hoang thế giới về sau khẳng định phải bế quan trong Thiên Đình một đoạn thời gian.

Đông Vương Công đem những tu sĩ này dẫn độ về Thiên Đình, ý tứ rất rõ ràng, cũng là vì bảo hộ bọn họ, tránh cho những tu sĩ này trước khi trưởng thành bị đối thủ cường đại trực tiếp gạt bỏ. "Thiên Đế bệ hạ ngược lại suy nghĩ chu toàn, phản đảo là ta, bởi vì không quen thuộc quy tắc nơi này mà phản loạn phương thốn!" Dương Bàn tự mình kiểm điểm một phen, cũng không có bất kỳ cảm xúc ủ rũ nào.

Hắn nhìn thoáng qua đám người rời đi, xoay người rời đi, tìm kiếm Hồng Huyền Cơ.

Lần này Hồng Hoang thế giới tiến hóa, Dương Bàn vẫn luôn ở trong Hồng Hoang thế giới, bởi vậy cũng đạt được đại lượng chỗ tốt.

Dương Bàn sớm đã biết một ít tin tức về Hồng Huyền Cơ, lúc này trực tiếp bay đến một ngọn núi.

Nơi này linh khí nồng đậm, chim trắng tranh minh, toàn bộ ngọn núi đều bị đại trận thủ hộ.

Dương Bàn vừa tới, lập tức có giáp sĩ tuần tra tiến lên. "Người

nào?

Cánh dám xông vào Kỳ Bàn Sơn địa giới của chúng ta!" Một đội giáp sĩ bao vây Dương Bàn, hiển nhiên cũng không nhận ra Dương Bàn. "Mau đi về bẩm báo Hồng Huyền Cơ, có lão hữu đến bái hội, hắn tự sẽ biết!" Lời nói của Dương Bàn khiến mấy tên giáp sĩ sững sờ, tu vi của bọn hắn không bằng Dương Bàn, đối phương khách khí như vậy, hiển nhiên sở ngôn bất hư, có lẽ thật sự quen biết chủ nhân nhà mình.

Tại lúc mấy vị giáp sĩ chuẩn bị về bẩm báo, trong đại trận bay ra từng đóa tường vân. "Bệ hạ, lão thần tới chậm, mong bệ hạ thứ tội!" Hồng Huyền Cơ một mặt hưng phấn, cấp tốc bay tới, dập đầu liền bái.

Dương Bàn nào dám thác đại, hiện tại không còn là Đại Càn vương triều, Hồng Huyền Cơ làm bộ như vậy, chẳng qua là đang thăm dò hắn mà thôi. "Huyền Cơ!

Ta và ngươi quen biết đã nhiều năm, hà tất phải như vậy.

Ta không còn là Đại Càn hoàng đế, Đại Càn cũng bị diệt rồi!

Ngày sau chúng ta cứ lấy huynh đệ tương xứng!" "Cái gì?

Đại Càn bị diệt rồi?

Chẳng lẽ là Mộng Thần Cơ?" Hồng Huyền Cơ giật mình, cũng không có thật sự bái xuống, thuận theo Dương Bàn nâng đỡ, chủ động đứng lên, xoa khai chủ đề. "Hừ!

Mộng Thần Cơ thừa dịp quốc lực Đại Càn vương triều chúng ta trống rỗng, đem tin tức tản bá ra ngoài, tứ phương ngoại tộc tề tề tấn công, ta cũng là độc mộc nan chi, không có Huyền Cơ tại bên người, ta cũng hồi thiên phạp thuật a!" Dương Bàn lắc đầu không thôi, cơ nghiệp nhà mình bị hủy, trong lòng cũng não hận vô cùng. "Bệ hạ, hắn

có tới Hồng Hoang thế giới không?

Tên Mộng Thần Cơ kia lại đang ở nơi nào?" Hồng Huyền Cơ vội vàng dò hỏi, hắn cùng Mộng Thần Cơ là tử địch, không thể lơ là.

Mộng Thần Cơ thân cư đại khí vận, nếu cho hắn cơ hội thở dốc, chưa biết chừng có thể trưởng thành một đại cao thủ. "Huyền Cơ không cần lo lắng, những năm này ta vẫn luôn canh giữ ở lối vào thế giới thông đạo, căn bản không thấy Mộng Thần Cơ tiến vào.

Hắn tất cũng biết ta đều ở nơi đó, cho nên không dám tùy tiện đến!" Dương Bàn tâm tư kín đáo, sớm đã làm chuẩn bị.

Hồng Huyền Cơ cười nói: "Bệ hạ toán vô di sách, cho dù là Mộng Thần Cơ cũng không có biện pháp chiếm tiện nghi!" "Đã như vậy, ta lập tức phái khiển thuộc hạ tiến đến, canh giữ trước thế giới thông đạo, chỉ cần Mộng Thần Cơ vừa đến, chúng ta lập tức bắt hắn lại!

Bệ hạ tạm thời ở lại chỗ này, chúng ta cũng tốt cùng nhau nỗ lực tu hành!" Hồng Huyền Cơ lập tức làm ra quyết định, phái khiển một đội thủ hạ đi tới bên cạnh thế giới thông đạo canh giữ.

Mộng Thần Cơ ngay cả Dương Thần cảnh giới đều chưa đạt tới, cũng chính là ngay cả Địa Tiên cũng không bằng.

Tiểu đội mà Hồng Huyền Cơ phái khiển, mỗi một người đều có thực lực Kim Tiên cảnh giới.

Mỗi một người đều có thể nhẹ nhõm gạt bỏ Mộng Thần Cơ, bởi vậy cách làm này ngược lại làm cho cả hai người đều phi thường yên tâm.

Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ lần nữa hội tụ lại một chỗ, nhưng khiến người ta không ngờ tới là Mộng Thần Cơ lại ngay tại lúc mấu chốt này, len lén tới Hồng Hoang thế giới.

Đó là một vị tu sĩ trệ lưu tại Dương Thần thế giới, bởi vì một ít kỳ

ngộ, bởi vậy bỏ lỡ thời gian cùng Tây Vương Mẫu trở về.

Cuối cùng hắn đơn độc rời đi, lại đụng phải Mộng Thần Cơ, hai người sau khi giao đàm, đối phương hân nhiên mang theo Mộng Thần Cơ trở về Hồng Hoang thế giới.

Lúc này Dương Bàn vừa rời đi, thấy chung quanh căn bản không người trông coi, bởi vậy cũng thành công cùng Mộng Thần Cơ bỏ lỡ nhau.

Tạo hóa trêu ngươi, cũng xác thực khiến người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Dẫn đầu Mộng Thần Cơ về Hồng Hoang thế giới không phải tu sĩ khác, chính là Phật Môn Tam Đại Sĩ một trong - Văn Thù Bồ Tát.

Văn Thù Bồ Tát vốn đang lịch luyện trong Dương Thần thế giới, ngẫu nhiên tại sâu trong một hẻm núi có chỗ cảm ngộ, bởi vậy tại trong hẻm núi ngộ đạo.

Ai ngờ một lần ngộ đạo này lại bỏ lỡ thời gian ước định với Tây Vương Mẫu.

Khi Văn Thù Bồ Tát biết sự tình này thì Tây Vương Mẫu đã rời đi rồi.

Văn Thù Bồ Tát đến trước thời không toại đạo thì vừa vặn nhìn thấy Mộng Thần Cơ bồi hồi tại chung quanh.

Mộng Thần Cơ thấy Văn Thù Bồ Tát bảo tướng trang nghiêm, sau lưng có Phật quang phổ chiếu đại thiên, tâm tư phù động, lập tức sinh ra ý muốn đi theo.

Phật Môn bản năng khiến tín đồ thần phục, Văn Thù Bồ Tát là Chuẩn Thánh cường giả, đối mặt Mộng Thần Cơ, hắn căn bản không có chút lực đề kháng nào.

Văn Thù Bồ Tát tự nhiên phi thường nguyện ý, Mộng Thần Cơ thiên tư bất phàm, khí vận gia thân, có thể thu môn đồ như vậy Văn Thù Bồ Tát thập phân hài lòng.

Chương 441

Mộng Thần Cơ lại cũng không ngốc, thấy pháp lực Văn Thù Bồ Tát so với rất nhiều tu sĩ ngày đó đều cao cường hơn, mới có quy thuận chi tâm.

Mộng Thần Cơ nghĩ, có Văn Thù Bồ Tát bảo hộ, cho dù gặp Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ cũng sẽ không chịu thiệt.

Dù sao hắn cũng là đệ tử Văn Thù Bồ Tát, sư phụ này cũng sẽ không nhìn đồ đệ bị người ức hiếp.

Khi Văn Thù Bồ Tát mang theo Mộng Thần Cơ về Hồng Hoang, nơi này quả nhiên sóng yên biển lặng, căn bản không nhìn thấy bóng dáng Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ. "Đồ nhi, tùy ta về Lạc Già Sơn, nơi đó chính là có ba vị Thánh Nhân tọa trấn!" Văn Thù Bồ Tát không quên hướng Mộng Thần Cơ bày ra thực lực hiện tại, lại không biết hiện tại Lạc Già Sơn đã có bốn vị Thánh Nhân. "Vâng, sư tôn, hết thảy đều nghe người an bài!" Mộng Thần Cơ tự nhiên sẽ không phản đối.

Nếu để hắn một mình ở bên ngoài, ngược lại sẽ không yên lòng, dù sao hiện tại thực lực hắn quá nhỏ yếu.

Tùy tiện một sinh linh Hồng Hoang thế giới nào cũng đều có thể chém giết hắn, bởi vậy đi theo sư phụ sẽ an toàn hơn.

Mộng Thần Cơ ma xui quỷ khiến đến Hồng Hoang thế giới, tại cơ duyên phía dưới bái nhập Phật Môn.

Sau khi về Lạc Già Sơn, Văn Thù Bồ Tát lập tức an bài chỗ ở, để hắn trước tiên tiềm tâm tu hành.

Cách làm của hắn giống hệt Đông Vương Công, cũng không biết

có phải chịu sự gợi ý hay không.

Mộng Thần Cơ sau khi nhìn thấy sự cường đại của Phật Môn, trong lòng cũng âm thầm may mắn.

Như hôm nay Phật Môn bày ra sự cường đại, nếu bài trừ Thiên Đình một phương không nói, thì Phật Môn chính là đệ nhất đại thế lực Hồng Hoang thế giới.

Văn Thù Bồ Tát về Lạc Già Sơn cũng giật nảy cả mình. "Ta vốn tưởng rằng là ảo giác của ta, nhưng hiện tại xem ra hết thảy tựa hồ đều là thật!

Thế giới này đã bất đồng!" Văn Thù Bồ Tát nhìn thấy Như Lai chứng đạo thành Thánh, sự thật bày ở trước mắt, không thể không thừa nhận.

Bỏ lỡ thời cơ đại tốt khiến Văn Thù Bồ Tát có chút tiếc nuối.

Bất quá sự đã đến nước này, tiếc nuối cỡ nào cũng hào vô dụng xử.

Văn Thù Bồ Tát an bài tốt Mộng Thần Cơ xong liền một mình đi bế quan.

Hiện tại Phật Môn lần nữa xuất hiện một tôn Thánh Nhân, khiến áp lực của Văn Thù Bồ Tát gia tăng không ít.

Trước đó mọi người đều không có thành Thánh, trong lòng Văn Thù Bồ Tát có thể hơi thoải mái một chút.

Nhưng hiện tại Như Lai đi đầu thành Thánh, cùng hắn triệt để kéo ra cự ly, khiến áp lực trong lòng Văn Thù Bồ Tát trong nháy mắt bội tăng. "Như Lai đã chứng đạo thành Thánh, sau này Phật Môn ngày càng lớn mạnh, liệu sẽ còn dư địa cho ta nói chuyện sao?" Văn Thù Bồ Tát trong lòng buồn bực vô cùng, chỉ là ra ngoài một chuyến, toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều tiến giai!

Tuy rằng hai vị Bồ Tát khác không có thành Thánh, nhưng có thể tưởng tượng định nhiên cũng đạt được chỗ tốt cực lớn.

So sánh như vậy, chỉ có Văn Thù Bồ Tát là tay trắng. "Chí ít ta tìm được một đệ tử thiên tư bất phàm, hoặc hứa đây là thu hoạch duy nhất của ta!" Văn Thù Bồ Tát tự giễu một phen, sau đó bắt đầu bế quan tu hành.

Tình huống nội bộ Phật Môn cũng không phải bình tĩnh như mặt ngoài, dù sao bọn họ đều đến từ các môn phái khác nhau, không phải ngay từ đầu đã gia nhập Phật Môn.

Lần này Hồng Hoang thế giới tiến hóa, có thể nói mang đến vận khí tốt cho mọi tu sĩ.

Nhưng đồng thời cũng có một ít tu sĩ bởi vì rời khỏi Hồng Hoang thế giới mà bỏ lỡ cơ duyên lần này.

Ví dụ như Văn Thù Bồ Tát, hiện tại tình huống tương đối xấu hổ.

Sau khi về Hồng Hoang thế giới, Văn Thù Bồ Tát lập tức lựa chọn điệu thấp bế quan tu hành.

Hắn không nguyện tranh đấu cùng các tu sĩ khác, một lòng muốn sớm ngày đột phá.

Lúc này các tu sĩ trong Hồng Hoang đều đang bế quan, đều từ trong lần thế giới biến thiên này đạt được đại lượng chỗ tốt, bởi vậy muốn thừa cơ bế quan, tranh thủ đột phá bình cảnh hiện tại.

Tại Tây Phương Ma Môn, Diệu Công Tử Kim Bình Nhi cũng bắt đầu bế quan tu hành, muốn sớm ngày đột phá.

Trên đại địa Đông Phương, Thần Nam, Vũ Hinh và Bĩ Tử Long đều bắt đầu tiềm tu.

Trên Nga Mi Sơn, Tam Anh Nhị Vân tu vi cũng dần dần trưởng

thành đến Chuẩn Thánh cảnh giới, lần này cũng muốn mượn nhờ cơ hội trùng kích Thánh Cảnh.

Trong Thanh Khâu Sơn, Bạch Thiển và Dạ Hoa cuối cùng cũng bị bắt buộc bắt đầu bế quan, những năm này hai người tu hành trì trệ không tiến.

Sau khi tiến vào Đại La Kim Tiên liền bị kẹt tại đỉnh phong, vẫn luôn không có biện pháp đột phá.

Lần này tại thiên địa đại biến, Dạ Kiêu Thánh Nhân bắt bọn họ bế quan, tranh thủ có thể mượn cơ hội đánh vỡ lời nguyền này.

Hồng Hoang thế giới bởi vì lần cải biến này mà nhấc lên một trận tu luyện cuồng triều, các vị diện khác cũng đang hừng hực khí thế tiến hành tu luyện.

Tại Già Thiên thế giới, Diệp Phàm bế sinh tử quan, lần này muốn đột phá vào Thánh Cảnh.

Nhưng mà lần này Diệp Phàm chú định thất bại, tại Già Thiên thế giới, thế giới vừa mới tiến giai xong căn bản không cách nào chi xanh Thánh Nhân chi vị.

Điểm này kỳ thật Diệp Phàm cũng rõ ràng, nhưng hiện tại hắn không dám về Hồng Hoang thế giới.

Dù sao Ma Môn Nhị Thánh vẫn luôn nhìn chằm chằm, chỉ cần hắn xuất hiện, lập tức sẽ bị Ma Môn tu sĩ phát hiện.

Tại Già Thiên thế giới, cho đến hiện tại đều không có tu sĩ chứng đạo thành công, không thể không nói là một điều tiếc nuối.

Cũng chính vì vậy, Diệp Phàm hào vô y kháo, chỉ có thể khiến mình mau chóng cường đại.

Diệp Phàm bị bức đến mức không thể về Hồng Hoang thế giới,

mà tại Già Thiên thế giới lại căn bản không cách nào đột phá Thánh Cảnh.

Dù sao Diệp Phàm cũng chưa đạt tới Á Thánh đỉnh phong trạng thái, khoảng cách thành Thánh vẫn còn một đoạn, tại Già Thiên thế giới căn bản không cách nào đề thăng thực lực.

Chương 442

Càng không cần nói đến đột phá Thánh Cảnh, chứng đạo thành công.

Già Thiên thế giới vừa mới tiến giai, thế giới cần hải lượng thời gian để đề thăng.

Chính vì vậy, tại phương thế giới này, hiện tại không cách nào đề thăng thực lực, cũng không thể chứng đạo.

Lúc này tại Hồng Hoang thế giới, Ngoan Nhân Đại Đế, Vô Thủy Đại Đế và Hoang đang ở cùng một chỗ.

Lúc trước Diệp Phàm bị truy sát, mấy người đều từng tận mắt chứng kiến, nhưng lấy thực lực của bọn họ căn bản không cách nào ngăn cản Ma Môn truy sát Diệp Phàm.

Nếu cưỡng ép ra tay cũng căn bản vu sự vô bổ, bất quá chỉ thêm mấy người bị truy sát mà thôi.

Ví dụ như Cơ Tử, Bạch Y Thần Vương Khương Thái Hư, Cơ Tử Nguyệt, Thạch Trung Ngọc, đều đã bị khu trục ra khỏi Hồng Hoang thế giới. "Như hôm nay Diệp Phàm bị bức xuất Hồng Hoang thế giới, tại Bắc Đẩu Tinh Vực khẳng định không cách nào đột phá Thánh Cảnh, hiện tại chỉ có chúng ta trong đó một người đột phá Thánh Cảnh mới có thể giải trừ khốn cục!" Ngoan Nhân Đại Đế nhìn Vô Thủy Đại Đế, hai người là những kẻ có cơ hội đột phá Thánh Cảnh nhất trong tất cả Già Thiên thế giới. "Ta và ngươi bế quan khổ tu, lại thêm cảm ngộ lần thế giới biến hóa này, tranh thủ đột phá Thánh Cảnh!" Vô Thủy Đại Đế thấp giọng nói, hắn từ trước đến nay đều tự tin tràn đầy, hiện tại cho dù là đột phá Thánh Cảnh, hắn cũng có lòng tin rất lớn.

Ngoan Nhân Đại Đế gật đầu, trước mắt chỉ có một biện pháp này khả thi.

Nếu có thể chứng đạo thành công, sau đó có thể tiến vào Già Thiên thế giới, đem Diệp Phàm dẫn độ về.

Đến lúc đó có Thánh Nhân tọa trấn, ai cũng không dám lại gây phiền phức cho Diệp Phàm.

Mấy vị Đại Đế thương thảo một trận xong liền nhao nhao bắt đầu bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá.

Lúc này trong Ma Môn, hứa đa tu sĩ có tiềm lực đều đang bế quan, dưới sự đốc xúc của ba vị Thánh Nhân, bọn họ đều phải mau chóng đột phá.

Lần này Hắc Tâm Lão Nhân nói rõ, chỉ cần muốn đột phá, gặp vấn đề gì cũng có thể đến hỏi.

Hắc Tâm Lão Nhân quyết tâm muốn trợ giúp bọn họ chứng đạo, lấy đó phá giải nguy cơ Linh Sơn.

Nhưng mà ngay tại lúc tứ phương vân động, hai vị Thánh Nhân của Thần Mộ thế giới bắt đầu phát nan.

Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên đánh lên Linh Sơn, dương ngôn muốn Ma Môn giao ra Chiêm Đài Tuyền. "Tây Phương Ma Môn, Hắc Tâm Lão Nhân, Đặng Ẩn, các ngươi nghe cho kỹ, giao ra Chiêm Đài Tuyền, sự tình giữa chúng ta coi như xóa bỏ!" Thần Chiến ngạo lập vân đoan, cùng Độc Cô Bại Thiên hai người liên thủ, không hề cấp cho Ma Môn mặt mũi.

Như hôm nay Thần Nam đột phá ngay trước mắt, một khi phá quan, cường giả Thần Mộ thế giới sẽ có ba vị Thánh Nhân, căn bản không có gì phải sợ hãi.

Đặng ẩn trong mắt hàn quang tứ xạ, Chiêm Đài Tuyền ánh mắt

băng lãnh, bọn họ đều không ngờ Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên lại đánh tới tận cửa! "Hai vị đạo hữu, Chiêm Đài Tuyền là Ma Môn Thánh Nhân chúng ta, muốn ta giao ra Chiêm Đài Tuyền đạo hữu, e rằng không làm được!" Hắc Tâm Lão Nhân cũng phi thường trực tiếp.

Hiện tại đối phương tìm tới cửa, tuy rằng giao ra Chiêm Đài Tuyền sẽ để bọn họ tạm thời bình an vô sự, nhưng thiếu đi Chiêm Đài Tuyền, Ma Môn chỉ còn lại hai vị Thánh Nhân, khi đó thật sự hết cách cùng Phật Môn kháng tranh. "Các ngươi muốn cùng Chiêm Đài Tuyền buộc tại một chỗ rồi phải không?" Độc Cô Bại Thiên lúc này cũng đứng ra, một thân bá khí vô song, căn bản không đem Ma Môn để vào mắt. "Hừ!

Thần Chiến, ngươi cho rằng ta Chiêm Đài Tuyền dễ đối phó như vậy sao?

Hôm nay đã đến thì hãy lưu lại cho ta!

Ta ngược lại muốn nhìn xem hai người các ngươi có bản lĩnh phiên thiên gì!" Chiêm Đài Tuyền ngạo nhiên nhìn Thần Chiến, chút nào không sợ.

Thân là một đại thiên kiêu, ngạo khí trong lòng ả không ít hơn bất kỳ kẻ nào. "A, vô tri, ta Độc Cô Bại Thiên hôm nay muốn cho ngươi kiến thức cái gì mới là thủ đoạn chân chính!" Độc Cô Bại Thiên xưa nay cuồng ngạo vô biên, ngươi cuồng, ta so với ngươi càng cuồng! "Hai vị đạo hữu, Thiên Đế bệ hạ từng nói, nếu Thánh Nhân tranh đấu, thỉnh ra trong Hỗn Độn.

Năm xưa Ma Đạo lưỡng môn tương tranh cũng là tiến hành trong Hỗn Độn, nhị vị khi đó chưa thành Thánh, nhưng chắc sẽ không không biết chứ?" Hắc Tâm Lão Nhân lấy Đông Vương Công ra áp người, chiêu này ngược lại làm khí tức trên thân Độc Cô Bại Thiên ngừng lại một chút.

Đông Vương Công thân phận đặc thù, đối với hai người cũng có ân, huống hồ Hắc Tâm Lão Nhân nói cũng là sự thật.

Năm xưa Ma Đạo chi tranh, xác thực là Đông Vương Công xuất hiện, để bọn họ tiến hành chiến đấu trong Hỗn Độn.

Thần Chiến lúc này tiến lên nói: "Chiêm Đài Tuyền, ngươi cũng là Thánh Nhân cảnh giới, có dám cùng ta đi đến Hỗn Độn thâm xử một trận chiến?" Thần Chiến chủ động hướng Chiêm Đài Tuyền khiêu khích.

Lấy Thánh Nhân chí tôn, nếu trước mặt cự tuyệt Thần Chiến, vậy sẽ có hiềm nghi tránh chiến, đảm khiếp sợ sự tình.

Như hôm nay đều là Thánh Nhân cảnh giới, bởi vậy nhan diện rất quan trọng, một trận chiến đấu, không có ai sẽ sợ hãi không dám nghênh chiến.

Nhưng lần này Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên hai vị Thánh Nhân cùng đến, khẳng định muốn liên thủ đối phó Chiêm Đài Tuyền.

Nếu để nhị Thánh liên thủ trấn áp Chiêm Đài Tuyền, hoặc là phong cấm tại địa phương nào đó, vậy chính là tổn thất lớn nhất của Ma Môn.

Khả nếu đi tới Hỗn Độn thâm xử, Ma Môn thế tất phải phân ra hai vị Thánh Nhân, như vậy sức mạnh trấn thủ Linh Sơn sẽ có chút không đủ.

Nếu lúc này Phật Môn lại đến, rất có khả năng khiến Ma Môn Linh Sơn chi địa khó giữ được.

Hắc Tâm Lão Nhân lúc này cười: "Thần Chiến đạo hữu pháp lực vô biên, thánh uy càng di mạn thiên địa, cường thế như vậy lại muốn đánh giết Ma Môn Thánh Nhân ta, thật lợi hại!" Hắc Tâm Lão Nhân châm chọc Thần Chiến, tiếp đó nói: "Ta nếu không đi Hỗn Độn chi địa

thì là sợ các ngươi, ta nếu đi thì Linh Sơn khẳng định phải đổi chủ, bàn tính đánh thật hay!" Hắc Tâm Lão Nhân đem sự tình nói rõ, làm ra một bộ căn bản sẽ không để ý tới. "Ta sẽ không đi Hỗn Độn chi địa quyết đấu, trừ phi các ngươi có thể cam đoan Phật Môn tứ Thánh không đến, để ta không có nỗi lo về sau!" Hắc Tâm Lão Nhân nhìn Thần Chiến, trong mắt quang mang lấp lóe, hiển nhiên sớm đã tính trước kỹ càng.

Thần Chiến lúc này cười: "Không đi Hỗn Độn chi địa cũng được, cùng lắm thì chúng ta khai chiến tại đây, mấy vị đạo hữu Phật Môn của ta nếu nghe thấy động tĩnh, khẳng định cũng sẽ văn tấn mà đến!" Thần Chiến thoại âm chưa dứt, nơi xa đã có tu sĩ tuyên một tiếng Phật hiệu. "A Di Đà Phật!

Thần Chiến đạo hữu, để ngươi đợi lâu!" Một tiếng chào hỏi mang theo ý cười, chính là Phật Môn Chuẩn Đề Thánh Nhân, bên cạnh hắn là Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Nhiên Đăng Thánh Nhân và Như Lai.

Phật Môn tứ Thánh tề tề trình diện.

Thần Chiến trước đó đã cùng Phật Môn tứ Thánh có chỗ thương nghị, hiện tại thấy Hắc Tâm Lão Nhân quả nhiên giống như dự liệu, Thần Chiến cũng chỉ có thể thỉnh xuất Phật Môn tứ Thánh.

Chương 443

Thấy Phật Môn tứ Thánh cùng nhau lên sân khấu, Hắc Tâm Lão Nhân làm sao không biết đây là sáo lộ Thần Chiến chuẩn bị sẵn.

Lúc này nhìn đối phương sáu vị Thánh Nhân, trên mặt Hắc Tâm Lão Nhân rốt cuộc không còn một tia đạm nhiên. "Hồi sơn!" Hắc Tâm Lão Nhân không do dự nữa, không có gì để nói, đối phương sáu vị Thánh Nhân liên thủ, rõ ràng là muốn triệt để chỉnh chết Ma Môn. "Hắc Tâm đạo hữu, Linh Sơn mượn đã lâu như vậy, cũng đến lúc trả lại cho chúng ta rồi chứ?" Chuẩn Đề Thánh Nhân mặt mang nụ cười, chút nào nhìn không ra cừu oán giữa hắn và Ma Môn.

Ma Môn tam Thánh thấy Chuẩn Đề không biết xấu hổ như thế, Linh Sơn rõ ràng là mượn cho Ma Môn?

Ba vị trong nháy mắt nổi giận. "Chuẩn Đề, ngươi thật không biết xấu hổ, Linh Sơn rõ ràng là các ngươi thua tại trước mặt Thiên Đế bệ hạ, sao lại thành cho chúng ta mượn?" Đặng Ẩn thực tại nhịn không được, hoành mi lãnh đối, nộ thị Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Lúc này Chuẩn Đề ngược lại cũng không hư, cười nói: "Tây Phương Phật Môn ta từ lúc mới bắt đầu đã chiếm cứ Linh Sơn, việc này còn phải kể từ thời kỳ Ma Tổ La Hầu.

Năm xưa mấy vị đạo hữu còn chưa chứng đạo thành Thánh đâu!" Lời của Chuẩn Đề ngược lại không sai, từ lúc Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân tương tranh, cuối cùng Ma Tổ bại vong, Linh Sơn liền rơi vào tay Phật Môn.

Ma Môn tam Thánh đều là về sau mới gia nhập Hồng Hoang thế giới. "Chuẩn Đề đạo hữu, Linh Sơn tuy rằng do Phật Môn chiếm cứ sớm, nhưng tại trước khi có Phật Môn thì là thuộc hạ Ma Tổ La Hầu

cư trú tại Linh Sơn.

Hiện tại Ma Tộc một lần nữa chiếm cứ Linh Sơn, nói như vậy, các ngươi mới là kẻ xâm lược ban đầu a!" Hắc Tâm Lão Nhân thao thao bất tuyệt, trong nháy mắt làm mấy vị Thánh Nhân á khẩu không trả lời được.

Linh Sơn chi địa năm xưa xác thực là do Ma Tổ La Hầu mang theo Ma Giáo đệ tử chiếm hữu, chỉ là về sau Ma Tổ La Hầu bại vong, Ma Môn tử đệ trên Linh Sơn bị thiên hạ tu sĩ cộng đồng đánh giết mới không thể không rời khỏi Linh Sơn.

Phật Môn cũng tại lúc đó chiếm cứ Linh Sơn, sau đó Phật Môn thành lập, thuận thế đem Linh Sơn xem như đại bản doanh.

Nhưng hiện tại bị Hắc Tâm Lão Nhân nói như vậy, phản đảo thật sự có mấy phần đạo lý.

Chuẩn Đề Thánh Nhân không nói được gì, ngược lại tự đào một cái hố, hiện tại làm mình á khẩu không trả lời được. "Hắc Tâm Lão Nhân, không cần ở đây khua môi múa mép, đổi trắng thay đen, chúng ta hôm nay đến là muốn đem Ma Môn khu trục ra khỏi Linh Sơn!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân mắt thấy sư đệ nói không lại đạo lý, chỉ có thể tiếp lời. "Mấy vị đạo hữu, hà tất cùng bọn hắn lãng phí miệng lưỡi, chúng ta trực tiếp đánh lên, khu khu ba vị Thánh Nhân, xem bọn hắn làm sao ngăn được chúng ta tiến công!" Thần Chiến tại vân đầu nhìn về phía Linh Sơn, không sợ trời đất. "Thần Chiến, ngươi ngược lại cuồng ngạo vô biên, hôm nay ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi công đánh Linh Sơn ta như thế nào!

Đến lúc đó Thiên Đế bệ hạ quái tội, mười cái ngươi cũng đảm đương không nổi!" Hắc Tâm Lão Nhân mang theo Chiêm Đài Tuyền về trong đại trận, đem trận pháp thủ hộ đoàn đoàn mở ra.

Ngũ thải hoa quang chiếu rọi, Thánh Nhân liên thủ bố trí đại trận,

Thần Chiến nếu muốn đánh lên Linh Sơn, nhất định phải phá trận pháp trước.

Nhưng số vị Thánh Nhân khai chiến, thế tất sẽ khiến Đông Vương Công quái tội, đến lúc đó nếu Đông Vương Công xuất hiện, vậy cũng không phải sáu vị Thánh Nhân bọn họ có thể đảm đương nổi!

Thần Chiến lúc này nhìn về phía Độc Cô Bại Thiên, xác thực không có tư cách vi phạm ý chí của Đông Vương Công.

Cho dù Đông Vương Công chỉ nói không cho phép Thánh Nhân chiến đấu tại Hồng Hoang, nhưng lại không có người nào dám phản đối.

Phật Môn tứ Thánh lúc này cũng không có biện pháp, nhìn đại trận trên Linh Sơn, căn bản không thể ra tay. "Nếu không phải Thiên Tôn có lệnh, không cho phép Thánh Nhân tranh sát tại Hồng Hoang, lúc này ta sớm đã đem đại trận đánh vỡ!" Chuẩn Đề Thánh Nhân một mặt nộ hỏa.

Lần này huề lục Thánh chi uy, vốn định để Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên dẫn đi mấy vị Thánh Nhân, lại không nghĩ tới cuối cùng sẽ thành cục diện bế tắc như thế này. "Sư đệ, Thiên Tôn cũng là đang bảo hộ Hồng Hoang thế giới, nếu cưỡng giả cấp bậc Thánh Nhân có thể chiến đấu tại Hồng Hoang thế giới, chỉ sợ toàn bộ Hồng Hoang lại muốn bị đánh đến bần tích vô cùng!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân vội vàng ngăn cản Chuẩn Đề.

Hai huynh đệ bọn họ ngay từ đầu bởi vì đối địch với Đông Vương Công nên mới một mực lạc hậu người khác.

Nhưng hiện tại minh bạch điểm này về sau, Tiếp Dẫn Thánh Nhân khắp nơi đều sẽ giữ gìn danh dự Đông Vương Công, chí ít mặt ngoài nhìn như quyết tâm đi theo Đông Vương Công.

Chuẩn Đề Thánh Nhân ngậm miệng không nói, biết việc này nói nhiều vô ích, sự thật là như vậy, tốt nhất là nghĩ biện pháp giải quyết.

Nhưng Đông Vương Công giống như một ngọn núi lớn, ép mấy vị Thánh Nhân căn bản không thở nổi, càng đừng nói đến phản kháng.

Lúc này Độc Cô Bại Thiên nhìn Linh Sơn, trong lòng ngược lại có kế hoạch: "Sáu vị Thánh Nhân chúng ta chia làm ba tổ, mỗi hai vị Thánh Nhân cùng nhau canh giữ Linh Sơn, mười vạn năm đổi một lần.

Chỉ cần thấy Ma Môn đệ tử đi ra, toàn bộ bắt lại, không cho phép bọn hắn về Linh Sơn, chư vị thấy thế nào?" Kế sách này của Độc Cô Bại Thiên có thể nói là độc lạt đến cực điểm, đã không cho Ma Môn đệ tử đi ra ngoài, lại không cho phép đệ tử bên ngoài muốn đầu hiệu Ma Môn tiến vào.

Đây là triệt để chặt đứt hậu lộ của Ma Môn, thiên thiên lại khiến bọn họ không cách nào phản kháng.

Dù sao đối bên có sáu vị Thánh Nhân, một khi Ma Môn có động tĩnh gì, bọn họ tất định sẽ cùng nhau tiến lên, đến lúc đó xuất hiện trạng huống có thể sẽ làm cho Ma Môn trực tiếp bị bức xuất Linh Sơn.

Kế hoạch này của Độc Cô Bại Thiên ngược lại phi thường không tệ, Chuẩn Đề Thánh Nhân sau khi nghe xong, lập tức đồng ý.

Sáu vị Thánh Nhân chia làm ba tổ, có thể thay phiên nghỉ ngơi.

Chỉ cần đem Linh Sơn nhìn cho kỹ, Ma Môn đệ tử không cách nào tiến xuất, vậy muốn thể ngộ Đại Đạo khẳng định chỉ có thể rúc ở trong Linh Sơn.

Như vậy tỷ lệ chứng đạo thế tất sẽ đại đại hạ thấp, đến lúc đó Ma Môn sẽ chỉ càng ngày càng suy yếu.

Phản đảo là Phật Môn hào không bị ảnh hưởng, khi Phật Môn lại xuất hiện mấy vị Thánh Nhân, cho dù không đi công đánh Ma Môn, e rằng đối phương cũng sẽ đem Linh Sơn chắp tay dâng cho người. "Độc Cô đạo hữu, kế sách này khả thi, chỉ bất quá như vậy thì chúng ta phải trường kỳ trú đóng tại chân núi Linh Sơn!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân một mặt lo lắng.

Tuy rằng một lòng quang đại Phật Môn, nhưng hắn cũng phải lo lắng cho tu hành của mình.

Những năm này Đông Vương Công viễn siêu tất cả Thánh Nhân, tại trong các Thánh Nhân khác, Thái Thanh Thánh Nhân thực lực tối vi cao cường, hiện tại lại xuất hiện một Tây Vương Mẫu hậu lai cư thượng.

Trừ hai vị này ra, Tiếp Dẫn Thánh Nhân là thực lực mạnh nhất.

Trước giờ Tiếp Dẫn vẫn luôn âm thầm nỗ lực, muốn vượt qua Tây Vương Mẫu và Thái Thanh Thánh Nhân, trở thành đệ nhất Thánh dưới trướng Đông Vương Công!

Nhưng từ cục thế hiện tại xem ra, Tiếp Dẫn Thánh Nhân cho dù phi thường nỗ lực, nhưng các Thánh Nhân khác cũng đều không có nhàn rỗi.

Khoảng cách giữa hắn và Tây Vương Mẫu, Thái Thanh Thánh Nhân ngược lại càng ngày càng lớn.

Chương 444

Mấy vị Thánh Nhân vây quanh Linh Sơn, mắt thấy Tiếp Dẫn Thánh Nhân có chút do dự, Thần Chiến mở miệng nói: "Chỉ cần có thể diệt Ma Môn, hết thảy đều không thành vấn đề!

Cho dù tại Linh Sơn trú đóng trăm vạn năm cũng không có gì phải do dự!" Thần Chiến đã ra tay với Ma Môn nên vụ tất phải trảm thảo trừ căn, để tránh lưu lại hậu hoạn.

Huống hồ Chiêm Đài Tuyền vốn là hạng người tâm ngoan thủ lạt, nếu cho ả cơ hội thở dốc, không chừng tương lai sẽ sinh ra uy hiếp cực lớn đối với bọn họ!

Lúc này Phật Môn mấy vị Thánh Nhân đang thương nghị, Ma Môn ba vị Thánh Nhân cũng đang suy tư đối sách. "Như hôm nay cường địch hoàn tý, chúng ta chỉ có thể án binh bất động, để đệ tử môn nhân nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá Thánh Cảnh.

Chỉ cần chúng ta có thêm mấy vị Thánh Nhân, bọn hắn cũng không dám lại giống hôm nay đánh lên Linh Sơn!" Hắc Tâm Lão Nhân nói không giả, nếu Ma Môn có thêm mấy vị Thánh Nhân thì chỉ sợ kẻ phải lo lắng là Phật Môn một phương.

Bất quá hiện tại tuy rằng chứng đạo dễ dàng hơn một chút, nhưng cũng không phải ai cũng có thể nhẹ nhõm chứng đạo thành công. "Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy, ta ngược lại muốn nhìn xem Thần Chiến dám thật sự tiến công hay không!" Đặng Ẩn mang theo nộ ý, hắn cũng không cho rằng Thần Chiến dám ngỗ nghịch ý tứ của Đông Vương Công.

Tại Đặng Ẩn xem ra, tranh đấu giữa bọn họ căn bản không thể xung đột với ý tứ của Đông Vương Công.

Nếu hiện tại Đông Vương Công bảo Ma Môn giao ra Linh Sơn, Đặng Ẩn sẽ không do dự chút nào đáp ứng.

Thực lực vi tôn, tại trước mặt Đông Vương Công, ngay cả dũng khí phản kháng bọn họ đều không có, chỉ có thể mặc người chém giết.

Chính vì vậy, tại Đặng Ẩn xem ra, Thần Chiến cũng căn bản không có tư cách ngỗ nghịch Đông Vương Công.

Điểm này Đặng Ẩn nhìn thấu triệt, nhưng hắn không nghĩ tới Thần Chiến vì không muốn tấn công nên mới chuẩn bị hao tổn!

Bên phía Phật Môn, mấy vị Thánh Nhân thương thảo một trận, cuối cùng quyết định lưu lại, trú thủ Linh Sơn, đem toàn bộ Ma Môn đệ tử lao lao nhìn chằm chằm!

Đặng Ẩn và Chiêm Đài Tuyền ban đầu không biết tình huống, nhưng thấy Phật Môn tứ Thánh cứ thế trú đóng tại Linh Sơn mới hốt nhiên phản ứng.

Minh bạch dự định của Phật Môn tứ Thánh, Đặng Ẩn lập tức mắng to, không nghĩ tới Phật Môn Thánh Nhân lại không biết xấu hổ như vậy! "Phật Môn tứ Thánh đúng là không biết liêm sỉ, đường đường là Thánh Nhân chí tôn mà cũng canh giữ Linh Sơn chúng ta!" "Hừ, mấy tên Phật Môn đệ tử thối tha, đều là một bộ đức hạnh này!" Chiêm Đài Tuyền và Đặng Ẩn mắng một trận, nhưng cũng không có biện pháp giải quyết nào tốt hơn, đành phải riêng phần mình đi xuống tu hành.

Ma Môn đệ tử nhìn thấy bên ngoài bị Phật Môn Thánh Nhân vây công, từng cái trong lòng lo lắng không thôi. "Sư huynh, Phật Môn Thánh Nhân kia vì sao trì hoãn không chịu thối lui?" "Sư đệ, cái này ta cũng không rõ ràng, khả năng bọn hắn có thủ đoạn chưa thi triển a!" "Quản bọn hắn làm cái gì!

Có ba vị lão tổ ở Linh Sơn, ai cũng không dám tùy tiện ra tay!" Ma Môn đệ tử nghị luận ầm ĩ, đều nhìn không thấu Phật Môn.

Một cỗ tình cảm lo lắng lan tràn trong Ma Môn, dù sao ngay cửa nhà có hai vị Phật Môn Thánh Nhân canh giữ, muốn không sợ hãi cũng khó.

Trong lúc đó, một ít Ma Môn đệ tử cái gọi là "đi ra ngoài du lịch", sau đó bị Phật Môn nhị Thánh cấp giam cầm.

Sau khi biết tình huống này, Hắc Tâm Lão Nhân lập tức cấm chỉ đệ tử đi ra ngoài, không nghĩ tới Phật Môn nhị Thánh thật sự có thể không biết xấu hổ ra tay với hậu bối đệ tử.

Nhưng hiện tại xuất hiện tình huống này, bọn họ cũng căn bản không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho Phật Môn Thánh Nhân ra tay. "Phật Môn nhị Thánh ngược lại cũng giỏi lắm, chỉ cần có thể hao tổn được, vậy thì cứ ở chỗ này hao tổn đi!" "Hừ, cho là như vậy có thể đem chúng ta vây chết sao?

Vậy thì nhìn xem ai kiên nhẫn hơn!" "Chỉ cần Ma Môn chúng ta lại xuất hiện mấy vị Thánh Nhân, cục diện sẽ tự sụp đổ!" Chiêm Đài Tuyền não hận không thôi, nhưng cũng sẽ không xúc động giết ra ngoài.

Dù sao hiện tại Phật Môn và Thần Chiến liên thủ, nếu mạo nhiên rời khỏi Linh Sơn, sẽ có nhân tố không xác định phát sinh.

Lúc này Phật Môn và Ma Môn hình thành cục diện đối trì.

Tại Già Thiên thế giới, Vô Thủy Đại Đế vào lúc này rốt cục nhất cử chứng đạo thành Thánh!

Ngay trong đoạn thời gian Linh Sơn bị vây khốn, Vô Thủy Đại Đế chứng đạo!

Đầy trời lôi đình bao quanh Vô Thủy Đại Đế, hắn một mảnh bình

tĩnh, căn bản không vì đó mà thay đổi sắc mặt, mặc cho lôi đình bổ kích cũng lười phản kháng.

Vô Thủy Đại Đế độ kiếp có thể nói là phi thường khác loại, phảng phất như đang vội vàng, vẫn luôn nhanh chóng độ kiếp.

Chờ lôi đình kết thúc, hắn một cái thiểm thân, người liền biến mất không thấy.

Vô Thủy Đại Đế xác thực có chút sốt ruột, hắn muốn về Bắc Đẩu Tinh Vực, nơi đó Diệp Phàm và Bàng Bác đang bị vây khốn, không biết tình huống đối phương thế nào cho nên hắn mới lo lắng.

Vô Thủy Đại Đế và Diệp Phàm quan hệ không tệ, đều đến từ Già Thiên thế giới, bởi vậy mọi người khẳng định phải thủ vọng tương trợ.

Hiện tại Ma Môn tam Thánh bị Phật Giáo cuốn lấy, chính là thời cơ đại tốt đi tìm kiếm Diệp Phàm.

Vô Thủy Đại Đế hoành độ hư không, trực tiếp đến Bắc Đẩu Tinh Vực, đạp lên Tinh Không Cổ Lộ tìm kiếm tung tích Diệp Phàm.

Vô Thủy Đại Đế tại Già Thiên thế giới không ai không biết, cho dù tại trên Tinh Thần Cổ Lộ cũng có hách hách uy danh.

Lần nữa trở về, Vô Thủy Đại Đế lợi dụng danh vọng của mình bắt đầu trắng trợn tuyên dương sự tình tìm kiếm Diệp Phàm.

Lúc này trên Tinh Thần Cổ Lộ, bên trong một khỏa tinh cầu hoang vu, Diệp Phàm và Hắc Hoàng đang co rúc ở nơi này. "Nghe nói Vô Thủy Đại Đế trở về rồi!

Đang tìm kiếm chúng ta!" Hắc Hoàng hưng phấn, từ nhỏ đã đi theo bên người Vô Thủy Đại Đế, hiện tại Vô Thủy Đại Đế đích thân tìm kiếm khiến Hắc Hoàng cảm động không thôi. "Cẩn thận địch nhân thiết sáo, lợi dụng danh đầu Vô Thủy Đại Đế cố ý hấp dẫn chúng ta

đi ra, sau đó thừa cơ chém giết!" Cơ Tử lắc đầu, cũng không cho rằng sẽ có chuyện tốt như vậy.

Dù sao hiện tại Ma Môn đang khắp thiên hạ truy sát Diệp Phàm, vào lúc này xuất hiện tin tức loại này xác thực cần cẩn thận một chút. "Truyền văn Vô Thủy Đại Đế chứng đạo thành Thánh, nếu là như vậy thì ngược lại có chút khả năng!" Bàng Bác đối với tin tức này tương đối coi trọng.

Vô Thủy Đại Đế nếu chứng đạo, vậy thì Ma Môn tại dưới tiền đề không phái ra Thánh Nhân, căn bản không cách nào chống lại Vô Thủy Đại Đế. "Chúng ta có thể hơi đợi một chút, xem xét cụ thể tình huống.

Nếu tin tức vẫn luôn truyền đi, chúng ta có thể đi ra xem một chút, hoặc là phái khiển một đại biểu đi tiếp xúc!" Diệp Phàm cẩn thận, cũng không có lập tức hiện thân dự định.

Chương 445

Mấy người thương thảo một trận, cảm thấy không có lựa chọn vạn vô nhất thất, chỉ có thể chờ thêm chút nữa.

Ẩn nhẫn đã lâu như vậy, cũng không quan tâm tiếp tục ổi tỏa thêm một trận.

Sau khi quyết định, Diệp Phàm cùng mọi người lại riêng phần mình trở về trong địa tâm, tiếp tục tiềm phục.

Tin tức Vô Thủy Đại Đế tại Tinh Không Cổ Lộ tản bá ra ngoài đã một tháng lâu, nhưng lại không có bất kỳ hiệu quả nào.

Bất quá lúc này Vô Thủy Đại Đế ngược lại an tâm, không còn sốt ruột như trước đó nữa. "Mấy tên kia thật trầm được khí, xem ra là không có chuyện gì phát sinh!" Vô Thủy Đại Đế yên tĩnh lại, nhưng vẫn không ngừng hướng ra ngoài khuếch tán tin tức, biểu minh vị trí của mình, sau đó bắt đầu đi thăm hỏi một ít lão hữu, chuẩn bị đem bọn họ cũng dẫn độ về Hồng Hoang thế giới.

Hiện tại trên Tinh Không Cổ Lộ cũng có cường giả tồn tại, có người đang bế quan tu hành, có người thì ẩn tàng tại nơi hoang vu, căn bản không biết tin tức Hồng Hoang thế giới.

Tu sĩ vốn là sống những ngày tháng cách biệt với đời, đại thần thông giả đều ẩn tàng trong bóng tối tu hành, căn bản sẽ không tùy tiện đi lại.

Giờ phút này Vô Thủy Đại Đế muốn đi tìm những lão bằng hữu, mang bọn họ cùng đến Hồng Hoang thế giới.

Lúc này Diệp Phàm tắc lại hoạt dược hẳn lên, trải qua một đoạn thời gian quan sát, hắn có thể khẳng định người đến chính là Vô Thủy

Đại Đế.

Bởi vì những nơi Vô Thủy Đại Đế đi qua đều là những nơi năm xưa ngài từng đến.

Có Hắc Hoàng ở đây từng cái biện nhận, nếu không phải bản thân Vô Thủy Đại Đế, đối phương căn bản không có khả năng đi tới những chỗ này.

Cuối cùng Hắc Hoàng một mình rời đi, muốn gặp mặt Vô Thủy Đại Đế trước để xác định thân phận đối phương.

Lần này tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng Hắc Hoàng giảo hoạt vô cùng, ai nếu muốn vây khốn hắn thì cần bản sự rất lớn.

Bất quá lần này hắn lo lắng vô ích, khi Hắc Hoàng và Vô Thủy Đại Đế gặp nhau, hết thảy đều chân tướng đại bạch. "Vô Thủy Đại Đế, ngài thật sự chứng đạo thành công rồi?" Hắc Hoàng không dám tin nhìn đối phương, khí tức trên người Vô Thủy Đại Đế xác thực là Thánh Cảnh không nghi ngờ, căn bản không cần đi thăm dò. "Ha ha, chẳng lẽ còn có giả?" Vô Thủy Đại Đế cười.

Hắn và Ngoan Nhân Đại Đế cùng nhau bế quan chính là vì đột phá Thánh Cảnh để đến chưng cứu Diệp Phàm.

Hiện tại thấy Hắc Hoàng vô dạng, hắn có thể triệt để yên tâm.

Hắc Hoàng và Vô Thủy Đại Đế cùng nhau đi tới chỗ ẩn tàng, nơi này là một khỏa tinh cầu khô héo hoang vu, phía trên thậm chí ngay cả linh khí đều không có bao nhiêu.

Vì tránh né những tu sĩ truy sát kia, bọn họ trốn đến thập phần ẩn bí.

Dù sao Chiêm Đài Tuyền đã chứng đạo thành Thánh, Diệp Phàm cũng không rõ ràng tình huống cụ thể của Hồng Hoang thế giới.

Nếu Chiêm Đài Tuyền lần nữa đánh tới, lấy Thánh Nhân chi uy của đối phương, xác thực ngay cả tư cách đào tẩu bọn họ cũng không có. "Như hôm nay ta đã trở về, có thể bảo hộ các ngươi vô dạng!

Sau này không cần lại tứ xứ tránh né nữa!" Vô Thủy Đại Đế chứng đạo thành Thánh, không sợ bất kỳ đối thủ nào.

Nếu Vô Thủy Đại Đế muốn bảo hộ Diệp Phàm, một khi ra tay sẽ không màng tất cả duy hộ hắn.

Tính cách Vô Thủy Đại Đế chính là như vậy, sẽ không hướng bất kỳ người nào thỏa hiệp. "Đa tạ Vô Thủy Đại Đế, nếu không có ngài, chúng ta còn phải ở chỗ này không biết trốn đến bao giờ!" Cơ Tử hướng Vô Thủy Đại Đế nói, hắn đối với vị Đại Đế từng trấn áp Bắc Đẩu Tinh Vực này thập phần sùng bái. "Chúng ta đều đến từ cùng một phiến tinh không, ta tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ma Môn hành kính thực tại khả ác, hoành hành không sợ, ma tính ngập trời, tự nhiên không thể để bọn hắn hồ tác phi vi!" Vô Thủy Đại Đế từng trấn áp vạn cổ, cho dù đối mặt Ma Môn ba vị Thánh Nhân, trong lòng cũng không có gì sợ hãi.

Đây là kiêu ngạo của kẻ từng là đệ nhất nhân Bắc Đẩu, càng là hướng đạo chi tâm không thể chiến thắng. "Đi thôi, rời khỏi nơi này, về Hồng Hoang thế giới, các ngươi phải tranh thủ sớm ngày đột phá Thánh Cảnh!" Vô Thủy Đại Đế cảm khái vạn thiên, từng cho rằng thành Tiên là mộng tưởng cuối cùng, nhưng hiện tại xem ra, thành Tiên chẳng qua là vừa mới bắt đầu.

Ví dụ như hiện tại chứng đạo thành Thánh, tuy rằng đã cùng phàm tục chi nhân kéo ra khoảng cách như trời với đất, nhưng vấn đạo chi lộ vẫn còn ngàn vạn dặm! "Tốt!

Chúng ta hiện tại trở về Hồng Hoang thế giới, lần này ta nhất định phải nỗ lực chứng đạo!" Diệp Phàm lòng tin tràn đầy, đoạn thời gian

này thừa nhận quá nhiều thứ, khiến Diệp Phàm càng thêm thấm thía được chỗ không đủ của mình.

Chỉ có chứng đạo thành Thánh mới có được một tia tự vệ chi lực, dù sao hiện tại Hồng Hoang thế giới quá mức cường đại.

Vô Thủy Đại Đế cười nhìn đám người, đối với Diệp Phàm bọn hắn đều tràn ngập lòng tin.

Chỉ cần mang bọn hắn về trong Hồng Hoang thế giới, để bọn hắn bế quan tu hành một đoạn thời gian, Vô Thủy Đại Đế cảm thấy bọn hắn đều có hy vọng chứng đạo.

Giống như Diệp Phàm và Bàng Bác, Hắc Hoàng và Thánh Hoàng Tử, Cơ Tử, Thạch Trung Ngọc, Cơ Tử Nguyệt, đều là những nhân vật thiên kiêu vạn năm khó gặp.

Hiện tại cái bọn hắn khiếm khuyết là một cơ hội lịch luyện, một khoảng thời gian trưởng thành.

Vô Thủy Đại Đế chứng đạo, hiển nhiên đã cho bọn hắn một cái bảo đảm tu hành an ổn.

Chỉ cần bế quan tu hành một đoạn thời gian, định nhiên sẽ có một sự đề thăng cự đại!

Sau khi về Hồng Hoang thế giới, đám người Diệp Phàm cũng đều sát giác được thế giới này bất đồng. "Hồng Hoang thế giới trở nên càng thêm cường đại!" Diệp Phàm là người đầu tiên cảm giác được, mấy vị khác cũng đều gật đầu không thôi, đều có đồng dạng cảm giác. "Đoạn thời gian các ngươi rời đi, Hồng Hoang thế giới lại lần nữa phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, toàn bộ thế giới đều lên cao một tầng diện mới.

Đáng tiếc các ngươi rời xa Hồng Hoang, ngược lại bỏ lỡ một lần cơ duyên." Vô Thủy Đại Đế không có giấu diếm, như thực nói cho

mọi người. "Bỏ lỡ thì cũng bỏ lỡ rồi, không có gì đáng tiếc, ta dựa vào chính mình chiếu dạng có thể đi đến đỉnh phong!" Diệp Phàm trầm ổn, không vì ngoại vật đo động.

Lần này cùng mọi người cùng nhau trải qua một tràng kiếp nạn, có thể sống sót về tới Hồng Hoang thế giới đã khiến Diệp Phàm may mắn rồi.

Chương 446

"Các ngươi có thể mau chóng bế quan, không chừng có thể thừa dịp thời cơ này đột phá!" Vô Thủy Đại Đế đem Diệp Phàm an bài tốt.

Hiện tại cường giả Già Thiên thế giới đều tụ tập cùng một chỗ, có Vô Thủy Đại Đế chứng đạo thành Thánh, địa bàn của bọn hắn không ai dám tùy tiện giương oai.

Diệp Phàm và Vô Thủy Đại Đế nhàn liêu một trận, cầu giáo một ít vấn đề về tu hành, sau đó mới bắt đầu bế quan. "Nếu các ngươi có thể chứng đạo thành công, sau này tu sĩ Bắc Đẩu Tinh Vực chúng ta cũng sẽ không bị các cường giả khác ức hiếp!" Vô Thủy Đại Đế từng vì Nhân tộc trấn áp toàn bộ vạn cổ, hắn là một người nhiệt huyết, trước đó nhìn Diệp Phàm bị Ma Môn truy sát, lúc ấy hắn liền có quyết tâm đột phá.

Hiện tại sau khi chứng đạo, Vô Thủy Đại Đế hiển nhiên muốn để tu sĩ đến từ Già Thiên thế giới đoàn kết lại, chỉ có số vị Thánh Nhân tịnh lập, căn cơ của bọn hắn mới triệt để vững chắc được.

Như hôm nay Diệp Phàm trở về, chỉ cần chờ bọn họ nhao nhao chứng đạo, con đường sau này sẽ càng ngày càng dễ đi.

Hiện nay Ma Môn bị Phật Môn Nhị Thánh kiềm chế, tự lo chưa xong, căn bản không có cơ hội đối phó Diệp Phàm.

Diệp Phàm sau khi hồi Hồng Hoang cũng lập tức lựa chọn bế quan tu hành, tranh thủ sớm ngày chứng đạo.

Ngoan Nhân Đại Đế cũng đang bế quan, vẫn chưa đột phá, nhưng cũng không xuất quan, hiển nhiên đã gặp được cơ duyên hoặc đang ở ranh giới đột phá.

Ngoại trừ Diệp Phàm bắt đầu bế quan, Ngoan Nhân Đại Đế vẫn không có chút động tĩnh nào.

Đông Vương Công lúc này ở trong Thiên Đình, cùng Tây Vương Mẫu song song xuất quan.

Sau một lần phu thê song tu, những huyền bí về sự tiến giai của thế giới đã được Tây Vương Mẫu nắm bắt toàn bộ.

Tây Vương Mẫu tu vi tuy chưa đột phá, nhưng từ đó thu hoạch được rất nhiều, muốn tiến thêm một bước cũng chỉ là vấn đề thời gian. "Bệ hạ, hiện nay Hồng Hoang thế giới khắp nơi tranh đấu không ngừng, vì sao Người vẫn không đi quản lý?" Tây Vương Mẫu không hiểu.

Tu sĩ tàn sát lẫn nhau, nhất là những cường giả cảnh giới Thánh Nhân, nếu bị bức ép quá mức, trong tình huống đại khai sát giới, khẳng định sẽ đem lại tai hại lớn cho cả Hồng Hoang thế giới.

Nhưng Đông Vương Công đối với hết thảy lại căn bản không để ý, giống như chuyện Phật Môn và Ma Môn tranh đấu hiện nay.

Chỉ vì một cái Linh Sơn mà chém giết mấy trận.

Đông Vương Công cười, kéo Tây Vương Mẫu tiến lên, từ trong Thiên Cảnh nhìn xuống toàn bộ Hồng Hoang thế giới. "Thái Chân, nàng chỉ nhìn thấy chém giết tử vong, lại không nhìn thấy đằng sau sự chém giết đó, là vì phản kháng vận mệnh, chúng sinh đã phải bỏ ra bao nhiêu gian tân nỗ lực!" Đông Vương Công cười, chuyển đổi hình ảnh, nhìn về phía Diệp Phàm đang bế quan.

Nếu không có một trận truy sát kia, có lẽ Diệp Phàm vẫn sẽ nỗ lực tu hành, nhưng khẳng định sẽ không có sự liều mạng như hiện tại.

Hình ảnh lại chuyển, đổi thành trên Linh Sơn.

Vô số tu sĩ Ma Môn trong lòng bất an, sợ hãi bị giết chóc, vì vậy

từng người đều khẩn trương bế quan, muốn sớm ngày đột phá Thánh Cảnh.

Hoặc giả, tệ nhất cũng phải gia tăng một chút thực lực, tăng thêm một điểm thủ đoạn tự vệ, miễn cho lúc xuất thủ lại bị đối phương tiêu diệt.

Đông Vương Công đưa Tây Vương Mẫu xem những hình ảnh này, nhưng Tây Vương Mẫu vẫn không hiểu. "Cho dù những tu sĩ này trong tranh đấu nỗ lực tu hành, nhưng trong chém giết sẽ có tu sĩ chết đi, như vậy khí vận chỉnh thể vẫn là giảm thiểu a!" Tây Vương Mẫu nói cũng không sai, cho dù một số tu sĩ trưởng thành trong chiến đấu, nhưng chưa chắc có thể triệt để quật khởi, thậm chí chứng đạo thành Thánh.

Nếu như lại bị giết chết, vậy hết thảy nỗ lực trước đó, bao gồm cả khí vận trên người, đều sẽ tiêu tán thành không.

Đến lúc đó, Đông Vương Công cái gì cũng không vớt được.

Đông Vương Công lại lắc đầu, cũng không đồng ý với Tây Vương Mẫu. "Hiện tại tu sĩ phe Thiên Đình chúng ta, chân chính có thể giúp đỡ ta, chỉ có những tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên.

Còn lại những tu sĩ khác, vô luận là về mặt chiến lực hay khí vận, trợ lực cho ta phi thường hữu hạn!" Đông Vương Công hiện tại đã sát giác được, sau khi bước vào cảnh giới Hợp Đạo, những tu sĩ đê giai kia, khí vận chi lực cũng không thể mang lại quá nhiều trợ giúp cho việc thăng cấp của hắn.

Khí vận của tất cả đê giai tu sĩ cộng lại, cũng chỉ là có còn hơn không, chỉ thế mà thôi.

Cũng chính vì vậy, Đông Vương Công dần dần không còn đi quản lý sự tranh đấu giữa các tu sĩ, để mặc cho quy luật "mạnh được yếu

thua" diễn ra.

Điểm này, ngược lại giống như đang "dưỡng cổ", để cho bọn họ chém giết, sau đó kẻ kiệt xuất trong đó lại tiếp tục tranh đấu với các tu sĩ cao giai khác.

Cứ như vậy từng bước thăng cấp, từng tầng sàng lọc, cuối cùng chỉ còn lại những tu sĩ có khả năng chứng đạo thành Thánh.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, xác thực giống như dưỡng cổ.

Còn một điểm Đông Vương Công không nói rõ, chính là những cuộc tranh đấu kia dường như cũng có thể gia tốc sự tiến hóa của cả thế giới.

Tại Bắc Đẩu Tinh Vực, chính vì Diệp Phàm bị vây công, đánh giết lượng lớn tu sĩ, mới triệt để dẫn phát sự tiến giai trên Tinh Thần Cổ Lộ.

Tuy rằng Đông Vương Công không biết tình huống cụ thể của Hồng Hoang thế giới sẽ ra sao, nhưng theo hắn thấy, nếu muốn để Hồng Hoang thế giới mau chóng tiến giai, vậy cần dùng chiến đấu không ngừng để kích thích.

Bất quá loại chiến đấu này tịnh không cần diện tích tử vong lớn, cũng không cần lực phá hoại quá khổng lồ.

Dù sao nếu quy mô chiến đấu quá lớn, đối với Hồng Hoang thế giới cũng có thể tạo thành thương tổn nhất định. "Tranh đấu giữa các tu sĩ là khó tránh khỏi, dù sao nơi nào có sinh linh, nơi đó sẽ có ân oán.

Chúng ta cũng không cần quá mức so đo, chỉ cần không làm ra loạn tử quá lớn, cứ để bọn họ tự đi giải quyết đi!" Đông Vương Công cười một tiếng, kéo tay Tây Vương Mẫu, cũng không lại nghị luận về đề tài này nữa.

Trong Hồng Hoang thế giới tồn tại tranh đấu là chuyện bình

thường, chỉ cần có tranh đấu, tu sĩ mới chịu kích thích, mới nỗ lực đi tu hành.

Cũng chỉ khi thực lực tu sĩ trong Hồng Hoang thế giới gia tăng, khí vận chi lực mà Đông Vương Công nhận được mới không ngừng đề thăng, chất lượng cũng sẽ cao hơn, đến lúc đó Thiên Đình nhất mạch sở hữu tu sĩ mới có thể dễ dàng tiến giai lên tầng diện mới.

Hiện tại trong cả Hồng Hoang thế giới, tu sĩ Đại La Kim Tiên nhiều vô số.

Nếu như Bạch Viên cùng các đệ tử của Đông Vương Công cần tinh huyết, phóng khai thủ cước ra mà nói, trực tiếp có thể thu tập được lượng lớn.

Bất quá hiện tại có Đông Vương Công ước thúc, ai cũng không thể đại tứ lạm sát vô tội.

Chính như Đông Vương Công nói, nơi nào có chém giết, nơi đó mới có phản kháng.

Chương 447

Kẻ yếu muốn biến cường đại, cường giả muốn mạnh hơn.

Tại lúc Diệp Phàm bế quan không bao lâu, Ngoan Nhân Đại Đế vốn vẫn luôn bế quan không ra, rốt cuộc cũng truyền đến động tĩnh.

Cánh cửa lớn vẫn luôn đóng kín, một lần nữa triệt để rộng mở.

Mạn thiên lôi đình vây quanh, Ngoan Nhân Đại Đế hoành không xuất thế.

Tại thời khắc này nàng đã triệt để đả phá gông cùm, thành công tiến vào hàng ngũ cường giả Thánh Cảnh!

Đầy trời lôi đình phảng phất như tuyệt đại phương hoa, không những không làm giảm đi khí độ của nàng, ngược lại còn làm nổi bật lên một loại vẻ đẹp khác biệt.

Đó là sức mạnh không bị thiên địa trói buộc, là sự trán phóng tuyệt vô cận hữu.

Ngoan Nhân Đại Đế phi lâm cửu thiên, trong lôi đình phiên phiên nhảy múa, phảng phất đang diễn nghĩa chân lý của sinh mệnh.

Ngoan Nhân Đại Đế một đời truyền kỳ, vì chấp niệm trong lòng mà thành tiên, lúc này cũng vì chấp niệm trong lòng mà chứng đạo.

So với phương pháp trảm ra chấp niệm, trảm ra tự ngã, rồi lại đem Tam Thi hợp nhất của các tu sĩ Hồng Hoang hoàn toàn bất đồng.

Nàng bằng vào chấp niệm chứng đạo, đem chấp niệm cường hóa đến địa bộ vô dĩ phục gia, phảng phất tu đạo chỉ vì một tia tư niệm trong lòng kia.

Vì một tia niệm tưởng, có thể làm ra hết thảy sự tình kinh thiên

động địa, đương nhiên cũng bao quát việc chứng đạo trường sinh.

Đây là một con đường không ai đi, nhưng hiện tại xem ra, Ngoan Nhân Đại Đế đã thành công!

Vẫn là nàng, nhưng nhan sắc đã bất đồng!

Tiếp nhị liên tam có tu sĩ chứng đạo thành công, khiến cho tu sĩ Hồng Hoang thế giới càng thêm khẩn bách.

Tu sĩ khác đều có thể chứng đạo, vì sao mình lại trì hoãn không thể chứng đạo?

Nhất là lần này Hồng Hoang thế giới nhân cơ hội tiến giai, rất nhiều tu sĩ mượn cỗ đông phong này, thành công đề thăng lên tầng thứ mới.

Hiện nay Già Thiên thế giới có hai vị Đại Đế tiên hậu thành Thánh, không nghi ngờ gì đã cấp cho Diệp Phàm sự giúp đỡ cực lớn.

Có hai vị Thánh Nhân che chở, sau này cường giả Già Thiên thế giới có thể tại Hồng Hoang thế giới triệt để đứng vững gót chân.

Lúc này Diệp Phàm và Bàng Bác còn chưa biết, hiện tại vẫn đang bế quan khổ tu, tranh thủ sớm ngày đột phá.

Trước đó bị Ma Môn truy sát quá thảm, cho nên vẫn luôn không có thời gian hoãn lại, hiện tại Diệp Phàm khổ tâm tiềm tu, muốn sớm ngày chứng đạo, tránh cho sau này lại rơi vào cục diện bị truy sát.

Trong Hồng Hoang thế giới chúng vị Thánh Nhân phân phân chứng đạo, nhất thời khí vận cả Hồng Hoang bắt đầu tăng mạnh trên diện rộng.

Tại sau khi Ngoan Nhân Đại Đế chứng đạo, Đông Vương Công tâm sinh cảm ứng, trên Thông Thiên Kiến Mộc lại có động tĩnh mới.

Đông Vương Công buông xuống sự tình bên người, cấp tốc đi tới

Thông Thiên Kiến Mộc.

Lúc này trên Kiến Mộc từng trận quang huy thiểm diệu, Đông Vương Công nhìn thấy quang hoa thì lập tức cười. "Thế Giới Quả thành thục!

Lần này nhanh như vậy đã thành thục, chẳng lẽ là chịu ảnh hưởng của thế giới tiến hóa?" Đông Vương Công vẻ mặt vui mừng, rảo bước tiến lên, đi tới vị trí của Thế Giới Quả.

Quả tử trên Kiến Mộc thập phần đặc biệt.

Trước đó Đông Vương Công sở hữu Kiến Mộc vô số năm tháng, nhưng Kiến Mộc lại chưa từng có dáng vẻ khai hoa kết quả.

Chỉ khi Đông Vương Công đem Kiến Mộc ra chống đỡ thiên địa, Kiến Mộc câu liên vạn giới, từ bất đồng vị diện hấp thu dưỡng phân, mới có Thế Giới Quả hình thành.

Bất quá hiện tại trong Thế Giới Quả uẩn hàm một đạo Đại Đạo Pháp Tắc, linh vật thần diệu bực này cho dù đối với Đông Vương Công cũng phi thường trân quý.

Đến cảnh giới này của Đông Vương Công, cũng chỉ có đồ vật có thể trợ giúp ngộ đạo mới có thể gợi lên hứng thú của hắn.

Còn lại những tiên thiên linh căn khác, cùng phàm tục chi vật cũng không có bao lớn khác biệt.

Lúc này Đông Vương Công nhìn quả Thế Giới Quả tinh oánh dịch thấu kia, trong thời gian ngắn như vậy lại lần nữa thành thục, xác thực có chút xuất hồ ý liêu.

Trong Thế Giới Quả tản phát ra khí tức Đại Đạo nhàn nhạt, hương khí lan tỏa ra ngoài, tựa hồ đều có thể ngửi được mùi vị. "Lần này lại là Đại Đạo bản nguyên gì đây?" Đông Vương Công có chút chờ mong nhìn Thế Giới Quả.

Kiến Mộc xác thực thần diệu, một gốc Tiên Thiên Linh Căn lại có thể kết xuất quả tử uẩn hàm Đại Đạo Pháp Tắc, thực tại có chút bất khả tư nghị.

Nhìn Thế Giới Quả thần diệu vô cùng, Đông Vương Công nhất thời cũng chỉ có thể cảm thán tạo vật thần kỳ, đưa tay hái xuống.

Một quả Thế Giới Quả không biết bao hàm bao nhiêu năng lượng, Đông Vương Công thu hảo quả tử xong, lại cẩn thận đánh giá một phen.

Hiện tại trên Kiến Mộc còn sáu quả Thế Giới Quả, đều thập phần xanh sáp, hiển nhiên là vừa mới mọc ra, cự ly thành thục không biết còn cần bao nhiêu vạn năm. "Một quả Thế Giới Quả có thể đại biểu Đại Đạo Pháp Tắc, nếu như có thể có nhiều Thế Giới Quả hơn một chút, tu vi của ta khẳng định sẽ khoái tốc đề thăng!" Đông Vương Công hưng phấn không thôi, bất quá Thế Giới Quả khó hình thành, tịnh không phải Đông Vương Công muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Lúc này Đông Vương Công cũng chỉ có thể huyễn tưởng, sau đó mang theo Thế Giới Quả về trong Thiên Đình.

Thế Giới Quả uẩn hàm Đại Đạo chí lý, Đông Vương Công cũng không nguyện tùy ý lãng phí, đem trạng thái bản thân điều chỉnh đến tốt nhất, sau đó bắt đầu luyện hóa hấp thu.

Thế Giới Quả mỗi một cái đều phi thường trân quý, bất quá trong đó uẩn hàm Đại Đạo liệu có bị trùng lặp hay không, điểm này Đông Vương Công cũng không biết.

Hắn đem Thế Giới Quả một ngụm nuốt vào.

Mùi thơm ngát đầy bụng lập tức làm cho Đông Vương Công có chút trầm túy, linh đài không minh, bắt đầu thể ngộ Đại Đạo trong Thế Giới Quả. "Lần này là Thủy Chi Đại Đạo!

Những pháp tắc này, rốt cuộc cùng thế giới mới xuất hiện có liên hệ gì không?

Chương 448

Hay là Đại Đạo Pháp Tắc chỉ là hình thành trong Kiến Mộc, cùng những thế giới khác không có bất cứ quan hệ nào?" Đông Vương Công tế tế thể ngộ Đại Đạo, trong lòng cũng đang ám tự phỏng đoán.

Ba quả Thế Giới Quả, Đại Đạo mỗi quả đều không giống nhau, nhưng giữa chúng nó lại không có bất cứ liên hệ nào.

Hiện tại cho dù dĩ tu vi cảnh giới Hợp Đạo của Đông Vương Công, cũng nhìn không ra bất cứ quy luật gì.

Sau khi đem một quả Thế Giới Quả nuốt xuống, Đông Vương Công rất nhanh thể ngộ Thủy Chi Đại Đạo pháp tắc chi lực.

Thủy Chi Pháp Tắc thập phần huyền diệu, Đông Vương Công cho dù đã nắm giữ không ít Đại Đạo Pháp Tắc, nhưng khi lĩnh ngộ Thủy Chi Pháp Tắc, y nguyên kinh vi thiên nhân.

Tỉ mỉ phỏng đoán ảo diệu trong đó, bất tri bất giác trầm tẩm tại trong ngộ đạo.

Chớp mắt lại mấy trăm năm, Đông Vương Công mới từ trong tu hành tỉnh lại.

Lần này nắm giữ Thủy Chi Đại Đạo Pháp Tắc, làm cho Đông Vương Công thụ ích phỉ thiển.

Thủy Chi Pháp Tắc có thể tư nhuận vạn vật, đồng dạng có thể tư dưỡng nhục thân Đông Vương Công, làm cho thân thể hắn biến đắc càng ngày càng cường hãn.

Loại cường hóa từ từ này vô thời vô khắc đều đang tiến hành, không có chút tác dụng phụ nào.

Nếu như đem thời gian phóng đủ dài, vậy chỗ tốt mà Đông Vương

Công nhận được từ trong Thủy Chi Đại Đạo sẽ là vô cùng lớn!

Đông Vương Công hân hỉ, đây có thể coi là thu hoạch hoàn toàn ngoài ý muốn. "Lần này nắm giữ Thủy Chi Pháp Tắc, ngày sau tốc độ tiến giai nhục thân của ta sẽ lần nữa gia nhanh!" Đông Vương Công hiện tại cường hóa nhục thân hoàn toàn dựa vào việc khai tịch tế bào thần tàng và thế giới, nhưng tinh huyết cường giả thập phần hi thiếu, nhu cầu của Đông Vương Công lại càng ngày càng lớn.

Đơn đơn dựa vào U Tuyền Huyết Ma đã có chút giật gấu vá vai, bất quá hiện tại nắm giữ Thủy Chi Đại Đạo, ít nhiều có thể hoãn giải cục diện hiện tại của Đông Vương Công.

Tại lúc Đông Vương Công cảm khái, trên Kiến Mộc lại lần nữa truyền đến động tĩnh. "Chuyện gì xảy ra?

Nhanh như vậy lại có tin tức mới?" Đông Vương Công mới bế quan không lâu, trên Kiến Mộc đã có động tĩnh mới.

Hắn lần nữa rời khỏi Thiên Đình, trực tiếp hàng lâm trên Kiến Mộc.

Chỉ thấy lúc này nơi truyền đến ba động là một cái nhánh cây cực lớn, trên nhánh cây này quấn quanh rất nhiều đại xà.

Hiển nhiên bọn chúng vẫn luôn cư trú tại đây, hoàn toàn dựa vào Kiến Mộc sinh tồn.

Đông Vương Công cảm thụ biến hóa ở phụ cận, trên ngọn cây, quả nhiên nhìn thấy một mảnh địa phương bất đồng.

Tại nơi đó có một mảnh ngũ thải quang mang, những con đại xà kia hiển nhiên vẫn luôn chiếm cứ tại phụ cận.

Ngũ thải quang mang hiện tại đã tăng gia đến trình độ đủ lớn, nơi đó chính là môn hộ của một thế giới mới. "Nơi đó trước kia hẳn là có vết tích thời không, những con đại xà kia cư trú tại đây, hẳn là bị khí

tức dị thời không tán dật ra hấp dẫn!" Đông Vương Công nhìn tình huống chung quanh, vết rách thời không từ từ biến lớn, thẳng đến gần đây mới hình thành thông đạo thế giới.

Nhìn thông đạo trước mắt giống như một đạo liệt phùng, cái thông đạo thế giới này quả thực tương đối đặc biệt.

Giống như con đường hiểm trở giữa hai ngọn núi, chỉ có một lối đi nhỏ quanh co.

Đông Vương Công thực lực thông huyền, đảo cũng không lo lắng có nguy hiểm, lách mình một cái tiến vào trong đó.

Thông đạo lúc đầu phi thường chật hẹp, dần dần càng xâm nhập lại càng rộng rãi.

Tại lúc Đông Vương Công đi ra khoảng nửa dặm, rốt cuộc nhìn thấy bộ mặt thật của thông đạo thời không.

Sâu trong thân cây, ngũ thải tinh vân tụ tán bất định, trên thân cây một đạo thời không chi môn phồn phục trình hiện ở đó.

Bên ngoài một đường đi tới, nguyên lai chỉ là một khe hở hình thành trên Kiến Mộc, bên trong mới là nơi thời không đường hầm toạ lạc.

Đông Vương Công quan sát một phen, đường hầm thời không này lại nằm trong hốc cây, nơi đó tự thành động thiên, chung quanh có vô số rêu phát sáng sinh trưởng, cung cấp doanh doanh lục quang cho tứ phía.

Đông Vương Công tản bộ tiến vào trong thông đạo, ngũ thải quang hoa đem hắn bao bọc lại, một trận lưu quang hiện ra, khi Đông Vương Công lần nữa xuất hiện thì đã đến trên một ngọn núi.

Nơi đó là một sơn cốc u tĩnh, tứ phía lâm mộc mậu thịnh, thanh tuyền vây quanh, cây xanh rợp bóng.

Đông Vương Công hít sâu một hơi, cười lắc đầu.

Đã quen với loại thế giới linh khí như nước ở Hồng Hoang, tới nơi này làm cho Đông Vương Công ít nhiều có chút không thích ứng.

Đông Vương Công đang đi về phía trước, bỗng nhiên ngẩng đầu, nơi bầu trời minh mị xa xa một mảnh phong vân quyển động.

Thiên Đạo hiện thân.

Đông Vương Công trước đó ngược lại đã nhiều lần gặp Thiên Đạo hiện thân, vì vậy cũng phi thường quen thuộc trận trượng này.

Tuy sau đó Già Thiên thế giới, Dương Thần thế giới đều không có Thiên Đạo tồn tại, nhưng tịnh không đại biểu tất cả các tân thế giới khác đều không có Thiên Đạo hóa thân.

Đông Vương Công dứt khoát đứng trên đỉnh núi, chờ đối phương hiện thân.

Trong vân vụ một trận quay cuồng, rất nhanh có một thanh niên áo trắng nho nhã hiện thân đi ra.

Đối phương nhìn Đông Vương Công, hiển nhiên có chút giới bị.

Dù sao Đông Vương Công xuất hiện quá mức thần bí, tu vi của hắn càng làm cho Thiên Đạo ý chí kỵ đạn.

Ngay cả Thiên Đạo đều nhìn không thấu tu vi, đó là cảnh giới bực nào?

Nhưng từ trên người Đông Vương Công tản phát ra khí tức lại thập phần bình hòa, phảng phất căn bản là một sự tồn tại nhân súc vô hại.

Bất quá làm hóa thân của Thiên Đạo ý chí, nam tử trước mắt Đông Vương Công cũng sẽ không thật sự cho là như vậy.

Một người hào vô thực lực, có thể từ vị diện khác trực tiếp hàng

lâm nơi này sao?

Chương 449

Căn bản là không thể nào!

Cho dù đối phương tư lập cường hãn, cũng không nhất định có thể hoàn hảo vô tổn xuyên qua vị diện, kẻ yếu tay trói gà không chặt lại càng không thể nào làm được điểm này. "Ngươi là ai?

Đến từ nơi nào, vì sao xông vào thế giới của ta?" Bạch y thanh niên vẻ mặt giới bị, cẩn thận nhìn Đông Vương Công, không có chút ý tứ xem thường đối phương. "Ta có thể trả lời vấn đề của ngươi!" Đông Vương Công cười, lần đầu tiên gặp được Thiên Đạo ý chí nhân tính hóa như vậy, cảm xúc sợ hãi của đối phương đều làm cho hắn cảm nhận thập phần chân thiết.

Thấy Đông Vương Công lộ ra nụ cười, thanh niên kia lại y nguyên bản lấy một gương mặt, căn bản không có dáng vẻ thả lỏng cảnh giác. "Ta nãi Hồng Hoang thế giới Tam Giới Chi Chủ, ta tên là Đông Vương Công, đến phương thế giới này, là muốn cho ngươi một cơ hội tráng đại tự thân, đột phá bình cảnh hiện tại!" Đông Vương Công nói thật, lai ý của hắn không có gì phải che giấu.

Bất quá lời nói này đối phương có tin hay không, đó không phải là thứ Đông Vương Công có thể khống chế.

Lúc này bạch y thanh niên nghe lời Đông Vương Công, rõ ràng tịnh không tín nhiệm hắn.

Đông Vương Công cười một tiếng, đem tay vung lên, tràng cảnh Hồng Hoang thế giới lập tức xuất hiện trước mắt thanh niên.

Tràng diện phồn hoa vô cùng kia làm cho bạch y thanh niên sững sờ, thậm chí trầm tẩm trong đó, đối mặt với sự cường đại của Hồng Hoang thế giới, có loại cảm giác không cách nào cự tuyệt. "Đây chính

là cái gọi là Hồng Hoang thế giới?

Quả nhiên vô cùng cường đại!" Bạch y thanh niên chấn kinh nhìn hết thảy trước mắt, từ trước tới nay chưa từng thấy qua thế giới cường đại như thế.

Hắn vốn tưởng rằng thế giới mình đang ở đã phi thường cường đại rồi, nhưng hiện tại xem ra, thế giới của hắn cũng bất quá là như thế.

Đông Vương Công ngược lại không có ý tứ xem thường đối phương, khi đến thế giới này, đã sát giác được tình huống linh khí đạm bạc nơi đây.

Vị diện này hẳn là một đê giai vị diện, Thiên Đạo ý chí này hẳn là thuộc về tầng diện tồn tại sau khi phi thăng của vị diện này, cũng chính là cái gọi là Thượng Giới. "Hiện tại thông đạo hai thế giới đã khai mở, ta chính là thông qua thời không thông đạo tới thế giới này.

Ngươi nếu muốn tận mắt nhìn một chút, cũng có thể thông qua thời không thông đạo tiến vào Hồng Hoang thế giới, sau đó đi tham quan tình huống cụ thể nơi đó." Thanh niên kia nhìn thông đạo sau lưng Đông Vương Công, trong mắt hiện lên một tia chờ mong.

Đối với việc đột phá tầng diện hiện tại, đây chính là sự tình mơ ước tha thiết.

Vẫn luôn ở nơi này Thiên Đạo đều đang không ngừng hoàn thiện, nhưng là trong bóng tối tìm tòi tiến lên, chú định sẽ phi thường chậm chạp.

Như hiện nay có Đông Vương Công nguyện ý giúp đỡ, Hồng Hoang thế giới Thiên Đạo ý chí khẳng định so với nơi này càng thêm hoàn thiện, nếu tiến vào Hồng Hoang thế giới, khẳng định có thể mang lại cho hắn trợ giúp cực lớn.

Do dự một trận, Thiên Đạo ý chí nháy mắt quyết định. "Đã có cơ hội tốt như vậy, ta đảo muốn đi Hồng Hoang thế giới kiến thức một phen.

Bất quá phương thế giới này, ngươi chớ có đi phá hoại mới được." Thiên Đạo ý chí không yên lòng Đông Vương Công, tái tam giao đại, sau đó mới tiến về phía thời không thông đạo.

Đông Vương Công lắc đầu cười khổ, phương thế giới này căn bản kinh không được hắn giày vò, nếu phá hoại, chỉ sợ tùy thủ một kích liền có thể đem phương thế giới này hóa thành bột mịn.

Đưa mắt nhìn Thiên Đạo ý chí rời đi, Đông Vương Công mới bắt đầu cuộc du lịch của hắn.

Chờ đối phương từ Hồng Hoang thế giới trở về, khủng bố sẽ không còn có ý tứ trở lan Đông Vương Công nữa.

Các thế giới Thiên Đạo ý chí sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, mới biết được thế giới rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu.

Đông Vương Công lúc này thần thức đảo qua, lập tức phát hiện những địa phương phàm nhân sinh tồn ở chung quanh. "Thất Huyền Môn".

Dưới chân núi trên tảng đá xanh, ba chữ to thương kình ngân câu thiết họa.

Bất quá thủ hộ trận pháp trên ngọn núi lại thực tại hi tùng bình thường, căn bản không lọt nổi vào pháp nhãn của Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công thấy ngọn núi này, lập tức biết đây là thế giới nào.

Phàm Nhân Tu Tiên Truyện thế giới!

Thất Huyền Sơn, chính là nơi Hàn Lập phát gia, cái bình nhỏ thần

bí kia - Chưởng Thiên Bình, cũng là ở nơi này bị Hàn Lập đạt được, từ đó cải biến cả một đời hắn.

Đông Vương Công dùng Khí Vận Pháp Tắc xem xét chung quanh, rất nhanh tại trong Thất Huyền Sơn tìm thấy mấy đạo khí vận lực cực kỳ cường đại.

Mấy đạo khí vận kia như thần long chập phục, hiển nhiên chính là Khí Vận Chi Tử của thế giới này.

Đông Vương Công đứng trên đỉnh núi nhìn phân minh, cất bước hướng Thất Huyền Sơn đi đến.

Phàm Nhân Tu Tiên Truyện thế giới, cũng là một thế giới đa tư đa thải.

Tuy rằng vị diện này tịnh không quá mức cường đại, nhưng trong đó cũng có không ít nhân tài ưu tú.

Cái tên Hàn Lập khí vận nghịch thiên kia, từ một tiểu tử sơn thôn có thể trưởng thành một phương cự kình, nếu như không có khí vận ngập trời, căn bản không có khả năng đi đến bước này.

Đông Vương Công đi tới Thất Huyền Sơn, lúc này Thất Huyền Môn vẫn là một tiểu môn phái không ai biết đến, đối mặt với áp lực ngoại giới, không thể không phát phấn đồ cường.

Thời điểm này Hàn Lập đang là một đại phu danh mãn Thất Huyền Môn.

Hàn Lập tu luyện Trường Xuân Công hữu thành, lại tinh thông các loại y thuật, dưới sự giúp đỡ của Chưởng Thiên Bình, trở thành trung kiên sức mạnh của một môn phái, đối với Hàn Lập tịnh không có việc gì khó.

Lúc này Hàn Lập là Hàn Trưởng lão của Thất Huyền Môn, vận mệnh quỹ tích của hắn y nguyên không có cải biến.

Hắn ẩn tàng trong Thất Huyền Môn, ám tự tu hành Trường Xuân Công, cũng tìm cơ hội tìm kiếm tiên duyên.

Đông Vương Công đến, làm cho Hàn Lập hiển nhiên giật mình kinh hãi.

Hắn ẩn tàng cái bình nhỏ, tuy rằng không biết lai lịch, nhưng Hàn Lập lại có thể biết được chỗ bất phàm trong đó.

Chương 450

Nếu tin tức lộ ra ngoài, khẳng định sẽ dẫn tới họa sát thân.

Cho nên khi Đông Vương Công xuất hiện trước mặt Hàn Lập, hắn đầy lòng giới bị, trên mặt lại làm ra dáng vẻ thập phần cung kính. "Tiền bối, không biết vì sao lại tìm tới Hàn Lập?

Nếu như có việc cần giúp đỡ, Hàn Lập định nhiên nguyện hiệu khuyển mã chi lao!" Hàn Lập lộ ra thập phần cung kính, bởi vì từ khoảnh khắc Đông Vương Công xuất hiện, hắn không thể nhìn thấu thực lực của người này.

Một kẻ luôn cẩn thận tiểu tâm như Hàn Lập, thà rằng giả vờ nhận túng, cũng tuyệt không cưỡng ép xuất đầu.

Đông Vương Công đối với biểu hiện của Hàn Lập rất hài lòng.

Tại trong cả Hồng Hoang thế giới, tu sĩ có thực lực rất nhiều, nhưng tu sĩ có thể cuối cùng trưởng thành cũng chứng đạo thành Thánh, thì không chỉ cần có thiên tư tuyệt đối.

Sinh linh cẩn thận tiểu tâm, khiêm tốn như Hàn Lập, xác thực phi thường ít.

Quan trọng nhất là, đối phương đồng dạng có được đại khí vận, nãi là Khí Vận Chi Tử của một thế giới. "Tiểu tử, không cần khẩn trương, ta tới nơi này, là muốn ban cho ngươi một hồi tiên duyên!" Đông Vương Công trên dưới đánh giá Hàn Lập, tư chất của tiểu tử này xác thực bình thường, không có bất cứ chỗ nào kinh diễm, thậm chí so với những phàm nhân tại Địa Tiên Giới của Hồng Hoang thế giới còn có nhiều chỗ không bằng.

Hàn Lập lúc này cũng đang trộm đánh giá Đông Vương Công, thấy

Đông Vương Công trên người khí chất xuất trần, có một cỗ cảm giác đại đạo tự nhiên du nhiên sinh ra.

Nghe Đông Vương Công nói vậy, Hàn Lập lập tức quỳ rạp xuống đất: "Tiên sư, tiểu tử ngưỡng mộ trường sinh đã lâu, nếu như Tiên sư có thể ban cho tiểu tử một hồi cơ duyên, Hàn Lập tự nhiên là nguyện ý!" Phản ứng của Hàn Lập, có thể nói là sau khi phỏng đoán vô số lần, làm ra phản ứng phù hợp nhất với một người bình thường.

Khi một phàm nhân biết được khả năng tu tiên, phản ứng đầu tiên, chẳng phải chính là đại hỉ vọng ngoại sao?

Hàn Lập chính là bắt lấy điểm này, cho nên vô luận như thế nào cũng phải diễn ra dáng vẻ cuồng hỉ.

Đông Vương Công nhìn Hàn Lập biểu diễn, quả nhiên nếu không đối với Hàn Lập có chút hiểu rõ, khẳng định sẽ bị diễn kỹ của đối phương che mắt.

Bất quá Đông Vương Công cũng không đi vạch trần Hàn Lập, hắn có thể có vài phần cẩn thận tiểu tâm, đối với tu đạo sau này có trợ giúp rất lớn.

Huống chi muốn chứng đạo thành Thánh, ma nạn phải trải qua trên đường tuyệt đối sẽ không ít. "Đã có tâm vấn đạo trường sinh, sau này đi theo ta tới Hồng Hoang thế giới, ta nãi Hồng Hoang thế giới Tam Giới Chi Chủ, ngày sau định nhiên sẽ không bạc đãi ngươi!" Đông Vương Công biểu minh thân phận, đã thu Hàn Lập, vậy coi như đem hắn trở thành một phần tử của thế lực. "Đa tạ Tiên sư, Hàn Lập sau này định nhiên nỗ lực tu hành, mới có thể không phụ Tiên sư sở thác!" Hàn Lập vội vàng dập đầu, đối với Đông Vương Công biểu hiện kính trọng. "Tốt, chúng ta hiện tại đi Thượng Giới nhìn một chút trước, tu sĩ nơi đó cũng có một số không tệ, ta sẽ đem bọn họ cũng mang về Hồng Hoang thế giới!" Đông Vương Công cười một tiếng,

mang theo Hàn Lập nháy mắt phi thiên.

Thẳng đến lúc này, Hàn Lập mới biết được Đông Vương Công tịnh không nói dối lừa gạt, chỉ riêng thực lực mang theo một người bay lên cửu trọng thiên, cũng không phải là phàm nhân bình thường có thể làm được.

Kiến thức thực lực của Đông Vương Công, trong lòng Hàn Lập sớm đã ba lan phập phồng, chẳng lẽ thật sự gặp được tiên duyên, là đối phương chủ động tìm tới cửa! "Hồng Hoang thế giới Tam Giới Chí Tôn?

Danh hào Đông Vương Công, khẳng định sẽ không lừa gạt mình chứ?" Hàn Lập lúc này đối với lời nói của Đông Vương Công không còn hoài nghi, trong lòng nhất thời cuồng hỉ không thôi, nếu quả thật gặp được tiên duyên, vậy hắn cái tên tiểu tử ngốc này, chẳng phải là một bước lên trời rồi sao?

Tại lúc Hàn Lập tâm tư trăm chuyển, Đông Vương Công đã mang theo Hàn Lập rời khỏi Thất Huyền Sơn, chuyển mắt đã tới Linh Giới sau khi phi thăng.

Nhìn thế giới mới tinh trước mắt, cỗ tiên khí tinh thuần cổ xưa kia, ý niệm trong lòng Hàn Lập rốt cuộc không cách nào bị áp chế, biểu tình chấn kinh căn bản không cách nào che giấu. "Nơi này là địa phương tu sĩ phương thế giới này sau khi phi thăng sẽ đến, hẳn là có thể xưng là Tiên Giới, ta mang ngươi đi vị trí hạch tâm xem!" Đông Vương Công cũng không đi quản Hàn Lập, pháp lực vừa thôi động, mang theo Hàn Lập bay thẳng đến vị trí trung ương hạch tâm.

Nơi này là vị trí hạch tâm Tiên Giới, tu sĩ bản địa xưng là Trung Thổ Tiên Vực.

Trung Thổ Tiên Vực xác thực là hạch tâm Tiên Giới, nơi này trú đóng cũng là những tồn tại cường đại nhất Tiên Giới.

Khi Đông Vương Công đến, tu sĩ Trung Thổ Tiên Vực đang tụ tập cùng một chỗ, hiển nhiên là đang thương thảo sự tình.

Đông Vương Công trực tiếp hiển hóa tại trong đại điện, khi mọi người cảm thụ được khí tức của Hàn Lập, nhất thời đại kinh thất sắc.

Khí tức Đông Vương Công bọn họ cảm thụ không được, nhưng Hàn Lập chỉ là một tiểu tử Trường Xuân Công tầng sáu.

Những tiên nhân này cảm ứng được Hàn Lập xong, mới nhìn thấy sự tồn tại của Đông Vương Công. "Người nào!

Dám can đảm thiện sấm Thiên Đình trọng địa của ta!" Một tráng hán ngang tàng xông thẳng ra, trong tay cầm hai thanh kim chùy, xa xa chỉ vào Đông Vương Công.

Lúc này Đông Vương Công mi đầu nhíu lại, cũng không lên tiếng.

Tráng hán kia thấy không ai để ý tới, lông mày rậm nhướng lên, hai thanh đại chùy hướng về phía đầu Đông Vương Công ném tới. "Hát!" Tráng hán thổ khí khai thanh, trong tay chùy xuất như điện, muốn đem nhân vật không biết tên thiện sấm đại điện chém giết!

Hàn Lập thấy mãn đường thần tiên muốn đánh giết, lại không thể lâm trận bỏ chạy, dù sao Đông Vương Công ở bên cạnh, nếu chạy, vậy cũng không có khả năng chạy thoát, không bằng đứng ở bên cạnh Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công có thể chiến thắng đối phương, hắn cũng lộ ra vẻ cùng Đông Vương Công đồng tiến đồng thối, không có làm mất mặt Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công bất địch đối phương, Hàn Lập chạy trốn cũng căn bản không có hy vọng sống sót.

Nhiên lần này lại là lo lắng quá nhiều, cho dù Đông Vương Công

không xuất thủ, đối phương cũng căn bản không thương tổn được hắn!

Đông Vương Công cứ như vậy an tĩnh đứng, Hàn Lập kiệt lực để cho mình lộ ra bình tĩnh, nhìn như không có việc gì, thực ra lòng bàn tay hư hãn sớm đã tràn ra.

Mãn đường tiên nhân tịnh không có xuất thủ, chỉ có tráng hán kia một người, bọn họ tin tưởng có thể thăm dò ra nông sâu của Đông Vương Công.

Nhiên Đông Vương Công lúc này cũng căn bản không có ý tứ xuất thủ, phảng phất muốn mặc cho tráng hán kia đánh giết.

Tại lúc mọi người tưởng rằng Đông Vương Công bị dọa ngốc, trong mắt tráng hán công kích Đông Vương Công cũng lộ ra quang mang thắng lợi.

Chỉ cần để Trương Sơn hắn xuất thủ, tại khoảng cách này, có thể chém giết bất cứ cường giả cảnh giới Thái Ất Huyền Tiên nào!

Nhưng lần này chú định phải thất bại, bởi vì đối thủ hắn lựa chọn là Đông Vương Công!

Chương 451

Tuy rằng Đông Vương Công đứng bất động, nhưng tịnh không đại biểu ai cũng có tư cách đối với hắn xuất thủ.

Trương Sơn kia tự mình đắc ý, nhưng một kích mãnh liệt kia, lại ở trong vô hình cấp tốc dung hóa mất!

Trực tiếp dung hóa!

Liên đồng nhục thân Trương Sơn, trực tiếp tại trước mặt Đông Vương Công dung hóa! "Hoa lạp!" Một đám tiên nhân kinh hoảng vội vàng đứng dậy, nhất thời các loại bảo quang tứ xạ, đầy trời đều là pháp quyết huyền diệu.

Nhưng ai cũng không dám khinh dịch tiến công, chỉ là vì tự vệ.

Đối mặt Đông Vương Công, Trương Sơn sau khi phấn lực nhất kích, ngay cả nhục thân của mình đều trực tiếp hóa thành hư ảo, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể đào thoát!

Trương Sơn ở trong bọn họ tuy rằng không phải tồn tại đỉnh tiêm nhất, nhưng tự thốn ai cũng không có năng lực làm được giống như Đông Vương Công.

Vừa rồi nếu đổi lại là bọn họ, ai cũng không có bản sự có thể đào thoát!

Hàn Lập lúc này càng nhìn đến con mắt đều thẳng, trước đó hắn vẫn luôn đang đánh cược, cược Đông Vương Công có thể chiến thắng đối phương.

Nhưng nhìn Đông Vương Công đứng yên bất động, vốn tưởng rằng lần này muốn tiêu đời rồi, nếu không phải nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt và vẻ tự tin trên mặt Đông Vương Công, Hàn Lập thật sự

chuẩn bị xoay người chạy!

Nhìn xem lần này, lại cược đúng rồi!

Hàn Lập trong lòng cuồng hỉ, Đông Vương Công đứng bất động đều có thể giết địch, đây là cảnh giới gì?

Nhìn biểu tình của những thần tiên đối diện kia liền biết, ít nhất cũng là hoành tảo những thần tiên trước mặt này a!

Hàn Lập trên mặt giả bộ trấn định, tiếp tục nhìn Đông Vương Công biểu diễn. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao thiện sấm Trung Vực Tiên Đình ta?" Trong quần tiên đối diện, rốt cuộc có một quản sự đứng ra, nơm nớp lo sợ dò hỏi Đông Vương Công. "Hiện tại mới chịu hỏi rồi?

Không cho các ngươi kiến thức một chút, các ngươi thật không biết trời cao đất rộng!" Đông Vương Công hoành mi lãnh đối, hắn không ngại có người đối với hắn xuất thủ, đại bất liễu tiêu diệt đối phương, vài sinh linh cỏn con sẽ không lọt vào pháp nhãn của Đông Vương Công.

Nhìn những tu sĩ đối phương từng cái bộ dáng run rẩy, Đông Vương Công mới nói: "Ta tịnh không phải tu sĩ phương thế giới này, ta đến từ Hồng Hoang thế giới, nãi là Tam Giới Đại Chí Tôn!" Mấy vị tu sĩ nghe lời Đông Vương Công xong nhất thời ngây ra. "Hồng Hoang thế giới, chẳng lẽ là trong truyền thuyết Thượng Giới?" Một vị lão tổ run rẩy nói, hắn sống thời gian đủ dài, cho nên biết một chút tân mật.

Mọi người phân phân nhìn về phía lão giả, sau đó lại đem ánh mắt chuyển hướng Đông Vương Công. "Cũng có thể nói như vậy, cùng Hồng Hoang thế giới so sánh, nơi này xác thực là Hạ Giới!" Lời Đông Vương Công nhất thời làm cho mọi người kinh hãi, sau đó trong mắt đều bạo phát ra quang mang thôi xán. "Tiên sư, ngài đã đến từ Thượng

Giới, có thể hay không biết được vì sao tu vi ta hiện tại trì trì không cách nào đột phá?" Bạch phát lão tổ trong mắt thần quang thôi xán, muốn truy vấn một phen.

Đông Vương Công mắt to liếc qua, lập tức nhìn rõ ràng thực lực mọi người. "Trong các ngươi, kẻ cao nhất cũng bất quá là cảnh giới Kim Tiên, bị vây ở bộ địa này mấy chục vạn năm rồi a?" "Tiên sư quả nhiên thần thông vô biên!

Ngay cả tu vi và tình huống của ta đều nhìn nhất thanh nhị sở!" Lúc này mọi người phân phân cảm khái, dù sao Đông Vương Công hiện tại vẫn luôn đứng tại đó, căn bản không có cùng bọn họ có bất cứ tiếp xúc nào.

Nhưng cho dù như thế, Đông Vương Công chỉ dùng ánh mắt nhìn mấy lần, liền biết tu vi và cảnh giới của bọn họ.

Phần thực lực này, có thể nói là hoàn toàn siêu việt phạm vi nhận tri của bọn họ. "Các ngươi sở dĩ trì trì không cách nào đột phá, vô phi là bởi vì phương thế giới này Thiên Đạo hạn chế.

Lấy tình huống thế giới này mà xem, có thể đạt tới cảnh giới Kim Tiên, đã là cực hạn của thế giới này!" "Thế giới cực hạn?" Mấy vị tu sĩ chấn kinh vô cùng, lần đầu tiên nghe được ngôn luận như vậy, nhưng lại cảm thấy Đông Vương Công nói tựa hồ rất có đạo lý, nhưng bảo bọn họ đi trác ma, lại không biết rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề.

Hết thảy chung quy là cảnh giới quá thấp, không có phần nhãn giới kia, tự nhiên cũng không cách nào nhìn thấy toàn mạo sự tình. "Việc này rất đơn giản, thế giới này giống như một cái lu nước lớn, sở hữu tu sĩ đều là cá trong lu, nếu cá lớn đến mức đủ lớn, thậm chí vượt qua dung tích lu nước, vậy rất dễ dàng phát sinh ý ngoại.

Cho nên cá trong lu, khi lớn đến trình độ nhất định, liền không

cách nào lại tiếp tục sinh trưởng nữa." Đông Vương Công nói thế giới cực hạn, những tu sĩ này đã đạt tới cực hạn có thể đề thăng, nếu như tiếp tục cường đại xuống dưới, có khả năng sẽ uy hiếp thế giới này.

Cũng chính vì vậy, Thiên Đạo thế giới này hạn chế tu sĩ đề thăng, khiến cho bọn họ vẫn luôn bị vây ở Thiên Đạo cảnh giới, căn bản không cách nào đột phá.

Tiên nhân chung quanh tự hiểu mà không hiểu, nhưng lại cảm thấy Đông Vương Công nói rất có đạo lý, nhất thời cũng không dám lại đối với Đông Vương Công bày ra một bộ giới bị.

Dù sao thực lực Đông Vương Công, căn bản không phải bọn họ có thể ngăn cản.

Đông Vương Công tại sau khi chém giết Trương Sơn, cũng một bộ dáng vẻ bình tĩnh, căn bản không giống muốn đại khai sát giới. "Tiên sư, dám hỏi cảnh giới của ngài, đã đến địa bộ nào?" Đông Vương Công đối với tu sĩ vấn thoại cười một tiếng, loại vấn đề này, hoặc giả cũng là điều các tu sĩ khác quan tâm nhất.

Nếu như Đông Vương Công không có đủ thực lực, chỉ sợ vừa rồi đã bị Trương Sơn trực tiếp đánh giết, vậy sẽ không có sự tình hiện tại.

Đông Vương Công nếu có đủ thực lực, muốn cho những tu sĩ này đi theo hắn tới Hồng Hoang thế giới cũng không phải nan đề. "Kim Tiên chi thượng, còn có Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hợp Đạo chi cảnh.

Ta hiện tại đang ở Hợp Đạo cảnh giới!" Đông Vương Công thao thao bất tuyệt, làm cho tiên nhân chung quanh và Hàn Lập đều nghe được kinh hô không thôi.

Kim Tiên chi thượng, còn có nhiều cảnh giới cao thâm như thế,

làm sao có thể không để cho mọi người giật mình.

Vốn tưởng rằng mình là một phương cường giả, nhưng hiện tại xem ra, là ếch ngồi đáy giếng!

Đông Vương Công đảo cũng không để ý, dù sao những tu sĩ này tại nơi đây xác thực là một phương cường giả.

Nếu như không có Đông Vương Công xuất hiện, không có Hồng Hoang thế giới gia nhập, bọn họ cũng một dạng có thể an tĩnh sống đời tu hành.

Lúc này Đông Vương Công chỉ hướng mọi người hơi chút triển hiện thực lực, sau đó nói ra tin tức liên quan tới Hồng Hoang thế giới, những tu sĩ này lập tức sai trắc ra một cái đại khái.

Chương 452

"Thiên Đế bệ hạ, chúng ta nên làm như thế nào để đi tới Hồng Hoang thế giới đây?" Bạch phát trưởng lão hiển nhiên thập phần động tâm, bị vây ở cảnh giới này quá nhiều năm, tu vi đột phá cơ hồ trở thành chấp niệm của hắn.

Đông Vương Công cười nói: "Muốn đi tới Hồng Hoang thế giới cần thông qua thời không thông đạo, thời không thông đạo kia tại trên ngọn núi phụ cận Thất Huyền Sơn!" "Hạ cấp vị diện?" Mấy vị tiên nhân hai mặt nhìn nhau, trong lòng khổ sáp vô cùng.

Từ sau khi phi thăng Thiên Giới, những tiên nhân này đảo cũng muốn trở về vị diện ban đầu.

Nhưng bích luỹ thời không kiên cố kia làm cho bọn họ căn bản không cách nào khinh dịch nghịch chuyển thời không, muốn hàng lâm tại sơ cấp vị diện, thế tất phải trả giá cực lớn.

Nhìn mọi người vẻ mặt khổ sáp, Đông Vương Công đoán được bọn họ có phiền toái. "Sao vậy?

Có vấn đề gì có thể nói ra, ta nếu có thể giúp, đảo có thể giúp một tay." Những tiên nhân này thấy Đông Vương Công mở miệng, mới nơm nớp nói: "Không dối gạt Thiên Tôn, phương thế giới này quy tắc có chút kỳ quái, phàm là tu sĩ sau khi phi thăng, không cách nào lại trở về vị diện ban đầu, cho nên..." Đông Vương Công nghe xong, nguyên lai là vấn đề đơn giản như vậy. "Không cần lo lắng, ta huy thủ chi gian liền có thể đem các ngươi mang xuống hạ giới vị diện, quy tắc nơi này đối với ta căn bản vô hiệu!" Đông Vương Công nói rất sảng lượng, nhưng mọi người lại tịnh không tin tưởng, tuy rằng mặt ngoài gật đầu bồi cười không thôi, nhưng trong lòng lại đều cho rằng Đông

Vương Công đang khoa đại thủ đoạn của mình.

Mắt thấy mọi người ngôn bất do trung, Đông Vương Công cũng không để ý, những con sâu kiến này lại có khả năng biết được thủ đoạn của Đông Vương Công sao.

Lúc này hắn trực tiếp tại trong đại điện một chỉ, hết thảy pháp tắc chi lực chung quanh nhất thời đại biến, một con đường đi thẳng tới Hạ Giới Thất Huyền Sơn nháy mắt thành công.

Hàn Lập lúc này thò đầu nhìn một cái, lập tức phát hiện ngọn núi kia, chính là nơi hậu sơn Thất Huyền Sơn!

Các tu sĩ khác cũng phân phân tụ tập tới, nhìn thấy xong, nhất thời kinh vi thiên nhân.

Thủ đoạn của Đông Vương Công, chỉ là một tay đơn giản này, đã viễn viễn vượt ra khỏi phạm vi nhận tri của những tu sĩ này. "Thiên Tôn bệ hạ quả nhiên thủ đoạn thông thiên, ta không nên vọng tự hoài nghi, thỉnh Thiên Tôn thứ tội!" Bạch phát trưởng lão kia nhân lão thành tinh, thấy Đông Vương Công thi triển thủ đoạn, tự nhiên biết Đông Vương Công nhìn thấu tâm tư hoài nghi của bọn họ, cho nên vội vàng hướng Đông Vương Công xin lỗi. "Không biết thủ đoạn của ta, có chút hoài nghi tự nhiên có thể lý giải, sau này đến Hồng Hoang thế giới, các ngươi sẽ biết thực lực của ta rốt cuộc là bực nào cảnh giới!" Đông Vương Công cũng không giải thích nhiều, dùng cảnh giới Kim Tiên, xác thực khó lý giải khái niệm cảnh giới Hợp Đạo. "Thiên Đế bệ hạ, ta nguyện ý truy tùy ngài đi tới Hồng Hoang thế giới, tại nơi này ta đã bị vây mấy chục vạn năm, căn bản tìm không thấy cơ hội đột phá!" Bạch phát trưởng lão nói thập phần rõ ràng, đi tới Hồng Hoang thế giới, cho dù Hồng Hoang thế giới không có mỹ hảo giống như trong lời nói, nhưng ít nhất có thể xuất hiện cao thủ ra dáng.

Chỉ cần thực lực có thể đột phá, cho dù trở thành cao thủ giống

như Đông Vương Công vậy, vị trưởng lão này cũng cảm thấy đáng giá. "Thiên Đế bệ hạ, chúng ta cũng nguyện ý tiến về Hồng Hoang thế giới!" Kỳ dư tu sĩ lúc này cũng phân phân biểu thái, nhìn thấy thủ đoạn của Đông Vương Công, tự nhiên nguyện ý truy tùy Đông Vương Công.

Trước đó Đông Vương Công cũng nói, sau khi đi tới Hồng Hoang thế giới, có thể thông qua thời không thông đạo chiết phản về nơi này, như vậy, càng không cần lo lắng.

Tại lúc Đông Vương Công và mọi người thương thảo, bên ngoài Thiên Giới động lại, hiển nhiên có thế lực bên ngoài đang công đánh nơi Thiên Đình toạ lạc. "Không tốt, có ngoại địch nhập xâm!" Mấy vị trưởng lão phân phân đại hát, một bộ kiếm bạt nỗ trương, hiển nhiên không phải lần đầu tiên gặp tình huống này.

Đông Vương Công hướng bên ngoài nhìn thoáng qua, thấy lượng lớn sinh linh vây chặt bên ngoài Thiên Đình, đối phương dao kỳ lôi cổ, đối với thủ hộ trận pháp của Thiên Đình cùng truy mãnh đánh.

Những sinh linh này hiển nhiên đều muốn công đánh Thiên Đình, cũng không phải lần đầu tiên, cho nên sau khi tới liền trực tiếp khai chiến, căn bản không có ý tứ muốn cùng Thiên Đình chào hỏi.

Lúc này cả Thiên Đình thủ hộ đại trận đều một trận hoảng động bất an, dưới sự va chạm kịch liệt kia, đại trận cơ hồ bị triệt để đánh nát.

Tu sĩ trong Thiên Đình sát giác động tĩnh, lập tức các tự quy vị, đem trận pháp toàn lực vận chuyển. "Những kẻ Ma Vực, dám lại công đánh Thiên Đình ta!" Thiên Đình nhất phương tu sĩ phân phân vận chuyển đại trận, sau đó bắt đầu cùng tu sĩ Ma Vực so tài.

Lúc này Ma Vực nhất phương cũng tiến công không ngừng, bọn họ đã sớm có chuẩn bị, cho nên chính là muốn mượn cơ hội lần này,

triệt để đem Thiên Đình nhất phương tiêu diệt.

Không Gian Ma Chủ chỉ huy đại quân, lần này biết được Thiên Đình chi chủ Thời Gian Thiên Tôn không có mặt, cho nên nhân cơ hội đại quy mô nhập xâm.

Trung Thổ Tiên Vực vẫn luôn là Tiên Vực cường đại nhất Thiên Giới, nếu như có thể đem Trung Thổ Tiên Vực cầm xuống, vậy có thể làm cho Không Gian Tiên Tôn thực lực lần nữa có chỗ đề thăng.

Lần này Không Gian Ma Tôn nhận được tin tức, biết Thời Gian Thiên Tôn không có mặt, lập tức chỉ huy đại quân đến, muốn nhất cử công phá Trung Thổ Tiên Vực.

Chỉ cần cầm xuống Trung Thổ Tiên Vực, lấy thủ đoạn của Không Gian Ma Tôn, tại nơi này bố trí đại trận, cùng cường giả Ma Vực cùng nhau trấn thủ Trung Thổ Tiên Vực, đến lúc đó cho dù Thời Gian Tiên Tôn hồi quy, cũng không có bất cứ biện pháp nào.

Không Gian Ma Tôn chính là đả định chủ ý này, mới có thể khuynh sào xuất động, hi vọng nhất cử cầm xuống Trung Thổ Tiên Vực.

Bất quá lúc này Đông Vương Công vừa vặn ở trong Thiên Đình, nhìn chúng đa sinh linh vây công Thiên Đình, đảo cũng không có nói gì.

Nhiên lúc này Không Gian Ma Chủ kia lại tìm chết, đối với Thiên Đình nhất phương đại mạ. "Cẩu nô tài trong Thiên Đình, cho ta nghe, nếu không ngoan ngoãn đi ra đầu hàng, cẩn thận Không Gian Ma Tôn ta hiện tại đánh vỡ Thiên Đình, đến lúc đó đem các ngươi thiên đao vạn quả!" Không Gian Ma Tôn đại mạ không chỉ, lại không biết mình đang bồi hồi bên bờ vực nguy hiểm. "Đại đảm Không Gian lão ma, hôm nay Thiên Đế bệ hạ tại đây, há có thể để ngươi ở nơi này làm càn!" Bạch phát trưởng lão nộ hống liên liên.

Tuy rằng không biết Không Gian lão ma làm sao biết được Trung Thổ Tiên Vực chi chủ không có mặt, nhưng hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể để Không Gian Ma Tôn xông vào trong Thiên Đình.

Dù sao Đông Vương Công ở đây, nếu để Không Gian Ma Tôn tiến vào Thiên Đình, đến lúc đó tiết độc Thiên Đế bệ hạ, phần tội trách này ai cũng gánh chịu không nổi.

Nhiên Không Gian Ma Tôn lại không biết Đông Vương Công sẽ ở nơi này, cũng không có khả năng biết Đông Vương Công là ai.

Cũng chính vì sự xảo hợp này, làm cho Không Gian Ma Tôn thập phần phóng túng.

Đông Vương Công tại trong Thiên Đình đại trận nhìn xem, Không Gian Ma Tôn kia tu vi cũng bất quá là Kim Tiên cảnh giới mà thôi, so với tu sĩ Trung Thổ Tiên Vực cũng mạnh hơn không được bao nhiêu.

Nhiên bên người Không Gian Ma Tôn có rất nhiều cường giả, tổng thể thực lực một phương này so với Trung Thổ Tiên Vực mạnh hơn không chỉ một bậc. "Ta quản cái gì Thiên Đế bệ hạ, hôm nay ai nếu không ra, ta sẽ để cho toàn bộ các ngươi quỳ rạp dưới chân ta!" Không Gian Ma Tôn nộ hống liên liên, vạn phần xương cuồng, căn bản không có đem tu sĩ Trung Thổ Tiên Vực để vào mắt. "Ta biết Thời Gian Thiên Tôn của các ngươi không có mặt, sấn thời cơ này, nếu các ngươi không biết tiến thối, ta sẽ triệt để đánh vỡ Thiên Đình, để cho các ngươi biết thế nào là sợ hãi!" Không Gian Ma Tôn xương cuồng tiến công Thiên Đình, một bên không ngừng dùng ngôn ngữ uy hiếp đối phương.

Thiên Đình nhất phương cường giả tuy rằng không ít, nhưng lại cũng ngăn cản không nổi Ma Vực đại quân áp cảnh.

Tại dưới một trận công kích kịch liệt, cả Thiên Đình thủ hộ trận

pháp đều kịch liệt lắc lư.

Giữa không trung ngũ thải quang hoa tứ xạ, tu sĩ song phương đều đang bất chấp hết thảy thích phóng bí thuật, muốn mau chóng đem đối phương chém giết.

Bỉ thử chi gian đều hào không lưu thủ, tiến công một bộ dáng vẻ không muốn sống.

Chương 453

Đông Vương Công tại một bên nhìn xem, những tu sĩ này mỗi một kích đều có thể đem không gian chung quanh đánh nát, vô cùng hỗn độn loạn lưu xông vào nơi này.

Những hỗn độn loạn lưu cường hãn kia nếu không cẩn thận liền có thể sát thương lượng lớn tu sĩ, cho dù là những cường giả Kim Tiên này, cũng căn bản không cách nào ngăn cản loại hỗn độn chi lực này.

Sở dĩ có thể đánh vỡ bích luỹ không gian, tịnh không phải bởi vì thực lực bọn hắn có bao nhiêu cường đại, mà là vì phương thế giới này quá mức thúy nhược, ngay cả công kích cảnh giới Kim Tiên đều không cách nào thừa thụ.

Chính như trước đó Thiên Đạo ý chí hóa thân khi rời đi đã nói, hi vọng Đông Vương Công không nên phá hoại quá nhiều.

Dĩ năng lực của Đông Vương Công, huy thủ gian có thể phá diệt thế giới này.

Thế giới này căn bản không cách nào cùng Hồng Hoang thế giới so sánh, hết thảy nơi này đều lộ ra thập phần thúy nhược, cho nên Đông Vương Công vẫn luôn không có xuất thủ.

Giờ khắc này Ma Vực nhất phương sĩ khí đại chấn, tại trên chiến trường chiếm cứ tuyệt đối ưu thế, Thiên Đình thủ hộ đại trận ngập ngập khả nguy, chỉ cần tiếp tục công đánh xuống, đại trận khẳng định sẽ bị công phá.

Không Gian Ma Tôn lần nữa khiếu hiêu, lúc này trong lòng thập phần an ổn.

Nếu như Thiên Đình nhất phương có hậu thủ, chỉ sợ sớm đã thi triển ra, không có khả năng đợi đến lúc này. "Không đầu hàng?

Minh ngoan bất linh, chỉ có một con đường chết!" Không Gian Ma Tôn cười lớn liên liên, thắng khoán tại ác, căn bản không có lại lo lắng sức mạnh của Thiên Đình nhất phương.

Hiện tại cho dù Thời Gian Tiên Tôn hồi quy Trung Thổ Tiên Vực, cũng không có sức mạnh có thể xoay chuyển càn khôn.

Căn cứ tiêu tức Không Gian Ma Tôn đạt được, Tiên Tôn kia có khả năng vô pháp trở về, lần này nếu như không sớm phát động công kích, chỉ sợ Trung Thổ Tiên Vực đến lúc đó sẽ rơi vào tay người khác.

Không Gian Ma Tôn lúc này đang khánh hạnh mình sáng suốt, chúc hạ Ma Tổ đem đại trận ầm vang đánh vỡ.

Thấy đại trận bị công phá, Không Gian Ma Tôn nhất thời hưng phấn, chỉ huy mọi người đại sát tứ phương, muốn triệt để đánh giết Thiên Đình nhất phương tu sĩ.

Lúc này Trung Thổ Tiên Vực nhất phương tu sĩ cũng triệt để hoảng loạn, không có Thời Gian Tiên Tôn đái lĩnh, căn bản là một bàn tản sa, có thể chiến đấu đến hiện tại đều là dựa vào ý chí.

Trận chiến đấu này Đông Vương Công vẫn luôn bàng quan, căn bản không có ý tứ muốn xuất thủ.

Dù sao chiến đấu như vậy quá nhiều, làm tuyệt đối thượng vị giả, Đông Vương Công sẽ không lấy hỉ ác của mình phán định sinh tử người khác.

Hắn chỉ là một tu sĩ thực lực cường đại, lại tịnh không phải là một sát nhân cuồng ma.

Thắng bại vốn là sự tình giữa Trung Thổ Tiên Vực và Ma Vực, Đông Vương Công chẳng qua chỉ là một người qua đường đi ngang

qua nơi này mà thôi.

Hắn sẽ không khinh dịch phán định đối phương sinh tử, cho nên cũng không có ý tứ muốn sáp thủ song phương tranh đấu.

Lúc này Đông Vương Công hoàn toàn là một cục ngoại nhân, nhưng Hàn Lập ở một bên lại nhìn đến tâm kinh nhục khiêu.

Những công kích kia, tùy ý một đạo liền có thể triệt để đem hắn đánh cho hôi phi yên diệt.

Nhất là những hỗn độn loạn lưu kia, hào vô quy luật có thể tìm ra, chỉ cần xuất hiện tại chung quanh, lập tức có thể diệt sát hết thảy.

Cho dù những tiên nhân cường đại vô cùng kia, đều căn bản không cách nào ngăn cản sức mạnh của hỗn độn loạn lưu.

Hàn Lập vừa rồi chính mắt thấy, vị tiên nhân trước đó tại trước mặt Đông Vương Công tự xưng cảnh giới Kim Tiên, trực tiếp bị một đạo hỗn độn loạn lưu thôn phệ.

Tiên nhân kia bay ra Nguyên Anh, vẻ mặt kinh khủng muốn bay đi, nhiên vô biên hỗn độn khí tức trực tiếp đem hắn che lấp, ngay cả cơ hội thảm khiếu cũng không có!

Hàn Lập tận mắt nhìn thấy hết thảy, cho nên trong lòng tràn ngập cảm xúc sợ hãi.

Cho dù biết rõ Đông Vương Công thập phần cường đại, nhưng làm một người thanh niên vừa mới thành niên, Hàn Lập thấy tiên nhân đánh nhau đây là lần đầu tiên, lại làm sao có thể không sợ hãi loại chiến đấu hủy thiên diệt địa này chứ?

Nhiên Đông Vương Công toàn trình đều không có bất cứ biểu thị gì, cũng căn bản không có ý tứ muốn rời đi.

Đông Vương Công không đi, Hàn Lập cũng không có bản sự rời đi

a, nhìn chung quanh, lão lão thực thực ngốc tại bên người Đông Vương Công là an toàn nhất.

Bởi vì những sức mạnh tán dật ra kia, tại lúc đến gần Đông Vương Công, đều sẽ tự động mẫn diệt, căn bản không cách nào bính xúc Đông Vương Công.

Điều này làm cho Hàn Lập nhớ tới vị tiên nhân Trương Sơn trước đó, sự mẫn diệt kia cùng những loạn lưu này thập phần tương tự, đối với Đông Vương Công căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hàn Lập cứ như vậy chiến chiến căng căng trốn ở bên người Đông Vương Công, để cho mình giả trang bình tĩnh, chí ít từ trên mặt nhìn không ra bất cứ cảm xúc hoảng loạn nào.

Điểm này cũng chính là điểm Đông Vương Công coi trọng Hàn Lập nhất, tại bất cứ lúc nào, đều sẽ không để cho đối thủ biết cách nghĩ chân thực của mình, biểu hiện ra ngoài, cũng vĩnh viễn là một mặt có lợi nhất đối với mình.

Đông Vương Công ám tự buồn cười, Hàn Lập thật là sung đủ vất vả.

Lúc này Trung Thổ Tiên Vực nhất phương triệt để không cách nào ngăn cản Ma Vực đại quân, thành xu thế thất bại, hướng về đại điện trong Thiên Đình điên cuồng chạy trốn.

Những kẻ không có chạy về, hoặc là bị bắt làm tù binh, hoặc là bị tu sĩ Ma Vực triệt để chém giết.

Khi Bạch phát trưởng lão lang bái không chịu nổi chạy về đại điện, Đông Vương Công vẫn nhiên không có ý tứ muốn xuất thủ. "Thiên Tôn bệ hạ, cứu cứu chúng ta!" Bạch phát trưởng lão một thân huyết y, vừa mới nhìn thấy hy vọng đột phá, không nguyện ý cứ như vậy khinh dịch tử vong.

Nhiên không đợi Đông Vương Công mở miệng, Không Gian Ma Tôn kia đã cười lớn xông giết vào, sau lưng đi theo các tu sĩ Ma Vực khác. "Hôm nay Thiên Vương Lão Tử đến rồi, cũng cứu không được mạng các ngươi!

Trước đó để cho các ngươi sớm điểm quy hàng, lại cứ từng cái liều mạng đề kháng, hiện tại sao không đánh nữa?" Không Gian Ma Tôn hiêu trương vô cùng, căn bản không có sát giác được Đông Vương Công và Hàn Lập.

Hiện tại chung quanh đều là đại chiến, cho dù tu sĩ Ma Vực đánh vào trong đại điện, lúc này nơi đây y nguyên tư sát không ngừng.

Đông Vương Công trên người lại không có bất cứ khí tức cường đại nào, tại hoàn cảnh hỗn loạn, tự nhiên dễ dàng bị hốt lược. "Vậy sao?

Ai đến cũng đều cứu không được?" Đông Vương Công bỗng nhiên mở miệng, nhìn Không Gian Ma Tôn hiêu trương vô cùng kia.

Thẳng đến lúc này, Không Gian Ma Tôn mới ý thức được sự tồn tại của Đông Vương Công.

Chương 454

Tại sau khi hơi sững sờ, hắn quay đầu nhìn về phía Đông Vương Công và Hàn Lập bên cạnh.

Người bình thường?

Đây là phản ứng đầu tiên của Không Gian Ma Tôn, bởi vì từ trên người Hàn Lập xác thực cảm thụ được khí tức hạ vị diện.

Bất quá tu vi của Đông Vương Công làm cho Không Gian Ma Tôn nhìn không thấu, cho nên không có tiếp tục đối với Đông Vương Công xuất thủ.

Người bình thường không cách nào phi thăng Tiên Giới, điểm này Không Gian Ma Tôn phi thường rõ ràng, cho dù là thần tiên, cũng không cách nào mang theo người bình thường tiến vào Tiên Giới.

Quy tắc thế giới, căn bản không phải những tu sĩ này có thể cải biến. "Hai vị, tranh đấu giữa Ma Vực và Tiên Vực ta, thỉnh không nên nhúng tay vào trong đó!" Không Gian Ma Tôn đạm nhiên mở miệng, người hắn nhìn không thấu, xác thực đáng giá cẩn thận một chút.

Nhất là cái tên Đông Vương Công kia trên mặt một bộ tư thái bình tĩnh, loại tình huống này, trừ phi đối phương có tuyệt đối thực lực, nếu không làm sao có thể bình tĩnh như vậy? "Còn chưa trả lời vấn đề của ta, ngươi nói bất luận là ai, đều cứu không được bọn họ?" Đông Vương Công lần nữa mở miệng, đã đứng ra, vậy liền muốn sảm hòa vào chuyện này.

Vừa rồi vẫn luôn làm bích thượng quan, đáng tiếc Không Gian Ma Tôn quá mức hiêu trương, làm cho Đông Vương Công phản cảm.

Đông Vương Công vốn không nguyện ý sáp thủ ân oán giữa bọn

họ, nhưng có đôi khi người thật sự không thể quá hiêu trương, giống như Không Gian Ma Tôn, quá mức hiêu trương, làm cho Đông Vương Công ở một bên đều nhìn không nổi nữa.

Đối mặt Đông Vương Công liên tục bức vấn, Không Gian Ma Quân có chút cử kỳ bất định.

Đường đường một phương Ma Quân, nãi là Ma Vực Chi Chủ, ai dám liên tục bức vấn hắn như vậy?

Nhưng hiện tại, Đông Vương Công ngay mặt liên phiên bức vấn, làm cho Không Gian Ma Quân nhất thời cảm thấy kỳ sỉ đại nhục.

Nhiên Ma Quân trời sinh tính đa nghi, lại nắn không chuẩn thực lực Đông Vương Công, nhất thời tức giận lại sợ, căn bản không dám mở miệng. "Ta thấy tu sĩ bọn họ vô ngại, phản đảo là ngươi, hôm nay ai tới cũng đừng hòng cứu ngươi thoát thân." Đông Vương Công thản nhiên nói, trong ngôn ngữ có một cỗ hương vị bất dung trí nghi. "A, vị đạo hữu này, ngươi là ai?

Dám quản đến trên đầu Ma Vực ta?" Không Gian Ma Quân mắt thấy Đông Vương Công không muốn bỏ qua, lại đối với hắn không ngừng bức vấn, cuối cùng Không Gian Ma Quân cũng mất đi kiên nhẫn.

Tả hữu Trung Thổ Tiên Vực sẽ không có tồn tại quá cường đại, cho dù Không Gian Ma Quân không lợi hại, tự thốn cũng sẽ không quá mức sợ hãi Đông Vương Công.

Đông Vương Công lúc này vẫn như cũ một bộ dáng vẻ bình tĩnh: "Ngươi quá tự cho là đúng rồi, trên thế giới này còn có tu sĩ viễn bỉ ngươi cường đại hơn, bọn họ vẫn như cũ hư tâm vô cùng, ngươi một cái khu khu Kim Tiên, lại tự cho là thiên hạ vô địch!" Đông Vương Công lắc đầu không thôi, đối với Thời Không Ma Quân phi thường khinh thường.

Nhiên Thời Không Ma Quân lúc này cũng bị Đông Vương Công triệt để chọc giận, Đông Vương Công trước không ngừng bức vấn đối phương, sau đó lại không nể mặt mũi châm chọc Không Gian Ma Quân.

Hôm nay hết thảy những gì Không Gian Ma Quân tao ngộ, đều là tràng diện từ trước tới nay chưa từng có.

Chính nhân thử, mới làm cho Không Gian Ma Quân triệt để phẫn nộ. "Thứ đồ gì, cũng dám đối với Không Gian Ma Quân ta chỉ tay năm ngón, ta thống lĩnh Ma Vực, nãi là Đệ Nhất Ma Quân!

Ngươi lại có tư cách gì giáo huấn ta!" Không Gian Ma Quân nộ hống liên liên, sớm đã nộ hỏa trung thiêu.

Đông Vương Công lúc này lãnh nhiên nhìn đối phương, bao nhiêu năm đều chưa từng có người dám nói chuyện với hắn như vậy, cho dù là Thánh Nhân trong Hồng Hoang thế giới, cũng đều lấy sư lễ mà đối đãi. "Ta có hay không cái tư cách này, ngươi thử một chút liền biết!" Đông Vương Công trong lòng đã phán định Không Gian Ma Quân tử hình, đáng tiếc đối phương lại chết không hối cải.

Lúc này ngay cả Hàn Lập đều cảm giác được sát ý của Đông Vương Công, bất quá từ đầu đến cuối khí tức trên người Đông Vương Công đều không có một tia biến hóa.

Thẳng đến hiện tại Đông Vương Công nhìn qua vẫn như cũ giống như một người bình thường, nếu không phải đã kiến thức qua thủ đoạn thông thiên của Đông Vương Công, ngay cả Hàn Lập đều sẽ không cho rằng đây là một cường giả túc dĩ nghịch thiên.

Bạch phát trưởng lão ở một bên, lúc này trong lòng lại sướng khoái vô biên, trước đó hắn có tâm họa thủy đông dẫn, bất quá cũng là do Không Gian Ma Quân thực tại quá mức hiêu trương, chọc giận Đông Vương Công. "Tốt!

Ta đảo muốn nhìn xem gia hỏa giả thần giả quỷ ngươi, rốt cuộc có bản sự gì!" Không Gian Ma Quân nộ hống, hai mắt đỏ bừng, bị Đông Vương Công một thông giáo huấn, sớm đã tức đến nổ phổi.

Không Gian Ma Quân vừa ra tay, chính là thành danh tuyệt học của hắn! "Không tốt!

Là Không Gian Ma Quân Đại Phá Diệt Thuật!

Là thuật pháp có thể đem vô số không gian trực tiếp băng hủy!" Trung Thổ Tiên Vực trưởng lão lo âu.

Người có tên cây có bóng, thành danh tuyệt học của Không Gian Ma Quân, mọi người ai cũng không dám khinh thường.

Phản quan Ma Vực nhất phương, lại một bộ dáng vẻ hồn không thèm để ý, phảng phất thắng lợi đã thuộc về bọn họ. "Cáp cáp, những tu sĩ không biết sống chết này, dám chọc giận Ma Quân nhà ta, hiện tại để cho các ngươi biết sự lợi hại!" "Ma Quân Đại Phá Diệt Thuật đã quá lâu không có sử dụng, đến mức người đời đều quên đi uy vũ của Ma Quân năm đó!" "Lần này phải để cho bọn họ hảo hảo nhìn xem, uy phong của tu sĩ Ma Vực ta!" Một đám tu sĩ nghị luận phân phân, thắng khoán tại ác, đều cho rằng Đông Vương Công hẳn phải chết không nghi ngờ.

Ngay cả Không Gian Ma Quân, tại sau khi nghe đại gia nghị luận, cũng bắt đầu trở nên lòng tin tràn đầy.

Hắn nhìn về phía Đông Vương Công, trong ánh mắt đều tràn ngập sát ý, đây cũng là bước cuối cùng đạp nhập tử vong.

Đông Vương Công mi đầu nhíu lại, đối mặt với chiêu số hủy thiên diệt địa của Không Gian Ma Quân, lại y nguyên đạm định tự nhược.

Không Gian Ma Quân trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng, chỉ cần có thể chém giết Đông Vương Công, liền có thể đem vũ nhục chịu đựng

trước đó đều phát tiết ra.

Hiện tại sử xuất một kích mạnh nhất, Không Gian Ma Quân trong lòng thư sảng vô cùng. "Ta muốn giết ngươi!" Không Gian Ma Quân đê trầm nộ hống, đối với sở tác sở vi trước đó của Đông Vương Công phi thường phẫn nộ, hiện tại không cần lại che giấu, sát ý cuồng bạo trong lòng lập tức bạo phát đi ra.

Nhiên Đông Vương Công khi đối mặt hết thảy, căn bản không dao động, phảng phất sức mạnh túc dĩ hủy diệt hết thảy kia, căn bản cùng hắn không quan hệ một dạng.

Tại lúc mọi người tưởng rằng Đông Vương Công hẳn phải chết không nghi ngờ, Đông Vương Công chỉ khẽ nâng tay lên, sau đó một cái tát luân đi lên. "Oanh long!" Hư không trực tiếp toái liệt ra, cả thiên địa đều đang kịch liệt run rẩy, một kích này, tự nhiên rơi vào trên người Không Gian Ma Quân.

Chương 455

Đông Vương Công vung tay đánh ra một chưởng, hết thảy mọi thứ giữa thiên địa đều hủy diệt trong một chưởng này!

Đương nhiên, cũng bao gồm cả Không Gian Ma Quân kia.

Không Gian Ma Quân trực tiếp bị Đông Vương Công đánh chết, nếu không phải Đông Vương Công cố ý lưu lại toàn thây, thì Không Gian Ma Quân đã giống như thiên địa xung quanh, trực tiếp hóa thành tro bụi!

Lúc này trong Thiên Đình không gian mẫn diệt, các loại loạn lưu bắn ra tứ phía, nhưng Đông Vương Công đứng tại trung tâm phong bạo, những hỗn độn loạn lưu kia lại ngay cả chạt áo của hắn cũng không dám dính vào.

Ngay cả Hàn Lập ở sau lưng Đông Vương Công cũng bình an vô sự.

Nếu đến lúc này mà đối phương còn nhìn không ra Đông Vương Công bất phàm, thì đầu óc đúng là có vấn đề rồi.

Đáng tiếc Không Gian Ma Quân đã dùng tính mạng để kiểm chứng thực lực của Đông Vương Công, rốt cuộc không thể nhìn thấy hết thảy trước mắt nữa.

Trong Ma Vực, mấy kẻ trước đó còn lên tiếng châm chọc Đông Vương Công, những kẻ coi thường Đông Vương Công, lúc này từng người từng người im thin thít, đều không dám đối diện với ánh mắt của hắn. "Kẻ nào không muốn chết thì dừng tay cho ta!" Đông Vương Công đạm nhiên nói, lời nói vang vọng trên chiến trường.

Tuy rằng hoàn cảnh xung quanh phức tạp, chiến đấu xảy ra khắp

nơi, nhưng tất cả tu sĩ đều nghe rõ lời Đông Vương Công.

Lời nói phảng phất như vang lên ngay bên tai, khiến mọi người nghe được rành mạch, đi thẳng vào trong tâm thần.

Những tu sĩ vốn đang liều mạng chém giết kia, giờ khắc này nghe vậy liền dừng tay, nhao nhao cùng đối thủ kéo ra khoảng cách an toàn.

Đông Vương Công ngôn xuất pháp tùy, tự nhiên khiến chúng nhân dừng tay, trong ngôn ngữ mang theo sức mạnh không thể kháng cự, những tu sĩ này tự nhiên không có tư cách cự tuyệt.

Tất cả tu sĩ Ma Vực lúc này đều biết Đông Vương Công một chưởng đánh chết Ma Tôn, hiện tại trong cả Ma Vực không ai còn dám phản đối ý tứ của Đông Vương Công.

Có đôi khi sự tình chính là như vậy, hảo ngôn khuyên bảo thì đối phương không nghe, cứ phải đánh giết một số tu sĩ xong, mới biết được sự tình nghiêm trọng.

Giống như hiện tại, Đông Vương Công trực tiếp ra tay giết Ma Tôn, cũng không có ai kêu gào muốn báo thù cho Ma Tôn. "Hiện tại lui về trong Ma Vực, nếu có ai muốn đi tới Hồng Hoang thế giới của ta, có thể lưu lại đi theo ta, Hồng Hoang thế giới - vị diện nơi ta ở, nơi đó so với nơi này càng thêm phồn vinh hưng thịnh!" Đông Vương Công đơn giản nói rõ thân phận, thực lực trước đó đã chứng minh tất cả.

Tại nơi này không ai dám phản kháng Đông Vương Công, sức mạnh của hắn đủ để gạt bỏ bất kỳ tu sĩ nào.

Thế nhưng đối mặt với đề nghị của Đông Vương Công, các tu sĩ tuy thập phần động tâm, nhưng trong lòng lại có lo lắng.

Sợ là một cái cạm bẫy, hoặc là một kế hoạch hãm hại.

Đông Vương Công đoán được cục diện này, dù sao tu sĩ Ma Vực hiện tại thấy mình và Đông Vương Công thành thế lực đối địch, vừa

rồi còn chém giết lão đại của phía đối diện.

Đông Vương Công thấy sự tình đã đến nước này, cũng không còn hứng thú.

Những tu sĩ này tư chất có hạn, cũng không phải thiên mệnh chi tử, có hay không có đối với Đông Vương Công ý nghĩa không lớn.

Đúng lúc này, trong Thiên Đình một trận phong vân cuộn trào, Đông Vương Công ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Thiên Đạo ý chí muốn đi tới Hồng Hoang thế giới đã giáng lâm.

Xem ra đối phương đã du lãm ở Hồng Hoang thế giới một phen, hiện tại quay trở lại.

Đông Vương Công có lòng tin Thiên Đạo ý chí sẽ bị chinh phục, dù sao Hồng Hoang thế giới cường đại, đủ để khiến Thiên Đạo ý chí vì đó mà thần phục.

Lúc này Đông Vương Công nhìn Thiên Đạo ý chí giáng lâm, sinh linh khác tự nhiên cũng nhìn ra một chút. "Đó là Thiên Đạo!" "Không thể nào, Thiên Đạo cũng xuất hiện!" Ánh mắt mọi người đều bị Thiên Đạo hóa thân hấp dẫn, dù sao cũng là chúa tể một thế giới, Thiên Đạo khí tức vừa xuất hiện, đại gia lập tức phát giác được.

Thế nhưng cách làm của Thiên Đạo ý chí lại khiến mọi người khiếp sợ không thôi, hắn đi tới bên cạnh Đông Vương Công, đối với Đông Vương Công thi lễ thật sâu. "Thiên Đế bệ hạ, nếu không phải ngài mở ra Thế Giới Chi Môn, để cho ta có may mắn tiến vào trong Hồng Hoang thế giới, thì cho tới bây giờ ta vẫn bị cục hạn tại một góc, chuyện này đa tạ Thiên Đế bệ hạ!" Thiên Đạo hướng Đông Vương Công gửi lời cảm ơn, cúi chào hành lễ.

Đây chính là Thiên Đạo a!

Chúng nhân không ai không khiếp sợ, không nghĩ tới Đông Vương

Công cường đại đến tình trạng khiến Thiên Đạo cũng phải lễ đãi như thế.

Đông Vương Công đối mặt với hết thảy những điều này, biểu hiện đạm định càng nằm ngoài dự liệu của mọi người. "Có thể tiến vào Hồng Hoang thế giới ta cũng cao hứng, Hồng Hoang thế giới cần càng nhiều thế giới tiến hành dung hợp, thế giới này sau khi tiến vào, đối với Hồng Hoang thế giới cũng có chỗ tốt cực lớn!" Đông Vương Công nhàn nhạt gật đầu, cũng không vì Thiên Đạo gửi lời cảm ơn mà có một tia kinh ngạc, phảng phất hết thảy đều là sự tình tập mãi thành quen.

Việc này khiến mọi người xung quanh lần nữa khiếp sợ.

Thiên Đạo, đó là tồn tại hư vô phiêu miểu.

Nhưng hiện tại Thiên Đạo ý chí chủ động hiện thân, thậm chí hướng Đông Vương Công gửi lời cảm ơn, Đông Vương Công lại biểu hiện vẻ mặt bình tĩnh!

Lúc này Thiên Đạo ý chí hóa thân sau khi gửi lời cảm ơn Đông Vương Công, xoay người nhìn về phía các tu sĩ khác. "Không cần lo lắng, ta đã đi trước vào Hồng Hoang thế giới, nơi đó phồn thịnh vô cùng, linh khí nồng đậm như nước, đại gia có thể đi theo Thiên Đế bệ hạ cùng nhau tiến vào trong Hồng Hoang thế giới." Thiên Đạo ý chí hóa thân thành bạch y thanh niên vẻ mặt hướng tới, xác thực tại trước đó tiến vào Hồng Hoang thế giới, hết thảy trong Hồng Hoang thế giới đều làm cho hắn cảm thấy vạn phần khiếp sợ.

Chính bởi vì tận mắt nhìn thấy, cho nên hiện tại Thiên Đạo ý chí mới triệt để tin tưởng hết thảy những gì Đông Vương Công nói.

Hiện tại có hắn hướng tu sĩ trong thế giới này giải thích, các tu sĩ khác tự nhiên càng dễ dàng tiếp thu.

Hàn Lập khi nhìn thấy Thiên Đạo ý chí, tuy rằng không biết là Thiên Đạo ý chí hóa thân, nhưng lúc đó lại có thể lý giải sự tồn tại của đối phương.

Thấy Thiên Đạo ý chí đi Hồng Hoang thế giới, hiện tại lại quay trở lại.

Như vậy xem ra Đông Vương Công căn bản không có lừa gạt, hết thảy những gì Đông Vương Công nói trước đó đều là thật.

Các tu sĩ khác cũng có suy nghĩ giống Hàn Lập, có thể cho rằng Đông Vương Công sẽ lừa gạt, nhưng Thiên Đạo ý chí hóa thân lại tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình như vậy. "Thiên Đế bệ hạ, chúng ta đều nguyện ý truy tùy, cùng nhau đi tới trong Hồng Hoang thế giới!" Tu sĩ Trung Thổ Tiên Vực dẫn đầu tỏ thái độ, lúc này bọn hắn bị tu sĩ Ma Vực đánh bại, thậm chí có thể nói, nếu không phải Đông Vương Công ra tay chém giết Không Gian Ma Tôn, bọn hắn hiện tại khả năng đã bị tàn sát không còn một mống.

Đi tới Hồng Hoang thế giới không chỉ có thể làm cho bọn hắn đào thoát vận mệnh hiện tại, càng có thể trợ giúp bọn hắn tăng tu vi lên, tiến vào cảnh giới càng thêm cao thâm.

Có chỗ tốt lớn như vậy, những tu sĩ này tự nhiên sẽ không cự tuyệt gia nhập Hồng Hoang thế giới.

Chương 456

Hàn Lập lúc này cũng sớm đã động lòng, Đông Vương Công là người đầu tiên coi trọng hắn, cũng chứng tỏ Đông Vương Công đối với hắn cực kỳ xem trọng.

Điều này làm cho Hàn Lập cho rằng, sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, khẳng định sẽ có một tiền đồ đại hảo!

Tu sĩ Trung Thổ Tiên Vực nhao nhao tỏ vẻ muốn đi theo Đông Vương Công, Hàn Lập lúc này cũng sớm đã động tâm.

Lúc đầu còn hoài nghi thân phận Đông Vương Công, hiện tại Hàn Lập cũng cảm thấy thập phần buồn cười.

Lấy thân phận phàm nhân khu khu của hắn, căn bản không có gì tốt để bị Đông Vương Công nhớ thương.

Tức tiện là cái bình nhỏ thần bí kia, ở trong mắt Đông Vương Công cũng căn bản không đáng nhắc tới.

Đông Vương Công nhìn về phía tu sĩ Ma Vực, có Thiên Đạo ý chí hóa thân ra mặt, những tu sĩ trong Ma Vực kia cũng đều động tâm.

Đối với Thiên Đạo, những tu sĩ này là hoàn toàn tín nhiệm. "Thiên Đế bệ hạ, chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn, mong bệ hạ chớ trách!" "Thiên Đế bệ hạ, ta cũng nguyện ý truy tùy ngài, hết thảy đi tới Hồng Hoang thế giới!" Tu sĩ Ma Vực nhao nhao tỏ thái độ, trong lòng khát vọng cường đại, nhưng lại có lo lắng đắc tội Đông Vương Công, sợ hãi Đông Vương Công đối với bọn hắn ra tay.

Lấy thực lực của Đông Vương Công, nếu muốn diệt sát bọn hắn, ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có. "Có thể yên tâm, ta nếu muốn giết các ngươi, hiện tại cũng có thể động thủ, lại cần gì phải chờ tới

Hồng Hoang thế giới đây?" Đông Vương Công thực lực thông thiên, căn bản không ai có thể ngăn cản.

Thấy mọi người đều không có ý kiến gì khác, Đông Vương Công mới tùy ý vung tay lên, không gian thông đạo trực tiếp mở ra.

Tại trong đại điện Thiên Đình, một con đường đi thẳng tới Thất Huyền Sơn được mở ra.

Tu sĩ Ma Vực thấy thủ đoạn thông thiên bực này của Đông Vương Công, từng người từng người khiếp sợ không thôi.

Không gian bích chướng kiên cố biết bao, nhưng Đông Vương Công trong lúc giơ tay nhấc chân đã có thể chế tạo thông đạo như vậy, không thể nghi ngờ tuyệt đối là một loại thể hiện thực lực.

Đông Vương Công xoay người mang theo Hàn Lập đi tới, hiện tại Hàn Lập chỉ là tiểu tử luyện Trường Xuân Công tầng sáu, thực lực căn bản không đáng nhắc tới.

Nhưng đông đảo tiên nhân thấy Đông Vương Công mang theo Hàn Lập, đối với cái phàm nhân tiểu tử này cũng đều khách khách khí khí, lúc ánh mắt tương đối đều chủ động gật đầu bồi cười.

Hàn Lập trên mặt mang theo ý cười, trong lòng lại vô cùng cẩn thận, hắn biết những tiên nhân này tôn kính tịnh không phải là bản thân hắn, mà là kính sợ đối với Đông Vương Công.

Bất quá Hàn Lập cũng sẽ không nói nhiều, hắn ngược lại không ngại đối phương hiểu lầm.

Hắn và Đông Vương Công cũng mới chỉ có duyên gặp mặt một lần, giữa hai bên tịnh không có quá nhiều giao tình, thậm chí ngay cả tiếp xúc đều thập phần có hạn.

Lúc này Đông Vương Công mang theo chúng nhân giáng lâm Thất Huyền Sơn, cao tầng Thất Huyền Môn bỗng nhiên thấy nhiều tiên

nhân từ trên trời giáng xuống như vậy, khiến cho cái phàm nhân môn phái này lập tức kinh hãi thất sắc.

Đệ tử Thất Huyền Môn nhao nhao tiến lên xem xét, những tiên nhân kia cũng không phải ai cũng có thể thấy.

Khí tràng của những tiên nhân này thực sự quá cường đại, đệ tử Thất Huyền Môn cũng chỉ dám ở phía xa trộm đánh giá, không có một ai dám đích thân tiến lên. "Mau nhìn!

Đó là Hàn trưởng lão!" Trong đám người, có đệ tử tương đối quen thuộc với Hàn Lập phát hiện, người đứng bên cạnh Đông Vương Công chính là Hàn Lập.

Hàn Lập cũng nghe thấy tiếng đệ tử trong môn hô hoán, xoay người lại, đối với đại gia mỉm cười.

Tu hành Trường Xuân Công mấy năm, đấu lực tuy không có gia tăng quá nhiều, nhưng lục thức lại trở nên mẫn tuệ vô cùng.

Bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, Hàn Lập đều có thể ở phía xa nghe được rành mạch. "Hàn Lập!" Một tiếng hô hoán truyền đến, trong thanh âm mang theo vài phần cấp bách.

Hàn Lập xoay người nhìn lại, chính là hảo hữu không nhiều tại Thất Huyền Môn, Lịch Phi Vũ.

Đông Vương Công lúc này cũng nghe tiếng nhìn sang, trong cả Thất Huyền Môn, tu sĩ khác không có một ai dám tiến lên, thiên thiên Lịch Phi Vũ lại vọt lên.

Đông Vương Công tán thưởng nhìn hai mắt, đối với cái tên Lịch Phi Vũ này ngược lại có một chút hứng thú. "Lịch Phi Vũ, ta muốn đi theo Thiên Đế bệ hạ tới Hồng Hoang thế giới!" Hàn Lập thành thật nói, sự tình đến quá mức đột nhiên, ngay cả hắn đều có chút tay chân luống cuống.

Lịch Phi Vũ nhìn thoáng qua Hàn Lập, lại nhìn về phía các tiên nhân xung quanh.

Lúc này Đông Vương Công hạ vân đầu xuống, để cho Hàn Lập cùng Lịch Phi Vũ từ biệt.

Lịch Phi Vũ nhìn Đông Vương Công, bỗng nhiên hạ bái nói: "Tại hạ Lịch Phi Vũ, khẩn cầu Thiên Đế mang ta cùng đi tới Hồng Hoang thế giới!" Lịch Phi Vũ vốn vì danh lợi mà phục dụng Trừu Tủy Hoàn, biết mạng không còn lâu nữa, chính vì vậy, Lịch Phi Vũ đối với kỳ ngộ càng xem trọng.

Hiện tại những tiên nhân này ở trước mắt, Lịch Phi Vũ nếu đi theo tiên nhân tới Hồng Hoang thế giới, nói không chừng vận mệnh sẽ từ đây thay đổi, từ đó thoát khỏi vận mệnh sắp tử vong.

Các tu sĩ khác đều không dám tiến lên, chỉ có Lịch Phi Vũ không sợ hãi, làm cho Đông Vương Công xem trọng.

Lúc này Đông Vương Công gật đầu: "Đã tới rồi, vậy thì cùng đi đi!" Đông Vương Công một bước bước vào thời không thông đạo, thân thủ cuốn một cái, một cỗ bạch quang đem Hàn Lập và Lịch Phi Vũ hộ trì trong đó, sau đó các vị tiên nhân mới nối đuôi nhau mà vào.

Đông Vương Công tùy ý vung tay lên, chúng nhân lập tức biến mất không thấy, khi xuất hiện lần nữa, đã tới trong Hồng Hoang thế giới.

Hải lượng linh khí trong nháy mắt quán nhập vào thân thể mọi người, nhất là Hàn Lập và Lịch Phi Vũ, hai người vốn đều là phàm nhân chi thân, hiện tại mãnh nhiên đi vào trong Hồng Hoang thế giới, nhận được chỗ tốt cũng là lớn nhất.

Trường Xuân Công của Hàn Lập tự động vận chuyển, linh khí trong cơ thể hắn giống như dòng nước lưu động, tu vi trì trệ không

cách nào đột phá kia càng là trong nháy mắt tiêu thăng.

Trường Xuân Công Luyện Khí Kỳ tầng sáu trong nháy mắt bộc phát, tầng thứ bảy, tầng thứ tám, tầng thứ chín...

Hàn Lập trực tiếp đột phá, trong nháy mắt Trúc Cơ thành công, sau đó một đường đột phi mãnh tiến, khí tức trên thân cũng không ngừng tăng cường.

Lịch Phi Vũ lúc này nhận được chỗ tốt cũng rất lớn, nhục thân của hắn được linh khí tẩm bổ, thân thể vốn bị Trừu Tủy Đan giày vò đến gần như dầu hết đèn tắt, hiện tại cũng giống như ăn đại bổ dược, trở nên trong nháy mắt nguyên khí tràn đầy.

Các tiên nhân khác cũng đồng dạng khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới tình huống ở Hồng Hoang thế giới so với Đông Vương Công miêu tả càng thêm ưu tú. "Ta mang các ngươi đi tới trong Thiên Đình, nơi đó là địa bàn của ta." Đông Vương Công hướng lên bầu trời chỉ một cái, mang theo đông đảo tiên nhân cùng bay về phía Thiên Đình.

Trong Thiên Đình vô cùng huy hoàng, giống như tiên cảnh, so với Phàm Nhân Tu Tiên thế giới không biết mạnh hơn bao nhiêu vạn lần.

Chương 457

Lúc này những thần tiên kia thấy thịnh cảnh của Thiên Đình, đều cảm khái không uổng công đã trở thành một thành viên của Thiên Đình.

Đông Vương Công mang theo chúng nhân du lãm một lần, Thiên Đình của Hồng Hoang thế giới chính là vị trí hạch tâm của Tam Giới, linh khí so với địa phương khác của Hồng Hoang thế giới cũng càng thêm nồng đậm.

Lúc này hắn đối với chúng nhân nói: "Ở trong Thiên Đình tu hành đi, ngày sau có vấn đề gì, đều có thể thỉnh giáo tiền bối trong Thiên Đình." Đông Vương Công đem chúng nhân an bài xong, sau đó đơn độc mang theo Hàn Lập và Lịch Phi Vũ tới trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hai người này không giống như phàm nhân bình thường, tự nhiên muốn cùng những thần tiên kia phân biệt đối đãi.

Hàn Lập là Khí Vận Chi Tử, Lịch Phi Vũ cũng là hạng người tâm tư kiên định, nếu có tiên duyên, nói không chừng Lịch Phi Vũ cũng có thể đi được rất xa.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện lúc này cũng có một số tiên gia ở đây, thấy Đông Vương Công trở về nhao nhao hành lễ.

Đông Vương Công nhất nhất gật đầu, mang theo Hàn Lập và Lịch Phi Vũ trực tiếp đi vào đại điện.

Lịch Phi Vũ nhìn uy thế bực này của Đông Vương Công, ngay cả những thần tiên cao cao tại thượng kia đều phải đối với hắn phủ phục xưng thần, làm cho công lợi chi khí trong lòng Lịch Phi Vũ lần nữa bị kích thích. "Sẽ có một ngày, ta cũng phải giống như Thiên Đế!" Lịch Phi Vũ thầm hạ quyết tâm, hắn đối với công danh lợi lộc có một loại

si mê, nếu không cũng sẽ không dùng Trừu Tủy Đan - loại độc dược này để hoạch lấy vinh diệu. "Hai người các ngươi có thể đi theo bên cạnh ta, ngày sau hảo sinh tu luyện, tranh thủ sớm ngày vượt qua những tu sĩ cùng đi kia!" Đông Vương Công cổ vũ hai người, hiển nhiên rất xem trọng bọn họ. "Đa tạ bệ hạ thành toàn, ta cùng Phi Vũ nhất định sẽ nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày vì bệ hạ hiệu lực!" Hàn Lập và Lịch Phi Vũ vội vàng tỏ thái độ, có thể đi theo Đông Vương Công tới Hồng Hoang thế giới, đây quả thực là một bước lên trời!

Đông Vương Công gật đầu, đem bọn hắn an bài ở bên cạnh, để cho hai người cùng nhau nỗ lực tu hành.

Hàn Lập mãi cho đến lúc này cũng không có nói ra bí mật Chưởng Thiên Bình, cùng Lịch Phi Vũ song song bế quan tu hành.

Sau khi tới Hồng Hoang thế giới, những tu sĩ trong Ma Vực kia tuy rằng ám hận tiên nhân Trung Thổ Tiên Vực, nhưng cũng không dám tùy ý bộc phát, từng người từng người đều ẩn nhẫn, muốn trước tiên tăng lên tu vi, chờ tu vi cao rồi mới cùng bọn hắn tranh cao thấp.

Cái bình nhỏ của Hàn Lập tại Tiên Giới đồng dạng dùng tốt, chí bảo của thế giới phàm nhân sau khi tới Hồng Hoang thế giới, đồng dạng có thể áp súc linh khí, chế tạo linh dịch.

Những linh dịch này càng giống như đem linh khí trực tiếp hóa thành linh đan, trình độ nồng đậm của nó so với linh khí vô biên trong Thiên Đình còn thuần hậu hơn.

Đông Vương Công sau khi đem tu sĩ thế giới phàm nhân dẫn độ tới Hồng Hoang thế giới, khí vận của cả Hồng Hoang thế giới sớm đã lần nữa gia tăng.

Hiện tại nương theo tu vi của Hàn Lập không ngừng tăng lên, tu sĩ thế giới Phàm Nhân Tu Tiên vì Đông Vương Công tăng lên khí vận

cũng trở nên càng ngày càng nhiều.

Điểm này Đông Vương Công sớm đã ý thức được, cho nên cũng không có gì ngoài ý muốn.

Lúc này hai tiểu tử Hàn Lập và Lịch Phi Vũ, hai người vốn là tồn tại yếu nhược nhất khi tiến vào trong Hồng Hoang thế giới, thế nhưng nương theo không ngừng nỗ lực, trong thời gian ngắn ngủi, tu vi hai người lại tiến bộ lớn nhất, một đường đột phi mãnh tiến, đuổi sát những kẻ từng là tiên nhân kia.

Tình huống này làm cho Đông Vương Công rất hài lòng, dù sao hai người này chính là do Đông Vương Công đích thân nhìn trúng, lúc ấy bất quá chỉ là một giới phàm phu, nếu như không thể trưởng thành, vậy chẳng phải chứng minh Đông Vương Công nhãn quang không được sao?

Hiện tại Hàn Lập và Lịch Phi Vũ song song đột phá, có thể nói là sự hồi báo tốt nhất đối với Đông Vương Công.

Các tu sĩ khác sau khi nếm được ngon ngọt, cũng đều phi thường ra sức tu hành.

Hồng Hoang thế giới khí vận không ngừng gia tăng, chỗ tốt bọn hắn đạt được cũng phi thường to lớn, bế quan tu hành, thực lực cũng trong nháy mắt đại trướng.

Sau khi Đông Vương Công bế quan một trận.

Tây Vương Mẫu và một số Thánh giả khác lần nữa tìm tới Đông Vương Công.

Đoạn thời gian này bọn hắn đều biết thế giới phàm nhân mở ra, bởi vậy đại gia sáng sớm đã tụ tập, chờ Đông Vương Công xuất quan xong, muốn ngay lập tức đi vào tân thế giới. "Bệ hạ!

Chúng ta đều muốn tiến vào tân thế giới, ngài rốt cục xuất quan!"

Tây Vương Mẫu cười, nàng hiện tại có thể nói là để nhất nhân dưới trướng Đông Vương Công trong Hồng Hoang thế giới, cho nên hiện tại nàng cũng phi thường tích cực.

Vì có thể tiếp tục tăng thực lực lên, Tây Vương Mẫu mỗi khi có tân thế giới sẽ ngay lập tức tiến vào trong đó, sau đó tranh thủ thể ngộ pháp tắc chi lực trong đó.

Đông Vương Công thấy mọi người kích động như vậy, cũng không nói thêm gì, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Có Đông Vương Công tọa trấn Thiên Đình, bọn hắn mới có thể yên tâm đi tới tân thế giới tìm kiếm cơ duyên.

Chúng nhân lúc này mới nhao nhao rời đi, chỉ lưu lại Đông Vương Công trấn thủ Thiên Đình.

Lúc này khí vận của cả Hồng Hoang thế giới càng ngày càng cường thịnh, hiện tại trong Tam Giới một mảnh thái bình, căn bản không có sự tình lớn phát sinh.

Chúng nhân sau khi rời khỏi Hồng Hoang thế giới, nhao nhao tiến vào trong thế giới phàm nhân đi tìm kiếm cơ duyên.

Bên phía Đông Vương Công, Linh Nha Tiên trước đó ra ngoài du lịch vào lúc này đã trở về trong Thiên Đình. "Sư tôn!" Linh Nha Tiên trở về Hồng Hoang thế giới, trực tiếp đi tới trong Thiên Đình.

Lúc này Đông Vương Công đang xử lý công vụ, thấy Linh Nha Tiên tiến vào, trực tiếp đánh giá một chút. "Linh Nha Tiên, ngươi chứng đạo thành công rồi?

Chúc mừng!" Đông Vương Công cười cười, đối với việc đệ tử này có thể chứng đạo, Đông Vương Công rất hài lòng.

Trong tất cả đệ tử, Linh Nha Tiên có thể nói là chịu sự dạy bảo của Đông Vương Công ít nhất.

Những năm này Linh Nha Tiên vẫn luôn ở Hồng Hoang đại địa, giúp đỡ Đông Vương Công trấn thủ Nguyên Dương Sơn động phủ, có thể nói căn bản không được Đông Vương Công giúp đỡ gì.

Thậm chí khi bị người khi dễ, cũng đều dựa vào sức mạnh của chính mình để chiến đấu, chưa từng mượn nhờ danh đầu của Đông Vương Công.

Như hôm nay Linh Nha Tiên trở về, đã chứng đạo thành công.

Linh Nha Tiên chính là hạng người tư chất bất phàm, nguyên bản hẳn là đệ tử của Thông Thiên Thánh Nhân, hiện tại cơ duyên xảo hợp phía dưới thành đồ đệ của Đông Vương Công. "Sư tôn, đều là nhờ năm đó sư tôn truyền hạ đạo pháp, ta mới có thể cuối cùng chứng đạo thành công." Linh Nha Tiên vẻ mặt tươi cười, những năm này hắn đều là ký danh đệ tử của Đông Vương Công, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn luôn luôn nỗ lực tu hành.

Tại Linh Nha Tiên xem ra, hắn không kém so với bất kỳ đệ tử nào, nhưng Đông Vương Công lại vẫn luôn không quan chú nhiều đến hắn, làm cho Linh Nha Tiên tưởng rằng Đông Vương Công không đủ coi trọng hắn.

Hiện tại Linh Nha Tiên chứng đạo thành công, cũng chính là muốn hướng Đông Vương Công chứng minh, hắn cái đồ đệ này, không có làm mất mặt sư phụ.

Chương 458

Đông Vương Công cười nói: "Linh Nha Tiên, bản thể ngươi nãi là Cửu Mệnh Thần Tượng, có thể nói tiên thiên bất phàm, như hôm nay đã chứng đạo thành công, ta liền thu ngươi làm nội môn đệ tử!" Linh Nha Tiên vừa nghe Đông Vương Công rốt cục chịu thu hắn làm nội môn đệ tử, lập tức vui mừng quá đỗi. "Đa tạ sư tôn, đệ tử sau này thế tất yếu càng thêm nỗ lực tu hành, tranh thủ không làm mất mặt sư tôn!" Linh Nha Tiên tam bái cửu khấu, đối với Đông Vương Công đại lễ tham bái. "Tốt tốt, đi thôi, sau này trong Thiên Đình có thể tùy ý chọn một tòa cung điện, tại Thiên Đình ở lại đi.

Về phần Nguyên Dương Sơn kia, cũng không có kẻ nào không có mắt dám đi chiếm đoạt!" "Đệ tử cẩn tuân sư tôn pháp chỉ!" Linh Nha Tiên và Đông Vương Công sướng đàm một phen, hỏi thăm rất nhiều vấn đề trên phương diện tu hành.

Đông Vương Công lúc này cũng biết gì nói nấy, ngôn vô bất tận, lấy cảnh giới của hắn giảng giải cho Linh Nha Tiên, làm cho Linh Nha Tiên lập tức có loại cảm giác khai mở tâm trí.

Một lần sư đồ trường đàm, làm cho Linh Nha Tiên đạt được dẫn dắt to lớn, tu vi vốn vừa mới đột phá, hiện tại lại lần nữa có dấu hiệu tăng lên.

Linh Nha Tiên tiên thiên tư chất bất phàm, vốn là hạng người khí vận thông thiên, lại thêm cơ duyên xảo hợp, sau khi gặp Đông Vương Công thì Linh Nha Tiên bắt đầu huy hoàng đằng đạt.

Như hôm nay Linh Nha Tiên đuổi kịp thời cơ tốt, hắn vốn hắn nên trở thành tọa kỵ Bạch Tượng của Phật Môn Tam Đại Sĩ.

Nhưng hiện tại Phật Môn Tam Đại Sĩ không có chứng đạo thành

Thánh, Linh Nha Tiên ngược lại chứng đạo thành công trước.

Như vậy, ai cũng không dám lại để cho Linh Nha Tiên làm tọa kỵ, dù sao đây chính là đường đường một vị Thánh Nhân!

Sau khi Linh Nha Tiên bế quan, trong Hồng Hoang thế giới lại có tu sĩ chứng đạo thành công.

Diệp Phàm của Già Thiên thế giới, Kim Bình Nhi trong Ma Môn từ Tru Tiên thế giới, Hồng Huyền Cơ từ Dương Thần thế giới.

Ba vị Thánh Nhân nhao nhao chứng đạo thành công, lần nữa dẫn tới sóng to gió lớn.

Diệp Phàm đầu tiên xuất quan, sau khi chứng đạo, nghe tin Phật Môn mấy vị Thánh Nhân đang vây công Linh Sơn, Diệp Phàm không nói hai lời, trực tiếp đi tới Linh Sơn thượng không. "Chiêm Đài Tuyền, lăn ra đây cho ta, không phải các ngươi muốn chém giết ta sao?

Hôm nay ta Diệp Phàm đang ở chỗ này, lăn ra đây a!" Diệp Phàm ở ngoài đại trận hô hào, trong tay một đạo kim quang nện xuống, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trong nháy mắt va chạm trên đại trận, đập cho cả đại trận rung động bất an.

Diệp Phàm thực lực cường hãn vô cùng, sau khi thành Thánh, thực lực càng viễn siêu đồng bối Thánh Nhân.

Cảnh giới Thánh Nhân, đối với hắn cũng chỉ là một sự khởi đầu mới, sau khi chứng đạo thành công, tại trong cảnh giới Thánh Nhân, vẫn muốn so tài cao thấp!

Chiêm Đài Tuyền trước đó truy sát Diệp Phàm, cuối cùng chưa thể đem Diệp Phàm triệt để chém giết, ngược lại cấp Ma Môn lưu lại tai họa ngầm cực lớn.

Nhưng lúc ấy Hắc Tâm Lão Nhân và Đặng Ẩn đều phân thân thiếu phương pháp, cũng không có khả năng ra tay truy sát Diệp Phàm.

Hiện tại bị Diệp Phàm đánh tới cửa, Ma Giáo cũng phi thường bất đắc dĩ.

Bất quá may mắn chính là tại thời điểm này, Kim Bình Nhi cũng thành công chứng đạo.

Kim Bình Nhi tư chất chỉ bình thường, nhưng vô luận tâm cơ, hướng đạo ý chí, đều là thượng thượng chi tuyển.

Cũng chính vì như thế, nàng mới có thể sau khi Chiêm Đài Tuyền chứng đạo, thành công đột phá cảnh giới Thánh Nhân.

Ma Môn một phương lập tức xuất hiện bốn vị Thánh Nhân, nhất thời thực lực ngược lại siêu việt mấy phương thế lực khác.

Ngay cả trong Phật Môn, cũng bất quá chỉ có bốn vị Thánh Nhân, hiện tại đối mặt Ma Môn, không còn có ưu thế.

Về phần liên thủ với Thần Trạm, dù sao đại gia đều lòng mang ý đồ riêng, không có khả năng chân chính hoàn toàn đồng tâm, bởi vậy thế liên minh cũng không hình thành uy hiếp quá lớn đối với Ma Môn.

Cuối cùng Phật Môn Nhị Thánh lui bước, không còn phong tỏa Linh Sơn chi địa của Ma Môn.

Thần Trạm và Độc Cô Bại Thiên cuối cùng cũng rời đi Linh Sơn, hai cái Thánh Nhân căn bản không làm gì được Ma Môn Tứ Thánh, bởi vậy chỉ có thể tạm thời rời đi.

Bất quá Thần Nam chứng đạo ngay trước mắt, Vũ Hinh và Bĩ Tử Long cũng có khả năng đột phá Thánh Cảnh, đến lúc đó Thần Mộ thế giới sẽ có vài vị Thánh Nhân, lại tìm Ma Môn gây phiền phức cũng không muộn.

Diệp Phàm ở ngoài đại trận đập phá nửa ngày, mắt thấy Phật Môn Thánh Nhân lui bước, Hắc Tâm Lão Nhân mấy kẻ trao đổi ánh mắt xong, Chiêm Đài Tuyền mới đi ra đại trận. "Diệp Phàm, ngươi luôn

miệng nói muốn cùng ta chiến đấu, hôm nay ta thành toàn ngươi, vào trong Hỗn Độn đánh một trận!" Chiêm Đài Tuyền ngạo lập vân gian, giống như xuất thủy phù dung, có một cỗ tư thái cao cao tại thượng.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua Chiêm Đài Tuyền, mơ hồ thấy Hắc Tâm Lão Nhân cũng một bộ dược dược dục thí.

Ngược lại là Kim Bình Nhi kia, vẫn luôn cười nói tự nhiên. "Hôm nay vào trong Hỗn Độn đánh một trận, ta Diệp Phàm sẽ sợ các ngươi không thành!" Diệp Phàm nộ quát một tiếng, dẫn đầu hướng trong Hỗn Độn bay đi.

Chiêm Đài Tuyền theo sát phía sau, Đặng Ẩn và Hắc Tâm Lão Nhân nhìn nhau cười một tiếng, thân ảnh Đặng Ẩn hóa thành một đạo lưu quang, lặng lẽ ẩn độn đi theo. "Lần này có Chiêm Đài Tuyền và Đặng Ẩn hai vị Thánh Nhân cùng đi, đối phó một cái Diệp Phàm chắc chắn không có vấn đề!" Hắc Tâm Lão Nhân và Kim Bình Nhi tọa trấn Linh Sơn, để phòng ngừa Phật Môn đánh lén, Đặng Ẩn và Chiêm Đài Tuyền thì cùng nhau liên thủ, trong bóng tối đối phó Diệp Phàm.

Nếu có thể đem Diệp Phàm chém giết là tốt nhất, tức tiện không thể chém giết, cũng muốn cho hắn một bài học khắc sâu.

Lúc này Phật Môn tuy rằng có bốn vị Thánh Nhân, nhưng lại không có ý tứ muốn ra tay.

Phật Môn Tứ Thánh xưa nay theo đuổi bình ổn, không nguyện mạo hiểm, dù sao Phật Môn đệ tử đông đảo, bao nhiêu năm mới tích toàn được chút sức mạnh, cũng sẽ không tùy ý tiêu xài.

Bất quá Diệp Phàm tức tiện biết rõ Ma Môn sẽ sử dụng thủ đoạn ti bỉ, nhưng cũng không để ý.

Diệp Phàm có thực lực, bởi vậy không sợ hết thảy âm mưu thủ đoạn.

Trong Hỗn Độn, Diệp Phàm một mình vận chuyển Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh khi Diệp Phàm tiến giai Thánh Cảnh, đã được trọng chú lại trong lôi kiếp, mượn nhờ sức mạnh lôi đình triệt để tấn thăng thành một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Có kiện Tiên Thiên Chí Bảo này hộ thể, Diệp Phàm tự tin có thể đi ở tự nhiên, tức tiện bị vài vị Thánh Nhân vây công, Diệp Phàm cũng mảy may không sợ.

Lúc này Chiêm Đài Tuyền đã tới Hỗn Độn chi địa, vẫn luôn gắt gao đi theo Diệp Phàm, phảng phất sợ Diệp Phàm chạy mất. "Sao hả, chờ không nổi muốn để cho ta thu thập?" Diệp Phàm tà tà cười một tiếng, một bộ sắc mặt tà ác.

Chiêm Đài Tuyền liễu mi nhướng lên, không nghĩ tới Diệp Phàm đã là Thánh Nhân cường giả, lại vẫn mặt dày như thế.

Chương 459

"Diệp Phàm, hôm nay muốn cho ngươi biết trời cao đất rộng!" Chiêm Đài Tuyền nộ quát một tiếng, trong tay một đạo kiếm khí trong nháy mắt thành hình, hướng về phía Diệp Phàm bắn tới.

Trong tay Chiêm Đài Tuyền đồng dạng cầm một thanh thần kiếm, là do hai vị Ma Môn Thánh Nhân ban tặng làm một kiện hộ thân linh bảo, phân thuộc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực thập phần bất phàm.

Một kích bá tuyệt thiên địa đủ để đánh nát Hỗn Độn, nhưng đánh vào trên Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh của Diệp Phàm, lại chỉ có thể mang đến một trận thanh âm đinh đương.

Căn bản không làm gì được Diệp Phàm mảy may, phảng phất như một đứa bé không biết tự lượng sức mình đang đối với tráng hán huy động nắm đấm.

Trên đỉnh đầu Diệp Phàm, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh rủ xuống từng sợi huyền hoàng chi khí, đem Diệp Phàm hộ trì nghiêm nghiêm thật thật.

Lúc này Chiêm Đài Tuyền liên tục phát động mấy lần công kích, nàng chứng đạo sớm hơn Diệp Phàm, bởi vậy tịnh không phục Diệp Phàm.

Thế nhưng vô luận Chiêm Đài Tuyền thi triển thần thông như thế nào, đều căn bản không cách nào công phá phòng ngự của Diệp Phàm.

Chỉ cần Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh không phá, Diệp Phàm vĩnh viễn đứng ở thế bất bại.

Chiêm Đài Tuyền liên phiên công kích, vừa tức vừa gấp, lại căn

bản không làm gì được Diệp Phàm.

Lúc này Diệp Phàm cười to không thôi, dứt khoát ngồi ở trên Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, mặc cho Chiêm Đài Tuyền tiến công như thế nào, đều không thể làm gì được hắn.

Tại thời điểm này, một đạo huyết sắc quang mang trong nháy mắt do viễn chí cận, giống như thiểm điện, đột nhiên tập kích Diệp Phàm.

Chính tại cửa ải khẩn yếu này, Chiêm Đài Tuyền cũng đột nhiên bộc phát, huyễn hóa ra vô cùng phi kiếm, tề tề triều về phía Diệp Phàm bắn mạnh.

Chiêm Đài Tuyền ở phía trước kiềm chế, Đặng Ẩn ở phía sau tập kích, hai người bọn hắn hỗ tương giáp kích, muốn một kích diệt sát Diệp Phàm!

Nhưng một vị Thánh Nhân, lại há dễ dàng bị đánh giết như vậy?

Lúc này trên mặt Diệp Phàm không có một tia sợ hãi, ngược lại giống như thợ săn giảo hoạt nhìn thấy con mồi, lộ ra nụ cười âm hiểm.

Trên mặt Diệp Phàm là một mảnh nụ cười gian trá, lập tức khiến Chiêm Đài Tuyền và Đặng Ẩn cảm thấy một trận bất ổn.

Đối mặt với một kích chí tại tất đắc của hai vị Thánh Nhân, Diệp Phàm còn có tâm tư đi cười.

Chiêm Đài Tuyền và Đặng Ẩn chiêu số trong tay trong nháy mắt ngoan lạt hơn vài phần, muốn triệt để khiến Diệp Phàm cười không nổi! "Để cho ngươi đắc ý, ta xem đợi lát nữa ngươi cười thế nào!" Chiêm Đài Tuyền hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Phàm, trong mắt có vô cùng sát ý tràn ngập ra.

Lúc này Diệp Phàm đối mặt với hai vị Thánh Nhân công kích, rốt cục đem Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh mở ra.

Đặng Ẩn vốn đang đối diện Diệp Phàm mãnh trùng, khi nhìn thấy tình huống bên trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh kia, ẩn tàng sinh linh khác!

Khí tức trên thân đối phương, rõ ràng là cường giả cấp bậc Thánh Cảnh!

Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân Đại Đế, hai người đoan tọa tại bên trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Kiện Tiên Thiên Chí Bảo này tự thành một giới, giống như một mảnh thiên địa hoàn toàn bất đồng, cho nên có thể che giấu tốt khí tức của hai vị Thánh Nhân!

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh thân là Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực của nó không phải chuyện đùa.

Ngay khi Đặng Ẩn nhìn thấy hai vị Thánh Nhân, Ngoan Nhân Đại Đế và Vô Thủy Đại Đế hai người nhao nhao ra tay.

Một cái Thần Chung, một cái Ma Quán, cùng nhau hướng về phía Đặng Ẩn trấn áp.

Đặng Ẩn lúc này tên đã trên dây không thể không phát, trong nháy mắt thôi động thần thông thuật của mình, một cỗ huyết lãng ngập trời giận dữ đánh ra, đối mặt với hai vị Thánh Nhân, Đặng Ẩn ngược lại cũng không có gì phải sợ hãi.

Pháp tắc chi lực của Đặng Ẩn thập phần đặc thù, bởi vậy nếu muốn lui bước, căn bản không ai có thể cản được. "Coong!" Một trận tiếng chuông thanh thúy dập dờn tản ra, chu thiên vũ nội lập tức một mảnh ngưng cố, phảng phất tất cả mọi thứ đều tại một nháy mắt này ngưng đọng lại.

Không gian, thời gian, quá khứ và tương lai, tất cả sự vật hữu

hình, vô hình, toàn bộ bị Thần Chung cấm cố lại.

Đương nhiên cũng bao gồm cả Đặng Ẩn đang trong lúc phi độn, hắn hóa thành huyết ảnh, tại trong thứ nguyên không gian xuyên hành, thế nhưng y nguyên bị pháp tắc của Vô Thủy Đại Đế ảnh hưởng. "Không thể nào, loại pháp tắc sức mạnh này, lại có thể vượt qua quá khứ và tương lai!" Đặng Ẩn tâm tư khẽ động, trong lòng hãi nhiên.

Bất quá lúc này có tiến không lùi, cũng chỉ có thể phấn dũng tiến lên.

Huyết Chi Pháp Tắc kia mãnh địa chấn động, đem sức mạnh trói buộc chấn tán, sau đó Đặng Ẩn lần nữa hóa thành huyết quang đánh mạnh về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lúc này căn bản không có đi quản Đặng Ẩn, chỉ một mình đối mặt với Chiêm Đài Tuyền tiến công.

Ngoan Nhân Đại Đế lúc này cũng trong nháy mắt ra tay, trên Thôn Thiên Ma Quán truyền đến một trận hấp lực mãnh liệt.

Đặng Ẩn vốn bị Vô Thủy Đại Đế cấm cố, vừa mới tránh thoát trói buộc, gia tốc một cái, lại không ngờ vừa vặn nghênh đón Ma Quán của Ngoan Nhân Đại Đế!

Một màn nhìn như trùng hợp, thực ra là do Ngoan Nhân Đại Đế và Vô Thủy Đại Đế sớm đã kế hoạch tốt.

Đặng Ẩn tránh thoát trói buộc khẳng định sẽ gia tốc, đây cũng là nằm trong dự tính trước đó.

Chính vì thế, Đặng Ẩn vừa mới gia tốc căn bản không có biện pháp dừng lại, nhìn qua giống như chủ động tiến vào trong Thôn Thiên Ma Quán. "Bành!" Ngoan Nhân Đại Đế trong nháy mắt đem Ma Quán phong ấn, sau đó trực tiếp tại trong Hỗn Độn bắt đầu dùng Văn Võ Chi Hỏa thiêu đốt.

Ma Quán vốn là một cái lò đỉnh, Đặng Ẩn vừa mới tiến vào trong đó, trong nháy mắt đã cảm nhận được vô cùng chước nhiệt.

Hỏa diễm do Ngoan Nhân Đại Đế phát ra đã qua Ma Quán trận pháp gia trì, uy lực đủ để uy hiếp tồn tại cấp bậc Thánh Nhân.

Đặng Ẩn nhất thời không cẩn thận bị hai vị Thánh Nhân tính kế, lúc này không thể không thôi động tự thân pháp tắc, tại trong Ma Quán tìm cách đào thoát.

Bên kia Chiêm Đài Tuyền huyễn hóa ra đầy trời thần kiếm, cũng bị Diệp Phàm dùng một trận quyền cước triệt để đánh nát, căn bản không thể tạo thành uy hiếp. "Chỉ chút bản lãnh ấy thôi sao?

Chương 460

Hiện tại nên để cho ngươi nhìn xem bản sự của ta!" Diệp Phàm mắt thấy công kích của hai vị Thánh Nhân đều bị triệt tiêu, Đặng Ẩn càng bị vây ở trong Ma Quán, hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất để ra tay với Chiêm Đài Tuyền! "Nha tiêm chủy lợi, ta ngược lại muốn nhìn xem, Diệp Phàm ngươi lại trướng bản sự gì!" Chiêm Đài Tuyền nhướng trường kiếm trong tay lên, lần nữa kích phát ra vô cùng kiếm khí, hướng về phía Diệp Phàm hung hăng đâm tới. "Muốn nhìn xem bản sự của ta?

Lần này bảo quản làm ngươi hài lòng!" Diệp Phàm cười một tiếng, lần nữa thi triển pháp tắc chi lực.

Diệp Phàm tại Già Thiên thế giới sở học chi Cửu Bí, sau khi chứng đạo thành công, chín loại pháp tắc chi lực tác dụng càng thêm cường đại.

Lúc này Diệp Phàm thi triển ra Cửu Bí, thân ảnh của hắn trong nháy mắt biến mất không thấy, tức tiện Chiêm Đài Tuyền dùng thực lực Thánh Nhân tìm kiếm, cũng căn bản tìm không thấy tung tích Diệp Phàm.

Hành tẩu tại trong chư thiên vạn giới, vượt qua giới hạn thời gian và không gian, Chiêm Đài Tuyền làm sao có thể phát hiện tung tích Diệp Phàm.

Chỉ có tại thời điểm Diệp Phàm phát động công kích, Chiêm Đài Tuyền mới có thể phát hiện thân ảnh Diệp Phàm.

Nhưng đến lúc đó, hết thảy đều đã muộn.

Diệp Phàm chỉ cần hiện thân, tất định là một kích thạch phá thiên kinh.

Lúc này Chiêm Đài Tuyền tự nhiên cũng ý thức được điểm này, cẩn thận đề phòng, cẩn thận Diệp Phàm đột kích.

Cả hư không một mảnh yên tĩnh, Chiêm Đài Tuyền cảm nhận được nguy cơ to lớn, vội vàng rút lui muốn kéo ra khoảng cách, hoặc là thối lui ra khỏi Hỗn Độn chi địa.

Nhưng Diệp Phàm du tẩu trong bóng tối đã lao lao nhìn chằm chằm vào Chiêm Đài Tuyền.

Chiêm Đài Tuyền tuy rằng đồng vi Thánh Nhân, nhưng lực chiến đấu của nàng so với Diệp Phàm lại kém quá nhiều.

Lúc này đối mặt với sát chiêu của Diệp Phàm, trong lòng nàng có vô hạn sợ hãi, căn bản không dám tiếp chiêu, càng không nói đến đánh bại Diệp Phàm.

Loại thứ sát chi thuật này của Diệp Phàm vốn bao hàm tâm linh uy hiếp pháp tắc, lại thêm lúc này Đặng Ẩn bị bắt, Diệp Phàm và hai vị Thánh Nhân khác hợp vây Chiêm Đài Tuyền.

Lấy một địch ba, Chiêm Đài Tuyền tự nhiên trong lòng hào vô chiến ý, tại dưới tình huống như vậy, nảy sinh thối ý ngược lại cũng bình thường.

Bất quá chính loại thối ý này, lại diễn hóa thành sát cơ và sợ hãi không chỗ nào không có, thế mà làm cho Chiêm Đài Tuyền - cảnh giới Thánh Nhân phải không đánh mà chạy. "Oanh long!" Trong hư không bỗng nhiên xẹt qua một đạo lôi đình, Chiêm Đài Tuyền đang rút lui bỗng nhiên dừng thân hình lại, đối với trong hư không mãnh liệt đâm tới một kiếm.

Nơi đó rõ ràng không có cái gì, nhưng tại thời điểm một kiếm đâm vào trong hư vô, lại truyền đến thanh âm kim thiết va chạm.

Chiêm Đài Tuyền toát một thân mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu nàng

không có phát động công kích, trực tiếp bay đi, thì hiện tại khả năng đã bị một kích kia trực tiếp chém giết!

Đối mặt với một kích hung hiểm như thế, Chiêm Đài Tuyền cũng là tại quan đầu cuối cùng hoắc nhiên phát hiện, nếu không phải phúc chí tâm linh, nàng sẽ phải trả cái giá cực đắt.

Một lần tiến công bị nhìn thấu, pháp tắc chi lực của Diệp Phàm nhao nhao hội tán, hắn cũng lần nữa xuất hiện tại phụ cận Chiêm Đài Tuyền. "Có thể tránh được một kích, tịnh không đại biểu có thể tránh thoát tất cả công kích!" Diệp Phàm cười, thân ảnh của hắn lần nữa biến mất không thấy.

Trên mặt Chiêm Đài Tuyền hàn quang chớp động, lần này rốt cuộc không dừng lại nữa, trực tiếp phi thân hướng Hỗn Độn bên ngoài chạy đi.

Đông Vương Công có ngôn, Thánh Nhân không thể tại trong Hồng Hoang tranh sát, chỉ cần có thể trốn vào Hồng Hoang, vậy thì an toàn!

Chiêm Đài Tuyền chật vật đào thoán, Đặng Ẩn bị vây ở trong Thôn Thiên Ma Quán.

Hai vị Ma Môn Thánh Nhân vốn định tính kế Diệp Phàm, lại không ngờ cuối cùng phản bị Diệp Phàm chơi xỏ.

Lúc này Chiêm Đài Tuyền trong lòng hoảng loạn, đồng thời cũng hối hận.

Thân là Thánh Nhân, nào có đơn giản như vậy, Diệp Phàm tại khi biết rõ sẽ bị thiết kế, còn dám đến trong Hỗn Độn, rõ ràng là có chỗ dựa nên không sợ!

Hiện tại hai người bọn họ, một kẻ bị bắt, một kẻ chật vật bỏ chạy, đây là giáo huấn lớn nhất.

Chiêm Đài Tuyền không dám suy nghĩ nhiều, bởi vì cho đến hiện

tại nàng vẫn cảm thấy tịnh không an toàn, Diệp Phàm giống như u linh, thủy chung xua đi không được.

Tại thời điểm Chiêm Đài Tuyền đang nơm nớp lo sợ, Hỗn Độn chi địa lần nữa bạo động, có đại pháp lực giả lần nữa tiến vào trong Hỗn Độn.

Đường đi của Chiêm Đài Tuyền bị ngăn lại, một vị Thánh Nhân giáng lâm trong Hỗn Độn. "Chiêm Đài Tuyền đạo hữu, không cần kinh hoảng, ta tới trợ ngươi!" Chiêm Đài Tuyền nhìn Thánh Cảnh cường giả đối diện, nàng cùng đối phương căn bản không quen biết, nhưng đối phương lại muốn giúp nàng. "Đạo hữu, ngươi tới từ phương nào?" Chiêm Đài Tuyền cẩn thận hỏi, bị Diệp Phàm hãm hại một lần, lần này nàng ngược lại sợ hãi người này cũng là một nhóm với Diệp Phàm. "Chiêm Đài Tuyền đạo hữu, ta đến từ tân thế giới, tu sĩ Hồng Huyền Cơ.

Lần này nghe tin Linh Sơn hai vị Thánh Nhân và Đặng Ẩn đạo hữu thâm nhập Hồng Hoang, cho nên ta mới tới tương trợ!" Hồng Huyền Cơ nhìn Chiêm Đài Tuyền có chút hoảng loạn, tâm đạo quả nhiên như thế.

Mấy ngày nay Hồng Huyền Cơ đầu hiệu Linh Sơn Ma Môn, khi đến Linh Sơn thì Chiêm Đài Tuyền đã tiến vào trong Hỗn Độn.

Tại sau khi nghe Hắc Tâm Lão Nhân nói qua, Hồng Huyền Cơ thầm kêu không ổn, lấy cớ quan chiến mà thâm nhập vào trong Hỗn Độn, quả nhiên chỉ thấy Chiêm Đài Tuyền chật vật bỏ chạy.

Lúc này Hồng Huyền Cơ đem sự tình giảng thuật một lần, Chiêm Đài Tuyền mới yên tâm lại. "Đáng tiếc Đặng Ẩn đạo hữu bị hai vị Thánh Nhân kia bắt giữ, hiện tại cũng không biết tình huống ra sao!" Chiêm Đài Tuyền lúc này thoáng khôi phục một chút, dù sao có một vị Thánh Nhân viện thủ, tức tiện Diệp Phàm cũng không dám tùy ý tiến

công. "Chúng ta không bằng trước tiên quay về Linh Sơn, lực lượng hai người chúng ta cũng không cách nào cứu ra Đặng Ẩn đạo hữu, huống chi Đặng Ẩn đạo hữu tu vi bất phàm, thần thông huyền diệu, hẳn là sẽ bình an vô sự!" Hồng Huyền Cơ tuy rằng đến Hồng Hoang thế giới không lâu, nhưng đối với cường giả trong Hồng Hoang thế giới lại biết phi thường rõ ràng.

Năng đủ tại thời gian ngắn ngủi như vậy nhất cử thành Thánh, cũng chứng minh được chỗ hơn người của bọn họ.

Chiêm Đài Tuyền thấy Hồng Huyền Cơ nói có lý, gật đầu nói: "Hồng đạo hữu thâm mưu viễn lự, toán vô di sách, như hôm nay xác thực không cách nào cứu ra Đặng Ẩn đạo hữu, chúng ta trước tiên quay về Linh Sơn, sau đó cùng hai vị Thánh Nhân khác cộng đồng thương nghị việc này!" Hồng Huyền Cơ thuyết phục được Chiêm Đài Tuyền, hai người rời khỏi Hỗn Độn, trực tiếp quay trở về Linh Sơn.

Về phần an nguy của Đặng Ẩn, cũng chỉ có thể tạm thời dựa vào chính hắn.

Diệp Phàm sau khi thấy Chiêm Đài Tuyền và Hồng Huyền Cơ đi rồi, mới từ trong hư không hiển lộ ra thân hình.

Hồng Huyền Cơ thực lực bất minh, đối phương có thủ đoạn gì Diệp Phàm cũng hoàn toàn không biết, không có nắm chắc tại trước mặt hai vị Thánh Nhân trọng thương Chiêm Đài Tuyền, bởi vậy chỉ có thể rời đi.

Chương 461

"Hồng Huyền Cơ, là tu sĩ trong Dương Thần thế giới kia sao?

Không ngờ nhanh như vậy đã chứng đạo thành Thánh, so với ta còn muốn nhanh hơn một chút ni!" Diệp Phàm nhìn bóng người đã sớm biến mất ở phía xa, trong lòng nhất thời cũng nã niết bất định, dứt khoát quay trở lại, tìm kiếm hai vị Đại Đế.

Khi Diệp Phàm quay trở lại, Ngoan Nhân Đại Đế và Vô Thủy Đại Đế đang tế luyện Ma Quán.

Hai người hợp lực đem Đặng Ẩn vây khốn, hiện tại muốn thừa thế đem Đặng Ẩn trực tiếp gạt bỏ.

Nếu thật có thể đem Đặng Ẩn chém giết, như vậy hai người bọn họ có thể nói là tồn tại đầu tiên trong Hồng Hoang thế giới chém giết Thánh Nhân.

Những năm này, trong Hồng Hoang thế giới chiến đấu ngược lại không thiếu phát sinh, nhưng sự tình có thể chém giết Thánh Nhân lại một lần cũng chưa từng xuất hiện.

Thánh Nhân cường đại vô cùng, một sợi ý niệm đều có thể phục sinh, bởi vậy căn bản khó giết chết.

Ngoài ra Thánh Nhân pháp tắc đều thiên biến vạn hóa, muốn chân chính hào vô di lậu vây khốn một cái Thánh Nhân, đó cũng là sự tình hầu như không thể nào.

Bất quá lần này Ngoan Nhân Đại Đế và Vô Thủy Đại Đế đem Đặng Ẩn vây khốn rồi, ngược lại có khả năng đem Đặng Ẩn vây giết tại trong Ma Quán.

Diệp Phàm tìm được hai vị Đại Đế thì thấy bọn họ vẫn đang

không ngừng đánh ra pháp quyết, từng đạo pháp tắc chi lực gia trì, tránh cho Đặng Ẩn phá vỡ thời không bích luỹ đào thoát.

Một bên khác thì không ngừng gia đại sức mạnh hỏa diễm, mau sớm thiêu đốt Đặng Ẩn, đem hắn triệt để đánh chết. "Không xong, Đặng Ẩn tựa hồ sử dụng bí thuật, khí tức của hắn bắt đầu trở nên phiêu miểu, căn bản không cách nào hạn chế được!" Vô Thủy Đại Đế kinh hô, Đặng Ẩn cũng là một vị Thánh Nhân, lúc này hầu như bị bức nhập tuyệt cảnh, không thể không sử dụng thủ đoạn áp đáy hòm, muốn vì chính mình tìm một con đường sống. "Ta gia tăng tốc độ luyện hóa, Vô Thủy đạo hữu tận lượng tha trụ Đặng Ẩn!" Ngoan Nhân Đại Đế cấp tốc nói, thủ trung pháp quyết không ngừng, thề phải đem Đặng Ẩn triệt để diệt sát.

Đã ra tay rồi, vậy thì không thể lưu lại hậu hoạn, chỉ có triệt để chém giết Đặng Ẩn, mới có thể tiêu diệt tai họa ngầm từ Thánh Nhân này!

Ngoan Nhân Đại Đế từ trước đến nay đều như vậy, tức tiện đối mặt Thánh Nhân cũng chuẩn bị trảm thảo trừ căn. "Ba vị quả nhiên lợi hại, bức cho Lão Tổ ta không thể không thi triển bí pháp đào sinh, bất quá ngày tháng tốt đẹp sau này của các ngươi cũng chấm dứt rồi, Lão Tổ ta sẽ ngày ngày đêm đêm tiềm phục tại bên cạnh các ngươi, thẳng đến khi đem các ngươi triệt để chém giết mới thôi!" Đặng Ẩn thanh âm ngoan lạt truyền đến.

Lúc này thủ pháp của Vô Thủy Đại Đế dừng lại, Đặng Ẩn đã từ trong tay hắn đào thoát.

Tức tiện Ma Quán vây khốn Đặng Ẩn, lúc này cũng không còn bóng dáng Đặng Ẩn nữa.

Đặng Ẩn thân là Huyết Thần Tử, Thần Quang Độn Pháp đặc biệt thần diệu, tuy rằng Đặng Ẩn bị vây ở trong pháp bảo, lại có Vô Thủy

Đại Đế đồng vi Thánh Nhân kiềm chế, nhưng Đặng Ẩn vẫn thung dung lui bước.

Lúc này Ngoan Nhân Đại Đế cũng dừng lại, Đặng Ẩn tẩu thoát, lần này có thể nói là kế hoạch phi thường thất bại. "Đặng Ẩn chạy trốn cũng không sao cả, lần sau gặp lại, sẽ đem hắn chém giết cũng không muộn!" Diệp Phàm cười cởi mở, lần này liên thủ bố cục, tuy không có thể thành công chém giết đối phương, nhưng tối thiểu cũng hiểu rõ thực lực đại khái của đối phương, đối với thủ đoạn của Đặng Ẩn cũng đều nắm giữ một chút. "Đi thôi, trước tiên rời khỏi Hỗn Độn lại nói!" Vô Thủy Đại Đế gật đầu, ba người trực tiếp rời khỏi Hỗn Độn chi địa.

Như hôm nay Diệp Phàm chứng đạo thành Thánh, tức tiện sáng loáng cùng Ma Môn đối đầu, đối phương cũng không làm gì được bọn hắn.

Dù sao hiện tại Phật Môn và Ma Môn là tử địch, cường giả Thần Mộ thế giới cũng cùng Ma Môn không đối phó.

Linh Sơn Ma Môn phải chống lại vài vị Thánh Nhân cường giả, bởi vậy căn bản vô lực lại trêu chọc Diệp Phàm.

Nhìn như vậy, Ma Môn thật đúng là tứ cố vô thân.

Diệp Phàm ba vị trở lại nơi tu hành, lập tức bắt đầu lần nữa bế quan.

Phật Môn một phương, sau khi biết được tin tức Ma Môn Nhị Thánh suýt chút nữa táng sinh nơi Hỗn Độn chi địa, Chuẩn Đề Thánh Nhân vẻ mặt than thở. "Nếu lúc ấy ta cũng ở đó, định nhiên sẽ không để cho tên Ma Môn Đặng Ẩn kia đào thoát!" Chuẩn Đề Thánh Nhân nhìn ba vị Thánh Nhân khác.

Như hôm nay Ma Môn một phương có năm vị Thánh Nhân, thực

lực siêu việt Phật Môn.

Đông Vương Công đối với tranh đấu giữa bọn hắn căn bản trí chi bất lý, hoàn toàn không có ý tứ muốn chèn ép Ma Môn.

Cứ như vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, tức không cách nào đoạt lại Linh Sơn, tại trên thực lực Thánh Nhân cảnh giới cũng không cách nào siêu việt Ma Môn.

Chỉ sợ sau này ngày tháng của Phật Môn cũng tịnh không tốt, Ma Môn một phương tứ phía thụ địch, hành sự cũng tất tu phải cẩn thận một chút.

Dù sao Ma Môn chúng nhân lai lịch phức tạp, có thể nói tu sĩ thế giới nào cũng có, đại đô là tà ma ngoại đạo, bởi vậy tại nguyên bản thế giới không có khả năng không có địch nhân.

Sau khi đến Hồng Hoang thế giới, gia nhập Linh Sơn Ma Môn, địch nhân của bọn hắn tự nhiên cùng Ma Môn một phương trở thành đối đầu.

Cứ như vậy, đối thủ của Ma Môn thực sự quá nhiều, đến từ các thế giới đều có, bởi vậy cũng không thể trách mấy vị Ma Môn Thánh Nhân đi khắp nơi gây thù chuốc oán, thực sự là vốn dĩ đã có địch nhân.

Nếu như mấy vị Thánh Nhân không vì thủ hạ Ma Môn đệ tử xuất đầu, vậy thì ai sẽ gia nhập trong Ma Môn?

Bởi vậy bọn hắn nhất định phải chống đỡ.

Lúc này trong Linh Sơn, mấy vị Ma Môn Thánh Nhân đang cân nhắc sự tình nghĩ cách cứu viện Đặng Ẩn.

Đúng vào lúc này, Đặng Ẩn đã trở lại trong Linh Sơn. "Đặng Ẩn đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Thấy Đặng Ẩn trở về, Hắc Tâm Lão

Nhân vội vàng nghênh đón.

Đặng Ẩn kia lại có chút không khỏe, lúc này sắc mặt tái nhợt vô cùng, một bộ khí hư phù phiếm. "Ta đã dùng Nhiên Huyết Độn Thuật từ trong tay mấy vị Thánh Nhân kia tẩu thoát, không biết bọn hắn lai lịch ra sao, nhưng pháp bảo và thần thông đều phi thường lợi hại!" Đặng Ẩn trong lòng còn sợ hãi, nếu không phải hắn tu luyện pháp tắc đặc thù, am hiểu nhất chi đạo ẩn độn đào sinh, chỉ sợ lần này thật sự muốn bị Ngoan Nhân Đại Đế sống sờ sờ luyện hóa!

Đặng Ẩn cũng không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân - một tia chân linh ký thác trong Thiên Đạo có thể vô hạn phục sinh.

Đặng Ẩn nếu bị giết chết, đó chính là triệt để vẫn lạc, căn bản không có cơ hội lần nữa phục sinh.

Lúc này Hắc Tâm Lão Nhân cũng phi thường lo âu, tịnh không có cùng Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân Đại Đế tiếp xúc nhiều, bởi vậy đối với hai vị Thánh Nhân này cũng tịnh không biết rõ.

Diệp Phàm gần đây mới chứng đạo thành Thánh, thủ đoạn của hắn càng không ai biết rõ.

Bất quá trước đó Diệp Phàm có thể sống sót dưới sự vây công của đông đảo Chuẩn Thánh, có thể nhìn ra thực lực phi thường cường hãn.

Chương 462

Hiện tại Diệp Phàm chứng đạo thành công, tự nhiên cũng không phải chuyện đùa.

Hắc Tâm Lão Nhân không biết tin tức về ba vị Thánh Nhân này, nhưng Hồng Huyền Cơ lại đối với bọn hắn rõ như lòng bàn tay.

Hồng Huyền Cơ đồng dạng sinh tính cẩn thận, tại trước khi lựa chọn gia nhập Ma Môn, đã đem tình huống hiện tại của Ma Môn toàn bộ tìm hiểu một lần, tịnh đem những địch nhân mà Ma Môn phải đối mặt cũng triệt để tra xét tỉ mỉ một phen.

Lúc này Hồng Huyền Cơ mở miệng nói: "Ba vị Thánh Nhân kia đều đến từ Bắc Đẩu Tinh Vực, Vô Thủy Đại Đế và Ngoan Nhân Đại Đế càng là từng trấn áp vạn cổ, là nhân tài kinh diễm nhất cùng thời đại, bởi vậy tại sau khi tiến vào Hồng Hoang thế giới, mới có thể cấp tốc chứng đạo thành Thánh!" Hồng Huyền Cơ giải thích như vậy, ngược lại làm cho Hắc Tâm Lão Nhân trong lòng có chút yên tâm.

Diệp Phàm không cần nói, từng bị truy sát, thậm chí bị bách rời khỏi Hồng Hoang thế giới.

Cuối cùng hắn tại trong Hồng Hoang thế giới chứng đạo, cũng là một vị tân tiến Thánh Nhân, cùng Ma Môn ở giữa mâu thuẫn đều là không thể hóa giải, bởi vậy không có gì để nói, gặp được thì đánh giết đối phương là xong.

Về phần Hồng Huyền Cơ vì sao gia nhập Ma Môn, lại không thể không nhắc tới Mộng Thần Cơ.

Mộng Thần Cơ bái nhập dưới trướng Văn Thù Bồ Tát, những năm này tại Phật Môn đột phi mãnh tiến, nhất là pháp tắc của hắn, càng cùng Phật Môn tương hỗ dung hợp, làm cho Mộng Thần Cơ thực

lực đại tăng.

Thậm chí có nghe đồn, mấy vị Phật Môn Thánh Nhân đều đang trong bóng tối bồi dưỡng Mộng Thần Cơ, hắn có khả năng vượt qua sư phụ Văn Thù Bồ Tát, trở thành người tiếp theo chứng đạo thành Thánh.

Bất quá vẫn luôn cho đến hiện tại, Mộng Thần Cơ đều không có truyền ra tin tức chứng đạo.

Cũng có tu sĩ nói, Mộng Thần Cơ đã chứng đạo, bất quá vì duy hộ sư tôn Văn Thù Bồ Tát, bởi vậy vẫn luôn không có đối ngoại tuyên dương.

Chỉ cần Văn Thù Bồ Tát chứng đạo thành công, Phật Môn sẽ lại thêm hai vị Thánh Nhân.

Hết thảy có phải là sự thật hay không, ai cũng không thể đoán định, dù sao những cái này đều là nghe đồn, bản thân Mộng Thần Cơ cũng không có đứng ra nói rõ.

Chính bởi vì những áp lực này, Hồng Huyền Cơ tại sau khi chứng đạo thành công, lập tức đi tới Ma Môn Linh Sơn, mang theo Dương Bàn cùng nhau gia nhập một phương Linh Sơn.

Ma Môn và Phật Môn là thế lực địch đối, đối thủ của Hồng Huyền Cơ là Mộng Thần Cơ đã gia nhập vào trong Phật Môn, vậy Hồng Huyền Cơ tự nhiên gia nhập Ma Môn là thích hợp nhất. "Đã là tình huống này, chúng ta ngày sau cẩn thận là hơn, sau này ru rú trong nhà, gia tăng bế quan tu hành, chờ đợi Ma Môn chúng ta triệt để lớn mạnh, lại ra ngoài cũng không muộn.

Đến lúc đó, ta ngược lại muốn nhìn xem ai dám đối với Ma Môn ta ra tay!" Hắc Tâm Lão Nhân liếc nhìn mọi người, đối với Ma Môn có đại tín tâm, lại thêm hiện tại Ma Môn năm vị Thánh Nhân tịnh lập, có

thể nói tại trong Hồng Hoang thế giới, là đệ nhất đại thế lực trừ Thiên Đình ra.

Thiên Đình một phương xưa nay không hỏi thế sự, chỉ dưới sự dẫn dắt của Đông Vương Công một mực tiềm tâm tu hành, ngay cả tài nguyên trong Hồng Hoang thế giới đều sẽ không tùy ý nhúng tay cướp đoạt.

Bởi vậy Ma Môn thế lực có thể nói là tồn tại cường đại nhất trên đại địa Hồng Hoang hiện tại.

Mấy vị Ma Môn Thánh Nhân cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, dù sao hiện tại Ma Môn tuy rằng cường đại, nhưng không đủ để đối kháng những thế lực địch đối kia liên thủ trấn áp. "Tranh thủ thời gian tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá, ngoài ra tận lực bồi dưỡng những tu sĩ có hi vọng đột phá Thánh Cảnh kia!" Hắc Tâm Lão Nhân mục đích minh xác, muốn cho Ma Môn nhiều hơn mấy vị Thánh Cảnh cường giả, như vậy thực lực Ma Môn sẽ tăng lên thật nhiều.

Sau khi Hồng Huyền Cơ đến, Hắc Tâm Lão Nhân đích thân vì hắn an bài chỗ ở, Dương Bàn đều cùng Hồng Huyền Cơ cùng một chỗ, bởi vậy đều ở tại trong thần điện phụ cận Hồng Huyền Cơ.

Hiện tại Dương Bàn cũng sắp đột phá, tu vi của hắn đã đến bình cảnh, một khi Dương Bàn đột phá thành công, Ma Môn sẽ lại thêm một vị Thánh Nhân.

Bởi vậy Hắc Tâm Lão Nhân đối với Dương Bàn cũng phi thường chiếu cố, để cho hắn có nghi vấn gì trên phương diện tu hành đều có thể thỉnh giáo.

Cử chỉ này làm cho Dương Bàn thập phần cảm kích, dù sao Hắc Tâm Lão Nhân cũng là một vị lão bài Thánh Nhân, có hắn đích thân chỉ điểm, cơ hội Dương Bàn đột phá cũng sẽ nhiều hơn.

Lần này bị thương nghiêm trọng nhất là Đặng Ẩn, tại thời điểm này bắt đầu bế quan khôi phục.

Sát ý trong lòng Đặng Ẩn đối với Diệp Phàm, cũng trở nên càng ngày càng nồng đậm.

Những tranh đấu xảy ra trong Hồng Hoang thế giới, Đông Vương Công đều thấy rõ mồn một, nhưng quả thực ngài không có ý định nhúng tay vào.

Đúng như lời Đông Vương Công đã nói, sự tranh đấu tàn sát lẫn nhau giữa các tu sĩ sẽ thúc đẩy họ tu hành và trưởng thành nhanh chóng hơn.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới Thánh Nhân xuất hiện lớp lớp, sớm đã vượt qua con số sáu vị Thánh Nhân mà Thiên Đạo quy định lúc ban đầu.

Giờ đây toàn bộ Hồng Hoang thế giới cũng đã biến đổi khác xưa, trở nên cường đại hơn.

Dù cho Thánh Nhân chiến đấu bên trong Hồng Hoang thế giới cũng không thể gây ra thương thế không thể nghịch chuyển.

Chẳng qua Đông Vương Công không muốn Hồng Hoang thế giới chịu bất kỳ tổn hại nào, vì thế mới luôn không đồng ý để các Thánh Nhân tranh đấu tại đây.

Điểm này các Thánh Nhân cũng có thể hiểu được, dù sao Hồng Hoang thế giới cường đại hơn thì linh khí sẽ càng thêm sung túc, đối với họ cũng là chuyện tốt.

Hiện nay Hồng Hoang thế giới phát triển như bay, những người đi lịch luyện ở các thế giới tu tiên phàm nhân cũng lần lượt quay trở về.

Lần du lịch tại thế giới Phàm Nhân Tu Tiên này, không chỉ mang về lượng lớn tu sĩ, mà đồng thời Bạch Viên và Ngọc Dương Tử cũng

song song đột phá tu vi.

Ngọc Dương Tử sinh tính tùy hòa, khá hợp với thế giới phàm nhân, còn Bạch Viên tính tình nhảy nhót, lại không biết làm cách nào mà có được cơ duyên.

Nhưng nhìn chung lần này, ai nấy đều thu hoạch không nhỏ, cơ duyên mà mỗi tu sĩ nhận được cũng không ít, khí vận tăng lên cũng hết sức rõ ràng.

Hồng Hoang thế giới lại được rót vào dòng máu tươi mới, khí vận vô hình hội tụ bên trong, khiến cho khí vận toàn thế giới bắt đầu tăng trưởng nhanh chóng.

Lần này Ngọc Dương Tử đã thành công đột phá Thánh cảnh tam trọng thiên, nhanh hơn các tu sĩ khác một bước.

Đông Vương Công kiểm nghiệm tu vi của Ngọc Dương Tử và Bạch Viên, tỏ ra hài lòng với biểu hiện của hai đệ tử.

Cả hai người tư chất đều không thuộc loại cực kỳ xuất chúng, nhưng lại có đại hằng tâm, đại nghị lực.

Chính vì thế, ban đầu Đông Vương Công mới thu nhận họ làm môn hạ, bao năm qua đi, họ đã dùng cách thức của mình để chứng minh giá trị bản thân.

"Chỉ cần cần tu khổ luyện, ngày sau tất sẽ có lúc tỏa sáng rực rỡ, không cần phải để ý đến những thứ khác." "Khí vận và đạo tâm kiên định thiếu một thứ cũng không được, hãy nhớ kỹ không được nóng vội cầu thành!" Đông Vương Công tận tình dạy bảo, hai đệ tử đều chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng Đông Vương Công để họ rời đi, ai về chỗ nấy tu hành không cần nhắc lại.

Tây Vương Mẫu lần này cũng thu hoạch lớn, hiện tại môn hạ đệ

tử của nàng vô số, lần này lại tuyển chọn được mấy đệ tử tư chất bất phàm, có thể nói khí vận của Tây Vương Mẫu hiện giờ cũng là độc nhất vô nhị.

Trong thế giới Phàm Nhân Tu Tiên, khí vận chi tử lớn nhất chính là Hàn Lực.

Y có thể dựa vào thân thể phàm nhân nhỏ bé, không có bất kỳ thiên phú xuất sắc nào, lại từng bước đi lên đỉnh phong, điều này có mối quan hệ không thể tách rời với khí vận cường đại.

Chương 463

Sau khi Hàn Lực đến Hồng Hoang thế giới, tu vi của y lập tức tăng vọt, bỏ xa Lịch Phi Vũ, người cùng tu hành với y.

Hàn Lực khí vận thông thiên, sau khi bế quan tu hành trăm năm trong Thiên Đình, y cùng Lịch Phi Vũ rời đi, tiến vào Hồng Hoang thế giới xông pha.

Trên đường đi, Hàn Lực liên tục gặp tiên duyên, thu hoạch được mấy kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, làm cho Lịch Phi Vũ đứng bên cạnh ghen tị đến hai mắt đỏ ngầu, hận không thể xông lên cướp đoạt của Hàn Lực.

Tu vi của Hàn Lực trong vỏn vẹn mấy trăm năm đã trực tiếp đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong thế giới phàm nhân nguyên bản, Hàn Lực phải tốn cả ngàn năm mới thành tiên.

So sánh hai bên, sự cường đại của Hồng Hoang thế giới quả thực vô cùng kinh người.

Hàn Lực đi trước một bước, Lịch Phi Vũ theo sau y cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Có Hàn Lực ở phía trước, những thứ y bỏ sót cũng đủ cho Lịch Phi Vũ tu hành.

Vì thế Lịch Phi Vũ cũng đã là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, có thể nói là nhận được sự trợ giúp rất lớn từ Hàn Lực.

Bao năm qua không phải không có đệ tử thiên tài gia nhập Hồng Hoang thế giới, nhưng người tiến bộ thần tốc như Hàn Lực thì chưa từng có.

Việc Hàn Lực có thể tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh trong một thời gian ngắn ngủi đã đủ để chứng tỏ sự cường hãn của y.

Bất luận là vận khí hay sự kiên trì, y đều là nhân tài vạn người có một.

Theo sự trưởng thành nhanh chóng của Hàn Lực, những người từ tiên giới của thế giới Phàm Nhân cùng đến Hồng Hoang cũng tìm đến y.

Người đi chỗ cao, nước chảy chỗ thấp.

Các tu sĩ này thấy Hàn Lực dũng mãnh tinh tiến, đều nảy sinh tâm tư.

Nếu không thể đột phá tu vi nhanh chóng, vậy thì phải tìm một chỗ dựa vững chắc.

Hàn Lực tu vi cường đại, tiến bộ thần tốc, lại cùng đến từ một thế giới, vì thế là một lựa chọn vô cùng thích hợp.

Dù sao mọi người cũng từ cùng một nơi đến, giữa họ có thể có một phần tình cảm.

Hiện tại trong Hồng Hoang thế giới, rất nhiều tu sĩ đến từ cùng một thế giới đã tự tổ chức thành thế lực riêng.

Thiên Đình của Hồng Hoang lớn như vậy, không thể nào dung nạp tất cả tu sĩ, sớm muộn gì họ cũng phải đến nơi mới để phát triển.

Nếu không có chỗ dựa mạnh mẽ, ở Hồng Hoang thế giới có thể nói là khó đi một bước, vì vậy nhất định phải đoàn kết lại với nhau.

Hàn Lực đối với chuyện này cũng không phản đối, dù sao mọi người có thể nhìn ra tình hình, Hàn Lực cũng nhìn thấu triệt.

Tương lai y cũng cần một số tu sĩ giúp đỡ, một mình quả thực không thể chống đỡ tất cả.

“Suy nghĩ của các ngươi ta đều biết, chúng ta dù sao cũng đến từ cùng một nơi, ngày sau tự nhiên cần phải chiếu cố lẫn nhau.” Nếu muốn lấy Hàn Lực làm đầu, y đương nhiên sẽ không từ chối, y và Lịch Phi Vũ hiện tại thực lực vượt xa các tu sĩ khác, địa vị tôn quý này cũng là do thực lực đổi lấy.

Nhưng Hàn Lực cũng không rời khỏi Thiên Đình ngay, dù sao y đến Hồng Hoang thế giới chưa lâu.

Trước khi chưa làm rõ tình thế của Hồng Hoang thế giới, Hàn Lực không thể nào hấp tấp xây dựng cứ điểm.

Với tính cách cẩn thận của Hàn Lực, trước khi chưa hiểu rõ tình hình, y sẽ không dễ dàng ra tay.

Thậm chí bây giờ, Hàn Lực còn định đợi sau khi chứng đạo thành công mới tiến hành kế hoạch xây dựng cứ điểm.

Cuối cùng, Hàn Lực đáp ứng thỉnh cầu của mọi người, chỉ là không lập tức xây dựng cứ điểm.

Các tu sĩ đành phải quay về Thiên Đình, tiếp tục tiềm tâm tu hành, còn Hàn Lực và Lịch Phi Vũ thì tiếp tục du lịch trong Hồng Hoang thế giới.

Trong khoảng thời gian này, tu sĩ từ thế giới Phàm Nhân đến ngày càng nhiều, số lượng tu sĩ mà Tây Vương Mẫu mang về còn nhiều hơn so với những người Đông Vương Công dẫn về lúc đó.

Sau khi những tu sĩ này tu hành ở Hồng Hoang một thời gian, thực lực ai nấy đều có sự tăng tiến vượt bậc, cứ như vậy, sau khi họ quay về thế giới Phàm Nhân Tu Tiên, tự nhiên lại hấp dẫn càng nhiều tu sĩ tìm đến.

Cứ thế một đi hai về, sinh linh của thế giới Phàm Nhân Tu Tiên lũ lượt tràn vào Hồng Hoang thế giới, cũng khiến Hàn Lực nhanh chóng

có được một số thuộc hạ trung thành.

Hàn Lực lại ra ngoài lịch luyện, có lúc y cố ý tránh mặt mọi người, một mình đến những nơi hẻo lánh tu hành.

Dù sao bảo bối trên người Hàn Lực quá mức nghịch thiên, tin tức về linh bảo y cũng đã dò hỏi được từ một số tiên nhân trong thế giới Phàm Nhân Tu Tiên.

Lai lịch của tiểu bình tử người khác không biết, nhưng tu sĩ ở Trung Thổ Tiên Vực lại biết rõ mồn một.

"Chưởng Thiên Bình là chí bảo của Trung Thổ Tiên Vực, vậy sao lại rơi xuống hạ giới?

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của họ, dường như có bí mật gì đó!" Hàn Lực trốn trong một ngọn núi, với tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh, y hiện tại có thể đi khắp nơi trong Hồng Hoang thế giới mà không cần lo lắng gặp nguy hiểm.

Lúc này, Hàn Lực đang nghiên cứu sự huyền diệu của cái bình ngọc nhỏ, y đang trốn trong một sơn động, nhưng lại cẩn thận bố trí mười tám đạo trận pháp xung quanh.

Huyễn cảnh trận, che giấu trận, ẩn nấp trận, các loại trận pháp phòng ngự mà Hàn Lực biết đều được bố trí, có thể thấy y quả thực vô cùng cẩn thận.

Y nhìn bình ngọc nhỏ trong tay, đã xem xét nhiều lần nhưng vẫn chưa có được câu trả lời hài lòng.

"Bình tử này, dường như không hoàn chỉnh!" Hàn Lực phát hiện ra một điều duy nhất, Chưởng Thiên Bình dường như có chút thiếu sót.

Giống như một cái bình nước bị thủng một lỗ, rất dễ bị phát hiện.

Trước đây ở thế giới Phàm Nhân Tu Tiên, Hàn Lực mới vừa bước trên con đường tu sĩ, tự nhiên không thể phát hiện ra.

Nhưng hiện tại y đã là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, tự nhiên phát hiện ra điểm khác thường của bình ngọc nhỏ.

Lai lịch của nó phi phàm, tác dụng lại càng nghịch thiên, chính vì thế, Hàn Lực mới luôn luôn cẩn thận.

"Truyền văn một số tu sĩ từ thế giới mới, pháp bảo của họ khi chứng đạo cũng đều tiến giai thành vật tiên thiên, Chưởng Thiên Bình của ta, cũng không phải không có hy vọng!" Ánh mắt Hàn Lực sáng rực có thần, y chưa từng hoài nghi về việc mình sẽ chứng đạo.

Trước đó khi Diệp Phàm chứng đạo, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh của y đã từ hậu thiên nghịch chuyển thành tiên thiên, trở thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Chương 464

Cũng bởi vì Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh của Diệp Phàm không phải do hậu thiên chế tạo, vạn vật mẫu khí kia cũng là do Diệp Phàm dùng chính thân thể mình để ôn dưỡng.

Có thể nói đó là dùng đạo chi pháp tắc để rèn đúc, không phải do sức người hậu thiên làm ra, chính vì thế Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh mới có thể triệt để thành hình khi Diệp Phàm chứng đạo, trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, chứng đạo chi vật của y!

Hiện tại Hàn Lực trăm phương ngàn kế dò hỏi tin tức về Chưởng Thiên Bình, cũng là vì muốn mưu cầu một kiện chứng đạo chi vật.

Nếu có thể thành công đưa Chưởng Thiên Bình tiến giai thành Tiên Thiên Chí Bảo, trở thành chứng đạo linh bảo của y, vậy sau này việc tu hành của Hàn Lực cũng sẽ thuận lợi hơn một chút.

"Thánh Nhân tuy cao cao tại thượng, triệt để phân rõ giới hạn với phàm nhân, nhưng Thánh Nhân không phải là điểm cuối của tu hành, trên Thánh Nhân, còn có cảnh giới vô cùng!" Hàn Lực đã thấy Đông Vương Công, ngay cả Thánh Nhân khi nhìn thấy ngài cũng đều phải cung cung kính kính.

Có thể thấy thực lực mới là căn bản của tất cả, trên Thánh cảnh còn có cảnh giới cao thâm hơn, cho nên ánh mắt của Hàn Lực không chỉ dừng lại ở cảnh giới Thánh Nhân.

Hàn Lực tuy chỉ là một tiểu tử, nhưng tâm tư của y không hề đơn giản, thậm chí còn cẩn mật hơn rất nhiều Thánh Nhân.

Hiện tại sắp chứng đạo, vì thế y sớm đã bắt đầu mưu tính chuyện sau khi chứng đạo, cũng là để lót đường cho con đường Thánh cảnh sau này.

Về việc chứng đạo thất bại, Hàn Lực chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Dù có thất bại, y cũng sẽ lại một lần nữa xung kích Thánh cảnh, cho đến khi thành công.

Tính cách của Hàn Lực là như vậy, y biết tư chất mình bình thường, nhưng cái ý niệm chưa từng nghĩ đến thất bại và từ bỏ kia chính là nguyên nhân y có thể dũng mãnh tinh tiến trên suốt chặng đường.

Y sẽ không lo được lo mất, không nghĩ đến việc vì tư chất quá kém mà không thành công thì phải làm sao.

Y chỉ nghĩ đến một chuyện duy nhất, ta phải làm thế nào mới có thể thành công, mới có thể đột phá!

Tư chất không được, thiên phú không đủ, ta nên làm gì, mới có thể chứng đạo thành công?

Chứ không phải suy nghĩ, ta tư chất không đủ, nếu ta thất bại thì làm sao?

Hai tâm lý này nhìn qua rất giống nhau, nhưng thực ra lại khác nhau một trời một vực!

Hàn Lực lúc này đang cẩn thận nghiên cứu Chưởng Thiên Bình, từ khi biết được linh bảo cũng có thể được rèn luyện tương tự khi tấn thăng Thánh cảnh, Hàn Lực đã suy nghĩ về chuyện này.

Lúc này, y ngưng tụ sức mạnh vào tay, rồi nắm lấy Chưởng Thiên Bình, Hàn Lực từng chút một gia tăng áp lực, muốn xem độ cứng của bình tử này thế nào.

Hiện tại Hàn Lực là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, vung tay có thể phá vỡ hư không, thế nhưng lúc này khi y từ từ gia tăng sức mạnh, Chưởng Thiên Bình lại không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Hàn Lực chau mày, nhưng trong lòng lại phấn khích.

Sức mạnh y vừa dùng ra đủ để nghiền nát một ngọn thần sơn, thế nhưng khi gia trì lên Chưởng Thiên Bình, lại không hề ảnh hưởng đến cái bình nhỏ trông có vẻ bình thường này.

"Bảo bối quả nhiên có mấy phần lợi hại!" Hàn Lực mỉm cười, tiếp tục gia tăng lực đạo, lần này y cũng trở nên cẩn thận hơn.

Sức mạnh của y bây giờ đủ để nghiền nát hư không, nếu không cẩn thận, có thể sẽ bóp nát cái bình ngọc nhỏ trong nháy mắt.

Thế nhưng Hàn Lực càng thử, lại càng trở nên hưng phấn.

Theo việc y không ngừng gia tăng áp lực, Chưởng Thiên Bình vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hiện tại Hàn Lực gần như đã dùng toàn bộ sức mạnh, ngay cả hai cánh tay cũng nổi gân xanh, nhưng Chưởng Thiên Bình vẫn vững vàng ở đó, như một khối đá ngoan cố trầm mặc!

"Một trảo của ta, dù là một ngôi sao cũng đủ để bóp nát, thế mà cái bình nhỏ không đáng chú ý này, theo ta từ quốc độ phàm nhân đến Hồng Hoang thế giới, lại mang đến cho ta một kinh hỉ lớn như vậy!" Hàn Lực cười tươi như hoa, một bảo bối nghịch thiên như vậy, lại bị một tiểu tử nghèo nhặt được, quả thực là vận mệnh nghịch thiên!

Huống hồ hiện tại Hàn Lực đã biết chuyện linh bảo có thể tấn thăng thành Tiên Thiên Chí Bảo, xem xét tư chất của Chưởng Thiên Bình hiện tại, dường như cũng không kém Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh của Diệp Phàm là bao.

Chỉ là công dụng của hai thứ không giống nhau, nên cũng không có tính so sánh.

"Chưởng Thiên Bình đến từ Thiên Đình của Trung Thổ Tiên Vực, nếu đã như vậy, ta phải quay về đó xem một chút, rốt cuộc là chuyện

gì!" Hàn Lực thầm hạ quyết tâm, Chưởng Thiên Bình hiện tại có thiếu sót, nếu y muốn nó tiến giai khi chứng đạo, vậy thì nhất định phải bổ sung hoàn chỉnh nó trước đó.

Tin tức Hàn Lực dò hỏi được trước đó không hoàn thiện, dù sao với một bảo bối nghịch thiên như vậy, y không thể công khai đi điều tra.

Nếu bị một số kẻ có tâm biết được, khẳng định có thể từ những manh mối này phát hiện ra bí mật của y, đó không phải là điều Hàn Lực muốn thấy.

Ít nhất trước khi trở thành Thánh Nhân, Hàn Lực sẽ không để bất kỳ ai biết tin tức liên quan đến Chưởng Thiên Bình!

Hàn Lực trù tính trong sơn động rất lâu, tin tức y biết được từ miệng các tu sĩ trước đó rất hạn chế.

Y chỉ biết Chưởng Thiên Bình là chí bảo của Trung Thổ Tiên Vực, sau đó chí bảo bị thất lạc, cuối cùng lại rơi vào tay y.

Tuy không biết chi tiết cụ thể, nhưng Hàn Lực biết cái bình này chắc chắn là Chưởng Thiên Bình!

Nó có thể ngưng tụ linh khí, thuần hóa linh khí, thậm chí trực tiếp hóa linh khí thành thể rắn, bản thân đã là năng lực vô cùng nghịch thiên.

Ngoài Chưởng Thiên Bình, không có linh bảo nào sở hữu năng lực nghịch thiên như vậy.

"Tương lai nếu có thể đưa Chưởng Thiên Bình tiến giai thành chí bảo, tác dụng của nó khẳng định sẽ lớn hơn hiện tại, lúc đó chỗ tốt mà ta nhận được cũng sẽ nhiều hơn!" Hàn Lực hưng phấn mưu tính, nhưng muốn để Chưởng Thiên Bình tiến giai, thì cần phải sửa chữa nó trước.

Từ tin tức Hàn Lực có được, y biết Chưởng Thiên Bình xuất xứ từ Trung Thổ Tiên Vực, sau đó bị thất lạc một cách bất ngờ, cuối cùng do cơ duyên xảo hợp mà y có được.

Hiện tại Hàn Lực lại gặp được Đông Vương Công, đến Hồng Hoang thế giới, trở thành một thành viên dưới trướng ngài.

"Bây giờ phải quay về thế giới ban đầu, tìm kiếm lai lịch của Chưởng Thiên Bình!" Hàn Lực hạ quyết tâm, trực tiếp rời khỏi ngọn núi, chuẩn bị trở về thế giới Phàm Nhân Tu Tiên.

Chưởng Thiên Bình có thể nói là mấu chốt cho sự quật khởi của Hàn Lực, y cũng rõ hai điểm này, nếu không có sự trợ giúp của nó, Hàn Lực cũng không thể quật khởi nhanh như vậy.

Hàn Lực trở về Thiên Đình, cáo từ Đông Vương Công.

"Thiên Tôn, Hàn Lực muốn trở về thế giới ban đầu, có một số việc cần xử lý!" Nhìn Đông Vương Công đang ngồi trên bảo điện Lăng Tiêu, Hàn Lực vô cùng cung kính.

Cùng với thực lực không ngừng tăng lên, sự hiểu biết của y về Đông Vương Công cũng càng thêm sâu sắc.

Thực lực của Đông Vương Công, căn bản không phải là thứ y có thể chống lại.

Với Hàn Lực hiện tại, y đều cảm thấy, Đông Vương Công muốn chém giết y, căn bản không cần động thủ, dù chỉ là một ánh mắt, một ý niệm, cũng có thể giết chết một Chuẩn Thánh.

Chương 465

Chính vì đã thấy được thực lực của Đông Vương Công, nên Hàn Lực mới càng trở nên cung kính.

Tất cả dã tâm của y, trước mặt Đông Vương Công đều thu lại hết, căn bản không dám có một tia lộ ra ngoài.

Đông Vương Công lúc này lại không cảm thấy gì, ngài biết rõ tính cách của Hàn Lực, nên cũng biết y hiện tại khẳng định có mưu tính riêng.

"Ngươi muốn trở về lúc nào cũng được, ta sẽ không hạn chế tự do của ngươi và Lịch Phi Vũ, gần đây tu vi của ngươi tăng trưởng rất nhanh, nhưng chứng đạo thành Thánh chỉ là một khởi đầu, con đường sau này còn dài!" Đông Vương Công tận tình dạy bảo, ngài quả thực hài lòng với Hàn Lực, có thể trong thời gian ngắn như vậy trực tiếp trưởng thành đến cảnh giới Chuẩn Thánh, không thể không nói đó là một biểu hiện vô cùng kinh người.

Phải biết rằng sau khi tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, đều cần phải thể ngộ pháp tắc, sau đó mới có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Hàn Lực lại không giống người khác, trước đây chỉ là một tiểu tử phàm trần, có thể nói đối với tu tiên, đối với đại đạo, trước đây y căn bản không có bất kỳ khái niệm nào.

Trước đây Hàn Lực nhiều nhất cũng chỉ mong được trường sinh, đối với đạo, chưa từng dính dáng.

Nhưng trong tình huống như vậy, y đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh trong thời gian ngắn nhất.

Điều đó cũng cho thấy, Hàn Lực không phải không có thiên phú tu đạo, thậm chí có thể nói, về phương diện cảm ngộ lực lượng pháp tắc, y còn vượt xa các tu sĩ khác.

Chỉ là ở giai đoạn tu hành ban đầu có thể không có ưu thế, nhưng đối với sự thể ngộ và lý giải đại đạo, thiên phú của y cũng không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Hàn Lực sau khi bẩm báo Đông Vương Công xong, lập tức cung kính rời khỏi bảo điện Lăng Tiêu.

Trước đó Hàn Lực đã gặp Lịch Phi Vũ, Lịch Phi Vũ lần này đang bế quan, cho nên chỉ có một mình Hàn Lực trở về thế giới Phàm Nhân Tu Tiên.

Hàn Lực cưỡi tường vân, trực tiếp lên Kiến Mộc, từ thông đạo chật hẹp tiến vào, sau đó bước vào thông đạo thời không.

Hiện nay trong thế giới Phàm Nhân Tu Tiên có lượng lớn sinh linh Hồng Hoang thế giới tiến vào, cho nên trong thế giới phàm nhân đối với tu sĩ Hồng Hoang cũng đều rất chấp nhận.

Hàn Lực một lần nữa trở về Thất Huyền Sơn, nhìn môn phái từng huy hoàng một thời, bây giờ lại càng thêm thịnh vượng.

Nguyên do là sau khi Đông Vương Công tiến vào thế giới Phàm Nhân Tu Tiên, vì nhiều lần qua lại nơi này, các vị thần tiên đã xây dựng nơi đây thành một trạm dịch.

Thất Huyền Môn vốn ở đây cũng bị các tiên nhân thu phục, làm ngoại môn đệ tử giúp xử lý tạp vụ.

Thất Huyền Môn từ đó một bước lên trời, từ một môn phái phàm nhân không có danh tiếng, biến thành quản lý ngoại sự cho tiên gia.

Cứ như vậy, người từ các nơi lũ lượt kéo đến Thất Huyền Môn, muốn được gần tiên gia hơn một chút, xem xem có thể gặp được tiên

duyên hay không.

Những môn phái giang hồ từng kia, cũng không ai dám tìm đến gây phiền phức cho Thất Huyền Môn, dù sao Thất Huyền Môn hiện tại có tiên nhân chống lưng.

Hàn Lực lại một lần nữa trở về Thất Huyền Môn, Hàn đại phu năm xưa cố địa trùng du, không khỏi một trận thổn thức.

Tiểu tử ngốc trong sơn thôn nhỏ bé năm đó, suýt nữa còn không vào được Thất Huyền Môn, thế mà bây giờ, vận mệnh của y đã hoàn toàn thay đổi.

Hàn Lực nhìn trong Thất Huyền Môn, lại không có một người quen nào, so ra những người xưa kia, đều đã sớm hóa thành cát bụi, từ đây vĩnh biệt thế gian.

Nhìn tất cả, Hàn Lực cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Cầu được trường sinh, nhưng hiện tại vật còn người mất, tất cả đều không còn là dáng vẻ quen thuộc năm xưa.

Ngay cả một phần niềm vui, cũng không có ai để chia sẻ.

"Trường sinh tịch mịch, trường sinh thật sự tốt sao?" Hàn Lực trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, yên lặng bước ra khỏi Thất Huyền Môn.

Thứ mà y từng kiên trì theo đuổi, bây giờ đã có được, lại cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, căn bản không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

"Từ xưa đến nay, bao nhiêu tu sĩ truy cầu trường sinh mà không được, ta nay đã đắc đại đạo, lại ở đây khổ sở?" Hàn Lực tự giễu một phen, xuống khỏi Thất Huyền Sơn, vừa đi vừa ngắm, muốn để cho cảm xúc trong lòng bình tĩnh lại.

Hàn Lực thân là cường giả cấp Chuẩn Thánh, đi lại trong thế giới

phàm nhân, bất tri bất giác, đã đến một sơn thôn nhỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Hàn Lực đột nhiên dừng lại, tâm tình vốn đã hơi bình tĩnh, lại một lần nữa gợn sóng.

Nơi này chính là nơi Hàn Lực sinh ra, Hàn Gia Thôn, không biết tự lúc nào, y đã đến nơi này.

Mấy trăm năm chưa từng trở về, hiện tại vật còn người mất, nhìn cây hòe già mà ngày xưa y thường ngồi ăn cơm, vẫn đứng sừng sững bên tảng đá lớn ở đầu thôn.

Hàn Lực chậm rãi bước tới, thế nhưng trong thôn không có bất kỳ người quen nào.

Hàn Gia Thôn hiện tại ngược lại thịnh vượng hơn không ít, trong thôn có vẻ tràn đầy sinh khí, Hàn Lực cứ thế đứng ở đầu thôn nhìn.

Những hình ảnh quá khứ liên tục hiện về, trên mặt Hàn Lực mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Những điều tốt đẹp đó, lưu lại trong lòng là được, không cần phải có nhiều hơn.

Nhìn những người trong thôn làng quen thuộc ngày xưa đang bận rộn, Hàn Lực đột nhiên cảm thấy những ngày tháng như vậy cũng không tệ.

Mãi cho đến lúc hoàng hôn, Hàn Lực mới chuẩn bị rời đi.

Đi đến đầu thôn, y đột nhiên dừng lại dưới gốc cây hòe lớn đó.

Cây hòe này từ khi Hàn Lực còn nhỏ đã tồn tại, bây giờ lại qua mấy trăm năm, lại vẫn tươi tốt vô cùng.

Hàn Lực đứng lại bên cạnh cây, gật đầu nói: "Ngươi đã có chút linh tính, lại gặp được ta Hàn Lực, chúng ta cũng coi như quen biết một trận, ta tặng ngươi một lần tạo hóa!" Hàn Lực đưa tay ra điểm

một cái, một dòng suối linh khí tinh thuần trong nháy mắt tiến vào trong cây hòe.

Linh khí này không phải tầm thường, là do Hàn Lực dùng Chưởng Thiên Bình đề luyện ra, đặt ở thế giới phàm nhân, có thể coi là linh đan bảo dược.

Hàn Lực rót dòng suối linh khí vào, cây hòe già lập tức phát triển mạnh mẽ, vô số cành cây dưới ánh hoàng hôn đón gió bay phấp phới, thân cây uốn lượn như rồng càng thêm cường tráng.

Không bao lâu, khí tức trên cây hòe ngày càng lớn mạnh, ngay sau đó cây hòe rung chuyển một trận, một bóng người từ trong thân cây nhảy ra.

Rơi xuống đất, lại là một lão già nhỏ bé, quỳ lạy Hàn Lực.

"Đa tạ thượng tiên ban cho tiên duyên, tiểu lão nhi không có gì báo đáp!

Ân tình này suốt đời khó quên!" Hàn Lực mặc cho lão già nhỏ bé lạy ba lạy, mới mở miệng nói: "Ngươi đã bảo vệ Hàn Gia Thôn mấy trăm năm, ta cũng là đứa trẻ lớn lên từ đây, chúng ta cũng có chút tình nghĩa quê hương, lần này chỉ là nhất thời hứng khởi, ngươi cũng không cần để trong lòng." Hành động tùy ý, tùy tay tạo hóa của Hàn Lực, lại bằng cả vạn năm khổ tu của cây hòe.

Chương 466

Một luồng linh dịch đó, trực tiếp khiến lão hòe thụ trở thành cảnh giới tiên nhân, có thể thoát khỏi phàm trần thành tiên.

Lão hòe thụ vội vàng cầu xin: "Thượng tiên, nơi này linh khí vô cùng khan hiếm, ta khổ tu ngàn năm cũng căn bản không có thu hoạch gì, nếu không gặp thượng tiên, có lẽ kiếp này đều vô vọng tiên đạo, xin thượng tiên cho phép, để tiểu lão nhi đi theo thượng tiên, bưng trà rót nước, dắt ngựa xách đèn, tiểu lão nhi nhất định sẽ tận tâm tận lực!" Sự chân thành của lão hòe thụ, Hàn Lực lại cười.

Lần này trở về Hàn Gia Thôn, hoàn toàn là hành động vô tâm, có lẽ là do hoài niệm những người thân đã khuất, một tia tương tư trong lòng, khiến y trở về cố hương đã lâu.

"Thôi được, giữa chúng ta cũng có duyên phận, trong nhà ta không còn ai, sau này ngươi đi theo ta, cũng làm bạn với ta đi!" Hàn Lực nhất thời hứng khởi, đồng ý, trong Hàn Gia Thôn không còn huyết mạch của gia đình y nữa, khiến trong lòng Hàn Lực có chút mê mang.

"Đa tạ thượng tiên thu nhận!" Hòe Thụ Tiên vui mừng hớn hở, gương mặt già nua, tuy đã có ngàn năm tuổi cây, nhưng quả thực không xấu.

Hàn Lực gật đầu, mang theo Hòe Thụ Tiên rời khỏi Hàn Gia Thôn.

Hòe Thụ Tiên từ khi sinh ra đã ở Hàn Gia Thôn, chưa từng đi đâu, dù trước đó đã có chút linh tính, nhưng thân là thụ linh không thể di động, lại ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Hiện tại sau khi được Hàn Lực điểm hóa, y tò mò nhìn đông nhìn tây, kể cho Hàn Lực nghe một số câu chuyện ngày xưa ở Hàn Gia Thôn, hai người có nói có cười, ngược lại khiến trong lòng Hàn Lực

khuây khỏa hơn không ít.

Sau khi lang thang ở nhân gian một phen, Hàn Lực trực tiếp mang theo lão hòe thụ đến tiên giới.

Tiên giới là nơi mà nhiều tu sĩ phi thăng đến, nhưng lúc này đại bộ phận tu sĩ đã đến Hồng Hoang thế giới, những người ở lại đây đều là những người không muốn rời đi, hoặc có lý do khác mà vẫn còn ở đây.

Trong đó có Thời Gian Lão Tổ, là người thực sự nắm quyền ở tiên giới, nhân vật có thực quyền đứng sau Trung Thổ Tiên Vực.

Sau khi Hàn Lực đến tiên giới, y không hề rầm rộ dò hỏi tin tức về Chưởng Thiên Bình, mà lựa chọn ẩn mình, từ từ tìm kiếm một số tin tức và ghi chép liên quan.

Hàn Lực sinh tính cẩn thận, không muốn để bất kỳ ai biết mục đích của mình.

Dù là một số kẻ yếu, y cũng không bộc lộ ý định.

Dù sao hiện tại trong thế giới phàm nhân, có rất nhiều tu sĩ Hồng Hoang thế giới dừng lại, đến từ các nơi khác nhau, không ai rõ lai lịch của đối phương.

Vạn nhất tin tức bị lộ, có thể sẽ dẫn đến họa sát thân!

Với tu vi cấp Chuẩn Thánh của Hàn Lực, trong tiên giới căn bản không ai có thể ngăn được y.

Sau một hồi điều tra, Hàn Lực đã tìm thấy thứ mình cần ở Trung Thổ Tiên Vực.

"Nguyên lai Chưởng Thiên Bình là trấn phái chí bảo của Cửu Nguyên Quan, lại không ngờ bị phản đồ Khô Lâu Tiên trộm đi!" Hàn Lực nhìn ghi chép trước mắt, cuối cùng cũng hiểu được một số đầu

đuôi câu chuyện.

Hiện tại, y có thể khẳng định là phản đồ của Cửu Nguyên Quan, Khô Lâu Tiên, đã trộm Chưởng Thiên Bình, sau đó nó bị rơi xuống hạ giới một cách bất ngờ, và được y có được.

Nhưng Chưởng Thiên Bình lại thiếu cái gì?

Hàn Lực tiếp tục xem, nhanh chóng tìm thấy manh mối trong một số ghi chép khác.

Trong các cổ tịch này ghi rõ, Chưởng Thiên Bình có khí linh, cũng chính là bình linh.

Nhưng hiện tại Hàn Lực có thể khẳng định, thứ y có được chỉ là một cái bình, căn bản không có khí linh.

"Chẳng lẽ, phần thiếu sót chính là khí linh?" Hàn Lực suy nghĩ một hồi, trong lòng có phỏng đoán.

Biết được bí mật mình cần, Hàn Lực lặng lẽ rời đi.

Nơi này tuy là nơi của tiên gia, nhưng lại không ai có thể phát hiện tung tích của y.

Lần này ra ngoài Hàn Lực không mang theo Hòe Thụ Tiên, dù sao Hòe Thụ Tiên chỉ có thực lực Thiên Tiên, mang theo quả thực không tiện.

Hàn Lực không có pháp bảo không gian, cũng không thể thu y vào, đành để Hòe Thụ Tiên tu hành trên một ngọn núi bên ngoài, sau khi tìm được manh mối, hai người lại hội hợp.

Hiện tại Hàn Lực đã biết được những bí mật này, tiếp theo là tìm kiếm tên phản đồ Khô Lâu Tiên kia.

"Tên Khô Lâu Tiên kia bị truy sát, dưới tình trạng bị thương đã phá vỡ hư không, trốn đi không biết nơi nào." Hàn Lực vừa suy nghĩ

trên đường về, lông mày nhíu chặt, muốn tìm một người chưa từng gặp mặt, y cũng cảm thấy khá phiền phức.

Dù sao đối phương đã trốn đi từ khe hở thời không, không ai biết y đã đi đâu.

Quan trọng nhất là, Khô Lâu Tiên có thể đã vô tình rơi vào một nơi nào đó, chứ không phải chủ động đi đến!

Cứ như vậy, ngay cả khả năng tiến hành suy đoán cũng không có, hoàn toàn phải dựa vào Hàn Lực tự mình đi tìm.

Chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Thế giới Phàm Nhân Tu Tiên không chỉ có một vị diện, những tiểu vị diện lẻ tẻ cũng nhiều vô số kể, nếu muốn tìm một người cố tình ẩn nấp trong đó, thực sự khó vô cùng!

Nhưng đối với Hàn Lực, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi tìm.

"Bất kể có bao nhiêu gian nan, lần này ta cũng phải tìm ra ngươi, Khô Lâu Tiên!" Hàn Lực không có lựa chọn nào khác, dù sao cũng là vì tìm kiếm khí linh, sau đó để Chưởng Thiên Bình hoàn thiện, rồi mới có thể khi y độ kiếp, đưa nó tiến giai thành Tiên Thiên Chí Bảo!

Khi Hàn Lực trở về nơi đã hẹn, lại phát hiện tình hình có chút không ổn.

Lão hòe thụ bị mấy tu sĩ vây quanh, dường như đang tranh cãi.

Hàn Lực không động thanh sắc mà đến gần, trong tiên giới không ai có thể uy hiếp được y, vì thế cũng không lo lắng có tình huống bất ngờ.

"Lão già kia, sao lại không biết sống chết như vậy, dám phản kháng, lần này không tha cho ngươi được!" Hàn Lực vừa nhìn rõ tình

hình, đối phương đã ra tay với lão hòe thụ.

"Mấy vị đạo hữu chậm tay, không biết có hiểu lầm gì không?" Hàn Lực vội vàng ngăn cản đối phương, mấy tu sĩ này đều là cảnh giới Huyền Tiên, đối với Hòe Thụ Tiên, đó là đại cao thủ.

Nếu không phải Hàn Lực kịp thời xuất hiện, chỉ sợ lão Hòe Thụ Tiên sẽ bị mấy Huyền Tiên này giết chết.

Nghe Hàn Lực lên tiếng, mấy vị Huyền Tiên lập tức dừng lại, lần lượt quay đầu nhìn về phía y.

"Tên tiểu tử từ đâu ra, cũng dám quản chuyện của ta?" Mấy người thấy y là một tiểu tử đen gầy, vừa nhìn đã biết không phải đệ tử xuất thân từ danh môn đại phái.

Hàn Lực ăn mặc giản dị, không có ánh sáng của bảo vật hoa lệ lưu chuyển, trông quả thực rất bình thường.

Lão Hòe Thụ Tiên nghe mấy vị Huyền Tiên bất kính với Hàn Lực, lập tức kinh ngạc.

Chương 467

Hàn Lực tùy tay có thể điểm hóa cho y, giúp y đăng lâm tiên cảnh, thực lực khẳng định vượt xa mấy Huyền Tiên này.

Hàn Lực đối với lời nói của mấy người lại rất bình tĩnh, tuy y hiện tại có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng dù sao tu hành chưa lâu, không có tính khí của những tiên nhân kia.

"Hòe Thụ Tiên là bằng hữu của ta, các ngươi vây lấy y, ta không thể hỏi một chút sao?" Hàn Lực ra vẻ vô tội, không rõ thân phận của đối phương, tự nhiên sẽ không dễ dàng ra tay.

"Không ngờ, thật có kẻ không sợ chết, ở địa bàn của Cửu Nguyên Quan ta, lại có kẻ cứng đầu như vậy!" Một tu sĩ đi đầu chế nhạo Hàn Lực, họ không rõ thân phận và thực lực của y, chỉ thấy lão hòe thụ chỉ là Thiên Tiên, vì thế đoán định thực lực của Hàn Lực sẽ không quá mạnh.

Có thể làm bạn với Thiên Tiên, chắc cũng không phải cường giả gì.

Hàn Lực lúc này biết được thân phận của đối phương, trước đó y đã tra xem điển tịch trong Cửu Nguyên Quan, nhìn đối phương mặc một thân hoàng sam hoa lệ, không khỏi cười nói: "Chỉ là mấy đệ tử nội môn của Cửu Nguyên Quan, không có tư cách kiêu ngạo trước mặt ta!" Giọng điệu bình tĩnh của Hàn Lực khiến mấy người kinh ngạc, không ngờ y lại biết quy củ của Cửu Nguyên Quan.

"Biết chúng ta là đệ tử nội môn của Cửu Nguyên Quan, còn dám ở đây kiêu ngạo, ta thấy hai ngươi thật sự sống không kiên nhẫn rồi!" Tên đệ tử mặt ngựa đứng đầu ra vẻ chỉ cao khí dương, ngày thường ở môn phái đã quen kiêu ngạo, bây giờ ở bên ngoài, tự nhiên cũng là

bộ dạng đó.

Hàn Lực nhìn đối phương, ngược lại cười.

Hiện tại y đã xác định được thân phận đối phương.

Tùy tay diệt sát mấy đệ tử nội môn, đối với Hàn Lực căn bản không là gì.

Nhìn nụ cười vô hại của Hàn Lực, họ không hề ý thức được rằng mình và Hàn Lực đang ở một khoảng cách vô cùng nguy hiểm.

"Mấy vị đạo hữu, quả thực xin lỗi!" Hàn Lực cười, nói với mấy người.

Họ nghe vậy liền ngẩn ra, đang chuẩn bị tiếp tục đào bới châm chọc, thế nhưng lúc này Hàn Lực đột nhiên ra tay.

"Ầm ầm!" Hàn Lực giơ tay đánh ra một đạo Mộc chi pháp tắc, mấy vị tu sĩ kia trong nháy mắt bị vô số dây leo xuyên qua người.

Thi thể của họ trực tiếp vỡ nát, ngay cả một chút dấu vết cũng không để lại.

Hồn bay phách tán, ngay cả nguyên thần cũng bị hủy diệt trực tiếp.

Hàn Lực ra tay như sấm sét, nhanh như chớp, trực tiếp xóa sổ đối thủ.

Lão Hòe Thụ Tiên thậm chí còn không thấy Hàn Lực động thủ, mấy người sống sờ sờ kia đã lập tức biến mất.

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây, ta phải đến vị diện khác tìm một số thứ!" Hàn Lực mang theo Hòe Thụ Tiên, trực tiếp rời khỏi ngọn núi.

Về phần mấy tu sĩ bị giết kia, không ai biết là Hàn Lực ra tay.

Nếu sư môn của họ tìm được một số dấu vết, phát hiện ra tung

tích của Hàn Lực, cũng tốt nhất đừng tìm đến.

Bởi vì như vậy sẽ khiến họ chết thảm hơn!

Hòe Thụ Tiên lúc này trong lòng sợ hãi không thôi, giây trước Hàn Lực còn đang cười, giây sau đã chém giết đối phương, thậm chí ngay cả xương cốt cũng không để lại.

Thủ đoạn khủng bố như vậy, sát ý ẩn sau nụ cười đó, đều là những cảnh tượng Hòe Thụ Tiên căn bản không dám tưởng tượng.

Dù sao y cũng mới hóa hình, một bước lên trời, đối với Hàn Lực cũng chỉ vì một trận cơ duyên, không hiểu biết nhiều, càng đừng nói đến giao tình.

Hòe Thụ Tiên lén nhìn khuôn mặt có phần mộc mạc của Hàn Lực, lúc này từ trên đó không còn cảm nhận được một chút thuần phác nào nữa, thậm chí khi nhìn Hàn Lực, y còn không dám nhìn thẳng.

Hàn Lực mang theo Hòe Thụ Tiên trực tiếp xuyên qua các vị diện, trước đó y đã tìm hiểu một số tình hình về Khô Lâu Tiên, đối với mọi thói quen, sở thích của Khô Lâu Tiên, y đều đã tìm hiểu.

Nhưng lúc này Hàn Lực có chút không biết nên bắt đầu từ đâu, dù sao đối phương từ khi trộm được Chưởng Thiên Bình, chưa từng xuất hiện lại.

Nếu không phải vì Khô Lâu Tiên là tiên nhân, tuổi thọ vô tận, Hàn Lực thậm chí còn nghi ngờ đối phương đã thân tử đạo tiêu.

Hàn Lực đã xem mệnh bài của Khô Lâu Tiên từ Linh Vương, mệnh lệnh bài vẫn còn nguyên vẹn, cũng chứng tỏ đối phương căn bản không có chuyện gì, vẫn sống tốt, chỉ là ẩn nấp mà thôi.

Hàn Lực cũng không lấy đi mệnh bài, dù sao thứ đó không có tác dụng, lấy đi cũng không giúp ích gì cho y, ngược lại sẽ khiến Linh Vương sinh nghi.

Vị diện đầu tiên Hàn Lực đến là Tiểu Nam Châu Giới Quần, môi trường ở đây phức tạp, giao thoa với hàng ngàn vị diện song song khác.

Sở dĩ lựa chọn nơi này, là vì Hàn Lực có được một chút manh mối từ điển tịch.

Năm đó Khô Lâu Tiên bị truy sát một đường, tiên nhân truy sát y thấy đối phương xé rách hư không bích lũy đào tẩu, có khả năng đã bị đánh rơi vào Tiểu Nam Châu Giới Quần.

Hàn Lực và lão hòe thụ sau khi tiến vào Tiểu Nam Châu Giới Quần, lập tức bắt đầu dùng thần thức tìm kiếm.

Với thần thức cảnh giới Chuẩn Thánh của Hàn Lực, tìm kiếm toàn bộ thế giới tuy sẽ lãng phí một chút thời gian, nhưng cũng không phải vấn đề lớn.

Hàn Lực vốn là người có thần thức cường đại, sau khi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh thần thức càng thêm khủng bố, so với tu sĩ bình thường càng tỏ ra biến thái hơn.

Lão hòe thụ không biết chuyện của Hàn Lực, được y sắp xếp tu hành ở một nơi bí mật, lần này Hàn Lực còn bố trí các loại trận pháp phòng hộ cho y, để bảo vệ lão hòe thụ, tránh lại xảy ra tình huống bất ngờ.

Hàn Lực đi gần một năm, cẩn thận tìm kiếm từng ngóc ngách, thậm chí không ngại xông vào một số trọng địa môn phái, nhưng cuối cùng lại không thu hoạch được gì.

Hàn Lực đang ở thế giới Phàm Nhân Tu Tiên tìm kiếm bình linh của Chưởng Thiên Bình, thì Đông Vương Công lúc này lại bắt đầu bế quan trong Thiên Đình.

Trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang thế giới sóng yên biển

lặng, rất nhiều sinh linh tiềm tâm tu hành đều có sự tăng tiến vượt bậc, dưới sự biến động của quy tắc Hồng Hoang thế giới, một lượng lớn tu sĩ đều đang nỗ lực xung kích Thánh cảnh.

Không thành Thánh chung quy là giun dế, cho nên chỉ có chứng đạo thành Thánh, mới là lối thoát duy nhất.

Đặc biệt là Tây phương Ma Môn, dưới sự vây quanh của cường địch, cuối cùng đã triệt để bùng nổ.

Trong Linh Sơn, Dương Bàn chứng đạo thành công, Quán Quân Hầu chứng đạo thành Thánh.

Những tin tức này trong nháy mắt truyền ra, Ma Môn Linh Sơn một môn bảy Thánh, hoàn toàn vượt qua Phật môn.

Đạt đến trạng thái đỉnh thịnh như vậy, Ma Môn triệt để trở thành thế lực lớn nhất Hồng Hoang.

Thiên Đình là một phương ngoại lệ, là người quản lý Hồng Hoang thế giới, không thể xem là thế lực của Hồng Hoang.

Thế nhưng hiện tại Ma Môn lại vô cùng kín đáo, mấy vị Thánh Nhân ẩn cư không ra, chỉ ở trong Linh Sơn ngộ đạo, không dễ dàng ra ngoài.

Chương 468

Đệ tử Ma Môn cũng vô cùng kín đáo, cơ bản đều ở Linh Sơn, hiếm khi thấy bóng dáng ở bên ngoài.

Kể từ khi Ma Môn lại xuất hiện thêm mấy vị Thánh Nhân, phe Phật môn đã triệt để dập tắt ý định tranh đoạt Linh Sơn với Ma giáo.

Dù sao Phật môn chỉ có bốn vị Thánh Nhân, số lượng Thánh Nhân của Ma Môn gần gấp đôi Phật môn.

Về phần các thế lực khác, càng không có ý định tranh giành với Ma Môn.

Xiển Giáo chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, Tiệt Giáo tuy sau này quật khởi trở lại, nhưng hiện nay cũng chỉ có một mình Thông Thiên Giáo Chủ chứng đạo.

Nhân Giáo của Lão Tử cũng nhân đinh thưa thớt, Huyền Đô Đại Pháp Sư kia cũng vẫn không thể đột phá, đến bây giờ vẫn dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tu sĩ từ thế giới mới gia nhập ngược lại không ít, trong đó đại bộ phận Thánh Nhân đều đến từ thế giới mới, nhưng giữa họ lại đề phòng lẫn nhau, hiếm có ý định hợp tác.

Dù sao đều đến từ những thế giới khác nhau, có chút tâm đề phòng cũng là bình thường.

Trong thời gian này, đến từ thế giới Già Thiên có Cơ Tử, Hắc Hoàng, Thánh Hoàng Tử, ba người lần lượt chứng đạo, một lần đưa số Thánh Nhân của thế giới Già Thiên lên tới sáu vị, bám sát Tây phương Ma Môn.

Ngược lại, những thế giới gia nhập Hồng Hoang sớm nhất như

Tru Tiên, Thục Sơn, lại thiếu những nhân vật thiên tài có thể nhanh chóng chứng đạo.

Trong thế giới Tru Tiên có Vạn Kiếm Nhất chứng đạo, thế giới Thục Sơn có Trường Mi Chân Nhân chứng đạo, Đặng Ẩn chứng đạo, ngoài ra không có ai.

Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ, toàn bộ đều bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh, vẫn không thể đột phá.

Dù cho ban đầu Hồng Hoang thế giới tiến hóa, họ nhận được chỗ tốt rất lớn từ đó, nhưng lại không thể bước ra bước cuối cùng.

Một số tu sĩ bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh, một số tu sĩ khác lại dũng mãnh tinh tiến.

Ví như Hàn Lực, ví như Thần Nam, Vũ Tử Long, đều một đường hát vang, sắp tiến hành đột phá.

Thế giới Đấu Phá Thương Khung có Tiêu Viêm, Tiêu Huân Nhi, đang ở bên bờ vực đột phá.

Do thế giới của Tiêu Viêm và Tiêu Huân Nhi đến sớm hơn, nên hiện tại họ là nhân vật lãnh đạo của thế giới Đấu Phá Thương Khung.

Khí vận của các thế giới mới hiện đang là nhân vật lãnh đạo trong Hồng Hoang, tu sĩ trong Hồng Hoang thế giới cũng không cam chịu lạc hậu.

Những người trước đây bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh, hiện tại theo sự thay đổi của pháp tắc thế giới, những tu sĩ lão làng trong Hồng Hoang cũng lần lượt bắt đầu xung kích Thánh cảnh.

Lúc này ai nấy đều vì đột phá mà nỗ lực, Hàn Lực cũng đang chuẩn bị cho việc đột phá.

Y đã tìm kiếm rất nhiều nơi, đều không tìm thấy Khô Lâu Tiên,

cũng như tin tức về bình linh.

Mỗi lần Hàn Lực đều tìm kiếm toàn bộ vị diện một lượt, không bỏ sót một giọt nước, cách làm này quả thực vô cùng tiêu hao tinh thần lực, cũng chỉ có người như Hàn Lực, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, lại giỏi về thăm dò tinh thần mới có thể làm được điều này.

Sau mấy lần tìm kiếm, Hàn Lực có chút mệt mỏi, dù là cường giả cấp Chuẩn Thánh, việc tìm kiếm toàn bộ vị diện cũng vô cùng gian nan.

Y trở về nơi đã hẹn với lão hòe thụ, đó là một thành trì lớn của nhân tộc, cũng là một vị diện cao cấp hơn hạ giới một chút, nhưng lại thấp hơn tiên giới một chút, thuộc về vị diện phụ thuộc của tiên giới.

Hàn Lực đã tìm kiếm vị diện thứ ba, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Thế nhưng khi y với vẻ mặt xui xẻo trở về thành thị, phiền phức lại một lần nữa tìm đến.

Lúc này Hàn Lực và lão hòe thụ đang nghỉ ngơi trong một khách sạn, Hàn Lực đã lâu không ăn cơm, đối với một tu sĩ mới tu đạo mấy trăm năm, quả thực khó nhịn.

Hàn Lực thích ăn thịt cừu, khách sạn này vừa hay có món cừu nguyên con nấu chín, mùi thơm nức mũi, khiến người ta không thể chịu nổi.

Lão hòe thụ ngửi thấy, nước miếng nuốt ba lần.

Hàn Lực không khỏi mỉm cười, lấy ra một khối linh thạch có được trước đó, trực tiếp đổi lấy thịt cừu.

Trong linh giới, linh thạch không hiếm, vì thế là tiền tệ thông dụng.

Lúc này Hàn Lực và lão hòe thụ đang ăn vui vẻ, lại bị người ta cắt ngang hứng thú.

"Bành!" Một chiếc chân hôi hám trực tiếp đạp lên mặt bàn, làm văng cả bình rượu ngon mà Hàn Lực gọi.

"Tên chó chết từ đâu ra, mau cút cho ta!" Hàn Lực liếc nhìn đối phương, đùi cừu trong tay còn chưa gặm xong, vì thế không muốn giết người làm mất hứng.

Nhưng nhìn tư thế của đối phương, lại căn bản không có ý định rời đi.

Thanh niên đối diện không phải người bình thường, là một Kim Tiên tu sĩ!

"Dám nói chuyện với đại gia ta như vậy, thật không có ai, hai vị ăn thịt cừu thế nào?" Thanh niên ra vẻ ta đây, không hề để lời uy hiếp của Hàn Lực vào mắt.

Y nhìn hai người Hàn Lực, giống như Hàn Lực nhìn đùi cừu thơm nức trong tay, muốn nuốt chửng cả hai người!

Hàn Lực tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của đối phương, đang định vung tay diệt gọn đối phương, lại đột nhiên dừng lại, ngược lại lại tiếp tục ăn đùi cừu.

"Đệ tử Cửu Nguyên Quan?" Hàn Lực trong nháy mắt chuyển sang bình tĩnh, ung dung gặm đùi cừu, khiến Mã Nguyên nhất thời có chút không hiểu.

Trong quỹ đạo vận mệnh ban đầu, Mã Nguyên chính là đệ tử Cửu Nguyên Quan, phụng mệnh của Cửu Nguyên Đạo Tổ hạ giới tuần tra tung tích của Chưởng Thiên Bình.

Lúc đó Mã Nguyên chỉ là một tiểu tu sĩ cảnh giới Chân Tiên, nhưng hiện tại Hồng Hoang thế giới và thế giới Phàm Nhân Tu Tiên

đã liên thông.

Toàn bộ thế giới đều được tăng tiến vượt bậc, thực lực của Mã Nguyên cũng nước lên thuyền lên, trực tiếp đột phá đến cảnh giới Kim Tiên.

Nhưng cảnh giới tăng lên, Mã Nguyên vẫn như cũ, hung ác độc địa, không từ thủ đoạn.

Lần này y chính là phụng mệnh đến điều tra tung tích của Chưởng Thiên Bình, lý do chặn Hàn Lực và Hòe Thụ Tiên, là vì y nhận ra Hòe Thụ Tiên là một gốc linh căn đắc đạo, vì thế muốn nuốt chửng Hòe Thụ Tiên!

Mã Nguyên vốn phụng mệnh đến đây, được Cửu Nguyên Đạo Tổ phái đi tìm hạ lạc của Khô Lâu Tiên.

Trước đó không biết đã xảy ra chuyện gì, trên mệnh ngọc bài của Khô Lâu Tiên xuất hiện vết nứt, Cửu Nguyên Đạo Tổ dùng độc môn bí thuật truy tung, phát hiện Khô Lâu Tiên có thể đang trốn ở linh giới.

Mấy trăm năm qua toàn bộ thế giới Phàm Nhân Tu Tiên thay đổi rất lớn, Cửu Nguyên Đạo Tổ vì tìm kiếm tung tích của Chưởng Thiên Bình, chậm chạp không chịu đến Hồng Hoang thế giới.

Chương 469

Hiện tại vừa phát hiện tin tức, Cửu Nguyên Đạo Tổ lập tức phái đệ tử chân truyền của mình là Mã Nguyên đến tìm Khô Lâu Tiên.

Vừa rồi chính là Hàn Lực phát hiện trên người Mã Nguyên có mệnh lệnh bài của Khô Lâu Tiên, vì thế mới không trực tiếp ra tay, lưu lại cho đối phương một mạng nhỏ.

Nhưng không ngờ Mã Nguyên lại không biết sống chết, vẫn ở trước mặt Hàn Lực chỉ tay năm ngón.

Mã Nguyên cũng là tình cờ đi ngang qua đây, thấy lão Hòe Thụ Tiên, một mắt đã nhận ra lão tiên này là một linh căn đắc đạo.

Vừa hay có thể để Mã Nguyên lấy bổ sung thực lực, công pháp mà Mã Nguyên tu hành rất đặc thù, những tinh linh như linh căn đối với y đều là vật đại bổ.

Cộng thêm Mã Nguyên vốn là người có tính cách nóng nảy, vì thế không chút do dự, trực tiếp chặn Hàn Lực và lão hòe thụ, muốn nuốt chửng họ.

Nhưng lúc này đối mặt với câu hỏi của Hàn Lực, Mã Nguyên lại ngẩn ra, Cửu Nguyên Quan tuy danh tiếng rất lớn, nhưng lại ở thiếu ở linh giới, nơi này càng không ai nghe qua danh tiếng của Cửu Nguyên Quan.

Tuy mấy năm nay không gian bích lũy lỏng lẻo, các vị diện có thể qua lại xuyên suốt, không còn bị áp chế, nhưng Mã Nguyên cũng là lần đầu tiên đến linh giới, nơi này lẽ ra không nên có ai biết Cửu Nguyên Quan mới phải.

“Ngươi cũng biết Cửu Nguyên Quan của ta?

Xem ra không phải tu sĩ linh giới!" Mã Nguyên cười, chỉ cần không phải tu sĩ bản địa, vậy không phải là rắn đầu địa phương, cứ như vậy, chém giết đối phương càng không có gì phải lo lắng!

"Ta quả thực không phải tu sĩ của thế giới này, đệ tử Cửu Nguyên Quan đến đây, lại là vì chuyện gì?" Hàn Lực không để lại dấu vết dò hỏi, tự nhiên là đã biết một số chuyện.

Mã Nguyên đến linh giới, lại trùng hợp mang theo mệnh bài của Khô Lâu Tiên, chuyện bên trong, với sự cẩn thận tỉ mỉ của Hàn Lực, đã đoán ra được rồi.

Mã Nguyên không ngờ ánh mắt của Hàn Lực lại độc địa như vậy, từ thân phận của y, đã biết y đến đây có nhiệm vụ.

Nhưng Mã Nguyên âm hiểm cười một tiếng, nhiệm vụ của y không thể nào nói cho một người ngoài, Hàn Lực và Hòe Thụ Tiên cũng không thể có cơ hội biết được.

"Ngươi biết không?

Ta chuyên ăn thịt ngươi!" Mã Nguyên đột nhiên trừng lớn hai mắt, một bộ dạng điên cuồng, trông rất đáng sợ.

Mã Nguyên quả thực muốn nuốt chửng Hòe Thụ Tiên, dùng linh căn của y để tráng đại bản nguyên, nhưng không may, lại gặp phải Hàn Lực.

Một cường giả Chuẩn Thánh vung tay là có thể diệt sát y, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

"Tốt nhất là thành thật trả lời câu hỏi, tránh khỏi họa sát thân!" Giọng điệu của Hàn Lực bình thản, ngược lại khiến Mã Nguyên cảm thấy y đang đùa.

Mã Nguyên mặt cười hung tợn, không thể nào trả lời câu hỏi của Hàn Lực.

Thế nhưng ngay khi Mã Nguyên chuẩn bị nổi giận, y đột nhiên phát hiện mình không thể vận chuyển linh khí, toàn thân phảng phất như bị một bàn tay vô hình lớn tóm lấy.

Lúc này Hàn Lực đang cười nhìn về phía Mã Nguyên, đồng thời một tay đưa ra, một phen tóm lấy áo đối phương.

Bàn tay của Hàn Lực như một lá bùa đòi mạng, Mã Nguyên thấy Hàn Lực tóm lấy, liều mạng giãy giụa, thế nhưng thân thể y lại không nhúc nhích, căn bản không thể khống chế.

"Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện!" Hàn Lực mỉm cười, một tay tóm lấy Mã Nguyên, xách y ra ngoài.

Những người xung quanh đều tưởng họ đang gây sự, vì thế mọi người đều tránh xa, sợ vạ lây.

Mã Nguyên bị Hàn Lực giơ tay đã khống chế được, làm sao không biết hôm nay đã gặp phải tấm sắt.

Nhưng hiện tại tất cả đều đã muộn, Hàn Lực đã ra tay, thì không thể nào để Mã Nguyên có cơ hội phản kháng.

Mã Nguyên lúc này ngay cả năng lực nói chuyện cũng không có, như một con rối gỗ, cứ thế bị Hàn Lực "thân thiện" mang ra ngoài.

Ba người Hàn Lực đến một nơi yên tĩnh, vung tay một cái, ba người xuất hiện trong một không gian thần bí.

"Ngươi tên là gì?" Hàn Lực vẫn giữ thái độ tùy ý.

Lúc này Mã Nguyên đã hồi phục tự do, nhưng lại căn bản không dám có bất kỳ hành động nào.

"Thượng tiên, tại hạ Mã Nguyên, đệ tử chân truyền của Cửu Nguyên Quan, sư tôn của ta chính là Cửu Nguyên Tiên Tôn!" Mã Nguyên tươi cười, một bộ dạng khiêm tốn, không hề có vẻ kiêu ngạo

như trước.

"Ngươi đến đây, là vì Khô Lâu Tiên?" Hàn Lực tiếp tục ép hỏi, ánh mắt của y gắt gao nhìn chằm chằm Mã Nguyên, nhìn rõ từng thay đổi nhỏ nhất của đối phương.

Ánh mắt của Mã Nguyên co lại, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng ngắc.

Chuyện liên quan đến bí mật của Cửu Nguyên Quan, Mã Nguyên không dám tùy tiện tiết lộ.

"Khô Lâu Tiên tư thông với kẻ địch trộm Chưởng Thiên Bình, cuối cùng biến mất không thấy, ngươi bây giờ đến đây, hẳn là đang truy tra tin tức của Khô Lâu Tiên phải không?" Hàn Lực nhàn nhạt nói, thấy ánh mắt Mã Nguyên trong nháy mắt trợn tròn, bên trong lộ ra vẻ không thể tin được.

Chuyện này chỉ có Cửu Nguyên Đạo Tổ và Mã Nguyên biết, Mã Nguyên chưa từng nói cho ai, Cửu Nguyên Đạo Tổ càng không thể nào tiết lộ chuyện này.

Vậy Hàn Lực từ đâu biết được tin tức này?

Cứ như vậy, trong lòng Mã Nguyên lại càng thêm chấn kinh.

Hiện tại y không chỉ cảm thấy Hàn Lực cường đại, mà còn cảm thấy đối phương vô cùng khủng bố.

"Ngươi khẳng định đã có được tin tức về Khô Lâu Tiên, ta đoán, y đang ở trong linh giới, ta nói đúng không?" Hàn Lực nói chậm, mỗi một câu, đều nhìn vào ánh mắt của đối phương, lần này Hàn Lực thấy ánh mắt Mã Nguyên nhanh chóng co lại.

Y muốn che giấu, cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng sự thay đổi nhỏ trong ánh mắt đã sớm bán đứng y!

Mã Nguyên nhìn Hàn Lực, muốn phủ nhận, nhưng khi nhìn vào đôi mắt tràn đầy tự tin của Hàn Lực, trong lòng một trận khổ sở.

Thực lực của đối phương cường hãn, lại có năng lực quỷ thần khó lường, một cường giả như vậy, căn bản không phải là thứ Mã Nguyên có thể chống lại.

"Thượng tiên, ngài đến từ Hồng Hoang thế giới?" Mã Nguyên đột nhiên hỏi, mấy năm nay tu sĩ Hồng Hoang thế giới không ngừng đến đây, vừa rồi thực lực mà Hàn Lực thể hiện, vượt xa Cửu Nguyên Đạo Tổ.

Hàn Lực ngẩn ra, vốn tưởng Mã Nguyên muốn chuyển chủ đề, lại suy nghĩ một chút, gật đầu.

"Ta đến từ Hồng Hoang thế giới, hiện tại là tu sĩ cảnh giới Chuẩn Thánh, vượt xa Kim Tiên, Đại La Kim Tiên của thế giới này!" Câu trả lời của Hàn Lực khiến Mã Nguyên lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy, mới nói: "Đại tiên, ta có thể nói cho ngài, nhưng không thể nói cho người khác, Mã Nguyên nguyện ý đi theo thượng tiên, xin thượng tiên nhất định mang ta rời khỏi đây đến Hồng Hoang thế giới!" Mã Nguyên lúc này không có lựa chọn, không dám phản kháng Hàn Lực, vậy chỉ có thể lựa chọn thần phục.

Hàn Lực nhìn chằm chằm Mã Nguyên, gật đầu, "Uy thế của Cửu Nguyên Đạo Tổ vô song, nếu ngươi tiết lộ bí mật, tất nhiên sẽ bị báo thù, nhưng yên tâm, có ta ở đây, Cửu Nguyên Đạo Tổ không đáng lo!" Hàn Lực có tự tin, thực lực của Cửu Nguyên Đạo Tổ dù mạnh đến đâu cũng không thể vượt qua Đại La Kim Tiên.

Chương 470

Dù cho bây giờ Cửu Nguyên Đạo Tổ có hiện thân, Hàn Lực cũng có thể trực tiếp xóa sổ y.

Lúc này Mã Nguyên nhìn Hàn Lực, không ngờ y là cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, so sánh với một cường giả như vậy, Cửu Nguyên Đạo Tổ chỉ là Đại La Kim Tiên, quả thực căn bản không đáng nhắc đến.

"Thượng tiên, lần này ta quả thực phụng mệnh, Khô Lâu Tiên kia sau khi trộm bảo, bị người của sư môn ta truy sát, cuối cùng không rõ sống chết, phá vỡ hư không, rơi vào đâu không ai có thể xác định." Mã Nguyên kể lại bí mật năm đó cho Hàn Lực, nguyên do là có các tu sĩ khác ghen tị với Chưởng Thiên Bình của Cửu Nguyên Quan, vì thế mưu đồ trộm đoạt, cuối cùng thành công trộm Chưởng Thiên Bình ra khỏi Cửu Nguyên Quan.

Nhưng cái bình cũng trong một tình huống bất ngờ rơi vào khe hở thời không, cuối cùng không rõ tung tích.

Gần đây mệnh lệnh bài của tên phản đồ trộm bảo Khô Lâu Tiên xảy ra tình huống, trên đó đầy những vết nứt.

Cửu Nguyên Đạo Tổ lập tức cảm nhận được một tia khí tức của đối phương, không tiếc tiêu hao pháp lực suy diễn, cuối cùng có được tin tức của đối phương.

Cửu Nguyên Đạo Tổ do suy diễn thiên cơ, bị phản phệ rất lớn, vì thế chỉ có thể để đệ tử chân truyền của mình là Mã Nguyên đến truy tra.

Mã Nguyên vốn cuồng ngạo, sau khi đến linh giới, không tìm được tin tức của Khô Lâu Tiên, lại vui vẻ ở trong thành mấy ngày.

Không ngờ lại gặp Hàn Lực, nổi sát tâm với lão hòe thụ, sau đó bị Hàn Lực bắt được, rơi vào tình cảnh như vậy.

"Ngươi đến linh giới bao lâu rồi?

Lần này hành động một mình sao?" Hàn Lực lại hỏi, nhìn qua tùy ý, nhưng thực ra đang chăm chú quan sát mọi cử động của Mã Nguyên.

Mã Nguyên hiện bị Hàn Lực bắt được, tự nhiên không dám nói dối.

"Đại tiên, chuyện này vô cùng bí mật, chỉ có một mình ta biết, vì thế căn bản không có người thứ ba biết!" Mã Nguyên hiện tại còn không biết Hàn Lực rốt cuộc biết chuyện này như thế nào, nhưng y không biết, Hàn Lực đã thông qua quan sát tỉ mỉ, kết hợp với tin tức trong tay, suy đoán ra tất cả.

Tâm tư cẩn mật như vậy, cũng chỉ có nhân vật như Hàn Lực, mới có thể sau khi đạt đến Chuẩn Thánh vẫn cẩn thận như vậy.

Hiện tại thấy Mã Nguyên thành thật khai báo một phen, Hàn Lực gật đầu, y hiện tại có thể dùng được Mã Nguyên, dù sao Khô Lâu Tiên vẫn chưa tìm thấy.

Sự hiểu biết của Mã Nguyên về Khô Lâu Tiên, khẳng định sẽ nhiều hơn Hàn Lực một chút, có Mã Nguyên làm người giúp đỡ, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Về phần Mã Nguyên, chỉ là một Kim Tiên, trong tay Hàn Lực căn bản không thể lật nổi sóng gió.

"Nếu đã như vậy, chúng ta cùng nhau bắt đầu trước." Hàn Lực không nói nhiều, mục đích của y là tìm Khô Lâu Tiên, tìm bình linh, vì thế cũng không lo lắng gì.

Mã Nguyên hiện tại còn không biết, Chưởng Thiên Bình đang ở

trong tay Hàn Lực.

Y tưởng Hàn Lực cũng giống như những người khác, đều tham lam Chưởng Thiên Bình, vì thế mới tìm đến y.

Tin tức Chưởng Thiên Bình bị thất lạc sớm đã truyền ra ngoài, những kẻ mưu đồ trộm bảo năm đó cũng cố ý làm vậy, vì thế tin tức sớm đã không còn là bí mật.

Mã Nguyên sở dĩ bí mật đến linh giới, là để tránh các tu sĩ khác biết tin tức, một mình đến linh giới truy tra tin tức của Khô Lâu Tiên.

Hàn Lực và Mã Nguyên thương lượng xong, hai người mới cùng Hòe Thụ Tiên hội hợp, ba người lại một lần nữa bắt đầu tìm kiếm từ linh giới.

"Trước đó ta đã tìm kiếm khắp nơi, căn bản không phát hiện tung tích của Khô Lâu Tiên, y ở linh giới, chẳng lẽ trốn ở một nơi nào đó?" Hàn Lực hỏi Mã Nguyên, Mã Nguyên cũng không phải là một nhân vật đơn giản, tâm tư độc ác, không từ thủ đoạn, để tìm Khô Lâu Tiên, Mã Nguyên cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Lúc này Mã Nguyên cười nói: "Tiền bối có điều không biết, tên phản đồ kia năm đó sau khi trộm được Chưởng Thiên Bình, bị rất nhiều người vây giết, lúc đó nhục thân của Khô Lâu Tiên bị hủy, sau khi rơi xuống linh giới, khẳng định sẽ tìm một nhục thân mới để đoạt xá trọng sinh!" Mã Nguyên nói rất hợp lý, Khô Lâu Tiên bị hủy nhục thân, nếu còn sống, khẳng định phải tìm một lò luyện tốt, sau đó đoạt xá trọng sinh.

Hiện tại linh hồn ngọc bài của Khô Lâu Tiên vẫn còn nguyên vẹn, chứng tỏ đối phương khẳng định vẫn sống, nhưng Hàn Lực lại vẫn không tìm thấy tung tích của y.

Chứng tỏ Khô Lâu Tiên nhất định đã ẩn nấp, đoạt xá một thân thể

mới.

Hàn Lực sở dĩ vẫn không tìm thấy đối phương, chính là vì Khô Lâu Tiên không còn là dáng vẻ ban đầu, vì thế mới không ai có thể phát hiện.

Hiện tại tìm ra nguyên nhân cụ thể, việc tìm Khô Lâu Tiên, sẽ không phiền phức như vậy nữa.

Khô Lâu Tiên đoạt xá trọng sinh, khí tức linh hồn của y khẳng định sẽ không thay đổi, nhưng Hàn Lực chưa từng gặp Khô Lâu Tiên, vì thế cũng không thể tra xét khí tức linh hồn của đối phương.

Cứ như vậy chỉ có thể dựa vào Mã Nguyên, Mã Nguyên và Khô Lâu Tiên là đồng môn, giữa họ khẳng định hiểu biết nhau hơn.

Hàn Lực lúc này ngược lại lui về phía sau, để Mã Nguyên tìm kiếm, y từ một bên hỗ trợ.

Mã Nguyên trong lòng biết Hàn Lực đang lợi dụng mình, nếu có một ngày thật sự tìm thấy Khô Lâu Tiên, không chừng lúc đó sẽ là ngày chết của y.

Chim hết cung giấu, thỏ khôn chết chó săn bị làm thịt, đạo lý này ai cũng hiểu, Mã Nguyên không thể nào không có một chút đề phòng.

Chính vì thế, khi Mã Nguyên tìm kiếm Khô Lâu Tiên, nhìn qua vô cùng gắng sức, nhưng trong lòng lại đề phòng khắp nơi, sợ Hàn Lực không vui, tiện tay xóa sổ y.

Mã Nguyên bề ngoài gắng sức, nhưng thực ra đang ăn bớt công đoạn, Hàn Lực đều thấy rõ, nhưng lại cố ý giả vờ không biết.

Linh giới lớn như vậy, mặc cho Mã Nguyên kéo dài, cũng có ngày tìm xong, nếu lúc đó không tìm thấy Khô Lâu Tiên, vậy y phải cho Hàn Lực một lời giải thích.

Mã Nguyên tự nhiên cũng biết điểm này, vì thế vừa không dám đắc tội Hàn Lực, lại không muốn nhanh chóng tìm ra Khô Lâu Tiên, vì thế chỉ có thể từ từ nghĩ cách, một bên lừa gạt Hàn Lực, một bên lo lắng tìm đối sách.

Hàn Lực lại không vội, sau khi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, thời gian đối với y không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Trường sinh, có nghĩa là có thể tùy ý phung phí thời gian, chỉ cần Hàn Lực không bị giết chết, y có thể tồn tại vĩnh hằng.

Không giống như các Kim Tiên kia, sẽ phải trải qua tam tai cửu nạn, thiên nhân ngũ suy, một chút không cẩn thận có nguy cơ vẫn lạc.

Hàn Lực cứ thế kiên nhẫn cùng Mã Nguyên tìm kiếm, đồng thời cũng không ngừng tìm hiểu về Khô Lâu Tiên từ Mã Nguyên, muốn nắm bắt một số thông tin liên quan.

Nhưng quá trình này dưới sự cố ý trì hoãn của Mã Nguyên, vẫn luôn tương đối chậm chạp.

Hàn Lực trong quá trình này luôn tỏ ra vô cùng bình tĩnh, phảng phất như rất hài lòng với Mã Nguyên.

Hàn Lập cùng Mã Nguyên tìm kiếm Khô Lâu Tiên trong Linh Giới, nhưng liên tiếp mười năm trời cũng không tìm được.

Trên mặt Hàn Lập, nộ ý đã ẩn ẩn hiện ra, Mã Nguyên trong khoảng thời gian này cũng không có cơ hội thoát thân. "Nếu còn không tìm được tin tức của Khô Lâu Tiên, chỉ sợ Hàn Lập sẽ nhịn không được mà ra tay đánh chết ta mất?" Mã Nguyên trong lòng không khỏi lo lắng, hắn cũng nhìn ra được Hàn Lập vẫn luôn kiềm chế tính tình.

Một lần nọ, Hàn Lập lại cùng Mã Nguyên ra ngoài tìm kiếm.

Chương 471

Trước đó bọn họ đã lật tung cả Linh Giới một lần, nhưng dưới sự cố ý ẩn giấu của Mã Nguyên, tịnh không có tìm được bất kỳ manh mối nào.

Nhưng kỳ thật Mã Nguyên đã sớm phát hiện ra một số tung tích của Khô Lâu Tiên, chỉ là vẫn luôn che giấu tin tức, không để cho Hàn Lập biết mà thôi.

Hiện tại bị bức đến đường cùng, Mã Nguyên biết nếu còn không tìm được Khô Lâu Tiên, chính mình sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhược bằng cung khai Khô Lâu Tiên, không chừng còn có một đường sinh cơ.

Hàn Lập và Mã Nguyên một đường tìm kiếm, đi tới Bạo Phong Hải Ngạn.

Nơi này hoàn cảnh thập phần ác liệt, chung quanh tinh la kỳ bố rất nhiều tiểu đảo.

Trong hải vực hoàn cảnh thác loạn phức tạp, dưới đáy biển cũng có nhiều ám lưu tuyền qua, xác thực là một nơi ẩn náu thích hợp.

Lúc trước Mã Nguyên chính là tại nơi này tìm được tung tích Khô Lâu Tiên, hiện tại mắt thấy không thể gạt được Hàn Lập nữa, chỉ đành mang theo hắn tới đây. "Tiên sư, nơi này có nguyên thần khí tức của Khô Lâu Tiên!" Mã Nguyên giả bộ đại hỉ, tại một chỗ hải đảo vội vàng hô hoán Hàn Lập.

Hàn Lập phi đằng tới, trong mắt tràn đầy hưng phấn: "Tìm lâu như vậy, rốt cuộc cũng tìm được!

Khô Lâu Tiên hiện tại đang ở đâu?" Hàn Lập hai mắt chước

chước, gắt gao nhìn chằm chằm Mã Nguyên, trong mắt có quang mang nóng rực tán dật ra.

Ánh mắt kia làm cho Mã Nguyên có chút sợ hãi, vội vàng nói: "Nơi này có khí tức của đối phương, ta thấy Khô Lâu Tiên khẳng định đang ở trong vùng biển này!" Khô Lâu Tiên đoạt xá trùng sinh, thế tất sẽ chiếm cứ nhục thân của một số sinh linh cường đại.

Như vậy hiện tại chỉ cần tìm kiếm một số sinh linh cường đại ở chung quanh, sẽ có xác suất lớn tìm được Khô Lâu Tiên.

Hàn Lập nháy mắt đem thần thức tản mát ra, đem toàn bộ hải vực chung quanh mười vạn dặm nạp vào trong thần thức, trong đó nhất thảo nhất mộc, thậm chí một con cá nhỏ đều bị Hàn Lập nhìn đến nhất thanh nhị sở. "Khô Lâu Tiên!" Hàn Lập bỗng nhiên dùng lực lượng Pháp Tắc phóng xuất chân ngôn, khiến cho mỗi một sinh linh trong phạm vi mười vạn dặm đều nghe được một tiếng hô hoán này.

Hàn Lập một chiêu "xao sơn chấn hổ" này cực kỳ hiệu quả, Khô Lâu Tiên đang ẩn tàng bỗng nhiên nghe có người gọi tên mình, tất định sẽ có biểu tình hoảng loạn chấn kinh phát sinh.

Hàn Lập lúc này mật thiết quan chú tất cả sinh linh, một tiếng hô hoán vừa dứt, ngay tại nháy mắt tiếp theo, Hàn Lập trực tiếp tỏa định chín sinh linh.

Sau đó, Hàn Lập dùng đại thần thông trực tiếp đem chín kẻ này câu cấm đến bên người.

Chín sinh linh này, vừa rồi khi bị Hàn Lập hô hoán, đều lộ ra biểu tình chấn kinh và hoảng loạn.

Do đó trong chín kẻ này, khẳng định có một là Khô Lâu Tiên, hoặc là có liên hệ với Khô Lâu Tiên.

Lúc này chín sinh linh bị Hàn Lập toàn bộ câu cấm ở đây, biểu tình

nháy mắt trở nên khác nhau. "Đại tiên, không biết vì sao lại triệu hoán chúng tôi tới đây a?" Những sinh linh này đều là cường giả một phương, tại Linh Giới đều là nhân vật có máu mặt, tự nhiên nhìn ra được cảnh giới của Hàn Lập trước mắt.

Đã không dám đắc tội đối phương, vậy thì chỉ đành ngoan ngoãn phục tùng.

Hàn Lập nhìn tu sĩ vừa đặt câu hỏi kia, trên mặt mang cười, giơ tay trực tiếp chém giết đối phương.

Ngay trước mặt chín tu sĩ, Hàn Lập trực tiếp động thủ, ngay cả nguyên thần đối phương cũng trực tiếp gạt bỏ. "Kẻ này không phải Khô Lâu Tiên." Hàn Lập có tự tin này, tin tưởng vào phán đoán của mình. "Ta không biết ai là Khô Lâu Tiên, nhưng Mã Nguyên khẳng định có thể nhìn ra là ai.

Cho nên, không cần đợi ta lại ra tay, đến lúc đó, các ngươi sẽ ngay cả tư cách chết cũng không có!" Hàn Lập nhàn nhạt mở miệng, trong mắt sát cơ tứ xạ, nhất nhất đảo mắt qua mọi người.

Hàn Lập phát hiện từng người đều câm như hến, không dám tùy ý tiến lên.

Hàn Lập xác định kẻ bị chém giết trước đó không phải Khô Lâu Tiên, bởi vậy hiện tại còn lại tám tu sĩ, trong đó có một là Khô Lâu Tiên.

Lúc này Hàn Lập không có để Mã Nguyên chỉ nhận đối phương, mà lựa chọn để đối phương tự mình đứng ra, hiển nhiên là có dụng ý.

Hắn muốn từ những chi tiết nhỏ này, phán đoán tính cách và thói quen của Khô Lâu Tiên.

Lúc này tám sinh linh còn lại hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều không biết ai là Khô Lâu Tiên, càng không biết vì sao lại đắc tội với sát thần

trước mắt.

Nhưng chỉ có một điểm bọn họ tinh tường, đó là mình hào không có lực phản kháng, chỉ có thể thuận theo đối phương.

Thời điểm này Mã Nguyên cũng đồng dạng tâm kinh không thôi, nhìn tám tu sĩ trước mắt, cả tám người đều có một tia khí tức của Khô Lâu Tiên!

Chẳng lẽ, tám kẻ này đều là phân thân của Khô Lâu Tiên?

Mã Nguyên trong lòng chấn kinh sợ hãi, chấn kinh thủ đoạn của Khô Lâu Tiên có thể đạt tới tình trạng này.

Nếu là lần này hắn một mình đến tìm Khô Lâu Tiên, vậy rất có khả năng hiện tại Khô Lâu Tiên đã đào chi yêu yêu rồi.

Điều Mã Nguyên sợ hãi chính là, hiện tại xem tư thế của Hàn Lập, rõ ràng là đang trắc thí Khô Lâu Tiên.

Một khi Hàn Lập biết ai là Khô Lâu Tiên, vậy Mã Nguyên hắn còn có đường sống sao?

Nghĩ tới đây, Mã Nguyên đốn thời chỉ vào một sinh linh trong đó hét lên: "Khô Lâu Tiên!

Ngươi phản bội sư môn, trộm đạo Linh Bảo, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!" Mã Nguyên vẻ mặt phẫn nộ, trong mắt tràn đầy ánh mắt cùng hung cực ác.

Nhiên Hàn Lập lúc này mày nhăn lại, nháy mắt ra tay, trực tiếp đem tu sĩ kia đánh chết!

Biểu tình Mã Nguyên cứng lại, màn biểu diễn tiếp theo nháy mắt vô pháp tiếp tục.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn Mã Nguyên, ánh mắt giết người làm cho Mã Nguyên nhịn không được lui về phía sau không ngừng, không dám

có bất kỳ biểu thị gì, chỉ có nụ cười cứng ngắc trên mặt, tựa hồ muốn cầu Hàn Lập tha thứ. "Còn dám xuất ngôn, ta trực tiếp làm cho ngươi thân hình câu diệt!" Hàn Lập cảnh cáo một phen Mã Nguyên, lại chuyển đầu nhìn về phía bảy sinh linh còn lại.

Mã Nguyên lúc này không dám nói nữa, nhìn sát ý trong mắt Hàn Lập, hắn biết nếu còn dám mở miệng, không chừng thật sự sẽ sống không bằng chết. "Còn không đứng ra, hoặc hứa tất cả đều phải chết!" Hàn Lập nhàn nhạt nhìn sinh linh đối diện, tựa hồ đang thăm dò.

Chương 472

Sau một hồi trầm mặc ngắn ngủi, một sinh linh đi đầu mở miệng: "Vì sao phải tìm Khô Lâu Tiên?" Hàn Lập nhìn vị lão giả này, trong mắt Hàn Lập, đối phương bất quá là Huyền Tiên cảnh giới, bản thể là một con xà yêu.

Sáu vị còn lại, cũng đều là xà yêu. "Khô Lâu Tiên trộm đi Chưởng Thiên Bình, Mã Nguyên xuất hiện ở nơi này là vì tìm Chưởng Thiên Bình.

Ta xuất hiện ở nơi này, tự nhiên cũng là vì Chưởng Thiên Bình!" Lời nói của Hàn Lập làm cho vị lão giả kia ngưng trọng, nhìn về phía Mã Nguyên. "Chưởng Thiên Bình không ở trong tay ta!" Lão giả nhàn nhạt nói, câu này là lời nói thật, Hàn Lập có thể xác định. "Ta biết Chưởng Thiên Bình không ở trong tay ngươi!" Hàn Lập gật đầu, bởi vì Chưởng Thiên Bình đang ở trong tay hắn, cho nên Hàn Lập tự nhiên tinh tường điểm này.

Nhiên Mã Nguyên lại sửng sốt, hắn đều không tin tưởng Chưởng Thiên Bình không ở trong tay Khô Lâu Tiên.

Tân tân khổ khổ trộm ra bảo bối, không ở trong tay mình, chẳng lẽ lại đem tặng cho người khác?

Bảo bối nghịch thiên như vậy, sao có khả năng!

Quỷ mới tin lời hắn nói!

Nhưng Hàn Lập tin lời lão giả, điều này làm cho Mã Nguyên căn bản vô pháp tiếp thu.

Đáng tiếc Hàn Lập không cho hắn mở miệng, hiện tại hắn căn bản không có can đảm nói chuyện.

Biểu hiện của Hàn Lập tự nhiên cũng làm cho lão giả sửng sốt, sáu vị tu sĩ còn dư lại cũng đều tề tề ngẩn ra.

Bọn họ đều không ngờ Hàn Lập lại khinh dịch tin tưởng lời lão giả như vậy. "Ngươi không phải Khô Lâu Tiên?" Hàn Lập nháy mắt phản vấn, nhìn chằm chằm đối phương, muốn nhìn ra một số dấu vết. "Phải, cũng không phải.

Khô Lâu Tiên nhục thân đã bị hủy, ta chỉ bất quá là một luồng tàn hồn.

Năm đó trộm lấy Chưởng Thiên Bình, ta cũng trúng kế sách của người khác, hiện tại hối hận không kịp!" Lão giả lắc đầu thở dài, vẻ mặt đầy ý mờ mịt.

Năm đó hắn cũng là đệ tử nội môn Cửu Nguyên Quan, trong quan cũng hô phong hoán vũ, nhưng sau này phản xuất sư môn, trộm đạo Chưởng Thiên Bình.

Hiện tại rơi vào kết cục người không ra người, quỷ không ra quỷ thê thảm như vậy, xác thực lệnh người thổn thức không thôi. "Chưởng Thiên Bình đâu?" Hàn Lập không có hứng thú nghe đối phương sám hối, trực tiếp truy vấn sự tình quan trọng nhất.

Lão giả ánh mắt nhìn về phía Mã Nguyên, cười. "Năm đó ta đem Chưởng Thiên Bình trộm đi, nhưng Cửu Nguyên Quan truy sát khoảnh khắc liền đến, bởi vậy ta căn bản không có cơ hội đào tẩu.

Khi bị mấy vị cao thủ vây công, ta bất đắc dĩ xé rách thế giới bích lũy, lại trong lúc ý ngoại rơi xuống Linh Giới.

Chưởng Thiên Bình tại một trận chiến đó bị trọng thương, cuối cùng càng bị sức mạnh thế giới hủy diệt, dẫn đến bình thân cùng bình linh phân ly." Khô Lâu Tiên tựa hồ đang hồi ức chuyện cũ, trên mặt một vẻ ảo não. "Đáng tiếc cuối cùng Chưởng Thiên Bình rơi nhập hạ

giới, ta nhục thân bị hủy, căn bản không có năng lực lại đột phá thế giới bích lũy đi hạ giới tìm kiếm.

Hiện tại Chưởng Thiên Bình kia ở nơi nào, ta căn bản không biết.

Sau này Hồng Hoang thế giới buông xuống, không gian bích lũy tiêu tán, ta từng nhiều lần tiến vào hạ giới tìm kiếm, nhưng cuối cùng nhất vô sở hoạch!" Khô Lâu Tiên thao thao bất tuyệt, Mã Nguyên lại ở trong lòng mắng vô số lần, cố sự thiên y vô phùng như vậy, vô phi là muốn ẩn tàng Chưởng Thiên Bình sở tại, Mã Nguyên căn bản không tin tưởng đối phương.

Nhiên Hàn Lập hiện tại không có mở miệng, không biết trong lòng nghĩ gì.

Mấy cái sinh linh hiển đến có chút nơm nớp lo sợ, biểu tình Hàn Lập tróc mạc bất thấu, dưới thực lực cường đại của Hàn Lập, làm cho đại gia càng cảm thấy hắn thần bí khó lường. "Bình Linh lại ở nơi nào?" Hàn Lập rốt cục hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

Lúc này trên mặt biểu tình bất biến, tâm lý lại sớm mật thiết chú ý đối phương.

Lão giả nhìn Hàn Lập, hắn nói nhiều như vậy mà Hàn Lập không có lộ ra một tia hoài nghi, ngược lại vẫn luôn thập phần bình tĩnh.

Loại tình huống này hoàn toàn xuất hồ dự liệu của hắn, so với mấy trăm loại phản ứng mà lão giả suy đoán trước đó, căn bản không có một loại nào tương tự.

Điều này làm cho lão giả tâm lý rốt cục hoảng loạn một chút, ngay cả biểu tình trên mặt cũng bắt đầu hiển đến có chút không tự nhiên. "Bình thân và bình linh phân ly, bình linh kia cũng có nhất định linh tính.

Bản ngã tại lúc trọng thương muốn đem nó cấm cố, nhưng ta nhục

thân hủy diệt, pháp lực đãng nhiên vô tồn, không còn năng lực quản cố bình linh nữa, bởi vậy nó từ trong tay ta đào thoát, không biết đi hướng nơi nào!" Lão giả nhìn chằm chằm Hàn Lập nói, sinh sợ lời nói của mình dẫn tới Hàn Lập bất mãn. "Nếu như chỉ có chút đồ vật này nói cho ta biết, như vậy ta cũng sẽ không hài lòng, các ngươi đều phải chết!" Hàn Lập trực tiếp quyết định sinh tử của đối phương, hắn hoàn toàn có cái năng lực này. "Lời người nói, ta nên tin tưởng mấy phần?" Hàn Lập lần nữa mở miệng, mỗi một câu nói đều có một loại tiết tấu đặc thù, tựa hồ năng đem tâm lý phòng ngự của đối phương kích hội.

Trên trán lão giả bắt đầu có mồ hôi nhỏ giọt, lúc này đối mặt Hàn Lập, hắn thừa chịu áp lực tâm lý cực đại. "Sưu Hồn Thuật ta nắm giữ tuy rằng không nhiều, nhưng lại cũng có thời gian điều chế!

Cho nên, tốt nhất không nên giở trò với ta." Hàn Lập tịnh không có hỏi vấn đề đối phương có phải Khô Lâu Tiên hay không, hiện tại hoàn toàn đem đối phương đương tố Khô Lâu Tiên, muốn hỏi tin tức Bình Linh.

Dưới sự liên phiên truy vấn của Hàn Lập, mồ hôi trên trán lão giả càng ngày càng nhiều, hiển nhiên vô pháp khinh tùng thừa thụ trụ uy áp của Hàn Lập. "Thượng tiên, ta sở ngôn câu câu là thật a!

Bình thân cùng bình linh rơi nhập thời không liệt phùng, ta xác thực căn bản không biết hạ lạc của chúng a!" Lão giả quỳ trên mặt đất, một bộ dạng thống khổ rơi lệ, hướng Hàn Lập cầu xin tha thứ.

Huyền Tiên tu sĩ tại Linh Giới đã là một phương cường giả, nhưng ở trước mặt Hàn Lập lại ngay cả tư cách đào tẩu cũng không có. "Không cần nói với ta là không biết, nói ra chút tin tức này, còn chưa đủ để mua mạng của ngươi!" Hàn Lập mặc kệ đối phương ai cầu, ti hào không dao động. "Mã Nguyên, ngươi xem lời hắn nói, có mấy phần đáng tin?" Hàn Lập bỗng nhiên hỏi sang Mã Nguyên một

bên.

Chương 473

Mã Nguyên vẫn luôn nghẹn không dám nói, hiện tại Hàn Lập chủ động hỏi, lập tức nhịn không được. "Thượng tiên!

Lão đông tây này chó má không bằng, lời hắn nói không có một câu là thật!

Ngài ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa gạt!

Chưởng Thiên Bình trân quý vô cùng, sao có khả năng sẽ khinh dịch đánh mất?

Hắn nhất định là dùng lời nói dối tương phiến, muốn ẩn man nơi ở của Chưởng Thiên Bình!" Mã Nguyên nghĩa phẫn điền ưng, đem lời nói trong lòng toàn bộ nói ra, nhất thời gian nghe được lão giả kia run rẩy không thôi.

Nếu Hàn Lập tin lời Mã Nguyên, lập tức có thể làm cho hắn chết không có chỗ chôn! "Mã Nguyên tên súc sinh này, năm đó tại Cửu Nguyên Quan ta là sinh tử đối đầu, ngươi vì cùng ta tranh đoạt sư tôn sủng tín, không tiếc hãm hại vu ta, hiện tại lại ở trước mặt Thượng tiên ngậm máu phun người!

Thượng tiên nhất định phải minh biện thị phi, không nên nghe tin sàm ngôn a!" Lão giả tự xưng Khô Lâu Tiên, lúc này nói ra chuyện cũ năm xưa, muốn Hàn Lập không nên nghe tin lời Mã Nguyên. "Mã Nguyên cùng ta một đường tìm kiếm đa thời, lời hắn nói ta tự nhiên tin tưởng.

Ngươi nếu có thể lấy ra chứng cứ, ta mới có thể tin, bằng không mà nói, hết thảy những gì Mã Nguyên nói, ta đều sẽ nhận vi sự thật!" Hàn Lập ti hào không có ý tứ đồng tình lão giả.

Lúc này sáu vị sinh linh đứng một bên cũng từng cái không dám ngôn ngữ.

Khô Lâu Tiên là ai, bọn họ đều giả bộ chưa từng nghe thấy, một bộ dạng đáng thương ba ba.

Lúc này Hàn Lập cũng không hề truy vấn chân giả, phảng phất nhận định lão giả chính là Khô Lâu Tiên.

Hiện tại Hàn Lập bảo lão giả lấy ra chứng cứ, đốn thời làm cho lão giả khó xử.

Hàn Lập liên phiên thí tham, cũng không xác định lão giả trước mắt có phải Khô Lâu Tiên hay không.

Nhưng có thể khẳng định chính là, vị tu sĩ này và Mã Nguyên nhất định có liên hệ, đối phương khẳng định cùng Khô Lâu Tiên có quan hệ cực đại.

Chính như lão giả sở ngôn trước đó, hắn là Khô Lâu Tiên, nhưng lại không phải Khô Lâu Tiên, bất quá chỉ là một luồng tàn hồn mà thôi.

Bất quá hiện tại Hàn Lập không hề hỏi những sự tình này, hắn chỉ muốn từ trong miệng đối phương biết được tin tức Bình Linh.

Đến nỗi thân phận thật giả của đối phương, Đông Vương Công (Hàn Lập) không có hứng thú.

Lão giả có thể nói ra một ít chuyện cũ với Mã Nguyên, thậm chí có thể tường tế nói ra tình huống Khô Lâu Tiên rơi xuống không gian liệt phùng, tức tiện đối phương không phải Khô Lâu Tiên, cũng nhất định biết rõ chân tướng sự tình.

Thậm chí có thể so với Mã Nguyên, biết được càng nhiều hơn.

Chí vu sáu vị sinh linh còn lại, Hàn Lập ti hào không có ý tứ thả đi.

Ngay cả Mã Nguyên đều có thể phát hiện khí tức tương đồng, Hàn Lập tự nhiên tại để nhất thời gian đã phát hiện ra điểm này.

Bảy cái tu sĩ này, đều là Khô Lâu Tiên!

Bảy cái tu sĩ này, cũng đều không phải Khô Lâu Tiên!

Hàn Lập một phen thí tham, lão giả kia có chút chống đỡ không nổi.

Tại dưới sự bức vấn của Hàn Lập, lão giả căn bản không dám cùng Hàn Lập đối thị. "Bảy người các ngươi, khí tức tương đồng, nguyên thần chi lực đều mang theo khí tức Khô Lâu Tiên, hẳn là đều là một luồng tàn hồn của Khô Lâu Tiên đi?" Lời nói của Hàn Lập đốn thời làm cho mấy vị tu sĩ đại kinh, ai cũng không dám phản bác, từng cái chấn kinh nhìn Hàn Lập.

Năng lực quan sát cường đại túc dĩ động sát hết thảy của Hàn Lập, làm cho bọn họ căn bản không dám giở bất kỳ trò gì. "Mã Nguyên, lần này có thể tìm được Khô Lâu Tiên, ngươi công không thể bỏ!" Hàn Lập bỗng nhiên nhắc tới Mã Nguyên, làm cho lão giả hơi hơi xuất thần, có chút không biết Hàn Lập rốt cuộc là có ý gì. "Thượng tiên quá khen, đều là việc ta phải làm, tịnh không dám cư công!" Mã Nguyên vội vàng bồi cười, hắn cũng không dám nhận công.

Những năm này trì hoãn thời gian quá dài, đã chạm đến điểm mấu chốt của Hàn Lập.

Hiện tại Hàn Lập khen ngợi hắn vất vả, chẳng những làm cho Mã Nguyên ti hào cảm thụ không được tán dương, ngược lại trong lòng thảm thắc bất an, như rơi vào hầm băng.

Nhiên lúc này Hàn Lập thoại phong nhất chuyển, lại tiếp tục nói: "Bất quá hiện tại tin tức Chưởng Thiên Bình nhưng vẫn không có tìm được, ngươi xem lời Khô Lâu Tiên nói trong này, có bao nhiêu phần là

thật?" Hàn Lập hỏi như vậy, làm cho Mã Nguyên cũng không biết nên trả lời thế nào, kỳ kỳ ngải ngải, không biết nên tin tưởng hay không tin tưởng.

Hàn Lập đã hoàn hoàn chỉnh chỉnh nghe xong Khô Lâu Tiên giảng thuật, hiện tại trong lòng khẳng định có sở quyết đoán.

Nếu hắn nói phù hợp ý Hàn Lập, có thể bình an vô sự, nhưng nếu lời nói cùng Hàn Lập bất đồng, vậy rất có khả năng mang đến nguy hiểm cho mình.

Mã Nguyên trong đầu nhanh chóng chuyển động, cười nói: "Thượng tiên, năm đó xác thực Khô Lâu Tiên bị Cửu Nguyên Quan cao thủ truy sát, sau đó rơi xuống thời không liệt phùng.

Nhưng chuyện sau đó đều là mình Khô Lâu Tiên kinh lịch, cho nên ai cũng không thể nói rõ thật giả." Câu trả lời của Mã Nguyên làm cho Hàn Lập cười, không ngờ Mã Nguyên đảo chuyển biến cũng đủ nhanh.

Trước đó lời Khô Lâu Tiên nói, Mã Nguyên toàn bộ phủ định, nói đối phương hồ xả, nhưng hiện tại Mã Nguyên lại nói ai cũng không biết thật giả.

Trước sau chênh lệch như thế cự đại, làm cho Hàn Lập cũng không khỏi buồn cười. "Khô Lâu Tiên, ta có thể xưng hô ngươi như vậy đi?

Nếu như ngươi nói đều là lời nói thật, như vậy cũng không có giá trị tồn tại nữa, bởi vì tìm được bình thân và bình linh, đối với ta đều hào vô tác dụng!" Hàn Lập bình đạm nói, nhìn về phía Khô Lâu Tiên, ti hào không có biểu tình biến hóa. "Nếu ngươi nói là giả, hình phạt nhận được chỉ hội so với hiện tại càng nhiều.

Cho nên ta khuyên ngươi tốt nhất nghĩ cho rõ ràng, ta cho ngươi

cơ hội cuối cùng, đem sự tình ngươi biết toàn bộ nói ra, miễn cho sau này ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có!" Hàn Lập ánh mắt đốt đốt, tiến lên một bước, cùng Khô Lâu Tiên giữ cự ly phi thường gần.

Lúc này lão giả thê lương cười một tiếng, giống như một lão già bì bại, hoàn toàn tháo bỏ ngụy trang trên người. "Kỳ thật từ một khắc bị ngươi phát hiện, ta đã biết nan đào nhất tử.

Bất quá giãy dụa lâu như vậy, ta chỉ muốn nhìn xem có hay không cơ hội sống sót!" Lão giả nói, nhìn về phía Mã Nguyên.

Chương 474

Hàn Lập cũng không ngăn chỉ, mặc kệ đối phương tiếp tục nói. "Năm đó ta đào xuất Cửu Nguyên Quan, trộm đạo Chưởng Thiên Bình, hết thảy những chuyện này cùng Mã Nguyên sư đệ thoát không khỏi can hệ.

Hôm nay ta biết hẳn phải chết không nghi ngờ, cho nên ta có một thỉnh cầu!" Lão giả nhìn về phía Hàn Lập.

Mã Nguyên tim đập thình thịch, bỗng nhiên cảm thấy có loại dự cảm bất hảo ập tới, nhưng hiện tại người đang ở trong tay Hàn Lập, căn bản vô kế khả thi.

Hàn Lập nhìn chằm chằm lão giả, chờ đợi hắn mở miệng.

Lão giả nói: "Ta xác thực là Khô Lâu Tiên, mấy vị này cũng đều là khôi lỗi phân thân do ta luyện hóa.

Năm đó một trận chiến, ta cũng chỉ biết một số tin tức mà thôi, đến nỗi vị trí cụ thể của Chưởng Thiên Bình ta xác thực không biết.

Bất quá, nếu Thượng tiên có thể chém giết Mã Nguyên, ta nói cho Thượng tiên một ít sự tình cũng không sao." Hàn Lập nghe Khô Lâu Tiên nói xong, lập tức gật đầu: "Ta đáp ứng ngươi, chỉ cần nói cho ta biết hết thảy những gì ngươi biết, ta đồng ý điều kiện của ngươi!" "Thượng tiên, không thể a...!" Mã Nguyên kinh hoảng đại hống, nhưng lời chưa nói hết, lập tức bị Hàn Lập cấm cố.

Nhìn Mã Nguyên không thể động đậy, trong đôi mắt một mảnh hoảng loạn, Khô Lâu Tiên trong mắt mang theo một tia hoan khoái, lại có một tia mờ mịt. "Ngươi muốn nói cái gì thì nói đi, ta có thể thân thủ giết hắn!" Hàn Lập nhàn nhạt nói, phảng phất sinh tử của Mã Nguyên đối với hắn chỉ như một con vật, căn bản vô nhu quải hoài.

Khô Lâu Tiên ảm đạm cười, tiếp tục nói: "Đương thời ta bị đông đảo cao thủ truy sát, Chưởng Thiên Bình xác thực điệu lạc hạ giới.

Ta lúc đó thương hoàng không có chú ý, bất quá khi Bình Linh từ trong tay ta tránh thoát, lại đi về hướng Ma Giới.

Đến nỗi vị trí rơi xuống, tại hạ xác thực không biết!" Khô Lâu Tiên nói xong, nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu, hắn có thể xác định đối phương nói là sự thật. "Ta có thể giết Mã Nguyên, sau đó lại giết ngươi!" Hàn Lập nan đắc thủ tín một lần, đối với địch nhân, hắn chưa bao giờ thủ tín dụng. "Ha ha, đa tạ Thượng tiên.

Không cần, những năm này ta vẫn luôn kéo dài hơi tàn, tự thực khổ quả.

Tin tức Chưởng Thiên Bình rốt cục không cần phải giấu nữa, tiễn ta lên đường đi!" Khô Lâu Tiên một bộ dạng như trút được gánh nặng, tại thời khắc cuối cùng, buông tha việc giết chết sư đệ từng hại hắn đi lên kỳ lộ.

Hàn Lập sửng sốt, đảo có chút lý giải Khô Lâu Tiên, nhưng sự quan trọng đại của Chưởng Thiên Bình, không thể để tin tức tẩu lậu.

Hàn Lập phất tay, trực tiếp mạt sát Mã Nguyên cùng Khô Lâu Tiên.

Bình Linh tại Ma Giới.

Hàn Lập sau khi biết được tin tức, lập tức mang theo Lão Hòe Thụ tiến về Ma Giới.

Tuy không biết Bình Linh ở địa phương nào tại Ma Giới, nhưng Hàn Lập cũng không có ý định buông tha.

Như kim đã tỏa định Ma Giới, vậy thì chỉ còn lại việc tìm kiếm

trong đó mà thôi.

Chí vu sự tình chém giết Mã Nguyên cùng Khô Lâu Tiên, Hàn Lập cũng không để ở trong lòng.

Hàn Lập không có khả năng thả hai người bọn họ, tức tiện là vì phòng chỉ tin tức tiết lộ, cũng tất tu phải chém giết Khô Lâu Tiên và Mã Nguyên. "Bình Linh tiến nhập Ma Giới, sẽ rơi vào nơi nào đây?" Hàn Lập trong lòng suy đoán, hắn phải chuẩn bị trước một số biện pháp, hoặc là suy xét nên tìm kiếm như thế nào.

Trong Ma Giới, Hàn Lập đi đầu tìm kiếm từ mấy chỗ hắn cho là khả năng nhất.

Nhiên một phen tìm kiếm, lại căn bản đều không có phát hiện.

Bất quá Hàn Lập ti hào không có sốt ruột, kiên nhẫn tính tình, tiếp tục tại Ma Giới tìm kiếm hạ lạc của Bình Linh. "Bình Linh kia có linh trí, năng từ trong tay Khô Lâu Tiên đào thoát, tất định là đã ẩn tàng rồi." Hàn Lập cẩn thận phân tích, từ các nơi tìm kiếm, nhưng tìm những địa phương kia vẫn nhưng là nhất vô sở hoạch.

Tại lúc Hàn Lập trong lòng chán nản, Chưởng Thiên Bình lại có một ít phản ứng.

Chưởng Thiên Bình nhảy lên không thôi, từng tầng lục quang tán phát ra, đem thủ chưởng Hàn Lập ánh chiếu một trận bích lục thấu lượng. "Có phản ứng, cùng ta suy đoán giống nhau!" Hàn Lập vui thượng mi sao, hắn sớm đoán được sẽ có loại phản ứng này, bất quá hiện tại Hàn Lập minh bạch, chỉ khi khoảng cách giữa Chưởng Thiên Bình và Bình Linh đủ gần, mới có thể xúc phát loại cảm ứng này.

Lúc này Hàn Lập trực tiếp đem thần thức triển khai, phương viên vạn dặm trong vòng hết thảy đều bị Hàn Lập lao lao trành trụ. "Chưởng Thiên Bình có thể cảm ứng Bình Linh tồn tại, như vậy Bình

Linh khẳng định cũng có thể cảm ứng được Chưởng Thiên Bình!" Hàn Lập suy đoán rất chuẩn xác, giám thị hết thảy trong vòng phương viên vạn dặm, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng nhất nhất hiện lên trong đầu Hàn Lập.

Thần thức của hắn giống như một đài máy tính siêu đại dung lượng, đem hết thảy đều tinh mật ghi lại.

Tại nháy mắt Hàn Lập đem thần thức phô khai, có vài luồng thần thức từ các nơi nhanh chóng viễn ly.

Những thần thức này đều đại biểu cho từng cái sinh linh, lúc này đều đang làm động tác viễn ly Hàn Lập, giống như đang đào ly.

Bất quá trong đó một bộ phận là trùng hợp, trong đó định nhiên có một cái là Bình Linh kia.

Hàn Lập văn ti bất động, lao lao trành trụ những sinh linh di động kia, sau đó trục nhất phán đoán chân ngụy.

Có mấy đạo thần thức đi đầu biến mất, tốc độ rời đi cực nhanh, thậm chí đào xuất phạm vi thăm dò của thần thức Hàn Lập, nhưng sau khi rời đi Chưởng Thiên Bình y nhiên tán phát lục quang.

Minh hiển những thân ảnh đi xa kia, bất quá là trùng hợp rời đi, cũng không phải là hành động đào ly do cảm ứng được Chưởng Thiên Bình. "Có sáu kẻ!" Hàn Lập mật thiết quan chú sáu sinh linh còn lại, không đi quản những kẻ đào tẩu kia.

Những thần thức rời đi mà không dẫn phát Chưởng Thiên Bình phản ứng, nhân thử khẳng định không phải Bình Linh. "Năm kẻ!" Lại lần nữa biến mất một sinh linh, nhưng Hàn Lập vẫn nhưng không có phản ứng.

Chỉ còn lại năm kẻ, trong đó khẳng định có Bình Linh, chỉ bất quá Bình Linh đào tẩu tốc độ có chút chậm, thậm chí làm cho Hàn Lập đều

không dễ phân biệt trong đó kẻ nào mới thật sự là Bình Linh. "Được rồi, đã còn lại năm kẻ, vậy thì bắt toàn bộ!" Hàn Lập không nguyện lãng phí thời gian nữa, thân thủ hư không nhiếp một cái, mấy cái sinh linh lập tức bị bắt lại.

Chương 475

Năm cái sinh linh căn bản vô pháp để đáng thần thông của Hàn Lập, nháy mắt bị bắt tới trước mặt hắn.

Lúc này trên người Hàn Lập thanh quang đại thịnh, mấy cái sinh linh không kịp phản ứng, Hàn Lập trực tiếp đem bốn sinh linh trong đó lần nữa phóng trục về chỗ cũ.

Chỉ lưu lại một sinh linh cuối cùng, một nữ tiên mạo mỹ như hoa.

Nữ tiên hiển đến có chút khẩn trương, một đôi mắt to ngập nước đang nhìn Hàn Lập.

Nữ tiên mạo mỹ như hoa, nhìn thẳng Hàn Lập, một bộ dạng đam kinh thụ phạ. "Thượng tiên, tiểu tiên Ngân Bình Nhi, không biết Thượng tiên có gì quý cán?" Hàn Lập thấy tiểu tiên nữ một bộ dạng duy duy nặc nặc, ngược lại không có bao nhiêu sát khí, hiển nhiên bị khí tức cường đại của Hàn Lập trấn nhiếp. "Có nhận được cái này không?" Hàn Lập trực tiếp lấy ra một cái bình ngọc nhỏ, cái này không phải Chưởng Thiên Bình, mà là hàng nhái do Mã Nguyên luyện chế, Đạo Thiên Bình!

Tiểu nữ tiên vừa thấy Đạo Thiên Bình, trên mặt đốn thời hoa dung thất sắc. "Cái bình nhỏ này, ta tịnh không nhận ra." Nữ tiên vội vàng lắc đầu phủ nhận, bình tử xác thực không nhận ra, tuy rằng khí tức kia cùng Chưởng Thiên Bình thập phần tương tự, nhưng chung quy không phải cùng một dạng đồ vật. "Ngươi có thể cảm thụ được khí tức trên người ta, ta cũng có thể cảm thụ khí tức trên người ngươi, cho nên, tiếp tục ẩn tàng xuống dưới không có bất kỳ ý nghĩa gì!" Hàn Lập lúc này lại lấy ra một cái bình, chính là Chưởng Thiên Bình.

Đối với Bình Linh này, Hàn Lập muốn hòa bình thu phục, tất cánh

sau này có khả năng phải vĩnh viễn kề vai chiến đấu.

Nếu giữa hai bên tâm tồn hiềm khích, vậy không phải chuyện tốt.

Mục đích của Hàn Lập chính là muốn đem Chưởng Thiên Bình tiến giai thành Tiên Thiên Chí Bảo, nếu trung gian xuất hiện sai sót, vậy thật sự hối hận cũng không kịp. "Ngươi...

Ngươi tìm được Chưởng Thiên Bình?" Đã đến lúc này, Ngân Bình Nhi cũng vô pháp lại ẩn tàng, Hàn Lập mang theo Chưởng Thiên Bình đến đây, hiển nhiên đã biết hết thảy.

Lại đi giảo biện, không có bất kỳ ý nghĩa gì. "Ta tại hạ giới, ý ngoại đạt được Chưởng Thiên Bình, bởi vậy ta mới sẽ đi tìm ngươi!" Hàn Lập đem cố sự của mình kể cho Ngân Bình Nhi, sự vô cự tế, giảng đến phi thường nghiêm túc. "Sau này ta tiến nhập Hồng Hoang thế giới, thực lực đột phi mãnh tiến.

Như kim ta có hi vọng chứng đạo thành Thánh, ta muốn đem Chưởng Thiên Bình đề thăng lên cảnh giới Tiên Thiên Chi Bảo, bởi vậy ta mới tìm ngươi!" Hàn Lập nói ra mục đích của mình, đối với Bình Linh không có ti hào ẩn tàng, tất cánh những sự tình này sớm muộn gì Bình Linh cũng sẽ biết.

Muốn cùng Bình Linh mật thiết hợp tác, vậy nhất định phải có tuyệt đối tín nhiệm. "Để cho Chưởng Thiên Bình tiến giai thành Tiên Thiên Chí Bảo?" Ngân Bình Nhi hai mắt trừng thật lớn.

Thông qua Hàn Lập giảng giải, nàng đối với khái niệm Tiên Thiên Chi Bảo thập phần tinh tường, lúc này Hàn Lập đề xuất cách làm này, đốn thời làm cho nàng động tâm.

Chưởng Thiên Bình là thân thể của Ngân Bình Nhi, nếu Chưởng Thiên Bình tiến giai lên tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo, Ngân Bình Nhi cũng sẽ đạt được càng nhiều chỗ tốt.

Thậm chí tương lai triệt để độc lập ra, trở thành một sinh mệnh mới, cũng không phải là không có khả năng.

Linh Bảo tiến giai, chẳng khác nào Ngân Bình Nhi tiến giai, đối với nàng, giản trực là cơ hội ngàn năm có một!

Hiện tại Hàn Lập cần làm, là phải để cho Ngân Bình Nhi tin tưởng! "Chưởng Thiên Bình cường đại, đối với ta cũng có trợ giúp cực lớn.

Trong tay ta có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thực lực của ta và thành tựu của ngươi đều sẽ có đại đề thăng!" Hàn Lập thao thao bất tuyệt, đem ý tưởng của mình nói ra.

Hàn Lập cùng Ngân Bình Nhi tại Ma Giới giao lưu bảy ngày bảy đêm, cuối cùng Ngân Bình Nhi hân nhiên tiếp thụ lời mời của Hàn Lập.

Mục tiêu của Hàn Lập là đề thăng Chưởng Thiên Bình, đối với Bình Linh như Ngân Bình Nhi tuyệt đối là chuyện tốt, bởi vậy Ngân Bình Nhi không có khả năng cự tuyệt.

Dưới tiền đề như vậy, để Ngân Bình Nhi tiếp thụ đề nghị của Hàn Lập, căn bản không phải chuyện khó khăn.

Hai bên thương thảo nhất định, Ngân Bình Nhi rốt cục lần nữa trở về trong Chưởng Thiên Bình.

Chưởng Thiên Bình cùng Bình Linh hợp nhị vi nhất, hiện tại rốt cục triệt để triển hiện ra uy lực chân chính. "Chưởng Thiên Bình ban đầu chỉ có thể ngưng tụ linh khí, hối tụ linh dịch, nhưng hiện tại lại trở nên càng thêm cường đại!" Hàn Lập không ngờ, hiện tại Chưởng Thiên Bình còn có thể ngự địch, có thể tiến hành công kích, thậm chí có thể xuyên qua hư không! "Đây là cái gì?" Hàn Lập tại để nhất thời gian phát hiện đồ vật bên trong Chưởng Thiên Bình, là từng hạt kết

tinh.

Ngân Bình Nhi không có hiện thân, thanh âm điềm mỹ lại truyền ra: "Thời Gian Tinh Lạp, nãi là đặc sản trong Chưởng Thiên Bình, trong đó bao hàm Thời Gian Pháp Tắc, có thể cung cấp cho ngươi thể ngộ!" Thời Gian Pháp Tắc, chính là một loại Pháp Tắc phi thường cường đại.

Tuy mỗi một loại Pháp Tắc đều có sức mạnh cường đại, nhưng Thời Gian Pháp Tắc một khi nhập môn sẽ có uy lực cực đại.

Tại trên phương diện chiến đấu, có thể cấp cho Hàn Lập trợ giúp cực lớn.

Hàn Lập tất cánh căn cơ thiển bạc một chút, một cái phàm gian tiểu tử, tại mấy trăm năm nội thành tựu Chuẩn Thánh cảnh giới, tuy rằng thực lực bất tục, nhưng thân gia để uẩn lại kém một chút.

Nếu Hàn Lập có thể nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, như vậy có thể bổ sung tốt tệ đoan công kích lực bất túc, như vậy nếu phát sinh tranh đấu, cũng có thể có một số thủ đoạn cường lực.

Hàn Lập hân hỉ thu lấy Thời Gian Tinh Lạp, sau đó mang theo Chưởng Thiên Bình trực tiếp xuyên qua hư không, trở về Hồng Hoang thế giới.

Chí vu Đạo Thiên Bình, Hàn Lập đảo không có xá khí.

Đương nhiên dĩ nhãn quang và kiến thức của Hàn Lập, cũng không có đem Đạo Thiên Bình và Chưởng Thiên Bình dung hợp.

Đạo Thiên Bình tuy rằng lợi hại, nhưng lại căn bản vô pháp cùng Chưởng Thiên Bình đánh đồng, nếu giống như trước đó đem Đạo Thiên Bình dung hợp vào trong Chưởng Thiên Bình, vậy không thể nghi ngờ là một sai lầm cực lớn.

Hàn Lập mang theo Chưởng Thiên Bình trở về Hồng Hoang thế

giới, lần này ra ngoài Hàn Lập có thể nói là mãn tái nhi quy.

Có thể tìm được Chưởng Thiên Bình, đối với tu hành sau này sẽ có trợ giúp cực đại.

Lúc này Hàn Lập về tới Thiên Đình, cùng Lệ Phi Vũ giao đại xong, lập tức bắt đầu bế quan.

Trải qua một đoạn thời gian tại phàm nhân thế giới bôn ba, tu vi Hàn Lập triệt để ổn cố, tiếp theo phải tìm thời cơ, khoái tốc đột phá cảnh giới hiện tại.

Chương 476

Chứng đạo thành Thánh, Hàn Lập tất tu phải bước ra một bước này.

Hiện tại chỉnh cái Hồng Hoang thế giới đã có không ít Thánh Nhân.

Đông Vương Công tọa trấn Tam Giới, khí vận Hồng Hoang cũng đang không ngừng đề thăng.

Chỉ cần không có ý ngoại phát sinh, khí vận của Đông Vương Công sẽ vẫn luôn cường đại xuống dưới, địa vị Thiên Đình cũng sẽ càng ngày càng vô pháp lay động.

Như kim Đông Vương Công thực lực Hợp Đạo cảnh giới, tại Hồng Hoang vô nhân năng địch, tình huống vô địch như vậy làm cho Đông Vương Công cũng sinh ra một loại cảm giác "cao xử bất thắng hàn".

Lúc này Đông Vương Công đang quan sát biến hóa của chỉnh cái Hồng Hoang thế giới, như kim khí vận Hồng Hoang biến hóa vô cùng, tổng thể thượng cường đại phồn thịnh.

Khí vận của bản thân Đông Vương Công càng vô pháp lay động.

Tại lúc Đông Vương Công quan sát tình huống chung quanh, trong Hồng Hoang thế giới một đạo kim quang trùng thiên, khẩn đón lấy là một trận long ngâm hổ khiếu.

Đông Vương Công trong mắt xạ xuất hai đạo thần mang, nhìn về phía trong kim quang, chỉ thấy một vị tu sĩ tóc dài phi dương ngạo lập thương thiên. "Thần Nam muốn chứng đạo!" Đông Vương Công cười một tiếng.

Thần Nam tu hành thập phần ra sức, vưu kỳ sau khi Đạm Đài Tuyền chứng đạo, Thần Nam giống như điên cuồng, bắt đầu bế quan, quyết định không thành Thánh tuyệt không xuất quan.

Hiện tại xem ra Thần Nam rốt cục thành công, chứng đạo tại tức, dị tượng trùng thiên!

Thần Nam đối với sự tình năm xưa của Đạm Đài Tuyền tịnh không có quên, hắn và Vũ Hinh đều cơ hồ cửu tử nhất sinh, ân oán kia vẫn luôn không có thời gian thanh toán.

Hiện tại Thần Nam chứng đạo, định nhiên sẽ lần nữa tìm tới Đạm Đài Tuyền.

Trong Hồng Hoang thế giới hứa đa tu sĩ phân phân nhìn về phía bên này, lại một vị Thánh Nhân chứng đạo, lần nữa dẫn tới các phương thế lực quan chú. "Là cường giả Thần Mộ thế giới muốn chứng đạo!" "Thần Mộ thế giới đã xuất hiện hai tôn Thánh Nhân, như kim lần nữa xuất hiện một vị Thánh Nhân, vậy là tam Thánh tịnh lập!" "Thần Mộ thế giới, muốn cùng Bắc Đẩu Tinh Vực những Thánh Nhân kia giống nhau, cường hãn vô cùng!" Chúng đa tu sĩ nghị luận phân phân, tiện mộ không thôi.

Đối với trạng huống hiện tại của Hồng Hoang thế giới đại gia đều tinh tường, tuy chứng đạo giản đơn hơn một chút, nhưng cũng tịnh phi ai cũng có thể chứng đạo thành công.

Có thể chứng đạo, đều là những cường giả có thiên tư trác tuyệt trong một nhóm nhỏ kia.

Tại lúc mọi người kinh thán, nơi cường giả Thần Mộ thế giới bàn cứ, lại một đạo tử kim sắc thần mang trùng tiêu nhi thượng. "Hống!" Long ngâm hưởng triệt bát phương, tử quang chiếu diệu hoàn vũ.

Lại một vị Thánh Nhân độ kiếp chứng đạo!

Chúng nhân vô bất ngạc nhiên, không ngờ tu sĩ Thần Mộ thế giới cường hãn như vậy, một lần có hai vị Thánh Nhân đồng thời chứng đạo.

Trong tử sắc quang hoa kia, chính là Tử Kim Thần Long, tu hành vô số tuế nguyệt, hiện tại rốt cục cũng triệt để bước ra một bước cuối cùng!

Tử Kim Thần Long cùng Thần Nam đồng thời độ kiếp chứng đạo, cùng tình huống năm xưa của Độc Cô Bại Thiên cùng Thần Trạm thập phần tương tự, có thể nói là hổ phụ vô khuyển tử.

Hai đạo lôi đình một tả một hữu.

Thần Nam Thần Binh Bát Binh phù hiện, những thần binh hư ảnh kia tại thời khắc chứng đạo, triệt để phù hiện ra, trở thành chứng đạo thần binh.

Đại Long Đao, Hậu Nghệ Cung, Khốn Thiên Tác, Liệt Không Kiếm, Huyền Vũ Giáp... các loại thần binh phù hiện, Thần Nam lập vu cửu thiên chi thượng, cùng lôi đình kháng tranh.

Một bên khác, Tử Kim Thần Long tay cầm côn nhị khúc, trong miệng hô hô ha ha, lẩm bẩm, đồng dạng đối với lôi đình kháng tranh không thôi.

Vô biên lôi đình nộ phách xuống, cửu thiên chi thượng điện thiểm không ngừng, uy thế lôi kiếp bất khả đáng.

Thần Nam cùng Tử Kim Thần Long hai kẻ nhất đồng độ kiếp, thiên địa chi gian đốn thời vô cùng lôi đình thiểm diệu, nơi nơi đều là phong vân cuồng bạo. "Oanh long long!" Lôi đình chi uy bất khả tiết độc, nhiên Thần Nam và Tử Kim Thần Long nghịch lưu nhi thượng đồng dạng thần dũng vô cùng.

Hai kẻ các triển thần thông, đem một thân huyền pháp thi triển đến

cực hạn, cùng lôi đình trên cửu thiên không ngừng kháng tranh.

Lôi đình thần võ, lại vô pháp triệt để mẫn diệt Thần Nam cùng Tử Kim Thần Long.

Hai người tại trong lôi đình lịch luyện, không ngừng cường hóa, uy áp Thánh Cảnh cường giả triệt để thích phóng ra, trấn áp cửu thiên thập địa.

Một tràng độ kiếp tới nhanh đi cũng nhanh, Thần Nam cùng Tử Kim Thần Long thuận lợi độ kiếp thành công, hoàn hảo vô tổn xuất hiện tại thiên mạc chi thượng.

Hai vị Thánh Nhân triệt để chứng đạo thành công, tại bán không tán phát ra vô tận uy áp.

Hiện tại hai vị Thánh Nhân chứng đạo, Thần Mộ thế giới tứ Thánh tịnh lập!

Mắt thấy Thần Mộ thế giới lần nữa xuất hiện hai vị Thánh Nhân, Ma Môn một phương triệt để trầm tịch xuống, tất cánh Thần Nam cùng Đạm Đài Tuyền cũng không đối phó.

Hiện tại Thần Nam chứng đạo thành công, tương đương với việc Ma Môn lại tăng thêm mấy vị đối đầu.

Thần Nam cùng Tử Kim Thần Long vừa chứng đạo, khí vận trong Hồng Hoang thế giới lập tức đại phúc tăng gia.

Không chỉ Thần Nam khí vận tăng gia, khí vận mà Đông Vương Công đạt được cũng đang đại phúc độ đề thăng.

Hai vị tân Thánh Nhân đề thăng khí vận chi lực, cũng không phải sinh linh khác có thể so sánh.

Chỉnh cái Hồng Hoang thế giới Thánh Nhân càng ngày càng nhiều, Thánh Nhân khí vận trong Hồng Hoang cũng biến đến càng thêm nồng

đậm.

Thánh Nhân khí vận chất lượng so với sinh linh phổ thông cường hãn hơn rất nhiều, chất lượng thượng khu biệt, tịnh phi số lượng có thể di bổ.

Thánh Nhân khí vận, tái đa Chuẩn Thánh cũng vô pháp so sánh.

Tại lúc Đông Vương Công tra khán khí vận chi lực, trong Hồng Hoang thế giới lần nữa có dị tượng sản sinh, từng đạo lôi đình tàn phá, chiếu sáng cả bầu trời.

Đông Vương Công ý ngoại nhìn tình huống trong Thiên Đình, lần này độ kiếp chính là Hàn Lập!

Chương 477

Hàn Lập tiến nhập Hồng Hoang thế giới thời gian ngắn nhất, nhưng lại siêu việt đại đa số tu sĩ, bằng vào nhất giới phàm nhân chi thân, tại thời gian ngắn như vậy nhất cử chứng đạo thành công.

Phần thiên tư này xác thực siêu hồ thường nhân, làm cho Đông Vương Công đều cảm thấy thập phần kinh nhạ. "Thời gian Hàn Lập tu luyện không dài, nhưng phần thiên phú và cơ duyên này, đúng là vô nhân năng cập a!" Đông Vương Công không khỏi lắc đầu, nếu Hồng Hoang thế giới có thêm mấy cái tu sĩ như vậy, khí vận Hồng Hoang thế tất sẽ cấp tốc tăng gia, khí vận chi lực mà Đông Vương Công hối tụ cũng sẽ đột phi mãnh tiến.

Tu sĩ tại sau khi khóa nhập Thánh Cảnh, muốn đề thăng thực lực nhu yếu y kháo khí vận chi lực, bất quá tại trước Thánh Cảnh, vẫn cần tự hành ngộ đạo.

Chứng đạo tiên hậu cũng căn cứ vào ngộ tính và cơ duyên mà định.

Lúc này Hàn Lập độ kiếp chứng đạo, trong Linh Sơn bỗng nhiên cũng vọt lên một đạo hắc quang, quang mang diệu nhãn chí cực, là một vị Ma Vương độ kiếp rồi!

Ma Môn có Ma Vương độ kiếp, Phật Môn Lạc Già Sơn tựa hồ cũng chịu kích thích, lúc này đồng dạng có một đạo quang trụ trùng thiên nhi khởi.

Lần này trong Phật Môn cũng có một vị tu sĩ độ kiếp chứng đạo, trên đài sen vàng kia, chính là Văn Thù Bồ Tát đang kinh lịch lôi kiếp.

Văn Thù Bồ Tát bỏ lỡ cơ duyên tiến hóa của Hồng Hoang thế giới, bất quá lại nhân thử chịu kích thích, sau một lần bị bức đến không có

đường lui, ngược lại nhất cử đột phá, thành công độ kiếp chứng đạo!

Số vị Thánh Nhân tề tề chứng đạo, tại Hồng Hoang thế giới lại là một phen thịnh huống. "Thần Mộ thế giới hai vị vừa mới chứng đạo thành công, lại có ba vị Thánh Nhân độ kiếp, xem ra thiên địa quy tắc xác thực đã triệt để cải biến." Đông Vương Công nhìn tình huống Hồng Hoang thế giới, cao hứng nói.

Hồng Hoang Thánh Nhân càng nhiều, đối với Đông Vương Công chỗ tốt càng lớn.

Lúc này Hàn Lập độ kiếp, đem Chưởng Thiên Bình lấy ra, pháp bảo quả nhiên phi phàm, dùng Chưởng Thiên Bình đối kháng lôi kiếp, căn bản không chút sứt mẻ.

Những lôi đình kia tung hoành phách trảm, nại hà không được Hàn Lập một ty một hào.

Chưởng Thiên Bình khẽ hấp, nháy mắt đem vô lượng lôi đình hấp nhập kỳ trung.

Lôi đình lần nữa tập tới lại bị Chưởng Thiên Bình trực tiếp cản lại, cái bình kiên ngạnh kia dưới sự thao tác của Hàn Lập kiên bất khả tồi.

Mặc cho lôi đình như thế nào cuồng bạo, căn bản khó thương tổn Hàn Lập mảy may.

Ma Vương Ma Môn kia lúc này hiển đến chật vật không thôi.

Ma Môn công pháp xưa nay đều là tốc thành, căn cơ của Ma Vương tương đối tịnh không có trát thực như tu sĩ Đạo Môn.

Bởi vậy khi đối mặt lôi kiếp, chu thân hắc vụ nháy mắt bị đánh đến thất linh bát lạc.

Hạnh hảo Ma Vương có một số thủ đoạn, mới hữu kinh vô hiểm

độ qua Thánh Nhân lôi kiếp.

Phật Môn một phương, Văn Thù Bồ Tát tu hành đa niên, như kim chứng đạo thành Thánh, đảo là ổn trát ổn đả.

Tuy tịnh không có địa phương đặc biệt xuất thải, nhưng thắng ở ổn trọng, bình bình an an độ qua đại kiếp, vì Phật Môn lần nữa tăng thêm một vị Thánh Nhân.

Sau khi Văn Thù Bồ Tát chứng đạo thành Thánh, Mộng Thần Cơ cũng tiễu nhiên chứng đạo.

Lúc này xem ra Mộng Thần Cơ xác thực đã sớm chứng đạo, tâm tư chẩn mật, biết làm người, bởi vậy trì trì không có hiển lộ ra.

Vẫn luôn chờ Văn Thù Bồ Tát chứng đạo thành công sau đó, mới biểu hiện ra Thánh Nhân tu vi.

Cử động này lập tức làm cho sư tôn Văn Thù Bồ Tát đại sinh hảo cảm, quan hệ sư đồ hai người cũng càng phát thân mật.

Hồng Hoang thế giới các phương tu sĩ phân phân chứng đạo, vô biên Thánh Nhân khí vận nháy mắt trở nên lần nữa nồng đậm.

Lạc Già Sơn Phật Môn lục Thánh, Linh Sơn Ma Môn thất Thánh, sự giao phong giữa hai đại thế lực đảo thành tiêu điểm của Hồng Hoang thế giới.

Nhưng lần này hai bên ngược lại triệt để an tĩnh xuống, ai cũng không có bởi vì một phương lần nữa xuất hiện Thánh Cảnh cường giả mà đại đả xuất thủ.

Tất cánh như kim Hồng Hoang thế giới không chỉ có hai đại thế lực này, Thần Mộ thế giới tứ Thánh, Già Thiên thế giới tam Thánh, những địa phương còn lại cũng đều ám trung không biết ẩn tàng cứu cánh mấy vị Thánh Nhân.

Ai cũng sợ hãi khi cùng đối đầu đánh đến lưỡng bại câu thương, sẽ bị kẻ khác tới hái đào.

Hàn Lập tại một tòa đại sơn kiến lập thế lực của mình, ngọn núi được mệnh danh là Thất Huyền Sơn, coi như là một sự giao đại đối với dĩ vãng.

Tu sĩ từ Phàm Nhân Tu Tiên thế giới đều phân phân hối tụ tại nơi này, lấy Hàn Lập cầm đầu, kiến lập thế lực thuộc về mình.

Tất cánh địa phương trong Thiên Đình có hạn, đương bọn họ có nhất định tự vệ chi lực, thục tất Hồng Hoang thế giới xong, sẽ bị Đông Vương Công khu trục ra khỏi Thiên Đình.

Tức tiện như thế, những năm này trong Thiên Đình y nhiên tụ tập đại lượng tu sĩ, đều là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên.

Năm đó Đông Vương Công từng lập hạ quy củ, chỉ có cường giả Đại La Kim Tiên trở lên mới có tư cách ở lại Thiên Đình.

Bất quá hiện tại Thiên Đình Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, nhưng vẫn nhân mãn vi hoạn.

Thiên Đình có mười ba trọng thiên, mỗi một trọng đều vô cùng lớn, nhưng tu sĩ từ các thế giới càng nhiều hơn.

Những tu sĩ kia không có biện pháp đột phá Thánh Cảnh, nhưng đột phá Đại La Kim Tiên lại không có vấn đề.

Những tu sĩ này vạn vạn năm không bị ma diệt, chỉ cần trường cửu tu hành xuống dưới, cơ bản sẽ không tử vong, bởi vậy Thiên Đình Đại La Kim Tiên chỉ sẽ càng ngày càng nhiều.

Như kim Hồng Hoang thế giới phồn hoa, cũng chính bởi vì những Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cường giả này tồn tại, dùng khí vận chi khí chi xanh Hồng Hoang thế giới.

Cường giả cảnh giới Thánh Nhân, nhưng vẫn là chiến lực đỉnh đoan nhất của một nhóm nhỏ.

Bất quá theo Hồng Hoang thế giới không ngừng cường đại, tương lai Thánh Nhân cũng sẽ càng ngày càng nhiều, thậm chí tại khi Đông Vương Công mở ra đủ nhiều tân thế giới, Thánh Nhân cũng sẽ trở nên giống như Đại La Kim Tiên hiện tại, không còn cao cao tại thượng!

Hết thảy đều là tràng cảnh có thể dự kiến, chỉ bất quá là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Tại lúc mọi người tưởng rằng Hồng Hoang thế giới sẽ an định một đoạn thời gian, cả Hồng Hoang thế giới lần nữa bị một sự kiện ý ngoại dẫn phát huyên nhiên đại ba.

Hư vô Hỗn Độn chi địa, một đạo cực cường quang thúc quán xuyên thiên địa, trực tiếp từ trong Hỗn Độn chiếu xạ tiến vào Hồng Hoang thế giới.

Một đạo quang trụ này chiếu triệt thiên địa, hiển đến thần bí cường đại, từ một khắc quang thúc xuất hiện, nháy mắt hấp dẫn vô số cường giả chúc mục.

Chương 478

"Đó là cái gì?

Đồ vật gì có thể từ trong Hỗn Độn xuyên nhập Hồng Hoang thế giới?" "Như kim Hồng Hoang thế giới vạn phân cường đại, năng làm được điểm này, nhất định là bất phàm tục vật!" Hứa đa tu sĩ chấn kinh không thôi, một số cường đại Thánh Nhân phân phân động thân, tiến nhập Hỗn Độn tìm kiếm quang nguyên tồn tại, muốn nhất tham cứu cánh.

Sự kiện này Đông Vương Công đảo nhìn nhất thanh nhị sở, cười một tiếng, tịnh không có bất kỳ biểu thị gì. "Đại ca, chúng ta vì sao không đi xem?" Kim Sí Đại Bàng nhìn thần quang trên không trung, trong lòng động tâm, thoán xuyết Khổng Tuyên cùng nhau đi tra khán một phen.

Như kim hai huynh đệ đều là Thánh Cảnh cường giả, nặc đại Hồng Hoang thế giới cũng căn bản không ngăn được bọn họ.

Khổng Tuyên cười nói: "Nhị đệ, sư tôn chúng ta đều chưa từng động thủ, chúng ta lại hà tất phí phần tâm tư này?

Nếu thật sự có chỗ tốt, còn có thể thiếu phần Thiên Đình chúng ta sao?" Kim Sí Đại Bàng lắc đầu không thôi, hắn là kẻ thích xem náo nhiệt, hiện tại sư tôn và đại gia đều không nguyện tiền vãng, hắn cũng chỉ đành lưu tại Thiên Đình tiếp tục tu hành.

Tây Phương Lạc Già Sơn, Phật Môn lục Thánh ngồi cùng một chỗ.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân nhìn thiên ngoại thần quang kia, đạm nhiên nói: "Thiên ngoại thần quang kia tựa hồ cùng Phật Môn ta hữu duyên.

Văn Thù Bồ Tát, ngươi và hiền đồ có thể ngoại xuất du lịch một phen, nếu thần vật kia cùng Phật Môn ta quả nhiên hữu duyên, không ngại mang về Phật Môn!" Văn Thù Bồ Tát vừa nghe ý tứ của Giáo chủ, cũng có chút động tâm.

Tự tòng chứng đạo thành Thánh về sau, Văn Thù Bồ Tát cùng Mộng Thần Cơ hai người tịnh không có pháp bảo sấn thủ.

Bảo bối trước đó tuy rằng không tồi, nhưng dùng thủ đoạn Thánh Cảnh thi triển ra, lại hiển đến có chút uy lực bất túc.

Lần này trong Hỗn Độn xuất hiện dị tượng, chính là chinh triệu bảo vật xuất thế, nếu như có thể đạt được chút hứa hảo xử, đối với Văn Thù Bồ Tát cũng là một đại tí trợ. "Giáo chủ sở ngôn thậm thị, ta và Thần Cơ sẽ tiền vãng Hỗn Độn du lịch một phen!" Văn Thù Bồ Tát đánh một cái kê thủ, cùng Mộng Thần Cơ nhất thân, rời khỏi Lạc Già Sơn trực bôn Hỗn Độn chi địa.

Mộng Thần Cơ sau khi tới Hồng Hoang thế giới, vẫn luôn tu hành tại Lạc Già Sơn, có thể nói ngay cả Lạc Già Sơn cũng chưa từng xuống, đối với một số sự tình Hồng Hoang thế giới, Mộng Thần Cơ tự nhiên phi thường hướng vãng.

Vô biên Hỗn Độn chi địa kia, càng là địa phương Mộng Thần Cơ sớm đã muốn đi.

Lúc này có Văn Thù Bồ Tát dẫn đường, hai người lập tức bắt đầu du lịch. "Sư tôn, Hỗn Độn chi địa rốt cuộc có bao lớn?" Mộng Thần Cơ bỗng nhiên hỏi.

Tại Dương Thần thế giới, hắn căn bản chưa từng tiếp xúc Hỗn Độn chi địa, sau khi tới Hồng Hoang thế giới cũng chưa từng tiến nhập Hỗn Độn, bởi vậy trong lòng phi thường hiếu kỳ.

Tuy Mộng Thần Cơ là Thánh Nhân, nhưng chút tuổi tác kia so với

Văn Thù Bồ Tát căn bản không đáng nhắc tới.

Văn Thù Bồ Tát cười lắc đầu, đồ đệ này thông minh lanh lợi, tức tiện hiện tại thành Thánh Nhân quả vị, nhưng y nhiên lấy đệ tử chi lễ đối đãi Văn Thù Bồ Tát, làm cho Văn Thù Bồ Tát thập phần mãn ý.

Lúc này đối mặt câu hỏi của Mộng Thần Cơ, Văn Thù Bồ Tát cũng không biết nên trả lời thế nào. "Thần Cơ, Hồng Hoang thế giới rất lớn, nhưng so với Hỗn Độn, lại là không đáng nhắc tới.

Hỗn Độn chi trung vô biên vô tế, có thể nói là vô cùng lớn.

Tại trong Hỗn Độn, không có thượng hạ nam bắc, bất phân tả hữu tây đông, đi hướng nào đều vô tòng suy đoán, thời gian và không gian không có khái niệm, nơi đó chỉ có vĩnh hằng." Văn Thù Bồ Tát sướng đàm cổ kim, tâm tư phân phi.

Hỗn Độn chi địa từ khi Hồng Hoang thế giới chưa khai tịch đã tồn tại, tức tiện tương lai thế giới băng phôi, thiên địa bất tồn, Hỗn Độn y nhiên sẽ tồn tại.

Hỗn Độn, tiện là hết thảy nguyên thủy trạng thái, là hết thảy sơ thủy, cũng là hết thảy kết thúc.

Văn Thù Bồ Tát cùng Mộng Thần Cơ một đường đi tới Hỗn Độn chi địa, lúc này quang thúc kia cũng biến đến càng phát minh lượng.

Hứa đa tu sĩ đã sớm tới trước, tại trong Hỗn Độn tra khán, phân phân vây quanh quang thúc kia, muốn nhìn xem cứu cánh là thứ gì. "Quang thúc này tựa hồ uẩn hàm một loại Đạo, đem hết thảy thần thức chung quanh đều cách tuyệt tại ngoại, làm cho tu sĩ vô pháp thăm dò!" Văn Thù Bồ Tát trong lòng hơi hơi kinh thán, vật ấy càng thần bí bất phàm, sau khi đạt được đối với mình trợ giúp càng lớn.

Lúc này tức tiện Văn Thù Bồ Tát dùng tu vi Thánh Nhân tra khán, cũng vô pháp xuyên thấu tầng bích chướng kia, căn bản vô pháp nhất

tham cứu cánh.

Mộng Thần Cơ nghe vậy, cũng nhiêu hữu hứng thú tra khán.

Mộng Thần Cơ tu vi cùng Văn Thù Bồ Tát tại bá trọng chi gian, tự nhiên cũng nhìn không ra manh mối. "Vật ấy quả nhiên bất phàm, ngay cả Thánh Nhân thần thức đều có thể cách tuyệt, đương chân kỳ diệu!" Mộng Thần Cơ nháy mắt động tâm tư.

Bản thân tu sĩ tân thế giới, để uẩn vô pháp so sánh cùng sinh linh Hồng Hoang thế giới.

Lần này nếu thật sự có Linh Bảo xuất thế, đó là một lần cơ hội.

Vô luận sư đồ hai người ai có thể đạt được bảo bối trong đó, tương đối với Phật Môn đều là một đại trợ lực.

Có ý nghĩ này, tâm lý Mộng Thần Cơ cũng biến đến nhiệt thiết.

Tại lúc Mộng Thần Cơ tư thốn, trong Hỗn Độn lại bay tới mấy đạo thần hồng.

Đối phương tới gần, lại là mấy vị Thánh Nhân.

Tam Sinh Tam Thế thế giới Bạch Thiển Thượng Thần, Dạ Hoa Thượng Thần, hai người tu hành đa niên, rốt cục tại không lâu trước đây chứng đạo thành Thánh, thành công khóa nhập Thánh Cảnh.

Lần này trong Hỗn Độn xuất hiện dị động, Dạ Kiêu Thánh Nhân để hai vị tới trước tra khán.

Một đạo quang mang khác tắc là Vạn Kiếm Nhất.

Hắn bế quan đa niên ít khi ra ngoài, lần này thấy có Linh Bảo xuất thế mới phá quan mà ra, một kiếm phi nhập Hỗn Độn, muốn nhìn xem cứu cánh là hà vật.

Những năm này trong Hồng Hoang thế giới xuất hiện Linh Bảo không ít, nhưng bảo bối Hỗn Độn chi địa lại không nhiều.

Năm đó Đông Vương Công tại Hỗn Độn chi địa đạt được Hỗn Độn Thần Kim, cuối cùng tại Bất Tử Hỏa Sơn luyện thành Tiên Thiên Chí Bảo Phương Thiên Họa Kích.

Có thể nói đó là kiện thứ nhất, hiện tại đây là kiện thứ hai bị đại gia biết đến, chí vu những cường giả khác ám trung đạt được bảo bối gì, ai cũng vô pháp biết được.

Lúc này mắt thấy chúng đa Thánh Nhân phân phân tới, mọi người lễ mạo tính chào hỏi.

Chương 479

"Vạn Kiếm Nhất đạo hữu, Dạ Hoa, Bạch Thiển đạo hữu, bần tăng hữu lễ!" Văn Thù Bồ Tát tác vi tu sĩ bản địa Hồng Hoang thế giới, đi đầu kiến lễ, hiển đến thập phần chu toàn nhiệt tình. "Văn Thù Bồ Tát, có thể ở chỗ này tương kiến, cũng là một tràng duyên phận!" Bạch Thiển doanh doanh cười, nữ tu sĩ Hồng Hoang thế giới vốn không nhiều, nàng đối với Văn Thù Bồ Tát đảo có mấy phần hảo cảm.

Văn Thù Bồ Tát vốn là Ngọc Hư môn hạ Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, vốn là nam nhi thân, nhưng sau khi nhập Phật Môn, do chuyển thế tu Phật, cuối cùng lấy thân nữ nhi chứng đạo, bởi vậy bảo lưu lại nữ tính thân thể.

Nam nữ chi biệt tại trong Thánh Nhân đảo không có so đo, đối với bọn họ bất quá chỉ là một ý niệm chuyển biến.

Vạn Kiếm Nhất cõng trường kiếm sau lưng, đối chư vị ôm quyền.

Vạn Kiếm Nhất vốn hỉ tĩnh ít khi mở miệng giao đàm, chỉ lắng nghe chúng vị Thánh Nhân giao lưu. "Lần này Hỗn Độn thần vật hàng lâm, ký nhiên chư vị đạo hữu đều tới, sảo hậu nếu chúng vị đều trung ý, vậy chỉ có thể các bằng bản sự tranh thủ!" Văn Thù Bồ Tát khai môn kiến sơn, bảo bối ai cũng sẽ không khinh dịch tương nhượng, bởi vậy động thủ là thiếu không được.

Văn Thù Bồ Tát nói như vậy, là để chốc nữa tức tiện phát sinh tranh đấu, cũng sẽ không vì vậy mà náo đến quá cương. "Văn Thù đạo hữu sở ngôn cực thị, chúng ta đều các bằng bản sự, vô luận đắc thất, nhật hậu tương kiến thì ta vẫn lấy đạo hữu tương xưng!" Bạch Thiển Thánh Nhân cùng Văn Thù Bồ Tát tương đàm thậm hoan.

Năm vị Thánh Nhân tại đây, những sinh linh khác căn bản vô pháp

nhiễm chỉ thần bí bảo bối.

Mấy vị ngôn đàm chi gian căn bản không có đem tu sĩ khác để vào mắt, hiển nhiên không định để cho những Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên kia ra tay.

Những tu sĩ kia lúc này cũng đều trong lòng ám tự nói thầm, có mấy vị Thánh Nhân ở đây, bọn họ đỉnh đa chỉ có thể xem náo nhiệt, căn bản không có bất kỳ cơ hội đoạt bảo nào.

Tại lúc mọi người nhàn liêu, thần bí quang trụ kia lần nữa trán phóng vô lượng kim quang. "Bảo vật sắp xuất thế!" Dạ Hoa Thánh Nhân hưng phấn hô.

Những năm này hắn vẫn luôn tu hành, hiện tại rốt cục đột phá Thánh Cảnh, đây là lần tầm bảo đầu tiên sau khi đột phá.

Lúc này mọi người phân phân nhìn lại, chỉ thấy trong Hỗn Độn quả nhiên sản sinh biến hóa, kim quang nguyên bản ngưng thực hiện tại biến đến càng thêm diệu nhãn.

Quang trụ đang nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Lúc này Văn Thù Bồ Tát vội vàng lần nữa tra khán, chỉ thấy trận pháp bảo hộ pháp bảo kia đã có một tia phùng khích.

Văn Thù Bồ Tát thấu qua phùng khích nhìn vào, bên trong là một mặt gương tròn.

Kính tử có âm dương hai mặt, một mặt tán phát ra kim hoàng quang mang, chiếu diệu chu thiên, thần bí phi phàm.

Một mặt khác có vô cùng hắc quang, lúc này đang cùng vô tận Hỗn Độn dung vi nhất thể, bởi vậy căn bản nhìn không rõ ràng.

Bảo kính quang hoa như thế thôi xán, thần uy trong đó càng bất khả cổ lượng.

Nhãn kiến đẳng pháp bảo này, Văn Thù Bồ Tát đã sớm động tâm không thôi, chỉnh cái tâm tư đều bị bảo kính kia hấp dẫn.

Tại lúc Văn Thù Bồ Tát quan chú, trận pháp kia bỗng nhiên phát ra tiếng vang khinh vi.

Đại trận phá!

Đại trận vừa phá, mấy vị Thánh Nhân nháy mắt ra tay.

Vạn Kiếm Nhất hóa thành một đạo kiếm quang, độn tốc cực nhanh, thuấn tức chi gian đã đến trước mặt Linh Bảo.

Bạch Thiển Thánh Nhân cũng không chậm, hóa thành phiến đào hoa, khinh khinh đãng một cái, trực tiếp tới trước bảo kính, một trận hương phong phiêu đãng, gió nhẹ nhu nhược lại ngăn cản thần kiếm của Vạn Kiếm Nhất. "Vạn Kiếm Nhất đạo hữu, đắc tội!" Bạch Thiển tố thủ nâng lên, chặn lại Vạn Kiếm Nhất xong, thân thủ muốn chộp tới bảo kính kia. "A Di Đà Phật!" Văn Thù Bồ Tát tuyên một tiếng Phật hiệu, dưới chân một tòa kim sắc liên đài phù hiện, đỉnh đầu một phó bảo tràng che lấp, kim kiều vắt ngang, trực tiếp liên thượng thần bí bảo kính kia.

Nhiên ngay tại lúc Văn Thù Bồ Tát muốn ra tay, một cỗ nguy cơ cảm mãnh liệt thuấn gian tập thượng tâm đầu.

Văn Thù Bồ Tát tâm đầu kinh hãi, vội vàng thôi động đỉnh đầu Tam Hoa, đốn thời gian từng đóa kim liên trán phóng, từng ngọn minh đăng chiếu diệu, từng khỏa minh châu hộ trì. "Oanh long!" Văn Thù Bồ Tát không kịp thi triển càng nhiều thủ thuật, một thanh thần đao thứ phá hư không, nháy mắt phách khảm tại trên Tam Hoa của Văn Thù Bồ Tát.

Lúc này mọi người vội vàng nhìn lại, chính là Ma Môn Thánh Nhân, Hồng Huyền Cơ! "Hồng Huyền Cơ, ngươi cũng dám tới tìm

chết!" Mộng Thần Cơ mắt thấy Hồng Huyền Cơ, đương chân là cừu nhân kiến diện, phân ngoại nhãn hồng.

Nhiên không đợi Mộng Thần Cơ có sở động tác, lại một đạo thần thức đem hắn tỏa định, hư không chi trung lần nữa tập tới một kiếm, nãi là Đại Càn Vương Triều Đế Vương, Dương Bàn!

Dương Bàn cùng Hồng Huyền Cơ xưa nay như hình với bóng, bởi vậy Mộng Thần Cơ tại khi nhìn thấy Hồng Huyền Cơ, đã phòng bị Dương Bàn trong bóng tối.

Lúc này Dương Bàn ra tay, Mộng Thần Cơ đảo không hoảng không loạn.

Văn Thù Bồ Tát cùng Mộng Thần Cơ bị ngăn lại, thủ bảo chi nhân chỉ còn lại ba người Vạn Kiếm Nhất.

Dạ Hoa và Bạch Thiển vốn là phu thê nhất thể, hai người tự nhiên liên thủ đối phó Vạn Kiếm Nhất.

Nhiên lúc này Vạn Kiếm Nhất ti hào không có thối ý, thần kiếm trong tay nhất phân vi nhị, phân biệt triền trụ Bạch Thiển và Dạ Hoa.

Bên này ba người đánh đến bất khả khai giao, một bên khác bốn vị Thánh Nhân cũng các tự liều mạng.

Đều đã đánh ra chân hỏa, phân phân muốn đem đối thủ chém giết.

Mộng Thần Cơ thân bàng mấy con thần long phi vũ, đem hắn hoàn nhiễu trong đó, trong tay cầm một thanh Hàng Ma Bảo Xử, thoạt nhìn uy vũ bất phàm.

Một bên khác Văn Thù Bồ Tát tay cầm Kim Cương Kiếm, nộ mục nhi thị, cùng Hồng Huyền Cơ đấu tại một chỗ. "Dương Bàn, các ngươi đã sớm tiềm phục tại đây đi?

Chờ ta và sư tôn hàng lâm, để cho những Thánh Nhân khác cũng

đều đi ra đi!" Mộng Thần Cơ bỗng nhiên mở miệng, hắn đối với Dương Bàn và Hồng Huyền Cơ thập phần hiểu rõ, bởi vậy khi nhìn thấy Hồng Huyền Cơ xuất hiện, Mộng Thần Cơ đã ý thức được âm mưu của bọn hắn. "Mộng Thần Cơ, ngươi vẫn giống như cũ, tự nhận là thắng khoán tại ác, hết thảy đều trong lòng bàn tay.

Chương 480

Lần này ta đảo muốn cho ngươi biết, cái gì gọi là hối hận!" Dương Bàn nộ a một tiếng.

Lúc này hư không chung quanh lần nữa ba động, nháy mắt lại có hai vị Thánh Nhân phù hiện.

Ma Vương Hữu Sát, Tiên Tử Đạm Đài Tuyền!

Hai kẻ đã sớm ẩn tàng tại bốn phía, tý cơ nhi động, chuẩn bị cấp cho Phật Môn Thánh Nhân một kích trí mạng!

Bạch Thiển Thánh Nhân ở một bên nhìn đến sửng sốt, không ngờ Ma Môn đã sớm ẩn tàng ở chỗ này.

Vừa rồi mấy vị còn đang sướng đàm chuyện đoạt bảo, đều không ai phát giác chung quanh có kẻ tiềm phục.

Tại một sát na Bạch Thiển Thánh Nhân tẩu thần, Vạn Kiếm Nhất nháy mắt đột phá phòng ngự của Dạ Hoa, thân thủ nắm chặt, đem thần bí bảo kính kia trảo tại trong tay.

Hắn đem bảo bối thu lại, trên mặt lộ ra tiếu ý. "Hai vị đạo hữu, bảo bối này Vạn Kiếm Nhất tiếu nạp, đa tạ hai vị đạo hữu tương nhượng!" Vạn Kiếm Nhất nói như vậy, đảo làm cho Dạ Hoa và Bạch Thiển vô pháp lại ra tay tranh đoạt.

Trước đó đã nói các bằng thủ đoạn, hiện tại bảo vật bị Vạn Kiếm Nhất sở đắc, hai người cũng không có khả năng lại liên thủ bức bách Vạn Kiếm Nhất. "Vạn Kiếm Nhất đạo hữu vô nhu khách khí, đạo pháp của ngươi thập phần huyền diệu, nãi là bình sinh ta cận kiến.

Nhật hậu hữu không, có thể tới Thanh Khâu ta nhất tụ, đến lúc đó muốn hướng đạo hữu thỉnh giáo kiếm pháp." Dạ Hoa Thánh Nhân ôn

văn nhĩ nhã, cười một tiếng làm cho người ta như mộc xuân phong.

Vạn Kiếm Nhất tâm tình đại hảo, đạt được bảo bối, tự nhiên sẽ không bày ra bộ mặt lạnh lùng. "Hai vị đạo hữu như thế sĩ cử tại hạ, nhật hậu hữu không, Vạn Kiếm Nhất định nhiên đăng môn bái phỏng!" Bảo kính kia cũng là bảo bối ghê gớm, tức tiện là Vạn Kiếm Nhất cũng thập phần động tâm, bởi vậy hiện tại đắc bảo chi hậu, đối với Dạ Hoa và Bạch Thiển Thánh Nhân đảo cũng có thêm mấy phần hảo cảm.

Hàn Lực và Ngân Bình Nhi đã trao đổi ở Ma Giới trong bảy ngày bảy đêm, cuối cùng Ngân Bình Nhi vui vẻ chấp nhận lời mời của Hàn Lực.

Mục tiêu của Hàn Lực là nâng cấp Chưởng Thiên Bình, đối với Ngân Bình Nhi là bình linh thì đây là chuyện tốt tuyệt đối, vì vậy nàng không thể từ chối.

Dưới tiền đề như vậy, việc khiến Ngân Bình Nhi chấp nhận đề nghị của Hàn Lực hoàn toàn không phải chuyện khó khăn.

Hai người thương lượng xong, Ngân Bình Nhi cuối cùng một lần nữa trở về bên trong Chưởng Thiên Bình.

Chưởng Thiên Bình và bình linh hợp thành một, giờ đây cũng đã triệt để thể hiện ra uy lực của nó.

“Chưởng Thiên Bình ban đầu chỉ có thể ngưng tụ linh khí, hội tụ linh dịch, nhưng bây giờ đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều!” Hàn Lực thầm nghĩ.

Hiện tại Chưởng Thiên Bình có thể dùng để chống địch, có thể tiến hành công kích, thậm chí có thể xuyên qua hư không!

“Hử?” Hàn Lực ngay lập tức phát hiện ra những thứ bên trong Chưởng Thiên Bình, từng hạt kết tinh.

Ngân Bình Nhi không hiện thân, nhưng giọng nói ngọt ngào đã truyền đến: "Đây là Thời gian tinh lạp, đặc sản trong Chưởng Thiên Bình, bên trong chứa đựng Thời gian pháp tắc, có thể cung cấp để thể ngộ!" Thời gian pháp tắc là một loại pháp tắc vô cùng cường đại.

Tuy mỗi loại pháp tắc đều có sức mạnh ghê gớm, nhưng Thời gian pháp tắc vừa nhập môn đã có uy lực cực lớn.

Về phương diện chiến đấu, nó có thể mang lại sự trợ giúp to lớn cho Hàn Lực.

Dù sao thì căn cơ của Hàn Lực vẫn còn hơi nông cạn, một tiểu tử từ phàm gian, trong vòng mấy trăm năm đã đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, tuy thực lực không tầm thường nhưng nội tình lại kém xa.

Nếu Hàn Lực có thể nắm giữ Thời gian pháp tắc, y sẽ bù đắp được khuyết điểm về lực công kích không đủ.

Như vậy, nếu xảy ra tranh đấu, y cũng sẽ có thêm một vài thủ đoạn mạnh mẽ.

Hàn Lực vui mừng thu lấy Thời gian tinh lạp, sau đó mang theo Chưởng Thiên Bình trực tiếp xuyên qua hư không, trở về Hồng Hoang Thế Giới.

Về phần Đạo Thiên Bình, Hàn Lực không vứt bỏ, nhưng với nhãn quang và kiến thức của y, cũng không dung hợp Đạo Thiên Bình vào Chưởng Thiên Bình.

Đạo Thiên Bình tuy lợi hại, nhưng căn bản không thể so sánh với Chưởng Thiên Bình, nếu dung hợp nó vào Chưởng Thiên Bình như trước kia thì chắc chắn là một sai lầm to lớn.

Hàn Lực mang theo Chưởng Thiên Bình trở về Hồng Hoang Thế Giới, chuyến đi này có thể nói là thu hoạch đầy đủ, tìm lại được Chưởng Thiên Bình sẽ giúp ích rất lớn cho việc tu hành sau này.

Lúc này, Hàn Lực trở về Thiên Đình, sau khi bàn giao mọi việc cho Lịch Phi Vũ, y liền bắt đầu bế quan.

Trải qua một thời gian bôn ba ở Phàm Nhân Thế Giới, tu vi của Hàn Lực đã hoàn toàn ổn định, tiếp theo y cần tìm thời cơ để nhanh chóng đột phá cảnh giới hiện tại.

Chứng đạo thành Thánh, Hàn Lực phải bước ra một bước này.

Hiện tại, trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đã có không ít Thánh Nhân, Đông Vương Công tọa trấn tam giới, khí vận Hồng Hoang cũng đang không ngừng tăng lên.

Chỉ cần không có chuyện bất ngờ xảy ra, khí vận của Đông Vương Công sẽ tiếp tục lớn mạnh, địa vị của Thiên Đình cũng sẽ ngày càng không thể lay chuyển.

Với thực lực Hợp Đạo cảnh giới, Đông Vương Công căn bản không có đối thủ trong Hồng Hoang, tình cảnh vô địch này khiến Đông Vương Công cũng sinh ra cảm giác đứng trên cao rét buốt.

Lúc này, Đông Vương Công đang quan sát sự biến hóa của toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Khí vận Hồng Hoang hiện nay biến hóa vô cùng, tổng thể đang trên đà cường thịnh phồn vinh.

Khí vận của bản thân Đông Vương Công lại càng không thể lay chuyển.

Khi Đông Vương Công đang quan sát tình hình xung quanh, một đạo kim quang từ trong Hồng Hoang Thế Giới phóng thẳng lên trời, ngay sau đó là một trận long ngâm hổ gầm.

Trong mắt Đông Vương Công bắn ra hai đạo thần quang, nhìn về phía kim quang, chỉ thấy một vị tu sĩ tóc dài tung bay đang ngạo nghễ đứng giữa trời xanh.

“Thần Nam sắp chứng đạo!” Đông Vương Công mỉm cười, Thần Nam tu hành vô cùng chăm chỉ, đặc biệt là sau khi Chiêm Thái Tuyền chứng đạo, Thần Nam như phát điên, bắt đầu bế quan, quyết định không thành Thánh tuyệt không xuất quan.

Bây giờ xem ra Thần Nam cuối cùng đã thành công, sắp chứng đạo, dị tượng ngút trời!

Thần Nam vẫn chưa quên chuyện năm xưa của Chiêm Thái Tuyền, y và Vũ Hinh gần như cửu tử nhất sinh, những ân oán đó vẫn chưa có thời gian thanh toán.

Bây giờ Thần Nam chứng đạo, chắc chắn sẽ lại tìm đến Chiêm Thái Tuyền.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, rất nhiều tu sĩ đều nhìn về phía đó, lại một vị Thánh Nhân chứng đạo, một lần nữa thu hút sự chú ý của các thế lực.

Chương 481

"Cường giả của Thần Mộ Thế Giới sắp chứng đạo!" "Thần Mộ Thế Giới đã xuất hiện hai vị Thánh Nhân, nay lại thêm một vị, là tam thánh cùng tồn tại!" "Thần Mộ Thế Giới, sắp mạnh mẽ vô cùng như các Thánh Nhân ở Bắc Đẩu Tinh Vực rồi!" Vô số tu sĩ bàn tán xôn xao, vô cùng hâm mộ.

Mọi người đều rõ tình hình hiện tại của Hồng Hoang Thế Giới.

Tuy việc chứng đạo đã đơn giản hơn một chút, nhưng không phải ai cũng có thể thành công.

Những người có thể chứng đạo đều là một bộ phận nhỏ các cường giả có thiên tư trác tuyệt.

Ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc, tại nơi các cường giả Thần Mộ Thế Giới chiếm cứ, lại có một đạo thần quang màu tím vàng vọt lên trời cao.

"Gầm!" Tiếng rồng gầm vang vọng tám phương, tử quang chiếu rọi vũ trụ.

Lại một vị Thánh Nhân độ kiếp chứng đạo!

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ tu sĩ của Thần Mộ Thế Giới lại mạnh mẽ như vậy, một lần có đến hai vị Thánh Nhân cùng lúc chứng đạo.

Trong quầng sáng màu tím kia chính là Tử Kim Thần Long, sau vô số năm tháng tu hành, giờ đây cuối cùng cũng đã bước ra bước cuối cùng!

Tử Kim Thần Long và Thần Nam cùng lúc độ kiếp chứng đạo, tình huống này rất giống với Độc Cô Bại Thiên và Thần Chiến năm

xưa, quả là hổ phụ vô khuyển tử.

Hai đạo lôi đình một trái một phải, tám món thần binh của Thần Nam hiện ra, hư ảnh của thần binh vào thời khắc chứng đạo đã hoàn toàn hiện hữu, trở thành thần binh chứng đạo.

Đại Long Đao, Hậu Nghệ Cung, Khốn Thiên Tác, Liệt Không Kiếm, Huyền Vũ Giáp, các loại thần binh hiện ra, Thần Nam đứng trên cửu thiên, chống lại lôi đình.

Bên kia, Tử Kim Thần Long tay cầm song tiết côn, miệng hô hô ha ha, lẩm bẩm có lời, cũng đang không ngừng chống lại lôi đình.

Lôi đình vô biên giận dữ bổ xuống, trên cửu thiên sấm chớp không ngừng, uy thế của lôi kiếp không thể ngăn cản.

Thần Nam và Tử Kim Thần Long cùng nhau độ kiếp, trong thiên địa tức thì vô số lôi đình lóe sáng, đâu đâu cũng là phong vân cuồng bạo.

"Ầm ầm ầm!" Uy thế của lôi đình không thể khinh nhờn, nhưng Thần Nam và Tử Kim Thần Long ngược dòng mà lên cũng thần dũng vô cùng.

Hai người thi triển thần thông, vận dụng huyền pháp của bản thân đến cực hạn, không ngừng chống lại lôi đình trên cửu thiên.

Lôi đình thần võ, nhưng không thể hoàn toàn tiêu diệt Thần Nam và Tử Kim Thần Long.

Hai người được tôi luyện trong lôi đình, không ngừng cường hóa, uy áp của cường giả Thánh cảnh hoàn toàn được phóng thích, trấn áp cửu thiên thập địa.

Một trận độ kiếp đến nhanh đi cũng nhanh, Thần Nam và Tử Kim Thần Long thuận lợi độ kiếp thành công, bình an vô sự xuất hiện trên bầu trời.

Hai vị Thánh Nhân đã triệt để chứng đạo thành công, tỏa ra uy áp vô tận giữa không trung.

Hiện tại, hai vị Thánh Nhân đã chứng đạo, trong Thần Mộ Thế Giới đã có tứ thánh cùng tồn tại!

Thấy Thần Mộ Thế Giới lại xuất hiện thêm hai vị Thánh Nhân, phe Ma Môn hoàn toàn trầm mặc, dù sao thì Thần Nam và Chiêm Thái Tuyền vốn không ưa nhau.

Bây giờ Thần Nam chứng đạo thành công, tương đương với việc Ma Môn lại có thêm mấy kẻ địch.

Khi Thần Nam và Tử Kim Thần Long vừa chứng đạo, khí vận trong Hồng Hoang Thế Giới lập tức tăng mạnh.

Không chỉ khí vận của Thần Nam tăng lên, khí vận mà Đông Vương Công nhận được cũng tăng vọt.

Khí vận chi lực do hai vị tân Thánh Nhân mang lại, không phải sinh linh tầm thường nào có thể sánh được.

Toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới ngày càng có nhiều Thánh Nhân, khí vận Thánh Nhân trong Hồng Hoang cũng trở nên nồng đậm hơn.

Chất lượng của khí vận Thánh Nhân mạnh hơn khí vận của sinh linh bình thường rất nhiều, sự khác biệt về chất lượng này không phải số lượng có thể bù đắp.

Khí vận của một Thánh Nhân, dù có bao nhiêu Chuẩn Thánh cũng không thể so bì.

Khi Đông Vương Công đang xem xét khí vận chi lực, trên trời lại lần nữa xuất hiện dị tượng, từng đạo lôi đình tứ ngược, chiếu sáng cả một vùng trời.

Đông Vương Công bất ngờ nhìn cảnh tượng trên trời, người độ

kiếp lần này là Hàn Lực!

Hàn Lực tiến vào Hồng Hoang Thế Giới thời gian ngắn nhất, nhưng lại vượt qua đại đa số tu sĩ, bằng thân phận một phàm nhân, trong thời gian ngắn như vậy đã nhất cử chứng đạo.

Xét về thiên tư, quả thực vượt xa người thường, khiến cả Đông Vương Công cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Thời gian của Hàn Lực không dài, nhưng xét về thiên phú và cơ duyên, thì không ai có thể sánh kịp a!" Đông Vương Công không khỏi lắc đầu, nếu trong Hồng Hoang Thế Giới có thêm vài tu sĩ như vậy, khí vận Hồng Hoang tất sẽ tăng lên nhanh chóng, khí vận chi lực mà Đông Vương Công có thể hội tụ cũng sẽ đột phá mạnh mẽ.

Tu sĩ sau khi bước vào Thánh cảnh, muốn nâng cao thực lực cần phải dựa vào khí vận chi lực, không giống như trước Thánh cảnh cần phải tự mình ngộ đạo.

Việc chứng đạo sớm hay muộn cũng dựa vào ngộ tính và cơ duyên để quyết định.

Lúc Hàn Lực đang độ kiếp chứng đạo, trong Linh Sơn bỗng nhiên cũng vọt lên một đạo hắc quang, quang mang chói lọi vô cùng, một vị Ma Vương đã độ kiếp!

Ma Vương trong Ma Môn độ kiếp, chùa Lạc Già Sơn của Phật Môn dường như cũng bị kích thích, lúc này cũng có một cột sáng phóng lên trời.

Lần này trong Phật Môn cũng có một vị tu sĩ độ kiếp chứng đạo, trên kim sắc liên đài kia, chính là Văn Thù Bồ Tát đang trải qua lôi kiếp.

Văn Thù Bồ Tát đã bỏ lỡ cơ duyên tiến hóa của Hồng Hoang Thế Giới, nhưng lại vì thế mà bị kích thích, không ngờ sau khi bị dồn vào

đường cùng lại nhất cử đột phá, thành công độ kiếp chứng đạo!

Số vị Thánh Nhân cùng nhau chứng đạo, lại tạo nên một cảnh tượng thịnh vượng trong Hồng Hoang Thế Giới.

"Hai vị của Thần Mộ Thế Giới vừa chứng đạo thành công, lại có thêm ba vị Thánh Nhân độ kiếp, xem ra thiên địa quy tắc quả thực đã hoàn toàn thay đổi." Đông Vương Công nhìn tình hình Hồng Hoang Thế Giới, trong lòng cũng vui mừng.

Hồng Hoang có càng nhiều Thánh Nhân, lợi ích mà Đông Vương Công nhận được càng lớn.

Lúc này Hàn Lực độ kiếp, lấy Chưởng Thiên Bình ra, pháp bảo quả nhiên phi phàm, dùng Chưởng Thiên Bình đối kháng lôi kiếp, căn bản không hề bị lay động.

Những tia lôi đình kia ngang dọc bổ xuống, nhưng hoàn toàn không làm gì được Hàn Lực.

Chưởng Thiên Bình hút một cái, trong nháy mắt đã hút vô lượng lôi đình vào bên trong.

Lôi đình lại tấn công đến liền bị Chưởng Thiên Bình trực tiếp chặn lại, chiếc bình nhỏ cứng rắn dưới sự điều khiển của Hàn Lực trở nên không thể phá hủy.

Chương 482

Mặc cho lôi đình cuồng bạo thế nào, căn bản khó làm tổn thương Hàn Lực một chút nào.

Ma Vương của Ma Môn, lúc này lại có vẻ chật vật vô cùng.

Công pháp của Ma Môn vốn thiên về tốc thành, căn cơ của Ma Vương tương đối không vững chắc bằng tu sĩ Đạo Môn.

Vì vậy khi đối mặt với lôi kiếp, hắc vụ quanh thân trong nháy mắt bị đánh tan tác.

May mà Ma Vương cũng có một vài thủ đoạn, mới hữu kinh vô hiểm vượt qua lôi kiếp Thánh Nhân.

Bên phía Phật Môn, Văn Thù Bồ Tát đã tu hành nhiều năm, nay chứng đạo thành Thánh, từng bước vững chắc.

Tuy không có điểm gì đặc biệt xuất sắc, nhưng thắng ở sự ổn trọng, bình an vượt qua đại kiếp, lại thêm một vị Thánh Nhân cho Phật Môn.

Sau khi Văn Thù Bồ Tát chứng đạo thành Thánh, Mộng Thần Cơ cũng lặng lẽ chứng đạo.

Xem ra Mộng Thần Cơ thực ra đã sớm chứng đạo, nhưng vì tâm tư sâu sắc, biết cách đối nhân xử thế, nên chậm chạp không để lộ ra.

Mãi cho đến khi Văn Thù Bồ Tát chứng đạo thành công, y mới thể hiện ra tu vi Thánh Nhân.

Hành động này lập tức khiến sư tôn của y là Văn Thù Bồ Tát có thiện cảm lớn, quan hệ thầy trò hai người cũng càng thêm thân thiết.

Các tu sĩ từ các phe trong Hồng Hoang Thế Giới lần lượt chứng

đạo, khí vận Thánh Nhân vô biên trong nháy mắt lại trở nên nồng đậm.

Lạc Già Sơn Phật Môn có sáu Thánh, Linh Sơn Ma Môn có bảy Thánh, cuộc đối đầu giữa hai đại thế lực này đã trở thành tiêu điểm của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng lần này hai bên lại hoàn toàn yên tĩnh, không ai vì một bên lại xuất hiện cường giả Thánh cảnh mà ra tay đại chiến.

Dù sao thì trong Hồng Hoang Thế Giới hiện nay không chỉ có hai đại thế lực này, Thần Mộ Thế Giới có tứ thánh, Già Thiên Thế Giới có tam thánh, những nơi khác cũng không biết đang ẩn giấu bao nhiêu vị Thánh Nhân.

Họ cũng sợ khi đang đánh nhau với đối thủ đến lưỡng bại câu thương thì bị kẻ khác ngư ông đắc lợi.

Hàn Lực đã thành lập thế lực của mình trên một ngọn núi lớn, ngọn núi này được đặt tên là Thất Huyền Sơn, coi như một lời hồi đáp cho quá khứ.

Các tu sĩ từ Phàm Nhân Tu Tiên Thế Giới đều tụ tập tại đây, lấy Hàn Lực làm đầu, thành lập thế lực của riêng mình.

Dù sao thì không gian trên Thiên Đình có hạn, khi họ đã có thực lực tự vệ nhất định và quen thuộc với Hồng Hoang Thế Giới, họ sẽ bị Đông Vương Công yêu cầu rời khỏi Thiên Đình.

Dù vậy, những năm qua Thiên Đình vẫn tụ tập một lượng lớn tu sĩ, đều là những tu sĩ từ cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên.

Năm đó Đông Vương Công từng lập quy củ, chỉ có cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên mới có tư cách ở lại Thiên Đình.

Nhưng bây giờ, số lượng Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh trong Thiên Đình vẫn đông như kiến.

Thiên Đình có mười ba tầng trời, mỗi tầng đều rộng lớn vô cùng, nhưng số lượng tu sĩ từ các thế giới còn nhiều hơn.

Những tu sĩ đó không có cách nào đột phá Thánh cảnh, nhưng đột phá Đại La Kim Tiên thì không có vấn đề gì.

Những tu sĩ này có thể sống hàng vạn năm mà không bị mài mòn, chỉ cần tu hành lâu dài, về cơ bản sẽ không chết, vì vậy số lượng Đại La Kim Tiên trong Thiên Đình chỉ ngày càng nhiều.

Hồng Hoang Thế Giới phồn hoa như hiện nay, cũng chính là nhờ sự tồn tại của những cường giả Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh này, khí vận của họ đang chống đỡ Hồng Hoang Thế Giới.

Cường giả Thánh cảnh vẫn là một bộ phận nhỏ tồn tại ở đỉnh cao nhất.

Nhưng theo sự lớn mạnh không ngừng của Hồng Hoang Thế Giới, trong tương lai số lượng Thánh Nhân cũng sẽ ngày càng nhiều, thậm chí sau khi Đông Vương Công mở ra đủ nhiều thế giới mới, Thánh Nhân cũng sẽ trở nên giống như Đại La Kim Tiên hiện tại, không còn cao cao tại thượng nữa!

Tất cả đều là cảnh tượng có thể dự đoán được, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vạn Kiếm Nhất cùng Dạ Hoa, Bạch Thiển hành lễ, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua cuộc chiến giữa Phật Môn và Ma Môn, cuối cùng Vạn Kiếm Nhất không ra tay, hóa thành một đạo kiếm quang bay đi.

Bạch Thiển Thánh Nhân nhìn cuộc chiến ở xa, nàng có chút thiện cảm với Văn Thù Bồ Tát, nên dừng chân quan sát.

"Bạch Thiển, chúng ta đi thôi, ân oán giữa Phật Môn và Ma Môn, chúng ta không tiện nhúng tay vào!" Dạ Hoa nhìn Bạch Thiển, không muốn dính vào những chuyện này.

Quan hệ trong Hồng Hoang Thế Giới hiện nay vô cùng phức tạp, chỉ có đứng ngoài cuộc mới có thể bình an vô sự.

Nếu không cẩn thận bị cuốn vào vòng chiến, đó không phải là chuyện tốt.

Tranh đấu giữa các Thánh Nhân, động một chút là hủy thiên diệt địa, không phải chuyện nhỏ.

Bạch Thiển nhìn về trung tâm chiến trường, những luồng khí hỗn loạn cuồng bạo ở khắp nơi đã che khuất tất cả.

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây!" Bạch Thiển gật đầu rời đi, nàng cũng không muốn dễ dàng bị dính líu vào, dù sao thế lực của Thanh Khâu quá yếu, chỉ có ba vị Thánh Nhân không thể chống lại Ma Môn, vì vậy đứng ngoài cuộc là tốt nhất.

Lần này tuy không giành được linh bảo, nhưng theo Dạ Hoa, có thể kết giao với mấy vị Thánh Nhân đã là thu hoạch lớn.

Các vị Thánh Nhân lần lượt rời đi, những Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng sớm đi sạch sẽ.

Lúc này, bốn vị Thánh Nhân Ma Môn đồng loạt xuất động, Hồng Huyền Cơ một mình cầm chân Văn Thù Bồ Tát, ba vị Thánh Nhân còn lại vây công Mộng Thần Cơ.

Mục đích của họ rất đơn giản, tập trung sức mạnh, chém giết Mộng Thần Cơ!

Mộng Thần Cơ không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ cần bị đánh giết, sẽ triệt để vẫn lạc.

Thánh Nhân không phải là bất tử, chỉ cần tiêu diệt hoàn toàn Thánh Nhân, phá hủy cả ý niệm của họ, là có thể triệt để chém giết một vị Thánh Nhân, xóa tên khỏi Hồng Hoang Thế Giới!

“Thần Cơ cẩn thận!” Văn Thù Bồ Tát trong lòng lo lắng, lớn tiếng nhắc nhở Mộng Thần Cơ.

“Văn Thù đạo hữu, lo cho mình trước đi!” Hồng Huyền Cơ tấn công dồn dập hai chiêu, vô cùng pháp tắc chi lực ép Văn Thù Bồ Tát đến mức luống cuống tay chân.

Hồng Huyền Cơ tu hành Nhục Thân Chi Đạo ở Dương Thần Thế Giới, sau khi vào Hồng Hoang Thế Giới cũng đã tìm được con đường của mình.

Hồng Huyền Cơ chứng đạo sớm hơn Văn Thù Bồ Tát, vì vậy thực lực mạnh hơn một bậc.

Thấy ba Thánh vây công Mộng Thần Cơ, Dương Bàn, Chiêm Thái Tuyền, Hữu Sát, ba người thi triển thần thông, muốn nhanh chóng chém giết Mộng Thần Cơ.

Chương 483

Nhưng sự cường đại của Mộng Thần Cơ lại có phần ngoài dự liệu, một mình chống lại ba Thánh mà không hề lộ vẻ thất thế.

Chín con thần long gào thét bay lượn bên cạnh Mộng Thần Cơ, bảo vệ y kín kẽ, mặc cho ba Thánh liên thủ, nhất thời cũng không thể hạ được Mộng Thần Cơ, muốn chém giết y lại càng là si tâm vọng tưởng.

Năm xưa Mộng Thần Cơ dốc lòng luyện chế Cửu Hỏa Viêm Long, bây giờ xem ra bảo bối này sau khi thực lực tăng lên, quả thực đã mang lại sự trợ giúp to lớn.

Lúc này ba vị Thánh Nhân vây lấy Mộng Thần Cơ, Dương Bàn tay cầm một thanh Khai Sơn Đao, Hữu Sát trong tay có một cái Pháp Luân.

Chiêm Thái Tuyền sử dụng một thanh trường kiếm, tam thánh như guồng xe, vây đánh Mộng Thần Cơ.

Trong hư không, các loại pháp tắc bùng nổ, vô tận hỗn độn bị khuấy động không yên, tứ diện bát phương hội tụ uy áp vô cùng.

Nhưng Mộng Thần Cơ lúc này tay cầm Hàng Ma Xử múa lên một vùng kim quang, Cửu Viêm Hỏa Long tâm tùy ý động, vững vàng chống lại ba vị Thánh Nhân.

Ngay lúc chúng Thánh không thể hạ được Mộng Thần Cơ, trong hỗn độn xung quanh lại lần nữa chiếu rọi một vùng kim quang, số vị Thánh Nhân cùng nhau đến.

"A Di Đà Phật!" Một tiếng phật hiệu trấn áp cửu thiên, Tiếp Dẫn Thánh Nhân từ trong hư không giáng lâm.

Tiếp Dẫn là giáo chủ Phật Môn, đã lâu không xuất sơn.

Lần này để Mộng Thần Cơ và Văn Thù Bồ Tát đi trước, Tiếp Dẫn Thánh Nhân lại ẩn mình phía sau.

Hiện tại quả nhiên có Thánh Nhân Ma Môn vây giết đệ tử Phật Môn, mấy vị Thánh Nhân Phật Môn tự nhiên không thể ngồi yên không quan tâm.

Lúc này Chiêm Thái Tuyền và Dương Bàn nghe thấy tiếng phật hiệu, thấy Chuẩn Đề Thánh Nhân giá lâm, trong lòng lập tức bất an.

Mấy vị Thánh Nhân Ma Môn này chỉ là Thánh cảnh nhất trọng thiên, Chuẩn Đề Thánh Nhân hiện tại đã là cảnh giới Thánh cảnh lục trọng thiên.

Với thực lực của Chuẩn Đề Thánh Nhân, đủ để trấn áp tất cả mọi người, huống hồ lần này đến không chỉ có một mình Chuẩn Đề Thánh Nhân!

Như Lai và Nhiên Đăng Thánh Nhân cũng theo sát phía sau, tam thánh cùng giáng lâm, rõ ràng là một cái bẫy đã được chuẩn bị từ trước!

"Chư vị, mau lui!" Dương Bàn thấy tình hình không ổn, lập tức muốn rút lui.

Hồng Huyền Cơ bên cạnh cũng giật mình, thực lực của y tuy mạnh, nhưng không thể chống lại những cường giả Hồng Hoang lâu năm này.

Sau khi tiến vào Thánh cảnh, một tầng một trời, khoảng cách giữa y và Tiếp Dẫn Thánh Nhân là trời và đất.

"Tiếp Dẫn đạo hữu, vẫn khỏe chứ a!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân vừa giáng lâm, trong hư không lại một trận dao động, Hắc Tâm Lão Nhân của Ma Môn cũng hiện thân, hiển nhiên cũng đã sớm có chuẩn bị.

Mấy vị Thánh Nhân Ma Môn thấy Hắc Tâm Lão Nhân, lúc này trong lòng cũng không còn hoảng loạn.

Hắc Tâm Lão Nhân thành đạo thời gian khá muộn, nhưng về thực lực lại có thể ngăn cản Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Lúc này cả Phật Môn và Ma Môn đều có năm vị Thánh Nhân giáng lâm, hai bên không còn chiếm ưu thế về số người.

Sau khi hai phe Thánh Nhân gặp nhau, đều tỏ ra giương cung bạt kiếm.

Hai bên không có ưu thế quá rõ ràng, cho dù xảy ra chiến đấu, cũng sẽ không có thu hoạch quá lớn.

Biết trước kết cục này, hai bên ngược lại đều không còn tâm tư tranh đấu.

Linh bảo hiện tại cũng đã bị Vạn Kiếm Nhất lấy đi, cuộc so tài lần này có thể nói không ai chiếm được lợi thế.

Ngay lúc mười vị Thánh Nhân đang giằng co, trong hỗn độn bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét lớn.

"Tiểu nương bì Chiêm Thái Tuyền kia ở đâu?

Đừng để nó chạy thoát!" Một tiếng gầm lập tức khiến khuôn mặt ngọc của Chiêm Thái Tuyền phủ một lớp hắc khí, nàng phẫn nộ nhìn về phía xa, giọng nói đó đã cho nàng biết đối phương là ai.

Lúc này, vùng đất hỗn độn một trận chấn động, quả nhiên Bĩ Tử Long và Thần Nam đã xông đến đây.

Bĩ Tử Long vừa thấy năm vị Thánh Nhân Ma Môn ở đây, đầu không khỏi rụt về phía sau, suýt chút nữa đã trốn sau lưng Thần Nam.

Nhưng Bĩ Tử Long thần thức quét qua, phát hiện phe Phật Môn cũng có năm vị Thánh Nhân, trên mặt y lập tức lại nở nụ cười.

“Tiếp Dẫn đạo hữu, đến đúng lúc lắm, đám người Ma Môn làm việc ngang ngược bá đạo, lần này chúng ta liên thủ, cho chúng một bài học thế nào?” Bĩ Tử Long tỏ ra thân quen, lập tức bắt chuyện với Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Nếu Bĩ Tử Long có thể nghiêm túc hơn một chút, cảnh tượng này sẽ giống như Phật Tổ và hộ pháp của Phật Môn là Tử Kim Thần Long ở cùng một chỗ.

Nhưng tên này mặt đầy vẻ bĩu cợt, căn bản không có chút khí thế của Thánh Nhân.

“Hai vị đạo hữu, hôm nay đến đúng lúc lắm, chúng ta liên hợp, trước tiên xử lý mấy vị Thánh Nhân Ma Môn!

Chiêm Thái Tuyền kia, đến lúc đó giao cho các ngươi xử trí, thế nào?” Tiếp Dẫn Thánh Nhân vài câu đơn giản, trong nháy mắt đã kéo Thần Nam vào phe mình.

Thần Nam và Tử Kim Thần Long vốn đến để truy sát Chiêm Thái Tuyền, hiện tại Tiếp Dẫn Thánh Nhân mời như vậy, Thần Nam tự nhiên không có lý do gì không đồng ý, nhưng y cũng sẽ không để Phật Môn lợi dụng làm bia đỡ đạn.

“Tiếp Dẫn Thánh Nhân nói đúng, hai người chúng ta cầm chân Chiêm Thái Tuyền, những vị Thánh Nhân còn lại giao cho các cao tăng Phật Môn xử lý!” Thần Nam mở lời trước, chủ động tìm đến Chiêm Thái Tuyền.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân gật đầu không ngớt: “Thần Nam đạo hữu, hãy để Thần Cơ cùng ngươi vây công Chiêm Thái Tuyền, ta sẽ ngăn Hắc Tâm Lão Nhân, ba vị Thánh Nhân còn lại ngăn chặn ba Thánh của Ma Môn!” Tiếp Dẫn đạo nhân phân phối như vậy, lập tức khiến tình cảnh của Chiêm Thái Tuyền trở nên vô cùng nguy hiểm.

Ba vị Thánh Nhân giáp công Chiêm Thái Tuyền, cảnh tượng này Thần Nam và Tử Kim Thần Long đều rất vui lòng được thấy.

Trong lòng Thần Nam cũng không khỏi bội phục đối phương, Tiếp Dẫn Thánh Nhân quả nhiên biết làm việc.

Bốn Thánh Phật Môn ngăn bốn Thánh Ma Môn, sau đó có Mộng Thần Cơ và hai người Thần Nam, liên thủ đối phó Chiêm Thái Tuyền.

Kế hoạch này quả thực không tồi, nhưng phe Ma Môn sẽ không để họ được như ý.

Nếu để Chiêm Thái Tuyền một mình đối kháng ba Thánh của Thần Nam, sẽ có khả năng lớn bị trọng thương, thậm chí bị đánh giết trực tiếp.

Vì vậy Hắc Tâm Lão Nhân không thể để họ như nguyện, lúc này năm vị Thánh Nhân Ma Môn tụ lại thành một khối, mỗi người án theo phương vị, trực tiếp bày ra Ngũ Hành Đại Trận.

Như vậy, dùng lực lượng của năm Thánh đối phó bảy Thánh, cho dù có không địch lại, cũng sẽ không rơi vào thế yếu quá lớn.

Chương 484

“Thần Nam, ngươi muốn giết ta, nhưng chung quy vẫn kém một bước, ngươi vĩnh viễn không phải là đối thủ của ta!” Chiêm Thái Tuyền cao cao tại thượng, nàng từng đùa giỡn Thần Nam trong lòng bàn tay, lúc này vẫn một bộ dạng kiêu ngạo.

Thần Nam im lặng không nói, chuyện năm xưa vẫn luôn là vết thương lòng của y, Chiêm Thái Tuyền lại cố ý xát muối vào vết thương, hành vi tiểu nhân như vậy khiến Thần Nam khinh thường.

“Ta, Thần Nam, không tin ngươi sẽ vĩnh viễn chỉ trốn sau lưng người khác, khi ngươi không còn chỗ dựa, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là hối hận!” Ánh mắt Thần Nam sắc bén, bình tĩnh nhìn Chiêm Thái Tuyền.

Từng là thiên chi kiêu tử, Thần Nam đã trải qua nhiều chuyện hơn Chiêm Thái Tuyền rất nhiều.

Sau khi được những sóng gió đó gột rửa, nhìn lại, những ma nạn từng trải qua không còn khó vượt qua như vậy nữa.

Lúc này đối mặt với sự trào phúng của Chiêm Thái Tuyền, Thần Nam cũng có thể thản nhiên đối đãi.

Chiêm Thái Tuyền thấy chiêu của mình vô hiệu, Thần Nam căn bản không bị kích động, ngược lại trong đôi mắt trong veo kia lại càng thêm sắc sảo.

Điều này khiến Chiêm Thái Tuyền trong lòng rùng mình, ý thức được Thần Nam đã triệt để trưởng thành, không còn là thanh niên hành động theo cảm tính năm nào.

Không còn là tiểu tử lòng nguội lạnh vì rơi xuống từ thần đàn, mà

là một cường giả Thánh cảnh đỉnh thiên lập địa!

Lúc này đối mặt với sự trào phúng của Chiêm Thái Tuyền, Thần Nam chỉ cùng Tử Kim Thần Long tấn công mãnh liệt.

Năm vị Thánh Nhân Phật Môn thấy Ma Môn bày ra trận pháp, kế hoạch tấn công riêng lẻ cũng không thể tiến hành được nữa.

"Nếu các đạo hữu Ma Môn không muốn tách ra, vậy thì chỉ có thể liên hợp, hợp lực đánh bại các ngươi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân không có ý định thả đi năm vị Thánh Nhân Ma Môn, y hô một tiếng, dẫn theo các Thánh Nhân Phật Môn lập tức lao lên.

Năm vị Thánh Nhân Phật Môn và Thần Nam liên hợp ra tay, nhất thời đánh cho đối phương chỉ có sức chống đỡ.

Năm vị Thánh Nhân Ma Môn bảo vệ lẫn nhau, không thể xuyên qua hư không, vì vậy chỉ có thể vừa đánh vừa lui.

Lúc này Thần Nam nắm bắt cơ hội, mọi người cùng nhau truy đuổi quyết liệt.

Các loại pháp tắc chi lực bùng nổ, trong hỗn độn vô biên trở nên ngũ quang thập sắc.

Thần thông và pháp tắc va chạm, ma khí và phật quang đối đầu.

Các loại thần thông thuật tầng tầng lớp lớp, hai bên nhân mã thi triển thần uy, cả vùng đất hỗn độn bị đánh cho bạo loạn không thôi.

Năm Thánh Ma Môn muốn vừa đánh vừa rút, nhưng phe Phật Môn lại không muốn để họ thoát.

"Lúc đầu Thánh Nhân Ma Môn đánh lén, bây giờ thấy không phải là đối thủ lại muốn bỏ đi, không có chuyện dễ dàng như vậy!" Như Lai gầm lên liên tục, là Phật Tổ, tự nhiên phải giành lại thể diện cho Phật Môn.

Trước đó có rất nhiều sinh linh Hồng Hoang đã thấy Thánh Nhân Ma Môn đánh lén, nếu để họ bình an rút lui như vậy, không chừng các tu sĩ khác sẽ coi thường Thánh Nhân Phật Môn.

Chính vì những điều này, Như Lai lúc này mới không chịu buông tay, ít nhất cũng phải đánh cho Thánh Nhân Ma Môn thảm một chút, để sinh linh Hồng Hoang thấy, đắc tội với Phật Môn là phải trả giá đắt.

Điểm này các vị Thánh Nhân đều lòng dạ biết rõ, nếu không thể cho Ma Môn một bài học, chỉ sợ sau này ai cũng dám bắt nạt đệ tử Phật Môn.

Tiếp Dẫn Thánh Nhân lúc này đưa tay đánh ra một đạo kim kiều, trong nháy mắt chặn lại đường lui của các Thánh Nhân Ma Môn.

Y dùng thần thông Chưởng Trung Phật Quốc để cản đối phương, tranh thủ thời gian cho các Thánh Nhân khác.

Lúc này Hắc Tâm Lão Nhân thì triển khai giới vực, hóa thân thành một thế giới thần chi, trong hắc ám quốc đô, y là chúa tể tuyệt đối.

Năm vị Thánh Nhân Ma Môn giáng lâm vào Hắc Ám Quốc Giới, được gia trì vô thượng thần lực, năm Thánh cùng phát lực, trong nháy mắt đánh vỡ kim kiều của Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn chịu một thiệt thòi ngầm, nhưng đã thành công tranh thủ được thời gian cho mọi người.

Các Thánh Nhân khác lần lượt ra tay, thần thông pháp tắc đồng loạt hướng về các Thánh Nhân Ma Môn.

Họ không kịp né tránh, chỉ có thể quay người vội vàng đón đỡ.

"Ầm ầm ầm!" Vùng đất hỗn độn nổ tung, hư vô vô tận đều bị tiêu diệt, bức tường hỗn độn vỡ nát từng tấc, trận chiến của số vị Thánh Nhân đủ để hủy diệt tất cả.

Đông Vương Công ở Thiên Đình đã thấy cảnh này, nhưng y không có ý định ra tay quản lý.

Chiến đấu trong hỗn độn không thuộc phạm vi quản lý của Đông Vương Công, y cũng lười đi quản những chuyện vặt này.

Lúc này các vị Thánh Nhân đánh đến sống chết, ai cũng đã nổi giận thật sự, Thánh Nhân Ma Môn tuy đang rút lui, nhưng phản kích vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Song phương không ai nhường ai, các loại thần thông bay đầy trời.

"Mọi người cẩn thận, sắp đến Hồng Hoang Thế Giới rồi!" Hắc Tâm Lão Nhân vội vàng thông báo cho bốn vị Thánh Nhân, một mình điều khiển một phương giới vực, dẫn dắt bốn Thánh cùng rút lui.

Chỉ cần tiến vào Hồng Hoang Thế Giới, là hoàn toàn an toàn.

Nhưng mấy vị Thánh Nhân Phật Môn cũng đã thấy bức tường của Hồng Hoang Thế Giới, biết không thể ngăn cản Thánh Nhân Ma Môn được nữa, hiện tại chỉ có thể toàn lực một kích, tranh thủ làm trọng thương Thánh Nhân Ma Môn.

Thánh Nhân Phật Môn và Thần Nam lúc này toàn lực ra tay, muốn bùng nổ triệt để vào thời khắc cuối cùng.

Bảy vị Thánh Nhân liên thủ, một kích sẽ có uy lực lớn đến mức nào, không ai biết được.

Đám người Ma Môn một lòng chạy trốn, lúc này không còn phản kích nữa, chỉ muốn nhanh chóng bước vào Hồng Hoang Thế Giới!

"Ầm!" Trong hư không lôi đình gào thét, địa thủy hỏa phong hoàn toàn cuồng bạo, sức mạnh hủy thiên diệt địa quét sạch tám phương, hung hăng ép về phía chúng Thánh Ma Môn.

Chúng Thánh Ma Môn một lòng chạy trốn, lại quên mất công kích phía sau.

Lúc này cảm nhận được luồng sức mạnh hủy diệt đó, muốn phòng ngự đã không kịp.

Năm vị Thánh Nhân chỉ có thể cứng rắn chịu một kích!

"Oanh long!" Uy áp khổng lồ trực tiếp va vào nhục thân của năm vị Thánh Nhân, thần quang hộ thể trên người họ lần lượt vỡ nát, vô cùng thần lực trực tiếp đánh rơi năm vị Thánh Nhân xuống.

"Đùng!" Năm vị Thánh Nhân bị một kích mãnh liệt đánh trúng, trực tiếp rơi xuống một ngọn núi cao phía dưới.

Thần Nam mấy người nhìn thấy, lần này có chút dùng sức quá mạnh.

Chương 485

Làm hỏng ngọn núi của Hồng Hoang Thế Giới, không biết Đông Vương Công có trách tội không.

Thần Nam không dám rời đi, nhưng cũng không lập tức trở về Hồng Hoang Thế Giới, chờ đợi phản ứng của Đông Vương Công.

Nhưng lúc này Đông Vương Công đang bế quan, đối với chuyện này căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Thần Nam và Tử Kim Thần Long ngây người một lúc, hai người trực tiếp cáo từ rời đi, để lại mấy vị Thánh Nhân Phật Môn.

"Thiên Đế bệ hạ nhật lý vạn cơ, những chuyện nhỏ này chắc sẽ không hỏi đến, chúng ta cũng về Lạc Già Sơn đi!" Tiếp Dẫn Thánh Nhân hô một tiếng, mấy người quay người trở về Tây phương.

Một đám Thánh Nhân đi sạch sẽ, năm vị Thánh Nhân Ma Môn rơi trên đỉnh núi, lập tức ngọn núi sụp đổ, đại địa nứt toác, vô số sinh linh trong núi chết thương la liệt.

Ngọn núi này không phải nơi nào khác, chính là linh sơn mà Hàn Lực sau khi chứng đạo đã tìm thấy trong Hồng Hoang Thế Giới, đặt tên là Thất Huyền Sơn.

Trong Thất Huyền Sơn có vô số sinh linh, đều đến từ Phàm Nhân Tu Tiên Thế Giới, vì Hàn Lực chứng đạo thành Thánh, mọi người mới tụ tập bên cạnh y.

Nhưng tai bay vạ gió vừa rồi, trong nháy mắt đã giết chết vô số tu sĩ, khiến Thất Huyền Sơn nhất mạch tổn thất thảm trọng.

Thất Huyền Sơn vốn cũng có đại trận bảo vệ, đáng tiếc cú va chạm vừa rồi quá nhanh và mạnh, ngay cả đại trận hộ sơn cũng bị

xuyên thủng trực tiếp.

Dù sao Hàn Lực chứng đạo thời gian còn ngắn, đối với trận pháp cũng ít nghiên cứu, vì vậy không tinh thông đạo này.

Bây giờ đại trận bị phá, thuộc hạ môn nhân càng chết thảm trọng, Hàn Lực không thể không hỏi đến.

"Người nào, dám tự tiện xông vào Thất Huyền Sơn của ta!" Hàn Lực từ nơi bế quan bay ra, ngước mắt nhìn năm vị Thánh Nhân.

Thân phận của năm vị Thánh Nhân Hàn Lực sớm đã biết, y làm việc cẩn thận, vì vậy đã thu thập thông tin của tất cả các cường giả.

Lần này tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Hàn Lực đối với chúng Thánh Ma Môn đã sớm có nghiên cứu.

"Hàn đạo hữu, lần này không mời mà đến, làm phiền nhiều rồi, chúng ta cũng không phải cố ý làm vậy, xin đạo hữu tha thứ, chúng ta sẽ rời đi!" Hắc Tâm Lão Nhân vội vàng xin lỗi Hàn Lực, dù sao thì, họ quả thực đã xông vào Thất Huyền Sơn, phá hủy đỉnh núi, giết chết rất nhiều sinh linh.

"Hửm?

Phá hủy địa bàn của ta, đánh giết thuộc hạ của ta, rồi cứ thế bỏ đi sao?

Thật sự coi Thất Huyền Sơn của ta ai cũng có thể xông vào được à?" Giọng Hàn Lực lạnh đi, không có lời lẽ tốt đẹp gì.

Hàn Lực không muốn gây chuyện, nhưng cũng không sợ chuyện.

Chuyện lần này Hàn Lực thấy rất rõ, tuy không thể hoàn toàn trách Thánh Nhân Ma Môn, nhưng cũng không thể cứ thế mà đi được.

Chúng Thánh Ma Môn thấy Hàn Lực không biết điều, Hữu Sát Thánh Nhân trong lòng lập tức nổi giận đùng đùng.

Bị Thánh Nhân Phật Môn đánh rơi xuống núi, đã mất hết mặt mũi, lúc này Hàn Lực lại không biết tiến thoái, trong nháy mắt đã chọc giận vị Ma Thần này.

"Hàn Lực, ngươi vừa mới chứng đạo, lại chỉ có một mình, ta khuyên ngươi tốt nhất nên biết điều một chút!" Hữu Sát trong lòng tức giận, lời nói cũng không hề khách khí.

Hàn Lực nghe vậy nhíu mày, y quả thực thế đơn lực bạc, dù sao hiện tại cả Phàm Nhân Thế Giới chỉ có y chứng đạo thành công, Lịch Phi Vũ không biết khi nào mới đột phá.

Không có người giúp đỡ, một mình đối kháng năm vị Thánh Nhân Ma Môn, quả thực không có chút ưu thế nào.

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?" Ánh mắt Hàn Lực lạnh băng nhìn Hữu Sát, hiện tại sau lưng y là vô số môn nhân Thất Huyền Sơn, dù chỉ vì thể diện, Hàn Lực cũng không thể lùi bước.

Thấy Hàn Lực cứng rắn như vậy, Hữu Sát rõ ràng sững sờ.

Phe mình có năm vị Thánh Nhân, Hàn Lực một mình lại dám mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ có hậu chiêu lợi hại?

Vừa do dự, khí thế của Hữu Sát lập tức yếu đi ba phần.

Hắc Tâm Lão Nhân trong lòng cũng có lửa giận, vì vậy không ngăn cản Hữu Sát, im lặng đồng ý với hành động của Hữu Sát.

Hữu Sát cảm nhận được bốn Thánh còn lại không có ý định mở lời, cười gằn một tiếng: "Hôm nay ta uy hiếp ngươi đó, thì sao?" Năm vị Thánh Nhân đối mặt với một mình Hàn Lực, cho dù đối phương có thủ đoạn lớn đến đâu, cũng tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay của họ.

Nhưng lúc này Hàn Lực căn bản không có chút ý định lùi bước, dù đối mặt với năm vị Thánh Nhân Ma Môn, Hàn Lực vẫn một bộ dạng

ngạo nghễ!

“Thật là giỏi, đánh không lại mấy vị Thánh Nhân Phật Môn, lại đi bắt nạt Hàn Lực ta thì nhanh tay lắm, nhưng Hàn Lực ta không dễ bị bắt nạt đâu!” Hàn Lực nói xong, bỗng nhiên ra tay, một đạo lục quang trong nháy mắt tràn ngập không trung, một luồng Thời gian pháp tắc cường đại lập tức bao phủ cả năm vị Thánh Nhân.

Sức mạnh thời gian thần diệu hình thành một trường vực, giam cầm năm vị Thánh Nhân bên trong, ngay cả tốc độ vận dụng pháp tắc cũng giảm đi rất nhiều.

Hàn Lực lúc này dùng Thời gian lĩnh vực để giảm tốc độ của chúng Thánh, sau đó đẩy Chưởng Thiên Bình trong tay, chiếc bình nhỏ màu xanh biếc lập tức phát ra một đạo bạch quang.

Bạch quang tốc độ cực nhanh, như một tia chớp, chiếu vào Hữu Sát.

Trước khi các Thánh Nhân khác kịp phản ứng, Hữu Sát đã bị bạch quang đó hút vào, trong nháy mắt đã vào trong Chưởng Thiên Bình.

Thấy Hữu Sát bị thu vào Chưởng Thiên Bình, lúc này Hắc Tâm Lão Nhân và ba vị Thánh Nhân còn lại mới thoát khỏi Thời gian lĩnh vực.

Trong tay mấy người pháp tắc chi lực ẩn hiện, nhưng không ai dám thật sự ra tay.

Hàn Lực ra tay với thế sét đánh, nhấc tay đã trấn áp Hữu Sát Thánh Nhân.

Nếu các Thánh Nhân khác lúc này ra tay, tất sẽ lại là một trận đại chiến.

Nếu ai dám triển khai chiến đấu trong Hồng Hoang Thế Giới, đến lúc đó tất sẽ bị Đông Vương Công trách tội.

Đến lúc đó, sẽ không còn đơn giản là tranh đấu giữa mấy vị Thánh Nhân nữa.

Hoàn toàn chọc giận Đông Vương Công, ngài ấy nhất tay có thể tiêu diệt tất cả các Thánh Nhân.

Đây cũng là điều chúng Thánh kiêng kỵ nhất, cũng là điều Hắc Tâm Lão Nhân sợ nhất.

"Hàn Lực đạo hữu, đây đều là hiểu lầm, chúng ta không cố ý phá hủy Thất Huyền Sơn, đạo hữu cũng lòng dạ biết rõ, cho nên chuyện này xin đạo hữu đừng tính toán!" Hắc Tâm Lão Nhân bất đắc dĩ, lúc này cũng chỉ có thể xuống nước.

Dù sao không ai ngờ, Hàn Lực dám thật sự ra tay, trong một khoảnh khắc đã hạ được một vị Thánh Nhân, thủ đoạn, tâm tính như vậy, đều vượt xa người bình thường.

Chương 486

Hàn Lực lúc này mỉm cười, y đã cược đúng, chúng Thánh đối với Đông Vương Công kiêng kỵ quả thực vượt xa tưởng tượng.

Lần này Hàn Lực cũng đã mượn uy thế của Đông Vương Công.

Y biết chúng Thánh nhất định không dám đại chiến trong Hồng Hoang Thế Giới, vì vậy mới đột nhiên ra tay, nhất cử hạ được Hữu Sát Thánh Nhân.

Hiện tại Hữu Sát bị thu vào Chưởng Thiên Bình, Hàn Lực nghiêm trận chờ đợi, bốn vị Thánh Nhân Ma Môn cũng không có cách nào ép buộc y.

"Bây giờ mới muốn nói chuyện phải trái với ta sao?

Nếu ngay từ đầu nói đạo lý thì đã tốt rồi, nhưng bây giờ, muộn rồi!" Hàn Lực không nhượng bộ, y không phải quả hồng mềm, lần này nếu để Ma Môn rời đi mà không tổn thất gì, chỉ sợ sau này ai cũng có thể bắt nạt Thất Huyền Sơn.

Các môn nhân Thất Huyền Sơn bên cạnh thấy vậy nhiệt huyết sôi trào, không ai ngờ Hàn Lực lão tổ một mình là Thánh Nhân, lại dám chống lại năm vị Thánh Nhân khác.

Phải biết lấy một địch năm, Hàn Lực căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

Nhưng hiện tại Hàn Lực cứng rắn như vậy, dù đối mặt với năm Thánh Ma Môn, cũng không hề có ý lùi bước.

Hắc Tâm Lão Nhân lúc này lại khôi phục vẻ bình tĩnh và sắc sảo như trước, mỉm cười tiến lên.

"Hàn Lực đạo hữu nói rất đúng, lần này tuy bị chúng Thánh Phật

Môn truy đuổi, nhưng chung quy là Ma Môn chúng ta đã phá hủy Thất Huyền Sơn, làm tổn thương nhiều sinh linh như vậy, chuyện này quả thực nên do chúng ta bồi thường!" Hắc Tâm Lão Nhân giọng điệu hòa nhã, thái độ này ngược lại khiến Hàn Lực có chút không đoán được phương hướng.

"Nếu đã như vậy, theo ý của Hàn đạo hữu, chúng ta nên bồi thường cho Thất Huyền Sơn thế nào đây?" Hắc Tâm Lão Nhân thấy Hàn Lực suy nghĩ, vội vàng hỏi thêm.

Hàn Lực ánh mắt sâu thẳm nhìn Hắc Tâm Lão Nhân, bỗng nhiên cười nói: "Bồi thường cũng đơn giản thôi, ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo là được!" "Hàn Lực, ngươi đừng được voi đòi tiên!" Chiêm Thái Tuyền nhíu mày, nổi giận trước tiên.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo tuy không hiếm, trong tay Thánh Nhân uy lực cũng rất có hạn, nhưng ban thưởng cho môn nhân đệ tử để hộ thân thì là một lựa chọn rất tốt.

Lúc này Hàn Lực mở miệng đòi ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trong tình huống Ma Môn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Theo Chiêm Thái Tuyền, tuyệt đối không thể đáp ứng yêu cầu vô lễ của Hàn Lực.

Nhưng phản ứng của Hắc Tâm Lão Nhân lại hoàn toàn khác, y nhẹ nhàng mỉm cười, gật đầu nói: "Theo lời Hàn Lực đạo hữu, ba kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, làm bồi thường!" Lời nói của Hắc Tâm Lão Nhân khiến chúng Thánh kinh ngạc, ngay cả Hàn Lực cũng có chút không dám tin.

"Có thể!" Mấy vị Thánh Nhân định phản đối, Hắc Tâm Lão Nhân lại xua tay, ngăn cản tiếng phản đối của mọi người.

Lúc này Hàn Lực nhìn Hắc Tâm Lão Nhân, quả nhiên thấy đối

phương lấy ra một kiện linh vật bảo quang lấp lánh, chính là một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Hàn Lực đạo hữu, kiện linh bảo này ngươi cứ nhận lấy, hai kiện còn lại, ta nhất thời không mang theo bên mình, ngày sau hai kiện linh bảo đó, ta nhất định sẽ gửi đến Thất Huyền Sơn, thế nào?" Hắc Tâm Lão Nhân hào phóng như vậy, khiến người ta khó từ chối.

Hàn Lực đưa tay nhận linh bảo, sắc mặt hơi tốt hơn một chút: "Ta tin lời đạo hữu, nếu đã như vậy, chuyện lần này xóa bỏ!" Hắc Tâm Lão Nhân cười nói: "Hàn đạo hữu nói rất đúng, nhưng chuyện lần này không phải Thánh Nhân Ma Môn chúng ta muốn, phe Phật Môn thực sự truy đuổi quá gấp, vì vậy mới tạo thành hiểu lầm hôm nay!" Hàn Lực gật đầu, y sao có thể không biết ý tứ ngoài lời của Hắc Tâm Lão Nhân.

"Phe Phật Môn, sau này ta tự sẽ tìm họ thanh toán, chuyện lần này tự nhiên không thể cứ thế cho qua!" Hắc Tâm Lão Nhân thấy Hàn Lực bày tỏ thái độ, lập tức cười nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta không làm phiền nữa, ngày sau Hàn đạo hữu rảnh rỗi, có thể đến Linh Sơn của chúng ta du ngoạn, ta nhất định sẽ quét tháp đón chào!" Hắc Tâm Lão Nhân chắp tay, cáo biệt Hàn Lực.

"Mấy vị đạo hữu đi thong thả, nếu ngày sau có rảnh, Hàn Lực nhất định sẽ đến tận cửa bái phỏng." Hàn Lực nói xong, mở Chưởng Thiên Bình ra, Hữu Sát Thánh Nhân không biết gì cả lập tức bị thả ra.

Hữu Sát đang định nổi giận, lại bị Hắc Tâm Lão Nhân kéo lại.

"Đa tạ Hàn đạo hữu, chúng ta đi đây!" Hắc Tâm Lão Nhân kéo Hữu Sát, quay người biến mất.

Hàn Lực đứng trên Thất Huyền Sơn nhìn theo, liếc nhìn linh bảo trong tay, vung tay một cái, Thất Huyền Sơn lại lần nữa khôi phục như cũ, chỉ có những sinh linh đã chết không thể triệu hồi lại được.

“Thánh Nhân Ma Môn, từ khi nào lại trở nên dễ nói chuyện như vậy?” Lịch Phi Vũ từ bên cạnh đi ra, vừa rồi thấy khí thế của Ma Môn, y còn tưởng sắp có một trận đại chiến.

Hàn Lực tiện tay ném linh bảo cho Lịch Phi Vũ, nhìn về hướng Ma Môn đi xa, nhàn nhạt nói: “Hắc Tâm Lão Nhân đó không dễ chọc đâu, sau này chúng ta phải cẩn thận một chút!” “Họ đều đã xuống nước với ngươi rồi, có gì mà không dễ chọc?

Ta không thấy vậy?” Lịch Phi Vũ lắc đầu không ngớt, theo y thấy Thánh Nhân Ma Môn cũng là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, thấy thủ đoạn của Hàn Lực lợi hại, nên không dám cứng rắn với Hàn Lực.

Hàn Lực lúc này lại nói: “Đối phương không phải xuống nước với ta, mà là xuống nước với Thiên Đế bệ hạ, ngươi thật sự nghĩ một mình ta là Thánh Nhân, có thể trấn áp được năm vị Thánh Nhân sao?” Hàn Lực lúc này trong lòng hiểu rõ, Hắc Tâm Lão Nhân sở dĩ đáp ứng yêu cầu của Hàn Lực, không gì khác ngoài việc muốn thể hiện thiện chí.

Dù sao cũng không có cách nào cứng rắn, không có sự cho phép của Đông Vương Công không thể đại chiến với Hàn Lực.

Như vậy, chỉ có thể dùng cách khác.

Nếu xảy ra tranh đấu với Hàn Lực, tất sẽ đẩy Hàn Lực về phía đối lập.

Nếu Hắc Tâm Lão Nhân xuống nước với Hàn Lực, không những có thể giải quyết được vấn đề trước mắt, mà còn có thể giành được thiện cảm của Hàn Lực.

Thậm chí lôi kéo Hàn Lực, tương lai cùng nhau đối phó Phật Môn cũng không chừng.

Dù sao Hàn Lực chỉ có một mình, chắc chắn sẽ tìm kiếm đồng

minh, một Thánh Nhân ở trong Hồng Hoang Thế Giới không dễ sống.

Chính vì những cân nhắc này, Hắc Tâm Lão Nhân mới đưa ra sự thỏa hiệp.

Lúc này Hàn Lực trở về Thất Huyền Sơn, phe Ma Môn thì trở về Linh Sơn.

Hữu Sát Thánh Nhân không biết sự tình đã trải qua, nhưng trong lòng lại một trận tức giận.

"Tại sao chúng ta phải tha cho Hàn Lực đó?

Một mình hắn, chẳng lẽ còn mạnh hơn năm vị Thánh Nhân chúng ta sao?" Hữu Sát trong lòng không phục, oán trách trong đại điện.

"Đánh bại Hàn Lực dễ dàng, nhưng muốn để hắn vì ta mà dùng, thì cần một vài thủ đoạn.

Nếu hôm nay chúng ta ra tay, không những sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Đế bệ hạ, mà còn sẽ trực tiếp đắc tội với Hàn Lực, khiến chúng ta có thêm một kẻ địch!" Hắc Tâm Lão Nhân chậm rãi nói, lời của y khiến chúng Thánh đều bình tĩnh lại.

Lôi kéo một vị Thánh Nhân, quả thực không dễ dàng.

Nếu Hắc Tâm Lão Nhân thật sự có thể mượn cơ hội lần này, lôi kéo Hàn Lực về phe Ma Môn, vậy thì trả giá ba kiện Cực phẩm linh bảo cũng rất thích hợp.

"Nhưng Hàn Lực kiêu ngạo như vậy, hắn sẽ gia nhập Ma Môn chúng ta sao?" Hữu Sát vẫn không tin, y không cho rằng Hàn Lực sẽ gia nhập Ma Môn.

"Mọi chuyện phải nghe theo thiên mệnh!" Hắc Tâm Lão Nhân mỉm cười thần bí, không giải thích thêm.

Phật môn đệ tử trở về Linh Sơn, Ma môn Thánh nhân cũng không

có ý định đi báo thù.

Chương 487

Tại Thất Huyền Sơn, Hàn Lực quả nhiên đợi được hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo còn lại mà Hắc Tâm lão nhân gửi tới.

Ma môn đệ tử đến đưa bảo vật rất ngoan ngoãn, khiến Hàn Lực căn bản không thể bắt bẻ được gì.

Vốn dĩ Hàn Lực cũng không có ý định tiếp tục gây khó dễ cho đối phương, thấy Hắc Tâm lão nhân thức thời như vậy, Hàn Lực cũng không nói gì thêm, sự việc này cũng kết thúc tại đây.

Về phía Phật môn, Hàn Lực chỉ ghi nhớ chuyện này trong lòng, sau này nếu có cơ hội, nhất định sẽ cùng Phật môn phân cao thấp.

Phật Ma hai môn vì một kiện bảo bối trong Hỗn Độn mà tranh đấu, cuối cùng lại để Vạn Kiếm Nhất đoạt được tấm bảo kính kia.

Lúc này người của hai giáo đều lần lượt bình tĩnh lại, cũng không có ai đi hỏi về chuyện linh bảo của Quan Vũ nữa.

Vạn Kiếm Nhất sau khi đoạt được bảo bối liền một lần nữa trở về Thiên Đình, bế quan tu hành.

Một tấm bảo kính cũng quả là phi phàm, là một kiện linh bảo mới, bởi vì thiên cơ biến hóa mà ứng vận sinh ra.

Bảo kính thập phần bất phàm, có quan hệ với đại đạo của Vạn Kiếm Nhất, sau khi có được bảo kính, Vạn Kiếm Nhất vội vã nghiên cứu.

Lúc này Đông Vương Công ở trong Thiên Đình xem hết đầu đuôi sự việc, đối với hết thảy cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

Chỗ tốt đều rơi vào tay phe Thiên Đình, Đông Vương Công tự nhiên sẽ không nói thêm gì.

Trong lúc Đông Vương Công đang tu dưỡng ở Thiên Đình, đột nhiên phát hiện Kiến Mộc lại một lần nữa xảy ra dị động.

Hiện nay cùng với sự phát triển không ngừng của Hồng Hoang thế giới, Kiến Mộc cũng trở nên cường đại hơn, việc khai phát thông đạo thế giới mới đối với Kiến Mộc không thành vấn đề.

Lần này trong một khoảng thời gian cực ngắn, Kiến Mộc lại một lần nữa mở ra một thông đạo, khiến Đông Vương Công cũng cảm thấy thập phần bất ngờ.

Khi Đông Vương Công đến Kiến Mộc, nơi này đã bố trí xong thông đạo thời không.

Thông đạo thời không hiện ra thập phần kỳ lạ, xác thực là ở cuối một nhánh cây, phảng phất như lơ lửng giữa không trung, căn bản giống như không có bất kỳ quan hệ gì với Kiến Mộc.

Đông Vương Công không khỏi lắc đầu cười, thông đạo thời không trên Kiến Mộc cũng thiên kỳ bách quái, có cái ẩn trong động đá, có cái chìm dưới đáy nước, hiện tại lại có cái phảng phất như tách rời khỏi Kiến Mộc.

Nhưng Đông Vương Công cũng không để ý, ung dung bước tới, trực tiếp đi trên nhánh cây Kiến Mộc, thân ảnh của y trong nháy mắt biến mất không thấy.

Khi Đông Vương Công xuất hiện lần nữa, trước mặt là một vùng đất hoang sơ, xung quanh núi non trập trùng, cảnh sắc tú lệ vô biên.

Giữa non xanh nước biếc, ẩn hiện có trăm thú tung hoành, bầy chim bay lượn.

Đông Vương Công định thần nhìn lại, phát hiện thế giới này tương tự Hồng Hoang thế giới.

Dưới chân núi xanh, dòng nước uốn lượn, xung quanh một luồng

khí tức man hoang ập đến.

Đông Vương Công nhìn xuống đại địa, đi trong hư không, trên đỉnh núi không xa có phi cầm bay ngang trời.

Thế giới này quá mức nguyên thủy, khiến Đông Vương Công nhất thời cũng không xác định được đây là nơi nào.

Cảm nhận được một tia linh khí mỏng manh, nơi này xác thực thập phần cằn cỗi.

Đông Vương Công một bước ngàn dặm, nháy mắt đã đi xa, rất nhanh y đã thấy được khói bếp của con người.

Trên ngọn núi không xa kia, rõ ràng có một môn phái sừng sững.

Linh khí trên núi tương đối nồng đậm hơn một chút, có thể coi là một phiến linh sơn, trên đỉnh núi điện vũ san sát, người người qua lại.

Đông Vương Công nhìn xuống, trên một tảng đá xanh viết mấy chữ lớn: "Quy Nguyên Tông".

Đông Vương Công lục lại ký ức trong đầu, nhưng không rõ lắm về nơi ở của Quy Nguyên Tông.

Y dứt khoát hạ xuống mây, trực tiếp tiến vào thành thị phụ cận Quy Nguyên Tông.

Nghi Thành, là tin tức mà Đông Vương Công nhận được.

Tiến vào Nghi Thành, sau đó tìm kiếm khắp nơi một phen, Đông Vương Công lúc này đã xác định được khí vận chi tử của thế giới này.

Đằng Thanh Sơn!

Người đứng đầu thế hệ trẻ của Đằng gia trang dưới chân Đại Diên Sơn.

Đông Vương Công tuy không hiểu rõ thế giới Cửu Đỉnh Ký, nhưng điều đó không cản trở việc y tìm ra khí vận chi tử của thế giới này.

Thông đạo thời không trên Kiến Mộc luôn xuất hiện ở vị trí thích hợp, phảng phất như ngay cả Kiến Mộc cũng đang truy đuổi nơi ở của khí vận chi tử.

Điều này ở một mức độ lớn đã tạo thuận lợi cho Đông Vương Công, việc tìm kiếm khí vận chi tử cũng trở nên dễ dàng hơn.

Giống như hiện tại, Đông Vương Công chỉ đơn giản dùng thần thức quét qua, sau đó lợi dụng khí vận pháp tắc để tra xét, phối hợp với Thiên Nguyên Thần Đồng Thuật, rất nhanh đã phát hiện ra vị trí của Đằng Thanh Sơn.

Hiện tại Đằng Thanh Sơn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhiều lắm là có chút danh tiếng dưới chân Đại Diên Sơn, những người khác căn bản không biết Đằng Thanh Sơn là ai.

Đằng Thanh Sơn hiện tại nhiều nhất chỉ là một Hậu Thiên võ giả, thiên phú của hắn cũng chỉ biểu hiện ở mấy loại quyền pháp.

Hình Ý, Tam Thể Thức, Ngũ Hành Quyền, những thứ này đều là tuyệt học mà Đằng Thanh Sơn đã học được khi còn ở Địa Cầu.

Từng là một lính đánh thuê nổi tiếng, sau khi đến Cửu Châu đại lục, tuy hoàn cảnh hiện tại xem ra khá tệ, nhưng so với Địa Cầu lại mạnh hơn vô số lần.

Đằng Thanh Sơn ở đây, mấy loại quyền pháp cũng đã có sự đề cao rất lớn, càng giúp hắn trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ.

Đông Vương Công lúc này nhìn khí vận không hề cường đại của Đằng Thanh Sơn, xác định tiểu tử này chính là khí vận chi tử tương lai.

Hiện tại Đằng Thanh Sơn vừa mới gia nhập tông môn, đã được như ý nguyện trở thành đệ tử của Quy Nguyên Tông.

Chư Cát Nguyên Hồng hiện tại đã thu Đằng Thanh Sơn làm đệ tử, lúc này chính là thời điểm thế lực của Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo đang tranh chấp.

Thế lực Thanh Hồ Đảo cường đại, tùy ý áp chế Quy Nguyên Tông, chính vào lúc này Đằng Thanh Sơn đã gia nhập Quy Nguyên Tông.

Chương 488

Khi Đông Vương Công đến, Quy Nguyên Tông đang thương thảo đối sách ngự địch.

Tình cảnh của họ không tốt lắm, đối mặt với Thanh Hồ Đảo vẫn là một thế lực khổng lồ đối với Quy Nguyên Tông hiện tại, Chư Cát Nguyên Hồng lúc này cũng vô cùng lo lắng.

Đông Vương Công sau khi nhìn thấy Đằng Thanh Sơn, ngược lại không vội, Đằng Thanh Sơn hiện tại đang ở giai đoạn vô cùng hứng thú với tu hành, chỉ cần Đông Vương Công hơi dẫn dắt, lại thể hiện thực lực, nhất định có thể dẫn độ Đằng Thanh Sơn đến Hồng Hoang thế giới.

Lúc này Đông Vương Công lại nảy ra ý định du lịch một phen, thế giới Cửu Đỉnh Ký cùng Hồng Hoang thế giới thập phần tương tự, giữa hai bên phảng phất có chỗ tương thông.

Thế giới Cửu Đỉnh sau khi Vũ Vương dùng rìu bổ núi, thống nhất thiên hạ, phân chia Cửu Châu, lập Cửu Đỉnh, đã trở thành thế giới Cửu Đỉnh.

Sau này thiên hạ phân loạn, một đại đế là Tần Lĩnh Thiên Đế thống nhất lục hợp bát hoang, từ sau khi Tần Lĩnh Đại Đế ly thế, thiên hạ lại đại loạn, không còn được thống nhất triệt để nữa.

Hiện tại Đông Vương Công cảm ứng được Vũ Hoàng và Tần Lĩnh Thiên Đế ở một vị diện khác.

Vị diện thần bí đó, tương tự như sự tồn tại của Địa Cầu.

Tu hành giả ở Cửu Châu đại lục, sau khi đột phá Hư Cảnh, nơi phi thăng chính là Địa Cầu.

Đông Vương Công sau khi biết được điều này, ngược lại không nói gì, nơi này và nơi Đông Vương Công ở cũng tương tự.

Đông Vương Công đến vị diện phi thăng của thế giới Cửu Đỉnh, nơi này tương tự như sự tồn tại của Địa Cầu.

Mọi thứ xung quanh hiện ra thập phần quen thuộc, giống như một hình chiếu của Địa Cầu nơi Đông Vương Công vốn ở.

Đương nhiên, với tư cách là cao thủ Hợp Đạo cảnh giới, Đông Vương Công có thể cảm tri rõ ràng nơi này không phải là Địa Cầu nguyên bản.

Cho dù giữa hai bên có liên hệ, nơi này cũng nhiều nhất chỉ là một hình chiếu vị diện khác của Địa Cầu mà thôi.

Đông Vương Công thần thức trải ra, trực tiếp tìm kiếm Thượng Giới trên Địa Cầu.

Nơi này có một sự tồn tại tương tự như Thiên Đình, khi Đông Vương Công giáng lâm Thượng Giới, không có nhiều người phát hiện ra y.

Mấy tu sĩ phát hiện ra Đông Vương Công, cũng hoàn toàn không có một tia cảnh giác nào.

Đông Vương Công đây là lần đầu tiên phát hiện tình huống này, không ngờ tu sĩ ở Thượng Giới trên Địa Cầu lại lười biếng như vậy.

Chẳng lẽ hòa bình quá lâu, khiến họ đều từ bỏ cảnh giác rồi sao?

Tu vi của Đông Vương Công lúc này căn bản không cố ý che giấu, nhưng mặc cho những tu sĩ này cũng không thể nhìn thấu thực lực của y.

Nhìn qua chỉ là một mảnh hư vô, phảng phất như trước mặt chỉ là một tu sĩ bình thường nhất.

Ánh mắt Đông Vương Công nhìn qua mấy tu sĩ, rồi hướng về một tráng hán trong số đó đi tới.

Thân thể tráng hán này thập phần cường tráng, một thân áo ngắn, trông tinh hãn vô cùng. "Vũ Vương?" Đông Vương Công trực tiếp mở miệng, từ cách ăn mặc của đối phương đã trực tiếp phán đoán ra thân phận của y.

Tráng hán được Đông Vương Công gọi là Vũ Vương rõ ràng ngẩn ra, nghiêm túc nhìn về phía Đông Vương Công.

Tu sĩ này chính là Đại Vũ, người đã kiến lập thế giới, luyện chế Cửu Đỉnh trấn áp Cửu Châu, cuối cùng thành công đột phá tu vi, phi thăng lên Thượng Giới.

Vũ Vương trên dưới đánh giá Đông Vương Công, xác tín không nhận ra tu sĩ trước mặt, tu vi của đối phương căn bản nhìn không thấu, không biết tu vi của đối phương, là một người lạ.

Vũ Vương có chút do dự, không biết ý đồ của đối phương, cũng không biết thân phận của Đông Vương Công, lời nói tự nhiên không thể tùy tiện. "Vị này... tiền bối, không biết có chuyện gì ạ?" Vũ Vương tỏ ra thập phần cẩn thận, những năm gần đây Thiên Giới không còn tu sĩ nào có thể phi thăng, mà thực lực của Đông Vương Công lại không biết sâu cạn, có thể không phải là người mới phi thăng gần đây.

Nếu Đông Vương Công phi thăng từ trước, vậy mà Vũ Vương lại chưa từng gặp, vậy chỉ có một khả năng, Đông Vương Công đã phi thăng đến thế giới này từ rất lâu trước đó.

Chính vì có suy đoán này, Vũ Vương mới tỏ ra vô cùng cung kính.

Dù sao thái độ hữu hảo một chút, đối với mình cũng không có tổn thất gì.

Đông Vương Công thấy Vũ Vương cẩn thận như vậy, không khỏi cười. "Trong Thượng Giới, tại sao lại lạnh lẽo như vậy, không bế quan tu hành, lại cứ ở đây làm gì?" Đông Vương Công không hiểu, y đã đi không ít thế giới, nhưng chưa từng thấy thế giới nào không chăm chỉ tu hành như thế này.

Thái độ thản nhiên của Đông Vương Công, cùng với việc y thản nhiên chấp nhận một tiếng "tiền bối" của Vũ Vương, đều khiến Vũ Vương trong lòng lưu ý, biết đối phương nhất định là một vị cao nhân.

Thấy Đông Vương Công có phong thái như vậy, trong mắt Vũ Vương ngược lại lóe lên một tia hy vọng. "Tiền bối có điều không biết, trong Thượng Giới linh khí khan hiếm, linh mạch duy nhất cũng bị Tần Lĩnh Thiên Đế chiếm đoạt, chúng ta sắp mất đi tất cả nguồn linh khí, sau này cho dù tu hành, cũng không còn tác dụng gì nữa!" Vũ Vương vẻ mặt thất vọng, y cũng từng là một hùng chủ của thế giới Cửu Châu, sau khi phi thăng lên Thượng Giới càng là chủ của Thượng Giới.

Nhưng mấy ngàn năm trước, Tần Lĩnh Thiên Đế phi thăng lên Thượng Giới, thực lực tăng tiến cực nhanh, trong thời gian cực ngắn đã lôi kéo được một lượng lớn cường giả.

Sau đó trong Thượng Giới lại xuất hiện một không gian thần bí, Tần Lĩnh Thiên Đế nhân cơ hội chiếm đoạt nơi này, sau đó kiến lập một thế lực khác.

Những năm này Tần Lĩnh Thiên Đế không ngừng khuếch trương thực lực, hiện nay phe Tần Lĩnh đã hoàn toàn vượt qua phe Vũ Hoàng.

Hiện nay đối mặt với cảnh linh khí cạn kiệt, cuộc tranh đoạt linh khí giữa hai bên cũng trở nên không thể tránh khỏi.

Nhưng Vũ Hoàng tính tình không thích tranh đấu, lơ là vũ bị, hiện

tại nếu so tài với Tần Lĩnh Thiên Đế, căn bản không có cơ hội thắng.

Vũ Hoàng sau khi nói rõ đầu đuôi sự việc cho Đông Vương Công, đầy hy vọng nhìn y.

Thực lực của Đông Vương Công không rõ, một bộ dạng cao thâm khó lường, trông giống như một vị thế ngoại cao nhân.

Đông Vương Công lúc này cười nói: "Linh khí cạn kiệt?

Xem ra thế giới này đã trải qua quá nhiều chuyện, nhưng nay ta đã đến, các ngươi đến một thế giới khác, cũng không cần lo lắng nữa!" Vũ Vương và đông đảo tu sĩ nghe những lời này của Đông Vương Công, trong lòng lập tức hưng phấn. "Cuộc tranh đấu với Tần Lĩnh Thiên Đế kia cũng không sao, vị trí Thiên Đế nhường cho hắn cũng không sao, chỉ là vấn đề linh khí giữa thiên địa, không biết tiền bối có biện pháp giải quyết không?" Vũ Vương bán tín bán nghi, chỉ là hiện tại không có biện pháp nào khác, cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng lời của Đông Vương Công.

Chương 489

Đông Vương Công cười nói: "Ta vốn không phải người của thế giới này, ta đến từ Hồng Hoang, linh khí ở đó như thủy triều, so với nơi này mạnh hơn vô số lần.

Chỉ cần các ngươi cùng ta đi đến thế giới của ta, là có thể tiếp tục tu hành, thế giới này hiện tại đã liên thông với Hồng Hoang thế giới, tương lai nơi này cũng sẽ từ từ khôi phục." Đông Vương Công vừa nói, vừa vung tay, trước mặt hiện ra một cảnh tượng phồn hoa.

Trong hình ảnh đó, linh khí Hồng Hoang như thủy triều, các loại thiên tài địa bảo vô số, từng tu sĩ càng như rồng như hổ.

Nhìn cảnh tượng trong hình ảnh, Vũ Vương và các tu sĩ xung quanh đều kinh ngạc, không ngờ Hồng Hoang thế giới lại phồn hoa như vậy. "Tiền bối, ngài đến từ thế giới đó sao?

Hồng Hoang?" Vũ Vương có chút không dám tin, thế giới này vào thời viễn cổ được gọi là Man Hoang, nghe ra cũng có chút tương tự với Hồng Hoang thế giới mà Đông Vương Công nói.

Đông đảo tu sĩ đều hướng về Hồng Hoang thế giới mà Đông Vương Công thể hiện, Đông Vương Công lúc này gật đầu nói: "Ta đến từ Hồng Hoang, ngô là Tam Giới Chí Tôn, thống lĩnh Hồng Hoang thế giới, nơi đó có vô cùng tu sĩ cư ngụ." Đông Vương Công giới thiệu đơn giản, khiến Vũ Vương càng thêm kinh ngạc.

Mọi thứ về Hồng Hoang thế giới qua lời kể của Đông Vương Công, khiến Vũ Vương lòng dạ say mê.

Một đám tu sĩ càng không thể hoài nghi Đông Vương Công, thêm vào đó thủ đoạn của y, với tu vi của họ, tự nhận là không thể bị lừa. "Liên thông với Hồng Hoang thế giới, như vậy xác thực có thể giúp

chúng ta giải quyết vấn đề linh khí khan hiếm, khi chúng ta những tu sĩ này rời đi, thế giới này cũng có thể được nghỉ ngơi hồi phục!" Vũ Vương cân nhắc thập phần chu đáo, đối với cục diện hiện tại cũng nắm chắc.

Về phần tranh đấu với Tần Lĩnh Thiên Đế, Vũ Vương ngược lại chưa từng đặt trong lòng.

Mọi người bị Đông Vương Công thuyết phục, những người có thể luôn luôn theo Vũ Vương, đều là người thân cận của y.

Hiện tại trong cảnh bản mệnh treo lơ lửng, được Đông Vương Công mời gọi một phen, ngược lại đều có hứng thú.

Đúng lúc mọi người đang vây quanh Đông Vương Công hỏi han, đại trận bên ngoài đột nhiên kịch liệt rung động.

Ngay sau đó một tiếng gầm giận dữ truyền đến: "Vũ Vương, không mau ra đây diện kiến bản Thiên Đế!" Một tiếng gầm lập tức khiến cả Thượng Giới chấn động, trong mắt Vũ Vương cũng lóe lên một tia lo lắng.

Thế lực của Vũ Vương không phải là đối thủ của Tần Lĩnh Thiên Đế, đương nhiên cũng sẽ lo lắng đối phương sẽ đuổi cùng giết tận.

Nhưng hiện tại có Đông Vương Công ở đây, trong lòng Vũ Vương cũng có thêm chút dựa dẫm.

Tần Lĩnh Thiên Đế kia dù sao cũng là người sau này mới phi thăng lên Thượng Giới, nói nghiêm khắc là hậu bối của Vũ Vương.

Nhưng dù vậy, Tần Lĩnh Thiên Đế lại làm ra chuyện chim khách chiếm tổ chim sẻ, khiến Vũ Vương tính cách đạm bạc cũng căn bản không thể chấp nhận được chuyện này.

Lúc này Vũ Vương vẻ mặt do dự nhìn về phía Đông Vương Công, hiện nay thực lực của Đông Vương Công mạnh nhất, hiển nhiên phải

cân nhắc ý của y. "Tiền bối, Tần Lĩnh Thiên Đế kia làm việc cuồng ngạo, để tránh lát nữa vô lễ với tiền bối, xin tiền bối tạm thời lui mặt một chút!" Vũ Vương tiến lên mở miệng nói, chuyện này dù sao cũng là tranh đấu giữa y và Tần Lĩnh Thiên Đế, không cần thiết phải kéo cả Đông Vương Công vào trong đó.

Đông Vương Công lúc này cũng không có ý định ra tay, vì vậy Vũ Vương chỉ có thể ký thác hy vọng vào mình. "Không sao, Vũ Vương cứ việc đối phó với Tần Lĩnh, ta ở một bên, coi như một tu sĩ bình thường là được!" Đông Vương Công không có ý định rời đi, đối với Tần Lĩnh Thiên Đế ngược lại có chút muốn xem đối phương là nhân vật thế nào.

Đằng Thanh Sơn là khí vận chi tử của thế giới Cửu Đỉnh, Vũ Vương cũng là khí vận chi tử của một thời đại, Tần Lĩnh Thiên Đế kia từng ở thế giới Cửu Đỉnh lưu lại rất nhiều truyền thuyết, cũng là khí vận chi tử của thời đó.

Chính vì vậy Đông Vương Công mới đến, thế giới Cửu Đỉnh có ba vị khí vận chi tử.

Vũ Vương thấy Đông Vương Công không muốn tránh mặt, lại không muốn ra tay tương trợ, chỉ có thể lắc đầu cười khổ, trực tiếp hạ lệnh. "Chư vị, mở đại trận thủ hộ, để Tần Lĩnh Thiên Đế vào!" Thế lực của phe Vũ Vương không cường đại, cộng thêm Vũ Vương cũng không có ý định tranh cao thấp với Tần Lĩnh Thiên Đế, vì vậy sức mạnh tập hợp bên cạnh căn bản không thể chống lại Tần Lĩnh Thiên Đế.

Mấy vị thuộc hạ tuy không mấy tình nguyện, nhưng tuân theo ý của Vũ Vương, mở đại trận thủ hộ Thượng Giới.

Bên ngoài một trận trống trận vang trời, từng đội kim giáp tu sĩ lập tức tràn vào. "Ha ha ha, Vũ Vương, quả nhiên đã chuẩn bị tốt rồi, yên

tâm, sau khi ta chưởng quản Thượng Giới, nhất định sẽ không bạc đãi ngươi!" Tần Lĩnh Thiên Đế cười lớn bước vào, long hành hổ bộ, khí vũ hiên ngang, một luồng vương giả chi khí bộc lộ không sót gì.

Quả thực có tư chất vương giả, bên cạnh cũng có vô số tu sĩ cường đại vây quanh.

Ngược lại Vũ Vương, đạm bạc danh lợi, khi ở thế giới Cửu Đỉnh cũng một lòng vì dân, tạo phúc cho thiên hạ thương sinh, vì vậy mới được đông đảo nhân tộc tiến cử làm Nhân Vương.

Tần Lĩnh Thiên Đế lúc này ý khí phong phát, vốn là người sau này mới phi thăng lên Thượng Giới, hiện nay người sau lại ở trên, Tần Lĩnh Thiên Đế tự nhiên vô cùng cao hứng.

Các tu sĩ của Thượng Giới đưa mắt nhìn nhau, đều một bộ mặt giận dữ, không ưa Tần Lĩnh Thiên Đế kiêu ngạo hống hách, thịnh khí lăng nhân như vậy.

Đông Vương Công lúc này ở một bên nhìn, ngược lại không có bất kỳ biểu hiện gì.

Tần Lĩnh Thiên Đế lời lẽ bất kính với Vũ Vương, khiến Vũ Vương cũng nhíu mày.

Y khi ở thế giới Cửu Đỉnh là cộng chủ nhân tộc, càng khai sáng thiên hạ Cửu Châu, có thể nói là Nhân Vương danh phó kỳ thực.

Sau khi lên Thượng Giới, cũng là hoàng giả của cả Thượng Giới, cũng chính vì nhân khí và uy vọng của Vũ Vương, cộng thêm tâm tính bình hòa, vì vậy Thượng Giới mới có thể phát triển phồn thịnh.

Hiện tại Tần Lĩnh Thiên Đế đã thay đổi tất cả, Thượng Giới hiện nay loạn thành một đoàn, căn bản không ra dáng gì.

Giữa nhau đấu đá, tranh quyền đoạt lợi, khắp nơi đều là mâu thuẫn và thù hận, căn bản không có một chút khí phái tiên gia.

Thấy Vũ Vương đứng ra, một tu sĩ mặt mũi gian xảo bên cạnh Tần Lĩnh Thiên Đế lập tức tiến lên, chua ngoa nói: "Gặp Tần Lĩnh Thiên Đế, vì sao không bái?" Tu sĩ này cũng là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, thấy Tần Lĩnh Thiên Đế thế lớn, muốn biểu hiện một phen.

Nguyên bản cũng là tu sĩ phe Vũ Vương, chỉ là sau này thấy có lợi, vì vậy đầu hiệu Tần Lĩnh Thiên Đế.

Hiện nay giúp Tần Lĩnh Thiên Đế, ngược lại đối phó Vũ Vương.

Tần Lĩnh Thiên Đế hiện tại thấy thuộc hạ nói đúng ý mình, tự nhiên cũng không ra mặt từ chối.

Hắn chỉ nhìn, chờ đợi Vũ Vương và các tu sĩ khác tham bái.

Vũ Vương trên mặt lóe lên vẻ phẫn nộ, y cũng là một đại vương giả, Tần Lĩnh Thiên Đế với tư cách là tử đệ hậu bối, lại cuồng ngạo vô lễ như vậy.

Nhưng nhìn vẻ giận dữ trên mặt của đông đảo tu sĩ xung quanh, trong lòng Vũ Vương hơi cảm thấy an ủi, cười thê lương một tiếng, chung quy là vì không hề phòng bị, vì vậy mới để Tần Lĩnh Thiên Đế thành khí hậu.

Khi ý thức được thì sự việc đã không thể xoay chuyển.

Chương 490

Hiện nay sự đã đến nước này, cho dù vì những tu sĩ theo sau mình, Vũ Vương cũng không có gì hối tiếc.

Nghĩ đến đây, Vũ Vương tiến lên một bước, thi lễ với Tần Lĩnh Thiên Đế.

Lúc này các tu sĩ khác thấy ngay cả Vũ Vương cũng đã mềm lòng, vì cái mạng nhỏ, tuy trong lòng không cam, nhưng cũng đều lần lượt cúi đầu.

Tần Lĩnh Thiên Đế thấy cảnh này, trong lòng sảng khoái vô cùng, lập tức ngẩng đầu cười lớn.

Nhưng đúng lúc này, Tần Lĩnh Thiên Đế lại thấy Đông Vương Công đang đứng ở phía sau.

Lúc này mọi người đều tham bái Tần Lĩnh Thiên Đế, Đông Vương Công lại như hạc đứng giữa bầy gà, ngạo nghễ độc lập, không hề có ý định tham bái Tần Lĩnh Thiên Đế.

Đông đảo tu sĩ lúc này đều thuận theo ánh mắt của Tần Lĩnh Thiên Đế nhìn qua, tự nhiên đều thấy được thân ảnh của Đông Vương Công.

Tu sĩ vốn đang nịnh hót Tần Lĩnh Thiên Đế, thấy sắc mặt hắn thay đổi, lập tức tiến lên một bước, hét lớn với Đông Vương Công. "Tên tu sĩ kia, chúng tiên tham bái Tần Lĩnh Thiên Đế, vì sao một mình ngươi không bái!" Đông Vương Công nghe tiếng, mới liếc mắt nhìn tên tu sĩ mặt mũi gian xảo kia. "Tu sĩ có thể chịu được một lạy của ta, Đông Vương Công, ở đây, còn chưa xuất hiện đâu!" Sắc mặt Đông Vương Công bình tĩnh, khóe miệng mang theo ý cười, đây đích thực là sự thật, thân là tu sĩ Hợp Đạo cảnh giới, Tần Lĩnh Thiên Đế kia căn

bản không chịu nổi một lạy của Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công muốn, thậm chí có thể giơ tay là diệt được tất cả tu sĩ ở đây, vì vậy căn bản không có ai đáng để y tham bái, càng không có ai dám ra lệnh cho Đông Vương Công tham bái.

Tên tu sĩ kia bị Đông Vương Công nhìn một cái, lập tức trong lòng căng thẳng, một cảm giác sợ hãi không tên nảy sinh.

Lúc này Tần Lĩnh Thiên Đế, ngược lại cười. "Vậy sao?

Bản Thiên Đế, cũng không xứng để ngươi tham bái?" Tần Lĩnh Thiên Đế cuồng ngạo vô biên, đầu đội cửu long quan, thân mặc tử kim cổn long bào, một dáng vẻ quý không thể tả.

Lúc này đối mặt với Đông Vương Công vẫn kiệt ngạo vô cùng, lạnh lùng chất vấn: "Bản Thiên Đế, có tư cách để ngươi tham bái không?" Mọi người nghe vậy, lần lượt chuyển ánh mắt về phía Đông Vương Công.

Vũ Vương ở một bên sắc mặt nháy mắt đại biến, lập tức mở miệng quát Tần Lĩnh Thiên Đế. "Tần Lĩnh Thiên Đế, ngươi thật sự có mắt không tròng, vị này là đại chí tôn của Hồng Hoang thế giới, ngươi cũng dám ăn nói vô lễ như vậy, còn không mau bồi tội!" Vũ Vương vừa nói vậy, mọi người ngược lại phá lên cười lớn.

Cục diện hiện nay Tần Lĩnh Đại Đế một mình thống ngự quần tiên, trấn áp tất cả sinh linh, trong cục diện như vậy, Vũ Vương lại bảo Tần Lĩnh Thiên Đế bồi tội với Đông Vương Công.

Cảnh tượng này nháy mắt khiến các tu sĩ phe Tần Lĩnh Thiên Đế chế giễu, đều cho rằng đầu óc Vũ Vương bị ngốc. "Vũ Vương, hiện tại ngươi tự thân khó bảo, còn dám ở đây nói nhảm!

Bản Thiên Đế có hỏi ngươi không?" Tần Lĩnh Thiên Đế cuồng ngạo vô cùng, không hề cho Vũ Vương bất kỳ chút mặt mũi nào.

"Ngươi!" Vũ Vương bị tức đến không chịu được, đang muốn tiếp tục mở miệng, lại bị Đông Vương Công vung tay ngăn lại.

Vũ Vương cũng là tiền bối của Tần Lĩnh Thiên Đế, hiện nay bị hắn quát tháo như vậy, nhất thời trong lòng lửa giận hừng hực. "Bản Thiên Đế hỏi ngươi, ta có tư cách để ngươi tham bái không?" Tần Lĩnh Thiên Đế nhìn Đông Vương Công, mày rậm nhíu lại.

Chúng tiên vây quanh, lần lượt trừng mắt nhìn Đông Vương Công, muốn dùng khí thế ép y thần phục.

Nhưng chút khí thế này đối với Đông Vương Công căn bản không đáng một xu, trước mặt Đông Vương Công, khí thế hoàn toàn có thể bị bỏ qua.

Đông Vương Công nhìn Tần Lĩnh Thiên Đế, khinh thường nói: "Thứ cho ta nói thẳng, trong mắt ta, ngươi thật sự không là gì cả, một con sâu kiến, ngay cả tư cách nói chuyện với ta cũng không có!" Lời của Đông Vương Công rất nhẹ, nhưng mỗi người có mặt ở đây đều nghe rõ mồn một, nghe được câu nói này trong lòng, phảng phất như Đông Vương Công trực tiếp nói trong lòng họ vậy.

Câu nói này có một ma lực không thể nghi ngờ, khiến người ta không có sức mạnh để phủ nhận.

Cả đại điện im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, tất cả tu sĩ đều gần như không dám tin.

Trước mặt Tần Lĩnh Thiên Đế mạnh mẽ như vậy, Đông Vương Công lại có thể nói ra những lời như thế. "Lớn mật, cuồng đồ phương nào!

Dám ví Thiên Đế như sâu kiến!" Một tên thiên tướng hai mắt trừng lên, lao về phía Đông Vương Công, hiển nhiên muốn dùng vũ lực bắt y.

Nhưng Đông Vương Công lúc này căn bản không để hắn vào mắt, đúng như y nói, những sinh linh này đều là sâu kiến, đối với Đông Vương Công không có bất kỳ ý nghĩa gì. "Cuồng đồ, chịu chết đi!" Tên tu sĩ hét lớn một tiếng, trên người pháp tắc chi lực chiến pháp, các loại thần thông cùng nhau thi triển, trong đó còn có một kiện linh bảo lợi hại hóa thành cửu đầu hỏa phượng, cùng nhau trấn áp về phía Đông Vương Công. "Hừ, lũ vô tri, đắc tội Tần Lĩnh Thiên Đế, cả Thượng Giới không ai cứu được ngươi!" "Có Lôi thống lĩnh ra tay, tên cuồng vọng này chắc chắn phải chết!" "Vô tri, căn bản không biết Tần Lĩnh Thiên Đế là tồn tại thế nào, cũng dám ăn nói cuồng ngôn!" Mọi người không ai không nói những lời ác ý, đều là thuộc hạ của Tần Lĩnh Thiên Đế, tự nhiên phải giúp hắn nói chuyện.

Theo họ thấy, Đông Vương Công chỉ là một tu sĩ vô danh, căn bản không thể là đối thủ của họ.

Đối mặt với đại thế như vậy, ngay cả trong lòng Vũ Vương cũng lo lắng không thôi.

Họ đều biết rõ sự cường đại của Lôi thống lĩnh kia, một thân lôi điện bí pháp tung hoành thiên giới, có thể nói là một tồn tại cực mạnh.

Nhưng Đông Vương Công đối mặt với tất cả, lại tỏ ra vân đạm phong khinh, căn bản không để đối phương vào mắt.

Đối mặt với sát cơ ngập trời, trong mắt Lôi thống lĩnh đầy sát ý, nhìn về phía Đông Vương Công, giống như nhìn một người chết.

Cửu đầu phượng hoàng bay cao ngất trời lần lượt lao về phía Đông Vương Công, nhưng chưa kịp đến gần, đã nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cửu đầu phượng hoàng toàn bộ bị xóa sổ, trong một nháy mắt hóa thành tro bụi, căn bản không thể đến gần Đông Vương Công.

Nhưng Lôi thống lĩnh lúc này thần đao trong tay đã giáng xuống, hướng về chỗ hiểm yếu trên cổ Đông Vương Công chém tới.

Đông Vương Công căn bản không để ý đối phương, linh bảo trường đao kia nháy mắt vỡ vụn từng tấc, lưỡi đao sắc bén trước mặt Đông Vương Công tan tành.

Đến lúc này, trong mắt Lôi thống lĩnh mới triệt để hoảng loạn, ở trước mặt Đông Vương Công, khi khí thế của y hơi lộ ra ngoài, hắn mới cảm nhận được sự khủng bố như vực sâu.

Nhưng tất cả đã muộn, dám rút đao với Đông Vương Công, là sai lầm lớn nhất trong đời Lôi thống lĩnh.

Lúc này Đông Vương Công căn bản không ra tay, một bàn tay pháp tắc vô hình đã siết chặt Lôi thống lĩnh giữa không trung.

Chương 491

Giống như một con gà con, không hề có sức phản kháng, chỉ có sự hoảng loạn và sợ hãi trên mặt.

Đông Vương Công cứ thế tóm lấy cổ đối phương, mặc cho Lôi thống lĩnh giãy giụa, nhưng căn bản vô ích.

Lôi thống lĩnh kia cố sức muốn la hét, nhưng cổ bị kẹp chặt, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không thể phát ra. "Lớn mật, dám làm càn trước mặt bản Thiên Đế, thả Lôi thống lĩnh ra!" Tần Lĩnh Thiên Đế gầm lên, trước mặt hắn, thuộc hạ bị đối xử như vậy, đối với Tần Lĩnh Thiên Đế cũng là một chuyện mất mặt.

Nhưng hắn cũng nhận ra sự bất phàm của Đông Vương Công, có thể giơ tay là trấn áp được Lôi thống lĩnh, bản lĩnh này không phải chuyện nhỏ.

Lôi thống lĩnh là một trong tứ đại tướng dưới trướng Tần Lĩnh Thiên Đế, cho dù là hắn tự mình bắt Lôi thống lĩnh, cũng phải tốn chút sức lực.

Có thể tùy tay trấn áp Lôi thống lĩnh, hoàn toàn phá vỡ đạo pháp và linh bảo của đối phương, bản lĩnh này, căn bản không giống người thường có thể làm được.

Nhưng đối mặt với tiếng quát của Tần Lĩnh Thiên Đế, Đông Vương Công ngược lại ra tay, Lôi thống lĩnh đang bị tóm giữa không trung lập tức càng thêm đau đớn giãy giụa.

Lôi thống lĩnh đau đớn giãy giụa, nháy mắt sắc mặt đại biến, trực tiếp chết đi, ngay cả nguyên thần cũng bị một cái tóm của Đông Vương Công trực tiếp xóa sổ, đương nhiên không còn tồn tại!

Trong tình huống Tần Lĩnh Thiên Đế tự mình lên tiếng, Đông Vương Công vẫn ra tay chém giết đối phương, căn bản không coi lời của hắn ra gì.

Hành vi như vậy khiến sắc mặt Tần Lĩnh Thiên Đế nháy mắt tái xanh, muốn ra tay, nhưng lại kiêng dè thực lực của Đông Vương Công.

Vì vậy căn bản không dám tùy tiện tiến lên, khí thế cuồng ngạo vô địch vừa rồi, cũng trong khoảnh khắc này tan thành mây khói.

Vô số tu sĩ xung quanh vì giữ thể diện cho Tần Lĩnh Thiên Đế, lần lượt gầm lên xông tới, căn bản không cần hắn ra lệnh, đều sẽ chủ động vì hắn giành lại mặt mũi.

Nhưng đối mặt với Đông Vương Công, họ căn bản không thể vượt qua đối thủ. "Dám chém giết Lôi thống lĩnh trước mặt Thiên Đế, ngươi không muốn sống nữa à!" "Mọi người cùng ra tay, ta không tin hắn có thể lật trời!" Đông đảo tiên gia lần lượt quát lớn, muốn tranh công trước mặt Tần Lĩnh Thiên Đế, vì vậy đều không tiếc bất cứ giá nào mà xông tới.

Theo họ thấy, Đông Vương Công cho dù có chút thủ đoạn, cũng không thể sống sót dưới sự vây công của nhiều người như vậy.

Nhất thời các loại thần thông tràn ngập cửu thiên, các pháp thuật khác nhau liền thành một mảng.

Cảnh tượng như vậy ngược lại cho những tu sĩ này chút tự tin, như hổ xông tới, cho rằng số lượng đủ có thể triệt để xóa sổ Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công đối mặt với hung uy ngập trời như vậy, vẫn không hề biến sắc.

Mãi đến khi công kích của mọi người giáng xuống đỉnh đầu, Đông

Vương Công mới nhàn nhạt mở miệng. "Sát!" Một chữ chân ngôn thốt ra, trong hư không vô cùng pháp tắc chi lực hiện lên, đó là đại đạo pháp tắc, không phải thiên đạo pháp tắc!

Pháp tắc vừa hiện, cả bầu trời như một tấm gương, xuất hiện từng vết nứt, bích lũy thời không ở đây căn bản không thể chịu đựng được pháp tắc chi lực của Đông Vương Công.

Cho dù Đông Vương Công chỉ dùng sức mạnh nhỏ nhất, nhưng mọi thứ ở đây căn bản không thể chịu nổi áp lực này.

Hư không vỡ nát, thiên địa tan biến, đồng thời những tu sĩ xông về phía Đông Vương Công cũng toàn bộ triệt để tử vong, thân thể và nguyên thần của họ đều bị vô biên pháp tắc nghiền nát, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn tồn tại.

Nhưng cả Thượng Giới máu chảy đầm đìa, thần huyết chảy đầy đất, kỳ dị là ở đây lại không có một chút thi thể và tiếng kêu thảm nào.

Hư không lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh, mọi thứ phảng phất như chưa từng xảy ra, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc, lan tỏa khắp nơi, thể hiện một cảnh tượng thảm liệt vô cùng.

Đông Vương Công ung dung bước tới, mỗi bước tiến lên, các tu sĩ nháy mắt đều lùi lại.

Ngay cả Tần Lĩnh Thiên Đế cũng không dám tiếp tục lớn tiếng với Đông Vương Công, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Thủ đoạn giơ tay là xóa sổ vô số tu sĩ của Đông Vương Công, cho dù có thêm bao nhiêu sinh linh, bao nhiêu pháp bảo, cũng căn bản không đủ để y xóa sổ.

Lúc này Đông Vương Công nhìn Tần Lĩnh Thiên Đế: "Ngươi có tư cách để ta tham bái không?" Đông Vương Công dùng cùng một lời để chất vấn Tần Lĩnh Thiên Đế, đáng tiếc hiện tại vị đại thiên đế này

lại căn bản không có dũng khí trả lời câu hỏi của y.

Toàn thân run lẩy bẩy, căn bản không thể chịu nổi thần uy của Đông Vương Công.

Y hiện tại cũng căn bản không thi triển bất kỳ thủ đoạn nào nữa, chỉ bình tĩnh tiến lên.

Nhưng mọi người đều đã chứng kiến thần thông của Đông Vương Công, vì vậy không ai dám tùy ý xem thường y nữa.

Phe Vũ Vương càng vui mừng như điên, Đông Vương Công càng cường đại, đối với họ càng có lợi.

Hiện tại thấy Tần Lĩnh Thiên Đế bị Đông Vương Công áp chế, trong lòng họ đều triệt để hưng phấn.

Lúc này Đông Vương Công ép hỏi Tần Lĩnh Thiên Đế, họ cũng đi theo sau y, ngầm trở thành thuộc hạ của y.

Tình thế nghịch chuyển, Tần Lĩnh Thiên Đế sớm đã rối loạn tấc lòng, những thuộc hạ trung thành tận tụy kia, hiện tại lại không ai dám tiến lên.

Đông Vương Công dùng sức một người chấn nhiếp vạn tiên, nơi này không còn ai dám chống lại y.

Lúc này đối mặt với tuyệt cảnh, Tần Lĩnh Thiên Đế đột nhiên phản ứng lại, vội vàng cầu xin: "Tiền bối, ta có mắt không thấy Thái Sơn, không biết tiền bối giáng lâm, mong tiền bối cao tay giơ nhẹ, tha cho ta một mạng!" Tần Lĩnh Thiên Đế vội vàng cầu xin Đông Vương Công, căn bản không dám chống lại y, càng không dám hy vọng xa vời có thể chạy trốn.

Thực lực mà Đông Vương Công vừa thể hiện, đủ để chém giết mọi tồn tại, căn bản không thể cho hắn cơ hội chạy thoát.

Đông Vương Công bình tĩnh nhìn Tần Lĩnh Thiên Đế, lắc đầu nói: "Vừa rồi ngươi để thuộc hạ ra tay với ta, bao nhiêu năm nay chưa từng có ai dám vô lễ với ta như vậy!" Tần Lĩnh Thiên Đế nghe vậy, lập tức khóc lóc cầu xin. "Thượng tiên tha mạng, ta cũng vô ý mạo phạm, không biết tiền bối giá lâm, mới lỗ mãng làm sai, mong tiền bối pháp ngoại khai ân, tha cho ta một mạng!" Tần Lĩnh Thiên Đế khổ sở cầu xin, cho dù không dám phản kháng Đông Vương Công, nhưng cũng không muốn thân tử đạo tiêu.

Đối mặt với đối thủ không thể địch lại, chỉ có thể cầu xin đối phương tha mạng.

Đông Vương Công lúc này thản nhiên nhìn Tần Lĩnh Thiên Đế, cho dù hắn là thiên chi kiêu tử, nhưng trong mắt Đông Vương Công cũng chỉ là con sâu kiến.

Chém giết một con sâu kiến, cho dù là thiên đạo cũng không dám ngăn cản Đông Vương Công, nếu thiên đạo nghịch lại ý của y, y cũng không ngại hủy luôn cả thiên đạo.

Đông Vương Công nhìn Tần Lĩnh Thiên Đế đang khổ sở cầu xin, mới nói: "Ngươi kiêu ngạo hống hách, đã đắc tội ta, ta vì sao phải tha cho ngươi không chết?" Đông Vương Công vung tay, Tần Lĩnh Thiên Đế cường hoành một thời nháy mắt tro bay khói tan, nguyên thần và chân linh đều bị triệt để xóa sổ, căn bản không có cơ hội lại vào lục đạo luân hồi.

Nhìn Tần Lĩnh Thiên Đế không thể một đời bị xóa sổ ngay tại chỗ, ngay cả dấu vết giãy giụa thực sự cũng không có.

Các tu sĩ xung quanh im lặng như ve sầu mùa đông, không ai dám lên tiếng, thậm chí tiếng hít thở của họ cũng vô hình nhỏ lại, phảng phất như sợ tiếng ai đó lớn, sẽ thu hút sự chú ý của Đông Vương Công.

Chương 492

Đông Vương Công lúc này lại không hề động sắc, nhìn xuống sinh linh, thấy từng người nhát gan như vậy, mới lại an ủi mọi người. "Không cần lo lắng, ta không phải hạng người hung ác, ta là Tam Giới Đại Chí Tôn của Hồng Hoang thế giới, Tần Lĩnh Thiên Đế vô lễ với ta, tự nhiên chết cũng không hết tội, các ngươi chỉ cần an tâm nghe lệnh, Đông Vương Công ta tự nhiên sẽ không để các ngươi bị thương hại." Đông Vương Công giơ tay là diệt đế, hiện tại các tu sĩ có mặt tự nhiên không ai dám phản đối y.

Phe Vũ Vương thấy thủ đoạn sấm sét của Đông Vương Công, đối với những gì y nói trước đó càng thêm tin phục.

Dù sao với thực lực của Đông Vương Công, nếu có mưu đồ gì, hoàn toàn có thể trực tiếp bắt hết đông đảo tu sĩ, sau đó lại tìm cách xử lý, căn bản không cần thiết phải giăng bẫy lừa như vậy.

Hiện tại Tần Lĩnh Thiên Đế bị Đông Vương Công xóa sổ, tu sĩ trong Thượng Giới lại một lần nữa trở nên quần long vô thủ.

Đông Vương Công lúc này nhìn đông đảo tu sĩ nói: "Các ngươi có thể đến Hồng Hoang thế giới trước, điều kiện ở đó tốt hơn nơi này rất nhiều, ở Hồng Hoang thế giới các ngươi đều sẽ có không gian phát triển tốt hơn." Hiện nay môi trường ở đây đã bị phá hoại, cho dù sống ở Thượng Giới, cũng căn bản không có bao nhiêu linh khí để tu luyện.

Chính vì vậy, ở đây không bằng tiến vào Hồng Hoang thế giới.

Ở lại Thượng Giới không có thu hoạch gì, nếu đến Hồng Hoang thế giới, gặp được cơ duyên tốt, không chừng thực lực có thể một bước lên mây.

Dù sao tu sĩ cường hãn như Đông Vương Công cũng đến từ Hồng

Hoang thế giới, giơ tay là có thể diệt sát cường giả đỉnh cấp trong Thượng Giới, nếu có thể trưởng thành ở Hồng Hoang thế giới, thành tựu tương lai của họ cũng không thể lường được.

Có suy nghĩ này, một đám tu sĩ của Vũ Vương không còn do dự nữa, lần lượt biểu thị muốn đi đến Hồng Hoang thế giới.

Những thuộc hạ nguyên bản của Tần Lĩnh Thiên Đế, đối mặt với khốn cảnh linh khí cạn kiệt, tự nhiên cũng vô cùng nguyện ý đi đến Hồng Hoang thế giới.

Đông Vương Công chấn nhiếp vô số sinh linh trong Thượng Giới, lúc này họ cũng lần lượt biểu thị nguyện ý gia nhập Hồng Hoang thế giới, về phần Tần Lĩnh Thiên Đế đã chết, lúc này không còn ai nhắc đến nữa.

Đông Vương Công tùy tay điểm một cái, một đạo hóa thân xuất hiện, chính là một trong lục thi mà y đã trảm ra năm đó, Thiện Thi.

Thiện Thi và Đông Vương Công hoàn toàn giống nhau, Đông Vương Công gật đầu với Thiện Thi nói: "Ngươi đưa chư vị đạo hữu đến Hồng Hoang thế giới, ta ở đây có việc phải làm!" Thiện Thi và Đông Vương Công vốn là một thể, đối với ý pháp của y cũng tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Hiện tại Đông Vương Công đơn giản giao phó xong, Thiện Thi vui vẻ đáp ứng. "Chư vị đạo hữu, cùng ta đi đến Hồng Hoang thế giới, chúng ta thông qua thông đạo thời không, nháy mắt có thể đến Hồng Hoang thế giới, môi trường ở đó tốt hơn nơi này ngàn lần không chỉ, đến đó rồi nhất định sẽ có tiền đồ tốt!" Thiện Thi cổ động một phen, các tu sĩ xung quanh đều trở nên nhiệt tình.

Đông đảo tu sĩ lần lượt đi theo Thiện Thi, một đường hướng về không gian thông đạo.

Đông Vương Công từ khi đến thế giới này, phát hiện nơi này và Hồng Hoang thế giới có chỗ đại tương tự, vì vậy mới muốn ở lại xem xét một phen.

Hiện tại có Thiện Thi đưa mọi người về Hồng Hoang thế giới, Đông Vương Công ở đây ngược lại có thể yên tâm du lãm.

Lúc này sinh linh trong Thượng Giới đã được đưa đi hết, Đông Vương Công ở nơi tương tự Địa Cầu xem xét, phát hiện sinh linh ở đây và Địa Tiên Giới của Hồng Hoang thế giới thập phần tương tự.

Nơi này cũng là thời đại văn minh khoa học kỹ thuật, linh khí khan hiếm vô cùng, điểm này ngược lại giống hệt Địa Cầu nguyên bản.

Đông Vương Công tỉ mỉ xem xét, phát hiện vấn đề hiện tại là ở thế giới Cửu Đỉnh, không phải ở Thượng Giới phi thăng này.

Phát hiện ra điểm này, Đông Vương Công trực tiếp trở về thế giới Cửu Đỉnh.

Lúc này với thực lực của Đông Vương Công, xử lý xong những chuyện này cũng chỉ mất một ngày, khi đến thế giới Cửu Đỉnh, nơi này cũng vừa mới qua một ngày.

Khi Đông Vương Công lại một lần nữa trở về thế giới này, cuộc so tài giữa Quy Nguyên Tông và Thanh Hồ Đảo vẫn đang diễn ra.

Đông Vương Công xem xét khắp nơi, phát hiện thế giới Cửu Đỉnh trăm ngàn lỗ thủng, vô biên linh khí đều từ những khe hở này rò rỉ ra ngoài.

Linh khí thế giới Cửu Đỉnh thất thoát, vậy thì Địa Cầu với tư cách là Thượng Giới, tự nhiên càng không cung cấp đủ.

Nguyên bản tu sĩ trên Địa Cầu không ít, hiện tại sau khi linh khí cạn kiệt, càng tranh giành lẫn nhau nguồn linh khí.

Trước đó cuộc tranh đấu giữa Vũ Vương và Tần Lĩnh Thiên Đế trong Thượng Giới cũng là vì vậy, hiện nay Đông Vương Công tìm ra được nguồn gốc, nhưng cũng bó tay không có cách.

Dù sao thế giới Cửu Đỉnh đã mục nát không ra hình dạng, muốn tu bổ lại là không thể, ngược lại không bằng triệt để hủy diệt, sau đó lại khai tịch một thế giới mới. "Trong thế giới Cửu Đỉnh có vô số sinh linh, cũng chỉ có thể để họ tự sinh tự diệt." Đông Vương Công không có tâm sát lục những sinh linh chưa từng gặp mặt này, những sinh linh này đều có quỹ đạo vận mệnh của mình, y cũng không muốn tùy ý can thiệp.

Lúc này Đông Vương Công tìm ra được nguồn gốc của việc linh khí cạn kiệt, nhưng nguyên do của sự tương tự giữa hai thế giới, lại không tìm ra được nguồn gốc.

Đông Vương Công du lãm trong thế giới Cửu Đỉnh, xem xét khắp nơi, phát hiện ra chín cái thần đỉnh mà Vũ Vương đã đúc khi phân định Cửu Châu năm đó.

Lúc này chín cái thần đỉnh đã hấp thu khí vận vạn linh, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, sớm đã hóa thành khí vận chi bảo.

Đông Vương Công dùng vô thượng thần lực lấy ra một cái đại đỉnh trong đó, tỉ mỉ nghiên cứu, phát hiện trên thần đỉnh sớm đã không còn phàm khí năm đó. "Những thần đỉnh này hấp thu vạn linh chi khí, cộng thêm khi Vũ Vương rèn đúc Cửu Đỉnh vốn đã gia nhập xã tắc chi lực, khiến cho thần đỉnh hóa thành xã tắc trọng khí, thừa tái vạn linh chi ý." Đông Vương Công xem xét những biến hóa này, trong lòng đã rõ tiền nhân hậu quả.

Có thể nói thế giới Cửu Đỉnh hiện nay có thể kéo dài đến bây giờ, cũng là vì mượn sức mạnh của khí vận thiên địa cửu đỉnh.

Về phần tại sao hai thế giới lại tương tự như vậy, ngay cả Đông

Vương Công với tu vi Hợp Đạo cảnh giới, cũng không thể nhìn ra nguyên nhân cụ thể.

Cuối cùng y chỉ có thể quy cho tạo hóa chi lực, cũng không thể giải thích được tình huống này.

Nhìn xuống Cửu Châu đại địa, Đông Vương Công thấy một luồng khí bại hoại, vô biên linh khí tan hết, giữa sông núi chỉ còn lại khí tức quy về bình phàm.

Cho dù thế giới Cửu Châu có thể tiếp tục kéo dài mấy chục vạn năm, cũng đã đi đến bên bờ vận mệnh.

Mấy chục vạn năm, đối với sinh linh của thế giới Cửu Châu là đời đời kiếp kiếp, nhưng đối với tu sĩ như Đông Vương Công, chẳng qua là một thoáng chốc.

Tinh thần rơi, biển cả biến thiên, mọi thứ chẳng qua là mây khói qua mắt.

Đông Vương Công dứt khoát cũng không nghiên cứu nữa, trong dòng sông vận mệnh nở ra hai đóa sen tương tự, không phải là không có khả năng.

Khi Đông Vương Công trở lại Quy Nguyên Tông, đại chiến ở đây sắp nổ ra.

Phe Thanh Hồ Đảo đại cử tiến công Quy Nguyên Tông.

Chư Cát Nguyên Hồng và Đằng Thanh Sơn đều đang khẩn trương chuẩn bị.

Lúc này Đằng Thanh Sơn đã tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, tiến bộ vượt bậc, ngầm trở thành nhân vật hạch tâm của Quy Nguyên Tông.

Chương 493

Một ngày nọ, phe Thanh Hồ Đảo xuất động ba chấp pháp trưởng lão dẫn đầu năm trăm Kim Lân Vệ, một vạn Ngân Giao Quân tiến phát đến Diên Giang Thành, Giang Ninh Quận.

Phe Thanh Hồ Đảo vì muốn thống nhất, phái binh công đả khắp nơi.

Trong vòng một ngày thống nhất Từ Dương, Thiên Nam hai quận, sau đó do mười vị Tiên Thiên chấp pháp trưởng lão dẫn đầu năm trăm Kim Lân Vệ, một vạn Ngân Giao Quân trong một đêm diệt đi Thiết Y Môn ngang hàng với Quy Nguyên Tông.

Hiện nay Quy Nguyên Tông là thành cuối cùng, chỉ cần đánh chiếm Quy Nguyên Tông, là có thể triệt để thống nhất tất cả thế lực trong cảnh nội Dương Châu.

Đông Vương Công ngược lại không vội hiện thân, y ở phụ cận Quy Nguyên Tông, đứng một bên xem hai đại thế lực tranh đấu.

Lúc này phe Quy Nguyên Tông căn bản không thể chống đỡ Thanh Hồ Đảo, vào thời khắc mấu chốt, Đằng Thanh Sơn đã đứng ra.

Thiết Vạn Mậu lần này là người dẫn đầu phe Thanh Hồ Đảo, thân là cao thủ Tiên Thiên Hư Đan cảnh giới, có thể nói là người đứng đầu nơi này.

Hậu Thiên, Tiên Thiên, Động Hư, Chí Cường, bốn cảnh giới đều là con đường tu hành của tu sĩ.

Hiện tại Thiết Vạn Mậu thân là cường giả Động Hư, so với tông chủ Quy Nguyên Tông Chư Cát Nguyên Hồng còn cường đại hơn.

Chư Cát Nguyên Hồng hiện tại chẳng qua là Tiên Thiên cảnh giới,

thực lực trong tay Thiết Vạn Mậu căn bản không đáng một xu.

Chính vì vậy phe Thanh Hồ Đảo mới dám hạ quyết tâm trong thời gian ngắn thống nhất cảnh nội Dương Châu, và cũng quả thực gần như đã làm được điểm này. "Quy Nguyên Tông một môn nghe đây, mau để tông chủ của các ngươi Chư Cát Nguyên Hồng ra đây, nếu chậm một khắc, Ngân Lân Vệ của ta lập tức xông vào Quy Nguyên Tông, khiến các ngươi gà chó không tha!" Một Tiên Thiên trưởng lão hô hét liên tục, một bộ dạng diễu võ dương oai, căn bản không để Quy Nguyên Tông vào mắt.

Phe Quy Nguyên Tông lúc này trên dưới quân tâm dao động, biết rõ không địch lại đối phương, vì vậy trên dưới sớm đã có ý định khác.

Phe Thanh Hồ Đảo trong thời gian ngắn liên tục diệt đi mấy đại thế lực, đối với Quy Nguyên Tông có thể nói là một sự uy hiếp cực lớn.

Dù sao Quy Nguyên Tông và Thiết Y Môn bị diệt kia không hơn kém nhau là bao, đối phương đều bị dễ dàng diệt đi, Quy Nguyên Tông lại có tư cách gì để so tài với thế lực Thanh Hồ Đảo?

Lúc này đối mặt với sự la hét của thế lực Thanh Hồ Đảo, phe Quy Nguyên Tông thậm chí không có ai dám chính diện đối kháng với mấy vị Tiên Thiên trưởng lão của Thanh Hồ Đảo.

Hiện tại thấy đại quân phe Thanh Hồ Đảo áp sát, Quy Nguyên Tông sớm đã một mảnh binh hoang mã loạn.

Thiết Vạn Mậu chí đắc ý mãn nhìn phe Quy Nguyên Tông, lúc này Đằng Thanh Sơn với tư cách là thống lĩnh, không thể không đứng ra chống lại sự xâm lược của phe Thanh Hồ Đảo. "Tiểu tử, ngươi là ai?

Mau gọi Chư Cát Nguyên Hồng ra gặp ta!" Thiết Vạn Mậu vung vẩy binh khí trong tay, khinh thường nhìn Đằng Thanh Sơn trên tường

thành Diên Giang.

Hiện nay Đằng Thanh Sơn là đại thống lĩnh của Hắc Giáp Quân, mọi việc phòng ngự ở Diên Giang Thành đều do hắn nắm giữ.

Cho dù vì mặt mũi của Quy Nguyên Tông, cũng không thể không chiến mà chạy. "Ta là đại thống lĩnh Hắc Giáp Quân, Đằng Thanh Sơn!" Đằng Thanh Sơn vung trường thương Luân Hồi trong tay, ngạo nghễ đứng trên tường thành, không hề có chút sợ hãi nào.

Hiện nay thực lực của Đằng Thanh Sơn đã đạt đến Tiên Thiên cảnh giới, tự tin có thể chém giết bất kỳ cường giả cùng cấp nào.

Sự hiểu biết về nội gia quyền, cho Đằng Thanh Sơn đủ tự tin.

Lúc này cho dù đối mặt với mấy vị cường giả Tiên Thiên cảnh giới, Đằng Thanh Sơn vẫn không có ý định lùi bước. "Thiết trưởng lão, cần gì phải tính toán với tên tiểu tử này, cứ xông lên, loạn đao phân thây hắn là được!" Một vị trưởng lão khác ở bên cạnh la hét, sau khi đánh bại mấy thế lực, đối mặt với Quy Nguyên Tông, đã không còn chút sợ hãi nào. "Tên Đằng Thanh Sơn này, lai lịch thế nào?" Thiết Vạn Mậu không phải là kẻ lỗ mãng, đã sống hơn một trăm năm mươi tuổi, thấy Đằng Thanh Sơn dám đối mặt với mấy vạn Ngân Lân Vệ mà không lùi, phần đảm phách này, không phải là tiểu tử ngốc có thể có được.

Một tu sĩ ăn mặc như văn sĩ ở bên cạnh lập tức tiến lên, giảng thuật cho Thiết Vạn Mậu. "Đằng Thanh Sơn là người Giang Ninh Thành, thiên tài thế hệ trẻ của Đằng gia trang dưới chân Đại Diên Sơn, tiểu tử này không tầm thường, là cao thủ Tiên Thiên cảnh giới đầu tiên của Đằng gia trang trong mấy trăm năm, năm nay mười bảy tuổi." Văn sĩ nói từng lời, ngay cả gia thế của Đằng Thanh Sơn cũng rõ mồn một. "Nguyên lai chỉ là một tiểu tử nhà quê có chút cơ duyên, loại tiểu bối không có căn cơ này, khó mà trưởng thành được!" Thiết

Vạn Mậu cười nham hiểm, tiến lên gọi Đằng Thanh Sơn. "Đằng Thanh Sơn, nếu ngươi là đại thống lĩnh Hắc Giáp Quân, vậy mau ra đây cùng ta một trận!" Thiết Vạn Mậu không hề có giác ngộ lấy lớn hiếp nhỏ, một cao thủ Tiên Thiên Hư Cảnh hơn một trăm tuổi, lại đi thách đấu một tiểu tử vừa mới bước vào Tiên Thiên cảnh giới.

Đằng Thanh Sơn cười, trường thương Luân Hồi trong tay xoay chuyển không ngừng, một cú phi thân, hắn trực tiếp nhảy xuống tường thành, trước vạn quân. "Thiết trưởng lão, người khác sợ ngươi, ta Đằng Thanh Sơn lại muốn cân thử sức nặng của ngươi!" "Ha ha ha, tiểu tử khá lắm, ta cũng đang muốn so tài với ngươi một phen!" Thiết Vạn Mậu và Đằng Thanh Sơn nháy mắt giao thủ, hai người đao thương qua lại đánh đến không thể tách rời.

Từng luồng sức mạnh cuồn cuộn nháy mắt lan ra xung quanh, lực lượng kinh khủng đó chấn cho mọi người không ai không lùi lại, kinh ngạc trước sự cường đại của Đằng Thanh Sơn, đồng thời cũng đều đang cảm khái thiên tư của đối phương.

Với tuổi mười bảy, có thể tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, quả là thành tựu không tầm thường.

Đằng Thanh Sơn và Thiết Vạn Mậu đại chiến ngoài thành Diên Giang, tướng sĩ hai bên đều đứng một bên quan chiến.

Đông Vương Công lúc này cũng ở một bên nhìn, không hề có ý định ra tay.

Đằng Thanh Sơn là hậu bối xuất sắc, thương pháp nhàn thục vô cùng, Thiết Vạn Mậu lại là cường giả Hư Cảnh lão làng, thực lực bước vào Hư Cảnh gần trăm năm.

Thiết Vạn Mậu tuy trì trệ không thể bước vào Kim Đan cảnh giới, nhưng trong Tiên Thiên Hư Cảnh, có thể nói là khó gặp địch thủ.

Nội khí sung túc, công pháp chiêu số tinh thuần, những thứ này đều là căn bản để Thiết Vạn Mậu xưng hùng thiên hạ. "Tên Đằng Thanh Sơn kia cho dù có chút năng lực, sao có thể là đối thủ của Thiết trưởng lão!" "Chẳng qua là một tiểu tử nhà quê, có được chút kỳ ngộ mà thôi, so tài với chúng ta, chỉ có một con đường chết." "Quy Nguyên Tông là thành cuối cùng, chỉ cần đánh chiếm Quy Nguyên Tông, chúng ta có thể triệt để thống nhất cảnh nội Dương Châu, sau này Thanh Hồ Đảo của chúng ta sẽ triệt để chưởng khống cả Dương Châu!" Khi phe Thanh Hồ Đảo cho rằng tất thắng, họ lần lượt nghị luận về cục thế trước mắt.

Dù sao Đằng Thanh Sơn chỉ mới mười mấy tuổi, cho dù thời gian tu hành có dài đến đâu, có thể so với Thiết Vạn Mậu hơn một trăm tuổi được sao?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm, mọi người vội vàng nhìn qua, chỉ thấy Thiết Vạn Mậu trưởng lão vốn đang so tài với Đằng Thanh Sơn.

Lúc này sau khi phát ra một tiếng kêu thảm, lập tức ngã xuống đất, sau đó không còn đứng dậy nữa.

Đằng Thanh Sơn liếc nhìn Thiết Vạn Mậu đang ngã trên đất, phi thân lên, nháy mắt đã ở trên tường thành sau lưng. "Thiết trưởng lão!" phe Thanh Hồ Đảo kinh hô một tiếng, đông đảo cao thủ lần lượt xông tới.

Nhưng Thiết Vạn Mậu sớm đã chết đến mức ngay cả nhục thân cũng dưới nhiệt độ kịch liệt hóa thành một vũng máu.

Chương 494

Ngoài một ít xương cốt còn sót lại, và áo giáp mà Thiết Vạn Mậu mặc trên người trước khi chết, mọi thứ đều tan thành mây khói.

Cao thủ như vậy, cũng căn bản không chịu nổi một chiêu thương pháp của Đằng Thanh Sơn!

Đông Vương Công lúc này ở một bên nhìn, cuộc tranh đấu giữa Đằng Thanh Sơn và Thiết Vạn Mậu căn bản không có gì đáng xem, y cũng không có ý định xen vào.

Lúc này Đông Vương Công thấy Thiết Vạn Mậu chiến tử, ngược lại không ngờ Đằng Thanh Sơn với thân thiếu niên, lại có thể chiến bại một lão giả hơn một trăm tuổi.

Lúc này phe Thanh Hồ Đảo có chút kinh nghi bất định, cũng không ngờ Đằng Thanh Sơn lại dũng mãnh như vậy, lấy thân thiếu niên chiến thắng Thiết Vạn Mậu. "Đằng Thanh Sơn rốt cuộc tu vi gì?

Ngay cả Thiết trưởng lão cũng không phải là đối thủ?" mấy vị cường giả Tiên Thiên cảnh giới khác lần lượt kinh ngạc, không ngờ Đằng Thanh Sơn lại có thể chiến thắng, càng không ngờ có thể giết chết Thiết trưởng lão! "Nhất định là tin tức có sai sót, Đằng Thanh Sơn xuất thân từ Đằng gia trang dưới chân Đại Diên Sơn, còn trẻ như vậy, tu vi lại đột phá Tiên Thiên chi cảnh, hiện tại có thể giết chết Thiết trưởng lão, nhất định là tin tức có sai sót, khẳng định đã bước vào Hư Đan cảnh giới!" một vị cao thủ Tiên Thiên cảnh giới khác cũng không dám tin, đều cho rằng Đằng Thanh Sơn khẳng định không phải vừa mới bước vào Tiên Thiên chi cảnh.

Nếu không không thể nào chém giết Thiết trưởng lão, khiến đối phương ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. "Chúng ta bây giờ

làm sao?

Thiết trưởng lão bị giết rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ?" "Tông chủ sắp đến rồi, chúng ta tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ, thực lực của Đằng Thanh Sơn chưa rõ, không thể xem thường đối phương!" mấy vị cường giả Tiên Thiên cảnh giới lần lượt nghị luận, trong lòng có chút không chắc, vì vậy không ai muốn tùy tiện ra tay.

Đằng Thanh Sơn với thân thể thiếu niên đã chém Thiết Vạn Mậu, chỉ một lần thành công đã trấn nhiếp được vô số cường giả của Thanh Hồ Đảo.

Cho dù cùng là Tiên Thiên cảnh giới, nhưng đối phương lại có tường cao thành dày làm chỗ dựa, tường thành cao hơn mười trượng kia đủ để trở thành một con hào trời.

Nếu phe Thanh Hồ Đảo liều lĩnh công thành, chắc chắn sẽ bị vây giết.

Dù sao thì những cường giả này đều đang ở tầng diện võ giả, căn bản không có bất kỳ thủ đoạn nghịch thiên cường đại nào, cũng không thể một mình tung hoành vạn quân.

Đằng Thanh Sơn chém giết Thiết Vạn Mậu, sĩ khí Hắc Giáp quân đại chấn, còn phe Thanh Hồ Đảo thì sĩ khí sa sút vô cùng.

Lúc này không ai dám tiến công Diên Giang thành nữa, bởi thực lực của Đằng Thanh Sơn sâu không lường được, đã chém được trưởng lão Thiết Vạn Mậu thì cũng có thể chém được các cường giả Tiên Thiên cảnh giới khác.

Các cường giả Tiên Thiên của Thanh Hồ Đảo đều vô cùng quý trọng mạng sống, dù sao tiền đồ sau này cũng vô lượng, hiện tại mới là Tiên Thiên cảnh giới, nếu hành động thiếu suy nghĩ mà bị Đằng Thanh Sơn chém giết thì thật không đáng.

Lúc này đảo chủ Thanh Hồ Đảo đã diệt Thiết Y Môn, đang chỉ huy đại quân đông hơn tiến về phía trước.

Đến lúc đó bốn bề hợp vây, dù Đằng Thanh Sơn có bản lĩnh ngút trời cũng không cách nào thoát khỏi vòng vây của đại quân.

Dù sao thế lực của Thanh Hồ Đảo quá mức cường đại, căn bản không phải Quy Nguyên Tông hiện tại có thể chống lại.

Đằng Thanh Sơn tự nhiên biết tình hình của phe mình, chỉ là hiện tại không biết toàn bộ Thanh Hồ Đảo đã dốc toàn bộ lực lượng.

Sau khi Đằng Thanh Sơn chém giết Thiết Vạn Mậu, một phong mật thư từ Giang Ninh thành nhanh chóng được truyền đến tay y.

Đó là thư của tông chủ Quy Nguyên Tông, Chư Cát Nguyên Hồng, cho biết kế hoạch của phe Thanh Hồ Đảo.

Đối mặt với quyết tâm thống nhất toàn bộ Dương Châu của Thanh Hồ Đảo, tông chủ Chư Cát Nguyên Hồng không có chút lòng tin nào để chống cự.

Dù sao hai bên căn bản không phải đối thủ cùng đẳng cấp, Thanh Hồ Đảo dốc toàn bộ lực lượng, thế tất sẽ một đòn tiêu diệt toàn bộ Quy Nguyên Tông.

Hiện tại Chư Cát Nguyên Hồng muốn Đằng Thanh Sơn rút khỏi Diên Giang thành, quay về phòng thủ Giang Ninh quận, cùng Chư Cát Nguyên Hồng liều một trận cuối cùng!

Hiện tại đảo chủ Thanh Hồ Đảo, Cổ Ung, đích thân suất lĩnh Ngân Lân Vệ, mang theo mấy chục vị cường giả Tiên Thiên cảnh giới cùng kéo đến Diên Giang thành.

Đằng Thanh Sơn dù thực lực cao cường, lại có thể chống đỡ được mấy vị tu sĩ Tiên Thiên cảnh giới đây.

Huống hồ đúng như mấy vị trưởng lão trước đó phân tích, Đằng Thanh Sơn có lẽ chỉ vừa mới tiến vào Tiên Thiên cảnh giới, chưa phải là cao thủ tuyệt đỉnh.

Nếu phe Thanh Hồ Đảo không tiếc bất cứ giá nào mà tấn công, Đằng Thanh Sơn cũng chỉ có một con đường chết.

Hiện tại Chư Cát Nguyên Hồng tự mình hạ lệnh rút lui, Đằng Thanh Sơn tự nhiên sẽ không ngu ngốc mà chọn tử thủ Diên Giang thành.

Trưởng lão Yến Mạc Thiên lúc này cũng manh nha ý định rút lui, với tư cách là hai người chủ sự của Diên Giang thành, Đằng Thanh Sơn lập tức cùng Yến Mạc Thiên đạt thành nhận thức chung.

Nhân cơ hội vừa chém giết Thiết Vạn Mậu, lúc phe Thanh Hồ Đảo không dám hành động thiếu suy nghĩ, Đằng Thanh Sơn lặng lẽ lựa chọn rút khỏi Diên Giang thành.

Khi tin tức truyền đến phe Thanh Hồ Đảo thì đã qua mấy canh giờ, dưới màn đêm bao phủ, phe của Đằng Thanh Sơn đã lặng lẽ đi xa.

Phía Thanh Hồ Đảo, Hồ trưởng lão và Lam tướng quân muốn truy kích, nhưng lại không biết sâu cạn của phe Đằng Thanh Sơn.

Sau khi chiếm lĩnh Diên Giang thành, Hồ trưởng lão quyết đoán lựa chọn cố thủ tại đây.

Đã tổn thất một vị trưởng lão Tiên Thiên cảnh giới, không thể có thêm tổn thất nào khác nữa.

Trong trận chiến ở Diên Giang thành, số người của Thanh Hồ Đảo tổn thất không ít.

Đặc biệt là Kim Lân Vệ, đội quân tinh nhuệ này trong toàn bộ Thanh Hồ Đảo cũng chỉ có hai ngàn người, nhưng dưới tay cường giả của Quy Nguyên Tông, đã tổn thất khoảng hai trăm người, tức là một

phần mười!

Kim Lân Vệ là sức mạnh tinh nhuệ của Thanh Hồ Đảo, việc bồi dưỡng vô cùng hao tổn tài lực vật lực, lần này một mình Đằng Thanh Sơn đã chém giết hơn một trăm Kim Lân Vệ, khiến Hồ trưởng lão của Thanh Hồ Đảo phải e dè.

"Chư Cát Nguyên Hồng chắc chắn đang trấn thủ ở Giang Ninh quận, chỉ đợi đảo chủ đến, đại quân chúng ta tiến lên, áp chế Giang Ninh quận, triệt để chém giết Chư Cát Nguyên Hồng, còn Đằng Thanh Sơn kia nhất định phải bắt sống!" Hồ trưởng lão vô cùng âm trầm nói, đối với Đằng Thanh Sơn, cao thủ đứng đầu Tiềm Long Bảng này, y cảm thấy rất hứng thú.

Có thể ở tuổi mười bảy, trong tình huống không người dạy dỗ mà đột phá Tiên Thiên cảnh giới, lại còn chém giết trưởng lão Thiết Vạn Mậu.

Điều này khiến Hồ trưởng lão nhạy bén nhận ra, trên người Đằng Thanh Sơn nhất định ẩn giấu bí mật.

Y không dám nói chắc có thể chém giết Đằng Thanh Sơn, trong lòng không có một chút tự tin nào.

Đằng Thanh Sơn kia ba chiêu chém giết Thiết Vạn Mậu, Hồ trưởng lão tự nhận mình không thể làm được điều đó.

Mắt thấy Hắc Giáp quân rời đi, Hồ trưởng lão chỉ có thể chiếm lĩnh Diên Giang thành, chờ đợi tông chủ Cổ Ung đến.

Lúc này, Đông Vương Công nhìn thấy hai bên sau một trận chiến đều tự cố thủ, không có ý định tiếp tục tranh đấu, bèn phiêu nhiên rời đi, đến một nơi mới.

Chương 495

Thiên Thần Cung, một tông môn thần bí trong thế giới Cửu Đỉnh.

Cung chủ Thiên Thần Cung là Bùi Tam, thực chất chính là yêu tăng Hạng Phàm Trần danh chấn thiên hạ sáu trăm năm trước.

Hạng Phàm Trần năm xưa vì để đột phá tu vi, đã phản bội sư môn Ma Ni Tự, cuối cùng luân hồi chuyển thế, dùng bí pháp bảo tồn linh thức, mới trở thành Bùi Tam hiện tại.

Cái gọi là luân hồi chuyển thế, chẳng qua là đoạt xá linh thức của Bùi gia lão tam khi còn trong bụng mẹ mà thôi.

Đông Vương Công vô thanh vô tức xuất hiện trong Thiên Thần Cung, Bùi Tam lúc này đang tu hành, khi cảm nhận được khí tức của Đông Vương Công thì cả kinh.

Là một tu sĩ điên cuồng, vì đột phá mà có thể phản bội sư môn, tàn sát Ma Ni Tự, mọi thứ thực sự đều có vẻ điên cuồng méo mó.

Đông Vương Công tìm đến Hạng Phàm Trần, là bởi vì y có đủ thực lực và tự tin để khống chế một con mãnh thú.

"Người nào?" Hạng Phàm Trần thực lực cao cường, nhưng không lỗ mãng, ngược lại có một loại trí tuệ và trầm ổn hiếm thấy.

Bốn mươi chín đạo lưới cảnh giới bố trí bên ngoài không hề có bất kỳ phản ứng nào đã bị Đông Vương Công xông vào.

Mãi đến khi đối phương đi vào trong phạm vi ba trượng, Hạng Phàm Trần mới phát hiện ra.

Trong lòng y sớm đã chấn động không thôi, nhưng lại không biết rằng, đó là do Đông Vương Công cố ý để y phát hiện, nếu không phải Đông Vương Công cố tình để lộ khí tức, Hạng Phàm Trần căn bản

không có tư cách nhận ra sự tồn tại của hắn.

Hạng Phàm Trần nói cho cùng cũng chỉ là một cường giả Hư Cảnh, ngay cả tiên nhân còn không phải, căn bản không thể nào nhận ra sự tồn tại của Đông Vương Công.

"Ta là Thiên Đế của Hồng Hoang thế giới, lần này đến thế giới của ngươi là để dẫn độ ngươi tiến vào Hồng Hoang thế giới.

Tư chất của ngươi cũng được, có nguyện theo ta đến Hồng Hoang thế giới không?" Đông Vương Công thản nhiên nói, nhân vật như Hạng Phàm Trần, trong mắt y cũng không có gì đáng kể.

Hạng Phàm Trần trong lòng cười khổ, thực lực của đối phương vượt xa y, căn bản không có quyền phản kháng.

Lúc này nếu cự tuyệt Đông Vương Công, ai biết được giây tiếp theo có bị một đao chém chết hay không.

Nghĩ đến đây, Hạng Phàm Trần bỗng nhiên thả lỏng, "Tiền bối từ xa đến, đệ tử tự nhiên nguyện ý đi theo, chỉ không biết, Hồng Hoang thế giới mà tiền bối nói, ở nơi nào?" Hạng Phàm Trần có thể được gọi là thiên tài, nay đã tiến vào Hư Cảnh, nhãn giới và kiến thức tự nhiên không tầm thường.

Đông Vương Công thấy Hạng Phàm Trần hỏi, bèn vung tay, trước mặt từng khung cảnh lần lượt biến hóa, chính là từng cảnh sắc của Hồng Hoang thế giới.

Trong sự biến hóa của cảnh vật lại ẩn chứa thêm nhiều điều huyền diệu, Hạng Phàm Trần xem đến say mê, trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng hưng phấn.

Hồng Hoang thế giới, được Hạng Phàm Trần hiểu là nơi chốn sau khi phi thăng, vì vậy trong lòng tràn đầy mong đợi.

Đối với một kẻ cuồng tu hành như Hạng Phàm Trần, chỉ cần có

thể nâng cao cảnh giới và thực lực, bảo y đi làm bất cứ chuyện gì cũng được.

Năm xưa vì đột phá mà có thể phản bội sư môn, hiện tại vì đột phá mà tiến vào Hồng Hoang thế giới, vứt bỏ tất cả những gì hiện có, đối với Hạng Phàm Trần căn bản là lựa chọn dễ dàng nhất.

Tất cả những gì Đông Vương Công thể hiện ra, cũng chính là thứ mà Bùi Tam hiện tại cần nhất.

"Thiên Tôn, Bùi Tam nguyện ý đi theo Thiên Tôn!" Bùi Tam trong lòng rõ ràng, thế giới mà Đông Vương Công thể hiện ra, chỉ cần nhìn qua cũng có thể cảm nhận được sự cường đại bên trong, nơi đó tất định là một tồn tại vượt xa Cửu Đỉnh thế giới.

Lời của Đông Vương Công, đã có thể xuyên qua không gian, loại thủ đoạn này, đều không phải là thứ Bùi Tam có thể làm được.

Ngay cả thần tăng Ma Ni Tổ Sư nguyên bản của Ma Ni Tự, cũng không thể làm được việc xuyên qua không gian.

Chính vì hiểu rõ những điều này, Bùi Tam lúc này đã triệt để hạ quyết tâm phải đi theo Đông Vương Công, đến Hồng Hoang thế giới.

Còn về việc Đông Vương Công lừa gạt Bùi Tam, theo Bùi Tam thấy thực lực đối phương cường hãn như vậy, nếu có mưu đồ gì, thì căn bản không phải là thứ y có thể phản kháng.

Đông Vương Công thu phục Bùi Tam xong, Bùi Tam lúc này cũng rất dứt khoát, thậm chí không dặn dò thuộc hạ trong Thiên Thần Cung, trực tiếp đi theo Đông Vương Công rời khỏi.

Bùi Tam lúc này đối với Đông Vương Công vô cùng cung kính, sau khi kiến thức được thần thông của Đông Vương Công, y đã triệt để tin phục.

Đặc biệt là hiện tại, Đông Vương Công mang theo y trong nháy

mắt quay về Giang Ninh quận, khoảng cách trong đó, căn bản không phải là thứ mà phàm nhân có thể tưởng tượng được.

Sau khi xác định được mình đang ở Giang Ninh quận, Bùi Tam triệt để kinh ngạc.

Sự cường đại của Đông Vương Công, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của y.

Đông Vương Công và Bùi Tam đến Giang Ninh thành không lâu, một vị thần tăng đã chủ động tìm tới.

Vị thần tăng này tiên phong đạo cốt, đối với Đông Vương Công thập phần cung kính.

"Thiên Tôn, bần tăng từ xa đến tham bái Thiên Tôn, thỉnh cầu Thiên Tôn dẫn ta cùng đến Hồng Hoang thế giới!" Thần tăng vẻ mặt chân thành, toàn thân Phật quang lượn lờ, hiển nhiên cũng là một vị cao tăng hiếm có.

Ít nhất trong Cửu Đỉnh thế giới này, hẳn là một nhân vật vô cùng nổi danh.

Đông Vương Công cười nói: "Ngươi làm sao biết ta đến từ Hồng Hoang thế giới?

Ngươi là ai?

Từ đâu đến?" Đông Vương Công mới đến đây không lâu, cũng không hề đi khắp nơi rêu rao, nhiều nhất cũng chỉ là đi dạo một vòng ở thượng giới mà thôi.

Lúc này vị thần tăng kia cười nói: "Thiên Tôn đừng trách, tiểu tăng đường đột rồi, pháp hiệu của ta là Ma Ni, từ thượng giới nghe được mấy vị đạo hữu nhắc đến chuyện Hồng Hoang thế giới, vì vậy mới thỉnh cầu Thiên Tôn dẫn ta cùng đến Hồng Hoang thế giới!" Thần tăng Ma Ni từ tốn nói, đem ý định của mình nói ra rõ ràng.

Đông Vương Công lúc này mới vui vẻ gật đầu, "Nếu ngươi đã thành tâm, vậy thì cùng ta đến Hồng Hoang thế giới đi!" Đông Vương Công lần này đến vốn là để dẫn dắt mọi người tiến vào Hồng Hoang thế giới, thần tăng Ma Ni chủ động đến đầu quân, Đông Vương Công tự nhiên không có lý do gì để cự tuyệt.

Tư chất của thần tăng Ma Ni cũng không tầm thường, đưa y đến Hồng Hoang thế giới đương nhiên cũng có lợi ích rất lớn.

Đông Vương Công đồng ý dẫn thần tăng Ma Ni đi, lúc này Bùi Tam ở một bên lại sắc mặt biến đổi không ngừng.

Kiếp trước của Bùi Tam là đệ tử Ma Ni Tự, sau này chuyển thế trọng sinh, phản bội Ma Ni Tự, hiện tại còn thu cả Ma Ni Tự về dưới trướng, có thể nói là đã đoạn tuyệt truyền thừa của Ma Ni Tự.

Thần tăng Ma Ni, chính là khai sơn tổ sư của Ma Ni Tự năm đó.

Nay khai sơn tổ sư gặp phải nghịch đồ phản bội sư môn, yêu tăng diệt sư môn, nếu để thần tăng Ma Ni biết được thân phận của Bùi Tam, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này Bùi Tam đã chuyển thế trọng tu, tu vi của thần tăng Ma Ni không nhìn ra được manh mối.

Chương 496

Đông Vương Công đối với tất cả chuyện này càng không hề suy diễn, tự nhiên cũng không biết mối quan hệ trong đó.

Lúc này thấy sắc mặt Bùi Tam, Đông Vương Công cũng chỉ trong lòng suy đoán, cũng không có ý định truy cứu sâu hơn.

Về phần ân oán giữa họ, đó cũng chỉ là chuyện của họ, không nằm trong phạm vi quản lý của Đông Vương Công.

Phía Đông Vương Công không hề để chuyện này trong lòng, Ma Ni Tổ Sư cũng không biết đầu đuôi câu chuyện.

Sau khi Ma Ni Tổ Sư phi thăng thượng giới, đã mất liên lạc với Ma Ni Tự ở hạ giới, những năm này vẫn luôn bận rộn tu hành, căn bản không còn quan tâm đến chuyện của Ma Ni Tự ở Cửu Đỉnh thế giới nữa.

Thậm chí đối với chuyện Ma Ni Tự bị sáp nhập, Ma Ni Tổ Sư hoàn toàn không hay biết.

Chỉ có yêu tăng Hạng Phàm Trần, tật giật mình, nên trong lòng mới căng thẳng mà thôi.

Lúc này cả Đông Vương Công và Ma Ni Tổ Sư đều không để ý, Hạng Phàm Trần cũng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Dù sao nếu Ma Ni Tổ Sư muốn gây khó dễ, với cảnh giới hiện tại của Bùi Tam, không có khả năng chống lại Ma Ni Tổ Sư sau khi đã phi thăng.

Lúc này Bùi Tam dần dần khôi phục bình tĩnh, cũng ý thức được một điều, Ma Ni Tổ Sư có lẽ không biết bất cứ chuyện gì, chỉ là ngẫu nhiên quay về Cửu Đỉnh thế giới.

Ý định ban đầu của Đông Vương Công là ở Giang Ninh quận chờ đợi Đằng Thanh Sơn, dù sao Đằng Thanh Sơn hiện tại đã bị cuốn vào đại chiến, Đông Vương Công lại không muốn can thiệp vào chuyện này, vì vậy phải đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, mới đi giao thiệp với Đằng Thanh Sơn.

Ba người vừa mới ở lại trong thành Giang Ninh quận, thế lực của Thanh Hồ Đảo đã bao vây toàn bộ Giang Ninh quận.

Thanh Hồ Đảo lần này dốc toàn bộ lực lượng, mục đích là để triệt để thống nhất toàn bộ Dương Châu, hiện tại chỉ còn lại thế lực của Quy Nguyên Tông, vì vậy toàn bộ đại quân của Thanh Hồ Đảo đều tập trung tại đây.

Đối mặt với thế lực ngút trời này, phe Quy Nguyên Tông triệt để dao động, ngay cả Đằng Thanh Sơn cũng không cho rằng có thể giành thắng lợi.

Dù sao phe Thanh Hồ Đảo lần này đã đến hơn mười vị cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, đều là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trên Thiên Bảng.

Còn phe Quy Nguyên Tông thì sao?

Chỉ có vài vị cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, vì vậy căn bản không thể chiến thắng đối phương.

Ngay cả việc sống sót trong trận đại chiến này, cũng là một hy vọng xa vời.

Nhưng đối mặt với cuộc tấn công quy mô lớn của kẻ địch, tông chủ Quy Nguyên Tông Chư Cát Nguyên Hồng lại bình tĩnh lạ thường, phảng phất như có nắm chắc phần thắng, luôn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh.

Đằng Thanh Sơn không biết sư tôn nhà mình tự tin từ đâu ra, trong

lòng y thì cứ thấp thỏm không yên.

Đây là chuyện liên quan đến sinh tử tồn vong, trong Quy Nguyên Tông có biểu ca của y, Đằng Thanh Hổ, muội muội Đằng Thanh Vũ, và người con gái y yêu, Gia Cát Thanh, những người này đều là người y quan tâm.

Nếu Quy Nguyên Tông bị phá, rất nhiều người sẽ phải chết oan.

Một đêm, thế lực của Thanh Hồ Đảo đóng trại dưới chân thành của Quy Nguyên Tông, tựa như thắng lợi đã nắm chắc trong tay, vì vậy cũng không vội vàng tiến công ngay lập tức.

Cả đêm đó, các đệ tử Quy Nguyên Tông không ngủ, cảm giác này còn khó chịu hơn cả việc bị Thanh Hồ Đảo tấn công ngay lập tức.

Đông Vương Công và Bùi Tam thì không có việc gì làm, lúc Đông Vương Công đang thần du thiên ngoại, trên cửu thiên có một đạo kiếm khí tung hoành.

Đạo kiếm khí kia sáng chói vô cùng, trong nháy mắt giáng xuống viện lạc nơi Đông Vương Công đang ở.

Lúc này Đông Vương Công mới nhìn rõ đối phương, là một kiếm tiên tiêu sái anh tuấn, đối phương ngự kiếm phi thiên, có phần tương tự với Trường Mi đạo trưởng.

Vị kiếm tiên này không phải ai khác, chính là kiếm tiên Lý Thái Bạch từng danh chấn toàn bộ Cửu Đỉnh thế giới.

Cùng với Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, Ma Ni Tổ Sư, bốn người được xưng là tứ đại thần thoại của Cửu Đỉnh thế giới.

Nay kiếm tiên Lý Thái Bạch đêm khuya ngự kiếm mà đến, không biết là vì chuyện gì.

Đông Vương Công ngồi yên không động, Ma Ni Tổ Sư cảm nhận

được kiếm khí bên ngoài, chủ động đứng dậy.

Y và Bùi Tam đều là thuộc hạ của Đông Vương Công, vì vậy chuyện này không cần thiết phải để Đông Vương Công ra mặt.

"Ma Ni đạo hữu, ngươi cũng ở đây!" Tiếng cười sảng khoái truyền đến, chính là kiếm tiên Lý Thái Bạch.

Ma Ni Tổ Sư thấy Lý Thái Bạch, trong lòng ngược lại thả lỏng đi một chút.

"Lý Thái Bạch, ngươi cũng nghe tin Thiên Tôn giá lâm, nên đặc biệt đến bái phỏng phải không?" Ma Ni Tổ Sư và kiếm tiên Lý Thái Bạch đều là nhàn vân dã hạc, không thích tranh đấu, còn Vũ Vương và Tần Lĩnh Thiên Đế lại tranh đoạt quyền sở hữu thượng giới, vì vậy cả Lý Thái Bạch và Ma Ni Tổ Sư đều lặng lẽ rời đi.

Mới không bao lâu, cả thượng giới gần như bị Đông Vương Công dọn dẹp, ngay cả Tần Lĩnh Thiên Đế cũng bị Đông Vương Công trực tiếp xóa sổ.

Những tin tức này đều biết được từ miệng các tu sĩ trấn thủ thượng giới, đó cũng là nguyên nhân Lý Thái Bạch và Ma Ni Tổ Sư đến đây.

Sau khi nghe tin này, cả hai đều kinh thán Đông Vương Công không thôi.

Trong nhận thức ban đầu của họ, Vũ Hoàng, Tần Lĩnh Thiên Đế, đều là những nhân vật phi thường, nhưng trước mặt Đông Vương Công, lại như con kiến bị tùy ý giết chóc, căn bản không có chút quyền phản kháng nào.

Tình huống này khiến Lý Thái Bạch cũng động lòng không thôi, sự theo đuổi kiếm đạo của y chưa bao giờ buông lỏng.

Vừa nghe có nhân vật thần uy vô lượng như Đông Vương Công,

lập tức thức suốt đêm lên đường, đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của hắn.

Cuối cùng, Lý Thái Bạch ở trong Giang Ninh quận cảm nhận được khí tức của thần tăng Ma Ni, vì vậy mới đến thử một lần.

Không ngờ lại thật sự để Lý Thái Bạch tìm được, thần tăng Ma Ni có thể xuất hiện ở Cửu Đỉnh thế giới, vậy nhất định là có chuyện lớn xảy ra.

Nếu không, bao nhiêu năm không từng xuất hiện ở Cửu Đỉnh thế giới, tại sao bây giờ lại đột nhiên phản thường giáng lâm?

Lý Thái Bạch thu lại kiếm khí, chắp tay hành lễ, mới nói: "Nghe tin Thiên Tôn đại giá quang lâm, Lý Thái Bạch đặc biệt đến bái kiến!" Bùi Tam ở một bên nhìn mà kinh hãi không thôi, vốn tưởng rằng gặp được Ma Ni Tổ Sư đã là chấn động lớn.

Bây giờ ngay cả kiếm tiên Lý Thái Bạch cũng giáng lâm Cửu Đỉnh thế giới, trong truyền thuyết tứ đại thiên thần, một đêm đã gặp được hai vị.

Phong thái của Đông Vương Công, thật là tuyệt vô cận hữu!

Bùi Tam gặp được hai vị nhân vật trong truyền thuyết, càng thêm kính trọng Đông Vương Công không thôi, không dám có chút sai sót, sợ rằng chọc giận Đông Vương Công sẽ không có kết cục tốt.

Chương 497

Lý Thái Bạch và Ma Ni Tổ Sư thái độ cung kính, Đông Vương Công đối với họ cũng khá hài lòng.

"Mấy vị đạo hữu, vào trong nói chuyện!" Đông Vương Công tùy ý mở lời, không hề có vẻ cao ngạo lạnh lùng của bậc thượng vị.

Lý Thái Bạch cúi người hành lễ, mới bước vào trong phòng.

Mấy cái bồ đoàn, một ngọn đèn xanh, trong căn nhà nhỏ tràn ngập ánh sáng ấm áp.

Lý Thái Bạch sinh tính phóng đãng bất kham, cả đời tùy ý tiêu sái, nhưng lúc này gặp Đông Vương Công, lại tỏ ra vô cùng trịnh trọng, lễ số chu toàn.

"Ngồi đi!" Đông Vương Công vung tay, mấy cái bồ đoàn trong nháy mắt xuất hiện trước mặt.

Bùi Tam thấy hai vị tiên nhân ngồi xuống, mới do dự một lúc rồi ngồi lên bồ đoàn.

"Vãn bối Lý Thái Bạch, ở thượng giới nghe tin Thiên Tôn giáng lâm, đặc biệt đến đây bái hội!" Lý Thái Bạch cung kính chắp tay với Đông Vương Công, Đông Vương Công gật đầu.

"Ta biết rồi, đợi các ngươi xử lý xong một vài chuyện, lúc đó chúng ta cùng nhau đến Hồng Hoang thế giới, cũng đi lĩnh lược phong thái của Hồng Hoang thế giới!" Mục đích của cả hai đều là muốn đến Hồng Hoang thế giới, vì vậy Đông Vương Công cũng sẽ không thoái thác.

Lý Thái Bạch và Ma Ni Tổ Sư đều là con cưng của khí vận, thiên phú của họ không hề thua kém Đẳng Thanh Sơn, vì vậy nếu có thể

dẫn họ vào Hồng Hoang thế giới, sẽ lại là một nguồn khí vận lớn.

Thực lực của kiếm tiên Lý Thái Bạch không tầm thường, trong cả thượng giới đều là một cành độc tú, lúc này ngay cả Ma Ni Tổ Sư, đối với Lý Thái Bạch cũng rất coi trọng.

Ở lại trong thành Giang Ninh quận một đêm, ai cũng không ngờ trong tòa thành trì nhỏ bé này, lại ẩn giấu mấy vị tồn tại cường đại đủ để diệt thế.

Sáng sớm ngày thứ hai, Cổ Ung dẫn theo đại quân của Thanh Hồ Đảo mênh mông cuồn cuộn đến dưới thành Giang Ninh quận.

Hơn mười vị cao thủ Tiên Thiên cảnh giới, tám trăm Kim Lân Vệ, sáu vạn Ngân Lân Vệ, những thế lực này đủ để san bằng toàn bộ Quy Nguyên Tông.

Lúc này trên tường thành Giang Ninh quận đã đứng đầy đệ tử Quy Nguyên Tông, từng người một căng thẳng nhìn tình hình bên ngoài, hiện tại sự việc liên quan đến sinh tử, không ai dám lơ là.

Tông chủ Quy Nguyên Tông Chư Cát Nguyên Hồng cuối cùng cũng xuất hiện trên tường thành, đối mặt với đảo chủ Thanh Hồ Đảo Cổ Ung.

Hai vị cao thủ này không hề xa lạ, trước đây đã từng nhiều lần giao đấu.

Chư Cát Nguyên Hồng xếp hạng thứ sáu trên Thiên Bảng, Cổ Ung xếp hạng thứ bảy.

Hai người có thể xem là đối thủ cũ, bao nhiêu năm nay ai cũng không làm gì được đối phương.

Nhưng lần này Cổ Ung mang đại quân áp sát, hiển nhiên là muốn một lần trừ tận gốc Quy Nguyên Tông.

“Chư Cát Nguyên Hồng, ta cho ngươi ba canh giờ, lập tức giải tán Quy Nguyên Tông, hoặc là toàn bộ đầu hàng ta, nếu không, sau ba canh giờ, lập tức san bằng Quy Nguyên Tông!” Cổ Ung đứng trước ba quân hét lớn, giữa y và Chư Cát Nguyên Hồng cách nhau mấy dặm, nhưng không hề cản trở việc nói chuyện.

Cổ Ung vừa mở lời, xung quanh lập tức náo động, lòng người của phe Quy Nguyên Tông dao động, nhưng cũng có một bộ phận lớn là những người trung thành, thà chết trận chứ không lùi một bước.

Chư Cát Nguyên Hồng đến lúc này vẫn một bộ dáng vân đạm phong khinh, sớm đã nắm chắc phần thắng, đối mặt với hiểm cảnh vẫn không đổi sắc mặt.

Đằng Thanh Sơn ở một bên nhìn mà nửa tin nửa ngờ, không biết vị sư phụ này đang cố ý giả vờ trấn tĩnh, dùng để ổn định quân tâm, hay là thật sự không sợ hãi, đã nắm chắc Cổ Ung.

Lúc này Chư Cát Nguyên Hồng lớn tiếng nói: “Cổ Ung, ta và ngươi tranh đấu nhiều năm, ta khuyên ngươi lập tức lui binh, để tránh phải chịu cảnh đao binh vô ích!” Lời của Chư Cát Nguyên Hồng rất dõng dạc, nhưng phe Thanh Hồ Đảo lại lập tức vang lên một trận cười ồ.

Cổ Ung lần này đã điều động toàn bộ sức mạnh của Thanh Hồ Đảo, không thể nào bị một câu nói của Chư Cát Nguyên Hồng dọa lui.

Hiện tại đại quân của Thanh Hồ Đảo đã áp sát, dù thực lực của Quy Nguyên Tông có mạnh hơn nữa, phe Thanh Hồ Đảo cũng không thể không đánh mà lui.

Đối mặt với tiếng la hét của đối thủ, Cổ Ung căn bản không thèm để ý.

Một cái đồng hồ nước khổng lồ được khiêng ra phía trước chiến

trường, Cổ Ung hiển nhiên không phải nói đùa, đã chuẩn bị sẵn công cụ tính giờ này.

Cách làm này của Cổ Ung, tự nhiên khiến quân tâm của phe Quy Nguyên Tông càng thêm rối loạn.

Đối phương rõ ràng là có chuẩn bị, căn bản không hề xem thế lực như Quy Nguyên Tông ra gì.

Chư Cát Nguyên Hồng đứng trên tường thành, không thể không thừa nhận, vị lão đối thủ này quả thực phi thường lợi hại.

Thuật công tâm này, dùng cũng đã đến mức lô hỏa thuần thanh.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để ý những chuyện này, hiện tại cả Quy Nguyên Tông sở dĩ không xuất hiện kẻ đào ngũ, đó đều là công lao của vị tông chủ này đích thân trấn giữ.

"Truyền lệnh xuống, chỉ cần có kẻ đào ngũ lập tức bắt lại cho ta!" Chư Cát Nguyên Hồng nhanh chóng hạ lệnh, để Đằng Thanh Sơn và trưởng lão Yến Mạc Thiên phân công xuống.

Lần này Quy Nguyên Tông đối mặt với tai họa diệt vong, chính là cơ hội tốt để khảo nghiệm lòng trung thành của các đệ tử môn hạ.

Hiện nay Quy Nguyên Tông đã bình yên quá lâu, đến nỗi các tu sĩ đều đã mất đi huyết tính.

Ba canh giờ, đối với các đệ tử Quy Nguyên Tông là một sự dày vò.

Đông Vương Công nhìn thủ đoạn của Cổ Ung, đối với Cổ Ung ngược lại có chút xem trọng, tên nhóc này là một kiêu hùng.

Có thể trong một đêm quét sạch toàn bộ Dương Châu, sau đó mang theo thiên quân trấn áp Quy Nguyên Tông, đối với các đệ tử Quy Nguyên Tông vốn đã là một loại trấn nhiếp.

Cách làm này, quả thực vô cùng hiệu quả.

Lúc này, trong ba canh giờ, trong Quy Nguyên Tông quả nhiên xuất hiện từng kẻ đào ngũ.

Tham sống sợ chết, cho rằng Quy Nguyên Tông đã không thể cứu vãn, vì vậy muốn nhân cơ hội bỏ trốn.

Chư Cát Nguyên Hồng của Quy Nguyên Tông không phải là người dễ đối phó, có thể đấu với Cổ Ung nhiều năm mà không bại, đủ để chứng minh sự phi phàm của y.

Dù hiện tại Quy Nguyên Tông đối mặt với tai họa diệt vong, nhưng Chư Cát Nguyên Hồng vẫn điềm tĩnh thong dong, chỉ huy có độ, ngược lại khiến nhiều cao tầng của Quy Nguyên Tông trấn tĩnh lại.

Ba canh giờ sắp qua, đứng trên tường thành Giang Ninh quận, vô số Hắc Giáp quân từng người một lo lắng vô cùng.

Cổ Ung lúc này cũng không khách khí nữa, lệnh kỳ trong tay vung lên, toàn bộ Ngân Lân Vệ trong nháy mắt hành động.

Nhưng vào lúc này, Chư Cát Nguyên Hồng vẫn sắc mặt bình thản như thường, căn bản không có một chút căng thẳng nào.

Chương 498

Đối mặt với đại quân đang xông lên, Đằng Thanh Sơn siết chặt Luân Hồi Thương trong tay, lo lắng cho người thân của mình, đặc biệt là biểu ca và muội muội.

Nhưng đối mặt với cuộc tấn công của Thanh Hồ Đảo, với tư cách là thống lĩnh Hắc Giáp quân, tự nhiên không thể không chiến mà chạy.

Nhìn Kim Lân Vệ ngày càng gần, Đằng Thanh Sơn cũng không biết lần này mình có thể sống sót hay không.

"Nghe theo mệnh trời, giết cho thỏa thích!" Trong mắt Đằng Thanh Sơn bừng lên thần quang, không hề bị dọa lui, tuyệt cảnh như vậy ngược lại kích phát sự tàn nhẫn và đấu chí trong lòng y.

Cái gọi là cường giả, trong tuyệt cảnh không phải là không sợ hãi, mà là có thể khắc chế được sợ hãi và kinh hoàng, sau đó nghênh khó mà tiến!

Nhưng vào lúc vô số Hắc Giáp quân đang kinh ngạc không thôi, những Ngân Lân Vệ sắp đến dưới thành lại quay đầu, thẳng tiến về phía tây.

"Nhanh!

Bọn chúng đi về phía tây, nơi đó có thể có gian tế mà chúng cài vào!" Đằng Thanh Sơn đứng trên tường thành nhìn hơn mười vị cường giả Tiên Thiên cảnh giới kia, lần lượt đi theo Ngân Lân Vệ về hướng tây.

Điều này khiến Đằng Thanh Sơn cũng tưởng rằng cửa tây có gián điệp của đối phương, nếu không đối phương không thể nào đồng loạt kéo đến, vây công cửa tây.

Hắc Giáp quân cũng đồng loạt kéo về cửa tây, phải trấn thủ được cổng thành, nếu cổng thành bị phá, không còn hiểm địa để giữ, lập tức sẽ bị Ngân Lân Vệ của đối phương tàn sát không còn một mống.

Nhưng khi Hắc Giáp quân tiến đến cửa tây, lại thấy những Ngân Lân Vệ hung hãn như lang như hổ kia, vào lúc này lại như thủy triều rút đi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thực lực của phe Thanh Hồ Đảo trong nháy mắt đã rút đi sạch sẽ, khiến phe Quy Nguyên Tông Hắc Giáp quân căn bản không kịp phản ứng.

"Chuyện gì vậy?

Ngân Lân Vệ của Thanh Hồ Đảo không đánh mà chạy sao?" "Đúng vậy, lẽ nào sào huyệt của Thanh Hồ Đảo bị vây công?" "Không thể nào, Thanh Hồ Đảo đã càn quét cả Dương Châu, ai có thể động đến sào huyệt của chúng!" "Thanh Hồ Đảo không đánh mà lui, rốt cuộc là có ý gì?" Các đệ tử phe Quy Nguyên Tông lúc này vô cùng hưng phấn, mắt thấy một trận ác chiến sắp bắt đầu, nhưng phe Thanh Hồ Đảo lại không đánh mà lui.

"Chắc chắn là sợ Quy Nguyên Tông chúng ta rồi, nếu không Thanh Hồ Đảo đã chiếm được cả Dương Châu, tại sao lại không dám động đến Quy Nguyên Tông của ta?" Đại chiến kết thúc đột ngột, khiến các đệ tử Quy Nguyên Tông vô cùng may mắn, đồng thời trong lòng cũng sôi nổi bàn luận, có thể thoát chết trong gang tấc, không tốn một binh một tốt mà lui được địch, rốt cuộc là ai đã làm được?

Không chỉ các đệ tử này đang bàn luận và suy đoán, tầng lớp trung cấp cũng kinh ngạc vô cùng.

Đằng Thanh Sơn vốn đang lo lắng cho an nguy của muội muội, nhưng bây giờ thấy đối phương rút lui, trong lòng cũng vui mừng khôn xiết.

“Thanh Sơn, chắc ngươi cũng có nhiều nghi vấn.” Chư Cát Nguyên Hồng lúc này cười lên, việc lui được quân địch, không phải là bản lĩnh của vị tông chủ này.

“Chuyện này vốn chỉ có tông chủ mới được biết, nhưng bây giờ mọi người đều đang suy đoán, cũng không ngại nói cho các ngươi biết!” Chư Cát Nguyên Hồng biết chuyện này không thể giấu được, vì vậy cũng không định tiếp tục che giấu.

“Trong Quy Nguyên Tông chúng ta, có Hư Cảnh lão tổ trấn giữ, Thanh Hồ Đảo tự nhiên không dám liều mạng với chúng ta!” Chư Cát Nguyên Hồng vừa nói vậy, Đằng Thanh Sơn và Yến Mạc Thiên đều nhìn nhau.

Có thể vào lúc này cứu vãn Quy Nguyên Tông, cũng chỉ có cường giả Tiên Thiên Hư Cảnh mà thôi.

Tin tức này tuy chấn động vô cùng, nhưng đối với Đằng Thanh Sơn và trưởng lão Yến Mạc Thiên, lại không quá bất ngờ.

Nếu không phải vì có cường giả Hư Cảnh ở đây, đối phương cũng không thể không đánh mà chạy.

Dù sao Thanh Hồ Đảo đã tốn bao công sức, lần này còn xuất động hơn mười vị cường giả Tiên Thiên, mục đích là để triệt để tiêu diệt Quy Nguyên Tông.

Nay thấy Quy Nguyên Tông có cường giả Tiên Thiên Hư Cảnh, khiến chúng ném chuột sợ vỡ bình, không dám tùy ý tiến công.

Một vị cường giả Tiên Thiên Hư Cảnh, đủ để quét ngang Thanh Hồ Đảo.

Dù có trưởng lão Tiên Thiên Hư Đan, Tiên Thiên Thực Đan, Tiên Thiên Kim Đan cảnh giới, nhưng cũng không thể chống lại được cuộc tấn công của cường giả Tiên Thiên Hư Cảnh.

Nay thế lực của Thanh Hồ Đảo đã rút lui, trên dưới Quy Nguyên Tông đều một phen reo hò.

Lúc này Đông Vương Công thấy thời cơ đã chín muồi, mang theo Ma Ni thánh tăng, kiếm tiên Lý Thái Bạch, Bùi Tam, bốn người phá vỡ hư không, trực tiếp xuất hiện trên bầu trời Quy Nguyên Tông.

Trong không gian hỗn độn vô biên vô tận, Đông Vương Công nhắm mắt tĩnh tọa, cảm thụ đạo vận đất trời.

Linh khí cuồn cuộn ập đến, một tia cơ duyên vào khoảnh khắc này đột nhiên nảy sinh.

Đông Vương Công trong lòng khẽ động, mở thần mục.

"Ầm ầm ầm" nhất thời, thiên địa chấn động, vô cùng vĩ lực ngập trời, vào khoảnh khắc này quét qua.

"Cơ duyên mới sao?" Khóe miệng Đông Vương Công hiện lên một tia cong nhẹ, đưa tay ra thăm dò.

Truy bản tố nguyên, tất cả thời gian không gian phảng phất như ngưng đọng.

Tia cơ duyên vừa tan đi kia cũng bị y dùng đại thần thông, một lần nữa nắm trong tay.

"Lại là nơi này sao?

Thú vị!

Cũng đáng để đi xem một chuyến!" Ký ức kiếp trước đã lâu của Đông Vương Công đột phá những năm tháng mờ mịt, hiện lên trong đầu.

Những chuyện đã qua kia, đều rõ ràng trước mắt, nơi chốn liên quan đến tia cơ duyên kia, cũng khiến tâm thần y nhất thời có chút gợn sóng.

“Vậy thì...

đi thôi!” Mắt Đông Vương Công lộ tinh quang, vung tay áo bào, thần quang đầy trời hội tụ, chiếu rọi thân ảnh hùng vĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy tâm niệm y khẽ động, lần theo tia cơ duyên đã thu liễm kia, liền bấm ngón tay tính toán.

Cùng lúc đó, thần quang mênh mông kia không ngừng va chạm vào bức tường không gian trước mắt.

“Ầm!” “Ầm!” “Ầm!” Liên tiếp mấy lần, bức tường không gian cực kỳ kiên cố nứt ra, lộ ra một hắc động tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, phảng phất như sau lưng nó có một thế giới khiến người ta lưu luyến quên về.

Trong thần mâu của Đông Vương Công lóe lên một tia hoài niệm, khoảnh khắc tiếp theo liền hóa thành một dáng vẻ thần nhân đạm nhiên, nhảy vào trong.

“Ầm ầm ầm” Giữa thiên địa, một phen chấn động, vô số đại năng trong lòng nảy sinh cảm ứng, một trận tim đập nhanh, bản năng nhìn về phía Đông Vương Công biến mất, hồi lâu không nói nên lời...

Trong một vũ trụ bao la, trôi nổi một loại khí tức kỳ đặc lại hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang thế giới.

Chương 499

"Vút" Chỉ thấy một đạo thần quang phá vỡ bức tường không gian, xuyên qua vô số vị diện, không hề bị bất cứ ai phát giác, cuối cùng ở một vị diện không mấy đặc biệt lưu chuyển, dừng lại.

"Đến rồi!" Giọng nói không vui không buồn của Đông Vương Công vang lên, đạo thần quang kia nhanh chóng chìm vào trong vị diện. … "Đường đường là Đại tế ti của Ngọc Lan Đế Quốc, lại có thể rơi vào tình cảnh này, hôm nay để ta kiến thức một chút, Thần cảnh cường giả trong truyền thuyết, rốt cuộc có bản lĩnh gì!

Ha ha ha!" Trên một mảnh hoang dã, mấy người nam tử mặc ma pháp bào màu đen, đang cầm thần trượng, nhìn nữ tử mặc y bào màu lam nhạt với khí tức hỗn loạn trước mắt, trên mặt lộ ra nụ cười âm lãnh độc ác.

"Phóng túng!

Người của Hắc Ám Giáo Đình, thật sự không sợ sau này bị bản tế ti báo thù sao!?" Nữ tử mặc y bào màu lam nhạt, lúc này một vẻ trang nghiêm, trong ánh mắt lại lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Mấy ngày trước, nàng cùng Võ Thần của Áo Bố Lai Ân Đế Quốc vì xung đột giữa hai nước mà đại chiến một trận, cuối cùng hai bên đều bị thương nặng, đạt thành thỏa thuận chung.

Nhưng điều nàng không ngờ là, trên đường trở về, lại bị người của Hắc Ám Giáo Đình theo dõi.

Nếu là bình thường, vung tay liền có thể tiêu diệt đối phương, nhưng hiện tại nàng bị trọng thương, thực lực mất đi tám chín phần mười, cộng thêm trên người đối phương có bảo vật do thần linh mà Hắc Ám Giáo Đình cung phụng ban cho, cục diện liền có chút vi diệu.

“Ha ha ha!

Báo thù?

Hôm nay bắt ngươi về hiến tế cho Hắc Ám chi thần!

Dựa vào những kẻ khác của Ngọc Lan Đế Quốc, có bao nhiêu cũng là đến nộp mạng mà thôi!” Lão giả áo đen cầm đầu vẻ mặt không quan tâm, thần trượng trong tay tỏa ra ánh sáng đen nhàn nhạt, mơ hồ biến thành một luồng năng lượng kinh khủng.

“Ầm ầm ầm” Đúng lúc này, một tiếng xé gió từ trên cao truyền đến, khiến mọi người vội vàng nhìn theo.

Thần vận nhàn nhạt như mưa xuân sau cơn mưa tan đi rất nhanh, chỉ thấy một thân ảnh uy vũ thẳng tắp xuất hiện trước mặt Đại tế ti cùng đám người Hắc Ám Giáo Đình.

“Hắc Ám Giáo Đình làm việc, mau lui ra!” Lão giả cầm đầu nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mắt, tuy không cảm nhận được chút lực lượng pháp tắc huyền ảo nào trên người đối phương, nhưng vẫn vì cảnh giác mà quát lên.

“Ồ?” Thân ảnh uy vũ thẳng tắp kia tự nhiên là Đông Vương Công vừa phá không mà đến, lúc này y nhìn cảnh tượng trước mắt, đã hiểu được đại khái chuyện gì.

Nhưng điều khiến y tò mò hơn là hệ thống sức mạnh của thế giới phương Tây này, giống như những gì y cảm ứng được trước đó, kỳ đặc mà lại thú vị.

Có lẽ... có thể thử học một chút hệ thống của thế giới Bàn Long, nắm giữ sở trường của trăm nhà, đối với tu vi của bản thân hẳn cũng có sự đề thăng nhất định.

Trong ánh mắt Đông Vương Công lưu chuyển một tia hứng thú, lại khiến Đại tế ti ở không xa không khỏi trong lòng khẽ động.

Người đàn ông này, ăn mặc hoàn toàn khác với chúng ta, dường như, dường như không thuộc về thế giới này.

"Nhị trưởng lão, ta thấy đừng nói nhảm với hắn nữa, trực tiếp diệt đi!" Đúng lúc này, sau lưng lão giả có một nam tử áo đen lên tiếng.

"Đúng, ăn mặc kỳ quái như vậy, chín phần mười là có mưu đồ khác!" Những người còn lại lần lượt phụ họa.

Lão giả cầm đầu nghe vậy, nhìn về phía Đông Vương Công ánh mắt nhiều thêm một phần nghi ngờ, trầm giọng nói: "Còn không rời đi, đừng trách lão phu Uy Nhĩ không khách khí!" Nói xong, y chấn động thần trượng trong tay, toàn thân tỏa ra sương mù màu đen, bốn phương tám hướng trào ra lực lượng pháp tắc huyền ảo cường đại.

"Thứ đồ chơi này, cũng có chút ý tứ." Đông Vương Công nhẹ nhàng vung tay, liền có pháp lực bàng bạc tuôn ra, trong khoảnh khắc hóa thành một bàn tay lớn, đem thần trượng trong tay đám người Uy Nhĩ kia hút đến trước mặt mình, cẩn thận đánh giá.

"Sao, sao có thể!?" Uy Nhĩ cùng đám người sau lưng trợn mắt há mồm, nhìn Đông Vương Công đang đánh giá thần trượng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Bọn chúng đều là tồn tại Thánh Vực cảnh, nhưng trước mặt đối phương, lại như đứa trẻ tay không tấc sắt bị đoạt vũ khí.

"Cái gọi là hắc ám pháp tắc sao..." Đông Vương Công nhìn thần trượng trước mắt, chỉ cần tâm niệm khẽ động, pháp lực bàng bạc trong cơ thể liền tràn vào đó.

"Ông!" Năng lượng kinh khủng vô cùng trong mắt đám người Uy Nhĩ tồn tại trong thần trượng, vào khoảnh khắc gặp phải pháp lực của Đông Vương Công, như con kiến gặp gã khổng lồ, kinh hãi thần

phục, không dám có nửa phần hỗn xược.

"Quá yếu, nhưng trong thăng long này, lại có thể nghiên cứu một chút." Đông Vương Công trong nháy mắt, đem lực lượng pháp tắc huyền ảo bên trong rút ra như bóc kén, tạm thời hút vào cơ thể, dự định vừa du lịch thế giới có phong vị khác biệt này, vừa mượn cơ hội này khuy thám pháp tắc của thế giới kỳ đặc này.

"Ngươi, rốt cuộc là ai!?" Uy Nhĩ nhìn Đông Vương Công phảng phất như tiện tay làm, đem thần lực do Hắc Ám chi thần ban cho đều đoạt lấy, không khỏi kinh hãi hét lớn, không còn nửa phần bộ dáng trấn định của nhị trưởng lão Hắc Ám Giáo Đình.

"Ta là ai?

Ngươi không cần thiết phải biết." Đông Vương Công lắc đầu, nhìn đám người Uy Nhĩ đang run lẩy bẩy, không có nửa phần hứng thú.

Dù sao, cự long sẽ không bao giờ có hứng thú với con kiến, nếu có, thì con cự long đó nhất định không đủ cường tráng.

"Vậy, vậy chúng ta không làm phiền hứng thú của tiền bối, xin cáo lui trước." Hiện tại không còn thần khí do Hắc Ám chi thần ban cho bên người, đám người Uy Nhĩ thậm chí không dám ra tay với Đại tế ti, muốn cáo từ rời đi.

"Đợi đã, ai cho các ngươi đi?" Ngay khi đám người Uy Nhĩ thở phào nhẹ nhõm, xoay người định rời đi, một giọng nói vang lên, khiến chúng lập tức như gặp đại địch.

"Không biết tiền bối có chuyện gì không?" Đám người Uy Nhĩ quay người, nhìn Đông Vương Công ánh mắt tràn đầy kính sợ.

"Vừa rồi, các ngươi muốn diệt ta?" Đông Vương Công như cười như không nhìn đám người Uy Nhĩ.

Cự long tuy không có hứng thú với con kiến, nhưng cũng không dung túng con kiến khiêu khích mình.

“Cái, cái này...” Uy Nhĩ hung hăng trừng mắt nhìn mấy người vừa nói chuyện, khi nhìn lại Đông Vương Công thì mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra, nói cũng không nên lời.

“Nếu không nói được, vậy thì tự phế tu vi đi, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi một mạng.” Đông Vương Công thản nhiên nói, cảm thấy hình phạt này, cũng không nặng, nếu là cường giả khác, e rằng sớm đã trấn sát đối phương.

“Đừng khinh người quá đáng!

Ta là người của Hắc Ám Giáo Đình!” Nam tử bị Uy Nhĩ trừng mắt lúc này nghe lời Đông Vương Công, lập tức đại nộ.

Theo y thấy, bọn họ đại diện cho Hắc Ám Giáo Đình, Đông Vương Công trước mắt tuy cường hãn có thể hút lấy thần lực do thần linh ban cho, nhưng hẳn cũng không mạnh đến mức có thể sánh ngang với Hắc Ám chi thần, lại dám kiêu ngạo như vậy, thực sự là tìm chết!

“Hắc Ám Giáo Đình?

Lợi hại lắm sao?” Đông Vương Công trên mặt lộ ra nụ cười, đám người trước mắt lại muốn dùng Hắc Ám Giáo Đình để áp y, thật là ngu xuẩn đến cực điểm.

“Các hạ đừng có ăn nói ngông cuồng, Hắc Ám Giáo Đình không phải là thứ ngươi có thể vũ nhục!” Uy Nhĩ thấy Đông Vương Công hoàn toàn không xem Hắc Ám Giáo Đình ra gì, lập tức mặt mày sa sầm, trở nên khó coi.

Chương 500

"Nhị trưởng lão, đừng nói nhảm với hắn nữa, ta thấy tên này chín phần mười là kẻ lừa đảo, chẳng qua là vừa hay nắm giữ một loại thuật pháp nào đó có thể hấp thu thần lực của Hắc Ám chi thần mà thôi!" Lúc này, một vị nam tử áo đen đứng ra, từ bên hông rút ra một thanh đại đao, nhìn Đông Vương Công thần tình tràn đầy sát khí.

Uy Nhĩ nghe vậy, không khỏi trong lòng chấn động!

Người trước mắt từ đầu đến cuối không ra tay, lẽ nào thật sự là một tên vừa hay thông hiểu dị thuật?

Nếu không phải cường giả chân chính, làm gì có nhiều lời vô ích như vậy, không phải đã sớm diệt bọn chúng rồi sao!?

Ý niệm này vừa nảy sinh, Uy Nhĩ nhìn về phía Đông Vương Công ánh mắt biến thành vẻ tức giận.

Chết tiệt, lại suýt nữa bị tên này lừa!

Nghĩ vậy, Uy Nhĩ trực tiếp mở lời: "Kết Ám Hắc Ma Thú Trận!" Theo tiếng nói vừa dứt, những người còn lại lần lượt di chuyển thân hình, toàn thân tràn ngập lực lượng pháp tắc hắc ám huyền ảo, trong nháy mắt câu động một loại sức mạnh kỳ đặc nào đó trong trời đất.

"Ầm!" Hắc khí ngưng kết, mấy người hóa thành một con ma báo đen kịt hủy thiên diệt địa.

Tiếp đó, thấy chiếc ma bào màu đen trên người Uy Nhĩ hóa thành áo giáp âm lãnh, trong tay huyễn hóa ra một cây trường thương, nhảy lên lưng con ma báo đen kịt kia.

"Kẻ độc thần, mau trả lại thần lực!

Nếu không hôm nay ngươi sẽ chết không có chỗ chôn!" Uy Nhĩ vẻ

mặt lạnh lùng, điều khiển ma thú dưới háng liền lao về phía Đông Vương Công.

Tất cả mọi chuyện, chỉ diễn ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Đông Vương Công nhìn đám người đột biến trước mắt, không khỏi lắc đầu, đang định ra tay.

"Mau đi!

Chuyện ở đây không liên quan đến ngươi!" Đúng lúc này, Đại tế ti ở không xa vốn đang im lặng đột nhiên toàn thân tỏa ra ma lực ngút trời, câu động lực lượng của trời đất.

"Ầm ầm ầm" Một con thủy long dữ tợn tự nhiên lao ra, đánh về phía Uy Nhĩ.

"Ầm!" Một tiếng động lớn, Uy Nhĩ cùng con ma báo đen kịt dưới yên lập tức bị đánh lùi xa mấy mét.

Cùng lúc đó, Đông Vương Công chỉ cảm thấy một luồng hương thơm nhàn nhạt ập vào mũi.

Chỉ thấy Đại tế ti với khí tức trở nên yếu ớt đã chắn trước mặt y.

"Đa tạ ngài vừa ra tay, nhưng trong tình huống này, ngài mau lui đi thì hơn." Đại tế ti vẻ mặt cảnh giác nhìn Uy Nhĩ ở xa, không quay đầu lại nói.

Đông Vương Công nghe vậy, lập tức dở khóc dở cười.

Hóa ra Đại tế ti tưởng rằng y vừa rồi giả vờ là cường giả?

Bây giờ thấy sự việc "bại lộ", vội vàng bảo y rời đi.

Đông Vương Công trong nháy mắt hiểu ra nguyên do, không khỏi lắc đầu.

Tuy có hơi ngốc nghếch, nhưng lúc này không nhân cơ hội bỏ

chạy, thôi được rồi, ta cứu ngươi một lần thì có sao?

Đại tế ti phía trước không hề hay biết, hành động như vậy, lại thay đổi cả đời nàng, thậm chí cho nàng cơ hội vấn đỉnh cảnh giới cao hơn.

"Đại tế ti!

Đừng tưởng không có thần trượng thì chúng ta không làm gì được ngươi!

Đừng quên ngươi bây giờ là người bị trọng thương!

Nơi này... cách Hắc Ám Giáo Đình không xa lắm đâu!" Uy Nhĩ vẻ mặt chật vật nhìn Đại tế ti cùng Đông Vương Công, mặt đầy tức giận, đồng thời môi mấp máy, bộ dạng đang lẩm bẩm niệm chú.

"Không hay rồi!

Hắn đang gọi viện binh!" Đại tế ti lập tức sắc mặt hơi đổi, vội vàng thúc giục toàn thân ma lực định ngăn cản Uy Nhĩ.

"Không sao, để hắn gọi người thì có sao đâu." Lúc này, một bàn tay lớn đặt lên vai Đại tế ti.

"..." Phương tâm của Đại tế ti rung động, định né tránh, nhưng lại phát hiện lúc này thương thế toàn thân lại đang nhanh chóng hồi phục, không khỏi mặt đỏ lên, mặc cho Đông Vương Công đặt tay lên vai mình.

"Hừ!

Đường đường là Đại tế ti của Ngọc Lan Đế Quốc, trước khi chết lại tiếp xúc với một nam tử lạ mặt, thật là có ý tứ!" Cảnh này bị Uy Nhĩ nhìn thấy, vẻ lạnh lùng trên mặt càng đậm, nhưng lo lắng Đại tế ti trước khi chết sẽ phản công, nên cũng không vội động thủ, chỉ kiên nhẫn chờ tại chỗ.

“Vút” “Vút” Không bao lâu, thấy có hai người áo đen bị hắc khí bao phủ từ xa nhanh chóng bay đến, chính là viện binh của Hắc Ám Giáo Đình cảm nhận được lời triệu hoán của Uy Nhĩ.

“Nhị trưởng lão, ngươi không sao chứ?” Một trong hai người áo đen có thân hình trông khá thấp bé thấp giọng hỏi.

Uy Nhĩ lắc đầu, nói: “Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão, cùng ta giết chết Đại tế ti của Ngọc Lan Đế Quốc, đến lúc đó Hắc Ám Giáo Đình chúng ta sẽ chiếm lĩnh thêm lãnh địa mới!” Nói xong, y đưa mắt nhìn về phía Đại tế ti, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nhiệt tình.

Hai người còn lại nghe vậy, cũng liên tục thúc giục chú ngữ, nhất thời cũng tự hóa thành những ma nhân khổng lồ cao đến năm sáu mét, tỏa ra khí tức hắc ám kinh người, khóa chặt Đại tế ti.

“Đa tạ tiền bối tương trợ, đám người này, cứ để ta giải quyết.” Lúc này, Đại tế ti cảm nhận được thương thế đã hoàn toàn hồi phục, đâu còn không biết sự lợi hại của Đông Vương Công, lập tức hơi cúi người để tỏ lòng kính trọng.

“Đi đi.” Đông Vương Công nhẹ nhàng gật đầu, đám người Uy Nhĩ này, để y ra tay cũng bẩn tay.

Theo tiếng nói vừa dứt, Đại tế ti vừa rồi còn như một cô nương yếu đuối, lại lập tức hóa thành một nữ chiến sĩ, toàn thân tràn ngập dao động năng lượng ma pháp kinh khủng.

“Không hay rồi!

Sức mạnh của nàng ta lại hồi phục rồi!

Sao có thể!?” Uy Nhĩ ở không xa cảm nhận được sức mạnh đột nhiên bộc phát của Đại tế ti, lập tức kinh hãi thất sắc hét lên.

“Mau lui!” Tam trưởng lão và Tứ trưởng lão thấy vậy, đâu còn tâm tư tiến công, trong lòng thầm mắng Uy Nhĩ là đồ ngu ngốc, vội

vàng quay người định bỏ chạy.

Chương 501

Khốn nạn!

Lại lâm trận bỏ chạy!

Uy Nhĩ phản ứng lại, sắc mặt đại biến, cũng không còn nửa phần dũng khí đối kháng với Thần cảnh cường giả như Đại tế ti, lúc này cũng quay người bỏ chạy.

"Ầm ầm ầm" Con ma báo đen kịt dưới thân do pháp trận tạo thành lúc này nhanh chóng giải thể, biến thành từng người áo đen, lần lượt bỏ chạy.

"Đi đâu!" Đại tế ti nhanh chóng niệm chú ngữ.

"Ầm ầm ầm" Bốn phương tám hướng lập tức hội tụ những luồng lực lượng pháp tắc huyền ảo kỳ đặc, dẫn ra một con thủy long còn mạnh hơn con trước đó.

"Gầm!" Tiếp đó, con thủy long kia phát ra tiếng gầm giận dữ, thân hình khổng lồ với tốc độ cực nhanh lao ra, trong nháy mắt liền cuốn lấy từng người áo đen, nuốt chửng sạch sẽ, sau đó dư thế không giảm, lại nuốt chửng Tam trưởng lão và Tứ trưởng lão, thẳng tiến về phía Uy Nhĩ.

"Khốn kiếp!

Xem ra chỉ có thể dùng chiêu đó rồi!" Lúc này Uy Nhĩ bị thủy long khóa chặt, chỉ cảm thấy một luồng uy thế cường đại đè nén sức mạnh của bản thân đến mức không thể cử động, đành phải liều mạng, từ trong lòng lấy ra một cuộn giấy, mạnh mẽ xé ra.

"Xoẹt" Một luồng khí tức hắc ám cường đại trong nháy mắt từ trong cuộn giấy lao ra, bao bọc toàn thân y.

Cùng lúc đó, không gian nơi đây trở nên vặn vẹo, thậm chí sinh ra vết nứt, Uy Nhĩ cũng vào khoảnh khắc này bị luồng hắc ám khí tức cuồn cuộn kia mang theo lao vào trong đó, lập tức biến mất trước mắt Đại tế ti.

"Chạy cũng nhanh thật!" Đại tế ti thấy Uy Nhĩ lại sử dụng cuộn giấy bảo mệnh của Hắc Ám Giáo Đình, không khỏi hơi nhíu mày.

"Không nhanh đâu." Lúc này, Đông Vương Công ở một bên lắc đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong ánh mắt của Đại tế ti, Đông Vương Công nhẹ nhàng vung tay áo, lập tức có từng đạo pháp lực đánh ra.

"Ầm ầm ầm" Phong vân trong trời đất biến sắc, chỉ thấy một vết nứt không gian lập tức xuất hiện trong tầm mắt hai người.

"Về đây cho ta!" Đông Vương Công thấp giọng quát một tiếng, một tay nắm chặt trong hư không, mạnh mẽ kéo một cái.

"Ầm!" Chỉ thấy một bóng người từ trong vết nứt không gian bay ra, chật vật ngã sõng soài trên mặt đất, nhìn kỹ lại, chính là Uy Nhĩ vừa mượn cuộn giấy để trốn thoát.

"Mạnh, mạnh quá..." Đại tế ti nhìn cảnh này, lập tức trợn mắt há mồm.

Phải biết rằng cuộn giấy mà Uy Nhĩ sử dụng, là do Hắc Ám chi thần ở vị diện cao hơn mà giáo đình của y cung phụng chuyên môn luyện chế ra để ban thưởng cho thuộc hạ lập chiến công, một khi sử dụng, người không phải đại thành trong không gian nhất đạo căn bản không có cách nào ngăn cản.

Đó cũng là nguyên nhân dù thực lực của nàng đã hồi phục cũng không thể ngăn cản y.

Chỉ là... vị này bên cạnh lại dường như nhẹ nhàng bắt đối phương

trở về?

Đại tế ti không nhịn được mà len lén nhìn Đông Vương Công, thấy y một bộ dáng tiện tay làm, không hề có nửa phần hao tổn, sự kinh ngạc trong lòng càng thêm nồng đậm...

Rốt cuộc là ai!?

“Ngươi rốt cuộc là ai!?

Tại sao lại có sức mạnh như vậy!?” Lúc này, Uy Nhĩ đi mà quay về lại vẻ mặt kinh hoàng nhìn Đông Vương Công, hỏi ra vấn đề mà Đại tế ti trong lòng muốn hỏi.

“Giao cho ngươi đó.” Đối với lời của Uy Nhĩ, Đông Vương Công không hề để ý, chỉ thản nhiên nói một tiếng.

Đại tế ti nghe xong, hiểu rằng Đông Vương Công cho mình cơ hội báo thù, trong lòng lập tức dâng lên một tư vị khó tả.

“Bây giờ, để ngươi biết, hậu quả của việc dám cản đường bản tế ti!” Hơi bình ổn tâm tình, nhìn về phía Uy Nhĩ, ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

“, ngươi không thể động thủ với ta!

Bằng không Giáo hoàng sẽ không tha cho Ngọc Lan Đế Quốc! ” Uy Nhĩ thấy Đại Tế Ti mặt đầy sát ý, lúc này cũng chẳng còn để ý được nhiều như vậy nữa, vội vàng kéo đại kỳ ra làm lá chắn.

“Hắc Ám Giáo Hoàng Affleck?

Ta sẽ tìm hắn tính sổ cho đàng hoàng! ” Đại Tế Ti mặt lạnh như băng, ánh mắt nhìn về phía Uy Nhĩ tràn ngập hàn ý.

Ngay sau đó, chỉ thấy xung quanh một trận thủy lưu dũng động, chốc lát sau hóa thành một thanh lợi nhận.

Hàn quang lóe lên, khiến Uy Nhĩ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh,

cả người lòng dạ xiết chặt.

“Ầm! ” Lợi nhận băng hàn trong khoảnh khắc xuyên thấu trái tim của Uy Nhĩ, đồng thời tỏa ra lực lượng kinh khủng, trong nháy mắt diệt sạch mọi sinh cơ của y!

“Không... ” Uy Nhĩ mặt lộ vẻ thảm trạng, cả người đổ gục xuống đất, không còn nửa phần sinh khí.

“Hắc Ám Giáo Đình, cứ chờ đó cho bản tế ti! ” Đại Tế Ti hừ lạnh một tiếng, định xoay người nói lời cảm tạ với Đông Vương Công.

Nhưng đúng lúc này, một luồng hắc mang từ trong cơ thể Uy Nhĩ bắn nhanh ra.

Uy năng kinh khủng lập tức bao phủ lấy Đại Tế Ti.

“Khốn kiếp! ” Đại Tế Ti khẽ quát một tiếng, toàn thân trên dưới nhanh chóng hiện ra quang huy màu lam nhàn nhạt, cố gắng chặn lại luồng hắc mang đó.

“Vụt!

Chương 502

” Điều không ngờ là, luồng hắc mang mang theo năng lượng kỳ lạ đó lại không chút trở ngại xuyên qua lớp phòng hộ của nàng, mắt thấy sắp lao vào trong cơ thể.

“Toàn mấy chiêu trò hạ đẳng, thật chẳng ra làm sao. ” Đông Vương Công đứng một bên lắc đầu, chỉ khuất chỉ khẽ búng.

“Vèo! ” Một luồng pháp lực nhàn nhạt bay ra, trong khoảnh khắc đã tiêu trừ luồng hắc mang kia, không để lại một tia dấu vết.

“Đa tạ tiền bối! ” Đại Tế Ti lòng còn sợ hãi, hướng về phía Đông Vương Công nói lời cảm tạ.

Chiêu vừa rồi tuy trông có vẻ bình thường, nhưng nếu không đoán sai, chắc chắn là do thần linh của Hắc Ám Giáo Đình bố trí, nếu bị nó đánh trúng, với độ khó triền của hắc ám chi lực, e rằng nàng cũng sẽ gặp phiền phức một trận.

“Không cần đa lễ. ” Đông Vương Công phất tay, chuyện như vậy đối với y chỉ là một việc nhỏ không đáng kể.

Đại Tế Ti thấy vậy, trong lòng khẽ động, nói: “Tiền bối đã có nơi nào để đi chưa?

Nếu chưa có, có thể đến Ngọc Lan Đế Quốc tham quan một chút. ” Đông Vương Công nghe xong, lắc đầu nói: “Sau này nếu có rảnh, ta tự sẽ đến cửa bái phỏng. ” Hiện tại, y định du ngoạn một phen quang cảnh của thế giới này, tìm hiểu hệ thống độc đáo của thế giới Bàn Long, cũng không vội đến những nơi đông đúc người ở.

Đại Tế Ti nghe xong, trong mắt thoáng hiện một tia thất vọng, nhưng nhanh chóng lại phấn chấn tinh thần, lần nữa cảm tạ: “Chuyện

này thật sự đa tạ tiền bối, Khải Sắt Lâm có việc xin cáo lui trước, hy vọng tiền bối có thời gian rảnh có thể đến đế quốc làm khách. ” Nói rồi nàng khẽ cúi người, sau đó toàn thân được một lớp ma lực nhàn nhạt bao bọc, trong nháy mắt hóa thành một luồng gió mát, thổi về phía xa.

Đông Vương Công thấy vậy, khẽ mỉm cười, liền vừa cảm ngộ năng lượng hắc ám chi thần thu được, vừa du ngoạn khắp đất trời nơi đây. ... ...

Một ngày nọ, Đông Vương Công vượt qua sa mạc, đến một vùng ốc đảo.

Đột nhiên, trong lòng y khẽ động, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Ngay sau đó, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên: “Trên người mang theo khí tức của Hắc Ám Giáo Đình ta, mà cũng dám đến Hỗn Loạn Chi Lĩnh!

Đúng là tìm chết! ” Cùng với tiếng quát chói tai vang lên, chỉ thấy từ bốn phương tám hướng của y xuất hiện mấy chục đạo hắc quang, lao thẳng về phía Đông Vương Công.

“Ồn ào! ” Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, pháp lực cuồn cuộn hóa thành uy áp ngập trời khuếch tán ra xung quanh.

“Bành! ” “Bành! ” “Bành! ” Liên tiếp mấy tiếng vang lên, chỉ thấy mấy chục bóng người kia trong nháy mắt rơi xuống đất, từng người một sinh cơ đều bị dập tắt!

“Cũng ra đi. ” Đông Vương Công liếc nhìn mấy chục bóng người khí tức yếu ớt trên mặt đất, sau đó lạnh lùng nhìn sang một bên, nhàn nhạt nói.

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào!?

Tại sao trên người ngươi ta không hề cảm ứng được một tia dao động huyền ảo của pháp tắc!? ” Chỉ thấy ở hướng mà Đông Vương Công nhìn, một bóng người khôi ngô mang theo vẻ mặt khó tin hiện thân.

“Lại có người đến?

Dám cản đường ta? ” Đông Vương Công nhướng mày, nhìn người vừa đến, thông qua sự tìm hiểu trong khoảng thời gian này, y có thể cảm nhận rõ ràng người trước mắt là một cường giả cảnh giới Thánh Vực, e rằng ở Hắc Ám Giáo Đình cũng có một chút địa vị.

“Thủ lĩnh Đọa Lạc Thiên Sứ, Khắc Lai Mặc Sâm! ” Giữa lúc người đàn ông khôi ngô nói, sau lưng đột nhiên mọc ra sáu chiếc cánh, toàn thân trên dưới tràn ngập lực lượng huyền ảo của hắc ám pháp tắc cuồn cuộn, phong vân giữa trời đất cũng vì thế mà lưu chuyển.

“Đọa Lạc Thiên Sứ?

Có chút thú vị. ” Đông Vương Công mỉm cười, nếu là thiên sứ thực sự của thế giới này, cũng phải là đám Thượng Vị Thần, thậm chí là Chủ Thần, Chí Cao Thần ở chí cao vị diện kia, mới có thể khiến y hơi có chút hứng thú.

Khắc Lai Mặc Sâm trước mắt này?

Cắm mấy chiếc lông vũ thật sự cho rằng mình là Đọa Lạc Thiên Sứ sao?

Đông Vương Công lắc đầu, Khắc Lai Mặc Sâm nhìn thấy cảnh đó, lập tức trong lòng tức giận, trầm giọng nói: “Tên này, lại dám coi thường ta, đừng tưởng rằng tu luyện pháp môn kỳ quái nào đó, là có thể ở trước mặt ta làm càn! ” Giữa lúc nói, trong tay y lập tức xuất hiện một thanh cự kiếm màu tím sẫm.

Ngay sau đó, chỉ thấy y tay cầm cự kiếm, bộc phát ra khí tức hắc

ám kinh khủng, lao về phía Đông Vương Công.

Chương 503

“Không biết tự lượng sức! ” Đông Vương Công khuất chỉ khẽ búng, lập tức có vô cùng pháp lực phun trào ra.

Trong phút chốc phong vân biến sắc, cát bụi vô tận bay lên, phảng phất như tận thế giáng lâm.

Kẻ chịu đòn đầu tiên là Khắc Lai Mặc Sâm lập tức mặt lộ vẻ kinh hãi, một bộ mặt khó tin dừng lại giữa không trung.

Giờ phút này, y chỉ cảm thấy toàn thân sức mạnh bị hoàn toàn giam cầm, mặc cho y thúc giục huyền ảo pháp tắc giữa trời đất như thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc đó.

“Ầm ầm ầm! ” Cùng lúc đó, công thế của Đông Vương Công gào thét tới, giống như sấm sét kinh thiên động địa, trực tiếp đánh cho thân thể Khắc Lai Mặc Sâm thành tro bụi.

“Cứ chờ đấy cho ta!

Hắc Ám Giáo Đình sẽ không tha cho ngươi đâu! ” Một luồng khói đen từ thân thể vừa nãy bay lên, lao nhanh về phía xa, đồng thời để lại một câu nói độc địa.

“Vốn định tha cho ngươi một mạng, nhưng nếu đã như vậy, thì an nghỉ đi. ” Đông Vương Công lạnh lùng nói, sau đó tâm niệm khẽ động, pháp lực mênh mông gào thét ra.

“Ầm! ” Ý chí của toàn bộ vị diện đại lục phảng phất như gặp phải một sự tồn tại cực kỳ kinh khủng, trong khoảnh khắc này không ngừng run rẩy, giống như xảy ra một trận động đất cực lớn.

Linh hồn của Khắc Lai Mặc Sâm, cũng trong khoảnh khắc bị pháp lực bàng bạc của Đông Vương Công đuổi kịp.

“Không... ” Linh hồn của Khắc Lai Mặc Sâm cảm nhận được luồng sức mạnh có thể hủy diệt cả linh hồn, lập tức đau khổ hét lớn.

“Bành bành bành! ” Nhưng chưa kịp nói hết một câu hoàn chỉnh, pháp lực mà Đông Vương Công phóng ra đã hoàn toàn nhấn chìm y.

Khắc Lai Mặc Sâm, triệt để vẫn lạc!

“Vụt! ” Một công kích hắc ám y hệt như lúc trước, ngay khi Khắc Lai Mặc Sâm chết đi, liền lao thẳng về phía Đông Vương Công.

“Ba lần bốn lượt như thế, xem ra Hắc Ám Giáo Đình, ở thế giới vị diện này cũng không cần thiết phải tồn tại nữa. ” Đông Vương Công cảm nhận được ác ý nồng đậm trong luồng công kích hắc ám đó, không khỏi lạnh lùng nói một câu, sau đó chỉ búng tay một cái, liền có pháp lực cuồn cuộn phun ra, tiêu trừ toàn bộ công kích đang lao tới!

Tại Hỗn Loạn Chi Lĩnh, sâu trong lòng đất của một dãy núi âm u, có một tòa đại điện màu đen khổng lồ.

“Khắc Lai Mặc Sâm chưa về sao? ” Giữa nội điện, một người đàn ông gầy gò âm lãnh đang trầm giọng hỏi.

“Bẩm Luân Nạp Đức đại nhân, Khắc Lai Mặc Sâm đại nhân vẫn chưa về, hơn nữa... ” Trước mặt hắn, một lão giả tướng mạo xảo quyệt lúc này đang khẽ cúi người, không dám thở mạnh, một bộ dạng muốn nói lại thôi.

Người đàn ông âm lãnh được gọi là Luân Nạp Đức nghe vậy, không khỏi khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Có lời thì mau nói, có rắm thì mau thả!

Chẳng lẽ muốn ta sưu hồn ngươi hay sao!? ” Lão giả kia nghe vậy, vội vàng quỳ một gối xuống đất, cẩn thận đáp lại: “...Mệnh bài của Khắc Lai Mặc Sâm đại nhân để lại trong điện, hình như...

đã mất đi sinh cơ. ” Luân Nạp Đức nghe lời của thuộc hạ, lập tức

mặt lộ vẻ tức giận, quát lên: “Chuyện quan trọng như vậy sao không nói sớm!?

Đã tra ra kẻ nào động thủ chưa?

Chẳng lẽ là Đại Tế Ti của Ngọc Lan Đế Quốc!? ” Lão giả cúi đầu nói: “Sức mạnh của đối phương quá cường đại, những người phụ trách dò xét đều thất khiếu chảy máu mà chết, e rằng nhất thời nửa khắc chưa thể tra ra được... ” “Phế vật!

Toàn là phế vật! ” Luân Nạp Đức tức giận quát.

Lão giả kia không dám nói nhiều một lời, vẫn cúi đầu không dám nói một câu.

“Dám giết hại thủ lĩnh Đọa Lạc Thiên Sứ công khai của Hắc Ám Giáo Đình ta, xem ra phải để Luân Nạp Đức ta đích thân ra tay bắt giết hắn, cũng là để chấn chỉnh lại uy nghiêm của Hắc Ám Giáo Đình ta! ” Một lát sau, Luân Nạp Đức bình tĩnh lại, lạnh lùng nói.

“Đại nhân ra tay, chắc chắn công không thể phá, chiến không thể thắng! ” Lão giả thấy vậy, vội vàng nịnh nọt một câu.

Luân Nạp Đức trên mặt thoáng hiện một tia dữ tợn, cười nói: “Nếu rơi vào tay ta, chắc chắn sẽ khiến hắn sống không bằng chết! ” “Ồ?

Vậy sao?

Chương 504

Vậy để ta xem ngươi có bản lĩnh gì. ” Đúng lúc này, một giọng nói nhàn nhạt vang vọng khắp cả nội điện.

Luân Nạp Đức và lão giả kia lập tức biến sắc.

“Người nào!? ” Luân Nạp Đức mặt lộ vẻ cảnh giác, khẽ quát một tiếng.

Lão giả bên cạnh cũng vội vàng từ trong ngực lấy ra một món đồ vật, đồng thời nhanh chóng niệm chú ngữ.

“Ông ông ông! ” Bốn phương tám hướng sinh ra quang mang màu đen sẫm, dường như muốn tìm ra sự bất thường trong nội điện.

Nhưng một lát sau, luồng quang mang màu đen đó lại tan đi như thủy triều.

Lão giả mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Luân Nạp Đức đại nhân, không tra ra được một tia tung tích nào. ” Luân Nạp Đức sắc mặt trầm xuống, giọng nói vừa rồi nghe rất rõ ràng, nhưng hiện tại dùng cả trận pháp dò xét mạnh nhất trong đại điện cũng không tra ra được, có thể tưởng tượng kẻ địch lần này chắc chắn sẽ rất khó đối phó.

“Thật vô vị. ” Cùng với một giọng nói lười biếng vang lên, chỉ thấy bóng dáng Đông Vương Công lập tức xuất hiện trước mặt hắn.

Luân Nạp Đức thần sắc hơi đổi, nhìn Đông Vương Công trước mắt, lại không thể phát giác được nửa điểm khí tức trên người đối phương.

“Gọi người! ” Trong lòng Luân Nạp Đức dâng lên một nỗi sợ hãi không tên, đồng thời vội vàng khẽ quát một tiếng.

Lão giả bên cạnh trong lúc hoảng loạn niệm chú ngữ, lập tức dẫn

động ma lực nhàn nhạt khuếch tán ra.

"Có người xâm nhập! !? " Từng đạo bóng đen từ dưới đất bốn phương tám hướng nhanh chóng xuất hiện, chẳng mấy chốc đã có hàng trăm bóng người, bao vây Đông Vương Công lại.

"Trừ ngươi ra, cũng đủ để Hắc Ám Giáo Đình đau lòng một trận rồi nhỉ? " Đông Vương Công khẽ nhướng mày, liếc nhìn mọi người, phát hiện trong đó không thiếu mấy chục vị tồn tại cấp chín, thậm chí cường giả cảnh giới Thánh Vực cũng có gần mười vị.

Đương nhiên, đẳng cấp này, đối với y hiện tại, thực sự không đáng nhắc tới.

"To gan!

Chỉ bằng ngươi mà cũng dám ở trước mặt Luân Nạp Đức ta mà ngông cuồng!? " Luân Nạp Đức vốn đang kinh hãi trong lòng, sau khi thấy thuộc hạ đều đã đông đủ, trong lòng sinh ra tự tin, quát lên.

"Vụt vụt vụt! " Cùng lúc đó, hàng trăm thuộc hạ bên cạnh cũng lần lượt bộc phát ra khí thế kinh người.

Hàng trăm luồng khí thế trong khoảnh khắc này hội tụ trong đại điện, lại hình thành một vùng hắc ám lãnh địa vô biên vô tận, khiến thực lực của Luân Nạp Đức và những người khác lại có một chút tăng lên.

"Cũng có chút thú vị, nhưng chưa đủ. " Đông Vương Công lắc đầu, chỉ khẽ chấn động thân thể, liền có thần quang chói mắt gào thét ra, trong nháy mắt đã hoàn toàn phá tan hắc ám lãnh địa ngập trời kia.

"Phụt! " Từng hắc y nhân lập tức phun ra máu tươi, mặt lộ vẻ tái nhợt, khí tức cũng trở nên uể oải không phấn chấn.

"...Chẳng lẽ là cường giả Thần Cảnh!? " Sự tự tin vừa mới dâng lên trong lòng Luân Nạp Đức, sau khi thấy Đông Vương Công còn

chưa động thủ, đã khiến hàng trăm cường giả Hắc Ám Giáo Đình bị chấn đến ói máu, liền tan biến sạch sẽ.

"Cường giả Thần Cảnh?

Mạnh lắm sao? " Đông Vương Công mặt đầy thản nhiên nói.

Không thể không nói, người của Hắc Ám Giáo Đình thật sự không chịu nổi đòn, vừa rồi y chỉ hơi phóng ra một chút khí tức mô phỏng trên người Đại Tế Ti, đã có thể làm được như vậy, nếu thật sự chỉ thuần túy phóng ra khí tức của mình, e rằng có thể trực tiếp chấn chết đối phương.

Chỉ là Đông Vương Công không biết chi tiết, tuy rằng từng hắc y nhân ở vị diện Ngọc Lan Đại Lục đều được coi là cường giả, nhưng ở trước mặt cường giả Thần Cảnh, thực sự chẳng khác gì con kiến.

"Đừng đắc ý!

Ngươi có biết sự lợi hại của Tế Tự Đại Trận không! " Luân Nạp Đức thấy vậy, trong lòng dâng lên huyết tính, lập tức khẽ quát một tiếng.

Trong phút chốc, mấy trăm hắc y nhân bị thương kia, lại lần lượt phóng ra khí tức huyền ảo hắc ám bàng bạc.

"Ầm ầm ầm! " Sức mạnh mênh mông lao thẳng xuống mặt đất, cả đại điện vì thế mà rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, từng đạo quang mang màu đen bao phủ mọi người, hình thành một luồng khí tức kinh khủng vô hình khó có thể diễn tả.

"Hiến tế hàng trăm cường giả, để xóa sổ tên có uy hiếp với Hắc Ám Giáo Đình này ngay từ trong trứng nước!

Chương 505

” Luân Nạp Đức gào thét một cách dữ tợn, toàn thân trên dưới trong khoảnh khắc này cũng bộc phát ra khí thế cuồng bạo.

Đông Vương Công thấy có chút thú vị, cũng không ngăn cản, có ý muốn kiến thức một chút sức mạnh kỳ lạ của thế giới này.

“Ám Hắc Thiên Sứ đại nhân!

Xin hãy hạ giới trừng phạt kẻ vô lễ này đi! ” Luân Nạp Đức gầm nhẹ một tiếng, khiến xung quanh thậm chí xuất hiện một lớp bình chướng vô hình, dường như để đề phòng Đông Vương Công đánh lén.

Sau đó chỉ thấy sức mạnh của mọi người trong khoảnh khắc này nhanh chóng tăng cường, khi đạt đến đỉnh phong, luồng sức mạnh đó lại thoát ra khỏi cơ thể, lao thẳng vào một bức họa ở chính giữa đại điện.

“Ông ông ông! ” Bức họa đó tiếp nhận toàn bộ luồng sức mạnh, đột nhiên phóng ra một luồng quang đoàn màu đen.

“, quá yếu, chỉ đủ cho ta ở lại một lát, nhưng...

ở vị diện cấp thấp như vậy, cũng đủ để giải quyết kẻ địch rồi. ” Từ trong luồng quang đoàn màu đen đó phát ra giọng nói âm hiểm.

“Xin Ám Hắc Thiên Sứ đại nhân ra tay! ” Luân Nạp Đức quỳ một gối xuống đất, quát lên, sắc mặt lại tái nhợt đến cực điểm, toàn thân khí tức uể oải không thể nào uể oải hơn, rõ ràng đã bị thôn phệ sức mạnh.

“Xin Ám Hắc Thiên Sứ đại nhân ra tay! ” Mấy trăm cường giả Hắc Ám Giáo Đình còn lại cũng quỳ một gối xuống, trong đó thậm chí có người vì sức mạnh tiêu hao quá nhiều mà không đứng vững, trực

tiếp ngã ngồi xuống đất.

“Nếu đã thành tâm cầu xin, vậy bản đại nhân tự nhiên sẽ thay các ngươi ra tay, chỉ là luồng sức mạnh này, phải cống hiến thêm một chút nữa mới được! ” Luồng quang đoàn màu đen đó lại lên tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy một cái miệng quỷ dị từ chính giữa quang đoàn sinh ra.

“Hú! ” Lực hút mạnh mẽ từ đó sinh ra, trong nháy mắt đã thôn phệ hết hai phần ba cường giả Hắc Ám Giáo Đình có mặt tại đó.

“Ám Hắc Thiên Sứ đại nhân, tại sao lại làm như vậy!? ” Luân Nạp Đức nhìn thấy cảnh này, không nhịn được hét lên.

Thi triển trận pháp tế tự, tuy rằng sẽ nguyên khí đại tổn, nhưng tốn vài năm cũng có thể hồi phục, nhưng hiện tại triệu hoán Ám Hắc Thiên Sứ lại trực tiếp thôn phệ thuộc hạ của hắn, điều đó tương đương với vẫn lạc rồi!

Tổn thất như vậy!

Dù là hắn, cũng khó có thể gánh chịu!

“Đã nói rồi!

Sức mạnh của các ngươi quá yếu!

Ta thấy các ngươi cùng bị ta thôn phệ đi!

Cho đỡ lắm lời! ” Luồng quang đoàn màu đen lại lên tiếng, nhưng lại khiến tất cả những người có mặt ngoại trừ Đông Vương Công đều sợ hãi.

“Ầm ầm ầm! ” Lực hút kinh khủng ra đời, quét về phía Luân Nạp Đức và đám người.

“Không... ” Luân Nạp Đức cảm nhận được luồng sức mạnh mà ngay cả hắn cũng không thể chống cự được nửa phần, lập tức kinh

hãi hét lớn.

Làm sao y cũng không ngờ, không chết trong tay kẻ địch, lại chết sớm trong tay phe mình.

“Bớt nói nhảm! ” Luồng quang đoàn màu đen lại bộc phát tiếng quát chói tai, lực hút lập tức tăng mạnh, thôn phệ hết tất cả mọi người bao gồm cả Luân Nạp Đức vào trong.

“Ực ~” “Mùi vị cũng tệ một chút, nhưng tạm thời cũng đủ dùng rồi! ” Cùng với câu nói đó kết thúc, chỉ thấy luồng quang đoàn màu đen đó trong khoảnh khắc rơi xuống, hóa thành một ma nhân dữ tợn màu đen sẫm, cao hai mét, lưng có chín cánh.

“Cái gọi là Ám Hắc Thiên Sứ? ” Đông Vương Công nhìn sinh vật giống như quái vật xuất hiện trước mắt, không khỏi bật cười.

Thứ như vậy mà cũng gọi là thiên sứ?

Nói là ma thú vực sâu y còn tin.

“, dám vũ nhục thần linh? ” Ám Hắc Thiên Sứ kia mặt lộ vẻ lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Đông Vương Công tràn ngập sự khinh thường, phảng phất như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Thần linh?

Ngươi cũng xứng xưng là thần linh? ” Đông Vương Công lắc đầu, thế giới vị diện như thế này, luôn có những tồn tại ngu xuẩn như vậy.

Chương 506

“Phóng túng!

Báng bổ thần linh, đáng chết! ” Ám Hắc Thiên Sứ hai tay dang ra.

“Ầm ầm ầm! ” Hắc khí cuồn cuộn lan tỏa khắp nơi, từng luồng sức mạnh hắc ám pháp tắc trong nháy mắt ngưng tụ, hình thành một áp lực cực kỳ kinh khủng ập về phía Đông Vương Công.

“Dưới uy áp của ta, chết đi! ” Ám Hắc Thiên Sứ mặt đầy dữ tợn nói.

“Đây không gọi là uy áp, nhiều nhất chỉ là hôi nách mà thôi. ” Đông Vương Công chỉ liếc mắt một cái, liền có hạo hãn chính khí tỏa ra.

“Bành bành bành! ” Luồng khí thế đó trong nháy mắt đã phá tan uy áp của Ám Hắc Thiên Sứ, dư thế không giảm lao thẳng về phía hắn.

“, sao có thể!? ” Ám Hắc Thiên Sứ cảm nhận được uy áp của mình trong nháy mắt bị phá vỡ, lập tức sắc mặt đại biến.

Nhưng ngay sau đó, sức mạnh đè ép tới, càng khiến cả thân hình hắn hơi chùng xuống, không nhịn được liên tục lùi lại.

“, ngay cả uy áp của ta cũng không chịu nổi?

Mà cũng dám tự xưng là thần linh? ” Đông Vương Công cười như không cười nói.

Ám Hắc Thiên Sứ kia lúc này trán đổ mồ hôi lạnh, lưng cong đến cực hạn, cả người gắng sức chống lại uy áp của Đông Vương Công, thậm chí ngay cả nói cũng không nói nên lời.

“Nếu chỉ có chút bản lĩnh này, ta thấy ngươi đi chết đi! ” Đông

Vương Công phất tay áo bào.

“Vụt! ” Uy áp ngập trời lao thẳng ra.

Ám Hắc Thiên Sứ mặt đầy kinh hãi, vội vàng vận chuyển toàn thân thần lực, gầm nhẹ nói: “Phá cho ta... ” “Ầm ầm ầm! ” Ám Hắc Thiên Sứ tỏa ra ánh sáng đen kịt, chín chiếc cánh sau lưng cũng đột ngột dang ra, tỏa ra hắc mang kinh người, phảng phất trong nháy mắt có thể thôn phệ người khác.

Luồng sức mạnh này, thậm chí đủ để hủy diệt hết tám thành cường giả trên toàn bộ đại lục!

Nhưng, lúc này đối mặt với uy áp của Đông Vương Công, lại không có một tia sức lực chống cự.

“Không thể nào!

Tại sao lại... ” Ám Hắc Thiên Sứ mặt đầy khó tin, không thể tưởng tượng được một vị diện Ngọc Lan nhỏ bé, lại có thể tồn tại một cường giả như Đông Vương Công.

“Không!

Ta đường đường là Ám Hắc Thiên Sứ, sao có thể thua một tên như ngươi!! ” Ám Hắc Thiên Sứ lúc này mặt đầy phẫn nộ, giữa lúc nói một thân khí thế lại lần nữa tăng vọt.

“Ông ông ông! ” Thông qua một loại sức mạnh pháp tắc kỳ lạ nào đó, hắn lại xuyên qua bức tường ngăn cách giữa các vị diện, mượn một tia sức mạnh từ bản thể ở Hắc Ám Chí Cao Thần Giới xa xôi.

“Ầm! ” Thanh thế kinh khủng lập tức lan tỏa khắp nơi, thân hình của Ám Hắc Thiên Sứ đột ngột tăng cao trăm trượng, phá vỡ mặt đất, tràn ngập vẻ dữ tợn cuồng bạo!

“Ồ?

Dường như mạnh hơn một chút, nhưng vẫn còn xa mới đủ. ” Đông Vương Công nhìn Ám Hắc Thiên Sứ trước mắt, trên mặt thoáng hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Ám Hắc Thiên Sứ thấy Đông Vương Công vẫn coi thường như vậy, trong nháy mắt lửa giận bùng cháy.

“Đừng có tự cho là đúng!

Sức mạnh của Ám Hắc Thiên Sứ ta!

Sao ngươi có thể hiểu được!

Chết đi cho ta! ” Hắn gào thét một cách dữ tợn, toàn thân trên dưới bộc phát ra quang mang kinh người.

“Ông ông ông! ” Từng sợi năng lượng huyền ảo màu đen sẫm hình xích sắt từ xung quanh sinh ra.

Chương 507

Ngay sau đó, lại có hắc ám pháp tắc cuồn cuộn ngưng tụ, hóa thành một cây tiêu thương màu đen kinh khủng, rực rỡ chói mắt.

Những sợi năng lượng huyền ảo màu đen sẫm hình xích sắt lúc này quấn quanh cây tiêu thương, hai thứ kết hợp, tỏa ra khí thế hủy thiên diệt địa.

"Đi cho ta!! " Ám Hắc Thiên Sứ cưỡng ép chống lại uy áp của Đông Vương Công, hét lớn một tiếng.

"Vụt! " Cây tiêu thương màu đen sẫm đó lập tức mang theo năng lượng cực kỳ kinh khủng, lao về phía Đông Vương Công.

"Làm nửa ngày, chỉ có chút đồ chơi này?

Xem ra ta đã quá kỳ vọng vào ngươi rồi. " Đông Vương Công cẩn thận cảm nhận uy năng kỳ lạ trong cây trường thương đang lao về phía mình, tuy cũng khá thú vị, nhưng trong mắt y vẫn còn kém không chỉ một chút.

"Thôi được rồi, ta thấy cứ trực tiếp tìm Giáo hoàng của giáo đình thế giới này, chắc hẳn có thể triệu hoán ra kẻ mạnh hơn chứ nhỉ? " Đông Vương Công lắc đầu, giữa lúc tâm niệm khẽ động, liền có pháp lực cuồn cuộn tuôn ra.

Cây thương kinh khủng mà Ám Hắc Thiên Sứ đặt nhiều hy vọng, lúc này ở trước mặt pháp lực bàng bạc của Đông Vương Công lại giống như đậu hũ, ngay khi tiếp xúc đã vỡ tan.

"Không! " Ám Hắc Thiên Sứ cảm nhận được luồng sức mạnh vô hình đang ập tới, thậm chí cảm thấy ngay cả khi đối mặt với Thượng Vị Thần cũng không có cảm giác như vậy, trong lòng lập tức tràn

ngập tuyệt vọng.

“Ầm ầm ầm! ” Ngay sau đó, pháp lực ngập trời trực tiếp bao phủ toàn bộ thân hình hắn.

“Ta... ta không cam tâm... ” Đối mặt với sức mạnh như vậy, Ám Hắc Thiên Sứ trên mặt đầy vẻ thống khổ và độc ác, liên thông với bản thể, lần này thân thể bị hủy, thậm chí sẽ khiến thực lực của bản thể cũng bị tổn thất.

“Không cam tâm?

Vậy lát nữa ta sẽ khiến ngươi cam tâm. ” Đông Vương Công nhìn vẻ mặt của Ám Hắc Thiên Sứ, không khỏi mỉm cười thản nhiên.

Hóa thân của Ám Hắc Thiên Sứ sắp chết, trong lòng theo bản năng kinh hãi, ngay sau đó không kịp phản ứng, đã bị đánh nát thành tro bụi.

“Cút ra đây cho ta! ” Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, đồng thời bàn tay lớn vẫy một cái, lập tức xé rách không gian...

“Ông ông ông! ” Không gian của khu vực này cùng với cái vẫy tay của Đông Vương Công, lập tức trở nên hỗn loạn vạn phần.

“Xoẹt xoẹt! ” Ngay sau đó, một trận âm thanh rách toạc vang lên, chỉ thấy trước mắt Đông Vương Công trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt không gian.

“Ra đây!

Hôm nay ta sẽ khiến ngươi cam tâm tình nguyện! ” Đông Vương Công mặt lộ vẻ cười nhẹ, một tay thò ra, lập tức có cuồng lực hung mãnh tung hoành... ... ...

Lúc này, Ám Hắc Thiên Sứ ở Hắc Ám Chí Cao Thần Giới xa xôi, đang mặt đầy tức giận, trầm giọng nói: “Sức mạnh cường đại như vậy, tại sao lại tồn tại ở vị diện Ngọc Lan?

Không được!

Ta phải bẩm báo cho Chủ Thần đại nhân, để đại nhân định đoạt, tốt nhất là có thể để vị tồn tại kia ra tay, chém giết tên ngông cuồng ở vị diện Ngọc Lan đó! ” Giữa lúc nói, mặt lộ vẻ cười lạnh, đồng thời đứng dậy, định xuất phát đến nơi ở của Hắc Ám Chủ Thần.

Nhưng đúng lúc này, một vết nứt không gian đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, cùng lúc đó bộc phát ra một luồng lực hút cực mạnh, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân hắn.

“...Chuyện gì vậy... ” Ám Hắc Thiên Sứ cảm nhận được luồng lực hút cường đại đó, thậm chí không kịp giãy giụa, liền trước mắt tối sầm, trực tiếp bị thôn phệ vào trong... ... ...

“Bành! ” Một tiếng động lớn vang lên, Đông Vương Công đang ở dưới lòng đất của Hỗn Loạn Chi Lĩnh, nhìn bóng người có chín cánh rơi xuống đất trước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“, sao ngươi lại ở đây!? ” Ám Hắc Thiên Sứ nhìn rõ người trước mặt, lập tức kinh hãi thất sắc.

“Không phải ngươi không cam tâm sao?

Chương 508

Bây giờ cho ngươi cơ hội, ra tay đi. ” Đông Vương Công cười như không cười nói, y muốn xem xem, bản thể của Ám Hắc Thiên Sứ từ chí cao vị diện đến có bản lĩnh gì.

Ám Hắc Thiên Sứ nghe vậy, lại bình tĩnh lại, chỉ hơi quan sát xung quanh, liền biết đây là thủ đoạn của Đông Vương Công.

Hắn lập tức trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh nhạt: “Lại dám để bản thể của ta đến đây, xem ra ngươi cũng có chút dũng khí!

Nhưng ta lại muốn xem xem, rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì! ” Tuy rằng Ám Hắc Thiên Sứ biết Đông Vương Công dường như có năng lực cường đại, nhưng hiện tại bản thể đích thân đến, tự nhiên cũng bị kích thích một tia hung tính, có ý muốn thử xem bản lĩnh của Đông Vương Công.

Nếu Đông Vương Công là một kẻ ngoài mạnh trong yếu, Ám Hắc Thiên Sứ liền định tự mình giải quyết, nếu Đông Vương Công có năng lực siêu tuyệt, ám hắc độn pháp mà bản thể hắn thi triển cũng không phải dạng vừa!

“Ông ông ông! ” Cùng với lời nói của Ám Hắc Thiên Sứ kết thúc, từng đạo quang mang màu đen xuất hiện quanh thân hắn, khiến không gian này sinh ra những vết nứt kinh khủng, khiến cả khu vực này rung chuyển.

Ngay sau đó, chỉ thấy một luồng thanh thế bàng bạc từ trên người hắn tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng cực kỳ kinh khủng.

“Ầm ầm ầm! ” Quả cầu năng lượng mang tính bộc phát mang theo sức mạnh hắc ám pháp tắc bàng bạc, mạnh hơn hóa thân của Ám Hắc

Thiên Sứ trước đó không chỉ trăm lần, thậm chí dọc đường còn làm vỡ nát không gian, lao thẳng về phía Đông Vương Công.

"Có chút bản lĩnh, nhưng chưa đủ, mạnh hơn nữa đi. " Đông Vương Công phất tay áo bào, tỏa ra quang mang màu vàng nhạt, trong nháy mắt đã đánh tan quả cầu năng lượng đang lao tới.

Ám Hắc Thiên Sứ trên mặt biến sắc, một đòn mà hắn tung ra lại bị Đông Vương Công dễ dàng đánh tan như vậy.

"Lần nữa! " Thần sắc hắn ngưng lại, trong khoảnh khắc lại lần nữa khuấy động sức mạnh bàng bạc, dẫn động những làn sóng khí hắc ám khổng lồ gào thét ra, giống như sóng thần kinh thế lao thẳng về phía Đông Vương Công.

"Bành bành bành! " Những vùng sa mạc rộng lớn bị công kích đánh cho liên tục sụp đổ, cả lòng đất lại lần nữa hiện ra trên mặt đất.

Đông Vương Công cảm nhận được uy năng lần này, không khỏi mỉm cười trên mặt, đột ngột vung tay!

"Ầm ầm ầm! " Pháp lực của Đông Vương Công lại lần nữa gào thét ra.

Nhưng lần này, lại không trực tiếp phá tan sức mạnh của Ám Hắc Thiên Sứ, ngược lại dùng đại pháp lực bao bọc lấy nó.

Sau đó chỉ thấy những làn sóng khí thành từng mảng, giống như thần dân gặp vua chúa mà thần phục.

"Thu! " Đông Vương Công khẽ quát một tiếng, làn sóng khí hắc ám đang cuồn cuộn, trong khoảnh khắc bị nén đến cực hạn, trong nháy mắt bị y phân tích ra thành quả.

"Hắc ám pháp tắc, ta xin nhận! " Đông Vương Công mỉm cười trên mặt, vung tay một cái liền rút lấy lực lượng pháp tắc trong làn sóng khí hắc ám đó thu nạp, để sau này từ từ nghiên cứu.

Chứng kiến tất cả, Ám Hắc Thiên Sứ lại mặt đầy kinh ngạc.

Thủ đoạn như vậy, dù là Thượng Vị Thần bình thường cũng khó có thể làm được!

Chẳng lẽ là Thượng Vị Thần đã bước qua cánh cửa kia!?

Trong lòng Ám Hắc Thiên Sứ không còn nửa phần bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Đông Vương Công tràn ngập sự cẩn trọng.

"Có chiêu gì, cứ việc thi triển ra đi! " Đông Vương Công cười như không cười nói, y có thể cảm nhận được lực lượng hắc ám pháp tắc trong tiểu thế giới tạm thời được khai mở trong cơ thể, đang được hấp thu nhanh chóng.

Hệ thống năng lượng pháp tắc của thế giới khác, lại ngược lại đối với hệ thống thế giới nguyên bản sinh ra lực lượng phản bổ.

Tuy rằng hiện tại chỉ có một chút tiến triển, nhưng phải biết rằng chỉ bằng tu luyện, chút tiến độ này cũng phải mất hàng ngàn vạn năm mới có thể đạt được.

Xúc loại bàng thông, chính là đạo lý này, mượn "đạo" của thế giới khác để hoàn thiện đạo của bản thân, có thể thoát ra khỏi tư duy vốn có để tiến hành cải tiến bổ sung mới!

"Là ngươi ép ta! " Ám Hắc Thiên Sứ thấy Đông Vương Công bộ dạng bức người, sức mạnh hắc ám pháp tắc trong cơ thể điên cuồng dâng trào, khiến toàn thân sức mạnh nhanh chóng tăng vọt.

"Dù ngươi đã bước qua ngưỡng cửa đó, dưới một chiêu của ta, cũng phải lột một lớp da!

Dù sao... ta có thể mượn sức mạnh của thần linh thực sự! " Ám Hắc Thiên Sứ nhìn Đông Vương Công, nghiến răng nghiến lợi nói.

Cũng vào lúc này, từng luồng năng lượng hắc ám pháp tắc kinh

khủng từ bốn phương tám hướng dâng trào, không ngừng va chạm vào Ám Hắc Thiên Sứ.

"Bành bành bành! " Trời đất rung chuyển một trận, khiến trên cao không sinh ra một vết nứt, lại lao thẳng xuống một cột sáng màu đen, bao phủ hoàn toàn Ám Hắc Thiên Sứ.

Một luồng khí tức kinh khủng tràn ngập âm lãnh từ trên người hắn lan ra.

"Đây là sức mạnh của đại nhân, gần như đứng ở trình độ đỉnh cao của ngưỡng cửa đó, dù ta chỉ có thể mượn một phần vạn của ngài, cũng đủ để phá hủy ngươi!

Chương 509

” Ám Hắc Thiên Sứ trên mặt thoáng hiện một nụ cười lạnh nhạt, vung tay một cái liền có khói đen cuồn cuộn tuôn ra, hóa thành một cây trường cung.

“Ông ông ông! ” Khói mù lượn lờ chấn động, chỉ thấy thân cung của trường cung phun ra một mũi tên sắc bén, mang theo lực lượng huyền ảo pháp tắc phong phú, bộc phát ra quang mang kinh thiên động địa.

“Đi cho ta!! ” Ám Hắc Thiên Sứ khẽ quát một tiếng, phảng phất như dùng hết toàn lực kéo cây trường cung trong tay.

“Vụt! ” Mũi tên sắc bén với thế sét đánh không kịp bưng tai, bắn ra!

Lực lượng kinh khủng phá vỡ từng lớp cấm chế không gian của vị diện, khiến vô số loạn lưu sinh ra, mũi tên đó cũng trong khoảnh khắc mang theo uy lực đủ để hủy thiên diệt địa, lao về phía Đông Vương Công!

“Cũng có chút đáng xem, đáng để thu thập! ” Đông Vương Công cảm nhận được lực lượng pháp tắc trên mũi tên đang lao về phía mình, tuy không cường đại, nhưng lại cực kỳ khác biệt, cũng có thể nghiên cứu một phen!

Chỉ thấy y tâm niệm khẽ động, lập tức có pháp lực hóa thành một tấm khiên màu vàng kim, chắn trước người.

“Keng! ” Mũi tên lao tới, mang theo thần lực đập vào tấm khiên, phát ra âm thanh chói tai!

“Phải thêm chút sức nữa mới được. ” Đông Vương Công một tay

khẽ ấn hư không.

“Ông! ” Tấm khiên do pháp lực hóa thành khẽ rung chuyển, tỏa ra thần lực bàng bạc, cưỡng ép trấn áp mũi tên tỏa ra sát khí kinh người đó trong không gian.

“Lại... dễ dàng chặn lại!? ” Nhìn thấy tấm khiên mà Đông Vương Công tùy tay hóa ra lại chặn được công kích của mình, Ám Hắc Thiên Sứ trước tiên kinh ngạc, sau đó mặt lộ vẻ hung tợn, khẽ quát: “Ta không tin!

Hôm nay không trừ được ngươi! ” Giữa lúc nói, chín cánh sau lưng tỏa ra hắc diễm nồng đậm.

“Ám hắc ma diễm!

Đi cho ta! ” Ám Hắc Thiên Sứ hét lớn, hắc diễm cuồn cuộn sau lưng hắn cũng cuốn theo không gian, trong nháy mắt lao về phía trước, bám vào mũi tên.

“Ông ông ông! ” Mũi tên vốn bị tấm khiên chặn lại bộc phát ra quang diễm màu đen, không ngừng rung chuyển, cố gắng đột phá sự giam cầm của tấm khiên mà Đông Vương Công hóa ra.

“Lực lượng pháp tắc trên mũi tên này, ta xin nhận. ” Cảm nhận được hắc ám chi lực trên mũi tên tự nhiên tăng cường gấp mấy lần, Đông Vương Công liền biết Ám Hắc Thiên Sứ kia e rằng đã vận chuyển đến cực hạn, dứt khoát trực tiếp vung tay một cái.

“Ầm ầm ầm! ” Tay áo bào mở rộng, thanh thế kinh khủng tuôn ra.

Tấm khiên do pháp lực hóa thành lập tức biến mất không tăm tích, mũi tên mang theo hắc ám pháp tắc chi lực cuồn cuộn, trong khoảnh khắc không còn bị trói buộc, lao thẳng ra, chui vào trong tay áo bào của Đông Vương Công, phảng phất như rơi vào một hố đen, không còn nửa phần âm thanh.

“!!? ” Ám Hắc Thiên Sứ cảm nhận được mình đã mất liên lạc với mũi tên, lập tức kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

“Ta thấy ngươi cũng chỉ đến đây thôi. ” Đông Vương Công trong nháy mắt đã luyện hóa luồng hắc ám pháp tắc đó, khiến sự cảm nhận đối với thế giới này lại sáng tỏ thêm vài phần, sau đó ánh mắt liền nhìn về phía Ám Hắc Thiên Sứ.

“Không, ngươi không giết được ta đâu! ” Bị Đông Vương Công nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng Ám Hắc Thiên Sứ không khỏi kinh hãi vạn phần, sau đó theo bản năng liền sinh ra vạn ngàn hắc ám ma khí, xé rách không gian xung quanh, cả thân hình chui vào trong.

“Vụt! ” Thân hình của Ám Hắc Thiên Sứ trong nháy mắt chìm vào vết nứt không gian, trong chớp mắt đã biến mất không dấu vết.

“Thật ngu xuẩn. ” Đông Vương Công lắc đầu, trong thần mục lưu chuyển quang vận nhàn nhạt, chỉ một tay thò ra, liền đột phá tầng tầng không gian cấm chế, mạnh mẽ bắt lấy Ám Hắc Thiên Sứ sắp đến được Hắc Ám Chí Cao Thần Giới vào trong tay.

“Thả ta ra!

Ta là người của Hắc Ám Chí Cao Thần Giới!! ” Lúc này Ám Hắc Thiên Sứ đang ở trong thông đạo không gian, bị bàn tay lớn của Đông Vương Công bắt lấy, phát hiện toàn thân không thể động đậy, mặt đầy kinh hãi hét lên.

“Đã ra tay với ta, còn mong sống sót sao? ” Giọng nói thản nhiên tràn ngập thần tính của Đông Vương Công vang vọng khắp thông đạo không gian, khiến cả khuôn mặt của Ám Hắc Thiên Sứ sững sờ, trong lòng biết cái chết đã đến gần.

Không!

Chương 510

Ta không cam tâm!

Sao có thể chết như vậy được!

Ám Hắc Thiên Sứ thầm hận cái đám người đã triệu hoán mình, nếu không có bọn họ, lúc này hắn chắc chắn đang thong dong tự tại ở Hắc Ám Chí Cao Thần Giới, đâu có rơi vào tình cảnh phải chết như thế này.

"Kẻ nào dám ra tay với thuộc hạ của bản thần!

Tìm chết sao! !? " Ngay khi Ám Hắc Thiên Sứ tuyệt vọng, một giọng nói đột nhiên vang vọng khắp thông đạo không gian.

Cùng lúc đó, một quang ảnh màu đen sẫm như có như không xuất hiện trong thông đạo, toàn thân tỏa ra uy áp nhàn nhạt, tràn ngập cảm giác uy nghiêm.

"Chủ Thần đại nhân!

Chủ Thần đại nhân cứu ta! " Ám Hắc Thiên Sứ nghe thấy giọng nói, lập tức hét lớn.

Chủ Thần?

Đông Vương Công nhướng mày, nhìn về phía hư ảnh đó, bằng thần thức của y tự nhiên có thể cảm nhận được trong đó có chứa sức mạnh vượt trội.

Uy năng như vậy, e rằng đối với những tồn tại cùng hệ thống như Ám Hắc Thiên Sứ, chỉ một ý niệm là có thể xóa sổ.

Sự khác biệt giữa lực lượng pháp tắc cao cấp và lực lượng pháp tắc cấp thấp, giống như sự khác biệt giữa Kim Tiên và Thiên Tiên, có

ưu thế trời ban về cảnh giới.

Chỉ tiếc là, y hoàn toàn không sợ, có thể xem xem đối phương có trò gì, nếu có thể thu thập một chút lực lượng huyền ảo của pháp tắc Chủ Thần, thì tự nhiên là tốt nhất.

Nghĩ vậy, Đông Vương Công trên mặt thoáng hiện một nụ cười nhàn nhạt, vừa không ra tay cũng không nói gì, chỉ nhìn hư ảnh đó, trên mặt lộ ra một bộ dạng hứng thú.

"Hử?

Một tồn tại nhỏ bé, dám nhìn thẳng vào hóa thân của bản Chủ Thần!? " Từ trong hư ảnh đó truyền ra tiếng vang ầm ầm, thậm chí khiến thông đạo không gian tràn ngập vô số loạn lưu cũng rung chuyển một trận.

"Chủ Thần đại nhân!

Tên này nhiều lần vô lễ, coi thường uy nghiêm của chí cao vị diện chúng ta, xin ngài ra tay, diệt kẻ không biết trời cao đất rộng này! " Lúc này, Ám Hắc Thiên Sứ mặt dày, vội vàng hô lớn.

Với một tồn tại như hắn, ngày thường trừ phi chuyên môn đi thỉnh kiến, bằng không căn bản không có cơ hội gặp Chủ Thần, hiện tại lại vào thời khắc lâm tử gặp được hóa thân của Chủ Thần đại nhân, tự nhiên phải mượn cơ hội này báo thù một phen.

"Im miệng! " Hóa thân của Hắc Ám Chủ Thần trầm giọng quát một tiếng, sau đó ánh mắt vượt qua thông đạo không gian, nhìn bóng dáng của Đông Vương Công ở cuối con đường xa xôi, thấy đối phương vẫn một mực nhìn thẳng vào mình, không khỏi mặt lộ vẻ lạnh lùng, nói: "Ngươi đang báng bổ thần! " Giữa lúc nói, phóng ra lực lượng pháp tắc cuồn cuộn, hung mãnh như thủy triều tuôn ra, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt Đông Vương Công.

“Chút lực lượng pháp tắc này cũng khá thú vị.” Đông Vương Công cất tiếng cười sảng khoái, tay áo bào vung lên, trong nháy mắt đã thu hết vào trong.

Hóa thân của Hắc Ám Chủ Thần thấy vậy, lập tức biến sắc, không ngờ Đông Vương Công trông không có nửa phần khí tức huyền ảo pháp tắc, lại có thể dễ dàng hóa giải uy áp của hắn như vậy.

“Giáo huấn không nghiêm, đáng phải chết. ” Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Bàn tay khổng lồ đang nắm lấy Ám Hắc Thiên Sứ đột nhiên dùng sức.

“Không!

Thả ta ra... ” Ám Hắc Thiên Sứ đau khổ hét lớn, trong lòng tràn ngập hối hận.

“Phóng túng!

Dám ra tay trước mặt bản Chủ Thần, thật sự cho rằng mình là nhân vật cỡ nào sao!? ” Hắc Ám Chủ Thần thấy cảnh này, lập tức tức giận gầm nhẹ một tiếng, đồng thời phóng ra hắc mang ngập trời, lao về phía bàn tay khổng lồ của Đông Vương Công.

“Ồn ào! ” Đông Vương Công thản nhiên nói một tiếng.

“Ầm ầm ầm! ” Bàn tay khổng lồ đột nhiên phóng ra thần quang, trong khoảnh khắc đã chấn tan hắc mang ngập trời đó.

“Còn cả tên này nữa, cũng xuống đây cho ta! ” Đông Vương Công cười lạnh một tiếng.

“Ông! ” Ám Hắc Thiên Sứ chỉ cảm thấy toàn thân nới lỏng, cả người trong nháy mắt thoải mái, đang định hy vọng chạy trốn, lại cảm thấy toàn thân xiết chặt, trước mắt tối sầm, rõ ràng lại bị bắt lấy.

Cùng lúc đó, y cảm thấy trở nên chật chội hơn một chút, không khỏi dùng tâm thần dò xét, lập tức kinh hãi nói: “Chủ Thần đại nhân!?

Ngài cũng ở đây!?

Chương 511

” “Đồ khốn nạn!

Bản thể của ta đang ở vị diện khác làm khách, hóa thân không bằng một phần vạn sức mạnh của bản thể, rốt cuộc ngươi đã chọc vào tồn tại nào!? ” Quang đoàn hư ảnh bên cạnh trước tiên biện giải một phen, sau đó phẫn nộ gầm nhẹ.

Hiển nhiên, ngay cả hắn cũng không ngờ Đông Vương Công lại cường đại đến cảnh giới như vậy.

“Ta... ” Ám Hắc Thiên Sứ mặt đầy khổ sở, không ngờ ngay cả hóa thân của Chủ Thần cũng bị bắt, xem ra lần này chết chắc rồi!

“Hóa thành lực lượng huyền ảo của pháp tắc đi! ” Tại vị diện Ngọc Lan Đại Lục, Đông Vương Công tâm niệm khẽ động, bàn tay khổng lồ đang bao bọc Ám Hắc Thiên Sứ và hóa thân của Chủ Thần đột nhiên dùng sức!

“Ầm ầm ầm! ” Lực lượng kinh khủng ập tới, khuôn mặt của Ám Hắc Thiên Sứ và hóa thân của Hắc Ám Chủ Thần đều kinh hãi.

“Tên này!

Có gan thì đừng đến các vị diện khác, bằng không ta nhất định sẽ chém giết ngươi sạch sẽ!! ” Hóa thân của Hắc Ám Chủ Thần cảm nhận được áp lực ập đến trong nháy mắt, lập tức mặt lộ vẻ tức giận, phát ra tiếng gào thét.

Không giống như Ám Hắc Thiên Sứ bị triệu hoán lần đầu tiên và bị Đông Vương Công bắt về lần thứ hai, những tồn tại cấp Chủ Thần như hắn không thể dễ dàng hạ xuống vật chất vị diện, bằng không sẽ dẫn đến sự bài xích của vị diện.

Vì vậy, dù sau này chân thân của hắn có quay lại, cũng không thể làm gì được Đông Vương Công đang ở vị diện Ngọc Lan.

"Ồ?

Yên tâm, đợi ta dạo chơi đủ rồi, tự sẽ đến các vị diện khác, đến lúc đó... chờ bị giết đi! " Đông Vương Công nghe được lời của hóa thân Hắc Ám Chủ Thần, không khỏi mặt lộ vẻ cười nhẹ, thản nhiên nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy y tâm niệm khẽ động, pháp lực bàng bạc tuôn ra.

"Bành bành bành! " Sức mạnh kinh khủng đến rợn người trong khoảnh khắc bùng nổ.

"Không... " Ám Hắc Thiên Sứ kia mặt đầy kinh hãi, hối hận vì đã lo chuyện bao đồng, đắc tội với Đông Vương Công, ngay sau đó liền cảm thấy toàn thân đau nhói, triệt để bị sức mạnh mà Đông Vương Công tỏa ra hủy diệt!

Hóa thân của Hắc Ám Chủ Thần bên cạnh cũng mặt lộ vẻ không cam tâm, nhưng cũng vô ích, chỉ bị Đông Vương Công nắm chặt, chống đỡ chưa được nửa giây đã nổ tung.

"Ầm ầm ầm! " Cả thông đạo không gian hỗn loạn một trận, khiến vết nứt liên tục sinh ra.

Cùng lúc đó, những mảnh vỡ của hắc ám pháp tắc lớn tuôn ra trong hỗn loạn.

"Thu! " Đông Vương Công xuyên qua không gian vô tận, nhìn thấy cảnh này, chỉ vung tay áo một cái, liền bộc phát ra lực hút kinh người, trong nháy mắt đã thu hết những mảnh vỡ pháp tắc lớn đó lại!

"Đúng là Chủ Thần, tuy là hóa thân, nhưng cảm ngộ trên đó cũng không tệ. " Đông Vương Công hơi cảm nhận một chút, liền cảm thấy

lần này thu hoạch không nhỏ, liền ngồi xếp bằng xuống, phân ra tâm thần một bên tu luyện hệ thống nguyên bản, một bên cảm ngộ lực lượng hắc ám pháp tắc. . ....

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã là nửa tháng sau, Đông Vương Công khẽ mở mắt.

"Vụt! " Thần quang quét qua, khiến đại địa chấn động, trời đất biến ảo.

"Cũng có chút thu hoạch! " Khóe miệng Đông Vương Công nhếch lên một nụ cười, lần tu luyện này, y đã thôn phệ hết sức mạnh chứa trong những mảnh vỡ hắc ám pháp tắc đó, lấp đầy vào các tế bào trong cơ thể.

"Chính cái gọi là một hoa một lá đều có thể là một thế giới, như vậy ta liền thu thập các loại sức mạnh pháp tắc của thế giới này, tất cả đều lấp đầy vào trong tế bào, để mỗi tế bào trong cơ thể đều có thể trở thành một đại thế giới như Bàn Long! " Ý niệm của Đông Vương Công lóe lên, đối với con đường tiếp theo đã có chủ ý.

"Vậy thì bước tiếp theo, chính là hoàn thiện hắc ám pháp tắc, đến cái gọi là Hắc Ám Giáo Đình đi! " Tâm niệm khẽ động, y đã định ra mục tiêu trước mắt.

Còn về tại sao không trực tiếp đến Hắc Ám Chí Cao Thần Giới, nguyên nhân cũng đơn giản, một thế giới không thể chỉ có tầng đỉnh của kim tự tháp, cần phải có nền tảng vững chắc.

Trước tiên thu thập các loại sức mạnh pháp tắc cơ bản của vị diện Ngọc Lan, cũng là để đặt nền móng cho thế giới Bàn Long trong cơ thể!

Sau này đến các vị diện có tầng thứ cao hơn, cũng là để vững chắc từng bước, từng bước làm doanh!

Tích lũy cho đạo tâm!

Nghĩ vậy, thần thức của Đông Vương Công khẽ quét qua, liền tìm thấy khu vực có tín ngưỡng hắc ám nồng đậm nhất của thế giới này, một bước chân, liền biến mất tại chỗ.

Chương 512

Tại vị diện Ngọc Lan, phía tây của Ma Thú Sơn Mạch, có những vùng lãnh thổ rộng lớn liên miên bất tận, người dân trên đó đều tín ngưỡng hắc ám chi lực.

Ở chính giữa vùng lãnh thổ này, một tòa thành bảo màu đen âm u mà cao quý sừng sững không đổ, thẳng lên tận trời mây, mỗi ngày có ít nhất vạn người đến tham bái.

Lực lượng hắc ám âm u cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng hội tụ, khiến xung quanh tòa thành bảo này tràn ngập sức mạnh hắc ám kinh khủng.

Một ngày nọ, tại trung tâm thành bảo, trong một giáo đường lộng lẫy âm u cao đến trăm mét.

"Đã mất liên lạc với Luân Nạp Đức!? " Một lão giả già nua, khoác áo bào đen, âm trầm quát hỏi.

Trước mặt hắn, mấy người quỳ lạy dưới đất, từng người một tâm thần bất an, nghe thấy câu hỏi của hắn, người dẫn đầu vội vàng nói: "Bẩm Giáo hoàng đại nhân, xác thực không liên lạc được với Luân Nạp Đức đại nhân, thậm chí... bất kỳ ai ở Hỗn Loạn Chi Lĩnh, cũng không liên lạc được. " Lão giả được gọi là Giáo hoàng nghe xong, lập tức mặt đầy tức giận nói: "Hoang đường!

Chẳng lẽ căn cứ của ta ở Hỗn Loạn Chi Lĩnh đã bị nhổ tận gốc!? " Nói rồi, mặt lộ vẻ cười lạnh, quát lên: "Nhiều cường giả Thánh Vực như vậy, cộng thêm có người tinh thông trận pháp, cùng với Luân Nạp Đức từ thượng giới đến, dù là hai vị tồn tại Thần Cảnh của vị diện Ngọc Lan, cũng không thể im hơi lặng tiếng mà xóa sổ tất cả! " "Nhưng Giáo hoàng đại nhân... xác thực không liên lạc được với

một ai. ” Người dẫn đầu quỳ lạy dưới đất lo lắng nói, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi.

Không liên lạc được với một ai, cho thấy kẻ ra tay cực kỳ cường đại, thậm chí khiến những người ở Hỗn Loạn Chi Lĩnh ngay cả cơ hội cầu cứu cũng không có!

Sức mạnh như vậy!

Có thể uy hiếp đến Hắc Ám Giáo Đình!

“Một đám phế vật!

Thông báo xuống dưới!

Các ngươi lui đi! ” Hắc Ám Giáo Hoàng trầm giọng quát một tiếng, sau đó liền xoay người, ngồi trở lại ghế trên, nhắm mắt lại.

“Ông ông ông! ” Hắc ám pháp tắc và tín ngưỡng chi lực từ bốn phương tám hướng tuôn ra, hội tụ vào thân hắn.

Trên mặt Hắc Ám Giáo Hoàng lộ ra một chút vẻ say sưa.

Những người bên dưới nhìn thấy cảnh này, lập tức trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hành lễ một cái rồi xoay người rời khỏi đại điện.

“Không thể chờ đợi thêm nữa, cần phải nhanh chóng liên lạc với sự tồn tại mạnh hơn mới được. ” Hắc Ám Giáo Hoàng đột ngột mở mắt, nhìn đại điện trống rỗng, lẩm bẩm một mình một câu, rồi lại nhắm mắt lại.

Một vầng sáng hắc ám nhàn nhạt lan tỏa xung quanh hắn, cùng với môi khẽ động, rõ ràng đang tu tập thuật pháp. ... ...

Trên bầu trời Hắc Ám Thành Bảo.

“Chắc là ở đây rồi. ” Một vết nứt không gian nhanh chóng biến đổi, thân hình Đông Vương Công từ trong đó bước ra.

“Cũng náo nhiệt, chỉ tiếc là sau hôm nay, nơi này sẽ không còn tồn tại nữa. ” Đông Vương Công liếc nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên dưới, không khỏi lắc đầu.

Mười phần mười những tồn tại bên dưới, đều bị hắc ám chi lực bám vào, linh hồn thân bất do kỷ, thay vì như vậy, không bằng ra tay để họ an lạc, đầu thai chuyển thế cho thoải mái.

Nghĩ vậy, Đông Vương Công từ từ bay xuống, nhưng định trước khi ra tay, quan sát gần một chút lực lượng tín ngưỡng hắc ám ngưng tụ bên ngoài thành bảo này.

“Người nào!

Mau dừng lại!! ” Vì Đông Vương Công không hề che giấu thân hình, tướng lĩnh canh gác trên tường thành đã phát hiện ra tung tích của y.

“Dừng lại? ” Đông Vương Công nghe vậy mỉm cười, không hề để ý, chỉ tiếp tục nhìn hắc ám chi lực nồng đậm như sương mù lượn lờ quanh thành bảo.

“Phóng túng! ” Tướng lĩnh canh gác kia thấy cảnh này, lập tức đại nộ, trong nháy mắt bay lên không, lao về phía Đông Vương Công!

“Một tướng lĩnh canh gác, cũng đã đến cảnh giới Thánh Vực, xem ra giáo đình của thế giới này quả thực có nội tình sâu xa, vừa hay có thể thử nghiệm một phen! ” Nhìn tướng lĩnh canh gác đang lao về phía mình, Đông Vương Công mặt lộ vẻ thản nhiên, chỉ tâm niệm khẽ động, liền tỏa ra một chút sức mạnh pháp tắc Chủ Thần mà y đã thu thập được.

Uy áp kinh khủng lập tức giáng xuống, tướng lĩnh canh gác đang lao về phía Đông Vương Công còn chưa kịp hét lên, chỉ cảm thấy toàn thân xiết chặt, phát hiện huyền ảo chi lực trong cơ thể lại trở nên cực

kỳ bất ổn định.

“Bành!

Chương 513

” Trong một khoảnh khắc, tướng lĩnh canh gác chưa kịp nói một chữ, đã trực tiếp nổ tung, hóa thành bụi trần.

“Xem ra uy năng của Chủ Thần, nên dùng ít thì tốt hơn. ” Đông Vương Công hơi cảm nhận xung quanh, phát hiện vừa rồi y chỉ dùng một tia uy năng của Chủ Thần, lại mơ hồ khiến không gian trời đất này trở nên cực kỳ bất ổn định.

E rằng nếu phóng ra toàn bộ, ý chí của vật chất vị diện cũng sẽ thức tỉnh phản kháng.

“Kẻ nào dám giết người của Hắc Ám Giáo Đình ta? !” Tiếng động ở đây tự nhiên đã thu hút sự chú ý của lính canh bên dưới.

Trong phút chốc, bên ngoài thành bảo liền có hàng vạn tướng sĩ tập kết, chẳng mấy chốc đã ngưng tụ ra một luồng thanh thế ám hắc kinh người, lao thẳng lên trời!

“Thanh thế như vậy, dù là mấy cường giả Thánh Vực, e rằng cũng sẽ bị trói buộc nhỉ. ” Đông Vương Công nhìn phương trận do các tướng sĩ bên dưới tạo thành, không khỏi mỉm cười thâm ý.

“Người nào!

Dám ra tay ở đây!

Chẳng lẽ muốn đối địch với Hắc Ám Giáo Đình ta sao!? ” Lúc này, từ trong thành bảo bên dưới, lại có mấy bóng người bay ra, từng người một đều tỏa ra khí tức cường giả Thánh Vực, tức giận nhìn Đông Vương Công.

Đông Vương Công thản nhiên mỉm cười, nói: “Hắc Ám Giáo Đình, lợi hại lắm sao? ” Mấy vị cường giả cảnh giới Thánh Vực kia

nghe vậy, từng người một nhìn nhau, cho rằng Đông Vương Công đến gây sự, lập tức đại nộ nói: "Dám khinh thường uy nghiêm của giáo đình, hôm nay ngươi đến đây!

Nhất định phải cho ngươi một bài học mới được! " Giữa lúc mấy người nói, một thân khí thế hung mãnh bành trướng.

Hàng vạn tướng sĩ bên dưới cũng hô lớn.

"Ông ông ông! " Từng luồng sức mạnh hắc ám từ trên người họ hội tụ, ngưng tụ thành một thể với khí thế hình thành trước đó, sau đó nhanh chóng bay lên trời, dung hợp với mấy vị cường giả cảnh giới Thánh Vực kia.

"Ầm ầm ầm! " Thực lực của mấy vị cường giả cảnh giới Thánh Vực tăng mạnh, lại trong nháy mắt lên một bậc thang mới.

"Tín ngưỡng chi lực đúng là hữu dụng, nhưng quá yếu. " Đông Vương Công tuy rằng đối với việc vận dụng tín ngưỡng lực của cảnh tượng trước mắt khá chú ý, nhưng vẫn phất tay, không coi đối phương ra gì.

Dù sao thì cảnh giới cơ bản của đám người này thực sự không được!

Dù có tăng phúc cũng không có chút tác dụng nào.

So với đó, trận pháp tế tự của Luân Nạp Đức có chút thú vị hơn.

"Cuồng vọng! " "Vô tri! " Mấy vị cường giả Thánh Vực thấy Đông Vương Công coi thường bọn họ, lập tức hét lớn một tiếng, lần lượt thi triển ma pháp.

Trong phút chốc, phong vân dũng động, thủy long đảo ngược, nhiều loại sức mạnh huyền ảo pháp tắc lao về phía Đông Vương Công.

“Lại không hoàn toàn là hắc ám chi lực? ” Đông Vương Công nhướng mày, thu hết công kích ập tới vào trong tay áo.

“Sao có thể!! ” Mấy vị cường giả cảnh giới Thánh Vực kia thấy công kích của bọn họ lại bị dễ dàng chặn lại, không khỏi trợn to mắt, mặt lộ vẻ khó tin.

“Quá yếu, ngoan ngoãn lên đường đi! ” Đông Vương Công khẽ lắc đầu, chỉ vung tay một cái.

“Ầm ầm ầm! ” Uy thế kinh khủng trong nháy mắt cuốn đi mấy vị cường giả cảnh giới Thánh Vực cũng như đại quân hắc ám bên dưới.

“Không...

đừng! ” Cảm nhận được luồng uy áp kinh khủng đó, sắc mặt mấy người đại biến, lộ ra vẻ mặt kinh hãi!

“Mau chạy đi! ” “Ta, ta không động đậy được nữa rồi... ” Ngay cả cường giả Thánh Vực còn như vậy, hàng vạn đại quân bên dưới sau khi cảm nhận được uy áp mà Đông Vương Công tỏa ra, càng không thể động đậy, tất cả đều vì áp lực mà quỳ xuống!

“Kết thúc đi! ” Đông Vương Công mặt không biểu cảm, tâm niệm khẽ động, pháp lực bàng bạc tuôn ra.

“Ầm ầm ầm!

Chương 514

” Sức mạnh đáng sợ trong một khoảnh khắc nghiền nát mấy vị cường giả Thánh Vực, dư thế không giảm lao thẳng xuống dưới, thôn phệ hết hàng vạn đại quân!

Đồng thời đập ra một cái hố sâu khổng lồ trên mặt đất!

Cả vùng đất dưới uy thế này không ngừng rung chuyển, ngay cả Hắc Ám Thành Bảo, cũng vì khoảng cách không xa mà bị dư chấn làm cho rung chuyển không ngừng.

“Gào! ” Lúc này, lực lượng tín ngưỡng hắc ám cuồn cuộn xung quanh Hắc Ám Thành Bảo dường như cảm nhận được uy hiếp mà thức tỉnh, lại hóa thành một con ma long dữ tợn dài đến ngàn mét, lượn lờ trên không trung, nhìn thẳng vào Đông Vương Công, phát ra tiếng gầm giận dữ!

“Thú vị, cũng có chút tương tự với thủ đoạn của Phật môn. ” Đông Vương Công hơi cảm nhận ma long xuất hiện, phát hiện thực lực của nó có thể sánh với trình độ cực hạn của cảnh giới Thánh Vực ở vật chất vị diện này, thậm chí vì tín ngưỡng chi lực của nó không ngừng, e rằng đối đầu với Hạ Vị Thần cũng có thể một trận!

Sự tồn tại như vậy, nếu thực sự có một số cường giả Thánh Vực đến, e rằng gặp phải là một chữ chết.

Nhưng hiện tại Đông Vương Công là nhân vật nào, đừng nói là tồn tại có thể một trận với Hạ Vị Thần, mà là Chủ Thần mạnh hơn đích thân đến, e rằng cũng phải chạy trối chết!

“Gào! ” Con ma long mặt mũi dữ tợn kia dường như thấy Đông Vương Công không hề để ý đến mình, lập tức nhe răng trợn mắt, lộ vẻ tức giận, vung vuốt rồng liền lao tới.

“Con sâu nhỏ, đừng quậy nữa. ” Đông Vương Công chỉ một tay nhiếp lấy.

Lập tức có uy thế vô cùng vô tận từ trong cơ thể tỏa ra, trong nháy mắt đã bao phủ trực tiếp con ma long đó.

“Gào!

Gào... ” Con ma long do tín ngưỡng chi lực vô tận hóa thành lập tức không thể động đậy, dù có thúc đẩy sức mạnh hắc ám pháp tắc xung quanh như thế nào, cũng vô ích.

“Cũng được! ” Đông Vương Công trong lòng khẽ động, khẽ vung tay, lập tức đã nhiếp con ma long đó vào trong tế bào của mình.

Trong phút chốc, chỉ thấy trong tế bào đó ngoài một lượng lớn sức mạnh hắc ám pháp tắc và một số ít lực lượng huyền ảo của các hệ pháp tắc khác, đã có thêm một con ma long dài ngàn mét ngơ ngác, đang bơi lội trong đó.

Mất đi tín ngưỡng chi lực bàng bạc, Hắc Ám Thành Bảo, trong khoảnh khắc không còn đen bóng như trước, ngược lại có chút ảm đạm đi. ... ...

Giữa đại điện, Hắc Ám Giáo Hoàng đang tu luyện đột ngột mở hai mắt, mặt đầy âm trầm quát: “Các vị trưởng lão!

Sức mạnh tín ngưỡng ngoài thành xảy ra sự cố, xin hãy nhanh chóng đến điều tra một phen! ” Lời vừa dứt, chỉ thấy trong đại điện lóe lên mấy bóng đen, lao về phía ngoài thành. ... ...

“Phát hiện rồi sao?

Cũng khá chậm. ” Đông Vương Công đang quan sát con hắc long trong tế bào, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, nhìn về phía thành trì.

Chỉ thấy mấy bóng người đang với tốc độ cực nhanh bay tới.

“Cuồng đồ to gan!

Dám gây chuyện trước Hắc Ám Thành Bảo!

Đúng là tìm chết! ” Mấy bóng người kia từng người một bộc phát ra ma khí ngút trời, câu động một lượng lớn hắc ám pháp tắc chi lực, có kẻ hóa thành đồ tể, có kẻ hóa thành ác ma, lần lượt lao về phía Đông Vương Công.

“Chỉ bằng các ngươi, không đủ đâu. ” Đông Vương Công lắc đầu, chỉ khẽ vung tay ra... ...

Một luồng uy áp cổ xưa bàng bạc tựa như sóng biển, theo cú vung tay của Đông Vương Công mà cuộn trào ra.

“Sao lại có sức mạnh cường đại như vậy!?” Mấy vị cường giả của Hắc Ám Giáo Đình đang lao tới đều biến sắc, muốn bỏ chạy nhưng lại phát hiện dưới luồng uy áp cổ xưa này, toàn thân sức mạnh đã bị phong tỏa, không thể động đậy mảy may!

“Chết đi!” Đông Vương Công cong ngón tay búng ra, pháp lực mênh mông lập tức hóa thành vạn đạo kiếm khí phun trào.

“Bành bành bành!” Khoảnh khắc tiếp theo, dưới sức mạnh tuyệt đối của Đông Vương Công, đám cường giả của giáo đình đang lao tới, những kẻ mà trên người đều mang vạn ngàn sinh mệnh, ngày thường chỉ nghe danh hiệu cũng đủ khiến người ta sợ mất mật, lại không có chút sức chống cự nào đã bị đánh nát thành tro bụi!

Sau tiếng gầm rít, cả bầu trời trở nên tĩnh lặng, dường như cả đất trời cũng đang kinh ngạc trước uy lực một đòn của Đông Vương Công.

Trong đại điện ở trung tâm thành cổ.

Hắc Ám Giáo Hoàng đột ngột mở mắt, khó tin nói: “Kẻ địch, sao lại... ngay cả bọn họ cũng vẫn lạc rồi...” “Hắc Ám Giáo Hoàng A Phất

Lai Khắc?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên trong điện, khiến y kinh hãi.

"Ngươi là ai!?" Hắc Ám Giáo Hoàng A Phất Lai Khắc nhìn về phía người tới, chỉ thấy người đó mặc một bộ đạo bào màu vàng nhạt, toàn thân toát ra một khí chất siêu việt thế gian, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu!

Chương 515

Thậm chí không cảm ứng được một tia khí tức cảnh giới nào!

Đông Vương Công nhìn lão giả trước mắt, cười nói: "Chỉ là một vị khách không mời mà thôi." Chắc chắn là người đã ra tay ngoài thành!

Hắc Ám Giáo Hoàng A Phất Lai Khắc trong lòng kinh hãi.

Đông Vương Công, giữa ánh mắt kinh nghi bất định của A Phất Lai Khắc, cất lời: "Phải nói rằng, đám thủ hạ của ngươi hơi kém cỏi, cho nên ta trực tiếp tìm đến ngươi, hy vọng ngươi có thể tung ra thứ gì đó mới mẻ khiến ta bất ngờ." Mới mẻ... bất ngờ?

Lời lẽ như vậy, khác nào xem A Phất Lai Khắc như những tên hát rong!

Thân là Hắc Ám Giáo Hoàng, y chưa từng bị đối xử như vậy!

Ngay cả đám hỗn đản của Quang Minh Giáo Đình cũng không dám đối xử như thế với một nhân vật đứng trên đỉnh thế gian!

Trong lòng A Phất Lai Khắc dâng lên một tia lửa giận, ánh mắt nhìn Đông Vương Công tràn đầy vẻ âm độc lạnh lẽo.

"Ông ông ông!" Một luồng sức mạnh hắc ám khủng bố ngưng tụ từ xung quanh, khí tức hủy diệt tỏa ra từ đó thậm chí có thể khiến từng tòa thành trì bị hủy diệt!

Tuy nhiên, Đông Vương Công không hề để tâm, nhàn nhạt nói: "Thi triển thủ đoạn mạnh nhất của ngươi ra đi, chút sức mạnh này, có thể đối phó được ai chứ?", trên mặt y thoáng hiện nụ cười khinh miệt.

Cùng lúc đó, A Phất Lai Khắc chỉ cảm thấy sức mạnh hắc ám quanh thân không còn chịu sự khống chế mà bắn ra tứ phía.

“Vút vút vút!” Từng luồng sức mạnh hắc ám trong nháy mắt, như thể tìm được vị vua chân chính của mình, đồng loạt chui vào trong tay áo của Đông Vương Công.

“Đáng ghét...” A Phất Lai Khắc thấy cảnh này, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, sau đó nhanh chóng niệm chú.

“Gào!” Một con cá sấu hắc ám hai đầu từ hư không lao ra, mang theo sức mạnh pháp tắc hắc ám bàng bạc bổ nhào về phía Đông Vương Công.

“Lại thêm một giống loài mới, cũng có thể thu nhận.” Đông Vương Công cười như không cười, vung tay thu con cá sấu hắc ám hai đầu đang lao tới vào trong túi.

Khác với con hắc long tín ngưỡng lúc nãy, cấu tạo của con hung thú này tinh diệu hơn, cũng có giá trị nghiên cứu.

“Hỗn đản!

Ngươi coi bản giáo hoàng là gì!” A Phất Lai Khắc thấy Đông Vương Công hết lần này đến lần khác coi thường, lập tức giận dữ gầm lên.

Khí tức khủng bố ngưng tụ trong nháy mắt...

“Ông ông ông!” Sức mạnh pháp tắc hắc ám quanh thân A Phất Lai Khắc vào lúc này đã ngưng tụ đến đỉnh điểm, phảng phất như có thể phá vỡ mọi ràng buộc, nuốt chửng cả trời đất trong nháy mắt.

“Ám Hắc Ác Ma giáng lâm!!” A Phất Lai Khắc nghiến răng nghiến lợi nhìn Đông Vương Công, sức mạnh pháp tắc hắc ám quanh thân y nhanh chóng dâng lên, hóa thành một con ác ma dữ tợn.

“Gào!” Chỉ thấy con ác ma kia nhe ra hàm răng hung ác, sau lưng là đôi cánh đen khổng lồ rách nát, trong tay hiện ra một cây lưỡi hái sắc bén, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Đông Vương Công, mang

theo sức mạnh khủng bố lao tới.

Đông Vương Công cảm nhận được thủ đoạn ác ma đang cuồn cuộn lao tới, không khỏi mỉm cười, chỉ vung tay một cái, liền có những đốm tinh quang hiện ra.

"Ầm ầm ầm!" Những đốm tinh quang trong khoảnh khắc bùng nổ, tỏa ra ngọn lửa rực rỡ, nuốt chửng không gian xung quanh.

"Gào..." Con ác ma kia lao thẳng vào, khuôn mặt vì đau đớn mà vặn vẹo đến cực điểm, thân thể cũng lập tức bốc cháy, lơ lửng giữa không trung, không thể giãy giụa mảy may.

"Phụt!" Khóe miệng A Phất Lai Khắc rỉ ra một ít máu đen, nhìn con Ám Hắc Ác Ma mà mình triệu hồi ra hoàn toàn không có sức chống cự, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

"Thứ này cũng không khác gì thứ lúc nãy, đổi cái khác đi." Đông Vương Công lại vung tay áo, một luồng hấp lực cuồn cuộn tuôn ra, thu gọn con ác ma kia vào trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, con cá sấu đen hai đầu và con hắc long tín ngưỡng vốn đang vì ma tính mà tàn sát lẫn nhau trong tiểu thế giới lập tức ngừng chiến đấu, gườm gườm nhìn con ác ma mới xuất hiện, tạo thành một thế giằng co.

Đông Vương Công đối với chuyện này chỉ cười không nói, trong tiểu thế giới luôn cần có sinh linh, để chúng đánh nhau một trận cũng không có hại gì, đương nhiên, thế chân vạc ba bên trước mắt cũng không tồi.

"Rốt cuộc ngươi là ai!?

Vì sao lại đối đầu với Hắc Ám Giáo Đình?" A Phất Lai Khắc kinh nghi bất định nhìn vẻ mặt thản nhiên của Đông Vương Công.

Lúc này, tuy y vẫn còn hậu chiêu, nhưng đã nảy sinh ý định hòa

giải với Đông Vương Công.

Dù sao, đối mặt với một đối thủ sâu không lường được như vậy, y không có nắm chắc có thể lập tức đánh giết.

"Đối đầu?

Chỉ bằng ngươi không xứng, ta chẳng qua chỉ muốn xem đám người của Hắc Ám Giáo Đình các ngươi có trò gì, cũng là để phong phú thêm kiến văn của ta ở thế giới này mà thôi." Đông Vương Công lộ ra nụ cười nhàn nhạt, lời nói không hề coi A Phất Lai Khắc ra gì.

"Đáng ghét..." A Phất Lai Khắc thấy mình đã hạ mình xuống nước, lại bị đối phương chế giễu như vậy, lập tức nổi giận, trầm giọng nói: "Được!

Nếu đã như vậy!

Thì để ngươi xem thủ đoạn thật sự của Hắc Ám Giáo Hoàng ta!" Vừa nói, hai tay y không ngừng chuyển động, sức mạnh hắc ám huyền ảo nhảy múa trên đó.

"Ầm ầm ầm!" Đột nhiên, cả tòa thành trì chấn động, vô số sức mạnh hắc ám với tốc độ cực nhanh cuộn trào, hội tụ vào trong cơ thể A Phất Lai Khắc.

"Ám Hắc...

Đại Phá Hoại!!" A Phất Lai Khắc quát khẽ một tiếng, luồng sức mạnh hắc ám cuồn cuộn vào lúc này hóa thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, bên trong tràn ngập sức mạnh hủy diệt kinh khủng, thậm chí có thể phá hủy hơn nửa Ngọc Lan đại lục!

"Đi cho ta!!!" A Phất Lai Khắc gầm lên, dùng toàn bộ sức mạnh đang sôi trào trong cơ thể ném mạnh quả cầu ánh sáng hắc ám ra.

"Ầm!" Sức mạnh kinh khủng vào lúc này điên cuồng tuôn ra, trong

nháy mắt đã làm sụp đổ cả một tòa cung điện.

Quả cầu ánh sáng kia với khí thế hung hãn, lao thẳng về phía Đông Vương Công, tạo ra một cơn sóng lớn ngút trời.

"Chỉ là tích lũy số lượng, đối với ta lại không có chút giá trị nào." Đông Vương Công thấy cảnh này, lại lắc đầu.

"Nếu chỉ có vậy, thì ta phải kết thúc thôi!" Đông Vương Công vẻ mặt lạnh lùng, trong lúc búng tay, từng luồng pháp lực hóa thành vạn ngàn khí lãng phun trào ra.

Cùng lúc đó, quả cầu ánh sáng hắc ám đúng lúc lao tới, va chạm với vạn ngàn khí lãng mà y phát ra.

Chương 516

"Bành bành bành!" Hai bên va chạm, lập tức khiến cả vùng đất này rung chuyển, làm cho những ngọn núi xa xa sụp đổ, vạn cây rừng gãy nát.

"Làm sao, có thể!?" A Phất Lai Khắc nhìn công thế đang va chạm ở phía trước, phát hiện ra thuật Ám Hắc Đại Phá Hoại của mình, lại trong khoảnh khắc va chạm, giống như đậu hũ bị vỡ nát, không đến một lát đã biến mất không còn một mảnh.

"Bây giờ, ngươi có cơ hội ra tay cuối cùng, nếu không có trò gì thú vị, thì đi chết đi." Đông Vương Công nhàn nhạt nói, thần sắc bình thản như thường, nhưng lại khiến A Phất Lai Khắc toàn thân không khỏi lạnh run.

Xem ra chỉ có thể dùng chiêu đó.

A Phất Lai Khắc trong lòng đã có suy tính, trầm giọng nói: "Nếu các hạ đã ép người như vậy, thì đừng trách bản giáo hoàng trở mặt vô tình!

Chịu sự trừng phạt của thần đi!!!" Từng luồng sức mạnh hắc ám lập tức bùng nổ trong cơ thể y.

"Ầm ầm ầm!" Trời đất lập tức phong vân biến đổi, hóa thành một bầu trời u ám.

A Phất Lai Khắc miệng niệm chú ngữ, lập tức từ bốn phương tám hướng lại cuồn cuộn một lượng lớn sức mạnh pháp tắc hắc ám, như từng dòng thác đổ ập vào cơ thể y.

"Rắc!" Chân trời vào lúc này dường như nứt ra một cái khe, bên trong sức mạnh pháp tắc cuồn cuộn tuôn ra, cũng giống như lượng

lớn sức mạnh pháp tắc hắc ám kia, rót vào cơ thể A Phất Lai Khắc.

"Gào!" Cùng lúc tiếp nhận sức mạnh pháp tắc khủng bố như vậy, cả người A Phất Lai Khắc gân xanh nổi lên, mặt lộ vẻ dữ tợn, toàn thân sức mạnh bành trướng đến cực hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hai mắt y trợn ngược, khí tức cả người hỗn loạn bất định, thân thể bắt đầu khẽ rung lắc, như thể bị người khác nhập vào.

"Vị diện phương này, cũng có kẻ đáng để bản Hắc Ám Mẫn Diệt Thần này ra tay sao?" A Phất Lai Khắc lúc này lạnh lùng lên tiếng, nghe ngữ khí của hắn, rõ ràng không phải ý thức ban đầu đang chủ đạo.

Đông Vương Công nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi lắc đầu nói: "Hắc Ám Mẫn Diệt Thần?

Lại là thuật thỉnh thần, lấy hơn nửa thần hồn làm vật hiến tế, thủ đoạn sơ cấp như vậy, thật vô vị." Hắc Ám Mẫn Diệt Thần nghe xong, không khỏi lộ vẻ lạnh lùng, nhìn về phía Đông Vương Công.

Khi phát hiện trên người Đông Vương Công hoàn toàn không có sức mạnh pháp tắc huyền ảo, trong mắt hắn trước tiên lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó dường như hiểu ra điều gì, cười lạnh nói: "Tuy không biết sinh linh ở vị diện cấp thấp nhà ngươi dùng cách gì che giấu khí tức của mình, nhưng ở trước mặt Mẫn Diệt Thần ta, dám kiêu ngạo như vậy, ta thấy ngươi sống không kiên nhẫn rồi!" "Sống không kiên nhẫn?

Câu nói này đã lâu rồi không nghe, nếu ngươi có gan, có thể thử xem." Đông Vương Công nhướng mày, cười như không cười nói, vừa hay nhân cơ hội này, thu thập thêm một ít sức mạnh pháp tắc hắc ám cao cấp của thế giới phương này.

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần nghe lời của Đông Vương Công, trong lòng lửa giận bùng lên, trầm giọng nói: "Ta thấy tên ở vị diện sơ cấp nhà ngươi đang tìm chết!!!" Vừa nói, sức mạnh pháp tắc hắc ám cuồn cuộn xé toạc trời đất, bùng cháy với ánh sáng đen rực rỡ, trong khoảnh khắc hóa thành một luồng uy thế khủng bố lao thẳng về phía Đông Vương Công.

"Lấy thế đè người?

Tiếc là dùng sai đối tượng rồi." Đông Vương Công vẻ mặt thản nhiên, vung tay một cái liền cố định luồng uy thế đó giữa không trung.

"Làm sao, có thể!?" Hắc Ám Mẫn Diệt Thần thấy uy thế mà mình tỏa ra lại bị Đông Vương Công dễ dàng chặn lại giữa không trung, lập tức kinh ngạc đến rớt cả cằm.

"Một vị thần linh đường đường, cũng kinh ngạc như phàm nhân, thật thú vị." Đông Vương Công nhìn thần sắc của Hắc Ám Mẫn Diệt Thần, không khỏi bật cười.

Cái gọi là thần linh của thế giới phương này, tuy đã thấu hiểu cái gọi là sức mạnh pháp tắc huyền ảo, nhưng thực chất tâm tính lại chưa được tu trì bao nhiêu.

Theo quan điểm của Đông Vương Công, đại đa số cường giả của thế giới phương này không ngừng tu luyện sức mạnh pháp tắc huyền ảo, thực chất chỉ đang tích lũy số lượng mà thôi.

Nếu không phải thế giới này khá rộng lớn, e rằng cường giả cũng sẽ mạnh lên một cách cực kỳ có hạn.

Giống như một người tu trì tâm tính, bất kể ở thế giới cấp thấp hay thế giới cao cấp, đều sẽ có sự phát triển lớn, có cơ hội tiến lên đỉnh cao, còn như người của thế giới phương này, không tu trì tâm tính, nếu đến một số thế giới cấp thấp, e rằng ngay cả đỉnh lưu cũng

không thể đạt tới.

"Ngươi lại dám xem thường bản thần!

Thật cuồng vọng không biên giới!!" Hắc Ám Mẫn Diệt Thần sao có thể không nhìn ra sự khinh thường trong mắt Đông Vương Công, lập tức nổi giận câu động sức mạnh pháp tắc trời đất.

"Ầm ầm ầm!" Sấm sét đen cuồn cuộn từ chân trời gào thét, hung hăng bổ về phía Đông Vương Công.

"Để ngươi kiến thức xem cái gì mới gọi là lôi điện." Đông Vương Công lắc đầu, tâm niệm vừa động, pháp lực trong cơ thể hóa thành lôi điện màu tím khủng bố.

"Ầm ầm ầm!" So với thanh thế của sấm sét đen kia còn mạnh hơn gấp trăm vạn lần, chỉ thấy lôi điện màu tím kia tỏa ra thanh thế cực kỳ khủng bố, chưa chạm tới, chỉ bằng khí thế đã đánh tan sấm sét đen kia không còn một mảnh!

"Thu!" Đông Vương Công thấy đã giải quyết được lôi điện của đối phương, chỉ khẽ quát một tiếng, liền thu lôi điện màu tím của mình lại.

Dù sao, tồn tại uy lực như vậy, nếu không để ý, e rằng cả cái vị diện vật chất này cũng sẽ bị đánh nát không còn một mảnh.

"Ngươi..." Hắc Ám Mẫn Diệt Thần cảm nhận được sức mạnh mơ hồ tỏa ra từ lôi điện màu tím kia, sợ đến toàn thân có chút run rẩy.

Không đúng!

Tại sao hắn không trực tiếp ra tay với ta!?

Chẳng lẽ lôi điện khủng bố kia chỉ trời sinh khắc chế lôi điện của hắn, đối với sinh mệnh không có chút hiệu quả nào!?

Đột nhiên, ý nghĩ này nảy ra trong đầu Hắc Ám Mẫn Diệt Thần.

Rất có khả năng là như vậy!

Trái tim hoảng loạn của Hắc Ám Mẫn Diệt Thần lập tức bình tĩnh lại.

Nếu đã như vậy, thì để ngươi kiến thức sức mạnh khủng bố tuyệt đối của bản thần!

Tâm niệm vừa động, trong tay sinh ra một thanh đoản nhận tràn ngập năng lượng pháp tắc hắc ám, khoảnh khắc tiếp theo thân hình liền động, lao về phía Đông Vương Công.

"Đổi thành cận chiến à?" Đông Vương Công nhìn Hắc Ám Mẫn Diệt Thần đang lao tới, phát hiện sức mạnh pháp tắc bàng bạc tỏa ra từ người đối phương khi lao tới, không khỏi lộ ra nụ cười khinh miệt.

Xem ra có thể cùng đối phương chiến một trận, xem xem sức mạnh pháp tắc trong kịch chiến sẽ phát sinh hiệu quả như thế nào.

Y thu liễm phần lớn sức mạnh, chỉ bộc lộ ra trình độ cao hơn đối phương một chút để nghênh chiến.

"Bành bành bành!" Hai người trong nháy mắt kịch chiến thành một đoàn, gây ra từng trận tiếng nổ âm bạo không dứt bên tai.

Tên này, ngay cả sức mạnh nhục thân cũng mạnh mẽ như vậy!

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần một đòn rồi lại một đòn, trong thời gian ngắn đã tung ra không biết bao nhiêu ngàn vạn lần, nhưng lại phát hiện sức mạnh của Đông Vương Công cực mạnh, lại có thể chỉ dùng tay không chống lại thần khí!

Trong lúc giao đấu, sức mạnh pháp tắc chỉ đơn thuần tăng phúc sức mạnh và tốc độ, cũng không có gì đặc biệt.

Chương 517

Đông Vương Công lại lắc đầu, định kết thúc trận chiến, dứt khoát đột nhiên bộc phát, một quyền đánh ra!

"Ầm!" Khí thế trên người Đông Vương Công đột ngột bùng nổ, nắm đấm lao tới đúng lúc.

Sức mạnh bàng bạc đó khiến Hắc Ám Mẫn Diệt Thần đang chịu đòn đầu tiên lập tức kinh hãi.

Ngươi lại có sức mạnh cường đại như vậy mà chưa từng sử dụng!

Hóa ra tên này từ đầu đến giờ chỉ đang đùa giỡn với ta!?

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần mặt đầy vẻ kinh ngạc, muốn né tránh, nhưng lại phát hiện dưới một quyền trông có vẻ không nhanh không chậm của Đông Vương Công, y lại hoàn toàn mất đi khả năng di chuyển.

"Bành!" Dưới sự cố ý nương tay của Đông Vương Công, một quyền nặng nề đánh vào thân thể Hắc Ám Mẫn Diệt Thần.

"Phụt!" Hắc Ám Mẫn Diệt Thần miệng phun máu tươi, cả người bay ngược ra mấy trăm mét, trực tiếp ngã xuống một đống phế tích do dư chấn trận chiến tạo ra.

"Ngươi... rốt cuộc là ai..." Vào lúc này, Hắc Ám Mẫn Diệt Thần dùng chút sức lực còn lại, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Lúc này, hắn thậm chí còn cảm thấy Đông Vương Công có lẽ là tồn tại cấp Chủ Thần ở một vị diện chí cao nào đó, nếu không sao có thể đánh một Thượng Vị Thần đường đường như hắn hoàn toàn không có sức chống cự.

“Không cần biết, nhưng ngươi có thể làm phong phú thêm thế giới của ta.” Đông Vương Công cười như không cười nói, vung tay một cái, liền có vạn ngàn sức mạnh cuồn cuộn tuôn ra.

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần lập tức cảm thấy sức mạnh thần hồn của mình bị một luồng năng lượng kỳ lạ và cực kỳ cường đại bắt giữ, nhất thời không thể động đậy.

“Không, không thể giết ta!

Hắc Ám Chủ Thần sẽ không tha cho ngươi!” Hắc Ám Mẫn Diệt Thần dữ tợn gào lên, hoàn toàn không còn chút bộ dạng của một vị thần linh.

“Thứ nhất, ta sẽ không giết ngươi, thứ hai, cái thứ hắc ám gì đó?

Không lâu trước đây, ta đã đánh giết một hóa thân của Chủ Thần, cũng cảm thấy bình thường thôi.” Đông Vương Công nhàn nhạt nói.

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần vừa nghe, lập tức lòng chùng xuống, hóa ra vị tồn tại này ngay cả hóa thân của Chủ Thần cũng đã đánh giết, vậy lời uy hiếp của mình có tác dụng gì?

May mà nghe ý của Đông Vương Công, dường như không định đánh giết mình, tin tức này khiến Hắc Ám Mẫn Diệt Thần tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

“Nhiếp!” Đông Vương Công lúc này khẽ quát một tiếng.

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần đột nhiên cảm giác ngay cả thần hồn ở Hắc Ám Chí Cao Vị Diện cũng bị nuốt chửng, lập tức kinh hãi nói: “Ngươi đã thi triển thủ đoạn gì, tại sao có thể nuốt chửng cả thần hồn của ta ở Chí Cao Vị Diện!” Đông Vương Công lộ nụ cười nhạt, không nói gì.

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần thấy vậy, ngược lại nổi giận nói: “Thần hồn của ta đã hoàn chỉnh, thực lực toàn thân sẽ lập tức bùng nổ, đến

lúc đó bất kể là ai, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải chịu thiệt lớn!" Vừa nói, mặt đầy vẻ dữ tợn, thực chất là muốn Đông Vương Công nghe xong lời này sẽ trả lại thần hồn cho hắn.

Nhưng Đông Vương Công vẫn vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không để lời của đối phương vào mắt.

"Đáng ghét..." Hắc Ám Mẫn Diệt Thần thấy vậy, nổi giận không thôi, đang định gào thét, lại phát hiện từng luồng năng lượng kỳ lạ lập tức rót vào trong thần hồn của hắn.

Thần hồn của hắn đã hoàn chỉnh!?

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần trong lòng chấn động, lúc này nghiến răng nghiến lợi, dứt khoát thoát ly khỏi thân thể của Hắc Ám Giáo Hoàng A Phất Lai Khắc, đột ngột lao về phía Đông Vương Công, định cho đối phương một đòn bất ngờ!

"Ầm ầm ầm!" Sức mạnh thần hồn khủng bố che trời lấp đất lập tức tuôn ra.

Nhưng Đông Vương Công đối với chuyện này lại hoàn toàn không còn hứng thú, chỉ vung tay một cái, liền tỏa ra thần lực vô cùng.

"Sao có thể!?" Hắc Ám Mẫn Diệt Thần linh giác thấy mình ngay cả một tia sức chống cự cũng không có, cả thần hồn trực tiếp bị Đông Vương Công thu vào trong tay áo.

"Thả ta ra!

Thả ta ra!" Trong tiểu thế giới, Hắc Ám Mẫn Diệt Thần cảm nhận được bốn phương tám hướng là một mảnh hoang vu, chỉ cảm thấy toàn thân sức mạnh đều phải vận chuyển toàn lực mới có thể duy trì không bị hao mòn, lập tức gào thét không thôi.

"Ngươi cứ ngoan ngoãn ở trong đó đi." Đông Vương Công nhìn Hắc Ám Mẫn Diệt Thần lúc này bị thu vào trong một tế bào, không

khỏi thản nhiên mỉm cười.

Lưu một Thượng Vị Thần như vậy ở trong tế bào, sức mạnh hắc ám pháp tắc mà hắn tỏa ra mỗi thời mỗi khắc, chắc chắn cũng có thể thúc đẩy sự tăng trưởng của thế giới tạm thời hư vô này.

"Được!

Nếu ngươi muốn để bản thần ở đây, thì bản thần sẽ hủy diệt mọi thứ của ngươi, để ngươi biết bản thần cũng không dễ chọc!" Hắc Ám Mẫn Diệt Thần nghiến răng nghiến lợi, tâm niệm vừa động lập tức có sức mạnh hắc ám vô biên tuôn ra.

"Ầm ầm ầm!" Sức mạnh hắc ám từ một Thượng Vị Thần lập tức bao trùm một khu vực.

Nhưng một lát sau, Hắc Ám Mẫn Diệt Thần lại lộ vẻ mặt cay đắng, phát hiện bất kể mình kéo dài sức mạnh hắc ám như thế nào, cũng chỉ có thể giới hạn trong phạm vi một triệu dặm.

Quan trọng nhất là, trong phạm vi một triệu dặm này, lại chẳng có thứ gì!

Nếu chỉ như vậy thì thôi, hắn còn phát hiện trong khu vực bị sức mạnh hắc ám bao phủ, lại bắt đầu từ từ sinh ra những sinh vật kỳ lạ.

Đơn giản là đang mượn sức mạnh của hắn để sáng tạo thế giới!

Hắc Ám Mẫn Diệt Thần lập tức nổi giận không thôi, muốn thu hồi sức mạnh hắc ám.

"Nếu đã thích phóng thích, vậy rút về làm gì?" Đông Vương Công đang quan sát khu vực này lộ ra nụ cười khinh miệt, búng tay một cái, một luồng sức mạnh cường đại xuyên qua tầng tầng cấm chế, xông vào trong thần hồn của Hắc Ám Mẫn Diệt Thần.

"Xoạt xoạt xoạt!" Trong nháy mắt, như thể vỡ đê, Hắc Ám Mẫn

Diệt Thần lập tức cảm thấy toàn thân sức mạnh không ngừng phóng thích, khiến cho sức mạnh hắc ám trong khu vực này ngày càng nồng đậm.

"Hỗn đản..." Hắc Ám Mẫn Diệt Thần mặt đầy cay đắng, nhưng lúc này để sống sót, hắn lại chỉ có thể điên cuồng vận chuyển công pháp để tu luyện, nhằm duy trì cảnh giới không bị tụt xuống.

May mà Đông Vương Công cũng không quá làm khó hắn, tách ra một mảnh nhỏ mảnh vụn pháp tắc Chủ Thần đã thu thập trước đó, đặt lên trên khu vực hắn đang ở, để Hắc Ám Mẫn Diệt Thần có đủ pháp tắc hắc ám để tu luyện.

Như vậy, một cái động cơ vĩnh cửu cũng đã ra đời!

Đông Vương Công nhìn Hắc Ám Mẫn Diệt Thần đang khổ sở nuốt chửng sức mạnh hắc ám tu luyện, rồi lại không ngừng phóng thích sức mạnh, chỉ mỉm cười, không để ý đến nữa.

Sau đó, Đông Vương Công liếc nhìn con hắc long tín ngưỡng, ác ma hắc ám và con cá sấu đen hai đầu ở bên ngoài lãnh địa hắc ám, lúc này mỗi con đang chiếm cứ một vùng đất hơn vạn dặm, những khu vực còn lại đều bị một số sức mạnh pháp tắc huyền ảo mà y thu thập chiếm giữ.

Chương 518

“Thế giới phương này cần phải mở rộng thêm một chút mới được.” Tâm niệm vừa động, y dùng đại vô thượng pháp lực lập tức mở rộng tế bào chưa hoàn toàn khai phá này.

Trong nháy mắt, khu vực có thể hoạt động lại nhiều thêm không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm.

“Hãy đa dạng hơn nữa đi!” Đông Vương Công suy nghĩ một chút, sau đó búng tay dung hợp một số sức mạnh pháp tắc huyền ảo đã thu thập, rồi phân bố chúng lên khắp tế bào.

Trong khoảnh khắc, những điểm thần vận phủ lên thế giới này, trừ khu vực của Hắc Ám Mẫn Diệt Thần và ba con ma thú, đều bắt đầu dần dần có chút sinh cơ.

“Không đủ, cần nhiều sức mạnh pháp tắc huyền ảo hơn.” Đông Vương Công thấy lúc này khu vực hắc ám có Hắc Ám Mẫn Diệt Thần và ba con ma thú, tạm thời cũng miễn cưỡng đủ, dứt khoát định đến Ngọc Lan đế quốc, tiện thể xem có thể thu thập bổ sung sức mạnh pháp tắc khác không.

Ở thành chính của Ngọc Lan đế quốc, có một ngọn tháp nhọn cao chót vót nằm ở trung tâm, quy mô thậm chí không thua kém thần điện của Hắc Ám Giáo Đình.

“Vị tiền bối đó, không biết đã đi đâu rồi?” Trên đỉnh tháp, một nữ tử yêu kiều mặc y phục màu xanh nhạt, đeo một tấm mạng che mặt mỏng đang nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu hiện lên bóng dáng siêu trần thoát tục kia.

“Khải Sắt Lâm tiểu thư, vẫn khỏe chứ.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên sau lưng nàng.

Nữ tử yêu kiều trong lòng khẽ động.

Trong cả Ngọc Lan đế quốc rộng lớn, không có một ai dám gọi thẳng tên nàng như vậy.

Vậy thì câu trả lời chỉ có một...

Nữ tử yêu kiều tâm thần bành trướng, trên mặt cố nén sự xúc động quay người lại, nhìn thấy bóng dáng vẫn luôn quanh quẩn trong đầu, hai má không khỏi ửng hồng, khẽ cúi đầu nói: "Tiền bối sao lại đến đây?" "Ta ở thế giới phương này một thân một mình, nghe nói Ngọc Lan đế quốc nổi tiếng về ma pháp, trong đó Đại Tế Ti lại là người đứng đầu, cho nên đến thỉnh giáo một phen." Đông Vương Công nhìn bộ dạng của Đại Tế Ti trước mắt, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Nữ tử yêu kiều tự nhiên chính là Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm, lúc này nghe lời của Đông Vương Công, trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện một nụ cười, nói: "Tiền bối quá lời rồi, ta tuy có chút thành tựu trên con đường ma pháp, nhưng so với tu vi cảnh giới của tiền bối, quả là một trời một vực." "Được rồi, ta cũng không cần khách sáo, lần này đến đây ta định ở lại Ngọc Lan đế quốc một thời gian, cùng Khải Sắt Lâm tiểu thư giao lưu ấn chứng một phen, không biết ý Khải Sắt Lâm tiểu thư thế nào?" Khải Sắt Lâm nghe xong, khẽ hành lễ, lộ ra nụ cười tự tin: "Đại nhân đã mời, tự nhiên không có gì không thể!" Kể từ đó, một cảnh tượng khiến cho giới quý tộc trong thành chính kinh ngạc đã xuất hiện: bên cạnh vị Đại Tế Ti ngày thường cao cao tại thượng, như thần linh, lại xuất hiện thêm một nam tử có thân hình và dung mạo vô cùng xuất chúng.

Vì thế, có kẻ ghen tị, cũng có người ngưỡng mộ, nhưng bất kể là loại người nào, cũng không ai dám trực tiếp ra tay với Đông Vương Công.

Dù sao, tồn tại như Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm, là trụ cột của Ngọc Lan đế quốc, không ai dám chọc vào!

Tuy nhiên, khoảng thời gian bình lặng như vậy chưa được mấy tuần, một luồng sóng ngầm đã dần dần nổi lên.

Tại thành chính Ngọc Lan, gia tộc Cáp Lợi, trong một sân vườn xa hoa.

"Bành!" "Bành!" "Bành!" Tiếng vỡ vụn không ngừng vang lên.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc y phục hoa lệ lúc này mặt đầy phẫn nộ, đập vỡ nhiều món đồ sứ, gầm lên: "Đáng ghét!

Con điếm đó căn bản không phải là một kẻ thanh cao lạnh lùng!

Uổng công ta ngày thường nịnh bợ, lại dám như vậy!

Quản gia, truyền lệnh xuống cho ta!

Kế hoạch của đám người kia, ta đồng ý!" Theo sau lời nói, một lão giả bên cạnh cung kính nói: "Tộc trưởng đại nhân, Đại Tế Ti vị cao quyền trọng, ngài thật sự muốn làm vậy sao?

Phải biết câu kết..." "Không cần nói nữa!

Ngọc Lan đế quốc, không thể để một người phụ nữ có uy vọng như vậy mãi được!

Đã đến lúc đổi chủ rồi!" Nam tử trung niên nghiêm giọng quát, trên mặt hiện ra một vẻ lạnh lùng.

"Vâng, vậy tộc trưởng đại nhân, ta đi liên lạc." Lão giả nghe xong, khóe miệng thoáng hiện một nụ cười khó nhận ra, thân thể lại khôi phục bình tĩnh, quay đầu liền nhanh chân bước đi.

"Cáp Lợi tộc trưởng, tại sao không nhẫn nại thêm ba trăm năm, lúc đó ngài chắc chắn có thể đột phá, hà tất phải để đám người của Quang Minh Giáo Đình kia được như ý?" Đột nhiên, một bóng người

mặc áo đen xuất hiện bên cạnh nam tử trung niên, liếc nhìn hướng quản gia rời đi rồi thấp giọng nói.

Đối mặt với câu hỏi của người áo đen, Cáp Lợi tộc trưởng vừa rồi còn phẫn nộ trên mặt đã khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói: "Ba trăm năm?

Đợi con đàn bà đó và đám ngu ngốc của Quang Minh Giáo Đình đấu nhau một mất một còn, ta lại mượn thần cách một bước đạp vào thần cảnh, rồi thống trị cả Ngọc Lan đế quốc và Quang Minh Giáo Đình chẳng phải tốt hơn sao?" Lời vừa nói ra, người áo đen kia lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ kính phục, nịnh nọt nói: "Tộc trưởng nói phải, là ta ngu muội." "Một tuần sau, lén lút tung tin ra ngoài, nói Áo Bố Lai Ân đế quốc và Quang Minh Giáo Đình ngấm ngầm liên minh, để cho con đàn bà đó đau đầu đi!" Cáp Lợi tộc trưởng mặt đầy nụ cười âm hiểm, cất lời.

Người áo đen mắt sáng lên, cung kính nói: "Tộc trưởng nói phải, ta đi sắp xếp." Nói xong, sức mạnh huyền ảo xung quanh lóe lên, chỉ thấy người áo đen hóa thành một luồng ánh sáng, lặng lẽ biến mất trong sân vườn.

Thời gian trôi qua, Đông Vương Công kể từ khi thu phục được một lượng lớn sức mạnh pháp tắc hắc ám, liền vừa dung luyện tiểu thế giới mới khai phá, vừa dành thời gian rảnh rỗi cùng Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm giao lưu thảo luận.

Qua lại một thời gian, Đông Vương Công thu hoạch được không ít cảm ngộ về sức mạnh pháp tắc huyền ảo, Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm cũng có lĩnh ngộ nhất định về tu vi cảnh giới, thậm chí có khả năng tiến thêm một bước.

Một ngày, Khải Sắt Lâm theo hẹn đến nơi ở mà Đông Vương Công đã sắp xếp.

“Ngươi có vẻ mặt buồn rầu, có chuyện gì xảy ra sao?” Đạo tâm của Đông Vương Công nhạy bén đến mức nào, ngay khoảnh khắc Khải Sắt Lâm bước vào phòng đã cảm ứng được trong lòng đối phương dường như có điều lo lắng.

“Không giấu gì tiền bối.” Khải Sắt Lâm thấy Đông Vương Công đã nói toạc tâm sự, liền không giấu giếm mà kể lại toàn bộ tình hình.

Nguyên là gần đây trong thành chính đang lan truyền một tin tức: Quang Minh Giáo Đình và Áo Bố Lai Ân đế quốc dường như đã ngấm ngầm liên hợp, hai bên có xu hướng tấn công Ngọc Lan đế quốc.

“Lời đồn như vậy, trong dân gian cũng tin sao!?” Đông Vương Công cười như không cười trêu chọc một tiếng.

Khải Sắt Lâm mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Có một số người nghe gió là mưa, nhưng cũng không thể hoàn toàn trách họ, gần đây động tĩnh của Quang Minh Giáo Đình ở Ngọc Lan đế quốc của ta quả thực không nhỏ, cộng thêm mấy ngày trước ta mới cùng Áo Bố Lai Ân chiến một trận, mọi người có nghi ngờ cũng là bình thường.” Đông Vương Công nghe xong, khẽ gật đầu, nói: “Có thể nhận ra điều này cũng không tồi, chỉ là trong thành hoảng loạn, cần phải giải quyết, ta thấy chính là binh đến tướng đỡ nước đến đất ngăn, một là nghiêm trị kẻ tung tin đồn, hai là tạm thời tăng cường lực lượng, thanh trừng những giáo đồ của Quang Minh Giáo Đình đang giở trò trong bóng tối, như vậy có thể song quản tề hạ, không ảnh hưởng đến nhau.” Khải Sắt Lâm nghe xong, không khỏi mắt sáng lên.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, nàng chỉ lo tu luyện, đối với việc quản lý quốc gia thực sự không giỏi, cho nên khi Đông Vương Công đề xuất hai điểm này, nàng có chút kích động.

Nhưng không lâu sau, nàng bình tĩnh lại, nhìn Đông Vương Công, có chút khó nói: “Tiền bối, nếu hai thế lực lớn kia thật sự tấn công,

không biết ngài...” Đông Vương Công xua tay, nói: “Chuyện nhỏ này, ta tự nhiên sẽ giúp.” Qua một thời gian tiếp xúc, tính cách ôn hòa và lương thiện của Khải Sắt Lâm đã sớm được y hiểu rõ.

Đối với người như vậy, bất kể là ai cũng sẽ ra tay giúp một phen.

“Vậy Khải Sắt Lâm ở đây xin đa tạ tiền bối trước!” Khải Sắt Lâm mặt đầy nụ cười, hai mắt cong cong, dịu dàng như vầng trăng sáng khiến người ta thoải mái thư giãn.

Kể từ khi Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm nghe theo kiến nghị của Đông Vương Công, thi triển thủ đoạn sấm sét, tin đồn trong thành chính cũng đã tan đi phần lớn, một số kẻ gây rối cũng bị bắt.

“Sao có thể, con đàn bà đó sao có thể biết những thủ đoạn này!

Nhất định có người đứng sau chỉ điểm!” Phía nam thành chính, trong sân vườn xa hoa, Cáp Lợi tộc trưởng mặt đầy âm trầm ngồi trên ghế.

Người áo đen trước mặt y nghe vậy, suy nghĩ một phen, đột nhiên mắt sáng lên, nói: “Tộc trưởng, có phải là tên tiểu bạch kiểm kia đang giở trò!?” Cáp Lợi tộc trưởng nghe xong, sắc mặt càng thêm âm trầm, lẩm bẩm: “Thật có khả năng này, xem ra phải trừ khử tên này trước, nếu không để hắn lần theo dấu vết tìm ra chúng ta, thì phiền phức rồi.” “Tộc trưởng đại nhân!

Người của Quang Minh Giáo Đình đến rồi.” Đúng lúc này, giọng nói của quản gia từ ngoài sân vườn truyền vào.

Chương 519

Cáp Lợi tộc trưởng nghe vậy, trước tiên ra hiệu bằng mắt cho người áo đen ẩn đi, sau đó mới lên tiếng: "Vào đi." Chỉ thấy quản gia của gia tộc Cáp Lợi dẫn theo một nhóm nam tử có thân hình khác nhau, ăn mặc như những người buôn bán rong.

"Tại hạ là đại giáo chủ của Quang Minh Giáo Đình, Uy Liêm, Cáp Lợi tộc trưởng!

Đối với sự đầu nhập của ngài, chủ sẽ biết." Người đứng đầu, mặc trang phục của nô bộc, lúc này trên mặt lại lộ ra vẻ ngạo nghễ, khẽ cúi người.

Cáp Lợi tộc trưởng trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng khó nhận ra, một lát sau liền mặt đầy nụ cười nịnh nọt: "Giáo chủ đại nhân, không biết chúng ta khi nào ra tay?" Uy Liêm nghe xong, mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Chuyện này cũng khá cấp bách, ngày mai tấn công đi, trước đó, cần ngài giúp ta bố trí pháp trận xung quanh nơi ở của Đại Tế Ti, để chúng ta dễ dàng phát huy." Vừa nói vừa ném ra mấy lá cờ từ trong lòng.

Cáp Lợi tộc trưởng bắt lấy, sau đó không nhịn được nói: "Ngày mai ra tay?

Có phải quá vội vàng không?" "Ngươi hiểu gì?

Chúng ta đột ngột vào thành, hiển nhiên đã thu hút một số tai mắt, lúc này nếu không sớm ra tay, e rằng hai ngày sau lai lịch đã bị tra ra hết, lúc đó lại hành động, chẳng phải khó khăn sao!?" Một tráng hán sau lưng Uy Liêm lạnh lùng lên tiếng, lời nói không hề coi Cáp Lợi tộc trưởng ra gì.

Một đám hỗn đản tự cho mình là đúng!

Cáp Lợi tộc trưởng cười mà như không cười, trong lòng thầm mắng một tiếng, trên mặt lại gật đầu nói: "Các vị nói phải, chỉ là một cái pháp trận, đã có nắm chắc sao?" "Tên này nói năng gì vậy..." Tráng hán kia đang định quát mắng, Uy Liêm ở phía trước đã ngăn lại, sau đó nhìn Cáp Lợi tộc trưởng, cười nói: "Chỉ là pháp trận?

Cáp Lợi tộc trưởng e rằng đã coi thường Quang Minh Giáo Đình của chúng ta rồi, phải biết rằng pháp trận trong tay ngài, là do chủ thượng vĩ đại dùng thần lực gia trì, một khi sử dụng, có thể tạm thời phong tỏa thần cách của thần linh trong khu vực!" Vừa nói, y nhìn Cáp Lợi tộc trưởng trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, không khỏi cười nói: "Đến lúc đó, nhiều cường giả Thánh Vực cảnh như chúng ta đồng thời ra tay, chẳng lẽ không chém giết được một Đại Tế Ti chỉ ở cảnh giới Thánh Vực sao?" Lời vừa nói ra, hai mắt Cáp Lợi tộc trưởng đều sáng lên.

Trận pháp như vậy!

Đơn giản là vũ khí lợi hại để đối địch!

Nếu dùng trên người vị kia của Áo Bố Lai Ân đế quốc, không chừng cũng có thể lập được kỳ công!

Đến lúc đó chẳng phải hai đại đế quốc...

Ý nghĩ này vừa nảy ra, trong lòng Cáp Lợi tộc trưởng lập tức nổi sóng, nhưng ngại trước mặt có nhiều người, liền không để lộ ra, chỉ luôn miệng ca ngợi Quang Minh Giáo Đình cường đại!

"Được rồi, chúng ta đi thương lượng thêm một chút, ngài mau chóng bố trí những lá cờ trận pháp này trong hoàng cung là được." Uy Liêm nhìn bộ dạng nịnh nọt của Cáp Lợi tộc trưởng, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Nếu không phải sau khi bắt được Đại Tế Ti cần dựa vào Cáp Lợi

tộc trưởng để chiếm lấy quân chính của Ngọc Lan đế quốc, hắn mới không hợp tác với một kẻ nịnh bợ chưa quy thuận chủ thượng như vậy!

"Quản gia, sao không đưa quý khách đến phòng khách!" Cáp Lợi tộc trưởng thấy vậy, cũng không tự chuốc lấy mất mặt, xua tay nói.

Quản gia kia khẽ gật đầu, dẫn mọi người quay người đi.

"Tộc trưởng, lá cờ..." Người áo đen lại xuất hiện, nhìn lá cờ trong tay Cáp Lợi tộc trưởng, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn kích động.

Cáp Lợi tộc trưởng thấy vậy, lắc đầu nói: "Cờ trận pháp tuy tốt, nhưng không phải do người của chúng ta chế tạo, không thể tự tiện sử dụng." "Nhưng..." Người áo đen trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Cáp Lợi tộc trưởng vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bây giờ chỉ cần làm theo kế hoạch là được, ngươi cứ ở trong bóng tối, trong thời gian gần đây chỉ cần không rời khỏi phủ đệ, thì không được xuất hiện trong sân vườn!" Người áo đen nghe xong, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

"Được rồi, lui xuống đi, ta liền đi hoàng cung gặp con đàn bà đó, tiện thể làm chút tay chân!" Cáp Lợi tộc trưởng mặt đầy nụ cười lạnh lùng nói, về phần việc đặt trận pháp có bị Đại Tế Ti chú ý hay không, y lại chẳng hề lo lắng.

Dù sao người của Quang Minh Giáo Đình có thể lấy ra thứ này, chứng tỏ lá cờ trận pháp đã được che giấu, có thể qua mắt được Đại Tế Ti, nếu không chẳng phải công cốc sao.

"Vậy thuộc hạ xin tạm thời biến mất." Người áo đen thần tình khôi phục trấn định, hóa thành bóng đen biến mất không tăm tích, không để lại một chút dấu vết nào.

Chiều ngày hôm sau.

"Không biết tại sao, mấy ngày nay ta luôn cảm thấy có chút tâm

thần bất an, như thể có chuyện sắp xảy ra." Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm đang cùng Đông Vương Công nói chuyện, đột nhiên cảm thấy không được thoải mái, liền lên tiếng.

"Yên tâm đi, mặc cho gió thổi mưa đập, đều không có gì đáng ngại." Đông Vương Công cười như không cười nói.

Đối với những gì tên kia đột nhiên đến thăm hôm qua đã làm, đều không thoát khỏi thần mục của y.

Thậm chí những thứ mà đối phương ngấm ngầm bố trí, y cũng hoàn toàn nhận ra một cách rõ ràng.

Vốn định hảo ý nhắc nhở Khải Sắt Lâm một phen, nhưng khi Đông Vương Công phát hiện trên những vật phẩm kia có ánh sáng nhàn nhạt của sức mạnh quang minh, liền dẹp bỏ ý định.

Một là y cảm thấy trên đó rõ ràng liên quan đến một thế lực khác, có thể nhân cơ hội này lần theo dấu vết, hai là y cho rằng lần này không chừng có thể để mình hấp thu thêm một ít sức mạnh pháp tắc khác, cho nên nhất thời cũng không vội vàng.

"Sự thong dong của tiền bối, vãn bối vạn lần cũng không học được." Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm lắc đầu cười khổ.

Tuy trước mặt mọi người đều là một bộ dạng mỹ nhân băng giá, nhưng thực chất lại không phải vậy, chỉ là ngày thường phải ổn định lòng dân, cho nên mới luôn lộ ra tư thái cao cao tại thượng.

Đúng lúc này, từng luồng khí tức kỳ lạ đột nhiên xâm nhập vào cảm giác của nàng.

"Có người!" Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm hai mắt ngưng lại, đột ngột đứng dậy, sau đó khẽ hành lễ với Đông Vương Công, nói: "Xin lỗi đại nhân, ta cần cáo lui trước, đi xử lý một số việc vặt." "Đi đi." Đông Vương Công xua tay, nếm thử rượu của thế giới phương này, cũng

không vội ra tay, định đợi đến khi Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm gặp nguy hiểm mới ra tay giúp một phen, cũng để tránh đả thảo kinh xà.

"Là ai!

Dám làm càn dưới mắt của Đại Tế Ti ta!?" Bên ngoài phòng của Đại Tế Ti, nàng quát lớn về phía xung quanh.

Thần lực khủng bố lan ra.

Trong khoảnh khắc, liền có mấy bóng người xuất hiện trước mặt nàng.

"Không hổ là cường giả Thần cảnh, Đại quốc sư của Ngọc Lan đế quốc!

Thực lực quả nhiên bất phàm!" Người tới chính là đám người của Uy Liêm, lúc này thấy thân hình bị Đại Tế Ti Khải Sắt Lâm quát lớn mà hiện ra, cũng không hề để ý, từng người một mặt lộ nụ cười nhạt, một bộ dạng đã nắm chắc phần thắng.

"Quang Minh Giáo Đình?" Khải Sắt Lâm cảm nhận được khí tức của đám người Uy Liêm, mi đầu nhíu lại, trầm giọng nói: "Ngọc Lan đế quốc ta và Quang Minh Giáo Đình xưa nay không oán gần đây không thù, tại sao lần này lại vô cớ xông vào vương thành của ta, lẽ nào muốn đường hoàng trộm lấy cơ mật đế quốc, thật sự cho rằng Đại Tế Ti ta dễ bắt nạt sao!?" Trong lúc nói chuyện, thần lực cuồn cuộn tuôn ra, chấn động khiến mây đen trên trời cũng tan đi.

Uy Liêm nghe xong, không khỏi cười lớn: "Ha ha ha!

Trộm cơ mật đế quốc?

Chúng ta lại không có hứng thú, chỉ là, Đại Tế Ti cùng tình lang ân ân ái ái, chúng ta lại có hứng thú hơn đấy!" "Ha ha ha ha!" Lời vừa nói ra, mọi người sau lưng hắn lập tức cười lớn.

Khải Sắt Lâm mặt thoáng hiện vẻ lạnh lùng, nhìn những kẻ vô liêm sỉ của Quang Minh Giáo Đình trước mắt, không khỏi mặt đầy tức giận: “Dám ăn nói bừa bãi!

Xem ra các ngươi thật sự sống chán rồi!” Theo sau lời nói, một luồng sức mạnh bàng bạc từ trong cơ thể nàng đột ngột sinh ra, uy áp mơ hồ tỏa ra khiến cả trời đất cũng biến sắc.

Chương 520

Uy Liêm cách một khoảng xa, cảm nhận được uy áp khủng bố, vội vàng quát khẽ: "Khởi động trận pháp cho ta!" Trong lúc nói chuyện, hai tay nhanh chóng kết ấn, câu động sức mạnh huyền ảo xung quanh.

Cùng lúc đó, mọi người sau lưng hắn cũng đồng loạt ra tay.

Sức mạnh pháp tắc huyền ảo kỳ lạ trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn, trong khoảnh khắc xông vào những lá cờ trận pháp mà Cáp Lợi tộc trưởng đã đặt sẵn.

"Ầm ầm ầm!" Trong khoảnh khắc, một trận pháp huyền diệu đột nhiên bao trùm cả tòa vương cung.

Khải Sắt Lâm vốn đang tức giận không thôi lập tức cảm thấy sức mạnh thần cách trong cơ thể biến mất không tăm tích, cả người trở nên suy yếu, phảng phất như bị trọng thương, rơi xuống cảnh giới Thánh Vực.

"Ha ha ha ha!

Ta xem cái gọi là Đại Tế Ti ở cảnh giới Thánh Vực thì có bản lĩnh gì!" Uy Liêm cảm nhận được uy áp biến mất, lập tức cười lớn.

Những người còn lại thấy vậy cũng đều thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt thắng lợi trong tay nhìn về phía Đại Tế Ti.

"...Thủ đoạn của các ngươi?" Khải Sắt Lâm cẩn thận cảm nhận, phát hiện toàn thân sức mạnh thần linh dường như bị trói buộc, lập tức sắc mặt hơi kinh ngạc.

Nhưng không lâu sau, nghĩ đến vị tiền bối Đông Vương Công đang ở trong phòng, trái tim hoảng loạn của nàng cũng bình tĩnh lại không

ít.

Tuy nhiên, sự trấn định của Khải Sắt Lâm, trong mắt Uy Liêm lại là cố gắng cuối cùng, cho nên hắn lập tức áp dụng sách lược công tâm: "Đại Tế Ti, bản giáo chủ khuyên ngươi đừng giãy giụa nữa!

Ngoan ngoãn đầu nhập vào vòng tay của chủ ta, nếu không, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!" "Không sai!

Nếu không đầu hàng!

Thì chỉ có một con đường chết!" Lời của Uy Liêm vừa dứt, mấy người sau lưng hắn cũng hùa theo.

"Chỉ bằng thủ đoạn ti bỉ như vậy!

Cũng muốn ta đầu hàng!?

Mơ tưởng!!" Khải Sắt Lâm mặt đầy lạnh lùng, ánh mắt nhìn Uy Liêm và những người khác tràn đầy tức giận.

"Thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Hôm nay để ta xem, cái gọi là cường giả Thần cảnh Khải Sắt Lâm, sau khi mất đi sức mạnh của thần linh, có thể chiến đấu với mấy cường giả cùng cấp!?", Uy Liêm nhìn Khải Sắt Lâm với ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.

"Giáo chủ đại nhân!

Để ta, Thiết Tư Đặc, thử sức với nàng!", một đại hán sau lưng Uy Liêm trầm giọng nói.

"Vậy ngươi đi đi, nhớ nhẹ nhàng một chút, không thì ta sợ Đại Tế Ti đại nhân của chúng ta không chịu nổi cánh tay cường tráng đó đâu.", Uy Liêm cười lạnh, lời nói đầy vẻ trêu chọc, không hề cho Khải Sắt Lâm, vị cường giả Thần cảnh nổi danh khắp Ngọc Lan đại lục, một chút thể diện nào.

“Ha ha ha!

Đại nhân đã dặn, ta tự nhiên sẽ nhẹ tay một chút.”, đại hán Thiết Tư Đặc cười ngông cuồng, y bước lên phía trước, nhìn thẳng vào Khải Sắt Lâm, ngoắc tay nói: “Quang Minh Lực Sĩ Thiết Tư Đặc ở đây!

Có dám một trận không!?” Vừa nói, toàn thân gân cốt nổi lên, trông như một người khổng lồ nhỏ, tràn ngập khí tức sức mạnh kinh khủng.

Khải Sắt Lâm thấy vậy, mặt lạnh lùng nói: “Muốn đánh thì đánh!

Bớt nói nhảm!”, sức mạnh pháp tắc huyền ảo xung quanh lưu chuyển, tỏa ra ánh sáng xanh lam rực rỡ, chiếu lên khuôn mặt trang nghiêm của Khải Sắt Lâm, phảng phất như một nữ thần giáng thế.

“Vậy để ta kiến thức thủ đoạn của Đại Tế Ti xem!!”, Thiết Tư Đặc với tốc độ cực nhanh lao tới, trong nháy mắt đã đến trước mặt Khải Sắt Lâm, một quyền mạnh mẽ đánh ra.

Sức mạnh kinh khủng mang theo sức mạnh huyền ảo quang minh chói mắt, chiếu sáng cả trời đất một màu vàng rực.

“Chỉ bằng một tên ngốc to xác như ngươi!!”, ngay khi Thiết Tư Đặc sắp một quyền trúng đích, chỉ thấy ánh sáng xanh lam rực rỡ của Khải Sắt Lâm lóe lên, một cú lách người với góc độ cực kỳ hiểm hóc đã né được công thế của Thiết Tư Đặc.

“Lưu Ly Ma Long!”, khoảnh khắc tiếp theo, Khải Sắt Lâm khẽ quát một tiếng, ma lực bàng bạc trong nháy mắt ngưng tụ, hóa thành một con ma long màu xanh lam đậm dữ tợn, hung hăng đâm vào người Thiết Tư Đặc.

“Bành!”, Thiết Tư Đặc chỉ cảm thấy toàn thân đau nhói, cả người bay ngược ra ngoài, nặng nề ngã xuống trước mặt đám người Uy

Liêm, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng trở nên suy yếu.

"Phế vật!", Uy Liêm thấy cảnh này, không khỏi thần tình lạnh lùng, sau đó liền nhìn về phía Khải Sắt Lâm, trong lòng cũng dâng lên chút kiêng dè.

Từ tốc độ phản ứng và cường độ dung luyện ma pháp vừa rồi, rõ ràng có thể thấy, Khải Sắt Lâm cho dù tạm thời rơi xuống Thánh Vực cảnh, cũng không phải cường giả Thánh Vực bình thường có thể chọc vào.

"Hừ!

Khải Sắt Lâm ta năm đó, cũng được mệnh danh là người đứng đầu tháp cường giả Thánh Vực, đám người âm hiểm giảo hoạt các ngươi, hôm nay hãy vẫn lạc ở đây đi!", Khải Sắt Lâm cảm nhận được ánh mắt của Uy Liêm, lập tức bình tĩnh lên tiếng.

Người đứng đầu tháp cường giả Thánh Vực?

Uy Liêm trong lòng giật thót, suýt nữa quên mất Đại Tế Ti mấy ngàn năm trước, đã từng là tồn tại giết ra một con đường máu trong số các cường giả Thánh Vực cảnh.

Y mặt lạnh đi, không còn tự phụ nữa, lập tức trầm giọng quát lớn: "Đứng đầu tháp Thánh Vực thì sao!

Tất cả lên, giết chết cô ta!", theo sau lời của Uy Liêm, mấy người đồng loạt phát lực, từng người một bộc phát ra sức mạnh kinh thiên động địa, đồng loạt lao về phía Khải Sắt Lâm.

Khải Sắt Lâm thấy vậy, trong lòng cũng không dám đại ý, dồn toàn bộ sức mạnh, câu động pháp tắc huyền ảo của trời đất, nghênh chiến với mọi người.

"Bành bành bành!", một trận hỗn chiến bùng nổ, chỉ thấy hai bên qua lại, chiến đấu vô cùng kịch liệt, gây ra vô số dư chấn lan ra xung

quanh, tạo thành một cơn sóng lớn!

“Chỉ có chút bản lĩnh này!

Không giữ được Đại Tế Ti ta đâu!”, chiến đấu đến mấy chục hiệp, Khải Sắt Lâm một cú lách người nhẹ nhàng né được đòn tấn công của mọi người, sau đó tâm niệm vừa động, nhanh chóng thúc đẩy ma chú, tiêu hao hơn nửa sức mạnh còn lại trong cơ thể.

“Ông ông ông!”, sức mạnh pháp tắc huyền ảo của trời đất cuồn cuộn, hóa thành từng con sư thứu khổng lồ, trong khoảnh khắc đã giết sạch mấy người của Quang Minh Giáo Đình.

“Thiết Tư Đặc, ra tay!”, Uy Liêm mặt lộ vẻ kiêng dè, liên tục lùi lại.

Sức mạnh bộc phát từ từng con sư thứu, trong cận chiến đối với y cực kỳ bất lợi, nếu không cũng sẽ không trong nháy mắt đã tiêu diệt mấy người còn lại.

“Đến ta!”, Thiết Tư Đặc vốn đang suy yếu ở phía sau, lúc này đột nhiên gầm lên một tiếng, tựa như thi triển bí pháp, toàn thân sức mạnh vào lúc này đột ngột bộc phát, trên mặt càng hiện ra một vẻ hồng hào.

Chương 521

Sau đó chỉ thấy y tung người, lao về phía mấy con sư thứu, lại tuôn ra sức mạnh kinh người, một quyền lại một quyền đánh ra, với thế sét đánh không kịp bưng tai đã trấn sát sạch sẽ mấy con sư thứu do ma pháp hóa thành.

Làm xong tất cả, trên mặt Thiết Tư Đặc hiện ra vẻ mãn nguyện, cả người thân hình sụp xuống, toàn thân gân cốt nhanh chóng teo lại, nửa quỳ trên mặt đất, lẩm bẩm: "Chủ của ta vô địch...

Thiết Tư Đặc đến gặp ngài...", nói xong, toàn thân khí tức không còn, trực tiếp ngã xuống đất, đã triệt để vẫn lạc.

"Đại Tế Ti!

Ma pháp như vậy chắc chắn tiêu hao không ít nhỉ!

Bây giờ ngươi còn thủ đoạn gì!?

Có bản lĩnh thì thi triển hết ra đi!", Uy Liêm nhìn về phía Khải Sắt Lâm, trên mặt mang một nụ cười lạnh, đối với sự vẫn lạc của Thiết Tư Đặc lại không có chút phản ứng nào.

"Người của Quang Minh Giáo Đình, đều là kẻ lòng dạ sắt đá sao?", Khải Sắt Lâm mặt đầy âm trầm, nhìn Uy Liêm, trầm giọng quát.

"Lòng dạ sắt đá?

Thiết Tư Đặc có thể vì chủ hiến thân, đó là vinh diệu của hắn, chủ sẽ ghi nhớ.", Uy Liêm cười như không cười nói, ba vị còn lại của Quang Minh Giáo Đình sau lưng y cũng tỏ thái độ đồng tình sâu sắc.

"Một đám điên!

Đi chết đi!", Khải Sắt Lâm thấy đám người này coi thường sinh mệnh như vậy, trong lòng lập tức dâng lên ngọn lửa giận vô biên.

Chỉ thấy sức mạnh huyền ảo kỳ lạ cuồn cuộn ngưng kết xung quanh nàng.

"Ông ông ông!", phong vân thảo mộc bốn phương tám hướng, vào lúc này phảng phất như sống lại, tỏa ra sinh mệnh lực kinh người.

"Sinh mệnh pháp tắc huyền ảo!

Quả nhiên nắm giữ loại sức mạnh này!", Uy Liêm trên mặt bản năng lóe lên một tia kiêng dè, sức mạnh sinh mệnh pháp tắc huyền ảo, muốn nắm giữ có thể nói là cực kỳ khó khăn, một khi có người thành công nắm giữ, sẽ rất khó giết chết!

Chỉ là...

Uy Liêm mặt thoáng hiện nụ cười nhạt, nói: "Thủ đoạn của Đại Tế Ti, Quang Minh Giáo Đình chúng ta đã sớm hiểu rõ, tiếp theo, xin mời tiếp chiêu!", lời vừa dứt, một vệt sáng nhạt từ sợi dây chuyền trên cổ y truyền ra.

Khải Sắt Lâm vốn cảm thấy toàn thân tràn ngập sinh cơ, dưới sự chiếu rọi của vệt sáng nhạt kia, lại trở nên nặng nề.

"Sức mạnh của ta...", Khải Sắt Lâm chỉ cảm thấy toàn thân ngày càng nặng, sức mạnh sinh mệnh pháp tắc vốn mang lại nhiều sinh cơ, vào lúc này phảng phất như kịch độc, không ngừng xâm thực nàng.

"Sinh mệnh?

Hừ, giống như Đại Tế Ti ngài vậy, hãy cảm nhận nỗi đau khổ trong sinh mệnh đi!

Ha ha ha ha!", Uy Liêm một mắt phát hiện ra sự thay đổi của Khải Sắt Lâm, không khỏi cười lớn.

“Để đối phó với Đại Tế Ti đường đường, chúng ta sao lại không có chuẩn bị, thứ trong tay giáo chủ đại nhân là Sinh Mệnh Chi Thương, do chủ thượng ban tặng, chuyên để đối phó với những tồn tại vận dụng sinh mệnh pháp tắc!”, sau khi được Uy Liêm gật đầu ra hiệu, một người của Quang Minh Giáo Đình bên cạnh y lập tức mặt đầy trào phúng nói.

Nhưng lúc này Khải Sắt Lâm lại dần dần không nghe rõ âm thanh bên ngoài, cả người chỉ cảm thấy choáng váng vô cùng, thân hình cũng trở nên lảo đảo.

“Đại Tế Ti đường đường của ta, cũng sẽ có kết cục như vậy, thật đáng tiếc a!”, Uy Liêm thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng nhạt nhẽo.

Lần này chỉ cần bắt được Đại Tế Ti, rồi tiếp quản cả thành chính của Ngọc Lan đế quốc, sau đó liền có thể ngồi nắm trong tay một đám quý tộc, chờ đợi đại quân quang minh!

“Thứ này lại có chút thú vị, đem lại đây ta xem một chút.”, đúng lúc này, một giọng nói thản nhiên đột nhiên vang lên, nó phiêu diêu vô cùng, nhưng lại khiến người ta không thể nhận ra từ đâu truyền đến.

Uy Liêm chỉ cảm thấy một lực lớn từ cổ truyền đến, lập tức không khống chế được thân hình, trực tiếp ngã về phía trước.

“Bộp!”, một tiếng động mạnh, Uy Liêm vừa rồi còn mặt đầy uy phong đắc ý, lúc này chật vật ngã xuống đất.

“Giáo chủ đại nhân, ngài không sao chứ!?”, một giáo đồ quang minh bên cạnh thấy vậy, vội vàng đỡ Uy Liêm dậy.

“Sinh Mệnh Chi Thương đâu!?”, Uy Liêm vừa đứng dậy, phát hiện trên cổ trống rỗng không có gì, Sinh Mệnh Chi Thương vừa rồi còn tỏa sáng đã sớm không cánh mà bay.

Những người khác nghe thấy, cũng đều kinh ngạc thất sắc, vội vàng nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra chút dấu vết nào.

"Thứ này, cũng có phần thú vị.", trong một căn phòng không xa, Đông Vương Công nhìn sợi dây chuyền trước mắt, thoáng hiện nụ cười nhạt, chỉ thuận tay thu lại, ánh mắt liền xuyên qua tầng tầng trở ngại, nhìn về phía cục diện.

Hẳn là tiền bối Đông Vương Công đã ra tay...

Lúc này, không có Sinh Mệnh Chi Thương, Khải Sắt Lâm lập tức cảm thấy toàn thân thoải mái, ngay lập tức nhớ lại giọng nói vừa rồi, trong lòng không khỏi ấm áp.

Ngay sau đó, bộ dạng trào phúng của Uy Liêm và những người khác cũng hiện lên trong đầu, khiến ngọn lửa giận của nàng lập tức bùng cháy.

"Tiếp theo, xem các ngươi còn thủ đoạn gì!", Khải Sắt Lâm lạnh lùng nhìn đám người Uy Liêm, sức mạnh sinh mệnh huyền ảo xung quanh bị điên cuồng điều động, cuộn thành một cơn lốc khổng lồ, tỏa ra uy áp kinh người.

"Đáng ghét... xem ra chỉ có thể dùng thứ đó!", Uy Liêm cảm nhận được uy áp từ trên người Khải Sắt Lâm truyền đến, không khỏi trong lòng tức giận, vốn hy vọng dùng Sinh Mệnh Chi Thương có thể giải quyết Khải Sắt Lâm có thực lực bị hạn chế dưới Thần cảnh.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không thể.

"Hôm nay để ngươi biết, nội tình của Quang Minh Giáo Đình chúng ta!", Uy Liêm mặt đầy âm trầm, trong tay từ hư không hiện ra một cây quyền trượng.

"Ông ông ông!", sức mạnh quang minh kỳ lạ từ quanh thân tuôn ra, hóa thành một khí thế tuyệt cường.

“...”, mấy người bên cạnh Uy Liêm lập tức cảm thấy toàn thân khó chịu, hô hấp cũng trở nên ngột ngạt.

“Hiến tế thần hồn!

Dùng thần lực truyền vào thân ta!”, Uy Liêm trầm thấp gầm lên.

Chỉ thấy mấy người bên cạnh không kịp phản ứng, liền cảm thấy nhục thân tan rã, toàn thân sức mạnh thần hồn không bị khống chế thoát ra khỏi cơ thể, đồng thời ý thức cũng trở nên vô cùng mơ hồ.

“Ầm ầm ầm!”, sức mạnh cuồn cuộn hóa thành ánh sáng kỳ lạ, vào lúc này bị sức mạnh quang minh huyền ảo từ bốn phương tám hướng bao phủ, toàn bộ đều xông vào trong cơ thể Uy Liêm.

Chương 522

Bị ánh mắt của Đông Vương Công khóa chặt, trong lòng tộc trưởng gia tộc Cáp Lợi bỗng dâng lên nỗi kinh hãi vô cớ.

Hắn cố gắng trấn định lại, quát lớn: "Tiền bối, đừng có giả thần giả quỷ nữa!

Mau bắt lấy tên tiểu bạch kiểm này cho ta!" Nghe lệnh xác nhận liên tiếp của tộc trưởng Cáp Lợi, đám binh sĩ hộ vệ xung quanh vốn đang kinh nghi bất định cũng lấy lại dũng khí, nhao nhao lao về phía Đông Vương Công. "Dựa vào đâu?" Đông Vương Công nhìn đám người đang ùa tới, kẻ thấp nhất cũng là tồn tại Chiến Sĩ cấp bảy, nhưng ở trước mắt hắn cũng chỉ là những kẻ có thể tùy ý diệt bỏ bằng một cái phất tay mà thôi. "Không cần lưu thủ!" Tộc trưởng Cáp Lợi thấy vẻ điềm tĩnh của Đông Vương Công, cảm giác bất an trong lòng bị cưỡng ép đè xuống lại càng thêm mãnh liệt, dứt khoát hét lớn một tiếng, ra lệnh cho thủ hạ toàn lực xuất thủ. "Giết!!" Hàng trăm binh sĩ hộ vệ đồng loạt thi triển thủ đoạn, khí thế bành trướng đến cực hạn, từng người thi triển chiêu số mạnh nhất oanh kích về phía Đông Vương Công. "Không chịu nổi một kích!" Đông Vương Công dứt lời, chỉ nhẹ nhàng phất tay áo, tức thì pháp lực hung hãn tuôn trào. "Bành bành bành..." Sức mạnh cường đại bùng nổ, hóa thành từng đạo khí lãng, nghiền nát đám binh sĩ hộ vệ đang lao tới thành bụi phấn!

Trong nháy mắt, chỉ vẹn vẹn một cái chớp mắt, phiến địa vực này liền trở nên thanh tĩnh.

Tộc trưởng Cáp Lợi thấy cảnh này, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Thủ đoạn như thế này, e rằng phải là tồn tại cảnh giới Thánh Vực!

Chỉ có điều... người trước mắt xem ra lại chẳng giống cường giả Thánh Vực chút nào.

Tộc trưởng Cáp Lợi cảm nhận khí tức trên người Đông Vương Công, phát hiện đối phương hoàn toàn không có nửa phần chấn động của pháp tắc huyền ảo.

Lúc này, khác với tộc trưởng Cáp Lợi, Uy Nhĩ đang giằng co với Khải Sắt Lâm (Catherine) nhìn thấy tình huống đó, trong lòng lập tức đánh giá Đông Vương Công là cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì vừa rồi khi Đông Vương Công ra tay, hắn cư nhiên không cảm ứng được chút gì, chứng tỏ đối phương hoặc là thực lực cao hơn hắn quá nhiều, hoặc là hoàn toàn không có tu vi.

Khả năng sau có thể loại bỏ ngay lập tức ở thời gian đầu tiên, dù sao có thể trong nháy mắt đánh tan hàng trăm hộ vệ thì không thể nào là kẻ không có tu vi.

Còn về khả năng đầu... kết hợp với cách xưng hô của Khải Sắt Lâm vừa rồi, Uy Nhĩ có chút hối hận vì chuyến đi này.

Tuy nhiên, khác với Uy Nhĩ có nhãn giới khá cao, tộc trưởng Cáp Lợi sau cơn kinh ngạc ban đầu lại khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn Đông Vương Công tràn đầy lãnh ý, nói: "Tiểu tử!

Đừng tưởng rằng che giấu tu vi là thiên hạ vô địch!

Hôm nay để ngươi kiến thức một chút sức mạnh của cường giả Thần cấp!" Dứt lời, sức mạnh toàn thân hắn bạo tăng, tức thì dẫn động phong vân dũng động, tiếng gào thét trong sân không dứt bên tai.

Sau một khắc, chỉ thấy tộc trưởng Cáp Lợi giơ tay nhấc chân liền dẫn động lực lượng pháp tắc thiên địa huyền ảo, khiến một đầu cự

thú dữ tợn hiện ra từ hư không, lao thẳng về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công thấy thế, không khỏi lắc đầu, chỉ hơi phóng xuất một tia uy áp. "Oanh long long..." Tức thời, thiên địa đảo chuyển, nhật nguyệt biến huyễn, uy thế khủng bố lan tràn bốn phía, khiến vô số người đều cảm giác một cỗ áp lực khó tả.

Đầu cự thú đang lao về phía Đông Vương Công kia như gặp phải đại khủng bố, trực tiếp tiêu tán, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Tộc trưởng Cáp Lợi còn chưa kịp kinh ngạc thì đã phát hiện bản thân vì tia uy áp của Đông Vương Công mà trở nên khó lòng động đậy. *** "Hô...

Hú hồn!" Đột Lệ Lôi thấy Băng Long trước mắt ngủ say, tức thì thở phào nhẹ nhõm. "Còn chưa phải lúc buông lỏng đâu!" Băng Sắt Lâm ở bên cạnh vội vàng nhắc nhở.

Ngay lúc này, ở phía xa, Khải Sắt Lâm thúc giục chú ngữ.

Trên cơ thể dữ tợn của đầu Băng Long đang trầm ngủ đột nhiên phun trào ra một luồng hàn khí, trong nháy mắt đột phá cấm chế, oanh bạo lực lượng Băng hệ huyền ảo đang trói buộc xung quanh, đồng thời mở ra đôi long nhãn sâm nhân. "Gào!" Băng Long gầm lên giận dữ, đồng thời trong miệng phun ra khí lãng hàn lãnh đủ để hủy thiên diệt địa. "Đáng chết..." Đột Lệ Lôi và Băng Sắt Lâm đứng mũi chịu sào tức thì sắc mặt đại biến. "Quả nhiên phải dùng đến chiêu đó mới được!" Đột Lệ Lôi lộ vẻ không cam lòng, đồng thời tâm niệm lưu chuyển, phát động bí pháp. "Oanh!" Một cỗ uy thế khủng bố từ trong cơ thể gã toát ra, tức khắc bao phủ toàn thân. "Thảo Nguyên Lang Vương phụ thân!" Đột Lệ Lôi quát lớn một tiếng, toàn thân trên dưới tức thì mọc ra lông sói, sau đó quanh người cuồn cuộn hắc quang, bộc phát ra thanh thế khủng bố, trực tiếp đột phá hàn băng cấm cố, một đao chém về phía đầu Băng Long trước mắt. "Băng Tuyết chi lực!"

Cùng lúc đó, Băng Sắt Lâm cũng thúc giục sức mạnh ẩn giấu, khiến toàn thân phiếm lên hàn quang nhàn nhạt, lại bắt đầu thôn phệ luồng hàn khí đang không ngừng tuôn ra kia.

Không ổn!

Khải Sắt Lâm ở xa thấy thế, trong lòng không khỏi kinh hãi, vội vàng muốn thúc động chú ngữ.

Nhưng chỉ trong tích tắc, Đột Lệ Lôi đã mạnh mẽ vung đại đao trong tay, bộc phát ra thanh thế hạo hãn, trực tiếp chém đôi đầu Băng Long do Khải Sắt Lâm triệu hồi.

Băng Sắt Lâm ở sau lưng Đột Lệ Lôi lúc này cũng dựa vào một thân Băng Tuyết chi lực, hấp thụ toàn bộ lực lượng Băng hệ huyền ảo tản mát ra từ thân xác Băng Long vừa bị oanh toái. "Ông!" Một cỗ sức mạnh càng thêm cường đại tức thì dũng hiện trong cơ thể Băng Sắt Lâm. "Hai cái phế vật!

Nếu còn không ra tay!

Lão tử chém chết cả hai người đấy!" Lúc này, Đột Lệ Lôi quay đầu lạnh lùng quát.

Ngải Phàm và Tra Nhĩ Đốn đang ở phía sau giả bộ chống đỡ dây leo, mưu đồ để Đột Lệ Lôi và Băng Sắt Lâm tiêu hao thêm chút sức lực, nghe vậy thần tình liền ngưng trệ.

Sau một khắc, bọn hắn nhao nhao thi triển kỹ năng áp đáy hòm, bộc phát sức mạnh kinh người, chấn nát sạch sẽ vạn thiên dây leo kia, đi tới bên cạnh hai người Đột Lệ Lôi.

Chương 523

"Hừ!

Đợi lát nữa nếu không toàn lực ứng phó, lão tử cũng không phụng bồi nữa đâu!" Đột Lệ Lôi hừ lạnh một tiếng, mặt đầy giận dữ.

Vừa rồi bị nộ hỏa xông lên đầu nên không nghĩ nhiều, lúc này tiến vào trạng thái Thảo Nguyên Lang Vương, phản đảo bình tĩnh lại, hành động của hai người phía sau tự nhiên cũng bị gã hoàn toàn nhìn thấu. "Khụ khụ." Ngải Phàm đến từ Đế quốc cùng với Tra Nhĩ Đốn của Hỗn Loạn Chi Lĩnh nghe vậy, không khỏi ho khan hai tiếng, sắc mặt cũng trở nên khó coi. "Được rồi, tất cả đợi giải quyết xong Đại Tế Tư trước mắt rồi hãy nói!" Băng Sắt Lâm đến từ Cực Bắc Băng Nguyên quát khẽ một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn về phía Khải Sắt Lâm ở phía trước, trầm giọng nói: "Việc đã đến nước này, ngươi hẳn cũng biết mình không có nửa phần thắng rồi chứ!

Chi bằng thế này, ngươi tán đi một thân lực lượng pháp tắc huyền ảo, ngã đẳng có thể tha cho ngươi khỏi chết!" Lúc này, theo gã thấy, bọn họ từng người hoàn toàn thi triển sức mạnh từ bài tẩy, đều đạt đến sức mạnh Thần cấp, hiện tại Khải Sắt Lâm lại chỉ có một mình, tự nhiên là thua không còn nghi ngờ gì nữa! "Vậy sao?" Khải Sắt Lâm ánh mắt lãnh đạm, nhìn Băng Sắt Lâm cùng những kẻ khác đang bộc phát lực lượng pháp tắc huyền ảo huýnh nhiên bất đồng, trên mặt thoáng qua một tia thần tình ngoạn vị. *** "Thủ chưởng cũng cứng rắn đấy!" Lâm Lôi từ Tử Huyết đoản kiếm cảm nhận được độ cứng rắn của bàn tay Quang Minh Thái Thản kia, trên mặt không khỏi thoáng hiện vẻ kinh ngạc. "Sức mạnh của tiểu tử ngươi cũng không tầm thường!

Đảo lại làm Bản thần có chút chấn kinh, bất quá như vậy cũng tốt!

Bắt về làm một con thần thú canh cửa cũng không tệ!" Tên Quang Minh Giáo Sử kia, lúc này hẳn nên gọi là Quang Minh Thái Thản, sau khi cảm nhận được bàng bạc chi lực dũng mãnh từ Lâm Lôi, cũng hơi cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại phù hiện thần tình tham lam bạo ngược, hiển nhiên rất có hứng thú đối với Lâm Lôi đang ở dạng Long nhân hóa. "Cuồng vọng!" Lâm Lôi hừ lạnh một tiếng, đồng thời kích phát Tử Huyết đoản kiếm trong tay, tức thì tản mát ra tử mang trùng thiên, mưu đồ công phá phòng ngự đối phương. "Sức mạnh cỡ này, ở trong đám Thượng Vị Thần bình thường cũng tính là không tệ, nhưng ở trước mặt Quang Minh Thái Thản ta, lại quá yếu rồi!" Quang Minh Thái Thản cười lạnh một tiếng, sau đó lật bàn tay liền phun trào kim quang chói mắt, trong đó càng tràn ngập lực lượng Quang Minh pháp tắc huyền ảo vừa thuần túy lại khủng bố, trực tiếp chấn bay Lâm Lôi ra ngoài. "Bành!" Một tiếng động lớn vang lên, Lâm Lôi nặng nề ngã xuống bên cạnh Áo Lợi Duy Á, hất lên một trận bụi mù. "Không sao chứ!?" Áo Lợi Duy Á vội vàng đi tới gần, phất tay tán đi bụi mù, đỡ Lâm Lôi dậy. "Lão đại!" Bối Bối cũng mặt đầy lo lắng kêu lên. "Không sao." Lâm Lôi chậm rãi đứng dậy, mơ hồ cảm nhận được nội thương do Quang Minh Thái Thản tùy tiện ra tay gây nên.

Quả nhiên cường đại!

Cùng là Thượng Vị Thần, cư nhiên chênh lệch lại lớn đến hội này!

Lâm Lôi có thể khẳng định, Quang Minh Thái Thản tuy cuồng vọng nhưng thực lực quả thật cường đại, nhưng hẳn là chưa vượt qua phạm trù Thượng Vị Thần.

Đúng rồi, trước khi xuất phát hắn từng tìm hiểu, nghe đồn tại Địa Ngục Vị Diện, Thượng Vị Thần bình thường chỉ được xưng là Ác

Ma Tứ Sao, ở trên mức đó, mỗi một tinh cấp, thực lực liền sẽ tăng cường gấp mười!

Đến cấp bậc đỉnh tiêm trong Ác Ma là Ác Ma Thất Sao trong truyền thuyết, liền có thể siêu việt Thượng Vị Thần bình thường cả ngàn lần thực lực!

Nghĩ tới đây, Lâm Lôi lập tức ngưng tụ tâm thần, nhìn về phía Bối Bối nói: "Bối Bối, hợp nhất!" Bối Bối lập tức hiểu ý, thân hình hóa thành lượng quang nhàn nhạt, khoảnh khắc liền nhập vào trong cơ thể Lâm Lôi. "Oanh!" Một luồng bạch quang thuấn gian bao trùm lấy Lâm Lôi, chiếu rọi cả bầu trời quang mang đại tác. "Đừng giãy giụa nữa!

Tung sử ngươi có trăm ngàn bí pháp, cũng không thể nào là đối thủ của Bản thần!" Quang Minh Thái Thản nhìn đám người Lâm Lôi bên dưới, trên mặt lộ ra nụ cười hí ngược nhàn nhạt.

Hắn thích nhất là nhìn đám gia hỏa yếu nhược giãy giụa không thôi, cuối cùng lại đem bọn chúng bóp chết.

Nhớ lại, kẻ bị bóp chết lần trước, dường như là kẻ được xưng là cấp bậc Ác Ma Ngũ Sao tại Địa Ngục Vị Diện thì phải?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Quang Minh Thái Thản phiếm lên ý cười nhàn nhạt, trận chiến đó khiến hắn cũng bị thương, thậm chí suýt chút nữa lật thuyền trong mương rồi.

Ngay khi Quang Minh Thái Thản đang hồi tưởng, một đạo khí tức huyền lại càng huyền đột nhiên từ bên dưới lan tràn ra.

Chỉ thấy quang mang vừa rồi tiêu tán vô tung, lộ ra thân hình Lâm Lôi bằng không tăng trưởng thêm nửa mét. "Loại sức mạnh này..." Lâm Lôi cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, không khỏi thần tình khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía Quang Minh Thái Thản, lạnh giọng nói: "Tiếp theo, ta sẽ đem tất cả sự khinh miệt của ngươi trả lại cho

ngươi!" Giữa lời nói, khí thế toàn thân hung dũng bành phái trực trùng thiên tế, ẩn ước gian lại có thể cùng khí thế do Quang Minh Thái Thản tản mát ra phân đình kháng lễ. "Cấp bậc Ác Ma Ngũ Sao!?" Quang Minh Thái Thản lộ vẻ kinh ngạc, chỉ một cái bí pháp, sức mạnh của đối phương cư nhiên cường đại lên gấp mười lần không chỉ! "Xác thực xuất hồ ý liệu của Bản thần, nhưng ngươi cho rằng, chỉ cần như vậy là có thể thắng được Bản thần sao!?" Thần tình Quang Minh Thái Thản đột nhiên biến đổi, phiếm lên vẻ dữ tợn nhàn nhạt, cười lạnh nói: "Đánh nổ tồn tại đồng giai như thế này, đối với Bản thần mà nói mới có chút ý tứ!" Dứt lời, hắn thân thủ vẫy một cái, tức thì gọi ra một cây búa lớn màu ngân bạch.

Cùng lúc đó, một cỗ sát khí cổ xưa từ trong cơ thể lan tràn ra, chấn động cả phiến địa vực rung chuyển. "Vậy thì xem ai đánh nổ ai đi!" Lâm Lôi thấy thế, phi thân xông lên, toàn thân toát ra tử quang trùng thiên, tay cầm Tử Huyết đoản kiếm bộc phát yêu diễm thôi xán, lao thẳng đến Quang Minh Thái Thản. "Oanh long long..." Khắc này, tựa như thiên băng địa liệt, cả không gian đều ẩn ẩn chớp động, phảng phật như bị sức mạnh bộc phát từ một kích của Lâm Lôi chấn nhiếp.

Quang Minh Thái Thản thấy thế, không khỏi sắc mặt khẽ biến, thần tình cũng trong tích tắc trở nên ngưng trọng. "Xem Bản thần không oanh bạo ngươi!" Quang Minh Thái Thản huy vũ cự phủ ngân bạch trong tay, tức thì bộc phát ra quang vựng màu nhũ bạch chói mắt, trong lúc nhất thời hóa thành ngàn vạn đạo khí lãng, lao về phía Lâm Lôi đang nghênh diện bên dưới. "Uy lực cỡ này không cản nổi Lâm Lôi ta đâu!" Thân hình Lâm Lôi phi tốc bay lên, đồng thời huy động Tử Huyết trong tay, phun trào ra tử mang hạo hãn, đem đám khí lãng đang trùng sát đầy trời kia chấn nát sạch sẽ.

Cũng chỉ trong chớp mắt, Lâm Lôi đã tồi hủy ngàn vạn đạo khí lãng, lao đến trước mặt Quang Minh Thái Thản, một kiếm đâm ra, tử

quang đầy trời. "Oanh!" Mang theo thế bôn lôi phúc hải, một kiếm này tạo áp lực cực lớn cho Quang Minh Thái Thản, khiến thân hình hắn theo bản năng kinh thối lui lại vài bước.

Bất quá chỉ trong phiến khắc, Quang Minh Thái Thản liền phản ứng lại.

Hắn là ai?

Là Quang Minh Thái Thản!

Là tồn tại giảo giảo giả trong đám Ác Ma Ngũ Sao ở Chí Cao Vị Diện!

Nào có đạo lý úy kỵ nhân vật chỉ dựa vào ngoại lực mới kham kham đạt được cảnh giới như thế này trước mắt!

Nghĩ thế, Quang Minh Thái Thản tâm niệm vừa sinh, tức thì có kim quang đầy trời phun trào, hóa thành điểm điểm lượng quang chói mắt, "xoát" một tiếng liền lao xuống, trực tiếp chắn ngay chính giữa Quang Minh Thái Thản và Lâm Lôi, với tốc độ cực nhanh hình thành một bức tường ánh sáng.

Chương 524

"Bành!!" Lâm Lôi một kích đánh trúng đạo quang tường, trong nháy mắt quang tường nổ tung, hắn nghênh diện bổ về phía Quang Minh Thái Thản. "Đáng chết!" Quang Minh Thái Thản sắc mặt đại biến, áp căn không ngờ công kích lực của Lâm Lôi lại cường đại đến mức một kích đánh tan Quang Minh phòng ngự chi pháp mà hắn thi triển. "Phủ!" Tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Quang Minh Thái Thản gầm nhẹ một tiếng, cự phủ trong tay hắn lại nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành một vệt tinh quang, tựa như xuyên việt không gian, cực tốc đi tới trước người hắn. "Khanh!" Một tiếng kim thiết giao kích vang lên, Lâm Lôi phát hiện một kiếm tịnh vị phá phòng, ngược lại bị phủ đầu của đối phương chặn đứng thế công. "Ở trước mặt Quang Minh Cự Phủ của ta, Tử Kiếm của ngươi cũng chẳng đáng nhắc tới mà thôi!" Quang Minh Thái Thản thấy vũ khí chặn được công thế đối phương, không khỏi lộ vẻ cười lạnh, sau đó thân thể to lớn chỉ hơi chấn động, liền hóa thành bộ dáng tráng hán cao hai mét, một tay chộp lấy cự phủ, bổ mạnh về phía Lâm Lôi. "Ai mạnh ai yếu!

Chiến mới biết!!" Lâm Lôi lộ vẻ chiến ý, trên người lần nữa bộc phát thần quang chói mắt, nghênh đón công thế của đối phương mà oanh kích tới. "Khanh khanh khanh..." Hai bên càng đánh càng hăng, dấy lên pháp tắc huyền ảo kích động đầy trời.

Trong quá trình đó, Quang Minh Thái Thản lại kinh ngạc phát hiện, công thế của Lâm Lôi cư nhiên càng ngày càng cường đại! *** Trước một hồ nước sôi trào tràn ngập lượng quang. "Ném bọn chúng xuống!" Mã Đặc cười lạnh, tùy ý phất tay, liền xoay người rời đi.

Mấy tên Quang Minh Vệ Sĩ nhận lệnh liền đem đám người Lâm Lôi ném xuống, đợi nghe được tiếng "phốc thông" rơi xuống nước,

liền niệm động pháp quyết, tức thì có từng tầng cấm chế phù hiện xung quanh. "Một ngày sau lại đến tra hỏi." Mấy tên Quang Minh Vệ Sĩ nhìn nhau, sau đó xoay người rời đi.

Đám người Lâm Lôi vừa bị ném vào hồ nước, vốn đang có bộ dạng hôn mê, đợi mấy tên vệ sĩ rời đi lại đột nhiên mở mắt, lộ ra ánh nhìn lăng lệ. "Thần Tàng chi pháp của Đại nhân quả thực thần kỳ, thế mà ngay cả Hôn Thụy Chú do tên Đại Giáo Sử kia đích thân thi triển cũng có thể ngăn cản." Bối Bối vẻ mặt kinh ngạc nói.

Lâm Lôi cùng Áo Lợi Duy Á đều gật đầu.

Theo bọn hắn thấy, loại pháp môn để kháng dị thuật này so với bất kỳ thủ đoạn chiến đấu nào cũng không kém cạnh, dù sao cũng đại đại gia tăng thủ đoạn bảo mệnh. "Tiếp theo, phải nghĩ cách đào thoát khỏi đây, lấy lại Vô Tự Chi Thạch mới được!" Lâm Lôi lộ vẻ ngưng trọng.

Bọn hắn hiện nay nếu mất đi Vô Tự Chi Thạch, thì mạnh nhất cũng chỉ là tiêu chuẩn Thượng Vị Thần bình thường và Trung Vị Thần, đối đầu với Thượng Vị Thần bình thường thì còn được, nếu gặp phải tồn tại như Mã Đặc, thì vạn vạn lần không địch lại. "Phải nghĩ cách, nơi này phòng vệ định nhiên sâm nghiêm, chúng ta phải nhanh chóng mới được." Áo Lợi Duy Á khẽ gật đầu, đồng thời cảm tri bốn phía.

Cũng ngay lúc này, hắn phát hiện nước hồ bọn hắn đang ngâm không ngừng dũng xuất một cỗ năng lượng kỳ đặc lại quỷ dị hướng vào trong cơ thể.

Chỉ có điều cỗ năng lượng này mỗi khi tiến vào kinh mạch, sẽ bị Thần Tàng chi lực trong cơ thể khinh tùng diệt trừ, nên không có chút hiệu dụng nào. "Trong hồ nước này dường như có thứ gì đó có ích với ta!" Áo Lợi Duy Á lúc này lại sáng mắt lên, trên mặt thoáng qua vẻ hưng phấn, đồng thời nhắm mắt lại, nhanh chóng dùng lực lượng

pháp tắc huyền ảo của bản thân dẫn động sức mạnh trong đó.

Lâm Lôi và Bối Bối ở bên cạnh nghe xong, cũng vui mừng ra mặt, nhưng không lên tiếng, sợ làm phiền Áo Lợi Duy Á. "Ông ông ông..." Chấn động kỳ lạ trong nháy mắt lan tràn bốn phía.

Cũng may tên Đại Giáo Sử kia tương đối tự tin với thủ đoạn của mình, nên trong không gian này không hề phái người canh giữ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chừng nửa giờ sau, Áo Lợi Duy Á mới chấn động toàn thân, mở mắt ra, cảm nhận tu vi trong cơ thể tiến thêm một bước, trong ánh mắt dương dật ý cười không cách nào che giấu. "Đột phá rồi?" Lâm Lôi thấy cảnh này, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Áo Lợi Duy Á gật đầu, nói: "Cái gọi là Quang Minh Trì này cố nhiên tựa hồ sẽ xâm thôn tư duy con người, nhưng một khi bị Thần Tàng chi pháp chặn lại, ngược lại chẳng đáng nhắc tới.

Trái lại trong đó có một cỗ năng lượng, khấp hảo bổ sung cho Quang Minh pháp tắc chi lực trong cơ thể ta, giúp ta nhất cử bước vào cảnh giới Trung Vị Thần!" Nói xong, hắn nhìn về phía cấm chế xung quanh, như có điều suy nghĩ, chỉ vung tay lên liền mở ra một cái lỗ hổng trên tầng tầng cấm chế. "Trong Thánh Điện này tràn ngập pháp tắc chi lực nồng đậm, với ta như hổ mọc thêm cánh.

Ta đi trước xem có thể dựa vào cảm ứng tìm lại Vô Tự Chi Thạch hay không, các ngươi cứ ở lại đây." Áo Lợi Duy Á mở miệng dặn dò một tiếng, sau đó không đợi đám Lâm Lôi phản hồi, liền thi triển một cái Quang Ẩn Thuật, liễm đi thân hình, chui ra khỏi lỗ hổng, đồng thời tiện tay khôi phục lại nó, tiễu nhiên vô tung vô ảnh. *** "Vị miễn thái quá đáng một chút rồi chứ!?" Lâm Lôi lúc này lộ vẻ giận dữ, nhìn về phía Vận Mệnh Chúa Tể, lệ thanh quát. "Quá đáng!?

Bản Chúa Tể thu hồi Thần phân thân của mình, có chỗ nào là quá

đáng?" Vận Mệnh Chúa Tể đạm nhiên cười.

Thực tế, Áo Cổ Tư Tháp đã đem tất cả tạp niệm ác niệm phong ấn vào trong đó, đản sinh ra một tôn Thần phân thân.

Theo lý thuyết, Vận Mệnh Chúa Tể sau khi mất đi tạp niệm ác niệm, hẳn là sẽ trở nên vô bi vô hỉ, cũng giống như biểu hiện trước mặt đám người Lâm Lôi lúc trước.

Nhưng nại hà Áo Cổ Tư Tháp trải qua Tiểu Thế Giới quán khái sức mạnh, đã phát sinh biến hóa tiền sở vị hữu, hiện nay có thể nói là triệt để quy chúc về Đông Vương Công sở hữu.

Điều này cũng dẫn đến việc Thần phân thân từng ký tồn tà niệm ác niệm của Vận Mệnh Chúa Tể biến mất, khiến một thân tà niệm ác niệm của hắn lần nữa hồi quy, mới xuất hiện hành kính như thế này.

Thời gian từng chút trôi qua, ước chừng nửa canh giờ sau, một tôn Chủ Thần đi vào đại điện, hồi báo: "Bẩm Chúa Tể đại nhân, có hai tôn Chủ Thần từ Quang Minh Thần Giới cầu kiến." Vận Mệnh Chúa Tể nghe vậy, không cấm nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngoại trừ hai tôn Chủ Thần kia ra thì sao?" Tôn Chủ Thần kia hồi ức một phen, liền nói: "Hình như không có thân ảnh nào khác." "Tốt tốt tốt!

Mời bọn hắn vào!" Vận Mệnh Chúa Tể có chút nghiến răng nghiến lợi nói. "?!" Tôn Chủ Thần kia không rõ tình huống, chỉ đành lĩnh mệnh đi ra ngoài đại điện.

Cũng ngay lúc này, Vận Mệnh Chúa Tể nhìn về phía Lâm Lôi, không cấm lạnh giọng nói: "Thủ hạ dưới trướng của ngươi cũng to gan thật, lại dám không tuân theo mệnh lệnh, không đem Áo Cổ Tư Tháp tới!

Xem ra tiếp theo Bản Chúa Tể phải thi triển một phen thủ đoạn, để các ngươi ngoan ngoãn thả Áo Cổ Tư Tháp ra!" Dứt lời, hắn liền

nhắm mắt lại, trong thần tình lưu tồn một tia lãnh lệ dữ tợn, hiển nhiên định đợi người của Quang Minh Thần Giới đến rồi tính tổng nợ.

Lâm Lôi và Lâm Na thấy thế, lại nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy được ý cười. ... "Ta nói này Áo Lợi Duy Á, chúng ta không về Ngọc Lan Vị Diện bái kiến Đông Vương Công đại nhân, lại chỉ thân đi tới đây, không hề đem theo Áo Cổ Tư Tháp, nhỡ đâu tên Vận Mệnh Chúa Tể kia xé phiếu thì làm sao?" Đi trên đường tới Vận Mệnh Thần Điện, Bối Bối tâm thần bất định dùng thần hồn truyền âm cho Áo Lợi Duy Á bên cạnh. "Nếu chúng ta thật sự mang hắn tới, đó mới là tử lộ một đường!

Chương 525

Trước mắt không mang theo, đối phương mới có kiêng kị vài phần!" Áo Lợi Duy Á vừa đi theo Chủ Thần dẫn đường, vừa nói: "Huống hồ, chẳng lẽ ngươi không có lòng tin vào thuật hợp thể của chúng ta sao!?" "Cái này...

đảo cũng không phải, chỉ là cảm thấy hành động này có chút mạo hiểm." Bối Bối gãi gãi đầu truyền âm một câu. "Mạo hiểm!?

Từ lúc nào Bối Bối cũng biết lo lắng về vấn đề mạo hiểm rồi?" Áo Lợi Duy Á tức thì cười, xem ra đoạn thời gian này Bối Bối xác thực sống an nhàn quen rồi, cư nhiên biến thành bộ dáng này. "Ngươi nói gì đấy!" Bối Bối hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không thật sự tức giận.

Theo truyền âm đùa giỡn, hai người cũng đã đến trước Vận Mệnh Thần Điện. "Chúa Tể đại nhân nhà ta đang ở bên trong, các ngươi có thể trực tiếp vào." Tôn Chủ Thần kia nói một câu, liền xoay người rời đi.

Bối Bối và Áo Lợi Duy Á thấy thế, tức thì nhìn nhau, hai người thần tình ngưng trọng, hít sâu một hơi, sau đó đại bộ bước vào trong điện. "Các ngươi dám đến đây!

Thật coi Bản Chúa Tể là kẻ ăn chay sao!!?" Cũng trong nháy mắt, tiếng quát tháo của Vận Mệnh Chúa Tể ập xuống đầu! *** "Kẻ ra tay hẳn là vị Sinh Mệnh Chi Thần kia chứ!?" Bối Bối đang ở trong cơ thể Lâm Lôi cảm nhận hai luồng sức mạnh va chạm, không khỏi trầm giọng nói. "Sinh Mệnh pháp tắc chi lực nồng đậm như thế, đa phần là Sinh Mệnh Chi Thần không sai rồi!

Lâm Lôi nhất định phải vạn phần cẩn thận!" Áo Lợi Duy Á gật

đầu, vẻ mặt ngưng trọng. "Yên tâm đi!" Lâm Lôi dứt lời, liền xuyên qua màn bụi mù dày đặc nhìn tới.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu lục từ xa phi tới.

Sau một khắc, đạo lục sắc thân ảnh kia mạnh mẽ phất tay, tức thì bộc phát quang mang chói mắt, xua tan bụi mù, trực diện Lâm Lôi, trầm giọng nói: "Sát hại Trưởng lão Thần Điện, đáng chết!" Lời nói mang theo thanh uy chấn động, khiến thiên địa đều vì thế mà biến sắc.

Lâm Lôi thấy thế, không khỏi cười nói: "Kỹ không bằng người, tự nhiên đáng chết!" Đạo lục sắc thân ảnh kia nghe Lâm Lôi cuồng ngôn, tức thì lộ vẻ giận dữ, lệ thanh nói: "Khẩu xuất cuồng ngôn!

Hôm nay Bản Sinh Mệnh Chi Thần sẽ cầm sát ngươi tại đây!

Để cho hậu nhân cảnh giác!" Nói xong, thân hình hắn đại trướng, hóa thành một lục sắc cự nhân cao ba mét, trong tay hiện ra một cây thần trượng tản mát quang mang chói mắt, mạnh mẽ bổ xuống về phía Lâm Lôi. "Oanh long long..." Tiếng xé gió vang vọng chân trời, từ thần trượng phun trào ra thần lực bàng bạc khủng bố, rạch phá trường không lao về phía Lâm Lôi. "Tử khí mạn thiên!" Lâm Lôi di nhiên không sợ, huy vũ Tử Huyết đoản kiếm trong tay, tức thì bộc phát thần quang thôi xán, hóa ra ngàn vạn đạo kiếm khí, ngoan ngoan nghênh đón luồng thần lực bàng bạc kia. "Bành bành bành..." Hai luồng sức mạnh va chạm, kích khởi vô biên dư ba. "Dám kháng thần uy!

Đáng giết!" Sinh Mệnh Chi Thần phi thân lao tới, phát động mãnh công kịch liệt về phía Lâm Lôi. "Không kháng cũng bị giết, kháng cũng bị giết, thật nực cười tới cực điểm!" Lâm Lôi cười lạnh một tiếng, tay cầm Tử Huyết đoản kiếm chiến đấu cùng Sinh Mệnh Chi Thần đến mức như hỏa như đồ, khiến cả Sinh Mệnh Chí Cao Thần Giới phong vân dũng động, chấn động không thôi. "Bành bành bành..." Hai

bên càng đánh càng kịch liệt, Sinh Mệnh Chi Thần pháp tắc chi lực bành phái, một thân sức mạnh càng có sự liên động với Chí Cao Thần Giới này, thế mà đánh với Lâm Lôi sau khi hợp thể vẫn bất phân thắng bại.

Thần Tàng chi lực...

Khai!

Giao chiến trăm hiệp, Lâm Lôi chợt cảm thấy không thể tiếp tục dây dưa, liền tâm niệm nhất động, trực tiếp thi triển Thần Tàng chi lực. "Oanh!" Tức thời, sức mạnh toàn thân hắn bạo tăng, khoảnh khắc liền áp chế Sinh Mệnh Chi Thần, đánh cho đối phương một trận tơi bời!

Kiếm thế hạo hãn mang theo sức mạnh kinh người, không ngừng áp chế Sinh Mệnh Chi Thần, khiến y phải liên liên hậu lui. "Bản thần há lại là kẻ để ngươi khinh nhờn!" Sinh Mệnh Chi Thần bị áp chế liên tục, tức thì lộ vẻ giận dữ, bạo quát một tiếng. "Oanh long long..." Tức thời, cả Chí Cao Thần Giới đều bắt đầu run rẩy, tản mát ra Sinh Mệnh pháp tắc chi lực bàng bạc với tốc độ cực nhanh, hung dũng phi nhập vào cơ thể Sinh Mệnh Chi Thần.

Khí thế của Sinh Mệnh Chi Thần vốn đang rơi vào hạ phong tức thì tiêu thăng, lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được cân bằng lại với Lâm Lôi. "Ăn ta một đòn!" Sinh Mệnh Chi Thần quát khẽ, tay cầm quyền trượng, phóng xuất lục mang kinh người, lần nữa cùng Lâm Lôi giao chiến thành một đoàn.

Song phương ngươi tới ta đi, đánh đến tương đương kịch liệt, dư ba tứ tán khiến vạn thiên sinh linh đều vì thế mà vẫn lạc. "Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sức mạnh của chúng ta sẽ bị Sinh Mệnh Chi Thần tiêu hao hết mất!" Bối Bối nhịn không được kêu lên. "Nhất tịnh thi triển Thần Tàng chi lực, dùng thế lôi đình áp chế Sinh Mệnh Chi Thần

đi!" Áo Lợi Duy Á lập tức đề xuất kiến nghị. *** "Đáng chết!

Chẳng lẽ hôm nay ngã phải vẫn lạc tại đây sao!?" Bối Bối cảm nhận công thế khủng bố đang ập tới, vẻ mặt đầy không cam lòng. "Sẽ không!

Đông Vương Công đại nhân sẽ không tọa thị bất lý!" Lâm Lôi lắc đầu, vẻ mặt kiên định.

Áo Lợi Duy Á cũng khẽ gật đầu, nói: "Chúng ta gặp nguy cơ đâu chỉ một lần, nhưng chỉ cần chúng ta tâm hướng về Đại nhân, Đại nhân sẽ không vứt bỏ chúng ta!" Bối Bối nghe xong, tức thì sáng mắt lên, vỗ vỗ đầu nói: "Suýt chút nữa quên mất vụ này!" Hắn trực tiếp hướng về phía công thế đang lao tới quát: "Có giỏi thì tới đây!

Bối Bối ta là người có chỗ dựa!" Lời vừa thốt ra, Lâm Lôi và Áo Lợi Duy Á đều dở khóc dở cười.

Bên cạnh, Khải Sắt Lâm cũng đang bị vây khốn lộ ra nụ cười nhẹ, trong đầu lại hiện lên gương mặt phong thần tuấn lãng kia...

Hắn sẽ đến cứu ta chứ?

Nghĩ tới đây, vẻ lo âu trên mặt Khải Sắt Lâm tức thì biến mất vô tung vô ảnh.

Thần Giới Quản Lý Giả trên cao thấy đám người Lâm Lôi đối mặt tử cảnh mà không có nửa phần sợ hãi, ngược lại còn bày ra bộ dạng trời không sợ đất không sợ, nộ hỏa trong lòng càng bốc cao.

Chương 526

Vẻ giận dữ trên mặt càng thêm vượng thịnh, gã lệ thanh nói: "Hôm nay vô luận là ai, cũng không thể cứu được tính mạng các ngươi!" Dứt lời, quả quang cầu khổng lồ đang lao xuống càng thêm tinh mang đại tác, mắt thấy sắp đánh trúng đám người Lâm Lôi.

Tại thời khắc này, một đạo thân ảnh uy nghiêm đột nhiên xuất hiện trước mặt đám người Lâm Lôi. "Đông Vương Công đại nhân!!" "Đại nhân!" Lâm Lôi cùng Khải Sắt Lâm tức thì nhận ra đạo thân ảnh này, trên mặt lộ rõ vẻ kích động. "Yên tâm, có Ta ở đây, ai cũng không thương tổn được các ngươi." Đông Vương Công đạm nhiên cười, chỉ phất tay áo bào, tức thì dấy lên một trận hạo nhiên cự lãng, trong khoảnh khắc liền chấn tan quả quang cầu mang theo uy thế khủng bố kia.

Thiên địa lần nữa trở về bình tĩnh, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra. "Ngươi là ai!

Cũng dám ngăn cản công thế của Bản Thần linh!?" Tên Quản Lý Giả thấy Đông Vương Công phất tay liền diệt trừ công thế của mình, không khỏi sắc mặt khẽ biến, trầm giọng quát. "Muốn nói chuyện với Ta thì xuống đây mà nói, đừng có ở đó giấu đầu lòi đuôi." Đông Vương Công lắc đầu, đại thủ vung lên, liền có pháp lực bàng bạc hung dũng trào ra, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt khuôn mặt khổng lồ trên cao không kia.

Ngay sau đó, chỉ thấy từng luồng pháp lực ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, chụp lấy khuôn mặt nhân loại kia. "Bá!" Một đạo thân ảnh cao chưa đến một mét bị cự thủ lôi ra.

Đám người Lâm Lôi định thần nhìn lại, phát hiện gương mặt của

thân ảnh kia đúng là tên Thần Giới Quản Lý Giả vừa rồi. "Ngươi!

Buông ta ra!" Tên Quản Lý Giả đại kinh thất sắc, vội vàng vận chuyển cuồn cuộn Sinh Mệnh pháp tắc chi lực, mưu đồ giãy thoát khỏi trói buộc.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện, bàn tay khổng lồ đang tóm lấy mình kia lại tương đương lao cố, mặc cho hắn xung kích thế nào cũng không thể chấn tan. "Đáng chết!

Sinh Mệnh pháp tắc, tụ!" Quản Lý Giả thấy thế, tức thì lệ quát một tiếng, dẫn động pháp tắc huyền ảo chi lực từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn lao tới, xung kích vào bàn tay pháp lực của Đông Vương Công. "Bành bành bành..." Từng luồng Sinh Mệnh pháp tắc huyền ảo xung kích, nhưng cự thủ vẫn không hề có nửa phần buông lỏng.

Đông Vương Công thấy thế, không khỏi đạm nhiên cười: "Muốn Ta buông ra sao?

Vậy thì được thôi!" Lời vừa dứt, bàn tay to lớn đột nhiên tán đi.

Tên Thần Giới Quản Lý Giả nhất thời mất đi điểm tựa, lộ vẻ kinh ngạc, điên cuồng rơi xuống phía dưới! *** "Đi thôi!" Lâm Lôi vẻ mặt kiên định, bước vào trong truyền tống trận.

Trong nháy mắt, một đạo quang mang nhàn nhạt bao trùm lấy thân thể hắn.

Ngay sau đó, trận pháp tản mát ra quang mang chói mắt, truyền tống thân thể Lâm Lôi rời khỏi nơi này. ...

Đi theo cảm giác trước mắt tối sầm rồi lại sáng lên, Lâm Lôi phát hiện mình đang ở một vùng đất ám vô thiên nhật. "Địa Giới, nơi này hẳn là Ma Chi Giới rồi đi?

Theo tình báo nói, Ma Chi Giới quanh năm u ám, cho nên tu luyện

Hắc Ám pháp tắc ở đây sẽ làm chơi ăn thật!" Bối Bối ở trong cơ thể Lâm Lôi nhịn không được trầm giọng nói. "Hẳn là không sai, Hắc Ám pháp tắc uẩn hàm trong Địa Giới tương đương nồng đậm, nếu có người công pháp liễu đắc, tốc độ thôn phệ nhanh, e rằng tu luyện tại đây còn nhanh hơn ở một số Nguyên Tố Thần Giới!" Áo Lợi Duy Á trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Ngay cả một Vị Diện Thế Giới được bình định là trung đẳng vật chất vị diện, trong đó cư nhiên lại phú hàm pháp tắc chi lực bàng bạc như vậy.

Cảm nhận Vị Diện này, Lâm Lôi cũng thoáng chút kinh ngạc, nhưng lúc này hắn không có thời gian suy tư nhiều như vậy, đành phải phóng xuất thần thức, tản ra bốn phương tám hướng. "Oanh!" Chỉ trong nháy mắt, tình huống của cả Thần Giới liền xuất hiện trong thần thức hắn.

Nhưng khi nhìn thấy tình huống truyền về từ thần thức, hắn tức thì sắc mặt khẽ biến, trầm giọng nói: "Xem ra nơi này tịnh không phải là Ma Chi Giới!" "Lời này giải thích thế nào!?" Áo Lợi Duy Á sắc mặt khẽ biến, lộ vẻ nghi hoặc.

Phải biết rằng xung quanh tồn tại Hắc Ám pháp tắc nồng đậm như vậy, trong các Vị Diện, theo tình báo thì chỉ có Ma Chi Giới mới có thể đối ứng. "Các ngươi phóng xuất thần thức dò xét một phen liền biết!" Lâm Lôi cười khổ nói.

Bối Bối và Áo Lợi Duy Á nghe vậy, trong lòng tuy nghi hoặc nhưng vẫn làm theo lời Lâm Lôi phóng xuất thần thức.

Dưới cái nhìn này, bọn hắn đều giật nảy mình.

Chỉ thấy trong Vị Diện này, các sinh linh tồn tại nhìn qua đều cao quý vô hạ, từng người tràn ngập khí chất thánh khiết.

Tuy nhiên, trong cơ thể của từng sinh linh, đại bộ phận đều bị Hắc Ám pháp tắc huân nhiễm, chỉ có một tia Quang Minh pháp tắc chi lực tàn tồn trong đó, tựa như đang tố cáo dấu vết ngày xưa. "Chủng tộc nhân vật này, là người của Thiên Chi Giới!" Áo Lợi Duy Á trước đó đã xem qua tài liệu tình báo, tự nhiên hiểu rõ tình huống của hai cái Vị Diện, lúc này thấy thế, có thể nói là đại kinh thất sắc. "Nói như vậy, Vị Diện này không chỉ sinh linh, mà ngay cả pháp tắc chi lực cũng vì thế mà thay đổi, hình thành sức mạnh hoàn toàn tương phản!" Bối Bối trong nháy mắt suy đoán ra kết luận. "Xem ra Bối Bối thông minh hơn rồi đấy!

Bất quá chúng ta phải cẩn thận mới được, ta phát hiện pháp tắc chi lực xung quanh bắt đầu muốn xâm thực sức mạnh của chúng ta!" Áo Lợi Duy Á trầm giọng nói.

Lâm Lôi nghe vậy, mới phát hiện pháp tắc chi lực xung quanh tựa hồ đang ẩn ẩn muốn thôn thổ bọn hắn, chỉ là vì bản thân có Sức Mạnh Quy Tắc cao cấp hơn, nên tịnh chưa bị xâm thực. "Phải nhanh chóng tìm ra vấn đề nằm ở đâu mới được!" Lâm Lôi vẻ mặt nghiêm túc nói.

Sau một khắc, thân hình hắn lao vút đi, bắt đầu tìm kiếm trong Vị Diện này.

Cùng lúc đó, tại điểm giao tiếp không gian giữa Ma Chi Giới và Thiên Chi Giới, có một tòa đại điện kỳ đặc đang chậm rãi vận chuyển. "Loại sức mạnh kỳ đặc này!

So với Sức Mạnh Quy Tắc còn khiến người ta hưng phấn hơn a!" Một nam tử có diện mạo xấu xí như ác ma lúc này đang nở nụ cười dữ tợn.